பன்னாட்டு அரசியல்

(முதல் பாகம்)

(INTERNATIONAL POLITICS)

PART—I

மேலை அரசு முறையும் உலக சமுதாயமும்

ஆசிரியர்

ஃபிரெட்ரிக் எல். ஷுமன்,
உட்ரோ வில்சன் பேராசிரியர், அரசுதுறை,
வில்லியம்ஸ் கல்லூரி.

தமிழாக்கம்

திருமதி நூர்ஜஹான் பாவா, எம். ஏ.,
விரிவுரையாளர், அரசியல் துறை,
தேசபந்து கல்லூரி, கல்காஜி,
புது டில்லி.

தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்

த.பா.நி. (க.வெ.) வரிசை எண்—71

பன்னாட்டு அரசியல்

(முதல் பாகம்)

(INTERNATIONAL POLITICS)

PART—I

மேலை அரசு முறையும் உலக சமுதாயமும்

ஆசிரியர்
ஃபிரெட்ரிக் எல். ஷுமன்,
உட்ரோ வில்சன் பேராசிரியர், அரசுதுறை,
வில்லியம்ஸ் கல்லூரி.

தமிழாக்கம்
திருமதி நூர்ஜஹான் பாவா, எம். ஏ.,
விரிவுரையாளர், அரசியல்துறை,
தேசபந்து கல்லூரி, கல்காஜி,
புது டில்லி.

தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்

First Edition—March, 1965
Reprint--August, 1972

T.N.T.B.S. (C.P.) No. 71

© Tamil Nadu Text Book Society

INTERNATIONAL POLITICS—Part I

FREDERICK L. SCHUMAN

Translation
MRS. NOORJAHAN BAVA

Price Rs. 19-00

Original English Language Edition Copyright (C) 1958 by the McGraw Hill Book Company, Inc.

This translation is published by arrangement with M/s. McGraw Hill Book Company, Inc. New York, U.S.A.

'Published by The Tamil Nadu Text Book Society under the Centrally Sponsored Scheme of Production of books and literature in regional languages at the University level, of the Government of India in the Ministry of Education and Social Welfare (Department of Culture), New Delhi'.

Printed by
Muthukumaran Press,
Madras-1.

அணிந்துரை

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்

(தமிழகக் கல்வி-உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர்)

தமிழைக் கல்லூரிக் கல்வி மொழியாக ஆக்கிப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. குறிப்பிட்ட சில கல்லூரிகளில் பி.யூ.சி., பி.ஏ. வகுப்பு மாணவர்கள் தங்கள் பாடங்கள் அனைத்தையும் தமிழிலேயே கற்று வருகின்றனர். நாடு முழுதும் பரந்துள்ள மாணவர்களின் ஆர்வம், 'தமிழிலேயே கற்பிப்போம்' என முன்வந்துள்ள கல்லூரி ஆசிரியர்களின் ஊக்கம், பிற பல துறைகளிலும் தொண்டு செய்வோர் இதற்கெனத் தந்த உழைப்பு, தங்கள் சிறப்புத் துறைகளில் நூல்கள் எழுதித் தர முன்வந்த நூலாசிரியர்கள் தொண்டுணர்ச்சி இவற்றின் காரணமாக இத் திட்டம் நம்மிடையே மகிழ்ச்சியும் மனநிறைவும் தரத்தக்க வகையில் நடைபெற்று வருகிறது.

பல துறைகளில் பணிபுரியும் பேராசிரியர்கள் எத்தனையோ நெருக்கடிகளுக்கிடையே குறுகிய காலத்தில் அரிய முறையில் நூல்கள் எழுதித் தந்துள்ளனர்.

வரலாறு, அரசியல், உளவியல், பொருளாதாரம், தத்துவம், புவியியல், புவியமைப்பியல், மனையியல், கணிதம், இயற்பியல், வேதியியல், உயிரியல், வானியல், புள்ளியியல், விலங்கியல், தாவரவியல், பொறியியல் ஆகிய பல துறைகளில் மூல நூல்கள், மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் என்ற இரு வகையிலும் தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம் வெளியிட்டு வருகிறது.

இவற்றுள் ஒன்றான '**பன்னாட்டு அரசியல்—முதல் பாகம்**' என்ற இந் நூல் தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனத்தின் 71ஆவது வெளியீடாகும். தமிழ் மக்களின் பேராதரவினாலும், தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகக்கொண்ட மாணவர்களின் நல்லூக்கத்தினாலும் இதன் முந்தைய பதிப்புப் படிகள் அனைத்தும் விற்பனையாகி விட்டன. ஆதலின், இப்பொழுது இந் நூல் மீண்டும் வெளிவருகின்றது. இந் நூல் மைய அரசு, கல்வி சமூக நல அமைச்சகத்தின் மாநில மொழியில் பல்கலைக்கழக நூல்கள் வெளியிடும் திட்டத்தின்கீழ் வெளியிடப்படுகிறது.

உழைப்பின் வாரா உறுதிகள் இல்லை; ஆதலின், உழைத்து வெற்றி காண்போம். தமிழைப் பயிலும் மாணவர்கள் உலக மாணவர்களிடையே சிறந்த இடம் பெறவேண்டும். அதுவே தமிழன்னையின் குறிக்கோளுமாகும். தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களின் பல்வகை உதவிகளுக்கும் ஒத்துழைப்புக்கும் நம் மனம் கலந்த நன்றி உரியதாகுக.

இரா. நெடுஞ்செழியன்

முன்னுரை

கால் நூற்றுண்டுக்கு முன்னர்க் கல்லூரிகளில் உலக அரசியலைக் கற்பிப்பதற்கு இதைத் தவிரப் பயன்பட்டது, என் அன்பிற்குரிய நண்பர் ரேமண்டு லெஸ்லி பூயல் எழுதியிருக்கும் 'சர்வதேசத் தொடர்புகள்' (International Relations) என்ற நூல் ஒன்றே. 'சர்வதேசத் தொடர்பு என்ற துறையில் ஏற்கெனவே மாமேரு போல் வளர்ந்திருக்கும் இலக்கியங்களைப் பார்த்ததும் தலை சுற்ற ஆரம்பித்துவிடுகிறது அல்லவா? இந் நிலையில் இவ் விலக்கியக் குவியலை மென்மேலும் உயர்த்த முன்வரும் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் மனச்சாட்சிப்படி நடப்பதுடன் மனித இனத்தின் மதிப்புக்குரிய கருத்துகளையும் நினைவிற் கொள்ளுதல் தவிர்க்க லாகாக் கடமையாகும்' என்று இந் நூலின் முதற்பதிப்பில் குறிப் பிட்டேன்.

1933ஆம் ஆண்டினும் 1958-ல் தான் இக் கடமை மிகவும் இன்றியமையாததாகிவிட்டது எனலாம். ஆர்வமுள்ள எழுத் தாளரின் வளப்பமான எழுதுகோல்களினின்றும், நம்பிக்கை தளராப் பதிப்பாளரின் சுறுசுறுப்பான அச்சுக்கூடங்களினின்றும் மடை திறந்தன்ன வெளிவரும் எண்ணற்ற பாடபுத்தகங்கள் நடுத்தர அளவேயுள்ள மார்க்கெட் (market) ததும்பும்படி நிரம்பி விட்டன. பழைய எழுத்தாளரின் கருத்தூற்றுகள் ஏற்கெனவே வெள்ளப்பெருக்கெடுத்து ஓடுங்கால், புதிய மடை ஒன்றைத் திறத்தல் ஏன்? என்னதான் அறிவும் புலமையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தாலும் அறிவில் பழுத்து நரைத்துப்போன நேற்றைய அறிஞர்கள், ஊக்கமும் ஆர்வமும் நிறைந்த இளவட்டங்களிடம் ஏன் இத் துறையை ஒப்படைத்தல் ஆகாது?

இவ் வினுக்களுக்கு விடையளிக்கலாம் என்று எனக்கு நன்ருகத் தோன்றுகிறது. ஆனல், மற்றப் பாடப்புத்தகங்கள் என்னை வேறு முடிவுக்கு வரத் தூண்டுகின்றன (அந்த ஆசிரியர் களும் அவர்களின் பதிப்பாளர்களும் என்னை மன்னித்தருள

வேண்டும்). இத் துறையைச் சேர்ந்த நூல்கள் மலைபோல் இருத்தல் கண்கூடு. அவற்றை எண்ணவோ, அன்றி ஒப்பிடவோ என்றால் இயலாது என்று முன் பதிப்புகளில் அவற்றைப் பட்டியல் செய்து வெளியிட்டேன். ஆனால், இப்போது வாசகர்களுக்கு உணர்த்த விரும்புகிறேன்.

சர்வதேசத் தொடர்புகளைப்பற்றிய இலக்கியச் செல்வங்கள் நாளும் பெருகிக்கொண்டே போவது உண்மை. அப் பெருக்கத் திற்கேற்றாற்போல் அமெரிக்கக் கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக் கழகங் களிலும் இப் பாடத்திற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தரும் வகையில் அதிகப் பேர் சேர்வார்களாயின், இக் கல்விப் பழத் தோட்டத்தில் மெய்வருந்தப் பாடுபடும் அறிஞர்கள் மகிழ்ச்சியடைய ஏதுவாகும். ஆனால், இன்றளவும் நான் பார்த்தவரை ஊக்கம் ஓங்கவில்லை; ஆக்கமும் அதிகமானபாடில்லை. வருங்காலத்திலாவது ஆர்வம் உண்டாகுமா என்று ஆராயுமிடத்து உண்டாகுமென்று உறுதியாய்த் தோன்றவில்லை. ஸ்புட்னிக் (Sputnik) யுகம் பிறக்கு முன்பே ரஷ்யா விடுத்த அறைகூவலை அமெரிக்கா அரசியல் தந்திரத்தின் (diplomacy) மூலமா தீர்க்கத் துணிந்தது? படைக் கலக் குவிப்பு (armaments) வாயிலாக அல்லவா அதைச் சமாளிக்க முயன்றது! அது போகட்டும்; உலக அரசியல் சிக்கல்களை ஆராய்ந்து வன்முறையற்ற தீர்வுகள் காணட்டும் என்றாவது மாணவர்களை விட்டதா? அதுவுமில்லை. மனித இனத்தைக் கூண்டோடு கைலாசத்திற்கு அனுப்பும் அழிவுக்கலையின் வளர்ச்சியில் ரஷ்யாவைவிட ஒருபடி தாண்டிவிடவேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் அதற்கு ஆவனவற்றைக் கண்டுபிடிக்குமாறு மாணவர்களைக் கணிதம், இயற்பியல், பொறியியல் ஆகிய பாடங் களைக் கற்குமாறு வற்புறுத்திற்று.

பாடப் புத்தகங்களின் எண்ணிக்கை பெருகிக்கொண்டே போகிறதேயன்றி அவற்றின் தரம் உயர்ந்தபாடில்லை. என் முன்னாள் மாணவர்களும் இக் குற்றத்திற்குப் பொறுப்பாளிகள் ஆவர் என்ற உண்மை என்னைக் கடுந்துயரத்தில் ஆழ்த்துகின்றது. பொய்ப் புகழை நாடித் திரியும் சில பேர்வழிகள் என் இசைவைப் பெறுமலேயே அவர்கள் விருப்பத்திற்கு இந் நூலின் தலைப்பையும் கருத்துகளையும் அவர்களின் சொந்தச் சரக்குபோல் நினைத்துக் கொண்டு வெளியிட்டிருக்கின்றனர். (இப் பொய்) நடிப்புத்தான் அவர்கள் பொய்ப் புகழ்ச்சியோ! அப்படி இருந்தும் உலக விவகாரங்களைச் சிறப்புப் பாடமாக எடுத்துப் படிக்கும்—பட்டம் பெறவிருக்கும் அமெரிக்க மாணவர்களின் தேவைகளை இவற்றில் எந் நூலாவது பூர்த்தி செய்கிறதா என்று பார்த்தால், அதுவுமில்லை. என்னுடைய இக் கருத்து ஒருவேளை பிழையாக இருக்கலாம்.

இந் நூல் போதிக்கும் பாடத்தை முடித்ததுமே மாணவர்கள் உலகத்தைப்பற்றி ஆராய்வதை நிறுத்திக்கொண்டுவிடலாம்; அல்லது ஆசிரியராகவோ எடுத்த பாடத்தில் புலமை பெறவோ பொதுத்துறைப் பணியில் இறங்கவோ உலக வியாபாரத்தில் ஈடுபடவோ விரும்பும் மாணவர்கள் மேற்படிப்புக்குச் செல்லலாம். எவ் வழிச் செல்லினும் வருங்காலக் குடிமக்கள் என்ற முறையிலோ வருங்கால நிபுணர்கள் என்ற ரீதியிலோ அரசு முறையின் முன்வரலாறு, அதன் தோற்றுவாய் (origin) வளர்ச்சிபற்றியும், சர்வதேசச் சட்டத்தின் (International Law) மூலக்கூறுகள், அரசியல் தந்திரப் பழக்கம் சர்வதேச அமைப்புகள் குறித்தும், அதிகார அரசியல் (power politics), போர், குடியேற்ற நாட்டு முறை (colonial system), மற்றும் நம் காலத்துக் குடியேற்ற நாட்டு எதிர்ப்பு, தேசிய, இனப் புரட்சிகள் (revolutions) பற்றியும், அரசியல் தந்திர வரலாறு, ஒப்புமை அரசியல் (comparative politics), வல்லரசுகளின் (Great Powers) வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள் பற்றியும், மற்றும் அரசியல்—புவியியல் (political geography) குறித்தும் நன்கு அறிந்திருத்தல் இன்றியமையாததாகும். இவற்றில் நன்கு கருத்தைச் செலுத்தி, அக்கறையுடன் படித்தால்தான் கொள்கை வகுப்பாளர்க்குத் திறந்திருக்கும் பல வழிகளைப்பற்றி அலசி ஆராயவும், என்றும் மாறியவண்ணமிருக்கும் சமீப, நடப்பு வரலாறு (history) பற்றி விளக்கவும் பெரிதும் பயன்படும் ஆய்வுத் திறமையைப் பெறமுடியும்.

வேறு எந்த நூலும் இத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை என்ற முடிவினாலேயே இந் நூலின் 6ஆம் பதிப்பை வெளியிட முன்வந்தேனேயன்றிப் பழக்கத்தினால் அன்று என்பதைத் தெரியப்படுத்த விரும்புகிறேன். உண்மைச் செய்திகளைக் குறைந்த அளவில் பயன்படுத்தி, உலக அரசியலின் பொதுவான 'கோட்பாட்டைப்' (theory) பற்றிக் கூறுகிறது ஒரு நூல். உண்மைப் பொருள்களை அறியக் குறிப்புகள் வழங்காமலேயே அவற்றை அடுக்கிக்கொண்டே செல்லுகிறது மற்றொன்று. வேறு சில நூல்கள் சர்வதேசத் தொடர்புகளின் பல கூறுகளில் ஏதாவது ஒன்றைமட்டும் வலியுறுத்திவிட்டு, மற்றவற்றைப் புறக்கணித்து விடுகின்றன. இது 'சமன்செய்து சீர்தூக்கப்பெற்ற கருத்துகளடங்கியவை' என்று பெரிதாக விளம்பரப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் நூல்களுக்கும் பொருந்தும். 'புறச்சார்புடைய' (objective) அதாவது, அறியும் தன்மையுடைய கருத்துகளை மடத்தனமாகத் தேடித்திரிவதில் தீர்ப்புகள் (judgments) அனைத்தையும் நீக்கி விடுபவை சில. மனித சமுதாயத்தின் ஒற்றுமையையும்

தவறிழைக்கும் மனிதத் தன்மையையும் ஏனோ மறந்துவிட்டுத் தீச் செயல்கட்கு எதிராக அறத்தை வளர்ப்பதில் ஈடுபடுபவை வேறு சில.

இத்தகைய முயற்சிகள் அனைத்துமே வரவேற்கப்படவேண்டியவைதாம்; ஆக்கமும் ஊக்கமும் அவற்றிற்கு அளிக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால், அத்தகைய நூல்களிலிருந்து ஒருவர் உலக விவகாரத்தைப்பற்றித் தகுந்த அறிவைப் பெறமுடியாது. அவ்வாறு கருதுவதால் இந் நூல் ஒன்றுதான் 'அவ்வறிவைப் புகட்டவல்லது' என்று நினைப்பது இறுமாப்பாகும். இந் நூலின் குறைபாடுகள் மற்றவர்களைவிட அதன் ஆசிரியருக்குத்தான் நன்கு தெரியும். எனினும், இதைக் கற்பனைச் சக்திபெற்ற ஆசிரியர்கள் கூடி ஆராய்வராயின், சிந்திக்கும் திறன்படைத்த மாணவர்கள் கவனமுடன் படிப்பாராயின், தொந்தரவுகள் மலிந்த நம் காலத்தில் உலக சமுதாயத்தின் தோற்றுவாய்கள், அமைப்பு முறைகள், சக்திகள், வருங்கால வாய்ப்புகள் ஆகியவை குறித்துச் **செயல் முறை அறிவைப்** (practical knowledge) பெற வேறெந்த நூலையும் விட இதுவே பயனளிக்க வல்லது என்று திடமாகக் கூறலாம்.

சர்வதேசத் தொடர்புகளின் எண்ணிறந்த குழப்பந் தரவல்ல விவரங்களைக் கோவை செய்து ஒழுங்குபடுத்திக் காட்டுவதே நூலாசிரியர் உலக அரசியலை அணுகும் முறையாகும். ஆராய்ச்சிக்கும் முன்னறிவிப்புக்கும் ஏற்ற கருத்துகளை இதன்மூலம் காணலாம். நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகள்பற்றிய விவரங்களை மாணவர்களும் இதர வாசகர்களும் நெடுநாள் நினைவில் கொள்ளார்; ஆனால், இறந்தகால, நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகளை விளக்கும் முறையையும் அவற்றை முன்கூட்டியே அறிவிக்கும் விதத்தையும் வெகு காலம் நினைவில் கொள்வர். எனவே, உலக அரசியலை அணுகும் முறை ஆசிரியரால் மிகவும் முக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது.

கடந்த சில ஆண்டுகளில் இம் முறையின் உதவியால் ஆழ்ந்து ஆராயப்பட்ட முன்னறிவிப்புகளை அவற்றிற்குப் பின் நடந்த உண்மையான நிகழ்ச்சிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இம் முறையின் பயன் இனிது புலனாகும். 'பொன் நாணயமுறை (gold standard) உலகமெங்கும் கைவிடப்பட்டு, அனைத்துலகப் பண வீக்கம் (inflation) ஏற்படும்' என்றும், 'ஜெர்மானிய மக்களாட்சி (democracy) சிதைந்து போகும்' என்றும், '**திருத்தவாத அரசுகட்கும்** (revisionist states) **நடைமுறை நிலைமையைப்** (status quo) பேண விரும்புவோர்க்கும் இடையே ஏற்படக்கூடிய அடுத்த போர் 'தவிர்க்கமுடியாததாய்' இருக்குமென்றும் (பக்கம் 9-10) முதல்

பதிப்பு (ஏப்ரல், 1933) முன்னறிவிப்புச் செய்தது. நாடுகள் கடைப்பிடித்து வரும் தேசியக் கொள்கைகளால் 'உலகப் பொருளாதாரம் அதி விரைவில் சிதைந்து மேலையுலகமே குழப்பத்திலும் போரிலும் உழன்றுபோக நேரிடுவதுடன் பெரிய வல்லரசுகட்கிடையே தற்கொலைப் போர் நிகழக்கூடும்' (பக்கம் 849) என்றும், 'ஆசியாவில் ஜப்பான் வாலை ஆட்டிப் பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளை அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிடமிருந்து பிடுங்கிக்கொள்ளும்' (பக்கம் 850) என்றும், 'முப்பது ஆண்டுப் போருக்குப் பின்னர் அகிலமே கண்டிராத பேரழிவுக்கு மத்திய ஐரோப்பா பலியாகும்' என்றும் அது மேலும் எச்சரிக்கை செய்தது. 'வென்றோரும் வெல்லப்பட்டோரும் அழிவிற்கு ஆளாவர் என்றும், அந்த அழிவிலிருந்து கம்யூனிஸ்ட் புரட்சி தலைதூக்குவதைத் தவிர்க்கமுடியாது' (பக்கம் 851) என்றும் முன்னறிவிப்புக் கொடுத்தது

சிறிதும் விரும்பத்தகாத ஆனால், தவிர்க்கமுடியாத நிகழ்ச்சிகளை நன்கு ஆராய்ந்தபின்னரே இப் பயங்கர முன்னறிவிப்புச் செய்ய நேரிட்டதேயன்றி மனித இனத்தின்மீது நான் நம்பிக்கை இழந்துவிட்டதால் ஏற்பட்ட முடிவு இது என்று கருதுவது தவறாகும். 1933ஆம் ஆண்டில் வாழ்ந்த மனித சமுதாயம், 'போரைத் தேசியக் கொள்கையின் கருவியாக நாடுகள் கடைப்பிடிப்பதைச் சட்ட விரோதமாக்கத்' தவறிவிட்டது. அதோடல்லாமல் நம் அரசு முறையில் மனிதரால் செயற்கையாக ஏற்படுத்தப்பட்ட பெரும் பிளவுகளில் சிக்குண்டு போய் அவற்றினின்று தப்பிக்கும் வழி தெரியாது திகைத்துவிட்டு, இரண்டாம் உலகப்போர் ஏற்படுவதைப் பெரும்பாலும் 'தவிர்க்கமுடியாததாய்ச்' செய்துவிட்டது.

இதே முறையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்ததால் இரண்டாம் பதிப்பிலும் (ஏப்ரல், 1937) சில முன்னறிவிப்புகள் கொடுக்க முடிந்தது. 'பாசிஸத்தின் (Fascism) இறுதிக் குழவி ஏகாதிபத்தியப் போராக இருக்கும்' (பக்கம் 735) என்றும்; 'நாள் ஒன்று வரும், அப்போது சர்வாதிகாரிகள் (dictators) அபாயகரமான புதிய பெரிய ஆக்கிரமிப்புகளில் இறங்குவர்; அதற்குப் பலியானவர் வன்முறையில் இறங்கி எதிர்ப்பர்' (பக்கம் 737) என்றும்; ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகள் நம்பிக்கை இழந்துவிட்டுப் போரில் இறங்குவதைத்தவிர வேறுவழி தெரியாது திகைக்கும்; அவற்றினும் வலிமையான கூட்டமைப்பு அவற்றை முறியடிக்கும் வரை அவை தொடர்ந்து நாடுகளைக் கைப்பற்றுவதிலே கண்ணுங் கருத்துமாய் இருக்கும்' (பக்கம் 740) என்றும் எச்சரிக்கை விடுக்கப்பட்டது. இங்குக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் சண்டையைத் தவிர்க்கக்

கூடிய எதிர்ப்புக் கூட்டமைப்பு ஏற்பட வெகுகாலம் ஆகும். அதற்குள் பிரெஞ்சு முகாம் சிதைந்துவிடும்; செக்கோசுலே வேக்கியா காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டு, கைவிடப்பட்டுப் பிரி வினைக்குப் பலியாகும் (பக்கம் 741). இப் புதிய இயக்கப் போர் மறுபடியும் அழிவுப் போராக மாறுமாயின், 'பாசிஸ்ட் வல்லரசுகள் இறுதியில் வன்மையிழந்துவிடும் ; மேலும் தன் வலிமை மிகுதி யாகக் கண்ட சோவியத் கூட்டமைப்பு வன்முறையால் கம்யூனிசத் தைப் (Communism) பரப்ப முயலும்' என்ற முன்னறிவிப்பையும் அதன்கண் காணலாம்.

ஆக்சிஸ் வல்லரசுகட்கு (Axis Powers) எதிராகப் பிரிட்டன் நடத்தும் போரில் சோவியத் யூனியனும் அமெரிக்காவும் தலையிட நேரிடும் என்றும், உலகைப் புதிதாக வென்றவர்கள் இறுதியில் தோல்வியடைவர் என்றும், அதற்குப் பின்னர் அவனியில் அமைதி யைப் புதியதாக உருவாக்கத்தக்க தாற்காலிக உடன்படிக்கை (modus vivendi) கிழக்கு மேற்கு நாடுகட்கிடையே ஏற்படலாம் என்றும், அன்றி அகிலத்தைக் கைப்பற்ற மற்றொரு சண்டை ஏற் படலாம் என்றும் மூன்றும் பதிப்பு (ஏப்ரல், 1941) முன்னறிவித்தது. 1948ஆம் ஆண்டு நான்காம் பதிப்பு வெளியானபோது ஒருபுறம் கம்யூனிஸ்ட் சதியும், மற்றொருபுறம் கம்யூனிசச் சர்வாதிகாரத்தி லிருந்து சுதந்தர உலகை எவ்வாற்றுனும் காப்பாற்றவேண்டும் என்ற உறுதியான அமெரிக்கத் தீர்மானமும் 'கெடுபிடிப் போரை' (Cold War) விரைவுபடுத்திக்கொண்டிருந்தன. தற்கால மனித இனம், மனித சகோதரத்துவம் (Brotherhood of Man), உலகக் கூட்டரசு (World Federation) போன்ற பண்டைக்காலக் கொள்கைகளைச் செயலாக்க முற்பட்டாலும் சரி, முற்படா விட்டாலும் சரி; ஆனால், படைக்கலக் குவிப்புப் போட்டியில் ஈடு பட்டுள்ள மாபெரும் வல்லரசுகள் மட்டும் ஒன்று மற்றொன்றைத் தோற்கடிக்க முடியாது; எனவே, மூன்றும் உலகப் போர் வரச் சாத்தியமில்லை என்று அது உணர்த்திற்று.

எதிர்காலத்தைப்பற்றிய நம்பிக்கையூட்டும் இம் மதிப்புரை 1953ஆம் ஆண்டு வெளியான ஐந்தாம் பதிப்பில் நன்கு விளக்கப் பட்டு, பின்வரும் அதிகாரங்களிலும் மீண்டும் இடம் பெற்றிருப் பதைக் காண்க. உலகப் போர்கள் ஏற்படவேண்டுமெனில் அதற் கேற்ற சூழ்நிலை முதலில் உருவாகவேண்டும். வல்லரசுகள் முதன்முதலில் கீரியும் பாம்பும்போல் பகைமையுடைய கூட்டமைப்புகளாகப் (hostile coalitions) பிளவுண்டு நிற்க வேண்டும்; நீண்ட படைக்கலப் போட்டியும், போரைத் துரிதப் படுத்தக்கூடிய 'நிகழ்ச்சிகளும்' நடைபெறவேண்டும். இவை

அனைத்தையும் தெள்ளத்தெளிவாக இன்று நாம் காண்கிறோம். ஆனால், இவைமட்டும் ஏற்பட்டுவிட்டால் போதுமா? உலகப் போர்கள் மூளுவதற்கு எங்கேயாவது நெருப்புப் பற்றவேண்டாமா? எதிர்க்கட்சியைவிடத் தான்தான் இராணுவ பலம் மிக்கது என்று (ஒரு கட்சி) இறுமாந்து நிற்கவேண்டும்; இது உண்மையாக இராமல் வெறும் மாயையாகவும் இருக்கலாம்; அதனுடன் வெற்றியளிக்கக்கூடிய படைச்சூழ்ச்சித் திட்டமும் வேண்டும்; அம்மட்டோ! படைவலிமை மூலமாவது பகைவனை எதிர்க்கத் துணிவூட்டும் போர் புரியும் ஆற்றல் பிறக்கவேண்டும். அதைப் பெறுவதற்கு இன்றியமையாத அதிகாரப் பதவிகளையோ அல்லது அதிகாரத்தின் பகுதிகளையோ இராணுவ ஆதரவைப் பெற்றாவது அடையவேண்டும் என்ற விருப்பம் கொள்கை வகுப்பாளரிடம் குடிகொண்டிருக்கவேண்டும். போர் ஏற்படுவதற்கு இன்றியமையாத இம் மூன் தேவைகள் இன்று குறைவாயுள்ளன. மக்களாட்சிகள் மறு படைக்கலக் குவிப்பில் இறங்கி இருப்பதாலும், ரஷ்யாவின் தொழில்மயத்தாலும் இத் தேவைகள் தொடர்ந்து குறைந்து கொண்டே போகும். உலகச் சிக்கல் நிலை வரையறையின்றி நீடிக்கும் என்பதை இவ்விரு உண்மைகளும் உணர்த்துகின்றன.

இந் நூலில் காணப்படும் நூல் முறைபற்றிய முன்தீர்ப்புகளையும், ஆசிரியக் கண்ணோட்டத்தில் கடைப்பிடித்த மேற்கோள்களையும், மதிப்பீடுபற்றிய விருப்பங்களையும் குறித்துச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். உலக அரசியலைக் கற்பிப்பதில் 'நடத்தைபற்றிய அறிவியல்கள்' (behavioural sciences) என்று இப்போது எண்ணப்படும் அறிவுத்துறைகளை ஒழுங்காகப் பயன்படுத்தவும், அவற்றை இணைத்துப் பார்க்கவும் முயலவேண்டும் என்று நான் ஏற்கெனவே (உ-ம். ஜூலை 1955-ல் வெர்னன் வான்டைக் என்பவரால் 'சர்வதேசத் தொடர்புகள்' என்ற தலைப்புக் குறித்து அயோவா அரசினர் பல்கலைக் கழகத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு ஃபோர்டு பௌண்டேஷன் செமினாரில்)வாதித்திருக்கிறேன். இது மிகச் சிரமமான செயல்தான். எனினும், இதுவே என் நம்பிக்கை. ஆனால், இந்நூலில் அத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபடக்கூடிய நல்லகாலம் வந்துவிட்டதென்று நான் நம்பவில்லை. இதன் முன்னேற்றத்திற்கு முதிரறிவுடைய ஆசிரியப் பெருமக்கள் வகுப்புகளில் மிகவும் பாடுபடலாம். பொதுவாகத் தொடர்புகளையும் சிக்கல்களையும்பற்றியே ஒரு பாடப் புத்தகம் உணர்த்தமுடியும். எனினும், பல நாடுகட்கிடையே ஏற்படும் உறவுகள் பற்றிய உண்மையான விவரங்களைச் சேகரித்துப் பிறர் அறிந்துகொள்வதற்கு ஏற்றாற்போல் ஒழுங்குபடுத்திக் காட்டுவதுடன், 20ஆம் நூற்றாண்டில் நிலவிவரும் இக்கட்டான நிலையில்

கொள்கை வகுப்பதைப்பற்றிப் புதிதாக ஆராய்ந்துபார்க்கத் துணை புரிவதே இந் நூலின் தலையாய கடமையாகும்.

ஆசிரியக் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் சிரமமில்லாமல் மாணவர்கள் எளிமையாகப் படித்துவிடக்கூடிய நூல் இதுவன்று என்பது தெரியவரும். முறையாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கவும், உண்மைகளில் புலமை பெறவும் கடும் பயிற்சி இன்றியமையாத தாகும். அதை விடுத்து எளிமையான, உறுதியற்ற பயிற்சியையே விரும்பும் ஆசிரியர்கள் இந் நூலைத் தவிர்த்துவிடுதலே நலம். உலக அனுபவத்தின் உண்மைகளை அறிந்துகொள்வதில் அமெரிக்க மாணவர்கள், மேற்கு ஐரோப்பா, சோவியத் ரஷ்யா, சீனு ஆகிய நாடுகளிலுள்ள மாணவர்களுக்கு நிகராகவோ அல்லது அவர்களினும் அதிகமாகவோ அக்கறை செலுத்தினு லொழிய எதிர்காலம் நம்பிக்கையூட்டாது என்பது என் அசைக்க முடியா நம்பிக்கை

அடுத்து மதிப்பீடுபற்றிய விருப்பங்களைப் பார்க்குமிடத்து (இந் நூலின் 4ஆம் பதிப்பைப்பற்றி ஒரு திறனுய்வாளர் கூறியதைப் போன்று இப்போதைய மனித இனம் உலக அரசாங்கத்தை அமைக்காவிடில் தற்கொலைதான் செய்ய நேரிடும் என்று) நான் கருதவில்லை. அணுச் சக்திபற்றிய விஷயங்களில் மட்டு மாவது வருங்காலத்தில் ஓர் உலக அமைப்பை ஏற்படுத்தி, ஒரு வரை ஒருவர் கொன்று குவிக்கும் பழக்கத்தில் நெடுநாள் ஊறிப் போயிருக்கும் மனித இனத்தை, இவ்வணுயுக அழிவினின்று காப்பாற்ற முயலலாம். ஆனுல், அதுவும் ஐயமே. முற்காலத்தை விட 1958ஆம் ஆண்டு வசந்தத்தில் 'உச்சகட்ட மாநாட்டிற்கான' (Summit Conference) வேலைகள் வெகு மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்நிலையில் மனித இனம் மாண்டு மடிந்து போகாமல் வளஞ்சிறந்து வாழ்வதற்குச் சேவை செய்யவேண்டு மெனில், இன்றளவும் குழப்பமே சூழ்ந்திருக்கும் உலகில் தலை தூக்கும் அதிகாரச் சிக்கல்களைப் படைச்சூழ்ச்சிக்கு முதலிடம் அளிக்காது, அரசியல் தந்திரத்தின்மூலம் தீர்க்க அரசியல் மேதைகள் முயலவேண்டும்.

இந் நூலின் முதற் பதிப்பைக் குறித்துப் பேசுங்கால் 'சர்வ தேசச் சட்டத்தைப்பற்றியும், உலக அரசியலின் சாதாரண அறி விற்கு எட்டாத முக்கியச் சடங்குகளை வேருடன் களைந்தெறி வதிலும், ஒரே நிலையிலில்லாது மாறிக்கொண்டேசெல்லும் உலகக் காட்சி முழுவதையும் அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டும் துணி விலும், அக் காட்சியைக் குறித்துத் தான் கருதுவதை மனித

வர்க்கத்தின் தீர்ப்புக்கு விடுவதிலும் பேராசிரியர் சூமன் ஒரு வழி காட்டி என்றே சொல்லவேண்டும். நம்பிக்கையுடன் திகழும் பேர் வழிகளைவிட இவருடைய கிளர்ச்சியான அறைகூவலை நான் மன மார வரவேற்கின்றேன்,' என்று சார்லஸ் ஏ. பியர்டு குறிப்பிட்டிருக் கிறார். இப் பண்புகளில் ஒரு சிலவேனும் இப் பதிப்பில் அடங்கி யிருக்குமென்றுதான் நம்புகிறேன்.

பிற நாட்டு விஷயங்களில் அரசுகள் தலையிடாது 'ஒதுங்கி நிற்பதுடன்' எல்லோருடனும் 'கூடிவாழ' வேண்டும் என்று ஜார்ஜ் பிராஸ்ட் கென்னன் விடுக்கும் வேண்டுகோளை நான் முழு மனத்துடன் ஆதரிக்கிறேன். (*See* ' Russia, The Atom and The West', *Harper & Brothers, New York*, 1958), 1955 ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி 26ஆம் நாள் லாஸ் ஆஞ்சல்ஸில் பேசுங்கால் ஜெனரல் டக்ளஸ் ஆர்தர் பின்வருமாறு கருத்துரைத்தார் :

' கெடுபிடிப் போர்த் துயரத்தை நிலைக்கவைப்பவை இரு 'பெரும் மாயை'களேயாம்; ஒன்று, முதலாளித்துவ நாடுகள் தாக்கு வதற்குத் தயார்செய்துகொண்டிருப்பதாகவும், அதிவிரைவிலோ அன்றிச் சில நாள்கள் கழிந்தபின்போ அவர்களைத் தாக்கப்போவ தாகவும் சோவியத் உலகம் திடமாக நம்பிக்கொண்டிருப்பதாகும். மற்றொன்று, சோவியத்தினர் தம்மைத் தாக்குவதற்காக ஆயத்த மாகிக்கொண்டிருப்பதாக—அவர்கள் விரைவிலோ அல்லது சிறிது காலம் கடந்த பின்னரோ தம்மைத் தாக்கப்போவதாக— முதலாளித்துவ நாடுகள் உறுதியான நம்பிக்கை பூண்டிருத்த லாகும். இரண்டும் தவறுதான். பாமர மக்களைப் பொறுத்த மட்டில் அமைதியை விரும்புவதில் ஒரு கட்சி மற்றதற்குச் சிறிதும் சளைத்ததன்று. ஏனெனில், ஒன்று மற்றொன்றுடன் போரிட்டால் அது பேரழிவையே பயக்கும். அதை எண்ணியெண்ணி இரண்டும் அஞ்சுகின்றன. ஆனால், குறிப்பிட்ட நோக்கம் எதுவு மின்றித் தொடர்ந்து ஆயத்தங்கள் மும்முரமாகிக் கொண்டே போகுமாயின், போர் என்னும் வெடி ஒரு நாள் தானாகவே வெடித்துவிடும்... ...

வாழ்விற்கு இன்றியமையாததாக விரைவில் ஆகிக்கொண்டு வருவது அமைதி. ஆனால், இந்த அனைத்துலக விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய, அதிகாரபீடத்தில் வீற்றிருப்போரிடம் என்று கற்பனைத் திறனும் ஊக்கமும் பிறக்கப்போகின்றன ? தலைவர்கள் தாம் இத் தாமதத்திற்குக் காரணம். அவர்களைக் குழப்புவதும் தடு மாறச்செய்வதும் அதிகார நோய் என்றே தோன்றுகிறது. போரை வேருடன் களைந்தெறியாதவரை நாகரிகத்தின் பரிணாமத்தில்

அடுத்த மகத்தான முன்னேற்றம் ஒருக்காலும் ஏற்படாது என்ற உண்மையைப் பச்சையாகச் சொல்ல அவர்கள் துணிவதில்லை.'

இந் நூலை வெளியிட உதவிசெய்த பெரியோர்களுக்கு நான் செலுத்தவேண்டிய நன்றிக்கடன் மிகப் பெரிது. வில்லியம்ஸ் கல்லூரியிலும், கலிஃபோர்னியா பல்கலைக் கழகத்திலும் (1955), சிகாகோ பல்கலைக் கழகத்திலும் (1956) உள்ள என் மாணவர்கள் உட்பட இந் நூலை வெளியிடத் துணைபுரிந்தோர் பலர். சிகாகோ பல்கலைக் கழகத்தில்தான் 1932-33-ல் இது முதன்முதலில் தொடங்கப்பட்டது. வில்லியம்ஸ் கல்லூரியில் 'அரசியல்—3-4' என்பதை உருவாக்கப் பெரிதும் துணைபுரிந்த என் கூட்டாளிகள் மாக் அலிஸ்ட்டர் பிரௌன், மைக்கேல் ரீகான் இருவருக்கும், அதைப்போல் அதற்குச் சின்னாள் முன்னர் உதவிய பிரெட்கிரீ, டுவைட் ஸிம்சன் இருவருக்கும், அவர்கள் முன்னோர்க்கும் என் அன்பு கலந்த நன்றி. ஓய்வின்றி உழைத்துவரும் வேலையில் இந் நூலை விளக்குவதற்காகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் வரைபடங்களைத் (maps) தயாரிக்க மிகத் தாராளமாகத் தம் பொன்னான நேரத்தைச் செலவு செய்த என் சிகாகோ நண்பர் ஜார்ஜ் டி. பிராட்ஸ்கி என்பவருக்கு நான் செலுத்தவேண்டிய நன்றிக்கடன் மிகப் பெரிது. வாழ்விற்குரிய புவியியல் உண்மைகளை விளக்கும் வரைபடங்கள் அடங்காத சர்வதேசத் துறையைப்பற்றிய எந்நூலும் பயன் இல்லை என்பது வெள்ளிடைமலை. இதன்கண் அடங்கியிருக்கும் பிராட்ஸ்கியின் ஐம்பது வரைபடங்களையும் ஊன்றிப் பார்த்துத் தெளிந்தால் அவற்றைவிட இறந்தகால, நிகழ்காலச் சிக்கல்களைப் பற்றியறிய வேறெந்தச் சிறந்த வழிகாட்டியுமில்லை என்பது தெரிய வரும். முழுக் கையெழுத்துப் படிவத்தையும் பிழையின்றி அச்சடித்துத் தந்த நம்பிக்கைக்குரிய கிரேஸ் ஆர். பீரஸ் என்பவருக்கும், நூலின் பின்னால் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் பட்டியலைத் தயாரிக்க உதவிய அனைவர்க்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக.

வில்லியம்ஸ் டவுன், மாஸ், ஃபிரெட்ரிக் எல். ஷுமன்
பிப்ரவரி 22, 1958

இளவேனிற்காலப் பிற்குறிப்பு: 1958ஆம் ஆண்டின் நடு நாள். கடந்த ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற நாடகங்களைப் புதுவிதமாக உலக அரசியல் மேடையில் நடிகர்கள் நடித்துக்காட்டினர். உலகின் வறுமை நிறைந்த நாடுகளின் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் மூர்க்கத்தனத்திற்கு முதலிடம் அளிக்கப்பட்டது. காஸ்ட்

ரோவின் கியூபானியக் கலக்காரர்கள் (தற்காலிகமாக) காடிலோ பாட்டிஸ்டாவைக் கவிழ்க்கத் தவறினர். சுமத்ராவின் கலகக் காரர்கள் (தற்காலிகமாக) இந்தோனேஷியப் படைகளால் தோற் கடிக்கப்பட்டனர். அல்ஜீரியக் கலகக்காரர்கள் தங்களுக்கு எதிரியாக விளங்கிய பிரெஞ்சுப் படைகளைத் தொடர்ந்து தாக்கிக் கொண்டிருந்தனர். ஆங்கிலோ-அமெரிக்க மத்தியஸ்தம் (media-tion) மூலம் பிரெஞ்சு-டுனீஷியச் சண்டைக்கு 'சமரசம்' காண் பதற்கு கேலார்டு முயன்று வருங்கால் ஏப்ரல் மாதம் 16ஆம் நாள் அவர் அமைச்சரவையே (ministry) அசெம்பிளியின் 421 வாக்கு களால் (vote) பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டது. அல்ஜீரியாவில் 'அமைதியை' விரும்பிய இடதுசாரிகளும் (leftists) 'வெற்றியை' நாடிய வலதுசாரிகளும் (rightists) எவ்விதப் பொருத்தமுமின்றி 'காபினட்டைக்' (cabinet) கவிழ்ப்பதற்காகவே ஒன்றுபட்டனர். ஆனால், பிரெஞ்சுக் குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கைக்கு (Coloni-alism) ஒரு விரைவான எளிமையான முடிவு காண அவர்களால் இயலவில்லை.

செல்வம் படைத்த மாபெரு வல்லரசுகள் தொடர்ந்து முரட்டுத் தனத்தை ஒளிவுமறைவின்றித் தவிர்த்துவந்தன. மார்ச்சு மாதம் 27ஆம் நாள் குருஷேவ் சோவியத் தலைமை அமைச்சராக நியமிக் கப்பட்டார். புதிய அணுகுண்டுச் சோதனைகளை முடித்துவிட்டு, (மார்ச்சு 31ஆம் நாள்) சோதனைகளைத் தான் நிறுத்திவிட்டதாக வும், அமெரிக்காவும் அப்படியே நிறுத்திவிடவேண்டுமென்றும், இல்லாவிடில் மீண்டும் தான் சோதனையை மேற்கொள்ள நேரிடும் என்றும் சோவியத் அரசாங்கம் அறிவித்தது. அமெரிக்கா புதிய அணுகுண்டுச் சோதனைத் தொடர்ச்சியில் இறங்கினால் உலகம் முழுவதும் தன் நாட்டைப் பழிக்கும் என்று நன்கு தெரிந்திருந்தும் ரஷ்யா விடுத்த அறைகூவலைச் சமாளிக்க ஐசன்ஹோவர் முன் வரவில்லை. மாறாக, 'சுத்தமான' குண்டுகளையும், 'சூழ்ச்சியான' வெப்ப அணுக் கருவிகளையும் கண்டுபிடிக்குமாறு ஆணையிட்டார். 'உச்சகட்ட மாநாடு' ஒன்றைக் கூட்டுவதற்காக ரஷ்யா முனைந்து முயன்றது. மேலைவல்லரசுகள் அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தன. இந் நிலையில், சோவியத் எல்லையை நோக்கி ஆர்க்டிக் கடலின் மீது அமெரிக்கக் குண்டு வீச்சு விமானங்கள் பறந்து ரஷ்யாவின் 'எரிச்சலை'க் கிளப்பின. இம் முறையற்ற செயலுக்குக் குரோமிகோ (ஏப்ரல் 18) கடும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார். மேலும், இத்தகைய நடவடிக்கைகள் 'எதிர்பாராத' அணுகுண்டுப் போருக்கு அடி கோலிவிடும் என்றும் எச்சரித்தார். ஐ.நா. பாதுகாப்பு மன்றத்தில் முறையிட்டும் பார்த்தார். ஆனால், உலக நெருக்கடியைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற சாக்குப்போக்குக் காட்டி இரண்டு கட்சிகளும்

யயத்தில் ஒன்றுக்கொன்று விட்டுக்கொடுக்க முன்வராததால், கிழக்கு-மேற்கு நெருக்கடி நிலையைப் போக்கப் பாதுகாப்பு மன்றத்தால் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை.

மனித இனம் முன்னெப்போதையும்விட 1958-ல் கூட்டு அழிவுக் கலைக்கும் அதிகார அரசியலுக்கும் இடையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு, கண்விழி பிதுங்க விழித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இப் புது யுகத்தில் பண்டைய அதிகார அரசியல் விளையாட்டு வழக்கிழந்துவிட்டது. இதன் முடிவு மேலை நாகரிக அழிவாகவும், இன்னுங் கூறப்போனால் மானிட சமுதாயத்தின் தற்கொலையாகவும் முடியலாம் அல்லது புதிய யுகத்தை நோக்கித் தட்டுத் தடுமாறி முன்னேறுவதாகவும் இருக்கலாம். இந் நூல் பேரச்சத்தைத் தராமல் ஓரளவு நம்பிக்கையைத் தருகின்றது. இது வேண்டுமென்றே படைத்துக் கூறுவதன்று; இதன் அடிப்படை 'நடைமுறை'யைச் சரியாகப் புரிந்துகொண்டதாலேயாம்.

ஏப்ரல் 20, 1958 எஃப். எல். ஷுமன்

மொழிபெயர்ப்பாளரின் முன்னுரை

தாய்மொழியாம் தமிழ் மொழியில் கலைகளைக் கல்லூரிகளில் கற்பிப்பதற்கான சீரிய முயற்சியில் சென்னை அரசாங்கம் ஈடுபட்டிருப்பது மகிழ்ச்சிக்கும் பாராட்டுதலுக்கும் உரிய செயலாகும். அமிழ்தினும் இனிய தமிழ் மொழியில் நூல்களைச் சொந்தமாக ஆக்கவும், ஆங்கிலத்திலிருக்கும் நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடவும் ஆசிரியப் பெருமக்களுக்குத் தமிழ் நாட்டு அரசினர் காட்டிவரும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் போற்றற்குரியன.

அமெரிக்கப் பேராசிரியர் ஃபிரெட்ரிக் எல். ஷுமனின் 'பன்னாட்டு அரசியல்' (International Politics) போன்ற நூல்களின் தமிழாக்கம் பொதுவாக நற்றமிழ் பேசும் நல்லுலகிற்கும், சிறப்பாக மாணவருலகிற்கும் பெரும்பயன் விளைவிக்குமென்று கூறலாம்.

மொழிபெயர்க்க எடுத்துக்கொண்ட இம் முதல் நூல் மிகப் பெரிது. ஆதலின் அதன் தமிழாக்கத்தை இரண்டு தொகுதிகளில் வெளியிட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன்கண் முதல் பத்து அதிகாரங்கள் அடங்கியுள்ளன. இந் நூலின் 'நமது' 'நாம்' 'என்' என்ற சொற்களோடு இயைந்துவரும் கருத்துகளெல்லாம் நூலாசிரியரின் கருத்துகளாகும். ஒருசில இடங்களில் நூலாசிரியரின் உட்கருத்தை வாசகர்களுக்கு விளக்கும் முகத்தான் அடைப்புக் குறியில் [ ] விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது.

பேராசிரியர் ஷுமனின் கருத்துகளை மேலும் நன்குக மாணவர்கள் அறிந்துகொள்வதற்கு அனுகூலமாக அவ்வாசிரியராலேயே குறிக்கப்பட்டிருக்கும் மேற்கோள் நூல்களின் (reference books) பட்டியலும் இந்நூலின் இறுதியில் அதிகாரவாரியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றைப் படித்துப் பயனடைதல் வாசகர்களின் பொறுப்பாகும். நூலின் இறுதியில் கலைச்சொற்கள் (ஒன்று ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கும், மற்றொன்று தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கும்) விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

இந் நூலை எழுதுங்கால் பல வழிகளிலும் ஊக்கமூட்டி உதவி புரிந்த என் மதிப்புக்குரிய ஆசிரியரும், கோவை அரசினர் கல்லூரி வரலாற்றுத்துறைத் தலைவருமான திரு. வி. கண்ணையா அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றி. இந் நூலை மொழிபெயர்க்கும்படி ஆர்வமுண்டாக்கி ஆசிகூறிய எனது மதிப்புக்குரிய ஆசிரியரும்' சென்னை சர்வகலாசாலை அரசியல் துறையின் சீனியர் விரிவுரையாளருமான திரு. ஜமீல் அகமதுக்கும் என் உளங்கனிந்த நன்றி. கல்லூரித் தமிழ்க் குழுவின் உறுப்பினரும், சென்னை மாநிலக் கல்லூரிப் பொருளியல் பேராசிரியருமான திரு. வேலாயுதம் அவர்களின் ஈடற்ற ஊக்கமும் அவரது இடையுறுத் தூண்டுதல்களுமே இந் நூல் வெளிவரக் காரணமாயிருந்தன. அன்னாருக்கும் என் நன்றி உரித்தாகுக. இந்த மகத்தான சேவையில் ஈடுபட எனக்கு வாய்ப்பளித்த தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்தாருக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

புது டெல்லி, நூர்ஜஹான் பாவா
மார்ச், 1965

பொருளடக்கம்

பக்கம்

முன்னுரை ... iv

வரைபடங்கள் ... xxi

உடன்படிக்கைகளும் இதர சர்வதேசச் சட்டங்களும் ... xxii

முன்னுரை — மனிதத் தோற்றம்

1. பிரபஞ்சப் புதிர் ... 3
2. மக்கள் அரசியலைப்பற்றி எண்ணுவது எவ்வாறு? ... 11
3. மனிதனின் உயர்நிலை ... 22
4. பண்பாடும் அரசாங்கமும் ... 29
5. வரலாற்றின் புதிர் ... 36
6. நீர் எங்கு செல்கிறீர்? ... 48

தோற்றுவாய் நூல்

1. பண்டைய அரசுகளும் அரசு முறைகளும

1. சுமேரியாவும் எகிப்தும் ... 58
2. கிரீசின் சிறப்பு ... 72
3. உரோமாபுரியின் மகத்துவம் ... 84
4. பேரமைதியின் ஞாபகார்த்தம் ... 93

பக்கம்

2. மேற்கின் உதயம்

1. ஐரோப்பாவும் ஆசியாவும் ... 103
2. உண்மைக் கொள்கையின் (ரியலிசத்தின்) ஆரம்பம் ... 117
3. ஐரோப்பிய அரசு முறை ... 126
4. ஐரோப்பாவும் உலகமும் ... 138

3. தலைமையிலிருந்து துயரத்துக்கு இறங்குதல்

1. இயந்திரப் பொறிகளின் மாயவித்தை ... 153
2. நாட்டுப்பற்றுளர்களும் பேரரசுவாதிகளும் ... 165
3. ஐரோப்பாவின் சிதைவு ... 174

வகைகள் நூல்

4. சட்ட ஆய்வு

1. நீதியின் மூலாதாரங்கள் ... 203
2. ஆட்கள் நிலையில் அரசுகள் ... 207
3. இறைமைகளின் உரிமைகள் ... 215
4. உடைமையின் சிக்கல்கள் ... 223
5. ஒப்பந்தங்களின் விதி ... 233
6. போர் விதிகள் ... 239
7. நடுநிலைமைச் சட்டம் ... 250
8. சட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதிலுள்ள சிக்கல் ... 258

5. தகராறுகளைத் தீர்த்தல்

1. போலீஸ் நிலையில் அரசுகள் ... 268
2. பேரம் பேசுவோர் நிலையில் அரசுகள் ... 277
3. நடுவர் கடன் ... 284
4. நீதிமன்றங்களின் வேலைகள் ... 295

6. அரசியல் தந்திரப் பழக்கம்

1. பேச்சுவார்த்தைக் கலை ... 309
2. தூதர்கள் செய்வதென்ன ? ... 319
3. வெளிநாட்டு அலுவல்களின் பராமரிப்பு ... 331
4. பேச்சுவார்த்தை நடைபெறும் மாநாடுகளிலே ... 358

பக்கம்

7. அரசாங்கம் பற்றிய ஆய்வு

1. அமைதிச்சுடர் நம்பிக்கைகள் ... 380
2. ஜெனீவா பரிசோதனை ... 395
3. ஐக்கிய நாடுகள் சபை ... 426
4. அமைதி நிலைநாட்டும் விதிகள் ... 474
5. ஒருலக வேண்டுகோள் ... 505

சக்திகள்பற்றிய நூல்

8. அதிகாரக் (பாது) காப்பு

1. மூர்க்கத்தனம் ... 518
2. அரசியல் தந்திரமே போர் ... 531
3. போரே அரசியல் தந்திரம் ... 541
4. நச்சுத்தன்மை வாய்ந்த போர்க் கருவிகள் ... 554
5. கூட்டழிவுச் சூழ்ச்சி ... 567

9. பேரரசுகள் எழுப்பல்

1. குடியேற்றநாட்டுக் கொள்கை ... 579
2. குடியேற்றநாட்டு எதிர்ப்புப் புரட்சி ... 597
3. ஓய்வு ... 618

10. நாடுகள் அமைத்தல்

1. நாட்டுப்பற்று மதம் ... 636
2. பொறையில்லா நெறிகள் ... 647
3. நாட்டுப்பற்றும் நன்மைகளும் ... 674
4. புதிய நாட்டுணர்ச்சிகள் ... 698

அரசியற் குழப்பம்—தனி ஆய்வு : சூயஸ், சாட்டிலேட், சினாய், 1956-58

1. ஆய்வுமுறைபற்றிய விளக்கம் ... 743
2. இரு நீர்வழிகள் ... 748
3. அரசியல் வல்லமையின் தோல்வி ... 757
4. வல்லந்தம் ... 778
5. தோற்றவர் வெற்றி ... 791
6. பின் வினாவு ... 797

தெரிவுசெய் நூற்பட்டியல் ... 807

கலைச்சொல் அகரவரிசை (தமிழ்—ஆங்கிலம்) ... 824

கலைச்சொல் அகரவரிசை (ஆங்கிலம்—தமிழ்) ... 858

வரைபடங்கள்

		பக்கம்
பண்டைய-நகர அரசுகளும், அரசுகளும்	...	65
கிரேக்க அரசுமுறை, கி.மு. 431	...	77
உரோம உலக அரசு, கி.பி. 117	...	91
இடைக்கால அரசுமுறை, கி.பி. 1360	...	107
சாரசீனப் பேரரசு, கி.பி. 750	...	111
உதுமானியப் பேரரசு, கி.பி. 1566	...	116
தற்கால அரசுமுறையின் தோற்றுவாய் : 1648-ல் ஐரோப்பா	...	143
1740-ல் ஐரோப்பா	...	149
நெப்போலியப் பேரரசு : 1810-ல் ஐரோப்பா	...	159
மீட்கப்பட்ட அரசு முறை : 1815-ல் ஐரோப்பா	...	161
1914-ல் ஐரோப்பா	...	172
1918, ஜூலையில் ஐரோப்பாவில் நிலவிய ஜெர்மன் ஆதிக்கம்	...	178
வெர்செய்லஸ் உடன்படிக்கைக்குப்பின் ஐரோப்பா	...	182
ஐரோப்பா, 1939, செப்டம்பர் 1-ல்	...	184
ஐரோப்பா, 1941, ஜூன் 22-ல்	...	187
ஐரோப்பாவில் ஹிட்லர், செப்டம்பர் 1, 1941	...	189
உலக அரசு முறை (ஜனத்தொகை)	...	193
1958-ல் ஐரோப்பா (ஜனத்தொகை)	...	196
மஞ்சூரியாவைக் கைப்பற்றுதல்	...	411
எத்தியோப்பியாவைக் கைப்பற்றுதல்	...	417
ஸ்பெயினைக் கைப்பற்றுதல்	...	423
பாலஸ்தீனம் : 1947ஆம் ஆண்டுப் பிரிவினைத்திட்டம்	...	453
கொரியாப் போர்	...	462
கரீபியன்	...	608
சமீபக் கிழக்குமீது தொடர்ந்த போர்	...	614
மத்திய ஐரோப்பாவின் மொழிக் கூட்டங்கள்	...	669
சமீபக் கிழக்கு (ஜனத்தொகை)	...	714
இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும்	...	723
தென்கிழக்கு ஆசியா	...	732
மத்தியக் கிழக்கு, 1956	...	783

உடன்படிக்கைகளும் இதர சர்வதேசச் சட்டங்களும்

		பக்கம்
லகாஷ்-உமா, கி.மு. 3000	...	60
எகிப்து-ஹிட்டைட், கி.மு. 1280	...	64
பண்டைய கிரேக்க உடன்படிக்கை	...	78
பண்டைய உரோம உடன்படிக்கை	...	88
வெஸ்ட்பாலியா, 1648	...	142
ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு, ஏப்ரல் 11, 1713 (உட்ரெக்ட்)	...	145
ஹூபட்ஸ்பர்க் பாரிஸ் ஒப்பந்தம், 1763	...	148
பாரிஸ், மே 30, 1814	...	162
ஆங்கிலோ-அமெரிக்க உடன்படிக்கை (கென்ட்) டிசம்பர் 24, 1814	...	164
புனிதநேச உடன்படிக்கை, செப்டம்பர் 26, 1815	...	387
பாரிஸ், நவம்பர் 20, 1815	...	163
பாரிஸ், மார்ச்சு 30, 1856	...	167
பாரிஸ், ஏப்ரல் 16, 1856	...	246
பெர்லின், ஜூலை 13, 1878	...	167
முக்கூட்டு நேச உடன்படிக்கை, 1882	...	171
கான்ஸ்டாண்டிநோபில் ஒப்பந்தம் (சூயஸ் கால்வாய்) அக்டோபர் 29, 1888	...	750
இரட்டைக் கூட்டுறவு உடன்படிக்கை, 1894	...	173
ஆங்கிலோ-ஜப்பானிய உடன்படிக்கை, 1902	...	173
ஆங்கிலோ-ரஷ்ய உடன்படிக்கை, 1907	...	173
ரூட்-தக்காஹிரா உடன்படிக்கை, நவம்பர் 30, 1908	...	622
லான்சிங்-இஷி ,, நவம்பர் 3, 1917	...	622
சிறு பான்மையர் ஒப்பந்தம், 1919	...	658
வெர்செய்லஸ், ஜூன் 28, 1919	...	181
செயின்ட் செர்மெனியின், செப்டம்பர் 10, 1919	...	181
நியூவெல்லி, நவம்பர் 27, 1919	...	181
டிரியானன், ஜூன் 4, 1920	...	181
செவ்ரஸ், ஆகஸ்டு 10, 1920	...	182

பக்கம்

ஐவர் உடன்பாடு (வாஷிங்டன் மாநாடு), பிப்ரவரி 6, 1922	...	622
ஒன்பது வல்லரசு ஒப்பந்தம், பெப்ரவரி 6, 1922	...	625
லாசேன், ஜூலை 24, 1923	...	182
செர்மனி-அ. ஐ. நா., டிசம்பர் 8, 1923	...	688
லொக்கார்னோ, ஆகஸ்டு 16, 1925	...	476
பாரிஸ் ஒப்பந்தம், ஆகஸ்டு 27, 1928	...	479
லண்டன் நாவாய் ஒப்பந்தம், ஏப்ரல் 22, 1930	...	485
ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு-அமெரிக்க நாவாய் உடன்படிக்கை, மார்ச்சு 25, 1936	...	488
மியூனிச், அக்டோபர் 1, 1938	...	191
அட்லான்டிக் சாசனம், ஆகஸ்டு 14, 1941	...	362
முக்கூட்டு ஒப்பந்தம், டிசம்பர் 11, 1941	...	363
ஐக்கிய நாடுகள் அறிக்கை, ஜனவரி 1, 1942	...	363
தெஹ்ரான் உடன்படிக்கைகள், டிசம்பர் 1, 1943	...	364
யால்டா உடன்படிக்கைகள், பிப்ரவரி 11, 1945	...	365
அரபு நாடுகள் சங்கம், மார்ச்சு 22, 1945	...	615
போட்ஸ்டாம் உடன்படிக்கைகள், ஆகஸ்டு 2, 1945	...	366
அமைதி உடன்படிக்கைகள், பிப்ரவரி 10, 1947. இத்தாலி, புல்கேரியா, ஹங்கேரி, ருமேனியா, பின்லாந்து	...	370
அமெரிக்க தர்மகர்த்தா ஒப்பந்தம், ஏப்ரல் 2, 1947	...	627
ஐரோப்பிய கவுன்சில், மே 5, 1949	...	510
ஜப்பான் அமைதி உடன்படிக்கை, செப்டம்பர் 8, 1951	...	375
ஜப்பான்-அமெரிக்கப் பாதுகாப்பு உடன்படிக்கை, செப்டம்பர் 8, 1951	...	376
கொரியாப் போர் நிறுத்த உடன்பாடு, ஜூலை, 1953	...	377
இந்தோசீனப் போர் நிறுத்த உடன்பாடு, ஜூலை 21, 1954	...	377
ஆஸ்திரியா, மே 15, 1955	...	378
பாக்தாத் உடன்படிக்கை, நவம்பர் 22, 1955	...	760
சூயஸ் கால்வாய் உடன்படிக்கை, அக்டோபர் 11, 1956	...	769

பன்னாட்டு அரசியல்

(முதற் பகுதி)

உடையின்றித் துணையின்றி இவ்வுலகில் கடத்தப்பட்டோம். அன்று அன்னையின் இருண்ட கருப்பையில் இருந்தக்கால் அவளின் முகத்தை அறிந்திலோம். அவளின் சதை என்னும் சிறையிலிருந்து பேசமுடியா, தொடர்பில்லா இவ்வுலகச் சிறைச் சாலைக்கு வந்தோம். நம்மில் தன் தனயனை அறிந்தவன் எவன்? தன் தந்தையின் உள்ளத்தைப் புரிந்தவன் எவன்? என்றும் பிறர் அறியாமலும் தன்னந்தனிமையிலும் இல்லாதவன் எவன்? ஓ! வீணில் வந்தவரே! திகைக்கவைக்கும் அவனியில் வழிதவறி விட்டீர்! சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் விண்மீன்களில் பிரகாசமற்ற இத்தணலில் வழிமறந்துவிட்டோம். வாயடைத்துப்போய் மறந்துபோன மொழியை நினைவூட்டுகிறோம்; சொர்க்கம் செல்லக் கைவிடப்பட்ட வழியைக் காண விரும்புகிறோம்; கல், இலை, திறக்கப்படா கதவு. செல்வது எங்கே? செல்வது எப்போது? ஓ வழி தெரியாதவனே! காற்றில் அகப்பட்டுக் கவலைக்கு ஆளானவனே! ஓ பேயே! திரும்பிவா!

— தாமஸ் உல்ஃப், 1929.

முன்னுரை

மனிதத் தோற்றம்

இந்த அர்த்தமற்ற பிரபஞ்சத்தில் (Cosmos) இருண்ட குளிர்ந்த நட்சத்திரத்தில் மனித இனம் தோன்றியதே ஒரு விபத்து தான் எனலாம். மனித இனம் இவ்வுலகில் தன்னுடைய குறுகிய கால வாழ்வைக் கவலையற்ற நிலையில் கழிக்கிறது. ஆனால், அந்தக் காலத்திற்குள்தான் என்னென்ன அதிசயங்கள் அவ்வாழ்க்கையில் நிகழ்கின்றன! இவற்றை எண்ணும்போது மனிதனின் படைப்பே வியப்பாகத் தோன்றுகிறதல்லவா? இச்சிறிய (மனித) இனத்தின் வாழ்வுக் கதையின் முன்னால், எந்தக் கட்டுக் கதையும், ஆயிரத்தோர் இரவுகளில் (The Arabian Nights) பூதங்களைப்பற்றி வரும் கதைகள் தரும் வியப்பெல்லாம் வியப்பாகுமா? அன்று யார்

உதவியுமின்றிக் கண் தெரியாது கடற்கரையோரம் வாழ்ந்த ஓரறிவு படைத்த அமீபாவின் (Amoeba) வளர்ச்சியின் முடிவில் தோன்றிய மனித இனம், இன்று காண்ட் போன்ற தத்துவ ஞானிகளின் நூல்களைப் படிப்பவர்களையும், செவிக்கினிய நாதம் இசைப்பவர்களையும் கொண்டு திகழ்கிறது. இவர்களின் வருங்காலச் சந்ததியார் வெற்றிடத்தில் சஞ்சரிக்கவும், பற்பல சக்திகளைக் கண்டுபிடித்து அவைகளை அடக்கியாளவும், கோளங்களை (Hlanets) அறிந்து, அவற்றைத் தம்வசப்படுத்தவும், வான வெளியில் உலாவரவும் முடியுமென்பதைச் சாதிப்பார்களா? அவ்வாறு சாதித்தாலும்கூட மனிதத் தோற்றத்தைக் காட்டிலும் இவ்வற்புதச் செயல்கள் திகைப்பைத் தரமுடியுமா? நாம் அன்று போல் தோல்வியால் துயருருது, அதிக நாட்கள் வாழும் வாய்ப்பினைப் பெற்றிருந்தாலும், நம் முன்னோரினும் வாழ்வில் வெற்றி கண்டுவிட்டோம் என்று பெருமிதத்தோடு கூறமுடியுமா? குன்றனைய ஆத்மிக உணர்வு நம்மில் குடிகொண்டிருக்க வேண்டிய நிலையில் இன்று நாம் காண்பதோ குன்றிமணியளவே! வளியைக் கிழித்துக்கொண்டு விண்வெளியில் விரைந்து செல்லும் நம் விண் கப்பல்கள் ஒருநாள் ஆக்டேரஸ் குன்றுகள்மீதும் மிதந்து செல்லலாம். ஆனால், அகிலத்தின் ஆத்மிகச் சக்தியை அறியாதவரையில் இச் சாதனையால் என்ன பயன்? நாம் எத்தனையோ எதிர்பார்க்கலாம், ஊகிக்கலாம், நம்பவும் செய்யலாம். ஆனால், எதிர்காலத்தைத் தெளிவாகவும் திட்டவட்டமாகவும் காணமுடிவதில்லை. அறியாதவற்றை அறிந்துகொள்ளத் துடிக்கிறன் மனிதன்; ஆனால், ஓரளவு அறிந்துகொண்டவுடனேயே—முற்றுப் பெருத நிலையிலேயே—திருப்தி அடைந்துவிடுகிறன். இயற்கையைப் பற்றியே அறிய விழையும் விஞ்ஞானிகளாக நம்மில் சிலர் உள்ளனர். மற்றும் சிலர் ஆண்டவனைக் குறித்து அறிய விரும்பும் முனிவர்களாகவும் ஞானிகளாகவும் (Philosophers) உள்ளனர். இவ்விரு பிரிவினரிடையேயும் வேற்றுமையுண்டெனினும், கருத்தளவில், ஒன்றுபட்டே இருவரும் உள்ளனர்.

—கிளாரன்ஸ் டே, 'இந்த சிமியன் உலகம்'.

முன்னுரை

மனிதத் தோற்றம்

1. பிரபஞ்சப் புதிர்

கதிரவன் மேகங்கட்கு அலங்காரம் செய்வதை யார் நினைக்கப்போகின்றார்கள்!—எல்லா மக்களையும் உலுக்கி எழுப்பும்போது கண்ணைக் கூசும் கர்வமுள்ள இரவில், மக்கள் விழித்தெழும்போது, உதவி உதவி என்று அழும் பொழுது—

தான் என்ற பழைமை—அனைவரும் திடீரென்று குளிர்ந்து போகின்றனர்—தேயிலை கெட்டுவிட்டது, ரொட்டி வருத்தத்தை விளைவிக்கின்றது—எவ்வாறு இந்தப் பழைய உலகம் (பைத்தியம்) ஆகமுடியும்? இதில் உள்ள மக்கள் சாகின்ற அளவிற்கு?

ஒரு நூலின் உதவியின்றி இன்பம் கிடைக்குமேயானால்—அவ்வின்பம் தன்னுள் தானே அமிழ்ந்து கிடக்கிறது—அவர்கள் பார்க்கக்கூடுமானால்—தங்களுக்குள்ளேயே காணக்கூடுமானால்—உதவி உதவி என்று கதறக் கூடுமேயானால்—

கதிரவன் தூண்கள்போல் இராக் காலத்தின் துணைவர்கள் போல். தேயிலை—மது நன்றாக இருக்கிறது. ரொட்டியும்—புலாலும் சுவையுடையன—அவர்கள் இறக்க வேண்டியதில்லை.

("கதிரவன் மறைவு" என்ற பாடலில் வாலஸ் ஸ்டீவன்ஸ்)

உருண்டையான தட்டை வடிவமுள்ள, ஓர் இரட்டை இணை குவிந்த கண்ணாடி வில்லையைப் (convex lens) போன்றிருப்பதுமாகிய வானவெளியிலே நூற்றுக்கணக்கான விண்மீன்கள் சிதறிக் கிடக்கின்றன. இத்தட்டையான வானவெளியின் (அடர்த்தி)

(thickness) ஓராயிரம் ஒளியாண்டுகள் (light years) ஆகும்; அதன் விட்டம் ஓர் இலட்சம் ஒளியாண்டுகள்; ஒவ்வோர் ஒளி யாண்டும் ஆறு டிரிலியன் மைல்கள் நீளமானவை; இம்மண்டலம் முழுவதும் ஒரு மையத்தைச் சுற்றி மெதுவாய்ச் சுழன்றுகொண்டே இருக்கிறது. மையத்திலிருந்து சுமார் 35,000 ஒளியாண்டுகள் தள்ளி ஒரு பக்கமாய் ஒரு சிறிய விண்மீன் இருக்கிறது. 200,000,000 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறைதான் இவ்விண்மீன் தன் சுழற்சியை முடிக்கிறது. இது தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த விண்மீன் என்று சொல்லுதற்கில்லை ; ஆயினும், இது ஓர் அரிய விண்மீன் ஆகும் ; ஏனெனில், இது ஒரு மில்லியன் விண்மீன்களில் இதுவும் ஒன்று. பல கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வேறொரு விண்மீன் இச் சிறிய விண்மீனின் மிக அருகில் நெருங்கிச் செல்லவும், அதனின்று வெண்மையான சுடரோடுகூடிய பொருள்கள் அலை போலக் கிளம்பின. இவற்றில் சில, தனியாகப் பிரிந்து ஒரே மையத்தைச் சுற்றி வரலாயின. இவையே பின்னர் சுருங்கிக் குளிர்ந்து ஒன்பது கோள்களாயும் (planets), துணைக் கோள்களாயும் (satellites), சிறு கோள்களாயும் (planetoids), சிறு உடுக்களாயும் (asteroids), வால்மீன்களாயும் (comets) மாறின.

மேலே வர்ணிக்கப்பட்ட உருண்டையான தட்டை வடிவமான பொருள்தான் நாம் காணுகிற அளவிலும் உருவிலும் பால்வீதி (Milky Way) என்றழைக்கப்படுவதாகும். அந்தச் சிறிய விண்மீன் தான் ஞாயிறு (Sun). புதனுக்கும் (Mercury), வெள்ளிக்கும் (Venus) அப்பால் அதனுடைய மூன்றுவது கோளமாகப் பூமி இருக்கிறது. இந்த மிகச் சிறிய உருண்டையான பூமி தனிச் சிறப்பு வாய்ந்ததென்று கூறுவதற்கில்லை ; ஏனென்றால், இது பல கிரகங்களும் விண்மீன்களும் நிறைந்த வானவெளியில் ஒரு சிறு துரும்பேயாகும். ஆனால், இதுவோ கோளங்களில் மிகவும் அருமையானதாயிருக்கிறது. ஏனெனில், இதன் மண்டலம் மண், தண்ணீர், காற்று ஆகியவை சேர்ந்த ஒரு மெல்லிய போர்வையினால் மூடப்பட்டிருக்கிறது; இதற்குள்தான் மனித இனம் முழுவதுமே ஆடி ஓடி வாழ்கிறது. அதனோடு எண்ணற்ற பல்வேறு வகைப்பட்ட உயிரினங்களும் வாழ்கின்றன; இவ்வுயிரினங்களினின்றும் மனித வாழ்க்கை பரிணாமத்தின் மூலம் உண்டாகியிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. மற்ற கோள்களிலும் அல்லது சூரிய மண்டலங்களிலும் உயிர்கள் வாழ்கின்றனவா என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை.

நாம் வாழும் புவியின்கீழ் உருகிய நிக்கல் இரும்புடன் சேர்ந்த மலை மண்டலம் இருக்கிறதென்பதுமட்டுமே நமக்குத் தெரியும். ஆனால், இப்புவிக்குமேல் அப்பால் ஆகாயத்தின் கருமையான

தொடர்கள் வரையறையின்றிப் பரந்து கிடக்கின்றன. அதன் இரகசியத்தை (மேன்மேலும்) கண்டுபிடிக்கச் சர்வதேசப் புவியியல் ஆண்டான 1957-58 ல் முற்பட்டனர் மனிதர். சுமார் 240,000 மைல்களுக்கு அப்பால் பூமியை ஒவ்வொரு மாதமும் சந்திரன் (Moon) சுற்றிவருகிறது. பூமியிலிருந்து 93,000,000 மைல்களுக்கு அப்பால் கண்களைக் குருடாக்கும் ஆற்றலைக் கொண்ட ஒளிக் கதிர்களுடன் ஞாயிறு பிரகாசிக்கிறன். இங்கு அணுச் சேர்க்கை (Nuclear Fusion) நீர்வளியை (ஜலவாயு-Hydrogen) ஹீலியமாய் (Helium) மாற்றி, மிகப் பெரிய அளவில் ஒளியையும் வெப்பத்தையும் உண்டாக்குகிறது. இங்கிருந்துதான் சுழன்று கொண்டிருக்கின்ற இதர கோள்களுக்குச் சூரிய வெளிச்சமும், வெப்பமும் கிடைக்கின்றன. அதற்கும் அப்பால் பெரிய 'அசாதாரணமான அண்ட' (extraordinary galactic) நெபுலம் (nebulam) அல்லது வான்மீன் ஒளிக்குழு இருக்கிறது. நம்மைச் சுற்றிலும் சுழன்றுகொண்டு தூசிபோல் பரந்து கிடக்கிற வான்மீன்களுக்கப்பால், வேறு பல பெரிய விண்மீன் ஒளிக் குழுக்கள் இருக்கின்றன. அதில் எத்தனை எத்தனை சூரியன்கள் இருக்கின்றனவோ? அவற்றுள் சிலவற்றில் கோளங்கள் இருக்கலாம். இன்னும் சிலவற்றில் உயிர்கள் வாழலாம், அது யாருக்குத் தெரியும்? அதற்கும் அப்பால் மற்ற 'உலகங்கள்' இருப்பது மனிதன் கண்களுக்குத் தொலைநோக்கி (telescope) மூலம் ஓரளவு புலனாகிறது.

இருண்ட பாகத்தில் சுடர்விட்டு, ஒளியால் அலங்கரிக்கப் பட்டுக் காட்சி தரும் இவ்வண்டத்தின் நோக்கந்தான் என்ன? இறைவனின் இதயத்தை அறிந்ததாக எண்ணிக்கொண்டிருப்பவர்கள் தாங்கள் தாம் இவ் வினாவிற்கு விடை காணமுடியும் என்று சொல்லிக் கொள்ளுவர்; எல்லாப் படைப்புகளிலும் மனிதன் மட்டும்தான் இவ்வினாவை எழுப்புகிறான். அவனும்கூட இப்பொழுது இப்பரந்த அண்டத்தில், தான் வசிக்கும் மிகக் குறுகிய நிலையைப் புரிந்துகொண்டுவிட்டான். மலைகளோ, விண்மீன்களோ அல்லது விலங்குகளோ இதைப்பற்றிச் சிந்திப்பதில்லை; இக் கேள்வியைக் கேட்கக்கூடிய அறிவும் ஆற்றலும் அவற்றிற்கில்லை. மனிதன்மட்டுமே (ஹோமோசேப்பியன்-Homosapiens) தன்னுடைய கற்பனா சக்தியாலும், ஞாபக சக்தியாலும், கனவினாலும் எண்ணும் ஆற்றலாலும் தன்னைச் சுற்றியுள்ள எல்லாப் பொருள்களின் நோக்கத்தை அறிய ஆவலுள்ளவனாயிருக்கிறான்.

அறிவியல் துறையில் வளர்ச்சி இருந்த போதிலும், இத்தகைய ஆராய்ச்சி ஒரு வீண் வினாவாகத் தோன்றலாம். ஏனெனில், உட்

பொருளும் நோக்கமும் மனித அனுபவத்திற்கேயுரிய இரண்டு புரியாத மூலக் கூறுகளாம். ஆனால், மனிதனுக்கு நிகராக அஃறிணைப் பொருள்களிலோ தெய்வீகப் படைப்புத் திட்டத்திலோ இக்குணம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

எனினும், மனிதன் இவ்வண்டத்தின் அர்த்தத்தையும் நோக்கத்தையும் பற்றி அறிந்துகொள்வதுடன் நின்றுவிடாது, இக்காலத்தில் அவனுக்கு அடியிலுள்ள பாதாளத்தைப் பற்றியும், மேலேயுள்ள வெற்றிடத்தைப்பற்றியும் தன் கருத்தைச் செலுத்துதல் இன்றியமையாததாகும். 1957-ல் ரஷ்யா அனுப்பிய ஸ்புட்னிக்குகள் (sputnik), வளிமண்டலத்திற்கும் அப்பாலுள்ள கோளத்தைச் சுற்றிய அன்றே விண்வெளிபற்றிய மனிதனின் ஆராய்ச்சி தொடங்கிவிட்டது எனலாம். சந்திரனைத் தொடுவதற்காக இப்போது நடைபெறும் முயற்சிகளும் எதிர்காலத்தில் ஒரு நாள் குறிக்கோள்களை அடைவதில் வெற்றிபெறும். அதற்கப்பாலும் மனிதன் ஆராய்ந்தறிய முடியுமென்ற எண்ணம் அறிவியலும் கற்பனையும் கலந்து எழுதும் எழுத்தாளர்களைத் தவிர, மற்றவர்க்கு அவ்வளவு நம்பிக்கையூட்டவில்லை. வெள்ளி (Venus), பூமியை மிக நெருங்கி இருக்கும்போது, அதற்கும் பூமிக்குமுள்ள தூரம் 26,000,000 மைல்கள் (miles) ஆகும். அதன் மேற்பாகம் எப்போதும் முகில்களாலும் பனியாலும் சூழப்பட்டிருப்பதால் அப்பாகத்திற்குக் கீழ் என்ன இருக்கிறதென்பது மனிதரின் கண்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை. செவ்வாய் (Mars) மிக அருகில் இருக்கும்போது பூமியில் இருந்து 35,000,000 மைல்களுக்கப்பாலிருக்கிறது. அதன் மெல்லிய குளிர்ந்த காற்றுமண்டலம் உயிர்கள் வாழத் தகுந்ததாயிருக்கிறதாவென்று நமக்குத் தெரியவில்லை; அப்படியே அது உயிர்வாழத் தக்கதாய் இருந்தாலும், மனித அறிவையொத்த ஏதேனும் அங்குள்ள உயிரினங்களை இயக்குகிறதாவென்று நம்மால் கூற இயலாது. எவ்வளவுதூரம் விண்வெளிப் பயணங்கள் (space travel) மூலம் மற்றச் சூரிய மண்டலங்களை அடைலாமென்பது ஊகித்தறிய வேண்டிய நிலையிலேயே உள்ளது. சூரிய வெளிச்சம் 8 நிமிடங்களில் பூமியைத்தொடும் நம்முடைய இந்த அண்டத்தில், அடுத்த விண்மீனாகிய ஆல்ஃபா சென்ட்டாரி (Alpha Centauri) 26 டிரிலியன் மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ளது. இவ்வுலகைப்போல் 332,000 மடங்கு பெரிதான சூரியனே ஒரு புள்ளிபோன்று இருப்பதால் மிக அண்மையில் தோன்றும் இந்நட்சத்திரம் அதிலிருந்து பத்து மைல் தொலைவில் ஒரு புள்ளி போன்றுதான் காட்சியளிக்கிறது. பால் மண்டலத்திற்கு அப்பாலுள்ள 'அண்டங்கள்' நமது கண்களுக்குப் புலப்படுகின்றன. அவற்றுள்

பல, மனித இனம் இவ்வையத்தில் தோன்றுவதற்கு முன்பே பல மில்லியன் ஆண்டுகட்கு முன்னர் ஏற்பட்ட ஒளியால் அவை நம் கண்களுக்குத் தெரிகின்றன.

பண்டைக் காலத்தில் எல்லா மக்களுக்கும் இவ்விஷயங்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற தணியாத ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். ஆனபோதிலும், அவர்களுக்கு இவற்றைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. அவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த மனித உறுப்பு அளவுகளைப்பற்றிய அறிவைக் கொண்டு விண்மீன்கள் அடங்கிய வானத்தில் ஆவிகளும், பூதங்களும், வானோர்களும், வீரர்களும், கடவுள்களும் தோன்றியுள்ளனர் என்று இவ்வண்ட அமைப்புக்கு ஒரு விளக்கம் கொடுத்தனர். ஆனால், இன்றைய மனிதர், புற இடையூறுகளுக்கோ, அன்றி அறியாமைக்கோ அஞ்சி மனந்தளராது, தொடர்ந்து தங்கள் குறிக்கோளிலே கண்ணும் கருத்துமாயிருந்து வருதலால் இந்த அணுயுகத்தில் புதியவை புகுந்தும் பழையவை கழிந்தும் வருவதைப் பார்க்கலாம். மேல் நாட்டு விஞ்ஞானிகள் (Scientists), தொழில் நிபுணர்கள் (Technologists), வாணிபத் தலைவர்கள் (Entrepreneurs), அரசியல் வல்லுநர்கள் (Statesmen) அனைவரும், மெபிஸ்டபிலிஸ் என்ற சாத்தானால் தூண்டப்பட்ட பாஸ்டர் என்பவரைப்போல அறிவு, அதிகாரங்களின் எல்லைகளைக் கடந்து, மனித வாழ்வு சீரும் சிறப்பும் பெற உழைப்பதில்தான் தற்கால மேலைநாட்டு நாகரிகத்தின் (civilization) முக்கியத்துவம் அடங்கியுள்ளது; ஆயினும், அவர்களுடைய முதிர்ச்சியானது மனித இனமே சீர்கெட்டு அழியக்கூடிய அபாயத்தில் இருப்பதையும் காட்டுகின்றது.

அதிகாரத்தையும் அறிவையும் கொண்டு மக்கள் இனத்திற்கு அழிவு தேடுவதைவிட, அவற்றையே மக்கள் வாழ்க்கையை வளம் பெறச் செய்யும் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தலாம் என்ற நம்பிக்கை இப்போது எங்கும் நிலவிவருகிறது. இந்த அழிவு என்ற அபாயம், மனித இனமானது இக்காலம் வரையிலும், எல்லா மக்களும் ஒரே இறைவன் என்ற தந்தையின் பிள்ளைகளான சகோதரர்கள் என்ற நிலையை அடையமுடியாததனால் தோன்றியுள்ளது. மேலும், முற்காலத்திய நோக்கமாகிய ஒரே உலகம் என்பதை விடுத்து, பண்டைக்காலத்தில் வகுப்பார்களுக்கிடையேயும், கூட்டத்தார்களுக்கிடையேயும், நாடுகளுக்கிடையேயும், பேரரசுகளுக்கிடையேயும் தோன்றிய சண்டைகளை மீண்டும் மனிதகுலம் ஏற்றுக் கொண்டதனாலும், இத்தகைய அபாயம் தோன்றியுள்ளது எனலாம். ஒரே உலகம் என்ற பண்டைய நோக்கமானது

இப்பொழுது விஞ்ஞானத்தின் வெற்றிகளால் தவிர்க்கமுடியாத ஒரு குறிக்கோளாக ஆகிவிட்டது.

இத்தகைய முரண்பாடே, இக்காலத்திய கேடு விளைக்கத்தக்க பன்னாட்டுத் தொடர்புகளின் அடிப்படையாகக் காணப்படுகிறது. இந்த முரண்பாடு இன்னொரு பெரிய முரண்பாட்டின் ஒரு பகுதியே யாகும்; அப்பெரிய முரண்பாட்டை என்னவென்று விரித்துச் சொல்லுதல் ஒருசிலருக்கே இயலும்; அதை விளக்கிக் கூறுதல் மிகச் சிலருக்கே இயலும். மனிதன் ஒரு பிராணியே என்றாலுங்கூட தான் ஒரு தெய்வமாகவேண்டும் என்று நினைக்கிறான். பேய்களும் வானோர்களும் அவன் ஆத்மிகச் சக்தியைக் கைப்பற்ற எப்போதும் ஓய்வின்றிப் போராடிக்கொண்டே இருக்கின்றனர். மனிதன், தனக்கு வேண்டிய உண்டி, உடை, உறையுள் ஆகிய அடிப்படைத் தேவைகளையும் இதர தேவைகளையும் அடையாவிட்டால், அவன் அழிவதோடு அவன் இனமும் சேர்ந்து விரைவில் அழியும் என்பது உறுதி. எல்லாப் படைப்பினின்றும் மனித குலத்துக்கே பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையுள்ள தவிர்க்கமுடியாத இவ்வூழ்நிலை நன்கு புலப்படும்; எனினும், அவன் தன்னால் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளப் படாத பிறப்பு முதல், தன்னால் தவிர்க்கமுடியாத இறப்புவரையில் தனக்கு அமைந்துள்ள சூழ்நிலையில் மிகச் சிறந்த வாழ்க்கையை ஆக்கிக்கொள்ளுதல் வேண்டும். பிறப்புக்கு முன்னும் இறப்புக்குப் பின்னும் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் என்ன காத்திருக்கிறதென்பதை ஒருவாறு யூகித்தோ அல்லது நம்பிக்கையாலோ அறியலாமேயன்றி நிச்சயமாய்க் கூறிவிடமுடியாது. கிறித்துவ மதம் (Christianity) ஆங்கிலோ சாக்சன் இங்கிலாந்தில் முதன்முதலில் பரவியபோது, பீடீ என்ற பெரியார் இக்கருத்தை மனத்தில் கொண்டு நார்த்தம் பிரியாவின் அரசர் எட்வினுக்கு அறிவுரை பின்வருமாறு பகன்றார் :

'ஓ, அரசே, இற்றைநாள் மனித வாழ்க்கையை, நமக்குத்தெரி யாத காலத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்கால், அது வெகு விரைவில் பறந்து செல்லும் ஒரு குருவியைப் போன்றது எனலாம். வெப்பம் தர நெருப்பு எரியும் அறையில், நீ உன் படைத் தலைவன், அமைச்சர் ஆகியவர்களுடன் அமர்ந்து இரவு உணவை அருந்திக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், வெளியுலகில் மாரியும் பனிக்கட்டியும் புயலாயடித்துக் கொண்டிருப்பதாக நினைத்துக்கொள். அப்போது ஒரு குருவி ஒரு கதவு வழியாய் நீ இருக்கும் அறைக்குள் நுழைந்து விட்டு, உடனே மற்றக் கதவு வழியாய் வெளியே பறந்துசென்று விடுகிறது. அறைக்குள் இருக்கும்வரை வெளியே அடிக்கும் கடும் புயலினின்று அக்குருவி பாதுகாப்பாயிருக்கிறது. ஆனால், சிறிது நேரம் நல்ல சீதோஷ்ண நிலையிலிருந்துவிட்டு உடனே அது

பறந்து வெளியே சென்று குளிர் இரவில் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்துவிடுகிறது. இற்றைய மனித வாழ்வும் சிறிது காலத்திற்கு இதைப் போன்றதே. ஆனல், முன்னுல் நடந்ததையும் பின்னுல் நடக்கப்போவதையும் பற்றி நாம் சிறிதும் அறியோம். ஆகையால், மன்ன, இதை உணர்ந்து நடந்துகொள்.'

இவ்வுலகில் ஒவ்வொருவரும் தமக்கு உணவு, உறையுள், துணையையும் தேடிக்கொள்ளுதல் வேண்டும். இத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும்பொழுது, மற்ற மிருகங்களைப்போலல்லாமல் மனிதன் சமுதாயத்தில் தானும் ஒருவன் என்ற நிலைமையினுல் கட்டுப் படுத்தப்பட்டு, தனது தன்னலத்தையும், தனக்கு இயல்பாகவே உள்ள பசி, அச்சம், சினம், காமம் முதலியவற்றையும் அடக்கி, தன்னேடொத்த மற்ற மனிதர்களோடு ஒத்துழைத்து, தேவைகளை நல்ல முறையில் நிறைவேற்றிக்கொள்ளவேண்டியவன் ஆகிருன். இச் சமூக நிபந்தனை மனிதனுக்குத் தவிர்க்கொண்ணு மனமுறிவையும் மனக் கசப்பையும் கொடுக்கிறது. இந்த மனமுறிவுதான் தவிர்க்க முடியாத ஆக்ரமிப்பைத் (aggression) தோற்றுவிக்கிறது. ஆதலின், மனிதர் வலுவந்தமாய் சமுதாயத்தில் வாழும் மற்ற மக்களுடன் அடிபிடி சண்டைசெய்து அவர்களைக் கொன்று குவிக்கும்போது ஆறறிவு படைத்த சமூகப் பிராணியாகிய மனிதன், ஐயறிவுள்ள மிருகங்களைக்காட்டிலும் கீழே தாழ்ந்துவிடுகிருன். ஒவ்வொருவரும் மற்ற எல்லோருடனும் சண்டை செய்தல் என்பது தாங்கமுடியாததும், ஒத்துழைப்பின் நன்மைகளையெல்லாம் அழிப்பதும் ஆகும். இதை நன்குணர்ந்த மக்கள், மனித வாழ்க்கை தோன்றிய காலந் தொட்டே தாங்கள் வாழுமிடத்தில் தல சமூக நிறுவனங்களை (Local Social Institutions) அமைத்து, அதில் பங்கு கொண்டு ஒத்துழைத்து அரசியல் அமைதியை (peace) நிலைநாட்டும் பொருட்டு, அந்நியர் (Aliens) முன்பின் அறியாதவர், 'எதிரிகள்' ஆகியவர்களுடன் போர்செய்து, தங்கள் எல்லையைவிட்டு அவர்களைத் துரத்தியடிக்கும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டனர். இத்தகைய ஆக்கிரமிப்புகளால் 'அயல்நாட்டு எதிரிகள்' 'கெடுதலில்லா' வன்முறையால் ஒதுக்கப்பட்டனர்.

வாழ்வின் நிறைவு என்பது வாழ்க்கைத் துணைவர், குழந்தைகள், பெற்றேர், அண்டை வீட்டார் முதலியோருடன் 'சேர்ந்து' ஒத்துழைத்து வாழ்வதிலேயன்றித் தன்னந்தனியாய்த் தன்னல வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதில் ஏற்படுவது அன்று என்பது ஒவ்வோர் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையில் தெரிந்திருக்கவேண்டிய ஓர் உண்மையாகும். ஆண் பெண் இருபாலருமே பசி, தாகம், பயம், சினம், இச்சை முதலியன உடையவர்கள் ஆவர்.

மேலும், அவர்களிடம் மனச்சான்று, ஒழுக்க உணர்வு (morality), வெட்கம், தவறு செய்தல், செய்த குற்றத்திற்காக மன்னிப்புத் தேடல் முதலிய நற்குணங்களும் உள. அன்றியும் தனிமையில் இருக்கும்போது பிறரால் மன்னிக்கப்பட்டு, மரியாதை செய்யப் பட்டு, நேசிக்கப்படவேண்டிய பண்பும் அவர்களிடம் காணலாம். உண்மை, அழகு, நன்மை ஆகியவற்றைத் தேடி அலையுங்கால் மனிதன் தன் சகாக்களுடன் சேர்ந்து கற்றுக்கொண்ட சுய மரியாதை, கௌரவம் போன்ற நற்பண்புகளில்லா வாழ்க்கை மிருக வாழ்க்கையேயன்றி மனித வாழ்வாகாது. அரசு (State) அல்லது திருச் சபை (Church) பற்றி அவ்வப்போது நிலவிவரும் கோட் பாடுகள் அல்லது மதச்சடங்குகளின்படி நடந்துவந்தால் மனிதன் வாழ்வில் நிறைவு எய்துவான் என்ற எண்ணம் நிலவி வருகிறது. மனிதர் தங்களுக்கு எது அண்மையிலிருக்கிறதோ, எது விருப்ப மானதோ அதை நேசித்தும், எது அப்பால் உள்ளதோ அதை வெறுத்தும் வருவதால் தலப்பற்று—தல விசுவாசம் (local loyalty) பொதுப்பற்றைவிட ஆழமாய் அவர்கள் உள்ளத்தில் வேரூன்றி விட்டது. வாழ்வின் தேவைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுதலில் சாதாரணமாக மக்கள் தனித்து வாழும் சமுதாயங்களாகத் தங்களை அமைத்துக் கொண்டார்களே தவிர, மனித இனம் முழுவதற்கும் பயன்படும் வகையில் அமைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஒவ்வொரு தல சமுதாயத்தினரும் மதிப்பு, சுய கௌரவம், நட்பு இவற்றிற்குத் தல நாட்டுப்பற்றை அடிப்படையாக வைத்துப் பொருள் கண்டார்களே தவிர, மனித இனம் முழுவதையும் குறிக்கோளாக வைத்துக் கண்டாரில்லை. இத்தகைய பொதுவான கருத்து, பண்டைக் காலத்தில் பல தடவைகளிலும் இருந்துவந்ததுபோல், இப்பொழுதும் பலருக்கு பொருளற்ற, பொருத்தமில்லாத ஒன்றாகவே தோன்றி வருகிறது.

இத்தகைய இடர்ப்பாடான நிலையை நாம் நீக்க முயலும் போது, விஞ்ஞானம், தொழில் நுணுக்கக் கலை, வர்த்தகம் ஆகிய வற்றால் தற்சமயம் உலகம் ஒன்றுபட்டு வந்தாலும் மற்றொரு இடர்ப் பாடு குறுக்கிடுகிறது. உலகச் சமுதாயம் (World Community) செழித்து வளரவேண்டுமானால், அதன்கண் வாழும் மக்களுக்குச் சட்டம் (Law), ஒழுங்கு (Order), நீதி (Justice) இவற்றைப் பாது காக்கும் உலக அரசாங்கமொன்று (World Government) இன்றி யமையாதது ஆகும். ஆனால், இப்பரந்த வையத்தின் பல பாகங் களிலும் வாழும் குடிமக்கள் (citizens) தாங்கள் வாழும் நிலப்பகுதி மீதே பற்றுடையவர்களாய் விளங்குகிறார்கள்; ஏனைய பகுதிகளை மறந்து ஒதுக்கித் தள்ளிவிடுகிறார்கள். ஆனால், இறைமையுள்ள நாட்டரசுகளுக்கு அப்பால் (Sovereign nation-state) சென்று,

மக்களினமே நலம் பெறவேண்டுமென்ற பரந்த நோக்குடன் பொது அதிகாரத்தை அவர்கள் அமைக்கவேண்டும். அதை எதிர்த்தால், சர்வதேசத் தொடர்பில் கொடுமை வழியையே (Violence) பிடிவாதக் கொள்கையாகக் கொண்ட 'வல்லரசுகளின்' (Powers) நடவடிக்கைகளால் அனைவரும் அழிவது திண்ணம். தங்களால் இயன்றவரை இத்தகைய முரண்பாட்டுடன் ஒத்துப் போகின்ற வழியைக் காண்பதில் குடிமக்களும் அரசியலறிஞர்களும் ஈடுபட்டனர்; அம்முயற்சிகள் சில தோல்வியளிப்பனவாகவும், சில நம்பிக்கை தருவனவாகவுமிருக்கின்றன; அவற்றைக் கூறுவதே இந்நூலின் நோக்கமாகும்.

2. மக்கள் அரசியலைப்பற்றி எண்ணுவது எவ்வாறு ?

> 'அநேக பொருள்களைப்பற்றிப் பேசும் காலம் வந்து விட்டது. பூட்ஸ்கள் — கப்பல்கள் — மூடும்மெழுகு — முட்டைக் கோசு, அரசர்கள்—கடல் கொதிக்கும் வெப்ப நிலைக்கு வரக்காரணம்—பன்றிகளுக்கு இறக்கைகள் உண்டா இல்லையா ?' என்று வால்ரஸ் கேட்பதாய் லூவிஸ் கேரல் என்ற ஆசிரியர் தம்முடைய 'முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி வழியே' என்ற நூலில் எழுதுகிறார்.

மனித உள்ளம் (Mind) என்ற புதிர் இவ்வுலகில் தோன்றிய காலந்தொட்டே, வாழ்க்கையின் பொருள் என்னவென்பது மனிதனுக்கு ஒரு புதிராகவே இருந்துவருகிறது. வழக்கம்போல வாழ்க்கையின் பொருள் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. 'அர்த்தம்' என்ற சொல்லுக்கு அர்த்தம் தெரியாததே இவ்வினாவிற்கு விடை கிடைக்காததன் காரணமாகும். இவ்வுலகில் எதுவும்—ஒரு புத்தகம், படம் அல்லது இன்னிசை, மலை, மலர்ந்த பூ அல்லது வண்ணத்துப்பூச்சி ஆகிய எப்பொருளையும் பற்றி நாம் எண்ணும்போது, அது நமது முன் அனுபவத்திலிருந்து அதைப்பற்றிய ஏதேனும் ஓர் உணர்வையோ அல்லது கருத்தையோ தோற்றுவிக்காவிட்டால், அதனுடைய பொருள் என்னவென்று நமக்குப் புலப்படுவதில்லை. அதற்கேற்ப நமது உள்ளத்தில் ஒவ்வொரு பொருளையும்பற்றித் தோன்றும் கருத்தும் அவற்றினின்றும் பிறக்கும் செயல்களும் நமது அனுபவத்தினாலும் நமது முன்னோருடைய அனுபவத்தினாலும் நமக்கு ஏற்கெனவே இருக்கிற அறிவுடன் ஒத்துப்போய் நம்முடைய புலன்களுக்கும் பொறிகளுக்கும் ஒவ்வொரு நாளும் தோன்றுகிற அறை

கூடவலை வரையறுத்து வருகின்றன. வாழ்க்கை ஓர் ஆசானைப் (dictionary) போன்றது. ஒரு சொல்லின் பொருள் பல சொற்களில் அடங்கியிருப்பதால் எல்லாச் சொற்களும் சேர்ந்து ஒரு பொருளையும் கொடுப்பதில்லை. அதைப்போன்று அனுபவத்தின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும், அது மற்ற அனுபவப் பகுதிகளுடன் (சேர்ந்தால்) சேருவதில்தான் அர்த்தம் இருக்குமாயின், முழு அனுபவம், அதாவது 'வாழ்க்கையின் பொருள்' சாதாரண மக்களுக்கு அப்பாற்பட்ட இறைவனின் மனதிற்கேயன்றி மற்ற எவருக்கும் பொருளற்றதாகவே தென்படும்.

எல்லா அனுபவத்தையும் தத்துவஞானிகள், உளநூல் அறிஞர்கள் (Psychologists), இறையியல் கொள்கையினர் (Theologians) ஆகியோரிடம் விட்டுவிட்டு, எல்லோரும் பங்கு கொள்ளும் அனுபவமாகிய 'அரசியல்' (Politics) என்னும் அனுபவத்தைப் பற்றி அதிலும் சிறப்பாக, ஒரு நாடு இதர நாடுகளோடு கொள்ளும் தொடர்பாகிய அனுபவத்தைப் பற்றி (encounter) இங்கு காண்போம். நாடுகளுக்கிடையிலேற்படும் தொடர்புகள் (contacts) சில வேளைகளில் உற்சாகமூட்டுவனவாயும், சில வேளைகளில் மன அமைதியைக் குலைப்பனவாயுமிருக்கின்றன. இன்றைய மனித இனம் பன்னாட்டுத் தொடர்புகளை (inter-relations) எப்படியோ தவறான முறையில் நடத்திவிட்டதனால் இன்று நாம் அனைவரும் அஞ்சத்தக்க கொடுமையான துன்பத்திற்கு ஆளாகியிருக்கிறோம். இன்று மாலை வானொலியின் செய்தி ஒலிபரப்புகளையும், நாளை காலை செய்தித்தாள்களின் தலைப்புகளையும் மட்டிலுமே அறிவதோடு நின்றுவிடாமல், இவற்றிற்கும் அப்பால் பரந்து கிடக்கும் பன்னாட்டு அரசியலை நாம் பரந்த கண்ணோட்டத்துடன் ஆராயாதவரையில், நாம் பல நாட்டு அரசியல் தொடர்புகளினின்றும் பயனுள்ள படிப்பினைகளை அறிந்துகொள்ளவோ, நமது நோக்கங்களுக்கேற்பத் தொண்டு செய்யவோ, நம்மால் இயலாமல் போய்விடும்.

இறந்தகால நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி மக்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்தவற்றைக் கொண்டும், அந்நிகழ்ச்சிகள் நினைவூட்டும் சம்பவங்களைக் கொண்டும்தான் அவர்கள் அன்றாடம் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிச் சிந்தித்தும் செயலில் ஈடுபட்டும் வருகின்றனர். வாழ்க்கையின் மற்றத் துறைகளிலிருப்பதுபோலவே, அரசியலிலும் மக்கள் தங்களுக்குத் 'தெரிந்த'வற்றைக் கொண்டே தாங்கள் பார்ப்பவை, கேட்பவை, உணர்பவை, தங்கள் சிந்தனை, செயல் ஆகியவை என்னவென்று தீர்மானிக்கின்றனர். உலக விஷயங்களைப் பார்க்கும்போதும், மனித நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்கும்போதும்,

மக்கள் இல்லாததைக் கண்டும் இருப்பதைக் காணுதும் இருந்து விடுகின்றனர். இது ஏனெனில், நாம் அனைவரும் கடந்தகாலத்தின் அனுபவமாகிய சிறையிலிருந்துகொண்டு, நாம் பார்ப்பவற்றை, நமக்கு விருப்பமானவற்றின் வாயிலாக அல்லது நமக்கு எளிதாயிருப்பதன் வாயிலாக நாம் பார்க்க விரும்புகிறோம். இதற்குக் காரணம் நாம் அதனை முன்பே பார்த்துவிட்டோமென்ற நினைப்பேயாகும். இவ்வடிமைத் தளையில் உள்ள இடர்ப்பாடுகளையெல்லாம் 24 நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்தோன்றிய உளநூல் அறிஞரும், மெய் விளக்க நூலாசிரியரும், அரசியல் அறிஞருமாகிய பிளேட்டோ (கி. மு. 428-348) தம்முடைய 'குடியரசு' என்ற நூலில் அழகிய சொற்களால் பின்வருமாறு நன்றாக விளக்குகிறார்.

' தரையின்கீழுள்ள குகையில் வசிக்கும் மனிதர்களை நோக்குங்கால், அவர்கள் அசையாமலும், தங்களுக்கு முன்னுள்ள பொருட்களையே பார்க்குமாறும், கால்களும் கழுத்துகளும் சங்கிலியால் கட்டப்பட்டு இளமைப் பருவமுதல் இங்கே அடைபட்டுக்கிடக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மேலே பின்புறத்தில் வெகு தொலைவில் சுடர்விட்டு நெருப்பெரிந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்த நெருப்புக்கும் அவர்களுக்குமிடையில் பாதையோரமாய் ஒரு தாழ்ந்த சுவர் பொம்மையாட்டக்காரர்களுக்கு முன்னிருக்கும் திரைச்சீலையைப் போன்று கட்டப்பட்டுள்ளது.' 'அதை நான் பார்க்கிறேன்,' 'அந்தச் சுவரின் பக்கம் மனிதர்கள் பலவிதமான பாத்திரங்களையும், சிலைகளையும், மரம், கல், மற்ற உலோகங்களால் செய்யப்பட்ட மிருக உருவங்களையும் ஏந்திக்கொண்டு சுவரின்மீது செல்லும் காட்சியைப் பார்க்கிறாயா? சிலர் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர். மற்றவர்கள் பேசாதிருக்கின்றனர்.' 'ஆம், நீ காட்டுவது ஒரு விநோதமான காட்சி. அங்குத் தென்படும் மனிதர்களும் விநோதமான கைதிகள்தான்,' 'நம்மைப் போன்றே அவர்களும், தங்களுடைய நிழலை அல்லது தங்கள் ஒவ்வொருவருடைய நிழலையும் நெருப்பினுதவியால் அக்குகையின் எதிர்புறச் சுவரில் பார்க்கின்றனர்; இல்லையா?' 'உண்மை. அவர்கள் தம்முடைய தலைகளைத் திருப்ப இயலாத நிலையிலிருந்தால், அவர்கள் நிழலைத் தவிர வேறு எந்தப் பொருளையும் எவ்விதம் பார்க்கமுடியும்?' 'ஆம்'. 'இதைப் போலவே அவர்கள் அங்கு எடுத்துச் செல்லப்படும் பொருள்களைப் பாராமல் அவற்றின் நிழல்களைத்தான் பார்க்க இயலும்; இல்லையா?' 'ஆம்'. 'அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசக்கூடியவர்களாயிருந்தால், தங்கள் முன்னுள்ளவைகளுக்குப் பெயரிடுவதாய் அவர்கள் நினைக்கமாட்டார்களா?' ' மிகவும் உண்மை.' 'அச் சிறைச்சாலையில் மற்றொரு பக்கமிருந்து ஓசையுண்டானால், அவ்வோசை அங்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும்

நிழலிலிருந்து வந்ததென்று அங்குள்ள கைதிகள் நினைக்க மாட்டார்களா?' 'ஆம்', 'அங்குள்ளவர்களுக்கு, உருவங்களின் நிழலே உண்மையென்று தோன்றும்'. ('குடியரசு' 7ஆம் புத்தகம், ஜோவெட் மொழி பெயர்ப்பு.)

இந்தக் கைதிகளைத் திடீரென்று இருள் சூழ்ந்த குகையினின்றும் விடுதலைசெய்து சூரிய வெளிச்சத்திற்குக் கூட்டி வந்தால், போலியை உண்மையென்று இதுகாறும் நம்பிவந்த இவர்கள் 'உண்மையை' ஒப்புக்கொள்ளாது மறுக்கும் வியப்பைப்பற்றிப் பிளேட்டோ விவாதித்துக்கொண்டே செல்கிருர். இங்குதான் பொதுவாக வாழ்க்கையின், சிறப்பாக, எல்லா அரசியலின் கோட்பாடு நடைமுறையிலுள்ள மையமான சிக்கல் இருக்கிறதென்று துணிந்து கூறலாம். இது எவ்வாறு மையமான சிக்கல் என்பதை ஒரு தலை முறைக்கு முன்னரே வால்ட்டர் லிப்மென் என்பவர் தம்முடைய 'பொதுமக்கள் கருத்து' (Public Opinion) என்ற நூலில் (ஹார் கோர்ட், பிரேஸ், 1922, பக்கங்கள் 25, 29, 79) விவரித்துச் சொல்கிருர் :

'ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் என்னென்ன செய்கிருன் என்பது அவனவனுடைய சொந்தக் கற்பனையாலோ அல்லது பிறர் செவிமடுத்ததாலோ பிறந்தவையேயன்றி, அவனுடைய நேரடியான திட்டவட்டமான அறிவினுலன்று. இவ்வுலகம் தட்டையானதென்று அவனுடைய உலகப்படம் காட்டினுல் போதும். உலகத்தின் இறுதி முனை என்று அவன் எதைக் கருதுகிருனே அவ்விடத்திற்கப்பால் சென்ருல் விழுந்துவிடநேரிடும் என்ற அச்சத்தினுல் அவன் அதனருகிற் செல்லவே மாட்டான். எப்போதும் இளமையோடிருக்கச் செய்யும் சுனை ஒன்றை அவனுக்குப் படங்கள் மூலம் காட்டிவிட்டால், உடனே அவன் அதைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்கச் சென்றுவிடுவான். தங்கத்தைப் போன்ற மஞ்சள்நிறச் சேற்றை ஒருவன் தோண்டிவிட்டால், அவன் அதைப் பொன் என்றே நம்பி விடுவான். இவ்வுலகத்தை எவ்விதம் கற்பனை செய்கிருர்களோ, அவ்விதம்தான் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மனிதர்கள் நடந்து கொள்வார்களென்பதும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது......நாம் தொடர்பு கொண்டிருக்கும் அரசியல் உலகம், நாம் எட்டிப்பிடிக்கமுடியாதவாறும், நம் பார்வைக்கும் மனத்திற்கும் அப்பாற்பட்டதாகவும் உள்ளது. அதைத் துருவித் துருவியாராய்ந்து (explored), கற்பனை செய்து, அதைப்பற்றிய கருத்துகளை வெளியிடுதல்வேண்டும். ஒரே பார்வையில் எல்லாப் படைப்பையும் கண்டு ஆராயக்கூடிய அளவுக்கு ஆற்றல் உள்ள அரிஸ்டாட்டில் போன்ற கடவுளாக மனிதன் இல்லை. மனிதன் பரிணுமத்திலிருந்து உதித்த ஒரு படைப்பு; கால அளவுகோலில் ஒரு சில விளுடிகளே அவன்வாழ்க்

கூடிய அளவுக்கு உண்மையை உணர்ந்தும், மகிழ்ச்சியாகவும், ஆராய்ச்சி உணர்வுடனும் இருக்கிறேன்......நாம் ஒவ்வொருவரும் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் இப்பூமியில் ஒரு சிறிய பகுதியில் ஆடி ஓடித் திரிந்து, அங்கு வாழும் மக்களில் ஒரு சிலரிடமே நெருக்க மாய்ப் பழகி வருகிறோம்......குறுகிய இடத்தில் வாழ்ந்தாலும் நமக்குத் தெரியாத மிகப் பெரிய இடம், காலம், பொருள்களைப் பற்றிய கொள்கைகளையும் கருத்துகளையும் நம் கற்பனையால் நம் உள்ளத்தில் அமைத்துக் கொள்கிறோம். எனவே, அவைகளின் உண்மையைத் தெளிய, நம் கற்பனையையும் மற்றவர் அறிவித் துள்ள கருத்துகளையும் சேர்த்து நோக்கவேண்டும்.

இவ்வாறு பல பகுதிகளிலிருந்து வரும் கருத்துகளைச் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது இவ்வுலகத்தைப் பற்றி 'அசைக்க முடியாது வேரூன்றிவிட்ட கொள்கைகள்' (stereotype), அதாவது உலகத் தைப் பற்றி ஏற்கெனவே நம் மனத்தில் நிலைபெற்றுவிட்ட எண் ணங்கள் அல்லது 'வழக்கங்கள்' அல்லது 'தோற்றங்கள்' அல்லது 'வரையறுக்கப்பட்ட சிந்தனைகள்' மூலமாகவே சிந்திக்கத் தொடங்கு கிறோம் என்பது புலப்படும். இதனையே லிப்மன் சுட்டிக் காட்டு கின்றார். இவ்வுலகத்தை இக்கோணத்திலிருந்து பார்த்து, சிந்தனை செய்து, செயல்படும் முறை மிகவும் பயனுள்ளதாய்மட்டும் இராமல் மிகவும் இன்றியமையாததாயுமுள்ளது. சுருங்கச் சொல்லின் இம் முறைதான் நமக்குத் தெரிந்ததும்கூட. ஆனால், இம்முறையில் நன்மைகளைப் பெறவேண்டுமாயின், அதனுடைய இயல்பும் அதனுடைய விதிகளும் நமக்கு நன்கு தெரிந்திருத்தல் வேண்டும், இல்லாவிட்டால் இவ்வுலகத்தைப்பற்றிய கற்பனைகளை உண்மை யென்று எண்ணி ஏமாற்றமடைவோம். ஏனெனில் ஒவ்வோர் 'அசைக்கமுடியாத வேரூன்றிய கொள்கை'யிலும் 'குருட்டு நம்பிக் கைகள்' (blind spots) பொதிந்திருத்தலால், முன் அனுபவத்தின் மூலமே நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்யும் வழக்க முடைய நமக்கு, நம்முடைய கொள்கைக்கும் முடிவிற்கும் ஒத்து வராதவற்றை அப்படியே ஒதுக்கித் தள்ளிவிட நேரிடும்.

உலக விஷயங்களைப் பற்றிப் படிப்போர், கற்பிப்போர், எழுத் தாளர் ஆகியோர் (எவ்வளவோ முயன்று தப்பிக்கப் பார்த்தாலும்) கற்பனையை உண்மையாக எண்ணிச் சிறிது காலத்தை வீணுக்குவர்; நினைத்துக்கொண்டே சிறிது காலத்தை வீணில் கழிப்பர் என்பது திண்ணம். மிகக் குறைவான ஆராய்ச்சியுள்ள அரசியல்வாதிகள் (Politicians), அரசியல் தூதர்கள் (Diplomats), படைச் சூழ்ச்சிக் காரர்கள் (Strategists), சட்டஞ் செய்வோர், சாதாரணக் குடிமக்கள் ஆகியோருக்கோ அவரவருடைய நோக்கிற்கு ஏற்றவாறு, உண்மை மிகைபடுத்தப்பட்டோ, குறைக்கப்பட்டோ, அல்லது அப்படியே

திரிக்கப்பட்டோ விடுகிறது. பொதுவாக, அரசியலை சிறப்பாக பன்னாட்டு அரசியலைப் பற்றிய நம் கருத்துகள், முன்கூட்டியே நாம் புரிந்துகொண்ட கருத்துகளாலும், நம்முடைய சொந்தப் பற்றுதல் களாலும் மாற்றப்பட்டுப்போய்விடுவதே இதற்குக்காரணம் ஆகும்.

இதுவும் ஒரு தவிர்க்கமுடியாத, ஆனால், இன்றியமையாத விரும்பத்தக்க செயலேயாகும். ஏனெனில், பற்றுதல்கள் எதுவும் இல்லாத மனிதன், நாடற்ற, சமயமற்ற, மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட நம்பிக்கைகள் இல்லாத மனிதனாவான்; அவன் வாழ்வும் வாழத் தகுதி உடையதாகாது. ஆனால், புதிய அறிவைப் பெறலாமென்று உலக அரசியலைப் (World Politics) புறச்சார்பாக (objectively) 'விஞ்ஞான' ரீதியில் படித்தால், இதர அச்சிட்ட தாள்களையும் (நீங்கள் தற்போது படிப்பவற்றையும் சோதித்துத்) திறனாய்வுக் கண்ணுடன் படித்தால், மனிதனின் சொந்தப் பற்றுதல் கள் வெறுப்புகளையும் தவறுகளையும் தோற்றுவிக்கின்றன என்று மட்டும் கருதாமல், யாவரிடையேயும் தோழமையையும் (fellowship) நம்பிக்கையையும் உண்டாக்கும் மூலாதாரங்களாகவும் அப்பற்றுதல்களைக் கருதவேண்டுமென்பது புலப்படும்.

பற்றுதல்கள் அனைத்துமே அன்பு, அச்சம், வெறுப்பு முதலிய வற்றை உண்டாக்குபவை. ஒவ்வொரு குழந்தையும் இதற்கு விதி விலக்கன்று. குழந்தையைத் தடுக்கும்போதோ அல்லது அதன் உடைமையைப் பிடுங்கும்போதோ அது 'சினம்' அல்லது வெறுப்பு அடைவதைக் காணலாம். பேரிரைச்சலுக்கு அது 'பயந்து' நடுங்குவது கண்கூடு. உணவிற்கும் கொஞ்சலுக்கும் அது 'அன்பு' செலுத்துவது வழக்கம். குழந்தை வெகுவிரைவில் தன் பெற்றோர் களிடம் அன்பு செலுத்தவும், பலவிதப் பொருள்களிடமும் மக்களிடமும் (சிலவேளைகளில் பெற்றோரிடமும்) பயமும்வெறுப்பும் காட்டவும் கற்றுக் கொள்கிறது. பின்னர், குழந்தையின் உலகம் பெரிதாகப்பெரிதாக, வளரவளர, கோட்பாடுகள் (creeds), பிறந்த நாடு, சமயக் கோட்பாடுகள், அரசுகள் நம்பிக்கை; மதிப்பு முறை கள் முதலியவற்றைப் பற்றி அது கொண்டிருக்கும் எண்ணங்கள் நாளடைவில் கொள்கைகளாக (ideologies) மாறிவிடுகின்றன. நெரிசல் நிறைந்த நவீன நாகரிகமான பெரிய உலக சமுதாயத்தில் (World of Great Society), வீடு வாசல், அண்டை வீட்டார், நகரம், மாகாணம், தொழில், கூட்டம், கில்டு, பாரிஷ் தொகுதி (parish) முதலியவைகளிடம் முன்பு காட்டப்பட்ட பற்று இன்று அவற்றை விடப் பெரிய விரிவான சமுதாயத்தினரிடம் காட்டப்பட்டுவருவது கண்கூடு. அதே பற்றுதலை மக்கள் இன்று விருப்பு, வெறுப்பு, அச் சத்துடன் நாட்டு எல்லைகளையும் கடந்து பரவுகிற கொள்கைகளிடம்

காட்டி வருகிறார்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. இக்கொள்கைகளுக்குச் சான்றாகக் குடியாட்சி (Democracy), பாஸிசம் (Fascism), பொதுவுடைமைக் கோட்பாடு அல்லது கம்யூனிசம் (Communism); ஐக்கிய ஐரோப்பா, சுதந்திர உலகம் (Free World), பாட்டாளிகள் சர்வாதிகாரம் (Dictatorship of the Proletariat), சுதந்திர வாணிபமுறை (Free Enterprise) மனித சகோதரத்துவம் (Brotherhood of Man) இவற்றைக் காணலாம்.

மேலே கூறப்பட்ட பல்வேறு நோக்கங்களின் மூலமாக நிலையில்லாத பல நிலைகளை வெவ்வேறு மக்கள் கூட்டம் கண்டும், அல்லது ஒரே மக்கள் கூட்டம் அவற்றை வெவ்வேறு காலங்களில் பார்த்தும், அதன்படி நடந்தும் வருகின்றது. இதனால்தான் மக்கள் வெவ்வேறு கோணங்களில் சிந்தித்து வெவ்வேறு செயலில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். இதனால்தான் மக்கள் பெரும்பாலும் பகைவர்கள், அரசியல் துரோகிகள் (traitors), நாத்திகர்கள் என்று பறைசாற்றப்பட்டோரை எதிர்த்து நிற்கின்றனர். எதை நேசிக்கிறார்களோ அதைவிட எதற்கு அஞ்சுகிறார்களோ அல்லது எதை வெறுக்கிறார்களோ அதற்கு எதிராகப் பெரும் அளவில் மக்கள் ஒன்றுபட்டுச் செயலாற்ற முனைவதைப் பார்க்கிறோம். இதே மனப்பான்மையைப் பற்றி விளக்கமாகக் கூறவந்த கார்லைல், 'வைதீக நெறியே என்னுடைய கருத்து; வைதீக நெறிக்கு முரணானதே உன்னுடைய கருத்து' (Orthodoxy is my doxy and heterodoxy is your doxy) என்று கூறினர்.

நாம் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் சமயத்தையோ அல்லது உலகத்தைப் பற்றிய தத்தம் கருத்துகளையோ அல்லாமல் மற்ற எதையும் உண்மையென்று நம்பத் தயாராயில்லை. தன்னுடையதை உயர்த்தியும் பிறருடையதைத் தாழ்த்தியும் அவமதித்தும் நடக்கும் மனப்பான்மையைப் பொறுமை (tolerance) மிக்கவரேயன்றி ஏனையோர் நீக்க முடியாது. அனைத்து நாடுகள் தொடர்புகளைப் பற்றி இன்று ஏராளமான இலக்கியங்கள் குவிந்தவண்ணமிருக்கின்றன. அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களின் கருத்துகளையும், மதிப்புகளையும், நம்பிக்கைகளையும் அவ்விலக்கியங்களில் காணலாம். இத்தகைய கருத்துகளோடு, சர்வாதிகாரச் சமுதாயங்களில் (totalitarian Societies) உள்ள எழுத்தாளர்கள், அச் சமுதாயங்களுக்கேயுரிய, அவற்றிற்கேற்ற அரசியல் கருத்துகளை மாற்ற முடியாதவாறு வெளியிடுவதும், குடியாட்சி நடைபெறும் அரசுகளில் (Democratic States) உள்ள எழுத்தாளர்கள் வெவ்வேறு விதமான கருத்துகளை வெளியிடுவதும் இயல்பு. எனவே, இவ்விலக்கியங்களின் பெரும் பகுதியில் குறிப்பிட்ட நாடுகளையோ

அல்லது அரசியல் வல்லுநர்களையோ அல்லது குறிப்பிட்ட கொள்கைகளையோ உயர்த்தியும், தாக்கியும் எழுதப்பட்டிருக்கிறதைப் பார்க்கலாம். சுதந்திர உலகின் மேற்படிப்புக் கூடங்களில் மிகவும் பயனுள்ளதென்று கருதப்பட்டு வரும் சில இலக்கியங்களே மிகத் 'திறம்படவும்' 'நடுநிலைமையோடும்' எழுதப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு மிகத் திறமையோடும் நடுநிலைமை தவறுதும் எழுதப் பட்டனவாகக் கருதப்படுகின்ற 20ஆம் நூற்ருண்டு வெளியீடுகளின் இலக்கியங்களை அவற்றின் விலை, கனம், நிறம், தகுதி என்ற அடிப்படையில் பிரிக்கலாம். உலக விஷயங்களைப்பற்றி மக்கள் எவ்விதம் நினைக்கிருர்களென்ற கேள்வியைப் பற்றிய இந்த நூல்களை இரண்டு சிறப்பான முறைகளையொட்டிப் பாகுபடு செய்யலாம்; அவற்றுள் ஒன்று, எந்தத் துறையில் ஒவ்வோர் எழுத்தாளரும் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிருர் என்று அறிந்து, அதன்மூலம் பாகுபாடு செய்தல் ; மற்ருென்று, பன்னுட்டுத் தொடர்புகளை விளக்கும் போது, அவற்றுள் எவ்விடத்தில் எழுத்தாளரின் கவனம் கூடுதலாகச் செல்கிறதென்பதை அறிந்து, அதன்மூலம் பிரித்தல்.

வரலாற்று ஆசிரியர்கள் (historians) மனித நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் காலப்போக்கில் கதையாகச் சொல்லுகின்றனர். வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள் (foreign policies), போர்கள், பேச்சுவார்த்தைகள் (negotiations), உடன்படிக்கைகள் (treaties) முதலியவற்றைப் பற்றித் திட்பமான வரலாறு இல்லாதவரை உலக அரசியலைப் பற்றிச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள முடியாதென்பது திண்ணமாகும். வரலாற்றறிவு எவ்வளவு முக்கியமானதோ அதைப் போன்றே நிலவழிகள், நீர்வழிகள், வாயில் அல்லது 'கேட்' வழிகள் (gateways), பாதுகாப்பு அரண்கள், தட்பவெப்பநிலை, வளங்கள் (resources), பூமியின் மற்ற நான்கு நிலக்கூறுகள் ஆகியவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள புவியியல் வல்லுநர்கள் (geographers), நிலவியல் வல்லுநர்கள் (geologists) ஆகியோரின் கருத்துகளும், பொருளாதார வல்லுநர்கள், உற்பத்தி(productions), நாணயமாற்றல் (exchange), நுகர்வு (consumption), நாட்டின் செல்வம், வருவாய்ப் பங்கீடு (distribuition) ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்துகளும் உலக அரசியலைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள இன்றியமையாதவை ஆகும். அரசியலறிஞனே (political scientist) அரசாங்கம், அரசாங்கமில்லாத ஒரு சூழ்நிலை, அரசாங்கத்தைப் போன்ற, ஆனல், அரசாங்கமாகாத நிறுவன அமைப்புகள், பன்னுட்டுச் சமுதாயத்திற்கென ஓர் அரசாங்கம் ஆகிய இவற்றைப் பற்றிச் சிந்தித்தவண்ணமிருக்கிருன். அவனுடைய முக்கிய ஆராய்ச்சியாவது சட்டம் அல்லது ஆட்சி

(administration), அல்லது அரசியல் கோட்பாடு (political theory), அல்லது அரசியல் நடைமுறைகள் (Political processes), பொதுமக்கள் கொள்கை அல்லது இவைகளனைத்தையும் பற்றி இருக்கலாம். உளநூலறிஞர்கள், சமூகவியலறிஞர்கள் (sociologists), மானிட இயல் வல்லுநர்கள் ஆகிய ஒவ்வொருவரும் அவரவர் துறைபற்றி எடுத்து இயம்பும் புள்ளி விவரங்களும் கருத்துகளும் உலக அரசியலைப் புரிந்துகொள்ளப் பேருதவி புரிகின்றன.

ஆகையால், பன்னாட்டரசியல் என்ற 'அறிவியல்-விஞ்ஞானக் கலை'யானது (science) அறிவின் ஒரு தனித்துறை என்று கூற முடியாத ஒன்றாகும்; பல துறைகளிலுமுள்ள கருத்துகளையும் கொள்கைகளையும் தன்னுள் அடக்கியதே பன்னாட்டு அரசியல்.[1] சமூக அறிவியல்கள் (social sciences), கலையியல்கள் (humanities), உயிரியல் (biology), பௌதிகம் (physical science) ஒவ்வொன்றும் உலக அரசியல் என்ற சிந்தனை விருந்துக்கு அந்தந்தத் துறைக் கருத்துகளையும் கொள்கைகளையும் கொண்டு குவித்த வண்ணமிருக்கின்றன. விருந்துண்பவர்கள் விருந்தின்போது செரிமான மில்லாததாலோ, அல்லது அளவுக்கு மிஞ்சி உண்பதாலோ துன்பப்படாமலிருக்கவேண்டுமானால், எவ்வாறு விருந்தின் உணவுப் பொருள்கள் மிகவும் கவனமாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டுப் பொருத்தமாக இணைக்கப்பட்டு, நல்ல முறையில் சமைக்கப்பட்டு, மணமும் சுவையும் ஊட்டப்பெற்று இருத்தல் அவசியமோ, அது போலவே அரசியல் கலைக்கு மற்ற இயல்கள் அளிக்கும் கருத்துகள் நல்ல முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டும், இணைக்கப்பட்டும், ஆக்கப்பட்டும் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு இவ்வியலை அமைக்கும் வேலை இப்பொழுதுதான் தொடங்கப்பட்டுள்ளது.

எழுத்தாளர்கள் ஒரே பொருளின் உண்மையைக் காண ஆராயும்போது, ஒவ்வொருவருக்கும் அதனைப் பற்றிய கருத்துவேறு வேறாக இருக்கிறது. பன்னாட்டுச் சமுதாயம் என்பது (Community of nation) சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டவல்ல ஒரு மனத்திட்ப முயற்சி (enterprise) என்பது சிலர் கருத்து. இக் கருத்து எத்தனையோ முறைகள் நடைமுறைக்கு ஒத்துவரவில்லை; எனினும், ஒரு காலத்தில் இறைமையுடைய (Sovereignty) பல்வேறு நாடுகள் (Nations) இறுதியில் சட்டங்களுக்கு அடங்கி நடந்து, தங்களுக்கிடையில் மூளும் பூசல்களை அமைதியான முறையில்

[1] பன்னாட்டுத் தொடர்பு, அரசியல் கலையின் ஒரு துறை என்பதைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்வதற்கு, நாம் இதுபற்றி விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்து எழுதப்பட்டுள்ள 'நிகழ்கால அரசியற்கலை, அதுபற்றிய வகைகளும், ஆராய்சசியும், கற்பித்தலும்' என்ற யுனெஸ்கோ நிலையத்தாரின் பாரிஸ் 1950ஆம் ஆண்டின் வெளியீட்டின் பக்கங்கள் 551-லிருந்து 603 வரை பார்க்கலாம்.

தீர்த்து, உலகில் கூட்டுப் பாதுகாப்பு (collective security) முறையையும் ஒத்துழைப்பு முறையையும் ஏற்படுத்த முயலும் என்று இக்கொள்கையினர் எதிர்பார்க்கின்றனர். உலக அரசாங்கமுறை என்ற ஒரு குறிக்கோளை நோக்கி இன்றைய மக்கள் சமுதாயம் சென்றுகொண்டிருப்பதாக இன்னும் சிலர் கூறுவர்; மேலும், இவர்களே இன்று இறைமையுடைய நாடுகள் தங்கள் இறைமைகளை ஒரு தேசியத் தன்மைக்கும் மேலான ஆற்றலையுடைய நிறுவனத்திடம் ஒப்படைக்காத வரை நாடுகளுக்கிடையில் சட்டமும் அமைதியும் நிலவு மென்பது வெறும் பகற்கனவுதானென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை என்று துணிந்து கூறுவர். இடைவிடாது தந்திரத்தாலும் வன் முறையாலும் (force) தங்களுடைய எதிரிகளை முறியடித்து, அவர்களைவிடத் தங்களுக்குக் கூடுதலான நலன் கிடைக்க முயலும் வல்லரசுகள் (Powers) நிறைந்த, வன்மை அரசியல் முறையில மைந்த (power politics) உலகப் போட்டி அரங்கமே இவ் வுலகத்தில் தோன்றுமென்று சிலர் கருதுகின்றனர். இம் முயற்சிகள் நன்மைக்கும் தீமைக்கும் எழுந்துள்ள ஒரு போரினையே காட்டு மென்று சிலர் கூறுவர். உலக நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி இவற்றை யன்றி இன்னும் பல வகைகளில் காண விரும்புவர் பலர்.

உலகத்தைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள 'ஒழுங்கான' தனி வழி யொன்று இல்லாததனுல்தான் இத்தகைய மாறுபாடுகளெல்லாம் உரிமை உணர்வோடு நல்வாழ்வு வாழ்வோருக்குக் குழப்பத்தை விளைப்பனவாகத் தோன்றுகின்றன. ஆனுல், இக்கருத்து மாறு பாடுகளெல்லாம் யானையைத் தொட்டுப்பார்த்து உணர்ந்து கொண்ட குருடர்களைப் பற்றிய இந்துக் கட்டுக்கதையையே நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. ஒரு குருடன் (யானையின் வாலைத் தடவி விட்டு) அது ஒரு பாம்பு என்றும், மற்றெருருவன் (யானையின் விலாப் புறத்தைத் தடவிவிட்டு) அது ஒரு சுவர் என்றும், இன்னெருவன் (யானையின் அடிக்காலைத் தடவிவிட்டு) அது ஒரு மரம் போன்றது என்றும், நான்காமவன் (யானையின் தந்தத்தைத் தடவிவிட்டு) அது ஒரு வாள்போன்றது என்றும் கூறினர். இவர்கள் கொண்ட முடிவுகளெல்லாம் 'உண்மையே'. ஆனுல், ஒவ்வொருவருடைய முடிவும்மற்றவர்களுடைய முடிவுகளால் சரியாக்கப்படும் வரையில், உண்மையானதாகவே தோன்றும். உலக விஷயங்களைப் பற்றிய கேள்வியோ இதனினும் சிக்கல் வாய்ந்தது. ஏனெனில், பன்னுட் டரசியலின் பல கூறுகள் யானையின் உடலமைப்பைப்போல் கண்டு அறியக்கூடியதாக இல்லை. அதனைக் காண்பவர் களெல்லாம் உண்மையின் ஒருசில பகுதியைத்தான் காண்கிருர்கள்.

ஆனால், எது அவர்களுக்கு ஈடுபாட்டையும் கிளர்ச்சியையும் மூட்டுகிறதோ, அதையே அவர்கள் காண்பார்களாயின், அவர்கள் உண்மையைப்பற்றி மிகக் குறைவாகவே அறிந்தவர்களாவர்.

எனவே, உலகத்தை உள்ளது உள்ளவாறே அறிந்துகொள்ள விரும்புவோர் அதைத் தொடர்ந்து அதன் முழுமையையும் பார்த்தாலன்றி அறிந்துகொள்ள முடியாது. கல்வியில் முன்னேறிய சுதந்திரச் சமுதாயத்தில் வாழும் குடிமக்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், நூலாசிரியர்கள் இவர்களால்கூட இதில் வெற்றிகாணமுடியாது; மிக்க புலமை படைத்தவர்களால்கூட இதில் வெற்றிகண்டு விட்டோம் என்று துணிந்து கூறவும் இயலாது. ஆயினும், இக்காலத்தில் பல இடர்ப்பாடுகள் சூழ்ந்திருப்பதால், நாம் ஒவ்வொருவரும் நமது உள்ளுணர்வுக்கும் எதிர்நோக்கும் உணர்வுக்கும் ஏற்ப, உலக விஷயங்களில் பகுத்துணர்வோடு வேண்டியவற்றை எடுத்தும், அவற்றைப் பொருத்தமாகப் பிறவற்றோடு இணைத்தும் வைத்துக்கொள்ளவேண்டியவர்களாகிறோம். அதற்குமேல் எதுவும் செய்ய ஒருவராலும் இயலாது. ஆனால், இவ்வாறு நாம் செய்யாவிட்டால், பண்டைக் காலத்திய மெய்ப்பொருளறிஞர்கள், தீர்க்கதரிசிகள் (prophets), முனிவர்கள் ஆகிய இவர்களிடமிருந்து வழியுரிமையாகப் பெற்ற (inherited) அறிவு, அறம் முதலிய நற்பண்புகளால் மனிதப் பகுத்தறிவும் மனித இனமும் உய்யும் என்ற நம்பிக்கையை நாம் இழக்க நேரிடும்.

எனவே, இத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபடுவதே நம் குறிக்கோள். இம் முயற்சிக்கு ஒரு முடிவே இல்லை. உண்மையை ஆராய்ந்தறிய உதவும் எல்லா நடவடிக்கைகளுமே தொடர்ந்து செய்யவேண்டிய ஒரு தீரச் செயலே ஆகும். அறிந்துகொள்ளுதல் என்பது ஒரு தொடர்ந்து செய்யவேண்டிய செயலேயன்றி, அதுவே ஒரு முடிவான அல்லது இறுதியான நிலை அன்று. அது ஒரு பயணமேயன்றி பயணத்தின் முடிவு இல்லை. ஆயினும், இப் பயணத்தை நாம் தொடங்கும் முன்னதாக, நாம்எங்கு இப்பொழுது இருக்கிறோம், நாம் எங்கிருந்து வந்தோம் என்பவற்றைப் பற்றியும் சிறிது ஆராய்தல் நல்லது; அதாவது, குகையிலும் சதுப்பு நிலங்களிலும் நாகரிகமில்லாது வாழ்ந்த மனித இனம், மெதுவாய் எவ்விதம் கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த காடுமலையெல்லாம் கடந்து, கரடுமுரடான பாதையையும் தாண்டிப் பேராபத்துகளும் நன்மைகளும் ஒருங்கேயமைந்த அணுச்காலத்தை (thermonuclear) அடைந்தது என்பதைப் பற்றிக் கடந்தகால வரலாற்றின்மூலம் சிறிது ஆராய்வோம்.

3. மனிதனின் உயர்நிலை

'நீ உலகத்தை உற்று நோக்குவாயென்றே நான் உன்னை இவ்வுலகத்தின் மையத்தில் படைத்தேன். நான் உன்னைச் சொர்க்கத்திலிருந்தோ, அன்றிப் பூமியிலிருந்தோ படைக்கவில்லை; அழியும்படியாகவோ அல்லது அழியாதவாருே உண்டாக்கவில்லை; எனவே, நீ தன்மதிப்போடும், நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணரும் உரிமையோடும் இருந்து உன்னை நீயே தோற்றுவித்துக்கொண்டவன்போல, உனக்கு விருப்பமான நிலையில் நீ வாழும்படியாக உன்னுடைய வாழ்வை வகுத்துக்கொள்ளுவாயாக! மிருகங்களுக்கும் கீழான நிலையிலுள்ள வாழ்வுக்கு உன்னைத் தாழ்த்திக் கொள்ளும் அதிகாரமும் உன்னிடம் இருக்கிறது; உன்னுடைய ஆத்மீகத் தீர்ப்பின் வழியே நீ நடந்து, மறு பிறப்பில் நீ உயர்ந்த தெய்வீக வாழ்க்கை வாழவும் உன்னிடம் அதிகாரம் உள்ளது.' மனிதப் படைப்பைப் பற்றி இறைவன் கூற்று (Pico Della Mirandola, Oratio de hominis dignitate, 1486.)

சற்றேறத்தாழ இரண்டு மில்லியன் வருடங்களுக்கு முன்பாக ஞாயிற்றிலிருந்து விண்மீன் தூசி மேகக்கூட்டங்களாக இறுகிச் சுருங்கி ஒளிவிட்டுப் பின் குளிர்ச்சியடைந்து, மூன்ருவது கோளமான பூமியாகத் தோன்றிற்று. 'பூமியானது எவ்வித அமைப்புமின்றி வெறுமையாகக் காணப்பட்டது; அதன்மீது இருள் படிந்திருந்தது. இறைவனின் ஆவியே தண்ணீரின்மேல் அலைந்தது.' மேற்பாகம் முழுவதும் தண்ணீராற் சூழப்பட்ட மண்டலத்திலிருந்து 'ப்ரோட்டோப்பிளாசம்' (protoplasm: உயிர்ச்சத்து) என்னும் கிரானுலர் ஜெல்லியின் (granular jelly) முக்கியக் கூறுகக் கருதப்படும் அப்பீரியாடிக் படிவத்தின் (aperiodic crystal) விநோதமான மூலக் கூறுகள் (molecules) தோன்றின.[2] அச் சடப்பொருள் ஒவ்வொன்றும் தூண்டலுக்கு இயங்கும் தன்மையோடிருந்தது; ஒவ்வொன்றும் உணவு உண்டும், உண்டதை வெளிப்படுத்தியும், தன் இனத்தைப் பெருக்கியும் வளர்ந்தது. அது உயிரற்ற பொருளாக இல்லாமலும், நன்கு வளர்ச்சி பெற்ற உயிர்ப்பொருளாக இல்லாமலும் ஒரு நிலையற்ற பொருளாய் இருந்தது. இவ்விநோதமான இரசவாதம் (alchemy) வாயிலாய் இவ்வுலகில் உயிர் சற்றேறத்தாழ 500,000,000 ஆண்டுகளுக்கும், 300,000,000 ஆண்டுகளுக்கும் இடையில் தோன்றிற்று.

[2] எர்வின் ஸ்க்ரோடிங்கரின் 'வாழ்க்கையென்றால் என்ன? உயிர்ச் செல்லின் பௌதிகக் கூறு' என்ற நூலைப் பார்க்கவும் (நியூயார்க், மாக்மில்லன், 1946) 'What is Life? The Physical Aspect of the Living Cell'.

விண்மீன்கள், துணைக்கோளங்கள் ஆகியவற்றில் எந்தத் தெய்வங்கள் இருந்தாலும், கடலினின்றும் வரும் சேறு போன்ற பொருள், மணல் ஆகியவற்றில் பல தலைமுறை தலைமுறையாய் வாழும் ஒற்றை உயிர்ச் செல்கள் (cel s), ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட செல்களையுடைய (multicellular) உயிரினங்களுடன் சேர்ந்ததால், இனப்பெருக்கத்தின் (reproduction) மூலமாயும் திடீர் மாறுதல்களின் (mutation) மூலமாயும் ஆயிரக்கணக்கில் உயிர்ப் பெருக்கம் இவ்வுலகில் உண்டாயிற்று. இப் பரிணாமத்தில் (evolution) மனிதன் உயர்ந்தவன் என்பது அவன் பெருமையினின்றும் புலப்படும். இக்கோளத்தை ஒன்றன்பின் ஒன்றாய், மீன்கள், நீரிலும் நிலத்திலும் வாழும் விலங்குகள், ஊர்வன (reptiles), பெரிய பாலூட்டி மிருகங்கள் (mammals) ஆதிக்கஞ் செலுத்திய காலத்துடன் மனித வாழ்வையும் அவனுக்குமுன் தோன்றிய முற்றிலும் வளர்ச்சி பெறாத மனிதர்களின் வாழ்வையும் சேர்த்து ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்கால், மனித வாழ்வு ஒரு குறுகிய காலத்திற்குத் தான் நிலைத்து நிற்கிறதென்பது புலனாகும். மனிதனுக்கு முன் தோன்றிய உயிரினங்களின் எல்லா வாழ்வுச் சுற்றுகளையும் சேர்த்து ஓர் ஆண்டு என்று வைத்துக்கொண்டால், இப்புவியில் இன்றைய மனிதனின் வாழ்வு ஒரு நாளைக்கும் குறைவாகவே யிருக்கும். கற்பாறைகளிலுள்ள ஆதாரங்களின் மூலமாக நாம் மனிதனின் தோற்றுவாய்களை ஆராய்ந்தால், அவை மனிதனுக்கு அடக்கம் என்ற பண்பையே எடுத்துக்காட்ட உகந்தவையாயிருக்கின்றன.

விலங்கியல் வல்லுநருடைய (Zoologist) கருத்தின்படி, மனிதன் என்ற பிராணி, மெட்டாஸோ (Metazoa) அல்லது பல்லுயிரணு உயிர்களின் (multicellular organisms) வகுப்பைச் சேர்ந்தவன்; கார்டேட்டா (Chordata) அல்லது முதுகெலும்புள்ள பிராணியினத்தைச் சேர்ந்தவன்; கிரானியேட்டா அல்லது மண்டையோட்டை உடைய மீன் வகைகள், பறவைகள், ஊர்வன, பாலூட்டி விலங்குகள் ஆகியவற்றின் இனத்தைச் சார்ந்தவன். மேலும், பாலூட்டி வகுப்பையும், பிளேசென்டாலியாவின் (placentalia) கிளை வகுப்பையும் (species), குரங்குகள், வானரங்கள், அழிந்துபோன மனிதர்கள் அடங்கிய வகுப்பையும், ஹோமினிடே (Hominidae) எனப்படும் தற்பொழுது அழிந்து போன குரங்கு மனிதன் என்ற குடும்பத்தையும் சேர்ந்தவன்; அவன் ஹோமோ (Homo) என்ற பொது இனத்தையும், ஹோமோ சேப்பியன்ஸ் (Homo sapiens) என்ற தனி இனத்தையும் (species) சேர்ந்தவன். மனிதனின் முன்னோரை (குரங்குகளையும், வானரங்களையும்) பெரும்பாலும் ஒத்து இருக்கும்

தற்போதுள்ள உயிரினம், இப்போது தென்கிழக்கு ஆசியாவில் காணப்படும் டார்சியஸ் என்பதாகும். விரிந்த கண்களையும், கோணற்கால்களையுமுடைய ஓர் எலி, ஒரு வெளவால், ஓர் அணில், ஒரு குட்டிக் குரங்கு இவைகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தால் எப்படி எழிலற்றிருக்குமோ அதைப் போன்று தோன்றும் ஒரு புழுதின்னி மர எலிதான் (tree shrew) இந்த டார்சியஸ் ஆகும்.

உலகில் முதன் முதலில் இந்த டார்சியஸை ஒத்த குரங்கு போன்ற மனித விலங்கினம் (primates) தோன்றியதற்கும், சமீபத்தில் அமெரிக்காவில் நடத்தப்பட்ட சோதனைகளுக்கு மிடையில் பூமி சூரியனைச் சுற்றி ஏறக்குறைய 70,000,000 சுழற்சிகளை முடித்துள்ளது. இத்தகைய சோதனைகளின் பயனையடையும் இக்கால மனிதர்களுக்கும் புழுக்களைத் தின்று வாழ்ந்த பண்டைக் கால பாலூட்டி விலங்கினங்களுக்கும் ஒற்றுமை மிகக் குறைவு. ஆனபோதிலும், இன்றைய மனிதர்கள், உயிர் வளர்ச்சி வழியாகப் பார்க்கும்போது (biologically) பண்டைக்கால மர எலி இனத்திலிருந்து வந்தவர்கள் என்று நினைப்பதற்குத் தக்க காரணங்கள் இருக்கின்றன. இவ்வகை உயிரினத்தினின்று பிரிந்து தோன்றியவையே வாலில் முடியுள்ள குரங்குகள், டார்சியஸ் (இது 70,000 மிலேனியம் ஆண்டுகளில் சிறிதுதான் மாறியிருக்கிறது), புதிய பழைய உலகக் குரங்குகள், இப்போதுள்ள மனிதனைப் போன்ற வாலில்லாத கொரில்லா குரங்கு வகைகள், கிப்பன் (Gibbon), உராங் உட்டாங் (Orangutan), சிம்பன்சிக் குரங்கு (Chimpanzee) முதலியனவாகும். இவ்வகை உயிரினங்கள் வளர்ச்சிகளில் தோன்றிய பல்வேறு மாற்றங்களின் விளைவாக, ஏறக்குறைய 50,000,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் (இப்போது அழிந்துபோன) பாராபிதகஸ் (Parapithecus) என்ற ஒருவகை வாலில்லாக் குரங்கும், 35,000,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், முதல் பிராப்லியோபிதகஸ் (Propliopithecus) என்ற முழுவளர்ச்சி பெற்ற வாலில்லாக் குரங்கும் தோன்றின. இச் சிறிய குரங்கின் எலும்புகள் நைல் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள ஆலிகோசீன் (Oligocene) காலத்தைச் சேர்ந்த அடுக்குகளில் (strata) காணப்படுகின்றன. அதன் பின்னர், மையோசீன் (Miocene) காலத்திய அடுக்குகளில் 20,000,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் இப்போது அழிந்துபோன டிரியோபிதகஸ் (Dryopithecus) என்ற பெரிய வாலில்லாக் குரங்கும், அதன் சந்ததியான ஆஸ்ட்ராலோபிதகஸ் (Australopithecus), ப்ரான்துரோபுஸ் (Paranthropus) என்பவைகளும் வாழ்ந்து வந்தன. ஆஸ்ட்ராலோபிதகஸ் என்ற குரங்கிலிருந்து சிம்பன்சியும் கொரில்லாவும் தோன்றியிருக்கலாம். மண்ணோடு மக்கிய இவைகளின் சடலங்கள் தென் ஆஃப்ரிக்காவில் கிடைத்தன

மனித உருவம் போன்ற குரங்குக்கும் மனிதனுக்குமுள்ள ஒற்றுமையைவிட, இந்த அழிந்துபோன பிற்கூறப்பட்ட இரு வகைக் குரங்கினங்களுக்கும் மனிதனுக்கும் நிறைய ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன.

எந்த உயிர் நூல் வல்லுநரும் (biologist) குரங்கிலிருந்து மனிதன் தோன்றினன் என்ற கருத்துக் கெதிராக வாதிட்டுக் கூற மாட்டார். 'மனிதனுடைய மரபு நிலை' (The Descent of Man) என்ற நூலை எழுதிய சார்லஸ் டார்வின்கூட அவ்வாறு எந்தக் கருத்தையும் சொல்லவில்லை. ஆனால், மனிதனைப் போன்ற குரங்குகளும், மனிதனும் பொதுவான சிமியன் குடும்பத்திலிருந்தே தோன்றியிருக்கலாமென்று எல்லா உயிர்நூல் வல்லுநர்களும் கருதுகின்றனர். எல்லா வாலில்லாக் குரங்குகளும், மற்ற குரங்குகளும், சாகபட்சணிகளே. அவைகள் கூட்டங் கூட்டமாய் வாழ்ந்து வருகின்றன; ஒரு கூட்டம் மற்றக் கூட்டங்களோடு பகைமையுணர்வோடுதான் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் அதிலுள்ள வயது முதிர்ந்த ஆண் குரங்குகளே தலைமையாயிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு குரங்குக் கூட்டமும் அதற்கு உணவு கிடைக்கும் இடங்களைப் பிற கூட்டங்கள் வந்து தாக்காதபடி பாதுகாக்கிறது. இப்பழக்கம், ஹோமோசெப்பியர்களுடைய அரசு முறைகளின் (State-systems) பன்னாட்டுத் தொடர்புகளில் (Patterns of international relationship) பிரதிபலிக்கிறது.[8]

கொரில்லாவைத் தவிர மற்ற எல்லா வாலில்லாக் குரங்குகளும் மரத்தில் வாழ்பவை. அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு பவுண்டு எடையுள்ள மூளையுண்டு; ஆனால், மனிதனுக்கு மூன்று பவுண்டு மூளை இருக்கிறது. பாலூட்டி விலங்குகளில் மனிதனின் முன்னோர்கள்தாம் மிகுதியான அளவில் சுற்றுப்புறத்திற்கேற்றவாறு இயங்கும் தன்மையைப் (adaptable) பெற்றிருந்தனர்; ஆயினும், அவர்கள் சிறப்பான அளவில் திறமையுடையவரல்லர்; அவ்வாறிருந்தும், அவர்கள் முற்றிலும் அழிந்துபோகாமல் தப்பியதற்குக் காரணம் தமக்குள்ள நீண்ட கால்களையும், நிமிர்ந்து நிற்கும் இயல்பையும், கைகளையும், மிகுதியான அளவில் தமது இனத்தைப் பெருக்கும் ஆற்றலையும், வளர்ச்சி பெற்ற மூளையையும் நன்றாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டமைதான். வளர்ச்சி பெற்ற இம்மூளைதான் 'அறிவுக் கூர்மை' என்றும், உயிர்ததாதின் இயங்குதன்மை என்றும் கூறப்படுகிறது.

[8] உயிரியல், சமுதாய முறைகளில் ஒருமைப்பாட்டின் பல்வேறு நிலைகள் ('Leve's of Integration in Biol gical and Social Systems) என்ற நூலில் (பதிப்பாளர்: ராபர்ட் ரெட்ஃபீல்டு) 8ஆம் அதிகாரம், பக்கங்கள் 177-204-ல் சி. ஆர். கார்பென்ட்டர் எழுதிய 'குரங்கு, வாலில்லாக் குரங்குகளின் சமுதாயங்கள்' என்ற பகுதியைப் பார்க்கவும்.

ஆதிகால மனிதன் ஒரு தனியினத்தைச் சேர்ந்தவன் அல்லன். அவனுடைய ஆதிகால முன்னோர் இப்போது அழிந்துபோன ஹோமினிடே இனத்தைச் சேர்ந்த ஹோமோயென்ற பொதுஇனத்தி லிருந்துகூடத் (ஜீனஸ்) தோன்றியவர்களல்லர். 1891 ல் டாக்டர் யூஜன் டுபாஸ் என்பவர் ஜாவாவில் பிளிஸ்டோசீன் காலத்திய படிவு களில் (Pleistocene deposits) ஒரு மில்லியன் ஆண்டுகளுக்குமுன் நேராக நடக்கக்கூடியதும், இரண்டு பவுண்டு மூளையை உடையது மான குரங்கைப்போன்ற விலங்கொன்றின் சில பகுதிகளைக் கண்டு பிடித்தார். அதற்கு அவர் 'காணுமற்போன இணைப்பு' என்று பொருள்படும் 'பிதேகான்த்ரோபஸ் எரக்டஸ்' என்று எர்னஸ் ஹேக்கல் கொடுத்த பெயரைச் சூட்டினுர். 1936-ல் டாக்டர் ரால்ப் வோன் கொனிக்ஸ்வால்டு என்பவர் பூமியிலிருந்து மேலும் சில எலும்புத்துண்டுகளைத் தோண்டி எடுத்தார். இவை, ஜாவாவைச் சேர்ந்த குரங்கு மனிதன், வாலில்லாக் குரங்குகளுக்கும் மனிதர் களுக்குமிடையிலிருந்த ஒரு பொது இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதை ஐயமின்றி நிரூபித்தன.[4] 1908-ல் யுரேஷியாவிலுள்ள சசெக்ஸிலிருக்கும் பில்ட்டௌன் என்னுமிடத்திற்கு அருகில் தோண்டியபோது சார்லசுதாசன் என்பவர், யோன்த்ரபஸ் தாசனி (Eoanthropus Dawsoni) என்ற விலங்கின் எலும்புகள் குரங்கின் தாடையையும், மனிதனின் மண்டையோட்டையும்போல் இருப்பதைக் கண்டுபிடித்தார். ஆனுல், 1953-ல் இந்த 'பில்ட்டவுன் மனிதன்' பொய்யென்று நிறுவப்பட்டது. 1927-ல் பெக்கின் என்ற இடத்திற்கருகிலுள்ள ப்ளஸ்டோசீன் காலத்திய குகையொன்றில் டாக்டர் டேவிட்சன் பிளாக் என்பவர் ஒரு பல்லைக் கண்டுபிடித்தார்; அதற்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் டாக்டர் கொனிக்ஸ்வால்டு, இன்னும் பல பற்கள், பலவித மண்டையோடுகள், தாடை எலும்புகள், பிதேகான்துரோபஸ் பெக்கினின்ஸிஸ் (Pithecanthropus Pekinensis) என்ற கிளையினத் தின் 40 எலும்புக்கூடுகள் ஆகியவற்றைக் கண்டுபிடித்தார். அதே குகையில் பழைய கற்கால நாகரிகத்தைச் சேர்ந்த (Old Stone Age) கரடுமுரடான கற்களாலான கருவிகளும் நெருப்பைப்பற்றிய ஆதாரங்களும் தென்பட்டன. பல மண்டையோடுகளும் எலும்பு களும் மூளையையெடுப்பதற்காக உடைக்கப்பட்டிருந்தன. பிக்கினில் உள்ள வாலில்லாக் குரங்கு மனிதன், ஒருவேளை மனித இறைச்சியை உண்பவனுயிருந்திருக்கலாம்.

[4] 1946-ல் ஜாவா, சீனவிலிருந்து திரும்பிய கொனிக்ஸ்வால்டு என்பவர், இயற்கை வரலாற்றின அமெரிக்கக் காட்சிசாலைக்கு (மியூஸியத்திற்கு) மூன்றுவித மனிதக் குரங்குகளின வெவ்வேறு பற்கள் எலும்புகள் முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்தார். அம்மூன்று விதங்களுககும பிதகேன்துரோபஸ் ரோபஸ்டஸ் (Pithecanthropus robustus), மெகான்துரோபஸ் (Meganthropus), ஜைஜான்டோபிதகஸ் (Gigantopithecus) என்று பெயரிட்டார். மனித மூதாதையரைப் பற்றிய சுவை மிக்க செய்திகளுக்கு வில்லியம் ஹோவெல்ஸ் எழுதிய 'இதுவரை மனிதயினம்' Mankind So Far) என்ற நூலைப்பார்க்கவும்.

சற்றேறக்குறைய மனிதனைப்போன்ற இவ்வுயர்வின வாலில்லாக் குரங்குகளுக்குப்பின், முதல் முழு வளர்ச்சிபெற்ற மனிதன் தோன்றினான்; ஆனால், அவன் நம்முடைய கிளையினத்தைச் சேர்ந்தவனல்லன். இம் முதல் மனிதனின் முக்கிய எலும்புகள் ஜிப்ரால்டர் குகையில் முதன்முதலில் 1848-ல் கண்டுபிடிக்கப் பட்டன; 1862-ல் அவைகள் இங்கிலாந்திற்கு எடுத்துவரப்பட்ட போதிலும் அவைபற்றி மக்களிடையே உற்சாகம் தோன்றவில்லை. 1855-ல் ரூர் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள (Ruhr valley) நியாண்டர்தால் (Neanderthal) குகையில் ஓர் எலும்புக்கூட்டின் பல பகுதிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இறுதியில் 1907-ல் டாக்டர் ஆட்டோ ஸ்கோட்டன்சாக் என்பவர், ஹெய்டெல்பர்க் (Heidelberg) என்னுமிடத்திற்கருகிலுள்ள மணற்பள்ளத்தில் ஒரு தாடை எலும்பைக் கண்டார். அதற்குப்பின் பல எலும்புகள் மேற்கு ஐரோப்பாவிலும், ஒருசில எலும்புகள் பாலஸ்தீனிலும் தோண்டியெடுக்கப்பட்டன. இந்த 'ஹெய்டெல்பர்க் மனிதன்' அல்லது ஹோமோ நியாண்டர் தாலன்ஸிஸ் (Homo Neanderthalensis) மனிதனுக்கு மூன்று பவுண்டுக்கு அதிகமான மூளை, கனத்த மண்டையோட்டிற் குள்ளிருந்தது. ஏறத்தாழ 250,000 ஆண்டுகளுக்குமுன் தோன்றிய இம் மனிதன், அடர்த்தியான முடியையுடைய பெரிய யானையைப் போன்ற விலங்குகள், வளைந்த பற்களையுடைய புலிகள், குகைக் கரடிகள், காண்டாமிருகங்கள் முதலியவைகளுடன் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்பொருட்டுப் போராடியிருக்கிறான். 200 மிலேனியம் ஆண்டுகளுக்கு அவன் இவ்வாறு இவ்வுலகில் வாழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. கரடுமுரடான கற்கருவிகளையும் நெருப்பையும் இவன் பயன்படுத்தினான். இறைச்சியுண்ணும் விலங்குகளினின்றும், ப்ளஸ்டோசீன் (Pleistocene) காலத்திலேற்பட்ட மூன்றும் நான்காம் பனியாற்று எழுச்சிகளின்போது தோன்றிய குளிரினின்றும் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளுவதற்காக இவன் குகைகளில் வாழ்ந்துவந்தான். ஆனால், நான்காம் பனிக்காலத்தின் குளிரின் கொடுமையைத் தாங்கவியலாது சுமார் 50,000 ஆண்டுகளுக்குமுன் இவன் மறைந்துவிட்டான்.

இன்று வாழும் மனிதன், பின்பனியுகத்தின் குழந்தையென்று சொல்லலாம்—இல்லாவிடில் ஐந்தாவது காலம் என்ற ஒன்று உண்டெனின் நடக்கும் பனியுகத்தின் பனிக்குறைவான (interglacial) காலத்தின் குழந்தையென்று கூறுவது பொருந்தும். இவனுடைய முதல் வகையாள் (பிரதிநிதி: representative) 35,000 ஆண்டுகளுக்குமுன்னர் ஐரோப்பாவில் தோன்றிய குரோமாக்னன் (Cromagnon) மனிதன் ஆவான். 1868-ல், இம் மனிதனின் எலும்புகள் டார்டான் (Dordogne) என்ற விடத்

திலுள்ள குகையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதால் அக் குகையின் பெயரே அம் மனிதனுக்குச் சூட்டப்பட்டது. நம் கிளை இனத்தைச் சேர்ந்த இவன் உயரமாயும், நல்ல உடற்கட்டுடையவனாயும், பெரிதாக வளர்ந்த மூளையுடையவனாயும் இருந்தான். ஆனால், அவனை இப்பொழுதுள்ள இனங்களுள் (races) எதனோடும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும் அளவுக்கு அவன் இல்லை. வேட்டையாடுவதில் வல்லவனாயும், பழைய கற்காலக் கலைகளில் திறமையுடையவனாயும், குகைச் சுவர்களில் மிருகங்களின்படங்களைத் தீட்டும் திறமைசாலியாயும் விளங்கினான். தட்பவெப்ப நிலைகள், பயிரினங்கள் முதலியவற்றிலேற்பட்ட மாறுதல் காரணமாக, ரெயின்டீர் என்ற மான்களும், குதிரைகளும் மறைந்துபோகவே, இவ்வின மனிதனைச் சேர்ந்தவர்களின் எண்ணிக்கையும் வரவரக் குறையலாயிற்று. ஏறக்குறைய 12,000 ஆண்டுகளுக்கு முன், நமக்கு அடுத்தபடியிலுள்ள நம் முன்னோர்கள் ஆசியாவிலிருந்து ஐரோப்பாவிற்கு வந்தபோது, இந்தக் குரோமாக்னன் மனிதன் இவ்வுலகில் காணப்படவில்லை. அவனுடைய சந்ததியார்களே புதிய கற்காலத்தில் (Neolithic or New Stone Age) வாழ்ந்த மக்கள் ஆவர். அவர்கள் பளிங்குபோல் தீட்டப்பட்ட மழமழப்பான கற்கருவிகளையும், அம்புகளையும் பயன்படுத்தினர். வீட்டில் சில விலங்கினங்களைப் பழக்கி வளர்த்து வந்தனர்; பானைகளைச் செய்தனர்; எளிய வேளாண்மைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர்; இறுதியாகப் பித்தளை, இரும்பு ஆகியவற்றை உருக்கும் தொழிலையும் அறிந்திருந்தனர்.

இன்று வாழும் எல்லா மனிதர்களும், இறுதிப் பனியுகக் காலத்திற்குப் பிறகு வாழ்ந்த எல்லா மக்களும் (குரோமாக்னன் மனிதன் உட்பட) ஹோமோசேப்பியர்களைச் சேர்ந்தவர்களே. ஹாரர்வர்டு மனிதர்களும், ஹொட்டென்டாட்டுகளும் (Hottentots), டியூடன்களும், எஸ்கிமோக்களும், சிலியன்களும், சீனர்களும், சிலாவுகளும், அமிரிந்துகளும், யேல் மக்களும், யாகுட்களும் விரும்பினால் ஒருவர்க்கொருவர் கலப்பு மணம் செய்து குழந்தைகளைப் பெற்றால், அக் குழந்தைகள், இப்போது உயிரோடிருக்கும் மக்களனைவரும் ஒரே தனிக்கிளையைச் சேர்ந்தவர்களென்ற உயிரியல் உண்மையை நிறுவுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. தனிக் கிளைகளே வெவ்வேறு மனித இனங்களாக வேறுபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இனங்களைப் பல வழிகளில் பிரிக்கலாம். ஆனால், அவைகளெல்லாவற்றிலும் குறையிருக்கக் காணலாம். தற்கால இனங்களைப்பற்றி நிலவி வரும் புதிர்களும் கொடுமைகளும், மனித இனம் ஒன்றே உண்மையான இனம் என்ற உண்மையை மறைத்துவிடுகின்றன. ஆயினும், மக்கள் அனைவரும் ஒருவழி வந்த சகோதரர்கள், அவர்

களனைவரும் இறைவனின் குழந்தைகள், அறத்திலும் (virtue) பழிச்செயலிலும் சமமானவர், மனிதர் என்று தன்னை உணர் தலிலும் (self-realisation) சமமான திறமையுடையவர்கள் என்ற உலகத்தில் காணப்படும் எல்லாச் சமயங்களிலும் காணலாம். இதை பொதுவான (கருத்தை) விஞ்ஞானமும் ஆதரிக்கின்றது; இவ்வுண்மை நடைமுறையில் கடைப்பிடிக்கப்படுவதைவிடப் பெரிய அளவில் மீறப்பட்டே வந்துள்ளது.

4 பண்பாடும் அரசாங்கமும்

> 'அரசு (State) என்பது இயற்கையாலுண்டான ஒன்று என்பதும், மனிதன் இயற்கையில் ஓர் அரசியல் பிராணி என்பதும் வெள்ளிடைமலை. எவன் தற்செயலாக அல்லாமல், இயற்கையாகவே அரசில் இல்லாமலிருக் கிருனே அவன் மனிதகுலத்திற்கு அப்பாற்பட்டவன், அல்லது அதற்குக் கீழானவன். அவன், ஒரு கூட்டத்தி லும் சேராத, எச்சட்டத்திற்கும் அடங்கி நடக்காத, கல் நெஞ்சன்; அவனைத்தான் ஒரு போர்ப்பிரியன் என்று ஹோமர் வெறுத்துத் தள்ளுகிருர். தன்னந்தனிமையில் பறக்கும் ஒரு பறவையுடன்தான் அவனை ஒப்பிடலாம். தேனீக்கள் அல்லது மற்றக் கூடிவாழும் (gregarious) இயல்புடைய விலங்கினங்களைவிட, மனிதன் ஒருவனே அரசியல் பிராணி என்று கருதக் காரணம் உண்டு...மனி தன் ஒருவனே பேசுந்திறமை பெற்றவன். நன்மை, தீமை, நீதி, அநீதி பற்றிய உணர்வு அவனொருவனுக்கே உண்டு. இவ்வுணர்ச்சியுள்ள மக்களனைவரும் ஒன்று சேரும்போதுதான் குடும்பமும் (family) அரசும் தோன்று கின்றன.' — அரிஸ்டாட்டில், 'அரசியல்' நூல் 1, அதிகாரம் 2.

ஹோமோ சேப்பியர்களுடைய (Homo sapiens-மனிதர்) குடிவழியின் (geneology) மூலம் அதிகார அரசியலைப்பற்றி ஓரளவு தான் புரிந்துகொள்ளலாம். பல அரசுகளுக்கிடையிலேற்படும் தொடர்புகள் எல்லாம் 'நாகரிகத்தினின்றும்' (civilization) பிறந்தவையே. பிளிஸ்டோசீன் காலத்தில் வாழ்ந்த ஆதிகாலத்து வாலில்லாக் குரங்கு மனிதர்களோ, மனிதரை ஒத்த மனிதர்களோ அல்லது பழைய கற்காலப் (Paleolithic) புதிய கற்காலங்களின் (Neolithic) பண்பாட்டு வரலாற்றின் முக்கிய கட்டங்களில் (Cultural epoch) வாழ்ந்ததாகச் சொல்லப்படும் மக்களோ, ஒழுங் கான 'அரசு'களின்கீழுள்ள 'அரசாங்கங்'களில் வாழ்ந்ததாய்த் தெரியவில்லை. ஹோமோ சேப்பியர்கள் தாங்கள் தோன்றிய காலம் முதல் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள்வரை அரசைப் பற்றியோ அல்லது அரசாங்கத்தைப் பற்றியோ அறிந்திருக்கமுடியா

தென்பது தெளிவு. ஏழாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன்னர் மக்களிடத்தில் எவ்வித 'நாகரிக'மும் இல்லை எனலாம். ஓராண்டுக் காலமே உயிரினம் இவ்வுலகில் வாழ்கிறது என்று நாம் வைத்துக் கொண்டால் அதில் இதுவரை மனிதனைப் போன்ற உயிரினங்கள் ஒரு நாளைக்கும் குறைவாகவே வாழ்ந்திருக்கின்றன என்றும், அந்த ஒரு நாளின் இறுதி மணி நேரந்தான் ஹோமோ சேப்பியர்களுடைய காலமாகும் என்றும், அதிலும் கடைசி எட்டு நிமிடங்கள் தான் மனித 'நாகரிக'த்தின் காலம் என்றும் நாம் கூறலாம் விலங்குகளுக்கிடையில் 'விலங்குகளை'ப் போன்று வாழ்ந்த மனிதன் ஏன் எவ்வாறு அவ்வாழ்வை விட்டுவிட்டுப் 'பண்பாடுகள்' (cultures) நிறைந்த வாழ்வில் ஈடுபட்டான்? இவ்வினாக்களுக்குத் திட்டவட்டமான மறுமொழி பகர்தல் இயலாதெனினும் ஏதோ ஒரு சிலவற்றைக் கூறலாம்.

பண்டை மனிதர்களுக்கு முன் தோன்றிய உயிரினங்கள் சுற்றம் புடைசூழ விலங்குகளாகவே வாழ்ந்து வந்தன. இவைகள் 'உணர்ச்சியை' (instinct) அல்லது கிளர்ச்சிக்கு எதிராகச் செயற்படும் இயல்பை உயிர்த் தோற்றத்தின்மூலமாகப் பெற்று, அதை நரம்புகளாகவும், சுரப்பிகளாகவும் (glands), ஜீன்கள் (genes) மூலமாகத் தசைகளாகவும் பல தலைமுறைகளில் வளர்த்துத் தங்களைப் பல சிக்கல்களினின்றும் பாதுகாத்துக்கொண்டன. இத்தகைய நம்முடைய முன்னோர்களில் சிலர், சோதனைகள், தவறுகள் மூலமாகப் பலரைப் பார்த்துக் கற்று அறிந்தும், இடர் மிக்க சூழ்நிலைகளோடு முட்டி மோதியும், அனுபவம் பெற்று, அவற்றினின்று தப்பித்துக்கொள்ளும் ஆற்றல், அறிவு முதலியவற்றைப் பெற்றிருந்தனர். இவ் வழிகளை நன்கு அறிந்தோரே தப்பிப் பிழைத்தனர். இவ் வழிகளைக் கற்றுக்கொண்டதன் பயனாக, உணர்ச்சிமூலமாகவோ அல்லது பழக்க வழக்கங்களாலோ அவர்களிடை ஏற்பட்டிருந்த செயல்களை மாற்றியமைத்துக்கொள்ளும் கட்டாயம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. மூளை ஓடு (cerebral cortex) படிப்படியாய்க் கிளையினங்கள் மூலம் பெருத்துக் கொண்டு போகவே, சூழ்நிலைக்கேற்ப மாற்றிக் கொள்ளும் திறமையும் வளரலாயிற்று. சிக்கல்களைத் தீர்க்க அனுபவத்தின்மூலம் கற்றுக்கொண்ட வழிகளை அவர்கள் தங்களுடைய சந்ததியார்களுக்கும், உறவினர்களுக்கும், தங்களுக்கேயுரிய அலறல், உறுமல் முதலிய வழிகள்மூலமாகக் கற்றுக் கொடுக்கவியலாது போயிற்று.

பேசக் கற்றுக் கொள்வதற்குமுன், வாலில்லாக் குரங்கு மனிதன் நெருப்பையும் கரடுமுரடான சாதாரணக் கருவிகளையும் கையாளும் முறைகளைத் தெரிந்துகொண்டிருத்தல்கூடும். இக்

காலத்து வாலில்லாக் குரங்குகளுக்குப் பேசக் கற்றுக்கொள்ள முடியாது; ஆனால், கருவிகளைப் பயன்படுத்தும் முறைகளை அவைகள் கற்று வருவதைப் பார்க்கலாம். 'பண்பாடு' என்பது சிக்கல்களைத் தவிர்க்கக் கற்றறிந்த வழிகளேயன்றிப் பரம்பரையாகக் (hereditary) கையாளுங் கருவிகள் அன்று. ஆதிகால மனிதர்கள் தீ, கூட்டான வாழ்க்கை, கற்கள், குன்றுகள், பழங்கள், கிழங்குகள் ஆகியவற்றைப் பற்றியும், தாங்கள் அஞ்சியன அல்லது உணவிற்காக வேட்டையாடி மிருகங்களின் பழக்கவழக்கங்களைப் பற்றியும் தாங்கள் கற்றறிந்தவற்றைத் தங்களுக்குள்ளும் அவர்கள் குழந்தை குட்டிகளுக்கும் வெற்றியுடன் கற்றுக் கொடுக்கத் தொடங்கிய அன்றே, பண்பாடும் தோன்றிற்று எனலாம். தனி மனிதர்களுக்கிடையிலும் தலைமுறைகளுக்கிடையிலும் தகுந்த செய்தியறிவிப்பு (communication) இல்லையெனில் பண்பாடு என்ற ஒன்று இருக்கவே முடியாது. செய்தியறிவிப்பாலே சமூகமே (community) உண்டாகிறது; சமூகம் என்பதே அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளக் கூடிய குணத்தைத்தான் உணர்த்துகிறது. ஆனால், அனுபவங்களை விளக்குவதற்கேற்ற சொற்கள் இல்லாவிட்டால், அனுபவங்களைப் பகிர்ந்தளிக்க முடியாது. பண்டைய ஜாவா மனிதரும், பெக்கின் குரங்கு-மனிதர்களும், நியாண்டர்தாலர்களும் ஓரளவு பேசக்கூடிய தன்மையோடு இருந்ததனால், இத்தகைய அனுபவங்களைப் பங்கிடும் ஆற்றல் அவர்களிடம் இருந்தது. சொற்களைக் கண்டுபிடித்தபின்னரே, அனுபவங்களில் பங்குகொள்ளவும் பண்பாட்டை யுண்டாக்கவும் முடிந்தது என்பது கண்கூடு. ஒருவரிடமிருந்து மற்றவருக்கு மாற்றக்கூடிய திறமைகள், கருவிகள், கருத்துகள், நடத்தைக்கு வேண்டிய விதிகள், பாதுகாப்புக்கு வேண்டிய வழிகள், வசதி, வெற்றி முதலிய அனைத்தும் சேர்ந்த பொக்கிசம்தான் பண்பாடு என்பதாகும். எப்பொழுது, எங்கு, யாரால் முதன்முதலில் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு மனிதர் செவிகளில் விழுந்தன என்பது தெரியவில்லை. குரோமாக்னன் மனிதர்கள் சொற்களைப் பயன்படுத்தினரென்று நாம் உறுதியாகச் சொல்லலாம். ஆனால், அவைகள் அழிந்துபோயின. அதைப் போன்றே புதிய கற்கால மனிதனும் சொற்களைப் பயன்படுத்தி இருக்கலாம். ஆனால், வார்த்தைகளை ஒலியாகவும், எழுத்தாகவும் மாற்றியது எவ்வளவு பெரிய காரியமோ, அதைப் போன்றதுதான் வார்த்தைகளே இல்லாத நிலையிலிருந்து பேசும் வார்த்தைகளைக் கண்டுபிடித்த முறையும் இருந்தது. குரோமாக்னன், புதிய கற்கால (Neolithic) மனிதர்களின் பண்பாட்டை 'எழுதப் படிக்கத் தெரியு முன்' (preliterate) ஏற்பட்ட பண்பாடு என்றே சொல்லவேண்டும். எனவே, எழுதும் மொழிகளைக் கண்டுபிடித்து எத்தனை நூற்றுண்டு

களாகி விட்டனவோ, அதற்கு மேலும் வரலாற்றுக்கு (prehistoric) முன்னுள்ள நிலையிலேயே மனிதர்கள் இருந்திருக்கின்றனர். இந்நிலையிலேயே இக்கால 'ஆதிகால' மனிதர்களும் பொருளோடு கூடிய ஒலிகளை எழுப்பவோ எழுதவோ தெரியாது இருந்து வருகின்றனர்.

ஆனால், எழுதப்படிக்கத் தெரியாத காலத்திலேற்பட்ட 'நாடோடி'ப் (folk)பண்பாட்டிற்கும், தாமஸ் ஹாப்சு கூறும் இயற்கை நிலைக்கும் (state of nature) உள்ள ஒற்றுமை மிகக் குறைவுதான். அரசியற் குழப்பம் (anarchy) நிறைந்த ஹாப்சின் இயற்கை நிலையில் 'ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இடையில் பூசல் இருந்துகொண்டேயிருந்தது,; ரூசோவின் இயற்கை நிலையில் வாழ்ந்த, 'காட்டுமிராண்டியோ' சுதந்திரமுள்ளவன். அவர் கூறும் காட்டுமிராண்டிக்கும் ஆதிகாலத்திய நாடோடி மனிதனுக்கும் மிகக் குறைந்த ஒற்றுமைதான் இருக்கிறது. எழுத்தறிவில்லா மக்கள் பரம்பரையாக வந்த நாடோடிப் பழக்க வழக்கங்களாலும், சூழ்நிலைகளாலும் வெகுவாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, மூட நம்பிக்கைகளிலும் மந்திரத்திலும் அசைக்கமுடியா நம்பிக்கையுடன், எந்தவிதமான ஆராய்ச்சியோ மாறுதலோ இல்லாமல் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இம்மக்களிடையே வழிச்சடங்குகள் (rites of passage), அதாவது பிறப்பு, பெற்றோராகும் நிலை, திருமணம், இறப்பு முதலியவற்றின் நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் பற்றிக் கருத்து ஒற்றுமை நிலவி வருகிறது. அவர்கள் மூதாதையரின் ஆவிகளுக்கு அஞ்சி நடப்பதிலும், நல்ல அறுவடை, மழை, சூரிய வெப்பம், நல்ல வேட்டை ஆகியவற்றைக் கொடுக்கும் ஆவிகளுக்கும் சடங்குகள் செய்வதிலும் ஒன்றுபட்டிருந்தனர். அச் சமுதாயத்தில் நமக்கு இப்போது தெரிந்துள்ள அரசாங்கமோ அரசியலோ இல்லை. இவர்களிடையே ஆணை விடுத்தலும், அதற்குக் கீழ்ப்படிதலும் ஒரு குடும்ப நிலை, அல்லது கூட்ட நிலையில் இருந்து வந்தது. அல்லது குறிப்பிட்ட சில குறிக்கோள்களை எய்துவதற்கும் இவை பயன்பட்டன. அவர்களிடையே குருதி சிந்தும் சண்டைகள் நடப்பது இயல்பு; குற்றத்திற்குத் தண்டனையளித்தல் ஒரு கடமையாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால், பலாத்காரமாய் ஒரு சமுதாயம் மற்றொரு சமுதாயத்தோடு சண்டை செய்வதென்பது அரிதான செயலே. இத்தகைய சமுதாயங்களில்தான் பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னுள்ள மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர்.

அங்ஙனமாயின், இத்தகைய வாழ்க்கை எப்படி 'நாகரிக' (civilization) வாழ்க்கையாக வரலாறு தோன்றிய காலத்தில் மாறியது என்ற வினா எழுகிறது அல்லவா? ஏறக்குறைய 7,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சுமேரியர்கள் என்று தங்களை அழைத்துக்

கொண்ட மனிதர்கள், அப்பொழுது செழிப்பாக இருந்த டைக்ரஸ், யூப்ரேடஸ் பள்ளத்தாக்குகளில் நாகரிக வாழ்க்கையை ஏற்படுத்தினர். அதே காலத்தில் எகிப்தியர்களும், நைல் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கில் சுமேரியரது வாழ்க்கையைப் போன்று ஏற்படுத்தினர். அதற்குப் பிந்திய காலங்களில் கிரீட் தீவிலும், சிந்து கங்கைப் பள்ளத்தாக்குகளிலும், மங்கோலியாவின் தாரீம் பள்ளத்தாக்கிலும், சீனாவின் ஹோயாங்ஹோ (மஞ்சள் நதி), யாங்ட்சிகியாங் நதிக் கரைகளிலும் மக்கள் நாகரிக வாழ்க்கை வாழத் தொடங்கினர். அதற்குப் பின்னர் யுகட்டான், மெக்சிக்கோ, பெரு முதலிய இடங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் முறையே மாயா நாகரிகம், டால்டெக் ஆஸ்டெக் நாகரிகம், இன்கா நாகரிகம் முதலியவற்றைத் தோற்றுவித்தனர். ஆனால், இந்த நாகரிகங்களில் இரும்பு பயன்படுத்தப் படவில்லை. இன்கா நாகரிகத்தை ஏற்படுத்திய மக்கள் ஒரு பேரரசை அமைத்து, திட்டமிட்ட பொருளாதார அமைப்பை ஏற்படுத்தி (planned economy), விரிவான சமூக வாழ்க்கையை (c mmunal life) ஏற்படுத்தியிருந்தார்களாயினும், அவர்கள் எழுத்து முறை எதனையும் கையாளவில்லை. அரசாங்கக் கணக்குகளை வைத்துக்கொள்ளவோ, செய்திகளை ஓரிடத்திலிருந்து வேறிடத்திற்கு அறிவிக்கவோ, அவர்கள் தங்கள் முடிச்சுகளிட்ட கயிறுகளைத் தவிர, எழுதும் முறையைக் கையாள முற்படவில்லை.[5]

இவ்வாறு பள்ளத்தாக்குகளிலும், தீவுகளிலும், பீடபூமிகளிலும் (Plateaus) தோன்றிய நாகரிகத்துடன் நாளடைவில் எழுதப் படிக்கத் தெரியாத மக்களும் சேர்ந்து உலகின் பெரும் பகுதிகளில் பரவத் தொடங்கினர். வடமத்திய ஆசியாவிலுள்ள சமவெளிகளிலும், உயர்ந்த நிலங்களிலும் இருந்தவர்கள்தான் மற்ற இடங்களுக்குப் பரவினரென்று கருதப்படுகிறது. நியாண்டர்த்தால் மனிதனும், அவனுக்குப் பின் வந்த குரோமாக்னன் மனிதனும் ஆசியாவிலிருந்து புல்வெளிப் பாதைவழியாய் ஐரோப்பாவிற்குச் சென்று அங்குக் குடியேறினர். அதே இடத்திலிருந்துதான், இறுதிப் பனியுகத்தில், நாடோடிகளாக இக்கால நீக்ரோ இன மக்கள், கூட்டங் கூட்டமாகக் கிளம்பி, இந்தோனேஷியா, ஆஸ்திரேலியா, தென் இந்தியா, ஆப்பிரிக்கா முதலிய கண்டங்களிலும், நாடுகளிலும் குடியேறினர். இவர்கள் ஆப்பிரிக்காவின் பரந்த பகுதியிலேயே தங்கிவிட்டனர். குரோமாக்னன் மனிதனே

[5] இலியட் ஸ்மித் என்பவரைப் பின்பற்றும் சில பண்பாட்டு மனித இன நூல் வல்லுநர்கள், எகிப்தில்தான் முதன்முதலில் நாகரிகம் தோன்றி, பின்னர்ப் பண்பாடு பரவி விரவுதல் (cultural diffusion) மூலம் மற்ற இடங்களுக்கும் பரவியிருக்கலாமென்று கருதுகின்றனர். ஆனால், அநேக வரலாற்றாசிரியர்கள், நாகரிகம் ஏறக்குறைய ஒரே காலத்தில் வெவ்வேறு இடங்களில் தனித்தனியாகத் தோன்றியிருக்குமென்றும், அவை எல்லாவற்றுக்கும் ஒரே பொதுவான தோற்றுவாய் இல்லையென்றும் கூறுகின்றனர்.

அல்லது அவனுடைய நெருங்கிய உறவினரோ நீக்ரோ இனத்தவராயிருந்திருக்கலாம். அதற்குப்பின் மங்கோலிய இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள், சீனாவிலும் தென்கிழக்கு ஆசியாவிலும் கூட்டங் கூட்டமாய்ப் புகுந்தனர். அவர்களில் ஒரு கூட்டம் ஏறக்குறைய 25,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பேரிங் ஜலசந்தியைத் தாண்டி அலாஸ்காவிற்குச் சென்று, அங்கிருந்தபடி அமெரிக்காக் கண்டத்தில் குடியேறிற்று.[6] இதற்கும் அண்மையான காலத்தில் குடியேறிய 'வெள்ளை' அல்லது 'காக்காசியன்' இனத்தைச் சேர்ந்த மக்களின் ஒரு சிறு தொகுதி (வட ஜப்பானின் ஆதிகாலக் குடிமக்களாகிய ஏனஸ்) கிழக்கே செல்ல, மற்றப் பெரும்பாலான கூட்டங்கள் வரிசைவரிசையாக மேற்குத் திசையில் யுரேசியாவின் புல்வெளிகளுக்குச் சென்று, அங்கிருந்து ஐரோப்பா, வட ஆஃப்ரிக்கா, லெவான்ட் (Levant), இந்தியா முதலியவிடங்களில் குடியேறியது.

பிரயாணத்தால் மனிதனுக்குப் பரந்த நோக்கம் உண்டாகிறது. நம் முன்னோர்கள் வெகுதூரம் பரந்து குடியேறினாலுங்கூட எழுதப் படிக்கத் தெரியக்கூடிய நிலைக்கு அவர்கள் வரவில்லை. ஏனெனில், முதன்முதலில் வெகுதூரம் பிரயாணஞ் செய்தவர்களே வெகு காலமாய் எழுதப்படிக்கத் தெரியாமலிருந்தனர். 'நாகரிகம்' என்பதற்கு நகர வாழ்க்கை என்பது பொருள். 'அரசியல்' என்ற சொல் கிரேக்க மொழியிலுள்ள நகரம் என்று பொருள்படும் போலிஸ் (polis) என்ற சொல்லிலிருந்தே பிறந்தது. நாகரிக வாழ்க்கையைக் காட்டுமிராண்டி வாழ்க்கையினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதில் (1) நகர வாழ்க்கை; (2) எழுத்து முறை; (3) நில அரசும் (Territorial State) அரசியற் பழக்கமும் உண்டாகுதல்; (4) திருக்கோவிலும் மத குருக்களும் ஏற்படல்; (5) பிரபுக்களால் சுவாதீனமாக்கப்பட்ட நிலத்தில் தனிச் சொத்து நிறுவனம் நிலவுதல்; (6) சமுதாயத்தில் வகுப்புகள் அல்லது ஜாதிகள் (castes) காணப்படல், ஆகியவை அடங்கும்.

நாகரிகத்தின் கூறுகளெனக் கருதப்படும் இவைகளுக்கிடையில் காரணகாரியத் தொடர்புகள் (casual relationship) ஏதேனும் இருக்குமாயின் அவற்றைப்பற்றி அதிகம் தெரியவில்லை. மனிதன்

[6] எல்லா அமிரிந்தியர்களும் முதன்முதலில் ஆசியாவிலிருந்தே இங்குக் காட்டிய வழியாய் வந்திருப்பார்களென்று எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால், முழு வளர்ச்சி பெறாத நிலையிலிருந்த மனிதர் (sub-men)களைப் பற்றி எவ்விதப் புதைபொருளும் அமெரிக்காவின் எப் பகுதியிலும் காணப்படவில்லை. 'போல்சம் மனிதன்' என்று கூறப்படும் மனித இனத்தவருடைய பழைய கற்காலக் கருவிகள் ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் மேற்குப் பகுதிகளில் தோண்டியெடுக்கப்பட்டன; இவ்வினத்தவர் ஏறக்குறைய 10,000 ஆண்டுகளுக்குமுன் வாழ்ந்திருக்கலாம்; இவ்வினத்தார் ஆசியாவிலிருந்து முதன்முதலில் குடியேறி இருக்கலாம்.

தன் கருத்துகளை மற்றவருக்குத் தெரிவிப்பதற்காகச் செய்யும் முயற்சிகளே நாகரிகத்தில் மாறுதல்களை ஏற்படுத்துகின்றன என்று சிலர் கருதுவதுண்டு. இவர்கள், எழுத்து முறையின் தோற்றத்தை மிக முக்கியமானதாகக் கொள்ளுகின்றனர். இத்தகைய நாகரிக மாற்றத்தில் மிக முக்கியமான காரண மாக இருந்தது என்ன? இக்காலத்திய எழுத்து முறைக்கு ஓவிய எழுத்து முறையே முன்னோடியாக உள்ளது. இதை பண்டைய ஓவிய எழுத்து முறை, ஆப்பு வடிவ எழுத்து முறை, கருத்துகளைக் காட்டும் வரி வடிவம் ஆகியவற்றால் அறியலாம். மனித அனு பவத்தை, காலத்தையும் இடத்தையும் தாண்டி அறிவிப்பதற்கு உறுதுணையாயிருந்தது எழுதும் மொழி (written language) தான். இதன்மூலமாகக் கொள்கைகள், நம்பிக்கைகள், மரபுகள் முதலி யவை பரிமாறிக்கொள்ளப்படவே, மக்களிடத்தில் பெரிய சமுதா யங்கள் தோன்றின. ஆர்னால்டு ஜே. டாயின்பீ வலியுறுத்துவது போல, பொருளாதார வறட்சியினால் தூண்டப்பட்டு, நதிப்பள்ளத் தாக்கில் வாழ்ந்த மக்கள் அதை எதிர்த்து (challenge) நீர்ப்பாசன வசதி, ஒழுங்கான வேளாண்மை முறை (systematic agriculture) ஆகியவற்றைக் கண்டுபிடித்திருத்தல்கூடும். இங்கு ஓர் ஊகம் (hypothesis) நம் கவனத்தை ஈர்க்கின்றது. அது என்னவென்று கேட்கிறீர்களா? அரசு என்பது அதுவே. போர் வெற்றி, தனிச் சொத்து உரிமை, அடிமைநிலை, சமூக வகுப்புகள், 'நாகரிக' அரசாங்கம் (civilized government) ஆகியவற்றால் உதித்ததே அரசு என்ற கோட்பாடு. இக் கோட்பாட்டின்படி, காட்டுமிராண் டித்தனத்திலிருந்து நாகரிகத்திற்கு மாற்றம் ஏற்படும்போது ஆதி காலக் குடியானவர்கள், வேட்டைக்காரர்களுக்கும் கால்நடை மேய்ப்பவர்களுக்கும் அடிமையாயினர். போர் செய்வதின்மூல மாக மட்டும் அல்லாமல் உழைப்பின்மூலமாகவும் செல்வம்தேடும் வழக்கத்தை எங்கிருந்தோ நாடோடிகளாகத் திரிந்த அம் மக்கள் கற்றுக்கொண்டனர். அவர்களுக்கு இது அரசியலில் முதல் படிப் பிணையாக இருந்தாலும், அவர்கள் கொள்ளை, கொலை முதலியவற்றில் ஈடுபட்டிருந்த காலம் வரையிலும், அரசு என்பது தோன்றவில்லை. ஆனால், அவர்களில் சிலர் வெல்லப்பட்டோரை வாளுக்கு இரையாக்காது அடிமைப்படுத்தி, வென்றோர்க்கு ஊழியஞ் செய்யத் தூண்டுவதில் இலாபம் இருப்பதைக் கண்டு பிடித்தனர். இப் புதியதொரு வழக்கத்திலிருந்து தான், பைபிளின் பழைய ஏற்பாட்டில் (Old Testament) சொல்லப்பட்டிருக்கும் அடிமைத்தனம் (slavery) என்ற நிறுவனம் (Institution) தோன் றிற்று எனலாம். இதற்கும் வெகு நாட்களுக்குப் பின்னர், வாகை சூடிய நாடோடி வீரர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டோரின் நாட்டைக் கைப்பற்றி, அந்நாட்டு மக்களை அடிமைப்படுத்தி, உழுதொழில்

செய்ய ஆணையிட்டு, அவர்களைச் சுரண்ட (exploiting) ஆரம்பித்தனர் போலும்.

இம் மூன்றும் முடிவே (decision) நாகரிகத்தின் முக்கியக் கூறுகள் தோன்றக் காரணமாயிருந்தது எனலாம். வெற்றிகொண்டோர் புரட்சியான எதிர்ப்புக்கும் படையெடுப்புக்கும் (invasion)எதிராகத் தங்களைக் காக்கும் பொருட்டுக் கோட்டை கட்டலாயினர். கோட்டை மதில்களைச் சுற்றி நகரங்கள் தோன்றின. வென்றோர் வெல்லப் பட்டோர்கள் உடைமைகளின்மீது சொத்துரிமைகள் (rights of property) கொண்டாடினர். அவர்கள் சொத்துகளைப் பறித்துக் கொண்டு அவர்களை அடிமை (slaves) யும் ஆக்கினர். அவ் வெற்றிவீரர்களே நாளடைவில் பரம்பரையாக உயர் குடி ஆட்சியாளர் (aristocracy) என்ற சமுதாயமாக ஆயினர்; தங்களுக்கு உதவியாய் உயர்குடியாளர்கள், குருக்களை நியமித்தனர்; தங்கள் அதிகாரம் ஏற்பட்ட இடங்களிலெல்லாம் படைக்கலம் செய்தல், சட்டம் செய்தல் ஆகியவற்றைத் தங்களுடைய தனி உரிமைகளாக (monopoly) வைத்துக்கொண்டனர். இவையனைத்தும் ஆதிகால எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த நாகரீகங்களின் முக்கிய அம்சங்களாகும். எழுத்தும், சமயமும், அரசியற்கலையும், போர்க் கலையும், வென்றோர் தோல்வியுற்றோரின் பற்றுறுதியைப் பெறவும், அதன்மூலம் தங்களுடைய ஆதிக்கத்தையும் நிலை நாட்டிப் பெருக்கவும் பேருதவிபுரிந்தன. மற்றும் வன்முறை (force), வஞ்சனை (fraud), சலுகை (favour) இவைகளைத் தந்திர மாய்ப் பயன்படுத்தி, மந்திரத்தால் அக் கரவுச் செயல்களைப் புனிதமாக்கி, புதிய ஆதிக்க அமைப்பை அவர்கள் நிலைநாட்டினர்; இப் புதிய அமைப்புகளே, நகரச் சமுதாயங்களும் (urbanized societies), அடுக்கடுக்காக அமைந்த பல்வேறு வகுப்புகளடங்கிய, ஒரு நில எல்லை அரசு (territorial states) முதன்முதலில் உருவாக்கத் துணையாயிருந்தன.[7]

5. வரலாற்றின் புதிர்

'தொடக்கத்தில் அரசு ஒரு சமூக நிறுவனமாகவே (Social Institution) விளங்கிற்று. வெற்றி பெற்ற மனிதக் கூட்டம் வீழ்ச்சியடைந்த கூட்டத்தில் அரசை நிறுவி, அதன்மூலம் தான் கைப்பற்றிய நாட்டைத் தோற்றவர்க

[7] மார்க்சு, எஞ்சல்ஸ் அவர்களைப் பின்பற்றுவோர் விளக்கிய (expounded) போர்-வெற்றிக் கோட்பாட்டை, மார்க்கைப் பின்பற்றாத ஃப்ரான்ஸ் ஓப்பன் ஹீமர், லெஸ்டர் வார்டு, ராபர்ட் எச். லோவி, டபிள்யூ. ஜி. மாகலியாடு முதலியோரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். சமீப ஆய்வு மதிப்பீட்டிற்கு: (Recent critical evolution) ராபர்ட் எம். மாக்ஐவர் எழுதிய 'அரசாங்கம் என்ற வலை' (The web of Government) என்ற நூலைப் பார்க்கவும்.

ளுடைய கிளர்ச்சியினின்றும், புறத் தாக்குதல்களினின்றும் காப்பாற்றித் தன்னையும் பாதுகாத்துக்கொண்டது. இயற்கைக் கொள்கை முறைப்படி (Teleologically) வீழ்ச்சியுற்றோருடைய பொருளைச் சுரண்டுவதே வெற்றி பெற்றோரின் ஒரே நோக்கம். போரிலிருந்து அமைதியையும், பூசல்கள் நிறைந்த கூட்டங்களிலிருந்து மனித இனத்தின் அமைதியான ஒற்றுமையையும், விலங்குத் தன்மையினின்று மனிதத் தன்மையையும், கொள்ளையடித்துச் சுரண்டும் நிலையிலிருந்து ஃபிரீமன் கூறியுள்ள (Freeman's citizenship) குடிமையுரிமை உடைய சுதந்திர மனிதத் தன்மையையும் அடைவதே மனித இனத்தின் துன்பம் நிறைந்த பாதையாயும் ஈடேற்ற வழியாயுமிருந்திருக்கிறது.' (ஃபிரான்ஸ் ஒப்பன்ஹீமர், 'அரசு'.)

'வரலாறு தன்னைத் தானே திருப்பிக் கூறுகிறது' என்ற கருத்து தொன்றுதொட்டே மக்களிடம் நிலவி வருகிறது. அது உண்மையன்று. நிட்சி (Nietzche) கூறுவதுபோல் 'நிகழ்ச்சிகள் என்றும் திரும்பத் திரும்ப ஏற்படும்' என்ற கோட்பாட்டின்படி, காலத்தின் பரிமாணப் போக்கு, சுழற்சி (circular) உடையதாக அமைந்திருக்கவில்லை. மேலும், பௌதீக, இரசாயன (chemical), வான (astronomical) அல்லது உயிரியல் நிகழ்ச்சிகளைப் போன்று நாகரிக நிகழ்ச்சிகள் முழுதும் ஒன்றையொன்று ஒத்திருப்பதில்லை. ஒவ்வொரு தனி மனிதனின் பிறப்பு, வளர்ச்சி, பக்குவநிலை (maturity), முதிர்ச்சி, இறப்பு என்ற வாழ்க்கைச்சுழல் அவன் கட்டுப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்டவை அல்லவா? அதைப் போலவே, வரலாற்றில் வெவ்வேறு நாகரிகங்களில் ஏற்படும் மாறுதல்களின் அமைப்புகளெல்லாம் எவருடைய கட்டுப்பாட்டிற்கும் அடங்காமலிருந்து வந்துள்ளன.

ஆஸ்வால்டு ஸ்பெங்லர் (1880 - 1936) எழுதிய 'Der Untergang des Abendlandes' என்ற நூலில் கூறப்பட்டுள்ள பண்பாடுகளின் சுழற்சிக் கோட்பாடுதான்(cyclical theory)அண்மையில் வெளியான மிகத் தெளிவான கோட்பாடு எனலாம். ஆர்னல்டு ஜே. டாயின்பீ எழுதிய 'வரலாற்று ஆய்வு' (The Study of History) என்ற நூல், மிகக் கற்றறிந்த ஓர் ஆசிரியர் எழுதிய நூல். இங்கிலாந்தில் உயிரோடிருக்கும் தலைமையான இவ் வரலாற்று ஆசிரியர், பண்பாடுகள் (cultures) உயிரிகளே (organisms) என்ற ஸ்பெங்லரின் கருத்தை வெளிப்படையாய் மறுக்கின்றார். ஆனால், மனிதனின் முயற்சிகளைப்பற்றி அறிவதற்கு நமக்கு உகந்தவையாக இருப்பவை எழுதப்படிக்கத் தெரிந்த காலத்தில் தோன்றிய பெரிய நாகரிகங்களே அல்லாமல், அவர்களுடைய நாடுகளைப்பற்றியோ அல்லது இனங்

களைப்பற்றியோ அல்லது மொழிகளைப்பற்றியோ அல்லது சமயங் களைப்பற்றியோ கிடைக்கும் செய்திகள் அல்ல என்ற கருத்து ஒற்று மையை இவ்விரு நூல்களிலும் காணலாம். வரலாற்றை 'ஆதி காலம்', 'இடைக் காலம்', 'நவீன காலம்' என்று மூன்று பகுதி களாகப் பிரித்தல் தவறு என இருவரும் கருதுகின்றனர். ஒவ்வொரு தனிப் பண்பாடும் அல்லது நாகரிகமும் எழுதப்படிக்கத் தெரியாத இருள் சூழ்ந்த காலத்திலிருந்து அது தோன்றியது முதல், வீழ்ச்சி யுற்று மங்கி, மடிந்து, திரும்பக் காட்டுமிராண்டித்தனத்தை அடை யும் வரையில், பல மாறுதல்களுக்கு உட்பட்டே இருந்திருக்கும். இதை நிறுவுவதற்கும் இவ்விரு ஆசிரியர்களும் நிறையச் சான்றுகள் தருகின்றனர். மேலும், ஒவ்வொரு பண்பாட்டின் எல்லாத்துறை களும், அதாவது அரசியல், பொருளாதாரம், சமயம், தத்துவம், அறிவியல், கலை முதலியவை பொருளடக்கம், நடை (style), இயக்கம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரையில், சமகாலப் (contemporary evolution) பரிணாமத்தின்போது, மற்றப் பண்பாடுகளுடன் ஒப்பிடத்தக்க அம்சங்களையுடையனவாக இருக்கின்றன என்று இருவரும் கருதுகின்றனர். நம்முடைய மேலைநாட்டுப் பண்பாடு தனது உச்ச நிலையைக் (zenith) கடந்து, வீழ்ச்சி (decline) ஏற்படப்போகும் கட்டத்தில் அல்லது வீழ்ச்சியின் மத்தியில் இருப்பதாய் நினைக்கிறார்கள். கடைசியாக, அதற்குமுன் சென்ற பண்பாடுகளைப் போலவே, அதுவும் இறுதியில் அழிவது திண்ணம் என்று இருவரும் (டாயின்பீயைக் காட்டிலும் ஸ்பெங்லர் மிக உறுதியோடு) நம்புகின்றனர்.

நமக்குத் தெரிந்த எல்லாப் பண்பாடுகளையும் (அதாவது எகிப்தியர், பாபிலோனியர், சீனர், இந்தியர், பண்டைய கிரேக்கர், ரோமானியர் (classical) அல்லது 'அபொலோனியர்', அரேபியர், அல்லது 'மாஜியர்' மேலைநாட்டு அல்லது 'பாஸ்டிய'ப் பண்பாடு களையெல்லாம் நாம் ஒப்பிட்டுப் படித்தால்) அவையனைத்தும் சேர்ந்து 'வரலாற்றின் அமைப்பியலை' (morphology of history) நமக்கு விளங்கவைக்கும் என்பதுதான் ஸ்பெங்லரின் கொள்கைச் சுருக்கம் ஆகும். ஒவ்வொரு பண்பாட்டிற்கும் தனிச் சிறப்பு ஒன்று உண்டு; ஆனால், எல்லாப் பண்பாடுகளும், அவற்றின் புறத்தோற்றத்திலும் முன்னேற்றத் துறைகளிலும் ஒன்றுபட்டிருக் கின்றன. ஒவ்வொன்றும் ஆயிரம் ஆண்டுகள் நிலைத்து நிற்கும் எனலாம்; இல்லாவிட்டால், அதற்கு முன்பே, ஏதேனும் ஓரிடரால் அழியலாம்; அல்லது, அது வாழ்க்கைச் சுழலின் இறுதிக் கட்டங்களான முதிர்ச்சி, இறப்பு ஆகியவற்றைத் தாண்டி, ஒன்றுமில்லாத 'வரலாறற்ற' பல நூற்றாண்டுகளுக்கு நீடித்து இருக்கலாம். ஒவ்வொரு பண்பாட்டின் நான்கு யுகங்களையும்

அதாவது, 'பண்பாட்டுக்கு முந்திய காலம்', 'ஆதிகாலப் பண்பாடு', 'பிந்திய (Late) பண்பாடு', 'நாகரிகம்' (நாகரிகம் என்பது நான்காவது யுகத்திற்கு ஸ்பெங்லர் இட்ட பெயர்) ஆகியவற்றை இளவேனிற்காலம் (Spring), கோடை காலம் (Summer), இலையுதிர்காலம் (Autumn), குளிர்காலம் (Winter) ஆகிய நான்கு காலங்களுடன் ஒப்பிடலாம்.

இக் கால முறைப்படி, இற்றைய மேலைநாட்டுப் பண்பாடு இலையுதிர் காலத்தின் பிற்பகுதியிலிருக்கிறது எனலாம். அதாவது, குளிர்காலம் அதை எதிர்நோக்கியுள்ளது. ஆதலின், அதன் எதிர்காலம் வெள்ளிடைமலை. அப்போது மக்களாட்சி மாண்டு, சர்வாதிகாரங்கள் தலைதூக்கும்; செல்வமும் அறிவும் படைத்த மனிதர்கள் தங்கள் செல்வாக்குகளை இழப்பர். வரம்பு மீறி நடக்கும் வீரம் படைத்த ஆட்சியாளர்கள் விழித்துக்கொள்வர்; உலக யுத்தம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் வந்து வாழ்வை அழிக்கும்; இறுதியில் ஓர் உலகப் பேரரசின் மாறாத அரசியல் முறையாகப் பெரும்பாலும் உருவமற்ற, ஆக்கத்திறமையை இழந்த ஒரு 'நாகரிகம்' ஏற்படும். இம் முன்னறிவிப்புகளும், இதைப் போன்ற முக்கியமான மற்ற முன்கூற்றுகளும் 1914-க்கு முன் எழுதப்பட்டு, 1918-22-ல் வெளியாயிற்று என்பதை ஐயக் கொள்கையினர் (Sceptics) உணர்தல் வேண்டும்.[8] இக் கருத்துகளுக்கு உள்ள பல சான்றுகளில் ஒன்றை இங்கு காண்போம்:

> 'அரசு முழு வளர்ச்சியடைந்ததும் உயர்ந்த உண்மைகளடங்கிய வரலாறும் வளர்ச்சியுற இடமின்றி மறைந்துவிட்டது. மனிதன் அழிந்து தாவரங்களோடு தாவரமாய், மண்ணோடு மண்ணாய், யாதொரு கருத்து வளர்ச்சியுமற்று, எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொள்ளும் இயல்பினனாகப் போய்விடுகிறான். பண்டைக் காலத்திலிருந்த கிராம வாழ்க்கை திரும்பத் தோன்றுகிறது; அத்துடன் எப்போதுமுள்ள குடியானவனும் தோன்றுகிறான்; குழந்தைகளைப் பெற்றெடுக்கிறான்; பயிர்த்தொழிலில் திரும்ப ஈடுபடுகிறான். இவ் வையத்தின் வீரப் பேரரசர்களின் ஆட்சிப் புயல் வீசுகிறது. இவ்வுலகின் நடுவிலுள்ள பழைய நகரங்களில் வரலாறற்ற மனித இனம் வாழத் தொடங்குகிறது; இவை நாகரிக வளர்ச்சியற்ற மக்கள் அடங்கியவையாக ஆகின்றன. மனிதர்கள் சிக்கனத்தோடும் பொறுமையோடும் வாழ்கின்றனர்.

8 ஸ்பெங்லரின் முன்னறிவிப்புகள் எவ்வளவு தூரம் உண்மை என்பதைப் பற்றி எட்வின் ஃபிராண்டன் டேக்கின் என்பவர் தான் எழுதிய 'இன்றும் ஊழும்' (Today and Destiny) என்ற நூலில் (comment) விளக்கி இருக்கிறார்.

அதிகார வெறியும் பொருள் நாட்டமும்கொண்டு இவற்றுக்காக வலிய வெற்றி வீரர்களுக்கு இடையில் நடக்கும் போராட்டத்தில் பாமர மக்கள் நசுக்கப்பட்டுச் சொல்லொணுத் துன்பத்தைத் துய்த்துவருகின்றனர் ; அதில் தப்பி வாழ்பவரே நாகரிகங்களின் தோற்றத்திற்கும் மறைவுக்கும் இடைப்பட்ட காலங்களில் வாழ்கின்றனர். வெற்றி வீரர்களுக்கிடையே வெற்றி தோல்விகள் மாறி மாறி ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கவும், இதில் கலந்துகொள் ளாமல் கீழான நிலையில் வாழும் மக்கள், இறைவனைப் பிரார்த்தித்தவண்ணமிருக்கின்றனர்; பிரார்த்தனை ஒன்றே அவர்களுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கும் சஞ்சீவியாய், இருளிலே ஒளி காட்டும் மணிவிளக்காய் இருக்கிறது. வரலாறு முடிந்தால்தான் பரிசுத்த ஆவி திரும்பக் காணப் படும். குறிக்கோள் இல்லாமல் இயங்கும் வீண்மீன்களின் போக்கு, பூமியின் சுழற்சி, நிலம், கடல், பனிக்கட்டி, காடு ஆகிய மாற்றங்களைப் போலவே, இதுவும் ஒரு குறிக் கோளற்ற, ஆனல் மிக உயர்ந்த ஒரு நாடகமாக இருக் கிறது.

நாம் இந்த நாடகத்தைக் கண்டு வியந்தாலும் சரி, அல்லது வெறுத்தாலும் சரி, அது நடைபெற்றுக்கொண்டே இருக்கிறது.'[9]

டாயின்பீயின் வரலாற்றறிவியல், ஸ்பெங்லரின் நூலைவிடத் திட்பம் வாய்ந்தது. ஆனல், உணர்ச்சியற்றது; விளக்குவதற் குரிய தன்மையையுடையதாயுமுள்ளது. பக்குவ நிலையையடைந்த இருபத்தொரு வேறுபட்ட நாகரிகங்களை இவர் எடுத்துக்காட்டு கிறார். அவற்றுள் மூன்று 'சிதைந்த' நாகரிகங்கள் ; ஐந்து 'வளர்ச்சித் தடைபட்ட' நாகரிகங்கள்.[10] இவை ஒவ்வொன்றும் இயற்கை விதித்த அல்லது செயற்கையாலுண்டான நிபந்தனை களின் அறைகூவலைச் சமாளிக்கவே தோன்றியது என அவர்

[9] ஆஸ்வால்டு ஸ்பெங்லர் எழுதிய 'மேற்கின் வீழ்ச்சி' (The decline of the West) என்ற நூலிலிருந்து; பக்கம் 435.

[10] டாயின்பீயின் கருத்துப்படி முழு வளர்ச்சியடைந்த நாகரிகங்கள், அவற்றின் பழைமை வரிசைப்படி எகிப்திய, சுமேரிய, மினோன், ஹிட்டிட்டி, சினிய பாபிலோனிய, இந்திய, சிரிய, கிரேக்க, மாயா, அந்திய, யுகாத்த, மெக்ஸிக, தூரக் கிழக்கு (முக்கிய பாகம் - Main body) தூரக் கிழக்கு (ஜப்பானில் தோன்றிய பிரிவு), இந்து, வைதிக (orthodox) கிறித்துவ (முக்கிய பாகம்), வைதிகக் கிறித்துவ (ரஷ்யாவில் தோன்றிய) இரானிய, அரேபிய, மேற்கத்திய நாகரிகங்கள் முதலிய வைகள். தூர மேற்கத்திய கிறித்தவ (கெல்டிக்), தூரக் கிழக்குக் கிறித்தவ (மத்திய ஆசியா), ஸ்கான்டிநேவிய ஆகியவை 'சிதைந்த' நாகரிகங்கள் ஆகும். பாலினேசியர், எஸ்கிமோ நாடோடிகள், ஸ்பார்ட்டர்கள் ஒஸ்மான்லியர் நாகரிகங்கள் 'வளர்ச்சித் தடைப்பட்ட 'நாகரிகங்கள்' ஆகும்.

கருதுகிறார். ஒவ்வொரு நாகரிகமும், தான் தோன்றிய இடத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் தேவைகளை வெவ்வேறு முறைகளில் பூர்த்தி செய்த பின்னர், அதனுடைய 'வளர்ச்சி குன்ற ஆரம்பித்தது'. இவ் வளர்ச்சியின்போது, ஆரம்பத்தில் 'ஆக்கத் திறமை பெற்ற சிறுபான்மையினர்', 'ஆதிக்கஞ் செலுத்தும் சிறுபான்மையினராய்' மாறுகின்றனர். ஆனால், அவர்களைப் பார்த்துப் பொதுமக்கள் நடப்பதில்லை. அதனால், இச் சிறுபான்மையினருக்கும், பொது மக்களுக்குமிடையில் பிணக்கு ஏற்படுகிறது; பூசல் புகைகிறது. பிளவும் (schism), வீழ்ச்சியும் (disintegration) ஏற்படுகின்றன. ஆதிக்கஞ் செலுத்திய சிறுபான்மையினர் இப் போராட்டத்தில் ஓரளவு துன்பமடைந்தபின், ஒருலக அரசை ஏற்படுத்துகின்றனர்; 'உள்நாட்டுப் பாட்டாளிகள்' (internal prolatariate) ஒன்றுகூடி, அப்போதுள்ளதைவிட ஓர் உயர்ந்த சமயத்தையும் உலகத் திருச்சபையையும் (Universal Church) தோற்றுவிக்கிறார்கள்.

வலியற்றுத் தேய்வுறும் இச் சமுதாயத்தின் பிணக்கை அதன் நடத்தையிலும், பாவச்செயலிலும், முறையற்ற நடவடிக்கையிலும், குழப்பத்திலும், உருமாற்றத்திலும் பிரதிபலிக்கக் காணலாம்.

இந் நாடக இறுதியில் இதிலுள்ள உலக அரசு தன்னைத்தானே பாதுகாத்துக் கொள்ள இயலாமல் 'வெளியிலிருந்து வரும் பாட்டாளிகளால்,' அதாவது நாகரிகமற்ற, போர்ச்செயலை விரும்புகின்ற கூட்டத்தாரால் அழிக்கப்படுகின்றது.[11]

> 'மேற்கத்திய நாகரிகம் இன்று நலிந்து, மெலிந்து சிதைவை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறதென்றால், அதற்கு அதன் அதிகார, இறுமாப்புடைய சிறுபான்மையினருக்கும், பெரும்பான்மைப் பாட்டாளி (உள் நாட்டு, வெளி நாட்டு) மக்களுக்கும் இடையிலிருக்கும் பிளவுதான் காரணம். சிறுபான்மையினர் செய்யும் கொடுமையைக் கண்டு அவர்களின் அறைகூவலைக் கேட்ட பாட்டாளிகள் வாளாவிருக்காது அதனை ஏற்று, அடங்காக் கோபங் கொண்டு தங்களுக்கென தனித்த ஒரு நிலை உண்டென உணர்ந்து, அது மடிந்து விடாதபடி காக்கத் துணி கின்றனர். பாட்டாளி மக்களை அழிக்க வேண்டுமென்ற சிறுபான்மையினரின் தீர்மானமானது (Will) அவர்களி னின்றும் பாட்டாளிகள் அல்லது பிரிந்துபோக (secede) வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை உண்டாக்குகிறது. இவ்

[11] டாயின்பீயைப்பற்றிச் சுருக்கமான திறனாய்விற்கு, பால் எம். சுவீஜி எழுதிய 'நாடு' (The Natior) என்ற நூலில் 'காலங்களின் குறிகள்' (Signs of the Times) என்ற தலைப்பைப் பார்க்கவும். அக். 19, 1946.

விரு தீர்மானமான நிலைகளுக்கும் இடையில் ஒரு பக்கம் போராட்டம் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கையில், மறுபக்கம் வீழ்ச்சி நிலையிலிருக்கும் நாகரிகம் அதன் இறுதிக் கட்டத்தை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது; ஒரு காலத்தில் தன்னுடைய ஆத்மீக இல்லமாயிருந்து இப்பொழுது சிறுபான்மையினரின் கொடுமையால் சிறைச் சாலையாகிவிட்ட அது இறுதியில் அழிவு நகராய் மாறி விட, அதனின்றும் பாட்டாளிகள் தங்களை விடுவித்துக் கொள்கின்றனர். பாட்டாளிகளுக்கும், ஆதிக்கஞ் செலுத் தும் சிறுபான்மையினருக்குமிடையில் நடக்கும் இப் போராட்டத்தில் ஆதிமுதல் அந்தம்வரை, ஆத்மீக எதிர்ப்புகளில் ஒன்றைப் பார்க்கலாம்; இவ் ஆத்மீக எதிர்ப்பால் இவ்வுலக வாழ்க்கை இலையுதிர் காலத்தின் அழிவிலிருந்து குளிர்காலத்தின் கொடுமைமூலம் பூத்துக் குலுங்கும் வசந்தத்தின் வளமான வாழ்க்கையாகப் புதுப் பிக்கப்படுகிறது.'[12]

அக்டோபர் மாதம் 1954-ல் டாயின்பீ எழுதிய என்றும் நிலவக் கூடிய நூலின் இறுதி நான்கு பாகங்கள் வெளிவந்தபோதே அவருடைய இச் சீரிய பணி முற்றுப்பெற்றது எனலாம். அதற்கு முன்னர் 'நாகரிகத்தின் சோதனை' (Civilization on Trial) (1948), 'போரும் நாகரிகமும்' (War and Civilization on Trial) 1950), 'மேற்கும் உலகமும்' (The World and the West) (1953), 'வரலாற்றாசிரியன் சமயத்தை அணுகும் முறை' (An Historian approach to Religion) (1956) முதலியவை வெளிவந்தன; அப்பொழுதே டி. சி. சோமர்வெல், டாயின்பீயின் ' வரலாற்று ஆய்வு' என்ற நூலின் இறுதி நான்கு பாகங்களுக்கும் (Volumes) 1957-ல் எழுதிய சுருக்கமும் வெளிவந்தது. இந்தப் பாகங்களில் உலக அரசுகள் (Universal States), உலகத் திருச்சபைகள் (Universal Churches), வீர யுகங்கள், இடத்தாலும், காலத்தாலும் நாகரிகங்களுக்கிடையே ஏற்படும் தொடர்புகள், வரலாற்றில் சட்டமும் சுதந்திரமும், மேற்கத்திய நாகரிகத்தின் எதிர்கால வாய்ப்புகள் (prospects), வரலாற்றறிஞனின் நம்பிக்கைகள் ஆகிய வற்றைப்பற்றி அவர் கூறுகிறார்; நாட்டுணர்ச்சியைப்பற்றி (Nationalism) அவர் ஆய்வு செய்தும், ஸையனிஸம் என்ற யூதக் கோட்பாட்டைத் தாக்கியும் (Zionizm) அவர் எழுதியவற்றைப் பின்னர் நாம் காண்போம். (10ஆம் அத்தியாயத்தையடுத்துவரும் பகுதியில் பார்க்கவும்.)

[12] ஏ. ஜே. டாயின்பீயின் 'வரலாற்று ஆய்வு' என்ற நூலின் முதல் நான்கு பாகங்களுக்கு டி. சி. சோமர்வெல் எழுதிய சுருக்கம், பக்கம் 77.

இங்குப் போற்றக்கூடியதும் விருவிருப்பூட்டுவதும் யாதெனில், 'வரலாற்று ஆய்வு' முழுவதிலும் வரும் தர்க்கரீதியான தீர்ப்புகளைத் துணிந்து டாயின்பீ கூறும் முறைதான். 'புறச்சார்பான' வரலாறு என்று ஒன்று இருக்கவே முடியாது என்ற கருத்தையொட்டியே அவருடைய எல்லாத் தீர்ப்புக்களும் அமைந்திருக்கின்றன. மனித இனத்தின் படிக்கத் தெரிந்த பண்பாடுகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, மனித இயல்பியலை அடைவதற்காக இதுவரை செய்யப்பட்ட முயற்சிகளுள் துணிவான, ஏறக்குறைய வெற்றியான முறை இது ஒன்றே என்று நாம் கூறலாம். இறுதியில் டாயின்பீ இறையியல் கொள்கையினராக மாறிவிடுகிறார்; 'இறைவன் தன்னையே செயலில் வெளிப்படுத்துகிறான்' என்பதைத்தான் வரலாறு கூறுகிறது என்றும் எண்ணுகிறார்; 'மதமே மனிதனின் மிக முக்கிய நோக்கம்.' ஆகையால், எல்லாப் பழைய நாகரிகங்களும் சரிசமமானவையல்ல. நாகரிக வரலாற்றின் 'இரண்டாம் தலைமுறையில் தோன்றிய சிரிய, இந்திய, கிரேக்க சீரிய நாகரிகங்களே உயர்ந்த மதங்களை இவ்வுலகில் தோற்றுவித்ததால் அந் நாகரிகங்களே மிகப் பயனுள்ளவை. டாயின்பீ தன்னுடைய தலைசிறந்த படைப்பாகிய இந்நூலில் (Magnum opus) கல் நெஞ்சமும் கரையக்கூடிய வகையில் ஒரு பிரார்த்தனை சொல்லி முடிக்கிறார். நாகரிகங்களைவிட, உலகத் திருச்சபைகளே வரலாற்றுப் படிப்பில் மிக முக்கியமாகப் படிக்க வேண்டிய பாகமென்று கருதுகிறார். அன்றியும், நம் உள்ளமும் உயிரும் இறைவனிடம் மீண்டும் திருப்பப்பட்டால்தான் மேற்கத்தியப் பண்பாடு பாழடைந்து போவதைத் தடுக்கலாமென்றும் அவர் உறுதியுடன் நினைக்கிறார்.[18]

இக் கருத்துகளைப்பற்றி யார் என்ன நினைக்கினும் டாயின்பீயின் 'வரலாற்று ஆய்வின்' ஒரு பகுதியிலிருந்து (பாகம் 8, பக்கம் 148-149) ஒரு மேற்கோளை எடுத்து இங்கு நாம் கொடுத்தால், அதனின்றும் அவருடைய இறுதி பாகங்களின் நடையையும், போக்கையும், முடிபையும் ஒருவாறு புரிந்துகொள்ளலாம்.

'ஏசுநாதரின் திருக் கட்டளைகளில் ஒன்றைத் திருச்சபை உறுப்பினர் தங்கள் புத்திக்கூர்மைக்கேற்ப, வேறெவருக்கும் கேட்காதபடி, தங்களுக்குள்ளாகவே முணுமுணுத்துக் கொள்ளும்போது, அதே கட்டளையைக் கம்யூனிசம் (பொதுவுடைமைக் கொள்கை) அறை கூவும் தொனியில், கிறித்துவ நெறிக்கு மாறான போக்கில் எடுத்துக் கூறுகிறது. உண்மைக் கிறித்துவக் கொள்கைப்படி

[18] 'நாடு' (The Nation) என்ற நூலில் நவம்பர் 6, 1954, ஃபிரெடரிக் எல். குமனின் ஆய்வுரையை (re·iew) 'டாக்டர் டாயின்பீயின் முரண்பாடுகள்' (The Paradoxes of Dr. Toynbee) என்ற தலைப்பில் பார்க்கவும்.

மார்க்சீயம் (Marxism) ஒரு புறச்சமயம் (பாசண்டம்-heresy) ஆகும். ஏனெனில், மற்றப் புறச்சமயங்களைப்போல் மார்க்சீயமும் புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒரு கிறித்துவ உண்மையைக் கிறித்துவ முறையில் நிறுவப் பாடுபடுவதுபோல் பாவனை செய்கிறது. அதனை ஒரு புறச்சமயமாகக் கருதக் காரணம், இவ்வார்ப்பாட்டத்தில் இக் கிறித்துவக் கட்டளையின் உண்மையான கிறித்துவ அடிப்படையை மார்க்சீயர்கள் அப்படியே புறக்கணித்துவிடுவதே ஆகும். பொதுவுடைமைக் கொள்கையானது போர்த் தத்துவத்தையும் வெறுப்பூட்டும் கருத்துக் கொள்கையின் தீங்கையும் (offence) கொண்டு இயங்குவதால், அது மேற்கத்திய தனிச்சலுகை பெற்ற சிறுபான்மையரைக் (privileged minority) கிறித்துவ மதத்தி னுடைய சமுதாய நற்செய்திக்கு (social gospel) திரும்ப மாற்றச் செய்யும் வாய்ப்பினைத் தானே கெடுத்துக்கொண்டது. இவ்வாறு அது தன்னைத் தானே கெடுத்துக்கொண்டதால் முன்பு கிறித்துவர்களாயிருந்து பின்னர் அதை மறந்து வாழும் மேற்கத்திய மக்களைத் திரும்பக் கிறித்துவ மதத்திற்கு மாற்றி, அதனுடைய சமுதாயத் துறைபற்றிய கடமைகளை உணர்த்தும் வாய்ப்பினை, அக் கொள்கையானது கிறித்துவ மதத்திற்கு அளித்தது. உலக வரலாற் றின் (World history), இன்றைய பாகத்தில் உலகத்தின் விதியை ஒருவாறு நிர்ணயிப்பதுபோல் காணப்படுகிற கெடுபிடிப் போரிலே (cold war), மனித இனத்தின் 'சலுகை குன்றிய' பெரும்பான்மை யோர் (underprivileged) துன்பத்தில் உழலுகின்றனர்; ஆருத் துன்பத்தில் மூழ்கித் தத்தளிக்கும் இப் பெரும்பாலான மக்களின் விசுவாசத்தைப் பெறத் துடிதுடிக்கும் இவ்விரு வல்லரசுகளில் எது கிறித்துவ மதத்தின் சமூக நற்செய்தியை நடைமுறையில் (de facto) கடைப்பிடிக்கிறதோ, அவ் வல்லரசிடமே இப் பெரும்பான்மை மக்கள் சேர்ந்து இருப்பார்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

இச் சூழ்நிலையில், மேற்கில் வாழும் மனித இனத்தில் தனிச் சலுகை பெற்ற சிறுபான்மையோர் தன்னலத்தால் அறிவுறுத்தப் (counsel), பட்டு போர்ப் பயிற்சியாளருடைய (Drill-sergeant) வலிய முறையை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, ஆர்ப்பியூசின் இசைக் கருவியை (ஊதுகுழல்), அதாவது மெல்லிய உள்ளத்தைத் தொடும் முறையைக் கையாளுதல் வேண்டுமெனக் கூறுவர். ஆனல், அவர் களுடைய நோக்கம் மாருமல், கடைப்பிடிக்கும் நெறிமட்டும் இவ்வாறு மாறுதலுக்குட்பட்டு இருக்கும் வரையில், இவ் வெளி அடையாளங்களில் (insignia) ஏற்படும் மாற்றங்களினுல் ஒரு பயனு மில்லை; ஏனெனில், இசைப்பவனின் உணர்ச்சிகள் இசையில் எதிரொலிக்காதவரை, அது திரேஸ் தேசத்து மந்திரவாதியி இசைச் கருவியாய் இருந்தால் கூட, அது கேட்போர் உள்ளங்களைக்

கவராது. அதைப்போன்று இக் குறிக்கோளை எய்தவேண்டுமானால், மக்கள் இனத்தின்மேல் இயற்கையாக உண்டாகும் அன்பு தோன்றி, மக்களுக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டும் என்ற கோட்பாட்டைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டின் அறைகூவலால் தாக்குண்டதுமட்டுமன்றி, தங்களுடைய கடந்த காலச் செயல்களுக்காக ஒரு புறம் வருத்த மடைந்தும், மேற்கில் வாழ்ந்துவரும் முன்னாள் கிறித்துவர்களுடைய (ex-Christian) உள்ளங்களில் இறைவன் திருவருளால் இவ்வற்புதம் (miracle) ஏற்படுமாயின், இக்கால மேற்கு உலகுக்கும், ரஷ்யாவுக்குமிடையே நடைபெறும் போராட்டமானது, இப்பொழுதே அதற்குரிய வீழ்ச்சி நிலையிலுள்ள மேற்கத்திய சமுதாயத்திற்கு உடனடியாய் உயிர் ஊட்டிப் புதுப்பித்து, அதன் மூலமாகத் தற்கால மேற்கத்திய வரலாற்றை மாற்றிவிடும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இப்பொழுது மேற்கத்திய நாடுகளுக்கும் நாடுகளுக்குமிடையே நடைபெறும் போராட்டமானது, காலங் கடந்துவிட்ட ரஷ்ய உலக அரசை மேன்மேலும் நீடிக்கச் செய்து, ரஷ்ய வரலாற்றின் போக்கை மாற்றியிருக்கிறது. இப் போராட்டத்தினால் முற்கூறப்பட்ட நல்ல விளைவு ஏற்படுமானால், அது வரலாற்றிலே ஒரு புதிய அதிகாரத்தின் ஆரம்பம் என்பது வெள்ளிடைமலை.'

டாயின்பீ, ஸ்பெங்லர் இவர்களின் பொதுவான முடிவுகளிலிருந்து ஓர் இறுதித் தீர்ப்புக்கு வருதல் இயலாது. ஆயினும், அதனினும் சிறிய, விவாதத்திற்கு இடமில்லாத ஒரு வேலை காத்திருக்கிறது. பல பண்டைக்கால நாகரிகங்கள் சமுதாய அமைப்பையும் (social structure), அரசியல் முறையையும் (political fabric) பொறுத்தவரை ஐயத்திற்கிடமின்றிப் பல ஒற்றுமைகளோடு இருக்கக் காணலாம். இவற்றுள் பலவற்றைக் குறிப்பிடுவதே நமது முக்கியமான வேலை ஆகும்.

எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த எல்லா மனித சமுதாயங்களும் (human societies) அவற்றின்கண் வாழும் மக்களின் செல்வம், வறுமை நிலை ஆகியவற்றைப் பொறுத்தமட்டும் ஒரு கோபுரம் (pyramid) போல்-அதிகார ஏணி (hierarchy) போல் அமைந்திருக்கின்றன. இவர்களில் ஒருசிலரே, உற்பத்திப் பொருள்களை (productive property) உடைமையாகக் கொண்டிருப்பதாலும், (ownership), அல்லது அவற்றைக் கட்டுப்படுத்திக் கண்காணிப்பதாலும், செல்வத்திலும் (wealth) செல்வாக்கிலும் அதிகப் (maximum) பங்கை அனுபவிக்கின்றனர். 'இலீட்' (elite) என்று அழைக்கப்படும் செல்வாக்குக் கூட்டத்தார் கிடைப்பவற்றில்

அதிகப் பங்கு பெறுவோர் ஆவர்; இவர்கள் பலவகையினராக இருப்பார்கள். இவர்கள் உயர்குடியாளர்களாக (nobles) இருக்கலாம்; வர்த்தகர்களாக இருக்கலாம்; செல்வந்தர்களாகவுமிருக்கலாம் (plutocrats) அல்லது இவர்களுள் எல்லோரும் சேர்ந்தும் இருக்கலாம். ஒவ்வொரு நாகரிகச் சமுதாயமும் (civilized society) நாகரிகத்தின் பண்புகளைக் (attribute) காப்பாற்றும்வரை, இவ்விட்டில் ஏதாவது ஒன்று அங்கிருப்பது திண்ணம். அதைப்போன்று ஒவ்வொரு நாகரிகச் சமுதாயத்திலும், சமூகத்தின் அடித்தளத்தில் எண்ணிறந்த ஏழைகள், அடிமைகள் சேவகர்கள் (peons), குத்தகைக்காரர், குடியானவர்கள், பாட்டாளிகள் ஆகியவர்கள் இருப்பதைக் காணலாம். காலங்கள் மாறினாலும், அவர்களின் வறுமையோ, அவல நிலையோ, சமூக முடிவுகளில் பங்குகொள்ளும் அவர்களின் திறமையின்மையோ மாறுவதில்லை. அநேக சமுதாயங்களில் (எல்லாச் சமுதாயங்களிலும் அன்று) பணக்காரர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் நடுவில் உரிமை கொண்ட நடுத்தர (இடை நிலை) வகுப்பினர் (middle-class) உளர். இவ் வகுப்பினர் அவர்களுக்குக் கீழுள்ள பாமர எளிய வகுப்பினரைக் கீழ்த்தரமாக நடத்தவும், தங்களுக்கு மேலுள்ள செல்வம் படைத்த வகுப்பினரைப் பின்பற்றி நடக்கவும் முயலுகின்றனர்.

மேலும், ஒவ்வொரு நாகரிகமடைந்த சமுதாயத்திலும் ஏதாவது ஓர் அரசாங்க முறையையும் (Form of Government), அரசியல் முறையையும் (Pattern of politics) காணலாம். அதிகாரம் (Power) தானாகவே ஒன்றும் செய்யமுடியாததாகையால், அது அச்சம், பற்று, பணிவு ஆகிய நற்பண்புகளை மக்கள் மனத்தில் ஊட்டும்படி அமைக்கப்படவேண்டும். அரசின் பெயரால் செயலாற்றுபவர்களிடத்தில், அடக்குமுறை அதிகாரச் சுவாதீனமும் (Monopoly of coercive power), அவ்வதிகாரத்திற்குப் பணிந்து நடக்கும் மக்களுக்கு ஆணைகள் (Orders) பிறப்பிக்கும் சட்டவுரிமையும் (Legal right), மக்களுக்குத் திகைப்பை உண்டாக்கும் படைக்கொட்டிலும், அவர்களுக்கு வெகுமதிகள், தண்டனைகள் அளிக்கும் வெவ்வேறு சாதனங்களும் உள. யார், எதை, எப்பொழுது, எப்படி அடைகிறார்கள் என்பதைப்பற்றிய, அறிவியல்தான் அரசியல் என்று தகுந்த முறையில் அரசியலுக்கு இலக்கணம் வகுக்கப்படுகிறது. மேலும், அரசியல் என்பது ஒரு செய்முறை (process) என்றும் கூறுவர். எல்லா அரசாங்கங்களின் முக்கியத்துவம் எனக் கருதப்படும் சலுகைகள், மோசடி, வன்முறை ஆகியவற்றை அடைய மக்கள் இச் செய்முறையின் வழியாக ஒருவரோடொருவர் போட்டியிட்டுக்கொள்கின்றனர்.

ஆரம்பத்தில் பிரபுக்கள், குருக்கள், ஆகியோரே இலீட் என்ற உயர் வகுப்பினராக இருக்கின்றனர்; பொதுமக்கள் எனப்படுவோர் அடிமைகள் அல்லது நில ஊழியர் (serfs) ஆவர். இவர்களெல்லோரும் தல நகர அரசுகளில் (local city-state) வாழ்ந்துகொண்டு சுற்றுப் பகுதிகளைக் கண்காணித்தும், நடைமுறையிலிருக்கும் சலுகை பங்கீட்டு (distribution of favours) முறையைப் பாதுகாத்தும் வருகின்றனர். வியாபாரம், பயணம், போர் முதலியவற்றால் பல நகர அரசுகளுக்கிடையில் தொடர்புகள் ஏற்படுகின்றன. இத்தொடர்புகளால் ஒரு சிறிய அரசு முறை (state-system) உருவாகிறது. இவ்வரசு முறையில் சங்கங்கள் (leagues), நேசவுடன்படிக்கைகள் (alliances), அரசியல் தந்திர சக்தி சமநிலை (Balance of power diplomacy), ஒரு வகுப்பு மற்ற வகுப்பைத் தன் எதிரியாகக் கருதும் சமநிலை முதலியவற்றைக் காணலாம். நாளடைவில் ஓர் அரசு மற்றவற்றைத் தன் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவந்து, முன்னைவிடப் பெரிய அரசை நிறுவி, அதில் நிலமானிய முறையை (feudal system) தாபிக்கிறது; அதாவது மன்னரளிக்கும் நிலங்களுக்குப் பதிலாய் 'பிரபுக்கள்' மன்னனுக்கு வேண்டியபோது படையுதவி செய்தல்; பிரபுக்களின் நிலத்தில் உரிமையற்ற குடியானவர்கள் சாகுபடி செய்வதற்குப் பதிலாய் அவர்களுக்குப் பிரபுக்கள் பாதுகாப்பளிக்க வேண்டும். இம்முறைக்கு நிலமானிய முறை என்று பெயர்.

இதைப் போன்ற பல அரசுகளுக்கு இடையில் நிலவழியாகவோ, அல்லது கடல்வழியாகவோ தொடர்புகள் ஏற்படும்போது முன்னைவிடப் பெரிய அரசுமுறை தோன்றுகின்றது. அப் பெரிய நாடக அரங்கில் அனைத்தரசு அரசியல் (interstate politics) என்ற நாடகம் நடிக்கப்படுவதைக் காணலாம். 'வல்லரசு' (Big powers) களுக்கிடையிலிருக்கும் இந்நிலையற்ற சமநிலை (unstable balance) பல நூற்றுண்டுகளுக்கு நீடிப்பதால் அதற்குள் வியாபார வளர்ச்சி காரணமாய் ஒரு நகர்ப்புற இடைநிலை வகுப்பு (urban middle class) உருவாகிறது. இவ்வாணிப வளர்ச்சியே நில உயர் குடியாளர்களின் (landed aristocrats) நிலையை வியாபாரிகள் ஓரளவு கைப்பற்றிக்கொள்ளவும், பழைய அரச வமிசங்களை (dynasties) ஒழிக்கவும், குடியாட்சி நடவடிக்கைகளைப் (measures of democracy) பலவித நிலைகளில் தோற்றுவிக்கவும் செய்கிறது. அதிகாரத்தை அடைவதற்காகப் பல நாடுகளுக்கிடையிலேற்படும் எதிர்ப்புகள் பல 'உலகப் போர்களை' இவ்வரசு முறையில் உண்டுபண்ணி, அதனுல் இறுதியில் ஓர் அரசு மற்ற எல்லா அரசுகளையும் தன் குடைக் கீழ்க் கொணர்ந்து ஆதிக்கஞ் செலுத்துமென்பது திண்ணம்.

எல்லா நாகரிகங்களும் கரடுமுரடான இவ்வழியைக் கடந்து சென்றுவிட்டன என்று வலியுறுத்துதல் தவறு. இங்குச் சொல்லப் பட்ட பிரயாணம் நம் மேற்குப் பண்பாட்டின் 'தவிர்க்கமுடியாத' போக்காயிருக்கின்றது என்று கூறுவதும் தவறு. இக் கால விஞ்ஞானமும் தொழிற்கலையும், கடந்த நாகரிகங்கள் கண்டறியாத புதுமைக்கலையையும், புதிய புதிய ஆக்க, அழிவுச் சாதனங்களையும் மனித இனத்திற்கு அளித்துள்ளன. எனினும் எல்லா நாகரிகங் களும் வளர்ச்சி, வீழ்ச்சி முதலியவற்றைப் பொறுத்தவரையில் சில பொதுச் சட்டங்களைப் பின்பற்றுதல் உண்மை. இச் சட்டங்களை நாம் மேலே கண்டோம்.

6. நீர் எங்கு செல்கிறீர் ?

(Quo Vadis ?)

'ஆ! என்ன வேலைப்பாடு அமைந்தவன் மனிதன்! என்னே அவனுடைய பகுத்தறிவின் உன்னதம்! என்னே அவனுடைய வரம்பற்ற அறிவு! அவன் அமைப்பிலும் நடத்தையிலும்தான் என்ன கவர்ச்சி! செயலில் அவன் ஒரு வானதேவதை! புரிந்துகொள்வதில் இறைவனை யொத்தவன்! அவன் இவ்வுலகின் அழகு விவரங்களில் சிறந்தவன் எனினும், எனக்குத் தூசிபோன்ற இவ னுடைய உண்மையான இயல்புதான் என்ன ?'

வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர், 'ஹேம்லெட்' களம் 2, காட்சி 2.

கற்றறிந்த மனிதனின் கதி துன்பம் பயக்கக்கூடியதாகவேயிருக் கிறதென்பதைக் கடந்த நாகரிகங்களின் போக்குத் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்துகிறது. எழுதப் படிக்கத் தெரியா மக்களுடைய பண் பாடுகளில் சில இன்னும் நிலைத்திருக்கையில், ஏன் மனித இனத்தின் எல்லா உயர்ந்த நாகரிகங்களும் சீர்குலைந்து போயின என்ற வினா எழுகிறது அல்லவா? இப் புதிரான வினாவின் விடையை நாகரிக மனிதனின் ஆளுமை அமைப்பில் (personality structure) தான் காணலாம். முதலில் பெரிய பயன் தரக்கூடிய சமுதாயங்களை உருவாக்குவதும் மனிதனின் ஆளுமை அமைப்பே, பின்பு அதைக் காப்பாற்றாமல் சீர் குலையச் செய்வதும் அதுவே, இவ்வாறு கருதும் உள நூலறிஞர்கள், மனிதஇனநூல் வல்லு நர்கள் கூற்றில் உண்மை இல்லாமல் இல்லை. ஒவ்வொரு பண் பாடும் அதற்கேயுரிய தனி 'அடிப்படை ஆளுமை முறையை'த் (basic personality type) தழுவியே அமைந்திருக்கிறதென்பது இவர்கள் கருத்து. குறிப்பிட்ட இடங்களில் வாழும் மனிதர்களின் தனி அனுபவத்தாலன்றி அவர்களுடைய நோக்கங்கள், செயல்கள்

ஆகியவற்றை எல்லா மனிதர்களிடமும் காணப்படும் பொதுவான பண்புகள், குறிக்கோள்கள், செயல்கள் ஆகியவற்றின்மூலம் புரிந்து கொள்ளுதல் இயலாது.[14] எனினும், எல்லா மனிதர்களிடமும் பொதுவான குறிக்கோள் இருக்கக் காணலாம்; அவற்றின் விளைவு களும் ஒரே மாதிரியானவையாக இருக்கலாம்.

நம்முடைய பொதுவான உயிரியல் மரபுடைமையினின்றே மனிதனுடைய செயல்களின் நோக்கங்கள் (motivation) தோன்று கின்றன. மனிதர்களின் முன்னோர் 200,000,000 ஆண்டுகள் மீன் களாய் இருந்தனர். 50,000,000 ஆண்டுகளாகச் சிறிய குரங்கு களாக இருந்தனர்; அதற்குப் பின்னரே அவர்களிடத்தில் குறிப் பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. பண்டைப் பல்லுயிரணு உயிரிகளின் உடலமைப்பில் தூண்டுதலுக்கு ஏற்பச் செயல்படும் (response to stimuli) தன்மையமைந்திருந்ததுடன் அதன் உயிரிகள் வழிவந்த சந்ததியாரிடமும் உயிரிகளிடமும் அஃத்தன்மை குடிகொண்டிருந்தது. அத்தன்மையால் இடையூறு வருங்கால் அதைத் தவிர்க்க அவை விலகி அப்பாற் சென்றும், அழிவு அல்லது தற்காப்புக்காக ஒன்று சேர்ந்தும் வாழ ஆரம்பித்தன. முதலில் சாதாரண உணர்ச்சியற்ற மறுவினைகளாக (mechanical reflexes) இருந்த இப்பண்புகள் நாளடைவில் இடையூறுகளின்றும் பிழைத்துக்கொள்ள ஏதுவாயிருக்கும் தந்திரமான வழிகளாக மாறின. இவ்வழிகள் அபாயத்தினின்று தப்பியோடல், இரை தேடல், எதிரிகளைக் கொல்லுதல், பால் மகிழ்ச்சி தேடல் முதலிய செயல்கள் ஆகும்; இவை ஒவ்வொன்றும் (emotion) அச்சம், பசி, கோபம், அன்பு ஆகியவற்றால் ஏற்படுகின்றன.

இச் செயல்களே இயேசு பிறந்த 2000 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும், மனிதனின் முதல் நாகரிகங்கள் தோன்றியபின் 7,000 ஆண்டுகள் கழித்தும், நியாண்டர்தாலர்களின் காலம் சென்று 50,000 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும், முதல் குரங்கு மனிதர்கள் தோன்றி, 500,000 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும், மனிதர்களுள் பெரும்பான்மையோரின் முக்கிய வேலைகளாக இருந்து வருகின் றன. எல்லா மனிதர்களின் போக்குகளிலும் இக் குறிக்கோள்களே காணப்படுகின்றன. பல்லாயிரந் தலைமுறைகளாய் அச்சம், பசி, கோபம், காமம் இவைகளுக்கு ஆற்றலில்லாத உயிரினங்களுடன், அவ்வாற்றலுள்ள உயிரினங்கள் போட்டியிட்டு அவற்றை அழித்து வருகின்றன. இங்குதான் மனிதர், விலங்குகள் ஆகியோரின்

[14] *உதாரணமாக, ஆப்ரஹாம் கார்டினர் கூட்டாளிகளின் 'சமுதாயத்தின் உளவியல் எல்லைகள்' என்ற நூலைப் பார்க்கவும்* (Psycholoigcal Frontiers of Society. 1945).

நோக்கத்தின் மூலாதாரம் அமைந்துள்ளது. இங்கு தான் சிக்மன்ட் ஃபிரீடு உருவாக்கிய 'இட்' (Id) எனப்படும் ஆளுமையின் முதல் மட்டம் உணர்வின்மையில் அடங்கிக் கிடக்கிறது. லிபிடோ வின் (Libido) இருப்பிடமும் இதுவே என்று அவர் கருதினார். 'மகிழ்ச்சிக் கொள்கை விதி'ப்படி (pleasure principle) இயங்கும் உணர்ச்சிக்கு, உட்தூண்டலுக்கு (instinctive impulses) இவர் இட்ட பெயரே லிபிடோ என்பது.

மனிதச் சந்ததியாரின் நீண்ட அனுபவத்தால் இவ்வாதிகால தூண்டு ஆற்றல்கள் (urgings) மாற்றப்பட்டும் பண்படுத்தப் பட்டும் (refined) நாளடைவில் குறிப்பிட்ட தூண்டலாய் (stimuli) மாறின. பாலூட்டிகளின் இளங் கன்றுகள் அவற்றின் தாயைச் சார்ந்திருக்கின்றன. அவைகள் குடும்பத்தில் வாழ்ந்துவருகின்றன. உயிரைக்காப்பாற்றக் குடும்ப ஐக்கியம், கூட்டு ஒத்துழைப்பு (Tribal Cooperation), இரகசிய ஏமாற்றல், புத்தி கூர்மை, தந்திரம் முதலிய பண்புகள் தேவைப்பட்டன. இன்றைய மனிதனிடம் பயம், கோபம், ஆசை, பிரியம், ஒத்துழைப்பு, தந்திரம், திறமை போன்ற பண்புகள் காணப்பட்டால், அதற்கு ஆதி காலத்தில் நிலத்தில் வாழ்ந்த உயிரினங்களின் அபாயங்களே காரணம். இவ் உயிரினங்கள், என்று இறைச்சியுண்ண ஆரம்பித்து, நெருப்பையும், ஆயுதங்களையும் உபயோகிக்கக் கற்றுக் கொண்டனவோ, அன்றே 'பண்பாட்டின்' முதற் கூறுகள் தோன்றின எனலாம்.

குடும்பங்கள், வகுப்புகள், கூட்டங்களில் வாழ்ந்த மக்களிடையே ஏற்பட்ட நெருங்கிய தொடர்புகளினின்றும் தோன்றிய ஆளுமையானது அவர்களிடத்தில் பிறர் பார்க்கக்கூடியதும், பார்த்து நடக்கக் கூடியதும் ஆகிய தன்னலந்தேடும் பண்பையும் உண்டாக்கியது. 'உட்பொருள் கொள்கை'யாக (reality principle) இயங்கும் இத்தகைய தூண்டலைத்தான் அகம் (நான் : Ego) என்று ஃபிரீடு சொல்லுகிறார். தரையில் நடமாடி, இறைச்சியைத் தின்று வாழ்ந்து வந்த குரங்கைப் போன்ற விலங்குகள் (anthropoides) 'நீ' 'நீங்கள்' என்பதிலிருந்துதான் 'எனக்கு' 'என்னுடைய' என்பதன் பொருளைக் கற்றுக்கொண்டன போலும். அதிலிருந்தே மனிதர்கள் சமூக முயற்சிகளில் (social efforts) ஈடுபடும் ஆற்றலைப் பெற்றனர். அதிலிருந்தே புகழுக்காகவும், பேராசையாலும், தங்கள் கொடுமையால் புலிகளும் வெட்கித் தலைகுனியுமாறு நடக்கக் கற்றுக்கொண்டனர். அதன் பின்னர், எவ்வெப்போது மனிதன் தைரியத்தையோ அன்றி நம்பிக்கையையோ இழந்து காணப்படுகிறானோ, அவ்வப்போது மிருகக் கொள்கையிலோ அன்றித் தன்முனைப்புக்

கொள்கையிலோ (egotism) அவன் இறங்குவதைக் காணலாம். 'அதிகாரமுள்ள மனிதனுக்குக் கோபம் வரும்போது, அவனைக் காட்டிலும் எம்மிருகமும் அறிவை வைத்துக்கொண்டு அநாகரிக மாய் நடந்துகொள்வதில்லை' என்று புளூட்டோ மிகத் தெளிவாகக் கூறினர்.

ஆனால், இத் தீர்ப்பு மனிதன் மிக அண்மையில் கற்றுக் கொண்ட நோக்கங்களினின்றும் தோன்றிற்றேயன்றி, மனிதனின் ஆதிகால ஆசை அல்லது தன் முனைப்புக் கொள்கையினின்றும் பிறக்கவில்லை. அக் கூறுதான் மனச்சான்று (conscience) என்று உறுதியாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதுதான் 'அறக்கொள்கை'யால் இயங்குவதும் (morality principle), ஃபிரீடு குறிப்பிடுவதும் ஆகிய 'அகத்திற்கு மேற்பட்ட நிலை' (Super-Ego) என்பதாகும். இம் மனச்சான்றினல் பெறப்படுவதே சமுதாயத் தடைகள், நடை முறைகள், உள்தூண்டலின் உயர்நிலைகள் போன்றவை. இந் நற்பண்புகள் இல்லையேல் மனிதர்கள் மனிதர்களாய் வாழுதல் இயலாது; மனிதர்கள் தங்கள் மனித நிலையினின்று தாழ்ந்து விடுவர். இஃது எப்படி ஏற்படலாயிற்று? முதன் முதலில் 'குற்ற மாகக்' கருதப்பட்ட நடவடிக்கைகளுள், ஒரு கூட்டத்தின் வாழ்வை மற்ருென்று அச்சுறுத்துதல் ஒரு குற்றமாய்க் கருதப் பட்டது என்பதில் ஐயமில்லை; மனிதனைக் கொன்று அவன் இறைச் சியை உண்ணும் ஆதிகாலப் பழக்கம் (cannibalism) நாளடைவில் மனித குலத்தையே அழித்துவிடும் என்ற உண்மையை அஃது உணர்த்திற்று. ஆதாமைவிட கெயினின் வரலாறு மிகப் பழமை யானது. கட்டுக் கதையில் வரும் ஓடிப்பஸ் தன்னைப் பெற்ற தாயை மணந்து, தன் தந்தையைக் கொன்ருன்; பின்னரே, இச் செயல் குற்றமென்பதை உணர்ந்து தன் உயிரைப் போக்கிக் கொண்டான். இதுவே மனிதனின் 'முதற் குற்றம்' என்று கூறலாம்.

ஃபிரீடு கூறும் கொள்கையாவது: ஆதிகாலத்தில் மனிதன் கூட்டத்தில் வாழும்போது, அக் கூட்டத்தில் வயதில் மூத்த ஆண் மகனே அக் கூட்டத்தின் தலைவனுக இருந்தான்; அவனுக்கு ஏராள மான மனைவி மக்களிருந்தனர். ஆண் மக்கள் தக்க பருவமடைந் ததும், பொருமையும் அதிகாரமும் உள்ள தந்தையைக் கொன்று, அவன் உடலையுண்டு, அதே கூட்டத்தில் வாழ்ந்த பெண்டிரைக் கைப்பற்றுவதற்காகத் தங்களுக்குள் கடுஞ் சண்டையிட்டுப் பலர் இறந்தனர். தந்தைக்கொலை, தகாக் கலவி, உடன்பிறப்புக் கொலை (fratricide) முதலியவை முதற் 'குற்றங்களாய்க்' கருதப் பட்டு வந்தன. இக் கொடிய பழக்கவழக்கங்களால் அவர்கள்

வாழ்ந்த கூட்டத்திற்கு அழிவு ஏற்பட்டவுடன், கொலை, தகாக் கலவி முதலியவற்றைக் கைவிடச் சில தடைகள் விதித்தனர். எழுதப் படிக்கத் தெரியாப் பண்பாடுகளையுடைய வகுப்புகளில் வாழ்ந்த மக்கள் தங்களை ஒரு புனிதமான பிராணியின் சந்ததியார் களென்று நினைத்தனர். ஒரே கூட்டத்தில் வாழ்பவர்கள் தங்களுக்குள் திருமணம் செய்துகொள்வது கூடாது என்றும், மற்ற வகுப்பு களில் வாழ்பவர்களுடன்தான் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்றும் சட்டம் விதித்தனர். பலியிடும் திருவிழாக்கள் வரும்போதெல்லாம், அவர்கள் தாங்கள் புனிதமாகக் கருதும் பிராணியைக் (டோட்டம்; (Totem) கொன்று, அதன் இறைச்சியை யுண்டும், அதன் குருதியைக் குடித்தும், அதன் மூலமாக அப் பிராணியின் இயல்புகளைத் தாம் பெறக்கூடும் என்றும் எண்ணினர்; அந்தப் பிராணியையே தங்களுடைய முதல் தந்தையாகக் கருதினர். பலி, மாற்று வகுப்பினரை மணஞ் செய்யும் முறை முதலியவற்றைப் பற்றிய விதிகளெல்லாம் கொலை, மனித இறைச்சியுண்ணும் கொடிய பழக்கம், தகாக் கலவி முதலியவற்றுக்குப் பதிலீடுகளாகக் (substitutes) கருதப்பட்டு வந்தன. இவ்வாறு ஊகிக்கப்படும் தொடர்புகளிலிருந்தே மனச் சான்று, ஆதிகாலச் சமயம், பண் பாட்டின் தொடக்கம் (genesis of culture) ஆகியவை தோன்றி யிருக்கலாமென்று ஃபிரீடு கருதுகிறார்.[15]

இந்த ஊகங்களில் வரும் தகராறுகளை (disputes) ஆராயாமலே, மனிதனின் உள்ளத்தையும், உடலமைப்புகளையும் வைத்துக் கொண்டு, நாகரிகம் தோன்றுவதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்னரே மனிதர் உண்மையில் மனிதர்களாகவே வாழ்ந்தனர் என்று கூற லாம். அதாவது, அன்றும் இன்றும் மனிதர்கள் விலங்குகளாகவோ அல்லது தெய்வங்களாகவோ இராமல் இரண்டும் சேர்ந்த ஒரு புனித மற்ற கலவையாகவே இருக்கின்றனர். 'உணர்ச்சிகள்' (instincts), தன்னலம், அறநெறி மதிப்பு ஆகியவற்றுடன் குறிக்கோள்கள் சேர்ந்த ஒரு மென்மையான சமநிலை அமைப்பே ஆளுமை எனப் படுவது. இச் சமநிலை சீராயிருக்கும்வரை மனிதனின் தன்னலம் (Self) ஒன்றுபட்டிருக்கும் (integrated). அது பிளவுபடும்போது படபடப்பு, தவறு செய்யும் இயல்பு, அறிவுகலங்குதல் முதலியன ஏற்படும். மாருத நிலையான நாகரிகங்களே மேற்கூறிய பண்புகள் நன்கு பொருந்திய ஆளுமையை உண்டாக்குகின்றன. எப்பொழு தும் இயங்கிக்கொண்டும் நிலையில்லாமலுமிருக்கும் பண்பாடுகள்

[15] சிக்மண்ட் ஃபிரீடு எழுதிய 'குடிக் குறியும் தவிர்ப்பனவும்'' (Totem and Taboo) என்ற நூலையும், சர் ஜேமசு ஃபிரேசர் எழுதிய 'பொற்கிளை' (The Golden Bough), 'குடிக் குறிக் கொள்கையும, மாற்றுக் கூட்டத்தில் செய்யும் மண முறை யும்' (Totemism and Exogamy) என்ற நூல்களையும் பார்க்கவும். ஃபிரீடின் கொள்கைத் திறனாய்விற்கு புரோனிஸ்லா மாலினோஸ்கியின் 'அநாகரிகச் சமுதாயத் தில் பாலும் அடக்குமுறையும்' (Sex and Repression in Savage Society) என்ற நூலைப் பார்க்கவும்.

(dynamic preliterate culture) தோற்றுவிக்கும் ஆளுமைகள் சுற்றுப்புற நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப இயங்க (adjustment) இயலாமல் இருக்கும். பெரும்பாலான எழுத்தறிவு இல்லாத நாகரிகங்கள் முற்கூறப்பட்ட வகையைச் (category) சேர்ந்தவை; அதன் பின் தோன்றிய நாகரிகப் பண்பாடுகள் அனைத்தும் பிற்கூறப்பட்ட வகையைச் சேர்ந்தவை.

நாகரிக மனிதன், மிருகத்தன்மையிலோ, சுய நலத்திலோ அல்லது ஒழுக்கந் தவறி நடத்தலிலோ, எழுத்தறிவில்லாத காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதனை விட சிறிதும் முன்னேறவுமில்லை, தாழ்ந்துவிடவுமில்லை. ஆயினும், அவன் தொழில் முறைப் பகுப்பாலும் (Division of Labour), எழுத்து என்ற மாய வித்தையாலுமே தல சமுதாயங்களில் (Local Community) வாழாமல் பெரிய சமுதாயங்களில் வாழக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டான். எழுத்தறிவு அற்ற சமுதாயங்களில் காணப்படாத துன்பம், துயர், குழப்பங்கள் முதலியனவெல்லாம் இன்றைய நாகரீகச் சமுதாயங்களில் வாழும் மனிதனை வாட்டி வதைப்பதைப் பார்க்கலாம். மனிதன் வளர வளரத் தன்னுடைய அச்சம், கோபம், அன்பு ஆகிய குணங்களை நுட்பமான கருத்துகளிடம் செலுத்த ஆரம்பித்துவிடுகிறான். இதற்குச் சான்றுகளாக அரசர்கள், போப்புகள், பிரபுக்கள், மத குருக்கள், சாதிகள், வகுப்புகள் (classes), உட்பிரிவுகள் (sects), கட்சிகள், மாகாணங்கள் (provinces), நாடுகள், வகுப்பு மதிப்புகளைக் காட்டும் குறிகள், எழுத்துகள் ஆகிய கருத்துகளைக் கூறலாம். இம் முறையால் பழைய தெய்வங்கள் ஒழிந்து போகின்றன; பழைய வழிகளும் மறைந்துவிடுகின்றன. புதிய படிப்பின் அவசியம் ஏற்படுகிறது. எல்லாப் படிப்பும் சிரமமானவையே. நாகரிகத்தின் தலை வாயிலைக் கடந்துவந்த மனிதன் இன்று தன்னுடைய ஆன்மாவை இழந்துவிட்டுத் தன் உள்ளத்தை மட்டும் பார்க்கிறான். அச்சத்திலும் தனிமையிலும் தற்காப்புறுதியின் (self-assurance) குறிகளை இறுகப் பிடித்துக்கொள்கிறான். இவைகளின் உதவியினால் தனக்கும், சமுதாயத்திற்கும், தனக்கும் இந்த அண்டத்திற்குமுள்ள அடையாளத்தைக் கண்டுகொள்கிறான். இவைகளே பெரும்பாலும் அரசு, திருச்சபை இவற்றின் குறிகளாகவும், லௌகீக அதிகாரம், தெய்வத் திருவருள் ஆகியவற்றின் அடையாளங்களாகவும் மிளிர்கின்றன.

இவ்வாறு ஒரு புதிய வாழ்க்கையின் அச்சுறுத்தலுக்கு எதிராக ஆத்மீகம் என்ற கவசத்தைப் போர்த்திக்கொண்டு மனிதன் போர், அரசியல், கலை, விஞ்ஞானம், சமயம், வாணிபம் ஆகிய துறைகளில் வெற்றி பெறத் துடிக்கிறான். ஒவ்வொரு நாகரிகத்திலும் ஒரு புறம் மனிதன் வெற்றியையடைந்துவரும்போது, மற்றொருபுறம்

அவன் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் முன்னைவிடப் பெரிய, ஆனால், குழப்பந்தரவல்ல ஒரு சமுதாயமும் உருவாவதைக் காண்கிறான். அங்கு வாழும் மக்களின் தேவைகளின் வித்தியாசத்தினாலும், கொள்கை வேறுபாடுகளினாலும் அச் சமுதாயம் தனக்கே எதிராகப் பிரிந்து கிடக்கின்றது. மேலும், வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளிலும் கோட்பாட்டுக்கும், நடைமுறைக்கும், நம்பிக்கைக்கும், செயலுக்கும், குறிக்கோளுக்கும், உண்மையில் நடப்பவைகளுக்குமிடையில் வளர்ந்து கொண்டே செல்லும் முரண்பாடுகள் (contradictions) காரணமாயும் அச் சமுதாயம் பிரிந்து கிடப்பதைப் பார்க்கிறான். நாகரிகநிலை இவ்வாறாக, கூட்டத்திலிருந்து அரசிற்கும், அதிலிருந்து நாட்டிற்கும், அதிலிருந்து பெரிய சமுதாயத்தின் குழப்பமான பேரதிகாரத்திற்கும் (imperium) செல்லும்போது, உணர்ச்சி, தன்முனைக் கொள்கை (egotism), அறவியல் (ethics) ஆகியவற்றிற்கிடையிலுள்ள சமநிலை அழிந்து போகிறது. அறிவுமுதற் கொள்கையோ (rationalism) அல்லது தன்னலக் கொள்கையே கையாளப்படுவதால், பழைய பற்றுக்கோடான குறிக்கோள்கள் மறைந்துவிடுகின்றன. நன்னெறியின் (morality) தடைக் கட்டளைகள் (injunctions), அறிவுடனும் தன்னலத்துடனும் பொருந்திப் போவதில்லை. மனிதன் தனக்குள்ளேயே செயலுக்கும் கருத்துக்கும் வேற்றுமைப்பட்டுவிடுகிறான். எனவே மனிதச் சமுதாயமும் பிளவுபட்டுப் பிரிந்து கிடக்கிறது.

சமுதாயங்களையும், அவற்றை உருவாக்கும் ஆளுமைகளையும் இவ்விதம் பிளவுபடுத்தல் முதலில் மகிழ்ச்சிதானூட்டும். இறந்த காலத்தை எட்டிப் பிடிக்கவோ அல்லது எதிர்காலத்தில் வெற்றி கொள்ளவோ விழையும் பல மக்கள் தங்களுடன் இணங்காதவர்களைப் (dissidents) பேய்கள் எனப் பறைசாற்றி, அவர்களுடன் போரிட்டு வெறிச்செயல்கள் செய்து, மன அமைதி அடைகின்றனர். ஆனால், இது குறிக்கோள்களையும் நன்னெறிகளையும் மீண்டும் ஒன்றுபடுத்துதல்போல் வெளியில் காணப்பட்டாலும், இதை ஒரு வெறும் மோசடியென்றே கூறவேண்டும். சமுதாயம் பல கூறுகளாகப் பிரிந்து கிடக்கும் வரை, ஒவ்வொரு கூறும் தானே உண்மையின் உறைவிடம், நன்னடத்தையின் நிலைக்களன் என்று கருதி, மற்றக் கூறுகளுடன் பொருந்தும்வரை, எவ்வித ஆக்கப் பணியும் சமுதாயத்தில் ஏற்படுவது இயலாது. வாழையடி வாழையாய் இறந்தகால உள் தூண்டலுக்குத் தயக்கமின்றித் தலை சாய்க்கும் ஆண் பெண் இரு பாலரும் (குறிக்கோளை மறந்து, நடவடிக்கைகளைப் பெருக்கிக் கொண்டே செல்லும்) கொள்கை வெறியர்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். உண்மைக்கும்

நன்மைக்கும் போராடுகிறோம் என்ற கற்பனை (delusion) உடையவர்கள் இக் கொள்கை வெறியர்கள். அவ்வப்போது ஏற்படும் மன ஒருமைப்பாட்டினால் இவர்களின் நடவடிக்கைகட்குத் தடையேற்பட்டபோதிலும், இறுதியில் அவற்றால் சமுதாயத்திற்குப் பெருந் தீங்கும் விளைவது திண்ணம். தங்களுக்குள் எழும் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணவியலாத மக்கள் மனச்சோர்வடைந்து (frustration) வன்செயலில் ஈடுபட விழைவர். அதனால் பேராசையுண்டாகும்; மேலும், ஆதிகாலத்திலிருந்த மூடக் கொள்கைகளும், பேய்க் கொள்கையும், மிருகத் தன்மையும், பொறுப்பற்ற தன்மையும் மீண்டும் தோன்றும்.

இவ்வுள நெருக்கடியைத் (psychic crisis) தவிர்த்து மன அமைதியான வாழ்க்கையை உருவாக்க எந்த நாகரிகமும் இதுவரையிலும் வழிகளைக் கண்டதாகத் தெரியவில்லை. உலக நாகரிகம் சீர்குலையாமல் நீடித்திருக்க வேண்டுமெனில், மனிதனின் இயற்கையான இயல்புகளில் (human nature) மாற்றம் ஏற்படுவது இன்றியமையாததாகும். ஆனால், இதுவரை எச் சமுதாயமும் இவ்வளவு பெரிய மாறுதலைச் செய்து காட்டியதில்லை. குரங்கு மனிதனின் குழந்தைகளால், இன்று நாகரிக வாழ்வின் நல்லிடமாய்க் கருதப்படுகிற பளிச்சென மின்னும் பெரிய பெரிய மாடமாளிகைகளையும், கூட கோபுரங்களையும் கட்ட முடியும். ஆனால், இக் கலைச் செல்வங்களை இறுதியழிவினின்றும் காப்பாற்றவேண்டுமெனில், ஆளுமையிலும் சமுதாயத்திலும் இப்பொழுது இருப்பதைவிட ஒரு படி உயர்வாகவே மீண்டும் ஒருமைப்பாடு ஏற்படுதல் இன்றியமையாததாகும். அப்பொழுதுதான் இறந்த காலத்தின் வழியுடைமைகளாகக் (legacy) கருதப்பட்டுவருகிற மூர்க்கத்தனம், அறியாமை, மிருகத்தன்மை என்பவை நீங்கும்; புதிய நன்னெறி என்ற மணி விளக்கு சமுதாயத்தில் சுடர்விட்டெரியும்.

நாகரிகம் சீர்குலைந்துபோகாமல் சீரும் சிறப்பும் பெற்று நீடித்திருக்கவேண்டுமெனில், புதிய நன்னெறிகளும், அவற்றை நம்பும் புதிய மக்களும் அவசியம் தேவை என்று எல்லாப் பெரிய பண்பாடுகளில் வாழும் மெய்ப்பொருள் அறிஞர்கள் பலரும், அரசியல் மேதைகள் சிலரும் கருதுகிறார்கள். ஆனால், இதுவரை இம் மாற்றத்தைச் செய்தல் முடியுமென்று மனித இனம் தன் ஆற்றலைக் காட்டியதில்லை. இம் மாற்றம் ஏற்படாதவரை நாகரிக வாழ்க்கையில் தீரச் செயல் புரிவோர் அனைவரும் இருளில் தவறி விழுவர் என்பது திண்ணம். நம்பிக்கை இழந்துவிட்டான் மனிதன். மனிதனின் கதி இறுதியில் துன்பம், துயர், கவலை ஆகியவற்றைக் கூறும் ஒரு கதையாகவே முடியும். மனிதனின் தலைவிதி என்றும் துன்பியலாகவே இருக்குமா என்பதுபற்றி இந்நூலின் இறுதியில் ஆராய்வோம்.

தோற்றுவாய் நூல்

'வாழ்வில் மன நிறைவு எய்துபவர்களுக்கும், உழைப்பில் பெருமை கொள்பவர்களுக்குமே பொய்த் தெய்வத்தின் நிலத்தைப் பகிர்ந்து கொடுப்பேன்; அதனால், அவர்கள் மகிழ்ச்சி அடைவர்; ஆட்டன் பெயரைத் துதிப்பர். அவர்களுக்கே நிலத்தைப் பகிர்ந்து கொடுப்பேன்; ஏனெனில், செழிப்பாக வளர்ந்துள்ள குழந்தைகளையும், அச்சம், வெறுப்பு முதலியன இன்றி உழைக்கும் சிரித்த முகத்தையுடைய ஆண் பெண் இரு பாலரையும் பார்க்கும்போது, என் மனம் மகிழ்ச்சியால் துள்ளுகிறது.' அவன் (எகிப்திய அரசனாகிய பாரோவா அக்னட்டன்) மேலும் சொன்னான்: 'மனிதனின் மனம் இருளடைந்து கிடக்கிறது. இதை நானே என்னுள்ளே காணவில்லையெனில், இதைக் கூறமாட்டேன். அவ் விருளை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. என் மனம் ஒளியுடன் விளங்கும்போது, இருள் படிந்த மனிதர்களை நான் மறந்துவிடுகிறேன். இருள் எனக்கு அவ் வளவு அண்மையில் இருக்கிறது! என்னைத் தவிர, இது உன்னிடத்திலும் உண்டு, சைனு!......நீ என்னுடைய வழியில் ஐயுறவுகளையும் இடையூறுகளையும் உண்டாக்கு கின்றாய்......ஆனால் உண்மை, நெருப்பைப் போன்று என்னுள் சுடர்விட்டெரிகிறது. சுத்தமான தண்ணீரின் தடைகளைப்போன்று எல்லாத் தடைகளும் என் கண்களுக் குப் புலனாகின்றன; எனக்குப் பின்வரும் உலகத்தையும் என் அகக் கண்ணால் காண்கிறேன். அங்கு அச்சத்திற்கும் வெறுப்பிற்கும் இடமில்லை; அவ்வுலகில் எல்லோரும் கடின மான வேலைகளில் பங்கு கொள்கின்றனர். அங்குச் செல் வந்தர்களுமில்லை; ஏழைகளுமில்லை; எல்லோரும் சமம். நான் அவர்களுக்கு எழுதுவதை அவர்களால் வாசிக்க முடியும். அங்கு 'சுத்தமற்ற சிரியன்' அல்லது 'சனியன் பிடித்த நீக்கிரோ' என்று எவர்மீதும் வசை கூறப்படுவ

> தில்லை. அங்கு எல்லோரும் சகோதரர்கள்; போர் என்பதே அவ்வுலகில் இல்லை. இவையனைத்தையும் பார்க்கும்போது, என்னுடைய பலம் அதிகரிக்கிறது. மகிழ்ச்சி அதிகரிக்க அதிகரிக்க, என் இதயம் வெடித்துவிடும்போல் இருக்கிறது.'—இவ்வாறு அவன் கூறியதிலிருந்து, மறு படியும் அவனுடைய தீராத ஆவலை நான் உணர்ந்தேன். எனினும், அவனுடைய சொற்கள் எனக்கு மிகவும் வேதனையை அளித்தன; ஏனெனில், அவன் கூறும் செய்தியை என் மனம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தகுந்த பக்குவ நிலையை யடைந்துவிட்டது.'

சைனு என்ற மருத்துவனிடம் இக்னுட்டான் என்ற எகிப்திய அரசன் (ஃபாரோ) 'எகிப்தியன்' என்ற நூலில் இவ்வாறு கூறு கிறான்:

'ஸ்டாயிக் (Stoic) கொள்கையை நிலைநாட்டிய ஃசீனோவின் (Zeno) மக்கள் மனத்தைக் கவரும் 'குடியரசு' என்ற நூலின் கருத்து களைச் சுருக்கமாக ஒரு முக்கியக் கொள்கையில் நாம் கூறலாம்: இவ்வையத்தில் வாழும் மக்களை, அவரவர் பின்பற்றும் தரும நெறிகளின் படி, அவரவரைத் தனித்த வகுப்பினராகவும், தனித்த நகரத்தவராகவும் வேறுபடுத்தாமல், நாம் எல்லோரும் ஒரே வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் என்றும், நம் எல்லோருக்கும் பொதுவான ஒரே நெறிதான் உண்டு என்றும் கருதுதல் வேண்டும்... இத்தகைய கனவுக்கு உருவம் கொடுத்தே ...ஃசீனோ இங்ஙனம் எழுதினான்... ஆனால், இக்கனவை நனவாக்கியவன் அலெக்சாந்தர்...எல்லோ ரையும் ஆளுவதற்குத் தன்னை ஒரு கவர்னராகவும் (Governor), ஒரு மத்தியஸ்தன் (mediator) ஆகவும், இவ்வுலக முழுவதற்கும் இறைவன் தன்னை அனுப்பிவைத்தாரென்று அவர் கருதினார். வெவ்வேறு குணங்களையும், திருமண முறைகளையும், பழக்க வழக்கங்களையுமுடைய வெவ்வேறு இடங்களில் வாழ்ந்த மக்களைத் திரட்டி ஒன்று சேர்த்து அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் நேசத் தோடிருக்கும்வண்ணம் ஒரு பெரிய சமுதாயத்தை அவர் ஏற்படுத்தினார். தாங்கள் வாழும் இவ்வுலக முழுவதையும் அவர்கள் தங்களுடைய சொந்தத் தாயாகமாகவும், தன்னுடைய படையினரு டைய முகாமை (camp) அவர்களுடைய பாதுகாப்பின் இருப்பிட மாகவும், கோட்டையாகவும் கருதவேண்டுமென்றும், எல்லா நல்ல மனிதர்களையும் ஒரே குடும்பத்தவராகவும், தீமை செய்பவர்களையே அன்னியராகவும் அவர்கள் எல்லோரும் கருதவேண்டும்' என்றும் அவர் பணித்தார்.'' 'அலெக்சாந்தருடைய நல்வினை' (Alexandri) என்ற நூலில் புளூட்டார்க் என்ற ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

1. பண்டைய அரசுகளும் அரசு முறைகளும்

1. சுமேரியாவும் எகிப்தும்

"இறைவன் இவ்வுலகத்தை இயற்கை என்ற கலை வாயி லாகத் தோற்றுவித்துக் காப்பாற்றிவருகிறான். இயற்கை யைப் பார்த்து மனிதனும் தன் கலைத் திறமையால் பற்பல பொருள்களைச் சமைக்கிறான். செயற்கை மிருகத்தைச் செய் கிறான். தன் கலைத் திறமையால் 'லெவியாத்தன்' என்ற (அரசு முறையாகிய) செயற்கை மனிதனைப் படைத்தவனும் மனிதனே. இதற்கு இலத்தீன் மொழியில் காமன்வெல்த் (Commonwealth) அல்லது அரசு என்று பொருள். இயற்கை மனிதனைப் பாதுகாத்துக் காப்பாற்றும்பொருட்டு அவனைக்காட்டிலும் இச் செயற்கை மனிதன் நல்ல உடற் கட்டும் திடகாத்திரமும் உடையவனாக இருக்கிறான். 'இறைமை' என்பது இந்த அரசிற்கு உயிர் ஊட்டும் ஒரு செயற்கை ஆத்மா".—(தாமஸ் ஹாப்சு), 'லெவியாத்தன்' என்ற நூலில், இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

இன்று சற்றேறத்தாழ கி.மு. 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் டைக்ரசு-யூஃப்ரேட்டசு நதிப் பள்ளத்தாக்குகளில் தோன்றிய அரசுகள் ஆதாரங்களுடன் விளங்கும் பண்டைய அரசுகளின் பட்டியலைச் சேர்ந்தவையே ஆகும். அவைகள் எல்லாம் நகர அரசுகளாகவே (city states) விளங்கின. அப்பொழுது பாரசீக வளைகுடாவில் சங்கமமான நதிகளின் முகத்துவாரத்தில் எழுப்பப் பட்ட இரீது, மேற்பள்ளத்தாக்கிலுள்ள நிப்பூர், ஊர், எரக், அசூர், உம்மா, சுமர், லகாஷ், கிஷ் ஆகியவற்றை மேற்கூறிய நகர அரசுகளுக்குச் சான்றாகக் கூறலாம். இங்கு வாழ்ந்த மக்கள்தாம் சுமேரியர்கள் ஆவர். அவர்கள் பேசும் மொழியைக் களிமண்ணை

லாகிய கரும்பலகையில் ஒருவகையான ஆப்பு வடிவான (wedge like) குறிகளால் எழுதிவந்தனர். எங்கிருந்து அவர்கள் வந்தனர், எப்பொழுது அவர்கள் பண்பாடு தொடங்கிற்று என்ற வினாக்களுக்கு விடை காண இயலவில்லை. ஆனால் பழங்கால நினைவுச் சின்னங்களிலிருந்தும், காலவழிச் செய்திக் கோவைகளி லிருந்தும் (chronicles) இவர்கள் நீர்ப்பாசன வசதி செய்தல் (irrigation), பயிர்த் தொழில், கால்நடைகளை மேய்த்தல், செங்கல்லால் சுவர்களும் கோபுரங்களும் எழுப்புதல் போன்ற தொழில்களில் வெகு காலம் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்று தெரிய வருகின்றது. முதல் சுமேரியர்கள் சோதிடக் கலையிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். குற்றம் செய்தவர்களைத் தண்டிப்பதற்குத் தெய்வங்கள் அனுப்பிய ஏழு பேய்களின் சினத்தை இவர்கள் தணித்ததாய்க் கூறப்படுகிறது. தங்களுடைய தெய்வங்களின் வரிசையில் என்லில் என்ற நிலத் தெய்வத்திற்கும், இனினி (இஷ்தார்) என்ற கற்பழியா வானுலகப் பெண் தெய்வத்திற்கும், அதன் சகோதரன் அல்லது மகன் என்று கருதப்பட்டுவந்த தாமுஷ் என்பவனுக்கும் சுமேரியர்கள் தனி வணக்கம் செலுத்தி வந்தனர். தாமுஷ் என்பவன் ஒவ்வோர் ஆண்டும் தன் உயிரைப் பலி கொடுத்துப் பின்னர் தெய்வத் திருவருளால் மீண்டும் உயிர் பெற்றெழுந்தனனென்று கருதப்படுகிறது.

அடோனிசைப்பற்றிய கிரேக்க வழிபாட்டு மரபிற்கும் (cult), மெசையாவைப்பற்றி வரும் யூத-கிறித்துவக் கற்பனைக்கும் சுமேரியருடைய கட்டுக்கதைகள் அடிப்படையாக அமைந்ததைப் போன்றே, சுமேரியர்களுடைய 'பன்னாட்டுத் தொடர்புகளைப் போன்ற தொடர்புகள்' பல பிற்காலங்களில் தோன்றியதைப் பார்க்கலாம். இந் நகர-அரசுகள் ஓர் உண்மையான அரசு முறையை உருவாக்கின. அதாவது அரசின் ஆணைகளுக்கு மக்களை அடிபணியச் செய்யும் அதிகாரம் ஓரிடத்தில் குவிக்கப் படாமல் (centralised), அது பல சுதந்திரமான சிறு நிலப்பரப்பு களில் அல்லது உள்ளூர்ப் பகுதிகளில் பரந்து கிடந்தது. நிலக்கிழார்களையும் (land-lords) குருக்களையும் கொண்ட ஆட்சியுரிமை பெற்ற இலீட் என்ற மேல்வகுப்பினரின் பிரதி நிதியாகவும், மந்திர சக்தி பெற்றவனாகக் கொள்ளப் பட்டவனுமே, அரசகுமாரனாகவோ அல்லது தெய்வத்தன்மையுடைய அரச னாகவோ இருந்து, தன்னுடைய எல்லைக்குள் வாழ்ந்த குடிமக்களை ஆட்சி செய்துவந்தான். பிறநாட்டு அரசர்களிடம் உடன்படிக்கை யாலும் மூர்க்கத்தனத்தாலும், அதாவது அரசியல் தந்திரத்தாலும் போராலும் தன் நிலத்தையும் அதிகாரத்தையும் அவன் பெருக்கி வந்தான். இந் நகர அரசுகளுக்குள் வாணிபத் தொடர்புகள் ஏற்

பட்டன. அவர்களுக்குள் பூசல்கள் இருந்துகொண்டேயிருந்தன. ஆனால், அவர்கள் தங்களுக்குள் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி, அமைதியை நிலைநாட்ட முயன்றனர். ஒருவருக்கொருவர் தூதர்களை (envoys) அனுப்பிக்கொண்டனர். ஆனால், போர் மட்டும் ஒழிந்தபாடில்லை. 'முன்பின் தெரியாதவன்', அதாவது அந்நியன் 'எதிரியாக'க் கருதப்பட்டான். ஆனால், உடன் படிக்கையின்மூலமாக, அந்நியருடனும் அமைதியை நிலைநாட்ட சுமேரியர் முயன்றனர்.

கி.மு. 3000 ஆண்டிலேயே முதன்முதலில் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது எனலாம். அதற்கு முன்னும் சில உடன்படிக்கைகள் ஏற்பட்டிருத்தல்கூடும். லகாஷ் அரசரும் உம்மா அரசரும், தங்களுடைய எல்லைத் தகராறையும் கிஷ் அரசரான மெசிலிம் என்ற நடுவரின் தீர்ப்பிற்காக (arbitration) விட்டார்கள்; அவர் தெய்வங்களின் உதவியால் அத் தகராறுக்கு ஒரு முடிவு கண்டார். இவ்விரு நாடுகளுக்கும் இடையில் பின்னர் ஏற்பட்ட உடன் படிக்கையினுடைய அசல் சுவடு (actual text) கண்டுபிடிக்கப் பட்டது. லகாஷ் அரசுக்கும் உம்மாவிற்கும் ஏற்பட்ட போரில் லகாஷ் வெற்றி பெறவே, அது உம்மாமீது ஓர் உடன்படிக்கையை கி.மு. 2900-ல் புகுத்திற்று. அதன் சுவட்டைக் களிமண்ணாலாகிய உருளையில் (cylinder) ஏல் நகரில் சேர்த்துவைக்கப்பட்டுள்ள புதைபொருள்களில் காணலாம். அக் காலத்தில்கூட போரில் தோல்வியடைந்த நாடு வெற்றிபெற்ற நாட்டிற்கு இழப்பீடு (reparation) கொடுக்கவேண்டி இருந்தது. போருக்குப் பின் உடன்படிக்கை மூலமாகப் புதிதாய் வகுக்கப்பட்ட எல்லையைத் தோல்வியடைந்த நாடு மதித்து நடக்கவில்லையெனில், அது தெய்வச் சீற்றத்திற்குள்ளாகும் என்ற நம்பிக்கை இருந்து வந்தது. ஆனால், இன்றிருப்பதுபோன்றே அன்றும் இவ்வுடன் படிக்கைகள் எல்லாம் வெறும் ஏட்டுச் சுரைக்காய்களாக விளங்கினவேயொழியச் செயலளவில் அவற்றைக் கொண்டுவர இயலவில்லை; இதற்குக் காரணம் அரசியல் தேவை உடன்படிக்கைகளை மறுதலித்ததுதான் (repudiation). இவ்வுடன்படிக்கை செய்து சில ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர், உம்மாவின் போர்வீரர்கள் லகாஷைப் போரில் தோற்கடித்து வெற்றிமாலை சூடினர்.

நாளாவட்டத்தில் வலிமை பெற்ற ஒரு நாடு வலிமை குன்றிய மற்ற நாடுகளையெல்லாம் வன்முறையால் தன் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவரவே, நெடுநாள் நீடித்திருந்த அரசியற் குழப்பம் நீங்கி, அமைதிக்கு வழி வகுக்கப்பட்டது. லகாஷில் ஆண்டுவந்த உர்-நினா என்ற அரச வமிசத்தினர் பலவிடங்களைக் கைப்பற்றிய

போதிலும், கி.மு. 2677-க்கும் கி.மு. 2653-க்கும் இடையில், அவர்கள் லுகால்-சாகிசி என்ற பெயர்பெற்ற சமயக் குருவின் நடவடிக்கைகளால் வீழ்ச்சியுற்றனர். இவ் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமான லுகால் சாகிசி தனக்கு 'மன்னர்களின் மன்னன்' என்ற புகழ்ப் பெயரைச் சூட்டிக்கொண்டார். இதுகாறும் நகரவரசாய் விளங்கிவந்த உருக் என்ற இடத்தை மையமாகக்கொண்டு, இவர் 'கீழ்க்கடல்முதல் மேல்கடல்வரை' பரவியிருந்த ஒரு பேரரசை நிறுவினர். ஆனால், சுமேரிய அரசு முறையும், அதன் பின்வந்த அரசு முறைகளைப் போன்றே அவற்றை வென்ற அன்னியர்களால் நிரந்தரமாய் ஒன்றுபடுத்தப்பட்டது (unification). மேற்குப் பாலைவனங்களினின்றும் செமிடிக் மொழி பேசும் காட்டுமிராண்டிகள் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சுமேரியாவுக்குச் சென்று பலவிடங்களில் குடியேறினர்; இந் நாடோடிகளுக்குத் தலைவனாகச் சார்கன் (கி.மு 2637 - 2581) என்பவன் இருந்தான்; இவன் இரகசியமாகப் பிறந்தவன் எனவும், இவன் ஒரு கூடையில் வைக்கப்பட்டு யூஃப்ரேட்டசு நதியில் மிதக்கவிடப்பட்டானெனவும், பின்னர் ஒரு தோட்டக்காரன் அக் கூடையை எடுத்துப் பார்த்து, குழந்தை இருக்கக் கண்டு அதையெடுத்து வளர்க்கையில், பையன் அரச அம்சங்களுடையவனாய் வளர்ந்துவரவே, பாபிலோனிய அரசனாக இறுதியில் முடிசூட்டப்பட்டானெனவும் புராணம் கூறுகிறது. அக்காட் என்ற இடத்தைச் சேர்ந்தவனான இந்த சார்கன் (Sargon of Akkad) பாரசீக வளைகுடாமுதல் மத்திய தரைக்கடல்வரை பரவியிருந்த சுமேரிய—அக்காடியப் பேரரசை நிறுவினான்.

சார்கனுடைய பேரன், நராம்-சின் என்பவன் தன்னை நான்கு மண்டலங்களுக்கும் அரசன் என்று அழைத்துக்கொண்டான். சுசா என்றவிடத்திலிருந்து அவனுடைய நாட்டைத் தாக்கிய (assault) எல்லம் நாட்டவர்களை (Elamites) இவனுடைய அரசாங்கம் எதிர்த்து வெற்றியுமடைந்தது. ஆனால், அதன்பின் ஏற்பட்ட செமிடிக் அமோரியர்களின் தாக்குதலை இப் பேரரசு எதிர்த்து நிற்க இயலாமல், வீழ்ந்தது; வெற்றி பெற்ற அமோனியர்கள், ஹமுராபி (கி.மு. 1947 - 1905) என்று போற்றப்படும் சட்ட அறிஞரின் தலைமையில் பாபிலோனியாவைத் தலைநகரமாய்க் கொண்டு பாபிலோனியப் பேரரசை நிறுவினர். யூஃப்ரேட்டசு நதிப் பள்ளத்தாக்கில் முதலில் நகர வாழ்க்கை தோன்றியதற்கும், முதல் ஹமுராபியின் பேரரசு அழிந்ததற்கும் இடையில் 32 நூற்றாண்டுகள் கழிந்துவிட்டன என்பதை நாம் நினைவிலிருத்த வேண்டும். பாபிலோனியப் பேரரசு வீழ்ச்சியுற்று இன்று 38 நூற்றாண்டுகள் கடந்துவிட்டன. ஆயினும், அவற்றுள் கடைசி 10 நூற்றாண்டுகளைத்தாம் நம்முடைய நாகரிகத்தின் காலம் என்று நாம் குறிப்பிடலாம்.

இதற்கிடையில் நைல் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கிலும் நாம் இப்போது குறிப்பிட்டதைப் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் சுமார் கி.மு. 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே மரம், செங்கல், கல் முதலியவற்றால் நகரங்கள் எழுப்பவும், பித்தளையை உருக்கவும், ஓவிய எழுத்துகளை முதன் முதல் உண்டாக்கப்பட்ட 'காகிதத்தில்' எழுதவும் பழகி யிருந்தனர். இப்பள்ளத்தாக்கில் தோன்றிய நகரவரசுகள் எப்பொழுது பார்த்தாலும் ஒன்றோடொன்று போரிட்டுக்கொண்டே இருந்தன. இறுதியில் எல்லா நகரவரசுகளும் சேர்க்கப்பட்டு (consolidated) மேல்—எகிப்திய அரசு, கீழ்—எகிப்திய அரசு என்ற ஈரரசுகள் உருவாயின. இவை இரண்டும் மெனிசு என்ற அரசனால் கி.மு. 3200-ல் இணைக்கப்பட்டன. எகிப்தில் 'முதல் அரசவமிசத்தைத்' தோற்றுவித்த மெனிசு ஓர் அரசையும் நிறுவினான்; அது பல மில்லேனிய ஆண்டுகளுக்கு ஒரு வல்லரசாய் (Great power) விளங்கிற்று. அவ்வல்லரசு ஏற்படுவதற்கு முன்னும் அது சீர்குலைந்துபோன பின்னரும், அதுபோல் ஒரு வல்லரசு தோன்றவில்லை எனலாம். இந்த வியத்தகு நாகரிகத்தின் நல்ல சின்னங்களாக இருப்பவை, நான்காவது அரச குடும்பத்தினரால் கட்டி முடிக்கப்பட்ட பெரிய அரசர்களின் சமாதிகளாகிய கிசாவிலுள்ள பிரமிடுகளும், கால அளவையும்கடந்த சிறப்புடைய கல்லில் செய்யப்பட்ட சிங்கமுக (sphinz) உருவமும், கார்னுக, லக்சர் என்ற இடங்களிலுள்ள கோவில்களும், எண்ணற்ற அரசர்கள், குருக்கள், பிரபுக்கள் ஆகியோருடைய பாதுகாக்கப்பட்ட உடல்களும் ஆகும். மனித உயிர் அழியாமலிருப்பதற்காக எகிப்தியர்கள் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் வீண்போகவில்லை. ஆப்பிரகாம் வாழ்வதற்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர்களால் கல்லால் எழுப்பப்பட்ட இந்த நாகரிகச் சின்னங்களெல்லாம் மனித இனம் அழிந்தாலும் கூட அழியாதிருக்கும் என்பது திண்ணம்.

எகிப்தில் உயர்ந்த கலையும் கட்டடக் கலையும் தலைசிறந்து விளங்கின; வானவில் (astrology), கணிதம் (mathematics), பொறியியல் (engineering), மருத்துவம் (medicine) ஆகிய கலைகள் இங்குச் சிறிது சிறிதாகத் தொடங்கப்பட்டன. செமிடிக் நாடோடிகள் எகிப்தை வென்று, 'இடையர் அரசர்கள்' என்று விளங்கிய பதினாறுவது(ஹைக்சாசு) அரச வமிசத்தைத் தோற்றுவித்தனர். அதன்பின் அவர்களுக் கெதிராகப் புரட்சி தோன்றி, நாடு அவர்களிடமிருந்து விடுதலை அடைந்தது. 'இப்புதிய பேரரசின்'கீழ் எகிப்திய மன்னர்களான ஃபேரோக்களின் (pharaohs) நிகரற்ற அதிகாரமும், கோதற்ற புகழும், எகிப்தியச் சேனைகளால், எத்தியோப்பியா முதல் யூஃப்ரேட்டசு ஆறு வரை பரப்பப்பட்டன. சீரும் சிறப்பும் பெற்று

வாழ்ந்த எகிப்திய மன்னர்களுள் ஒருவனுன நான்காம் அமின்கோடெப் (கி.மு. 1385-1358) முதன் முதலில் ஒரே தெய்வ வழிபாட்டுச் சமயத்தை (monotheistic religion) ஏற்படுத்தினுன். அதாவது ஆட்டன் என்ற சூரிய தெய்வத்தை எல்லோரும் வணங்கவேண்டும் என்று பணித்தான். அத் தெய்வத்தின் பெயரைத் தனக்கு சூட்டிக் கொண்டு இக்னுட்டன் என்று தன்னை அழைத்துக்கொண்டான். ஆனுல், அவனுக்குப் பின் அவன் ஏற்படுத்திய ஒரு தெய்வ வழிபாடு மறைந்து, அமான்ரா குருக்களினுல் பல கடவுட்கொள்கை (polytheism) மக்களிடம் பரவலாயிற்று. இக்கனுட்டனின் உடம்பு அழிந்தாலும் அவன் புகழ் என்றும் அழியாமல் உலகில நிலைத்திருப்பதே அவனுடைய பெருமையை உணர்த்துகிறது. ஏனெனில், உலக மக்கள் அனைவரும் சகோதரர்கள் ; அவர்கள் எல்லோரும் ஒரே இறைவனின் திருவருளால் ஒரே உலகத்தின் கீழ் ஒன்றுபட்டு இறைவனுடைய நல்லாசிகளைப் பெற்று, நன்னெறியிலொத்துதல் வேண்டும் என்ற நோக்கத்தையுடைய பிற்காலத்தவருக்கெல்லாம் இவனே வழிகாட்டி ஆவான்.

படை வலிமிக்க எகிப்திய மன்னர்களும் தானைத் தலைவர்களும், வடக்கிலும் கிழக்கிலும் சென்று, அங்குள்ள பிறநாகரிக மக்களோடு போரிட்டனர் ; அவர்கள் அங்குள்ள பண்டை அரசுகளைவென்று, ஒன்று சேர்த்து இணைத்து நிலமானிய முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசுகளை (feudal kingdoms), நிறுவினர். ஆசியா மைனரில் தோன்றிய ஓரளவு சுமேரியப் பண்பாட்டையுடைய ஹிட்டைட்டிய அரசு (Kingdom of the Hittites), சில நூற்றுண்டுகள் வரை எகிப்திற்கு ஒரு வலுத்த எதிரியாய் விளங்கிற்று. அதன் படைகள் கி. மு. 1750-ல் பாபிலோனியாவைக் கொள்ளையடித்துச் சூறையாடின. இவ்விரு வல்லரசுகளுக்குமிடையில்தான் சிரியாவின் கரையோரத்தில் மிட்டானியர்களின் (Mitannis) மாநிலம் (realm) இருந்தது. மூன்றும் தாத்மெசு (கி.மு. 1480-1450) என்ற எகிப்திய அரசன் சிரியாமீது படையெடுத்ததன் பின்னர், எகிப்து அரசுக்கும் ஹிட்டைட்டி அரசுக்கும் போர்கள் தொடர்ந்து நடந்தன. மிட்டானிய அரசில் கண்டெடுக்கப்பட்ட களிமண் முத்திரைகள் கி. மு. 1400-ல் இம்மூன்று அரசுகளும் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டதைக் காட்டுகின்றன ; அதன்படி அவை ஒவ்வொன்றும் ஆக்கிரமிப்பைக் கைவிடல் வேண்டுமென்றும், ஒன்றுக்கொன்று உதவி (mutual aid) செய்து கொள்ளவேண்டுமென்றும், ஒரு நாட்டிலிருந்து மற்ற இரு நாடுகளுக்குள் புகுந்த குற்றவாளிகளை அவர்கள் நாட்டில் ஒப்படைக்க (extradidition) வேண்டுமென்றும் தீர்மானங்கள் செய்யப்பட்டன. ஆனுல், போர் தொடர்ந்து நடந்தது : கடைசி

யில் ஹிட்டைட்டி அரசராகிய மூன்றும் ஹாட்டுஷிலிஷ் என்பவர், தன்னுடைய நாட்டைத் தாக்கிய அசீரியர்களுக்கு எதிராக, எகிப்திய மன்னரான இரண்டாம் ராமிசெசுடன் கி.மு. 1280-ல் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார் ; இவ்வுடன்படிக்கையின் மூன்று நகல்கள் எகிப்திய, ஹிட்டைட் மொழிகளில் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், அக் காலத்தில் அரசியல் உடன்படிக்கை மொழியாய்க் கருதப்பட்ட அசல் பாபிலோனிய மொழியில் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் ; அந்தச் சுவடி தொலைந்துவிட்டது.

' ஆயிரக் கணக்கான தெய்வங்களின் முன்னிலையில் ' எழுதப்பட்ட இவ்வுடன்படிக்கையை நிரந்தர அமைதியை நிலைநாட்ட வல்லதும், போரைப் பூண்டோடு அழிக்கவல்லதும், ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்யத் தூண்டுவதுமாகிய ஒப்பந்தம் (pact) எனலாம். இவ்வொப்பந்தம் கூறுவதாவது :

" இவ்விரு நாடுகளுக்கிடையில் பூசல்கள் என்பதே மூளக்கூடாது. ஹிட்டைட்டியர் தலைவர் (எக்காரணத்தை முன்னிட்டும், எதையாவது கைப்பற்றும் நோக்கத்துடன்) எகிப்து நாட்டில் ஒருகாலும் நுழையக் கூடாது ; ராமிசெசஸ் என்ற எகிப்தியத் தலைவரும் எதையாவது கைப்பற்றும் குறிக்கோளுடன் ஹிட்டைட்டியர் நாட்டில் ஒருகாலும் படையெடுத்தல்கூடாது. பகைவர்கள் (அல்லது பகை அரசு) எகிப்தின்மேல் படையெடுத்து வந்தால், எகிப்து மன்னருடைய வேண்டுகோளின்படி ஹிட்டைட்டி மன்னர் எகிப்து அரசருடன் சேர்ந்து பகைவர்களை எதிர்த்து அழித்து விடவேண்டும். ஆனால், ஹிட்டைட்டி மன்னர் நேரடியாகப் போக விழையாவிடில், அவருடைய காலாட்படையையும் (infantry) தேர்ப் படைகளையும் (chariotry) எகிப்துக்கு அனுப்பிவைத்து, எதிரியை அழிப்பார் ; அல்லது எகிப்து மன்னரின் குடிமக்கள் அவருக்கு எதிராய்க் குற்றம் புரிவாராயின், அதனால் எகிப்து மன்னர் சினங்கொண்டால், ஹிட்டைட்டி மன்னரும் உடன் சேர்ந்து அவர்களை அடக்குவார்."

கூட்டுப் பாதுகாப்பை வலியுறுத்தும் இக் கடப்பாடுகள் (obligations) ஆக்கிரமிப்பு, புரட்சி (revolution) இவற்றைத் தடுத்து, ஒருவர்க்கொருவர் உதவிசெய்வதற்கு வழிசெய்தன. நாடு கடந்து நாடு வந்து புகலிடம் தேடியவர்களை(fugitives) அவரவர் நாட்டில் ஒப்படைக்கவும் இவ்வொப்பந்தத்தில் வழி (provision) வகுக்கப்பட்டது.

" எகிப்து தேச மக்களில் ஒருவர் ராமிசெசு நாட்டை விட்டோ, அல்லது ஒரு நகரைவிட்டோ ஓடிப் போய்

ஹிட்டைட்டி மன்னரிடம் சரணடைந்தால், ஹிட்டைட்டி மன்னர் அவரை வரவேற்காது, எகிப்தின் தலைவனை ராமிசெசிடம் ஒப்படைத்துவிடுதல் வேண்டும்,'' என்றும் இவ்வொப்பந்தம் கூறுகிறது.''

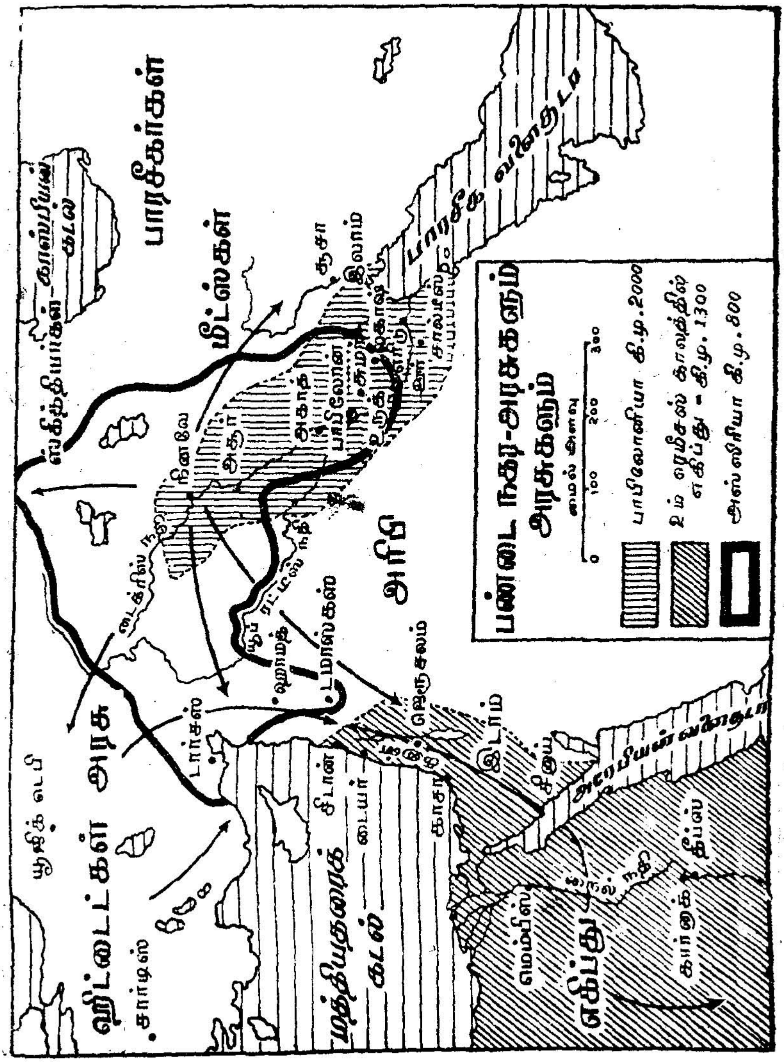

படம் 1. பண்டைய நகர-அரசுகளும், அரசுகளும்

இவ்வொப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்படுகிற புகலிடம் நாடியவர், அரசியல் குற்றவாளிகளே யன்றி, சாதாரணக் குற்றவாளிகளல்லர் என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும்; ஆனால், இக் கால உடன்படிக்கைகளில் அரசியல் குற்றவாளிகள் இத்தகைய ஒப்படைப்பிலிருந்தும் விலக்கப்படுகின்றனர். இதைத் தவிர, மற்றெல்லாவகையிலும் முப்பத்திரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட இந்த ஆவணம் (document), இக் கால ஒப்பந்தங்களை முழுதும் ஒத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இன்று இருப்பதைப் போன்றே அன்றும் அரசியல் குறிக்கோள்களை அடைவதற்காகப் பயணம் செய்தலும், திருமண உறவுகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ளுவதும் மிகவும் உறுதுணை செய்தன. ஹிட்டைட்டி அரசரான ஹாட்டுஷிலிஷ் நைல் நதியைப் பார்க்கச் சென்றார்; பின் அவர் தன் மகளையே எகிப்திய அரசனான ஃபேரோவிற்கு மணஞ் செய்வித்தார்.

கி.மு. 13ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், வடக்கிலும் மேற்கிலுமிருந்து வந்த காட்டுமிராண்டிகள் கூட்டங் கூட்டமாக ஹிட்டைட்டியர்களைத் தாக்கினர். லிபியர், எத்தியோப்பியர் தாக்குதலாலும் புரட்சியாலும், எகிப்து சீர்குலைய ஆரம்பித்தது. இச் சூழ்நிலை மத்திய லெவான்ட் மக்களுக்குப் புதிய வாய்ப்புக்களை அளித்தது. அரேபியாவிலிருந்து வந்த ஹீப்ருக்களும், ஏஜியனிலிருந்து குடியேறி கடற் கொள்ளைத் தொழில் செய்துகொண்டிருந்த பிலிஸ்டைன்களும் (Philistine) லெவான்ட் கடற்கரையில் வாழ்ந்த பூர்வீகக் குடியினரான கானான் மக்களைத் (Canaanites) தாக்கினர். பிலிஸ்தீனர்கள் (அவர்களின் பெயரையொட்டியே பாலஸ்தீன் என்ற பெயர் அந்நாட்டிற்கு இடப்பட்டது) அவர்கள் புகழடையக் கூடிய செயல் எதுவும் செய்யவில்லை; அதற்கு மாறாக அவர்களுடைய செயல்கள் அவர்களுடைய கௌரவத்தைக் குறைத்தன; ஹீப்ரு மக்கள், இசுரேல், ஜூடா என்ற இரு சிறிய அரசுகளை நிறுவினர்; அவை சிலவேளைகளில் ஒன்றுபட்டும் சில வேளைகளில் தனித்தனிச் சுதந்திர அரசுகளாகவும் இருந்தன. சாலமன் (கி.மு. 975-955) என்ற மன்னரின் ஆட்சியில் இவ்விரண்டு அரசுகளும் அதிகாரத்திலும் செல்வத்திலும் உச்ச நிலையடைந்தன. பூர்விகக் குடியினரான கேனனியர்களின் சந்ததியார்களாகக் கருதப்படும் ஃபொனீசியர்கள் டைர் (Tyre), சைடன் (Sidon) என்ற ஊர்களை நிறுவி, தலை சிறந்த கப்பலோட்டிகளாகவும் வியாபாரிகளாகவும் விளங்கினர்.

பிற்கால மக்களுக்கு இச் சிரியா மக்கள் பல துறைகளில் வழிகாட்டியாய் விளங்கினார்கள். ஃபொனீசியர்களே முதன்முதலில்

அகர வரிசை (alphabetic) எழுத்தைக் கண்டுபிடித்திருக்கலா மென்று கருதப்படுகிறது; தூரப் பிரயாணங்கள் பல செய்து வந்த அவர்கள் அவற்றின் விளைவாக அட்லாண்டிக் மகாசமுத்திரத்தைக் 'கண்டு பிடித்தனர்' (discovered). ஸ்பெயின், ஃபிரான்சு, ஆஃப்ரிக்கக் கடலோரங்களைத் துருவி ஆராய்ந்தனர் ; மார்சேல் பட்டணத்தில் தங்கி வாழலாயினர்; கார்த்தேஜ் என்ற நகரத்தை யும் தோற்றுவித்தனர்; இந்நகரமே நாளடைவில் முன்னைவிடப் பெரியதோர் அரசு முறையில் ஒரு 'வல்லரசாக' விளங்கிற்று. கி.மு. 586-ல் நெபுசாட்னிசார் என்ற தலைவனின்கீழ்ப் புதிய பாபிலோனி யர்கள் ஜெருசலத்தைத் தாக்கிக் கொள்ளையடித்துத் தீ வைத்த போதே, ஹீப்ரு மக்கள் தங்கள் சுதந்திரத்தை இழந்தனர்; வெற்றி பெற்ற பாபிலோனியர்களால் அவர்கள் சிறைபிடிக்கப்பட்டனர். ஆனால், கைரஸ் என்ற பாரசீக மன்னரால் பாபிலோன் கைப்பற்றப் பட்டதும், பாபிலோனியர்களின் ஆதிக்கம் சீர்குலைந்தது. இதுகாறும் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த ஹீப்ரு மக்களில் எஞ்சியோர் விடுதலை யடைந்து, தங்களுக்கென வாக்களிக்கப்பட்ட நாட்டிற்குத் திரும்பி, சாலமனின் கோவில்களை மீண்டும் கட்டினர்; மற்றவர்கள் பல விடங்களுக்குப் பரவிச் சென்று வாழலாயினர். யூதர்கள் இவ்வாறு சிதறுண்டு போயினர்.

அன்று ஒரு கூட்டத்தின் தெய்வத்தால் 'தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள்' என்று கருதப்பட்ட ஹீப்ரு மக்கள் இவ்வாறு பலவிதத் துன்பங்களையடைந்தும், அறநெறியைக் காண முயன்று, அதனால் பல ஆன்மிகத் துன்பங்களை அடைந்தும், இவற்றின் விளைவாக ஒரே தெய்வ வழிபாட்டுச் சமயத்தை நிலைநாட்டினர். இவ் வழிபாட்டினின்றும் பிறந்தவையே மனித சகோதரத்துவம் என்ற சீரிய நோக்கமும், உயர்ந்த ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளும் ஆம்; இவையே சுடேயம் (Judaism), கிறித்துவம், இஸ்லாம் முதலிய சமயங்கள் தோன்றக் காரணமாயின. யூதர்களைப்போன்று தங்கள் கொள்கைக்காகத் துன்புறுத்தப்பட்டவர்கள் உலகில் யாருமே இல்லை எனலாம். இஸ்ரேல் இருப்பதைப் பார்த்தால்கூட வெட்கித் தலைகுனியும் அல்லது மனச் சஞ்சலம் அடையும் மக்களால் கொலை செய்யப்பட்டுப் பூண்டோடு அழிந்தவர்கள் யூதர்களைப்போன்று வேறு யாருமில்லை. 3½ மிலேனிய ஆண்டுகளாக ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களினால் அவர்களின் அடையாளமோ, மொழியோ, இறை வழிபாடோ பாதிக்கப்படாதவாறு இருப்பதைப்போல, வேறு எம்மக்களுடைய சமயமும், மொழியும் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதைச் சீனவுக்கு மேற்கில் காண இயலாது.

யூதர்களும் அசிரியர்களும் செமிட்டியர்களேயென்றாலும், அசிரியருடைய வரலாறு யூதருடையதற்கு நேர்மாறானது. அசிரிய

அரசர்கள், டைகிரிசு பள்ளத்தாக்கில் கல்லால் ஆகிய நினெவா (Nineveh) என்ற நகரத்தை எழுப்பினர். அசிரியர்களே பொதுவாகப் போர்க்கலையில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். மிகப் பிடிவாதத்துடன் போரிடுவதில் அவர்களுக்கு நிகர் வேறு யாருமில்லை. முதலாம் டிகிலாத்து பைலசர் என்ற அவர்களுடைய அரசரின் ஆட்சியில், அசிரியர்கள் தங்கள் குதிரைப்படை (cavalry), தேர்ப்படைகளின் வலிமையாலும் மற்றப் படைச் சூழ்ச்சியாலும் கி.மு. 1100-ல் பாபிலனைக் கைப்பற்றினர். மூன்றரை நூற்றுண்டுகளுக்குப் பின்னர், மூன்றும் டிகிலாத்து பைலசர் பல இடங்களைக் கைப்பற்றினர். அவருக்குப்பின் வந்த 2ஆம் சார்கன், செனுகெரிபு, அவருக்குப் பின் ஆண்ட அரசர்கள் யாவரும் தொடர்ந்து போர் நடத்திப் பல வெற்றிகள் எய்தினர். அதற்குமுன் யாரும் அவ்வித வெற்றியடைந்ததாய்த் தெரியவில்லை. ஆனால், அவர்களுக்குப் பின் ஒருசில அரசர்களே அதைப்போன்ற வெற்றி யடைந்திருக்கின்றனர். பிலிஸ்டா, சமாரியா, டமாஸ்கசு முதலிய நகரங்கள் அசிரியர்களுடைய ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவரப் பட்டன. மாட்சிமையுடன் விளங்கி வந்த எகிப்து தோற்கடிக்கப் பட்டு (675-663 வரை) அசிரியர்கள் கையிலிருந்தது. எனவே, இங்குதான் அசிரியர்களின் 'உலகப் பேரரசு' (world empire) தோன்றியது. காஸ்பியன் கடலிலிருந்து நைல் நதியின் முதல் அருவி வரை இப் பேரரசு விரிந்திருந்ததால், இதை உலகப் பேரரசு என்று கருதுகின்றனர். ஆயினும், போர் செய்யும் பிடிவாதக் கொள்கை இறுதியில் தவிர்க்கவொண்ணு வறுமையையும், மக்கள் உயிரிழப்பையும் விளைவித்தது. அசிரியர்களைக் கி. மு. 650-ல் எகிப்தியர் தங்களுடைய நாட்டினின்றும் வெளியேற்றினர். பாபி லோனியா (இது முன்பு அசிரியர்களால் அழிக்கப்பட்டது), இலாம் நகருடன் நேச உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு, அசிரியர்களுக்கு எதிராய்ப் புரட்சி செய்தது. பின்னர் அவர்கள் மீட்சுகளுடன் சேர்ந்துகொண்டு, அசிரியர்களைத் தாக்கி, நினவே என்ற நகரைக் கி. மு. 612-ல் அழித்தனர். இரண்டு நூற்றுண்டுகள் கழிந்து சென போன் பாழடைந்த இந் நகரை வந்து பார்த்தபோது, அது மனிதர்கள் வாழவொவ்வாத சூழ்நிலையிலிருந்தது; அசிரியர்கள் என்ற பெயரே அவ்விடத்திலிருந்து மறைந்துவிட்டது.

ஒன்றுக்கொன்று இணங்கிப் போகாத, தனித்த அரசுகளுக் கிடையே ஏற்படும் குழப்பத்தை நீக்கி, அமைதியை நிலைநாட்ட வல்ல ஓர் 'உலக அரசு' என்ற அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற சீரிய நோக்கம், அசிரியா அழிய நான்கு மிலேனிய ஆண்டுகள் இருக்கும்பொழுதே, நாகரிகத்தைத் தோற்றுவித்த இடங்களிலெல்லாம் வேரூன்றியது. போரை விரும்பும் மற்ரெரு

கூட்டம், வடக்கிலிருந்து வந்து, பல நகர-அரசுகளை உள்ளடக்கி, ஓர் அரசை ஏற்படுத்திற்று; (இவர்கள் ஆரிய மொழியையோ அல்லது ஹிட்டிட்டியர், கிரேக்கர், ரோமானியர், இன்றைய ஐரோப்பியர் பேசும் மொழியையே பேசிவந்தனர்.) இவர்கள்தாம் பாரசீகர்கள். பாரசீக அரச வமிசத்தை முதன்முதலில் ஏற்படுத்தியவராகக் கிரேக்கர்களால் அகேமீனஸ் என்று அழைக்கப்பட்டவருடைய பேரன் கைரஸ், கி. மு. 550-ல் அரியணை ஏறினர்; இவர் லிடியாவின் மன்னரான குரோசசைத் தோற்கடித்து, கி. மு. 538-ல் பாபிலோனைக் கைப்பற்றினர். கைரஸின் மகன் காம்பீசஸ், எகிப்தைக் கைப்பற்றினர். கி. மு. 521-ல் முடிசூடிய முதலாம் டேரியஸின் ஆட்சியில்தான் பாரசீகப் பேரரசு தோன்றிற்று. இது டான்யூபிலிருந்து சிந்துவரையிலும், காகசஸ், ஆரல் கடல்களிலிருந்து மேற்கு எகிப்துவரையிலும் பரவியிருந்ததால், இதை ஓர் 'உலக அரசு' என்று கூறலாம். ஸ்கித்தியர்களைத் தோற்கடிப்பதற்காக டேரியஸ் மேற்கொண்ட பால்கன் படையெடுப்புத் தோல்வியுறவே, கிரேக்க நாட்டைக் கைப்பற்ற டேரியஸ் தீர்மானித்தார். கிரேக்க நாட்டைப் பாரசீகர்கள் கைப்பற்ற மேற்கொண்ட முயற்சிகள் ஒரு தனி வரலாறுக இருக்கின்றன.

எனவே, எழுதப்படிக்கத் தெரிந்த முதல் பண்பாடுகளின் நிலைக்களனாய் விளங்கிய நகரவரசுகள், அரசுகளும், பேரரசுகளும் உருவானபோது நகராட்சி மன்றங்களாக (Municipalities) மாறின. மேலே கூறப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்த நிலங்களில்தான் மாற்றம் ஏற்பட்டது என்று கருதுவது தவறு. ஏனெனில், உலகின் வேறு பகுதிகளிலுள்ள அமெரிந்திய மக்கள் இதே மாதிரி மாறுதலுக்குள்ளாயினர். கரீபியனுக்கு மேற்கிலுள்ள அடர்ந்த காடுகளில் வாழ்ந்த மாயர்கள், கி. மு. 500-க்கு முன்பே நகர வாழ்க்கைக் கலைகளை வளர்த்து வந்தனர்; ஆனல், வெகு காலமாய் நகரங்களுக்கும் சிறிய அரசுகளுக்கும் தொடர்ந்து நடந்துவந்த பூசல்களின் இறுதியில், அவைகள் எல்லாவற்றையும் பிணைத்து, அவர்கள் ஒரு பேரரசை எழுப்பினர்; இப்பேரரசு 4 நூற்றுண்டுகள் (கி. பி. 300-690) நீடித்திருந்தது. அதனுடைய வழியுரிமை பெற்ற ஆச்டெக் சமுதாயமும் (Aztec), ஆச்டெக் அரசு முறையும் ஒரு பேரரசை நிறுவப்போகும் தருணத்தில், ஸ்பானியர்களால் தாக்கப்பட்டுத் தோல்வியடைந்தன. மதற்கிலும், அதைப்போன்றே ஐந்து நூற்றுண்டுகளாகப் பூசலிட்டு வளர்ந்து வந்த பெருவின், இங்கா நகரங்கள் கடைசியில் ஓரரசு முறையை வளர்த்து ஒரு பேரரசாக உருவெடுத்தபோது, அவையும் ஸ்பானியர்களால் தாக்கப்பட்டு வீழ்ந்தன.

இந்தியாவில் முதன்முதலில் தோன்றிய நாகரிகம் சிந்து-கங்கைப் பள்ளத்தாக்குகளில் வாழ்ந்த கறுப்பு நிறமுடைய திராவிடர்களின் நாகரிகமாகும்; இந் நாகரிகம் சுமேரியாவிலும், எகிப்திலும் முதல் நகரங்கள் ஏற்பட்ட பின்னரே தோன்றிற்று என்று கருதப்படுகிறது. சிந்து நாகரிகத்திற்கும், சுமேரிய, எகிப்து நாகரிகங்களுக்குமிடையில் தொடர்பு இருந்ததற்கு அறிஞர்கள் சான்று பகர்கின்றனர். ஆதிகால வடமேற்கு இந்தியாவில் சுமேரியர் செல்வாக்கிருந்தமைக்கும் சான்று காட்டுகின்றனர். ஹமுராபியின் காலத்திற்கு முன்பே, வடக்கிலிருந்து வந்த ஆரிய மொழி பேசும் நாடோடிகள் இச் சிற்றரசுகளைக் கைப்பற்றினர். அதன் விளைவாகப் பண்பாட்டுச் சேர்க்கை (cultural fusion) தோன்றிற்று. கி.மு. 6ஆம் நூற்றுண்டில் தோன்றிய புதிய உயர்ந்த நாகரிகம், இப் பண்பாட்டுச் சேர்க்கையின் விளைவு ஆகும். இந் நாகரிகம் மனித இனத்தின் முக்கிய சமயங்களில் ஒன்ருகக் கருதப்படும் கௌதம புத்தர் ஏற்படுத்திய பௌத்தமதத்திற்கு அடிகோலியது. பௌத்த மதம் ஆசியாவின் பெரும் பகுதியில் பரவியிருந்தபோதிலும், கி பி. 11ஆம் நூற்றுண்டில் இந்தியாவிலிருந்தே அது மறைந்துவிட்டது. ஆனால், புத்த மதத்தால் இந்து மதத்தை வேருடன் அழிக்க முடியவில்லை.

எதிர்கால மக்களுக்குப் புத்த மதத்தை ஈந்த நாகரிகத்தில் வளர்ந்த நாடுகளுக்கு இடையில் ஒற்றுமை இல்லை; பிணக்கும் பூசலும் நிறைந்திருந்தன. இறுதியில் அவர்களுக்குள் ஒற்றுமையை நிலைநாட்டியவர் சந்திரகுப்த மௌரியர்; கி. மு. 320-ல் இவர் பஞ்சாபையும், கங்கைப் பள்ளத்தாக்கையும் கைப்பற்றி, கிழக்குக் கடலிலிருந்து மேற்குக் கடல்வரை பரவிய மௌரியப் பேரரசை நிறுவினர். சந்திரகுப்தருக்குப் பின்னர், அசோகர் (கி.மு. 264-227) அரியணை ஏறினர். அப்பொழுது உலகை ஆண்ட அறிவாற்றல் மிக்க பேரரசர்களில் தலைசிறந்து விளங்கியவர் அசோகர்; அன்பும் இரக்கமும் உருவெடுத்து வந்த அசோகர், தம் சக்திகளைப் போரில் அழிக்காது, மக்களின் பொதுப் பணிகளுக்காகவும், புத்த மதத்தைப் பிரசாரம் (propagation) செய்து பரப்பவும் பயன்படுத்தினர். அதற்குப் பின், பல நூற்றுண்டுகள் நாட்டில் அன்னியர் படையெடுப்பும், குழப்பமும், போரும் மல்கிக் கிடந்தன. மௌரியர்களுக்குப் பின் நாட்டின் ஒற்றுமைக்காகப் பாடுபட்டவர்கள் குப்தப் பேரரசை (கி. பி. 400-500) எழுப்பிய குப்த மன்னர்கள். இப் பேரரசு வீழ்ச்சியுற்றபின், நூற்றுக்கணக்கான சுதந்திரமுள்ள இந்திய அரசுகள் ஒன்றுபட்ட அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்தவில்லை; அதற்குப் பின் இந்தியாவில் ஒற்றுமையை நிலைநாட்டியவர்கள் மொகலாயப் பேரரசர்கள்; மொகலாய அரசர்களில் தலைசிறந்த பேரரசர் அக்பர் (1556—1605) ஆவார்.

அரசியல் குழப்பத்திலிருந்து ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துவதற்காக் நடைபெற்ற இந் நாடகத்தில், சீனாவின் பங்கும் முக்கியமானது. கி.மு. 3000-ல் மங்கோலியாவின் தரீம் பள்ளத்தாக்கிலும் ஹோரவேங்கோ (மஞ்சள் நதி), யாங்கட்சிகியாங் நதிப் பள்ளத்தாக்குகளில் மற்றொரு பெரிய நாகரிகம் தோன்றியது. இங்கும் பல நகர-அரசுகள் சேர்ந்து ப ◌ டமானிய முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல சிற்றரசுகளைத் தோற்றுவித்தன. இவைகள் ஒன்று சேர்ந்து, நன்றாக இணைக்கப்படாத ஒரு பேரரசை நிறுவின. இப் பேரரசு 'வானுலக மக்கள்' என்று அழைக்கப்பட்ட சமய குருக்களால் ஆளப்பட்டது. புராணங்களில் கூறப்படுகிற பல அரசர்களின் ஆட்சிக்குப் பின்னர் ஷாங்கு அரச வமிசமும் (கி.மு. 1766 - 1122), செள அரச வமிசமும் (கி.மு. 1122-250) பல சிற்றரசுகளை ஒன்று சேர்த்துப் (consolidated) பெரிய மாநிலங்களை ஆண்டு வந்தன. ஆனால், கி.மு. முதல் மிலேனியத்தில் எண்ணற்ற சுதந்திரமுள்ள பல சிறு அரசுகள் தோன்றின. அவற்றுள் வடக்கேயுள்ள டிசி, சின் அரசுகளும், யாங்கட்சிகியாங் நதிக்கரையில் அமைந்திருந்த செள அரசும் 'வல்லரசுகளாக' விளங்கின. பூசலும் போரும் மலிருந்திருந்தபடியால், அவர்களுக்குள் ஓயாத அரசியற் குழப்பம் நாடு முழுவதும் நிறைந்திருந்தது. அரசுகள் தத்தம் தலைமையை நிலைநாட்டப் போர்புரிந்து கொண்டிருந்த காலம் அது. நாட்டில் அமைதியைக் காண்பது அரிதாய் இருந்தது. கி. மு. 500-க்குப்பின் வந்த காலம் சான்கோ 'சண்டையிடும் அரசுகளின் காலம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. பன்னாட்டுச் சங்கங்களும் (League of Nations) படைக்குறைப்பு மகாநாடுகளும் நடைபெற்றன (disarmament conferences); சர்வதேச சட்டத்தைப் (International law) பல அரசுகளும் மதித்து நடக்கச் செய்வதற்காகப் பல முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. இவையெல்லாம் நிலையான அமைதியை ஏற்படுத்தவில்லை. சின் அரசவமிசத்தைச் சேர்ந்த சி. குவாங்-டி (முதல் உலகப் பேரரசர்) என்ற அரசர் ஹூனர் படையெடுப்பைத் தடுப்பதற்காகக் கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் 'பெரிய மதில்' ஒன்றை எழுப்பினார். மரபுகளின் (traditions) கட்டுப்பாட்டை நீக்கவும், அதிகாரத்தைக் குலைக்கவும் சீன மரபுகளடங்கிய 'புத்தகங்களை அவர் எரித்தார்'; ஒன்றோடொன்று போரிடும் அரசுகளை ஒன்றாகப் பிணைத்துத் தன் பேரதிகாரத்தை அவர் நிலை நாட்டினார். அவர் செய்த இவ் வுயர்ந்த தேசப் பணியை ஹான் அரச வமிசத்தினரும் (கி.மு. 206-கி.பி. 172) தொடர்ந்து நடத்திப் பாதுகாத்துவந்தனர். அதன்பின் சீனாவில் பல துன்பங்கள் பல காலங்கள் நீடித்திருந்தபோதிலும், இடையிடையே ஒற்றுமையும் அமைதியும் நிலவின. இறுதியில் அன்னியர் வெற்றியால், ஒற்றுமை குலைந்தது; அமைதி நிலவ

வில்லை. மேலைநாகரிகம், சீன ஏகாதி பத்திய ஆட்சி முறையை அழித்துப் பண்டைய அரசியல் சமுதாய அமைப்புகளைக் குலைத்து அரசியற் குழப்பம் நிறைந்த ஒரு புதிய புரட்சி யுகத்தை உருவாக்கும் வரையிலும், சீனு, மங்கோல், மிங்கு, மஞ்சு வமிசங்களைச் சேர்ந்த பேரரசர்களின்கீழ் ஒரே ஆட்சியமைப்பில் (polity) இருந்து வந்தது.

2. கிரீசின் சிறப்பு

'அரசியல் அதிகாரத்தையும் தத்துவத்தையும் (philosophy) ஒன்ருக இணைக்காதவரையில், இவற்றுள் ஒன்றை மட்டும் தழுவி மற்றதைப் புறக்கணிப்போரைக் கட்டாயமாக ஆட்சியிலிருந்து அகற்ருதவரையில், கிரேக்க அரசுகளிலிருந்தோ, அன்றி மனித இனத்திலிருந்தோ தீமைகளை அறவே நீக்குவது இயலாது. இரு வகைகளில் அரசியல் அதிகாரத்தையும் தத்துவத்தையும் ஒன்ருய் இணைக்கலாம். ஒன்று, நம் அரசுகளில் தத்துவ அறிஞர்களாக இருப்பவர்கள் மன்னராக வேண்டும்; அல்லது இப்பொழுதைய மன்னர்கள், கொற்றவர்கள் (potentates) என்று அழைக்கப்படுவோர் தத்துவ அறிஞர்களாக மாற வேண்டும்.'

—பிளேட்டோ 'குடியரசு' என்ற தன் நூலில் இவ்வாறு எழுதினுர்.

எகிப்தில் 3 ஆம் தாத்மெசும், சீனுவில் சாங் வழியினராகிய பேரரசர்களும் ஆட்சி புரிந்து வரும்போது, வடக்கிலிருந்து வந்து கிரேக்க தீபகற்பத்திற்குள் (peninsula) நுழைந்த ஆரிய மொழி பேசும் காட்டுமிராண்டிகளை அயோனியர், அயோலியர், டோரியர், மாசிடோனியர், திரேசியர் என மொழிவாரியாகப் பிரிக்கலாம். இவர்கள் அனைவருர் தங்களை 'ஹெலன்கள்' என்று அழைத்துக் கொண்டனர். கிரேக்கர்களின் முதல் இதிகாசங்களாகக் (epic) கருதப்படும் ஹோமர் எழுதிய 'இலியட்,' 'ஓடிசி' இவற்றிலிருந்து டிராய் நகர் கைப்பற்றப்பட்டதையும், வாகை சூடியவரின் மற்ற நடவடிக்கைகளையும் பற்றி ஒருவாறு அறியலாம். ஆதென்சிடமிருந்து திறைப்பொருளாகவும் (tribute), பலிப்பொருளாகவும் பெற்ற அத்தீனிய இளைஞர்களைக் கொன்று தின்று வந்த பாதி காளை வடிவும், பாதி மனித உருவமும் கொண்ட மின்னேட்டார் என்பவனை, தெசியூசு என்ற வீரர் நோசஸ் நகருக்குச் சென்று, மினேசு மன்னரின் மகள் அரியதீன் உதவியால் கொன்ருர். இக்

கதையையும் அவர்களுடைய புராணங்கள் வாயிலாய் நாம் அறிகிறோம். கதைகள் என்ன கூறினும், நோசஸ் நகரம் கிரீட் தீவின் தலைநகராயும், மினோன் அல்லது மைசினியன் நாகரிகத்தின் இருப்பிடமாயும் விளங்கிற்று என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. முதலில் சூறையாடப்பட்டுப் பின்னர் கி. மு. 1400-ல் தீ வைக்கப் பட்டுக் கி. மு. 1000-ல் இருந்த இடம் தெரியாமல் அழிந்து போனதும் தீக்கிரையானதுமான நோசஸிலிருந்து தப்பிய பிலிஸ்டியர், கால் சென்ற இடமெல்லாம் சென்று வாழலாயினர். மற்றவர்கள் புகலிடம் தேடி, இடம்பெயர்ந்து (migration), இடம் சென்று மறைந்தனர்.

கிரீட் மக்களின் கலைகளையும் திறமைகளையும் தழுவிக் கிரேக்கர்கள் ஒரு புதிய நாகரிகத்தைத் தோற்றுவித்தனர். இப் பண்பாட்டை உருவாக்கிய இப் பெருமக்களும் முதன் முதலில் நகர-அரசுகளிலே வாழ்ந்துவந்தனர். இந் நகர-அரசுகளில் போர்வீரக் குடிமக்களும், நிலச்சுவான்தார்களுமே அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தனர். குடியேறிய கிரேக்கர் பூர்விகக் குடிகளுடன் போரிட, அப் போரில் வெற்றி பெற்ற கிரேக்கரின் வழிவந்த மக்களே இவ்வரசியல் பொறுப்பை ஏற்றனர். போரில் தோல்வியுற்றோர் (ஸ்பார்ட்டாவில் போன்று) 'கெலாட்சு'களாகவோ (அடிமைக் குடியானவர்களாகவோ) அல்லது 'பீரியோசி' என்ற வர்த்தகர்களாகவோ அரசியல் உரிமைகள் (political rights) இல்லாது வாழ்ந்தனர். இந் நகரவரசுகளில் முடியாட்சியும் (monarchy) உயர்குடியாட்சியும் (aristocracy) சீர் குலைந்து, கொடுங்கோலாட்சியாகவும் (tyranny) செல்வச் சிறு குழு ஆட்சியாகவும் (oligarchy : ஆலிகார்க்கி) மாறிய பின்னரே, மக்களாட்சி என்ற கருத்து பல கிரேக்க சமுதாயங்களில் உதிக்கலாயிற்று. பல்வகையான ஆட்சிமுறைகளைக் குறிக்கும் இச் சொற்கள் (terms) அனைத்தும் கிரேக்க மொழியினின்றும் தோன்றியவையே. ஹென்றி மெயின் கூறுவது போன்று, இவ்வுலகில் இயங்கும், வாழும் ஒவ்வொன்றும் கிரேக்கத்தினின்று பிறந்தவை என்று கூறலாம். எனினும், அத்தீனிய மக்களாட்சி உச்சநிலையிலிருந்தபோது, அத்தீனிய சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த குடிமக்கள் மட்டுமே வாக்குரிமைகளைப் (voting rights) பெற்றிருந்தனர்; மற்றவர்கள், அடிமைகள் உட்பட, அரசியல் உரிமைகள் ஏதுமின்றிச்சமுதாய முடிவுகளில் பங்கு எதுவும்இன்றி வாழ்ந்தனர். ஆனால், பொதுவாக எல்லாக் கிரேக்கர்களும், அதிலும் சிறப்பாக அத்தீனியர்கள், நாடகம், கவிதை, சிற்பம் முதலியவற்றை மிக உயரிய அழகிய நிலையில் வளர்த்து வந்தார்கள். தந்திரம், ஆர்வம், ஐயம் ஆகியவற்றோடு விளங்கிய கிரேக்க உள்ளம், நாளடைவில் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி, தன்மானம், குடிக்-

கடமை, மனித சுதந்திரம் முதலிய நற்பண்புகளை இவ்வுலகிற்கு ஈந்து, 25 நூற்றுண்டுகள் மேலையுலகம் கண்டு பொருமைப்படக் கூடியதயும், மனித இனத்தின் முன்மாதிரியாயும் விளங்கிற்று.

கி. மு. 490-ல் டேரியஸின் தலைமையில் பொனீசியாவின் கடற் படை யுதவியால் பாரசீகர்கள் கிரேக்க நாட்டை முதன்முதலில் கடல் வழியாய்த் தாக்கினர். இத்தாக்குதல், இதுகாறும் ஒன்ருே டொன்று பொருமையும் பூசலும் கொண்டிருந்த கிரேக்க சமுதாயங் களைப் பகைவன் தாக்குதலுக்கு அஞ்சிப் பகைவனைத் தங்கள் நாட்டினின்றும் துரத்தியடிக்கும் சீரிய நோக்கத்தை மனத்தில் எழுப்பியதுமல்லாமல், அவர்களுக்குள் தற்காலிக ஒற்றுமைக்கும் அடிகோலிற்று. மாரத்தான் படைக்களத்தில் (Battle of Marathon) இருவர் படைகளும் கைகலந்தன. இறுதியில் அத் தீனியக் காலாட்படை பகைவர்களை அழித்தது. பத்து ஆண்டுகள் கழிந்து, செர்கசு என்ற பாரசீக மன்னரின் பெரும் படையொன்று மீண்டும் டார்னல்ஸ், திரேசு, மாசிடோனியா, தெசாலி முதலிய நாடுகளைத் தாண்டிக் கிரேக்கத்தைத் தாக்கிற்று. தெர்மாப்பைலே (கி.மு. 480) என்ற போர்க்களத்தில் லியோனிடாசு என்ற ஸ்பார்ட்டவீரன் பகைவர்களை எதிர்த்து நின்றும், கிரேக்கர்கள் பாரசீகப் படைக்குப் பலியாயினர். கிரேக்கப் படை தெற்கு நோக்கிப் புறமுதுகு காட்டி ஓடிற்று. ஆதென்சு வீழ்ந்தபின், 'கடற் போரில் கை தேர்ந்த' தெமிஸ்டக்கில்சு, பகைவர்களைக் கடற் போரில் முறியடிக்கத் தன்னுடன் மற்ற கிரேக்க மக்களும் ஒத்துழைக்குமாறு வேண்டினுர். இறுதியில் சலாமிசு என்ற விடத்தில் பாரசீகக் கடற்படை, செர்கசின் கண்ணெதிரேயே கிரேக்கக் கடற்படையால் முறியடிக்கப்பட்டது. மேலும், கி. மு. 479-ல் மறுபடியும் பாரசீகப் படைகள் கிரேக்கரால் இரு முறை தோற்கடிக்கப்பட்டன. தெசாலியிலுள்ள பிளட்டேயா போர்க்களத்திலும், ஆசியா மைனரிலுள்ள மிலட்டசு என்ற படைக் களத்திலும் பாரசீகப்படைகள் கிரேக்க வீரர்களால் தோற்கடிக்கப் பட்டன. நாடு வீழ்ச்சியுறவும், செர்கசு கொலை செய்யப்பட்டான். இவ்வாறு கிரேக்கத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காக அகெமினர்கள் செய்த முயற்சி தோல்வியுற்றது.

பாரசீகப் படையெடுப்புக்குப்பின் வந்த பொற்காலத்தில், காலத்தால் அழியாத பல்வேறு கலைகளின் தலைசிறந்த நினைவுச் சின்னங்கள் தோன்றின. ஆனுல், கிரேக்க அரசுகளுக்கிடையில் ஒற்றுமை (unity) மட்டும் ஏற்படவில்லை. பிற அரசுகளை வென்று, வெற்றியால் ஒற்றுமையை நிலைநாட்டும் வழி கிரேக்கத்தில் மட்டும் ஏனே தடைப் பட்டது. ஒவ்வொரு நகர-அரசிலும் செல்வந்தர்

களும் ஏழைகளும் மென்மேலும் ஒருவருக்கொருவர் எதிராகப் பகைமைகொண்டு பிரிந்து கிடந்தனர். இரு வகுப்பினருக்குமுள்ள வேற்றுமையுணர்ச்சி விரிவடைந்தது. 'சுதந்திரத்தின்' (freedom) இருப்பிடமாயும், முதலாளித்துவ செல்வராட்சியின் (plutocracy) முதலிடமாயும் ஆதென்சு திகழ்ந்தது. ஸ்பார்ட்டவோ, சர்வாதிகாரப் பொதுவுடைமைக் கொள்கையைத் (totalitarian communism) தழுவி 'ஒழுங்கு' (discipline), 'திட்டம்' (planning) முதலியவற்றை ஏற்படுத்திற்று. மற்ற வலிமை குன்றிய அரசுகளெல்லாம் பெரிய அரசுகளின் செல்வாக்கால் சீர்குலைந்தன. இச் சூழ்நிலையில் டீலியன் இணைப்பரசைத் (confederacy) தெமிஸ்டகில்சு அமைத்தார்; அதற்கு ஆதென்சு தலைமை வகித்தது; மற்ற நேச நாடுகள் (allies) எல்லாம் அதன் ஆதிக்கத்தை ஏற்றன. இறுதியில் பெரிக்கில்சு தலைமையில், ஆதென்சு ஒரு பேரரசாக மாறிற்று. எகிப்தைப் பாரசீகருடைய பிடியினின்று விடுவிப்பதற்காக ஆதென்சு மேற்கொண்ட முயற்சி படுதோல்வியடைந்தது; மேலும், (கி. மு. 454) மற்றப் போர்களாலும் ஆதென்சின் செல்வம் அழிந்தது; அதன் வலிமையும் குன்றியது. இதற்கிடையில் பிலப்பனீசிய சங்கத்திற்குத் தன்னைத் தலைமையாக்கிக் கொண்டு ஸ்பார்ட்டா ஆதென்சின் ஆதிக்கத்தை (ascendency) எதிர்த்து அறைகூவல் விடுத்தது.

ஆனல், அதிகாரவெறி பிடித்த ஸ்பார்ட்டாவும், ஆதென்சும் ஒருவரோடொருவர் விட்டுக் கொடுக்காமல் பொருதவே, 'இவ்வல்லரசு' களுக்கிடையில் நிலவிய தற்காலிக சமாதான ஒப்பந்தமும் (truce) கி. மு. 431-ல் முடிவடைந்தது. அத்தருவாயில், தன்னுடைய அரசியல் (ஆதென்சில்) செல்வந்தர்களும், ஏகாதிபத்திய வெறியர்களும் (imperialists) ஆட்சி செய்தபோதிலும், பெரிக்கில்சு 'மக்களாட்சியின்' சிறப்பை மக்களுக்கு எடுத்தியம்பி, அவர்களை அதைப் பின்பற்றுமாறு வேண்டினர். ஸ்பார்ட்டாவின் படைக்குப் பலியான அத்தீனிய வீரர்களின் புதைகுழியருகே அவர் செய்த சொற்பொழிவாவது: 'அத்தீனிய வீரர்கள் செல்வத்தைவிடத் தன்மானமும், நாட்டின் கௌரவமும் பெரியனவென்று நினைத்தார்கள். பகைவன் தங்கள் நாட்டைச் சூழ்ந்துகொண்டபோது, நாட்டின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு உயிரையும் கொடுக்க அவர்கள் தயங்கவில்லை. மானம் அழிந்தபின் வாழ விரும்பாத இவ் வீரர்களின் பூதவுடல் அழிந்தாலும், அவர்கள் புகழுடல் என்றும் அழியாதென்பது திண்ணம்'.

எனினும், இச் சொற்கள் அந்நகரின் கடந்த காலத்தை நினைவூட்டிற்றே தவிர, எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கையூட்டுவதாயில்லை.

கி. மு. 429-ல் பெரிக்கில்சு பிளேக் நோயினுல் இறந்தவுடன், ஆதென்சின் ஒளியும் மங்கியது. போர்கள், முற்றுகைகள் (blockades), அரசியல் சூழ்ச்சி நடவடிக்கைகள், எதிர் நடவடிக்கைகள் எனப் பல நிகழ்ச்சிகள் ஓயாது ஒன்றன்பின் ஒன்ருய் நிகழ்ந்தன. காரிந்த் என்ற நகர - அரசினுல் நிறுவப்பட்ட குடியேற்ற நாடான சிசிலித் தீவிலுள்ள சைரக்கியூசின்மேல் ஆதென்சு எடுத்த படையெடுப்பு படுதோல்வியடையவே, அதன் படைவலிமையும் குறைந்தது. தூசிடிடசு என்ற வரலாற்று - ஆசிரியர் உலக அரசியலுக்கும் (international politics), உள்நாட்டு அரசியலுக்கும் (domestic politics) உள்ள தொடர்புகளைப்பற்றித் தன்னுடைய புத்தகம் III-ல், இயல் 82-ல் கூறியிருப்பது நம்முடைய காலச் சூழ்நிலையை அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது :

> 'ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பாட்டாளிகள் தலைவர்களுக்கும், பிற்போக்காளர்களுக்கும் (reactionis's) போராட்டம் நடந்துகொண்டே இருந்தது. இப்போராட்டத்தில் பாட்டாளிகள், அத்தீனியர்களின் தலையீட்டையும், பிற்போக்காளர்கள் ஸ்பார்ட்டா மக்களுடைய தலையீட்டையும் பெற விரும்பினர். அமைதியான காலங்களில் அன்னியர் தலையிடுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. அதை எந்த அரசும் விரும்பவுமில்லை. ஆனுல், இப்போது இரு சாராருக்குமிடையில் போர் நடந்து கொண்டிருந்தது. இவ்விரு தரப்பினரில், புரட்சிக் கொள்கையுடைய எத்தரப்பினரும் நேசநாடுகளுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு எதிரியை முறியடிக்க முடிந்தது. இப் போராட்டத்தில் பேரிழப்பும் துன்பமும் தொடர்ந்து ஒன்றன்பின் ஒன்ருய் ஒவ்வொரு கிரேக்க அரசிலும் ஏற்பட்டன. போர் சேதம் அளிப்பதுடன், போரில் எஞ்சியவர்களைத் தன் கொடூரப் பயிற்சியால் புதிய சூழ்நிலையோடு பொருந்திப் போகும்படியும் செய்து விடும்.'

இறுதியில் ஸ்பார்ட்டாவின் படைத்தலைவர் லைசாண்டர் வெற்றி பெற்ருர். ஆதென்சு கி. மு. 404-ல் சரணடைந்தது. ஆனுல், வெற்றியால் ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட முடியவில்லை. அதற்கு மாருகக் குழப்பம் முன்னைவிட அதிகரித்தது. பின் தொடர்ந்து நடந்த உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுப் போர்களால் தீப்சு, ஸ்பார்ட்டாவைத் தற்காலிகமாய்த் தன் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவந்தது. ஆனுல், உள்நாட்டுக் கலகங்களாலும்,

நகர - அரசுகளுக்கிடையிலுள்ள பூசல்களினாலும், பல்வேறு பண்பாடுகளையுடைய மக்களையும் அவர்களுடைய நாடுகளையும் தன் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவந்து ஓருலக அரசை நிறுவி, அதன்மூலமாக அரசியல் ஒற்றுமையை நிலைநாட்டக் கிரேக்கத்தால் இயலவில்லை.

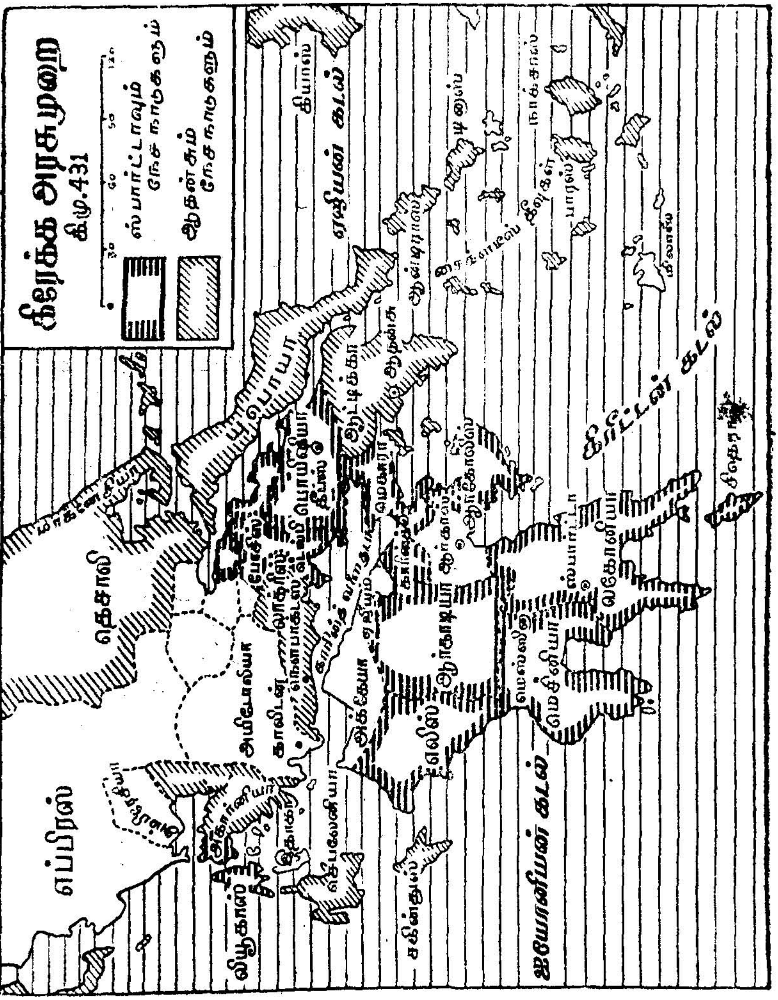

படம் 2. கிரேக்க அரசுமுறை

அதிகார வெறிபிடித்து அலைந்த நகரவரசுகள் இடைவிடாது நடத்திய போராட்டம் (stasis) கிரேக்க அரசுமுறையின் வெளிப்படையான முக்கிய அம்சமாக (characteristic) இருந்தபோதிலும், ஒரே காலத்தில் உதித்த மற்ற அரசு முறைகளில் காணப்படாத அரசியல் நிறுவனங்களையும் நடைமுறைகளையும் வளர்த்துப் பேணிக்காத்த பெருமை கிரேக்கர்களையே சேரும். கிரேக்க மக்கள் அனைவரும் அவரவர் அரசிடம் விசுவாசம் (allegiance) கொண்டிருந்தனர்; தத்தம் அரசினுடைய இறைமையைத் தாங்கள் காத்துக் கொள்ளுதலில் கண்ணுங்கருத்துமாய் இருந்தனர். ஆனால், எல்லோரும், தாங்கள் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர், ஒரே தன்மையான தெய்வங்களைத் துதிப்பவர், பொதுவான பண்பாட்டையுடையவர் என்பதைமட்டும் மறக்கவில்லை. பகைவரால் தாங்கள் தாக்கப்படாதபோதுகூட, இனம், மதம், பண்பாடு ஆகியவற்றால் கிரேக்க மக்கள் ஒருவரோடொருவர் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். அமைதியும் சமாதானமும் அரசுகளுக்கிடையில் என்றும் நிலவவேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் உடன்படிக்கைகள் செய்துகொண்டார்கள்.

உறுதிமொழிக் காப்பாளனாகக் கருதப்பட்ட சியூஸ் என்ற தெய்வத்தின் அனுமதியின் பேரில்தான் அவ் வுடன்படிக்கைகள் அமைதியை நிலைநாட்டும் பொருட்டுச் சில நிபந்தனைகளைத் தற்காலிகமாகவோ, அல்லது நிரந்தரமாகவோ இருதரப்பினருக்கும் விதித்தன. வாணிப உடன்படிக்கைகள் சாதாரணமாக நடைபெற்றன. ஹோமர் காலத்திலே உடன்படிக்கை செய்யும்போது சில சடங்குகள் நடந்திருப்பதை 'இலியட்' என்ற இதிகாச வாயிலாய் அறியலாம். சான்றாக, டிரோஜன்களும், அக்கேயர்களும் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம் மெனிலாசும், அலெக்சாந்தரும் அழகி ஹெலனின் அன்பைப் பெறும் பொருட்டுச் சண்டையில் பின்பற்றவேண்டிய உடன்படிக்கைகளுக்கு நிபந்தனைகளை விதித்ததாக 'இலியட்' கூறுகிறது. தூய உறுதிமொழிகள் (oaths) இறையனுமதியளிக்கப்பட்டதாகக் கருதப்பட்டன.[1] உடன்படிக்கை செய்துகொண்ட ஒவ்வொரு தரப்பினரும் தத்தம் சொந்த மொழியில் எழுதிக்கொண்டனர். செய்தியாளர், தூதுவர் (ambassadors) மூலமாகவே இந் நடவடிக்கைகள் (proceedings) எடுக்கப்பட்டன. தனியார் மாநாடுகள் (private conferences) இரகசிய உடன்படிக்கைகள் இருந்தபோதிலும், சமரசப் பேச்சுமட்டும் வெளிப்படையாய் நடந்தது. உடன்படிக்கை செய்த ஒவ்வொரு

[1] கோல்மேன் பிலிபசன் எழுதிய 'அனைத்து நாடுகள் சட்டமும், பண்டைக் கிரேக்க ரோம வழக்கமும் என்ற நூலைப் பார்க்கவும். வால்யூம் 1, பக்கங்கள் 386-387.

தரப்பினரும் அவரவருடைய அரசுகளின் முத்திரை (seal), பதிக்கப்பட்ட சமரசம் செய்தோரின் கையெழுத்து அடங்கிய, தம் சொந்த மொழியில் எழுதப்பட்ட ஒரு நகலை (copy) எடுத்துப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டனர். உடன்படிக்கையின் அசல் சுவடு சலவைக்கல்மீதோ அல்லது வெண்கலத்தின்மீதோ (bronze) பொறிக்கப்பட்டது. கோவில்களிலும் அவை பாதுகாக்கப் பட்டு வந்தன. நேச உடன்படிக்கையை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரும் பொருட்டுப் பிணையாட்கள் (hostages) அடிக்கடி மாற்றப்பட்டனர். ஆனால், இரண்டு நடவடிக்கைகளால் (நிகழ்ச்சிகள்) முரண்பாடு ஏற்படின், உடன்படிக்கையைச் சட்டபூர்வமாய் நிராகரிக்க வழி இருந்தது. அதாவது, உடன் படிக்கையை அமுலாக்கும்போது, அது 3ஆவது நேச அரசின் பகைமையை (hostilities) உண்டாக்கினாலோ அல்லது முற்றிலும் மாறுபட்ட சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டாலோ, உடன்படிக்கையை இருதரப்பினருள் ஒரு தரப்பினர் மீறி நடக்கலாம் என்று வழி வகுக்கப்பட்டது.

அரசியல் தூதர்களை அரசுகளுக்கிடையில் மாற்றிக்கொள்ளும் பழக்கம் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. நிரந்தர அரசியல் தூதர்களை (embassies) மாற்றிக் கொள்ளும் பழக்கம் ஏற்படவில்லையென்ற போதிலும், பற்பல தரமும் மதிப்புமுடைய அரசியல் தூதர்களை அதிகாரக் கிரமத்தில் நியமிக்கும் பழக்கம் (heirarchiate) இருந்து வந்தது. முற்றிலும் சுதந்திரமுள்ள அரசுகளே (independent states) தூதர்களை (ambassadors) மற்ற அரசுகளுக்கு அனுப்பவும், மற்ற அரசுகளின் தூதர்களை வரவேற்கவும் உரிமை பெற்றிருந்தன. பிற நாட்டிலிருந்து தன் நாட்டுக்கு வரும் தூதரை ஒரு நாடு வரவேற்காதிருந்தால், அது அக் காலத்தில் அத் தூதனை அனுப்பிய அரசு தோன்றியதையே ஏற்காததற்கு ஈடானதும், அல்லது அச் செயல் அயல் நாட்டு அரசியல் தொடர்புகளில் (diplomatic relations) முறிவு (rupture) ஏற்பட்டு, அதனால் பின்னால் போர் வருமென்பதை உணர்த்துவதற்குச் சமமாகக் கருதப்பட்டது. பொதுமக்கள் சபைகளே (popular assemblies) தூதர்களைப் பிற நாடுகளுக்கு அனுப்பும் பொறுப்பையும், அவர்களுக்கு அறிவுரை பகரும் அதிகாரத்தையும் பெற்றிருந்தன. தனிச் சிறப்பெய்தியோர், பேரறிவாளர், முதியோர் ஆகியோரே தூதராக அனுப்புவதற்குப் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்டனர். ஆதிகாலந்தொட்டு அரசியல் தூதர்கள் ஓர் அரசிலிருந்து மற்றோர் அரசிற்கு அனுப்பப் பட்டால், அனுப்பப்பட்ட நாட்டின் அதிகாரிகளால் தங்களுக்குத் தீங்கு வராதபடி அவ்வதிகாரத்திற்கு விலக்காயும், தங்கள் கடமைகளைச் செவ்வனே நிறைவேற்றும் பொருட்டுத் தாங்கள் பணி

யாற்றிவரும் அரசுக்கு வேண்டியபோது போகவும் வரவும் உரிமையும் பெற்றிருந்தனர். அக் காலத்தில் புரோசினும் (Proxenoi) என்ற நிறுவனமானது இப்பொழுது 'கான்சுலர்' அலுவலர் செய்யும் வேலையைச் செய்து வந்தது. இந் நிறுவனத்தின் அதிகாரிகள், தங்கள் தாயகத்திற்குத் தேவையான வியாபாரச் செய்திகளை அறிவிக்கவும், அவர்கள் பணிபுரிந்துவரும்நாட்டில் வாழும் தங்கள் குடிமக்களுக்கு அறிவுரை கூற உதவிசெய்யவும் நிரந்தரமாய் நியமிக்கப்பட்டனர்.

அரிஸ்டாட்டில் உட்பட கிரேக்க அறிஞர்கள் தற்கால சர்வதேச சட்டத்துடன் ஒப்பிடக்கூடிய முறையில் எவ்விதப் பழக்க வழக்கத்தையும்ஒழுங்கான முறையாக வகுக்காவிட்டாலும், கிரேக்க நகர-அரசுகளுக்கிடை நிலவிய நடைமுறைகளும், தொடர்புகளும் எல்லா அரசுகளையும் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய சில விதிகளைத் தழுவியே அமைந்திருந்தன. எல்லா மக்களையும் அடிபணியச் செய்யும் உலக '*இயற்கை நியதி*' (Law of nature) ஒன்று இருப்பதாய்க் கிரேக்கர்கள் நினைத்தனர். அநேக விஷயங்களில் கிரேக்கர்களுக்கு ஒரு சட்டமும் கிரேக்கரல்லாத காட்டுமிராண்டிகளுக்கு வேறொரு சட்டமும் இருந்த போதிலும், கிரேக்க அரசுகளைப் பொறுத்த வரையில் அவைகளின் தொடர்புகள் ஏறக்குறைய நமது சர்வதேச சட்டத்தைப் (Law of nations) போன்ற நியதிகளையே (principles) தழுவியமைந்திருந்தன. இந் நியதிகள், வெவ்வேறு அரசுகளின் முரணான சட்டங்களினால் பாதிக்கப்படக்கூடிய உயிர், உடைமை பற்றிய உரிமைகள (personal and property rights) (அதைத்தான் இக்காலக் கலைச்சொல்லால் 'தனிப் பட்ட பன்னாட்டுச் சட்டம்' என்று கூறுகிறோம்), குடியுரிமை அடைதல் (naturalisation) அன்னியர் தரம் (Status of aliens), *காப்பக உரிமை* (right of asylum), அயல் நாடு புகுந்த குற்றவாளிகளின் ஒப்படைப்பு, நேச உடன்படிக்கைகள், அரசியல் தூதர்களின் தனிச் சலுகைகள் பாதுகாப்புகள் (diplomatic privileges and immunities) ஆகியவை போன்ற பிற விஷயங்களுக்கும் வழிவகுத்தன.

தகராறுகளை நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட்டு, அதன் மூலம் முடிவு காணும் முறையும் (arbitration), ஒத்துழைப்பை வளர்க்கும் நிரந்தர நிலையங்களை (agency) ஏற்படுத்தி வளர்த்தமையும் கிரேக்க அரசு முறையின் மற்றொரு சிறந்த அம்சமாகும்; இவற்றை நம் மேலை அரசு முறையிலுள்ள 'சர்வதேச நிறுவனங்களின்' முன்னோடிகளாகக் கருதலாம். வழக்குகளை (dispute) நடுநிலை தவறாத மூன்றும் நபரிடம் ஒப்படைத்து, அமைதியான முறையில் தீர்ப்புக் காணும் முறை கிரேக்கர்களுக்கு ஆதிகாலந்தொட்டே

தெரிந்திருந்தது. 'நடுவர் தீர்ப்புக்காகத் தகராறுகள் டெல்பியின் தெய்வத் தீர்ப்புக்கும் (oracle), 3 ஆம் அரசாய் விளங்கிய ஆம்பிக்டோன் மன்றத்திற்கும் அல்லது தகராறுள்ளவர்களால் நியமிக்கப்பட்ட நடுவர் தீர்ப்பு மன்றத்திடமும் (tribunal) விடப் பட்டன. நேச உடன்படிக்கைகள் (alliance) செய்யும் போது தகராறுள்ள இருதரப்பினருக்கு இடையேயும் நல்லுறவு (compromise) படுத்தும் சில ஷரத்துகளும் அவற்றுள் இடம் பெற்றன. நேச உடன்படிக்கை நாளடைவில் இணைப்பரசு ஏற்பட வித்திட்டது. கிரேக்க சங்கங்கள் அதன் உறுப்பினர் களுக்கு (members) இடையில் ஏற்பட்ட சண்டை சச்சரவுகளைத் தீர்த்து வந்தன ; அன்றியும், உறுப்பினர்களுக்குப் பொதுவான பணிகளைப் புரிந்தும் வந்தன. சமயத்தை வளர்க்கவும், சமுதாயம் முழுவதும் (communal) பண்டிகைகளைக் கொண்டாடவுமே பண்டை இணைப்பரசுகள் தோன்றின. எனவே, அவைகள் சமயச் சார்புடையனவாய் விளங்கினவென்பதில் ஐயமில்லை. டெல்பியன் ஆம்பிக்டோனி என்று முதலில் விளங்கிய ஆம்பிக்டோன் சங்கம் ஒரே குடும்பத்தினின்றும் 'வழிவந்த' (association) கிரேக்க மக்களின் பன்னிரண்டு கூட்டங்கள் சேர்ந்த சங்கமேயன்றி நகரங்கள் (cities) சேர்ந்து ஏற்படுத்திய ஒரு சங்கம் அன்று. இதனின்றும் அச் சங்கத்தின் தொன்மை புலனாகும். ஆண்டுக்கு ஒரு முறை டெல்பியிலும், தெர்மாப்பைலேயிலும் கூடும் மன்றத்தில் ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்கும் இரண்டு வாக்குகள் (votes) உண்டு. இந் நிறுவனத்தை (organisation) சர்வதேச சங்கத்தின் (League of Nations) முன்னோடி என்று கூறலாம். அச் சங்கம் கிரேக்கர் களிடம் சமய ஒற்றுமையை வளர்த்தது ; போரின் கொடூரத் தன்மையைக் குறைத்தது ; விவகாரங்களைத் தீர்த்தது ; இறுதியில் கிரேக்க தீபகற்பத்தில் மாசிடோனியப் பேராதிக்கமும், பின்னர் ரோமப் பேராதிக்கமும் ஏற்பட அது ஒரு கருவியாய்ப் பயன்பட்டது. மற்றும் சில கிரேக்கச் சங்கங்கள் சில விஷயங்களில், தற்காலக் கூட்டரசு அரசாங்கங்களை (federal governments) ஒத்திருந்தன. வேறு சில சங்கங்கள், வலிமை மிக்க அரசு, நலிந்து மெலிந்திருந்த நேச நாடுகளை அடக்கியாளப் பேருதவி புரிந்தன. முதல் இரண்டு அத்தீனிய சங்கங்கள், பிலப்பனீசிய சங்கம், அக்கேயன் சங்கம் ஆகியவற்றை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

சரித்திரப் புகழ் பெற்ற இக் கிரேக்க அரசுமுறை ஒற்றுமையை யும், அமைதியையும் நிலைநாட்டவில்லையென்றால், இறுதியில் பகைவர் முன்னிலையில் அவை மறைந்துபோயினவென்றால், அதன் உறுப்பினர்களின் குறுகிய மனப்பான்மையே அதற்குக் காரணம் என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. கிரேக்கர்கள்

பொது மரபுரிமை (heritage) யுடையவர்களெனினும், தலபற்று மிக்கவர்கள். இக் குறுகிய மனப்பான்மையால், தல விசுவாசத்தினுல், கிரேக்கர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான நடவடிக்கைகளைப் பற்றி அவர்கள் சிந்திக்காமல், அதில் பங்கு கொள்ளாமல், அவரவர் தத்தம் தல நடவடிக்கைகளில் பேரார்வங்கொண்டு பொதுப்பணி நலன்களைப் புறக்கணித்துத் தங்களுடைய தல நலன்களுக்கு அடிமையாயினர்; வெகுவாய்ப் போற்றிப் புகழப்படும் நகர-அரசின்மீது அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட நாட்டுப் பற்று கிரேக்க நாகரிகத்தை எண்திசைகளிலும் பரப்பப் பேருதவி புரிந்த போதிலும், கிரேக்க அரசு முறையை நிலையாக நிலைத்துநிற்கச் செய்யும் ஓர் அரசியல் அமைப்பை (constitution) அதனுல் உருவாக்க முடியவில்லை. கிரேக்கர்களின் ஒற்றுமைக் குறைவும், குறுகிய மனப்பான்மையுமே இறுதியில் அவர்களை, அவர்களினும் வலிமையுடன் வடக்கில் வாழ்ந்து வந்த மாசிடோனிய மக்களின் மன்னர்களான பிலிப்சு, அலெக்சாந்தர் இருவருக்கும் அடிமையாக்கிவிட்டன. நகரவரசுகள் வீழ்ச்சியுறவே, புகழ் வாய்ந்த கிரேக்க சரித்திரத்தின் தலைசிறந்த ஆக்க காலத்தின் பேரொளியும் மங்கலாயிற்று. அதன்பின், கிழக்கு மத்தியதரைக் கடலில் பல நூற்றுண்டுகளுக்கு எண்ணிறந்த அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட போதிலும், கிரேக்க அரசுகளால் தங்கள் முழுச் சுதந்திரத்தையும் (independence) திரும்பப் பெற முடியவில்லை.

முன்னர் பாரசீகம் அடையத் தவறியதை மாசிடோனியா வெற்றியுடன் சாதித்துக் காட்டியதென்றுல், அதற்கு அதன் படைவலிமை காரணம் அன்று; கிரேக்கருடைய மக்களாட்சியின் வலிமைக் குறைவே அதற்கு முக்கியக் காரணம். கி. மு. 359-ல் தெசாலிக்கு வடக்கில் வாழ்ந்த மக்களுக்குப் பிலிப்பு மன்னரானுர். அவருடைய ஆட்சி மொழியாக இருந்தது அட்டிக் கிரேக்க மொழி. தனது இளவரசன் அலெக்சாந்தரின் ஆசிரியர்களும், கிரேக்க அறிஞர்களுமான யூரிபிடிஸ், அரிஸ்டாட்டில் ஆகிய இருவருடைய நூல்களையும் பிலிப்பு நன்கு கற்றறிந்தவர். நன்கு தேர்ச்சி பெற்றிருந்த குதிரைப் படை, வலிமைமிக்க காலாட் படை, பீரங்கிப் படையாகப் (artillery) பயன்பட்ட கவண்கற் படை ஆகியவற்றின் உதவியால் பிலிப்பு திரேசு, இலிரியா, எப்பிரசு முதலிய நாடுகளையும், தெசாலியின் பெரும்பாகத்தையும் தன் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவந்தார். எப்பிரசின் அரசியும், தன் பொறுமை மிக்க மனைவியுமான ஒலிம்பியாசு என்பவளின் சூழ்ச்சியால், தன் மகன் அலெக்சாந்தரால் பிலிப்பு துன்புறுத்தப் பட்டான். ஆனுல், அக் காலத்தில் பிலிப்பு வலிமைமிக்க அரசனுய்த் திகழ்ந்தான்.

பிலிப்பினுடைய நோக்கங்கள் நிறைவேறுதபடி இருக்கும் பொருட்டு, டிமாஸ்தனிசு (கி. மு. 384-322) கிரேக்கர்களை வீணில் எச்சரித்தான். இந்தப் பேராபத்து வந்தபோதாவது கிரேக்கர்கள் அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து பகைவனை எதிர்த்து முறியடிக்க முடியவில்லை. அநேக கிரேக்கக் குடிமக்கள் பிலிப்பின் தலைமையின்கீழ் ஒன்றுசேர்ந்து பாரசீகத்தை அடக்கி ஒடுக்கிவர, புனிதப் போர் நடத்த விழைந்தனர். கி. மு. 338-ல், அத்தீனியர்களையும், அவர்களுடன் சேர்ந்த நேசநாடுகளையும் கேரோனியா போர்க்களத்தில் பிலிப்பின் படைகள் தோற்கடித்தன. வாகை சூடிய பிலிப்பு, வெற்றிக்குப் பின்னர், எதிர்காலத்தில் தான் செய்ய எண்ணியவற்றைக் கருதி, தோற்றவர்களுக்குத் தாராளமான நிபந்தனைகள் விதித்துச் சமாதானம் செய்துகொண்டான். ஆனால், இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்து, அவன் கொல்லப்பட்டான். அவனுடைய மகன் அலெக்சாந்தர், தனது இருபதாவது வயதில் அரியணை ஏறி, தன்னைப் பெரியதொரு பணிக்கு (mission) அர்ப்பணிக்கத் திட்டமிட்டான்.

அரியணை ஏறிய அலெக்சாந்தர், எப்பொழுது பார்த்தாலும் கலகஞ் செய்துகொண்டிருந்த தீப்சை அழித்தான். பின்னர் பாரசீகத்தின் மீது படையெடுத்தான்; ஆசியா மைனரை கி. மு. 334-333-ல் தன் கைவசப்படுத்தினான்; ஓர் ஆண்டு கழிந்து, எகிப்தைப் பாரசீக ஆட்சியினின்றும் விடுவித்தான். அப்பொழுது மெனீசிலிருந்து முப்பத்து மூன்றுவது அரசவமிசம் எகிப்தை ஆட்சி செய்து வந்தது. அமான் என்ற தெய்வக் கூற்றுப்படி தான் ஒரு சாதாரண மனிதன் அல்ல என்றும், அமான் இரா அல்லது சியு என்ற தெய்வத்தின் மகன் என்றும் அலெக்சாந்தர் தன்னைக் கருதிக்கொண்டான். உலகம் முழுமையும் வென்று தனது ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டுவர அவன் ஆவல்கொண்டான். எனவே, பெரியதொரு சேனையுடன் புறப்பட்டு, அவன் முதலில் பாரசீகத்தை வென்றான். எகிப்தில் தன் வெற்றியைக் கொண்டாட அவன் அலெக்சாந்திரியா என்ற நகரத்தை நிறுவினான். கி. மு. 331-ல் ஆரபீலா போர்க்களத்தில் பாரசீகப் படையை அவன் முறியடித்த பின்னர், பாபிலன், சூசா முதலிய நகரங்களைக் கைப்பற்றினான். அதன்பின் பரந்து கிடந்த துர்கிச்தான், மேற்கு இந்தியா முதலிய நாடுகளைத் தன் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டு வரும் முயற்சியில் அவன் ஏழு ஆண்டுகளைக் கழித்தான். பின்னர் கைபர் கணவாய் (Khyber pass) வழியே மேற்கு இந்தியாவினுள் நுழைந்தான். கங்கை வெளிக்கும், மேலும் முடிந்தால் சீனமீதும் அவன் படையெடுத்திருப்பான்; ஆனால், அவனுடைய போர் வீரர்கள் இதற்கு மறுத்துக் கலகம் செய்தனர். கி. மு. 323-ல்

அலெக்சாந்தர் தனது 33ஆவது வயதில் கள் மிகுதியாகக் குடித்து, ஒரு வகைக் காய்ச்சலால் பாபிலோனியாவில் மண்ணுலக வாழ்வை நீத்து விண்ணுலகடைந்தான். அவனுடைய மனைவி ரோக்சானு, புதல்வர்கள், இறுதியில் அவனுடைய தாய் ஒலிம்பியாசு ஆகிய அனைவரும் கொலை செய்யப்பட்டு மடிந்தனர்.

கீர்த்திபெற்ற அலெக்சாந்தர் யூரோஷியாவில் ஏறக்குறைய ஓர் உண்மையான முதல் 'உலகப் பேரரசை' நிறுவினுர். இரவும் பகலும் காரியத்தில் கண்ணுய் இருந்தமையால், தன்னுடைய தளரா உழைப்பால் அவன் மேற்கு ஆசியாவில் பெரும் பகுதியைக் கிரேக்க மயமாக்கியதோடு நின்றுவிடாமல், கிரேக்க நாடு முழுவதையும் கீழை நாட்டுப் பண்பாட்டினுடைய செல்வாக்கின்கீழ்க் கொண்டுவந்தான். அலெக்சாந்தர் மறைந்ததும், அவன் எழுப்பிய பேரரசும் சிதறுண்டு போயிற்று. அவனுடைய ஆதிக்கத்தின்கீழ் அடங்கிக்கிடந்த நாடுகள் பிரிந்து சென்று சுதந்திரத்துடன் வாழத் தொடங்கின; குழப்பமும் அரசியல் கொலையும் அதிகரித்தன. இறுதியில் வெவ்வேறு இறைமைகளுக்கிடையில் தவிர்க்கொண்ணு அரசியற் குழப்பம் ஏற்படலாயிற்று. தன் வாழ்வில் மக்கள் அனைவரும் ஒரே பெரிய சமுதாயத்தினராய் ஒன்றுபட்டு உலகின்கண் வாழவேண்டும் என்ற சீரிய கனவை அலெக்சாந்தர் ஓரளவு நனவாக்கினுன். இறந்தும் இதனுடைய சின்னமாய் (symbol) அவன் விளங்குகின்ருன்.

3. உரோமாபுரியின் மகத்துவம்

'ஜூலியஸ் சீசரின் தலைமுறைக்குப் பிற்பட்ட உரோம சரித்திரம் நகர அரசுகள் மேற்கொண்ட சிறிய அரசியல் ஆராய்ச்சிகளைப் (experiment) பற்றிக் கூற வில்லை; ஐரோப்பிய வரலாற்றின் பிற்பகுதியில் காணப் படுவது போன்று, நாடுகளின் சக்தி சமநிலையைப் (balance of power) பற்றியும் அது கூறவில்லை; ஏசுநாதர் தோன்றுவதற்குப் பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னர் சமீப கிழக்கு நாடுகள் வரலாற்றில் பகையுணர்ச்சி மிக்க பேரரசுகளின் வலிவு நலிவுகளின் ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் போன்று ஒரு நிகழ்ச்சி பற்றியும் அது கூறவில்லை. உரோம சாம்ராச்சியம் என்பது உலகம் முழுவதற்கும் பொதுவான ஓர் அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்காகச் செய்யப்பட்ட ஒரு பரிசோதனை என்பதே சரியான கருத்து. ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பைப் போன்று அநேக இன மக்களைத் தன்னுள் அது அடக்காவிட்டாலுங்கூட

உரோமப் பேரரசில் உரோமக் குடிமக்கள் என்று அநேகம் பேர் இருந்தனர். நெகிழும் (flexible) தன்மையுள்ள ஓர் அரசியல் அமைப்பை உரோமாபுரி மேற்கொண்டிருந்தபடியால் ஸ்பெயின் நாட்டு வாசியோ, அன்றி கால் (Gaul) நாட்டு வாசியோ அமைதியான முறையில் ரோமச் சக்கரவர்த்தியாக விளங்க ஏதுவாயிற்று. உரோமப் பேரரசு உச்ச நிலையடைந்திருந்த போது, அதில் வாழ்ந்த உரோமக் குடிமக்கள் பசியும் பிணியுமின்றி, வளமாக வாழச் செய்ததும், இனவெறி மறையச் செய்ததும் உரோம அமைதி என்ற ஒரு சட்ட அமைப்பே (Pax Romana). அதை ஓர் உலகப் பேரரசு என்று சொல்வதற்கில்லை; மற்ற நாகரிகங்களும் அக்காலத்தில் சிறந்து விளங்கின. எடுத்துக்காட்டாகச் சீன நாகரிகத்தையும், தென் அமெரிக்க நாகரிகத்தையும் கூறலாம். சீன நாகரிகம் உரோம வர்த்தகர்களுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது. மற்ற நாகரிகம் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆயினும், உரோம எழுத்தாளர்கள் தங்கள் நகர் ஓர் உலகமாய் மாறிவிட்டதென்று பெருமிதத்தோடு எழுதியபோது அவர்கள் வெறும் சொல்லலங்காரத்திற்காக (pun) அவ்வாறு பேசவில்லை.'

லாரன்சுவாடி என்பவர் 'உரோம அமைதியும், உலக அமைதியும்' என்ற தம் நூலில் இவ்வாறு வரைகிருர். வெற்றிவீரன் அலெக்சாந்தர் இறந்தபோது, அவனுடைய பேரதிகாரம் சீனுவிலும், இந்தியாவிலும் பரவியிருந்ததென்று சொல்லுதற்கில்லை; மௌரியர்களுடைய ஆட்சியில் இந்தியா ஓரளவு ஒற்றுமையடைந்து கொண்டு வந்தது. மத்திய கடற்கரையோரத்தில் சிதறிக் கிடந்த கிரேக்கக் குடியேற்ற நாடுகளிலும் (colonies) அவ்வதிகாரம் பரவவில்லை. ஹெலசுபாண்டிற்கும் ஹெர்குலீசின் தூண்களுக்கும் நடுவில்தான் இத்தாலி என்ற நாடு அமைந்திருக்கிறது. வெற்றியின்மூலமாக ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட மாசிடோனியர்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளை இத்தாலியில் தான் முற்றிலும் செய்துகாட்ட மன்னர் பலர் பிறந்தனர். ஒரு புதிய (இத்தாலிய) மக்கள், இச்சீரிய பணியை நிறைவேற்றற்குரிய ஒரு புதிய சக்தியும் இங்குதான் தோன்றிற்று.

கி. மு. 753-ல் உரோம் நகரம் தோன்றியதாக உரோமர்கள் நம்பி வந்தார்கள். வெர்ஜிலின் 'அனீடு' என்ற நூல் டிராய் நகரிலிருந்து வந்த புகலிகளே (refugees) உரோமாபுரியை

நிறுவியதாகக் கூறுகிறது. ஓநாயால் பாலூட்டி வளர்க்கப்பட்ட செவ்வாயின் புதல்வரான ரோமுலசு, ரெமுசு என்ற இரட்டையரும் இந் நகரை எழுப்பினர் என்று மற்றொரு புராணக் கதை கூறுகிறது. ஆனால், உண்மை அதுவன்று. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆரிய மொழிகளிலே இலத்தீன் வகையைச் சேர்ந்த ஒரு மொழியைப் பேசிய காட்டுமிராண்டிகள் வடக்கிலிருந்து இத்தாலியினுள் நுழைந்தனர். சின்னாள் கழித்து, கிழக்கிலிருந்து கடல் வழியாக நாகரிகம் அடைந்த மக்கள் சிலர் டைபர் நதிக்கு வடக்கில் வாழ்ந்த கூட்டங்களின் மேல் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டினர். அவர்கள்தாம் எட்ருஸ்கர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் கிரீட் தீவிலிருந்து புகலிகளாக (அகதிகளாக) வந்திருக்கலாமென்று கூறப்படுகிறது. எட்ருசுகளும் இலத்தீனரும் வியாபாரம் செய்து வந்த டைபர் நதிக் கரையில் ஒப்பற்ற ஒரு நகரம் தோன்றிற்று. அதை ஆண்டு வந்த எட்ருசிய அரசர்கள் கி. மு. 510-ல் துரத்தப் பட்டனர். உரோம் இலத்தீன் குடியரசாக (republic) மாறிற்று. சைரக்கியூசிக்கும் எட்ருசுகர்களுக்கும் நடந்த போரில் எட்ருசுகளின் வலிமை குறைந்தது. எஞ்சியிருந்த அவர்கள் அதிகாரமும் கால்களின் (Gauls) படையெடுப்பால் அழிந்தது. கி. மு. 390-ல் உரோம், கால்களால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டது. ஆனால், ஒரு நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் மத்திய இத்தாலி முழுவதற்கும் உரோமர்கள் அதிபர்களானார்கள்.

பண்டைக்காலத்தில் வெற்றிவீரர்களாகத் திகழ்ந்த இவர்கள் முதலில் பயிர்த்தொழில் செய்யும் குடியானவர்களாகவே இருந்தனர்; அவர்கள் சந்ததியார்கள்தாம் பின்னர் ஒரு பேரரசை நிறுவினர். அதைப்போன்ற ஒரு பேரரசை இவ்வவனியில் யாரும் கண்டதில்லை. அவர்கள் 'பெட்ரீசியர்,' 'பிலெபியர்' (பணக்காரர், ஏழைகள்) என்று இரு 'சாரி' யாகத் தொடக்கத்தில் பிரிந்திருந்தனர். ஒரு சாரிக்கும் மற்ற சாரிக்கும் இடையில் திருமணம் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது; அடிமைகளும், அன்னியர்களும் குடிமையுரிமை (citizenship) பெறவில்லை. முழு அதிகாரமும் செனட்டு (senate) என்ற சபையின் வசமே இருந்தது. அதன் உறுப்பினர் (member) ஈராண்டிற்கொரு முறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட (elected) 'கான்சல்' (consul) என்ற இரு அதிகாரிகளால் நியமிக்கப் பட்டனர் (appointed). செனட்டிலும், கான்சலகத்திலும் (consulate) பெட்ரீசியர்களே ஆதிக்கம் செலுத்தியமையால் இந்த ஆட்சி அமைப்பை உயர் குடியாட்சி என்றே கூறவேண்டும். அதன் ஆதிக்கம் ஓரளவு மக்கள் சபையால் (Popular Assembly) குறைக்கப்பட்டது. இவ்விரு வகுப்பினருக்கும் ஓயாது ஒழியாது போராட்டம் நடந்துகொண்டே இருந்தது. பொதுமக்கள்

சபையும் 'டிரிபியூன்களும்' (Tribunes) பிலெபியர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளித்து வந்தன: நெருக்கடி (crisis) சமயத்தில் தற்காலிகமாய் நியமிக்கப்பட்ட 'சர்வாதிகாரி' (dictator) என்ற ஓர் அலுவலாளரின் கையில் முழு அதிகாரமும் ஒப்படைக்கப் பட்டது. அக்கால அரசியல் பகைமைகள் மிதமாயும் (moderate) இணக்கத்திற்கு ஏதுவாயும் இருந்தன. அவர்களுடைய இப் பண்புகளுடன் இராணுவத் திறமையும் ஆட்சித் திறமையும் சேர்ந்திருந்ததனால்தான் மத்தியதரைக்கடலைச் சுற்றிய நாடுகள் முழுவதையும் உரோம் வெல்ல முடிந்தது. உரோமோடு இணைக்கப்பட்ட நேச நாடுகள் சமாதானம் (conciliated) அடைந்தன. வெற்றிகொள்ளப்பட்டோர் குடியுரிமை பெற்றனர். நமக்குத் தெரிந்துவந்துள்ள பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம் (Representative-Government) உரோமில் என்றும் ஏற்படவில்லை. இறுதியில் உரோமன் செனட்டு செல்வம் படைத்த சிறு குழுவாட்சியின் கைப்பாவையாய் மாறிற்று. ஆனால், அரசியல் அலுவல்களில் பொதுமக்கள் என்றும் ஈடுபடாமலிருக்கவில்லை.

பொனீசியர் குடியேறிய நாடான கார்தேஜிலும், ஒரு செனட்டு, ஒரு மக்கள் சபை (Assembly), இரு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 'அரசர்கள்' ஆகியோரைக் கொண்ட ஒரு குடியரசு தோன்றியது. அது கடல் வலிமை (naval power) பெற்று விளங்கிற்று. செல்வம் படைத்த வணிகப் பெருமக்களே அதன் மேல்வகுப்பினராய்த் திகழ்ந்தார்கள். எபிரசு மன்னரும், அலெக்சாந்தரின் உறவினரு மான பிர்கஸ் என்பவர் தமது குதிரைப்படை, யானைப்படைகளால் கி. மு. 280-ல் உரோமைத் தாக்கியபோது, கார்தேஜு உரோமுடன் நேசவுடன்படிக்கை செய்து எதிரியை முறியடித்தது. போரில் கிடைத்தவற்றைப் பங்குகொள்ளும்போது, தென் இத்தாலி உரோம் கைவசமும், சிசிலித் தீவின் பெரும் பகுதி கார்தேஜு கைவசமும் வந்தன. ஆனால், மூன்றாவது பகைவரால் (great power) ஏற்பட்டிருந்த அச்சம் மறையவே, வெற்றி பெற்ற இவ்விரு வரும் பகைவர்களாய் மாறினர். இவ்விருவரில் எவர் வென்றாலும் மற்ற நாடுகள் யாவும் தமது சுதந்திரத்தை இழக்க நேரிடும் என்பதை மத்தியதரைக்கடல் அரசு முறையில் சேர்ந்திருந்த மற்ற உறுப்பினர்கள் அப்பொழுது அறிந்திருப்பார்களாயின், அவர்கள் அனைவரும், சக்தி சமநிலைக் கணக்குப்படி (Balance of Power Calculation) இவ்விரு நாடுகளுள் மிக்க வலிமை பெற்ற நாட்டுக்கு எதிராக ஒன்றுசேர்ந்து திரண்டெழுந்திருப்பர். ஆனால், அறியாமையால் அவ்வாறு செய்தார்களில்லை. அதற்கு வேண்டிய அறிவும் அவர்களிடம் இல்லை. அதனால் மிக முக்கியமான தவிர்க்கலாகா விளைவுகள் பல ஏற்பட்டன.

உரோமாபுரியின் வரலாறு தெரியாத எவரும் நம்முடைய மேலை நாகரிகத்தின் ஆரம்பத்தைப் புரிந்து கொண்டதாய்ப் பெருமிதங் கொள்ளவியலாது. ஆதலின் 'பழைய மகிழ்ச்சியற்ற நிகழ்ச்சிகளையும், பண்டைப் போர்க்களங்களையும்' இங்குக் குறிப்பிடவேண்டி இருக்கிறது. முதல் 'பியூனிக் போரில்' (கி மு. 264-240) கார்த்தஜீனியர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். சிசிலியை அவர்கள் இழக்க நேரிட்டது. இரண்டாம் பியூனிக் போரில்(கி.மு. 218-202) கார்த்தஜீனியர்களின் படைத் தலைவனும், அஞ்சாநெஞ்சினனுமான ஹனிபால் என்பவன் இத்தாலியின்மேல் படையெடுத்து, டிராசுமீனி ஏரி என்ற போர்க்களத்திலும், கானே போர்க்களத்திலும்(கி.மு. 216)உரோமப் படை வீரர்களைக்கொன்று குவித்தான். ஆனால், இறுதியில் சாமா என்ற போர்க்களத்தில் தன் தலைநகருக்கு அருகில் உரோமப் படைகளால் அவன் தோற்கடிக்கப்பட்டான். மூன்றும் பியூனிக் போரில் (கி.மு. 149-146) உரோம் முதலில் கார்தேஜை முற்றுகை (beseiged) இட்டுப் பின்னர் அதைக் கைப்பற்றியது. போரில் பிழைத்தவர்களைச் சித்திரவதை செய்தது; சிலரை அடிமையாக்கியது; கார்தேஜைத் தீக்கிரையாக்கியது; நிலத்தில் எதுவும் விளையாவண்ணம் அதில் உப்பிட்டு உழுதது. உரோமப் படை மாசிடோனியப் படையைச் சைனேசெபாலே (கி.மு. 197)என்ற போர்க்களத்தில் அழித்தது. ஆசியாமைனரின் செலூசிட் அரசரான 3 ஆம் ஆண்டியோக்சை முறியடித்தது; காரிந்தை (கி.மு. 146) அழித்தது. உரோமப் பேரரசில் ரோட்சு, பெர்காமம், கிரேக்க அரசு சங்கங்கள் அனைத்தும் உள்ளடங்கின.

தான் அரசனாக வேண்டுமென்ற ஆர்வங்கொண்டவன் என்று சந்தேகிக்கப்பட்டு, அதனால் கி.மு. 44-ல் கொலை செய்யப்பட்ட ஜூலியஸ் சீசர் என்ற ஆட்சியாளனுடைய காலத்திலே உரோம் உலக அரசின் தலைநகராய்த் திகழ்ந்தது. ஜூலியஸின் சகோதரி மகன் ஆக்டேவியன் தன்னுடைய பகைவர்களை உள்நாட்டுப் போரில் (civil war) அடக்கி ஒடுக்கினான். அவன் சர்வாதிகாரனாய் வர மறுத்துக் குடியரசை நிறுவ விழைந்தான். ஆனால், குடியரசை மக்கள் விரும்பினார்களில்லை. செனட்டும், மக்களும் ஆக்டேவியனைப் 'பிரின்செப்ஸ்' (princeps) அல்லது முதல் குடிமகன் என்றழைத்தனர்; அன்றியும் பேரரசர் சீசர் அக்ஸ்டஸ் என்ற பட்டமும் சூட்டினர். கி. பி. 14-ல் அகஸ்டஸ் இறந்தபோது உரோம அரசானது, குடியரசு முறை என்ற திரைக்குப் பின்னால் ஒரு முடியாட்சிப் பேரரசாயும் (imperial monarchy) உலகப் பேரரசாயும் விளங்கிற்து.

உரோமப் பேரரசின் பேரதிகாரம், பாத்தியர், இந்துக்கள், சீனர்கள் ஆகியோரைத் தவிர, நாகரிக உலக முழுவதும் பரவி யிருந்த போதிலும், காட்டுமிராண்டிகளின் தாக்குதலினின்று தன் எல்லைகளைப் பாதுகாக்கும் சிரிய பணியில் உரோம் ஈடு பட்டிருந்ததே தவிர, பன்னாட்டுத் தொடர்புகளை வளர்த்ததென்று சொல்லுதற்கில்லை. ஆயினும், வெளிநாட்டு அலுவல்களில் (foreign affairs) உரோம் கடைப்பிடித்த நடவடிக்கைகள் சில நமக்கு அவற்றில் ஓர் ஈடுபாட்டை உண்டாக்குகின்றன. மிகப் பழைய காலத்திலிருந்து போர், அமைதி உடன்படிக்கைகளைச் செய்தற்கு உரிய பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துதல் ஆகியவற்றைப் பற்றிய முடிபுகளெல்லாம் வெளிநாட்டு விவகாரங்களைக் கவனிப் பதற்கென அமைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கல்லூரியிடம் (College of fetials) ஒப்படைக்கப்பட்டன. அமைதியான முறையில் தீர்வு காணுவதற்காக மேற்கொண்ட முயற்சிகள் அனைத்தும் வீண் முயற்சிகளான பின்பே, போர் என்ற முறை கையாளப்பட்டதாலும், அது அக்கால எல்லாச் சடங்கு விதிகளையும் ஒட்டி நடத்தப்பட்ட தாலும் எல்லாப் போர்களும் 'அறப்போர்களாகவே' கருதப் பட்டன, தூதுகோஷ்டியாய்ப் பணியாற்றிய வெளிவிவகாரக் கல்லூரியின் தலைவர் அமைதியான முறையில் தீர்ப்புக் காணத் தவறினால் தமது முயற்சி வெற்றியடையவில்லை என்பதைச் செனட்டிற்கு அறிவிக்க வேண்டும். போர் செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற முடிவிற்கு அத் தலைவன் வருவானாயின், அவன் பகைவனின் மண்ணில் குருதி தோய்ந்த அரிவாளை வீசி எறிவான் ; உறுதிமொழி பகர்வான் ; ஜுபிடர் முதலிய தெய்வங் களின் துணையை நாடுவான். உரோமின் அதிகாரமும் செல்வாக் கும் பெருகிக்கொண்டு வந்த காலத்தில் தூதர்கள் வெளிவிவகாரக் கல்லூரி உறுப்பினர்களின் பிரதிநிதிகளானார்கள். குருதி தோய்ந்த அரிவாளைப் பகைவனுடைய எல்லையில் வீசியெறியும் சடங்கை மார்டியச் காம்பசிலும், பிந்திய காலங்களில் பெல்லோனா ஆலயத் தின் முன்னும் செய்தார்கள். வெளிவிவகாரக் கல்லூரியின் உறுப் பினர் உடன்படிக்கை செய்யும் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தனர். ஆனால், அயல்நாட்டுத் தூதர்களை செனட்டுதான் பிப்ரவரி மாதத்தில் அரசாங்கக் கட்டிடத்தின் முன் எழுப்பப்பட்ட திறந்த மேடையில் கண்டு பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்திற்று. பேரரசுக் காலத்தில் இப் பணிகளைப் (functions) பேரரசரே கவனித்து வந்தார். ஏறக்குறைய எல்லா உரோம உடன்படிக்கைகளும் சமநிலையிலில்லை. அன்றியும், நிரந்தரமாய் உரோமையே சார்ந்திருக்கும்படி அவ்வுடன்படிக்கைகள் செய்யப்பட்டன. உரோமர்களின் பல நாட்டுச் சட்டம் என்பது (jusgentium) உண்மையில் சர்வதேசச் சட்டத் தொகுதி (International Law)

என்று கூறமுடியாது. ஆனால், உரோமின் நேசர் நாடுகளாய்க் கருதப்பட்ட இதர அரசுகளில் வாழ்ந்த குடிமக்களுக்கும் உரோமக் குடிமக்களுக்கும் இடையே உள்ள உறவுகளிலே தோன்றிய சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணும் சட்ட நியதிகள் (legal principles) என்றுதான் உரோம் தொகுத்த பல நாட்டுச் சட்டத்தைக் கூற வேண்டும்.

கிரேக்கரைக் கண்டு உரோமர்கள் வியந்தபோதிலும், சுதந்திர மும் (Independence) சமத்துவமும் (equality) பொருந்திய அரசு களுக்கிடையே ஏற்படும் பன்னாட்டுத் தொடர்பைப் பற்றிய கருத்து எதனையும் (conception) உரோமர்கள் வளர்க்கவில்லை. மற்ற மக் களுடன் பழகும் போது உலக முழுவதையும் தம் ஆதிக்கத்திற்கு (dominion) அடி பணியச் செய்ய வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி உரோமர்களிடம் தெரிந்தோ தெரியாமலோ குடிகொண்டிருந்தது. பழைய அரசுகளும், அரசு முறைகளும் மறையும்போதுதான் உலகப் பேரரசு தோன்றிற்று. உரோமப் பேரரசு பல்வேறு உறுப் புக்களைத் (elements) தன்னகத்தே கொண்ட பெரியதொரு அனைத்துலக அமைப்பாய்த் திகழ்ந்தபோதிலும், சமத்துவமும் சுதந்திரமும் ஒருங்கேயமைந்த அரசுகளைக் கொண்ட சமுதாயத்தில் தோன்றக்கூடிய பன்னாட்டுத் தொடர்புகளைப் பற்றிய வழக்கங்கள் (customs), நடைமுறைகள் (procedures), நிலையங்கள் ஆகியவை உரோமப் பேரரசில் தோன்றவில்லை.

உரோமாபுரி பற்றிய பழங்கதைகளைப் பற்றி நாம் இங்குக் கூற வேண்டியதில்லை. அகஸ்டசிற்குப் பின் டைபீரியசும், அவனுக்குப் பின் பைத்தியக்காரன் களிகுல்லாவும், அவனுக்குப் பின் அவன் மாமன் கிளாடியசும் (கி. பி. 41-55) ஆட்சி செய்தனர். கிளாடியஸ் தன் அரண்மனை வாயில் காப்போனால் 'பேரதிகாரமுடையவன்' (imperator) என்று உயர்வாக அழைக்கப்பட்டான். அவன் மௌரிடானியாவையும், பிரிட்டனின் ஒரு பகுதியையும் உரோமப் பேரரசுடன் இணைத்தான். நீரோவின் (கி. பி. 54-68) தற்கொலைக்குப் பின்னர், நான்கு பேரரசர்கள் ஒரே ஆண்டில் ஒருவர்பின் ஒரு வராய் ஆட்சி செய்தனர். அதன் பின்பே ஃபிளேவியன், அன்டோனைன் அரசவம்சங்கள் நாட்டில் அமைதியை நிலைநாட்டின. ஸ்டாயிக் தத்துவ ஞானியாகிய, மார்க்கசு அரிலியசின் (கி. பி. 161-180) ஆட்சியில்தான் அமைதி உச்சநிலையை யடைந்தது. டிரோஜன் (கி. பி. 98-117) ஆட்சியில் உரோமப் பேரரசு உச்ச வரம்பை எய்தியது. நாற்பத்து நான்கு மாகாணங்களைக் கொண்ட இப் பேரரசு மத்திய ஸ்காட்லாந்திலிருந்து, காஸ்பியன் கடல், பாரசீகவளைகுடா வரையிலும், 'உரோமானியர்' புல்வெளிகளி

விருந்து சகாரா வரையிலும் விரிந்திருந்தது டிரோஜனுக்குப்பின் அரசாண்ட ஹாட்ரியன், ஆர்மீனியா, மெசெப்போடேமியா, தென் ஸ்காட்லாந்து முதலியவற்றை இழந்தான். அதைப் போன்றே

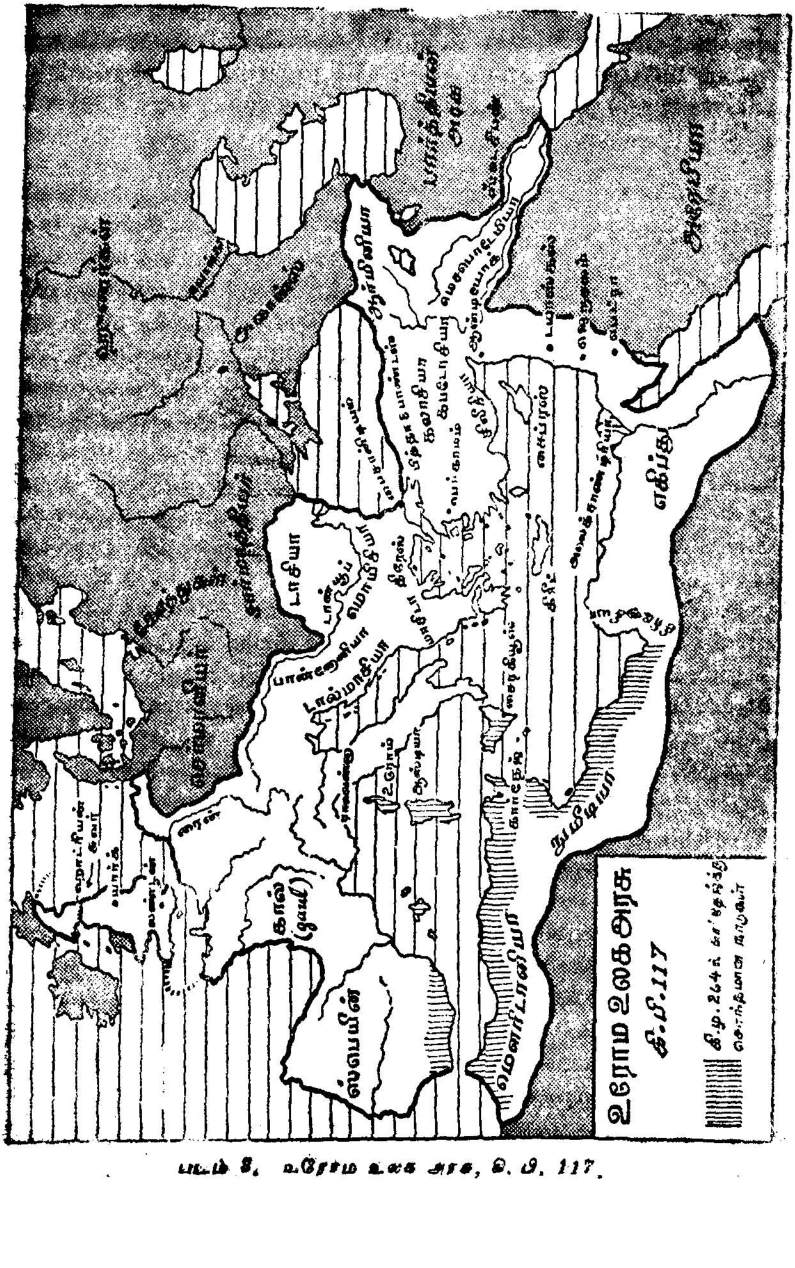

படம் 8, உரோம உலக அரசு, கி. பி. 117.

அவனுக்குப் பின்னர் ஆட்சிசெய்தோரும் சாம்ராச்சியத்தின் எல்லைகளைக் காட்டு மிராண்டிகள் தாக்காதவண்ணம் மதில்களை எழுப்பியும், காவற் படைகளை (garrison) அமைத்தும் வந்தனர். ஆயினும், கீழ் டான்யூப் நதிக்கு வடக்கிலிருந்த டாசியா மாகாணத்தை இழந்தனர். கி. பி. 395-ல் உரோமப் பேரரசு கீழை, மேலைப் பேரரசு என இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொன்றும் தனித் தனியே வெவ்வேறு அரசர்களால் ஆளப் பட்டு வந்தது.

இதுவரை மனிதனால் நிறுவப்பட்ட பேரரசுகளுள் மிகப் பிரமாண்டமானதும், ஓரளவு நிலைத்து நின்றதும் உரோம உலக அரசு ஒன்றே என்பது இனி வருங்காலத்திய மக்களுடைய மனத்தில் பசுமரத் தாணிபோல் பதிந்திருக்கும் என்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை. பரந்து விரிந்திருந்த அப் பேரரசில் 10,00,00,000-க்கு மேற்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்தார்கள். நன்கு அமைக்கப்பட்ட சாலைகள் அதன் பல்வேறு பாகங்களை இணைத்தன. பேரரசர்கள் கண் எனப் போற்றி வளர்த்த சிற்பக்கலை அதன் நகரங்களில் அழகிற்கு அழகிட்டது. கி. மு. 450-ல் தொகுக்கப்பட்ட (codified) 'பனிரெண்டு பட்டியல்கள்' என்ற உரோமச் சட்டத் தொகுப்புத் தான் சிறந்த சட்டமுறையாக (legal system) வளர்ந்து, உரோமப் பேரரசில் வாழ்ந்த குடிமக்கள் அனைவருக்கும் நீதி அளித்து வந்தது. இவ்வுலகப் பேராசில் இனங்கள் (races), நாட்டினர், பண்பாடுகள் அனைத்தும் ஒன்று கலந்தன; கிரேக்கக் கலையும், கல்வியும் வளர்ந்தன. உரோமக் குடிமக்கள் ஆட்சிப் புலமை பெறலாயினர். உரோம உலக அரசு ஊழல் (corrupt) மிக்க செல்வராட்சிமீது திணிக்கப்பட்ட ஓர் இராணுவச் சர்வாதிகாரமாக (military dispotism) விளங்கிற்று என்று கூறுதல் மிகவும் பொருந்தும். அதன் கண் உறைந்த அடிமைகள், குடியானவர், நகர்ப்புறப் பாட்டாளிகள் (urban proletarians) ஆகியோர் 'உணவு, களியாட்டம்' ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தினர்களே யன்றி ஒரு சிறந்த குறிக்கோளில் பற்றுடையவராகவோ அல்லது ஒரு சீரிய பணியில் நாட்டம் செலுத்துபவராகவோ விளங்கவில்லை. அதன் ஆட்சியாளர்களும் (ruling class) நேர்மையற்றவராய், பேராசை பிடித்தவராய், பொறுப்பில்லாதவராய் விளங்கினர்கள். பொழுது போக்கிற்காகக் களியாட்டக் காரர்கள் செய்யும் சண்டையின் கொடூரத் தன்மையையும், தனி மனிதனின் மதிப்பைக் குலைக்கச் செய்யும் அரசியல், சமயக் கொடுமைகளையும், பாமர மக்களும் வகுப்புகளும் எவ்வித வேறுபாடின்றிக் கண்டு களித்தன. அறிவாளரும், அதிகார வர்க்கத்தினரும் (bureaucrats) ஆக்கத் திறமை பெற்று விளங்கினர்களெனினும், விஞ்ஞானம் (science),

தொழில் நுட்பக்கலை (technology), தொழில் (industry) ஆகிய வற்றின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்தாரிலர். உரோமாபுரியைக் காட்டுமிராண்டிகள் கைப்பற்றுமுன்பு காட்டுமிராண்டிகளை உரோம நாகரிக மயமாக ஆக்கினுர்களாவென்ருல், அவர்கள் அதுவும் செய்யவில்லை. இறுதியில் உரோமக் குடிமக்கள் மேற்கொண்ட ஓருலக முயற்சி படுதோல்வியடைந்தது. உலக அரசு முறையை நிலைநாட்ட உரோமப் பெருமக்கள் எவ்வளவோ முனைந்து முயன்று தோல்வியடைந்தாலும், உரோம அமைதியில் பொதிந்துள்ள முயற்சிகள் அனைத்தும் மேற்கத்தியர் வரலாற்று ஏடுகளில் வழிகாட்டியாய் விளங்குகின்றன.

4. பேர் அமையின் ஞாபகார்த்தம்

['உறுதியான ஆடையாகிய உரோமப் பேரரசு, ஆர்வ மெனப்படும் பாத நகத்தால் கிழிக்கப்பட்டது முதல் இவ்வுலகம் அடைந்து வந்துள்ள அனுபவத்தைப் புத்தக வாயிலாய் நாம் அறியலாம்'; நம் கண்களால் அதைக் காணவியலுமா? ஓ! மனித சமுதாயமே! எத்தகைப் புயல் உங்களை அடித்து வீழ்த்தியிருத்தல்வேண்டும்! எத்தகைய துன்பங்களை நீங்கள் பொறுத்து வருந்தியிருத்தல் வேண்டும்! எத்தகைய பிளவுகள் உங்களை அலைக்கழித்திருத்தல் வேண்டும்! பல தலைகளையுடைய மிருகமாய் நீங்கள் அலைந்து திரியும்வரை ஒன்றுக்கொன்று முரணுன காரியங்களையே செய்துவந்திருக்கிறீர்கள்! புரிந்துகொள்ளுதலிலும் நீங்கள் சோர்வடைகிறீர்கள். வாஞ்சையிலும் நீங்கள் சோர்வுற்றுக் காண்கிறீர்கள். மறுக்கமுடியாத காரணங்களைக்கூட நீங்கள் புரிந்து கொள்ள இயலாமல் போய்விட்டீர்கள்! அனுபவமும் உங்களுக்கு அறிவூட்டுவதில்லை. சகோதரர்களாய்ப் பிறந்த நீங்கள் ஒற்றுமையுடன் வாழ்வதனுல் உண்டாகும் நன்மையையும், மகிழ்ச்சியையும் புனித ஆவியினுடைய இன்னிசை மூலமாகக் கூறக் கேட்டாலும் அது உங்கள் கவனத்தைக் கவர்வதில்லை!'] டான்டே என்பவர் "முடியரசு" என்ற நூலில் இவ்வாறு எழுதியுள்ளார்.

உரோமப் பேரரசர்கள் எழுப்பிய உலக அரசு மறைந்தமைக்கு அநாகரிகமும் (காட்டுமிராண்டித்தனம்), புதியதொரு சமயமும் வெற்றியடைந்ததே காரணம் என எட்வர்டு கிப்பன் 'உரோமப் பேரரசின் நலிவும் வீழ்ச்சியும்' என்ற தம்முடைய நூலில் எழுதுகிருர். இதற்கு முற்றிலும் வேறுபட்ட மற்றொரு தீர்ப்பே இக்

காலத்தவரால் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் தீர்ப்பை (current judgment) ஒத்திருக்கிறது. இறுதியில் காட்டுமிராண்டிகள் தாக்குதலுக்கு உரோமர்கள் பலியானார்கள் என்றால் அதற்கு இத்தாலியினுள் மெதுவாய் நுழைந்த நாடோடிகளால் உரோமச் சமுதாயம் 'காட்டுமிராண்டித்தனத்திற்கு' உள்ளானதும், மேல் வகுப்பினருக்கும், பாமர மக்களுக்கும் இடையில் பெரிதாக நிலவிய வேற்றுமையும் தான் காரணங்களாகும். வலிமையுடன் விளங்கியவர்கள் தங்கள் வலிமையை நிலைநாட்டும் வழிகளை இழந்தனர். முன்னிருந்த நிலைமை (status quo) சீரடைந்திருக்கிறதா, அன்றிச் சீர்குலைந்திருக்கிறதா என்பதைப்பற்றி ஏழைகளுக்கும் யாதொரு ஈடுபாடும் இல்லை.

கிப்பன் குறிப்பிடுகிற புதிய சமயத்தை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள், அம் மதத்தின் அறநெறிகளைச் சமுதாயப் (social). பொருளாதார (economic), அரசியல் (politics) கோட்பாடுகளாகக் கடைப்பிடித்து வாழவில்லை. அவ்வாறு வாழும் உறுதியை அவர்கள் பெற்றிருந்தார்களெனின், அப்புதிய மதம் அவர்களுடைய நோயுற்றுக்கிடந்த சமுதாயத்திற்கு ஒற்றுமையையும் வலிமையையும் (strength) அளித்து உயிர்ப்பித்திருக்கும். எனினும், இந்த மதத்தில் அவர்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையானது தொன்மை வாய்ந்த பண்டைய மரபுரிமையில் ஏதோ சிறிதளவேனும் சிதைந்து போகாதவாறு காப்பாற்றும் ஒரு கருவியாகப் பயன்பட்டதோடல்லாமல், வரவிருந்த 'இருண்ட கால'த்தில் (Dark Age) ஒரு புதிய நாகரிகத்தை வளர்க்க வித்திட்டு, அதற்கும் கிரேக்க உரோம உலகத்திற்கும் தொடர்ச்சியளித்து வந்தது. இவ்வாறு ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்திய மதம் கிறித்துவ மதமேயாகும். பண்டைய கிரேக்க உரோமானிய நாகரிகங்கள் மறைந்த பின்னர் அவற்றோடு தொடர்பை ஏற்படுத்திய இந்த மதத்தை கிப்பன் சிறிதும் மதிக்கவில்லை.

பெயரளவில் குடியரசாய் விளங்கிய உரோம அரசாங்கத்தை டயக்லீஷியன் (கி, பி. 284-305) என்ற உரோம அரசர் கிழக்கிந்திய சர்வாதிகார முடியாட்சியாக மாற்றியமைத்தார். உரோம மன்னர்களின் தெய்வத் தன்மையை ஏற்க மறுத்தமைக்காக கிறித்துவர்களை அவர் துன்புறுத்தினர். ஆனால், உரோமப் பேரரசின் தலைநகரை கான்ஸ்டாண்டிநோபிலுக்கு (பைசாண்டியம்) மாற்றியமைத்த கான்ஸ்டன்டைன் என்ற பேரரசர் கிறித்துவ மதத்தைத் தழுவி அதைக் கண் எனப் போற்றி வளர்த்தார்; கி. பி. 325-ல் கிறித்துவத் தலைவர்களைக் கொண்ட ஒரு பொது மன்றத்தை நிக்கேயா என்ற இடத்தில் கூட்டினர்; அதில் அவர்களுக்கிடையேயுள்ள

கொள்கை மாறுபாடுகளையெல்லாம் (doctrinal dissension) நீக்குவதற்காக ஒரு கோட்பாடு எழுதப்பட்டது. கொள்கைப் பிடிவாதம் (dogmatism) என்ற நிலை நாளடைவில் அதிகாரக் கிரமமாக நியமிக்கப்பட்ட குருக்கள் அடங்கிய ஒரு நிறுவனம் தோன்றுவதற்கு அடிகோலிற்று. கி. பி. 392-ல் தியடோசியசால் கிறித்துவம் அரசாங்க சமயமாக ஆக்கப்பட்ட பின்னர் உரோமப் பேரரசின் அமைப்பைப் போன்றே (கிறித்துவ) திருச்சபையும் மாற்றி அமைக்கப்பட்டது. பிஷப் தந்தையாய் விளங்கியவர் உரோமாபுரியின் 'போப்'பாக மாறினர். ஒரு காலத்தில் உரோம அரசர்களுக்கிருந்த பாண்டிபெக்ஸ் மாக்ஸிமஸ் (Pontifex Maximus) என்ற பட்டமானது நாளடைவில் போப்பினால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது. முன்னர் ஏழைகளும், தாழ்ந்த நிலையிலுள்ளவர்களும் பின்பற்றிய இச்சமயமானது இப்பொழுது பேரதிகாரம் செலுத்தும் உலக (கத்தோலிக்கர்) திருச்சபையாய் விளங்கலாயிற்று. செயின்ட் அகஸ்டைன் எழுதிய 'இறைநகர்' என்ற நூல் எல்லா மன்னர்கள் மீதும், நாட்டினங்கள் மீதும் திருச்சபை ஆட்சி செய்யவேண்டுமென்று அது கொண்டிருந்த ஒரு கனவு என்றே கூற வேண்டும். காட்டு மிராண்டிகள் உரோமப் பேரரசினுள் கூட்டங் கூட்டமாய்க் குவிந்ததோடு நின்றுவிடாமல் கிறித்துவ மதத்தையும் தழுவ ஆரம்பித்தவுடன் இக் கனவு நனவாக ஆரம்பித்தது எனலாம்.

மார்கஸ் அரீலியஸ் காலந்தொட்டே, காட்டுமிராண்டிக் கைதிகளைப் பெருந்தன்மை படைத்த உரோமப் பேரரசர்கள் தங்கள் படையில் பணியாற்றச் செய்தார்கள். கி. பி. 376-ல் ஹூணர்களால் துரத்தியடிக்கப்பட்ட விசிகோத்துகளின் ஒரு பெருங் கூட்டம் தம்முடைய பேரரசில் தங்குவதற்குப் பேரரசர் வாலன்ஸ் இடம் கொடுத்தார். ஆனால், அவ்வாறு செய்த விசிகோத்துக்கள் பேரரசரைக் கொன்று, அவர் படைகளையும் சிதறடித்து, மாசிடோனியாவையும் திரேசையும் அழித்தார்கள். பின்னர்ப் பட்டத்திற்கு வந்த தியடோசியஸ் ஓர் உடன்படிக்கை மூலம் அவர்களை டான்யூபிற்குத் தெற்கில் வாழச் செய்து அமைதியை நிலைநாட்டினர். முப்பது ஆண்டுகள் கழித்து, விசிகோத்தர்களின் மற்றொரு தலைவனை அலாரிக் தன் படை வீரர்களுடன் ஆல்ப்ஸ் மலையைக் கடந்து, இத்தாலியினுள் நுழைந்து, அதை அழித்ததோடு நில்லாமல் உரோமாபுரியையும் (கி. பி. 410-ல்) கொள்ளையடித்தான். அவனுக்குப் பின்வந்த (successor) அடால்ஃப் (Atolf) பேரரசன் படையில் தளபதிப் பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டான் என்பதிலிருந்து உரோமப் பேரரசு எவ்வளவு தூரம் அவல நிலையையும் நலிவையும் அடைந்திருந்ததென்பது நமக்கு இனிது புலனாகும்.

பிரிட்டனில் வைக்கப்பட்டிருந்த அவனுடைய படைகள் அந்நாட்டினின்றும் வெளியேறின (evacuated). பேரரசின் தொலைவிலுள்ள எல்லைகளெல்லாம் மாறுதலுக்குள்ளாயின. காட்டுமிராண்டிகள் மனம்போன போக்கில் அங்கும் இங்கும் பல மாகாணங்களில் தம் விருப்பம்போல் அலைந்து திரியலாயினர். கிழக்கிலிருந்து எல்லோரையும் அஞ்ச வைக்கும் ஹூணர்கள் அட்டிலா என்பவரின் தலைமையில் படையெடுத்து வந்தனர். அவனுடைய கூட்டத்தினர் சாலன், சுர்மார்ன் என்ற இடத்தில் 451-ல் விரட்டியடிக்கப் பட்டும், அவர்கள் இத்தாலியின்மேல் படையெடுத்தார்கள். ஆனல் மீண்டும் துரத்தப்பட்டுக் கிழக்கிலுள்ள அடர்ந்த காடுகளுக்குச் சென்று தலைமறைவாயிருந்தனர். லாண்டல்ஸ் என்ற காட்டுமிராண்டிகளின் கூட்டம் நகரங்களைத் தீயிலிட்டும், மக்களைக் கொன்றும் கால், ஸ்பெயின் முதலிய நாடுகளின் வழியே சென்று வட ஆப்பிரிக்காவைத் தம் வசப்படுத்திக் கொண்டு, கடலைக் கடந்து உரோமாபுரியை மீண்டும் ஒரு முறை 455-ல் சூறையாடினர்; 476-ல் அவர்களுடைய கூலிப்படைகளின் தலைவனை ஓடோசர் ஆறு வயது உரோமப் பேரரசர், ரோமுலஸ் அகஸ்டசின் சிம்மாசனத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு அவனைத் துரத்தியடித்தான்; அதனுடன் நில்லாது அரச சின்னங்களை கிழக்கு உரோமப் பேரரசை அப்போது ஆண்டுவந்த பேரரசர் சினோவிற்கு அனுப்பி, இத்தாலியைக் கிழக்கு உரோமப் பேரரசின் ஒரு மாகாணமாகக் கருதிக்கொண்டு, தான் அதை நிர்வாகம் செய்ய அனுமதி கேட்டனன். ஒரு நூற்றுண்டுக் காலமாக உரோமப் பேரரசில் நடந்துவரும் இந்தக் குழப்பத்தில் ‘உரோமா புரியின் வீழ்ச்சி’ முக்கியமில்லாததொரு சம்பவமே என்று கருதினுலும், அதுவே மேற்குப் பேரரசின் இறுதிக்கு அறுதியிட்டது என்பது தெளிவு.

எனினும், உயிருடன் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்ததைவிட வீழ்ச்சியடைந்த உரோமபுரி முன்னையினும் வலிமை பெற்றுத் திகழ்ந்தது. கிறித்துவ சமயத் தலைவராகிய போப்பின் ஆட்சிப் பீடமாய் உரோம் நகரம் விளங்கியது; போப் தம் ஆத்மீகத் தலைமையை கிறித்துவ சமயத்தை ஏற்றுக்கொண்ட அநாகரிகமான எல்லா அரசுகள் மீதும் செலுத்தலானுர். திருச்சபையின் அதிகாரமானது கிறித்துவ உலகம் (Christendom) முழுவதும் மீண்டும் ஒற்றுமையுடன் வாழ வழி வகுத்தது. மறைந்து போன உலக அரசின் நினைவு பசுமரத்தாணி போல் காட்டுமிராண்டிகளின் உள்ளத்தில் தங்கியது. கத்தோலிக்கக் கிறித்துவ மதம், ஒரே உலக அரசின்கீழ் ஏற்படும் ஒழுங்கு, அமைதி ஆகிய இந்த இரண்டுமே பண்டைய பெருமை மிக்க நாகரிகமானது,

தன்னுடைய வழியுரிமையாளர்களுக்கு (heirs) விட்டுச் சென்ற உடைமைகள் என்பர். வழக்கமாக 'இடைக்காலங்கள்' என்று தவறுதலாய்க் கருதப்படுகின்ற மேலை நாகரிகத்தினுடைய வசந்த காலத்தின் சமய, அரசியல் வரலாறுனது, பெரும் அளவில் திருச் சபை, 'பேரரசு' ஆகிய இவைகளைப் பற்றிய வரலாறே என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும். இவற்றுள் முற்கூறப்பட்டது இடைக்கால வாழ்வில் உயிருடன் விளங்கிய ஓர் உண்மை எனவும், பிற்கூறப் பட்டது கடந்தகாலத்தின் நனவாகாக் கனவு என்றும் கொள்ளுதல் மிகவும் பொருந்தும். மறைந்த உரோமப் பேரரசின்மீது எழுப்பப் பட்ட இப்புதிய அரசு முறை வெகுகாலமாகப் போப்புகள், பேரரசர் கள் (Popes and Caesars) ஆகியோரின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் நிலைத்து நின்றது.

உரோம வீழ்ச்சிக்குப் பின் ஏற்பட்ட 'இருண்ட காலத்தில்' கிழக்கு உரோமப் பேரரசானது இருளிலே ஒளி காட்டும் மணி விளக்கைப் போன்று விளங்கிற்று. உரோமச் சட்டத்தை இறுதி யாகத் தொகுத்தவர் பேரரசர் ஜஸ்டினியன் (கி.பி. 527-65). காட்டு மிராண்டிகளின் வசமிருந்த மத்தியதரைக் கடல் நாடுகளை மீட்டு வரத் தம்முடைய படைத் தலைவர் பெலிசாரியசை அவர் அனுப் பினர். ஆனல், அவ்வாறு கைப்பற்றப்பட்ட மாகாணங்களில் மீண்டும் காட்டுமிராண்டிகள் கும்பல் கும்பலாய் வடக்கிலிருந்து வந்து குடியேறலானர்கள். எனவே, பைசாண்டியப் பேரரசு, பறிபோன மாகாணங்களைக் கைப்பற்றும் முயற்சியைக் கைவிட்டு விட்டு, தன் எல்லைகளைப் பாதுகாக்கும் பணியில் ஈடுபடலாயிற்று.

மேற்கு ஐரோப்பாவில் உரோமப் பேரரசைத் தாக்கிய காட்டு மிராண்டிகள் அதையே தங்கள் இருப்பிடமாகக் கொண்டு, உரோமப் பண்பாட்டில் ஊறிப்போய்த் திடமான அரசை எழுப்பும் பக்குவ நிலையடைந்து, அச் சீரிய பணியில் இறங்கினர்கள். அதற்குத் தகுந்தாற் போல் தன்னுரிமையுள்ள இறைமைகளைக் கொண்ட (Independent Sovereignties) ஒரு புதிய அரசு முறை வளரத் தக்க சூழ்நிலையும் நிலவிற்று. ஆனல், ஒற்றுமையை நிலை நாட்ட மக்கள் அனைவரும் விழைந்தனர். ஒருகால் உரோமப் பேரரசின் மாகாணமாய் விளங்கிய கால் (Gaul) மாநிலத்தில் பிராங்க்ஸ் அரசு (Kingdom of the Franks) தோன்றிற்று. கிறித்தவ மதத் தலைவர்களின் அன்பையும் நேசத்தையும் பெற்று அவ்வரசு தன் ஆதிக்கத்தைச் சிறுகச் சிறுகப் பரப்பிற்று. சார சீனர்களை கி. பி. 732-ல் டோர்சு போர்க்களத்தில் தோற்கடித்து கிறித்தவ உலகத்தை முஸ்லிம் படையெடுப்பினின்று காப்பாற்றிய பெருமை அதையே சாரும். பிராங்கிஷ் அரசர்களிலே சீரும்

சிறப்பும் பெற்றுத் திகழ்ந்த சார்லமே என்பவர் கிறித்தவ மதத்தில் நம்பிக்கை கொள்ளாத பண்டைய சமயத்தவர்களின்மேல் தம் முடைய அதிகாரத்தைச் செலுத்தினர். அவருடைய சாம்ராச்சியம் ஒருபுறம் வடக்கு ஸ்பெயின் முதல் பால்டிக் வரை விரிந்தும், மற்ருெரு புறம் அட்லாண்டிக் மகாசமுத்திரத்திலிருந்து ஓடர் ஆறு வரை அகன்றுமிருந்தது. அவர் கி.பி. 799-ல் போப்புகளின் எதிரி களுடைய திட்டங்களைக் குலைத்து, 3ஆம் லியோ என்ற போப்பை மீண்டும் அவருடைய நிலையில் அமரச் செய்தார். நன்றியுணர்ச்சி மிக்க லியோ, கி.பி. 800-ல் கிறிஸ்மஸ் திருநாளன்று சார்லமேயைப் புனித முழுக்காட்டி உரோமிலுள்ள செயின்ட் பீட்டர் திருக் கோயிலில் வைத்து, அந்த பிராங்கிஷ் மன்னருடைய தலையில் பேரரசருக்குரிய முடியைச் சூட்டினர். அக் கண்காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்த பொது மக்கள் முடி சூட்டப்பட்டவுடன் 'இறைவனல் முடி சூட்டப்பட்ட சார்லசு அகஸ்டஸ் நீடூழி வாழ்க! அமைதியை விரும்பும் உரோமப் பேரரசருக்கு வெற்றியும் நல் வாழ்வும் உண்டாவதாக!' என்று வாழ்த்தி, ஆசி கூறி ஆர்ப் பாட்டம் செய்து அகமகிழ்ந்தனர். இவ்வாறு திருச்சபையினுடைய அனுமதியுடன் பிராங்குகளின் படை வலிமையால் மீண்டும் பேரரசு அதிகாரஞ் செலுத்தலாயிற்று. மேற்குக் கிறித்தவ உலகம் முழுவதையும் ஒரே பேரரசர் மீண்டும் ஆட்சி செய்யலானர்.[1]

ஆயினும், பேரரசின் இம்மீட்சியானது (restoration) எப்பொழு தும் நிலைத்து நிற்காத ஒரு தாற்காலிக ஏற்பாடாகவே இருந்தது. சக்கரவர்த்தி சார்லசின் பேரரசு, அவருடைய மக்களுள் வலியற்ற லூயியின் கைக்கு 814-ல் வந்தது. அவருடைய பேரப் பிள்ளை களுக்கு அது பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டது. போர்களும், பிரிவினை யும் (partition) அடுத்தடுத்து நிகழ்ந்தன. பேரரசின் கிழக்கு அல்லது 'செர்மன்' பகுதி (portion) மேற்கு அல்லது 'பிரெஞ்சுப்' பகுதியிலிருந்து பிரிந்து சென்றது. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டில் புதிய மக்களின் படையெடுப்பால் இவ் விரு பகுதிகளும் இணைக்கப்பட்டன. புதுப்புது அரசர்கள் போப்புகளால் 'பேரரசர்' என்று முடி சூட்டப்பட்டாலும், அவர்கள் செலுத்திய அதிகாரம் (authority) மிகக் குறைவுதான். இறுதியில் பெரிய சார்லசு என்ற செர்மன் அரசனுக்கு 881-ல் பேரரசுப் பட்டத்துக் குரிய முடி (Imperial Crown) கொடுக்கப்பட்டது. கி. பி. 919-ல் சாக்சன், பிராங்கோனியப் பிரபுக்களால், சாக்சன் கோமகனை (Duke of the Saxons) ஹென்றி அரசனுகத் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டார். அவர் ஏகாதிபத்திய வெறியைத் துறந்து,

[1] டேவிட் ஜெயின் ஹில் எழுதிய 'ஐரோப்பாவின் அனைத்து நாடுகள் வளர்ச்சியின் அரசியல் தந்திர வரலாறு' (பாகம் 1. பக்கம் 95-96) பார்க்கவும்.

மாகியார்களைத் தம் நாட்டினின்றும் துரத்திவிட்டு உள்நாட்டு அமைதியை நிலைநாட்டுவதில் முனைந்து ஈடுபட்டார். ஹென்றி யின் மகன் ஆட்டோ மிகவும் கெட்டிக்காரன்; போர்த் திறமை மிக்கவன்; அஞ்சாநெஞ்சினன்; எடுத்த காரியத்தை வெற்றியுடன் முடிக்கும் இயல்பினன். தன் திறமையால் இத்தாலியின்மீதும் தன் அதிகாரத்தை அவன் செலுத்தலானான். 962-ல் போப்பால் அவன் 'பேரரசன்' என்று முடி சூட்டப்பட்டான். இவ்வாறு உரோம் பிஷப்பும், செர்மன் அரசரும் சேர்ந்து செய்துகொண்ட ஒப்பந்தமானது (compact) 'செர்மன் நாட்டின் புனித உரோமப் பேரரசு' ஏற்பட அடிகோலிற்று. அதை ஒரு புதுமையான அரசியல் அமைப்பு முறையென்றே கூற வேண்டும்; அதில் இரட்டை இறைமைகளுக்கு இடம் இருந்ததுதான் அதை ஒரு புதுமையான அமைப்பு என்று கருதும்படி செய்கிறது. இறைவ னின் திட்டப்படி கிறித்தவ உலகத்தை ஆளுவதற்கென இறைமை பெற்ற பேரரசும், திருச்சபையும் முறையே லௌகீக (temporal), ஆத்மீகத் (spiritual) துறைகளில் முக்கிய கருவிகளாய் விளங்கின.

இந்தப் பேரரசின் முடி ஹோஹென்ஸ்டாபன் குடும்பத்தாருக் கும், பின்னர், ஹாப்ஸ்பர்க் குடும்பத்தாருக்கும் போய்ச் சேர்ந்தது. 1806-ல் பேரரசு அழியும்வரை ஹாப்ஸ்பர்க் குடும்பத்தாரிடமே அது இருந்தது. புனித உரோமப் பேரரசு என்று அழைக்கப்பட்ட இந்த அரசு பண்டைய உரோம உலக அரசின் வழி வந்த (successor) அரசு என்ற கோட்பாடு, தலைமைத்தனத்தையடைய போப்புகளும், பேரரசர்களும் நடத்திய நீண்ட போராட்டத் தினுலோ, அல்லது செர்மானிய அரசுகளுக்கும், இத்தாலிக்கும் வெளியில் பேரரசு தன்னுடைய அதிகாரத்தைச் செலுத்த இயலாத தனுலோ சிறிதும் மாறுதலடையவில்லை. இப் பிரதேசங்களில் கூடப் பேரரசின் அதிகாரத்தைக் கோமக நாடுகளும் (duchies), குறுநில அரசுகளும் (principalities), தனியுரிமை பெற்ற நகரங்களும் (free cities) மதிக்கவில்லை. பேரரசர் கொஞ்சநஞ்ச அதிகாரம் செலுத்தினுலுங்கூட, அவர் பல அரசர்களின் நடுவில் ஒரு செர்மன் அரசராக விளங்கிய காரணத்தால், அவ்வதிகாரமும் தம்முடைய குடிகளுள் தமக்கு அளித்த பேறேயன்றி, அது பேரரசப் பதவியினுல் கிடைக்கப் பெற்றது அன்று என்பதை மன்னர் உணர்ந்தார். புனித உரோமப் பேரரசைப்பற்றி 18ஆம் நூற்றுண்டில் வால்டேர் கூறியபடி அது புனிதமானதும் அன்று; அது ஒரு உரோமப் பேரரசும் அன்று. அதைப் பண்டைய உரோமப் பேரரசின் ஆவி யென்று கூறுதலே பொருந்தும். எப்போதும் போர் முழக்கம் நிறைந்த உலகில் அமைதியைக் காண விழைந்தனர் மக்கள். ஆனுல், மேலைச் சமுதாயத்தின்

அமைப்பு அவ் விழைவு நிறைவேருதபடி செய்து நிரந்தர மனச் சஞ்சலத்தை இழைத்து வந்தது. அச் சூழ்நிலையில் அரசியல் வல்லுநர் ஒரு புதிய, எட்டாத குறிக்கோளை அடைய முற்பட்டனர்.

இத்தகைய துன்பம் மிக்க நிலையைச் சட்ட நிபுணனும், கவிஞனும் 'தெய்வீக இன்பியல்' என்ற அழியாப் புகழ் பெற்ற நூலின் ஆசிரியனுமான டான்ட்டே எழுதிய முடியரசை விட வேறெந்த இடைக்கால இலக்கியமும் நெஞ்சம் நெகிழும் படி விவரிக்கவில்லை. டான்ட்டேயின் அரசியல் கட்டுரையைத் தான் பிரைஸ் பிரபு 'புனித உரோமப் பேரரசின் கல்லறை விளக்கம்' (epitaph) என்று கூறுகிருர். உண்மையில் அது அக்காலத்தில் நிலவியிருந்த மனக்கலக்கத்தின் எதிரொலிதான்; அது தவிர்க்கொண்ணு வேற்றுமை நிரம்பிய உலகில் அரசியல் ஒற்றுமையை விழையும் இறுதி வேண்டுகோள். பன்னுட்டுத் தொடர்புகளைப் பற்றிய இடைக்காலக் கோட்பாட்டின் உச்சமும் இறுதியும் அதுவெனக் கூறுதல் பொருந்தும்.

டான்ட்டே இறப்பதற்குப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்னர், 1309-ல் அவருடைய 'முடியரசு' எழுதப்பட்டது. அப் பொழுதுதான் கிறித்துவச் சமயத் தலைவருடைய 'பாபிலோனியச் சிறைவாசம்' ஏற்பட்டிருந்தது; அப்பொழுது பிரெஞ்சு முடியரசின் காவலில், அவிக்னன் என்ற இடத்தில் போப்புகள் வாழ்ந்தனர். அரை நூற்ருண்டு வரை ஒரு பேரரசராவது இத்தாலியைப் போய்ப் பார்த்தாரில்லை. இத்தாலிய நகர அரசுகள் நில உரிமைக்காகவும் அதிகாரத்திற்காகவும் ஒன்ருேடொன்று போரிட்ட வண்ணமிருந் தன. புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பேரரசர், 7ஆம் ஹென்றி தம்முடைய முடி சூட்டு விழாவிற்காவது (coronation) இத்தாலிக்கு வந்து அமைதியை மீண்டும் நிலைநாட்டுவார் என்று நம்பிக்கை கொண்டனர் மக்கள். சட்டம், அரசாங்கம் என்ற கருத்துகளில் நன்கு பயிற்சியடைந்து, பின்னர் ஃபிளாரன்ஸின் தூதரகத்தில் பன்முறை பணியாற்றிய டான்டேயும் இந் நம்பிக்கை யோடு பேரரசை ஆதரித்து, அதன் தலைமைத்தன்மையை எல்லோரும் ஏற்க வேண்டுமென்று தன்னுடைய புகழ்பெற்ற கட்டுரையில் பரிந்துரைத்தார். தன்னுடைய குறிக்கோளை (ideal) ஒட்டிக் கதைநடையில் பின்வருமாறு எழுதுகின்ருர்:

'சுவர்க்கம் முழுவதையும் ஒரே ஒருவன்—இறைவன் ஒழுங்கு செய்கிருன். அதன்படி மனித இனமும் ஒரே மன்னனலும், ஒரே சட்டத்தாலும் ஆளப்பட்டால்தான், அது வளஞ் சிறந்த வாழ்வு பெற்றுத் திகழும். எனவே, இப் புவியின் நலத்தை (welfare)

முன்னிட்டுப் பேரரசு என்று மக்களால் அழைக்கப்படும் முடியரசு ஒன்று ஏற்படுதல் தவிர்க்கொணததாகும். பிணக்குகள் ஏற்படும் போது, அவற்றிற்குத் தீர்ப்புக் காணவேண்டும். தனியுரிமை பெற்ற இரண்டு இளவரசுகளுக்கிடையில் முரண்பாடு ஏற்படக் கூடும். அதற்குத் தீர்ப்புக் காணுதல் அவசியம். சமநிலையுடைய இருவரில் ஒருவர் மற்றவரை ஆட்சி செய்யவியலாது. ஆதலின், பிணக்கைத் தீர்க்க, இருவரினும் அதிக ஆட்சி எல்லையை உடைய (jurisdiction) மூன்றும் அரசன் ஒருவன் இருத்தல் இன்றி யமையாதது. இம் மூன்றும் ஆட்சியாளன் ஓர் அரசனுகவோ அன்றிப் பேரரசனுகவோ விளங்குதல் வேண்டும். ஆதலின், முடியரசு இவ்வுலகிற்கு இன்றியமையாததாகும். அன்றியும், நீதி அதிகாரஞ் செலுத்தினல்தான் உலகம் ஒழுங்குடன் திகழவியலும்; முடியரசு அன்றிப் பேரரசில்தான் நீதி அதிகாரஞ் செலுத்த வியலும்.'

மனித இனத்தினுடைய பொற்காலத்திற்கு (Golden Age) அகஸ்டஸ் ஆட்சிக் காலத்தைச் சான்ருகக் காட்டி, பண்டைய நிலையைமீட்டல் வேண்டும் என மக்களை ஊக்குவித்துத் தம் உரையை முடிக்கிருர் டான்டே. ஆனல், அவர் வீண் நம்பிக்கை கொண்டார். ஹென்றி இத்தாலிக்கு வந்தான்; முடிசூட்டப் பட்டான். ஆனல், அவன் வாளேந்தி வந்தானேயொழிய அமைதியை நிலைநாட்டினன் அல்லன். கெல்புக்கள் என்ற கட்சிக்கும், கிபிலென்கள் என்ற கட்சிக்கும் (Ghibellines) இடை யில் நடந்த போராட்டங்களால் ரோம் அமைதியை இழந்தது. குற்றங்குறையற்ற சிறந்ததோர் அமைப்பின் இருமுகக் கூறுகளாக (facets) டான்டேயினல் கருதப்பட்ட பேரரசரும் போப்பும் ஒருவரோடொருவர் சொற்போரிட்டும், ஓயாது ஒழியாது வாட் போரிட்டும் வந்தனர். அவிக்னன் என்னுமிடத்தில் 5ஆம் கிளமென்டு என்னும் போப்பினல் ஹென்றி கிறித்தவத் திருச் சபைக்குப் புறம்பாக்கப்பட்டான். பேரரசை எதிர்த்த நேபிளைச் சேர்ந்த ராபர்ட்டுக்கும், வடக்கிலுள்ள நகரங்களுக்கும் உதவி யளித்து வந்த பிரெஞ்சு அரசர் திருச்சபைக்கும் ஆதரவு காட்டினர். ஹென்றி, வீணில் பிளாரன்சை முற்றுகை (seige) இட்டு, 1313-ல் இறந்தான். பேரரசின் பெருமையை மீண்டும் இத்தாலியில் நிலைநாட்டும் வாய்ப்புகள் எல்லாம் அவனுடன் அழிந்தன. ஐரோப்பாவைப் போன்றே இத்தாலியத் தீபகற்பமும் ஒன்ருேடொன்று போர் புரியும் அரசுகளைக்கொண்ட நாடாய் விளங்கியது. பேரரசும் அத்துடன் மங்கி மடிந்தது.

ஆயினும், ரோமப் பேரரசர்கள் விட்டுச் சென்ற கருத்து (உலக அரசு முறை) மட்டிலும் மக்கள் உள்ளத்தில் பல

நூற்றுண்டுகளாய்ப் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்துவிட்டதென்பது திண்ணம். உலக அரசு முறையை ஏற்படுத்த விழையும் மக்கள் அனைவருக்கும் அது பல்லாற்றுனும் பயன்படும் என்பது உறுதி. பைசான்டியப் பேரரசர்கள் தங்கள் பேரரசு நிலைத்து நின்ற பொழுதெல்லாம், தங்களை 'சீசர்கள்' என்றே அழைத்துக் கொண்டனர். புல்கேரிய அரசர்கள் சீசர்கள் எனப் பொருள்படும் 'சார்ஸ்' (Tsars) எனபட்டார்கள். ஐவன் என்ற கொடுங்கோலனும் சார் என்றே அழைக்கப்பட்டான். அவனுடைய மாஸ்கோ பேரரசும் 'மூன்றும் ரோம்' என்றே விளங்கியது. தற்கால ஜெர்மன் அரசர் 'கெய்சர்' எனப்பட்டார். இந்தியாவில் ஆட்சி செய்த மங்கோலிய அரசர்கள் தங்களைக் 'கெய்சாரி-ஹிந்த்' என்று அழைத்து வந்தனர். அப் பட்டத்தைப் பிரிட்டிஷ் மன்னர்களும் வழியுரிமை யாகப் பெற்றனர். கொடுங்கோலர்களின் (despots) புதிய காலமும் 'சீசரின் யுகம்' (Ceasarism) என விளங்குவதற்குக் காரணம் இல்லாமலில்லை. ஒரு காலத்தில் ரோமாபுரி செய்த சீரிய பணியை அதன் எதிர்காலச் சந்ததியார்கள் இன்று செயலில் காட்டுவதைக் காணலாம். அதிகாரமும் அமைதியும் ஒருங்கே அமைந்த அதன் இறுதிச் சின்னம், இப் புவியின் ஊழிக்காலம்வரை அதன்கண் வாழ்பவர்களையும், ஆள்பவர்களையும், ஆளப்படுபவர்களையும் கவரக் கூடியதாயிருக்கிறது என்பது உறுதி.

2. மேற்கின் உதயம்

1. ஐரோப்பாவும் ஆசியாவும்

'மேலை நாடுகள் அனைத்தும் அரச வம்சத்தினின்று தோன்றியவையே. ரோமக் கட்டடக் கலையிலும், முன்னுள் 'கோத்திக் கட்டடக் கலையிலுங்கூட கரோலிங்கிய ஆதிவாசிகளின் (primitives) கலை இயல்புகள் இருப்பதைக் காணலாம். அதைப்போலப் பிரெஞ்சு அல்லது ஜெர்மன், கோத்திக் இயல்புகள் இல்லை. ஆனால் வட ஸ்பெயினிலும், தென்பிரான்சிலும் விசி கோத்திக் கட்டடக்கலை இயல்புகளும், லாம்பர்ட், சாக்சன், ரோமக் கட்டடக்கலை இயல்புகளும் உள்ளன. ஆனால், நாட்டின் குடியுரிமையைப் பெறுவதை ஒரு பெரு வரலாற்று முக்கியத்துவமுடைய தொழிலாகக் கருதும் ஓர் இனத்தைச் சேர்ந்த சிறுபான்மையினர் ரோமப் பேரரசில் பரவுகிறார்கள். அதனின்றே சிலுவைப் போர் (Crusades) மூண்டது. அவர்களினின்றும் தான் உண்மையான பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் வீரவுணர்ச்சியும் தோன்றிற்று. தங்கள் சரித்திரத்தின் போக்கை நன்கு அறியும் உணர்வைப் (consciousness) பெற்றிருப்பது தான் ஃபாஸ்டிய மக்களின் தனிச் சிறப்பு என்பர்.'

—ஆஸ்வால்டு ஸ்பெங்ளர் 'மேற்கின் நலிவு' (பாகம் 11) என்ற நூலில் இக் கருத்துரைக்கிறார்.

மேலைக் கிறித்துவ உலகத்தின் பண்பாட்டிலேதான் அரசு முறை உட்பட எல்லாத் துறைகளும் அடங்கிய 'தற்கால உலக' நாகரிகத்தின் மூலாதாரம் காணப்படுகிறது. கி. பி. 5ஆம் நூற்றுண்டிலிருந்து 10ஆம் நூற்றுண்டுவரை காட்டுமிராண்டித் தனம், அறியாமை என்ற இருளிலிருந்து நாகரிகம் என்ற ஒளியை அடையும் பொருட்டு மெதுவாக முயன்றுகொண்டிருந்ததும்

மேலைக் கிறித்துவ உலகமே. இவ்வைந்து நூற்றுண்டுகளும் அது வரை யாரும் கண்டிராத அறியாமை, நல்குரவு, இடுக்கண், மிருகத் தன்மை என்ற சேற்றில் மூழ்கிக் கிடந்தமையால், அக்காலமானது, ‘இடைக்காலத்தைப் (medieval age) ‘பண்டைச்’ (ancient) சிறப்புகளிலிருந்தும், மனிதனுடைய வியத்தகு முயற்சிகள் நிறைந்த ‘தற்காலச்’ (modern) சாதனைகளிலிருந்தும் வேறு படுத்திக் காட்டுகிறது.

பெரிய கோவில்களும் (Cathedrals), மடங்களும், கலைகளும், கல்வி முதலியவையும் (monastic art) இடைக்காலத்தில் புகழ் பெற்றிருந்த போதிலும், அப்போது அறியாமையும் பரவியிருந்த தென்பது உண்மையே. ஆனால், அதற்கு இரு திருத்தங்கள் தேவை. ஒன்று, இங்குக் கூறப்பட்ட தாழ்வுற்ற நிலை ஆசியா வின் ஒரு சிறிய தீபகற்பமான ஐரோப்பாவில் மட்டிலும்தான் பரவியிருந்ததேயொழிய, மற்ற இடங்களில் அந்நிலை ஏற்படவில்லை. அதே காலத்தில், பைசான்டியம், உலகிலே செல்வங்கொழிக்கும் பெரிய நகராய் விளங்கிற்று. அதற்குத் தெற்கிலும், கிழக்கிலும் மற்ற நகரப் பண்பாடுகள் செழித்து வளர்ந்தன. அப் பண்பாடு களில் ஊறிப்போன மக்கள் தங்கள் கைத்திறனிலும், வேலைப் பாட்டிலும், ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றி விளங்கினர். அவர்கள் கைத்திறன் அக்கால ஐரோப்பியருடைய வேலைப்பாட்டுடன் ஒப் பிடமுடியாவண்ணம் சிறந்து விளங்கிற்று. ‘இடைக் காலத்தைப்’ பற்றிய மற்றொரு தவறு யாதெனில், கி. பி. 1500-ல் பழைய காலம் முடிவடைந்து புதிய காலம் தொடங்கிற்று என்ற கருத்தேயாகும். அவ்வாறு பழமைக்கும் புதுமைக்கும் ஓர் இடைவெளி ஏற்பட வில்லை. அல்லாமலும், நாம் அனைவரும் நம் செயல்களும் ‘இடைக் கால’ நாகரிகத்தினின்று பிறந்தவையே என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

விஞ்ஞானம், கைத்தொழிற் கலை (technology), செல்வக் குவிப்பு (accumulated wealth), மக்கட் பெருக்கம், புதிய போர்க் கருவிகள் ஆகியவற்றினின்று பிறக்கும் அதிகாரம் மூலம் ஐரோப் பியப் பண்பாடு, ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்காக் கண்டங் களில் பிறர் எதிர்க்கமுடியாவண்ணம் அழுத்தமாயும் உறுதியாயும் விரைவுடனும் பரவி, இவ்வுலக மக்களை வேவ்வேறு விதங்களில் ‘ஐரோப்பியமயமாக்கிற்று.’ இத்தகைய நிகழ்ச்சியை மனத்தில் கொண்ட நமக்கு நம்முடைய இக்கால நாகரிகமெல்லாம் இடைக் கால நாகரிகத்தினின்றும் தோன்றியதென்பது மறந்து போய் விடு கிறது. இக்கால அரசு முறையின் முக்கியக் கூறுகளை எடுத்துக் கொண்டால், அதனுடைய தோற்றுவாய்கள், பழக்கங்கள்

(practices), குறிக்கோள்கள் இவை அனைத்தும் ஐரோப்பிய முறையைத் தழுவியே அமைந்திருக்கின்றன. ஆனால், அம்முறையினின்று வேறுபட்டிருந்தது முன்னாள் மேலைக் கிறித்துவ உலகின் அரசு முறையொன்றே. அதன் வளர்ச்சியை நோக்குங்கால், 'இருண்ட காலம்' 'இடைக்காலம்' என்றழைக்கப்படும் காலத்தைச் சூரிய உதயத்திற்கும் ஒரு நாளின் காலை நேரத்திற்கும் ஒப்பிடலாம். இப்போது அந்த வளர்ச்சிக் காலமானது மதியத்தைத் தாண்டிவிட்டது எனலாம்.

கிறித்துவ உலகத்துக்கு முன்பு இருந்த ஒற்றுமை இப்பொழுது மறைந்துவிட்டதென்பதையும், அவ்வுலகத்திற்கு வெளியுலகிலிருந்து ஏற்பட்ட அச்சத்தையும் நாம் நினைவில் கொள்ளாவிடில், ஐரோப்பாவின் உதயம் (மத்தியான உலகம்) என்பதை நாம் முற்றும் உணர முடியாமற் போய்விடும். ரோமப் போப்புகளின் ஆதிக்க நிலை வளர்ச்சியடைந்ததற்குப் பின்னர், 'கிறித்துவ உலகின் ஒற்றுமை' என்பது வெறுஞ் சொல்லளவில்தான் இருந்தது. பைசான்டியக் கிறித்துவர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி தனியான ஒரு பிரிவாயிருந்தனர். 5 ஆம் நூற்றுண்டிலே 'ரோம', 'கிரேக்க' கிறித்துவ மதங்களுக்கு இடையில் ஏற்பட்ட வேற்றுமை 1054-ல் பெரிதாக ஆயிற்று. அதைப் போலவே, மத்திய ஆசியாவின் நெஸ்டோரியன், மோனோபைசைட் பிரிவுகளாகிய பண்டைக் கிறித்துவ மதங்களுக்கும், பைசான்டிய (ரோமக்) கிறித்துவ மதங்களுக்கும் இடையே ஒற்றுமை இல்லை. ஆனால், மேற்கில் இருந்த எல்லாக் கிறித்துவர்களும் கத்தோலிக்கர்களே. ஒரே சமயக் கோட்பாட்டையுடைய அவர்கள் அனைவரும் ஒரே பொதுத் திருச்சபையின் கட்டளைகளுக்குட்பட்டு வாழ்ந்தனர்.

போப்பு கிறித்துவ உலகின் ஆத்மீகத் தலைவராய் மட்டுமில்லாமல் (spiritual leader) லௌகீக அதிகாரங்களையும் (temporal powers) கையாண்டார்; மத்திய இத்தாலியிலுள்ள போப்பு அரசுகளின் (Popal States) ஆட்சியாளராயும், ஏசுநாதரின் உலகப் பிரதி நிதியாயும் அவர் எல்லாப் பேரரசர்கள், அரசர்கள், இளவரசர்கள் ஆகியோர்மீது அதிகாரம் செலுத்தி வந்தார். அரசர்கள் திருச்சபையின் பிஷப்புகளால் (Bishops) முடிசூட்டப்பட்டதைப் போன்று, பேரரசருக்குப் போப்பு முடிசூட்டினார். கொடுப்பவர், பெறுபவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர் அல்லவா? இவ்வுலக (லௌகீக) அரசர்களின் மேல் தன் ஆதிக்கத்தைப் போப்பு செலுத்தியதோடல்லாமல், அவர்களுக்குள்ள தகராறுகளும் போப்பின் தீர்ப்பிற்கு (papacy) விடப்பட்டன. அதன் தீர்ப்பைத் தகராறுள்ள இருதரப்பினரும் ஏற்றல் அவசியம். இந்த

எதேச்சை நடைமுறை (arbitrary procedure), இத்தாலிய அரசுகளை ஆட்சி செய்த இளவரசர்கள் மேல் திணிக்கப்பட்டது. அதைப் போன்றே மேற்கிலுள்ள தேசீய முடியரசுகளும் (national monarchies) அம் முறையைப் பின்பற்றின. பிலிப்பு லெ பெல்லிற்கும் ஆங்கில அரசருக்கும் (1298), பிலிப்பு லெ லாங்கிற்கும் ஃபிளெமிங்குகளுக்கும் (1319), பேரரசர் மாக்ஸ் மில்லியனுக்கும் வெனிசின் டோஜ் என்ற சபைக்கும் (15ஆம் நூற்றுண்டில்), மற்றும் புது உலகத்தின் (New World) மீதுள்ள உரிமையைப் பற்றி 1494-ல் ஸ்பெயினுக்கும் போர்ச்சுக்கலிற்கும் இடையில் ஏற்பட்ட பிணக்குகளெல்லாம் (நடுவான) போப்பின் தீர்ப்புக்கு விடப்பட்டன. இவற்றைப் புகழ்பெற்ற சான்றுகளாகக் கூறலாம். மதச் சார்பற்ற முறையிலே அமைந்த நடுவர் தீர்ப்பு முறையை (non-ecclesiastical arbitration) சுவிஸ் கான்டன்களும், ஜெர்மன் வணிகர் கழக (Hanseatic League) நகரங்களும், ஜெர்மன் அரசுகளும், ஆங்கில, பிரெஞ்சு முடியரசுகளும் வளர்ந்து வந்தன.[1] ஆனல், சர்வதேச நடுவர் தீர்ப்பு முறையை வளர்க்க அதிகமாகப் பாடுபட்டது போப்பின் ஆட்சியே என்று கூறுவது பொருந்தும்.

அதைப் போன்றே, அரசியல் தந்திர நடைமுறையையும், பண்டைய சர்வதேச சட்டத்தையும் வளர்க்க அரும்பாடுபட்டது திருச்சபையே. அச்சர்வதேச சட்டத்தைப் படிப்படியாய் வெவ்வேறு ஐரோப்பிய அரசுகள் ஒப்புக்கொண்டன. பண்டைக்கால முதல் திருச்சபை மன்றங்களுக்குப் போப்புகள் தங்களுடைய தூதர்களை அனுப்பினுர்கள்; மேலும், சமய வேற்றுமைகளால் கான்ஸ்டான்டி நோபிளுக்கும் ரோமிலுள்ள திருச்சபைக்கும் உள்ள உறவுகளில் பிளவு ஏற்படும்வரையில், பைசான்டிய அரச சபைக்குத் (court) தன் தூதர்களைப் (அப்போகிரிசியாரி) போப்புகள் அனுப்பி வந்தார்கள். அதுபோன்றே போப்பினுடைய அரசாங்கம் அமைந்திருந்த வாட்டிகனும், ரெவேனுவும் தங்கள் பிரதிநிதிகளை மாற்றிக்கொண்டன. பின்னர், போப்புகள் தங்கள் தூதர்களைப் பேரரசரிடத்தும், இங்கிலாந்து, பிரான்சு, நேப்பிள்சு, ஹங்கேரி, ஆரகன், காஸ்டைல் ஆகிய இவற்றின் அரச சபைகளுக்கும், மற்ற அரசுகளுக்கும் அனுப்பினுர்கள். பைசான்டிய அரச தந்திரத்தை வளர்ப்பதற்கும் இதே மாதிரியான சமயச் செல்வாக்கு இன்றியமையாதிருந்தது. அவ் வரசியல் தந்திரமே 14ஆம் நூற்றுண்டில் இத்தாலிய நகர-அரசுகளின் அரசியல் தந்திர நடைமுறைகளை நிர்ணயித்தது. ஏழாம் நூற்றுண்டிலேயே சிவைலின் ஆர்ச் பிஷப்பான

[1] ரால்ஸ்டனின் 'ஆதன் சிலிருந்து லொகார்னேவரை சர்வதேச நடுவர் தீர்ப்பு முறை' என்ற நூலைப் பார்க்கவும், பக்கங்கள் 176-178. (1 இடைக்கால நடுவர் தீர்ப்பு உடன்படிக்கைகளுக்கு).

செயின்டு இசிடோர் என்பவர் தன் சொல் வரலாற்று இயல்களில் சர்வதேச சட்டத்தைப் பற்றி எழுதியிருக்கிருர்.

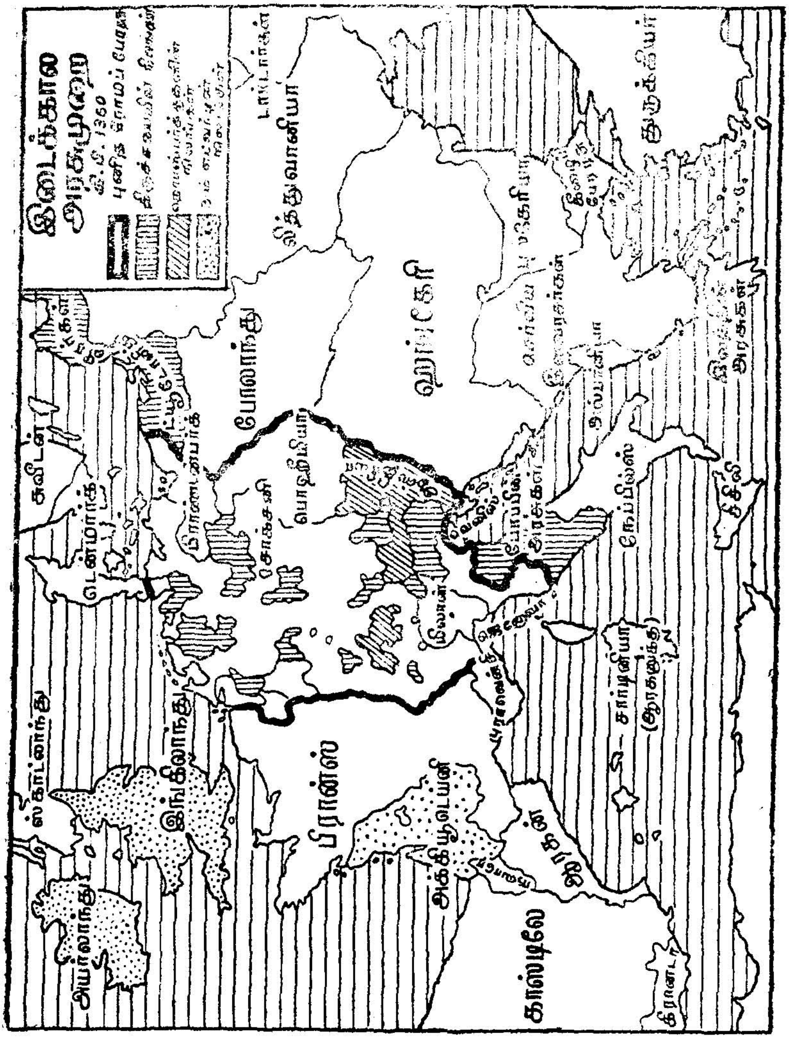

படம் 4, இடைக்கால அரசு முறை கி. பி. 1360

ரோமர் நாடுகளின் சட்டம் (jus gentium) என்பது 'போர்கள், கைதிகள், அடிமையாக்கல், அமைதி, மற்ற உடன்படிக்கைகள்,

தூதர்களை முரட்டுத்தனத்தினின்றும் காப்பாற்றும் நெறி, வெவ்வேறு தேச இனத்தைச் (nationality) சேர்ந்த மக்களுக்கிடையில் திருமணத் தடை' ஆகிய இவற்றைப் பற்றிக் கூறும் ஒரு சட்டத் தொகுதியே என்று அவர் கருதினர். தனியார் சண்டைகளைத் தடுக்கவும், சண்டை செய்யாதவர்களைப் பாதுகாக்கவும் திருச்சபை எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் அனைத்தும் நாளடைவில் போர், நடு நிலைமை (neutrality) ஆகியவற்றைப் பற்றிய சர்வதேச சட்டம் உருவாவதற்கு வழிவகுத்தன. 'இறைத் தற்காலிக உடன்பாட்டை' (Truce of God) அனைவரும் பின்பற்றி நடக்க வேண்டுமென்று ஒரு கட்டுப்பாடு இருந்தமையால், ஞாயிற்றுக்கிழமையில் சண்டை செய்வதைத் திருச்சபை தடுத்து நிறுத்திற்று. பதினோரும் நூற்றுண்டில், ஞாயிறமைதியைப் புதன் மாலை முதல் திங்கள் காலைவரை நீட்டிக்கவும், சமய விடுமுறைத் தினங்களிலும், நோன்புக் காலம் முழுதும் மக்கள் அதைப் பின்பற்றி நடக்கச் செய்ய முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. 1095-ல், இரண்டாம் அர்பன் என்னும் போப்புப் பெரியார் கிறித்துவ உலக முழுமைக்கும் அதை ஆணையாக்கினர் (decree) அன்றியும், திருச்சபைக் கட்டடங்களுக்கருகிலோ, மதக்குரவர், யாத்திரிகர்கள், வியாபாரிகள், பெண்கள், அல்லது பயிர்த்தொழிலாளர்கள் இவர்களுக்கு எதிராகவோ சண்டை செய்யக் கூடாதென்று தடை செய்யப்பட்டதால், போரின் கொடுமையிலிருந்து சில இடங்களை விலக்கி, அவற்றை நடுநிலைமைப் படுத்தவும், சில வகுப்புகளைப் பாதுகாக்கவும் முடிந்தது.

சமயச் சாபங்களும், சாதி விலக்குகளும் (ex-communications) போர்வெறி பிடித்த பிரபுக்களின் (barons) கரவுச் செயல்களை அறவே தடுத்தொழிக்க இயலாவிட்டாலும், அவைகளே தற்கால அரசியல் தந்திரத்தின் அடிப்படைக்கு வழிகோலின என்பது உறுதி. சமயக் குரவர்களுடைய போதனையாலும், அரசர்களுடைய அதிகாரத்தாலும் அண்டைப்புறச் சண்டைகள் வரவரக் குறைந்து போகவே, அமைதி நிலவலாயிற்று. அதனால் செல்வங் கொழிக்கும் ஊர்கள் பல செழித்து வளரலாயின. வடக்கிலுள்ள ஜெர்மன் வணிக நகரங்களும், மத்திய தரைக்கடலருகிலுள்ள நகர அரசுகளடங்கிய கழகங்களும் தத்தம் வாணிக அல்லது கான்சுலர் பிரதிநிதிகளை ஒருவருக்கொருவர் அனுப்பியும், ஒருவரோடொருவர் வாணிக உடன்படிக்கைகள் செய்தும் வளஞ் சிறந்த வாணிகத்தை வளர்த்து வந்தன. வாணிகப் பிரதிநிதிகளைப் பின்பற்றி அரசியல் பிரதிநிதிகளும் பலவிடங்களுக்குச் சென்றுர்கள்; அப்பழக்கம் நாளடைவில் தற்கால அயல்நாட்டு அரசியல் பணி ஏற்பட வழிவகுத்தது. சர்வதேச கடற்சட்டம் (Internatio-

nal maritime law) இவ் வகையாக எழுந்த பல தொடர்புகளிலிருந்தும் தோன்றியதுதான். பதினுன்காம் நூற்றுண்டில் எழுதப்பட்ட 'Consolato del Mare' என்ற நூலில் அது முதன் முதலில் எடுத்துக் கூறப்பட்டது.

நாத்திகர் கைவசமிருந்த புனித நிலத்தை மீட்பதற்கெனவே சிலுவைப் போர் ஏற்பட்டதெனபதை யாவரும் அறிவர். அப் புனிதப் போரே ஐரோப்பாவை ஒற்றுமைப்படுத்தியது; அதில் மேற்கிலுள்ள முரட்டுத்தனமான படை வீரர்களும், சீரிய பண்பாடுகளையுடைய சாரசீனப் (Saracen) போர் வீரர்களும் சண்டை செய்தனர். இதனுல் மேன்மையான வீரம் பிறந்தது. அப்போது குறிப்பிட்ட விதிகளுக்கு (rules) ஏற்பத்தான் போர் செய்ய முடிந்தது. வியாபாரமும், சிலுவைப் போர் நடவடிக்கைகளும் அதிகரிக்கவே, நாடுவிட்டு நாடு செல்லும் வழக்கமும் (travel) அதிகரித்தது. நிலமானியப் பிரதேசத்துவ முறை (feudal provincialism) குறைந்தது; அரசாங்கங்கள் முன்போல் இராமல் ஒன்றேடொன்று நெருங்கிப் பழகின; அவைகளுக்குள் நெருங்கிய தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. ஏகாதிபத்திய (பேரரச) ஒற்றுமை ஏற்படும் என்ற கனவில் பேரிடி விழுந்தது. புதிய நகர-அரசுகளும் தேசீய முடியரசுகளும் தங்களைச் சரி சமமாகக் கருதி ஒன்றேடொன்று பழகின. மாநிலங்களுக்குள் ஏற்பட்ட தொடர்புகள் அரசியல் தந்திரம், சர்வதேசச் சட்டம், தற்கால அரசியல் முறை—இவையனைத்தும் மேன்மேலும் வளர்ச்சியடையப் பேருதவி புரிந்தன.

ஆனுல், இவை அனைத்தும் மேற்கூறப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து தோன்றும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டவையே. அவைகளைப் பற்றி ஆராயுமுன், பிறமதத்தினர் கிறித்துவ ஐரோப்பாவைத் தொடர்ந்து தாக்கிய விதத்தைப் பற்றி இங்கு சற்று ஆய்வோம். மூன்று வெவ்வேறு நிலப் பகுதிகளிலிருந்து அவர்கள் ஐரோப்பாவினுள் நுழைந்தனர். (1) சமீப கிழக்குப் பிரதேசம்; (2) ஸ்காண்டிநேவியா; (3) மங்கோலியா முதல் கார்ப்பாத்திய மலை வரை விரிந்திருந்த ஆசியாவிற்கு அப்பாலுள்ள 'ஸ்டெப்பி' என்ற புல்வெளி நிலம்.

அரேபியாவின் செமிடிக் நாடோடிகளைக் கிரேக்கரும் ரோமரும் 'சாரசீனர்' என்றழைத்தனர். அவர்களிடையே கி.பி. 570-ல் புனித நகராம் மெக்காவில் முகம்மது நபி உதித்தார். நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்ந்து, அவனியெல்லாம் போற்ற வந்த அண்ணல் நபி, தன் இளம்பிராயத்தில் ஆடு, மாடுகளை

மேய்த்தும், செல்வந்தர்களுக்கு வேலை செய்தும் வந்தார். இறுதியில் அவர் செல்வச் சீமாட்டியும், விதவையுமான கதீஜா பிராட்டியாரை மணஞ் செய்தனர். தன் ஆத்ம சிந்தனை செய்து புனித மதமாம் இஸ்லாத்தை இவ் அவனிக்கு அளித்தனர். முகம்மது நவின்ற நற்செய்தியாவது (gospel): 'இறைவன் (அல்லாஹ்) ஒருவனே, பலர் அன்று. மரணத்திற்குப் பின், தீமை செய்தோர் நரகமும், நன்மை செய்தோர் சொர்க்கமும் புகுவர். ஆப்பிரகாம், மூஸா, ஏசுநாதர் முதலியோரும், மற்ற செமிட்டியர்களும் தெய்வப் போதகர்கள்தாம்; ஆனால், இவர்கள் அனைவரின் வேதங்களையும் முற்றுப்பெறச் செய்தது தீர்க்க தரிசி முகம்மதின் நற்செய்தியேயாம்.' உலக சமயங்களில் மிக அண்மையில் தோன்றிய இஸ்லாத்தை நிறுவிய மாநபி தன்னைக் கொலைசெய்ய வந்தோரிடமிருந்து தப்பிக்க மெக்காவிலிருந்து மெதீனாவிற்கு கி. பி. 622-ல் ஓடினார். (அவ்வாண்டுமுதல் முஸ்லீம் மக்களின் சகாப்தமான ஹிஜிரா ஆரம்பமாயிற்று). நகரங்களுக்குள்ளும், கூட்டங்களுக்குள்ளும் போர் இடைவிடாது நடந்தது. கி.பி. 632-ல் தன் மண்ணுலக வாழ்வை நீத்து விண்ணுலக வாழ்வை அடைந்த போது, முகம்மது நபி, ஒற்றுமைப்பட்ட அரேபியாவின் அதிபராய் இலங்கினார். இஸ்லாம் சமயமானது வண்மை, சகோதரத்துவம், சமத்துவம் முதலிய நற்பண்புகள் நிறைந்த ஒன்று. இவ்வளப்பரிய மாறுதலைச் சமைத்த அற்புத மனிதர் போதித்த மதத்தில் மதகுருவாகுதலை ஒரு தொழிலாய்க் கருத இடமில்லை. முன்னாள் ஷியாக்களுக்கும் சுன்னியருக்கும் இடையில் இடைவிடாத பிளவு இருந்த போதிலும், அவர்கள் அடிபணிந்த இஸ்லாத்தில், சமயக் கோட்பாடுகளைப் பற்றிய வேற்றுமைகளுக்கு இடமில்லை. அது பரவிய இடமெல்லாம் இந் தீர்க்கதரிசியின் வழிவந்த உமையாக்கள், அப்பாசியர் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த 'கலிபாக்கள்' ஆட்சி செய்ய, அதன் மூலமாக அரேபியரிடத்தில் இராணுவ பலம், கலை, இலக்கியம், விஞ்ஞானம் முதலியவற்றில் வியத்தகு எழுச்சி ஏற்பட்டது.

முகம்மதின் சீடர்கள் அல்லாவிற்காக இவ்வுலகைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் முனைந்தனர். இப் புனித உணர்ச்சி வயப்பட்டு வடக்கிலும், கிழக்கிலும், மேற்கிலும் சென்று அங்குள்ளவரைத் தாக்கி, பாலஸ்தீன், சிரியா, எகிப்து, மெசொபொட்டேமியா முதலிய இடங்களைக் கைப்பற்றினர். ஆர்மீனியா, பாரசீகம், துருக்கிஸ்தான் ஆகியவற்றின் பெரும்பகுதி அவர்கள் கைவசமானது; அதன் வெற்றி மத்தியக் கடல்கள் முழுவதும் ஒரு புயல் போல் அடித்தது. 711-ல் ஸ்பெயின்மீது படையெடுக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் பிராங்குகளின் அரசும் அதே தலைவிதிக்கு

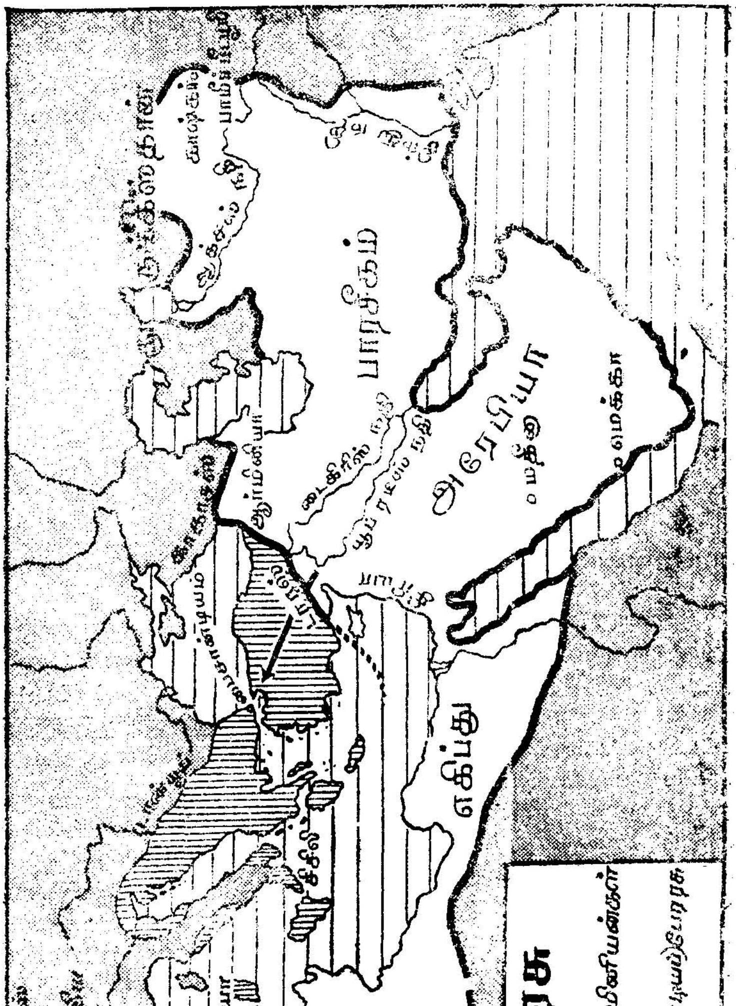

படம். 5. சாரசீனப் பேரரசு கி. பி. 750.

உள்ளானது. இஸ்லாமியப் படைகளை டூர்ஸ் என்னுமிடத்திற் கருகில் சார்லசு மார்ட்டல் முறியடித்தவுடன், பிரனீஸ் மலையை நோக்கி அவ் வெற்றியலையின் வீச்சு குறைந்தது. கிழக்கில் சாரசீனர் பைசான்டியத்தை முற்றுகையிட்ட போதிலும், 717-ல் இசாரியன் என்று விளங்கிய லியோவினுல் அவர்கள் விரட்டப் பட்டார்கள். பாஸ்பொரஸ் கடலருகிலுள்ள அத் தலைநகர் (metropolis) பன்முறை தாக்கப்பட்டாலும், அது அரபியர் கைவச மாகவில்லை. அதைப்போன்றே பால்கன் தீபகற்பத்தினுள் நுழைய வும் அவர்களால் இயலவில்லை. பக்தாதின் அழியாப் புகழ் பெற்ற மன்னர் ஹாரூ-நூல்-ரஷீத் (786-809) ஆட்சியில் புதிய முஸ்லீம் உலகம் ஆக்க நாகரிகத்தின் உச்ச கட்டத்தை அடைந்தது. அத் துடன் சார்லமெனின் 'பேரரசை' ஒப்பிடுகையில், பின்னையது காட்டு மிராண்டிகளைக் கொண்ட குழப்பம் நிறைந்த ஒரு சமுதாயமாய் விளங்கிற்றென்பது இனிது புலனுகும். முற்றிலும் வேருன தலைவிதிக்காகக் கிறித்துவ உலகம் முஸ்லீம் பிடியினின்று காப்பாற்றப்பட்டது.

இவ்வாறு தெற்கிலிருந்து வந்த பேராபத்து ஓரளவு குறைந் ததும், வடக்கிலிருந்து அதைவிடப் பெரிய ஓர் இடுக்கண் தோன் றிற்று. நார்சுமென், வைகிங்சு, வராஞ்சியர் என்றழைக்கப்பட்ட கிறித்துவரல்லாத காட்டுமிராண்டிகள் ஸ்காண்டிநேவியாவிலிருந்து கூட்டங்கூட்டமாய்க் கிளம்பி வந்து, கொள்ளை, களவு, கொலை முதலிய தீய செயல்களில் ஈடுபட்டு, பின்னர் இங்கிலாந்திலும், வட பிரான்சிலும் (நார்மண்டி) நோவ்கோராடு, கீவு முதலிய இடங் களிலும் சென்று தங்கினர். நோவ்கோராடு, கீவு முதலியவிடங் களில் அவர்கள் முதல் ருசிய அரசை ஏற்படுத்தினர். ஐஸ்லாந்து, கிரீன்லாந்து ஆகியவற்றைத் துருவி ஆராய்ந்தனர். கி.பி. 1000-ல் அவர்கள் அமெரிக்காக் கண்டத்தை வந்தடைந்தனர் என்றுலும், அவர்கள் அங்கு குடிகள் அமைக்கவில்லை. மற்றவர் சாரசீனரிட மிருந்து சிசிலியைக் கைப்பற்றி, பைசான்டியத்தைத் தாக்கி, கி.பி. 1066-ல் இங்கிலாந்தைக் கைப்பற்றி, 1084-ல் ரோமைச் சூறை யாடினர். எனினும், இப் பயங்கரக் கொள்ளைக்காரர்கள் தங்களு டைய கொடுஞ் செயலுக்கு ஆளான மக்களோடு கலந்துவிட்டனர். டேனியர்களும், நார்மன்களும் 900க்கு முன்னரே ரோம கத்தோலிக்க மதத்தைத் தழுவினர். பால்கனிலுள்ள புல்கேரியக் கொள்ளைக்காரர்களைப் போன்று கீவிலுள்ள வராஞ்சியரும், பைசான்டியரிடமிருந்து 989 ல் கிரேக்க கத்தோலிக்க மதத்தை ஏற்றனர். அதைப்போன்றே, தென் ருசியாவிலிருந்து டான்யூப் புல்வெளிக்கு பாட்சினுக்கரால் விரட்டியடிக்கப் பட்ட மாக்கியார்கள் வெகு காலம் மேற்கில் அழிவு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்து, கி.பி.

1000-ல் ரோம கத்தோலிக்கரானுர்கள் ; அவர்களே ஹங்கேரியில் ஒரு புதிய அரசையும் தோற்றுவித்தார்கள். அக் கொள்ளைக் கூட்டத்தினருக்கு எதிராகக் கிறித்துவ உலகம் போர் செய்யத் தவறிய போதிலும், கிறித்துவ உலகின் சிலுவை (Cross) அல்லது கிறித்துவ சமயமானது அவர்களை வெற்றி கொண்டது. செல்ஜுக்கு வகுப்பைச் (clan) சேர்ந்த துருக்கியர், துருக்கிஸ்தானத்திலிருந்து கிளம்பி, இப்போது புகழை இறந்துகொண்டிருந்த அரபு நாடுகளைத் தட்டியெழுப்பி, மீண்டும் ஒற்றுமையை நிலை நாட்டும் கருத்துடன் ஆசியா மைனரைக் கைப்பற்றி, பாஸ்பொரஸ் ஜல சந்தியை அச்சுறுத்தினர். பகைவருக்கு அஞ்சிய பைசான்டிய அரசர், போப்பின் உதவியை நாடினுர். அதன் விளைவே முதல் சிலுவைப் போர் (1096-99) ஆகும்; அதற்கப்புறம் ஒன்றன்பின் ஒன்ருய்ப் பல போர்கள் நிகழ்ந்தன. இஸ்லாத்தின் பிடியினின்று புனித நிலத்தைக் கவர, நாத்திகரெனக் கருதப்பட்ட முஸ்லீம்களை நசுக்க, கிறித்துவ உலகம் மேற்கொண்ட எதிர்த் தாக்குதல்கள் (counter assaults) தற்காலிக வெற்றியைத்தான் தந்தன.

இரண்டு நூற்ருண்டுகள் கழிந்து, கிறித்துவ உலகமும், முஸ்லீம் உலகமும் கடைசியாக வந்த 'காட்டுமிராண்டிக் கொள்ளைக் கூட்டத்தினரால்' ஸ்டெப்பிசாலை வழியாய் வளைக்கப்பட்டன. இவர்கள்தாம் மங்கோலியர்கள். அவர்களுக்குள் வெகு தொலைவிலுள்ள பீடபூமியில் சிங்கிஸ்கான் என்பவன் (1162-1227), அவர்களிடையே அரசியல் ஒற்றுமையை நிலைநாட்டிக் காரகோரத்தைத் தன் தலை நகராக்கினுன். பேரரசுகளிலே மிகப் பெரியதொன்றை நிறுவியவன் சிங்கிஸ்கான். அவனுடைய வெல்ல முடியாத குதிரைப்படைதான் அவனைச் 'சிம்மாசனங்களுக்கும் முடிகளுக்கும் தலைவன்' ஆகவும், 'எல்லா மனிதரின் பேரரசனுகவும் இலங்கச் செய்தது. கிறித்துவரால் ஒரு முறையேனும் தோற்கடிக்கப்படாத மங்கோலியர், மத்திய ஆசியாவைத் தங்கள் ஆட்சியின்கீழ்க் கொணர்ந்து, கீவு என்னுமிடத்திலுள்ள முதல் ருசிய அரசை (1240) அழித்து, போலாந்து, ஹங்கேரி முதலிய நாடுகளையும் ஓடர்முதல் அட்ரியாட்டிக்வரை விரிந்திருந்த இடத்தையும் கைப்பற்றினர். அவர்களுடைய தலைவன் ஒக்டைகான் 1242-ல் இறந்த பின்னரே, மத்திய ஐரோப்பாவிலிருந்து அவர்கள் வெளியேறினர். 1240 லிருந்து 1480 வரை ருசியா முழுவதையும் அவர்கள் ஆட்சி செய்தார்கள். நோவ்கொராடுகூட அவர்களுக்குத் திறை செலுத்திற்று. மற்ற கான்கள் சீனு, பர்மா, இந்தோசைனு, இந்தியா ஆகிய நாடுகளைக் கைப்பற்றினர். இதுவரை இவ் வுலகில் தோன்றிய பேரரசுகளில் மங்கோலியரின் இவ் வியத்தகு பேரரசு தான் உண்மையான 'உலக அரசு' என்று சொல்லக்கூடிய

நிலையில் இருந்தது. ஆனால், பல தலைமுறைகள் கழிந்து, கிழக்கு மங்கோலியர் சீனர்களாயும், மேற்கிலுள்ளோர் அல்லாவிற்கு அடிபணியும் முஸ்லீம்களாயும் மாறினர்.

மங்கோலியப் பேரரசு இடிந்து தகர்ந்த பின்னர், அதன்மீது கிறித்துவ உலகைக் கைப்பற்றி யுரேசிய 'உலக அரசை' ஏற்படுத்துவதெற்கென எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட இறுதி முயற்சியொன்றினைப் பற்றி இங்குக் குறிப்பிடவேண்டியது அவசியம். உஸ்மான்லி அல்லது உதுமானியத் துருக்கியரால், உஸ்மான் (1288-1326) தலைமையின் கீழும், உர்க்கான் (1326-1359) தலைமையின்கீழும் செல்ஜுக் துருக்கியர் படிப்படியாக இஸ்லாமிய மன்னராக மாற்றப்பட்டனர். இப்புதிய மாநிலம், சமர்கந்தைச் சேர்ந்த மங்கோலிய மாவீரன் தாமெர்லின் என்பவனால் மிகக் கொடுமையாகத் தாக்கப்பட்டாலும், அது தகர்க்கப்படவில்லை. தாமெர்லின் (1369-1405) சிங்கிஸ்கானின் பேரரசை மீண்டும் எழுப்பும் தீவிர முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தான். உதுமானியச் சுல்தான்கள் பெரியதோர் அரசை எழுப்பியதோடு நில்லாது, மிக வலிமை பெற்ற இராணுவத்தையும் அவ் வரசை உறுதிப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் ஏற்படுத்தினார்கள். தங்களுடைய இராணுவ பலத்தைப் பெருக்க அசாதாரணமான வழியொன்றை அவர்கள் கடைப்பிடித்தார்கள். அதன்படி தங்களுடைய ஆட்சியின்கீழ் உள்ள கிறித்துவக் குடிமக்களின் ஆண்குழந்தைகளை அவர்களிடமிருந்து பிடுங்கிப்போய், அவர்களுக்கு இராணுவம், ஆட்சியியல், அரசியல் புலமை இவற்றில் பயிற்சியளித்து, அவர்களைத் தங்களுடைய மெய்காப்பாளராகவும், போரையே தொழிலாகக் கொண்ட வீரர்களாகவும் (Janisaries) வைத்துக்கொண்டனர். செல்ஜுக்குகளைப் போலிராமல் உஸ்மானியர், பால்கன்ஸ்மீது படையெடுத்த கோசோ என்றவிடத்திலுள்ள கிறித்துவ செர்பியரை 1389-ல் நசுக்கி (தகர்த்து), நான்கு நூற்றாண்டுகள் நிலைத்து நின்ற தங்களுடைய ஆட்சியைப் பால்கானியாவின் பெரும் பகுதியில் நிலைநாட்டினார்கள். துருக்கியப் படைகளால், ஆயிரம் ஆண்டுகள் எதிரிகளால் தாக்கப்பட்டும் அழியாதிருந்த பைசான்டியத்தின் ரோம மதில்கள் 1453-ல் தகர்க்கப்பட்டன. அத்துடன் கிழக்கு ரோமப் பேரரசின் தலைநகராய் விளங்கிய கான்ஸ்டான்டிநோபிள் ஒரு நொடியில் உதுமானியத் துருக்கியர் தலைநகராய் மாறிற்று. பேரரசின் இறுதி மன்னரான கான்ஸ்டன்டைன் பாலேயோலோகசு இஸ்லாத்தின் வாளுக்கு இரையானார்.

இந்த வெற்றிவீரர், 2ஆம் சுல்தான் முகம்மது, தென் இத்தாலி மேல் படையெடுத்தார்; (அவர் ரோமையும் கைப்பற்றக் கண்டு

கண்டார். அவருக்குப் பின் ஆண்ட சுல்தான்கள் கிரீசைக் கைப்பற்றினர்; போலந்தின்மேல் படையெடுத்தனர்; ஆர்மீனியா, மெசெபொட்டேமியா, எகிப்து முதலிய நாடுகளைத் தங்கள் ஆட்சியின் கீழ்க்கொணர்ந்து, இஸ்லாத்தின் கலீபாக்கள் என்று தங்களுக்குப் பட்டம் சூட்டிக்கொண்டனர். புகழ்பெற்ற சுலைமான் அரசருடைய ஆட்சியில் (1520-66) உதுமானியப் பேரரசு அதன் உச்ச கட்டத்தை அடைந்தது. அவருடைய படைகள் ஹங்கேரியரை மோஹாக்சு என்னுமிடத்தில் தோற்கடித்து, (1526), 1529-ல் வியன்னவைக் கைப்பற்றின. சுல்தானின் படைவலிமையைக் கண்ட பிரான்சு, அவருடன் நேசவுடன் படிக்கை செய்து கொண்டது. ஐந்தாம் சார்லசு சுல்தானுக்குத் திறை செலுத்தினர். ஆனல், வெகு நாட்கள் வரை ஒற்றுமையின்றிச் சிதறிக் கிடந்த கிறித்துவ ஐரோப்பிய உலகம், இப்போது எதிரியைக் கண்டவுடன் ஒன்று சேர்ந்து பகைவனை எதிர்த்தது. லெபாண்டோ என்னுமிடத்தில் (1571) போப்பு, வெனிசு, ஆஸ்டிரியா, ஸ்பெயின் ஆகியோருடைய தலைமையில் 'கிறித்துவக் கழகத்தின்' கப்பற்படை உதுமானியக் கப்பற்படையை (Navy) அழித்தது. அப்பொழுது நடைபெற்ற போரில் ஒரு கையை இழந்த செர்வாண்டீஸ், 'உஸ்மானியரின் செருக்கை ஒடுக்கிய கிறித்துவ உலகம், யாராலும் முறியடிக்கப்பட முடியாதவை என்று இவ்வுலகம் கருதி வந்த துருக்கியக் கடற்படைகளை வென்றது; அது இவ்வுலகை வஞ்சிக்கவில்லை' என்று கூறினர். மறுபடியும் துருக்கியப் படைகள் 1683-ல் வியன்னவை முற்றுகையிட்டன. மறுமுறையும் அதற்குப் பெருந் தோல்வியே காத்திருந்தது. சுல்தானின் பேரதிகாரம் குறையக் குறைய அதனுடைய வெற்றி அலையும் அடங்கியது. 1918-ல் சுல்தான்களின் பேரதிகாரம் அடியோடு மறையவே, உதுமானியப் பேரரசு கிறித்துவ உலகத்தை அச்சுறுத்துவுமில்லை, மேற்கு ஐரோப்பாவின் புதிய அரசு முறையில் ஒரு 'வல்லரசாய்' இலங்கவுமில்லை.

ஐரோப்பாவை ஆசியாவின் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவருவதற்காக இவ்வாறு பல்லாண்டுக் காலமாய் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் அனைத்தும் வீண்முயற்சிகளாய் முடிந்தன. இம்முயற்சிகளோ, அல்லது அவற்றின்பின் ஐரோப்பாவிலே மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளோ, அக் கண்டத்தில் ஒற்றுமையை நிலை நாட்டவில்லை. அனைத்துலக திருச்சபையிலும் ஊழல்கள் தோன்றின. அதனல் ஏற்பட்ட 'சமய சீர்திருத்தத்துடன்' (reformation) சமய ஒற்றுமையும் குலைந்தது. ரோமின் நினைவு, போப்புகள் பேரரசர்களின் விழைவுகள், டான்டேயின் கனவு, பல நூற்றுண்டுகளாய் வன்மையை வெறுத்து அமைதியை

நாடிய மக்களின் நம்பிக்கை — ஆகியவையெல்லாம் நடைமுறையில் நடைபெறக்கூடியவையாக இல்லை. ஆகையால், அன்றிலிருந்து இன்றுவரை ஐரோப்பா, வெவ்வேறு இறைமைகளையுடைய

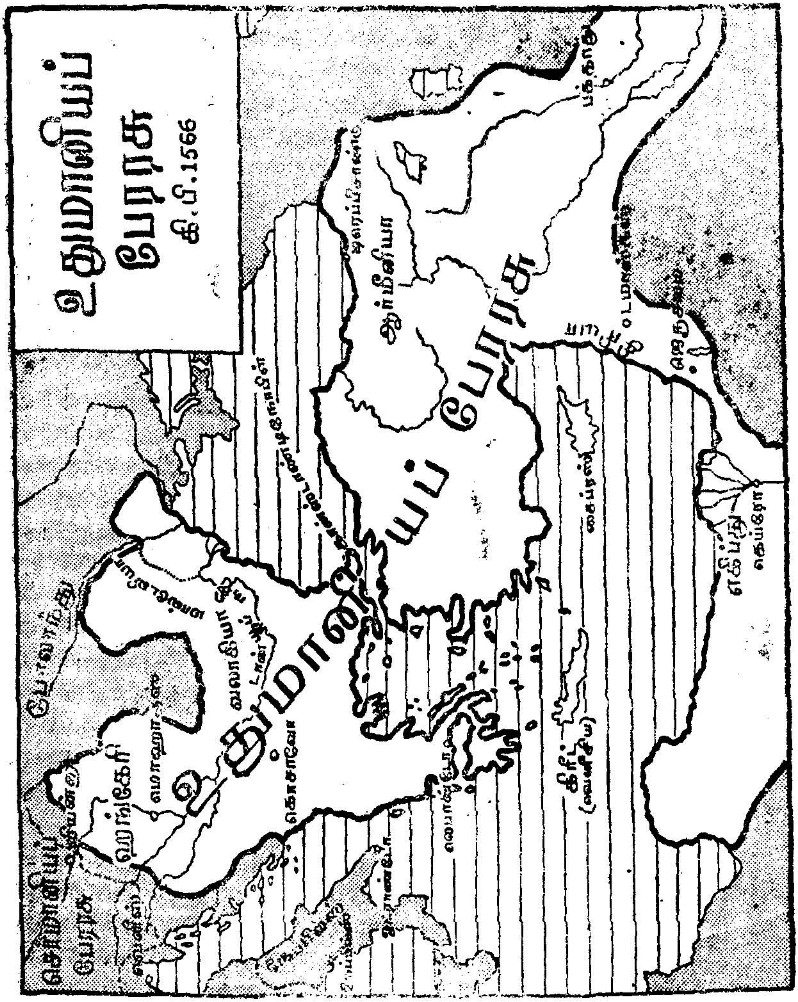

படம் 6. உதுமானியப் பேரரசு இ. பி. 1566

அரசுகள் நிறைந்ததாகவும், அதில் ஒவ்வொன்றும் மற்றதனோடு அதிகாரத்திற்காகப் போரிட்டுக்கொண்டிருக்கும் நிலையிலும் காணப்படுகிறது. இத்தகைய குழப்பத்திற்கான மூலாதாரங்களை நாம் அடுத்துக் காண்போம்.

2. உண்மைக் கொள்கையின் (ரியலிசத்தின்) ஆரம்பம்

'மனிதர் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப்பற்றியும், என்ன செய்கிருர்கள் என்பதைப்பற்றியும் எழுதிய மாக்கியவல்லிக்கும், மற்றவர்களுக்கும் நாம் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்'. பிரான்சிஸ் பேக்கன் எழுதிய 'கல்வியின் புலமையும், முன்னேற்றமும்' என்ற நூலிலிருந்து, இக் கருத்து வெளிப்படுகிறது.

தற்கால அரசியல் தந்திரக் கலையானது வட இத்தாலியில் தோன்றியது. இங்கு 12ஆம் நூற்ருண்டு முதல் ஒரு சிறிய அரசு முறை நடைமுறையில் இருந்ததால், அதனின்றும் தற்கால அரசியல் கருத்துகள் பிறந்தன. அன்றியும் இங்கு தான் முதல் 'தற்கால'ச் சமுதாயங்களும் உருவாயின. பிளாரன்சைச் சேர்ந்த லியஞர்டோ பிசாேே என்ற பெரியார் 1202-ல் அரேபிய எண்களை ஐரோப்பாவில் புகுத்திக் கையாளச் செய்தார். அரைநூற்ருண்டுகள் கழிந்து, இரு முறைக் கணக்குப் பதிவியலும் (dou l: entry book-keeping), பிளாரன்சின் பிளாரின் என்ற தங்க நாணய முறையும் இங்குக் கையாளப்பட்டன. இந் நாணய முறையே நாளடைவில் முழு ஐரோப்பாவின் பணமுறையை வகுத்தது (mone'ary standard) எனலாம். அச் சமுதாயத்தின் தொழில் வளர்ச்சிப் பெருக்கமானது வர்த்தக இடை வகுப்பு (Mercantile Middle Class) தோன்றுவதற்குக் காரணமாய் அமைந்தது. பழங்காலப் பிரபுக்கள் இப் புதிய இடை வகுப்பினருடன் சேர்ந்து வாழ்ந்து வந்தார்தள். இவ் விரு கூட்டத்தினரும் கலை, கல்வி, அரசியல் ஆகியவற்றில் காட்டிய பேரார்வமே 'மறுமலர்ச்சிக்கு' (Renaissance) வழி வகுத்தது எனலாம்.

பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டுக்குப் பின்னர் இத்தாலிய நகர அரசுகள், புறக் கட்டுப்பாட்டினுல் உண்டாகும் அச்சத்தினின்றும் விடுபட்டும், தம்முள் ஏதேனும் ஒரு நகர அரசின் நடவடிக்கையால் தங்களுக்குள் ஐக்கியம் ஏற்படக்கூடிய நிலையில் இல்லாமலும் சுதந்திரமாய்த்திகழ்ந்து வந்தன. இத்தகைய சூழலில் அவ் வரசுகளுக்கிடையில் தொடர்புகள் இயல்பாக ஏற்படலாயின. அரசியல் தந்திரக் கலை சிறந்த வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. வெனிஸ் குடியரசு 'தூதர்களுக்குப் பள்ளியாகவும், உரைகல்லாகவும்' திகழ்ந்தது.

அதன் மட்டிலடங்கா வர்த்தக நடவடிக்கைகளும், பைசாண்டியத்திற்கும் அதற்குமுள்ள தொடர்புகளும் அரசியல் தந்திரக் கலையின் வளர்ச்சிக்குப் பேருதவி புரிந்திருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. வெனீசிய அதிகாரிகள் காலாகாலத்திலே உடன்படிக்கைகளைப் பதிவு செய்யும் (registering treaties) வழக்கத்தையும், அரசியல் தந்திர ஆவணக்களரிகளை (archives) ஏற்படுத்தி நடத்தும் முறையையும், குழுக்கள் (commissions), ஆவணங்கள், பதிவுகள் (records), ஆட்சிச் செய்திகளைத் துரிதமாய் அனுப்புதல் ஆகியவை பற்றிய விரிவான முறையையும் நன்கு கற்றுணர்ந்திருந்தார்கள். 1268-ல் வெளியான ஒரு வெனீசியச் சட்டம், வெனீசியத் தூதர் வெளிநாட்டுக்குச் செல்லும்போது தன் மனைவியை உடன் கூட்டிச் செல்வதைத் தடுத்தது ; அதற்குக் காரணம், அவள் தன் கணவனின் இரகசியக் கருத்துகளை வெளியேற்றி விடுவாள் என்ற ஐயுறவேயாகும் ; ஆனால், அத் தூதர் தனது சமயற்காரனை உடன் கூட்டிச் செல்ல அச் சட்டம் அனுமதித்தது ; ஏனெனில், அவனில்லாவிடில் தூதன் வெளிநாட்டினரால் நஞ்சூட்டப்பட்டு இறக்க நேரிடலாம் அல்லவா ? பண்டைய 'அமால்பின் பட்டியலை' யொட்டி எழுதப்பட்ட 'கான்சலேட்டோ டெல் மநே' (Consolato del Mane) என்ற நூலைச் சர்வதேசக் கடல் சட்டத்தின் அடிப்படையென வெனீசியப் பிரதிநிதிகள் 1255-ல் கான்ஸ்டான்டிநோபிளில் ஏற்றுக் கொண்டனர். அச் சட்டத்தையே பின்னர் பைசா, ஜினேவா, நேப்பிள்ஸ், ஆரகன் மற்றும் வடக்கிலுள்ள அரசுகள் ஆகிய யாவும் பின்பற்றி நடந்தன. தூதர்களை வரவேற்கும்போதும், வழியனுப்பும்போதும் வெனீசியர்கள் கடைப்பிடித்த சடங்கு முறைகளை மற்ற அரசுகளும் பெருமளவில் தழுவி நடக்கலாயின. வெனீசியத்தூதர்கள்நேர்மைக்கு நிலைக்களனாய், திறமையில் (competence) சிறந்தவர்களாக (savoir-fair) மதிக்கப்படும் வரை பிரபுக்கள் தரத்திலுள்ளவர்களே மிகக் கவனமாய் ஏஜெண்டுகளாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

மற்ற அரசுகளிலும் தனிச் சிறப்புடைய பெருமக்கள் அரசியல் தந்திரத் துறையில் பணியாற்றவே விரும்பினர். பிளாரன்சின் தூதியல் பணியில் (diplomatic service) பதின்மூன்றும், பதினான்காம் நூற்றுண்டுகளில் டான்ட்டே, பெட்ரார்க், பொக்காசியோ போன்ற அழியாப் புகழ் பெற்ற பெரியோர்கள் செயலாற்றி வந்தனர். முன்னாட்களில் தூதுக் குழுக்கள் (diplomatic mission) முதன் முதலில் ஒரு சில மாதங்களுக்கே அனுப்பப்பட்டன. பின்னர் தூதுவர்களுடைய பணிபுரியும் காலம் பல ஆண்டுகட்கு நீடிக்கப்பட்டது. பதினைந்தாம் நூற்றுண்டின் மத்திய காலம் வரையில், அயல்நாட்டு அரசாங்க இருப்பிடங்களில் (seats) நிரந்தர அரசியல்

தூதர்களை நியமித்துப் பணியாற்றச் செய்யும் பழக்கம் ஏற்படவில்லை. மிலான் நகர அரசு ஜினோவாவில் 1455-ல் ஏற்படுத்திய நிரந்தரத் தூதரகமே இதற்குத் தலையான சான்றாகும்.

சுதந்திரமுள்ள, நாட்டு எல்லைக்குட்பட்ட அரசுகள் பல(territorial states) எவ்விதப் புறக்கட்டுப்பாடும் இன்றி, ஒப்பந்தம் மூலமாயும், போர் முறையினாலும் தத்தம் குறிக்கோளை எய்தும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுத் திகழ்ந்ததனால்தான், அரசியல் தந்திரப் பழக்கத்தினுடைய இவ் வமைப்பு முறை உருவாக இடமிருந்தது. இங்கும், இதையொத்த ஒவ்வோர் அரசு முறையிலும், ஒவ்வொரு அரசின் குறிக்கோள்கள் அதனதன் ஆளும் வகுப்பினரின் நலன்களைப் பெருக்கவே துணை செய்தன. இக் குறிக்கோள்கள் ஒவ்வோர் அரசும், தன்னுடைய நிலப்பகுதியையும் அதிகாரத்தையும் தனது பகைவரோடு போரிட்டு எவ்வளவு தூரம் பெருக்க முடியுமோ, அவ்வளவு தூரம் பெருக்க உதவின. அதிகாரத்திற்காக ஏற்பட்ட போட்டிப் போராட்டமே சர்வதேச அரசியல் என்பர். அதனால் விளைந்த தவிர்க்கொணாக் குழப்பத்தைக் கண்டு டான்ட்டே மனச் சஞ்சலப்பட்டு, ஒற்றுமையை நிலைநாட்டும்படி உலக மக்களை வேண்டினார்; மற்ற சிந்தனையாளரும் மக்களிடத்தில் ஒற்றுமையும், ஐக்கியமும் நிலவுவதற்காக, மிலானின் மதகுரு ஒருவர் மிலான் மக்களைப் பார்த்துக் கூறியதைப் போன்று மக்களைக் கேட்டுக் கொண்டனர்; அம் மதகுரு கூறியதாவது :

> "ஓ மிலான் நகரமே, நீ கிரிமோனா நகரை வெல்ல விழைகின்றாய், பாவியாவைக் கவிழ்க்க கருதுகின்றாய்; நோவாராவை அழிக்க நினைக்கின்றாய். நீ, மற்ற எல்லோருடைய எதிரியாக மாறிவிட்டாய்; மற்றவர் அனைவரும் உனக்கு எதிரிகளாகிவிட்டனர். அந்தோ, பாவியா மக்கள் மிலானியரைப் பார்த்து : 'நின் மக்கள் எம் மக்கள்,' என்றும் நோவாராவின் குடிமகன் கிரிமோனாக் குடிமகனிடம்: 'நின் நகர் என் நகர்' என்றும் நட்பு மனப்பான்மையோடு கூறும் நாள் எப்போது உதயமாகும்?"[2]

இப் பெரியோர்களுடைய வேண்டுகோள்களெல்லாம் பயனில்லாது போயின. ஒவ்வோர் அரசனும் தனது நலனையே பேணிக்கொண்டான். ஒவ்வொரு சமுதாயமும் தான் வாழ்ந்த இடத்தின் மீது பற்றுக் கொண்டு, தனது அண்டை நாட்டைத் தன் எதிரியாக

2 டி. ஜே. ஹில்லின் 'அரசியல் தந்திர வரலாறு,' (வால்யூம் 1, பக்கம் 359 என்ற நூலிலிருந்து இம் மேற்கோள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வோ அல்லது அதனைவிட வலிமைமிக்க வேறொரு பகை நாட்டிற்கு எதிராகத் தன்னோடு நட்பு கொள்ளக்கூடிய நாடாகவோ கருதியது. அரசியல் தந்திரமும், போருமே அதிகாரத்தைப் பெருக்கும் சாதனமாய் விளங்கின. போருக்குப் பணமும், வீரர்களின் சேவையும் தேவைப்பட்டன. அரசியல் தந்திரத்திற்கு, இரகசியம், ஒற்று (espionage), சதி (plot), எதிர்ச்சதி (counterplot) முதலியவை தேவைப்பட்டன.

இறுதியில் அரசியல் நுட்பம் மிகுந்தவரிலே தலையானவரும், தான் வாழ்ந்த அரசு முறையின் உண்மைகளை அறியும் திறம் படைத்தவருமான ஒருவர் தோன்றினார்; அவருடைய பெயர் இன்றும் ஒரு பெரும் சின்னமாய் விளங்குகிறது. அவர் எழுதிய நூல்களே, தற்கால அரசியல் தந்திரம், அரசியல் உண்மை ஆகியவற்றின் தொடக்கம் ஆகும் எனக் கூறுதல் மிகவும் பொருந்தும். நிகோலோ மாக்கியவெல்லி என்ற இப் பெரியவர் பிளாரன்சில் வெகுகாலமாக உண்மையுடன் அரச ஊழியஞ்செய்து வந்த தொன்மை வாய்ந்த ஒரு குடும்பத்தில் 1469-ல் மே திங்கள், ஐந்தாம் தேதி பிறந்தார். சிறப்பு மிக்க லாரன்சோ டி. மெடிசியி என்ற அரசருடைய ஆட்சியின் இறுதியில் அவர் முழுவளர்ச்சியடைந்த மனிதனாயினார். அவர் முடியாட்சி முறையை வெறுத்துக் குடியரசுக் கொள்கையோடு இருந்தார். 1494-ல் 8ஆம் சார்லசின் தலைமையின்கீழ் நடைபெற்ற பிரெஞ்சுப் படையெடுப்பினால் மெடிசியின் ஆட்சி மறைந்துபோகவே, அதன் பின்னர் நிறுவப்பட்ட பிளாரன்சு குடியரசில் மாக்கியவெல்லி மிக மகிழ்ச்சியுடன் பணியாற்றினார். கருந்தூய்மைச் சமயத்தினராகிய (puritan) சவனரோலாவுடன் முதலில் சேர்ந்திருந்த பிளாரன்சு மக்கள் பின்னர் அவருக்கு எதிரிகளாய் மாறி, அவரைக் கொன்று விட்டுப் பின்னர் தங்களுக்குள் பூசலும் போட்டியும் நடத்திக் கொண்டிருந்தனர்; அந்தச் சூழ்நிலையில்தான் மாக்கியவெல்லி அரசியல் தந்திரக் கலையின் மூலமாகத் தன் குடியரசின் வலிமையைப் பெருக்குவதற்காகத் தமது திறமை முழுவதையும் கையாண்டார். காட்டரினு ஸ்போர்சா, சீசர், போர்ஜியா, பனிரெண்டாம் லூயி, இரண்டாம் போப்பு ஜூலியஸ், பேரரசர் மாக்ஸ்மில்லியன் ஆகியோரின் அவைக்களங்களுக்கு அவர் தூதராகச்சென்றார். பணி செய்யும் போதும், பயணங்களின்போதும் அவர் எதையும் மிக நுட்பமாய்க் கவனிப்பார். 1512-ல் போப்பின் படைகள் இத்தாலியினின்றும் பிரஞ்சுக்காரரை விரட்டிவிட்டன. பிளாரன்சும் பிரான்சும் நேச உடன்படிக்கை செய்துகொண்டன. குடியரசுக் கொள்கை தோல்வியடைந்ததும் பிளாரன்சும் மறைந்துவிட்டது. மெடிசிய அரச குடும்பத்தினர் மீண்டும் அதிகாரத்திற்கு வந்தனர். எனவே,

'தமது 43ஆவது வயதில் வேலையெதுவுமின்றி, அல்லலுற்ற உலகத்தால் ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு தாராளக் கொள்கையாளர்' (liberal) என்று மாக்கியவெல்லி தன்னைக் கருதினார்.

மாக்கியவெல்லி நாட்டின் பகைவரெனச் சந்தேகிக்கப்பட்டார். உண்மையில் அவர் குற்றமற்றவர் (innocent) என்றாலும், நிறைவேறாத ஒரு சூழ்ச்சியின் விளைவாக 1513-ல் அவர் சிறை செய்யப்பட்டுத் (arrest) துன்புறுத்தப்பட்டார். சிறையிலிருந்து விடுதலையடைந்தவுடன் அவர் பிளாரன்சுக்கருகிலுள்ள தம்முடைய சிறிய பண்ணைக்குச் சென்று வாழலானார். போப்பு, மெடிசியர் ஆகியோருடைய நல்லெண்ணத்தைப் பெற்று அவர் திரும்பவும் பொதுவாழ்வில் ஈடுபடுவதற்காக மேற்கொண்ட முயற்சிகளெல்லாம் பயனளிக்கவில்லை. கதைகள், நாடகங்கள், கவிதைகள், புத்தகங்கள் முதலியவற்றை எழுதுவதில் தம் கருத்தை அவர் செலுத்தலானார். தம் சொந்த அனுபவத்தின் மூலமாகப் பெற்ற அறிவிற்குத் தம்முடைய நூல்களில் முதலிடம் தருகிறார் மாக்கியவெல்லி. அவர் எழுதிய 'இளவரசன்', 'போர்க் கலை', 'லிவியைப் பற்றிய சொற்பொழிவுகள்', 'பிளாரன்சின் வரலாறு' ஆகிய நூல்கள் சொற்செறிவும், பொருட்பொலிவும் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. அவருடைய விருப்பு வெறுப்புகளையெல்லாம் அவர் நண்பன் ஒருவனுக்கு எழுதிய கடிதத்திலிருந்து குறிப்பாய் நாம் அறியலாம்.

> 'மாலை நேரமானதும் நான் வீடு திரும்பிப் படிக்கச் சென்றுவிடுவேன். வீட்டினுள் நுழைந்ததும் சேறும் சகதியும் படிந்த என்னுடைய எளிய உடையைக் களைந்துவிட்டு, அரச அவைக்களத்துக்குரிய உடையைத் தரித்துப் பண்டைப் பெரியார்களின் தொன்மை வாய்ந்த கருத்துகளடங்கிய மாளிகையினுள் நுழைந்துவிடுவேன். அங்கு அன்பும் பண்பும் சிறந்த பண்டைப் பெரியோர் எனக்குத் தெவிட்டாச் சிந்தனை விருந்தளிப்பர். அதுவே என் உண்மையான சத்துணவு; அதற்காகவே நான் பிறந்தேன்.'

1527-ல் ஐந்தாம் சார்லசின் போர்வீரர்கள் போப்பின் படைகளைத் தோற்கடித்து ரோமையும் தாக்கி அதைச் சூறையாடினர். பிளாரன்சில், மெடிசியர்கள் குடியாட்சிக் கட்சிகளின் நடவடிக்கைகளால் பதவியினின்றும் தற்காலிகமாய்விலக்கப்பட்டார்கள். அப்போது கொடிய நோயினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த மாக்கியவெல்லி அதனையும் பொருட்படுத்தாது, தம்முடைய முன்னாள் பதவியை மீண்டும் பெறுவதற்காக அந் நகருக்கு விரைந்து

ஓடினார். ஆனால், அவரை அலுவலில் மீண்டும் அமர்த்தக்கூடா தென்று (reappoint) அந் நாட்டு மன்றம் (council) வாக்களித்தது. இவ்வாறு தம்முடைய இறுதி நம்பிக்கையும் ஏமாற்றத்திற்குள்ளாகி யதை இவர் அறியுமுன்னரே, மரணம் அவரை அணுகிற்று. இவ்வாறு அவர் இறந்தாலும், இறந்த பின்னரும், அழியாப் புகழ் பெற்றோர் வரிசையில் தமக்கென உரியதோர் இடம் தேடிக் கொண்டார். அவருக்குக் கிடைத்த புகழ் அவர் செய்ய விரும்பிய பொதுப் பணியின்மூலமாகக் கிடைத்ததன்று; அது அவர் தனிமையில் காலங்கழிக்க நேர்ந்தபோது எழுதிய இலக்கியச் செல்வங்களின் மூலமாகத்தான் கிடைத்தது.

மாக்கியவெல்லி எழுதிய 'இளவரசன்' என்ற நூல் அறநெறி யாளராலும், நல்வழிச் சிந்தனையாளராலும் குற்றமுடையதாகக் கருதப்படுகிறது. அவர்கள் அந் நூலாசிரியருக்கு மதிப்பே தருவ தில்லை; 'தற்கால அரசியல் தந்திரம் கையாளும் வஞ்சகம், மோசடி போன்ற கொடுஞ் செயல்களைப் புரியவே அது ஊக்குவிக்கிறது' என்பர். உண்மையில், அது உள்ளதை உள்ளவாறு எவ்விதக் கலப்படமுமின்றிச் சித்திரித்துக் காட்டும் சீரிய இலக்கியச் செல் வமேயாகும். சுருங்கச் சொல்லின் 'அரசுகள் ஒன்றோடொன்று நடந்து கொள்ளும் முறை, அதை விளக்குவதற்காக எண்ணற்ற எடுத்துக் காட்டுகள், தான் வாழ்ந்த, நன்கு அறிந்த அரசுமுறை களைப்பற்றி அரசர்களுக்கு வழிகாட்டும் நியதிகள் ஆகிய இவைகள் அடங்கிய ஒரு நூலே 'இளவரசன்.' அரசன் லொரென்சோவின் பேரனான லொரென்சோவிற்கு உரிமைப்படுத்தப்பட்ட இவரு டைய இந்த நூலின் முன்னுரையில், இவர் கூறுவதாவது: 'இடுக் கண் என்ற பள்ளியிலே தொடர்ந்த என் சிந்தனையாலும், நான் அடைந்த இன்னலாலும் கற்ற அனுபவமே இது'. எனவே, தீய வொழுக்கத்தைப் பற்றி அது போதிக்கவுமில்லை, அறவியலோடும் அதற்கு எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. 'அரசு என்பது ஒரு குறிக் கோளேயாகும், அக் குறிக்கோளை எய்தும் சாதனங்கள் (means) அனைத்தும் முறையானவையே (legitimate)' எனக் கருதினார் மாக்கியவெல்லி.

பல்வகை அரசுகளைப்பற்றியும், அரசு ஒன்று தோன்றுவதில் ஏற்படும் சிக்கல்களைப்பற்றியும் மாக்கியவெல்லி தமது புகழ்பெற்ற நூலின் தொடக்கத்தில் கூறுகிறார். அரசன் தான் புதிதாகக் கைப் பற்றிய இடங்களில் தன் நாட்டு மக்களைக் குடியேற்றுவதன்மூல மாயும், காவற்படைகளை நிறுவுவதாலும், அண்டை நாட்டு அரசு களை ஒன்றுக்கொன்று எதிராகப் பகைமை கொள்ளும்படி செய் வதன் மூலமாயும் தன் ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்டலாம். இந்

நடவடிக்கைகளில் காயமடைவோரை உடனடியாக அவன் இவ்வுலகைவிட்டு அப்புறப்படுத்திவிட வேண்டும்; அதில் அவன் காலந் தாழ்த்தினுல் 'சிறிய காயத்திற்கும் பழிவாங்கும் நோக்குடன்' அவர்கள் அவனுக்குக் கொடிய பகைவர்களாகி விடுவார்கள். ஆனுல், 'வலிமையும் திறமையும் மிக்க மன்னன் அத்தகையோர் தன்னைப் பழிக்குப்பழி வாங்காதவாறு ஒழித்துக் கட்டுவான்'. தன் ஆற்றலைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் (aggrandisement) விறுவிறுப்பு அரசனிடம் அமைந்திருப்பது இயல்பு. 'வெற்றி அடைதல் என்பது யாவரிடத்திலும் தாகத்தைப்போலப் பொதுவாகக் காணப்படும் ஓர் இயல்பு ஆகும். ஆதலின், வெற்றி கொள்வோர் புகழுக்குரியவரேயன்றிக் கண்டனத்திற் (censure) குரியவரல்லர். அம்மனத் திட்ப முயற்சிக்குத் தகுதிவாய்ந்தவரில்லையெனில் அவர்கள் இழிநிலைக்கு உள்ளாவார்கள்.' அரசர்கள் அரும்பாடுபட்டுத் தேடும் அதிகாரம் ஓர் அளவுக்குத்தான் வலிமை தரத்தக்கது என்று கருத வேண்டும் (relative quantity). 'எந்த அரசன் மற்றவனின் அதிகாரம் அதிகரிப்பதற்குப் பேருதவி யளிக்கின்ருனே அவன் தனக்குத் தானே அழிவைத் தேடுகிருன்'. முதலில் முடியரசுகளை அழிக்க எண்ணுபவன் அவற்றைப் படைவலிமையால் முறியடிக்க வேண்டும். அதன் பின்னர், வென்ற நாடுகளை அடக்கி ஆளுவது எளிது; ஏனெனில், ஆட்சி செய்யும் அரச குடும்பம் அழிந்து விட்டால் வெற்றி பெற்றவனை எவரும் எதிர்க்க இயலாது. உயர் குடியாட்சியைப் பிரபுக்களிடையே சூழ்ச்சியை விளைவித்து அதன் மூலமாகக் கவிழ்த்து விடலாம். ஆனுல், இதில் 'வென்ருேர், வெல்லப்பட்டோராலும், வெல்ல உதவி செய்தோராலும் சொல்லொணு இன்னலுக்கு ஆளாக நேரிடும்.' சுதந்திர அரசுகளைக் கைப்பற்ற வேண்டுமானுல், அவற்றை முழுவதும் அழித்து அவற்றில் தன் மக்களைக் குடியேற்றுவிப்பதுதான் வழி; அல்லது அக் குடிகளுடைய சட்டத்தையே அவர்கள் அனுசரித்து நடக்க அனுமதித்து அதன்மூலமாக அவர்களை அடக்கியாளலாம். அரசர்கள் தங்கள் அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்காகக் கையாளும் சாதனைகளைப் பொறுத்தே அரசாட்சியில் ஏற்படும் சிரமங்களும் அமைந்திருக்கின்றன.' ஓர் அரசை உரிமையின்றிக் கைப்பற்றுவோன் (usurper) தன் உயிரைக் காப்பாற்ற எக் கொடுஞ் செயல்களையெல்லாம் செய்தல் வேண்டுமோ, அவை அனைத்தையும் மீண்டுமொருமுறை அவற்றைச் செய்ய நேரிடாவண்ணம் உடனடியாய் அவன் செய்து முடிக்கவேண்டும். எதிர்ப்புக்கு இடங்கொடுத்தால், முதலில் அவனுடைய செயலால் ஏற்பட்ட காயம் அவ்வளவு ஆழமில்லை என்பது பொருள்; ஆனுல், அவற்ருல் ஏற்படும் நன்மைகளை மக்கள் சிறுகச் சிறுகச் சுவைக்கும்படியாக விட்டால்தான் அது சுவை மிக்கதாயிருக்கும்.' மதியுள்ள மன்னன் போர்க் கலையில்

நிபுணனாயும், தன் குடிமக்களிடம் ஊதாரியாக இல்லாத தாராள மனத்தினனாயும், நலிவில்லாத ஈர நெஞ்சினனாயும் இருப்பான். பொதுவாக மனித இனம் நன்றியுணர்ச்சியின்றி, மன உறுதி யின்றிக் கோழையாய், சுயநலத்துடன் வாழ்ந்து வருவதால், எந்த மன்னனும் தனது உயிருக்கு இடையூறு வராதபடி காத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றால், அவன் மக்களால் நேசிக்கப்படுவதை விடத் தன்னைக் காணுங்கால் அவர்கள் அச்சம் அடையும் வண்ணம் நடந்து கொள்வதே சாலச் சிறந்தது. ஆனால், தன் குடிமக்களின் வெறுப்புக்கு அரசன் உள்ளாகாதவாறும் நடந்துகொள்ளவேண் டும். தன் குடிமக்களின் சொத்தையும் அவர்களுடைய மனைவியரை யும்அவன் மதித்து மரியாதையுடன் நடந்து வந்தால், அவனிடம் குடிமக்கள் ஒருக்காலும் வெறுப்படையார்; ஏனெனில், மனிதர் தங்கள் உற்றார் உறவினர் இறந்ததை மிக விரைவில் மறப்பர்; ஆனால், அவர்கள் தாங்கள் பரம்பரையாகப் பெற்ற சொத்து உரிமையை இழந்தால் அதனை அங்ஙனம் மறக்கமாட்டார்.

வன்முறையும் (பலவந்தம்), வஞ்சகமும் அதிகாரத்தை அடைய உதவும் இரு கருவிகள்; ஆதலின் அரசன், அரிமாவையும், நரியை யும் தன் முன்மாதிரியாய்க் கொள்ளவேண்டும். 'சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றுவதால் தனக்கு அபாயம் வராமலும், தான் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டபோது நிலவிய சூழ்நிலை மேலும் நீடித்து இருந்தாலும்தான், மதிநுட்பம் படைத்த மன்னன் தான் சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றவேண்டும்; இல்லாவிடில் அவன் காப்பாற்ற வேண்டியதில்லை ; காப்பாற்றவும் கூடாது. அரசன் குணக்குன்றாய் விளங்கத் தேவையில்லை. ஆனால், அவன் நற்பண்புகளின் நல்லிடமாய்க் காட்சியளிப்பது (நற்பண்புகள் தன்னிடம் அமைந்திருப்பதுபோல் காட்டிக் கொள்ளுவது) இன்றியமையாததாகும்; ஏனெனில், 'மனிதர்கள் பெரும்பாலும் உட்பொருளைப் (reality) பாராது புறத் தோற்றங்களில் இருந்தே முடிவிற்கு வந்து விடுகின்றனர். கண்ணியக் குறைவாய் நடக்கும் சாதாரண மக்களே தோற்றம் எனப்படும் வலையில் சிக்கிக்கொள்வர். கண்ணியக் குறைவானவர் என்றழைக்கப்படுவோரே இவ்வுலகில் அதிகம். ஆதலின் ஒருசிலர் எழுப்பும் கூக்குரல் அக் கூட்டத்தில் கேட்பது மிக அரிது ; பெரும்பாலும் கேட்கப்படுவதுமில்லை; மதிக்கப்படுவதுமில்லை.'

'இளவரசன்' என்ற இந் நூல் இயம்பும் கருத்துகள் பல நூற்றாண்டுகளாக மக்களுடைய சிந்தனையைத் தூண்டிற்று என்றால், அதற்கு அக் காலச் சிந்தனையாளர் கருத்துகளை அது கிளறிவிட்டது காரணம் அன்று ; மாக்கியவெல்லியின் கூரிய அறிவுதான் காரணம்

என்று கூறுவதும் தவறு; அவர் வகுத்த நியதிகள் அனைத்தும் மறுமலர்ச்சி என்ற இயக்கத்தை ஏற்றிருந்த இத்தாலியில் புதிதாகத் தோன்றுவதற்கிருந்த மேலைநாட்டு அரசு முறையின் அடிப்படை இயல்புகளில் காணப்பட்டதுதான் காரணம். இத்தாலியில் இருந்த, அவ் வரசுமுறையானது ஒரு நாட்டின் எல்லைக்குள்ளடங்கிய அரசுக்கு வரம்பில்லா இறைமையும், ஒன்றையொன்று தடுத்துக் கொள்வதற்குரிய சக்தி சமநிலை என்ற விதியும் உண்டு என்ற அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. மேலும், அவ்வரசு முறையி லுள்ள ஒவ்வோர் அரசும் தன் வல்லமையால் தன் அதிகாரத்தையும் ஆதிக்கத்தையும் பரப்ப முனைந்தது. அவை ஒவ்வொன்றும் தன் சுயநலங்களைப் பாதுகாக்கவும், பெருக்கவும் வல்லமை தேவைப் படும்போது வல்லமையைக் கையாண்டும், அது அவசியப்படாத போது வஞ்சகத்தைக் கையாண்டும் வந்தது. 'ஆளுவது என்பது நோக்கங்களை மறைப்பது' எனக் கூறினான் பிரான்சை ஆண்ட 11ஆம் லூயி. 'அவர்கள் உன்னிடம் பொய்பேசினால் அதைக் காட்டிலும் பெரிதாக அவர்களிடம் நீ பொய் சொல்லவேண்டும்' என்று அவன் தன் தூதனுக்கு அறிவுறுத்தினான். அரசனுடைய அதிகாரமானது அவ் வதிகாரத்தைப் பெருக்குவதற்காகப் பேருதவி புரியும் வழிகள்—சாதனங்கள்—ஆகிய அனைத்தையும் நியாயமென நிலைநாட்டிற்று (justified).

இத்தாலிய நகர அரசுகள் எங்ஙனம் நடந்து கொண்டனவோ, அதேபோல் புதிய நாட்டு முடியரசுகளும் நடக்கலாயின. போப் பாண்டவரோ அன்றிப் பேரரசரோ அவைகளை மறுத்து எதுவும் சொல்லமுடியாத நிலை ஏற்பட்டது. பேரரசு இப்போது பெயரளவில் தான் பேரரசாய் (செத்த சடலமாய்) விளங்கிற்று எனலாம். போப் பாட்சியும் வலிமையிழந்து, நலிந்து மெலிந்து காணப்பட்டது. மறுமலர்ச்சிக் காலத்திய போப்புகளே ஆட்சியாளராகவும், தூதராகவும் விளங்கியதனாலும் அவர்கள் லௌகீக அதிகாரத்தைப் பெருக்கும் பொருட்டு அரசர்கள் கையாண்ட முறைகளையே கடைப்பிடித்து வந்ததனாலும், கத்தோலிக்கச் சமயத்திற்கு எதிராக ஏற்கெனவே மார்ட்டின் லூதர் தலைமையில் சில சக்திகள் தோற்று வித்த கலகத்தினாலும் கிறித்துவ மதத்தில் பிளவு (schism) ஏற்பட்டு, இறுதியில் சமயச் சீர்திருத்தத்தால் கிறித்துவ உலகின் சமய ஒற்றுமை சிதறுண்டு போனது. இவையெல்லாம் போப்பு ஆட்சியின் நலிவிற்கு முக்கிய காரணங்கள் ஆகும். தற்கால பெரிய அரசுகள் எல்லாம் அப்பொழுதுதான் தோன்றும் தறுவாயில் இருந்தன. அன்றியும் அவைகள் அன்றுமுதல் இன்றுவரை ஒன்றோடொன்று பழகுவதற்கெனக் கடைப்பிடித்துவந்த அரசியல் முறைகளை நாம் பரந்த நோக்குடன் ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவை

யெல்லாம், 'மாக்கியவெல்லியின் அரசியல்' முறை என்பது இனிது புலனாகும். இங்ஙனமே மாக்கியவெல்லி எழுதிய 'இளவரசன்' என்ற நூல் ஒரு புதிய அரசு அமைப்பு முறையின் சின்னமாய் விளங்கிற்று. இவ்வகையாகப் பிளாரன்சு குடியரசின் ஊழியரான மாக்கியவெல்லியும் ஒரு புதிய காலத்தில் ஏற்படப்போகும் மாறுதல்களை முன்னரே அறிவிக்கும் தீர்க்கதரிசியாய் மாறினார்.

3. ஐரோப்பிய அரசு முறை

"அரசுகளுக்குள் ஏற்படும் உறவுகளைப் பொறுத்த வரை, அவற்றின் இறைமையே அடிப்படை நியதியாக (principle) அமைந்திருக்கிறது. அவற்றை அம் முறையாகப் பார்க்கும்போது, அவைகள் இயற்கை நிலையிலேயே இருக்கின்றன என்பதும், அவற்றின் உரிமைகள் எல்லாம், அவைகளைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய ஏதேனும் ஒரு பொது விதியோடு இணைக்கப்படாமலிருக்கின்றன வென்பதும், அவற்றின் உரிமைகளெல்லாம், அவை ஒவ்வொன்றினுடைய மன உறுதியால் மட்டுமே நிறைவேறு கின்றன என்பதும் தெரியவருகின்றன."

—ஜார்ஜ் ஹெகல்.

மேற்கத்திய அரசுமுறையானது, அரசு இறைமைக் கொள்கை, சர்வதேசச் சட்ட விதிகள், சக்தி சமநிலை அரசியல் என்ற முக் கருத்துகளின் அடிப்படையில் அமைந்து இயங்கி வருகிறது. அவற்றுள் முதலாவதான அரசு இறைமைக் கொள்கை முதலில் ஓர் அரசியல் கோட்பாடாக உயர்ந்த நிலையில் கருதப்பட்டுப் பின்னர் இக் காலச் சர்வதேச நீதி முறைமையென்ற கட்டுக் கோப்புக்கு அடிப் படையான ஒரு சட்டக் கருத்தாக வடிவம் பெற்றது. அவற்றுள் இரண்டாவதான சர்வதேசச் சட்ட விதிகளே நாளடைவில் பல நாடுகளுமடங்கிய சமுதாயத்தில் ஒரு பொதுச் சட்ட முறையாக உருவெடுத்து இயங்கிவருகின்றது. மூன்றாவதாகக் கூறப்பட்ட சக்தி சமநிலை அரசியல் என்ற கருத்துதான் இன்றைய எல்லா வல்லரசுகளின் அயல்நாட்டுக் கொள்கையிலும் அமைந்துள்ள கொள்கையாகும். எல்லா நாடுகளும் இக் கொள்கையை ஒரே மனதாய் ஏற்று, அதன்படி சிறிதும் முரணில்லாத வகையில் செயல்படுவதைப் பார்க்குமிடத்து, இக் கருத்தை மையமாக வைத்தே அரசியல் தந்திரம் என்ற வலை பின்னப்பட்டிருக்கிறது. என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும்.

இறைமைக் கொள்கையை முதன் முதலில் ஒழுங்கான முறையில் சித்திரித்துக் காட்டியவர் பிரெஞ்சு அறிஞர் ஜீன் போடின் தான். அவர் எழுதிய 'குடியரசு' (i586) என்ற நூலின் பொருளை நாம் உற்று நோக்குங்கால், அது 'பொது விவரங்களைப் பற்றி' எழுதப்பட்ட ஒரு நூல் என்றே தோன்றும். ஏனெனில், அதன் ஆசிரியர் குடியரசு நெறியில் சிறிதும் நம்பிக்கையில்லாதவர்; கலப்பற்ற வரம்பில்லா அதிகாரக் கொள்கையில் (absolutism) விருப்பம் மிக்கவர். அவர் வகுத்த அரசியல் கோட்பாடே பிரெஞ்சு முடியாட்சி அரசினருடைய வரம்பற்ற எதேச்சை அதிகாரத்திற்கு (autocratic power) அடிப்படை வகுத்துக் கொடுத்தது. 'குடி மக்கள், குடிகள் (subjects) ஆகியோர் மீது செலுத்தப்படுவதும், சட்டத்தால் வரையறுக்கப்படாததும், வரம்பற்றதுமான அதிகாரமே இறைமை' என்று இறைமைக்கு இலக்கணம் (absolute) வகுத்தார் போடின். இயல்பாகவே இவ் வதிகாரமானது வரம்பற்றது; நிரந்தரமானது; பிரிக்க முடியாதது என்றும், மக்களாட்சியில் இவ் வதிகாரம் முழு அரசிடமுமில்லாமல் குடிகளிடத்திலும், உயர் குடியாட்சியில் பிரபுக்களிடத்திலும், முடியரசில் மன்னனிடத்திலும் தங்கியிருக்கிறது என்றும் அவர் கூறினார். இறை உரிமையால் (divine right) ஆட்சியாளர் அனைவரும் கடவுளின் சட்டத்திற்கும் (law of God), இயற்கையின் சட்டத்திற்கும் (law of nature), நாடுகளின் சட்டத்திற்கும், 'நாட்டின் சட்டத்திற்கும்' அடிபணிய வேண்டும் எனக் கருதினார். இக் கருத்துகளெல்லாம் அரசியல் அமைப்பு முறைமைக்கு (constitutionalism) சிறிதளவு அடிப்படை அமைத்தன எனலாம். எனினும் அரசினுடைய இந்த மேலான அதிகாரத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட இத் தடைகள் அனைத்தும் அறவழியாக அமைந்த தடைகளேயன்றி, சட்டத்தின் மூலமாகவோ அல்லது அரசியலின் மூலமாகவோ ஏற்பட்ட தடைகள் அல்ல.

வரம்பில்லா அதிகாரக் கொள்கையை ஆதரித்த ஐரோப்பியரிடம் போடினுடைய கருத்துப் பரவினபோதிலும் அது எதிர்க்கப்படாமலில்லை. குரோசியசின் கருத்து வெளியாகும் காலம் வரையிலும், ஒன்றுக்கொன்று முரணான இரண்டுவகைக் கருத்துப் பிரிவுகள் போடினின் கருத்தை எதிர்த்து வந்தன. குரோசியசினால் தான் அவற்றிற்கிடையில் நிலவிய முரண்பாட்டை நீக்க முடிந்தது. வரம்பின்மைக் கொள்கைக்கு முதன் முதலில் அறைகூவல் விடுத்தவர்கள் மொனார்க்கோமாக்சு என்று விளங்கிய அரசியல் தத்துவஞானிகள் தாம். அவர்களே, துன்புறுத்தலுக்கு எதிர்ப்பைத் தோற்றுவித்த சமயப் போர்களினால் துன்புற்ற வகுப்பினருடைய பிரதிநிதிகளாய் விளங்கினர். இக் கூட்டத்தினரே மக்களுக்கேயுரிய நீக்க முடியா இறைமையைப் பற்றி வலியுறுத்தி வந்தார்கள்.

இவர்களே அரசாங்கம் என்பது சிவில் (civil) நிலை ஏற்படுமுன் இருந்த இயற்கை நிலையிலுள்ள குழப்பத்தினின்று தப்பித்துக் கொள்வதற்காக ஆட்சியாளரும் ஆட்சி செய்யப்பட்டோரும் எழுத்து மூலமாகவோ அல்லது எழுதப்படாத வடிவத்திலோ செய்துகொண்ட, ஓர் ஒப்பந்தத்தினின்றும் தோன்றியது என வாதித்து வந்தார்கள். ஆட்சி செய்பவன் அவ் வொப்பந்தத்தை மதியாது அத்துமீறி நடந்து மக்களை அலைக் கழித்தால், அதே காரணத்திற்காகக் (ipso facto) குடிகளும் அவனுக்குப் பணிந்து நடக்கும் கடமையினின்றும் விடுபட்டுப் புரட்சியில் இறங்கிக் கொடுங்கோலனைப் பதவியிலிருந்து நீக்கி (depose) விடலாம்; அல்லது அவன் குடிமக்களின் சீற்றத்தைக் கிளறிவிட்டிருப் பானுயின் அவனைக் கொல்லவும் செய்யலாம் என்று இவர்கள் கருதினுர்கள்.

மொனுர்க்கோ மாக்சுகளில் தலைசிறந்து விளங்கிய ஜொகனுஸ் ஆல்தூசியஸ் என்பவர் தாம் எழுதிய 'ஒழுங்காகச் சீர்தூக்கப் பட்ட அரசியல்' (1609) என்ற நூலில், அரசிலுள்ள உறுப்பினர் களுடைய இம்மை மறுமை நலனையும், பாதுகாப்பையும்பற்றிய காரியங்களை ஆட்சி செய்யக்கூடிய உயர்ந்த பொது அதிகாரமே 'இறைமை' என இறைமைக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். இவ் வதிகாரமானது இறைவனுடைய சட்டத்துக்கும் (law of God), இயற்கையினுடைய சட்டத்துக்கும் (law of nature), இறைமை யின் கடைசி மூலாதாரமான மக்களுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின் ஷரத்துகளுக்கும் உட்பட்டிருப்பதால், இதை வரம்பற்ற மேலதிகாரம் என்று கூறுதல் தவறென இவர் கருதினுர். இக் கருத்து போடினுடைய கருத்துக்கு நேர்மாருனது; எனினும், தாமஸ் ஹாப்ஸ் தாம் எழுதிய 'லெவியாதன்' (1651) என்ற நூலில் பின்னர் இவ் வொப்பந்தக் கோட்பாட்டையே (contract theory) அடிப்படையாகக் கொண்டு, இதுவரை அவ்விதம் யாரும் ஆதரித்து எழுதாவண்ணம் மிக்க மதிநுட்பமுடன் வரம்பின்மைக் கொள்கையை உண்மையென்று நிலைநாட்டியுள்ளார்.

'எந்த அதிகாரத்தின் நடவடிக்கைகள் மற்ருேர் அதிகாரத்தி னுலும் மனித உறுதியினுலும் அழிக்கப்படாமலும், கட்டுப் படுத்தப் படாமலும் இருக்கின்றனவோ, அந்த அதிகாரமே இறைமை' எனப்படும் என்று இறைமைக்கு இலக்கணம் வகுத்துச் சர்வதேசச் சட்டம், பன்னுட்டு உறவுகள் தொடர்பான சிக்கலுக்கு ஒருவாறு தீர்வு காண்கிருர் குரோசியஸ். இறைவனின் சட்டம், இயற்கையின் சட்டம், நாடுகளின் சட்டம், ஆட்சி புரிவோரும் ஆட்சி செய்யப்படுவோரும் செய்துகொண்ட உடன்பாடுகள்

(agreements) ஆகிய அனைத்தும் இறைமைக்குத் தடை விதிப்பதால் இறைமையானது வரம்பற்ற அதிகாரம் ஆகாதென இந்த டச்சு சட்ட வல்லுநர் (jurist) கருதினர். 'அதைப்போன்றே, இறைமையைப் பங்கிடவும் செய்யலாம்; ஒரே சமயத்தில் அது அரசாங்கத்திடமும் அரசினிடமும் அமைந்திருக்கிறது. எனினும் குடிமக்கள் தங்கள் பகுதியை ஆட்சியாளருக்கு மாற்றி (alienate) விடலாம். ஆனால், குரோசியசினுடைய மிகவும் முக்கியமான கருத்து என்னவெனில், 'அரசு இறைமையுடையது, ஆதலின் பிற அரசுகளால் அதைக் கட்டுப்படுத்த (control) இயலாது' என்ற உண்மையே. இக் கருத்தே நாளடைவில் தற்காலச் சர்வதேசச் சட்ட முழு அமைப்பின் அடிப்படையாக அமைந்துவிட்டது.

தற்கால அரசியல் தந்திரத்தின் ஆரம்ப வளர்ச்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்ட சர்வதேசத் தொடர்புகளின் உண்மைகளிலிருந்தே மேற் கூறப்பட்ட கருத்து வளர்ந்தது. ஆனால், தர்க்க முறையின் வழியாகக் (logical) கடைசிவரை இக்கருத்தை ஆய்ந்துகொண்டே சென்றால், அது பன்னாட்டு அரசியல் குழப்பம் என்ற நிலையில் தான் கொண்டு தள்ளும் என்பது தெளிவு. போப்பு, பேரரசர் ஆகியோரின் அதிகாரம் மறைந்ததற்குப் பின்னர், ஒவ்வோர் அரசும் பிற அரசுகளின் நலன்களைச் சிறிதும் மதிக்காமல், தத்தம் குறைகளைத் தன்னுதவியால் நிறைவு செய்து கொண்டும், தானே குற்றஞ் சாட்டுபவனும் (prosecutor), நீதிபதியாயும் (judge), அறங்கூறுநர் குழுவாயும் (jury), மாநகர் மணியமாயும் அல்லது ஷெரீப்பாயும் (Sheriff) விளங்கி வந்தது; அன்றியும், ஒவ்வோர் அரசும் தன்னைத் தவிர மற்றொரு மேலதிகாரத்திடம் விசுவாசத்துடனோ பொறுப்புடனோ (responsibility) நடக்கத் தூண்டும் கருத்துகளை வெறுப்புடன் எதிர்த்தும் வந்தது. இங்குதான், உண்மையிலேயே, ஹாப்ஸ், தமது நூலில் சித்திரித்துள்ள சிவில் நிலைக்கு முன்னுள்ள இயற்கைநிலை நிலவிற்று எனலாம். இவ் வியற்கை நிலையில் 'மனித வாழ்வு தனிமையிலும், ஏழ்மையிலும்; அவல நிலையிலும், மிருகத் தன்மையிலும், குறுகிய காலஅளவிலும் கழிந்தது' எனலாம். அன்றியும், இவ் வியற்கை நிலையில் வலிமைதான் உரிமையைத் தேடித் தருகிறது. வலிமை மிக்கோரிடத்திலே அதிகாரம் இருக்கிறது. எனினும், சட்டத்தை மீறி நடப்பவரைச் சட்டம் தடை செய்யலாம்.

இடைக்கால அரசு முறையில், சர்வதேசப் பழக்கவழக்கங்கள் (international usages) நடைமுறைக்கு ஏற்ப வளர்ச்சி (practical development) யுற்றநிலையில் இருந்தபோதிலும், 15ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன், சர்வதேசச் சட்டத்தைச் சட்ட

வியலின் தனிக் கிளை என்று வழக்கறிஞரும் (lawyers) சட்ட வல்லுநரும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. விட்டோரியா (1480 - 1546), அயலா (1548 - 84) என்ற இருவரும் இப் பழக்கவழக்கங் களை ஒன்றுபடுத்திப் பொருத்தமான சட்ட முறையை (consistent system of law) உருவாக்கப் பெரு முயற்சி செய்தனர்; ஸ்பானிய சேசு சங்கத்தவரான (Jesuit) சாரஸ் என்பவர் (1548 - 1617) அத்தகைய சட்டமுறையின் அடிப்படையை 'இயற்கையின் சட்டத்தில்' அல்லது பகுத்தறிவில் இருக்கிறதா என்று காண அரும்பாடுபட்டார். அதைப்போன்றே ஜென்டிலிஸ் என்பவரும் (1552-1608) பன்னாட்டு உறவுகளைச் சீர்படுத்தி நல் வழிப்படுத்துகின்ற நியதிகளையெல்லாம் எடுத்துக் கூறும் தீவிர முயற்சிகளில் இறங்கினர். சர்வதேசச் சட்ட இயலின் (International jurisprudence) அடிப்படையை அல்லது மூலாதாரக் கூறு களைத் தேடித் திரியும் இந்தக் காலத்தில் இரு வெவ்வேறு கருத்து கள் எழுந்தன. அவற்றுள் ஒன்று, சர்வதேசச் சட்டத்தை அரசுகள் கடைப்பிடித்து ஒழுகவும், அதனையே அரசுகளின் எழுதப் பட்ட பழக்கங்களாகச் செய்யவும் முனைந்தது. மற்றது, சர்வதேசச் சட்ட நியதிகளை, அறவியல், இறையியல், பகுத்தறிவு (reason) ஆகிய இவற்றின் அடிப்படையில் உருவாக்க முயன்றது. முன்னையது ரோமர்களுடைய 'நாடுகளின் சட்டத்தைக்' (Jue gentium or law of nation) கொண்டு தனக்கு ஆதரவு தேடும் பொழுது, பின்னையது, பகுத்தறிவுக்கும் நீதிக்கும் இருப்பிடமாய் அப்பொழுது கருதப்பட்ட இயற்கை நியதியை (Jus naturale or law of nature) ஆதரித்தது.

இக் கருத்து வேற்றுமையை நீக்கச் செய்து (reconcile) யாவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய 'சர்வதேசச் சட்டத்தை தொகுத்த பெருமை ஹியூகோ குரோசியசு என்ற டச்சு அறிஞரையே சாரும்; இறைமைக் கருத்தின் வளர்ச்சிக்கு' அரும் பாடுபட்டவர்களில் இவரும் ஒருவர். அவருடைய கருத்தின் வலிமை மிகவும் பரந்திருந்தமையினல், அவருக்குப் பிந்திய தலைமுறை யிலுள்ள சட்ட வல்லுநர்கள், அவருக்குச் 'சர்வதேசச் சட்டத்தின் தந்தை' என்ற பட்டத்தை அளித்தனர். 1583ஆம் ஆண்டில் ஏப்ரல் திங்கள் 10ஆம் தேதி டெல்ப்ட் என்னுமிடத்தில் லீடன் நகரத் தலைவரின் (burgomaster) மகனாகப் பிறந்த குரோசியசு தமது ஒன்பதாவது வயதிலேயே இலத்தீன் மொழியில் கவிதைகள் புனையும் புலமை பெற்று விளங்கினர்; தமது பன்னிரெண்டாம் வயதில் பல்கலைக்கழகத்தில் (University) சேர்ந்து பதினைந்து வயதில் கற்றறிந்த ஓர் பதிப்பாளராக விளங்கினர். டச்சு தூதுக் குழுவுடன் இவர் பாரிசுக்கு அனுப்பப் பட்டார். லீடன் பல்கலைக்

கழகத்தில் எல். எல். டி. பட்டம் பெற்றபின் இலத்தீன் மொழியில் இவர் நாடகங்கள் (drama), கவிதைகள் (poems) ஆகியவற்றை எழுதுவதிலும், வழக்குரைஞராக வேலை செய்வதிலும் தம் பொழுதைப் போக்கினர். இருபதாவது வயதில் இவர் நாட்டின் பொதுப் பேரவையால் (States-General) வரலாறு எழுதும் அரசவைக் கலைஞராய் நியமிக்கப்பட்டார். பின்னரே தம் பிரை தெயின் சட்டம் (De Jure praedae) என்ற கட்டுரையை 1604-ல் எழுதினர். அதுவே பின்னர் வெளிவந்த நூலுக்கு அடிப் படையாய் அமைந்தது. இவர், டச்சுக் கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பெனியை (East India Company) ஆதரித்த வழக்குரைஞர் ஆதலின் மலாக்கா ஜலசந்தியில் (strait) போர்ச்சுகல் கப்பல் ஒன்றை ஹீம்ஸ்கர்க் என்ற டச்சு கடல் தளபதி பிடித்ததை ஆதரித்து வாதாடினர். எல்லாக் கிழக்குக் கடல்கள் முழுவதிலும் போர்த்து கல் தனி உரிமை கொண்டாடுதல் நாடுகளால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்ட பழக்கத்திற்கு முரணனது என இவர் வாதித்துப் பன்னாட்டுக் கடலாண்மைச் சட்டத்திற்கு (International maritime law) வித்திட்டார். கடற் சுதந்திரத்தைப்பற்றிய வாதத்தில் இவர் எடுத்த முயற்சியே இவருக்குப் புகழைத் தேடித்தந்தது. அதற்குப் பின்னர், 1619ஆம் ஆண்டுவரையில் தூதர் பதவியில் அவர் முன்னேற்றமடைந்து பணியாற்றலானர். அப் பதவியை அவர் 1619-ல் கைவிட நேர்ந்தது எதிர்காலச் சந்ததியார்களின் நல்வினைப் பயன் என்றே சொல்லவேண்டும்.

குரோசியஸ் எழுதிய ‘போர், அமைதி ஆகியவற்றைப்பற்றிய சட்டம்’ என்ற நூலின் பாதிப்பாகம் லொவெஸ்டின் சிறைக் கூடத்தில் எழுதப்பட்டது; 1619-ல் அவர் வெளியிட்ட சமயக் கருத்துகளுக்காக அவர் ஆயுள் தண்டனை (life sentence) கொடுக்கப்பட்டார். அப்பொழுது பொகீமியாவில் முப்பது ஆண்டுப் போர் தொடங்கி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. குரோசியஸ் சமயச் சிந்தனையாளர் மட்டுமன்றி, ஓர் வழக்குரை ஞராயும் விளங்கினர். தமக்கு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த இராஸ்மசைப் போன்று அவர் சமயப் பொறைக்காக மக்களிடத்தில் வாதாடினர்; பிணக்குமிக்க மறுப்பாளருக்கும் (remonstrants) எதிர் மறுப்பாளருக்கும் இடையே நின்று அவர் மத்தியஸ்தம் (mediation) செய்தார். இம் முற்போக்கான கொள்கைக்காக அவர் சிறையில் தள்ளப்பட்டார். அவருடைய சொத்துகள் பறிமுதல் (confiscation) செய்யப்பட்டன; ஆனல், அவரை அன்புடன் ஆதரிக்கத் திறமைமிக்க மனைவியும், பொழுது போக்கப் பெரிய பெரிய பேழைகள் (chests) நிறையப் புத்தகங் களும் அவருடன் சிறையில் இருக்கும்போது, அவருடைய சிறை

வாழ்க்கை சீரிய வாழ்க்கையாய் மாறிற்றென்பதில் ஐயமில்லை. 1621-ல் அவருடைய மனைவி ஒரு புத்தகப் பேழையில் தன் கணவனை வைத்து மறைத்துமூடி ஆணியடித்துப் புத்தகங்களை வெளியே எடுத்துச் சென்று அவரை அப் பேழையின் மூலமாகச் சிறையினின்றும் கடத்திவிட்டார். தம் மனைவியின் தந்திரத்தால் தப்பிய குரோசியஸ் ஆன்ட்வெர்ப், பாரிசு முதலிய இடங்களுக்கு ஓடினார். அங்கு 13ஆம் லூயி அரசர் அவருக்குச் சிறிய உதவிச் சம்பளம் (pension) வழங்கினார். 1625-ல் அவர் சிறையில் எழுதத் தொடங்கிய நூல் முழு உருவம் பெற்று வெளியிடப்பட்டது. அது அவருக்கு அப்பொழுது அழியக்கூடிய ஊதியம் எதனையும் (profits) தேடித்தரவில்லை யெனினும், அவருக்கு என்றும் அழியாப் புகழை ஈட்டித்தந்தது. உடனடியாய் அவர் சுவீடிஸ் தூதராய் ஃபிரான்சிற்கு அனுப்பப்பட்டார்; 1645-ல் ராஸ்டோக் என்னுமிடத்தில் குரோசியஸ் உயிர் துறந்தார்.

சமயப் போர்களின் கொடுமைகளைக் கண்டு மனம் உடைந்த குரோசியஸ், 'போர், அமைதிபற்றிய சட்டம்' என்ற நூலை எழுதினார். புரோலிகோமினு என்ற தமது நூலில் அவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :

'ரோம் உள்பட, ஒவ்வொரு நாட்டின் சிவில் சட்டமும் எடுத்துக்காட்டாகவோ, அல்லது அதன் கருத்துச் செறிவைப் பிறருக்குக் காட்டும் நோக்கத்திலோ கையாளப்படுகிறது. ஆனால், இயற்கையாகவோ, அல்லது இறைக் கட்டளையாகவோ, அல்லது பழக்கவழக்கம், ஒப்பந்தம் ஆகியவற்றின் மூலமாகவோ ஏற்பட்ட நாடுகளின் சட்டம் பல்வேறு மக்கள் ஒருவரோடொருவர் கொண்டுள்ள உறவுகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு உதவினாலுங்கூட அதை ஒரு சிலரே மதித்து நடக்கின்றனர்; அதை அப்படியே ஒழுங்கான முறையில் நடைமுறையில் கடைப்பிடிப்போர் யாருமில்லை எனலாம். எனினும் மனித இனம் அதைப் புறக்கணிக்காது பின்பற்றி நடத்தல் இன்றியமையாதது......'.

"போரில் வன்முறை ஒன்றினையே கையாளுதற்கு இடமளிக்கும் உரிமைகளடங்கிய பொதுச் சட்டம் ஒன்று உண்டு என்று நாடுகள் கருதுவதற்குக் காரணங்கள் பல இருக்கக் கண்டு, அவற்றைப்பற்றி நான் எழுதினேன். கிறித்துவ உலகம் முழுவதும் பரவியுள்ள போர் வெறியைக் கண்டு அநாகரிகமான நாடுகள்கூட வெட்கித் தலை குனியும் நிலையேற்பட்டு விட்டது; அற்ப காரணத்திற்கும் அடங்காக் கோபங்கொண்டு, காரணமின்றிச் சினந்தெழுந்து வன்மையான போரிட்டு மக்கள் மாண்டு மடிகிறார்.

கள். வன்முறைச் செயலில் ஈடுபட்டவுடனே தங்கள் மனம்போன போக்கில் எவ்விதத்தடையுமின்றி (restraint) குற்றம் புரியத் தாங்கள் அதிகாரம் பெற்றுவிட்டதாக அவர்கள் நினைத்து இறைவனின் சட்டத்திற்கும், மனிதச்சட்டத்திற்கும் அடிபணியாது, மரியாதை செலுத்தாது, அவற்றை உதறித் தள்ளுகின்றனர்.

ஆதலின், இயற்கைச் சட்டமும் பகுத்தறிவும் உணர்த்துவதைக் கொண்டும், மெய்ப்பொருளறிஞர்கள், வரலாற்று ஆசிரியர்கள், கவிஞர்கள் ஆகியோரின் போதனை, அறிவுரைகளைக் கொண்டும், அரசுகளின் பழக்கங்களைக் கொண்டும், அவைகள் ஏற்றுக் கொண்டு கடைப்பிடித்து வரும் தத்துவங்களை வைத்து எங்ஙனம் அரசுகள் ஒழுக வேண்டும்; ஆட்சி செய்யப்பட வேண்டும் என்பதைப்பற்றிய விதிகளைத் தொகுக்க அவர் அரும் பாடுபட்டார்.

இங்குதான், குரோசியஸ், சர்வதேசச்சட்டமென்ற மாளிகைக்கு அடிக்கல் பாவினார்; அதன் பின்னரே சட்ட வல்லுநர்கள் அவ் வழகிய மாளிகையை எழுப்பினர். தமக்குப் பின் இத் துறை வளர்ச்சிக்கு வழி வகுத்த பின்கர்ஷோக், உல்ஃப், வாட்டெல், வீட்டன் ஆகியோரைப் போன்றே அவரும் பழக்கம், பகுத்தறிவு இரண்டையும் சர்வதேசச் சட்டத்தின் அடிப்படை ஆதாரங்களாகக் (sources) கருதினார். இயற்கைக் கொள்கை வகுப்பினரைச் சேர்ந்த (Naturalist school) பூஃபென்டோர்ஃப் தாமசியஸ், ரூத்தர்போர்டு முதலியோர் பகுத்தறிவு அல்லது இயற்கைச் சட்டத்திற்கு முதலிடம் கொடுத்த போது, பாசிடிவிஸ்ட் (positivist) என்ற வகுப்பைச் சேர்ந்த செல்டென், சௌச்சு, பெந்தெம், மார்ட்டன்ஸ் ஆகியோர் அரசுகளின் பழக்கங்களையும், நடைமுறைகளையும் சட்ட உரிமைகள் கடமைகள் ஆகியவற்றின் மதிப்பீட்டளவைகளாக அளவு கோல்களாகக் (criteria) கருதினர். இவ் விரண்டு வெவ்வேறு கொள்கைகளையும் தொகுத்துக் கண்ட முடிவே (synthesis) குரோசியசின் கருத்தாகும். அக் கருத்து பல்வேறு அரசுகளின் நடைமுறைகளை நிர்ணயித்து வந்த தோடல்லாமல், தற்காலச் சர்வதேசச் சட்ட இயலின் மிகச் சிறப்பான அமைப்பையும் எழுப்பிற்று எனலாம். அவ்வமைப்பின் அடிப்படைத் தத்துவங்களைப் (basic principles) பின் வரும் அத்தியாயத்தில் ஆய்வு செய்யலாம்.

இக் கால அரசியல் தந்திரத்திற்கு மிக வேண்டப்படுவது அரசினுடைய இறைமை என்ற பண்பாகும்; இதை, அரசு என்ற கப்பலில் உள்ள பாய்மரத்துக்கு ஒப்பிடலாம்; சக்தி சமநிலை என்ற

கோட்பாட்டின் உதவியினுல்தான் அரசு சிக்கல் நிறைந்த பன்னுட்டு அரசியல் விவகாரங்களில் ஈடுபட முடிகிறது. எனவே, அக் கோட்பாட்டை, கப்பல் செல்வதற்கு உதவியாக இருக்கின்ற காற்றுக்கும், அவ்வரசியல் விவகாரங்களைக் கொந்தளிக்கும் கடலுக்கும் நாம் ஒப்பிடலாம். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இரு பண்புகளில் ஒன்ருன (இறைமை), நாடு (nationhood), சர்வதேசச் சட்டம் ஆகியவற்றின் மையமான கருத்தாக விளங்கி வருகிறது. மற்றப் பண்பு (சக்தி சமநிலை), உலக அரசியல் அரங்கில் அரசியல் நடவடிக்கையின் (political action) மிக முக்கியமான ஒரு தனி வடிவாக இருக்கிறது. பழைய அரசு முறைகளில் இவ்விரு அம்சங்களும் இடம் பெற்றிருந்தனவெனினும், அவை வெளிப் படையாகத் தெரியாமல் மறைந்திருந்தன: பதினும் நூற்ருண் டில்தான் மாக்கியவெல்லியால் இவை சோதனை செய்யப்பட்டு, பின்னர் அவருடைய பின்தோன்றல்களால் திட்டவட்டமாய் மிகத் தெளிவான விதிகளாக்கப்பட்டன.

முற்காலத்தில் போட்டி மனப்பான்மையுடன் அதிகாரத்திற் காக ஒன்ருேடொன்று போராடிக்கொண்டிருந்த பல அரசுகள் உள்ளடங்கிய ஒவ்வோர் அரசு முறையிலும், இச் சம நிலைத் தத்துவம் தோன்றுகிறது. எப்பொழுது மூன்று அரசுகள் ஒன்ருே டொன்று தொடர்பு கொண்டிருக்கின்றனவோ, அப்பொழுது இத் தத்துவம் தோன்றத் தக்க சூழ்நிலை உருவாகிறது என்பது உறுதி. மூன்று கூறுகளைக் (unit) (அரசுகளை) கொண்ட அரசுமுறையில், ஒரு கூற்றின் அதிகார வளர்ச்சி மற்ற இரு கூறுகளின் அதிகாரங் களைக் குறைக்கும் என்பது வெளிப்படை. உதாரணமாக, ஓர் அரசு முறையில் மூன்று வெவ்வேறு அரசுகள் ‘அ’, ‘இ’, ‘உ’, என இருப்பதாய் நினைத்துக்கொள்ளுவோம். ‘அ’ அரசு ‘இ’ அரசை வென்றுவிட்டாலோ, அல்லது அதனுடைய நிலப்பகுதியில் ஒரு பகுதியை வென்று எடுத்துக்கொண்டாலோ, ‘அ’ அரசு ‘உ’ அரசின்மேல் தன்னுடைய ஆணைகளை நிறுவும் என்பது உறுதி. ‘உ’ அரசின் அதிகாரிகள் அறிவாளர்களாயிருப்பின், ‘அ’ அரசின் வன் செயலைப் புரிந்துகொண்டு, அது அச் செயலில் ஈடுபடு முன்னரே ‘இ’ அரசிற்கு உதவி செய்து ‘அ’ அரசின் திட்டங்களை அழிப்பார் கள். அவ்வாறு ‘இ’ அரசிற்கு ‘உ’ அரசு தக்க தருணத்தில் உதவி செய்ததென்ருல், அதற்குத் தன்னலமே காரணம்; அவ்வாறு செய்யாவிட்டால், ‘அ’ அரசின் அதிகாரக் குவிவு ‘உ’ அரசிற்கே உலைவைத்தும் விடலாம் என்பது உறுதி. அத்தகைய சூழ்நிலை யில் ‘அ’ அரசிற்கு எதிராய் ஒரே குறிக்கோளையுடைய மற்ற இரண்டு அரசுகளும் செயற்படத் துணியும். அதேபோல், ‘உ’ அரசிற்கு இடையூருய் ‘இ’ அரசு தன் அதிகாரத்தைப் பெருக்

கினல், 'அ' அரசு அதைத் தடுக்கவேண்டும்; அன்றியும் 'உ' அரசு மற்ற இரண்டு அரசுகளில் ஒன்றுக்கு இடையூறய்த் தன் அதிகாரத்தை வளர்த்துக் கொண்டு சென்ருல், வன்செயலில் ஈடு பட்டிருக்கும் அரசை மற்ற அரசு கண்டித்துத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். மூன்று அரசுகளைக் கொண்ட இவ்வெடுத்துக்காட்டு அரசு முறையில், பகை அரசுக்கு எதிராக மற்ற இரண்டு அரசுகளும் ஒத்துழைத்துச் சமநிலையைப் பாதுகாக்கும் கொள்கை தவிர்க்க வொண்ணுததாகும். இக் கொள்கையை எல்லா அரசுகளும் நேர்பாடான முறையில் கடைப்பிடிக்குமாயின், ஓர் அரசு இதர அரசுகளை வெல்ல முடியாததுடன், எல்லா அரசுகளுமே அதன தன் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க இயலும். எனவே, சக்தி சம நிலைக் கொள்கையை இறுதியில் நோக்குமிடத்து, அது மற்ற அரசுகளுக்கு எதிராய் வன்முறையால் தன் அதிகாரத்தை வளர்க்கும் ஓர் அரசினுடைய கொடுஞ்செயல்களைத் தடுப்பதன் மூலமாக ஓர் அரசு முறையிலுள்ள ஒவ்வோர் அரசின் சுதந்திரத்தையும், நிலை நாட்டப் பேருதவி புரிகிறதேயன்றி, அமைதியை நிலைநாட்ட வகுக்கப்பட்ட தத்துவமாக அது இல்லை.

பதினைந்து, பதினரும் நூற்ருண்டுகளில் ஐரோப்பிய அரசுகள் சக்தி சமநிலைக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தன ; ஆயினும், அக் கொள்கைக்கு ஒரு வடிவம் கொடுக்கப்படவில்லை. பதினரும் நூற்ருண்டின் ஆரம்பத்தில், முதலாம் பிரான்சிசும், எட்டாம் ஹென்றியின் அறிவுரையாளர் (adviser) கார்டினல் உல்சியும் தங்கள் பேரறிக்கையில் (declaration) இக் கொள்கையைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். ஆனல், பதினன்காம் லூயி காலம்வரை, தூதர் களின் அறிக்கைகளிலோ (statements), பன்னட்டு உறவினைப் பற்றிய இலக்கியங்களிலோ, இக் கருத்து இடம்பெறவில்லை. ஸ்பானிய வாரிசுப் போரின் (war of the spanish succession 1701-13) இறுதிக் கட்டத்தில், இங்கிலாந்து கடைப்பிடித்த வெளிநாட்டுக் கொள்கைக்குப் பொறுப்பாளியான பாலிங்புரோக் பிரபு, ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் அரசுகளிடையே சக்தி சம நிலையைப் (equilibrium) பாதுகாக்கும் நோக்கத்துடன் ஒரு திட்டத்தை வகுத்த ஆங்கிலேய அமைச்சர்களிலே முதல்வர் ஆவார். உட்ரெக்ட் உடன்படிக்கையின்போது, ஐந்தாம் பிலிப்பு, ஆர்லீன்சு, பெரி ஆகிய கோமக நாடுகளின் கோமகன்கள் (Dukes) ஆகியோர் வெளியிட்ட புனிதப் பேரறிக்கைகளுக்குக் காரணமாயிருந்தவரும் அவரே ; அதன்படி ஐரோப்பிய வல்லரசு களுக்கிடையில் சமநிலையை நிலைநாட்டும் சீரிய நோக்குடன் ஒரே அரசரின் கீழ் ஃபிரான்சையும் ஸ்பெயினையும் ஒன்றுபடுத்தும் ஆர்வத்தை அவர்கள் கைவிட நேர்ந்தது. அதைப்பற்றியே

பாலிங்புரோக்கின் நண்பர்களில் ஒருவர் பின்வருமாறு கூறுகிருர் : 'ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் தங்கள் பேரார்வத்தைத் துறந்த பின்னரே, ஐரோப்பாவில் சக்தி சம நிலைக்கு அடித்தளம் நாட்டப் பட்டது ; அதன்படி ஃபிரான்சுடனே அல்லது ஆஸ்டிரியாவின் அரசகுடும்பத்துடனே ஸ்பெயினை இணைக்கக் கூடாதென்றும் முடிவுசெய்யப்பட்டது.'

சில ஆண்டுகள் கழிந்து பிரெஞ்சு தத்துவஞானியும், அரசியல் எழுத்தாளருமான ஃபெனிலான் (Fenelon), சுதந்திரத் திற்கும் (liberty), அமைதிக்கும், ஐரோப்பாவின் பொதுப் பாது காப்பிற்கும் சக்தி சமநிலைக் கோட்பாடு கடைப்பிடிக்கப்படுவது இன்றியமையாததென வாதாடினர். ஆஸ்டிரியா வாரிசுப் போர் (1741) ஆரம்பித்தவுடன், அதே கொள்கையை சர் ராபர்ட்டுவால் போல் மிகத் தெளிவாய் வலியுறுத்தினர். அவர் கூறியதாவது :

'நேச உடன்படிக்கைகளால் விளையும் அளவு கடந்த அனு கூலங்களை அனுபவ வாயிலாய் அறிந்துகொண்டோமாதலால், அதைப் பற்றி யாதொரு வாதத்திற்கும் (contest) இடமில்லை என்று கூறலாம். நன்கு அமைக்கப்பட்டுக் கண்ணெனப் போற்றி வளர்க் கப்பட்ட சங்கங்களாலே மெலியோரை வலியோரின் தாக்குதலிலி ருந்து பாதுகாக்க முடிந்தது; அவற்றின் மூலமாகவே பேராசையால் எழும் முயற்சிகளைத் தடுக்க முடிந்தது. அதிகாரத்தின் ஆற்றலை அடக்க முடிந்தது. அன்றியும், முற்காலத்தில் இவ்வுலகைச் சொல் லொணுத் துயரத்திற்கும், அழிவிற்கும் உள்ளாக்கிய போரின் கொடிய விளைவுகளினின்றும் பேரரசுகளைக் காக்கமுடிந்தது; நேச உடன்படிக்கைகளாலே சக்தி சமநிலை நிலைநாட்டப்பட்டது; பேரரசின் மாற்றங்களாலும், நிலையான போட்டியினுல் ஏற்படும் வெற்றி, தோல்விகளினுலும் விளையக்கூடிய அச்சத்தையும் துன் பத்தையும் தவிர்க்கமுடிந்தது.'[4]

பிரஷ்யாவின் பெருமைமிக்க அரசர் பிரடரிக் இக் கொள் கைக்குச் சொல்லளவில்தான் மதிப்புக் கொடுத்தார். அவர் செயலில் புதிதாக நாடுபிடிக்கும் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்கவே, சக்தி சமநிலைக் கொள்கை தகர்த்தெறியப்படலாயிற்று. எனவே, பிரஷ்யாவின் அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காகப் பல புதிய போர்கள் தோன்றலாயின. ஐரோப்பாவில் தன் பேராதிக்கத்தை நிலைநாட்ட மேற்கொள்ளப்பட்ட பிரெஞ்சு நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் பெருந்தோல்வியுறச் செய்த பிரிட்டனின் சக்தி சமநிலைக் கொள்கையின் ஆற்றலை வியந்து பாராட்டித் தம்

4 பாராளுமன்ற வரலாறு, வால்யூம் 12, பக்கங்கள் 168-169.

'அரசியல் பேருரைகளில்' (1751) எழுதுகிறார் ஆங்கிலேயத் தத்துவஞானி டேவிட் ஹியூம். உல்ப் (Wolff) என்பவர் எழுதிய நூலைத் தழுவி 'டிராய்ட் டி ஜென்ஸ்' (Droit de gens) என்ற நூலை 1758-ல் எழுதிய எமரிக்டி வாட்டல் என்ற சுவிஸ் சட்ட வல்லுநர் சக்தி சமநிலைக் கொள்கை என்பது சர்வதேச சட்டத்தில் எழுந்துள்ள ஒரு சிக்கலான கேள்வி என்று கருதும் நூலாசிரியர் களுள் முதல்வர். சக்தி சமநிலைக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கும் ஓர் அரசு, அக் கொள்கையின் மூலமாக வேற்று நாட்டின்மீது படையெடுக்க உரிமையைப் பெறுகிறதென்ற கருத்தை எமரிக்டி வாட்டல் மறுத்தார். ஆனால், தனக்கு வரும் ஆபத்தைத் தடுப்பதற் காகவும்—தன் தற்காப்பிற்காகவும்—தன்னை மிரட்டும் தீமையின் (evil) கொடுமையைப் போக்கும்பொருட்டும், ஓர் அரசு தன் படைவலிமையைப் பயன்படுத்தலாமென்று அவர் ஒப்புக் கொண்டார்.

'ஒரு காட்டின் நடுவில் தனிமையில் நான் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது, என் உயிருக்கு உலைவைக்கும் குறிக் கோளுடன், நான் முன்பின் கண்டிராத ஒருவன் வருகிறான். அவன் என்னைக் கொலை செய்யும் நோக்குடன் வருகிறான் என்பதை நிச்சயமாய் என்னால் கூறமுடியவில்லை; எனினும், அவன் என்னைச் சுட்டு, அதன் மூலமாக அவனுடைய நோக்கம் எனக்குத் தெளிவாகத் தெரியும்வரை, நான் அவனுக்கு நேரம் கொடுக்க வேண்டும் என்று எவரும் சொல்வாரா? இல்லை அவனுடைய தீச் செயலை முன்னதாகவே தடுக்கக்கூடிய உரிமை எனக்கு இல்லை என்று எந்தப் பகுத்தறிவு மிக்க குதர்க்கவாதியும் மறுப்பானா? எனினும், ஓர் அரசன் வரம்பற்ற செருக்கும், பேராசையும் உடைய வனென்பதை முன்னதாகவே அறிவிக்கும் செயல்களை அவன் செய்வானாகில், அவன் வேற்றுநாட்டைத் தாக்கும் முன்னரே அவன் அதைத் தாக்கக்கூடும் என்ற அனுமானம் தோன்றுவது நிச்சயம். மேலே கூறப்பட்ட கற்பனைச் சூழ்நிலையில், பதினான்காம் லூயி தன்னுடைய அதிகாரத்தை அதிகரித்துக்கொண்டே செல்லுவதற்கு ஐரோப்பிய அரசுகள் அனுமதிக்கவேண்டுமென அவற்றுக்குத் தைரியமாய் அறிவுரை பகர்வாரும் உளரோ?'[5]

அரசுகளின் உரிமை, சுதந்திரம் ஆகியவற்றின் பாதுகாப்புக்குப் பொறுப்பான (guarantee) ஒரு கொள்கையாகச் சக்தி சமநிலைக் கோட்பாட்டை நிலைநாட்டுவதற்கு வாட்டல் என்பவரும் மிகவும் முயன்றார். அவர் கூறியதும் உண்மையே. ஆனால், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ருசியா, ஆஸ்திரியா, பிரஷ்யா ஆகிய

[5] எமரிக் டிவாட்டலின் 'நாடுகளின் சட்டம்'. 1758 பதிப்பின் மொழி பெயர்ப்பு—வாஷிங்டன், டி.சி., 1916, பக்கம் 248 பார்க்க.

நாடுகளின் சூழ்ச்சியினால் போலந்து நாடு பங்கிடப்பட்டு விழுங்கப் பட்டதைப் போன்று, வலி குறைந்த அரசை வலி மிகுந்த அண்டை அரசுகள் விழுங்கி விடும்படி விட்டுவிடுவதால் சக்தி சமநிலையை சில வேளைகளில் காப்பாற்றலாம். எம்முறையில் நோக்கினும், சக்தி சமநிலைக் கொள்கையானது, மேலைநாட்டு அரசு முறையின் அடிப்படை அம்சம் ஆகும் என ரூசோ, கான்ட்டு போன்ற எழுத்தாளர்களும், பெரும்பாலான தூதர்களும், அரசியல் வல்லு நர்களும் கருதுகின்றனர்.

4. ஐரோப்பாவும் உலகமும்

'இடைக்காலக் கிறித்துவ உலகம் ஒற்றுமையை நிலை நாட்ட முயன்றபோதிலும், போக்குவரத்துச் சிரமங்களா லும், பிற்போக்கான நாகரிகத்தாலும் பல்வேறு அரசுகளின் நலன்கள் தடைப்பட்டன. சமுதாய நலன்களோ அல்லது பல அரசுகளைக் கொண்ட அரசு முறையோ வளரவில்லை. ஜெர்மானியருக்கும் இத்தாலியருக்கும் நூறு ஆண்டுக் கால மாய்ப் போர் நடந்தாலும் சரி, அல்லது ஆங்கி லேயருக்கும் அதேசமயம் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் போர் நடந்தாலும் சரி, அப் போர்களில் தலையிட்டு நிறுத் தும் (intervene) எண்ணமே மற்ற வல்லரசுகளிடம் இருப்பதில்லை. பொதுநல அரசுகளின் அமைப்புக் (comity of states) கொள்கையை நடைமுறையில் கடைப் பிடிக்கும் எண்ணமே இடைக்கால நாடுகளின் மனத்தில் உருவாகவில்லை. 17ஆம் நூற்றாண்டில் நடை பெற்ற வெஸ்ட்பாலியா அமைதிக் காங்கிரஸ்தான் பல அரசுகளின் தூதர்களைக் கொண்ட மாநாடு (conference) போல் காட்சியளித்தது; அம் மாநாடே ஒவ்வொரு நாட்டின் எல்லைகளையும் வரையறுத்தது. வெஸ்ட் பாலியா அமைதி உடன்பாடானது, சர்வதேச சட்டத்தின் வரையறுக்கப்பட்ட அளவுகோல்போன்ற ஒரு பாகம் (ratio scripta) என்று கருதப்பட்டது. இதன் மூலமாக ஒருவாறு நடைமுறை நிலைமை (status quo) ஏற்பட்டு விட்டதென்று நினைத்து ஒவ்வொருநாடும் நன்றி செலுத்தின. மக்கள் அனைவரும் சீராக அமைக்கப்பட்ட ஓர் ஐரோப்பிய சமுதாயத்தின் உறுப்புகளாகத் தங்களைக் கருத ஆரம்பித்தனர்; எல்லா அரசுகளும் உள்ளடங்கிய ஒரு பெரிய குடும்பத்தை அவர்கள் தோற்றுவித்தனர்.'— டிரெய்ட்சிக்கி என்பவர் எழுதிய 'பாலிடிக்' என்ற நூலில் இக்கருத்தைக் காணலாம்.

இவ்வம்சங்களைக் கொண்ட ஐரோப்பிய அரசு முறை ஒரு முரண்பாடான இயல்புடைய ஏற்பாட்டை நன்கு உணர்த்துகிறது. அது தற்காலச் 'சர்வதேச உறவுகளைப்' பற்றி வெளிவரும் எந்தக் கட்டுரையிலும் அடிப்படைக் கருத்தாக அமைவது தவிர்க்கொணாததாகும். மேலும், ஐரோப்பிய (உலக) சமுதாயமே ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் கலந்த ஒரு முரண்பாடு எனலாம். ரோமானிய, காட்டுமிராண்டி நாகரிகங்களிலிருந்தும், பொதுச் சமயமான கிறித்துவ மதத்திலிருந்தும், புறப்பகைவரின் தாக்குதலுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட பொதுப் பாதுகாப்பிலிருந்தும், பொதுவான ஒரு படைமானிய முறையிலிருந்தும், அதன் பின் ஏற்பட்ட வரம்பில்லா முடியாட்சி முறையிலிருந்தும், மக்களாட்சி முறையிலிருந்தும், சுருங்கச் சொல்லின் ரோமைப் போன்ற பழைய, ஆனால், ராடாரைப் (rader) போன்ற புதிய பொது அனுபவங்களிலிருந்தும், ஒற்றுமை ஊற்றுப் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. வெவ்வேறு மொழிகள், நாடுகள் ஆகியவற்றாலும், கொள்கை வேறுபாட்டாலும், சமுதாய அமைப்புகளின் வேறுபாட்டாலும், தலப்பற்று வெறியாலும், சமுதாயத்தை இறைமை அடிப்படையில் நிரந்தரமாய்ப் பல நாட்டரசுகளாய்த் துண்டாடியதாலுமே வேற்றுமை வளர்கிறது. இவைகளில் எந்த நாட்டரசாவது இதுவரை மற்றவற்றை அடக்கி ஒடுக்கித் தன் ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டுவரவில்லை. இதுவரை எந்த அரசாவது மற்றதன் தலைமைத்தனத்திற்குத் தலைசாய்த்ததில்லை; அவையனைத்தையும் ஒரே அரசாங்க அமைப்பின்கீழ்க் கொண்டுவருவதற்காக அவ்வப்போது மேற்கொள்ளப்பட்ட கூட்டுறவுத் திட்டத்தையும் அவைகள் ஏற்கவில்லை.

இப் பிரபஞ்சத்தில் வாழும் மக்களினத்தின்மேல் அன்பு விசுவாசங் கொள்ளாமல், தங்களுக்கேயுரிய சில ஈடுபாடுகளின்மீது அக்கால மனிதர்கள் பற்றுக்கொண்டதன் காரணமாக, உடன்பாட்டின் மூலம் ஐரோப்பா முழுவதையுமோ, அல்லது பின்னால் தோன்றிய, ஐரோப்பிய மயமாக்கப்பட்ட பரந்த நிலப்பகுதியையோ ஒன்றுபடுத்தும்பொருட்டு மேற்கொண்ட முயற்சிகள் அனைத்தும் ஓரளவு, அல்லது தற்காலிக வெற்றியையே அளித்தன. அமைதி முறையைக் கைவிட்டு, வன்முறைச் செயல்களின்மூலமாக இவ்வொற்றுமையை ஏற்படுத்துவதற்காக மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் சக்தி சமநிலைக் கொள்கை கடைப்பிடிக்கப்பட்டதனால் தோல்வியடைந்தன. தற்கால அரசியல் தந்திர வரலாறு என்பது, ஒற்றுமையை நிலைநாட்டும்பொருட்டு அடுத்தடுத்து மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளையும் அவற்றின் தோல்விகளையும் பற்றிக் கூறும் ஒரு

கதையாகும். உடன்பாட்டைப் பற்றிக் கூறும் கதை என்றும் சொல்லலாம். உடன்பாட்டின் இயல்பு என்பர் (நிலைத்து நில்லாமையே) சட்டத்திற்கு அடிபணிவதுடன் 'சிறந்த அண்டை நாட்டினராயும்' திகழ்ந்து, பேராசையையும் வன்முறையையும் உதறித்தள்ளிவிட்டு, அரசுகள், மனிதர்களுக்கிடையில் ஏற்படும் தொடர்புகளிலெல்லாம் கிறித்துவ ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழும் இறைமை அரசுகளைக் கொண்ட ஓர் அமைதியான குடும்பத்தை எழுப்பும் கொள்கையே இவ்வுடன்பாட்டின் முக்கியத்துவம் ஆகும். இக் கொள்கை வெஸ்ட்பாலியா உடன் பாட்டைப்போன்று பழைமையானதும், இக் காலத்திய ஐ. நா. சாசனத்தைப் போன்று புதுமையானதுமாகும். ஆனால், இன்றளவும் அத்தகைய சமுதாயம் உருவாகவில்லை.

கிறித்துவ உலகம் தோன்றிய காலம் முதல் அதில் காணப்பட்ட ஒற்றுமையானது, கி.பி. 1350, கி.பி. 1650 ஆம் ஆண்டுகளுக் கிடையே தோன்றிய பல சமயப் பிளவுகளால் மறைந்துபோயிற்று. மீண்டும் இவ்வொற்றுமை தோன்றமுடியாதபடி இப் பிளவுகளால் பல வன்செயல்கள் விளைந்து நாகரிகத்தையே அழிக்கக்கூடிய அளவுக்கு அச்ச உணர்வை எழுப்பின. 'உண்மை', 'சுதந்திரம்', 'ஒற்றுமை', 'அமைதி' ஆகியவற்றை நிறுவுவதற்காகவும், தங்களின் ஆத்மா நற்பேறடைய வேண்டும் என்ற வேட்கையினாலும் மனிதர் காட்டுமிராண்டிகளைப்போல் ஒருவரையொருவர் அடித்து மிதித்துக் கொன்று குவித்தனர். கத்தோலிக்கரும் (Catholics) புரோட்டஸ் டாண்டுகளும் (Protestants), உழவர்களும் பிரபுக்களும் ஒருவரை யொருவர் தாக்கி சித்திரவதையும் கொலையும் செய்தனர். ஜெர்மன் அடிமைகள் தங்கள் நிலத் தலைவர்களுக்கெதிராய்க் கிளர்ந்தெழுந்த போது அக்காலத்திய மனப்பான்மைக்கேற்ப மார்ட்டின் லூதர் அரசர்களுக்குப் பின்வரும் உபதேசம் செய்தார் : 'உங்களுடைய வாள்வலியினால் இக் கிளர்ச்சியை ஒடுக்குங்கள்; கிளர்ச்சியாளரைக் கொல்லுங்கள்; எரியூட்டுங்கள் ; கொலைகாரத்தனமான, பேராசை கொண்ட உழவர்களைக் கொல்லுங்கள்'! இது போலவே ஐந்தாம் சார்லஸ் அரசரும், நெதர்லாந்தில் சமயக் கொள்கைகளில் தங்களுடைய தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்ள மறுப்போரை (நாத்தி கரை) நெருப்பிலிட்டு வாட்டும்படியும், தங்களுடைய குற்றங்களுக் காகப் பிழைபொறுக்க வேண்டுவோரின் தலைகளைக் கொய்துவரும் படியும் சமய நீதிமன்றங்களுக்கு (Inquisition) அறிவுரை கூறினர். இக் கொடிய விளையாட்டு முப்பதாண்டுப் போர் என்னும் ஒரு சமயப் போரில் கொண்டுபோய்விட்டது (1618-1648). அப்போரின் இறுதியில் மத்திய ஐரோப்பாவின் பெரும் பாகம் பேரழிவிற்குள்ளாகிக் குருதி வெள்ளத்தில் தோய்ந்து கிடந்தது.

குற்றுயிராளரின் வலி பொறுக்க முடியாத குமுறல் நாற்றிசையும் சென்று நிரப்பியது. மத்திய ஐரோப்பாவே கூலிப்படைகளால் (mercenaries) கொள்ளையடிக்கப்பட்டது; வெறிபிடித்த மனித இறைச்சியையுண்ணும் பழக்கமுடைய இரங்கத்தக்க அகதிகள் கூட்டம் அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிந்தது—எத்திசை நோக்கினும் நெஞ்சை நெகிழ்விக்கும், உள்ளத்தை உருக்கும் பைத்தியம் பிடித்து விடும் பயங்கரச் சூழ்நிலையில் ஐரோப்பாவின் பெரும்பகுதி மூழ்கிக் கிடந்தது.

தனக்குத்தானே இத்தகையதொரு துன்பத்தைத் தேடிக் கொண்டு அதிலிருந்து தாங்கமுடியாத வலியோடு ஒருவிதமாய் ஐரோப்பிய சமுதாயம் தப்பிப் பிழைத்தெழுந்ததென்றால், அதற்குக் காரணம், சோர்வினால் ஏற்பட்ட அமைதியையும், பொறுமையையும் அது ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டது என்பது அன்று. இன்னலிலே இழைந்து நின்ற அச் சமுதாயம் மீண்டும் தனது நிலையை அடைந்து, பழைய தெம்பினையும் புதிய வளர்ச்சியையும் அடைந்ததென்றால், அதற்கு அட்லான்டிக் சமூகத்தினர் கடல் கடந்து தேடிய செல்வக் குவிவும், படைமானிய முறையை நலிவுறச் செய்து, மூட நம்பிக்கைகளை வேரறுத்து, பொருள் வளர்ச்சிக்கும் நகர்வாழ் மக்களின் எண்ணிக்கைப் பெருக்கத்திற்கும் அடிகோலிய புதிய விஞ்ஞானமும், கைத் தொழிற் கலையும், ஈட்டிய செல்வமும்தான் காரணங்களாகும். இவைகளே இக் காலத்தின் முக்கிய அம்சங்களாயிருக்கின்றன. வெஸ்ட்பாலியா அமைதிக்குப் (1648) பின் வந்த நூற்றாண்டில் உலகத் திருச்சபை சிதறுண்டு போயினும், மக்கள் என்றும் மாறமுடியாதபடி இறைமையுடைய நாட்டரசுகளில் பிரிந்து சென்ற போதிலும், ஐரோப்பா ஒற்றுமையை அடைந்துவிட்டதுபோல் காட்சியளித்தது. அரசகுலப் போர்களும், குடியேற்றப் போர்களும் (dynastic and colonial wars) குறிப்பிட்ட இடங்களில் குறிப்பிட்ட குறிக்கோள்களை எய்தும் பொருட்டுக் குறிப்பிட்ட கூலிப் படைகளைக் கொண்டு நடத்தப்பட்டன. அவைகளை வகுப்புச் சண்டைகள் (class conflicts) என்றோ, அல்லது சமயக் கொள்கைப் போர்கள் என்றோ சொல்லுவதற்கில்லை; சமயத்தைப் பற்றியோ அல்லது கொள்கையைப் பற்றியோ போர் மூண்டால் எங்கெல்லாம் அச் சமயமும் கொள்கையும் பரவியுள்ளதோ அங்கெல்லாம் அது எதிரொலிக்கின்றது; அதோடு அதில் ஈடுபட்டிருப்போர் தமக்கு அழிவைத் தாமே தேடிக் கொள்ளுகின்றனர். இச் சிறு போர்களிலே, கூலிக்காக உழைத்த வணிகப்பெருமக்களே படை வீரர்களாய்ப் பணியாற்றி வந்தனர். அதிகாரிகள் மிகவும் கண்ணியமிக்க கனவான்களாய் விளங்கினர். முடி மன்னர்கள் எதேச்சை நல்லாட்சியை—மக்களுடைய

நலத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட வல்லாட்சியைப் (benevolent despotism) போற்றிக் காத்தனர். நாட்டில் வேளாண்மை, தொழில், கலைகள் யாவும் நல்ல வளர்ச்சி யடைந்திருந்தமையால் வல்லரசுகளுக்குள் நடந்த சண்டைகளைப் பற்றி காலவழிச் செய்திக் கோவை கூறுவதை விட மக்களுக்கு அமைதியையும் ஒழுங்கையும் அளித்து, வளஞ்சிறந்த வாழ்வு வாழச் செய்தது. அச் சண்டைகளைப் பற்றி இங்குக் குறிப்பிடுதல் இன்றியமையாததாகும்.

வல்லரசுகளுக்குள் ஏற்படும் ஒவ்வொரு போருக்குப் பின்னும் படைவலிமை ஈன்றளித்த ஐரோப்பாவின் பொதுச் சட்டத்தில் பதிவு செய்த சிறப்பான ஏற்பாடுகளிலே வெஸ்ட்பாலியா உடன்பாடு தான் தலையானது என்பர். நீண்ட ஒரு மாநாட்டின் இறுதியில் மூன்று உடன்படிக்கைகள் செய்யப்பட்டன. 1648 ஜனவரி 30ஆம் நாள் மன்ஸ்ட்டர் என்னுமிடத்தில் ஸ்பெயினும் டச்சுக்காரர் களும் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கை ஒன்று; அதே இடத்தில் 1648, அக்டோபர் 24ஆம் தேதி புனித ரோமப் பேரரசும் பிரான்சும் கையொப்பமிட்ட உடன்படிக்கை ஒன்று; மூன்றுவது ஆஸ்னு பிரக்கு என்னுமிடத்தில் பேரரசும், சுவீடனும் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கை. கத்தோலிக்கருக்கும் புரோட்டஸ்டாண்டு சமயத்த வர்களுக்கும் இடையில் சமயப்பொறை நிலவுவதற்கு வழிவகுக்கப் பட்டது. சுவிட்சர்லாந்து, நெதர்லாந்து முதலிய நாடுகளின் சுதந்திரம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இறுதியில் பிரஷ்ய அரசையே உருவாக்குவதற்குக் காரணமாயிருந்த ஓர் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கையை பிரான்டன்பர்க்கு நாடு கடைப்பிடிக்கத் தலைப் பட்டது. புனித ரோமப் பேரரசு பெயரளவில்தான் பேரரசாக விளங்கிற்று. அதனுடைய முந்திய செல்வம் குலைந்து நலிந்து மெலியலாயிற்று. ஹேப்ஸ்பர்க் அரச குடும்பத்தின் மகிமையும் பெருமையும் போர்போன் அரச குடும்பத்தவரால் தடுக்கப்பட லாயிற்று. பரந்து விரிந்து கிடந்த பிரான்சு சர்வதேச அரசியல் அரங்கில் ஐரோப்பாவின் தலைவிதியை நிர்ணயிக்கக்கூடிய வகையில் நடுத்தீர்ப்பளிக்கும் (arbitrator) ஒரு நாடாக வளர லாயிற்று.

புகழ்பெற்ற ரிச்லீயின் வழிவந்தவரான கார்டினல் மசாரின் 1661-ல் இறந்ததும், இளைஞனை 14ஆம் லூயி (1643-1715) என்ற சிறப்புமிக்க மன்னன் தன் நாட்டின் கொள்கையைத் தானே இயக்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்று, வரலாற்றின் ஒரு முக்கியக் கட்டத்தின் சின்னமாக விளங்கினன். ஐரோப்பாக் கண்டம் முழுவதிலும் வரம்பின்மை ஆட்சிக் கொள்கையே அரசு அமைப் பின் அடிப்படைக் கொள்கையாகத் தாண்டவமாடிற்று. மேலும்,

பிரெஞ்சு இலக்கியத்தின் பொற்காலமாக இவ்வரசனுடைய ஆட்சி இருந்தது. வெர்செய்ல்ஸ் என்றவிடத்திலுள்ள அவைக்களமானது, மேலையுலகம் கண்டு பொருமையடையும்படியாகவும்,

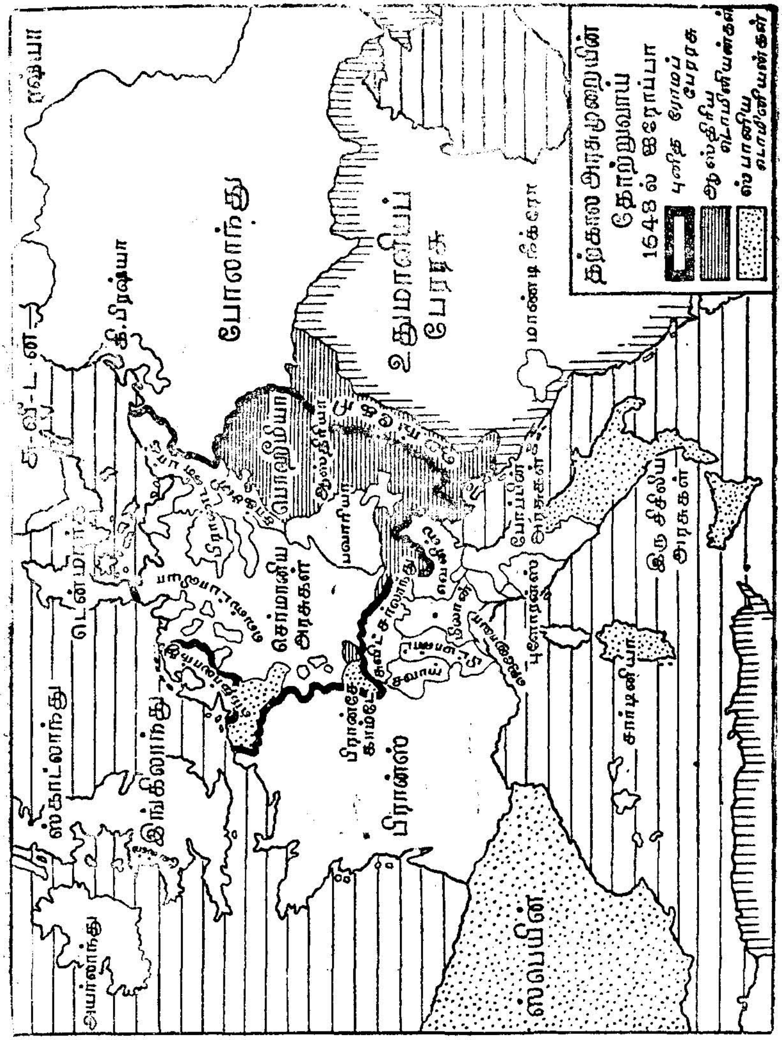

படம் 7.

அதற்கு ஒரு முன் மாதிரியாயும் விளங்கிற்று. 14ஆம் லூயியினால் அறிவும், திறமும் மிக்க அமைச்சர்களாகவும், படைத்தளபதிகளாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களுள் முக்கியமானவர்கள், கால்

பர்ட்டு, லோவாய்ஸ், வாபன், டியூரீன், காண்டே ஆகியோர் ஆவர். இவர்கள் அரசியல் தந்திரக் கலையிலும், போர்வலிமையிலும் பிரெஞ்சு அரசருக்குப் புகழ் கிடைக்கவேண்டுமென்று செயலாற்றினர். பிரான்சு தன் ஆதிக்கத்தை ஐரோப்பா முழுவதும் பரப்பும் தீவிர முயற்சியில் ஈடுபட்டதை ஒட்டியும், அதன் பேராசையைத் தடுத்து நிறுத்தி, ஏற்கெனவே நிலவிவந்த சக்தி சமநிலையைப் பாதுகாப்பதற்காக இதர கூட்டு அரசாங்கங்கள் (Coalition Governments) மேற்கொண்ட எதிர் நடவடிக்கைகளை ஒட்டியும்தான் அக்காலச் சர்வதேச அரசியல் அமைந்திருந்தது.

எனினும், 17ஆம் நூற்றுண்டு முதல் மேலை அரசு முறையின் வளர்ச்சியானது வேறு கண்டங்களிலிருந்தும் தனியாகப் பிரிந்திருந்த ஐரோப்பாவைப்பற்றி மட்டுமே அமைந்த ஒரு வரலாறு என்று சொல்வதற்கில்லை. கடல் கடந்த நாடுகளைத் (overseas possessions) தம் வசப்படுத்த வல்லரசுகள் ஒன்றோடொன்று போட்டியிடவே, மேலை அரசு முறையின் வளர்ச்சி தடைப்பட்டது. ஒன்றையொன்று முந்திக்கொண்டு கீழை நாடுகளுடன் வாணிபம் செய்யவேண்டும் என்ற போட்டி மனப்பான்மை அவைகளிடையே வளர்ந்து, அவைகளைக் கிழக்குலகிற்குப் புதிய கடல்மார்க்கங்கள் கண்டுபிடிக்கத் தூண்டியது. அட்லாண்டிக் கடலையடுத்த நாடுகளிலுள்ள அஞ்சாத கப்பல் தலைவர்கள் தெற்குக் கடலில் சென்று இருண்ட கண்டத்தைச் (Dark continent) சுற்றியும், மேற்கில் சென்று புதிய புதிய இடங்களையும் கண்டுபிடித்தனர். சிறிய அளவில் செய்யப்பட்ட இந்த முதல் முயற்சிகளே ஐரோப்பாவைப் பரந்த ஒரு புதிய உலகுடன் இணைத்தது. 1497-ல் ஆஃப்ரிக்காவைச் சுற்றி வந்த வாஸ்கோடகாமாவும், உலகத்தையே சுற்றி வந்த மெகலனும் தென் ஆசியாவிற்குப் புதிய கடல் மார்க்கங்களைக் கண்டுபிடித்தனர். தீரச் செயலில் பேரார்வங்கொண்டு உலகத்தைத் துருவிக் காண்போர், பொன்னையும், மண்ணையும், அதிகாரத்தையும் அடைய விரும்பிய குடியேற்றவாதிகள், பொருள் தேடுவோர், பேரரசு எழுப்ப முயலுவோர் ஆகிய அனைவரும் ஒருவரோடொருவர் போட்டியிட்டுப் புதிய நாடுகளுக்குச் சென்றனர். மண்ணாசையும் பொன்னாசையும் பிடித்த அவர்களின் அரசுகளும் புதிய இடங்களைக் கைப்பற்றும் பொருட்டு ஒன்றோடொன்று பொருதிக் கொண்டன.

ஏகாதிபத்திய வெறியால் விளைந்த இப் போராட்டம் ஐரோப்பாவில் பிரான்சுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இடையே ஒரு நீண்ட போராட்டமாக மாறிற்று. 17ஆம் நூற்றுண்டின் நடுவில் பிரான்சு ஹாப்ஸ் பாக்குகளின் ஆதிக்கத்தை ஒடுக்கித் தன் எல்லைகளைப்

பிரனீஸ், ஆல்ப்ஸ், ரைன், மியூஸ் முதலியவை வரையில் பரப்பிக் கொண்டிருந்தபொழுது, இங்கிலாந்தில் நடைபெற்ற புகழ்பெற்ற புரட்சியால் (Glorious Revolution) உள்நாட்டுத் தொந்தரவுகள் பல ஏற்பட்டன. ஆனால், 14ஆம் லூயி மேன்மேலும் புதிய இடங்களைத் தனதாக்கிக் கொண்டு தன் ஆதிபத்தியத்தை (hegemony) ஐரோப்பா முழுவதும் நிலைநாட்ட முயலுவதைக் கண்டதும், பிரிட்டன், பிரெஞ்சு ஏகாதிபத்திய வெறியைத் தணிக்கவும், ஐரோப்பாவில் நிலவிய சக்தி சமநிலையைப் பாதுகாக்கவும், ஆசியாவிலும் அமெரிக்காவிலும் இருந்த பிரெஞ்சுச் செல்வாக்கைத் தகர்க்கவும் லூயியின் பகைவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டது. இதன் விளைவாகத் தொடர்ந்து நடந்த போர்கள் ஸ்பானிய வாரிசுப் போர் (1701-13) என்ற பெரும்போராய் முடிந்தன.

உட்ரெக்ட் என்னுமிடத்தில் கூடிய அமைதி மாநாடு (1712-13) மற்றொரு சர்வதேச ஏற்பாட்டைத் தோற்றுவித்தது. அதன்படி லூயியினுடைய பேரன் பிலிப்பு போர்பன் ஸ்பானிய அரசராய் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டான்; ஆனால், பேரழிவை உண்டாக்கிய போர் எனப்பட்ட கொழுந்துவிட்டெரியும் தீயை இவ்வுடன்படிக்கையால் தான் அணைக்க முடிந்தது. பிரான்சும் ஸ்பெயினும் ஒரே அரசரின் கீழ் இணைந்திருக்கும்பட்சத்தில் ஐரோப்பாவின் பாதுகாப்பையும் உரிமைகளையும் காப்பாற்ற முடியாது என்பது திண்ணம். ஆதலினால், பிரான்சும் ஸ்பெயினும் ஒருகாலும் ஒன்றுபடக் கூடாதென்று இவ்வுடன்படிக்கை ஆணையிட்டது. (1713, ஏப்ரல் 11 ஆம் தேதி செய்யப்பட்ட ஆங்கிலோ, பிரெஞ்சு உடன்படிக்கையின் 6 ஆவது விதி.) சிறு மாகாணங்கள்-தீவுகள் (islands), குடியேற்ற நாடுகள் ஆகியவற்றின் அரசியல் உறவுகளை மாற்றியமைத்து (reorganisation) அதன்மூலமாக ஐரோப்பியச் சமநிலை ஒருவிதமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டது. அதே காலத்தில் கிழக்கே ஸ்வீடனில் 12ஆம் சார்லசுக்கும் ருசியாவுக்கும் ஒருபுறமும், டென்மார்க்குக்கும் போலந்துக்கும் மற்றொருபுறமும் நடந்த போர்கள் மேற்கு அரசுகளைப் பாதிக்காமலேயே நடந்து முடிவடைந்தன. உட்ரெக்ட் மாநாட்டிற்குப் பின்னரே ஐரோப்பா முழுவதையும் கொண்ட அரசு முறை உருவாயிற்று எனலாம்.

அடுத்து மிகவும் கடுமையாக அமைதியைக் குலைத்த நிகழ்ச்சி, ஹோஹன்சோலன் அரச வம்சத்தின் கீழ்த் தோன்றி, ஒரு வல்லரசாய் வளர்ந்து, தன் ஆதிக்கத்தை வட ஜெர்மனியில் நிலை நாட்டிய பிரஷ்யாவே ஆகும். 'மாமன்னர்' என்று தனக்குப் பட்டம் சூட்டிக் கொண்ட பிரஷ்ய வேந்தர் 2 ஆம் பிரடரிக் 1740 டிசம்பர் திங்களில் தன் ஆதிக்கத்தைப் பரப்பும் நோக்குடன் ஆஸ்திரியாவிலுள்ள

சைலேசியாவிற்கு ஒரு படையை அனுப்பினர். அப்பொழுது ஆஸ்திரியாவில் மரியாதெரசா என்ற அரசி ஆண்டு வந்தாள். அவளுடைய உடைமைகளைக் கைப்பற்றும்பொருட்டு பிரான்ஸ் பொவேரியா, சாக்சனி, ஸ்பெயின் ஆகிய நாடுகள் பிரஷ்யாவுடன் ஒன்று சேர்ந்தன. பிரிட்டன், ஐரோப்பிய (சக்தி) சமநிலையைப் பாதுகாக்கவும், பிரான்சு, ஸ்பெயினுடன் புதிய உலகில் தொடர்ந்து போராட்டத்தை நடத்தவும், நெதர்லாந்தின் ஆதரவுடன் ஆஸ்திரியாவுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தது. 'ஜார்ஜ் மன்னர் போர்' என்று அட்லான்டிக் கடலுக்கப்பாலுள்ள குடியேற்ற மக்களால் அழைக்கப்பட்ட ஆஸ்திரிய வாரிசுப் போர் (1740-48) அமெரிக்கா, இந்தியா, மத்திய ஐரோப்பா முதலிய பகுதிகளுக்குப் பரவியது. 1748-ல் செய்யப்பட்ட எய் லா-சேப்பல் உடன்படிக்கையின்படி சைலேசியா, பிரடரிக்கின் கைவசமாயிற்று. இதனால் ஆஸ்திரியா தன்னுடைய இத்தாலியச் சார்பு நாடுகளை (dependencies) இழந்த போதிலும், தனது நாடு துண்டாடப்படாதவாறு மரியாதெரசா காத்துக்கொண்டார். பிரஷ்யாவின் செருக்கையும், அதனால் தனக்கு ஏற்படும் அழிவையும் ஒழித்துக்கட்ட ஆஸ்திரியா தீர்மானித்தது. பிரான்சின் ஆதிக்க வளர்ச்சியை இறுதியாக அடக்க பிரிட்டன் திட்டமிட்டது. இச் சூழ்நிலையில் செய்யப்பட்ட மேற்படி அமைதி உடன்படிக்கையை, ஒரு தற்காலிக உடன்பாடு என்று கூறுதலே பொருந்தும். எவ் வழியாலும் தான் இழந்த இடத்தைத் திரும்பப் பெற்றே ஆகவேண்டும் என்ற உறுதியில் மரியதெரசா ரஷ்யாவைத் தனக்கு உதவுமாறு வேண்டி அவ்வுதவியைப் பெற்றுத் தன்னை முறியடிக்க நேரிட்டாலும் நேரிடலாம் என்ற அச்சங்கொண்ட பிரஷ்ய மன்னர் துணிந்து செயல்படலாயினர்; போருக்கும் ஆயத்தமானர்; அரசியலைப்பற்றி அவர் கொண்டிருந்த கருத்துப் பின்வருமாறு :

'ஒருவன் தனக்கு எப்பொழுதும் வசதியான சாதனங்கள், வழிகளைக் கையாண்டு, தன்னுடைய நலன்களை எய்தும் அறிவியலே அரசியல் எனப்படுவது. அந் நலன்களை எய்துவதற்காகத் திறம்படச் செயலில் ஈடுபட வேண்டுமாயின், முதலில் அவை யாவை என்பதை அவன் அறிந்திருத்தல் இன்றியமையாததாகும். அவற்றைக் கல்வி, ஆராய்ச்சி, கற்ற கல்வியைப் பயன்படுத்துதல் ஆகியவற்றின் மூலமாக அறியலாம். இறைமையுடைய ஒவ்வொரு (ஐரோப்பிய) நாட்டின் அரசியலையும் எடுத்துக் கொண்டால், அதில் இரு பகுதிகளை நாம் காணலாம். ஒன்று, உள்நாட்டு அரசாங்கத்தைப் பற்றியது; அரசு நலன்களையும் அதன் அரசாங்க முறை

யையும் உள்ளடக்கியது. மற்றென்று, ஐரோப்பிய அமைப்பைத் தழுவியது. அதாவது, பின்னையது அரசின் உடைமையையும் அதிகாரத்தையும் வழக்கமான வழிகளாலும் அனுமதிக்கப்பட்ட முறைகளாலும் அரசை ஒன்றுபடுத்துதலைப் பற்றியது.'[6]

அடுத்து நடந்த ஒரு பொதுப்போரில் வடஜெர்மனிமீது பிரஷ்யா ஆதிக்கஞ் செலுத்துதலை ஆஸ்திரியா அனுமதிக்க வேண்டுமா இல்லையா என்பதும், வட அமெரிக்காவிலும் இந்தியாவிலும் பிரிட்டன் ஆட்சி செய்யவேண்டுமா அல்லது பிரான்சு ஆட்சி செய்யவேண்டுமா என்பதும் தீர்மானிக்கப்பட்டன. ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குமுள்ள பகையுணர்ச்சி 1754-ல் ஓகியோ என்னுமிடத்தில் 'பிரெஞ்சு இந்தியப் போரில்' வெளிப்பட்டது. 1756-ல் நடந்த 'அரசியல் சூழ்ச்சிப் புரட்சியில்' இங்கிலாந்து தன்னுடைய பழைய பகையரசான பிரஷ்யாவுடன் சேர்ந்து அதனுடைய நேசநாடாய் விளங்கிற்று. அப்பொழுது ஆஸ்திரியா, பிரான்ஸ், ரஷ்யா, ஸ்வீடன் ஆகிய நாடுகள் பிரஷ்யாவுக்கு எதிராய்ச் சேர்ந்து அதைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டன. பிரெஞ்சு, ஆஸ்திரியச் சேனைகளை ரோஸ்பாக், லியூதென் என்னும் இடங்களில் (1757) போர்த்திறமை பொருந்திய பிரடெரிக் முறியடித்தார். ஆனால், ரஷ்யர்கள் கிழக்குப் பிரஷ்யாவின்மீது படையெடுத்து, 1760-ல் பெர்லினைக் கைப்பற்றினர். தொடக்கத்தில் வெற்றி பெற்ற பிரெஞ்சுச் சேனை ஐரோப்பாவுக்கு வெளியே தோல்வியுற்றுச் சிதறுண்டு போயிற்று. 1759-ல் கியூபெக்கை மாண்ட்கம் என்பவரிடமிருந்து உல்ஃபு கைப்பற்றினர். இந்தியாவில் டியூப்ளேயின் திட்டங்கள் கிளைவால் தவிடுபொடியாக்கப் பட்டுப் பிரெஞ்சுத் திட்டுகள் ஆங்கிலேயர் கைவசமாயின. இத் தோல்விகள் போதாதென பிரன்ஸ்விக்கிலும் பிரெஞ்சுப்படை படு தோல்வியுறவே, 15ஆம் லூயி, ஸ்பெயின், இரு சிசிலிகள் ஆகிய போர்பன் அரசுகளின் உதவியை நாடினர் (1762). ஆனால், பைத்தியம் பிடித்த 3ஆம் பீட்டர் ரஷ்ய அரசராக வந்து, அவர் ஆஸ்திரியாவைக் கைவிட்டுவிட்டு, அதற்கு எதிராய்ப் பிரஷ்யாவுடன் சேர்ந்து, பிரடரிக்கின் முன்னோர்கள் வென்ற இடங்களைத் திரும்ப பிரடரிக்கிடமே ஒப்படைத்துவிட்டமையால், ஸ்பானிஷ் தலையீடு பயனில்லாது போயிற்று. உடனடியாய் பீட்டருக்குப் பதிலாய் அரியணை ஏறிய அவருடைய மனைவியான 2ஆம் காத்தரீன் இருதரத்தாருக்கும் உதவி செய்ய மறுத்தார். தனக்குச் சொந்தமான சைலேசியாவைத் திரும்ப அடையும் நம்பிக்கையை

[6] Die Polistischen Testament der Hohenzollera, Vol. II, pp. 33

யும், பிரஷ்யாவை அழிக்கும் நோக்கத்தையும் ஆஸ்திரியா கைவிட்டது.

ஐரோப்பாவில் நடந்த ஏழாண்டுப் போர் ஹீபட்ஸ்பர்க் உடன் படிக்கையால் (1763) ஒருவாறு முடிவடைந்தது எனலாம். பிரடரிக்கின் ஆதிக்கத்தை ஒடுக்குவதற்காக செய்யப்பட்ட இப்போர், நேர் மாருக,அவருடைய ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தியது. எனவே இதைக் காட்டும் ஒரு கேலியாக, பிரஷ்யாவுக்கு ஆதரவும் ஒத்துழைப்பும் அளித்து வந்த பிரெஞ்சு அரசி மேடம் டி பாம்பேடர், ஆஸ்திரியாவின் அரசி மரியதெரசா, ரஷ்யாவின் அரசி காத்தரீன் ஆகியோரின் உருவங்களை பிரஷ்ய முடியைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் பாவனையில் பிரடரிக்கு போட்ஸ்டாமில் கட்டப்பட்ட புதிய அரண்மனை முகட்டில் எழுப்பினர்.

1763-ல் ஏற்பட்ட பாரிசு உடன்படிக்கையால் 15ஆம் லூயி அமெரிக்கா அருகிலுள்ள சில தீவுகளைத் தவிரப் புதிய பிரான்சையும், இந்தியாவிலுள்ள ஓரிரு துறைமுகங்களைத் (ports) தவிர எல்லாப் பிரெஞ்சுத் திட்டுகளையும் பிரிட்டனுக்குக் கொடுக்க நேரிட்டது.

ஏழாண்டுப் போருக்கும், ஐரோப்பிய அரசு முறையைத் தற்காலிகமாக அழித்தபின் 1789 முதல் 1815வரை நடைபெற்ற பெரும் புரட்சிக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இரண்டு நிகழ்ச்சிகள் புதிதாய்த்தோன்றி, வல்லரசுகளின் தொடர்புகளிலே மிக முக்கியமான மாற்றங்களைத் தோற்றுவிக்கலாயின. அவையே அமெரிக்கப் புரட்சியும் போலந்துப் பிரிவினையுமாகும். 1778-ல் அமெரிக்கக் கலகக்காரர்களுடன் (rebels) நேச உடன்படிக்கை செய்த பிரான்சு, இங்கிலாத்திற்கு எதிராகப் போரிடும் ஸ்பெயின், நெதர்லாந்து ஆகிய நாடுகளுடன் சேர்ந்து இங்கிலாந்தை எதிர்த்தது. வேறு வழியின்றி அமைதியை நிலைநாட்டும்பொருட்டு பிரிட்டன், குடியேற்ற நாடுகளுடன் உடன்படிக்கை செய்ய நேரிட்டது. 1783 முதல் 1794 வரை செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கைகளால் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் சுதந்திரம் அடைந்தன. ஸ்பெயின் முன்பு தான் இழந்த பிளாரிடாவைத் திரும்பப் பெற்றது; மேற்கு இந்தியத் தீவிலும் (West Indies) ஆஃப்ரிக்காவிலுமுள்ள தன்னுடைய உடைமைகளைப் பிரான்சு மீண்டும் கைப்பற்றியது; ஹாலந்து தன் ஆசியப் பேரரசின் ஒரு பகுதியைப் பிரிட்டனுக்கு இழக்க நேரிட்டது.

அதற்கிடையில் நலிந்து மெலிந்து ஒழுங்கற்றுக் காணப்பட்ட போலாந்தின் ஒரு பகுதியைத் தான் எடுத்துக்கொள்ளுவதற்காக 1772-ல் பிரடரிக், காத்தரீனிடம் இரகசியமாய் ஒப்புதல் வாங்கிக்

கொண்டார். அதனுல் பிரஷ்ய, ரஷ்ய அதிகாரங்கள் அதிகரித்து விடுமென்பதைக் கண்ட ஆஸ்திரியா, அதனை எதிர்த்துச்சமப்படுத் துவான் வேண்டி அவ் விவகாரத்தில் தலையிட்டுப் போலிஷ்

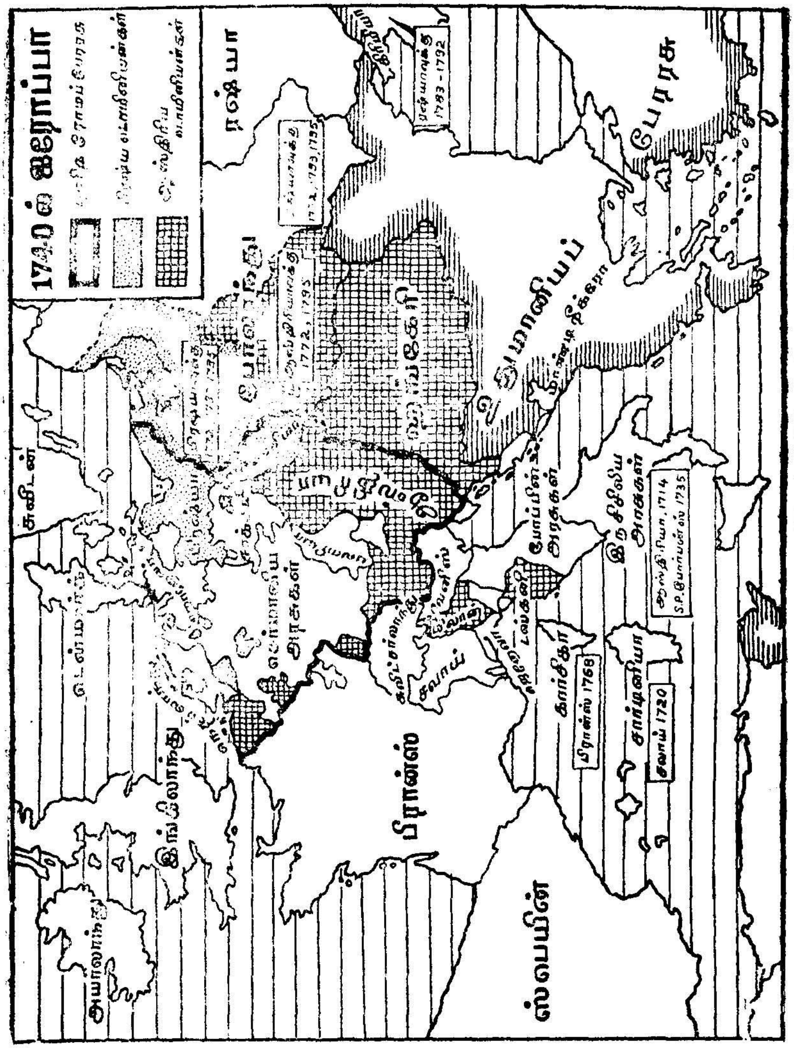

படம் 8. 1740-ல் ஐரோப்பா

(Polish) கிளாசியாவைத் தன் படை வலிமையால் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டது. இவ்வாறு மண்ணாசை மிக்க, வன் செயலில் நம்பிக்கை கொண்ட வல்லரசுகட்குப் போலாந்து பலியாக

நேரிட்டது. போலாந்தின் நிலை இவ்வாருக, துருக்கியர்க்கு எதிராய்ப் பால்கனில் தன் ஆற்றலைப் பெருக்கிக்கொண்டுவந்த ரஷ்யாவை ஆஸ்திரியா எதிர்த்தது; தனக்கும் ரஷ்யாவிற்கும் போர் மூளப்போவதாய் ஆக்கிரமிப்பாளரை மிரட்டவே, அதை நிறுத்துவதற்காகப் போலாந்தின் தலைவிதியை வல்லரசுகள் நிர்ணயித்தன. ஆஸ்திரியா மேன்மேலும் போலாந்துமீது உரிமை கொண்டாடத் தலைப்பட்டபோது, அதைப் பிரடரிக்கு எதிர்த்தார். இவ்வாறு போலிஷ் அரசை வாழ விடாமல் செய்து பிரிவினைமூலம் அதை அழித்து, வல்லரசுகள் விழுங்கலாயின. மீண்டும் ஒருமுறை 1792-ல் புதிய இடங்களைப் பிரஷ்யாவும் ரஷ்யாவும் அபகரித்துக் கொண்டதோடல்லாமல், எஞ்சியிருந்த பகுதிகளையும் 1795-ல் வல்லரசுகள் மூன்றும் தங்களுக்குள் பங்கு போட்டுக் கொண்டமையால், ஐரோப்பாவில் சக்தி சமநிலை ஒரு விதமாய்க் காப்பாற்றப் பட்டது.

ஆதலின், 18ஆம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் ஐரோப்பா கண்டத்தில் இருந்த மேற்கத்திய அரசுமுறையில் ஐந்து வல்லரசுகளும் ஏராளமான சிறிய அரசுகளும், அட்லான்டிக் மகாசமுத்திரத்திற்கும் அப்பால் ஐரோப்பிய குடியேற்றக் கொள்கையால் தோன்றி நிறுவப்பட்ட அரசு ஒன்றும் இருந்தன. 1648-ல் வல்லரசுகளாகக் கருதப் பட்ட இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஆஸ்திரியா ஆகிய நாடுகள் மாபெரும் அரசுகளாகவே 18ஆம் நூற்ருண்டிலும் விளங்கின. அமெரிக்காவிலும் கிழக்கிந்தியத் தீவிலும் ஏராளமான குடியேற்ற நாடுகளை ஸ்பெயின் வைத்திருந்தபோதிலும், அது வல்லரசிற்கு அடுத்த, அதாவது இரண்டாவது நிலையில்தான் இருந்தது. அதே போன்று ஹாலந்துக்கும் போர்ச்சுகலுக்கும் ஏராளமான குடியேற்ற நாடுகள் இருந்தும் அவை முன்பு பொற்காலத்தில் வல்லரசுகளுக்கு நிகராய் விளங்கிய நிலையை இழந்து, அதற்கு அடுத்த நிலையை அடைந்தன. ஐரோப்பாவில் தன் தலைமை நிலையை நிலைநாட்டும் முயற்சியில் பிரான்சு படுதோல்வியடையவே, பிராடன்பர்க்கில் தோன்றிய புதிய அரசாகிய பிரஷ்யா, மத்திய ஐரோப்பாவிலே ஆற்றலும், போர்த்திறமும் பொருந்திய ஓர் அரசவமிசத்தினரால் எழுப்பப்பட்டது. கிழக்கில், மாஸ்கோவியா அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த (Moscowites) சார் அரசர்களுடைய (Tsardom) அதிகாரம் நெடுந்தூரம் பரவியிருந்தது. மாமன்னர் பீட்டரின் (1682-1725) கோன்மையில் ரஷ்யா ஓரளவுக்கு 'மேற்கத்திய நாகரிகமாக்கப் பட்டு', ஐரோப்பிய அரசு முறையின் ஓர் உறுப்பாய் மாறிற்று. அரசி காத்தரீனின் (1762-96) ஆட்சிக் காலத்தில் ரஷ்யா வல்லரசாய்த் திகழ்ந்தது. அதனுடைய அதிகாரம் பரவிக்கொண்டு செல்லவே, பால்டிக் கடலின் கிழக்குக் கரையி

லிருந்து சுவீடியரும் (Swedes) கருங்கடலின் வடக்குக் கரையி லிருந்து துருக்கியர்களும் துரத்தப்பட்டனர். ருமானியப் பேரரசு ஏற்கெனவே நலிந்து மெலிந்திருந்தது; பிரிவினைக்குப் பலியான போலாந்து இப்புவியை விட்டே மறைந்தபின், தங்களுடைய ஆதிக்கத்தையும் அதிகாரத்தையும் பெருக்கிக்கொண்ட ரஷ்யா, பிரஷ்யா, ஆஸ்திரியா ஆகிய நாடுகளுக்கிடையில், இத்தாலியிலும் ஜெர்மனியிலும் உள்ள சிறிய அரசுகள் வலிமிக்க அண்டை நாடுகளின் கைப்பாவைகளாய் விளங்கின. கடல் கடந்து பேரரசை எழுப்பும் வெறியால் விளைந்த இம் முதல் போராட்டம் ஒருவாறு முடிவடைந்தது. தங்களுக்குள் நிலையான சமநிலையை ஏற்படுத்த முடியுமென்பதை வல்லரசுகள் முதல் தடவையாய்ச் சாதித்துக் காட்டின.

இச் சூழ்நிலையில்தான் நுண்ணறிவும் ஆழ்ந்த சிந்தனையும் பொருந்திய எட்வர்டு கிப்பன் முன்னேற்றத்தின் (progress) எதிர் கால வாய்ப்பைப்பற்றி 1780-ல் எழுதலானார். கடந்த காலத்தில் இருந்த இவ்வாய்ப்பை எண்ணியும் விரும்பியும் இக்காலத்தவராகிய நாம் வாழ்ந்து வருகிறோம். அவர் கூறுவதாவது :

'ஐரோப்பா ஒரு மாபெரும் குடியரசாகும்; அதன்கண் உறையும் பல்வேறு மக்கள் கண்ணியத்திலும் வளர்ச்சியிலும் ஏறக்குறைய ஒரே நிலையில் இருக்கிறார்கள். சக்தி சமநிலை மட்டும் ஒரே நிலையிலில்லாது தொடர்ந்து, மாறுதலுக்கு உள்ளாகிக் கொண்டுதான் இருக்கும். நம் நாட்டின் வளம் (prosperity) அல் லது நம் அண்டை நாடுகளின் செழுமை மாறிமாறி அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ ஆகலாம். நிலையற்ற இந்நிகழ்ச்சிகள் மனித இனத்திலிருந்தே ஐரோப்பியரையும் அவர்களின் குடியேற்ற நாடு களையும் பளிச்செனப் பிரித்துக் காட்டும் கலைகள், சட்டங்கள், ஒழுக்க முறைகள் ஆகியவற்றிற்கும், அவர்களுடைய பொதுவான மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கைக்கும் கேடு விளைவிக்க மாட்டாவென்பது திண்ணம். இப்பொழுது ஐரோப்பா வளம் மிக்க, சமநிலையிலில் லாத பன்னிரு அரசுகளாகவும், சிறப்பான மூன்று காமன்வெல்த்து களாகவும், சிறிய, சுதந்திரமுள்ள பல்வேறு அரசுகளாகவும் பிரிந்துகிடக்கிறது. அரசியல் அறிவும், அமைச்சுத் திறமையும் ஒருங்கேயமைந்தவர்களுக்கு வாய்ப்புக்கள் பெருகிக்கொண்டே இருக்கின்றன. அச்சமும், வெட்கமும், கொடுங்கோலாட்சியின் அதிகாரத்தைத் தவருகக் கையாளுவதைத் தடுத்துவருகிறது; குடியரசுகளில் அமைதியும் ஒழுங்கும் நிலவுகின்றன. முடியரசுகள் சுதந்திரம் அல்லது சகிப்புத்தன்மை என்ற விதிகளை உய்த்துணர ஆரம்பித்துவிட்டன. மிகக் குறைபாடுள்ள அரசியல் அமைப்பு

களில் கூட நடைமுறைப் பழக்க வழக்கங்களால் மதிப்பும் நீதியுணர்வும் புகுத்தப்பட்டுள்ளன. அமைதி நிலவும்போது, பகையரசுகளின் முன்மாதிரியைப் பார்த்து ஒவ்வோர் அரசும் அறிவிலும், தொழில்துறையிலும் முன்னேற்றமடைகிறது. போர்க் காலத்தில் ஐரோப்பியப் படைகள், ஒரு முடிவுக்கும் வராத சண்டைகளில் கைகலக்கின்றன. நான்கு ஆயிரமாண்டுகளாகப் பெற்ற இந்த அனுபவம் நம்முடைய நம்பிக்கைகளை அதிகரித் திருத்தல் வேண்டும்; அச்சத்தைக் குறைத்திருத்தல்வேண்டும். மனித வர்க்கம் எவ்வளவு தூரம் முன்னேற்றப் பாதையில் சென்று உன்னத நிலையை அடைய முடியும் என்பதை நாம் நிர்ணயிக்க முடியாது. இயற்கையின் வளம் மாருதிருந்தால் மக்கள் ஒருகாலும் பழைய அநாகரிக நிலைக்குச் செல்லமாட்டார்கள் என்று நாம் துணிந்து கூறலாம். எனவே, உலகின் ஒவ்வொரு காலத்திலும் மனித இனத்தின் உண்மையான செல்வத்தையும், மகிழ்ச்சியை யும், அறிவையும், அறத்தையுங்கூட இவ்வுலகில் எந்த நேரமும் வளர்த்தும், வளர்த்துக்கொண்டும் இருக்கிறது என்ற இன்பமான முடிவை நாம் ஒப்புக்கொள்ளலாம்.'

3. தலைமையிலிருந்து துயரத்துக்கு இறங்குதல்

1. இயந்திரப் பொறிகளின் மாயவித்தை

'நான் மனிதரைக் கொன்று இரத்தம் சிந்தினேனு? ஆம்; சிந்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏங்பட்டமையால் சிந்தினேன். செந்நீர் வடித்தல் அரசியல் மருத்துவத்தின் ஓர் அங்கமாயிருத்தலால், சினமின்றி இனியும் அதி கமாகச் சிந்துவேன்......ஒருவனின் பேச்சு எல்லாம் சுதந்திரம், சமத்துவம். நீதி, நடுநிலை ஆகியவற்றைப் பற்றியே இருத்தல் வேண்டும்; ஆயினும், மற்றவர் களுடைய உரிமைகளில் எதனையும் அவன் ஒப்புக் கொள்ளுதல் கூடாது......பிற மனிதர்களைப் போன்றவன் அல்லன் நான். அறநெறிச் சட்டங்களினின்றும், பழக் கங்களினின்றும் நான் விலக்கானவன்.'

—நெப்போலியன் போனபார்ட்டு

'அறிவெழுச்சி' (Enlightenment) என்ற புதிய நோக்கு சீரிய நம்பிக்கை ஒளிக் கற்றைகளைத் தோற்றுவித்தது. ஆயினும், இதனை அளித்த மேற்கத்திய அரசு முறையானது 18ஆம் நூற்ருண்டினிறுதியில் வல்லந்தத்தையும் (violence) குழப்பத்தையும் உண்டாக்கி, ஒரு உலகப் போரைத் தோற்று வித்தது. இந்த வளர்ச்சியே ஒரு நூற்ருண்டுக் காலத்திற்குப் பின்னர் பேரழிவை விளைத்த பல புதிய 'உலகப் போர்களை' உண்டாக்கிற்று. கடந்த காலத்திலேற்பட்ட துன்பங்களை நாம் முழுமையாக எடுத்து ஆராயும்போது, அவையெல்லாம் விட்டு விட்டு வந்தபோதிலும், அன்றுமுதல் இன்றுவரை அவை அனைத்தும் ஒன்றன்பின் ஒன்ருய்த் தொடர்ந்து வந்திருப்பது இனிது புலனுகும். வெகுகாலம் நிலவிய பிரிட்டானிய ஆட்சி

அமைதியை (Pax Britanica 1815-1914) நாம் ஒரு புதிய யுகம் என்று கருதுவதைவிட, அதை ஆதிபத்தியத்திற்காக ஏற்பட்ட உலகச் சண்டைகளின் நடுவே தோன்றிய ஓர் இடைவெளி என்று கொள்ளுதலே சாலச் சிறந்தது. வளஞ் சிறந்த இப் பத்தாண்டுத் தொகுதிகளில் (decades) வல்லரசுகளின் செல்வாக்குகளும் பல நிலை மாற்றங்களுக்கு உள்ளாயின. ஐரோப்பாவிலும் உலகத்திலும் தன்னுடைய ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக மேற்கொண்ட இறுதி முயற்சி தோல்வியடையவே, பிரான்சு பிரிட்டனுக்கு இடம் கொடுத்து ஒதுங்கிக்கொண்டது. இத்தாலி, ஜெர்மனி, அமெரிக்கா, ஜப்பான் போன்ற புதிய வல்லரசுகள் தோன்றலாயின. பிரிட்டிஷ் தலைமை ஆதிக்கத்தை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஒப்புக்கொள்ள வில்லை. அதை ரஷ்யா எதிர்த்தது; புதிய ரைய்ச் (Reich) என்ற ஜெர்மன் அரசு அதை மறுத்தது. இத்தகைய ஒரு புதிய காலச் சூழ்நிலையில் உலகமெங்கும் மக்களிடையே சகோதரத்துவத்தை வளர்க்க வேண்டுமென்ற நிறைவேறுத ஒரு குறிக்கோளை நிறை வேற்றுவதற்காக 'படைபலத்தின் துணையோடு கூடிய அமைதி' யை (Armed Peace) செசில் ரோட்ஸ், தியோடோர் ரூஸ்வெல்ட், இரண்டாம் வில்லியமென்ற ஜெர்மன் பேரரசர், லோரெய்ன் நாட்டுத் தலைவர் பான்கரே ஆகியோரும், இன்னும் பலரும் நிலைநாட்டினர். இதற்காக இவர்கள் செய்த பகட்டான செயல்களும், மனவெழுச்சிகளும், சூளுரைகளும் பண்டைய மக்கள் குழுக்களின் சிறு தெய்வங்களுக்கு முன்னால் கொழுந்து விட்டெரியும் பலிபீடங்களில் நடைபெற்ற கொலைகாரத்தனமான பலிகளை நினைப்பூட்டுவனவாக இருந்தன.

அதன் பின்னர் நாட்டின் சிறந்த செல்வங்களில் மாபெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டனவென்றால், மனித வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட புரட்சியின் விளைவுகளே அவற்றுக்குக் காரணம். அப்புரட்சி உண்மையை அறிய முயன்றோராலும், முதலாளிகளாலும் (investors), வியாபாரிகளாலுமே ஏற்பட்டதே யொழியப் பிரபுக்களின் நடவடிக்கையாலோ அல்லது குருக்களாலோ, தளவாய்களாலோ அல்லது அரசர்களாலோ, சூழ்ச்சிக்காரர்களாலோ அல்லது சர்வாதிகாரர்களாலோ ஏற்படவில்லை. இயற்கையைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளத் துடிதுடித்த மனிதனின் வேட்கையும், பெரும் இலாபம் அடைவதற்காக அவன் எடுத்துக்கொண்ட ஆக்க நடவடிக்கைகளுமே, மனிதர் தம் கனவிலும் கருதாததும், தம் சக்தியால் கட்டுப்படுத்தவியலாததுமான ஓர் உலகத்தை உருவாக்கியது எனலாம்.

முன்னால் வரலாற்றுக் கட்டங்களிலின்றும் நம்முடைய காலம், விஞ்ஞான காலமாயும், இயந்திர யுகமாயும் இருப்பதால், அது முற்

காலத்தினின்றும் பனிச்சென மாறுபட்டிருத்தல் வெளிப்படை. சாக்ரடீசிற்கு முன் வாழ்ந்த கிரேக்கர்களே இவ்வியத்தகு விஞ்ஞான, இயந்திர யுகத்தின் முதல் படைப்பாளர் எனலாம். அவர்களே முதலில் அணுக்களைப் பற்றி (atom) சிந்தித்தார்கள். விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்கு முதன் முதலில் வித்திட்டவர் அரிஸ்டாட்டில் என்ற கிரேக்க அறிஞரே. ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பைக் கண்டுபிடித்து 'கண்டுபிடித்துவிட்டேன்' (யுரேகா) என்று புதியன புனைந்து (inventor) அலறிய ஆர்க்கிமிடீசும் கிரேக்க நாட்டினரே எனினும், அவர்கள் எடுத்த முயற்சிகள் அனைத்தும் கனியாகப் பயன்தர வில்லை. அரேபியாவில் அல்ஜீப்ரா (algebra) என்ற சங்கேத கணிதமும், இரசாயனம், பௌதீகம், வானவியல், மருத்துவம் ஆகிய அறிவியல் கலைகளும் தொடங்கப்பட்டன. 14ஆம் நூற்றாண்டின் அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த ஐரோப்பாவில் ரோஜர் பேக்கன் என்ற பெரியார் சோதனை முறையைப் பற்றிப் போதிக்கலானார். நீராவிக் கப்பல்கள் (steam ships), மோட்டார் கார்கள் (motor cars), வானவூர்திகள் ஆகியவை பற்றியும் முன்னரே அவர் அறிவித்தார். கூட்டன்பார்க் என்பவர் எழுத்துக் களை மரத்தில் பொறித்தார்; கருத்துக்கள் மையால் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களாய் மாறி நகரங்களிலும் ஊர்களிலும் பரவிவரலாயின.[1] இப் பேரெழுச்சிக் (awakening) காலத்தில் தோன்றிய லியனார்டோ டாவின்சி, காப்பர்னிகஸ், கெப்லர், கலிலியோ, நியூட்டன், ஹார்வி போன்ற விஞ்ஞானிகள் கூட்டம் நம் நாகரிகத்தில் விஞ்ஞானம் வளர வித்திட்டன. ஜேம்ஸ்வாட் கண்டுபிடித்த (1765) நீராவி இயந்திரம் (engine) ஒரு புதிய யுகத்தையே தோற்று வித்தது. இப் புதிய காலத்தில் தோன்றிய புதிரான சிக்கல்களே இருப்புப் பாதைகள், நீராவிக் கப்பல்கள், மின்சக்தி (electricity) உள்ளெரியும் இயந்திரங்கள் (internal combustion engines), விமானப் போக்குவரத்து (aviation), மின் அணுவியல் (electronics) ஆகியவற்றை விரைவில் கண்டுபிடிக்க வித்திட்டது எனலாம். சக்திகளிலே மிகப் புதியதும், மிக அஞ்சத் தக்கது மான அணுசக்தியின் (atomic energy) உதவியால் இச் சிக்கல் களைச் சீராக்கலாம், அல்லது அழித்தும் விடலாம். நம்முடைய நாகரிகத்தினின்றும் புதிதாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இந்த சக்தி களையெல்லாம் நம்முடைய நாகரிகம் அடக்கிப் பயன்படுத்துமா அல்லது பிரான்கென்ஸ்டைன் என்ற சாம்பிராணியைப் போல அவற்றால் அழிந்துவிடுமா என்பதைப்பற்றி நாம் இங்குச் சிந்திக் காமல் மேலே செல்வோம். இக்கால உலக அரசியலும், அதனுடைய விதிகளும் குறிக்கோளும் ஒரு பழைய விளையாட்டு

1 மார்க்ஸ் ஆட்டோவின "மனித மனத்திட்ப முயற்சி" (பக்கம் 71) என்ற நூலைப் பார்க்கவும்.

எனக் கூறலாம். அதனுடைய விதிகளும் குறிக்கோளும் தீப்சு, நினவே ஆகிய பண்டைய நகரங்களைப் போன்று பழமையான வையே என்றாலும், பழைய நாடகமே மீண்டும் புதிதாக நடிக்கப்படு கிறதெனினும், இவ்வுலகில் இதுவரை யாரும் கண்டறியாத நாடக அரங்கிலேதான் அது நடிக்கப்படுகிறது! புதிய இயந்திரக் கண்டு பிடிப்புக்களால் (inventions) ஐரோப்பிய சமுதாயத்திலும் அரசியலி லும் ஏற்பட்ட விளைவுகளை யாவரும் அறிவர். நகரவாசிகளின் அல்லது நடுத்தர வகுப்பினரின் (Bourgeoisie) எண்ணிக்கையும், செல்வமும், செல்வாக்கும் விரைவில் அதிகரித்ததே அவற்றின் முதல் விளைவாகும். பிரபுக்களோ கூலி வேலைசெய்யும் மக்களோ இந்நடுத்தர வகுப்பினரல்லர். அதிகாரத்தின் கடிவாளத்தைப் பற்றிப் பிடிக்க இந்த நடுத்தர வகுப்பினர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளே ஸ்பெயினுக்கு எதிராய் நெதர்லாந்து செய்த புரட்சிக் கலவரத்திலும், இங்கிலாந்தின் உள் நாட்டுப் (Civil) போரிலும், ஆலிவர் கிராம்வெல் நிறுவிய காப்பரசிலும் (Protectorate), அமெரிக்கப் புரட்சியிலும் எதிரொலித்தன எனலாம். பிரான்சில் ஏற்பட்ட சமூகப் புரட்சியே மேற்குலகமெங்கும் அரை நூற்றாண்டுக் காலமாகத் தொடர்ந்து நடந்த வகுப்புச் சண்டைகளுக்கும் (class conflicts) கொள்கைப் போர்களுக்கும் (ideological warfare) மூலகாரணமாகும். புதிய உற்பத்தி முறைகளால் உற்பத்தியும், பங்கீடும் பெருகிக்கொண்டு வரவே, புதிதாய் உருவான கூலி வேலைக்காரர்களைக் கொண்ட 'பாட்டாளி' வகுப்பினர், வாணிகத் தால் செல்வமும் செல்வாக்கும் பெருக்கிக் கொண்ட நடுத்தர வகுப் பினருக்கு அறைகூவல் விடுத்தனர். அவ்வறைகூவலே இறுதியில் ரஷ்யப் புரட்சியில் போய் நின்றது. அதுவே புதிய கொடுங் கோலாட்சிகளையும், அவற்றுக்கு எதிரான கொடுங்கோலாட்சிகளை யும் தோற்றுவித்துச் சுதந்திரத்தையும், தன் நாகரிகத்தையுமே அழிக்கக் கூடிய அளவுக்கு அச்சமூட்டி வருவதைப் பார்க்கலாம்.

'மக்களாட்சி', 'பாஸிசம்' 'கம்யூனிசம்' ஆகிய இவற்றிற் கிடையில் நிகழும் சண்டை சச்சரவுகளில் காணப்படும் தீவிரமான வெறுப்பும், அச்சமும், அன்புமே புதிய உலகப் பொது நல நாடு களின்—காமன்வெல்த்தின் அரசியல் முறையில் இருக்கும் பல பிளவுகளில்—முரண்பாடுகளில் எதிரொலிக்கின்றன. இற்றைநாள் உலக சமுதாயம் என்றுமில்லாதவாறு விரைவான பயண வசதி யினாலும், அதனினும் விரைவான செய்திப் போக்குவரத்து வசதி யினாலும் இணைக்கப்பட்டு, நம்பமுடியாத அளவு செல்வத்தையும் சேமநலங்களையும் பெருக்கும் சாதனங்களோடு கூடியிருக்கிறது. எனினும், அதே சமுதாயம், கூட்டங்கள், வகுப்புக்கள், கோட் பாடுகள் ஆகியவற்றிற்கிடையே எழும் போராட்டத்தாலும்,

சண்டைகளாலும் இதுவரை யாரும் கண்டிராத அளவுக்குப் பிளவு பட்டும் கிடப்பதால், எல்லா வளங்களும் போருக்காக விரையம் செய்யப்படுவதையும், எல்லாச் செல்வங்களும் மண்ணோடு மண்ணாய் அழிந்து போவதையும், பொற்காலக் கனவு களெல்லாம் தகர்க்கப்படுவதையும் நாம் பார்க்கிறோம். அன்றியும் விரும்பத்தகாத பொருளாதார மாற்றத்தையும், பாதுகாப்பின் மையையும் உடைய இவ் வரலாற்றுக் கட்டத்திலே, சிறப்புமிக்க பெரியோருக்கும் பாமர மக்களுக்கும் நடக்கும் சமூகப் போரும், மனிதரின் உள்ளங்களைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு உலகத்தையே ஆளவேண்டும் என்ற மண்ணாசையும் போராசையும் கொண்டு உலக வல்லரசுகள் நடத்தும் உலக யுத்தமும் சேர்ந்து உலக அமைதிக்கும், உலக ஒற்றுமைக்கும் ஊறு விளைத்துவரு கின்றன. அடுத்துவரும் அதிகாரங்களில் இச்சண்டைகள், குழப்பங்கள், பல்வேறு நிலைகளைப் (phases) பற்றி ஆராயலாம். இங்குத் துன்பத்திலும், இன்னல்களிலும் இழைந்து நிற்கும் இப்போதைய நிலைக்கு நாம்வந்த விதத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டும்.

ஐரோப்பாக் கண்டத்திலே மக்களாட்சி, சர்வாதிகாரம், பயங்கர முறை (terrorism) இராணுவக் கட்டாயப் படைச்சேர்ப்பு (military conscription), போர்க்கொள்கை, வல்லந்த முறையினால் இவ்வை யத்தை ஒன்றுபடுத்தும் முயற்சிகள் ஆகிய இவற்றின் காலம் 1789ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகுதான் பிரான்சில் திடீரெனத் தோன்றிற்று என்பர். மேலை அரசு முறையின் வரலாற்றுப் பரிணா மத்தை நாம் கருத்தில் வைத்துப் பார்க்கும்போது, பிரெஞ்சுப் புரட்சியும், நெப்போலியனின் காலமுமே (era) 20ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் நாடுகளையெல்லாம் வென்று, அதன்மூலம் ஓர் உலகப் பேரரசை நிறுவ மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளுள் வெற்றி பெற்ற முயற்சி என்பது இனிது புலனாகும். ஐரோப்பாமீது தம் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட முயன்ற ஐந்தாம் சார்லசு, இரண்டாம் பிலிப்பு, 14ஆம் லூயி ஆகியோரின் அதிகாரத்தை முதலாம் நெப் போலியன்போனபார்ட்டு ஆட்சியில் இராணுவப் பலத்துடனும், அரசியல் சூழ்வலியோடும் விளங்கிய பிரான்சுடன் ஒப்பிட்டால், இரண்டுக்கும் வேற்றுமை இருப்பதும், முன் கூறப்பட்டவை யெல்லாம் வலியற்றவை என்பதும் புலப்படும். அன்றைய ஐரோப்பாவிலேயே செல்வம், ஜனத்தொகை, நாட்டுப்பற்று ஆகியவற்றில் முன்னணியில் இருந்த பிரான்சில் இவற்றை யெல்லாம் நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டு, தன் குறிக்கோளை எய்தத் தீவிரமுயற்சி செய்தான் நெப்போலியன். ஐரோப்பாவுக்கு எதிராகப் பிரான்சைப் பாதுகாப்பதற்காக, அவனுடைய

புரட்சிக்கார முன்னோர்கள் ஏற்கெனவே இராணுவக் கட்டாயச் சேர்ப்பு முறையைக் கையாண்டுவந்தனர். அதைப்போன்றே, அன்றைய ஐரோப்பிய இராணுவ அமைப்பின் அடிப்படையாக விளங்கிய அனைத்துலகக் கட்டாயப் படைச்சேர்ப்பு முறையை நெப்போலியனின் எதிரிகளும் கையாள முற்பட்டனர். படைச் சூழ்ச்சியில் வல்லவனும், அரசியல் வெல்திறம் உடையவனுமான நெப்போலியனையும், பேராற்றலும் திண்மையுமுடைய கடல் போன்ற அளவில்லாத அவனுடைய படையையும் கண்டு அஞ்சிய பகை அரசுகள். தனியாகவோ, கூட்டாகவோ அவனை எதிர்க்க முடியாமல் புறங்காட்டி ஓடி மறைந்தன. அவற்றின் படைகள் சிதறுண்டன. முன் நிலவிய சக்தி சமநிலை சீர்குலையலாயிற்று. நெப்போலியன் பண்டைய உரோமானிய முறையைத் தன் முன் மாதிரியாய்க் கொண்டு 1804ஆம் ஆண்டில் பேரரசர் என்று தனக்குப் பட்டம் சூட்டிக் கொண்டான். ஐரோப்பா முழுதும் அவனுடைய பேரரசில் அடங்கிவிடும்போல் தோன்றிற்று.

இவ் ஏகாதிபத்திய முயற்சிகளின் தற்காலிக வெற்றியும், இறுதித் தோல்வியும் நம் அரசு முறையின் உயர்தர அரசியலைப் (High Politics) பற்றித் தெரிந்துகொள்ளப் பெரிதும் பயன் படுகின்றன. 1792ஆம் ஆண்டு முதல் 1812ஆம் ஆண்டுவரை பிரெஞ்சு அதிகாரம் எவ்வித இடையூறுமின்றி வளர்ந்து சென்று உச்ச நிலையை (climax) யடைந்தது. அப்போது நடந்த போர் களின் காரணங்களையும் போக்கையும் பற்றிய ஆராய்ச்சியை வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கு விட்டுவிடலாம். பிரெஞ்சு ஏகாதி பத்திய வெறியை அடக்க முனைந்த மற்ற வல்லரசுகளும் அவற்றுக்கு உதவியாயிருந்த சிறிய அரசுகளும் முறியடிக்கப்பட்டன. 1807ஆம் ஆண்டில் ஐரோப்பாவைத் தமக்குள் பிரித்துக்கொள்ளும் எண்ணத்துடன் நெப்போலியனும், சார் அலெக்சாண்டரும் டில்சிட் என்னுமிடத்தில் சந்தித்தபோது கார்சிக்க வெற்றிவேந்தனாகிய நெப்போலியனின் பேரரசு பிரனீஸ், ஆல்ப்ஸ் மலைகளிலிருந்து வட கடல், ரைன் ஆறு ஆகிய எல்லைகள் வரை விரிந்திருந்தது. மேலும், அவன் இத்தாலிக்கும் அரசனாய் விளங்கினான். அவனுடைய உறவினரும் தோழருமே நேப்பில்ஸ், ஹாலந்து, டென்மார்க்கு, சுவீடன் ஆகியவற்றிலும் மற்றும் இதர நாடுகளிலும் அரசர்களாக இருந்தார்கள். அவன் விதித்த பொருளாதார முற்றுகை என்ற காண்டினென்டல் முறைக்கு (Continental System) இங்கிலாந்தும் பணிந்து, அமைதியை நாடும்போல் தோன்றிற்று. ஏனெனில், ‘கடை வைத்திருப்பவர்களின் நாடு’ என்று விளங்கிய பிரிட்டனின் பொருள்கள் ஐரோப்பியச் சந்தைகளில் (market) நுழையாதவாறு செய்யத் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. ‘இவ்வுலகைப் புதிய ஒழுங்கு

முறை வழிகாட்டுகிறது. இத்தகைய காலமானது நம் அணைவரையும் சார்லமே என்ற பேரரசரின் காலத்திற்கு மீண்டும் கூட்டிச் செல்கிறது' என்று நெப்போலியன் கூறினான்.

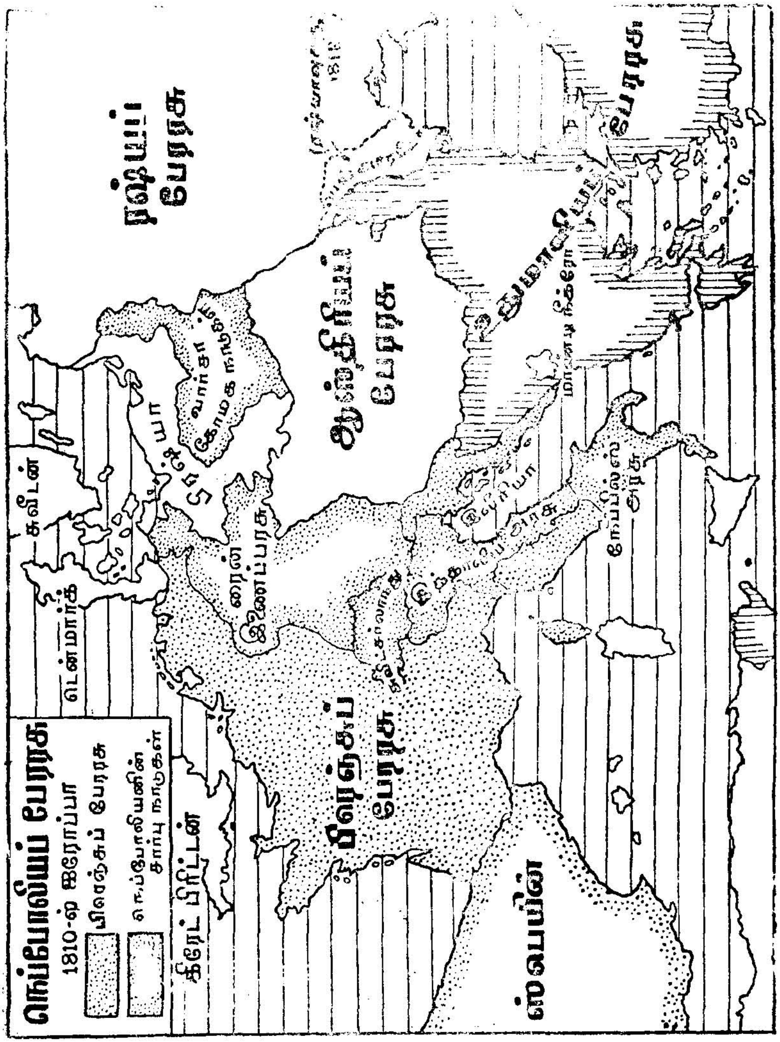

படம் 9. நெப்போலியப் பேரரசு

தன் இரத்தத்தைச் சிந்தித் தான் ஈட்டிய செல்வத்தைச் செல்வமெனப் பாராது செலவு செய்து, நெப்போலியன் எழுப்பிய மிகப் பெரிய மாளிகையானது ஆட்டங்கண்டு, அவனுடைய வாழ்நாளி

லேயே இடிந்து தகர்ந்ததென்ருல், அதற்கு பிரிட்டிஷ் கடல் ஆதிக்கமும், அன்னியர் வெற்றியின் விளைவாகக் குடிமக்களிடம் கொழுந்துவிட்டெரிந்து கொண்டிருந்த நாட்டுணர்ச்சியுமே முக்கிய காரணங்களாகும். 1808ஆம் ஆண்டில் நெப்போலியன் ஸ்பெயினில் ஆட்சி செய்த போர்பன் அரச குடும்பத்தாரை நீக்கிவிட்டுத் தன்னுடைய இளவல் ஜோசபை அதற்கு மன்னராக்கினன். சட்டவுரிமையின்றித் தன் நாட்டை அடக்கியாள வந்த இந்த அரசனை எதிர்த்து மக்கள் புரட்சி செய்தனர்; புரட்சியின்போதுதான் பொதுமக்களின் உணர்ச்சிகள் யாவும் திரண்டு வெளியாகின்றன. இப் புரட்சி தொடங்கிய உடனே பிரிட்டன், போர்ச்சுக்கல்லை வென்று தன் பக்கம் சேர்த்துக்கொண்டு, தீபகற்பப் போரில் (1808-13) பிரெஞ்சுப் படையைச் சிதறடிக்கும் நோக்கத்துடன், ஸ்பானியப் புரட்சிக்காரர்களுக்கு தவியாய் வெல்லிங்டனை அனுப்பிற்று. 1809ஆம் ஆண்டில் ஆஸ்திரியாவில் ஏற்பட்ட தேசீயக் கிளர்ச்சியை மிகச் சிரமத்துடன் நெப்போலியன் அடக்கவேண்டியதாயிற்று. பிரஷ்ய அரசாங்கம் பல சீர்திருத்தங்களைச் (reforms) செய்து, தன் எதிரியின் ஆணவத்தை அடக்கி ஒடுக்க முயன்றது. எனினும், நெப்போலியன் ஐரோப்பாவின் தனிப்பெரும் தலைவனுகவே விளங்கினன். அவன் சார் அலெக்சாண்டருடன் சண்டை செய்யாதிருந்திருந்தால், காண்டினென்டல் முறையை ரஷ்யாமீது புகுத்தும் எண்ணத்துடன் அதன்மீது படையெடுத்திராவிட்டால், ஐரோப்பாவின் தலைவனுகவே நெடுநாள் வாழ்ந்திருக்கலாம். அவ்வாறு செய்தானில்லை. பேராசை பிடரி பிடித்து உந்தியதால் 1812ஆம் ஆண்டில் 6,00,000 படைவீரர்களைக்கொண்ட பன்னுட்டுப் படையொன்றுடன் ரஷ்யாவைத் தன் கொடியின்கீழ்க் கொண்டுவருவதற்காக இப் பிரெஞ்சு வேந்தன் மாஸ்கோவை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அவன் கண்ணெதிரே ரஷ்யச் சேனை தோற்கடிக்கப்பட்டது. செப்டம்பர் மாதம் மாஸ்கோமீது படையெடுத்தான். அந் நகரும் அவன் கண்ணெதிரே தீக்கிரையாக்கப்பட்டு அழிந்தது. ரஷ்யாவில் கடும் குளிர்க்காலம் வரவே, நெப்போலியனின் எதிரிப் படைகள் பிரெஞ்சுப் போக்குவரத்துகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த படைகளைத் தாக்கின. பிரெஞ்சுப் படைகள் கிரெம்லினைவிட்டு கதிகலங்கி ஓட்டம்பிடித்தன. மாஸ்கோவிலிருந்து தாறுமாருய் ஓடிய பிரெஞ்சு வீரர்கள் பேராபத்திற்குப் பலியானுர்கள். கடல் போன்ற பெரிய நெப்போலியனின் படை போரிலும் குளிரிலும் மடிந்தது; போனது போக எஞ்சியிருந்த சிறு படை டிசம்பரில் நீமனை மீண்டும் கடந்து சென்றது.

பிரஷ்யா, இங்கிலாந்து, சுவீடன் ஆகிய நாடுகளுடன் இப்போது நேச உடன்படிக்கை செய்திருந்த ரஷ்ய அரசர் அலெக்

சாண்டர் 1813ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் எதிர்த்தாக்குதலில் ஈடு பட்டார். அதுவே ஜெர்மன் சுதந்திரப் போருக்கு வழிவகுத்தது என்று கூறுதல் மிகையாகாது. 1813ஆம் ஆண்டு அக்டோபரில்

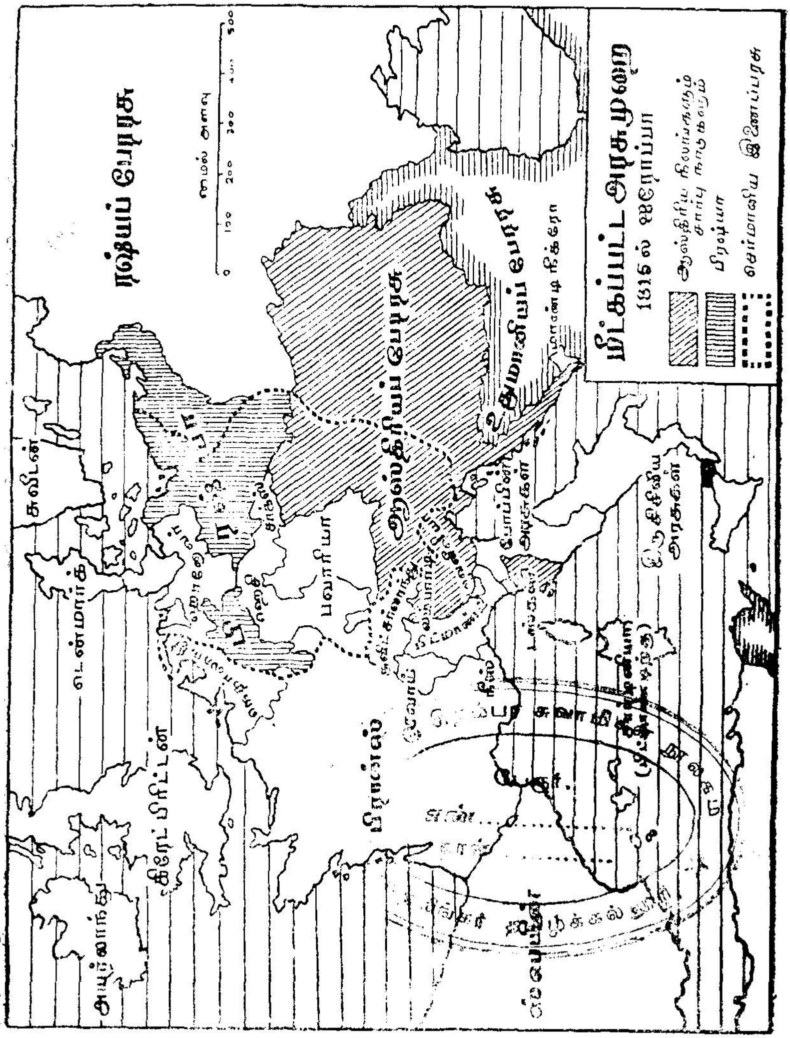

படம் 10. நீக்கப்பட்ட அரசு முறை

லெப்சிக் என்னும் இடத்திற்கு அருகில் நடந்த 'சுதந்திர நாடுகளின் பெரிய போரில்' சுவீடிஸ், ரஷ்ய, பிரஷ்ய, ஆஸ்திரியப் படைகள் பிரெஞ்சுப் படையைத் தாக்கி நெப்போலியனை ரைன் நதிக்கப்பால்

துரத்தியடித்தன. அத்துடன் மத்திய ஐரோப்பாவிலுள்ள அவன் அதிகாரமும் அழிந்தது எனலாம். கிழக்கிலிருந்து நேசநாடுகளாலும், தெற்கிலிருந்து ஸ்பெயின் முழுவதையும், கைப்பற்றிய வெல்லிங்டனாலும் பிரான்சு படையெடுக்கப்பட்டது. வீராவேசத்துடன் பகைவர்களை நெப்போலியன் எதிர்த்த போதிலும், 1814ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் பாரிஸ் முற்றுகையிடப்பட்டது. நெப்போலியன் தன் பேரரசைத் துறந்து (abdicate) எல்பாவிற்கு நாடு கடத்தப்பட்டான் (exiled). 1815ஆம் ஆண்டின் இளவேனிற் காலத்தில் பிரான்சிற்குத் தப்பி வந்த நெப்போலியன் மீண்டும் தன் அதிகாரத்தைப் பெறலானான். அங்கு 'நூறு நாட்கள்' அவன் ஆடிய துன்பந்தரத்தக்க நாடகம், வாட்டர்லூ போர்க்களத்தில் வெறுக்கத்தக்க, ஆனால், தவிர்க்க வொண்ணா முடிவை எய்திற்று.

இங்ஙனமாகப் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின்மீது அப் புரட்சிக்கு முந்தியிருந்த மன்னராட்சி (ancient regime) வெற்றி கண்டது. ஐரோப்பிய அரசு முறையில் வலிமை மிக்க ஓர் உறுப்பினரைவிட ஐரோப்பிய அரசு முறை முழுவதுமே வலிமையுடன் விளங்கலாயிற்று. பிரான்சிலேயே பழைய முறை மீண்டும் நிலைநாட்டப் பெற்றது. போர்பன் அரச குடும்பத்தினர் மீண்டும் தங்களுடைய ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பெறலாயினர். அவர்களுடைய பிரதிநிதியாய் 18ஆம் லூயி அரியணை ஏறினர். வியன்னா காங்கிரசிலே (Congress - செப்டம்பர் 1814ஆம் ஆண்டு முதல் ஜூலை 1815ஆம் ஆண்டுவரை) பேரரசர்களும், அரசர்களும், இளவரசர்களும், தூதர்களும் சிறப்புடன் கூடிப் பழைய அரச வம்சங்களை மீட்கவும், 1789ஆம் ஆண்டில் நிலவிய சூழ்நிலையைப் போன்று ஐரோப்பாவைச் சீர் செய்யவும், மாட்சிமிக்க கிறித்துவ மன்னரால் (18ஆம் லூயி) கைவிடப்பட்ட நாடுகளைப் (territories) பற்றி முடிவு செய்யவும், நிலையான சக்தி சமநிலையை எங்ஙனம் நிலைநாட்டவியலும் என்பதைப்பற்றி ஆலோசிக்கவும் தீவிர முயற்சி செய்தனர். (1814-ல் மே 30 ல் செய்யப்பட்ட முதல் பாரிசு உடன்படிக்கையின் தனியான ரகசிய விதிகளுள் முதல் விதி.)

ஆஸ்திரிய அரசியல் வல்லுநர் மெட்டர்னிக்கின் தூண்டுதல்களையும், வீர உரைகளையும் கேட்ட தூதுவர்கள் (delegates) ஐரோப்பாவைச் சீர்படுத்தும் சீரிய பணியில் ஈடுபட்டனர். ஆயினும், அவர்களுடைய முயற்சிகள் அனைத்தும் வீணாயின. பழைய ஐரோப்பிய அரசியல் நிலைமை முற்றிலும் சிதைந்து விட்டதையும், எனவே, அதில் பேருக்கு எவரையாவது அமர்த்திப் பழைய நிலையை மீண்டும் கொண்டு வருதல் இயலாதென்பதையும் அவர்கள் கண்டனர்.

ஒப்பந்தங்களாலும் சரிக்கட்டுதல்களாலுமே (bargains and compromises) ஒன்றுக்கொன்று முரணான நலன்களைப் பாதுகாக்க முடிந்தது. 3,20,00,000 மக்கள் மீது தான் செலுத்திய உரிமையைப் பிரான்சு இழந்தது. எனினும், 1792 ஆம் ஆண்டில் அதற்கு இருந்த எல்லைகளை (boundaries) அது திரும்பப் பெற்றது. 1815ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 20-ல் செய்யப்பட்ட இரண்டாம் பாரிசு உடன் படிக்கைப்படி தனது நாட்டின் முக்கியமான பகுதிகளைப் பிரான்சு தன்னுடைய நேச நாடுகளுக்கு ஈவதற்கு இணங்கியதோடல்லாமல் 70,00,00,000 பிராங்குகள் (Francs) நஷ்ட ஈடாய் கட்டவும், தன் கோட்டைகளில் பதினெட்டை நேச நாடுகள், மூன்று முதல் ஐந்து ஆண்டுகள்வரை பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் இசைந்தது. பின்லாந்தையும், பெஸ்ஸரேபியாவையும் முறையே ஸ்வீட்சுகள், துருக்கியர்களிடமிருந்து கைப்பற்றிய ரஷ்யாவிற்கு வார்சாவின் சிறப்பான கோமக நாட்டில் (Grand Duchy) பெரும்பகுதி கொடுக்கப்பட்டது. சுவீடிஷ் போமரானியாவையும், சாக்சனியில் ஐந்தில் இரண்டு பகுதியையும், ரைன் நதிக்கரையின் இரு கரைகளிலும் உள்ள பரந்த நாட்டையும் பிரஷ்யா பெற்றது. ஜெர்மனியில் எஞ்சி இருந்த நிலப்பகுதியில் பாழடைந்த புனித உரோமப் பேரரசையோ, அல்லது நெப்போலியனால் அழிக்கப்பட்ட நூற்றுக் கணக்கான குறுநில அரசுகளையோ மீண்டும் எழுப்ப இயலாது போயிற்று.

ஆதலின், 38 அரசுகளைக் கொண்ட ஓர் இணைப்பரசு நிறுவப்பட்டது. அதனுடைய டயட் (Diet) என்னும் சட்டசபைக்கு ஆஸ்திரியாவே தலைமை வகித்தது. ஆஸ்திரியாவிடமிருந்து ஆஸ்திரிய நெதர்லாந்தை (பெல்ஜியம்) டச்சுக்காரர்கள் தங்கள் படை வலிமையாலும் போர் வன்மையாலும் இணைத்துக் கொண்டனர். மற்றும், ஜெர்மனியிலுள்ள தன் நிலப் பகுதியின் பெரும் பகுதியையும் ஆஸ்திரியா இழக்க நேரிட்டது. அதற்கு ஈடாய் வட இத்தாலி (லம்பார்டி-வெனிசீயா) இலீரியா, டைரல், சால்பர்க்கு ஆகிய இடங்களை அது பெற்றது. போப்பின், அரசுகளும் நேப்பில்ஸ் அரசும் மீண்டும் நிறுவப்பட்டன. வடக்கு டென்மார்க்கிடமிருந்து நார்வே பிரிக்கப்பட்டு ஸ்வீடனுடன் இணைக்கப்பட்டது. 1905ஆம் ஆண்டில் சுதந்திரம் அடையும் வரை அது ஸ்வீடன் கையிலேயே இருந்தது. ஹெலிகோலாந்து, மால்டா அயோனியத் தீவுகளும், பிரெஞ்சு, டச்சு குடியேற்றப் பேரரசுகளில் (Colonial Empires) எஞ்சியிருந்த தென் ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள கேப் குடியேற்றநாடு, இலங்கை, செண்ட் லூசியா, டொபாகோ, டிரினிடாடு ஆகிய குடியேற்ற நாடுகளும் பிரிட்டனின் கைவசமாயின.

இறுதியாக, நெப்போலியன் காலத்தில் அமெரிக்க உலகில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிச் சிறிது இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும். ஐரோப்பாவிலும் மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலும் நிலவிய சூழ்நிலையினால் பிரான்சு மீண்டும் தன்னுடைய குடியேற்றப் பேரரசை நிலைநாட்ட முடியாது போயிற்று. எனவே, நெப்போலியன் தான் 1800ஆம் ஆண்டில் ஸ்பெயினிடமிருந்து பெற்ற லூசியானவை, 1803ஆம் ஆண்டில் ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளுக்கு விற்க விழைந்தான். தன் நிலப்பகுதியை அதிகரிக்க விழைந்தஅமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் அதை பிரான்சிடமிருந்து 1803ஆம் ஆண்டில் விலைக்கு வாங்கின. மீண்டும் தன் நிலப்பரப்பை விரிவாக்க விரும்பிய அமெரிக்காவின் நோக்கம் புளோரிடாமீதும், கனடா மீதும் விழுந்தது. ஆனால், நீண்ட கடுமையான மறியல்களாலும் கள்ள வர்த்தகத்தாலும் (contraband), ஒருபுறம் ஐக்கிய நாடுகளுக்கும், மற்றொரு புறம் பிரிட்டனுக்கும் பிரான்சுக்கும் இடையில் நிலவிய நடுநிலை வணிக உரிமைகளாலும் (neutral trading rights) அதனுடைய நோக்கம் நிறைவேறவில்லை. கனடாவையும் புளோரிடாவையும் எவ்விதத்திலும் தன் ஆதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டுவரும் எண்ணத்துடன் 1811ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் 'கடல் சுதந்திரம்' என்ற சாக்குக் காட்டி அவ்விரு நாடுகளையும் தன் வலிமையால் வெல்லப் போருக்கு ஆயத்தமாயிற்று. அமெரிக்காவின் கரவுச் செயல்களைக் கண்ணுற்ற பிரிட்டன், அப்போது நெப்போலியனுடைய பொருளாதார முற்றுகையால் தாக்கப்பட்டபோதிலும், கனடாவை அமெக்கத் தாக்குதலினின்றும் மிகச் சுலபமாய் பாதுகாக்க முடிந்தது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின்மீது அது படையெடுத்து அதன் தலைநகரைத் தீக்கிரையாக்கிற்று. மற்றும் அதன் கடல் வாணிகத்தையும் அழித்தது. கடைசியாக கென்ட் உடன்படிக்கையால் (1814) பழைய நடைமுறை நிலைமை மீண்டும் ஏற்படலாயிற்று. அடுத்து அமெரிக்காவின் பகையரசாய் விளங்கிய ஸ்பெயின் மிகவும் நலிவுற்று கிடந்தது. அமெரிக்கரின் எதிர்ப்புத் திறனும், பேரம் செய்யும் திறனும் மடக்கப்பட்டுச் சிக்குண்ட மத்ரிது(ஸ்பானிய)அரசாங்கம் 1819ஆம் ஆண்டில் புளோரிடாவை விற்க நேரிட்டது. அதற்கிடையில் ஸ்பெயினுக்குச் சொந்தமான இலத்தீன் அமெரிக்கக் குடியேற்ற நாடுகள் சுதந்திரமடையவே, மேலை அரசு முறையுடன் பல புதிய நாடுகள் சேர்க்கப் பெற்றன. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளும் பிரிட்டனும் இப் புதிய அரசுகள் மீண்டும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளாவதைக் கடுமையாய் எதிர்த்தன. பிரிட்டிஷ் அமைச்சர் கானிங், 'பழைய உலகின் சக்தி சமநிலையைச் சீர்படுத்தப் புதிய உலகை அழைத்தார்.' அதன் விளைவே 1823ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட

மன்றோ கோட்பாடு எனலாம். அக் கோட்பாட்டின்படி அமெரிக்கா, பிரிட்டிஷ் உடன்பாட்டைப் பெற்று (consent) குடியேற்ற ஆட்சிமுறைக் (colonialism) கொள்கையைக் கடுமையாய் எதிர்க்கும் தன்னுடைய நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தியது. அமெரிக்கக் கண்டங்களில் ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் இனிமேல் அதிகாரஞ் செலுத்தவோ, உரிமை பாராட்டவோ கூடாதென்றும் அது வன்மையாய்க் கண்டித்தது. ஆதலின் இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளுக்கு விடுதலை கிடைத்தவுடனேயே மேற்குலக முழுவதிலும் தன்னுடைய ஆதிக்க உரிமையை அமெரிக்கா நிலை நாட்டிற்று.

2. நாட்டுப்பற்றுளர்களும் பேரரசு வாதிகளும்

['வாழ்க்கைச் சாதனங்களின் சமுதாய உற்பத்தியில் மனிதர்கள் தங்கள் விருப்பத்திற்குப் புறம்பான, திட்டவட்டமான, இன்றியமையாத தொடர்புகளுக்கு உட்பட வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வுற்பத்தித் தொடர்புகள், அவர்களுடைய உற்பத்தி சக்திகளின் வளர்ச்சியில் காணப்படும் திட்டவட்டமான (குறிப்பிட்ட) கட்டத்துடன் (stages) பொருந்திப் போவதைப் பார்க்கலாம். உற்பத்தித் தொடர்புகள் அனைத்தும் சேர்ந்தே சமுதாயத்தின் பொருளாதார அமைப்பை உருவாக்குகின்றன. அதன் உண்மையான அடிப்படையில் தான் மிகப் பிரமாண்டமான சட்ட, அரசியல் அமைப்பு முறைகள் எழுப்பப்படுகின்றன. மேலும், அவை சமூக உணர்வின் (social consciousness) திட்டவட்டமான அம்சங்களுடன் (முறைகளுடன்) பொருந்திப் போகின்றன. பொருளாதார அடிப்படையில் மாற்றம் ஏற்பட்டவுடன் அதன் மேல் எழுப்பப்பட்ட மிகப் பெரிய அமைப்பும் வெகு விரைவில் மாறுதல் அடைகிறது'—*கார்ல் மார்க்ஸ்.*]

வாட்டர்லூ போர்க்களத்திற்கும் சராஜவோ அமர்க்களத்திற்கும் இடையிலுள்ள நூற்றாண்டை ஒரு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த காலம் எனலாம். அப்பொழுதுதான் உலக ஜனத்தொகை இருமடங்கும், ஐரோப்பிய ஜனத்தொகை நான்கு மடங்கும் அதிகரித்தன. ஊழி ஊழிக்காலமாய் ஏதோ ஒரு சில மாற்றங்களுடன் விளங்கிய கைத்தொழிற் கலை அமைப்பில் ஒரு புரட்சி ஏற்படலாயிற்று. அநேகமாய் மேலை அரசு முறையின் எல்லா அரசு

களிலும் தொழில், முதல் (finance), வாணிக (Commerce) அதிபர்களே மேல் வகுப்பினராய்த் திகழ்ந்தனர். சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் (fraternity) முதலிய சிறந்த கருத்துக்களைத் தங்களுடைய வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்க அன்றைய மக்கள் விரும்பினர். எத்திசை நோக்கினும் இத்தகைய கூக்குரலும் எதிரொலியும்தான் கேட்டது. என்றும் போரிலிருந்தே நாட்டுணர்ச்சி வளர்வதால், நெப்போலியனின் ஆதிபத்தியக் கொள்கையால் விளைந்த சண்டைகள் தூங்கிக் கொண்டிருந்த பல் வேறு நாட்டு மக்களைத் தட்டியெழுப்பி, விழிப்படையச் செய்து அவர்களின் தேசீய உணர்வைக் (National consciousness) கிளறி விட்டன. அதன் பயனாகச் செல்வமும், செல்வாக்குமுள்ள வியாபாரிகள், அரசர்களையும், உயர் குடியாளர்களையும் எதிர்த்து அவர்களிடமுள்ள அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் நோக்குடன் வீறுகொண்டெழுந்தனர். இடைநிலை வகுப்பைச் சேர்ந்த தேச பக்தர்கள் (nationalists) தலைமையிலும், ஆதரவிலும் 1830ஆம் ஆண்டிலும், 1848ஆம்ஆண்டிலும் நடந்த புரட்சிகள் தேசீய ஒற்றுமைக்காகவும் (national unity), ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பு முறைமைக்காகவுமே ஏற்பட்டன. இவ்விரண்டையும் தாராளக் கொள்கையின் (liberal policy) இருமுகக் கூறுகளாய்க் கருதினர். இடைநிலை வகுப்பினர் வெற்றி பெற்ற காலத்தில் நாட்டுணர்ச்சி, எண்ணற்ற மக்களின் நம்பிக்கைகளையும், செயல்களையும் நிர்ணயிக்கும் ஒரு கோட்பாடாகவும் வாழ்க்கை நெறியாயும் மாறிவிட்டது எனலாம்.

உதுமானியப் பேரரசு படிப்படியாய்ச் சீர்குலைந்து போயிற்று. இந்த நிலை தென்கிழக்கு ஐரோப்பாவில் வாழ்ந்துவந்து சலாவியக் கிறித்தவர்களுக்கு விடுதலையடையவும் தங்களுக்குத் தனிஅரசுகளை உருவாக்கவும் தக்க வாய்ப்பினை அளித்தது. 1815ஆம் ஆண்டில் செர்புகள் சுய ஆட்சியை (autonomy) நிறுவினர். 1821ஆம் ஆண்டில் துருக்கியருக்கு எதிராக ஆரம்பமான கிரேக்கப்போர் பத்து ஆண்டுகள் கழித்து வெற்றியடைந்தது. இவ்விவகாரத்தில் பிரிட்டன், பிரான்சு, ரஷ்யாஆகிய நாடுகள் தலையிடவே, கிரேக்கர்களின் சுதந்திரத்தை நிறுவுவதில் இக்கலகம் வெற்றியடைந்தது. டச்சுக் கட்டுப்பாட்டை எதிர்த்து 1830 ஆம் ஆண்டில் பெல்ஜியம் கிளர்ச்சி செய்தது. ஒன்பது ஆண்டுகள் கழித்து அதன் சுதந்திரமும், அங்கு ஒரு நிலையான நடுநிலை அரசும் (neutral state) அங்கீகரிக்கப்பட்டன. அதே ஆண்டில் துருக்கியை ஒருகாப்பரசு நாடாய் நிலை நாட்டுவதற்காக மேற்கொள்ளப்பெற்றரஷ்யாவினுடைய முயற்சிக்கு ஆங்கிலே-பிரெஞ்சு எதிர்ப்பு தடையாக இருந்தது. 'ஐரோப்பாவின் நோயாளி' என்று கருதப்பட்டுவந்த துருக்கியின் மீது ரஷ்யா தன்னுடைய அதிகாரத்தைப் பெருக்கு

வதைக் கண்டு லண்டனும் பாரிசும் அடைந்த அச்சமே கிரிமியன் யுத்தத்திற்கு (1845-56) அடிகோலிற்று எனலாம். பிரிட்டனும், பிரான்சும் சிறிய நாடான சார்டினியாவின் உதவியுடன் ரஷ்யாவைத் தாக்கி கருங்கடலில் வெற்றிபெற்றன. சுப்லீம் போர்ட்டை (Sublimeporte) ஐரோப்பாவின் பொதுச் சட்டத்தின் நன்மைக்காகப் பயன்படும்படி 1856ஆம் ஆண்டு, மார்ச் 30-ல் பாரிசு உடன்படிக்கையில் கூறப்பட்டதாலும், துருக்கியின் சுதந்திரத்திற்கும், எல்லைகளின் காப்புக்கும் பாரிசு உடன்படிக்கை பொறுப்பேற்றுக்கொண்டதாலும், (territorial integrity) கான்ஸ்டான்டி நோபில் மீதும், ஜலசந்தியிலும் செலுத்தப்பட்ட ரஷ்ய ஆதிக்கம் தடைசெய்யப்பட்டது. துருக்கியின் ஆட்சிக்குட்பட்டுள்ள சலாவிக் (Slavic) நாட்டினங்களை, தன்னுடைய ஆதிபத்தியத்தைப் பெருக்குவதற்காகத் தன்னுடை கைப்பாவைகளாக இம் முறை பயன்படுத்தி, ரஷ்யா 1877ஆம் ஆண்டில் துருக்கியுடன் மீண்டும்போர் தொடுத்தது. இம்முறையும் வல்லரசுகள் தலையிட்டு ரஷ்யாவின் படைவலிமையைச் சோதித்துப் பார்க்காமலேயே அதனைச் சரணடையச் செய்தன. 1878ஆம் ஆண்டில் செய்யப்பட்ட பெர்லின் உடன்படிக்கை, தன்னுரிமையுள்ள சிற்றரசு நாடாக பல்கேரியாவை உருவாக்கியது. சர்பியா, மாண்டிநீக்ரோ, ருமேனியா, ஆசிய நாடுகளின் சுதந்திரமும், துருக்கிக்குச் சொந்தமான சில மாநிலங்கள் அவைகளுடன் இணைக்கப் பெற்றதும் அங்கீகரிக்கப்பட்டன. 1912ஆம் ஆண்டில் துருக்கியுடன் பால்கன் அரசுகள் போர் செய்து தம் எல்லைகளை விரிவாக்கின. இதனால் அவற்றிற்கு அழிவும், பல்கேரியாவிற்குக் கேடும் விளைந்ததென்று கூறுதல் மிகையாகாது. ஏனெனில், இரண்டாம் பால்கன் யுத்தத்தில் (1913) பல்கேரியாவிற்கெதிராய் அதன் அண்டை நாடுகள் சதி செய்து, அதனுடன் சண்டை செய்து, அது வென்ற இடங்களையெல்லாம் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன. இங்ஙனம் பால்கன் நாட்டுணர்ச்சி ஆறு புதிய அரசுகளை (1913-ல் ஆல்பானியா வல்லரசுகளால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது) உருவாக்கியது. மேலும், இத்தகைய உணர்ச்சியே பால்கன் தீபகற்பத்தையே ஒன்றுக்கொன்று முரணான ஆசைகளும் ஆர்வங்களும் உடைய வல்லரசுகள் சண்டையிடும் அரங்காய்ச் செய்து விட்டது.

மத்திய ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட நாட்டுணர்ச்சி அதைத் துண்டாடத் துணைபுரியாது அதன்கண் அரசியல் இணைப்பு (political union) ஏற்படுவதற்குப் பேருதவி செய்தது. இத்தாலியர் ஏழு அரசுகளாயும், ஜெர்மானியர் முப்பத்தொன்பது அரசுகளாயும் பிரிந்திருந்தனர். இருபுறமும் ஆஸ்திரியாவின் அதிகாரமே அள

விடற்கரிதாயிருந்தது. அமைதியான முறையில் வியன்னு சரணடைய மறுத்ததால், குறிப்பாக 1848ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர், போர் முறை ஒன்றுலேயே ஐக்கியப்படுத்த நடவடிக்கைகள் எடுக்கப் பெற்றன. அதே ஆண்டில்தான் அமைதியான வழிகள் மூலமாக ஜெர்மன் நாட்டை உருவாக்குவதற்கு ஜெர்மானிய தாராள வாதிகள் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் அணைத்தும் பயனளிக்காமற் போயின. இத்தாலிய ஒற்றுமையை அரசியல் சூழ்ச்சிமூலம் நிலைநாட்டும் பொருட்டு எடுக்கப்பெற்ற முயற்சிகளும் பயனற்றுப் போயின. இரு வட்டாரங்களிலும் புதிதாய்த் தோன்றவிருந்த நாடு போர் நட வடிக்கையின் மூலமாகவே தோன்றலாயிற்று. இத்தாலியில் கேவர் தலைமையில் சார்டினியா பிட்மர்ண்டு அரசும், ஜெர்மனியில் பிஸ்மார்க்கு தலைமையில் பிரஷ்ய அரசும் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியான முறையையே கடைப்பிடிக்கலாயின. 1858ஆம் ஆண்டில் பாரிசில் கோன்மை செய்துவந்த புதிய போனபார்ட்டு பேரரசர் எனப்பட்ட மூன்றும் நெப்போலியன் ஆஸ்திரியாவிற்கெதிராய் சார்டினியாவுடன் ஒரு நேச உடன்படிக்கை செய்தார். அதன்படி, எதிரியை முறியடித்துவிட்டால் அதற்குப் பதிலாக முதல் நெப்போலியனுல் கைப்பற்றப்பட்டு, பின்னர் 1815ஆம் ஆண்டில் பாரிசு அரசாங்கம் இழக்க நேரிட்ட நைசி, செவாய் என்ற இரு நாடுகளையும் பிரான்சிடமே சார்டினியா மீண்டும் அளித்திடவேண்டும். இந்த நிபந்தனைக்கிணங்கிய சார்டினியா, 1859ஆம் ஆண்டில் போரில் இறங்கிய லம்பார்டியைத் தன் வலிமையால் இணைத்துக்கொண்டது. மத்திய இத்தாலியில் ஏற்பட்ட தேசீயப் புரட்சிகள் புதிய அரசின் அதிகாரத்தையும் நாட்டையும் விரிவாக்கப் பெரிதும் பயன்பட்டன. நேப்பிள்சையும், சிசிலியையும் கரிபால்டி புதிய இத்தாலி நாட்டுடன் இணைத்தார். 1861ஆம் ஆண்டில் சார்டினியா மன்னரான விக்டர் இமானுவேல் இத்தாலியின் அரசன் என்று தனக்குப் பட்டம் சூட்டிக்கொண்டார்.

மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்து 'இரும்பு சான்ஸலர்' அல்லது அமைச்சர்' (Chancellor) எனப்பட்ட பிஸ்மார்க்கின் தலைமையில், ஆஸ்திரியாவுடன் சேர்ந்து டென்மார்க்குக்கெதிராய் போரில் இறங்கியது பிரஷ்யா; பின்னர் அது போரில் கிடைத்த ஷ்லெஸ்விக், ஹால்ஸ்டின் என்ற மாகாணங்களைத் தானே வைத்துக்கொள்ளுவதற்காகத் தனது நேச நாட்டையே எதிர்த்துச் சண்டை செய்யலாயிற்று. ஏழு வாரங்கள் நடந்த இப்போரில் (1866) பிரஷ்யா ஆஸ்திரியாவைத் தோற்கடித்துப் புதிய ஜெர்மன் இணைப்பரசிற்கு வழிவகுத்தது; இச்சூழ்நிலையில் இத்தாலி வியன்னுவின் பிடியிலிருந்து வெனீசியாவைக் கைப்பற்றியது. பிரஷ்யாவின் அதிகார

உயர்வைக் கண்டு அஞ்சிய மூன்றும் நெப்போலியன், பிஸ்மார்க் விரித்த வஞ்சகச் சூழ்ச்சியில் அகப்பட்டு 1870ஆம் ஆண்டில் பிராங்கோ—பிரஷ்யன் போரைத் தொடங்கினுர். அப்போது போப்பின் அரசுகளிலிருந்து பிரெஞ்சுப்படை வெளியேறிவிடவே, ரோமை இத்தாலி தன் உடைமையாக்கியவுடன் புதிய இத்தாலிய நாடு முழு வடிவம் பெற்றது. 'மீட்கப்படா இத்தாலி' என்று அழைக்கப்பட்டதும், அன்றுவரை ஆஸ்திரியாவின் ஆட்சிக்குட் பட்டிருந்ததுமான டெரல், டிரென்டினே என்ற இரு மாகாணங் களையும் தவிர்த்துப் புதிய இத்தாலி நாடு உருவாயிற்றெனலாம்.

அதற்கிடையில் பிரெஞ்சுப் படை பிரஷ்யாவின் இராணுவ வலிமையினுல் சிதறுண்டது. மூன்றும் நெப்போலியன் தன் அரசுக் கட்டிலை இழந்தான். மூன்றும் பிரெஞ்சுக் குடியரசு, ஆல்சாஸ்-லொரைனை ஜெர்மன் கட்டுப்பாட்டுக்கு விட்டுவிடும்படியாகக் கடுமையாக வற்புறுத்தப்பட்டது. தென் ஜெர்மன் அரசுகள், போர் நடைபெறும்போது பிரஷ்யாவுடன் சேர்ந்துகொண்டதால், 1871ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 18-ல் பாரிசு முற்றுகையிடப்பட்டது. அப்போது வெர்செய்ல்ஸ் என்னுமிடத்தில் ஜெர்மன் பேரரசு உருவாகி விட்டதென ஒரு பேரறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. பிரான்சு தோற்கடிக்கப்பட்டு, அதனுடைய ஆணவம் அழிந்ததாலும், ஜெர்மனி, இத்தாலி ஆகிய நாடுகளின் விவகாரங் களில் ஆஸ்திரியா தலையிடாதவாறு நிலைமை மாறிவிட்ட மையாலும் இரண்டு புதிய வல்லரசுகள் தோன்றின. ஆஸ்திரி யாவும் ஹங்கேரியும் ஏற்கெனவே ஒன்றுசேர்ந்து 1867ஆம் ஆண்டில் இரட்டை முடியரசை (Dual monarchy) ஏற்படுத்தின. எனினும், இவ்வரசியல் கட்டடம் ஒருவருக்கொருவர்கூட்டாக வாழ முடியாத ஜெர்மானிய, மாக்யா, இலத்தீன், சிலேவிக் மக்களைக் கொண்டு எழுப்பப்பட்டதென்றே கூறவேண்டும். அதை ஒரு நாட்டரசு என்றும் சொல்லுதற்கில்லை. எனினும், அக் கலப்பு அமைப்பை (composite structures) நாட்டுணர்ச்சி என்னும் பேரலைகள் தாக்கி அழிக்கக் காத்திருந்தன.

வியன்னு காங்கிரசின் ஏற்பாடுகளை முற்றிலும் குலைத்து நாட்டு விடுதலையையும் ஐக்கியத்தையும் நிலைநாட்டிய 19ஆம் நூற்றுண்டின் பிற்பாதியில், குடியேற்ற நாட்டுக் (colonial expansion) கொள் கைக்கு முதற் சிறப்பிடம் கொடுத்துவந்த மண்ணுசை பிடித்த வல்லரசுகள் முப்பதே ஆண்டுகளில் ஐரோப்பா அல்லாத மற்ற உலகத்தைத் தங்களுக்குள் பிரிவினை (partition) செய்து கொண்டன. வல்லரசுகளின் வெறிக்குப் பலியான கிழக்கத்திய நாடுகளில் எங்கெல்லாம் ஐரோப்பியப் பண்பாடு பரவிற்றே

அங்கெல்லாம் செழித்து வளர்ந்திருந்த நாகரிகங்கள் சீர்குலைந்தன; வெப்ப மண்டலங்களில் (tropical countries) வாழ்ந்த மக்களும், ஆதிகால வாசிகளும் தங்களுடைய அரசியல் சுதந்திரத்தை இழந்து தவித்தனர். வல்லரசுகளின் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கைக்கு அடிபணிந்த மக்கள் சமுதாயத்தின் சமூகத் துறைக்குச் சீரழிவும், பொருளாதாரத் துறைக்கு அழிவும், பண்பாட்டிற்குக் கேடும் விளைவித்த பிறகும், பேராசை பிடித்த மாபெரும் ஐரோப்பிய நாடுகள் மன அமைதி கொள்ளவில்லை. இக்கொள்கை வெறிபிடித்த நாடுகளின் வலைவீச்சில் சிக்காமல் எஞ்சி நின்றது இடைக் காலத்தில் எழுந்த ஜப்பான் தீவுப் பேரரசு ஒன்றே ஆகும். 1854-ல் அமெரிக்கக் கப்பல் படை ஒன்று பெரி என்ற தளபதியின் கீழ் ஜப்பானை நோக்கிச் சென்றாலும் இதர ஆசிய நாடுகளைப்போல் வல்லரசுகளின் ஆக்கிரமிப்புக்கும் கொள்கை வெறிக்கும் ஜப்பான் பலியாகாமல், மேலை நாடுகளின் வழிகளையும் முறைகளையுமே தழுவி, அவை சென்ற பாதையிலே சென்று நாற்பதே ஆண்டுகளில் தன் சொந்த முயற்சியாலும், கடுமையான உழைப்பாலும் கிழக்கத்திய உலகில் ஒரு பேரரசாய் விளங்கலாயிற்று.

போர் முறையின் மூலமாகத் தத்தம் பேரரசை 1881ஆம் ஆண்டுக்கும் 1914ஆம் ஆண்டுக்குமிடையில் எழுப்ப முயன்ற ஐரோப்பிய வல்லரசுகள், ஆப்பிரிக்க ஆசியச் சமுதாயங்களுடன் பொதுவாகச் சிறிய போர்கள் பல செய்தன. எனினும், ரஷ்யாவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் இடையில் ஒரு பெரும்போர் மூண்டது. ரஷ்ய-ஜப்பானியப் போரில் (1904-05) மஞ்சூரியா, லையோடுங் தீபகற்பத்தினின்று ஜப்பான் ரஷ்யாவைத் துரத்தியடித்தது. இரண்டு அமெரிக்காவும் ஏகாதிபத்தியப் போராட்டத்திற்கு இருப்பிடமாய் அமையவில்லை; அதற்கு மேலையுலகிலே நிலவிய ஐக்கிய நாடுகளின் பேரதிகாரமும், செல்வமும், செல்வாக்குமே காரணங்களாகும். 1823ஆம் ஆண்டில் மன்ரோ கொள்கை ஓர் அரசறிக்கையாய் (promulgation) வெளியானதன் பின்னர், எந்த ஐரோப்பிய அரசாலும் தன் முன்னைய அமெரிக்கக் குடியேற்ற நாட்டின் எல்லையை அதிகரிக்க முடியவில்லை. ஆனால், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளோ 1845ஆம் ஆண்டில் டெக்சாசைத் தன்னுடன் இணைத்துக்கொண்டு, மெக்சிக்கோவுடன் போர் தொடுத்து 1846ஆம் ஆண்டில் அதன் பெரும்பகுதியைத் தன்னுடன் இணைத்துக்கொண்டது. 1867ஆம் ஆண்டில் அலாஸ்காவை அது ரஷ்யாவிடமிருந்து விலைக்கு வாங்கியது. அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போரை (கி.பி. 1861-65) நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டு, பிரான்சின் அரசர் மூன்றாம் நெப்போலியன் மெக்சிக்கோவில் ஒரு பிரெஞ்சுப் பேரரசை எழுப்ப முயன்றார்;

அம் முயற்சி வெற்றி தரவில்லை. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு தன் எல்லைகளை மீண்டும் விரிவாக்கும் எண்ணத்துடன், 1898ஆம் ஆண்டு தன் வலிமையால் ஹவாய்த் தீவுகளை இணைத்துக் கொண்டு, ஸ்பானிஷ்-அமெரிக்கப் போருக்குப் பின்னர் ஸ்பானியர்களை போர்ட்டோ ரிக்கோ, கியூபா, பிலிப்பைன் முதலிய தீவுகளினின்றும் வெளியேற்றியது. பின்னர் கியூபா, பனாமா, ஹெய்டி, சாண்டோ டோமிங்கோ, நிக்கராகுவா முதலியவற்றைத் தனது ஆதிக்கத்திலுள்ள காப்பரசு நரடுகளாய் மாற்றிற்று. வடக்கில் அளவில் பெரிய உருவத்தை உடைய இந்த நாட்டை (அமெரிக்காவை) எதிர்த்த இலத்தீன்-அமெரிக்கக் குடியரசுகள் அஞ்சி வெருண்டோடும்படி, கரீபியன் கடலையே ஓர் அமெரிக்க ஏரியாக யு. எஸ். ஏ. மாற்றி அமைத்தது. அதன் பின்னரே அது மன நிறைவு அடைந்தது.

இத்தகைய மாறுதல்களினுல், இப்போது மேலை அரசு முறை, உண்மையிலேயே ஓர் உலக அரசு முறையாய் விளங்கிற்று. எனினும், அதன்கண் ஏற்பட்ட இம் மாபெரும் மாற்றங்கள் அதிகாரத்திற்காக போட்டியிட்ட அதன் உறுப்பினர்களின் போராட்டத்தைத் தடுத்து நிறுத்தாது, உலகமெங்கும் போராட்டமென்னும் அக் கொடிய நோயைப் பரவவிட்டுவிட்டது. அரசியல் சூழ்ச்சி முன்னையிலும் தீவிரமாயிற்று. சக்தி சமநிலையானது ஐரோப்பாவில் நிலவிய அதிகாரத் தொடர்புகளை (power relations) விட, உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் உருவாகியிருந்த சூழ்நிலையையே பெரிதும் சார்ந்திருந்தது எனலாம். ஐரோப்பிய ஒருமைப்பாட்டுத்திட்டம் (Concert of Europe) பேரரசை நிறுவும் போட்டியில் ஓரளவு அமைதியை நிலைநாட்டினுலும், ஒருமைப்பாட்டாலும் குடியேற்ற நாட்டுப் பெருக்கத்தாலும் சம நிலையில் அடிக்கடி மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுப் புதிய புதிய சண்டை சச்சரவுகளைத் தோற்றுவித்து அமைதியைக் குலைத்தது.

1871ஆம் ஆண்டு நிலவிய நடைமுறை நிலைமையை உறுதியாக நிலைபெறச் செய்ய பிஸ்மார்க்கு உருவாக்கிய நேச உடன்படிக்கைகளுக்குப் புதிய ஏற்பாடுகள் தடையாயிருந்தன. தூனிசை (Tunis) பிரான்சு பிடிப்பதைக் கண்ணுற்ற இத்தாலி, ஜெர்மனியுடனும். ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியுடனும் சேர்ந்து 1882ஆம் ஆண்டில் முக்கூட்டு நேச உடன்படிக்கை (Triple Alliance) செய்தது. எனினும், தூரக்கிழக்கு நாடுகளைக் கைப்பற்றவேண்டும் என்று அது கொண்டிருந்த பேராசையாலும் 'மீட்கப்படா இத்தாலியைத்' திரும்பப் பெறவேண்டும் என்று அது காலம் கருதிக் கொண்டிருந்த

மையாலும், அதன் போக்கு மாறுவதைக் கண்ட மற்ற உறுப்பினர்கள் அதை நம்பிக்கைக்குரிய ஒரு கூட்டாளியாக ஒப்புக் கொள்ள முன்வரவில்லை. பிரஷ்யாவுடன் செய்த போரில் தான்

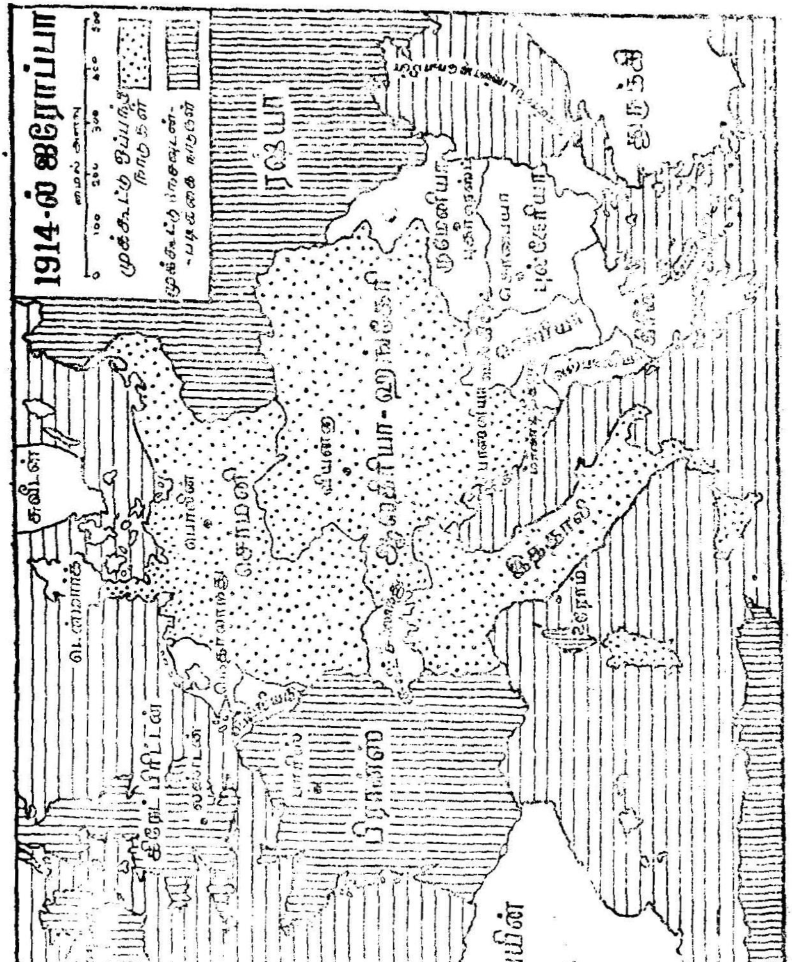

படம் 11. 1914-ல் ஐரோப்பா.

இழந்தவற்றைத் திரும்பப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணத் துடனேயே இருந்த பிரான்சு, ரஷ்யாவுடன் 1894ஆம் ஆண்டில்

இரட்டைக் கூட்டுறவு உடன்படிக்கை (dual alliance) செய்து கொண்டது. ஆப்பிரிக்க ஆசியக் கண்டங்களைத் தமக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்ளுவதில் பல சண்டைகள் ஏற்பட்டு ஓய்ந்த பின்னர், 1904ஆம் ஆண்டில் பிரான்சு இங்கிலாந்துடன் செய்து கொண்ட மனமார்ந்த நேசவுடன்படிக்கை (Entente Cordiale) 1907ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலோ-ரஷ்ய ஒப்பந்தங்கள் செய்யப் படவே, ஒரு முக்கூட்டு நட்பாய் (triple entente) மாற்றியமைக்கப் பட்டது. இவ்வேற்பாடுகளின் மூலமாகவும் 1902ஆம் ஆண்டில் பிரிட்டன் ஜப்பானுடன் செய்த நேசவுடன்படிக்கையின் மூலமாகவும், வளர்ந்து கொண்டே சென்ற ஜெர்மனிய வாணிக, கடல் ஆதிக்கத்தினின்றும் பிரிட்டன் தன்னைக் காப்பாற்ற முயன்றது. தன்னைத் தோற்கடித்த ஜெர்மனியின்மீது பிரான்சு பழிவாங்க ஆவலாயிருந்தது. ஜெர்மனியுடனும், ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியுடனும் ரஷ்யா போட்டி போட்டுக்கொண்டு, சமீப கிழக்கிலும் (Near East), பால்கனிலும் தன்னுடைய செல்வாக்கை நிலைநாட்ட முயன்றது. நடு ஐரோப்பிய வல்லரசு நாடுகள் (ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி) தங்களிடையே ஒத்துழைப்பு மூலம் தங்களுடைய பாதுகாப்பையும் அதிகாரத்தையும் பெருக்க முனைந்தன. பொதுவான நலன்களினாலும், இரகசிய உடன் படிக்கைகளினாலும் இவ்வாறு உறுதியாக அமைக்கப்பட்ட இரண்டு பெரிய இராணுவக் கூட்டுகள் தோன்றின. அவை ஒவ்வொன்றும் படைக்கலப் பெருக்கத்திலும் (race of armaments), குடியேற்ற நாடுகளை அமைப்பதிலும் ஒன்றோடொன்று போட்டி யிட்டுக்கொண்டு, ஒரு கூட்டு மற்றோர் இராணுவ கூட்டை எதிர்க்க ஆயத்தமாயிருந்தது. ஒவ்வோர் அரசியல் சூழ்ச்சிச் சண்டையும் (diplomatic conflict)—1904-05, 1908, 1911ஆம் ஆண்டுகளில் நாடுகளிடையே எழுந்த மொரோக்கோவைப் பற்றி பிராங்கோ-ஜெர்மன் தகராறுகள், 1908, 1912, 1913ஆம் ஆண்டுகளில் பால்கனில் தோன்றிய ஆஸ்திரோ-ரஷ்ய வழக்குகள், மற்றும் இவை போன்ற அநேக சிறிய சண்டைகள் எல்லாம் இந்த இருவகையான நேசவுடன்படிக்கைகளுக்கிடையில்] நெருக்கடியை உண்டாக்கின. மாபெரும் படைவலி மிக்க இந்த இரு தொகுதிகளுக்கும் இடையே நிலையற்ற அமைதியான சமநிலை சிறிது காலம் நிலவிவந்த போதிலும் 1914ஆம் ஆண்டில் இவற்றிலுள்ள நாட்டு அரசுகளுக் கிடையே தோன்றிய மாபெரும் சண்டையினால் அச் சமநிலையும் மாறிவிட்டது.

3. ஐரோப்பாவின் சிதைவு

"ஒரு நெருக்கடி தோன்றும்போது, அந்த நெருக்கடியை உண்டாக்கும் நாட்டுக்கும், அதை எதிர்த்து தற்காத்துக்கொள்ளும் நாட்டுக்கும் இடையே ஏற்படும் நிலை தான் சக்தி சமநிலை என்பதாகும். இது எண்ணிப் பார்க்கமுடியாத அளவுக்கு இருப்பதோடு, நிலையற்றதாகவும் இருக்கிறது. அமைதியை நிலை நாட்டுதல் என்ற வேலையானது, இரும்பு முனைகளைப் பொருத்தி அதன்மீது ஒரு கட்டடத்தை எழுப்பும் வேலையைப் போன்றது அன்று. அமைதியைத் தாங்கி நிற்கும் தூண்களை அல்லது அடிப்படைகளை உறுதிப்படுத்துதற்குச் சாந்து போன்ற எப்பொருளும் உதவாது. கோடைகாலத்தில் திடீரென எழும்பி வந்து இத்தூண்களின் மீது அமரும் தேனீக் கூட்டமோ, அல்லது இதில் கண்ணுக்குத் தெரியாத சிறு வெடிப்பின் மூலமாக ஏப்ரல் மாதத்தில் தோன்றும் நீர்த் திரளோ, இந்தத் தூண்களை ஒரு சிறிதளவே நிலைபெயரச் செய்யும்; ஒன்றோடொன்று மோதச் செய்யும். அதை எவரும் காணவோ, காதால் கேட்கவோ இயலாது; அவை சிதைந்து அழிவதை எந்த மனிதனாலும் தடுக்க இயலாது". 1932-ல் ஹெரால்ட் நிக்கல்சன் "பொது முகங்கள்" என்ற நூலில் இவ்வாறு எழுதினார்.

1910ஆம் ஆண்டில் நார்மன் ஆஞ்சல் (இவர் நைட் பட்டமும் நோபல் பரிசும் பெற்றவர்) என்ற பெரியார் வெளியிட்ட நூலின் பிரதிகள் மில்லியன் கணக்கில் விற்பனையாயின. அந்நூல் இருபது மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. மக்கள் மகிழ்ச்சியுடனும் மனநிறைவுடனும் வாழ்ந்த காலம் அது. அப்பொழுது அமைதி நடமாடிய செழிப்பான உலகம் ஒன்று உருவாகிக்கொண்டிருந்தது. மனிதர்கள் ஏற்கெனவே தொலைபேசிகளைப் (telephones) பயன் படுத்தினர். மோட்டார் கார்களை ஓட்டினர்; விண்ணில் பறந்து செல்லக் கற்றிருந்தனர். அப்பொழுது உலகின் பல்வேறு பகுதி கட்கு கடவுச் சீட்டுகள் (passports) இன்றிப் பிரயாணம் செய்யலாம். எல்லா நாடுகளின் நாணயங்களையும் (currencies) பன்னாட்டுப் பொன் நாணயத் திட்டத்தின் (International Gold Standard) மூலம் வெகு எளிதில் மாற்றிவிடலாம். பொருள்களும் குடிபுகுவோரும் (immigrants) எவ்விதத் தடையுமின்றி எல்லைகளைக் கடந்து செல்ல வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டது. வருமான வரிகளோ (income taxes)

தெரியாத காலம் அது. முடிவே இல்லாத 'முன்னேற்றத்தைப்' பற்றிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டினர் கண்ட கனவு மேலும் நல்ல வளர்ச்சி ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கையையூட்டியது.

ஆனுல், இம்மகிழ்ச்சிகரமான உலகத்தின் ஏறுக்கே துன்ப மாகிய நிழல் ஒன்றும் விழுந்தது. மனிதர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் வாணிக, போக்குவரவுத் தொடர்புகளால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தும், தாங்களே படைத்துக்கொண்ட கொடிய படைப்பான 'வல்லரசுகள்' என்ற அச்சத்திஞலும், பேராசையாலும் பிரிந்து கிடந்தனர். ஆங்கிலோ-ஜெர்மன் கடல் ஆதிக்கப் போட்டி மிக விறுவிறுப்பாக வும் தீவிரமாகவும் இருந்தது. டியூடோனிய சிலாவியத் தூதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எதிராய்ச் சூழ்ச்சி செய்யலாயினர். அநேக மக்கள் மற்றொரு போர் வரும் என்பதைக் கற்பனைகூடச் செய்தி ருக்கமாட்டார்கள். எனினும், அது தோன்றக்கூடிய ஒரு நிலைமை இருக்கத்தான் செய்தது. போர் ஏற்படக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் பற்றியும், அதன் கொடிய விளைவுகளைப் பற்றியும்தான் நார்மன் ஆஞ்சல் எழுதினர். அவர், தாம் எழுதிய நூலுக்குப் 'பெரிய திரிபுக் காட்சி : இராணுவ அதிகாரத்திற்கும் நாட்டு நலன் களுக்குமுள்ள தொடர்புபற்றிய ஓர் ஆராய்ச்சி' (The Great Illusion: A Study of the Relation of Military Power to National Advantage) என்று பெயரிட்டார். அரசியல்,பொருளாதார எல்லைகள் ஒருகாலும் ஒன்றுசேர்ந்து இணைந்து இருக்கமுடியாது. தற்காலச் சூழ்நிலையில் இராணுவ அதிகாரம், சமுதாயப் பொருளா தாரத் துறைகளுக்குப் பயனற்றது; ஒரு நாட்டின் செல்வத்தையோ அன்றி வியாபாரத்தையோ வன்செயலால் மற்றொரு நாடு அபகரித்துக் கொள்ள முடியாது. அன்றியும், 'போரில் வெற்றியே கண்டாலும் மக்கள் அடைய விரும்புவதை வெற்றியான போர்மூலம் ஒருகாலும் அடையமுடியாதென்பது திண்ணம்' என்று அவர் அந் நூலில் கூறிஞர்.

இதைப்போன்ற எச்சரிக்கைகளைப் பற்றிப் பலர் எண்ணிப் பார்த்தனர். ஆனுல், பண்டைக்கால முதலே இருந்துவந்த அதிகாரப்பெருக்கு என்ற விளையாட்டை எவ்வாறு நீக்குவது என்பதைப்பற்றி ஒருவரும் அறிந்தார்கள் இல்லை. ஆஞ்சல் எழுதிய கருத்துகளில் பல 'குறைகள்' இருப்பினும், பின் நிகழப் போவதை முன்னரே அறிவித்த பெருமை அவரைச் சாரும். பின்னர் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அவர் கூற்றுக்கு அரண் செய்தன. வல்லரசுகளுக்குள் போர் ஏற்பட்டால் அது இரு தரப்பினருக்குமே, அதாவது வெல்வோருக்கும், வெல்லப்படு வோருக்கும் பேரழிவைத்தான் உண்டாக்கும்; இறைமைக்கு

(அரசுக்கு) எதிராய் மற்றோர் இறைமை தன் இராணுவப் பலத்தைக் கையாண்டு ஒருகாலும் நேரிய குறிக்கோளை எய்த முடியாது என்று ஆஞ்சல் வாதித்தார். ஆனால், தீவினைப்பயனாய் மனிதரும், அரசியல் வல்லுநரும் எப்பொழுதும் பகுத்தறிவுடன் நடக்காது, தங்கள் உள்ளத்தில் வேரூன்றிவிட்ட மிகத் தொன்மையான கருத்துகளிலேயே கவனம் முழுவதையும் செலுத்திவருகின்றனர். 'நாட்டு நலன்,' 'நாட்டின் மதிப்பு,' ஓர் இனத்தாரின் பெருமை, நெறி முறையில் நிற்றல் ஆகியவற்றைப் போர்மூலமாக ஒருகாலும் அடைய முடியாதென்பது தருக்க முறையும், பண்டைய அனுபவமும் நமக்கு வலியுறுத்தி வந்தபோதிலுங்கூட, 'அமைதியை' விட மேற்கூறியவைகளே மிக முக்கியமானவை யென்று கருதப்படுகின்றன. 'இப்பெரிய திரிபுக் காட்சியே' மக்கள் உள்ளங்களை அடக்கி ஆண்டு வருகின்றது. எனவே, இப் பெரிய மனித சமுதாயம் மேன்மேலும் மீண்டும் குருதி வெள்ளத்திற்கும் பேரழிவிற்கும் பலியாகி வருவதைப் பார்க்கிறோம்.

ஹாப்ஸ்பர்க்கு சிம்மாசனத்திற்கு வாரிசான பிரான்சிஸ் கோமகனும், அவருடைய மனைவியும் சராஜிவோ என்ற பாஸ்னியா நாட்டின் தலைநகரில் 1914, ஜூன் 28-ல் கொலைசெய்யப்பட்டனர். (பாஸ்னியா நாடு முன்பு பெயரளவில் துருக்கியின் ஆட்சிக்குட்பட்ட ஒரு மாகாணமாக இருந்தது. அதைத் தன்னோடு இணைத்துக்கொண்டு ஒரு பெரிய செர்பிய நாட்டை உருவாக்க செர்பியா முயன்றது. எனவே, அதை ஆஸ்திரியா — ஹங்கேரி 1908-ல் தன்னோடு இணைத்துக்கொண்டது.) செர்பியன் அதிகாரிகளின் (officials) உதவியுடன் செர்பியக் கொடுமைக்காரர்களே மேற்கூறிய கொலையைச் செய்தனர். செர்பிய நாட்டை அழிக்க வேண்டும், அல்லது ரஷ்ய ஆதரவில் நடைபெறும் தென் சிலேவு சூழ்ச்சிகளுக்குத் தான் உட்பட்டுத் தன்னுடைய இரட்டை முடியரசு சிதைய வேண்டுமென ஆஸ்திரியா தீர்மானித்தது. அதனுடைய காபினெட் (Cabinet) ஏற்றுக்கொள்ளத் தகாத இறுதி எச்சரிக்கை (ultimation) ஒன்றைத் தயாரித்து, செர்பியாவுக்கு அனுப்பி, அது அனுப்பிய மறுமொழியை ஏற்க மறுத்து, ஜூலை 28-ல் செர்பியாவின்மீது போர் தொடுத்தது. தனது நம்பிக்கைக்கு உரிய ஒரே நேச நாடான வியன்னாவிற்கு ஆதரவு அளித்த பெர்லின், வல்லரசுகளுக்குள் அமைதிக்கு உரிய பேச்சுவார்த்தை நடத்தும்படி ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியை முதலில் வற்புறுத்திக் கூறவில்லை. பால்கனில் தனக்கு உள்ள செல்வாக்கை இழக்க மனமில்லாத ரஷ்யா செர்பியாவுக்கு ஆதரவு அளித்தது. செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிற்கு (ரஷ்யாவுக்கு) ஆதரவு அளித்த பாரிஸ் தன் ஒரே நம்பத்தக்க நேச நாட்டை (பிரிட்டனை) தன்னோடு சேரும்படி

கட்டாயப்படுத்தவில்லை. இத்தாலி எப்பக்கமும் சேராமல் தயங்கி நின்றது. இக் குழப்பத்தில் தன்னைப் பொறுப்பாளியாக்க விழையாத பிரிட்டன் மத்தியஸ்தம் செய்ய முன்வந்தது.

ஜூலை 30ஆம் நாள் அன்று ரஷ்யா போருக்காகத் தன் படைகளைத் திரட்டவே, ஜெர்மனி முதலில் இறுதி எச்சரிக்கை விடுத்துவிட்டுப் பின்னர் ஆகஸ்டு முதல் தேதியன்று போரில் இறங்கியது. பிரெஞ்சு காபினட்டு ரஷ்யாவுடன் சேரத் தீர்மானித்தது. ஆனால், அதே நேரத்தில் அது தற்காப்புக்காகவே அவ்வாறு செய்வதாகப் பொதுமக்களும், பிரிட்டனும் கருதவேண்டுமென்று விரும்பிற்று. ஜெர்மானியப் படை நடுநிலை நாடான பெல்ஜியத்தின் வழியே சென்று பிரான்சின்மேல் படையெடுத்து, ஆறு வாரங்களில் பாரிசைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்ற ஜெர்மனியின் 'ஷிலீபென் திட்டம்' பிரான்சின் குழப்பத்தை நீக்கியது. இத் திட்டப்படி ஜெர்மனி, ரஷ்யாவை (நீராவி உருளையை) எதிர்க்க முடிவு கட்டியது. ஆகஸ்டு 3ஆம் தேதி அன்று பிரான்சுடன் ஜெர்மனி போர்தொடுத்தது. பெல்ஜியம் படையெடுக்கப்பட்டவுடன் ஆகஸ்டு 4-ல் பிரிட்டன் ஜெர்மனியுடன் போர்தொடுத்தது. பெல்ஜியத்தின் நடுநிலைமையை ஒப்புக்கொண்ட ஓர் உடன்படிக்கைக்காக—அது எழுதப்பட்டுள்ள ஒரு 'துண்டுக் காகிதத்துக்காக', ஜெர்மன் சான்சலர் - பெத்மான் - ஹோல்வெக் என்பவர் கூறியதுபோல், பிரிட்டன் போரில் இறங்கிற்று. இச் சூழ்நிலையில் பிரிட்டிஷ் போர் அமைச்சர், சர் எட்வர்டு கிரே மிகவும் மனம் நொந்து, 'ஐரோப்பா வெங்கும் விளக்குகள் அணைக்கப்படுகின்றன. தன் வாழ்நாளையெல்லாம் வீணாக்கிவிட்ட ஒருவனைப்போல நான் வருந்துகின்றேன்' என்று கூறினார். இதை அடுத்து நடந்த போரில் அரசுகளின் பகைமையினால் பத்து மில்லியன் மக்கள் மடிந்து விழுந்தனர். கிழக்குப் பிரஷ்யாமீது படையெடுத்த ரஷ்யப்படை ஆகஸ்டுமாத இறுதியில் டானென்பர்க்கு என்னுமிடத்தில் சிதறடிக்கப்பட்டது. பிரான்சின்மேல் படையெடுத்த ஜெர்மானிய வீரர்கள் செப்டம்பர் மாத ஆரம்பத்தில் மார்னே என்னும் ஆற்றினருகில் பின்வாங்க நேரிட்டது. பின்னர் ஏற்பட்ட அகழிப் போரில் (trench) பீரங்கிப்படைகளும் (artillery), நச்சுவாயுவும் (poisonous gas), முதல் தடவையாய் விண்கப்பல்களும் கையாளப்பட்டன. எனினும், நெருக்கடி நிலையை (deadlock) மாற்ற முடியவில்லை. சோம், எய்ன், வெர்டன் முதலிய இடங்களில் தற்காப்பாளர்கள் முட்கம்பிகளுக்குப் பின்னாலிருந்து கொண்டு, இயந்திர பீரங்கிகளால் (machine guns) தங்களைத் தாக்கிய ஆக்கிரமிப்பாளர்களைச் சுட்டு வீழ்த்தினர். இராணுவ அறிவியல் கோர நடனமாடிற்று. கடல் யுத்தத்தால் ஏற்பட்ட விளைவுகளும்

நெருக்கடி நிலைமையை மாற்றின ; 'நடுநிலை' அரசுகளும் இடை விடாமல் தலையிட்டன; தாங்க முடியாத இன்னல்களிலும், குழப்பத்திலும் ஆழ்ந்து நின்ற உலகில் இறுதியாகக் கொடிய

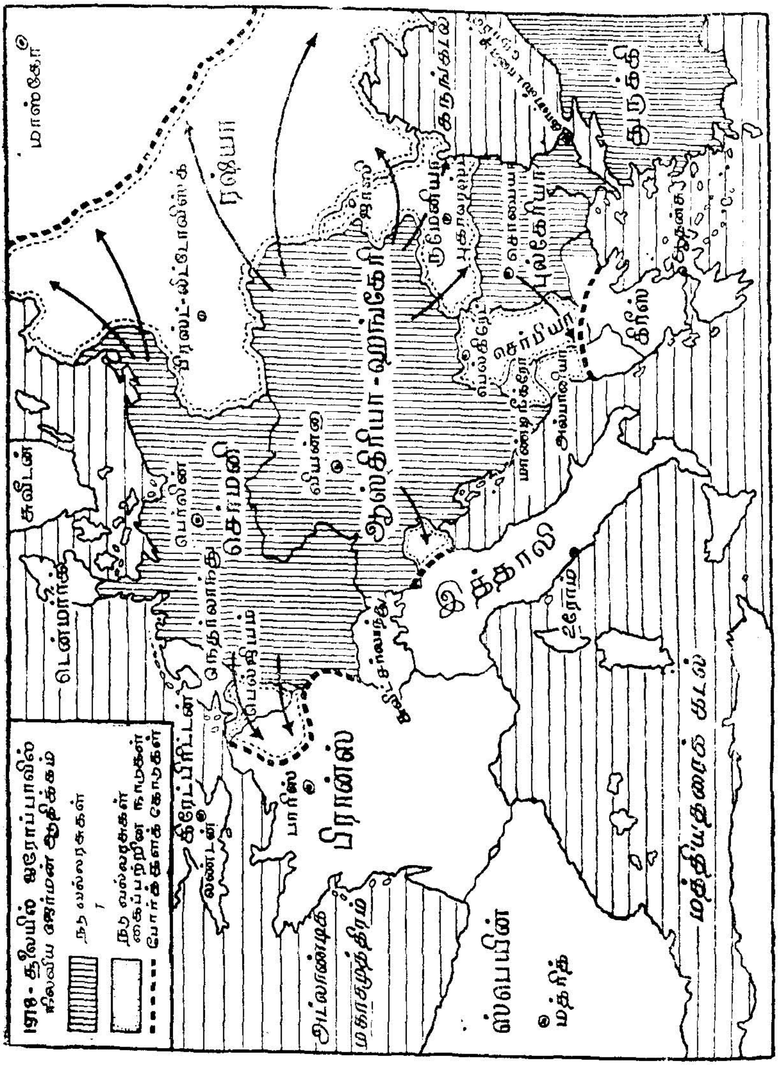

படம் 12. 1918, ஜூலையில் ஐரோப்பாவில் நிலவிய ஜெர்மன் ஆதிக்கம்

புரட்சி சக்திகள் தோன்றி இக் கொடூர இக்கட்டான நிலையை மாற்றின.

இம் மாபெரும் போர், வல்லரசுகள் சிறிய அரசுகள் என்ற வேறுபாடின்றி அவற்றின் குருதியைக் குடித்தது. அதனுல் வளங் குறைந்தது. வறுமையும் பிணியும் மக்களை வாட்டி வதைத்தன. தூரக்கிழக்கில் ஜப்பான் போரில் இறங்கிப் பசிபிக் கடலில் ஜெர்மனிக்குச் சொந்தமான தீவுகளையும் ஷான்டுங்கிலுள்ள கியோசௌவையும் கைப்பற்றியதோடன்றி 1915ஆம் ஆண்டில் சீனுவில் ஒரு காப்பரசு நாட்டை (protectorate) எழுப்ப முனைந்தது. ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள பிரிட்டிஷ் படைகள் ஜெர்மன் குடியேற்ற நாடுகளைக் கைப்பற்றின. ஐரோப்பாவில், இத்தாலி தன் ஆதரவைத் தனக்கு எதிர்மாருக அதிக ஆதரவு கொடுக்கும் நாட்டுக்கு அளிக்க முன்வந்தது. 1915, மே 24-ல் அது தனது முன்னுள் நேசநாடுகளை எதிர்த்துப் போர்செய்யலாயிற்று. 1914ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 5ஆம் தேதி துருக்கியும், 1915ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 14ஆம் தேதி பல்கேரியாவும் நடு ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுடன் (Central Powers) சேர்ந்தன. டார்டனல்ஸ் வழியே கான்ஸ்டான்டி நோபிளைக் கைப்பற்ற நேசநாடுகள் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் படுதோல்வி யடைந்தன. சர்பியா கடுந்தாக்குதலுக்குப் பலியாயிற்று. 1916ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 27-ல் நேசவுடன்பாட்டில் (Entente) சேர்ந்த ருமேனியாவும் விரைவில் கைப்பற்றப்பட்டது. ரஷ்யாவின் தோல்வியாலும் வீழ்ச்சியாலும் சார் அரசு (Tsardom) கவிழ்ந்தது (மார்ச்சு, 1917). அங்குத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட 'தாற்காலிக அரசாங்கத்தின்' (Provisional Government) போர் நடவடிக்கைகள் முறிந்தன. நவம்பரில் பொதுவுடைமைக் கொள்கை தன் வெற்றியை நிலைநாட்டியது. (1918, மார்ச் 4-ல்) கையெழுதிடப்பட்ட பிரெஸ்ட்லிட்டோவிஸ்க்கில் செய்யப்பட்ட அமைதி உடன்படிக்கையானது புதிய சோவியத் ஆட்சியின் மீது வெற்றிகொண்ட ஜெர்மனியால் திணிக்கப்பட்ட ஒன்றுகும்.

ஜட்லாந்துக்கு வெகு தொலைவில், 1916ஆம் ஆண்டு மே 31ம் நாள் பிரிட்டிஷ் கப்பற்படைகளும் ஜெர்மன் கப்பற்படைகளும் போரிட்டன. அதுவே இம் மாபெரும் போரில் நடைபெற்ற கடற்போர் (naval battle) எனலாம். பிரிட்டன் பெரு நட்டத்திற்குள்ளாகிய போதிலும், ஜெர்மன் கப்பற்படை தங்களுடைய துறைமுகங்களிலே தங்கிக் கொண்டு, 'யு' படகுகளைப் பயன்படுத்தி பிரிட்டிஷ் மறியலை முறியடிக்கவும் பிரிட்டனை முற்றுகையிடவும் முனைந்தது. சக்தி சம நிலையை நிலைநாட்டும் எண்ணத்தையும், நேசநாடுகளுக்குத் தேவையான போர்க் கருவிகள், பொருள்கள் முதலியவற்றை ஏற்றுமதி செய்வதால் தனக்குக் கிடைக்கும் ஊதியத்தையும் கருத்தில் கொண்டு, ஜெர்மனி

யானது நடுநிலை வணிக உரிமைகளை மீறிவிட்டது என்ற காரணங் காட்டி அதற்கெதிராய், 1917, ஏப்ரல் 16-ல் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு போரில் இறங்கியது. அக்டோபரில் கார்ப்பரேட்டோ என்னு மிடத்தில் இத்தாலி தோற்கடிக்கப்பட்டது. அடுத்துவந்த வசந்த காலத்தில் மேற்கு முன்னணியில் தன் படைகளைக் கொண்டுபோய்க் குவிக்க ரஷ்யா மேற்கொண்ட முயற்சிகளில் திடீர் முறிவு (debacle) ஏற்படவே, அதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு ஜெர்மன் மேலிடம் (High Command) பிரிட்டிஷாரை ஆமியன்ஸ், ஏப்பிரஸ் முதலிய இடங்களில் தோற்கடித்து, மார்னி ஆற்றுப் பக்கமாகப் பிரெஞ்சுக் காரர்களைத் துரத்தியடித்தது. எனினும், ஜூலை நடுவில், சாட்டோ-தியரி என்னுமிடத்தில் ஜெர்மனி தோல்வியடைந்தது; இதற்கு மார்ஷல் போஷ் என்பவரின் கூட்டுத் தலைமையில் அமெரிக்க, பிரெஞ்சு, பிரிட்டிஷ் படைகள் போராடி, ஜெர்மனியரை பெல்ஜி யத்தை நோக்கி விரட்டியடித்ததே காரணம். இவ் வீழ்ச்சியில் பல்கேரியாவும் துருக்கியும் சரணடைந்தன. ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி சிதைவுற்றது. ரோமனுவ் அரச குடும்பத்தைப் போன்றே, ஹாப்ஸ்பர்க், ஹோஹென் சோலன் அரச வமிசங்களின் முடிவும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. புதிய ஜெர்மன் அரசாங்கம் அமைதியை நாடியது. எனவே, 1918ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 11ஆம் நாள் போர் நிறுத்த (armistice) உடன்பாடு எழுதப்பட்டது. அதனுடன் மேலை மனித இனத்தையே அழித்த கறுமரணமென்ற (Blackdeath) கொள்ளை நோய்க்குப் பின்னர்த்தோன்றிய இந்தக் கொடிய பேராபத்தும் நீங்கியது. ஆனால், அதைவிடப் பெரிய ஒரு பேராபத்து தோன்றி அவர்களைக் கவ்வக் காத்திருந்தது. 1914ஆம் ஆண்டு முதல் 1918 வரை நடந்த 'உலக மகாயுத்தம்' அல்லது மாபெரும் போர், 'முதல் உலக மகாயுத்தம்' என்று மறுபெயரிடப் பட்டது.

'நடைப்பிணமாய்த் திரியும் எங்களின் நம்பிக்கையை நீங்கள் அழித்தால், ஒருகாலும் நாங்கள் அமைதி அடைய மாட்டோம்' என்று எழுதினார் ஜான் மக்கிரே. இவ் உலகம் முழுவதும் வாழ்ந்த மக்கள், உட்ரோ வில்சன் கூறியபடி, 'போரை நிறுத்தப் போர்' செய்யவும், இவ் வையத்தை மக்களாட்சியின் வாழ்விடமாய்ச் செய்யவும், 'அமைதிச் சங்கத்தை' நிலைநாட்டவும், மக்களுக்குச் சுதந்திரம் அளிக்கவும், அவர்களுடைய விவகாரங்களில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டவும் விழைந்தனர். ஆயினும், இவ்வுயர்ந்த நம்பிக்கை களெல்லாம் நிறைவேறுமல் பகற்கனவாகவே முடிந்தன. அதற்கு துரோகத்தைவிட, தீய எண்ணத்தைவிட, அல்லது அறிவின் மையைவிடக் குடிகளிடமும் அரசியல்வாதிகளிடமும் ஆற்றலில்லா மையே மூலகாரணம் என்று கூறுதல் மிகையாகாது. இவர்கள்

உலகப் போரின் இன்னல்களிலும் குழப்பத்திலும் துன்புற்ற மக்களுக்கு நாகரிகத்தின் அஞ்சத்தக்க ஆற்றல்களைப் பற்றி முன்னறிவிப்பு செய்யவோ, அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தவோ இல்லை.

வில்சன், கிளமென்ஷோ, லாயிட் ஜார்ஜ், ஓரிலாண்டோ போன்ற அரசியல்வாதிகள் சேர்ந்து இவ்வணியில் 'அமைதியை நிலைநாட்ட' முயன்றும், அன்னாரின் அரும் பணிகள் நல்ல பயன் தரவில்லை. அவர்கள் அனைவரும் பாரிசில் கூடினர். தன் நாட்டு மக்களைப் பொதுவுடைமைக் கொடுங்கோன்மையினின்றும் விடுவிக்கும் வீண் முயற்சியினால் விளைந்த உள்நாட்டுப் போரில் ரஷ்யா அப்பொழுது அகப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அது நேசநாடுகளின் முற்றுகையாலும், படையெடுப்பாலும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. ஹங்கேரியிலும் பவேரியாவிலுமிருந்த சோவியத் ஆட்சிமுறை (regime) அடியோடு அழிக்கப்பட்டது. எனினும், மாஸ்கோவின் பொதுவுடைமை ஆட்சியாளர்கள் பாழடைந்த தங்களுடைய நாட்டில் வாழ்ந்து வரலானார்கள். பின்லாந்து, எஸ்டோனியா, லாட்வியா, லித்துவானியா ஆகிய நாடுகளின் சுதந்திரத்தை ரஷ்யா ஒப்புக்கொண்டது. அது ருமேனியாவுக்கும், புத்துயிர் பெற்று மண்ணாசையுடன் விளங்கிய போலந்துக்கும் தன் மாகாணங்களை இழந்ததே தவிர, அமைதிக்காகஅணுவளவேனும் போராடவில்லை. அந் நாடுகள் அனைத்தும் ஒன்றுசேர்ந்து (Western cordon Sanitaire) போல்ஷிவிச முறைக்கு (Bolshevism) எதிராய்ச் செயலாற்றின. ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி சிதைந்து. மறைந்தது. அதனின்றுமே மன்னனில்லா மாக்யர் அரசு, சிறிய நாடாகத் துண்டாடப்பட்ட ஆஸ்திரியா, புதிய செக்கோசுலேவேக்கியா, பெரிதான ருமேனியா, விரிவடைந்த செர்பியா (யூகோஸ்லேவியா) முதலிய நாடுகள் உருவாயின.

வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையால் (ஜூன் 28, 1919), போர் ஏற்படுமுன் தனக்குச் சொந்தமான குடியேற்ற நாடுகள், ஆல்சாஸ், லொரெயின், சார்பிரதேசம், காரிடர் என்ற குறுகிய வழி, மேல் சைலேசியா ஆகியவற்றை ஜெர்மன் குடியரசு இழந்தது; அதன் படைகள் குறைக்கப்பட்டன; ஜெர்மன் தொழில் சிதைந்தது; ஜெர்மனியும் அதன் நேச நாடுகளும் ஆக்கிரமிப்புச் செய்ததாலேயே இப் போர் மூண்டது என்ற கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஜெர்மனி வெற்றிபெற்ற நாடுகளுக்கு 'இழப்பீடுகள்' செலுத்த நேரிட்டது. செயின்ட் ஜெர்மனியின் உடன்படிக்கை (ஆஸ்திரியாவுடன்), டிரையானன் உடன்படிக்கை (ஹங்கேரி),

நியூலி உடன்படிக்கை (பல்கேரியா), லாசேன் உடன்படிக்கை (துருக்கியுடன் செய்யப்பட்டது) முதலிய உடன்படிக்கைகள் பழைய முறைப்படி புதிய எல்லைகளை வரையறுத்தன; (துருக்கி

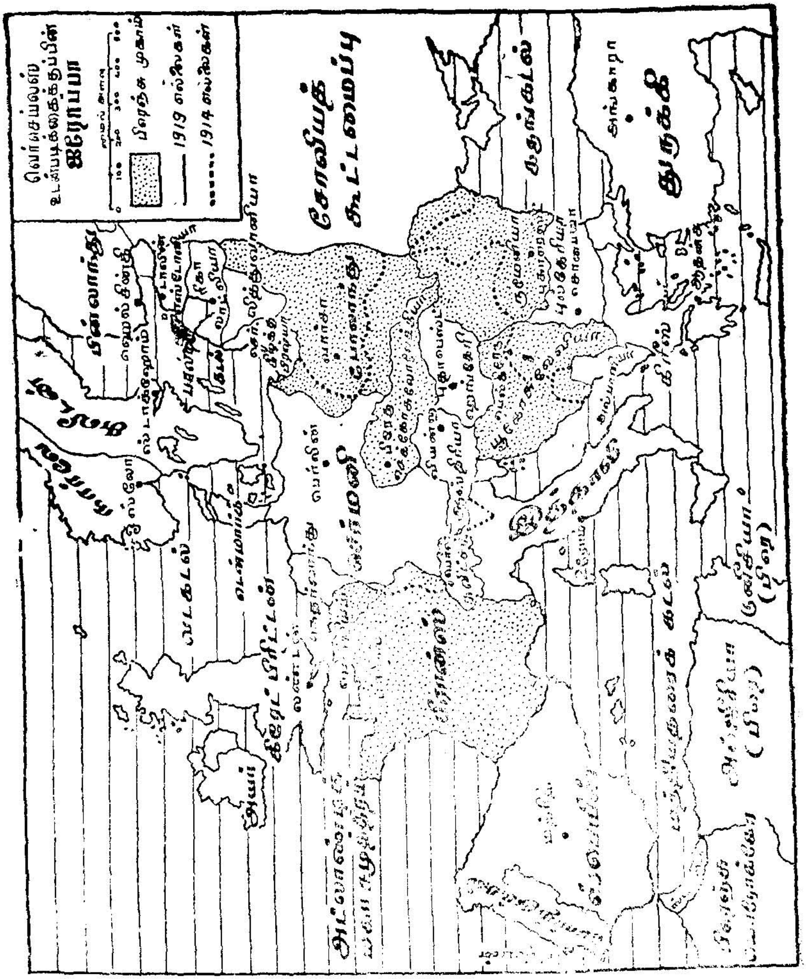

படம் 13.

யுடன் முன்னரே செய்யப்பட்ட செவ்ரஸ் உடன்படிக்கையை துருக்கிய தேசியவாதிகள் ஒப்புக் கொள்ள மறுத்து, கிரேக்கர்களைத் தோற்கடித்ததனுல், துருக்கியோடு லாசேன் உடன்படிக்கை என்ற மறு உடன்படிக்கை செய்யப்பட்டது.) அவ்வுடன்படிக்கைகள் புதியதாய் எதையும் சாதிக்கவில்லை. வெல்லப்பட்டோர்

இன்னலையும் இடைஞ்சலையும், வாகை சூடியோர் போரில் கிடைத்த செல்வத்தையும் துய்த்தனர். 1921ஆம் ஆண்டில் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கிடையில் அமைதி நிலவுவதுபோல் தோன்றியது. சர்வதேசச் சங்கம் (The League of Nations) அமைதியைக் காக்கவும் நடைமுறை நிலைமையைப் பாதுகாக்கவும் வேலை செய்தது. பெல்ஜியம், போலந்து ஆகிய நாடுகளுடன் செய்யப்பட்ட பிரெஞ்சு நேசவுடன்படிக்கைகளும், 'சிறிய நேசவுடன்பாடும்' (Little Entente) (பிரேகு, பெல்கிரேடு, புக்காரஸ்ட் முதலிய தலைநகரங்களைக்கொண்ட செக்கோஸ்லேவேக்கியா, யுகோஸ்லேவியா, ருமேனியா முதலிய நாடுகள் செய்த உடன்பாடு) ஒரு நிலையான அமைதியையும், ஒழுங்கையும் ஏற்படுத்தப் பேருதவி செய்தன. இவ்வாறு செய்யப்பட்ட இந்த நீண்ட போர் நிறுத்தம் முடிவடையுமுன்னரே, ஏன், எப்படி இவ் வேற்பாடுகள் எல்லாம் தவிடுபொடியாயின என்று எழும் வினாக்களுக்குப் பல விடைகள் தோன்றுகின்றன. ஆனால், மேலைக் குடியாட்சி நாடுகளில் ஏற்பட்ட வலிமைக் குறைவும், மிகவும் வெறுப்படைந்த மக்களும் கொள்கைகளைச் சரிவர உணராத வெறியர்களும் வன்முறைக் கோட்பாடுகளை ஆதரித்ததுமே, அரசுகளில் ஒரு புதிய முறையில் அதிகார அமைப்புகளைத் தோற்றுவித்தன என்று நாம் குறிப்பிடலாம். இப்போது 'வல்லரசுகளுக்கு வல்லரசாய்' விளங்கிய அமெரிக்கா, வில்சன் விரும்பிய சர்வதேசச் சங்கத்தில் சேராமல், 'ஒதுக்கக் கொள்கையைக்' (isolationism) கடைப்பிடித்தது. பாஸிசத்தின் வலைவீச்சில் 1922-ல் இத்தாலி சிக்கியது. ஐக்கிய சோவியத் சோசலிஸ்ட் குடியரசு வல்லரசாய் மீண்டும் தலைதூக்கிற்று. அதன் வலிமையையும் செல்வாக்கையும், சினத்தை முன்னிட்டோ அல்லது அச்சத்தாலோ, மேலை நாட்டுத் தலைவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவும், மதிக்கவும் மறுத்தனர். 1929-ல் ஏற்பட்ட மாபெரும் பொருளாதார நெருக்கடியானது (great depression) உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்த எண்ணற்ற மக்களை நொடிவுக்கும் (bankruptcy), வேலையின்மைக்கும், வறுமைக்கும் ஆளாக்கியது.

இதற்கிடையில் ஜப்பான் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு பாஸிசத்தை உருவாக்கி, 1931ஆம் ஆண்டில் மஞ்சூரியாவைக் கைப்பற்றி, 1937ஆம் ஆண்டில் சீனாவைக் கைப்பற்ற முயன்றது. 1933ஆம் ஆண்டில் ஜெர்மனி ஹிட்லரை வாழ்த்தி ஏற்றுக்கொண்டது. மேலும், வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையை அது உதறித் தள்ளிவிட்டுத் தன் வீரப்புகழை நிலைநாட்டப் படையைத் திரட்டியது. எதியோப்பியாவை வென்ற முசோலினி, பிராங்கோ ஸ்பெயினைக் கைப்பற்றப் பேருதவி புரிந்தார். ஜனநாயகத் தலைவர்கள் நடு

நிலைமைக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்த போதிலும், ரஷ்யாவிற் கெதிராய் 'பொதுவுடைமைக் கொள்கையை எதிர்த்துச் சிலுவைப் போர்' செய்பவர்களுக்கு ஆதரவளித்துப் போரைத் திருப்பிவிட்டு

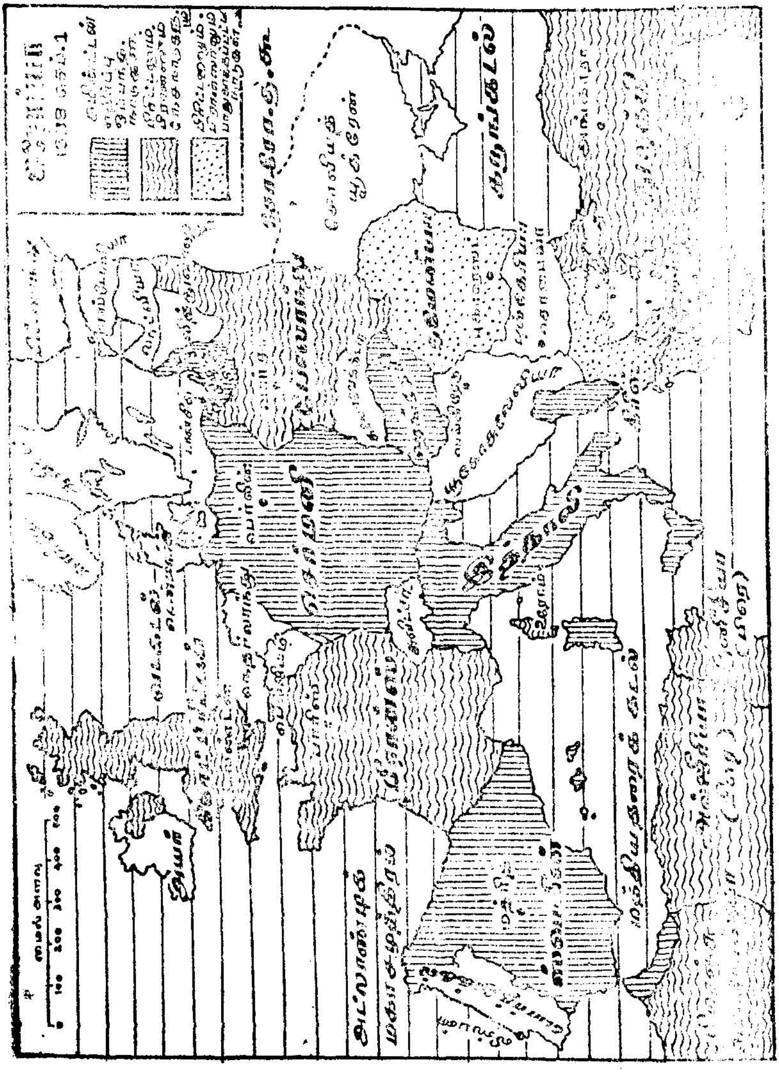

படம் 14. ஐரோப்பா, 1939, செப்டம்பர் 1.

அமைதியை நிலைநாட்ட முயன்றனர். மேலும், அவர்கள் பாஸிஸ்ட் ஆக்கிரமிப்புக்கு இசைந்தோ அல்லது மறைமுக ஆதரவளித்தோ

(connivance) வந்தார்கள். 1939ஆம் ஆண்டில் சர்வதேசச் சங்கம் மாண்டு மடிந்துபோயிற்று. வலிமை மிக்க பிரெஞ்சு முகாம் (bloc) பழங்கனவாய்ப் போயிற்று. ஹிட்லரின் ஆட்சி ரைன்லாந்தில் கோட்டை கொத்தளங்களை அமைத்து, மீண்டும் வலிமைப்படுத் திற்று. பெரிய இராணுவ எந்திரமொன்றைச் செய்து, ஆஸ்திரியா வையும் செக்கோசுலேவேக்கியாவையும் கைப்பற்றியது. இரண்டு போர்களில் வெற்றி பெற்ற இத்தாலி அச்சு நாட்டு நேச உடன் படிக்கையில் (Axis Alliance) பெர்லினுடன் சேர்ந்தது. சீனவில் ஜப்பான் போர் செய்துகொண்டிருந்தது. நவம்பர் 25, 1936ஆம் ஆண்டில் கோமின்டன் (பொதுவுடைமை) எதிர்ப்பு ஒப்பந்தத்தில் மூன்று பாஸிஸ்டு வல்லரசுகளும் ஒன்றுசேர்ந்தன. வெகு விரைவில் செப்டம்பர் 27, 1940-ல் பத்தாண்டு நேசவுடன்படிக்கை யும் அவை செய்துகொண்டன. தங்களோடு ரஷ்யா நேசவுடன் படிக்கை செய்வதற்கு எதிர்மாறுக ரஷ்யாவிற்கு மேலையுலகம் பல சலுகைகளைக் கொடுக்க மறுத்தது; பெர்லினுக்கெதிராக ஓர் உர மான கூட்டு அமைப்பதற்காகக் காலந்தாழ்த்திச் செய்யப்பட்ட ஆங்கிலோ - ஃபிரெஞ்சு முயற்சிகள் அனைத்தும் தோல்வி யடைந்தன. எனவே, ஸ்டாலினும் ஹிட்லரும் ஆகஸ்டு 23, 1939-ல் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டனர். அது அவர்க ளிடையே நடுநிலையை வலியுறுத்தி, ஆக்கிரமிப்பைத் தங்களுக்குள் தடைசெய்தது. போலந்தை அவை இரண்டும் தாக்க ஓர் உடன் படிக்கை (protocol) செய்துகொள்ளவும் இரகசியமாய் அதில் வழி செய்யப்பட்டது. லார்சாவின் உதவிக்கு வருவதாய் பிரிட்டிஷ், ஃபிரெஞ்சு அரசாங்கங்கள் உறுதிமொழி அளித்திருந்தும், மே மாதத்தில் போலந்தைத் தாக்க நாஸித் தலைவர்கள் திட்டமிட் டிருந்தனர்.

நாசிப் படைகள் போலாந்தைத் தாக்கியதும், செப்டம்பர் 1939-ல் புதிய போர் மூண்டது; நாசித் தலைவர்கள், போர் சிறிது நாட்களில் செலவு அதிகமின்றி முடிந்துவிடுமென்று நினைத் தார்கள். நாசி வீரர்கள் இயந்திரத் துப்பாக்கிகளையும், பீரங்கி களையும், பகைவரின் தற்காப்பு இடங்களைத் தகர்த்துவிடும் ஆயுதங் களையும் பயன்படுத்தினர். வெடிகுண்டு பாணங்களைச் சோனமாரி போலப் பொழிந்தனர். போரில் தலையிடாவிட்டால் எல்லாவற்றை யும் தாங்கள் இழக்க நேரிடும் என்பதை உணர்ந்த லண்டனும், பாரிசும் செப்டம்பர் 3ஆம் தேதி அன்று போரில் இறங்கின. கிழக்கில் அவர்களுக்கு உதவிக்கு இரண்டே நேசநாடுகள்தாம் இருந்தன. 1945 வரை துருக்கி நடுநிலை நாடாகவே விளங்கிற்று. இரண்டே வாரங்களில் தாக்கப்பட்டுக் கைப்பற்றப்பட்ட போலந்து, மீண்டும் ஒருமுறை ஜெர்மனிக்கும் ரஷ்யாவிற்கு

மிடையில் பிரிவினை செய்யப்பட்டது. அதனால் ஏற்பட்ட போரில் எஸ்டோனியா, லாட்வியா, லித்துவானியா ஆகிய நாடுகளில் 'காப்பரசு நாட்டை' மாஸ்கோ எழுப்பியதோடன்றி, பின்லாந்தைத் தாக்கி அதைத் தோற்கடித்தபின்னர் ஹெல்சிங்கு போர்சிடமிருந்து நில, இராணுவச் சலுகைகளையும் தன் வலிமையால் பெற்றது. இராணுவ பலத்தால் பாதுகாப்பையும் வெற்றியையும் நிலைநாட்டிவிடலாம் என்ற பெரிய திரிபுக் காட்சியை உணராதிருந்த அரசியல் வாதிகளும் தேசத் தொண்டர்களும் அந்த நோக்கத்தை ஒரு கோட்பாடாகக் கையாள முற்பட்டனர். அதன் விளைவுகள் முன் போலவே மக்கள் உயிருக்கு ஊறு விளைத்தன.

1940ஆம் ஆண்டு இளவேனிற் காலத்தில், ஜெர்மானிய பிளிட்ஸ்கு ரீகர் என்ற புதிய தரைப்படையினர் டென்மார்க்கு, நார்வே, லக்ஸம்பர்க்கு, நெதர்லாந்து, பெல்ஜியம், பிரான்சு ஆகிய நாடுகளை வென்று கைப்பற்றினர். இறுதியில் இவ்வாறு கொன்று வீழ்த்தப்பட்ட நாட்டை அடிக்க முசோலினி வருகிறான். கட்டாயப் படைச் சேர்ப்பின்மூலம் தன் படையைப் பெருக்கிக் கொண்டு, தானே நேரில் போர்செய்தலைத் தவிர்த்து, மற்றெல்லா வகையிலும் பிரிட்டனுக்குத் தன்னால் இயன்ற உதவியைச் செய்து, கடைசியில் அமெரிக்கா போரில் இறங்குகிறது. இந்தோசீனாவைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு ஜப்பான் போரில் இறங்குகிறது. மூன்று சிறிய பால்டிக் அரசுகளைத் தன் வலிமையால் இணைத்துக்கொண்டு, பாஸிஸ்டு முகாமில் ஹங்கேரி, பல்கேரியாவுடன் சேர்ந்திருக்கும் ருமேனியாவிடமிருந்து பெஸ்ஸரேபியாவையும், வடபுக்கோவினாவையும் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு ரஷ்யாவும் போரில் இறங்குகிறது. ஐரோப்பாவின் தனிப்பெருந் தலைவராய், சர்வாதிகாரியாய் ஹிட்லர் விளங்குகிறார். ஆனால், அவர் வானூர்திப் படை பிரிட்டன் போர்க்களத்தில் தோற்கடிக்கப்படுகிறது. சர்ச்சிலும், அவர் நாட்டு மக்களும் இப்போது தனிமையாய் இருப்பினும், சரணடைய மறுக்கிறார்கள். ஹிட்லர் காலந்தாழ்த்துகிறார். பின்னர்த் தன் படையெடுப்புத் திட்டங்களையே கைவிடுகிறார். ரஷ்யாவை நசுக்கினாலன்றித் தன் நாட்டைப் பாதுகாக்கவோ, இங்கிலாந்தைத் தான் வெல்லவோ இயலாதென்று போனபார்ட்டைப்போல் அவரும் முடிவு செய்கிறார். பெரிய புதிய படையெடுப்புக்கு ஆயத்தமாகிறார். பெல்கிரேடில் ஏற்படும் எதிர்ப்பால் அத் திட்டத்தைச் செயலாற்றுவதில் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. இறுதியில் ஏப்ரல், 1941ஆம் ஆண்டில் ஜெர்மன் படையாகிய வெர்மாக்ட்டு (Wehrmacht), யூகோசுலேவியாவையும், அடுத்து கிரீசையும் கைப்பற்றுகிறது.

ஜூன் 22, 1941-ல் ரஷ்யாமீது ஹிட்லர் படையெடுத்தார். இவ் வன்செயலுடன், போர் முற்றிலும் ஒருபுதிய நிலையை அடைந்தது. இப்போது பிரிட்டனும், சோவியத்யூனியனும் நேசநாடுகள்;

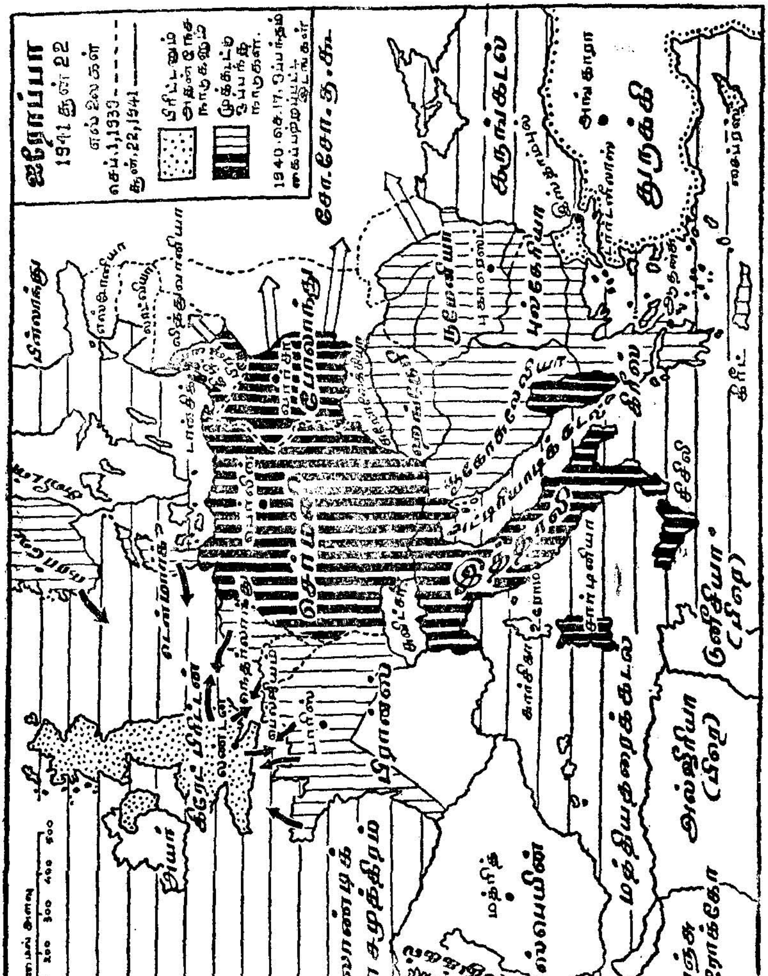

படம் 15. ஐரோப்பா, 1941, ஜூன் 22.

அவை இரண்டுக்கும் அமெரிக்கா 'கடன் குத்தகை' உதவி (land lease aid) அளித்தது. பெயரளவில் தான் அமெரிக்கா போரில்

பங்கு கொண்டது; பொருளாதாரச் சலுகைகளைப் பெறவேண்டு மென்றால், அதற்குப் பதிலாக இந்தோசீனா, சீனா ஆகிய நாடுகளி லிருந்து ஜப்பான் வெளியேறவேண்டும் (evacuate) என ரூஸ் வெல்ட்டும், ஹல்லும் வலியுறுத்தினர். அவ் அறைகூவலைச் செவி மடுத்த ஜப்பான், பெர்ல் துறைமுகத்தில் டிசம்பர் 7, 1941-ல் அமெரிக்காவிற்குப் பாடம் கற்பித்தது. உடனடியாய் பெர்லினும், ரோமும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளுக்கு எதிராய்ப் போரில் இறங்கின. இவ்வாறு உலக ஆதிக்கத்துக்காகப் பல இராணுவக் கூட்டுகளடங்கிய ஓர் உலகப் போராட்டம் நடைபெறும்போது, ரஷ்யாவும் ஜப்பானுமே அமைதியாய் இருந்தன. அவ் உலகப் போரில் முக்கூட்டு ஒப்பந்த (Triple Alliance) நாடுகளும், அவற்றின் துணை நாடுகளும் (Satellites), 'ஐக்கிய நாடுகளை', அதாவது, பிரிட்டன், அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், சீனா மற்ற நேசநாடுகள் அனைத்தையும் எதிர்த்துப் போர்செய்தன. ஆனால், டோக்கியோ அமெரிக்காவிற்கு எதிராய்ப் போர்செய்து வரும்போது, ரஷ்யாவிற்கு எதிராய்ப் போர் செய்த பெர்லின் தோற்றது. மாஸ்கோவின் தலைவாயிலில் டிசம்பர், 1941-ல் ஜெர் மானியப் படையாகிய வெர்மாக்ட்டு நிறுத்தப்பட்டு வந்த வழியே விரட்டியடிக்கப்பட்டது. தன் வெற்றிகளைக் கண்டு இறுமாப் படைந்த ஹிட்லர், ஐக்கிய சோவியத் சோஷலிஸக் குடியரசு வீழ்ச்சியுற்றதென்று அக்டோபரில் பேரறிக்கை வெளியிட்டார். ஜெர்மன் தொழிலைப் பாதி மாற்றியமைக்க ஆணையிட்டார். அவர் செய்த இச் சிறு பிழை பெருந் தவருய்ப் பின்னர் மாறிற்று.

போரால் விளைந்த எண்ணத்தொலையா இன்னல்களையும், கொடூரக் காட்சிகளையும், குருதிப் பெருக்கையும், வறுமையையும் பற்றி இங்கு விவரிக்க வேண்டியதில்லை. 1942-ல் உலகப் போர் அலைகள் பகைவனுக்கு எதிராய் அடிக்க ஆரம்பித்தன. ஜூன் ஆரம்பத்தில் நடுபசிபிக் மகாசமுத்திரத்தில் நடுவழிக்கு அருகில் நடந்த முதல் கடற்போரில், பிளெட்சர், ஸ்புரூவன்ஸ் என்ற அமெரிக்கக் கப்பல் தலைவர்களின்கீழ் வீராவேசத்துடன் போர் செய்த வலிமிக்க படையினரால் ஜப்பான் பெருந்தோல்வி யடைந்தது. அக்டோபர் இறுதியில் எகிப்திலுள்ள அல் ஆல்மீன் என்ற இடத்தில் மாண்ட்கோமெரியின் எட்டாவது சேனை ரோமலைத் தோற்கடித்துவிட்டு, பாலைப் பெருவழியே மேற்குத் திசை நோக்கிச்சென்று, ஐசன்ஹோவர் தலைமையில் படையெடுத்து வந்த ஆங்கிலோ - அமெரிக்கச் சேனைகளுடன் சேர்ந்து மொரோக்கோ சென்று, அங்கிருந்து நவம்பர் ஆரம்பத்தில் அல்ஜீரியாவிற்குப் போய் நின்றது. இரு சேனைகளும் சேர்ந்து மே, 1943-ல் அச்சுப்படைகளை ஆப்பிரிக்காவினின்றும் துரத்தி

யடித்தன. 1942-ல் ரஷ்யாவைப் புதிதாய்த் தாக்குவதற்கென வெர்மாக்ட்டு, வோல்கா ஆற்றின் தரையிலுள்ள ஸ்டாலின் கிரேடுக்குச் சென்றது. அங்கு 3,30,000 காலாட்படையையுடைய பாலசின் ஆருவது சேனை, நவம்பர் கடைசியில் ரஷ்ய வலையில் சிக்கி இரண்டு மாதங்கள் கழித்து சரணடைந்தது.

உலகத்தையும் ஐரோப்பாவையும் வாள்வீச்சால் மீண்டும் ஒன்றுபடுத்த இதுவரை எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளிலே மாபெரு முயற்சியான ஹிட்லரின் முயற்சி போரில் வெல்லப்பட்டோர்,

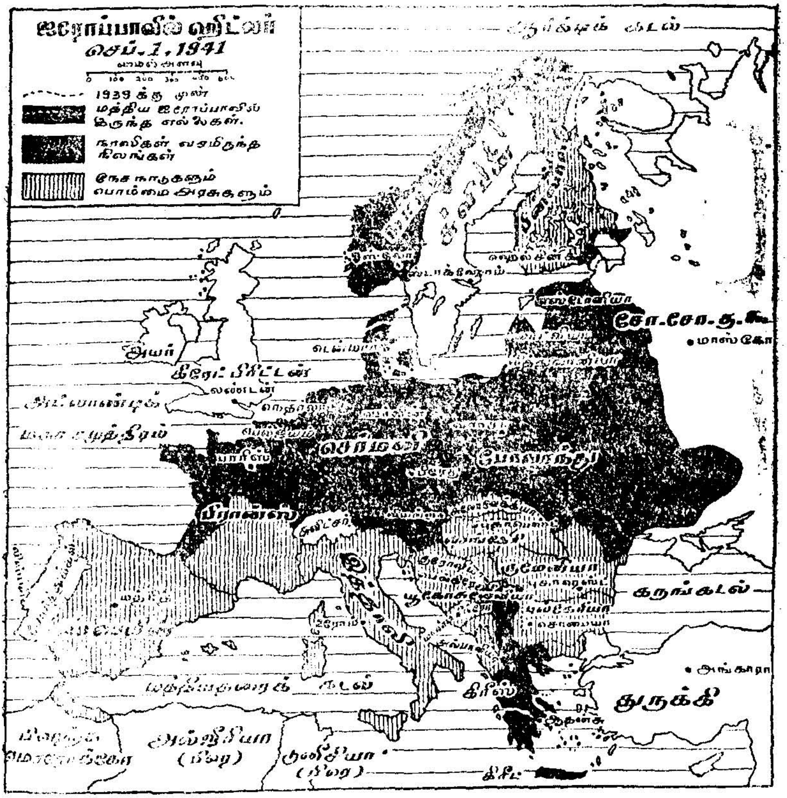

படம் 16. ஐரோப்பாவில் ஹிட்லர், 1941, செப்டம்பர் 1.

எதிரிகள் ஆகியோரின் வலிமையால் பயனற்றுப்போயின. ரூஸ் வெல்ட்டும் சர்ச்சிலும் விடுத்த 'நிபந்தனையற்ற சரணாகதி' (unconditional surrender formula) என்ற வேண்டுகோள் அமைதிக்கு அடிகோலவில்லை. அதற்கு மாருக முழு வெற்றி

அல்லது முழுத் தோல்வி என்ற நிலை தான் இருந்தது. ஜூலை, 1943-ல் நேசநாடுகளின் சேனைகள் சிசிலி மீது படையெடுத்து அதைத் தாக்கியவுடனேயே, முசோலினியின் ஆட்சி தகர்த் தெறியப்பட்டது. ஆனால், ஜெர்மானியர் அவரைப் பாதுகாத்தனர். ஆனால், இத்தாலியை ஜெர்மானியர் விடாப்பிடியாய்ப் பாதுகாத்து வந்தமையால், ஜூன் 4,1944 வரை ரோமை எதிரிகள் கைப்பற்ற முடியவில்லை. ஹிட்லரைக் கொல்வதற்காகச் செய்த சூழ்ச்சி (ஜூலை 20, 1944) தோல்வியடைந்தது. அது, போர்முடியுமுன்னரே ஹிட்லரின் ஆட்சி அழிந்து போகுமென்பதைக் காட்டிற்று. போரின் இறுதியில் அநேக ஜெர்மன் நகரங்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் தகர்க்கப்பட்டன. வெறிபிடித்த ஜப்பானின் எதிர்ப்பால் அந்நாடும் அதே தலைவிதிக்குப் பலியானது.

எங்ஙனம் சோவியத் படைகள் மாதத்திற்கு 40 மைல்கள் வீதம் கடந்து 30 மாதங்கள் மேற்குத் திசை நோக்கிச்சென்று பின் தாயகம் திரும்பித் தன் எல்லையிலுள்ள அன்னியனை—பகைவனைத் துரத்தியடித்துவிட்டு, ருமேனியா, பின்லாந்து, பல்கேரியா ஆகிய நாடுகளில் ஆகஸ்டு, செப்டம்பர் மாதங்களில் அமைதியை நிலைநாட்டிவிட்டு, 1944-ல் யூகோசுலேவியா விடுதலையடைய வழிகோலிவிட்டு, போலந்துக்குள் புகுந்து புதாபெஸ்ட்டையும் வியன்னுவையும் தாக்கிக் கைப்பற்றி, இறுதியாய் பெர்லினைக் (மே 2, 1945) கைப்பற்றின என்பதையும், எங்ஙனம் ஐசன்ஹோவரின் சேனைகள் நார்மண்டி கடற்கரையையடைந்து (ஜூன் 6, 1944) வடபிரான்சிலுள்ள தற்காப்பாளரைத் தோற்கடித்துப் பாரிசை விடுவித்துவிட்டு, பெல்ஜியன் 'போர்க்களத்தில்' (டிசம்பர்-ஜனவரி, 1944-45) தோல்வியடைந்து, கடைசியில் ரைனையடைந்து, ரூர் பள்ளத்தாக்கில் எதிரியின் 400,000 காலாட்படைகளைக் கைப்பற்றி, எல்ப் ஆற்றினருகில் ரஷ்யருடன் சேர்ந்து, பொவேரியாவைச் சுற்றி வளைத்துக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, செக் எல்லைகளை யடைந்து, எதிரிப்படைத் தலைவர்களைத் தங்களுக்குச் சரணடையச் செய்தது என்பதையும், எங்ஙனம் மே, 7-8, 1945-ல் ஐரோப்பாவில் எங்ஙனம் போர் முடிவடைந்தது என்பதையும், ஹிட்லரும் முசோலினியும் எங்ஙனம் மறைந்தனர் என்பதையும், குடால்கால்வாய், நியூகினியா, சாலமன்தீவுகள், செய்ப்பன், குவாம் ஆகிய தீவுகளும் மற்றத் தீவுகளும் கடுமையாய் நடந்த போராட்டங்களுக்குப் பின்னர் கைப்பற்றப்பட்டனவென்பதையும், எங்ஙனம் ஜப்பானிடமிருந்து பர்மாவும் பிலிப்பைன்சும் விடுவிக்கப்பட்டன என்பதையும், ஐவோ ஜிமாவையும் ஓக்கினுவாவையும் எடுத்துக் கொள்ள எவ்விதம் வெறிபிடித்த எதிரி வீணில் போராடினுன் என்பதையும், ஆசியப் போரில் எவ்விதம் சோவியத் குடியரசு தலையிட்டதென்பதையும்,

எவ்விதம் ஹிரோஷிமாவும் நாகசாகியும் அணுகுண்டால் அழிந்தன என்பதையும் எவ்விதம் ஆகஸ்ட்டு 14, 1945-ல் டோக்கியோ சரணடைந்தது என்பதையும், போரின் இறுதிக் கொலை சம்பவங்களையும் பற்றி விவரமாக வரையும் பொறுப்பை இராணுவ வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கு விட்டுவிடலாம். இந்நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும், இவற்றிற்கு அதிகமானவற்றையும் பற்றியும் எண்ணற்ற நூல்களைப் படித்து அறிந்து கொள்ளலாம். (படம் 17-ஐப் பார்க்கவும்.)

பொது வெற்றியால் விளைந்த விளைவுகளெல்லாம் வெகு விரைவில் பயனற்றுப் போயின என்றால், அது இடர்களிலும் இன்னல்களிலும் இழைந்து நிற்கும் இக் காலத்தை முன்னரே உலகுக்கு அறிவித்த ஓர் அறிகுறி என்று கூறலாம். அட்லான்டிக் சாசனம் (Charter), 'நான்கு உரிமைகள்', ஐக்கிய நாடுகளின் அமைப்பு (UNO) ஆகியவற்றின் நேரிய விழைவுகளும், சீரிய நோக்கங்களும் போரில் வாகை புனைந்தோருக்குள் நடந்த பூசல்களாலும், ஆசியாவின் கிளர்ச்சியாலும் நடைமுறையில் நிறைவேறாமல் போயின. போரின் இறுதியில், 1945-ல் வெற்றி முரசு கொட்டியது எதுவென்றால், அது போரின் மூலமாக வளரக்கூடிய பொதுவுடைமைக் கொள்கையின் சர்வாதிகாரமே அன்றி, போரினால் வளர்ச்சி பெறாத குடியாட்சி முறை அன்று. முதல் உலக மகாயுத்தத்தில் பொதுவுடைமைக் கொள்கை ரஷ்யாவைக் கைப்பற்றியது. இரண்டாவது உலகப் போரில் கிழக்கு ஐரோப்பா, பால்கன் தீபகற்பம், சீனா ஆகிய நாடுகளை அது கைப்பற்றி, தென்கிழக்கு ஆசியா, இத்தாலி, பிரான்சு ஆகிய நாடுகளில் புதிதாய்ப் பொதுவுடைமை மதத்திற்கு மாறியோரின் ஆதரவைப்பெற்றது. உடனே அமெரிக்கா விழிப்படைந்து சுதந்திர உலகத்திற்குப் பேராதரவும் படைக்கலனும் அளித்து, அதைக் 'கெடுபிடிப் போரில்' காத்து, அதைப் பொதுவுடைமைக் கொள்கையின் பேராபத்திலிருந்து காப்பாற்றும் பொறுப்பையும் தலைமையையும் பெற்றது.

விளைவுகளை யெல்லாம் இறுதியில் தோற்றுவிக்கும் இயல்புள்ள 'அதிகார அரசியலை'ப் பற்றி இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும். மியூனிச் உடன்படிக்கையில் (அக்டோபர் 1, 1938) மேலை வல்லரசுகள் தங்கள் செல்வாக்கு அனைத்தையும் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் இழக்க நேரிடவே, அதனால் ஜெர்மனிக்கும் ரஷ்யாவுக்கும் இடையில் கிழக்கு ஐரோப்பியப் பிரிவினை செய்யப்படுவதென்பது 'தவிர்க்க ஒண்ணாத'தாக இல்லாவிடினும், அது ஏற்படக்கூடியதாகவே ஆகிவிட்டது. ரஷ்யாவை அழிக்க நாஸிகள் முடிவு செய்யவே அவர்களை எதிர்ப்பதில் தான் வெற்றிபெற்றால் கிழக்கு ஐரோப்பாவை சோவியத் துணைநாடுகளுக்கு இருப்பிடமாக்க

வேண்டும் என்று ரஷ்யா முடிவு கட்டியது. போரில் சர்ச்சில் வலியுறுத்தியவாறு பால்கன் வழியாய் நாசி ஐரோப்பாமீது மேலை நாடுகள் படையெடுத்திருந்தால் பொதுவுடைமைக் கொள்கை அங்குப் பரவுதலை அவை தடுத்திருக்கலாம். அல்லது அதன் செல்வாக்கையாவது குறைத்திருக்கலாம். இராணுவக் காரணங்களுக்காகப் பின்னால் வரப்போகும் அரசியல் விளைவுகளைச் சிறிதும் சிந்திக்காது, இத் திட்டத்திற்கு அமெரிக்கா மறுப்பு ஆணை (Veto) இட்டது. அதன் பின்னரே சர்ச்சில் மாஸ்கோவுடன் பால்கனில் செல்வாக்கு மண்டலங்களைப் (sphere of influence) பற்றிய ஓர் 'ஒப்பந்தம்' செய்யத் துணிந்தார். மாஸ்கோ அதை ஒப்புக் கொண்டது; வாஷிங்டன் எதிர்த்தது. இவ்வாறு காலந்தாழ்த்தப் பட்டதனாலும், மேலை நாடுகளின் 'இரண்டாம் முன்னணி' (front) சரியாய் அமையாததாலும் கிரெம்லின் கிழக்கு ஐரோப்பாவைக் கைப் பற்ற ஏதுவாயிற்று. அட்லான்டிக் வல்லரசுகளுக்கும் சோவியத் குடியரசுக்கு மிடையில் ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, பால்கன் ஆகிய நாடுகள் பிரிவினை செய்யப்படவேண்டும் என்ற விழைவு இரண்டாவது உலகப் போரின் சூழ்ச்சிச் செயல்களிலேயே உள்மறைவாய் அமைந்திருந்தது எனலாம்.

விடுதலை பெற்ற அரசுகளில் 'ஜனநாயகத்தை' நிலைநாட்டுவதாய் யால்டாவில் (பிப்ரவரி, 1945) ரூஸ்வெல்ட்டிடமும் சர்ச்சிலிடமும் உறுதி அளித்திருந்த ஸ்டாலின், பாதுகாப்பு தன் ஆற்றலைப் பெருக்கிக்கொள்ளல் ஆகியவற்றைப்பற்றிப் பொலிட்பீரோவின் திட்டங்களைச் செவிமடுத்தார். அதில் அக்கறை காட்டியவுடன் அவர் சொன்ன சொல்லைப் புறக்கணித்துவிட்டார். அவர் சொல் நீரில் எழுதின எழுத்தாயிற்று என்ற அவநம்பிக்கை ஏற்பட்டது. நலிந்து மெலிந்து காணப்பட்ட அமெரிக்கா, நொடிந்துபோன பிரிட்டன், வலிவிழந்திருந்த பிரான்சு ஆகிய நாடுகளால் ஸ்டாலின் அறைகூவலைச் சமாளிக்க முடியவில்லை. அதிகாரமில்லா அறைகூவல்கள் பயன்தரா அல்லவா? எனினும், இதன் விளைவுகளை ஒத்துக்கொள்ளுதலென்பதும் ஏற்கக்கூடியதன்று. எனினும், தூர கிழக்கில் பெருகும் ரஷ்யாவின் அதிகாரத்தையோ கொரியாப் பிரிவினையையோ சீனாவில் பொதுவுடைமைக் கொள்கை வெற்றி பெறுதலையோ தடுத்து நிறுத்தும் ஆற்றல் அமெரிக்காவிடம் இல்லை. தன் வலிமையின்மைக்காக அவற்றின் விளைவுகளை ஏற்றுக்கொள்ளவும் அது விரும்பவில்லை. எனவே, பொதுவுடைமைப் பேரரசின் பேய்ப்பிடியினின்றுதன்னையும் சுதந்திர உலகையும் பாதுகாக்கவும், உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசும் பொதுவுடைமையாரின் போக்கையும் அறைகூவலையும் இனியாவது சமாளிக்கவும் அது இந் நூற்றுண்டு நடுவில் முடிவு செய்தது. அதற்கான முயற்சிகளிலும்

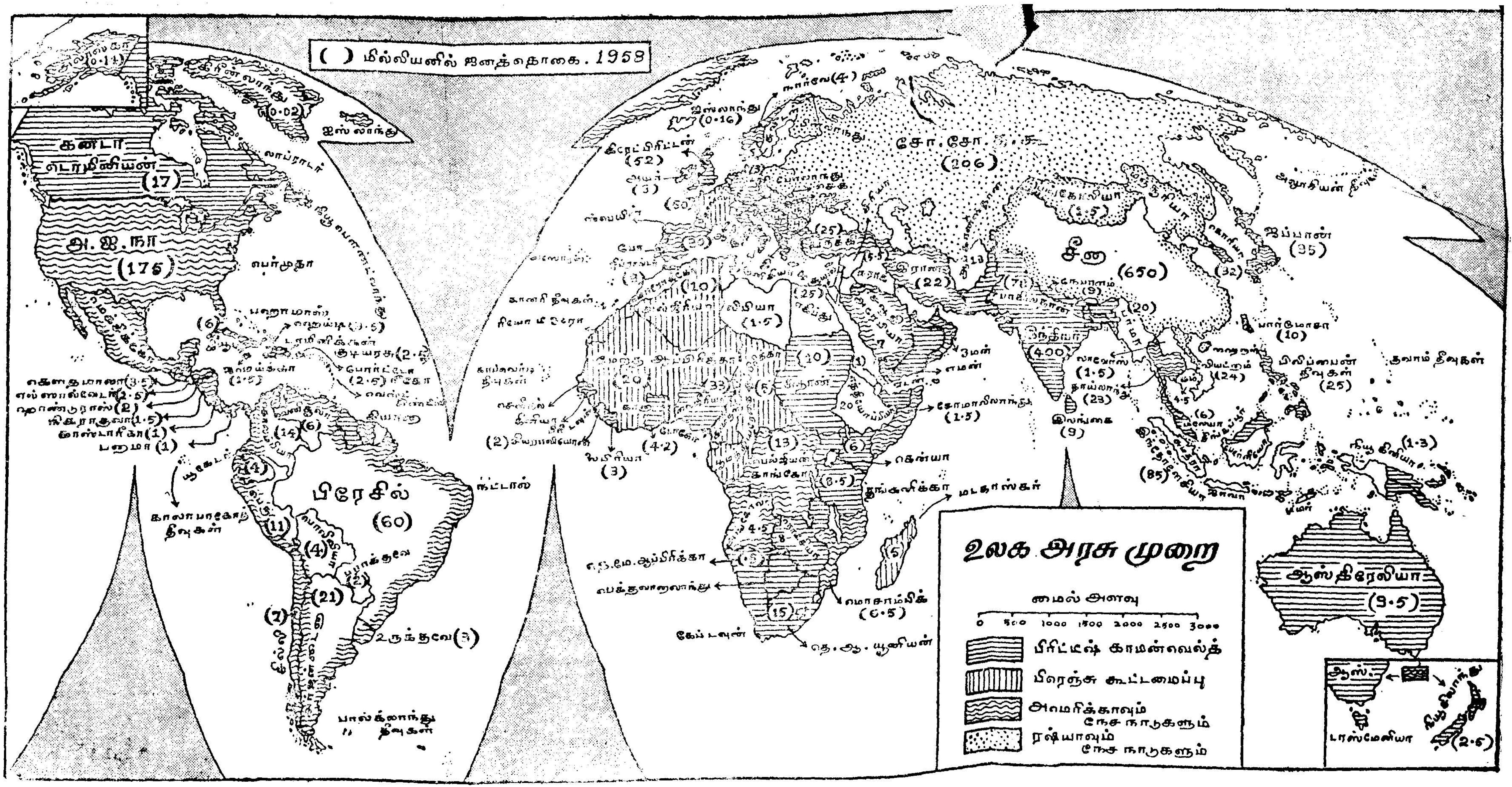

( ) மில்லியனில் ஜனத்தொகை. 1958
கனடா டொமினியன் (17)
அ.ஐ.நா (175)
லாப்ரடார்
பெர்முதா
ஐஸ்லாந்து
குவாதமாலா (3.5)
எல் ஸால்வடார் (2.5)
ஹாண்டுராஸ் (2)
நிகராகுவா (1.5)
கோஸ்டாரிகா (1)
பனாமா (1)
காலாபாகோஸ் தீவுகள்
பிரேசில் (60)
பாராகுவே
உருகுவே (3)
பால்க்லாந்து தீவுகள்
கானரி தீவுகள்
கேப்வெர்டு தீவுகள்
லைபீரியா (3)
நார்வே (4)
ஐஸ்லாந்து (0.16)
கிரேட் பிரிட்டன் (52)
(206)
லிபியா (1.5)
ஈரான் (22)
சீனா (650)
ஜப்பான் (95)
அலூஷியன் தீவுகள்
நேபாளம் (9)
இந்தியா (400)
இலங்கை (9)
எமன்
சோமாலிலாந்து (1.5)
கென்யா
தங்கனிக்கா
மடகாஸ்கர்
பெச்சுவானாலாந்து
மொசாம்பிக் (6.5)
கேப் டவுன்
தெ.ஆ. யூனியன்
பார்மோசா (10)
லாவோஸ் (1.5)
தாய்லாந்து (23)
வியட்நாம் (24)
பிலிப்பைன் தீவுகள் (25)
குவாம் தீவுகள்
ஆஸ்திரேலியா (9.5)
ஆஸ்.
டாஸ்மேனியா
நியூசிலாந்து (2.5)
உலக அரசு முறை
மைல் அளவு
0 500 1000 1500 2000 2500 3000
பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த்
பிரெஞ்சு கூட்டமைப்பு
அமெரிக்காவும் நேச நாடுகளும்
ரஷ்யாவும் நேச நாடுகளும்

அது முனைந்து நின்றது. அமெரிக்காவிற்கு எதிராய்த் தற்காப்பு என்ற திரைக்குப் பின்னால் வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போதெல்லாம் தன் வலிமையையும் செல்வாக்கையும் பெருக்கும் தீவிர முயற்சியில் புதிய எதிரியாகிய ஸ்டாலின் ஈடுபட்டார்.

இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுவில் கெடுபிடிப்போரின் கொடுமையானது கிழக்கிலும் மேற்கிலும் வாழும் மக்கள் உள்ளங்களில் ஊடுருவிப் பாய்ந்து, அவர்களை வாட்டி வதைத்து, மதியை மயக்கி, உலகச் சமுதாயத்தையே இரு கூறாய்த் துண்டாடி அவை ஒவ்வொன்றும் மாபெரும் போரில் தன் வலிமையைக் காட்டத் துணியும்படிச் செய்தது. அனைத்துலக அரங்கில் பண்டைய அதிகார அமைப்பு முறையே மீண்டும் தோன்றி நடிக்கப்படலாயிற்று. வல்லரசுகளான (Super powers) பண்டைய எகிப்தும், அசிரியாவும், கிரீசும், பாரசீகமும், ஆதென்சும், ஸ்பார்ட்டாவும், ரோமும், கார்தேஜும் நடித்த பழைய நாடகங்களையே அமெரிக்காவும், ரஷ்யாவும் மீண்டும் நடிக்கவேண்டியதாயிற்று. அந் நாடகத்தின் நோக்கம், வெற்றிமாலை சூடியோனின் தலைமையின் கீழ்ப் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் பேரதிகாரத்தில் உலகம் ஒன்றுபடுத்தப் படுதல் வேண்டும். படைக்கலக் குவிப்பாலும், நேசவுடன்படிக்கைகளாலுமே இவ்வளப்பரிய மாற்றத்தைச் செய்ய முடியும். போர் வலிமையாலும், படைவலியாலுமே இக் குறிக்கோளை எய்த வேண்டியிருந்தது. அமெரிக்கர்களும் அநேக ஐரோப்பியர்களும் மூன்றும் உலகப் போரைத் தவிர்க்க முடியாது என்று எண்ணினர்; 'சுதந்திரத்திற்கும்' 'அடிமைத்தனத்திற்கும்' இடையில் மற்றோர் இறுதிப் போராட்டம் நடக்கவிருப்பதாய் நினைத்தனர். பெரும்பாலான ருசியரும், ஸ்டாலினைப் பின்பற்றிய எல்லாப் பொதுவுடைமையரும், ஸ்டாலினுக்கு இரங்கினோரும் 'அமைதியை'ப் பற்றியே பேசினர். ஆனபோதிலும், மற்றொரு போர் வரப் போவது உறுதி என்றும், அப்போரில் 'சோசியலிசத்தின்' (Socialism) முற்போக்குச் 'சக்திகளும்', 'முதலாளித்துவம்' (Capitalism) 'ஏகாதிபத்தியம்' முதலியவற்றின் 'பிற்போக்குச்' சக்திகளும் போரிடுவது திண்ணம் என்றும் ஐயந்திரிபற எண்ணினர்.

எண்ணற்ற மக்கள் இவ்விதம் மிகப் பெரிய குறிக்கோளை எதிர்பார்த்துத் திரிபுணர்வடைதல் மிக எளிது. உண்மையை ஒளிக்காது மறைக்காது உள்ளவாறே இவ்வுலகம் படம்பிடித்துக்காட்டவில்லை என்பது பெரும்பாலான மக்களின் கூற்றிலிருந்து தெரியவருகிறது. அன்றியும், உண்மையின் ஒரு சிறு பகுதியைத் திரித்துக்

காட்டி, இருபதாம் நூற்றுண்டின் நடுப் பத்தாண்டுத் தொகுதிகளில் வாழ்ந்த மனித சமுதாயத்தின் தலைவிதியை நிர்ணயித்த சக்திகளி னின்று வெகு தூரம் விலகியுள்ள கற்பனைகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டியது உலக நிழற்படம்.

இப் பெருமாயையை (Great Illusion) மக்கள் ஏன் நீண்ட காலம் நம்பினர்? எப்படி நம்பினர்? அதன் பொய்மையை மக்கள் எங்ஙனம், ஏன் மெதுவாகவும் மனமில்லாதும் உணர ஆரம்பித்தனர்? புதிய காலத்தின் உண்மைகளென்ன? என்ற வினுக்களுக்கு நாம் பின்னுல் மறுமொழி பகரலாம். இங்கு, இப் புதிரைக் கண்டுபிடிக்கத் துப்புகளாய் விளங்கும் ஒருசில கருத்து களில் நாம் கவனம் செலுத்துவோம். ருசியாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்குமிடையில் புதிய சண்டை ஏற்பட்டிருப்பின், அது அணுப்போர்க் கருவிகளைக் கொண்டே நடத்தப்பட்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அமெரிக்காவின் அணுப்போர்த் தளவாடங்கள் செய்யும் தனி உரிமையை மார்க்சீய மஸ்கோவி 1949-ல் தகர்த்தது. அப்புதிய போர்க்கருவிகளால் எல்லாப் போர் முறைகளும், பழைய அதிகார அரசியலும் வழக்கொழிந்து (obsolete) போயின. மக்களாலும் அரசியல் வல்லுநராலும், ஏன், கடந்த காலத்தின் அடிமைகளால்கூட உண்மையை உணர முடியவில்லை. அதிகாரத்தின் சிக்கல்களைத் தீர்க்க அவர்களுக்குத் தெரிந்த வழிகளைத் தவிர, வேறுவழிகளைக் கண்டுபிடிக்கும் கற்பனு சக்தியும் அவர்களிடம் இல்லை. உலகின் மாபெருந் தலைநகர்களில் அன்ருடம், ஆண்டுதோறும் அரசியல் விஷயங்களை முடிவுசெய்யும் அதிகாரமுடையோர், கடுஞ்சீற்றங்கொள்ளும் சூழ்நிலையில்கூட, தங்கள் அதிகார மோகத்தில் விசையைத் தட்டி உடனே போர் செய்யவில்லை; அவ்வாறு செய்திருப்பின், மூன்ருவது உலகப் போர் ஏற்பட்டிருப்பது திண்ணம். அணுகுண்டுகள், நீர்வாயுக் குண்டுகள் ஒருபுறமிக்க, படைக்கலக் குவிப்பாலேயே மிக நெருக்கடியான முட்டுநிலை ஏற்பட்டுவிட்டமையால், கூட்டுகள் ஏற்படுத்தியிருந்த நாடுகள்கூடத் தங்கள் படை வலிமை மிக்க தென்று கருத முடியவில்லை. அன்றியும், வெற்றியளிக்கக் கூடிய புதிய வழிகளையாவது அவைகள் வகுத்தனவாவென்ருல், அதையும் செய்யவில்லை. உலக அணுகுண்டுப் போர் ஏற்படின், அது ஒரு ரோமில் இல்லாமல், இரு கார்த்தேஜ்களில் ஏற்படும்; அதாவது, உலகமெங்கும் ஏற்படும் என்று மக்கள் அனைவரும் பதற்றமடைந்தனர். அதாவது, போர் நிகழின், அது காட்டுத் தீயைப் போல உலகமெங்கும் மிக விரைவில் பரவி, நாடுகளுக்கு அழிவும் உயிர்களுக்கு ஊறும் விளைவிக்கும் என்ற பேரச்சம் மக்களிடம் குடி கொள்ளலாயிற்று.

அப் பேரச்சத்தின் விளைவுகள் பல. பின்னர் வல்லரசுகள் புதியதாய்த் தமக்குள் சண்டையிட நேரிடுகையில், குறிப்பிட்ட இடங்களிலேமட்டும் தம் போர்ச்செய்தன. உலகப் போருக்குப் பின்னர், மார்க்சீய நாடுகளுக்கும் சுதந்திர நாடுகளுக்குமிடையில், கொரியாவிலும், இந்தோசீனுவிலுமே சண்டைகள் நடந்தன. இரண்டிலுமே இக்கட்டான நிலை ஏற்படவே, 1953-லும், 1954-லிலும் போர் நிறுத்த உடன்பாடு ஏற்படலாயிற்று. மற்ற இடங்களில் வல்லரசுகள் தம் தோள்வரிசையைக் காட்ட முன்வரவில்லை. 1953-ன் ஆரம்பத்தில் வெண்மனையில் (White House: அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் மாளிகை—அமெரிக்க அரசாங்கத் தலைமைப் பணிமனை) ட்ரூமென் இடத்திற்கு ஐசன்ஹோவர் வந்தார்; கிரெம்லினில் ஸ்டாலினுடைய தனிப்பெருந்தலைமை மறைந்து, புதிய 'கூட்டுத்தலைமை' ஏற்படலாயிற்று. வல்லரசுகளுக்குள் நடந்த சொல்லாடல்மூலம் வன்செயலால் விளையும் அச்சம் ஒருவாறு நீங்கிற்று. கொரியாவிலும் இந்தோசீனுவிலும் அமைதி ஏற்பட்டது. மே 15, 1955-ல் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கையால், ஆஸ்திரியா நடுநிலை அரசாய் மாற்றப்பட்டது. ஜூலை, 1955-ல், ஜெனீவாவில் 'உச்சகட்ட மாநாடு' (Summit Conference) கூட்டப் பட்டது. ஹங்கேரிப் புரட்சியும், எகிப்துமேல் ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு, இஸ்ரெய்லி தாக்குதலும் தோல்வியடைந்ததால், 1956-ல், இலையுதிர் காலத்தில், இருபெருங் கூட்டணிக் கூட்டுகளும் (கூட்டமைப்பு களும்) நிலைகுலைந்தன. சின்னுள் கழிந்து 'படைக்கலக் குறைப்பை' எவ்வாறேனும் அடைந்தே தீர வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில், 1957-ல் வல்லரசுகள் தமக்குள் அமைதியான முறையில் பேச்சுவார்த்தைகளை மீண்டும் துவக்கின.

துணை நாடுகள், நேசநாடுகள், சார்பு நாடுகள் முதலியவை வேண்டாவெறுப்புடன் அளித்த ஆதரவைப் பெற்ற அமெரிக்கர் களும் ரஷ்யர்களும் உலகின் தலைவிதியை நிர்ணயிக்கும் சாக்குப் போக்குக் காட்டித் தமக்குள் சதாச்சண்டை சச்சரவிலிறங்கிய வண்ணமிருந்தனர். இப்போதைய ஒருலகில் வாழும் பெரும் பான்மை மக்களினம் ரஷ்யரும் அல்லர், அமெரிக்கரும் ஆகார்; இச் சிறுபான்மையினரிடம் பெரும்பான்மை மக்களினம் சிரத்தை காட்டுவதற்குக் காரணம், அப் பெரும்பான்மையாளர் தங்களுடைய குறிக்கோள்களையும், விழைவுகளையும் எய்த, இருதரப்பினரும் உதவி செய்ய முன்வரும் ஒரே காரணத்தை முன்னிட்டேயாம். மனித இனத்தில் மூன்றில் இரண்டு பகுதியினர் கலப்பு நிறத்தவரே; 'வெள்ளை' நிறத்தவரல்லர். மனித இனத்தில் மூன்றில் இரண்டு பகுதியினர் பணக்காரரல்லர், வறுமையில் வாடு பவர். வறுமையிலும், பசியிலும், பிணியிலும் வாடி வதங்கும்

கோடானுகோடி கறுப்பு மக்களின் புதிய சீரிய குறிக்கோள்களும் தேசிய விழைவுகளும் கைகூடிவரினும், வராவிடினும் அவையே வாஷிங்டனுக்கும், மாஸ்கோவுக்குமிடையில் ஏற்படும் வன் செயல்கள் அல்லது சொல்லாடல்களைவிட உலக சமுதாயத்தில் நடக்கவிருக்கும் மாற்றங்களையும், நிகழ்ச்சிகளையும் நிர்ணயிக்கும் என்பது உறுதி.

‘பின்தங்கிய மக்களுக்கு’ (backward people) மேலை நாடுகள் செய்த சில நன்மைகளின் விளைவாக, இன்றைய மனித இனத்தின்

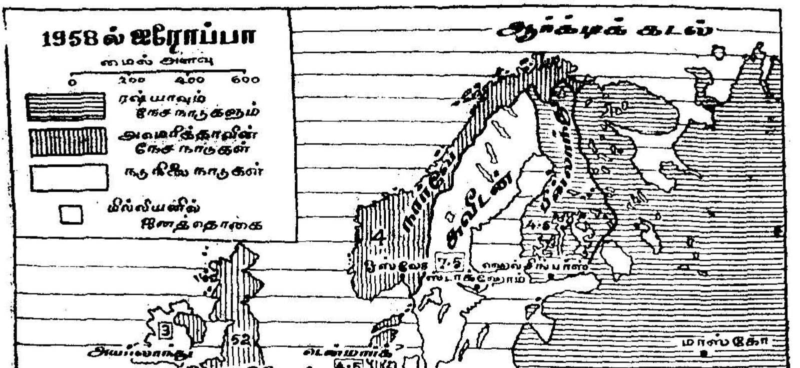

படம் 18. 1958-ல் ஐரோப்பா

பெரும் பகுதி தங்கள் நடைமுறை நிலைமையை எதிர்த்துப் புரட்சியில் ஈடுபட்டு வருகிறது. இப் புரட்சி வெவ்வேறு உருவம் எடுக்கிறது; எனினும் அவற்றுள் ஒன்றுவது ‘சட்ட அமைப்புக்கு ஏற்ற பழக்கமின்றி வாழும் கீழ்த்தர மக்களுடைய’ (கிப்ளிங்

இவ்வாறு பின்தங்கிய மக்களைக் குறிப்பிடுகிருர்) வாழ்க்கைத் தரத்தை (Standard of life) உயர்த்தும் பொருட்டு மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளைச் சுட்டிக் காட்டுகிறதென்று சொல்லுவதற்கில்லை. எனினும் கி. பி. 1945 லிருந்து 1955 வரை மனித சமுதாயமே (1) குடியேற்ற ஆட்சி முறையை எதிர்த்தும், (2) இன ஒதுக்கலை (racial discrimination) எதிர்த்தும், (3) பணக்காரரின் சுரண்டலை (ஏழைகள்) எதிர்த்தும் புரட்சி செய்து வந்திருக்கிறது. கடந்த காலத்திற்கெதிராய் நடக்கும் இக் கிளர்ச்சிகளின் போக்காலும், விளைவுகளாலுமே உலக சமுதாயத்தின் தலைவிதி வருங்காலத்தில் நிர்ணயிக்கப்படும் ; இதுவன்றி முதலாளித்துவத்துக்கும், பொது வுடைமைக்குமிடையில் ஏற்படும் பூசலினுல் வருங்கால உலகத்தின் போக்கு வரையறை செய்யப்படாது. குடியேற்ற ஆட்சி முறையை எதிர்க்கும் புரட்சியாளர்கள், மேலையுலகம் குடியேற்ற நாடுகளில் செலுத்திவரும் ஆதிக்கத்தையும் அவ் வாதிக்கத்திற்கு அடிபணிந்து, சுதந்திரமின்றி, உரிமைகளின்றி வாழும் மக்கள் சுரண்டப்படுவதையும் உடனடியாய்க் கைவிடுமாறு வாதாடு கின்றனர்.

வெகுகாலம் மேற்கத்திய வல்லரசுகளால் ஆட்சி செய்யப் பட்டு வந்த அநேக சமூகத்தினர் ஏற்கெனவே அரசியல் சுதந்திர மும் அவரவர் நாட்டுரிமைகளையும் பெற்றுவிட்டனர். இன ஒதுக் கலை எதிர்க்கும் புரட்சியாளர்கள் மனித இனத்தில் 'வெள்ளைத் தோலுடையவர்,' கறுப்பு மஞ்சள், அல்லது மாநிறம் உடைய மக்களினும் மேலானவர் என்ற தவருன கொள்கையை உடனடி யாய்க் கைவிடவேண்டுமென்று கடுமையாய் வலியுறுத்தி வருகின்றனர். ஏழைகளை வாட்டி வதைக்கும் செல்வந்தரை எதிர்க்கும் புரட்சியாளர்கள், பணக்காரர்கள் பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பும் பண்பையும், ஈகையும் உடையோராய் வறுமையில் உழலும் ஏழைகளுக்குத் தங்கள் செல்வத்தை வாரி வழங்குபவர்களாய் விளங்க அவர்களே கிளர்ந்தெழவேண்டுமென்று வலியுறுத்து கின்றனர். இங்ஙனம் ஏழைகளின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வாதாடுவோரின் கூற்றும், 'இடைநிலை வகுப்பினரை' எதிர்த்துப் 'பாட்டாளிகள்' சமுதாயம் புரட்சி செய்யவேண்டும் என்று கூறும் மார்க்சீயரின் வாதமும் ஒன்றே என்று கருதுதல் பெருந் தவருகும்.

முதிர்ந்த வளர்ச்சியடைந்திருக்கும் மேற்கத்திய தொழில் சமுதாயங்களிலும், ஏழ்மையான ஆதிகாலச் சமுதாயங்களிலும் பணக்காரர்கள் நிலக்கிழார்களாயும் (நிலச் சொந்தக்காரர்களாயும்) ஏழைகள் உழவர்களாயுமிருப்பதால் மார்க்சீயச் சூத்திரம் இத்தகைய சமுதாயங்களில் பொருளற்றுப் போய்விட்டது.

நம் காலத்தில் இம் மூன்று புரட்சிகளுக்குமிடையில் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதைக் காணலாம். பெரும்பாலான குடியேற்ற நாடுகளில் வாழும் மக்கள் வெள்ளை நிறத்தவரல்லர். ஆதலின், 'வெள்ளையரை எதிர்க்கும்' இன ஒதுக்கச் சொற்களையும் (slogans)' சின்னங்களையும் தாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டால், தங்களுடைய குறிக் கோள்களையும், விழைவுகளையும் எளிதில் அடையலாம் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் வேரூன்றிவிட்டது. அட்லான்டிக் பகுதியிலும், சோவியத் யூனியனிலும் (union) வாழும் மக்களுடன் இவர்களை ஒப்பிடுங்கால், பின்னையர் மிக மோசமான வாழ்க்கைத் தரத்திலும், சொல்லொணு வறுமையிலும், இன்னலிலும் அல்லலுற்று வருதல் தெள்ளிதின் விளங்கும். சுதந்திர நாட்டுக்கும் (Free land) மார்க்சீய நாட்டுக்கும் (Marxian land) இடையிலுள்ள போராட்டத்தில் இவர்கள் அக்கறை செலுத்துவது ஒரு கேள்வியைப் பொறுத்தே இருக்கிறது ; இவ்விரு முகாம்களில் எது அவர்களின் அரசியல் சுதந்திரத்திற்கும் இனச் சமத்துவத்திற்கும் உதவி செய்கிறது, எது மேலை நாட்டினருடைய வாழ்க்கைத் தரத்துடன் ஒப்பிடும் வகையில் உலகிலுள்ள பின்தங்கிய மக்களுடைய அவல நிலையை மாற்றி உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்தை அடையப் பெரிதும் பயன்படுகிறது என்பதே அந்தக் கேள்வியாகும்.

வருங்காலத்தில் அமெரிக்காவிலும், ரஷ்யாவிலும் அதிகாரத்திலுள்ளோர் இத்தகைய வினுக்களுக்கு மறுமொழி பகர்ந்தால்தான் இவ்வுலக மக்களிடையே அவர்கள் தங்களுடைய செல்வாக்கை நிலைநாட்டலாம். மறுமொழிகள் யாதாயிருப்பினும், வருங்காலத்தில் ஏற்கெனவே வலிமை குன்றியிருக்கும் மேற்கு ஐரோப்பாவிடமிருந்து, அமெரிக்கா, ரஷ்யா ஆகிய வல்லரசுகளிடமிருந்து, உலக அதிகாரம் சீனுவிலும், இந்தியாவிலும் வாழும் எண்ணற்ற பாமர மக்களிடமும் குறைந்த அளவில் இசுலாமிய உலகத்திடமும், இருண்ட ஆப்பிரிக்காவிடமும் மாறும் என்பது தெளிவான உண்மையாகும். தவிர்க்கவொண்ணுச் சூழ்நிலைக்கேற்பத் தங்களை மாற்றியமைத்துக்கொள்ளும் திறமை அமெரிக்கர்கள், மேற்கு ஐரோப்பியர்கள், ரஷ்யர்கள் முதலியோரிடமும் அவர்கள் தலைவர்களிடமும் அமைந்திருக்குமாயின் 'மேற்கின் இத் தவிர்க்கொணுத தாழ்வு நிலையால்' அவர்களுக்கு அழிவோ, ஆபத்தோ வராதென்பது திண்ணம். உலகத்தோடு ஒன்றி வாழும் கலையில் யார் அதிகத் திறமையுடையோராய் விளங்குகிறுர்களோ, அவர்களே, தங்களுடைய உரிமைகளை முதலில் பறிகொடுத்து விட்டு, இப்போது அவற்றை மீண்டும் துய்க்கத் துடிதுடிக்கும் மக்களின் பாராட்டுதலுக்கும், மதிப்பிற்கும், செல்வாக்குக்கும் பாத்திரமாவர்.

இங்கு இதைப்பற்றியே மேன்மேலும் எதிர்கால ஆய்வு (speculation) செய்தலில் பொருளில்லை. மாஸ்கோவிலும், வாஷிங்டனிலும் கொள்கை — உருவாக்குவோர்களுக்கிடையில் இணக்கம் ஏற்பட முயற்சிகள் பல எடுக்கப்பட்டும், இந் நூல் எழுதப்படும் இவ் வேளையில்கூட இருதரப்பினரும் இவ் வுலகைத் தத்தம் ஆட்சி முறைக்கு அடிபணியச் செய்யும் பழைய திரிபுக் காட்சிகளிலேயே மெய்ம்மறந்து கிடந்தனர். நிலையற்ற இவ் வுலகில் ஏதோ ஒன்றிரண்டே உறுதியானவை. ஆனால், ஒன்று மட்டும் உறுதி. அமெரிக்காவோ, ரஷ்யாவோ வருங்காலத்தில் 'இவ் வுலகை ஆட்சி செய்ய' முடியாது என்பது திண்ணம். அத்தகைய முயற்சிகளும், வன்முறையின் புதிய அச்சுறுத்தலும் 1950 முதல் 1960 வரை தொடர்ந்து நடைபெற்றால் மனித இனத்திற்கே பேரழிவு ஏற்பட்டிருக்கும் என்பது உறுதி.

நார்மன் ஆஞ்சல் தன் வாழ்க்கை வரலாற்றின் இறுதியில் (1951) இயம்புவதைப்போன்று 'காலந்தாழ்த்து, நாம் நம் உண்மைகள் சிலவற்றைக் கற்போம்.' படை வலிமைபற்றிய புதிய சோதனைகள் நடந்து, அதற்கான தீவிர முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்ட அன்றே, அவ்வார்ப்பாட்டத்தில் நெடுங்காலமாக இருந்துவந்த அமைதியை நாடிய மனிதக் குரல் கேட்காதுபோயிற்று. இவ் வணுயுகத்தில் போர் ஏற்பட்டால் அதனால் மனித இனமே மடிந்து மண்ணோடு மண்ணாய் மக்கிப்போவது திண்ணம் என்பது விஞ்ஞானிகளின் புதிய குரல்; அதிகார மோகத்தால் அடாத செயல்கள் புரிந்து புதிய போர்கள் வரவேண்டும், தாம் புதிய 'வெற்றி மாலைகள்' சூடவேண்டும், தம் விருப்பத்தைப் 'பிறர்'மீது திணித்து அதன்மூலம் ஒருலகை உருவாக்கவேண்டும் என்று கனவு கண்டலைந்த அரசியல்வாதிகள், நாட்டுப் பற்றுடையோர் முதலியோருடைய செவிகளில் இப் புதுக்குரல் ஏனோ ஏறவில்லை. ரிச்லி, மாக்கியவெல்லி, கேட்டோ, காம்பீசஸ் தாத்மெஸ் முதலிய பண்டையத் தலைவர்களுடைய மனநிலையில் நின்று, நியாண்டர் தாலர் அல்லது குரங்கு-மனிதருடைய குறிக்கோள்களுடன் அரசியல் வல்லுநர்கள் திட்டங்கள் தீட்டினர்; சூழ்ச்சிகள் செய்தனர்; பேரரசுகள் எழுப்ப முனைந்தனர்; புதிய பேரழிவைக் கற்பனை செய்து பார்த்தனர்; தங்கள் மார்பைத் தட்டிப் பெருமை பேசினர்; தங்களுடைய தெய்வங்களையும் ஆவிகளையும் வணங்கிடும் வேளையில் அரியேறெனச் சினந்தெழுந்தனர்; கண்கள் கனலைக்கக்க அலறினர். இவ்வாறு சீற்றத்தால் விளைந்த குழப்பத்திலும், மனமுறிவுகளிலுமே 'உலக அமைதியும், நல்லெண்ணமும்' பற்றிய பழைய காட்சி மீண்டும் அழிந்துவிடும்போல் தோன்றியது.

ஆனால், நம் கதை இடையிடையே தடைப்பட்டுத் தொடர்பு அற்றுப் போனாலும், அது இன்னும் முடிவடைந்தபாடில்லை. உயிரினங்களிலே, மற்ற இனங்களைவிட, மனிதனுக்குக் கற்கும் திறம் இருந்தும், புதிய வழிகளைக் கற்றறிய மனமில்லாதிருந்து வருகிறான்; பேரழிவைத்தரும் கடுஞ் சீற்றம் கொண்டவர்களாக இருப்பினும், பேரழிவுகளினின்றும் தாங்கள் தப்பிப் பிழைக்க வேண்டுமென்ற மன உறுதியோடு ஹோமோசேப்பியர், தாம் ஊழிஊழிக் காலமாக அரும்பாடுபட்டு, அரிதின் முயன்று நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழ எழுப்பிய விண்ணளாவிய அரசியல், சமுதாய அமைப்புகளெல்லாம் அழிவு (death) என்ற நெருப்பிற்கு இரையாகாதபடி தடுத்துக் காப்பாற்றுவதற்குத் தகுந்த வழிகளையும் முறைகளையும் இனியும் கண்டு பிடிக்கலாம். தங்களிடம் இயல் பாகவே அமைந்திருக்கும் ஆற்றலையும் நற்பண்புகளையும் பயன் படுத்தி உலக அமைதியையும், பண்பாட்டையும், நாகரிகத்தையும், அணுகுண்டின் அழிவினின்றும் வல்லரசுகளின் வெற்றியினின்றும் கட்டிக் காப்பாற்ற மனிதன் இனியும் முற்படலாம். விசுவாச உணர்வும், மனித இனத்தைச் சூழ்ந்துள்ள அபாய உணர்வும், மேலும் வளர்ச்சிக்கு இருக்கக்கூடிய வாய்ப்புகளைப்பற்றிய உணர்வும்கொண்ட ஒரு மனித சமுதாயத்தையும், புதிய நல்ல குறிக்கோள்களமைந்த அரசியலமைப்பையும் புதிய முறையில் மனிதன் முயன்றால் இனியும் உருவாக்கலாம்; அத்தகைய மனித இனம் உருவாக்கப்பட்டால், அது அலாவுதீனின் மாய விளக்குப் போன்ற விஞ்ஞானத்தின் அற்புதச் சக்தியால் இவ் வுலகையே கவினுறுஞ்சோலையாக்கி அதன்கண் தன் மக்களைக்களிநடனமாடச் செய்ய இயலும்; முன்னையினும் சிறப்பான பிரகாசமான புதிய நாகரிகத்தை உருவாக்கவியலும். இக்கனவு நனவாகுமா? கடந்தகால அனுபவம் இக் கனவு நனவாகுமென்ற நம்பிக்கையைத் தான் ஊட்டுகிறது. ஆனால், முன்போல் இன்றைய மனிதனும் காலம் என்னும் ஓடையில் சற்று நின்று சிந்திக்கவேண்டும்; இதற்கு முன்பு அவன் இத்தகைய பேரழிவைக் காட்டும் கேள்விகள் பலவற்றை எண்ணிப் பார்த்ததுபோல், இப்பொழுதும் அவன் செய்யவேண்டும்.

வகைகள் நூல்

"இறுதி நாட்களில், இறைவன் இல்லம் (மலை) மலைகளின் உச்சியிலே அமைக்கப்படும். மலைகளுக்கு மேலாக அது புகழப் படும். எல்லா நாட்டினங்களும் அங்கு புகுந்த வண்ணமிருக்கும். 'வாருங்கள், இறைவன் மலைக்குச் சென்று மகிழ்வோம், யாக்கூப் பின் இறை இல்லத்திற்கு ஏகுவோம்,' என்றும் மக்கள் அழைப்பர். அங்கு அவர் பின்பற்றி வரும் வழிகளை நமக்குக் கற்பிப்பார்; நாமும் அவர் வழியே செல்வோம்...... அவர் நாடுகளின் பிணக்கு களைத் தீர்த்துவைப்பார்; பல மக்களை அவர் கடிந்துகொள்வார். ஒரு நாடு பிற நாட்டை எதிர்க்காது; போரைப் பற்றியும் இனிமேல் அவர்கள் கற்கமாட்டார்கள்"

—இசையாவின் நூல் 2 : 2 - 4.

* * *

'இன்றைய மக்கள் மெய்ம்மறந்து அரசியலில் பெரிதும் ஈடுபட்டு மயங்கிப்போய் கிடக்கின்றனர். எனினும், நமக்கு இன்றியமையாததும், நன்மையானதுமான சூரிய வெளிச்சம், மழை, கண்ணைப் பறிக்கும் வண்ணமலர்கள் மலர்தல், பயிர் விளைச்சல், பருவ மாற்றங்கள் முதலியவையாவும் நாம் அரசியல் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், ஈடுபட்டிராவிட்டாலும் நடந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றன. குன்றுகள் ஆடாது அசையாது நிற்கின்றன; நட்பு உயிரினும் மேலாய்க் கருதப்படுகிறது. ஆண்களும், பெண்களும், ஒருவரையொருவர் காதலிக்கின்றனர்; குழந்தைகள் களிநடம் புரிந்து கனவு பல காண்கின்றன. மனிதனின் வாழ்க்கையை விண்மீன்களும் வியப்புடன் நோக்கிய வண்ணம் இருக்கின்றன. எந்த இக்கட்டான நிலைமையிலிருந்தும் நாம் அகப்பட்டு விவாதம் செய்து அதனின்றும் தப்பிக்கவியலா தென்றும், பன்னாட்டுச் சூழ்நிலைகளிலெழும் இக்கட்டுகளிலிருந்தும் நாம் தப்பிச் செல்ல இயலாதபடி பல்வேறு அரிய கோட்பாடு களிருக்கின்றனவென்றும் கூறப்படுகின்றன. எனினும், புரியாத-

வற்றைப் புரியச் செய்யும் புலமையுடனும், கற்பனையுடனும், புறச்சார்பான முறையிலும், பொருள்களின் உட்கருத்தை உணரும் தன்மையுடனும் சிக்கல்களை நாம் அணுகுவோமே யானால், எவ்வித இடர்ப்பாடுமின்றி அவற்றுக்குத் தகுந்த தீர்வு காணலாம். முழு வாழ்க்கையின் முழு அளவையும் அறிந்துணரும் திறமையுண்டெனில், இப்போதைய உலக அரசியல் நிறுவனங் களின் வலியற்ற நிலையைத் தடுக்கக் கூடியதும், விஞ்ஞானத்தின் விந்தைச் சக்திகளைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடியதுமான உள்ளத் திறமையும் (mental ability), கட்டுப்பாடும் (restraint) நம்மிடையே ஏற்படும். தன் கற்பனு சக்தியாலும் சிந்தனைத் திறனுலும் உருவாக்கிய பல சக்திகளையும் புதிதாய் ஆக்கியவை களையும் மனிதன் அடக்கி ஆளுவானு? அல்லது அவையே தன்னை விழுங்கிவிடும்படி ஆற்றலில்லாதிருந்து விடுவானு? இச்சிக்கலே, இப்பொழுதுள்ள உலகச் சிக்கல்களிலே தலையான தாகும்.'

—லிண்டன் ஏ. மாண்டர், 'தற்கால உலகச் சமுதாயத்தின் அடிப்படைகள்' 1947

4. சட்ட ஆய்வு

1. நீதியின் மூலாதாரங்கள்

> 'சட்டம் என்பது தானுகவே தோன்றியதாயினும் சரி, அல்லது ஒருவரால் உண்டாக்கப்பட்டதாயினும் சரி, அது மனித உறுதியினின்றும் தோன்றியதே ஆகும்; அச் சட்டம் மனிதச் சட்டமாகவோ, இறையின் சட்டமாகவோ இருக்கலாம். அரசதிகாரத்தால் பிறப்பிக்கப்படும் சிவில் சட்டமும் (Civil law), எல்லா நாடுகளையோ அல்லது அநேக நாடுகளையோ கட்டுப்படுத்தும் நாடுகளின் சட்டமும், அரசதிகாரத்தால் ஏற்படாத, ஆனுல், அதற்குட் பட்ட ஒரு தந்தை அல்லது தலைவன் பிறப்பிக்கும் ஆணைகளும் (Commands) மனிதனுல் ஏற்படுத்தப்பட்ட சட்டத்தில் அடங்கும். சிவில் சட்டம், நாட்டின் அதிகாரத்திலிருந்தும், பல நாட்டுச் சட்டத்திற்குரிய கட்டுப் படுத்தும் அதிகாரம் பல நாடுகளின் இசைவிலிருந்தும் தோன்றுகின்றன.'—ஹியூகோ குரோஷியஸ் எழுதிய 'De Jure belliacpacis' என்னும் நூலில் இக்கருத்தைக் காண லாம்.

சட்டத்துக்குக் கட்டுப்படாத நிலைமை குழப்பத்தினின்றும் தோன்றுவதாகும்; அதோடு வன்முறைச் செயலும் தோன்றுகிறது. எந்தச் சமுதாயத்தில் அது முழுவதற்கும் பொதுவான நல்ல குறிக் கோள்களை நிறைவேற்றவல்ல நடு அரசாங்கம் இருந்தும், அக் குறிக்கோள்களின்மூலமாக அமைதியை ஏற்படுத்த முடியாமலிருக் கிறதோ, அதில் மேற்கூறிய சட்டத்துக்கடங்காத தன்மை, குழப்பம், வன்செயல் முதலியனவெல்லாம் நன்றுக வளரும். மண்ணுசை பிடித்த அரசுகள் தத்தம் எதிரியை அடக்கி ஒடுக்கித் தத்தம் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்த முற்படும் இக்காலத்தில், 'சர்வ தேசச் சட்டத்தைச்' சீர்தூக்கிப் பார்த்தல் ஒரு பயனற்ற செயல் என்று சிலர் கருதுவர். ஆனுல், இது தவருன முடிவாகும். பேரழிவை விளைவிக்கும் பெரும் போர்கள் நடைபெறும் காலத்தில் கூட, பன்னுட்டுச் சட்டம் பரவலாகக் கையாளப்பட்டு வருவதைப் பார்க்கலாம். இக்காலத்திலும் (பிறகாலங்களைப் போன்றே)

சட்டத்திற்கு அடிபணிந்து ஒழுகும் நற்பண்பு மக்களின் உள்ளத்தைக் கவர்வதில்லை; சட்டத்தை மீறி நடக்கும் வன்செயல்களே அவர்களுடைய கவனத்தை ஈர்க்கும் வண்ணம் விளம்பரப்படுத்தப்படுகின்றன. வலிய போர்முறையினாலோ, அல்லது நாடுகள் தாமாகவே விரும்புவதன் விளைவாகப் பல நாடுகள் கூடி ஓர் கூட்டரசை ஏற்படுத்துவதாலோ, அரசுகளுக்கிடையில் இணைப்பு ஏற்படலாம். கடந்தகால, இப்போதைய உலகப் பொதுச் சட்டத்தின் அடிப்படையில், வருங்கால உலக அரசியல் ஒழுங்கையும் அமைதியையும் உருவாக்கும் சிரமமான செயல் எவராலும் தடுக்க முடியாதவாறு, தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டே இருக்கும். அதனால், சட்டம் வழக்கொழிந்துவிட்டதெனக் கருதுவதற்கில்லை. வெகுகாலம் வேரூன்றிவிட்ட விதிகளை மதித்து நடப்பதனால் நன்மை உண்டாகும் என்பதை மனிதரும் நாடுகளும் உணரும் வரை, சர்வதேசச் சட்டம், சட்ட விதிகள் அடங்கிய தொகுப்பாகச் செழித்து வளரும் என்பது உறுதி; மக்கள் அதை மீறி நடப்பதைவிட அடிபணிந்து ஒழுகுவதால் அதற்கு மதிப்புண்டாவது திண்ணம்.

தனியாள் (private international law) சர்வதேசச் சட்டத்தினின்றும் வேறுபட்ட 'பொதுச்' சர்வதேசச் சட்டமே (public international law) இங்கு ஆராயப்படுகிறது. சர்வதேசப் பொதுச் சட்டம் அரசுகள், சட்டப்படியாகவும் அரசியல் கருத்துகளின்படியும் தனி உருவமுள்ளவைகளென்று கருதுகிறது. அரசுகளின் சமுதாயத்திலுள்ள ஒவ்வோர் உறுப்பினரும் ஒருவரோடொருவர் பழகும்போதும் தொடர்பு கொள்ளும்போதும் சில விதிகளையும் நெறிகளையும் கையாள வேண்டுமென அரசுகளின் சமுதாயம் எதிர்பார்க்கிறது; அவ் விதிகளும் நெறிகளும் அடங்கியதே சர்வதேசப் பொதுச் சட்டமாகும். நாட்டுச் சட்டங்கள் பாகுபாடும் வரையறையும் இன்றி இருக்கும் போதும், அவை பலவாக வேறுபட்டு அமையும்போதும், அவற்றால் பாதிக்கப்படும் தனியாளரின் (individual) உரிமைகளையும் கடமைகளையும் பற்றியதே சர்வதேசத் தனிச் சட்டம் (அல்லது சட்டங்களின் முரண்பாடுகள்) ஆகும்.

மற்றச் சட்ட வகைகளினின்றும் பொதுச் சர்வதேசச் சட்டம் மாறுபடுவதால் அதன் மூலாதாரங்களைப் பற்றிய (sources) சிக்கல்களை நாம் ஆரம்பத்திலேயே சீர்தூக்கிப் பார்ப்பது நன்று. எந்தச் சட்டத்தைப்பற்றிய கேள்வியையும் ஆராயும் ஒவ்வோர் அரசியல் வல்லுநரும் (statesman), வழக்கறிஞரும், சட்ட வல்லுநரும் சட்ட வழக்குக்குட்பட்ட கட்சிகளின் (parties) உரிமைகளையும், கடமைகளைப் பற்றிய நெறிகளையும், முன் முடிவுகளையும் (precedents), வழக்கமாக வேரூன்றிவிட்ட விதிகளையும், நடைமுறைகளையும்

எங்குக் காணலாம் என்பதை நன்கு அறிவர். நகராண்மைச் சட்டம் (municipal law) எனச் சில வேளைகளில் கருதப்படும், ஒவ்வொரு தனி நாட்டின் சட்டத்தோடு தொடர்பான வழக்குகளோடு இக் கேள்வியை (மூலாதாரங்களைப்பற்றிய கேள்வியை) வைத்துப் பார்த்தால், இது ஒரு சாதாரணச் சிக்கல் என்பது நன்கு புலனாகும். எழுதப்பட்ட அரசியல் அமைப்புகளிலும் (written constitution), மத்திய, தல சட்ட சபைகள் (national and local legislatures) இயற்றிய சட்டங்களிலும் (statutes), அல்லது (ஆங்கிலோ-சாக்ஸன் நாடுகளைப்போன்று) வருங்கால வழக்குகளுக்கு மேற்கோள்களை அளிக்கும் கடந்தகால நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளிலும் (judicial decisions), வழக்கறிஞர்கள் (attorneys) எளிதில் 'சட்டத்தைக் (சட்ட மூலாதாரங்களை) காணலாம்'.

பன்னாட்டுச் சட்டத்தின் மூலாதாரங்கள் மற்றச் சட்ட மூலாதாரங்களினின்றும் முற்றிலும் வேறானவை. முக்கியத்துவ ரீதியில் அவற்றை நான்கு வகுப்புகளாகப் பிரிக்கலாம். 1. ஒப்பந்தம், 2. வழக்கம், 3. காரணம், 4. அதிகாரம் என்பனவாம். ஒவ்வொரு பன்னாட்டுச் சட்ட வழக்கிலும், அரசுகள் ஒன்றோடொன்று செய்து கொண்ட எழுதப்பட்ட ஒப்பந்தங்களிலும், உடன்படிக்கைகளிலும், பட்டாங்குகளிலும் (conventions), உடன்படிக்கைப் பேச்சுகளில் வரையப்படும் முதற் குறிப்புகளிலும், இரு கட்சிகளிலும் உரிமைகளைப்பற்றி வழக்கிடும் அரசுகள் தங்களுடைய உரிமைகள்பற்றிய விவரங்களை அறிந்துகொள்ளலாம். எல்லா அரசுகளும் மற்ற அரசுகளுடன் பல்வேறு காரியங்களுக்காக நூற்றுக்கணக்கான உடன்படிக்கைகளைச் செய்கின்றன. அவற்றின் நகல்கள் அவ் வுடன்படிக்கைகளில் கையெழுத்திட்ட நாடுகளின் தேசிய உடன்படிக்கைப் புத்தகங்களிலும், தனியார் வெளியீடுகளிலும் பிரசுரிக்கப்படுகின்றன. முழு இறைமையுடைய அரசுகளுக்கு (Sovereign States) தமக்குள் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையின்மூலம், புதிய சட்டங்களை ஏற்படுத்த உரிமையுண்டு. ஆனால், அங்ஙனம் ஈடுபடும்போது மற்ற அரசுகளின் உரிமைகளுக்கு அவற்றின் சட்டம் ஊறு விளைத்தல் கூடாது. எழுதப்பட்ட ஒப்பந்தங்களிருக்கையில், அவற்றினின்று வழக்குகள் ஏற்படின், அவற்றைத் தீர்க்க மற்ற அடிப்படைச் சான்றுகள் தேவையில்லை.

ஆனால், புதிதாகத் தோன்றியிருக்கும் ஒரு சூழ்நிலையை, நடைமுறையிலிருக்கும் ஒப்பந்தங்களின்மூலமாக விளக்க முடியாதென்றால், கடந்த காலத்தில் அதைப்போன்ற சிக்கல்கள் எழுந்தபோது அவற்றிற்குத் தீர்வுகாண அரசுகள் கையாண்டுவந்த பழக்க வழக்கங்கள், வழக்காறுகள் முதலியவை பெரிதும் பயன்படும்.

எழுதப்பட்டிருக்கும் ஒப்பந்தங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் உரிமைகளைவிட, எழுதப்படாமலிருக்கும் பழக்க வழக்கங்களையே முற்றிலும் அடிப்படையாய்க் கொண்டிருக்கும் உரிமைகளைப்பற்றி கருத்து வேறுபாடு ஏற்படுவது இயல்பு. எனினும், ஒரு குறிப்பிட்ட நெறியையோ, அல்லது வழக்கத்தையோ பெரும்பாலான அரசுகள் வெகுகாலமாகக் கடைப்பிடித்து வருவதைத் தெளிவாக திருபித்துவிட்டால், அவ் வழக்கம் சட்டத்துடன் ஒன்றிப்போகின்றதா என்ற வினாவே எழாது; எழவும் இடமில்லை. ஸ்பானிய அமெரிக்கப் போரின்போது ஸ்பானியரின் மீன்பிடிக்கும் தோணியை அமெரிக்கர் பிடித்தனர்; அச் செயல் பன்னாட்டுச் சட்டத்தை மீறிய செயலா என்பதைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பை அமெரிக்கத் தலைமை நீதிமன்றம் (Supreme Court) தயங்காது உவந்தேற்றுத் தீர்ப்பளித்ததை இங்குச் சிறந்த சான்றாகக் கூறலாம்.

'மனித இனத்தில் கடும் உழைப்பால் வாழ்க்கையில் போராடும் ஏழை எளியவர் நன்மையைக் கருதியும், போரிடும் அரசுகளின் (belligerent states) வசதிகளை முன்னிட்டும், வெளிப்படையாயுள்ள உடன்படிக்கையுடனோ, அல்லது மற்றப் பொதுச் சட்டத்துடனோ தொடர்பில்லாமல், இன்றைய உலகின் நாகரிக நாடுகளின் போர்க் கோலம் கொள்ளாமல், நேர்மையுடன் மீன்பிடிக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் செம்படவர்களையும், அன்னாரின் தோணிகளையும், கருவிகளையும், சரக்குகளையும் போர்ப் பரிசாகப் பிடிக்கக் கூடாதென்று அரசுகள் தமக்குள் பொதுவாக ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால், இது பன்னாட்டுச் சட்டத்தின் வழக்கமான விதியாய் அமைந்துவிட்டது.' (The Paguete Habana, 175, US. 677.) எனவே, இந்தக் காரணத்தைக் காட்டி அமெரிக்கர் செய்தது தவறு என்று தலைமை நீதி மன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

அரசுகளின் உரிமைகளையும், கடமைகளையும் ஒப்பந்தங்களின் மூலமாகவோ, பழக்க வழக்கங்களின் மூலமாகவோ, தெளிவாய் நிர்ணயிக்கவியலாதென்றால், அவற்றைக் காரணம், அதிகாரம் முதலிய மூலாதாரங்கள் வாயிலாய் நிர்ணயிக்கலாம். அதாவது நிலையாகப் பழக்கத்தில் வந்துவிட்ட கோட்பாடுகளினின்றும் சில பொதுக் கருத்துகளை வருவித்து, அவற்றின்மூலமாகவும், நடுவர் தீர்ப்புகள், நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள், நூலாசிரியர், சட்ட வல்லுநர் முதலியோரின் கருத்துகள் ஆகியவற்றினாலும் பகுத்தறியப்படும் முடிவுகளால் அரசுகளின் உரிமைகளையும் கடமைகளையும் விளக்கலாம். புதிய புதிய வழக்குகள் இடைவிடாது தோன்றியவண்ணமிருக்கின்றன. அவற்றைப் பற்றிய ஒப்பந்தங்களோ, பழக்க

வழக்கங்களோ இதுவரை ஏற்படவில்லை. ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட விதிகளைப் புலச்சார்பற்ற எடுகோள்களாகக் கொண்டு (apriori promises), அவற்றின் காரணத் தொடர்புகள் மூலமாக இத்தகைய வழக்குகள் சாதாரணமாக விளக்கப் படுகின்றன. இந் நடைமுறையை ஒட்டி, உரிமைகள், கடமைகள் ஆகியவற்றைப்பற்றிச் சர்வதேசச் சட்டத்துடன் ஒன்றிப்போகக்கூடிய ஓர் இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டால், புதிய சூழ்நிலைகள் தோன்றும்போது, அது பன்னாட்டுச் சட்டத்தின் மற்றோர் அடிப்படைச் சான்று என்பதாக, வழக்குகளைக் கொண்டு வரும் வழக்குடைக் கட்சிகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். அதைப் போன்றே தேச, சர்வதேச நீதிமன்றங்களின் முடிபுகளும் (Judgment of National and International Courts), சட்ட நிபுணர்களின் கருத்துகளும், குறிப்பாக, ஒப்பந்தங்கள், பழக்க வழக்கங்கள், காரணங்கள் வாயிலாக மேற்கொள்ளப்பட்ட முடிவுகளை ஆதரிக்கும் சட்ட வழிகாட்டிகளாய் என்றும் கருதப்பட்டு வருகின்றன. நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளும் நடுவர் தீர்ப்புகளும் வழக்குகளைத் தீர்த்துவைப்பதால், வழக்குடைய கட்சிகளை அவை கட்டுப்படுத்தும் (binding). ஆனால், அவற்றைச் சேர்த்துப் பொதுவாக நோக்கின், உலக சமுதாயத்தில், உரிமைகள் கடமைகள் பற்றி நிலவும் கருத்துகளை, அவைகள் அரசுகள் அனைத்துக்கும் உணர்த்துவது இனிது புலனாகும். ஒப்பந்தமும், அதிகாரமும் சர்வதேசச் சட்டத்தில் எழுதப்பட்ட அடிப்படைச் சான்றுகள் ; வழக்கமும் காரணமும் உடன்படிக்கைகளிலோ அன்றி முடிபுகளிலோ சேர்க்கப்படாததால் (incorporated), அவை எழுதப்படாத அடிப்படைச் சான்றுகள் ஆகும். மேற்சான்றுகள் (precedents), பழக்கங்கள், வழக்காறுகள் இவை அனைத்தையும், அரசாங்க ஆவணக்களரியில் பாதுகாத்துவரப்படும் தூதுச் செய்திப் போக்குவரத்திலும் (diplomatic correspondence), அரசுத் தாள்களிலும் (State papers) காணலாம்.

2. ஆட்கள் நிலையில் அரசுகள்

'அரசு என்பது எது ? அது நான்தான் !'
—14 ஆம் லூயி மன்னனின் கூற்று.

அரசுகளே சர்வதேசப் பொதுச் சட்டத்தின் ஆட்களாய் விளங்குவதால், உலகச் சமுதாயத்தில் 'அரசுகள்' என ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் அரசியல்பகுதிகளைப்பற்றியே முதலாவதாகச் சட்டம் அமைந்திருக்கிறது. ஏதோ ஒருசில விதி விலக்குகளைத் (exceptions) தவிர, எந்தத் தனியாளோ (individual) அல்லது கூட்டுச் சங்கமோ (corporation), எந்தச் சமூகமோ

அல்லது நிலப்பகுதியோ ஓர் அரசு என்றும், சுதந்திரத்துடனும் சமத்துவத்துடனும் அது விளங்குகிறதென்றும், அந்த அரசு முறையின் மற்ற உறுப்பினரால் ஒப்புக்கொள்ளப்படாதவரை சர்வ தேசச் சட்டத்தின் கீழ் அவைகள் உரிமை கொண்டாட முடியாதென்பது தெளிவு. அரசு என்ற ஒன்று இருக்கவேண்டுமெனில் அதற்குக் குடிகளும், (குடிமக்களும்) நிலமும் இன்றியமையாதனவாகும். இதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. ஆனால், ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதி நிகழ்முறையில் (De facto) ஓர் அரசாக அமைகிறதா இல்லையா என்பது அப்படியே சட்டத்தின் பிரச்சினையாகி விடாது. ஓர் 'அரசு' வெகுகாலம் நிலைத்து நிற்கலாம். ஆனால், அது நாடுகளின் சமுதாயத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஓர் உறுப்பு நாடாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதவரை சட்டரீதியில் அதை ஓர் அரசு எனச் சொல்லுவதற்கில்லை. சுவிட்சர்லாந்தும், நெதர்லாந்தும் 1648 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு 1776 ஆம் ஆண்டுக்கும் 1778 ஆம் ஆண்டுக்கும் இடையிலும், ஜப்பான் 1854 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னரும், துருக்கி 1856 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னரும், நிகழ்முறையில் அரசுகளாய்த் திகழ்ந்தனவேயன்றி, சர்வதேசச் சட்டத்தின் ஆட்களாய் விளங்கவில்லை. அதாவது, அவைகள் மேலை அரசு முறையில் முழு உறுப்பினர்களாய்ச் சேர்த்துக் (admitted) கொள்ளப்படவில்லை. ஒரு நாட்டின் தூதாண்மையை (diplomatic representation) மற்ற அரசுகள் ஏற்பதன் மூலமே (recognition) நாடுகளின் சமுதாயத்தில் அரசுகள் சேர்க்கப்படுகின்றன.[1]

1 இச் சூழ்நிலையில் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் எத்தனை இறைமையுடைய அரசுகள் இருக்கின்றன என்பதைத் திட்டவட்டமாகக் கணக்கிடுகையில் சிரமம் ஏற்படுகிறது. அத்தகைய இறைமை நிலை தமக்கு இருப்பதாக வாதாடும் சமூகங்களுள் சிலவற்றை, அநேக அல்லது எல்லா அரசுகளும் ஒப்புக்கொள்ளும். மற்றவை தமக்கு அந்த நிலை இருப்பதாக பாவனை செய்தபோதிலும், நிலைத்து வேரூன்றி விட்ட அரசுகள் (established states) அவற்றை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. சான்றாக, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளை எடுத்துக்கொண்டால், 1958 ஆம் ஆண்டு அது தன் தூதர்களை அனுப்பி அதன்மூலம் 84 நாடுகள் இறைமையுடைய அரசுகள் என்பதை ஒப்புக்கொண்டது. இவற்றுள் எஸ்டோனியா, லாட்வியா, லித்துவானியா ஆகிய நாடுகளும் அடங்கும். 1940 ஆம் ஆண்டில் சோவியத் யூனியனால் இணைக்கப்பட்டது முதல் இந் நாடுகள் சுதந்திர அரசுகளாய்த் திகழவில்லை. பர்மோசாவிலுள்ள சியாங்கே-ஷேக்கின் ஆட்சியை 1949 ஆம் ஆண்டில் சீனா ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையெனினும், அவ்வாட்சியே (regime) சீனாவின் 'அரசாங்கம்' என்று அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் தொடர்ந்து ஒப்புக்கொண்டு வருகின்றன, மற்றும் வாஷிங்டன், புல்கேரியாவுடனும் ஆல்பானியாவுடனும் அரசியல் தொடர்புகள் கொள்ளவில்லை. கிழக்கு ஜெர்மனி, வெளிமங்கோலியா, வடகொரியா, வடவியட்னாம் முதலிய அரசுகளை அநேக அரசுகள் ஒப்புக்கொண்டும் வாஷிங்டன் ஒப்புக்கொள்ள மறுத்துவிட்டது. சரித்திரப் புகழ்பெற்ற நாடுகளிலும் சிறிய அரசுகளிலும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் (1958 ல்) லக்சம்பர்க்கு (ஜனத்தொகை 3,000,000), ஐஸ்லாந்து (140,000), நேபாளம் (8'500,000) முதலிய நாடுகளை ஒப்புக்கொண்டது. ஆனால், தன் அண்டை நாடுகளும் (neighbours) மற்ற வல்லரசுகளும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் அரசுகளுக்கு—உதாரணமாக பூட்டான் (800,000), மொனாக்கோ (22,000), லிக்டென்ஸ்டைன் (13,000) சான்மாரினோ (12,000), அண்டோரா (5,000), வாடிகன்நகர் (1,000) முதலிய நாடுகளுக்கு வாஷிங்டன் தன் தூதர்களை அனுப்பவில்லை.

ஆரம்பத்தில் எண்ணற்ற 'இறைமைகளாய்' இத்தாலியிலும் நூற்றுக்கணக்கில் ஜெர்மனியிலும் சிதறுண்டுகிடந்த சமூகங்களை ஐக்கியப்படுத்தினமையாலும், ஆசியாவிலும் ஆஃப்ரிக்காவிலும் முதலில் தனியுரிமையுடன் விளங்கிய சமூகங்களில் (independent communications) ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் தம் குடியேற்ற நாட்டு ஆட்சி முறையை (Colonial rule) ஏற்படுத்தியதாலும், 19ஆம் நூற்றுண்டில் இறைமை அரசுகளின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறையலாயிற்று. 20ஆம் நூற்றுண்டில் குடியேற்றப் பேரரசுகள் சிதைய ஆரம்பித்ததும், இறைமைகளின் எண்ணிக்கை உயர்ந்து கொண்டே சென்றது; 1960ஆம் ஆண்டில் அவற்றின் எண்ணிக்கை நூற்றுக்கு அருகில் வந்துவிட்டது. இரண்டாம் உலகப் பெரும் போரின்போதும், அதற்குப் பின்னும் பின்வரும் அரசுகள் சுதந்திர மடைந்தன; அவைகளை மற்ற அரசுகளும் ஒப்புக்கொண்டன (acknowledged). சிரியா (ஜனவரி 1,1944); லெபனுன் (ஜனவரி 1, 1944); இந்தோசீனு (செப்டம்பர் 2,1945); பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அது தென்வியட்னும், வடவியட்னும், லாவோஸ், கம்போடியாஎன்று பிரிக்கப்பட்டது; ஜோர்டான்(மார்ச்சு 22, 1946); பிலிப்பைன்சு (ஜுலை 4, 1946); இந்தியா பாக்கிஸ்தான் (ஆகஸ்ட்டு 15, 1947); பர்மா (ஜனவரி 4, 1948); இலங்கை (பிப்ரவரி 4, 1948); இசுரேல் (மே 15, 1948); இந்தோனேசியா (டிசம்பர் 27, 1949); லிபியா (ஜனவரி 1, 1952); சூடான்(ஜனவரி 1, 1956); மொராக்கோ (மார்ச்சு 2, 1956); டுனீசியா (மார்ச்சு 20, 1956); கானு (மார்ச்சு 6, 1957); இறுதியாக மலாயா (ஆகஸ்ட்டு 31, 1957). நீண்டகாலமாக ஐரோப்பியர் ஆட்சிக்கு அடங்கிக் கிடந்த ஆசிய ஆஃப்ரிக்க நாடுகள் தம் அடிமைத்தளையைக் களைந்து, 'சுதந்திரமும்' இறைமையும் பெறுவதற்காகப் போராடிக் கொண்டிருப்பதால் இறைமை அரசுகளின் எண்ணிக்கை இனிமேல் தொடர்ந்து அதிகரிக்கும். அத்துடன் பொதுப் பன்னுட்டுச் சட்டத்தின் ஆட்கள் எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்கும். ஆனுல், மனித சமூகத்தில் உண்மையான சுதந்திரமும் ஒழுங்கும் குறிப் பிடக்கூடிய முறையில் அதிகரிக்காது.

நன்கு வேரூன்றிவிட்ட அரசுகள் எப்பொழுது, எச் சூழ்நிலை களில் மற்ற அரசுகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமென்பது அதனதன் கொள்கையைப் பொறுத்ததாகும். பண்பட்ட அரசுகள் உடனடி யாயும், காலந்தாழ்த்தியும் தம் ஏற்பைத் (recognition) தெரிவிக்க லாம். சிலவேளைகளில் சட்டக்காரணங்களுக்காகவும், அரசியல் காரணங்களை முன்னிட்டும், நல்ல கெட்ட காரணங்களை முன் னிட்டும் அரசுகள் தம் ஏற்பைத் தெரிவிக்காமலும் இருந்து விடலாம். எனினும், நடைமுறையிலுள்ள அரசு தோன்றி வேரூன்றியவுடன், அதனுடன் தூதரகத் தொடர்புகள் (diplomatic

contacts) கொள்வதால் ஏற்படும் பயன்களும் (utility) வசதிகளும் தூண்டுகோலாயிருப்பதனால்தான் மற்ற அரசுகள் நடைமுறையிலுள்ள அவ்வரசை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றன. புதிய அரசை மற்ற அரசுகள் தனித்தனியாகவும் அல்லது கூட்டமாகவும் ஒப்புக்கொள்ளலாம். 1830ஆம் ஆண்டு லண்டன் மாநாட்டிற்குச் சென்றிருந்த வல்லரசுகள் கூட்டு ஏற்பு தெரிவித்ததனால்தான் கிரீஸ் ஓர் அரசாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அதே போல் 1831ஆம் ஆண்டில் பெல்ஜியமும், 1878ஆம் ஆண்டில் மான்டி நீக்ரோ, செர்பியா, ருமேனியா ஆகிய அரசுகளும், 1918 ஆம் ஆண்டில் செக்கோசுலேவேக்கியாவும், போலாந்தும் பிற அரசுகளின் கூட்டு ஏற்பினாற்றான் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டன.

ஒருமுறை ஏற்பைத் தெரிவித்துவிட்டால் பின் மாறக்கூடாது. சட்ட உரிமைகளையும் கடமைகளையும் பொறுத்தவரை புதிய அரசு தோன்றிய உடனேயே 'ஏற்பு' தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டதாக அறிக்கை வெளியிடுவதன் மூலமாயும், அதிகார முறையில் தூதர்களைப் பரிமாறிக் கொள்வதாலுமே வழக்கமாய் ஓர் அரசை மற்றோர் அரசு ஏற்றுக்கொள்கிறது. தூதரை அனுப்பி வைத்தல் (despatch) அல்லது வரவேற்று உபசரித்தல் (reception) என்பதே அவ்வரசை ஒப்புக்கொள்ளுதல் எனப் பொருள்படும். எனினும், ஓர் அரசு புதிய அரசுக்குத் தூதர்களை அனுப்பி அங்கு அலுவல் செய்யும்படி விடுத்தால், அதன் மூலமாக அந்த அரசு புதிய அரசை ஒப்புக்கொண்டதாக ஆகாது.

அதைப்போன்றே, சர்வதேச ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்து (signature) இடுவதும், கொடிக்கு வணக்கம் செலுத்துவதும், அல்லது பொறுப்புள்ள அதிகாரிகள் ஆணைப்படி நடப்பதும், இதைப்போன்ற வினைகளும், ஓர் அரசை மற்றோர் அரசு ஏற்றுக் கொள்வதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. மற்ற எல்லா நாடுகளிலும் இருப்பதைப்போன்று, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளிலும் புதிய அரசுகளையும் அரசாங்கங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் அதிகாரம் செயல் துறைக்குத்தான் (Executive) உண்டு. குடியரசுத் தலைவரும் (President) வெளிநாட்டு இலாகாவின் தலைவருமே (Secretary of State) இதற்குப் பொறுப்பாவர். ஓர் அரசை ஏற்றுக்கொள்ளும் அதிகாரமோ அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்தும் அதிகாரமோ, காங்கிரசுக்கு (அமெரிக்கப் பாராளுமன்றம்) இல்லை. இவ் விஷயங்களில் நிர்வாகிகள் தம் விருப்பப்படி (discretion) நடப்பதை நீதிமன்றங்கள் தடை செய்ததில்லை.[2]

[2] See Williams V. Suffolk Insurance Co., Pet. 415; Jones U. S., 137 U. S. 202; Foster of Neilson, 2 Pet. 253.

வெகுகாலமாக ஓர் அரசின் அதிகார எல்லைக்குள் அடங்கிக் கிடந்த நாடு போர்மூண்ட சூழ்நிலையில் புதிய ஓர் அரசாய் மாற, அதன் 'சுதந்திரத்தை' முன்னையது எதிர்த்துச் சண்டைசெய்யும், போது, வேறோர் அரசு, இப் புதிய அரசை ஒப்புக்கொள்ளுமாயின், அச் செயல் பிற நாட்டின் உள் நாட்டு விவகாரங்களில் (domestic affairs) சட்டத்தை மீறித் தலையிடுவதாகக் கருதப்படும். அத்தகைய சூழ்நிலையில் தன் பகையரசின் சுதந்திரத்தை ஒப்புக்கொண்ட மாற்றரசின் அகால ஏற்பு (premature recognition) தனக்கு விரோதமாய்ச் செய்யப்பட்ட செயல் எப் பாதிக்கப்பட்ட கட்சி கருதுவது திண்ணம்; அங்ஙனம் கருதவும் அதற்கு இடமுண்டு. 1778ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி 6ஆம் தேதி பாரிசில் அமெரிக்கப் பிரதிநிதிகளுடன் நேச வாணிக உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்து, அமெரிக்காவின் சுதந்திரத்தைப் ஃப்ரான்சு ஒப்புக்கொண்டது. தனக்கெதிராய் கிளர்ச்சி செய்யும் குடியேற்ற நாடுகளின் ஆணவத்தை அடக்கி ஒடுக்குவதில் முனைந்து முயன்றுகொண்டிருந்த பிரிட்டன், ஃப்ரான்சின் நடவடிக்கைகளைக் கண்டு கடுஞ் சீற்றமடைந்து அதனுடன் போர் தொடுத்தது. அமெரிக்க உள் நாட்டுப் போரின்போது இணைப்பரசின் சுதந்திரத்தை ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்குமாயின், இந் நடவடிக்கையும் அப் போருக்குக் காரணம் (casus belle on the part of the union) என்றே கருதப்பட்டிருக்கும். அத்தகைய ஒவ்வொரு வழக்கிலும் புதிய அரசு தன் சுதந்திரத்தை நடைமுறையில் நிலை நாட்டு முன்னரே அது தன் நாட்டைவிட்டுப் பிரிந்து செல்வதை மூன்றும் நாடு தன் அகால ஏற்பால் ஆதரிப்பின், அவ்வாறு ஆதரிக்கும் (sanction) அரசுக்கு எதிராய்ப் பாதிக்கப்பட்ட அரசு சட்டப்படி குற்றஞ் சாட்டலாம்.

மேற்கூறப்பட்ட முடிவுகள் அனைத்தும், நிலைத்து வேரூன்றி விட்ட மற்ற அரசுகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட புதிய அரசுகளில் தோன்றும் புதிய அரசாங்கங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுதற்கும் கையாளப் படலாம். ஓர் அரசில் ஏற்படும் புரட்சி, அது அயல் நாடுகளுடன் கொண்டிருக்கும் தூதரக உறவை முறித்துவிடுகிறது. அத்தகைய அரசு சர்வதேசச் சட்டத்தின் ஓர் ஆளாய் விளங்கிய போதிலும், அதன் புதிய அரசாங்கத்தை மற்ற அரசாங்கங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாதவரை, அது பிற அரசுகளுடன் செய்தித் தொடர்பு கொள்ளவியலாது. 1793ஆம் ஆண்டு முதலாக, வில்சனின் ஆட்சிக்காலம் (administration) வரையில் நடைமுறை அங்கீகாரக் கோட்பாட்டையே (De jure theory of recognition), அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு பின்பற்றியது. புதிய அரசாங்கங்கள் நடைமுறையில் அரசைக் கட்டுப்படுத்த ஆரம்பித்தவுடன், அவைகள் ஏற்றுக்

கொள்ளப்பட வேண்டும் என நடைமுறை ஏற்புக் கோட்பாடு வலியுறுத்துகின்றது. அதற்கெதிராய் புரட்சி உரிமையை மறுக்கும் சட்டமுறை ஏற்புக் கோட்பாடு (De jure theory of recognition), சட்டமுறைப்படி தோன்றிய அரசாங்கங்களே ஏற்புக்குரியவை என வாதிக்கிறது. 1793ஆம் ஆண்டில் சிட்டிசன் ஜெனட் என்ற புதிய பிரெஞ்சு அமைச்சரை அமெரிக்கக் காபினட் வரவேற்ற போதே பிரான்சிலுள்ள புரட்சி ஆட்சியை (revolutionary regime) வாஷிங்டன் ஒப்புக்கொண்டது எனலாம். பிரான்சிலுள்ள புதிய ஆட்சி, பிரெஞ்சு அரசைத் தக்கவாறு கட்டுப்படுத்தக் கூடியதாய், அதற்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கக்கூடியதாய், அதன் பன்னாட்டுக் கடமைகளை நிறைவேற்றக் (discharge) கூடியதாய் விளங்குகிறதா என்ற பொருத்தமான (relevant) வினாவிற்குப் பிரெஞ்சுப் புதிய அரசாங்கம் நன்கு மறுமொழி அளிக்கும் நிலையிலிருக்குமாயின், அதை ஏற்கத்தான் வேண்டும் என அன்று வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவராயிருந்த ஜெஃப்பர்சன் கருதியதே (view), இவ்வாறு பிரெஞ்சுப் புரட்சி அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டதற்கு முக்கியக் காரணம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் விடாமல் (constantly) நடைமுறை ஏற்புக் கோட்பாடே கையாளப்பட்டு வந்தது.

மற்ற அரசுகளில் 'மக்களாட்சியை' வளர்க்கும் நோக்கத்தோடும், அரசியல் அமைப்புக்குட்பட்ட அரசாங்கங்களைப் (constitutional governments) புரட்சி மூலம் கவிழ்ப்பதைத் தடை செய்யும் பொருட்டும், அல்லது தண்டிக்கும் பொருட்டும் (penalise), வெளி நாடுகளிலுள்ள புதிய ஆட்சிகளை ஏற்கவோ மறுக்கவோ செய்யவும், சட்டமுறை ஏற்புக் கோட்பாட்டை வில்சனின் ஆட்சி சிறிது மாற்றிப் பின்பற்றிவந்தது. இம்முறைக் கோட்பாட்டை அது தேசீயக் கொள்கையாய்க் (national policy) கடைப்பிடித்த போதிலும், ஒரு வகையில் கரீபியனிலுள்ள சிறிய அரசுகளைப் பொறுத்தவரை அது மிகவும் அனுகூலமாய் இருந்தபோதிலும், வல்லரசுகளுடன் தொடர்பு கொள்கையில் இக் கோட்பாடு பயனளிக்கவில்லை. எனவே, அன்றுமுதல் கொள்கையினடிப் படையிலில்லாவிடினும் நடைமுறையை ஒட்டி, பெரும்பாலான ஐரோப்பிய அரசுகளைப்போன்று வாஷிங்டனும் நடைமுறை ஏற்புக் கோட்பாட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டது; எனினும், அது தனக்குப் பிடிக்காத ஆட்சிகளை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அங்ஙனம் ஒப்புக் கொள்ளாவிடின் அவைகள் தம் மதிப்பை இழக்கும் என்ற கருத்தும் இன்றுவரை அங்கு நிலவிவருகிறது. அமைதி நிலவுகையில் ஓர் அரசு உண்மையிலேயே வெறுக்கக்கூடியதாக விளங்கிய போதிலும், அதை ஒப்புக்கொள்ள மறுப்பதால் எப்பயனுமில்லை; ஆதலின், இறைமை அரசுகளில் பணியாற்றிவரும் அரசாங்கங்களை

ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றுடன் தூதர்களைப் பரிமாறிக்கொள்வது பல்லாற்றானும் பயன்தரும் என்ற ஜெஃப்பர்சனின் கருத்தைப் பெரும்பாலான சட்ட வல்லுநரும் தூதர்களும் இன்று ஒப்புக்கொள்கின்றனர்.[3]

ஏற்பைத் தெரிவிப்பதுபற்றிய வெவ்வேறான இவ்விரு 'கோட்பாடுகளை', ஏற்றுக்கொள்வதிலுள்ள நடைமுறை ஏற்பு, சட்டமுறை ஏற்பு என்ற இரு கட்டங்களுடன் குழப்பிவிடக்கூடாது. நடைமுறை ஏற்பு என்பது, புதிய அரசை ஏற்றுக்கொண்டவுடனேயே பிரதிநிதிகளை மாற்றிக்கொள்ளாதிருப்பதை உணர்த்துகிறது.

சான்றாக, 1921ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் செய்துகொண்ட ஒரு வாணிக உடன்படிக்கைமூலமே பிரிட்டன், சோவியத் யூனியனுக்குத் தன் நடைமுறை ஏற்பைத் தெரிவித்தது. 1924ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரியில் தூதர்களை பிரிட்டன் ருஷ்யாவுடன் மாற்றிக்கொள்ளும்வரை சட்டமுறை ஏற்பு அதற்குத் தெரிவிக்கப்படவில்லை.

[3] அமெரிக்கப் பழக்கம் இதற்கு மாறானதாகும். ரஷ்யாவின் சோவியத் அரசாங்கம் கடன்களைத் தள்ளுபடி செய்ததற்காகவும், சொத்தைப் பறிமுதல் செய்ததற்காகவும், புரட்சிக் கொள்கையைப் பரப்பியதற்காகவும், அனைத்துலகக் கடமைகளை நிறைவேற்றற்குரிய ஆற்றலிருந்தும் அவற்றைச் செய்ய விரும்பாமலிருந்ததற்காகவும், பதினாறு ஆண்டுகள் (நவம்பர் 16, 1933 வரை) அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டது. 1917ஆம் ஆண்டு முதல் 1922ஆம் ஆண்டுவரை எஸ்டோனியா, லாட்வியா, லித்துவானியா முதலிய நாடுகளின் சுதந்திரத்தை மாஸ்கோ ஒப்புக்கொண்டும், ரஷ்யாவின் எல்லையை மதிக்கும் பொருட்டு அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் அந் நாடுகளின் விடுதலையை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்துவிட்டது. அந் நாடுகளை ரஷ்யா இணைத்துக்கொண்ட செயலையும், 1940ஆம் ஆண்டு முதல் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் ஏற்க மறுத்துவிட்டது. ஜெர்மனிமீது காலந் தாழ்த்திப் போர் தொடுத்ததால், பெரோனிஸ்டா ஆட்சி, அர்ஜன்டைனாவில் பிப்ரவரி, 1945ஆம் ஆண்டிலேயே நிறுவப்பட்டும், ஏப்ரல் 3, 1945ஆம் ஆண்டில்தான் வாஷிங்டன் அதை ஒப்புக்கொண்டது. எனினும், அன்று வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவராயிருந்த பயர்னஸ் என்பவர் 1946ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் 19ஆம் தேதியன்று இனிமேல் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு நடைமுறை ஏற்புக் கோட்பாட்டையே கடைப்பிடிக்கும் என அறிக்கை வெளியிட்டார். பின்னர் ஏற்பட்ட இலத்தீன் அமெரிக்கப் புரட்சிகளில் வலிமையால் நிறுவப்பட்ட புதிய சர்வாதிகார ஆட்சிகளுக்கு அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு உடனடியாய்த் தன் ஏற்பைத் தெரிவித்தது. அதற்கு மாறாகக் கம்யூனிஸ்ட் அரசாங்கத்தை ஏற்பது கம்யூனிசத்தை ஏற்பதற்குச் சமமெனக் கருதிய வாஷிங்டன், 1949ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 21ஆம் தேதியன்று தோன்றிய 'சீன மக்கள் குடியரசை' (Peoples Republic or Red China), சோவியத் முகாமிலுள்ள அரசுகள் அனைத்தும், பிரிட்டன், இந்தியா, பாக்கிஸ்தான், பர்மா, சிலோன், ஆப்கானிஸ்தான், இந்தோனேசியா, பின்லாந்து, சுவீடன், நார்வே, டென்மார்க்கு, நெதர்லாந்து, சுவிட்சர்லாந்து ஆகிய அரசுகளும் ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் அதை ஏற்க மறுத்தது. ஆனால், அது 1949ஆம் ஆண்டு, டிசம்பர் 8ஆம் தேதியன்று பார்மோசாவில் நிறுவப்பட்ட சியாங்கே — ஷேக் ஆட்சியை சீனாவின் அரசாங்கமாய் ஏற்றுக்கொண்டு அதனுடன் அரசியல் (தூதரக) உறவுகொள்ள ஆரம்பித்தது. 1951ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 20ஆம் தேதியன்று குடியரசுத் தலைவர் ட்ரூமன், ஜெனரல் (General) மார்க்கு கிளார்க்கு என்பவரை, அன்று 39 அரசுகளுடன் தன் தூதர்களைப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்த வாட்டிகனுக்கு முதல் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் தூதராய் அனுப்பத் திட்டமிட்டார். ஆனால், வாட்டிகனுடன் அரசியல் தொடர்புகொள்ளல் கத்தோலிக்க மதத்தை (Catholicism) ஏற்றுக்கொள்வதற்குச் சமமெனக் கருதிய ப்ரோடெஸ்டன்ட் கிறித்துவர்களின் வெளிப்படையான எதிர்ப்பாலும் காங்கிரசின் எதிர்ப்பாலும் அத் திட்டம் கைவிடப்பட்டது.

சட்டபூர்வமான அதிகாரிகள் தங்கள் அரசுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்வோரை அடக்கி ஒடுக்கப் போராடுகையில், கிளர்ச்சியாளரால் நிறுவப்பட்ட புரட்சி அரசாங்கத்திற்கு எந்த நாடாவது தனது அகால ஏற்பைத் தெரிவித்தால், அது சட்டபூர்வமான அரசாங்கத்தின் உரிமைகளை ஒடுக்கும் செயலாகும்; இதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். நவம்பர் 13, 1903ஆம் ஆண்டில் பனாமாவின் 'அரசாங்கத்தை' அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஒப்புக்கொண்டது; ஆகஸ்ட்டு, 11, 1920ஆம் ஆண்டில் 'வெள்ளை' ஜெனரல் எனப்பட்ட பாரன் இராங்கலை ரஷ்யாவின் 'அரசாங்கமாய்' ஃப்ரான்சு ஒப்புக்கொண்டது. செப்டம்பர் 15, 1932ஆம் ஆண்டில் 'மஞ்சூக்காவின் அரசாங்கத்தையும்', நவம்பர் 30, 1940ஆம் ஆண்டில் வாங்கு சிங்-வீயின் நான்கிங் ஆட்சியைச் சீனு 'அரசாங்கமாகவும்', ஜப்பான் ஒப்புக்கொண்டது; நவம்பர் 18, 1335ஆம் ஆண்டில் ஸ்பெயினிலுள்ள பிராங்கோவின் ஆட்சியை ஜெர்மனியும் இத்தாலியும் ஏற்றுக்கொண்டன; இவை போன்று எத்தனையோ சான்றுகள் உள. இந்தோசீனுவில் ஹோசிமின் நிறுவிய 'வியட்னும் குடியரசை' சீனு (ஜனவரி 19, 1950-லும்), சோவியத் யூனியன் (ஜனவரி 31-லும்), போலாந்து, ருமேனியா, வட கொரியா, ஹங்கேரி ஆகியவை (பிப்ரவரி 3-லும்), புல்கேரியா (பிப்ரவரி 8-லும்) ஃப்ரான்சு (பிப்ரவரி 21-லும்), அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள், பிரிட்டன் முதலியவை (பிப்ரவரி 7 லும்), பெல்ஜியம் (பிப்ரவரி 8, 195‹-லும்), ஒப்புக்கொண்டன; மற்ற மேலை அரசுகள், ஃப்ரெஞ்சு ஆதரவைப்பெற்ற பௌடேயின் ஆட்சியை ஒப்புக்கொண்டன. இத்தகைய நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் 'தலையிடுதல்களுக்குச்' (Intervention) சிறந்த சான்ருகும். பாதிக்கப்பட்ட அரசாங்கம் மீண்டும் தன் அதிகாரத்தை நிலைநாட்ட முடியுமாவென்பது அதன் இராணுவ பலத்தையும், கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கு அன்னிய அரசுகள் அளிக்கும் ஆதரவையும் ஒத்துழைப்பையும் பொறுத்திருக்கிறது.

சர்வதேசச் சட்டத்தின் ஒரு சில 'ஆட்கள்' (states) என்ற நிலையிலுள்ள நாடுகள் சட்டபூர்வமான தரம் (legal status) உடையவையாயினும், அவைகள், உண்மையான அரசுகள் என்று சொல்லுதற்கில்லை. அவைகளைப்பற்றி இறுதியாக ஒரு சிறிது நாம் கூறலாம். இணைப்பரசுகள், மற்ற யூனியன்களின் உறுப்பினர்கள் முதலியவை அயல் நாடுகளில் தங்கள் தூதர்களை வைத்திருக்கலாம்; அயல்நாட்டு அரசுகளும் அவர்கட்கு வழக்கமான சில உரிமைகளையும் அளிக்கலாம். பிரிட்டிஷ் பொதுநல நாடுகள் அமைப்பிலுள்ள (British Commonwealth) சுய ஆட்சியும் குடியேற்ற உரிமையும் உடைய நாடுகளும் (self-governing dominions), சோவியத்

யூனியனில் உள்ள சில குடியரசுகளும் அந் நிலையில்தான் உள்ளன. நடுநிலை அரசுகள், காப்பரசு நாடுகள், பேரரசுகள் (suzerainties), ஆகியவற்றை, மற்ற நாடுகள் அரசுகளாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அரசாங்கத்தை எதிர்ப்போரும் (insurgents), போரிடுவோரும், அதாவது, நாட்டின் நன்மையைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, போருடை தரித்து, படைக்கலம் தாங்கிப் போரிடும் தனியார் ஒருவருக்கொருவர் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் (reciprocal obligations) செய்யும்போது, அவர்களும் போர்பற்றிய சர்வதேசச் சட்டத்தின் உரிமைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவரே ஆவர். ஒரு குறிப் பிட்ட அரசில் 'கிளர்ச்சி' நடக்கும்போது, மற்ற அரசுகள் அதில் தலையிடவோ அல்லது மற்ற நாட்டு மக்கள் அக் கிளர்ச்சிக்காரர் களுக்கு ஆதரவு அளிக்கவோ கூடாது. தல அரசிலுள்ள (local state) அன்னியரின் உயிரையும் உடைமைகளையும் அது பாது காப்பதைப் புறக்கணித்துவிட்டது என்று நிரூபிக்கப்படாதவரை யிலும், கிளர்ச்சிக்காரர்களின் செயலுக்கு அது பொறுப்பாளி யாகாது. உள்நாட்டுப் போரில் உழன்றுகொண்டிருக்கும் ஓர் அரசில் (உதாரணம், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு 1861-65), 'போர்ச் சூழ்நிலை' நிலவுகையில், மற்ற அரசுகள் இருதரப்பிலும் நடு நிலைமைபற்றிய விதிகளை அனுசரித்து நடக்கக் கடமைப் பட்டுள்ளன. இத்தகைய குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகள் நீங்கலாகப் பொதுச் சர்வதேசச் சட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அல்லது யாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அரசுகளையும் (recognised states) அரசாங்கங்களையும்பற்றியே அமைந்திருக்கிறது எனலாம்.

3. இறைமைகளின் உரிமைகள்

'நாடுகள் சுதந்திரத்துடனும், சமத்துவத்துடனும், தத்தம் கடமைகளைத் தம் மனச் சான்றுக்கு ஏற்ப நிறை வேற்றுதற்கு வேண்டிய உரிமையுடனும் திகழ்வதால், மனிதர்களும் நாடுகளும் தத்தம் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும்போதும் குறிக்கோள்களை எய்தும்போதும், உரிமைகளைப் பொறுத்தவரையில் சமத்துவத்துடன் விளங்க ஏதுவாயிருக்கிறது. எங்கும் சமத்துவம் நிலவு வதால் ஒரு நாட்டிற்கு மற்ற நாட்டின் நடவடிக்கைகளைச் சரியா, தப்பா என்று தீர்மானிக்க உரிமை இல்லை; ஆதலின், ஒரு நாட்டில் எது அனுமதிக்கப்பட்டிருக் கிறதோ அதுவே மற்ற நாட்டிலும் அனுமதிக்கப்பட்டிருக் கிறது. மனித சமுதாயத்தில் நாடுகள் சரிசமமாய்க் கருதப் படவேண்டும்'. —(எமரிக் வாட்டல் என்பவர் எழுதிய 'Droit des gen ' என்ற நூலில் இக் கருத்தைக் காணலாம்.

அரசின் இறைமையில் பொதிந்துள்ள பரந்த கருத்துகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே, சட்டத்தின் முழு அமைப்பும் அமைந்திருக்கிறது. இறைமையுடைய அரசு மற்றோர் அரசின் விருப்பத்திற்கு அடிபணிவதில்லை. அது தன்னுரிமையுடனும், மற்ற இறைமைகளுக்குச் சமமாயும், தன் நாட்டில் முழு அதிகாரந் துடனும் விளங்குவது கண்கூடு. இவ்வடிப்படை உண்மை யினின்று ஒவ்வோர் அரசுக்கும் சில அடிப்படை உரிமைகளும் (fundamental rights) கடமைகளும் உண்டு என்பது இனிது புலனாகும். ஒவ்வொரு நாடும் வாழ்வதற்கும் அல்லது 'தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவும்' (self protection) 'சுதந்திரத்துடனும்', சமத்துவத்துடனும், மற்ற அரசுகளுடன் சேர்ந்து வாழ்வதற்கும் உரிமைகள் உண்டு. மேலும், அதற்குத் தன் அதிகாரத்தைச் செலுத்தவும் தன் எல்லைக்குள் சட்டங்களைப் பிறப்பிக்கவும், அதாவது 'அதிகாரஞ் செலுத்தவும்' உரிமைகள் உண்டு. சில வேளைகளில் அடிப்படை உரிமைகளான சொத்து உரிமையும், மற்ற அரசுகளுடன் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளும் உரிமையும் இறைமை உடைய அரசுகளுக்கு இருப்பதாகக் கூறுவர்.

உரிமைகளிலே அடிப்படையானது வாழும் உரிமை அல்லது தற்காப்பு உரிமை ஆகும். இவ்வுரிமையை ஓர் அரசு கையாளும் போது, அதனால் மற்ற அரசுகளின் உரிமைகள் பாதிக்கப் பட்டாலும், இறைமையுடைய ஒவ்வோர் அரசும் தன்னைப் பாது காத்துக் கொள்ளும்பொருட்டு, வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கும் உரிமை அதற்கு உண்டு என்பது வெகு காலமாய் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு வரும் வெளிப்படையான உண்மை (axiom) ஆகும். எனினும், இவ்வுரிமையை நன்கு விளக்கவேண்டும். தற்காப்பை முன்னிட்டுக் குற்றமற்ற மூன்றும் நபரையோ அரசையோ தாக்குவதைச் சட்டம் என்றும் அனுமதிப்பதில்லை. பிராங்கோ-ருஷ்ய நேசவுடன்படிக்கையால் அச்சுறுத்தப்பட்ட ஜெர்மனி, தான் பெல்ஜியத்தின்மீது படையெடுத்துப் ஃப்ரான்சை நன்கு தாக்கினாலன்றி ஆபத்தினின்று தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேறு வழி இல்லை என்ற எண்ணங்கொண்டு, 1839ஆம் ஆண்டு செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கையையும் மீறித் தனக்கு எத் தீங்கும் இழைக்காத பெல்ஜியத்தைத் தாக்கியது. ஜெர்மனியின் வாழ்விற்கு இடையூறு உண்டாக்கும் பொருட்டு, பெல்ஜியம் எந் நடவடிக்கையிலும் ஈடுபடாததால் ஜெர்மனியின் கரவுச் செயல் சட்டத்திற்கு விரோதமானதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. 1914 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட்டு 4 ஆம் தேதியன்று, ஜெர்மன் கீழ்சபையில் தான் (Reichstag) ஆற்றிய பேருரையில் (address), 'நாம் தேவை யான நிலையிலுள்ளோம், தேவை சட்டம் அறியாது' எனக்கூறிய

சான்சலர் பெத் மென்ஹோல்வெக் இதை ஒப்புக்கொண்டார். 'ஜெர்மன் சிறுபான்மையோர் துன்புறுத்தப்பட்டார்' என்றும் (persecuted), 'மேலும் ஆக்கிரமிப்புக்குப் பலியானவன் ஜெர்மனியைத் தாக்குவதற்காகப் ஃப்ரான்சு பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகளின் மறைமுக ஆதரவைத் தேடியதால் சட்டப்படி தன் உரிமையை இழந்துவிட்டான்' (forfeited) என்றும் காரணங் காட்டி 1930 - 40ஆம் ஆண்டுகளில் செக்கோசுலோவேக்கியா, போலாந்து, டென்மார்க்கு, நார்வே, லக்சம்பர்க்கு, பெல்ஜியம், நெதர்லாந்து முதலிய நாடுகளின் சுதந்திரத்தை ஜெர்மனி அழித்தது. இது சட்டப்படி சரியான செயல்தான் என்று நிரூபிக்க விழைந்தார் ரிப்பன் டிரோப் என்ற ஜெர்மன் அமைச்சர். தாக்கப் பட்டோரைத் தான் 'பாதுகாப்பதாய்'ப் போக்குக்காட்டி சோவியத் யூனியன், எஸ்டோனியா, லாட்வியா, லித்துவானியா ஆகிய நாடுகளை அதே ஆண்டில் தன்னுடன் இணைத்துக்கொண்டது சரியான செயலே என்று ஸ்டாலினும் மொலட்டோவும் வாதா டினர். ஆனால், மற்ற அரசின் நடவடிக்கையால் நேரடியாயும் உடனடியாயும் தனக்கு ஆபத்து வரும்போது, அத்தகைய அரசின் உரிமைகளை ஒடுக்கினாலன்றித் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முடியாத நிலை ஏற்படின், ஓர் அரசு மற்ற அரசின் உரிமைகளை மதிக்காது அவற்றை மீறி நடக்க இடமிருக்கிறது.

இக் கொள்கை என்றும் மக்களிடையே ஒப்புக்கொள்ளப்படும் படியாகச் செய்த பெருமை டேனியல் வெப்ஸ்டர் என்ற அமெரிக்க வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவரையே சாரும். 1838ஆம் ஆண்டில் கனடியக் கலகத்தின்போது, கிளர்ச்சிக்காரர்கள், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் பக்கமுள்ள நயாகரா நதிக்கரையில் தங்கி, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் படைக்கலக் கொட்டிலினின்று துப் பாக்கிகளைக் (guns) கைப்பற்றி, ஆற்றின் நடுவிலுள்ள ஒரு தீவைக் கைப்பற்றி, 'கரோலின்' என்ற அமெரிக்கக் கப்பலைக்கொண்டு அவ்வாற்றைக் கடந்து, கனடாவின் சேனைகளை எதிர்க்க ஆயத்த மாயினர். அரசாட்சியைக் கைப்பற்ற விரும்பி, வஞ்சனைச் செயல் புரிந்து வரும் கிளர்ச்சிக்காரர்களை அடக்கி ஒடுக்கி, ஆணவத்தை அழிக்கும் நோக்குடன் பிரிட்டிசுப் படைகள் நியூயார்க்கின்மீது படையெடுத்து, கிளர்ச்சிக்காரர்களை அடக்கி, கரோலினை நயாகரா அருவியிலே (Falls) திருப்பிவிட்டுத் திரும்பிற்று. பிரிட்டன், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு எல்லையை மதிக்காமல், தன் அரசாங்கத் தின் அனுமதியின்றித் தன்நாட்டு மண்ணில் இவ்வாறு படை யெடுத்ததால், வெப்ஸ்டர், பிரிட்டிசு அரசாங்கத்தை வன்மை யாய்க் கண்டனம் செய்தார். மேலும், அமெரிக்க அரசாங்கத்திடம் அது மன்னிப்புக் கோருவதுடன், இழப்பீடும் கொடுக்கவேண்டு

மென வாதாடினர்; அல்லது பிரிட்டிசு அரசாங்கம் இந் நெருக்கடியில் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் தேவை இருந்த தனாலேயே, அதை முன்னிட்டு, வேறு வழியின்றிச் சிந்தனைக்கு நேரமின்றி இவ்வன்செயலில் இறங்கிற்று என்பதைப் பிரிட்டன் தெளிவாய்க் காட்டவேண்டும் என்றும் அவர் வாதாடினர். அன்றியும், நெருக்கடியின் ஆணைக்கு அடிபணிந்தே கனடாவின் தல அதிகாரிகள் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் நுழைந்தனர் என்று கொண்டாலும், அவர்கள் பொருந்தாப் போக்கிலோ அல்லது அத்து மீறிய நடவடிக்கையிலோ ஈடுபடவில்லை என்பதையும் பிரிட்டிசு அரசாங்கம் தெளிவாய் நிருபிக்கவேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினர்.[4]

கனடாவில் நிலைத்து வேரூன்றிவிட்ட அரசாங்கத்தையே அழிக்கக்கூடிய நெருக்கடி மிக வெளிப்படையாக ஏற்பட்டிருந்த தால், பிரிட்டிசு அரசாங்கம் தன் நடவடிக்கைகளைச் சிரமமின்றிச் சரியென்று காட்டமுடிந்தது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் ஓர் அரசோ அல்லது அரசாங்கமோ தன் தற்காப்புக்காக மேற் கொள்ளும் இத்தகைய நடவடிக்கைகளை சட்டம் அனுமதிக்கிறது.[5]

ஓர் அரசு சர்வதேசச் சட்டம் தன்மீது விதிக்கும் கடமைகளைப் புறக்கணிக்காமல், மற்ற அரசுகளின் உரிமைகளைப் பாதிக்கா வண்ணம், தன் அயல்நாட்டுக் கொள்கையை உருவாக்கவும், உள்நாட்டு விவகாரங்களைக் கவனிக்கவும் அதனுடைய சுதந்திர உரிமை அதற்கு இடந்தருகிறது. ஒரு நாட்டில் வாழும் அன்னிய ருக்குத் தீங்கு ஏற்படின், அதற்குப் பொறுப்பாளியாவதும் அந்த அரசுதான். அது தன் நாட்டில் சமூக அமைதி (law and order) நிலவ வழிவகை செய்யவேண்டும். அயல்நாட்டு அரசாங்கங் களுக்குப் பதிலிறுக்கக்கூடிய அதிகாரம் அதனிடம் அமைந் திருத்தல் அவசியம். ஓர் அரசு தன் குடிகளைப் பாதுகாப்பது போன்றே, தன் நாட்டில் வாழும் அன்னியரின் பாதுகாப்பிலும் 'தக்க கவனம்' செலுத்த வேண்டும். தன்நாட்டு நீதிமன்றங்கள் நீதி தவறினாலும் (miscarriage of justice), அதற்கும் அரசே பொறுப்பாகும். அரசுகள் ஒன்றோடொன்று பழகும்போது மற்ற அரசுகளின் சுதந்திரத்தை மதித்து நடத்தல் வேண்டும் என்ற கடமையைச் சுதந்திர உரிமை வலியுறுத்தியபோதிலும், உள் நாட்டுக் குழப்பத்தால் அன்னியரின் உடைமைக்கும் உரிமைக்கும்

[4] டபிள்யு. இ. ஹால் எழுதிய 'பன்னாட்டுச் சட்டத்தைப்பற்றிய ஒரு கட்டுரை'யைப் (1924, பக்கம் 323-324) பார்க்கவும்,

[5] ஹால் எழுதிய 'அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள்' என்ற நூலில் குறிப்பிடப்படும் வர்ஜீனியசின் வழக்கைப் (922-1117) பார்க்கவும்.

சேதம் (damage) ஏற்படும்போது, வல்லரசுகள் அடிக்கடி நலி வெய்திய அரசுகளின் சுதந்திரத்தை மதிக்காமல் அவற்றின்மீது படையெடுத்துள்ளன. எவ்வளவு தூரம் ஒரு நாடு பிறநாட்டின் சுதந்திரத்தை மதிக்காமல் நடக்கலாம் என்பது சர்ச்சைக்கு உரிய சிக்கலாய் இன்றுவரை இருப்பினும், இங்கு தெளிவாகக் காட்டப் பட்டுள்ள பொது நெறிகளை உலகம் ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டது.

சமத்துவ உரிமை என்பது சட்டபூர்வமான உரிமைகள், கடமைகள் ஆகியவற்றைப் பற்றியதேயன்றி, நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் ஜனத்தொகை (population) அதிகாரம் அல்லது அரசியல் செல்வாக்கு ஆகியவற்றில் சமத்துவ உரிமை உடையவை என்று குறிப்பிடவில்லை. இன்றைய இறைமையுடைய அரசுகள் இத் தன்மைகளைப் பொறுத்தவரை, தம்முள் பெரிதும் மாறுபடுகின்றன. ஆனால், சட்டத்திற்குமுன். எல்லா இறைமை அரசுகளும் சரிநிகர் சமானமானவையே. தம் உரிமைகளைப் பயன்படுத்தவும், பிறர் தம் கடமைகளைச் செய்யுமாறு பணிக்கவும் எல்லா அரசுகளுக்கும் சமமான வாய்ப்புகள் உண்டு. உடன் படிக்கைகள் செய்யவும், போரிடவும், அயல் நாடுகளுடன் அரசியல் தொடர்பு கொள்ளவும் அல்லது முறிக்கவும் எல்லா அரசுகளுக்கும் சமவுரிமை உண்டு. அரசுச் சமத்துவக் கொள்கை என்பதிலிருந்துதான் அனைத்துலக மாநாடுகளில் ஒவ்வோர் அரசுக்கும் ஒரு வாக்குரிமை என்ற கொள்கையும், ஓர் அரசு தானாகவே உடன்பாட்டை அளித்தாலன்றி எப்பொறுப்புக்கும் அது ஆளாகாது என்ற விதியும் ஏற்பட்டனவெனலாம். எனினும், நடை முறையில் பார்க்குமிடத்து, ஏட்டளவிலுள்ள இந்தச் சட்டப் படியான முறையிலுள்ள சமத்துவத்துடன் உண்மையில், நடை முறையில் ஏற்படும் அரசியல் ஏற்றத்தாழ்வுகள் (disparity) ஒத்து இருக்கவில்லை என்பது நீண்ட காலமாய் யாவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுவரும் உண்மை. சில வேளைகளில் வல்லரசுகளுக்கு ஒரு சட்டமும், மற்றச் சிறிய அரசுகளுக்கு வேறொரு சட்டமும் இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. ஆயினும், இறைமை, சுதந்திரம் முதலிய கருத்துகளினின்றும் பிறந்ததே அரசுச் சமத்துவக் கொள்கையாகும். தாங்கள் அண்டை நாடுகளோடு சமத்துவ முடையவையல்ல என்ற கருத்தையே அரசுகள் அடியோடு வெறுக்கின்றன.

ஓர் அரசின் செயலின் விளைவாக மற்ற அரசின் வாழ்விற்கும் சுதந்திரத்திற்கும் அல்லது சமத்துவத்திற்கும் அழிவு ஏற்படு மாயின், பாதிக்கப்பட்ட நாட்டின் விவகாரங்களில் அது தலை யிடுவதாகும். அதே காரணத்திற்காக அச் செயல் சட்டத்திற்கு

முரணானதாகவும் கருதப்படும். ஓர் அரசின் உள்நாட்டு அல்லது வெளிநாட்டு விவகாரங்களில் மற்றொரு அரசின் சர்வாதிகாரத் தலையீடே (dictatorial interference) அல்லது ஓர் அரசு மற்ற அரசைக் கட்டாயப்படுத்துதலே, 'தலையிடுதல்' எனப்படும். சுதந்திர உரிமையுடன் ஒட்டியதே தலையிடாக் கடமையும் (non-intervention) ஆகும்; அதாவது, மற்ற அரசின் உரிமைகளை ஒடுக்கும் எந் நடவடிக்கையிலும் ஈடுபடாதிருத்தலே 'தலையிடாமை யாகும்'.[6] அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளுக்கும் சில கரீபியன் அரசுகளுக்குமிடையிலுள்ள ஒப்பந்தங்களில் காணப்படுவதைப் போல, சில குறிப்பிட்ட ஒப்பந்தங்களின் மூலமாகத் தலையிடுதல் என்னும் செயலுக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டாலல்லாமல், மற்றத் தலையீடுகள் எல்லாம் சட்டத்திற்கு முரணானவையேயாகும். ஓர் அரசின் வாழ்வையோ அல்லது சுதந்திரத்தையோ மற்றோர் அரசு அழிக்க அச்சுறுத்துமாயின், தன்னை அத்தகைய இடையூற்றி லிருந்தும் பாதுகாக்கும்பொருட்டுப் பாதிக்கப்பட்ட அரசு, தான் நஷ்டஈடு செலுத்தும் பொறுப்பை (liability for paying damages) ஏற்காமலேயே தன்னைத் தாக்கிய அரசின் உரிமைகளை ஒடுக்கலாம். அதனால் ஏற்படும் அழிவிற்கு அது பொறுப்பாளி அன்று. ஆனால், தன் செயல் நியாயமானதே, சட்டத்திற்கு இணங்கியதே (legal) என்று நிரூபிக்கும் பொறுப்பு தலையிடும் அரசையே சாரும் என்பதை நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

இவ்வறநெறியை விடுத்து, மறநெறியில் சென்ற அரசுகள் பல. இச் சீரிய கொள்கை கைவிடப்பட்டு அடிக்கடி அரசுகள் மற்ற அரசுகளின் விவகாரங்களில் தலையிட்டிருக்கின்றன; தலையிட்டு வருவதையும் பார்க்கலாம். சிறிய அல்லது நலிவுற்றிருந்த அரசுகளின் விவகாரங்களில் தலையிட்டும், அவற்றின் சுதந்திரத்தை அழித்துமே குடியேற்றப் பேரரசுகள் தோன்றின. 'நட்புக்குரிய அயல் நாடு' என்ற கொள்கையை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் கடைப்பிடிப்பதற்கு முற்பட்ட காலத்தில், கரீபியனிலுள்ள அரசுகளின் விவகாரங்களில் அது தொடர்ந்து தலையிட்டே வந்தது. சர்வதேசச் சட்டத்தைப் பாதுகாத்தல், உடன்படிக்கை உரிமைகளைச் செயற்படுத்தல், சக்திச் சமநிலையைப் பாதுகாத்தல், மக்களுக்கேற்ற அன்புக்குரிய நெறிகளைப் பேணுதல் (maintaining humanitarian principles), கடனைத் தீர்த்தல், வெளிநாடுகளி லிருக்கும் தம் குடிகளின் உயிரையும் உடைமையையும் பாதுகாத்தல்போன்ற காரணங்களைக் காட்டி, அரசுகள், தனியாகவும் கூட்டாகவும் பிற நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிட்டு

[6] ஜி. ஜி. வில்சனின் 'சர்வதேசச்சட்டம்' 8ஆம் பதிப்பு, 1922, பக்கம் 87.

வந்தன. பகுத்தறிவைமட்டும் அடிப்படையாகக்கொள்ளாமல், பழக்கத்தின் அடிப்படையிலும் சர்வதேசச் சட்டமானது செயற்பட்டு வருவதால், இப் பழக்கங்களால் நாளடைவில் அரசுகளுக்குத் தலையிடும் பொது உரிமையே உருவாகிவிட்டது எனலாம். எனினும், உடன்படிக்கையின்மூலமாக அளிக்கப்படும் உத்தரவு ஏதும் இல்லாமல், தலையிடும் நோக்கத்துடன் மேற்கொள்ளப் பெறும் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் பாதிக்கப்பட்ட நாட்டின் உரிமைகளை ஒடுக்குவதால், மேற்கூறப்பட்ட பொதுவான தலையிடும் உரிமை யாவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய முடிவாக இருக்கிறதென்று சொல்லுதற்கில்லை. அரசுகள் மற்ற அரசுகளின் உரிமையை மதிக்காமல், மீறி நடக்கும் ஒரு பழக்கத்தை ஒரு சட்ட நெறியாக மாற்றிவிட எவருக்கும் இயலாது. நியாயமாகத் தலையிடுவதற்குரிய, சட்டத்தோடிணைந்து போகும் காரணங்களைக் காட்டுவது வெப்ஸ்டரின் கோட்பாடு ஒன்றேயாம். இந் நெறிப்படி அரசுகள் என்றும் ஒழுகுவதில்லை என்றால், அதற்கு அவைகள் உயர்விடத்து அரசியலின் குறிக்கோள்களை எய்துங்கால், சட்ட நெறிகள் (legal principles) அனுமதிக்கும் வரையறைக்குள் தங்களுடைய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளாததும், தம் முதவியால் தம்மைத் தாமே பாதுகாத்துக்கொள்ளவியலாத சிறிய அரசுகளின் உரிமைகட்கு நாடுகள் சமூகம் (Community of Nations) இது வரையிலும் பாதுகாப்பு ஏதும் அளிக்க முன் வராததுமே மூலகாரணங்களாகும்.[7]

அண்மையில் எல்லா ஜனநாயக, கம்யூனிஸ்டு, 'நடுநிலைமைக்' கருத்துகளையும், முகாம்களையும் சேர்ந்த எல்லா அரசியல் வல்லுநரும் திரும்பத்திரும்பத் தலையிடாமைக் கொள்கையின்

7 குடியரசுத் தலைவர் ஃபிராங்லின் டி. ரூஸ்வெல்ட்டின் 'நட்புக்குரிய அயல் நாட்டு'க் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தவுடன், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு தான் இது காறும் இலத்தின் அமெரிக்காவில் கையாண்டுவந்த தலையீட்டுக் கொள்கையைக் கைவிட்டுவிட்டது. 1933ஆம் ஆண்டு, டிசம்பர 3-26ஆம் தேதிவரை கூடிய அமெரிக்க நாடுகளின் ஏழாம் அனைத்துலக மாநாட்டில் எழுதப்பட்ட 'அரசுகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும்' என்ற உடன்படிக்கையின் 8ஆம் விதிப்படி, 'எந்த அரசும் மற்ற அரசின் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடக்கூடாது'. 1936ஆம் ஆண்டு டிசம்பரில் பியூனோஸ் ஏரஸ் என்னுமிடத்தில் அமைதியைப் பேணுதற்காக அமெரிக்க நாடுகள் கூட்டிய மாநாடும் இக் கொள்கையை ஒப்புக் கொண்டது. எட்டாவது மாநாட்டில் (டிசம்பர் 24, 1938) வெளியிடப்பட்ட 'லிமாவின் அறிக்கை'யில் (டிசம்பர் 24, 1938) கையெழுத்திட்ட நாடுகள், அன்னியர் தலையீடு இன்றித் தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுவதாகவும், ஐரோப்பிய சமுதாயத்தை உறுதிப்படுத்துவதாகவும், தங்களுடைய வரம்பற்ற இறைமை, (absolute sovereignty), நாட்டு எல்லையை மதித்தல, அமைதி, பாதுகாப்பு, இறைமை அரசுகளின் 'சட்ட சமத்துவம்' முதலியவற்றின் கொள்கைகளை ஒப்புக் கொள்ளுவதாகவும் அறிவித்தன. அதே சமயத்தில் கையெழுத்திடப்பட்ட 'அமெரிக்கக் கொள்கைகளின் அறிக்கையும்',—1. 'ஒரு நாடு மற்ற நாட்டின் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடக்கூடாது, 2. பன்னாட்டுச் சட்டப்படியே அரசுகளுக்கிடையில் உறவுகள் ஏற்படவேண்டும்' என்று வலியுறுத்தியது.

புனிதத்தன்மையைப்பற்றிப் புகழ்ந்து ஆதரித்தவண்ணமிருந்து வருகின்றனர். எனினும், எல்லோருமே சட்டத்தின் விதிகளைவிட (rules of law), அதிகார அரசியலின் தேவைகளே மிகவும் முக்கியமானவை என்ற தவருன நோக்கத்துடன் தலையிடுதலில் தனிக் கவனம் செலுத்தி வருகின்றனர். 1948-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பரில் ஹைதராபாத் அரசை இந்தியா வலுவந்தமாய்க் கைப்பற்றித் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டது; பாக்கிஸ்தான் தனக்குச் சொந்தமானதென்று உரிமை பாராட்டிவந்த காஷ்மீரின் சரிபாதியை 1957ஆம் ஆண்டு இந்தியா தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டது. 1954ஆம் ஆண்டின் இளவேனிற் காலத்தில், தன் எல்லைகளுக்கு அருகில் கம்யூனிசத்திற்குச் சாதகமான ஆட்சி ஏற்படுவதைத் தவிர்க்கவேண்டும் என அமெரிக்கா தீர்மானித்தது; எனவே, காஸ்டிலோ ஆர்மாசின் கம்யூனிஸ்டு எதிர்ப்பு ஆட்சிக்கு (regime) அது பேருதவி அளித்தது. மேலும், வழக்கமான பன்னுட்டுச் சட்டம், ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயம் (Charter) அமெரிக்க நாடுகளின் அமைப்பின் சாசனம் முதலியவற்றை மீறி, எல்சால்வேடர், ஹாண்டுராஸ் ஆகிய நாடுகளின் அரசாங்கங்களின் மறைமுகமான ஆதரவைப் பெற்று, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, குவாடிமாலாவில் நிறுவப்பட்ட கம்யூனிஸ்டு சார்புடைய பிரசிடென்ட் ஆர்பென்சின் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தைத் (elected government) தன் வல்லமையால் கவிழ்த்து விட்டது.[8] அதேபோல் தன் எல்லைகளில் எதிர்க் கம்யூனிஸ்டு ஆட்சி ஏற்படுவதைக் கலைக்க எண்ணிய சோவியத் யூனியன், 1956ஆம் ஆண்டின் அக்டோபர்—நவம்பர் மாதங்களில் ஹங்கேரி புரட்சியைத் தன் பேய்வலிமைகொண்டு அடக்கி ஒடுக்கி வருகையில்தான், இஸ்ரேல், ஃபிரான்சு, பிரிட்டன் முதலிய நாடுகள் எகிப்தை ஒரே சமயத்தில் தாக்கியதால், அரியேறெனச் சினந்தெழுந்த நாசரின் ஆட்சி, குடியேற்ற ஆட்சிக்கு எதிராய் அமெரிக்க-சோவியத்-ஆசிய-ஆப்பிரிக்க நாடுகளின் ஆதரவைப் பெற்று இராணுவத் தோல்வியடைந்தபோதிலும், அரசியல் வெற்றியை அடைந்தது. சட்டமென்பது இராணுவ ஆக்கிரமிப்புகளின்போது ஓர் உண்மையாக இல்லாமல் கற்பனையாக இருந்தாலும் கூட, சட்டத்திற்கு விரோதமான இராணுவத் தலையீட்டிற்குப் (illegal military invention) பலியான ஒரு நாடு, தன் உரிமைகள் மீறப்பட்டதற்கு நஷ்டஈடு கோரலாம். ஆனால், வெளிநாட்டின் தலையீடானது, 1948ஆம் ஆண்டில் ஹைதரா

[8] இதுபற்றி விவரமாகத் தெரிந்துகொள்ள அமெரிக்க அரசியல் மதிப்புரையில் (American Political Science Review), செப்டம்பர் 1956, பக்கம் 787–806-ல் பிலிப்பு டெய்லர் எழுதிய 'கௌடமாலாவின் விவகாரம்' என்ற கட்டுரையைப் பார்க்கவும்.

பாத்திலும், 1954ஆம் ஆண்டில் குவாடிமாலாவிலும், 1956ஆம் ஆண்டில் ஹங்கேரியிலும் நடைபெற்றதுபோன்று வெற்றிபெற்ருல், அப்பொழுது உரிமையை வலியுறுத்த யாருமிரார். அது தோல்வியடையுமாயின், வெளிநாட்டின் தலையீட்டிற்குப் பலியான நாடு இழப்பீடு பெறுவதும் பெருததும், சட்டத்தைவிட விவகாரத்தில் ஈடுபட்ட இருதரப்பினரின் வலிமையையே பொறுத்திருக்கிறது. மெலியோரின் உரிமைகளை மதியாது மீறி நடக்கும் வலியோர், முன்னையருக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுத்தல்வேண்டும் என்ற முறையை இதுகாறும் தற்கால நாடுகள் சமூகம் வகுக்கவில்லை. சட்ட இயல் அறிந்தவருள் ஒருசாரார், 'பரிகாரம் ஏதும் இல்லாதபோது, உரிமையும் இல்லை' எனவாதிப்பர். அன்னாரின் கருத்துப்படி இறைமைகளின் உரிமைகள் மீறப்படும்போது (பாதிக்கப்படும் போது), அவற்றை மீண்டும் அடைதற்குரிய பரிகாரம் (remedies) இல்லையெனின், உரிமைகள் அனைத்தும் வெறும் ஏட்டுச் சுரைக்காய்களாகவே விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. 'உரிமைகள்', 'பரிகாரங்கள்' ஆகியவைகளைப்பற்றி அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட இலக்கணங்களையே இன்றைய அரசு முறையின் இறைமைகள் ஏற்றுக்கொண்டபோதிலும், மெலியோரின் உரிமைகளை வலியோரின் வல்லமையினின்று பாதுகாக்க வல்ல, நம்பத்தக்க நடைமுறைகளை, இதுகாறும் அவைகள் வகுக்கவில்லை. சர்வதேசச் சட்டத்தில் காணப்படும் இத்தகைய இக்கட்டான நிலையை அடுத்துவரும் அதிகாரங்களில் நாம் சீர்தூக்கிப் பார்ப்போம்.

4. உடைமையின் சிக்கல்கள்

> ' ஒரு பொருளை நாமே தேடி ஆர்ச்சிதம் (acquisition) செய்வதனுலோ, அல்லது இன்னொருவரிடமிருந்து நமக்குக் கிடைப்பதன் மூலமாகவோ அது நம்முடைய உடைமை (property) ஆகலாம். முற்காலத்தில் மனித இனம் கூடி ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வரமுடிந்தபோது, பங்கீட்டுமூலம் உடைமைக் கருத்து (original acquisition) ஏற்பட்டது; இன்று அது சுவாதீனம் என்ற செயல் (occupation) மூலம் உண்டாகிறது.'—ஹியூகோ குரோஷியஸ், 1625.

அதிகார எல்லை (jurisdiction) அல்லது "இதுவே" சட்டம் என்று சொல்லக்கூடிய அதிகாரம் என்பது அரசின் அதிகாரத்தைக் கையாளுதற்குரிய உரிமையாகும். அதுமேலே விவாதிக்கப்பட்ட உரிமைகளுடன் தொடர்புடையதாகும். எந்தெந்த இடங்களில்

அரசுகளின் இறைமை ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றதோ, அந்தந்த இடங்களில் வாழும் மக்களின்மேல் அரசுகளின் அதிகார எல்லை பரந்து இருக்கிறது. முற்காலத்தில் நில அதிகார வரம்பு, ஆள் அதிகார வரம்பு என்ற பெயரில் எழுந்த முரணுன உரிமை வாதங்கள் (claims) பல சச்சரவுகளைத் (controversy) தோற்று வித்தன ; ஏனெனில், முன்போல் அரசுகள், தம் நாட்டில் வாழும் மக்கள் அனைவர்மீதும்—அதாவது தம்முடைய இடத்தின்மீது மட்டும் அல்லாமல், வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்துவரும் தம் குடிகளின் மீதும் மக்கள் மீதும் முழு அதிகாரத்தைச் செலுத்த முற்பட்டால், அதனுல் இன்னல்கள் விளையும் என்பது உறுதி. எனவே, இருப தாம் நூற்ருண்டில் ஆளின் அதிகார எல்லையைக்காட்டிலும், 'நில' அதிகார எல்லைக்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது. ஆதலின், ஓர் அரசின் அதிகாரம் அதன் நாட்டில் வாழும் மக்கள், அன்னியர் அனைவரின்மீதும் செல்லுபடியாகுமேயல்லாமல், மற்ற அரசுகளின் நாட்டில் சென்று வாழ நேரிட்ட தன் நாட்டினர் மீது அதனுடைய அதிகாரம் செல்லாது என்பது மிகத் தெளிவாகும். எனினும், அதிகார எல்லையைப்பற்றிய இவ்விரு அடிப்படைகளும் இன்றளவும் நிலவிவருகின்றன.

ஓர் அரசு 'புதிய நாடுகளைக் கண்டுபிடித்துச் சுவாதீனமாக்கிக் கொள்ளுதலின்மூலமாகவும் (discovery and occupation)', வழக்க மாக அனுபவித்து வருவதன்மூலமாகவும் (prescription), தனது நில-எல்லை விரிவாகி வருவதன் மூலமாகவும் (accretion), பிற நாட்டால் கொடுக்கப்படு வதன் மூலமாகவும் (cession) அல்லது குத்தகைமுறையின் மூலமாகவும் அல்லது வெற்றியின்மூலமாகவும் நில அதிகார எல்லையைப் பெறலாம். இதுவரை யாரும் உரிமை கொண்டாடாத புதிய ஒருநிலத்தை ஒரு நாடு கண்டுபிடித்தால், அச் செயல்மட்டும் அதற்கு அந் நிலத்தின் மீது சட்டப்படி ஆகும் பாத்தியதையை (valid title) அல்லது உரிமையை அளிக்காது. சட்டப்படி அது அதற்கு உடைமையாகவேண்டுமென்ருல், புதிய நிலம் கண்டுபிடித்த நாட்டினுல் சுவாதீனமாக்கப்படல்வேண்டும். 16ஆம் நூற்ருண்டில் ஐரோப்பாவின் கடல் ஆதிக்கம் படைத்த அரசுகள் (maritime states) புதிய நிலத்தைக் கண்டுபிடித்துவிட்ட அடிப்படையில், புதிய உலகின் பெரும்பகுதியின் மேல் நில—அதிகார எல்லை உரிமை கொண்டாடின. பிரிட்டன் அட்லான்டிக் கடற்கரைப் பகுதியைச் சுவாதீனமாக்கியபின், அட்லான்டிக் கடற் கரையைச் சேர்ந்த குடியேற்ற நாட்டு மக்களுக்கு, 'ஒரு கடற்கரை யிலிருந்து மறு கடலெல்லை' வரை விரிந்து, நில அதிகார எல்லையைப் பரப்பிக்கொள்ளும் உரிமைகளடங்கிய சாசனத்தைப் பிரிட்டன் வழங்கியது. 19ஆம் நூற்ருண்டில் ஆப்பிரிக்காவைப் பொறுத்த

மட்டில், ஜெர்மனி பின்னிலக் கோட்பாட்டை'ப் (hinter-land) பின் பற்றி நடக்க முயன்று, தோல்வியடைந்தது ; இக் கோட்பாட்டின் படி ஓர் அரசு கடற்கரையைச் சேர்ந்த நிலத்தைச் சுவாதீனமாக்கி ஞல், அங்குள்ள நதிபாயும் உள்நாட்டுப் பிரதேசங்கள்மீதும் அது உரிமை பாராட்டலாமென்று வலியுறுத்தப்பட்டது. கண்டு பிடித் ததைத் தொடர்ந்து ஓர் இடத்தைச் சுவாதீனமாக்கிஞல்தான் அதன்மீது பாத்தியதை கொண்டாடத் தகுதியுண்டு என இன்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இது அனுபோக பாத்தியதையி லிருந்து அல்லது நில—எல்லையைவளர்த்தல் என்றமுறையிலிருந்து சிறிதும் வேறுபடாத ஒரு முறை ஆகும். ஒரு நிலத்தைத் தொடர்ச்சியாக ஓர் அரசு அனுபவித்துவருவதை மற்ற அரசுகளும் சம்மதித்து விட்டால், அந் நிலத்தின்மீது ஏற்படும் உரிமையே 'அனுபோக பாத்தியதை' என்று சொல்லப்படுகிறது. அவ்வாறே சேர்மானத்தின் இயற்கைமுறையால் கடற்கரையில் ஏற்படும் படிவுகள் அல்லது புதிய மணல்திட்டுகளின்மீது அதனை அடுத்து அமைந்திருக்கும் அரசுக்குப் பாத்தியதை உண்டு. உடன்படிக் கையின்மூலமாக நில அதிகார எல்லையைப் பெறுதலே வழக்கமான முறையாகும். நிலம் அல்லது பணம் ஆகியவற்றுள் ஏதேனு மொன்றைக் கொடுத்து விற்பனைசெய்தோ, நிலப்பகுதிகளை மாற்றிக் கொண்டோ, இத்தகைய உடன்படிக்கைகள் செய்யப்படலாம். அல்லது போரால், அதாவது, வாகை சூடியோர் வீழ்ச்சியடைந் தவர்களின் உடைமைகளைப் பிடுங்கிக்கொள்வதாலும் இத்தகைய ஒப்பந்தங்கள் ஏற்படலாம்.

தென் துருவத்தைச் (South pole) சுற்றிலுமுள்ள மனித இனம் வசிக்க இயலாத பனிக்கட்டி மண்டலமான அன்டார்ட்டிகா ஒன்று தான், இற்றை நாள்வரை இறைமைகளுக்குள் பிரிவினை செய்யப் படாமலிருக்கும் ஒரே ஒரு கண்டம் (continent) ஆகும். 1956-58ல் வெவ்வேறு நாடுகளின் கண்காணிப்பில் ஏற்பட்ட பிரதேச ஆராய்ச்சி முயற்சிகள் இதில் மக்களை விழிப்படையச்செய்தன. இப் பிரதேசத்தை ஆராயச் சென்ற நாட்டினர்கள் ஒவ்வொருவரும் அதன் மேல் உரிமை கொண்டாடினர். தென் துருவத்திற்கும் ஹான் முனைக்கும் (Cape Horn) இடையிலுள்ள அன்டார்ட்டிகா வின் பகுதிகளின்மேல் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு பகிரங்கமான பாத்தியதை கொண்டாடாமல் இருக்கும்போது, சில்லி, அர்ஜன் டைஞ, பிரிட்டன் (பாக்லாந்து தீவுகளின்மேல் பாத்தியதை கொண்டாடி வெகு காலம்வரை அர்ஜன்டைஞவுடன் விவகாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தது) முதலிய நாடுகள் அப் பகுதிகளின்மேல் உரிமை பாராட்டிவந்தன. நார்வே, ஆஸ்திரேலியா, ஃபிரான்ஸ், நியூ சிலாந்து ஆகிய நாடுகள் மற்ற பிராந்தியங்களின்மேல் அவற்றைக்

கண்டுபிடித்தவருக்கு உரிமையுண்டு என்ற அடிப்படையில், உரிமை கொண்டாடின. இவ்வுரிமை கோரியவர்கள், மேற்படி பகுதிகளைத் தத்தம் சுவாதீனத்துக்குள் கொண்டு வந்தாலன்றி அல்லது தமக்குள் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டாலன்றி அவை அன்டார்ட்டிகாவின்மீது சட்டப்படி செல்லுபடியாகக் கூடிய பாத்தியதை கொண்டாடவியலாதென்பது திண்ணம்.

சர்வதேசச் சங்க ஒப்பந்தம், கெல்லாக்-பிரியண்டு ஒப்பந்தம் ஆகியவை, வெற்றிமூலம் நாட்டைப் பெறுதல் என்பது 'சட்டப்படி செல்லாது' என்று கூறினும், இராணுவத்தின் உதவியினால் சுவாதீனமாக்கப்பட்ட நாடு அந் நிலையில் (military occupation) நிலைத்து நின்றுவிடுமாயின், நாடு ஈயும் உடன்படிக்கை எதுவும் ஏற்படாமலேயே 'வெற்றியின்மூலமாக' பாத்தியதை வழங்கப் படலாம். இப் புதிய ஏற்பாட்டின்படி, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, 'நடைமுறையிலிருக்கும் எந்தச் சூழ்நிலையையும் ஏற்றுக்கொள்ளா தென்றும்,..............பாரிஸ் ஒப்பந்தத்தின் கடப்பாடுகட்கெதிரான முறைகளில் செய்யப்படும் உடன்படிக்கை அல்லது ஒப்பந்தத்தை ஏற்கும் உத்தேசம் தனக்கில்லை' என்றும் சீன, ஜப்பானிய அரசாங்கங்கட்கு 1932ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி 7-ம் நாள் தெரிவித்தது. 1933, டிசம்பர், 26ஆம் தேதியன்று மாண்டிவிடியோ என்னுமிடத்தில் செய்யப்பட்ட அரசுகளின் உரிமைகள்-கடமைகள் உடன்பாட்டைப்போல (Conventions on Rights and Duties of States) (11ஆம் விதி) 1933, அக்டோபர் 10ஆம் தேதி செய்யப்பட்ட அர்ஜன்டைன் போர் எதிர்ப்பு ஒப்பந்தமும், வெற்றியின்மூலம் பாத்தியதையை ஏற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கும் பொருட்டுக் கையொப்பமிட்ட அரசுகள்மீது சில கடப்பாடுகளைப் புகுத்திற்று. இத்தகைய வன்முறை முயற்சிகளின்மூலமாகப் பெறும் பாத்தியதையை ஏற்காதிருக்கக் கையாளப்பட்ட முயற்சிகள், நாட்டாசைகொண்ட அரசுகள் 'வெற்றி' என்ற ஆயுதத்தைக்கொண்டு தம் குறிக்கோளை எய்துவதைத் தடுத்துநிறுத்துவதில் வெற்றியடையவில்லை. இறுதியாக, 'குத்தகை' முறையால் எவ்விதம் ஓர் அரசு நாட்டைப் பெறுகிறதென்பதைப்பற்றி இங்குக் குறிப்பிடவேண்டும். பனாமா கால்வாய் மண்டலத்தின் நிலைமையும், (அண்மை வரை) சீனாவிலிருக்கும் ஒருசில துறைமுகங்களின் நிலைமையும் உடன்படிக்கைகளின்மூலம் நிர்ணயிக்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்றிற்கேற்பத் தொடக்கத்தில் அவ்விடங்கள் எந்த அரசின் அதிகார எல்லையில் இருக்கின்றனவோ, அந்த அரசு அவ்விடங்களை ஒரு வெளி அரசுக்குக் குத்தகைக்கு விடலாம்.

அதிகார எல்லையின் அளவைப் பொறுத்தவரை, ஒவ்வோர் அரசுக்கும் அதன் நாட்டின்மேலே உள்ள காற்று, அதன் அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட கடற்பகுதிகள் (territorial waters), அதன் விண் வெளிக்கு அப்பாற்பட்ட பகுதிகள் (extra atmospheric space) ஆகியவற்றை அனுபவிக்கும் உரிமையுண்டு. ஒன்றை ஒன்று மதிக்கும் முறையில் (comity), ஒவ்வொரு நாடும் வெளிநாட்டு விமானங்கள் தத்தம் நாட்டின்மீது எவ்வித இடையூறும் விளைக்கா வண்ணம் பறந்து செல்வதற்கு உரிமையை அளிக்கக் கடமைப் பட்டுள்ளன. ஆனால், இத்தகைய உரிமை அந்தந்த நாட்டுச் சட்டங்களுக்கு (land laws) மக்களைக் கீழ்ப்படியச் செய்வதற்கு அவசியமான ஒழுங்கு விதிகளுக்கு உட்பட்டதாகும். இதற்கு மாறாக, ஓர் அரசின் கடல் அதிகார எல்லை வரம்பின்றிப் பரந்து கிடக்கின்றதென்று சொல்வதற்கில்லை. ஏனெனில், ஓர் அரசின் கடல் அதிகாரம் அல்லது அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட கடற்பகுதிகள் (maritime jurisdiction of territorial waters), அதன் கடற்கரையிலிருந்து மூன்று மைல் தொலைவிற்குத்தான் பரவியிருக்கிறதென் பதைத் தொன்றுதொட்டு வரலாற்று ஏடுகளிலிருந்து அறியலாம். கடல் அதிகார எல்லை இன்றளவும் பொதுவாக இப்படியே நடைமுறையில் இருந்துவருகிறதெனலாம். இவ்வெல்லைக்கு அப்பாலுள்ள கடற்பகுதிகள் 'பொதுக் கடல்கள்' (High Seas) என்று அழைக்கப்படுகின்றன. கடற்கொள்ளைக் கூட்டத்தினரைப் பிடித்துத் தண்டிப்பதற்குப் பயன்படுத்தும்போது தவிர (அம் முயற்சியில் மற்ற எல்லா அரசுகளும் கலந்துகொள்ளலாம்), பொதுக் கடல்கள் எந்த ஓர் அரசின் அதிகார எல்லைக்கும் உட்பட்டவை அல்ல வென்பதை அனைவரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். என்றாலும் 'தீவிர நடவடிக்கைக் கோட்பாட்டிற்கு' (doctrine of hot pursuits) ஏற்ப அந்தந்த நாட்டுச் சட்டங்களை அயல் நாட்டுக் கப்பல்கள் மீறிவிட்டதாகச் சந்தேகிக்கப்படும்போது, அவற்றைக் கடற்கரைப் பாதுகாப்புக் கப்பல்கள் பொதுக் கடலில் துரத்திச் செல்லலாம். ஆனால், அத்தகைய நடவடிக்கை அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட பகுதியில் ஆரம்பமாகித் தொடர்ந்து செய்யப்படல் வேண்டும். தனி மனிதர்கட்குச் சொந்தமான அயல் நாட்டுக் கப்பல்களுக்கு வழியுரிமை (rights of passage) அளிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவை 'துறைமுகத்தின் அமைதியைக் குலைக்கும் வண்ணம்' தலச் சட்டங்களை மீறி நடந்தாலொழிய தலஅதிகாரிகளின் தலையீட்டிற்கு அவைகள் ஆளாகாதிருக்கின்றன; எனினும், அதிகார எல்லைக்குட் பட்ட கடற்பகுதிகளைப் பயன்படுத்தும்போது, பொதுவாக அவைகள் தலச்சட்டங்களுக்கு அடிபணிந்தேயாக வேண்டும். அயல் நாட்டுப் பொதுக் கப்பல்கள்—அதாவது புறநாட்டு அரசாங்கங்களுக்குச் சொந்தமானவையும் பொதுக் காரியங்களில்

ஈடுபட்டிருப்பவையுமான போர்க்கப்பல்களும் மற்றக் கப்பல்களும் தல அதிகார எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டவையாகும்; அன்றியும், எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் தல அதிகாரிகள் அவற்றைப் பயன் படுத்தமாட்டார்.

நெடுநாளாக வழக்கத்திலிருந்துவரும் 'மூன்று கல் எல்லை' என்ற கடல் அதிகார எல்லைக்கு, அண்மையில் பல வட்டாரங்களி லிருந்தும் எதிர்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. பால்டிக் கடலில் சோவியத் அரசாங்கம் 12 கல் அளவு தனக்கு அதிகாரம் இருப்பதாக உரிமை வாதம் செய்துவருகிறது. மேலும், இந்த அளவு எல்லைக்குள்ளாகப் பறந்து செல்லும் புறநாட்டு விமானங்களை அவை சோவியத் நாட் டெல்லையை மீறியதாகக் கூறி, அது சுட்டு வீழ்த்துகிறது. நார்வே 'நான்கு கல் எல்லை அளவு' உரிமை கோருகிறது; அவ் வெல்லையை நாட்டின் வளைவான கடற்கரையிலிருந்து அது வரைந்துகொள்ளாமல், நாட்டின் மேல்—நிலத்திலிருந்து கணக்கிடு கிறது; இந்த வகையான உரிமையை நெடுநாட்களாக பிரிட்டன் மறுத்துவந்தபோதிலும், 1951, டிசம்பர், 18ஆம் தேதியன்று அனைத்து நாட்டு நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பு, இவ் வகையான புது உரிமையை ஆதரித்தது. அக்டோபர், 3, 1936ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட பனாமா பிரகடனத்தில் அமெரிக்கக் குடியரசுகள், பொதுக் கடலிலுள்ள 'நடுநிலைமைப் பிராந்தியம்' அல்லது 'நேர்மை மண்டலத்தில்' (chastity belt) அமெரிக்கர் அல்லாத மற்றவர்கள் போர் செய்வதைத் தடுக்க முற்பட்டன. (போரிட்ட வர்) அனைவரும் இத்தடைச் சட்டம் முரணானதென்று கருதி, அதை மீறி நடந்தனர். இரண்டாம் உலகப் போரின் முதல் கப்பற் போர் (naval battle) டிசம்பர் 13, 1939-ல் மான்டி விடியோவுக்கு அப்பால் ஜெர்மன் போர்க் கப்பலான அட்மிரல் கிராஃப்ஸ்பீ என்பதற்கும் அதனுடைய பகைக்கப்பல்களான அக்கிலிஸ், அஜாக்ஸ், எக்ஸிடர் என்பவற்றிற்கும் இடையில் நடந்தது. 1949-ல் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடும் மெக்சிகோவும் 600 அடிக்குக் கீழ் கடலடியிலுள்ள எண்ணெய், மற்ற வளங்களைக் கண்டுபிடித்து எடுத்துக்கொள்ளு வதற்குத் தங்களுக்கு உரிமை யுண்டென்று வாதாடின. செப்டம்பர் 2, 1947ஆம் ஆண்டு பெட்ரோபோலின் சட்டத்தின் மூலமாக வட, தென் துருவங்களும், மத்திய அட்லான்டிக், பசிபிக் மகா சமுத்திரங் களும் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டிருக்கும் பகுதியில் எந்த ஓர் அமெரிக்கக் குடியரசு தாக்கப்பட்டாலும், அதை மற்றக் குடியரசு கள் ஒவ்வொன்றும் தான் தாக்கப்பட்டதாகக் கருதவேண்டுமென்று அமெரிக்கக் குடியரசுகள் ஒப்புக்கொண்டன.

இதர நீர் எல்லைகள் வழக்கமாக உடன்படிக்கைகளின் மூலமாக தீர்மானிக்கப் பெறுகின்றன. முரண்பாடான உடன்படிக்கை

ஏற்பாடுகள் எதுவும் இல்லாதவரையில், ஆழமான கப்பல் போக்கு வரத்திற்கேற்ற வாய்க்கால் வழியாக அரசுகளுக்கிடையேயுள்ள ஆற்று எல்லைகள் அமையும். நிலம் விரிவடைவதால், படிப்படியாக ஆற்றின் போக்கும் முகத்துவாரமும் மாறினால், எல்லையும் மாறும். ஆனால் திடீரென்று 'வெள்ளப் பறிப்பும் சேர்ப்பும்' (avulsion) ஏற்படின், எல்லை முன்பிருந்தது போன்றே இருக்கும். நீர்வழிச் செலவு, பாசனம், மின்சார உற்பத்தி முதலிய நற்பயன்களுக்குத் தேவைப்படும் தண்ணீர், எப்பொழுதும் உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகளால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. ஆறுகள், ஏரிகள், கால்வாய்கள் அனைத்தும் ஓர் எல்லையால் சுற்றி வளைக்கப்பட்டிருந்தால், அவை முழுதும் அவ்வெல்லையை ஆளும் அரசிற்குச் சொந்தமாகும். அகலத்தில் 6 மைல்களுக்குக் குறைவாகவிருக்கும் சலசந்திகள், கரையிலுள்ள அரசு அல்லது அரசுகளின் அதிகார எல்லையில் அடங்கும். ஆனால், பாதுகாப்புக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் தல ஒழுங்கு விதிகள், கடமைகள் ஆகியவற்றை அனுசரித்து நடக்கவும், கலங்கரை விளக்கங்களைப் (light houses) பராமரித்தல் போன்ற இன்றியமையாத பணிகளுக்குத் தேவைப்படும் செலவு வகைகளைக் கொடுக்கவும் பிற அரசுகள் முன்வந்தால், அவற்றை மற்ற அரசுகளும் கப்பல் போக்குவரத்துக்காகப் பயன்படுத்தலாம். வளைகுடாக்கள் (gulfs), விரிகுடாக்கள் (bays) பொதுக் கடலிலிருக்கும் ஓதம் பொங்கும் முகங்கள் (estuaries) முதலியவை அவற்றை வளைத்துக்கொண்டிருக்கும் அரசின் அதிகார எல்லையில் அடங்கும். மற்ற ஏற்பாடுகள் உடன்படிக்கையால் செய்யப்படுகின்றன. மிக அண்மைக் காலமாக நாடுகளின் விரிகுடாக்களுடைய கடல் எல்லையானது, அவற்றின் முகத்துவாரத்திலிருந்து 10 மைல் அளவுக்கு இருத்தல் வேண்டும் என்ற வேண்டுகோள் அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது.

கடல் அதிகார எல்லையைப்பற்றிய வழக்காற்று விதிகள், 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆறும் பத்தாண்டுத் தொகுதியில் புறக்கணிக்கப்பட்டு விட்டன. அரசுகள் தமக்குள் ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வந்து, நடைமுறைப் பழக்கத்தைத் திருத்தியமைக்க மனமுவந்து முன்வந்தால் தான், சர்வதேசச் சட்டத்தை அவை மாற்றலாம் என்பது வெள்ளிடை மலை. மிகத் துரிதமாக வையகம் மாறிக்கொண்டுவரும் நம் காலத்தில், ஒரு சில பல தரப்பு உடன்படிக்கைகளே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. 1958 ல் ஐ.நா. சபையின் முயற்சியால், பழைய விதிகளுக்குப் பதிலாகப் புதிய உலக விதித் தொகுப்பு (Universal code) ஒன்று செய்வதற்குரிய சாத்தியக் கூறுகள் பற்றி ஆராயப்பட்டாலும், இதுவரை அத்தகைய விதித் தொகுப்பு செய்து முடிக்கப்பட்டுவிட்டதென்று சொல்வதற்கில்லை.

பொருளாதார அல்லது அரசியல் விழைவுகளால் உந்தப்பெற்று. தொடர்புடைய அரசுகள் கடல் அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்தும் பொருட்டு, வெவ்வேறு வகையான ஒரு தலைப்பட்ட உரிமை வாதங்களை எழுப்பின. ஆனால், ஒவ்வொன்றையும் மற்ற அரசுகள் எதிர்த்துக்கொண்டே வந்தன. மீன்பிடிப்பதைப் பொறுத்த மட்டில், கரையிலிருந்து 200 மைல்கள்வரை பரந்திருக்கும் கடற் பகுதிகளைப் பயன்படுத்தத் தங்களுக்கு உரிமையுண்டென்று தென் அமெரிக்காவின் அநேக பசிபிக் கடற்கரை அரசுகள் வாதித்தன. அவைகளின் பாத்தியதையை 1950ஆம் ஆண்டின் பத்தாண்டுத் தொகுதியின் இறுதியில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு மறுத்தது. எகிப்து, அகாபா வளைகுடாவையும், சூயஸ் கால்வாயையும் இஸ்ரேலியக் கப்பல்களுக்கு மூடிவிட முயற்சி செய்து, எகிப்து, ஜோர்டான், சவூதி அரேபியா முதலிய நாடுகள், அவ் வளைகுடாவில் 6 மைல் தூரமுள்ள கடற்பகுதிவரை தங்களுடைய அதிகாரம் செல்லும் என்றும், நீர்வழி முழுதும் அரபு நாட்டு அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட கடற்பகுதிகளால் சூழப்பட்டிருக்கிறதென்றும் உரிமைவாதம் எழுப்பின. பிரான்சு, பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகளின் ஆதரவைப் பெற்ற இஸ்ரேல், 1956ஆம் ஆண்டு, இலையுதிர் காலத்தில், எகிப்துக் கெதிராக வன்செயலில் இறங்கியது. பின்னர் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் தூண்டுதலினால், இஸ்ரேல் முன்வைத்த காலைப் பின் வைக்க நேரிட்டது. அகாபா வளை குடாவின் அகலம் குறுகியிருந் தாலும் அதன் கரைகளை அநேக அரசுகள் சூழ்ந்திருக்கும் காரணத்தால், அது 'பொதுக் கடல்' என்றும், எனவே அதிலும் சூயஸ் கால்வாயிலும் தங்கள் கப்பல்களைச் 'செலுத்தும் உரிமை' எல்லா அரசுகட்கும் உண்டு என்றும் அமெரிக்காவின் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் வாதித்தனர். 1957ஆம் ஆண்டுக் கோடைக் காலத்தில், 125 மைல்கள் அகலமும் 50 மைல்கள் ஆழமுமான விளாடிவாஸ்டாக் விரிகுடா, 'தன் அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட கடற் பகுதிகள்' என்று சோவியத் அரசாங்கம் அறிவித்தது; உடனே லண்டன், டோக்கியோ, மற்றும் பிற தலைநகரங்களும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தன. பரந்து கிடக்கும் தன்னுடைய தீவுகளுக்கிடையே யுள்ள கடற்பகுதிகள் எல்லாம் 'தன் நாட்டு எல்லைக்குட்பட்டவை' என்று இந்தோனேசியா உரிமை கொண்டாடவும், மற்ற அரசுகள் அதைக் கடுமையாக எதிர்த்தன.

இவ் வெல்லை பற்றித் தமக்குள் வழக்கிட்டுக்கொள்ளும் அரசுகள் பழைய விதிகளை ஒப்புக்கொள்ள விரும்பாமலும், புது விதிகளை இயற்ற மறுத்தும் வரும்போது, சட்டத்தின் மூலமாக அத் தகராறுகளுக்குத் தீர்வு காண்பது என்பது இயலாது. வழக்கிலீடு

பட்டுள்ள கட்சிகள் தங்கள் நலன்களுக்கு உகந்த அடிப்படையான சிலவிதிகளைத் தயங்காமல் ஏற்றுக்கொண்டால்தான், சட்டங்களின் துணை கொண்டு மக்களினத்தாருடைய உறவுகளில் ஒழுங்கை நிலை நாட்ட இயலும். இவ்வின்றியமையாத நிபந்தனை இல்லாதபோது, மரபுச்சட்டம் (traditional law) மீறப்படும்; வழக்கம் அழிந்து போகும். இதுவே சர்வதேசச் சட்டத்தின் மையமான, முரண்பாடு போல தோற்றமளிக்கும் இயல்பு ஆகும். இறைமை அரசுகள் பழைய விதிகளை மதித்து நடக்க விழைந்தாலொழிய அல்லது புதிய விதிகளைப் பற்றி ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வந்தாலொழிய, சர்வ தேசச்சட்டம் நடைமுறையில் பின்பற்றப்படாமற் போய்விடும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. சர்வதேசச்சட்டம் இல்லையேல், குழப்பமும், தடித்தனமும், அச்சுறுத்தலுமே ஓங்கும். இவ்விரண்டில் ஒன்று நிலவுவது உறுதி. இந்நூற்றுண்டின் நடுவில் மூளைத்த அநேக கடல் அதிகாரச் சிக்கல்கள் இக் காரணங்களினுல்தான் ஏற்பட்டவை என்றுல், அது மிகையாகாது. தனி ஆட்களின்மேல் அரசுகளால் செலுத்தப்படும் அதிகாரம் குறித்து எழுந்த சிக்கல் களும், இவற்றுல் ஏற்பட்டவையே.

ஆள் அதிகார வரம்பைப்பற்றி இரண்டு வெவ்வேறு கோட்பாடுகள் இன்றளவும் நிலவி வருகின்றன. மண்ணுரிமைக் (jus soli) கோட்பாட்டின்கீழ், அரசுகள், தங்கள் நாட்டெல்லைக்குள் பிறக்கும் ஆட்கள் அனைவரும் தங்கள் நாட்டினர் என்று உரிமை கொண்டாடுகின்றன. 'அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் பிறந்தவர்கள் அல்லது குடியுரிமை பெற்றவர்கள் அனைவரும் அதன் அதிகார எல்லைக்குட்பட்டவர்களாவதோடு, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் எந்த மாநிலத்தில் (Province) அவர்கள் வசித்துவருகிருர்களோ, அம் மாநிலத்தின் குடிகளும் ஆவார்கள்' என்று அமெரிக்கக் கூட்டரசு அரசியலமைப்பின் 14ஆவது திருத்தம் கூறுகிறது. இரத்த உரிமைக் கோட்பாட்டின் கீழ் (jus sanguinis), அரசுகள், தங்கள் நாட்டினரின் குழந்தைகள் எங்கு பிறந்தாலும், அவர்களுடைய பெற்றோர்களின் இன அடிப்படையில் (parentage) அவர்கள் தங்கள் நாட்டினரே என்று உரிமை கொண்டாடுகின்றன. நாட்டினத்தின் (nationality) அல்லது தேசிய இனத்தின் அடிப்படைகளைப் பற்றி அரசுகள் இயற்றியிருக்கும் சட்டங்கள் ஒன்றுக்கொன்று பெரிதும் வேறுபடுகின்றன. இவ்வாறு நாட்டினச் சட்டங்களில் காணப்படும் வேறுபாடுகளால், ஒரே மனிதன் ஒரே சமயத்தில் இரண்டு அரசுகளின் கீழுள்ள நாட்டினனுக இருப்பதற்கு வழி உண்டாகிறது ; அதேபோல், தன் குடியுரிமையைச் சட்டப்படி இழக்கச் (forfeit) செய்யும் நடவடிக்கைகளை அவன் எடுப்பதால், 'நாடின்றி'த் தவிக்கவும் நேரிடுகிறது. இச் சிக்கல்

கள் குறித்து இதுவரை அனைத்து நாட்டுப் பொது உடன்படிக்கை எதுவும், ஏற்பட்டுவிட்டதென்று கூறுவதற்கில்லை. எனினும், பெரும்பாலான அரசுகள் சில விதிவிலக்குகளுடன் மண்ணுரிமைக் கோட்பாட்டையே கடைபிடித்து வருகின்றன. அன்னியர்கள் பொதுவாக எங்கு வாழ்ந்து வருகிறார்களோ, அவ்விடத்து அரசின் அதிகார எல்லைக்கு முற்றிலும் அவர்கள் உட்பட்டவர்கள். நீதியினின்று தப்பி ஓடிவந்த அகதிகள் ஒப்படைப்பு (extradition) முறையின் (extradition process) மூலம், அவர்களுடைய சொந்த நாட்டு அதிகாரிகளின் வசம் ஒப்படைக்கப்படுவார்கள். குற்றம் புரிந்த அன்னியர்களை ஒப்படைக்கும் இந் நடைமுறை ஒப்படைப்பு, எந்தெந்தக் குற்றவாளிகள் ஒப்படைப்புக்குத் தகுதியானவர்கள் என்பது குறித்து வரையப்பெற்றிருக்கும் உடன்படிக்கைகளின் மூலம் வகுக்கப்பட்டதெனலாம். கொலை அல்லாத (assassination) அரசியல் குற்றங்கள், வழக்கமாக இத்தகைய உடன்படிக்கைகளின் பிரிவுகளால் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

உலகமெங்கினும் தல அதிகார வரம்பிலிருந்து சில செயல்கள் பொதுவான விலக்குகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வெளிநாடுகளில் பயணம் செய்யும் அரசர்கள், தூதரகப் பிரதிநிதிகள், மற்றும் (வழக்கமாக) சர்வதேச நிறுவனங்களின் செயலாளர்கள் ஆகியோர், அவர்கள் தங்கும் அரசின் தல அதிகார எல்லையினின்றும் விலக்கப்பட்டவர் ஆவர். தூதரகங்களின் கட்டடங்கள், இடங்கள் முதலியவை தல அரசினுடையதாக அல்லாமல் அவற்றை நிறுவிக் காப்பாற்றிவரும் அயல் நாட்டு அரசின் இடமாகக் கருதப்படும். வேறு ஒரு முறையில் சொல்லவேண்டுமானால், இக் கட்டடங்கள் தல அரசின் ‘ அதிகார எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டவை ’ ஆகும். அனுமதி இல்லாமல் அவைகட்கு வரிகள் விதிக்கவோ, அவற்றுள் தல போலீசு நுழையவோ கூடாது; மற்றும் அவ்விடங்களுக்குள் தலச் சட்டங்கள் புகுத்தப்படமாட்டா. சீனாவிலும் மற்றக் கிழக்கிந்திய நாடுகளிலும் வாழ்ந்துவந்த மேலை நாட்டினர், முன்னர் ‘எல்லையிகந்த அரசுரிமை’ (extra territoriality), அதாவது அன்னியச் சட்டத்தைக் கையாண்டு, (apply), அயல் நாட்டு வாணிக வழக்குகளை ஆராயும் நீதிமன்றங்களில் குற்ற விசாரணை செய்யும் உரிமை பெற்றிருந்தனர். இச் சலுகையை வழங்கிய உடன்படிக்கைகள் முடிவடைந்ததும், இவ் வுரிமையும் மறைய ஆரம்பித்துவிட்டது.

வல்லரசுகள் தம்மைச் சார்ந்து வாழும் அரசுகள் அல்லது நேச அரசுகளின் இடங்களில் தம் படைகளை வைத்துப் பராமரிப்பது சம்பந்தமான சிக்கல்கள் 1950ஆம் ஆண்டுப் பத்தாண்டு தொகுதி

யின் இறுதியில் மீண்டும் எழுப்பப்பட்டன. 1956-58-ல் போலாந்து, ருமேனியா, ஹங்கேரி முதலிய துணைநாடுகளின் அதிகார எல்லைகளில் சோவியத் படைகளின் உரிமையைத் தடை செய்யும் புதிய உடன்பாடுகளைச் செய்யவேண்டிய கட்டாயம் (சோவியத் சோசலிஸ்டு குடியரசுக் கூட்டமைப்புக்கு) ஏற்பட்டது. 44-க்குக் குறையாத அரசுகளுடன் நேச உடன்படிக்கைகளும், அநேக நேச நாடுகளில் படைத்தளங்களையும் காவற் படைகளையும் வைப்பதற்கு உரிமை வழங்கும் ஒப்பந்தங்களும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டினால் செய்யப்பட்டன ; அந்த நாடும் இதே மாதிரியான சிரமங்களுக்கு உள்ளானது. இத்தகைய உடன்படிக்கைகளில், பல அமெரிக்கப் படைவீரர்கள் தங்கள் 'கடமைகளை ஆற்றும்' போது இழைக்கும் குற்றங்களுக்கு அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு இராணுவ நீதிமன்றங்கள் அவர்களை விசாரணை செய்ய வேண்டுமென்றும் (இது எல்லையிகந்த அரசுரிமையின் புதிய முறை), மற்றக் குற்றங்கள் தல நீதிமன்றங்களில் விசாரணை செய்யப்பட வேண்டுமென்றும் குறிப்பிடப்பட்டன. இக் குறிக்கோள்கள் பல இடங்களில் தொல்லை எதுவுமின்றி நிறைவேறின. வேறு சில இடங்களில் பாமரக் கும்பல்கள் வன்செயலில் இறங்கின ; இன்னும் சில இடங்களில் 'அமெரிக்கனே வெளியேறு' என்று மக்கள் கூக் குரலிட்டுக் கிளர்ச்சி செய்தனர். அன்னியர்களுடைய தல அதிகார எல்லையிலிருந்து எவ்வளவுதான் தெளிவாகப் பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டபோதிலும், எந்தெந்த அரசுகளின் நாடுகளில் அன்னிய நாட்டினர் பெருமளவில் இருக்கின்றனரோ, அங்கு தேசீய இறைமையின் (national sovereignty) சட்டச் சின்னங்களும், மக்களின் மனப் போக்கும் சண்டையை ஏற்படுத்தும் என்பது உண்மை.[9]

5. ஒப்பந்தங்களின் விதி

'ஒப்பந்தங்களில் (contracts) இயற்கையாகவே சமத்துவம் இருப்பது இன்றியமையாதது. ஏனெனில், முன்பு சமத்துவமின்றி அவல நிலையிலிருக்கும் மனிதன் ஒப்பந்

[9] இவ்வகையைச் சேர்ந்த எண்ணற்ற வழக்குகள் பொதுமக்களின் கவனத்திற்கு வராதவண்ணம் தீர்க்கப்பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால், தன் மனைவி திருமதி ரேனால்டு குளித்துக்கொண்டிருக்கையில் அம்மாதைப் பற்றி உளவறிந்ததற்காக லியு. சி-ஜின் என்பவரை 1957, சனவரி 30ஆம் தேதி சார்ஜன்ட் ராபர்ட் ஜி. ரேனால்டு சுட்டுக் கொன்றபோது, எதிர்பாராத தீய விளைவுகள் ஏற்பட்டன. 1957 மே, 23ஆம் தேதியன்று அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு இராணுவ நீதிமன்றம் (Court Martial) ரேனால்டு 'நிரபராதி' என்று தீர்ப்பளித்ததும் அமெரிக்கர்கள் மகிழ்ச்சிக் குரலில் அவரை வாழ்த்தினர். ஆனால், பலியானவரின் மனைவி தெரிவித்த பொது எதிர்ப்பு மறுநாளே கலகத்திற்கு அடிகோலியது. அக் கலகத்தினபோதுதான், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுத் தூதரகமும், அமெரிக்க நாட்டுச் செய்தி துறைப் பணி அலுவலகங்களும் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டன. அவற்றில் பணியாற்றிவந்த அமெரிக்க அதிகாரிகள் உயிர்தப்பிச் சென்றனர்.

தத்தினால் தான் உரிமையுடையவனும் மாறிவிடுகிறான். இச் சமத்துவம், ஓரளவு செயலிலும் ஓரளவு அச்செயல் ஏற்படக் காரணமாயிருந்த பொருளிலும் அடங்கும்.'

—ஹியூகோ குரோசியஸ், De jure belli ac pacis, 1625.

ஆட்களைப் போன்றே அரசுகளும் ஒன்றோடொன்று ஒப்பந்தங்கள் செய்துகொள்வதை நோக்குமிடத்து, கூட்டுச் சங்கங்களைப் போன்று இறைமையரசுகளையும் 'ஆட்களாய்'க் கருதுதல் ஒரு குழப்பந்தரவல்ல சட்டக் கற்பனையே என்பது இனிது புலனாகும். சர்வதேசச் சட்டத்தைப்பற்றி யாரும் அறிவதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்பே, முதலில் இருந்த அரசுகள், புனிதமான ஒப்பந்தங்கள் (pacts) மூலமாகத்தான் தமக்குள் அமைதியை நிலை நாட்டின. தல அல்லது சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள் (International agreements), இப்பொழுது ஒவ்வொரு பொது நலனைப்பற்றியும் எடுத்து இயம்புகின்றன.

எந்த எழுத்து வடிவம்பெற்ற ஏற்பாடும் 'உடன்படிக்கை' என்று பொதுவாகச் சொல்லப்படும். எனினும், இப் பதம் இறைமை அரசுகளுக்கிடையே ஏற்படும் சட்டப்படி கட்டுப்படுத்தவல்ல ஒப்பந்தங்களைமட்டுமே குறிப்பிடுவதாகும். அது அரசுகளையோ அல்லது அவற்றின் வழித்தோன்றல்களையோ சட்டப்படி கட்டுப்படுத்தாத தேசீய ஆட்சிகள் தங்களுக்குள் பரிமாறிக் கொள்ளும் உறுதி மொழிகளை—அதாவது, உடன்படிக்கையினின்று வேறுபட்ட 'நிருவாக ஒப்பந்தங்களை (executive agreements) உணர்த்துவது அன்று. சொல்லியலில் குறிப்பிடப்பட்டி

இதைப் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் ஏராளமாயிருக்கின்றன. அமெரிக்கப் போர் வீரர் படைப்பயிற்சிக்காகச் சுடும் பகுதியில் கிளிஞ்சில்களைப் பொறுக்கிக்கொண்டிருந்த திருமதி நாகா சாக்கோ என்ற ஜப்பானியப் பெண்மணியைக் கொன்ற வில்லியம் எஸ். ஜெரார்டு என்பவரை ஜப்பானிய நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைக்க முதலில் அதிகாரிகள் மறுத்துவிட்டமையால், ஜப்பானியர் கலகம் செய்யத் தலைப்பட்டனர். நாட்டுப்பற்றுடைய ஜப்பானியர்கள், ஜெரார்டு ஒரு ஜப்பானிய நீதிமன்றத்தில் தான் விசாரணை செய்யப்படவேண்டுமென்று வலியுறுத்தினர். நாட்டுப் பற்றுடைய அமெரிக்கர்களோ, அவரை அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு இராணுவ நீதிமன்றமே விசாரணை செய்யவேண்டுமென்று வாதித்ததுடன், தங்கள் குறிக்கோளை எய்த காங்கிரசில் 'வெளிநாட்டிலுள்ள அமெரிக்கப் பணியாளரின் அரசியலமைப்பு உரிமைகளைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு ஒரு சட்ட வரைவையும் கொண்டுவந்தனர். (அமெரிக்க ஆட்சிப் பிரதிநிதிகளோ, அந் நடவடிக்கை அபாயகரமானதென்று கூறினர்). 1957, ஜூலை 11ஆம் தேதியன்று ஜெரார்டு 'தம் கடமையைச் செய்யுங்கால்', இக் குற்றத்தைப் புரியவில்லையாதலின், அவர் ஜப்பானிய நீதிமன்றத்தால்தான் விசாரணை செய்யப்படவேண்டும் என்று அமெரிக்கத் தலைமை நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. குற்ற விசாரணை நடைபெற்றதில், ஜெரார்டு தெளிவாய் மனிதக்கொலை செய்திருப்பதால். 3 ஆண்டுக்குக் காவலில் வைக்கப்படவேண்டியதாயிற்று (நவம்பர், 19, 1957).

பரப்பளவில் அதிகமில்லாதிருப்பினும், சோவியத் படைப் பற்றுட்சித் துருப்புகளுக்கும் கிழக்கு ஐரோப்பிய ஸ்தல அரசாங்க அலுவலர்களுக்கும் இடையே இதைப் போன்ற கொள்கைப் பிணக்குகள் இருந்தன,

ருக்கும் எந்த ஓசையோ அல்லது காரணமோ எதுவும் இல்லாமல், உடன்படிக்கைகள் அடிக்கடி பல பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன. சட்டத்தின் பொது நெறிகளோடு (general principles of law) தொடர்பான பலதர உடன்படிக்கைகளும், குறிப்பிட்ட கைத்தொழில்களைப்பற்றிய சிக்கல்களின் (technical problems) தொடர்பான இருதர ஒப்பந்தங்களும் (bilateral compacts) சில வேளைகளில் 'புரோடொகால்ஸ்' (protocols) என்றும், 'அறிக்கைகள்' என்றும் அழைக்கப்பட்டபோதிலும், பொதுவாகப் 'பட்டாங்குகள்' (உடன்படிக்கைகள்) என்றே அழைக்கப்படுகின்றன. ஒரு 'போர்நிறுத்த உடன்பாடு' (armistice) பகைமைச் செயல்களை நிறுத்திவைக்கும் உடன்படிக்கை அல்லது நிருவாக ஒப்பந்தம் என்று சொல்லப்படுகிறது. 'உடன்பாடு' (compromise) எனப்படுவது, ஒரு வழக்கை (dispute) நடுவர் தீர்ப்புக்கு (arbitration) விடுவதைக் குறிக்கிறது. உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திடும் கட்சிகள், அதன் நிபந்தனை கட்கு உட்பட்டு நடக்க விழையவில்லையெனில், உடன்படிக்கை செய்வதில் பயனில்லையாதலின், ஒப்பந்தங்கள் ஏட்டளவில் நின்று விடாமல் நடைமுறையில் செயற்படுத்தப்பெறவேண்டும் (pacta sunt servanda) என்பது சர்வதேசச் சட்டத்தின் (அது அடிக்கடி மீறப்பட்ட போதிலும்) ஒரு மிகப் பழைய விதியாகிவிட்டது.

ஓர் உடன்படிக்கையானது சட்டப்படி செல்லத்தக்கதாக இருக்க வேண்டுமானால், அதன் தயாரிப்பு சில திட்டமான பழக்கங்களுடன் (standard rituals) பொருந்திப்போவது இன்றியமையாததாகும். (1) ஓர் அரசின் ஏஜன்டுகள் மற்ற அரசின் ஏஜன்டுகளைச் சந்தித்தவுடன், தம் சான்றிதழ்களை (credentials) அன்னாரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். இம் 'முழு அதிகாரங்களின் பரிமாற்றத்தால்', அவர்கள் தம் கருத்தில் கொண்டிருக்கும் ஒப்பந்தங்களைச் செய்ய அதிகாரமுடையவர்கள் என்பது இனிது புலனாகும். (2) அடுத்து, ஒப்பந்தம் பேசி முடித்து அதில் கையெழுத்திட வேண்டும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் உடன்படிக்கைப் பத்திரத்தின் வாசகமானது (treaty text) இறை வணக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கும். அதன் முகப்பில் (preamble) ஒப்பந்தத்தின் குறிக்கோளுடன் கையெழுத்திடும் அரசுகளின் தலைவர்கள், ஒப்பந்தம் செய்வோர் ஆகியோரின் பெயர்களும் இடம் பெறும். ஒப்பந்த விதிகளின் எண்ணிக்கைகளும், ஏற்பின் நிபந்தனைகளும் (conditions of ratification), கையெழுத்திட்ட இடமும் தேதியும், ஏஜன்டுகளின் கையெழுப்பங்களும் முத்திரைகளும் (seals) பின்னர் இடம்பெறும். 'பிரின்சிபிள் ஆப் தி ஆல்டர் நேட்' (Principles of the alternate) என்ற கொள்கைப்படி கையெழுத்துகள்

இடப்படும்; அதன்படி ஒவ்வோர் அரசும் தன் பிரதிநிதி கையெழுத்திட்ட அவ் உடன்படிக்கையின் ஒரு நகலைப் பெற்றுக்கொள்ளும். பன்முக உடன்படிக்கைகளில், அரசுகளுடைய பெயர்களின் அகர வரிசையில் பிரதிநிதிகள் அடிக்கடி ஃபிரெஞ்சில் கையெழுத்திடுவர். அநேக உடன்படிக்கைகள் நீண்ட காலமாக அரசியல் தந்திர மொழியாய் கருதப்படும் ஃபிரெஞ்சு மொழியிலும், கையெழுத்திடும் அரசுகளின் சொந்த மொழிகளிலும் எழுதப்பெற்றிருக்கின்றன. (3) இனி, கையெழுத்திடும் அரசுகளின் அரசியல் அமைப்பால் நியமிக்கப்பெற்ற அதிகாரிகள் (constitutionally designated authorities) கையொப்பமிட்ட ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொள்வர். உடன்படிக்கைகள் ஏற்கப்பெறுமலும் போய்விடலாம்; அல்லது உடன்படிக்கை செய்யுங்கால் ஒழுங்கீனங்கள் (irregularities) ஏற்பட்டாலோ, அன்றி ஒப்பந்தம் மனநிறைவு அளிக்கத் தவறினாலோ, திருத்தங்களும் (amendments) ஒதுக்கல்களும் (reservations) அத்துடன் சேர்க்கப்படலாம். எனினும், ஏற்கெனவே தாம் அறிவித்தபடி செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கைகளை அரசுகள் எதிர்ப்பின்றி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமாதலின், பின்னைய நிலை ஏற்படின், சண்டை சச்சரவு ஏற்படலாம். ஒரு கட்சி கொண்டுவரும் திருத்தங்களை மற்றக் கட்சி ஒப்புக்கொள்ளும் வரை, அவற்றுக்கு அது கட்டுப்பட்டு நடக்கத் தேவையில்லை. (4) ஒன்றுக்கொன்று தம் ஏற்பைத் தெரிவித்தல் ஒரு முறையான சடங்கு (formal ceremony) தானென்றாலும், அதன் மூலமே ஒப்பந்தத்திற்குரிய கட்சிகள் ஒன்றுக்கொன்று தம் ஏற்பை இசைந்து தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றன. மேலும், இவ்வொப்பந்தத்தின் ஷரத்துகளைச் செயற்படுத்தவும் ஒன்றுக்கொன்று இசைந்து கொள்ளுகின்றன. உடன்படிக்கை அமுலாக்கும் காலம் தனியாய்க் குறிப்பிடப்பட்டாலன்றி, அது கையெழுத்திடப்பட்ட தேதியிலிருந்தே அது செயலாக்கப்படும், (5) ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றுதலே (execution) இறுதியான செயலாகும். அதன்படி ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட கட்சிகள் தாங்கள் ஒப்புக்கொண்ட ஷரத்துகளை நிறைவேற்றற்குரிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதில் முனைந்துவிடுகின்றன. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் உடன்படிக்கையை நிறைவேற்ற ஆரம்பிக்குமுன், குடியரசுத் தலைவர் பெயரில் அதை அரசு வெளியிடும்.

ஓர் ஒப்பந்தமானது சட்டப்படி செல்லத்தக்கதாக இருக்க வேண்டுமெனில், இன்னும் சில நிபந்தனைகள் இன்றியமையாதவையாகும். ஒப்பந்தம் செய்வோர் சட்டப்படி தகுதி வாய்ந்தவர்களாய் (legally competent) இருக்கவேண்டும். அதாவது, அவரவர் அரசியல் அமைப்புகளின்கீழ் உடன்படிக்கைகளின் ஷரத்துகளை

ஒப்பந்தம் செய்வதற்குத் தனி உரிமையுடையோராய் அவர்கள் விளங்கவேண்டும். முழு உரிமை பெற்ற அரசியல் தூதர்கள் (Plenipotentiaries) முழு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்ட சான்றுடன் (accredited) அனுப்பப்பட வேண்டும். அவ்வதிகாரத்திற்குள் அவர்கள் தம் கடமையை நிறைவேற்றவேண்டும். மோசடி, கைக்கூலி (bribery) முதலியவை இல்லாமல், அடக்குமுறையைக் (coercion) கையாளாமல் தம் இணக்கத்தைத் தெரிவிக்க அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் இருக்கவேண்டும். ஒப்பந்தம் செய்வோர்க்கு எதிராக அடக்குமுறை (வன்முறை) கையாளப்பட்டால், அது அவ்வுடன்படிக்கையைச் செல்லாமல் ஆக்கிவிடும் (invalidate). ஆனால், அரசுகளைப் பொறுத்தவரையில், அது அங்ஙனம் அன்று. வழக்கமாய் அமைதி உடன்படிக்கைகள் வலுக்கட்டாயமாகவே (duress) ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால், அடக்கு முறையை அரசின் ஏஜன்டுகள் கையாளாமல் அரசே கையாளுமாயின் ஒப்பந்தம் கட்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தும். இறுதியாக, ஒப்பந்தங்கள் சர்வதேசச் சட்டத்துடன் ஒன்றிப்போக வேண்டும்; அவை மூன்றும் அரசுகளின் உரிமைகளை ஒடுக்கக்கூடாது. இந் நடவடிக்கைகளில் (proceedings) எக்கட்டத்திலாவது மேற் கூறப்பட்ட நிபந்தனைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டால், செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தம் செல்லாது (void) என்று கருதி அதைத் தள்ளிவிட ஒப்பந்தம் செய்வோருக்கு உரிமையுண்டு.

ஒப்பந்தத்திற்குப் பாத்திரமாகாத அரசுகள்மீது அதன் ஷரத்துகளை யாரும் சுமத்தமுடியாது; சுமத்தவும் இடமில்லை. உடன்படிக்கைகள் என்பவை, கையெழுத்திடும் அரசுகளின் உரிமைகளையும் கடமைகளையுமே குறிப்பிடும் சுவடுகளாகும். ஓர் உடன்படிக்கை தங்களுடைய உரிமைகளைப் பாதிக்குமேயானால், வெளி அரசுகள் அதை எதிர்க்கலாம். உடன்படிக்கைக்குப் பாத்திரமாகாத அரசுகள், அவ்வுடன்படிக்கையை அங்கீகரிப்பதன் மூலம் 'நன்மை பயக்குமெனத் தம் கருத்தைத் தெரிவித்து,' அதன்மூலம் (approbation) அதை ஒப்புக்கொள்ளலாம்; அல்லது ஒப்பந்தத்திற்குப் பாத்திரமாகாமலே அது விதிக்கும் கடமைகளை ஏற்றுக்கொள்வதன் (adhesion) மூலம் அதன் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி நடக்கலாம்; அல்லது இறுதியாக ஒப்பந்தத்தில் தாம் சேருவதாகத் (accession) தெரிவித்தல்மூலம் வெளி அரசுகள் ஒப்பந்தத்திற்கு உரியவையாகலாம்.

உடன்படிக்கைகளை விளக்கிக் கூறுகையில் (interpretation) அவற்றில் பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்களின் பொருளைவிட அவற்றிற்குரிய கட்சிகளின் உண்மையான நோக்கமே பெரும்பாலும்

சீர்தூக்கப்படுகின்றது. உடன்படிக்கை செய்யும்போது, அப்படியே எடுக்கப்பட்ட குறிப்புகள் (notes), நினைவுக் குறிப்புகள் (memoranda) ஆகியவற்றின் மூலமாயும், மற்றச் செய்திப் போக்குவரத்துகளாலும் அவற்றின் நோக்கங்களை உறுதிப்படுத்தலாம். அவ்விதம் தங்கள் ஏற்பை ஒருவருக்கொருவர் தெரிவித்துக் கொள்ளுமுன், இரு தரப்பினரும் அத்தகைய பத்திரங்களை (documents) ஒத்துக்கொண்டால், அவையே அவைகளைக் கட்டுப்படுத்தும். முற்றிலும் எதிரான விருப்பம் இருப்பதற்குச் சான்று (evidence) இருந்தாலன்றி, உடன்படிக்கைகளில் பயன்படுத்தப்படும் சொற்களின் சாதாரணப் பொருளைக்கொண்டே அவை மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றன. ஓர் உடன்படிக்கையின் உட்பிரிவுகளுக்கு (clauses) இடையில் முரண்பாடுகள் ஏற்படின், பொது உட்பிரிவுகளைவிடக் குறிப்பிட்ட உட்பிரிவுகளும், அனுமதிக்கும் உட்பிரிவுகளைவிடத் தடுக்கும் உட்பிரிவுகளுமே கையாளப்படுதற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும். எப்பொழுதும் இறைமையைக் கொடுக்கும் செயலை மிகவும் கவனமாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். ஒத்த அரசுகளுக்கிடையில் இரண்டு உடன்படிக்கைகளில் முரண்பாடு ஏற்படின், பின்னர் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கையே ஏற்கப்படும். பொதுவாக உடன்படிக்கைகள் ஒன்றோடொன்று முரண்பாடின்றிப் பொருத்தமுள்ளவையாகவும், மூன்றும் அரசுகளின் உரிமைகளை மீறுதவாறும்தாம் மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றன.

குறிப்பிட்ட காலம் முடிந்தாலும், அல்லது ஒப்பந்த ஷரத்துகள் முற்றிலும் செயற்படுத்தப்பட்டுவிட்டாலும், கட்சிகளின் வெளிப்படையான உடன்பாடு இருந்தாலும் அல்லது ஒப்பந்தங்கள் அளித்த உரிமைகளைத் துறப்பதாலும், உடன்படிக்கைகள் முடிவடைந்துவிடலாம் (come to an end). பழைய உடன்படிக்கை புறக்கணிக்கப்பட்டு, புதிதாய் ஓர் உடன்படிக்கை செய்யப்படுதலே பொதுவாக உடன்படிக்கை மன நிறைவு அளிக்கக்கூடிய முறையில் முடிவடைந்துவிடுவதைக் காட்டுவதாகும். அதேபோல் உடன்படிக்கைக்குப் பாத்திரமான கட்சிகளில் ஏதாவது ஒன்று மறைந்துவிட்டாலும் உடன்படிக்கைகள் முடிவடையும். ஓர் அரசின் சுதந்திரம் அழிந்துவிடுமாயின், அது பிற அரசுகளுடன் செய்துகொண்ட எல்லா உடன்படிக்கைகளுக்கும் அதன் நாட்டைக் கைப்பற்றுகிற புதிய அரசு வழிவகுக்காவிட்டால் அவையும் முற்றுப்பெறும். உடன்படிக்கைக்குரிய கட்சிகளில் ஒன்று, மற்றவற்றின் தூதாண்மையைமதியாது தொடர்ந்து உடன்படிக்கை ஷரத்துகளைச் செயற்படுத்தவில்லையெனின், மற்றக் கட்சிகள் அதனை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. சாதாரணமாய் ஒரு கட்சி மற்றக் கட்சிகளின் சம்மதம்

இன்றி உடன்படிக்கைகளை முறிப்பதற்கு அவற்றின் ஷரத்துகள் இடந் தந்தாலன்றி, ஒரு கட்சி அங்ஙனம் நடக்கவியலாது. அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் கீழ் குடியரசுத் தலைவரோ, அன்றி காங்கிரசோ அல்லது இரு துறைகளுமோ, மற்றக் கட்சிகளின் சம்மதமின்றி ஓர் உடன்படிக்கையை முறித்துவிடலாம். எனினும், சர்வதேசச் சட்டத்தின்கீழ், பிற கட்சிகளின் இசைவின்றி ஓர் உடன்படிக்கையை முறித்துக்கொள்ள அதில் தெளிவாய் இடமிருந்தாலன்றி, ஒரு கட்சிக்கு அங்ஙனம் செய்யச் சட்டபூர்வமாய் உரிமையில்லை. 'நிபந்தனைகள் மாருதிருக்கும்வரை' (rebus sic stantibus) என்ற கொள்கையின்படி, நிபந்தனைகளில் அடிப்படை மாற்றங்கள் ஏற்பட்டால், ஒருமுகச் செயலின் (unilateral action) மூலமாக உடன்படிக்கைக்குப் பாத்திரமான ஒரு கட்சிக்கு அதை முறித்துவிட அதிகாரமுண்டு என்று வலியுறுத்தப்படுகின்றது. சீனவைப்பற்றி ஒன்பது வல்லரசுகள் ஒப்பந்தத்தையும் மற்றக் கடமைகளையும் ஏற்றுக்கொண்ட காலமுதலாக, அவற்றில் அடிப்படை மாற்றங்கள் சில ஏற்பட்டுவிட்டன என்ற காரணத்தைக் காட்டி, சீனுவிலுள்ள 'திறந்த வழியை' (அதாவது, அவ்வொன்பது அரசுகளுக்கும் சீனுவில் இருந்த வாணிகம் முதலிய உரிமையை) மதிக்கும் பொருட்டு, ஜப்பான் இருபதாம் நூற்ருண்டின் நடுப் பத்தாண்டுத் தொகுதியில் அவைகள் செல்லாவென மெய்ப்பித்ததை இங்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். தான் ஏற்றுக் கொண்ட கடமைகளில் அடிப்படை மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு விட்டமையால், அவற்றை மீறி ஜப்பான் ஆக்கிரமிப்பில் இறங்கியதே இங்குக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஒப்பந்தத்தில் காணப்பட்ட கடமைகள் செயலாற்ற முடியாவிட்டாலன்றி, இக் கொள்கை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சர்வதேசச் சட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகாது.

6. போர் விதிகள்

நாடுகள் தமக்குள் திட்டமிட்டுச் செய்யும் மூர்க்கச் செயல்களைப்பற்றிக் கூறும் சர்வதேசச் சட்டப்பகுதியானது, சட்டம் என்பதனேடு முரண்பாடாக இருப்பதைப்போல் தோன்றுவதைக் கண்ணுறும் மாணவர்களும் சாதாரண ஜனங்களும் திகைப்புக்கு உள்ளாகின்றனர். வேற்றுமைகளை அகற்றுவான்வேண்டி நாகரிக மனிதன் வன்முறைக்குப் (வலிமைக்குப்) பதிலாகக் கண்டுபிடித்த அமைதியான முறையே சட்டம் என்று கொண்டால், எங்ஙனம் சட்டத்தின் ஒருபகுதி வன்செயலுக்கு விதிகள் வகுக்கக்கூடிய அளவிற்குச் சென்று வன்செயலைச் சட்டத்தோடொன்றிப்போகச்

செய்யமுடியும்? சட்டவழக்குகளை (legal controversies) வழக்கமாக நிறுவப்பட்ட விதிகளின் மூலமாகத் தீர்க்கும் முறையையும், அரசியல் சிக்கல்களைச் சட்டத்தை மாற்றுவதன்மூலமாக ஒழுங்கான நடைமுறைகளோடு ஒன்றிப்போகச் செய்யும் வழியையும் இறைமைஅரசு ஒவ்வொன்றும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. இத் தகைய இறைமைகள் அடங்கிய அரசுச் சமுதாயத்தை நாம் சர்வ தேசச் சட்டத்தின் இப் பகுதியின்மூலமாகப் பார்க்கும்போது, அவற்றை ஓர் உண்மையான அரசுச் சமுதாயமென்று கருத இடமில்லை என்பதாகத் தோன்றும். சட்டத்தின் அதிகார எல்லையும், அரசியலின் அதிகார எல்லையும் ஒன்றாக அமைந் திருப்பதில்லை. செல்வாக்கு, மனநிறைவு அளிக்கும் பொருள் ஆகியவைப்பற்றி நடைமுறையில் நிலவும் பங்கீட்டு முறை நியாய மானதே என்று ஒப்புக்கொள்ளும் கட்சிகளுக்கிடையில் ஏற்படக் கூடிய வேற்றுமைகளைத் தீர்த்துவைக்கச் சட்ட நெறிகள் மட்டும் போதும். அரசுகள் நடைமுறை நிலைமையை மதிக்காமல், 'நீதி' என்ற பெயரில் சட்ட விதிகள் மாற்றப்படவேண்டுமென வேண்டு மாயின், அவ்வமயம் சட்ட நெறிகள் வழக்கைத் தீர்க்க இயலாமற் போகின்றன. சட்டமோ மாறுமலிருக்கும் தன்மையை உடையது; அரசியலோ அடிக்கடி மாறும் தன்மையையுடையது. ஒவ்வொரு பண்பட்ட ஒழுங்கான ஆட்சியமைப்பிலும் சட்டத்தை மூர்க்கத்தன மற்ற நடைமுறைகளால் மாற்றுவதற்குச்சட்டமே வழிவகை செய்வ தைப் பார்க்கலாம். ஒவ்வோர் அரசாங்கத்திலும் இது சட்ட சபையின் கடமை (functions) ஆகும். மேலே அரசுமுறை அத்தகைய ஆட்சியமைப்போடு கூடியது என்று சொல்லுதற் கில்லை.

எனவே, இறைமைகளுக்குள் நிலவும் அரசியல் பிணக்குகளை யெல்லாம், தமக்குள் பேரம்பேசுதல் (bargaining) மூலமாகவோ அல்லது மூர்க்கத்தனத்தாலோ தீர்த்தல் தவிர்க்கவொண்ணாத தாகும். உலகில் போர் நிகழ்ச்சி நிலைத்துவிட்டதை நன்குணர்ந்த சட்ட வல்லுநர்கள், அதன் நஞ்சனைய கொடிய விளைவுகளைத் தணிக்கவும், அவற்றினின்று மனித இனத்தைக் காப்பாற்றவும் போர் எவ்விதம் செய்யப்படவேண்டும் என்பதற்கான விதிகளை வகுத்துவந்திருக்கிறார்கள். எனினும், அவர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் அனைத்தும் எவ்விதப் பயனுமின்றி ஆகிவிட்டன. அன்றியும், எப்போதையும் விட இம் முயற்சிகள் நம்காலத்தில் பயனளியாவென்ற எண்ணம் மேன்மேலும் உறுதியாகிக் கொண்டு வருவதைப் பார்க்கலாம். எனினும், போர், நடுநிலைமை (neutrality) ஆகியவற்றின் உட்பொருளை இங்குச் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்த்தல் பல்லாற்றானும் பயன்தரும்.

சர்வதேசச் சட்டத்தில் ஜெனரல்ஷெர்மான் கூறியதைப் போன்று போர் ஒரு 'நரகம்' என்றே, அன்றி முசோலினி ஒருகால் வலியுறுத்தியதைப்போன்று, அது 'நீதி, நற்குணம், சகோதர இரக்கம்' என்றே கருதப்படவில்லை. மற்றும், போர், தேசீயக் கொள்கையின் ஒரு கருவியாய் அனுமதிக்கப்படவுமில்லை; அது தடை செய்யப்படவுமில்லை. அஃது ஒரு வெறுக்கத்தக்க உண்மை நிகழ்ச்சியேயாம். போருடை தரித்துப் படைக்கலம் தாங்கிய பொதுப்படைகளுக்கிடையில் ஒழுங்காக நடத்தப்படும் போட்டியே (contest) 'போர்' எனப்படுவதென்று சட்டத்தில் இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அரசுகளுக்குள்ள உறவுகள், அமைதியின் சட்டத்திற்கு அடிபணியாமல், போர், நடுநிலைமை ஆகியவற்றின் சட்டத்தால் ஆளப்படும் சட்டநிலைமை அல்லது காலநிலைமையே 'போர்' எனப்படும்.

போர்ச் சூழலில், போரும் வெளிப்படையான பகைமைச்செயல்களும் காணப்படுகின்றன. கட்சிகள் ஒன்றேடொன்று போரிடும் விருப்பத்தைத் தெரிவித்துவிட்டால், பகைமைச் செயல்கள் இல்லாமலேயே போருக்கு ஒரு சட்ட நிலைமை உருவாகிவிடலாம். பகைமைச் செயல்களைக் கட்சிகளோ அன்றி வெளியிலுள்ளவர்களோ போர் எனக்கருதாவிட்டால், அவை போர் நிலைக்கு அடிகோலாது என்பது திண்ணம். அவை பழிக்குப் பழி வாங்கும் செயல் அல்லது தலையிடும் செயல் எனக் கூறப்படும். ஆனால், கட்சிகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும் அமைதிச் சட்டத்தாலேயே நிர்ணயிக்கப்படும்.

அண்மையில் நடந்த போர்களில், அரசுகள் தத்தம் போர் அறிக்கையில், தம் விருப்பத்தையும் சட்டப்படியாகப் போர் நிலைமை தொடங்கும் நேரத்தையும் குறிப்பிட்டு வெளியிடும் பழக்கத்தைக் கடைப்பிடித்துவந்தன. 1907ஆம் ஆண்டின் ஹேக்கு உடன்படிக்கையில் கையொப்பமிட்ட அரசுகள், தம் போர் எச்சரிக்கையைப் பேரறிக்கை (declaration) மூலமாகவோ அல்லது இறுதி எச்சரிக்கை (ultimatum) மூலமாகவோ விடுக்காமல் பகைமைச் செயல்களைத் தொடங்கக்கூடாதென்று தடைசெய்தன. 1914-ல் போரிட்ட அரசுகள் போர் தொடங்கும் சரியான நேரத்தைக் குறிப்பிட்டன. அங்ஙனம் தெரிவித்ததால், போரில் கவரப்பட்ட பொருள்களைப் பங்கீடு செய்யும் மன்றம் (Pize Courts) தன் கடமையைச்செய்வது பெரிதும் பயனுடையதாயிற்று. 1939ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் முதல் தேதி, போர் அறிக்கையை வெளியிடாமலேயே போலாந்துமீது படையெடுத்த ஜெர்மனி, பின்னர் டென்மார்க்கு, நார்வே, லக்சம்பர்க்கு, பெல்ஜியம், நெதர்லாந்து,

யூகோஸ்லேவியா, சோவியத் குடியரசு முதலிய நாடுகளின்மீதும் எச்சரிக்கை ஏதும் விடுக்காமலேயே படையெடுத்தது. செப்டம்பர் 3ஆம் தேதி காலை 11 மணிக்கும் மாலை 5 மணிக்கும் தாம் போர் தொடங்குவோம் என, முறையே பிரிட்டனும் ஃபிரான்சும் அறிக்கை மூலம் தம் இறுதி எச்சரிக்கையை விடுத்தன. ஃபிரான்சுக்கும் பிரிட்டனுக்கும் எதிராய், ஜூன் 11, 1940-ல் காலை 12-01 மணிக்குப் போரில் இறங்குவதாய் இத்தாலி அறிக்கை மூலம் தன்னுடைய விருப்பத்தைத் தெரிவித்தது. ஜனநாயக அரசியல் அமைப்புகளின் அடிப்படையில் இயங்கும் நாடுகளில், போர் அறிக்கைகள் பாராளு மன்ற அனுமதியைப் பெறுதல்வேண்டும். அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில், போர் அறிக்கைகள், காங்கிரசின் (அமெரிக்கப் பாராளு மன்றம்) இரு சபைகளிலும் (Houses) உள்ள பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களின் ஏற்பைப் பெறவேண்டும். ஆனால், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு போரில் இறங்குதல் இன்றியமையாததெனக் குடியரசுத் தலைவர் பரிந்துரை செய்வாராயின், அதைக் காங்கிரஸ் ஒரு பொழுதும் மறுத்ததில்லை. செயல் துறையின் விழைவிற் கெதிராய்க் காங்கிரஸ் இதுகாறும் போர் அறிக்கை வெளியிட்டது மில்லை. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு தன் சட்டப்படி, 1941-ல் போரில் இறங்கிற்றென்றால்,அதற்குக் காங்கிரசின் நடவடிக்கையோ, அன்றி முக்கூட்டு அறிக்கைகளோ காரணமாகா; ஜப்பான், பர்ல் துறை முகத்தைத் தாக்கியதே அதற்கு முக்கியக் காரணமெனக் கூட்டரசு நீதிமன்றங்கள் (Federal Courts) கருதின.[11]

போர், போரிடும் அரசுகளுடைய குடிமக்களுக்கிடையில் நிலவும் பகையில்லாத தொடர்புகளை நிறுத்திவிடுகிறது (suspends). வணிகச் செலவுத் தொடர்புகளுடன் தூதியல், வணிக உறவுகளும் (Diplomatic and consular relations) முன்னெப்போதையும்விட முற்றிலும் முறிக்கப்படுகின்றன. போரிடுவோர்க்கு இடையிலுள்ள உடன்படிக்கைகள் முறிக்கப்படுகின்றன. மற்றவை சண்டை முடியும்வரை நிறுத்திவைக்கப்படுகின்றன. போரை நடத்தும் முறைபற்றிய ஒப்பந்தங்களே செயலாற்றப்படுகின்றன. போர் தொடங்கியவுடன், போரிடும் அரசுகளின் உறவுகள் போர்ச் சட்டத்திற்கும், போரில் பங்கு கொள்ளாத வெளி அரசுகளுடன் ஏற்படும் உறவுகள் நடுநிலைமைச் சட்டத்திற்கும் உட்பட்டிருக்க வேண்டும். சட்டக் கோணத்தினின்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், மிகக் குறுகிய காலத்தில் மிகக் குறைவான உயிர், உடைமை நட்டத்துடன் பகைவனை இராணுவ பலத்திற்கு அடி பணியச் செய்தலே போரின் நோக்கம் என்பது புலப்படும். இக் கருத்தைச்

11 பன்னாட்டுச் சட்டத்தின் அமெரிக்க வெளியீடு, ஜூலை, 1947, பக்கம் 680 ஐப்பார்க்கவும்.

சட்ட வல்லுநர்களும், படைச்சூழ்ச்சிக்காரர்களும் ஒப்புக் கொண்டாலும், தற்காலச் சூழ்நிலையில் அதனால் ஏற்படும் விளைவு களைப் பொறுத்தவரை கருத்துப் பேதம் நிலவுவதைப் பார்க்கலாம். எதிரியை இராணுவ பலத்திற்கு அடிபணியச் செய்யும் செயலோடு எவ்விதத் தொடர்புமில்லாமல், வேண்டுமென்றே இழைக்கப்படும் அழிவும் கொலையும் சட்டத்திற்கு விரோதமான வினைகளாகும். கூடியமட்டும் போர் நடவடிக்கைகள், போருடை தரித்துப் படைக் கலம் தாங்கும் பொதுச் சேனைகளுடன் தாம் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்று ஐரோப்பிய அரசுகள் நீண்ட காலமாய்க் கருதி வந்தன. போர்க்காலத்தில் கடல் முற்றுகையின் மூலம் வணிக வளங்களையும் உணவுப் பொருள்களையும் தாக்கிப் பறிக்கலாமென்று வெகு காலத்திற்குமுன் பிரிட்டன் கருதியது. முதல் உலகப் போரில் ஜெர்மனி 'மிரட்டல்' (Schrecklichkeit) கோட்பாட்டைக் கடைப்பிடித்து, எதிரியைச் சேர்ந்த பாமர மக்களின் எதிர்க்கும் மனப்பான்மையை அழிக்கும் பொருட்டு அவர்கள் அனைவரையும் தாக்க வேண்டுமெனக் கருதி, அவ்வாறே செயலாற்றியது. இக் கருத்து (view), பேரழிவைக் கொடுக்கவல்ல நீண்ட போரில் மேற்கொள்ளப்படும் அகில உலகக் கட்டாயப் படைச்சேர்ப்பு (universal conscription) தொழில் வளங்களைப் பயன்படுத்தல், சிவில் ஜனங்களின் மனவுறுதி (morale) முதலியவற்றினின்றும் தோன்றிற்று.

இக்கொள்கைகள் படைவீரர்க்கும் (soldiers) பாமர மக்களுக்கும் (சிவிலியன்களுக்கும்) இடையிலுள்ள சட்டவேறு பாட்டை அகற்றிவிடுகின்றன. எனினும், போர்க்காலத்தில் இன்று வரையிலும் தனியார், சண்டை செய்வோர் என்றும் சண்டை செய்யாதார் என்றும் இரு பொது வகுப்பினராய்ப் (categories) பிரிக்கப்படுகின்றனர். சண்டை செய்வோர் கடப் படலாம்; பிடிபட்டால் போர்க்கைதிகளாக நடத்தப்படவேண்டும். இராணுவ, கடல், விமானப் படைகளைச் சேர்ந்தோரும், பகைவர் பிடிப்பை எதிர்க்கும் வியாபாரக் கப்பல்களிலுள்ள அதிகாரிகளும், ஆட்களும், கூலிப்படைகளும், படையெடுக்கும் பகைவனை வெளிப் படையாய்ப் போர்க்கலம் தாங்கிப் போர்ச் சட்டங்களுக்கு அடி பணிந்து சின்னங்கள் அணிந்து அல்லது ஒரே வகையான (uniform) போருடை தரித்துப் போர்க்கலையில் பண்பட்ட பயிற்சி பெற்ற தளவாயின்கீழ் எதிர்ப்போரும் இவ்வகுப்பைச்சேர்ந்தவர்கள் ஆவர். போரில் ஈடுபடாதவர்களும், படையில் சேராதவர்களும், மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தனி வகுப்புகளைச் சேராதவர்களும் சண்டை செய்யாத வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். போர் தொடங்கும் போது ஓர் அரசியல் பகைவனைச் சேர்ந்த, ஆனால், போருடை

தரியாத அன்னியர்கள் இருந்தால், அவர்கள் வெளியேற்றப் படலாம் அல்லது ஓரிடத்தில் அடைத்துவைக்கப்படலாம் (interned); அவர்கள் தங்கியிருக்கும் நாட்டை விட்டுச் செல்ல அனுமதிக்கப்படலாம்; அல்லது அங்கேயே துன்புறுத்தப்படாமல் தங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்படலாம். 1914ஆம் ஆண்டு முதலாகப் போரிடும் அரசுகள், எதிரியைச் சேர்ந்த அன்னியரை (சிவிலியன் மக்களை) பாமர மக்களின் மூர்க்கத்தனத்தினின்று காப்பாற்றும் பொருட்டு, அவர்களை ஓரிடத்தில் அடைத்து வைக்கும் பழக் கத்தையே கையாண்டுவருகின்றன. பிடிபட்ட போர்ப்படைகள் தங்கியிருக்கும் இடத்திலோ அல்லது போர் நிகழும் மண்டலத் திலோ இருக்கும், சண்டையில் ஈடுபடாத மக்களுக்கு இராணுவ அவசியத்தாலோ அன்றி உண்மையான பகைமையாலோ காயம் ஏற்பட்டாலன்றி மற்றப்படி அவர்கள் மூர்க்கத்தனத்திலிருந்தும் வன்செயல்களினின்றும் பாதுகாக்கப்படவேண்டியவர்களாவர். 1856ஆம் ஆண்டு செய்யப்பட்ட பாரிசுப் பேரறிக்கை, கடற் கொள்ளையை (piracy) சட்ட விரோதமெனத்தடுத்து நிறுத்தியதால், வியாபாரக் கப்பல்களிலுள்ள அதிகாரிகளும் ஆட்களும், பிற வியாபாரக் கப்பல்களுக்கு எதிராய்த் தீங்கான நடவடிக்கைகளைச் செய்வாராயின், அக் குற்றத்திற்காக அவர்கள் மரண தண்டனை எய்துவர். கொரில்லாக்கள்—அதாவது அரசின் அனுமதியின்றி இராணுவ நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் தனியாட்கள் கொலை, தீ வைத்தல் (arson) போன்ற மற்றக் குற்றங்கள் புரிவராயின் அவர் களும் மரண தண்டனையைப் பெறுவர். ஆனால், அரசின் கட்டளை களுக்கு அடிபணிந்து நடக்கும் தனியாட்களுக்கும், படைவீரர் களும், விமானிகளும் (aviators) மேற்படி குற்றங்கள் தனித் தனியாய்ப் புரிந்தாலும் அத்தகைய தண்டனையை எய்தார். ஒற்றர்கள் (spies) அதாவது எதிரிக்குச் செய்தியறிவிப்போர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் விசாரணை (trial) செய்யப்படுவர்; அவர்கள் குற்றம் செய்திருந்தால் தூக்கிலிடப்படுவர்.

போர்க்காலத்தில் சொத்தைப் (property) பொறுத்தவரை மிகவும் எளிமையான பொது விதிகள் நிலவினாலும், அவை நடை முறையில் பல குழப்பமான சட்டச் சிக்கல்களை அடிக்கடி தோற்று விக்கின்றன. வேறோர் அரசாங்கத்தின் அதிகார எல்லையிலோ, அல்லது இராவணுப்பிடியிலுள்ள வட்டாரத்திலோ (regions) போரிடும் அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமான, பகைவரின் உண்மை யான சொத்து (enemy's real property) இருக்குமாயின், அது எந்த அரசின் கட்டுப்பாட்டிலிருக்கிறதோ அதன் நலனுக்காகவே பயன்படுத்தப்படலாமேயன்றிப் பறிமுதல் (confiscate) செய்யப்

படலாகாது. கலை, விஞ்ஞானம் அல்லது கல்வி முதலியவற்றின் களஞ்சியங்களைத் தவிர்த்து மற்ற எல்லாப் பொதுச் சங்கமச் சொத்தையும் (public movable property) பறிமுதல் செய்யலாம். பகைவன் நாட்டினங்களின் (enemy nations) தனியார் சொத்தை எங்குக் கண்டாலும் அதைப் பறிமுதல் செய்யலாமென்ற கொள்கை பின்பு நிலவியது. இக் கொடிய விதி இப்போது மாற்றப் பெற்றுவிட்டது. போர் துவங்கும்போது எதிரியைச் சேர்ந்த அன்னியரின் தனிச் சொத்து (private enemy property) ஓர் அரசில் இருக்குமாயின் அதற்கு அழிவு, பறிமுதல் முதலியன வராதபடியோ அன்றித் தன் பிணைப்பிலே (bond) தல அரசாங்கம் (Local Government) அதை வைத்துப் போர் முடியும் வரை பாது காக்கும் பழக்கமோ ஏற்பட்டுவிட்டது. கைப்பற்றப்பட்ட இடத் திலிருக்கும் தனிப்பட்ட பகைவர் சொத்தைக் கைப்பற்றும் படைகள் ஈடு (compensation) கொடுக்காமல் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடா தெனினும், இராணுவக் காரணங்களுக்காக அவை அழியப்பெறின், ஈடு செலுத்தவேண்டிய அவசியமில்லை. எனினும், ஜெர்மன் ஆக்கிரமிப்பாலே முதல் உலகப் போர் தோன்றியது என்ற கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக்கொண்டு, வெர்செயல்ஸ் உடன் படிக்கையானது, போரில் வெற்றி பெற்றோருக்கு ஜெர்மனி இழைத்த சேதங்களுக்காக அது நட்ட ஈடு செலுத்தவேண்டு மென ஆணையிட்டது. இராணுவ இருப்புப் படைகள் உள்ளூர் நலனுக்காக வரிகளை விதிக்கலாம் (levy taxes); மற்றும் எங் கெல்லாம் அதிகாரிகள் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதிலும், பாமர மக்கள் சண்டையில் ஈடுபடுவதைத் தடுப்பதிலும் சிரத்தை காட்டா மல் இருக்கிறார்களோ, அங்கெல்லாம் தண்டவரிகளை (assess penalties) விதிக்கலாம். மற்றபடி உள்ளூர் குடிப்படைமீது (local citizenry) வரி விதித்தல், தாக்கிக்கொண்டிருக்கும் படை களின் உணவுத் தேவைக்காக உணவுப் பொருள்களைக் கைப் பற்றுதல், அல்லது கடலிலுள்ள பகைவர்க் கப்பல்கள், வாகனங்கள் முதலியவற்றைத் தனியாக எடுத்து வைத்தல் இவற்றைச் செய்யும்போது இவற்றால் பாதிக்கப்பட்ட உடை மையின் சொந்தக்காரருக்குப் பகைவர் ரசீது அளித்து நட்டஈடு தருவதாக வாக்குறுதி கொடுக்கவேண்டும். மன்பதைத் தொண்டு களிலும் (humanitarian enterprise), கல்வி அல்லது விஞ்ஞான முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டிருக்கும் கப்பல்களைத் தவிர, மற்றப் பொதுச் சொத்துகள்—அதாவது, பகை அரசுக்குச் சொந்தமான போர்க்கப்பல்கள், சாதாரண மரக்கலங்கள், பொருள்கள் எல்லாம் இவ்விதிக்கு விலக்கானவையல்ல. எனினும், தனியாட் களின் சொந்தச் சொத்துகளைப் பிடிப்பது குறித்து உருவாகி யிருக்கும் வெவ்வேறு வகையான விதிகள் (qualifications) பொது

வாக யாவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டன. முற்காலத்தில் போர் தொடங்கும்பொழுது துறைமுகத்தில் இருக்கும் பகைவனது கப்பல்கள், கருணை நாட்கள் (days of grace) என்று குறிப்பிடப் பட்ட காலவரையறைக்குள் கடலுக்குள் தப்பி ஓடிவிடலாம். மருத்துவச்சாலை (hospital) அமைக்கப்பட்ட கப்பல்கள், மீன்பிடிக்கும் மரக் கலங்கள், சிறிய தோணிகள் ஆகியவற்றைப் போன்றே, சமய, விஞ்ஞான, மக்கட்பணி (philanthropic) முதலியவற்றில் ஈடுபட்டிருக்கும் கப்பல்களையும் எவரும் கைப்பற்றக் கூடாது. 1856-ஆம் ஆண்டு பாரிசுப் பேரறிக்கையின்படி[12] போரிடுவோர், சொந்தக் கப்பல்களை உடைய தனியாட்களுக்கு எதிரியின் வியாபாரக் கப்பல்களைத் தாக்கிக் கைப்பற்றுவதற்கு அதிகாரம் அளிக்கும் மடல்களைக் கொடுப்பது சட்டத்திற்கு விரோதமான செயல் என மிகத் தெளிவாய் வலியுறுத்தப்பட்டது. அதே போல், போர்த்தடைச் சரக்குகளைத் தவிர்த்து, பகைவருடைய கப்பல்களில் ஏற்றிச் செல்லப்படும் நடுநிலையாளருக்குச் சொந்தமான சரக்குகளையும், நடுநிலையாளர் கப்பல்களில் காணப்படும் பகைவர்களின் சரக்குகளையும் போரிடுவோர் பிடிக்கக் கூடாதென்றும் அவ்வறிக்கை அறுதியிட்டது. மறியல் பிரகடனம் (அல்லது முற்றுகை அறிக்கை) நடைமுறையில் உறுதியாகச் செயலாக்கப்படாத வரையில் நடுநிலைமைக் கப்பல்களைப் போரிடுபவர் என்றும் பிடிப்பதற்கு உரிமை இல்லை என்று அந்த அறிக்கையில் கையெழுத்திட்ட வல்லரசுகள் முடிவு செய்தன. மறியலே இல்லாவிட்டாலும் கூடப் பகைவருடைய கப்பல்களைக் கண்ட இடங்களிலெல்லாம் பிடிக்கலாம். பிடிக்கும் உரிமையைப் பயன்படுத்துங்கால், பகைவருடைய கொடி பறக்கும் கப்பல்களும், பிடிபடாமல் தப்பிக்கும் நோக்குடன் பகைவனுடைய கொடியை மாற்றி நடுநிலைமைக் கொடியைப் பறக்கவிடும் பகைவனுடைய கப்பல்களும், போரிடுவோரின் போர்க் கப்பல்களும், பாதுகாப்பில் செல்லும் கப்பல்களும், அல்லது தேடுவதைத் தடுக்கும் கப்பல்களும், பகைவருடைய கப்பல்களாகவே கருதப்படும். பிடிபட்ட கப்பல்களைத் துறைமுகத்துக்குக் கொண்டு செல்ல வழியில்லா

[12] '1856, மார்ச்சு 13ஆம் தேதி, பாரிச உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்ட முழு உரிமை பெற்ற அரசியல் தூதர்கள் ஒரு மாநாட்டில் கூடி, பின்வரும் பேரறிக்கையை வெளியிட்டனர். 1. அரசாங்க உத்தரவின்றிப் பகைவர் கப்பல்களைத் தனிக் கப்பலகள் வைத்திருப்போர் தாக்கிப் பிடிக்கும் முறை இத்துடன் ஒழிந்து விட்டது, வேருடன் அகற்றப்பட்டுவிட்டது (Privateering). 2. போர்த் தடைச் சரக்குகளைத் தவிர, பகைவரின் பொருள்கள் நடுநிலைமைக் குறியில் (neutral flag) அடங்கும். 3. போர்த்தடைச் சரக்குகளைத் தவிர நடுநிலைமைச் சரக்குகளை பகைவர் கொடியின் கீழ் (enemy's flag) பிடிக்கக்கூடாது. 4. மறியல்களைக் கட்டுப் படுத்தவேண்டுமெனில் உறுதியாக இருத்தல் அவசியம்—அதாவது பகைவனின் கடற்படை நுழைவதைத் தடுக்கக்கூடிய போதிய படையொன்று இருத்தல் அவசியம். ஏப்ரல் 16, 1856'.

விடில் அவைகளை அழித்துவிடலாம். ஆனால், அவற்றிலுள்ள பயணிகள் (passengers) அனைவரும் பாதுகாப்புடன் கொண்டு செல்லப்படவேண்டும்.

போர் எங்ஙனம் நடத்தப்படவேண்டும் என்பதுபற்றி நல்ல நெறிகள் இப்பொழுது உருவாகிவிட்டன. அவற்றுள் முக்கியமானவை ஹேக் மாநாடு சபையில் 1899-லும் 1907-லும் நிலப்போர் பற்றிய சட்டங்களாகவும் பழக்கங்களாகவும் தொகுக்கப்பட்டன. அவை பெரும்பாலும் போரின் கொடுமைகளைக் குறைக்கும் வழிவகைகளையே வகுத்திருக்கின்றன. முன்பெல்லாம் அவைகளைப் பின்பற்ற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டமையால், அவற்றை இருதரப்பினரும் வெகு சிரத்தையாகக் கடைப்பிடித்து வந்தனர். வேண்டுமென்றே உயிருக்கும் உடைமைக்கும் அழிவு செய்வது தடுக்கப்பட்டிருப்பதைப் போன்றே, நச்சுப் பானங்களைக் கையாளுவதும், கொலை செய்ய முற்படுவதும், ராஜதுரோகத்தில் வேண்டுமென்றே ஈடுபடுவதும், பாதுகாப்பில்லாத நகரங்களைத் தாக்குவதும் தடை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பிணியால் அல்லற்படுவோரும் உடற்புண் எய்தியுள்ளோரும் நன்கு கவனிக்கப்படவேண்டும். போர்க்கைதிகள் மனிதத்தன்மையுடன் நடத்தப்படவேண்டும். முடிந்தவரை போரில் ஈடுபடாத பாமர மக்களைத் துன்புறுத்தாதிருக்க வேண்டும். மருத்துவமனைகள், கோயில்கள் (Churches), பள்ளிகள் (Schools), காட்சிச்சாலைகள் (Museums), பொதுக் கட்டடங்கள் போன்றவை இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டாலன்றி, அவையனைத்தும் போரிடுவோரால் பாதுகாக்கப்படவேண்டும். பாதுகாக்கப்படாத நகரங்களின்மீது கடலிலிருந்தோ வானத்திலிருந்தோ குண்டு போடுதல் இன்றும் அன்றும் தடை செய்யப்பட்டுள்ளது.

முதலாம் உலகப் போரின்போது நச்சு வாயு, திரவ நெருப்பு (liquid fire), மற்றும் இதுபோன்ற புதிதான போர் ஆயுதங்கள் கையாளப்பட்டபோதிலும், போர்ப்படைகட்கு இடையில் ஏற்படும் தொடர்புகள் சம்பந்தமான, நன்கு வேரூன்றிய சில நெறிகள் ஒழுங்காகக் கடைப்பிடிக்கப் பெற்று வந்தன. ஆயினும், போரின் அழிவினின்றும் பாமர மக்களைப் பாதுகாக்கும் விதிகளை, பகைவரைச் சார்ந்த பாமர மக்களை வானவெளி வழியாலும் பீரங்கிப் படையாலும் திடீரெனத் தாக்கக் கூடிய படைச் சூழ்ச்சியில் பயிற்சி பெற்றிருந்த ஐரோப்பிய நடு வல்லரசுகள் (Central powers — அதாவது ஆஸ்திரியா, ஜெர்மனி, துருக்கி முதலியவை) புறக்கணித்து விட்டன. இரண்டாம் உலகப் போரின்போது, ஹியூகோ குரோசியஸ்

கண்டால் அதிர்ச்சியடையத்தக்க அச்சமும் பீதியும் மக்களை வாட்டிவதைக்கவே, அநேகமாக எல்லாச் சட்டத் தடைகளும் நீரில் எழுதப்பெற்ற எழுத்தாயின. கைதிகளும் சண்டையில் ஈடுபடாதவர்களும் தனித் தனியாகச் ஜப்பானியராலும், மொத்தமாய் நாசிகளாலும் கொன்று குவிக்கப்பெற்றனர். போரில் ஈடுபடாத பாமர மக்களின்மேல் நாசிகள் ஆரம்பித்த வான்வழித் தாக்குதல்கள் (aerial attacks) பிரிட்டிசாராலும் அமெரிக்கர்களாலும் நிறைவேற்றப்பட்டன. அவர்களின் குண்டுவீச்சால் ஜெர்மனியின் அநேக பேரூர்களும், ஜப்பானிலுள்ள பல பேரூர்களும் இருந்த இடம் தெரியாது அழிந்துபோயின. கடலில் எதிரியின் கப்பல்களைப் பிடிக்க ஆரம்பித்ததும் தடையில்லா நீர்மூழ்கிப் போர் ஏற்பட்டு விட்டது; அதில் எதிரியின் கப்பல்கள் மூழ்கிப்போயின. நேசநாடுகளின் கூட்டு அமைப்பு (Allied coalition) 21,140,000 டன்கள்எடையுள்ள 4,770 கப்பல்களை இழந்தது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களால் 1,944 ஜப்பானிய வணிகக் கப்பல்கள் நீரில் மூழ்கிப் போயின. நடுநிலை நாடுகளின் உரிமைகள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. போரில் ‘வெற்றி பெறவேண்டும்’, ‘போரைச் சுருக்க வேண்டும்’, ‘மக்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்’ என்ற பெயரால் ஹிரோஷிமா, நாகசாகி முதலிய நகரங்களின்மீது இழைக்கப்பட்ட அட்டூழியங்கள் வருங்கால நிலைமையைப் படம் பிடித்துக் காட்டின.

எனினும், சட்ட வல்லுநர்களும் மக்களிடம் இரங்கும் தொண்டர்களும், உடன்படிக்கைகளின் மூலமாகப் போரை ‘நாகரிகமாக’ ஆக்குதற்கு அரிதின் முயன்றனர். திரள் திரளாய் மக்களை அழிக்கும் கொடுஞ்செயலைச் சட்ட விரோதமாய்ச் செய்யும் பொருட்டு, இன ஒழிப்புச் சபையில் (Genocide Convention) (டாக்டர் ரபேல் லெம்கின் என்ற பெரியோரால் கொண்டு வரப்பட்டு, 1948 டிசம்பர் 9ஆம் தேதி, ஐக்கியநாடு சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட) தீர்மானத்திற்குப் பெருமளவில் தக்க வரவேற்பும் ஆதரவும் கிடைத்தது. போரில் பிடிபட்ட கைதிகள், பிணியாலும் உடற்புண்ணாலும் அல்லற்படுவோர் முதலியவர்களைப் பாதுகாக்கவும், அவர்களுடைய அவல நிலைமையைச் சீராக்கவும் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் உலகக் குழு நான்கு ஜெனிவா உடன்படிக்கைகளுக்கு வேண்டிய பேச்சுவார்த்தை நடக்கும்படி செய்தது; இவ் வொப்பந்தங்கள், 1949, ஆகஸ்டு 19-ல் எழுதி முடிக்கப்பட்டு ஆறு மாதங்களுக்குள் 61 அரசுகளால் கையெழுத்திடப்பட்டன. எனினும், மூன்றும் உலகப் போர் ஒன்று இனி தோன்றுமானால், போரிடுவோர் அனைவரும்

பகைவரின் ஜனத்தொகையை ஒழித்துக்கட்டவும் பகைவனின் நாட்டுக்கு அழிவு விளைக்கவும் அணுசக்தி ஆயுதங்களையே (atomic weapons) கையாளுவர் என, அன்றே ஒவ்வொருவரும் உறுதியாக நம்பினர். கைதிகளின் கொலை செய்த குற்றச் சாட்டுக்கும், விஷக்கிருமிப் போர் செய்ததாக வந்த குற்றச் சாட்டுக்கும் (allegations of germ warfare), நபாம் (napalm), டி. என். டி. முதலியவற்றின் உதவியோடு போரில் ஈடுபடாத பாமர மக்களைத் தீக்கிரையாக்கி, குண்டு போட்டுச் சுட்டு வீழ்த்து வதற்கும் இடமளித்த கொரியாப் போர்த் (1950-53) தளபதி மாக் ஆர்தரின் தீர்ப்புக்கு அரண் செய்தது. அவர் கூறியதாவது: 'போரை மனிதத் தன்மையாக்க ஒப்பந்தத்திற்குப் பின் ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டது. ஆயினும், கூட்டங் கூட்டமாய் மக்களை அழிக்கும் புதுப்புது வழிகளைக் கண்டுபிடிக்கக் கண்டுபிடிக்கப் போரும் காட்டுமிராண்டித்தனமாக அநாகரிகமாகிக் கொண்டே வருகிறது. போரை எவராலும் நாகரிகமாக்கிக் கட்டுப்படுத்த முடியாது; இதை முழுதும் நீக்கிவிடவே வழி செய்யவேண்டும். எவர், போரை நாகரிகமாக்குதல் வேண்டுமென்பதையே கருத்துக் கொள்கை (idealistic view) என்று கருதுகிறார்களோ, அவர்களே அமைதியின் உண்மையான எதிரிகள்—உண்மையான போர் வெறியர்கள்.'[18].

[18] 1951 ஜூலை 25ஆம் தேதி அன்று ஆற்றப்பட்ட பேருரை [illegible] பிடப்பட்டுள்ளது. இன ஒழிப்புப் பட்டாங்கில் [illegible] கையெழுத்திட்ட அரசுகளில் பெரும் பாலானவை அதை ஏற்றுக்கொண்டபோதிலும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டதைப் போலவே, விஷக்கிருமிப் [illegible] பாரைத் தடுக்கும் 1925ஆம் ஆண்டின் ஜெனிவா பட்டாங்கையும் அது [illegible] கொள்ள மறுத்துவிட்டது. கொரியாவில் விஷக்கிருமிப் போர் நடத்[illegible]கக் கம்யூனிஸ்டுகள் [illegible] கொண்டு வந்த குற்றச்சாட்டுகளையும் 'பாரபட்சமற்ற' விசாரணை (im[illegible]l investigation) நடத்த கம்யூனிஸ்டுகள் தெரிவித்த மறுப்பையும் [illegible]படுத்தாது, 1952 ஜூன் மாதம் பாதுகாப்பு மன்றத்தில் (Security Counci[illegible] அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுச் [illegible] இந்தப் பட்டாங்கைப் பொதுவாக யாவரும் [illegible] [illegible] சோவியத் திட்டத்தை (proposal) எதிர்த்து[illegible] [illegible] பழி [illegible]ங்கு வதைத் தவிர்த்து விஷக்கிருமிப் போரில் இறங்கக் கூடா[illegible] திட்டத் தையும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஏற்க மறுத்துவிட்டது. அமெரிக்காவின் மறுப்பும் ஹிரோஷிமா, நாகசாகியின் நிலைவும் சோவியத் குற்றச்சாட்டுகள் உண்மையான வையே என்று அநேக ஆசிய நாடுகள் கருத இடமளித்தன; அதற்கிடையில் பல்லாயிரம் கைதிகளை எதிரி கொன்று குவித்துவிட்டதாக அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு (இலையுதிர் 1950) குற்றஞ் சாட்டுகையில், கோஜி தீவிலும் நேச நாடுகள் வட்டாரங் களிலும் 1951-52-ல் நிலவிய குழப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, போரில் பிடிபட்ட ஆயிரக்கணக்கான கைதிகளை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடும், ஐக்கிய நாடுகளும் அடக்கி ஒடுக்கி, சித்திரவதை செய்து இறுதியில் கொன்று குவித்ததாகப் பகைவர் குற்றஞ்சாட்டினர். ஆனால், நேசநாடுகள மன்பதைத் தொண்டு செய்யும் நோக்கமே கொண்டிருந்தமையால், தாயகத்திற்குத் திரும்பிச் செல்ல மனமில்லாக் கைதிகளை அவரவர் நாட்டிற்கு அனுப்ப அவைகள மறுத்துவிட்டன; எனினும், உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த பகைவன் பான்முன்ஜன் என்னுமிடத்தில் தற்காலிகப் போர் நிறுத்த உடன்பாட்டிற்கு ஏற்பாடு செய்வதை எதிர்த்துப் பகைமையை நீடித்தான். 1907-ல் கூடிய ஹேக் மாநாடும், 1929, 1949-ல் கூடிய ஜெனிவா மாநாடுகளும், போர்க்கைதிகளை காலந்தாழ்த்தாமல் அவர்கள் தாய்நாடுகளுக்குத் திரும்ப அனுப்பி விடவேண்டும் (repatriation) என வலியுறுத்தின. போரிடும் அரசு

7. நடுநிலைமைச் சட்டம்

'ஒரு போர் நியாயமானதாயினும் சரி, அநியாயமான தாயினும் சரி, அது போரிடும் இரு கட்சியாருக்கும் பொது வான நண்பனைப் பாதிப்பதில்லை. போரிடுவோர் இரு வரும் தன் நண்பர்களாய் விளங்கும்போது இருவருக்கும் இடையில் நின்று அவன் தீர்ப்பளிக்கவியலாது ...நான் இரு புறத்திலும் சேராதிருக்கும்போது, ஒருவனைக் காயப் படுத்தும் அளவுக்கு நான் மற்றவனுக்கு உதவி செய்ய முடியாது.'

—கொர்னேலியஸ் வான் பின்கர்ஷுக் (1673 - 1743).

பண்டை அரசு முறைகளில் நடந்த பெரும்பாலான போர் களிலும், மேலை அரசு முறையில் பழைய காலத்தில் நடந்த போர் களிலும், அண்டை நாடுகள் சண்டையிடுங்கால் மூன்றும் அரசு அதில் தலையிடக்கூடாதென்ற எண்ணம் மக்கள் உள்ளத்தில் உதிக்கவே இல்லை. சர்வதேச நடுநிலைமைச் சட்டம் (International law of neutrality) என இப்போது விளங்கும் உலகச் சட்டம் மெதுவாகவே வளர ஆரம்பித்தது. அமெரிக்கப் புரட்சியின்போது, ஒரு நடுநிலை அரசு தன் கடமைகளை மீறுமல், தன் படைகளைப் போரிடுவோருக்குக் குத்தகைக்குக் கொடுத்தல் சட்டப்படி செல்லத்தக்கது ஆகும் என்ற கருத்து நிலவிவந்தது. போரிடும் நாடுகளின் தலையீட்டிலிருந்து நடுநிலையரசுகள் சுதந்திர மாய் வாழ்வதற்கு உரிமைகளுண்டு என்பதைக் குரோசியஸ் முதலாகப் பல்வேறு நூலாசிரியர்களும் வலியுறுத்தி வந்திருக் கிருர்கள். நடுநிலை உரிமைகள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட பின், யுத்தத்தில் நடுநிலை நாடுகள் தலையிடாமலிருத்தல் வேண்டு மென்ற கடமை வலியுறுத்தப்பட்டது. அதற்குப் பின்னர், வியாபாரச் சலுகைகளை ஒட்டிய நடுநிலை உரிமைகளைப்பற்றி ஆராய்ச்சி நடந்தது. நடுநிலைமைக் கடமைகளைப் பற்றிய தற்காலக் கருத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தெளிவான இலக்கணங் களுள் 1794ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்க நடுநிலைமைச் சட்டத் தொகுதியும் ஒன்றெனக் கூறலாம்.

இக் கடமைகளைத் தலையிடாது ஒதுங்குதல் (abstention), நடு நிலைமை (impartiality), தடுப்பு (prevention) என்ற தலைப்புகளில்

அரக்கத்தன்மையுடையதாயிருந்தால் தாய்நாடு திரும்பிய தன கைதிகளைக் கொடூர மாகத் தண்டித்துவிடும் அல்லது பகைவனுக்குச் சரணடைந்த காரணத்திற்காக அவர்களை அறவே ஒழித்துக்கட்டிவிடும்; இந்தச் சூழ்நிலையில் மனிதத்தன்மை வாய்ந்த அரசாயிருப்பின் போர்க்கைதிகளை அவரவர் தாய்நாட்டிற்குத் திருப்பி அனுப்பாமலேயே இருந்துவிடும்; இத்தகைய நிலைமை ஏற்படலாமென்பது உறுதியாக இருந்தமையால் மேற்படி மாநாடுகள் கொண்டுவந்த தீர்மானங்கள் செயலாக்கப்படவில்லை.

சுருக்கிவிடலாம். போர் தொடங்கியதும் அறிக்கைமூலம் தங்கள் நடுநிலைமையைத் தெரிவித்தல் அரசுகளுக்குப் பழக்கமாகி விட்டது.[14] நடுநிலைமையைத் தெரியப்படுத்தும் அரசுக்குத் தனது நடுநிலைமையைப் போரிடுவோர் மதித்து நடக்கும்படியாகச் செய்யும் உரிமையும் உண்டு. அதேபோல் போரிடுவோருடைய விவகாரங்களில் தலையிடாமல், தன் நடுநிலைமைக் கடமைக்கு இடையூறு விளைக்கும் நடவடிக்கைகளில் தன் குடிமக்கள் ஈடுபடுவதைத் தடுக்கும் கடமையும், நடுநிலைமையைப் பேணிக் காக்கும் கடமையும் நடுநிலை அரசுக்கு உண்டு. ஒரு நடுநிலை அரசு போரிடும் நாடுகளுள் எவையாவது தன் நாட்டிலிருந்துகொண்டு பகைமைச் செயலில் ஈடுபடவோ, அல்லது அவைகள் தம் படையைப் பயன்படுத்தவோ அவற்றுக்கு அனுமதியளிக்கக் கூடாது. மேலும், போரிடும் அரசாங்கங்களுக்கு அதிகார பூர்வமான கடன் (loan) கொடுப்பதோ, அல்லது போருக்குத் தேவைப்படும் பொருட்களை விற்பதோ கூடாது. எனினும், தன் நாட்டு மக்கள் இரு தரப்பினருக்கும் சமமாகப் பொருட்களை விற்பதற்குச் சட்டபூர்வமான உரிமை பெற்றிருந்தால், அவர்களுக்குத் தேவையானவற்றை விற்பதையோ, அன்றி இரு தரப்பினருக்கும் கடன் கொடுப்பதையோ தடுத்து நிறுத்த அதற்குப் பொறுப்பு இல்லை. 1914-க்கும் 1917-க்கும் இடையில் நூற்றுக்கணக்கான மில்லியன் டாலர்கள் மதிப்புள்ள நேச நாடுகளின் போர்க்கடன் பத்திரங்கள் (bonds) அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் விற்கப்பட்டன. அமெரிக்க உற்பத்தியாளர்களாலும், ஏற்றுமதியாளர்களாலும் பல பில்லியின் டாலர்கள் மதிப்புள்ள வெடிமருந்து வகைகள் (munitions) நேச நாட்டு அரசாங்கங்கட்கு விற்கப்பட்டன. இவற்றைக் கண்ணுற்ற ஜெர்மனி, இவ்வியாபாரம் போரிடும் இருதரப்பினருடனும் செய்யப்படாமல் ஒரு தரப்பினருடனேயே செய்யப்பட்டதென்று குற்றஞ்சாட்டிற்று (complaint). ஏனென்றால், நேசநாடுகளின் மறியல், அமெரிக்க வெடிமருந்து வகைகள் ஜெர்மனி முதலிய நடு வல்லரசுகளுக்குக் கொண்டு செல்லாதவாறு தடுத்தது. எனினும், நேச நாடுகள் ஜெர்மனிமீது நடத்திய மறியலுக்கு அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு பொறுப்பாளியாகவில்லை. ஆதலாலும், இருதரப்பினர்க்கும் அமெரிக்கர்கள் சமமாகத் தங்களுடைய சொந்தப் பொறுப்புக்கு

[14] சர்வதேசச் சட்டத்தின்கீழ் 1939 செப்டம்பர் 5 ஆம் தேதி ரூஸ்வெல்ட் நடுநிலைமை அறிக்கையை வெளியிட்டார். 1937 ஆம ஆண்டில் நடுநிலைமைச் சட்டத்தின்கீழ் மற்றொரு நடுநிலைமை அறிக்கையை வெளியிட்டுத் தடையாணை (embargo) யின் மூலமாக ஜெர்மனி போலந்து, தென் ஆப்பிரிக்கா (செப்டம்பர் 51), கனடா (செப்டம்பர் 10) ஆகிய நாடுகளுக்குப்போர்க்கலங்கள் (arms), போர்த்தளவாடங்கள் (ammunition) மற்றப் போர் ஆயுதங்கள் ஆகியவை ஏற்றுமதி (export) செய்யப்படுவதைத் தடுத்தார்.

உட்பட்டுப் பொருள்களை விற்கும் உரிமை பெற்றிருந்ததினாலும், சட்டத்தில் நடுநிலைமைக் கடமைகளைப்பொறுத்தவரையில் எவ்வித முறிவும் (breach) ஏற்படவில்லை.

ஒரு நடுநிலை நாடு போர் நோக்கத்துடன் தன் நாட்டில் படை திரட்டப்படுவதைத் தடுத்தல் வேண்டும். போர்ப்படைகளும் விமானங்களும் தன் அதிகார எல்லைக்குள் நுழைவதைத் தடுக்க வேண்டும். ஆனால், போர்க்கப்பல்கள் தன் அதிகார எல்லைக்குள் தண்ணீர் வழியாக யாதொரு தீங்கும் செய்யாமல் செல்லக்கூடிய குற்றமற்ற வழி உரிமையை அளிக்கலாம். அதைப்போன்றே நடு நிலை அரசாங்கங்கள் போருக்காகத் தம் நாட்டு மக்கள் கப்பல்களை அனுப்புவதைத் தடுக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளன. அமெரிக்க உள் நாட்டுப் போரின் போது (Civil War) இக்கடமையினின்று பிரிட்டன் வழுவியதால், 1871ஆம் ஆண்டில் செய்யப்பட்ட வாஷிங்டன் உடன்படிக்கையால் நியமிக்கப்பட்ட ஜெனீவா நடுவர் தீர்ப்பு நீதிமன்றம், அமெரிக்க ஐக்கியக் குடியரசின் தெற் கத்திய மாகாணங்களுக்காகப் பிரிட்டிஷ் துறைமுகங்களில் கட்டப் பட்ட அலபாமா, பிளாரிடா போன்ற கப்பல்கள் விளைத்த சேதத் திற்காக, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிற்குப் 1,55,00,000 டாலர்கள் பிரிட்டன் நஷ்ட ஈடு செலுத்த வேண்டுமெனத் தீர்ப்பளித்தது. போர் நடந்துகொண்டிருக்குங்கால் போரிடும் கட்சியில் ஒரு வருக்குச் சாதகமாக நடுநிலை அரசு தன் நடுநிலைமை நெறி முறைகளைத் திருத்தியமைத்தல்கூடாது. தன் கடமைகளை அது செவ்வனே நிறைவேற்றவேண்டும்; அன்றியும் ‘நடுநிலை தவறிய பணியில்,’ அதாவது, போரிடுவோர்க்கு எதிராய்ப் பகைமைச் செயல்களில் ஈடுபட்டு, அதனால் பகைவர் நாட்டினங்களாகக் கருதப்படுவோர்க்கு அது பாதுகாப்பு அளிக்கவும் கூடாது.

போரிடும் அரசுகள், தங்களுடைய பகைவர்கட்கும் நடுநிலை யாளர்க்கு மிடையில் இருக்கும் வாணிகத் தொடர்புகளை வேருடன் அறுக்கும் தீவிர முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதால், நடுநிலைமை உரிமைகள் பற்றிக் கடுமையான வாக்குவாதங்கள் ஏற்பட்டிருக் கின்றன. இருவேறு வழிகளில் அத்தகைய வாணிகத்தைத் தடுக்கும் உரிமை ஒரு போரிடும் அரசுக்கு உண்டு. அது பகைவர் துறைமுகங்களை மறியல் செய்துவிட்டதாகத் தெரிவிக் கலாம். அத்தகைய மறியல் உறுதியாய் அமலாக்கப்பட்டால், அதாவது, ஏட்டளவில் மறியலாக இல்லாமல் உண்மையிலேயே அது செயலாக்கப்பட்டால், மறியல் செய்யப்பட்ட துறைமுகங் களுக்கு வரும், அல்லது அவற்றினின்று போகும் நடுநிலைக் கப்பல் களை மறியல் செய்யும் போர்க்கப்பல்கள் பிடிப்பதற்கு உரிமை

யுண்டு. அதே சமயத்தில் மறியலின்றியே 'போர்த்தடைச் சரக்குகள்' (contraband) வகுப்பைச் சேர்ந்த—அதாவது, பகைவர் போருக்குப் பயன்படக் கூடியதும், நடுநிலையாளர்க்குச் சொந்தமானதுமான சரக்குகள், கப்பலில் போகக் கண்டால், அத்தகைய நடுநிலையாளர் சரக்குகளையும் கப்பல்களையும் போரிடுவோர் பிடிக்கலாம். நடுநிலைக் கப்பல்களில் பாதிக்குமேல் போர்த்தடைச் சரக்குகள் இருப்பின் அவை வன்மையான கண்டனத்திற்குள்ளாகும். மற்றபடி போரில் ஈடுபட்டிருக்கும் அரசுகளுடன் ஏற்பட்டிருக்கும் நடுநிலை வாணிகத்தில் (ஏட்டளவில்) எவரும் தலையிடக்கூடாது. நடுநிலை வாணிக அரசுகள் (neutral commercial states) தங்கள் 'கடல் சுதந்திரத்தையும்' நடுநிலை வியாபார உரிமைகளையும் வழக்கமாய் வலியுறுத்திக்கொண்டே வருகின்றன. போரிடும் அரசுகளோ, போர்த்தடைச் சரக்குப் பட்டியலை விரிவாக்கிவருகின்றன. அன்றியும், 'தொடர்ந்த கடற் பிரயாணக் கோட்பாடு' அல்லது 'இறுதியில் சேருமிடம்' (ultimate destination) என்ற கோட்பாட்டின் மூலமாயும் நடுநிலை வாணிகத்தைக் கூடியமட்டிலும் தடுப்பதற்குத் தங்களுக்குள்ள உரிமைக்கு அவைகள் என்றும் விரிவான பொருள் கொடுத்துக்கொண்டே வருகின்றன.

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டின் இறுதியில் பிரிட்டனுல் ஏற்படுத்தப்பட்ட இவ்விதி (formula) தனது உள்நாட்டுப்போரில் அமெரிக்க யூனியனுலும், முதல், இரண்டாம் உலகப்போர்களில் வல்லரசுகளாலும் கையாளப்பட்டது. ஒரு நடுநிலைத் துறைமுகத்தினின்று மற்றொரு துறைமுகத்திற்குச் செல்லும் நடுநிலைக் கப்பல்களிலிருக்கும் சரக்குகள், இறுதியாகப் பகைவரிருக்குமிடத்திற்குச் செல்வதாய் யூகிக்கப்பட்டு, அவை கைப்பற்றப்படலாம்.[15] 1915ஆம் ஆண்டிலும், 1939ஆம் ஆண்டிலும் போர்த்தடைச் சரக்குகளைப் பிடிக்கவும், மறியல் செய்யவும் பிரிட்டிஷ் கப்பற்படைத் துறை (Admirality) இவ்விதியையே கடைப்பிடித்தது. ஸ்காண்டிநேவியாவிற்குச் சென்றுகொண்டிருந்த நடுநிலைக் கப்பற் சரக்குகள் அனுமதிக்கப்பட்ட பங்கு வீதங்களுக்கும் (quotas) கூடுதலாக இருந்ததால், அவை கள்ளச் சரக்காகவோ, அல்லது மறியலை மீறி ஜெர்மனிக்கு அனுப்பப்படுவதற்காகவோ, ஏற்றிக்கொண்டு போகப்படுகின்றன என்ற அனுமானத்தால் (presumption), அவற்றைப் பறிமுதல் செய்யும் அளவுக்கு இவ்விதியை பிரிட்டன் கையாண்டது. அண்மையில் நடந்த போர்களில் போர்த்தடைச் சரக்குகள் பட்டியலைப் போரிடு,

[15] *Cf.* 'The Maria', 5 C. Rob. 365, 368; The Kim, L. R. 215 (1915); The Hart, 3, Wall, 559—560.

வோர் தங்களுக்குச் சாதகமான அளவில் விரிவாக்கியமையால், அநேகமாய்ப் பகைவருடன் ஏற்படும் எல்லா நடுநிலையும் தடை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் போருக்குப் பயன்படும் பொருள்களே தடைச்சரக்குகளாகக் கருதப்பட்டன. ஆனால், 1914-15ஆம் ஆண்டிலும், 1935ஆம் ஆண்டிலும் எழுதப்பட்ட பிரிட்டிஷ் பட்டியல்களில் அநேகமாய் ஒவ்வொரு பண்டமும் (commodity) போர்த்தடைச் சரக்காகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. போருக்காக எல்லாத் தொழில், வணிக வளங்களையும் ஜெர்மனி பயன்படுத்தத் தலைப்பட்டுவிட்டதென்ற எண்ணமே பிரிட்டனை இவ்வாறு செய்யத் தூண்டியது. ஜெர்மன் துறைமுகங்களுக்கோ, அல்லது ஜெர்மனிக்கு அருகில் உள்ள நடுநிலைத் துறைமுகங்களுக்கோ சென்ற நடுநிலைக் கப்பல்களும், அவற்றிலுள்ள ஒவ்வொரு சரக்கு வகைகளும் பிடிப்பட்டதோடன்றி, வன்மையான கண்டனத்திற்கும் அவை உள்ளாயின. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடும் மற்ற நடுநிலை நாடுகளும் இந்நடவடிக்கைகளை எதிர்த்தன; ஆனால், அவைகளே போரில் இறங்கியவுடன், மற்ற நாடுகளைவிட மிக மும்முரமாகவும் உற்சாகமாகவும் இந்நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டன. உடனே ஜெர்மனி எதிரிக்குப் பாடம் கற்பிப்பதற்காக நீர்மூழ்கிக் கப்பற் போரை ஆரம்பித்தது.

1939 செப்டம்பர் 3ஆம் தேதி 'அத்தீனியா' என்ற பிரிட்டிஷ் கப்பல் எவ்வித எச்சரிக்கையுமின்றிக் கவிழ்க்கப்பட்டது. அதனால் மெத்த உயிர்ச்சேதமுண்டாயிற்று; 25 அமெரிக்கர்கள் உயிர் நீத்தனர். 1939 அக்டோபர் 9ஆம் தேதி பிரிட்டனுக்குச் சென்று கொண்டிருந்த 'பிளின்டின் மாநகரம்' என்ற அமெரிக்கக் கப்பல் 'டச்சுலாந்து' என்ற ஜெர்மன் கப்பலினால் கைப்பற்றப்பட்டது. வெற்றி பெற்றோர் அக்கப்பலை நார்வே நாட்டிற்கு ஓட்டிச் சென்றனர். போரிடும் ஒரு நாடு, போரில் தான் கவர்ந்த பகைக் கப்பல்கள், கரி முதலிய எரிபொருள் கப்பலுக்கு இன்றியமையாச் சாதனங்கள் பெறுவதற்காகவும், பழுதுபார்க்க வேண்டியும், ஒரு நடுநிலை நாட்டின் துறைமுகத்தில் தற்காலிகமாகத் தங்குவதற்கு அந்த நடுநிலை நாடு அனுமதிக்கலாம் என்ற நெறியைச் சுட்டிக் காட்டிப்.[16] பிடிபட்ட கப்பலை விட்டுவிடுமாறு அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு நார்வேயைக் கேட்டது. இதற்கு நார்வே இசைந்தது. ஜெர்மனி இதை எதிர்த்தது. நேசநாடுகளின் நடவடிக்கைகள் முற்றிலும் சட்டத்திற்கு விரோதமானவையாய் (unlawful)

[16] *Cf.* The case of the 'Appam, Berg v. British and African Steam Navigation Company', 243, U.S. 12 (1917) and Articles 21—23 of the Hague Convention (XIII) concerning the Rights and Duties of Neutral Powers in Naval Warfare (1907).

இருப்பதாகக் கருதிய பெர்லின் பதிலுக்குப் பதில் பழிவாங்கத் தீர்மானித்தது. 1907ஆம் ஆண்டின் ஹேக்பட்டாங்கை மீறிக் கொண்டு ஜெர்மன் கடற்படைகள் எதிரியைக்கொன்று குவிக்கும் நோக்குடன் கடல் கண்ணி வெடிகளை (mines) பிரிட்டனின் ஆட்சி அதிகாரத்திற்குட்பட்ட கடற் பகுதிகளில் மறைத்து வைக்க ஆரம்பித்தன. அதனைக் கண்ணுற்ற நேசநாடுகள் எதிராகப் பழிக்குப் பழி வாங்கும் எண்ணத்துடன் டிசம்பர் ஆரம்பத்தில் பாரிசுப் பேரறிக்கையையும் மீறி, நடுநிலைக் கப்பல்களிலுள்ள எதிரியின் ஏற்றுமதிப் பொருள்களைப் பிடிக்குமாறு தத்தம் படைகளுக்கு ஆணையிட்டன. வாஷிங்டன் லண்டனுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தது.

உடனே நேசநாடுகள் அனைத்தும், நார்வே தன் அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட கடலில் மற்ற நாடுகள் சட்டத்தை மீறிச் செயல் படுவதாகக் கருதின. 1940 பிப்ரவரி 16ஆம் தேதி நார்வேயின் கடல் அதிகார எல்லை உரிமையை மீறிக்கொண்டு 'கோசக்' என்ற பிரிட்டிஷ் கப்பல், ஜோசிங் ஃபையோர்டு என்ற கடலின் வழியாக நுழைந்தது. ஜெர்மனியின் உணவுப் பொருள்களை ஏற்றி வந்த 'ஆல்ட்மார்க்' என்ற கப்பலைத் தாக்கி 300 பிரிட்டிஷ் கடற்படை வீரர்களை விடுவித்தது. இந்த 300 பேரும் ஜெர்மன் போர்க் கப்பலான கிராப்ஸ்பீயினுல் சிறை பிடிக்கப்பட்டிருந்தவர்கள். ஓஸ்லோ லண்டனுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தது. பெர்லின் ஓஸ்லோவுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தது. நார்வே தன் குற்றமற்ற கடல் வழியுரிமையை துர்ப்பிரயோகம் செய்ய அனுமதிப்பதாய் எண்ணிய லண்டன், ஏப்ரல் 5ஆம் தேதி ஜெர்மன் கப்பல்கள் நார்வேயின் கடலெல்லையில் போவதைத் தடை செய்யப் போவதாய் மிரட்டியது. மூன்று நாட்கள் கழித்து, நார்விக் வழியே ஜெர்மனுக்கு சுவீடிஷ் தாதுப் பொருட்கள் வருவதைத் தடுக்க நார்வேயின் கடற்கரையில் கடற்கண்ணிகளைப் பிரிட்டிஷ் கப்பல்கள் விதைக்கலாயின. நார்வே தன் நடுநிலைமைக் கொள்கையைக் கைவிட்டு விட்டதால் நேச நாடுகள் அதன்மீது படையெடுத்து அங்கிருந்துகொண்டு ஜெர்மனிக்கு எதிராக இராணுவ நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்போவதாய்க் கருதிய நாசிகள், ஏப்ரல் 9ஆம் தேதி நார்வேமீது தாங்கள் படையெடுத்தது 'நியாயமானதே' எனக் கொண்டனர்.

பின்னர் இரண்டாம் உலகப்போரில் நடுநிலை நாடுகளும் போரிடும் அரசுகளும் நடந்து கொண்ட விதத்தைப் பார்க்குங்கால் அவை போர், நடுநிலைமை ஆகியவற்றைப் பற்றிய அனைத்து நாட்டுச் சட்டங்களை அவமதித்து, அவற்றை எள்ளி நகையாடின

வென்பது புலப்படும். அமைதியை நாடிய சிலர் தங்களுடைய குறிக்கோளை எய்துவதற்காகப் புதியதொரு நடுநிலைமைக் கொள்கையை வகுத்தனர். மற்றவர்கள் நடுநிலைமையை முற்றும் வேரறுத்து, போரை அகில உலக மயமாக்குவதன்மூலம் அமைதியை நிலைநாட்டத் தலைப்பட்டனர். ஏற்கெனவே ஆக்கிரமிப்புக்குச் சாதகமாய் உலகச் சூழ்நிலையை உருவாக்கிவிட்ட அமெரிக்க ஐக்கியநாடு மற்ற மக்களின் போரில் தான் பங்கு கொள்ளாதவாறு கொள்கைகளையும் வகுத்தது. ஆனால், அக் கொள்கை இறுதியில் எத்தியோப்பியா, ஸ்பெயின், சீனா முதலிய நாடுகளை முக் கூட்டு வல்லரசுகள் (Triplice Powers-அதாவது, ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் முதலியவை) தாக்குவதற்குப் பேருதவி புரியவே பயன்பட்டது. 'கடற்சுதந்திரம்' என்ற காரணங்காட்டி, 1793, 1805, 1812, 1917ஆம் ஆண்டுகளில் போரில் இறங்கிய வாஷிங்டன், 1939-ல் அமெரிக்கர்கள் போரிடுவோர்க்குக் கப்பல்கள் விற்பதையும், கடன்கொடுப்பதையும், அல்லது யுத்த தளவாடங்களை விற்பதையும் தடை செய்ததன் மூலமாக ஜெர்மனிக்குப் பேருதவி புரியமுடிந்தது. அதன் ஆணை பிரான்சுக்கும், பிரிட்டனுக்கும் ஊறுவிளைத்தது. 1939 நவம்பர் 4ஆம் தேதி அந்நாடு வெளியிட்ட புதிய 'நடுநிலைமைச் சட்டம்' (Neutrality Act) போரிடுவோர் அமெரிக்கர்களிடமிருந்து போர் ஆயுதங்களையும், மற்றப் பொருள்களையும் விலைக்கு வாங்கித் தத்தம் கப்பல்களிலேயே ஏற்றிச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டதால், அது நேச நாடுகளுக்கு நன்மையையும் ஜெர்மனிக்குத் தீங்கையும் இழைத்தது. 1940ஆம் ஆண்டு கோடை காலத்தில் தன் நடுநிலைமைக் கடமைகளை மீறிவிட்டுப் 'போருக்கு ஆயத்தமாயிராதிருந்த' பிரிட்டனுக்கும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு படைக்கலங்கள், வெடி மருந்துகள், போர்க் கப்பல்கள் முதலியவற்றை அளித்து உதவி செய்தது. 1940 செப்டம்பர் 2ஆம் தேதி செய்யப்பட்ட கடல் ஒப்பந்தம் நியாயமானதெனச் சுட்டிக் காட்டிய ராபர்ட் ஜாக்சன் என்ற சட்ட ஆலோசகரின் கருத்தையும் பொருட்படுத்தாது, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு 1941 மார்ச் 11ஆம் தேதியன்று வெளியிட்ட கடன்-குத்தகைச் சட்டப்படி 'நடுநிலைமைத் தலையிடுதல்' கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கவே, அதன்விளைவாக முக்கூட்டு நாடுகள் (ஜெர்மனி முதலியவை), அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளைத் தாக்கின. அதிகாரம் பற்றிய கருத்துகளுக்கும், சட்ட நெறிகளுக்குமிடையில் முரண்பாடு ஏற்படின், மாக்யவெல்லி முன்னரே அறிவித்தது போன்று, சட்ட நெறிகள்தான் எவராலும் பொருட்படுத்தாமற் போய்விடும். கொரியாப் போரில் 'போரிடுவோரும்' இல்லை, 'நடுநிலையாளரும் இல்லை,' என்றால், அதற்கு

ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்தல் என்பதுதான் பொருள். 'குற்றவாளி களுக்கு' (Criminals) எதிராய் ஐக்கிய நாடுகள் மேற்கொள்ளும் 'போலீஸ் நடவடிக்கை'தான் அது எனக் கருதப்பட்டது. இங்கு அமைதியை நிலைநாட்டவே போர் நடந்தது. 'சட்ட ஆட்சியே' நியாயமென நிருபிப்பதற்காகச் சட்டம் புறக்கணிக்கப்பட்டது.

மேலே சுருக்கமாக வரையப்பட்ட போர், நடுநிலைமை பற்றிய சர்வதேசச் சட்டங்களில் அண்மையில் மூர்க்கத்தனக் கலையைப் பற்றிய புதிய பல கருத்துகள் புகவும், பழைய சட்டங்கள் பொருளில்லாது போய்விட்டன. பதினெட்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டுகளில் 'குறிப்பிட்ட எல்லையில்' தான் போர்கள் நடந்தன. போரிடுவோர் மிகக்குறைந்த செலவில் கூடியமட்டிலும் இரு தரப்பினருக்கும் பேராபத்துகள் விளையாமலேயே போரிட்டனர். மிதமான நிபந்தனைகளுடன் (moderate terms) அமைதியை நிலைநாட்டினர். போரில் வாகை சூடியோர் மிதமான இலாபங்களைப் பெற்றனர், வீழ்ச்சியுற்றோர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்ட நட்டங்களுக்கே ஆளாயினர். அங்ஙனம் நடத்தப்பட்ட போர்களினின்று உருவாகியவைகளே பண்டைய விதிகள். இருபதாம் நூற்றுண்டோ வரையறை இல்லாத போர் நடக்கும் காலமாக மாறிவிட்டது. இக் காலத்தில் போரில் வீழ்ச்சியடைவோரை வாகை சூடியோர் முற்றிலும் அழித்துவிடவே விழைகின்றனர், அல்லது அவர்களை 'நிபந்தனையற்ற சரணாகதி அடைய வைக்கவும், தாங்கள் 'முழுவெற்றி' பெறவுமே விரும்பு கின்றனர்.

குறிக்கோள்களை எய்த எம்முறையையும் கையாளலாம்; குறிக் கோளே அதனை எய்த உதவும் வழிகளைப் புனிதமாக்கிவிடுகிறது என்ற மிகத் தவறான எண்ணத்தில் பூரண நம்பிக்கை கொண்டோர், எல்லையற்ற தம் குறிக்கோள்களையடைவதற்காக அறிவற்ற நடவடிக் கைகளை எடுத்தனர். பண்டைக் காலத்தில் மிதமான அளவோடு கூடிய சூழ்நிலையில் உருவான இந்த நல்ல பழக்க வழக்கங்கள டங்கிய சர்வதேசச் சட்டத்துக்கும் நடுநிலை அரசுகளின் உரிமை களுக்கும் போரிலீடுபடாத மக்கள் மதிப்புக் கொடுத்தனர் ; அவ் விதிகள் இப்பொழுது மதிக்கப்படாதவைகளாய்ப் போய் விட்டன. இனி, வருங்காலத்தில் வல்லரசுகளுக்குள் போர் மூண்டால், போரிடுவோர் தம்மையே தற்கொலை (suicide) செய்வதோடன்றிப் போரில் ஈடுபடாத 'நடுநிலை' சமூகத்தினரும் அணுக்கதிரியக்கத்து களால் (nuclear fall-out) அழிந்து போவர் என்பது திண்ணம். அத்தகைய சூழ்நிலையில் போர், நடுநிலைமை பற்றிய பழைய விதிகள் அனைத்தும் ஏனைய விதிகளுடன் வழக்கொழிந்துபோவது

உறுதி. இப்போதைவிட மகிழ்ச்சிகரமான காலத்தை உண்டாக்கக் கூடியதாகச் சர்வதேசச் சட்டம் வருங் காலத்தில் பொருளுடைய தாய் விளங்க வேண்டுமாயின், அதாவது, மதிக்கப்பட வேண்டு மாயின், ஒன்று, போர் 'குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள்' நடக்க வேண்டும், அல்லது போரையே மனித இனம் முற்றிலும் துறக்க வேண்டும்.

8. சட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதிலுள்ள சிக்கல்

'இறைமை அரசாங்கங்களின்மீதோ, அன்றி நாட்டு அரசுகளின் மீதோ சட்டத்தைப் புகுத்துவதென்பது இயல் பாக நடைபெற முடியாத செயல் ஆகும். இறுதியில் தனி மக்களின்மீதோ, அன்றி மக்கட் கூட்டங்களின்மீதோ தான் சட்டத்தைப் புகுத்தும் அதிகாரம் செலுத்தப்பட வேண்டும். அவ்வதிகாரம் மக்களின்மீது கூட்டாகப் பிரயோகிக்கப்படுமாயின் அதுவே போராகும். போரின் மூலமாகக் குற்றஞ் செய்வோரும் (guilty), குற்றஞ் செய்யாத நிரபராதிகளும் அழிந்து போவதைத் தவிர்க்க முடியாது. வலிமைப் போட்டியில் யார் வென்றாலும் நீதி தோல்வியடைவது நிச்சயம். இப்பொழுது நாம் அமைதியை நிலைநாட்டத் தவறினுல், நீதியுடன் நாகரிக மும் அழிந்து போவது திண்ணம். சட்டத்தின் வழியாக ஒழுங்கும் பாதுகாப்பும் நிலவும் அமைப்பே அமைதி எனப் படுவது. எனவே, அரசாங்கம் இல்லாவிட்டால் சட்டமு மில்லை. தனிப்பட்ட குடிமக்களுக்காக ஏற்பட்டுள்ள அரசாங்க அமைப்பின் மூலமாக அல்லாமல், வேறெங்கும் சட்டம் அதற்கேயுரிய பொருளில் வளரவோ அன்றி நிலைத்து இருக்கவோ முடியாது.'

—ஜஸ்டிஸ் ஓவன் ஜ. ராபர்ட்ஸ், 1945

அரசாங்கக் கோப்பின்கீழ் வாழ்கின்ற எல்லா மனித சமூகங் களிலும், குடிமக்கள் அனைவராலும் ஆதரிக்கப்பட்ட சமுதாயத்தின் முழு அதிகாரம், சட்டத்தை மீறி அமைதியைக் குலைக்கும் குற்றப் பேர்வழிகள் மீது வரம்பை மீருமல் கையாளப்படுகிறது. இதுவே எல்லா மனித சமுதாயத்திலும் காணப்படும் கிரிமினல் அல்லது குற்ற இயல் நீதியின் அடிப்படைக் கொள்கை (criminal justice) ஆகும். சமூகத்திற்கும் சமூகத் துரோகிக்குமிடையில், அதிகாரத் தைப் பொறுத்த வரையில் வேறுபாடு இருப்பதால், சாதாரணமாகச் சட்டத்தின் வழியாகவே அமைதி நன்கு காக்கப்படுகிறது. 'நாடு கள் அடங்கிய குடும்பத்தில்', உள்ள இறைமைகளின் உரிமை களையும் கடமைகளையும்தான் சட்டம் வகுக்கின்றதேயன்றி, அது தனியாட்களுடைய உரிமைகளையும் கடமைகளையும் வகுக்கவில்லை.

அனைத்துலக நிலையில் சர்வதேசச் சட்டமானது ஒவ்வொரு நாடும் மற்ற நாடுகளுக் கெதிராகச் செயல்படுவதன்மூலமாகத்தான் நடைமுறையில் கையாளப்படுகிறது. இவ்வாறு அல்லாமல் ஒரு சமுதாயம் தனிப்பட்ட ஆட்களுக்கு எதிராகச் செயல்படுவதன் மூலமாக சர்வதேசச் சட்டம் நடைமுறையில் கையாளப்படவில்லை. எனவே, அனைத்துலகச் சமுதாயத்திற்கு அரசாங்கமில்லை. ஆகையால் கடந்தகால அனுபவத்தின் மூலமாக யாவருக்கும் பழக்கமாகத் தெரிந்த முறைகளில் சட்டத்தைத் திறம்படச் செயல்படுத்துவதற்கு ஒரு வழியும் அதற்கில்லை எனலாம். மேலை அரசு முறையில் தோன்றியிருக்கும் அரசாங்கச் சிக்கலைப்பற்றி பின்னர் ஆராய்வோம். உலக சமுதாயத்தில் மக்களின்மேல் நடவடிக்கை எடுப்பதற்காக நிலையான சட்டசபை, நிர்வாக நீதி அதிகாரிகள் ஆகியோர் இல்லாமலேயே, தனியாட்களின்மீது சர்வதேசச் சட்டத்தைப் புகுத்துவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளைப் பற்றி இங்கு காண்போம்.

சர்வதேசச் சட்டம், 'வலிமையான உறுதி இல்லாத சட்டம்.' ஆதலின், அது 'உண்மையான சட்டம்' அல்ல என்று உட்ரோ வில்சன் 'அரசு' (1890) என்ற நூலில் வாதிக்கிறார். மேலும் அவர், 'சர்வதேசச் சட்டமானது தன்னைச் செயல்படுத்தக்கூடிய அதிகாரம் அல்லது உறுதி எதுவும் இல்லாத ஒரு சட்டம் ஆகும்', என்றும் 'ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் இடையிலுள்ள ஒழுக்க விதிகளுக்குக் (rules of conduct) கட்டுப்பட்டு எல்லா நாடுகளும் நடக்கும்படி செய்யும் அதிகாரம் இவ்வுலகில் எவருக்குமில்லை' என்றும் கூறுகிறார். சர்வதேசச் சட்டத்தின் இயல்பு இவ்வாறு இருந்த போதிலும், அதனுடைய பெரும்பாலான விதிகள், பெரும்பாலும் கடைப்பிடிக்கப் பட்டு வருவது ஏன்? அனைத்து நாட்டுச் சட்டக் கடைப்பிடிப்பின் 'ஒப்புறுதிகள்' அல்லது உறுதி மொழிகள் (guarantees) ஒவ்வொரு தனியான உள் நாட்டுச் சட்டத்தினுடைய உறுதி மொழிகளினின்றும் (sanctions) வேறுபட்டாலும், அவைகள் உண்மையானவை; ஓரளவு உறுதியானவையுங்கூட., இதுவே அவ் வினாவிற்கு மறுமொழியாகும். முக்கியத்துவ முறையில் சர்வதேசச் சட்டத்தின் உறுதிமொழிகளை நாம் பாகுபாடுபடுத்தினால் அவற்றை (1) பழக்கம், (2) சூழ் வினைத்திறம், (3) நன்னம்பிக்கை, (4) நன்கு அமைக்கப்பட்ட படை வலிமை எனப் பிரிக்கலாம். நெடுங்காலமாக வழக்கமாய்க் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுவரும் சட்ட நெறிகள் வருங்காலத்திலும் யாதொரு ஆய்வுமில்லாமல் கடைப்பிடிக்கப்படலாம். சான்றுகத் தூதர்களின் பாதுகாப்பையொட்டிய நெறிகள் ஏறத்தாழ 2,500 ஆண்டுகளுக்கு மேல் நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றன; இன்றும் தம் விருப்பப்படியாக எவரும் அவற்றை

மீறி நடப்பதில்லை. சர்வதேசப் போர்ச் சட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஒவ்வொரு நாட்டினுடைய தன்னலமும் அரசியல் சூழ் நிலைகளுக்கு ஏற்பச் செயல்படுதல் இன்றியமையாததாகும். அமெரிக்க உள்நாட்டுப்போர் மூண்டதும், பிரிந்து சென்று இணைப்பரசு ஏற்படுத்திய தெற்கத்திய மாகாணங்களுடைய படைகளைச் சேர்ந்த பிடிபட்ட உறுப்பினர்களைப் போர்ச் சட்டப்படி போர்க் கைதிகளாய் நடத்தாமல், அவர்கள் அரச துரோகம் (treason), தீக்கோள் (arson), கொலை (murder) போன்ற தனியாள் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட கிளர்ச்சிக்காரர்களென்று கடுமையாய்த் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து யூனியன் வட்டாரங்களில் நிலவியது. எனினும், இணைப்பரசு உடனடியாக இம் மாதிரிச் செயலுக்குப் பழிக்குப் பழி வாங்கிவிடுமோ என்ற அச்சம் தோன்றியவுடன் அக் கருத்து கைவிடப்பட்டது. அதைப் போன்று தன்னலத்தை முன்னிட்டே ஜெர்மன் மேலிடம், முதல் உலகப் போரில் நச்சுவாயுவைப் பயன்படுத்துவதைத் தடுத்த ஒப்பந்தங்களை ஏற்றுக் கொண்டது; இரண்டாம் உலகப்போரில் நாஜி அட்டூழியங்களைத் தடுத்ததும் அதுவே.

இவ்விருபதாம் நூற்றுண்டில் நன்னம்பிக்கை என்னும் கருத்து சர்வதேசச் சட்டத்தின் ஒப்புறுதியாய் விளங்குகிறதென்று சொல்வதற்கில்லை. அரசுகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு நன்கு அமைக்கப்பட்ட படை வலிமையும் இப்போது இல்லை. ஏனெனில், சர்வதேசச் சட்டத்தின் ஒப்புறுதி என்ற சொல், ஓர் அரசு மற்றதற்கு எதிராய் வன் செயலில் ஈடுபடுவதைக் குறிப்பதன்று. சட்டத்தை மீறி நடப்போருக்கு எதிராய்ச் சமூகமே ஒன்றுதிரண்டு அடக்குமுறை அதிகாரத்தைப் பிரயோகிப்பதையே அச்சொல் உணர்த்துகிறது. இறைமைகளால் மிகப் புனிதமாய்க் கையெழுத்திடப்பெற்ற ஒப்பந்தங்களும், பட்டயங்களும் சர்வதேச ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கும், குற்றவாளிகட்கும் எதிராகக் கூட்டு அடக்குமுறைப் பாணத்தை அவர்கள்மீது ஏவ வகை செய்திருக்கின்றன. ஆனல், குற்றவாளிகளும் (culprits) காவற் படையினரும் (போலீசும்) தனியாட்களாக இராமல் அரசுகளாகயிருக்கும் வரையில், தூதர்களும் நாட்டுப்பற்று உடையோரும் தங்கள் நாட்டின் சுயநலத்தையே மிக முக்கியமானதாகக் கருதும் வரையில், 'கூட்டுப் பாதுகாப்பு' என்ற நோக்கம் நடைமுறையில் நிறைவேருத ஒரு வெறும் பகற்கனவுதான். எனவே, நன்கு அமைக்கப்பட்ட படை வலிமைதான் சர்வதேசச் சட்டத்திற்கு மிகவும் வலியற்ற ஒப்புறுதியாய் விளங்குகிறதென்பது இனிது புலனுகும்.

ஆயினும், சில வகுப்புகளைச் சேர்ந்த தனியாட்கள் 'சர்வதேசச் சட்டத்திற்குக்' கட்டுப்பட்டவர்கள் என்பது யாவராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. அவர்களே கடற்கொள்ளைக்காரர்கள், அடிமை வியாபாரிகள், அபின் விற்பவர்கள், ஒற்றர்கள், போரின் சட்டத்தை மீறிப் போர்செய்பவர் ஆகிய இவர்கள் அனைவர்க்கும் எதிராக ஒவ்வொரு தேசீய அரசாங்கமும் நடவடிக்கை எடுத்து வருகின்றது. அன்றியும், எல்லா அரசுகளும் தத்தம் சட்டத்தின் மூலமாகத் தத்தம் ஆட்சி அதிகார எல்லைக்குட்பட்டு வாழ்பவர் சர்வதேசச் சட்டத்தை மீறி நடந்தால் அவர்களுக்கு தத்தம் நீதி மன்றங்கள் தக்க தண்டனைகள் அளிக்கும்படி வகை செய்திருக் கின்றன. ஒவ்வொரு நாடும் வெளிநாடுகளில் வசித்து வரும் தனது குடிமக்களுடைய உயிர் அல்லது உடைமை, உரிமைகள், தலக் குழப்பங்களாலோ அன்றிப் பாகுபாடு காட்டும் ஒருதலைப்பட்ச சட்டத்தாலோ (discriminatory legislation) இடைஞ்சலுக்கு உட் படும்போது, அவர்களுக்குத் தனது தூதரகப் பாதுகாப்பு அளிக்கத் தீவிர முயற்சி எடுக்கின்றது. 'உலக நன்னெறிக்கும், உடன் படிக்கைகளின் புனிதத்திற்கும் எதிராக மிகக் கடுமையான குற்றம்' புரிந்ததற்காகக் கெய்சரைப் புலன் விசாரணை (trial) செய்யும் பொருட்டு 1919-ல் வெர்செய்ல்ஸ் உடன் படிக்கை (விதி 227) பன்னாட்டு நடுவர் விசாரணை நீதிமன்றத்தை ஏற்படுத்தியது. ஜெர்மானியர் 'போரின் சட்டங்கள், வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை மீறியதாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டால்,' அவர்களை நேச நாடுகள் நடுவர் நீதிமன்றம் விசாரணை செய்வதற்கு அதில் வகை செய்யப்பட்டிருந்தது (விதிகள் 228-230). நூற்றுக்கும் மேலான 'போர்க் குற்றவாளிகள்' அடங்கிய பட்டியல் ஒன்று இறு தியில் தயாரிக்கப்பட்டது. ஆனால், இவற்றால் எப்பயனுமில்லாது போயிற்று. நெதர்லாந்து ஜெர்மனியின் முன்னாள் அரசராகிய கெய்சரை விசாரணை நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைக்க மறுத்து விட் டது. மற்றப் போர்க் குற்றவாளிகளை பெர்லின் ஒப்படைக்க மறுத்துவிட்டது. அவர்களில் ஜெர்மன் நீதிமன்றங்களின் முன் விசாரணைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பன்னிரண்டுபேரும் குற்ற வாளிகளல்லர் என விடுவிக்கப்பட்டனர், அல்லது பெயரளவுக் குத் தண்டனை அளிக்கப்பட்டனர் (sentences). 'போர்க் குற்றவாளி களில்' ஒருவரான பால் வான் ஹிண்டன்பர்க் 1925-ல் ஜெர்மன் குடி யரசுத் தலைவராய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது நேச நாடுகள் அவரை எதிர்க்கவில்லை. 1939-ல் ஹிட்லரை சான்ஸலராக (முத லமைச்சராக) ஹிண்டன்பர்க் நியமித்தபோதும், யூதர்களை நாஜிகள் துன்புறுத்தத் தொடங்கியபோதும் அஞ்சத்தக்க, அடாத செய லுக்குத் தங்கள் நாட்டு மக்களை ஜெர்மன் அரசாங்கம் உட்படுத்திய போதும் இவற்றைக் கண்ட மற்ற அரசாங்கங்கள் தங்கள் தூதுவர்

மூலம் எதிர்ப்புகளை மட்டுமே தெரிவித்தன. யூதர்களாக வாழ்ந்த ஜெர்மன் குடிமக்களை நாஸி ஆட்சியாளர் கொள்ளையடித்ததும் கொலைசெய்ததும் வழக்கமாகக் கையாளப்பட்ட கருத்துகளின்படி 'உள்நாட்டு அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட செயல்களாகக்' கருதப் பட்டபடியால், அவர்களுடைய இந்த உரிமை புனிதமானதாகக் கொள்ளப்பட்டது. அரசியலிலும் இராணுவத்திலும் மேலான பதவி களை ஏற்றிருப்பவர்கள் உட்பட யாவரும் சர்வதேசச் சட்டத்தை மீறி நடந்தால் அவர்களை அத்தகைய செயலுக்குப் பொறுப்பாக்கித் தண்டிப்பதற்காக, இரண்டாம் உலகப் போர் வரும் வரையிலும் ஒழுங்கான முயற்சி எதுவும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. 1942, ஜனவரி மாதம் லண்டனில் நேசநாடுகளால் கூட்டப்பட்ட மாநாடு, 'குற்றம் புரிய ஆணை இட்டவர்கள், குற்றங்களைத் தொடர்ந்து செய்தவர்கள் அல்லது குற்றங்களில் பங்கு கொண் டோர் அனைவர்க்கும் ஒழுங்கான நீதி மூலமாக உரிய தண்டனை யளித்தல் அவர்களின் (நேச நாடுகளின்) முக்கிய போர்க் குறிக் கோள்களில் ஒன்றுகும்' என முடிவு செய்தது. 1943 அக்டோபரில் கூடிய வெளிநாட்டு அமைச்சர்களின் மாஸ்கோ மாநாட்டில் வெளி யிடப்பட்ட ரூஸ்வெல்ட், சர்ச்சில், ஸ்டாலின் ஆகியோர் கையெழுத் திட்ட அறிக்கை யொன்றில், 'அட்டூழியங்கள், கொலைகள், தூக்கி லிடுதல் போன்ற கொடிய குற்றங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்களும், அச் செயல்கள் செய்யப்படுவதில் பங்கு கொண்ட ஜெர்மன் போர் அதிகாரிகள், படைவீரர்கள், நாஸிக் கட்சியின் உறுப்பினர்கள் ஆகியோர் அனைவரும் நன்கு விசாரணை செய்யப்பட்டு, உரிய தண்டனையை அடைவதற்காக, அவர்கள் குற்றம்புரிந்த நாடு களுக்கு அனுப்பப்படுவர். ஜெர்மன் குற்றவாளிகள் எந்த இடங் களில் குற்றம் செய்தனரென்பது நன்கு வெளியிடப்படாவிட்டால், நேச நாடுகளின் அரசாங்கங்களின் கூட்டு முடிவால் அவர்கள் உரிய தண்டனையைப் பெறுவர்' என ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டது. போர் முடியுமுன்னரே பிடிபட்ட நாஸிகள் சிலர் தல விசாரணைக் கும் தண்டனைக்கும் ஆளாயினர். சான்றுக ஜெர்மன் அதிகாரிகள் மூவரையும், ருசிய நாட்டுத் துரோகி ஒருவரையும், அவர்கள் நோயால் வருந்திய குழந்தைகளைக் கொன்றதற்கும், பெண்களை அடித்தே சாக வைத்ததற்கும், போர்க் கைதிகளையும், பாமர மக் களையும் அடித்ததற்கும், தூக்கிலிட்டதற்கும், நச்சுவாயுவிற்கு அவர்களை இரையாக்கியதற்கும், குத்திக் கொலை செய்ததற்கும் சோவியத் இராணுவ நீதி மன்றம் விசாரணை செய்து தீர்ப்பளித்த பின், அவர்கள் 1943 டிசம்பர் மாதம் ஜெர்மனியிடமிருந்து சிதைந்த நிலையில் மீட்கப்பட்ட கார்க்காவ் என்ற நகரில் தூக்கி லிடப்பட்டனர். 1943 அக்டோபர் மாதம் லண்டனில் நியமிக்கப் பட்ட பதினறு அரசாங்கங்களின் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட

ஐக்கிய நாடுகள் போர்க் குற்றங்கள் குழு (United Nations War Crimes Commission). அதில் பங்கு கொண்ட ஒவ்வோர் அரசும் ஒரு தேசீயப் 'போர்க் குற்றங்கள் அலுவலகத்தை' ஏற்படுத்தி, (War Crimes Office) அதன் குடிமக்களுக்கெதிராய் இழைக்கப் பட்ட குற்றங்களை விசாரணை செய்யும்படியாகக் கேட்டுக் கொண்டது.

தனித்தனியான தேசீய நீதிமன்றங்களின் முன்னரும், உலக நடுவர் நீதிமன்றங்களின் முன்பும் நூற்றுக்கணக்கான விசாரணை கள் நடந்தன; அதில் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் விடுதலையோ அல்லது சிறைத் தண்டனையோ அல்லது தூக்குத் தண்டனையோ எய்தினர் ; இத்தகைய செயலெல்லாம் மேலே கூறப்பட்ட தீர் மானங்களினால், தோன்றிய விளைவுதான் என்றாலும், அது மிகை யாகாது. இரு பெரும் விசாரணைகளில் ஒன்று அழிவுக்குள்ளான டோக்கியோ நகரத்தின் மத்தியிலுள்ள போர் அமைச்சரவைக் கட்டடத்திலும், மற்றது நூரம்பர்க் என்ற சிதைந்த நகரத்தின் மத் தியில் செப்பனிடப்பட்ட கோர்ட் ஹவுசிலும் நடைபெற்றன. 1945, நவம்பர் 29ஆம் தேதி அமெரிக்க ஐக்கியக் குடியரசுத் தலைவர் ட்ரூமன், ஜோசப் பி. கீனன் என்பவரை 'ஜப்பானின் போர்க் காலத்திய தலைவர்களுக்கு எதிராய்ப் போர்க்குற்றங்களைத் தயாரிக்க வும், அவர்கள்மீது குற்றஞ்சாட்டவும் (prosecution) சட்ட ஆலோசகத் தலைவராய் நியமித்து, விசாரணைகளுக்காக அவரைப் பரிந்துரைகள் செய்யுமாறு அவருக்கு அதிகாரமளித்தார். ஜப்பா னின் சரணாகதியை (surrender) முன்பே ஏற்றுக்கொண்ட ஒன்பது அரசுகளிலிருந்தும், இந்தியா, பிலிப்பைன்ஸ் முதலிய நாடுகளி லிருந்தும் வந்த வழக்கறிஞர்களையும் (prosecutors) நீதிபதிகளையும் (judges) கொண்ட உலக இராணுவ நடுவர் நீதிமன்றம் ஒன்று (International Military Tribunal) 1946 ஏப்ரல் 26ஆம் தேதி நிறுவப்பட்டது. தளபதி மக் ஆர்தரால் ஆஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த சர் வில்லியம் வெப் என்பவர் இந் நீதி மன்றத்தின் தலைவ ராய் நியமிக்கப்பட்டார். 1946 ஏப்ரல் 29ஆம் தேதி பதினொரு வழக்கறிஞர்கள், 28 குற்றவாளிகள் 'வழக்கமான போர்க் குற்றங் கள்' (அதாவது, கொலை, கைதிகளையும் பாமர மக்களையும் கொலை செய்ய அனுமதிக்கும் சதி), 'அமைதிக்கெதிரான குற்றங்கள்' (அதாவது, ஆக்கிரமிப்புப் போரில் இறங்கச் சதி செய்தல், உல கத்தை ஆளத் திட்டமிடுதல்), 'மனித இனத்திற்கெதிரான குற்றங் கள்' (அதாவது, அட்டூழியங்கள்) முதலியவற்றைப் புரிந்ததாகக் கூறி அவர்கள்மீது ஒரு குற்றச்சாட்டைக் கொண்டுவந்தனர்.

அதற்கிடையில் ஆகஸ்ட் 8ஆம் தேதியன்று அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, சோவியத் யூனியன், பிரிட்டன், பிரான்சு முதலிய நாடுகளின்

பிரதிநிதிகள் கையெழுத்திட்ட மற்றொரு பட்டயம், நாஜித் தலைவர்களை விசாரணை செய்வதற்காக உலக இராணுவ நடுவர் நீதிமன்றத்தை நிறுவிற்று, அப்பட்டயத்தில் கையொப்பமிட்டோர் முறையே ராபர்ட் எச். ஜாக்சன், ஜெனரல் ஆர். ஏ. ரூடென்கோ, ஹார்ட்லி ஷாகிராஸ், பிரான்கோஸ் டா மென்தன் முதலியோரை வழக்கறிஞராகவும், பிரான்சில் பீடில், ஜஸ்டிஸ் லாரென்ஸ் பிரபு (நீதிமன்றத் தலைவர்), ஜெனரல் ஐ. டி. நிக்கிட்சென்கோ, பேராசிரியர் டோனிடியோ டா ஃபேப்ரஸ் ஆகியோரை நீதிபதிகளாயும் நியமித்தனர். இவ்வழக்கறிஞர்கள் அக்டோபர் 18ஆம் தேதி 24 பேர்களுக்கெதிராய் ஒரு குற்றச்சாட்டைக் கொண்டுவந்தனர். நாஜி ஜெர்மனியின் காபினட், நாஜிக் கட்சியின் தலைமைத் தனிக்குழு (Leadership Corps of the Nazi Party), எஸ். எஸ். ஏ., கெஸ்டாபோ (அதாவது நாஜி ஜெர்மனியின் இரகசியப் போலீஸ்), வெர்மாட்டின் (General Staff and High Command of Wehrimacht-வெர்மாட் என்பது ஜெர்மானியத் தரைப்படை) ஆகிய இவற்றிற்கெதிராய்க் கிரிமினல் தீர்ப்பு அளிக்க வேண்டுமென அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டனர். அவர்கள் காண்டுவந்த குற்றச்சாட்டில் நான்கு இனங்கள் இருந்தன: அவை : (1) பொதுத்திட்டம் அல்லது சதி; அதாவது, ஆக்கிரமிப்புப் போர்களை உண்டாக்கி நடத்தத் திட்டமிடும் சதி; (2) அமைதிக் கெதிரான குற்றங்கள்; அதாவது, அவ்வகைப் போர்களுக்கு உண்மையிலேயே ஆயத்தமாகப் போரிடுதல்; (3) போர்க் குற்றங்கள்; அதாவது, போரின் சட்டங்கள் வழக்கங்களை மீறுதல்; (4) மனித இனத்திற்கெதிரான குற்றங்கள்; அதாவது, கொலை, அழித்தல், அடிமைப்படுத்தல், நாடு கடத்தல் (deportation), துன்புறுத்தல் (persecution) போன்றவை.

இந்த விசாரணைகளின் முடிவுகளும் மற்ற விசாரணைகளின் முடிவுகளும் யாவருக்கும் நன்கு தெரிந்தவையே.[17] தோல்வி

[17] இந்த நடவடிக்கைகளைப்பற்றி மிக விரிவான அளவில் வெளியீடுகள் வந்துள்ளன. டோக்கியோ சர்வதேச இராணுவ நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு மட்டிலும் 1,211 பக்கங்களினளவிலும், அது பற்றிய விசாரணைகள் 48,412 பக்க அளவிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. நூரம்பர்க்கிலுள்ள சர்வதேச இராணுவ நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு 403 தடவை வெளிப்படையான விசாரணை நடந்த பின்னர், குற்றஞ்சாட்டியவர் சார்பாக 33 சாட்சிகளும், பிரதிவாதியின் சார்பாக 61 சாட்சிகளும் விசாரிக்கப்பட்ட பின்னர் 300 பக்க அளவில் வெளியிடக்கூடியதாகக் கொடுக்கப்பட்டது. யு. எஸ். ஏயின் அரசாங்க இலாகா 'நாஜிகளின் சூழ்ச்சியும் ஆக்கிரமிப்பும்' என்ற தலைப்பில் 8 பாகங்களடங்கிய நூலை 1946-லும், 'நூரம்பர்க் இராணுவ நீதிமன்றத்தின் முன்னுள் நடைபெற்ற போர்க் குற்றவாளிகளின் விசாரணைகள்' என்ற தலைப்பில் பாகம் ஒன்றுக்கு 1,000 பக்கங்களடங்கிய 54 பாகங்களை 1952-லும் வெளியிட்டு வழங்கிற்று.

சிங்கப்பூரையும் மலாயாவையும் கைப்பற்றிய ஜப்பானிய தளபதி டோமோயூகி யாமாஷிடா, 1946 பிப்ரவரி 23-ல் 'தூக்கிலிடப்பட்டார்; பிலிப்பைன்சை ஜப்பானியர் வென்றுகொண்டபோது படைத்தளபதியாயிருந்த மசாகாரு ஹொம்மா

யடைந்த அரசாங்கங்களின் தலைமை அமைச்சர்கள் (Premiers) காபினெட் அமைச்சர்கள், தூதர்கள், கடற்படைத் தலைமைத் தளவாய்கள் (Admirals), மற்றும் சிறு தரத்து அதிகாரிகள் ஆகியோர் எல்லாம் உலக நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புப்படி (verdict) கைது செய்யப்பட்டனர். சிலர் தூக்கிலிடப்பட்டனர். போர்க் குற்றங்களும் அட்டூழியங்களும் செய்தோருக்கு அளிக்கப்பட்ட தண்டனைகள் எதுவும் புதியனவல்ல. ஆனால், புதுமையானது இங்கு யாதெனில் உயர்தர அதிகாரிகள் குற்ற ஆய்விற்கு உட்படாதபடி, அரசின் இறைமையானது அவர்களை விலக்கிவிடுவதே. மேலிட ஆணைகள் (superior orders) கீழ் அலுவலாளர்களை (subordinates) நீதிமன்றப் பொறுப்பிலிருந்து விடுதலை செய்கிறது; ஆக்கிரமிப்புப் போருக்கு ஆயத்தமாகி அதில் ஈடுபடுதல் தனியார் ‘குற்றங்களே

யு. எஸ். இராணுவக் குழுவினுல் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு மரண தண்டனை கொடுக்கப்
பட்டார்; அதற்கெதிராக அவர் யு. எஸ். தலைமை நீதிமன்றத்துக்கு முறையிட்டும் பய
னில்லை; அவர் 1946, ஏப்ரல் 3-ல் சுடப்பட்டார். 1945, நவம்பர் 20-லிருந்து 1946
அக்டோபர் 1 வரை நடைபெற்ற நூரம்பர்க் முக்கிய வழக்கு விசாரணைகளின் விளை
வாக, பிரான்ஸ் வான் பேப்டன், ஜால்மர் ஷாட், ஹான்ஸ் பிரிட்டிஷ் முதலியோர்
குற்றமற்றவரென விடுவிக்கப்பட்டனர்; அட்மிரல், கார்ல் டோனிட்ஸ் 10 ஆண்டு
களுக்கும், கான்ஸ்டன்டைன் வான் நியூராத் 15 ஆண்டுகளுக்கும், பால்டர் வான்
ஷிராக்கும், ஆல்பர்ட் ஸ்பீயரும் தனித்தனியே 20 ஆண்டுகளுக்கும் ருடால்ப், ஹெஸ்,
வாலட்டர் பங்க், அட்மிரல் எரிக்ரேடர் ஆகியோர் ஒவ்வொருவரும் ஆயுள் தண்டனை
யும் கொடுக்கப்பட்டனர். ஜோவாக்கிம்வான் ரிப்பன் டிராப் ஆல்பிரட்ரோசன்பர்க்
ஹான்ஸ் பிராங்க், வில்ஹெல்ம் பிரிக், ஜூலியஸ் ஸ்ட்ரீஷர், பிரிட்ஸ் சாக்கல், ஆர்தர்
செய்ஸ் இன்க்வார்ட், ஆல்பிரட் ஜாடல், ஹெர்மன் கோயரிங் முதலியவர்கள் தூக்குத்
தண்டனை கொடுக்கப்பட்டனர். விசாரணை நடைபெறும்பொழுது கோயரிங் கெட்டிச்
காரத்தனமாகப் பொட்டாசியம் சயனைட் என்ற இரசாயனப் பொருளைத் தன் உடம்
பில் சேர்த்துத் தற்கொலை செய்துகொண்டார். மற்றவர்களெல்லோரும் 1946
அக்டோபர் 16ல் தூக்கிலிடப்பட்டனர். இதற்குப் பின்னர் நடைபெற்ற விசாரணை
களில் பிரிகேடியர் ஜெனரல் டெல்போர்டு டேய்லர் தலைமையில் 131 வழக்கறிஞர்கள்
குற்றஞ்சாட்டினர்; 12 வழக்குகளில் 185 பிரதிவாதிகள் ‘இராணுவ அட்டூழியங்
களும், போர்க் கைதிகளையும், சாதாரணக் குடிகளையும் கூட்டமாக அழித்தார்கள்’
எனக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு, பல்வேறு தண்டனைகள் அளிக்கப்பட்டோ, விடுதலை
செய்யப்பட்டோ போயினர். (இவர்களுள், மார்ட்டின் போர்மன் என்பவரைக்
கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ராபர்ட்லே, கோயப்பல்ஸ், ஹிம்லர் ஆகியோர் 1945-ல்
தற்கொலை செய்துகொண்டனர். ஹிட்லர் எவரும் கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி மறைந்து
விட்டார்; அவர் இறந்துவிட்டாரென்று முடிவுசெய்யப்பட்டது. 1946 மே 3லிருந்து
1948 நவம்பர் 12 வரையில் நடைபெற்ற டோக்கியோ இராணுவ விசாரணைகளில்
சம்பந்தப்பட்ட எல்லா 25 பிரதிவாதிகளுமே குற்றவாளிகளெனத் தீர்ப்பளிக்கப்
பட்டனர். (வழக்கு நடைபெறுகையில் இரு பிரதிவாதிகள் இறந்துவிட்டனர். ஒருவர்
புத்தி சுவாதீனம் இழந்தார்; முதலமைச்சர் கொனோயி 1945 டிசம்பர் 16-ல்
தற்கொலை செய்து கொண்டார்; முதலமைச்சர் ஹிடக்கி டோஜோ தனைத்தானே
சுட்டுக் கொண்ட பிறகு, மருத்துவ உதவி கொடுக்கப்பட்டு உடல்நலம் அடைந்தார்.)
இவ் விசாரணைகளின் பயனுகக் கொடுக்கப்பட்ட தீர்ப்புகளின்படி மாமோரு
ஷிகெமிட்சு 7 ஆண்டுகளும், ஷிகேனோரி டோகோ 20 ஆண்டுகளும்
முதலமைச்சர்கள் கிச்சிரோ ஹிரானுமா, குனியாக்கி கொய்சோ, 14 அமைச்சர்கள்,
படைத் தளபதிகள், கப்பற்படைத்தளபதிகள், வெளிநாட்டுத்தூதுவர்கள் ஆயுள்
முழுவதற்கும் சிறைத் தண்டனை கொடுக்கப்பட்டனர்; முதலமைச்சர்கள் ஹிடக்கி
டோஜோ, கோக்கி ஹிரோட்டா, படைத்தளபதிகள் இவானேமட்சுயி, ஆகிரா
முட்டோ, கெஞ்ஜி டொய்ஹாரா, ஹெய்டாரோ கிமுரா, செயஷிரோ இடாகாகி
முதலியோர் மரண தண்டனை கொடுக்கப்பட்டனர். இத் தீர்ப்புகளெல்லாம
தளபதி மக் ஆர்தரால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டன. மரண தண்டனை பெற்றவர்கள்.
யு. எஸ். தலைமை நீதிமன்றத்துக்கு முறையீடு செய்தும் பயனில்லாமற்போகவே
அவர்கள் 1948 டிசம்பர் 23-ல் தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

யாகும்' என்பதாக 1928ஆம் ஆண்டு பாரிசு ஒப்பந்தத்தாலும், போரை வேரறுக்கும் உடன்படிக்கைகளாலும் ஏற்பட்ட கருத்து இங்கு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

இந்த விசாரணை நடவடிக்கைகளில் காணப்பட்ட 'நீதி'யைப் பொறுத்தவரையில், கடுமையான கருத்து வேற்றுமைகள் நிலவின. 'மக்களினத்தில் போர் வெறிபிடித்து அலையும் மக்களே சர்வதேசக் குற்றத்திற்குப் பொறுப்பாளியாவர் என்ற கொள்கையை நிலைநாட்டி விட்டதால் நாம் உலக முன்னேற்றப் பாதையில் ஓரடி உயர்ந்து விட்டோம்' என்று 1945 ஆகஸ்ட் 8ஆம் தேதி பெருமிதமடைந்து கூறினார் ராபர்ட் ஜாக்சன். 'ஆக்கிரமிப்புப் போரை எவன் செய்கிருனோ, அன்றிச் செய்வதற்குத் திட்டமிடுகிருனோ அவனே குற்றவாளி என்ற அமைதியின் அடிப்படை நெறியானது இங்கு ஒப்புக் கொள்ளப்பெற்றுவிட்டது' என்று 1947 ஜனவரியில் எழுதினார் ஹென்றி எல். ஸ்டிம்சன். மற்றவர்கள் இவ் விசாரணைகளைப் பற்றி ஐயப்பாடு அடைந்தனர். போரில் வீழ்ச்சியுற்றோரை வெற்றிபெற்றோர் கொன்று குவித்தல் என்னும் செயல் நாகரிகத்தில் ஒரு படி முன்னேறிவிட்டதைக் காட்டவில்லை. காட்டுமிராண்டித் தனத்திற்கு மீண்டும் செல்வதையே அது உணர்த்துகிறதென்று நினைத்தனர் ஒரு சாரார். ஹிரோஹிட்டோ, விக்டர் இமானுவேல், பொடாக்லியோ, ஹோர்த்தி, ஜெர்மன் தொழில் அதிபர்கள் ஆகியோர், மேற்கத்திய மக்களாட்சிகளின் அரசாங்கங்களால் புறக்கணிக்கப்பட்ட அல்லது சிறப்புச் செய்யப்பட்ட பிரமுகர்கள் ஆகியோரே போரிட்ட பெருங்குற்றவாளிகளாவர் என்று கருதினர் இன்னொரு சாரார்.

போருக்குப் பிற்பட்ட 'வரலாற்றின் தீர்ப்பால் அத்தகைய ஐயங்கள் அதிகமாயின. குற்ற விசாரணைகள் நடந்து நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பின், பிரான்சிஸ் மாத்யூஸ் என்ற அமெரிக்கக் காபினட் உறுப்பினர் உட்பட அநேக பிரபலமான அமெரிக்கர்கள், கம்யூனிசத்தினின்று நாகரிகத்தைக் காப்பாற்ற, 'அமைதிக்காக ஆக்கிரமிப்பில்' ஈடுபடவேண்டுமென்று வலியுறுத்தினர். இந்தக் கருத்து பாஸிஸ்ட் 'போர்க் குற்றவாளிகள்' கையாண்ட விதியைப் போன்றது. மமோருஷிகமெட்சு மீண்டும் ஜப்பான் அரசியலில் தீவிரமாய் ஈடுபடலாயினர். டோஜோவுக்கும் தூக்கிலிடப்பட்ட ஆதரவாளர்க்கும் நாகானுவிற்கருகில் ஒரு நினைவுச் சின்னம் (memorial) எழுப்பப்பட்டது. மேற்கு ஜெர்மன் அயல்நாட்டு அலுவலகத்தில் (Foreign Office), ரிப்பன் டிராப்பின் கீழ் பணியாற்றியதைவிட அதிகமான எண்ணிக்கையில் நாஸிகள் பணியாற்றி வந்தனர். கீழ்த்தரமான போர்க் குற்றவாளிகள் ஜெர்மனியிலும்

ஜப்பானிலும் குற்ற மன்னிப்பு (amnesty) அளிக்கப்பட்ட பின்னர் வெகுவிரைவில் அவர்கள் நாட்டின் வீரர்களாயும் தலைவர்களாயும் மாறினர். இத்தாலி, ஜப்பான், ஜெர்மனி ஆகிய நாடுகள் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் நேச நாடுகளாய் மாறின. புதிய அமெரிக்கக் கருத்துப்படி கம்யூனிஸ்டுகள் மட்டுமே போர்க் குற்றவாளிகளாக வும், கம்யூனிஸ்ட் கொள்கைப்படி அமெரிக்கர்கள் மட்டுமே போர்க் குற்றவாளிகளாகவும் கருதப்பட்டனர். ஆனால், யாரை யார் தூக்கிலிடவேண்டுமென்பது தெரியவில்லை.

'நாடுகளின் சட்டம்,' இங்கு மிகப் பழைமையான, தீர்க்கமுடி யாததுபோல் தோன்றும் ஒரு சிக்கலான கேள்வியாக நம்மை எதிர் நோக்கியுள்ளது. சட்டம் தனியாட்கள்மேல் புகுத்தப்படலாம். பெரிய நெருக்கடிகளிலும் (crisis) சண்டைகளிலும் அரசுகட் கெதிராய் அரசுகள் எடுக்கும் நடவடிக்கையானது - தற்காலப் போரில் நடைபெறுவதைப் போன்று-தவிர்க்க முடியாதபடி எல்லா தேசீய சமூகங்கள் மீதும் எடுக்கப்பட்டாலும், அல்லது வெற்றி யடைந்த பின்னர் தோல்வியுற்ற அரசாங்கங்களின் அதிகாரிகள் மீது அத்தகைய நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டாலும், அதனால் விளையும் முரட்டுத் தனத்தைச் சட்டத்தைப் புகுத்துவதன்மூலம் முற்றிலும் வேரறுக்க முடியாதென்பது திண்ணம். மனிதசமுதாயத் தில் அரசாங்கமின்றிச் சட்டத்தையும் நீதியையும் நிலைநாட்ட வியலாது. அரசாங்கத்தின் வாயிலாகவே ஆண்களும் பெண்களும் கூடிச் சட்டத்தைச் செய்கிறார்கள். அதை விவாதித்து மாற்றியும் அமைக்கிறார்கள்; சட்டத்தை மீறிநடக்கும் தனியாட்கள்மீது விரை வாகவும் உறுதியாகவும் அதைப் புகுத்துகிறார்கள். ஆனால், அத் தகைய ஏற்பாடுகள் இறைமையுடைய நாட்டு அரசுகள் அடங்கிய குடும்பத்தில் இதுவரை நிலவவில்லை. அத்தகைய ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ளாதவரையிலும் அல்லது மேற்கொள்ளும் வரையிலும் சர்வதேசச்சட்டம் முரண்பட்ட விதிகளாகவே இறைமைகளுக்குள் நிலவும். சட்டத்தை மீறி நடப்போருக்குள் அது உறுதியற்ற, நிலை யில்லாத சட்ட ஆட்சியை நிறுவும்.

5. தகராறுகளைத் தீர்த்தல்

1. போலீஸ் நிலையில் அரசுகள்

'வா, நாமிருவரும் சட்டத்திடம் போகலாம். நான் உன்னைக் குற்றஞ்சாட்டப்போகிறேன். நீ மறுத்தாலும், நான் உன்னை விடப்போவதில்லை. குற்ற விசாரணையை நாம் நடத்தியே தீரவேண்டும்; அதைவிட இன்று காலை எனக்கு வேறு வேலை இல்லை' என்று வீட்டிலிருந்த எலியிடம் நாய் சொல்லியது. 'ஐயா, சான்று நடுவர் குழுவோ, அன்றி நீதிபதியோ இல்லாமல் விசாரணை செய்தால், நம் ஆவிதான் வீணாகும்' என்று நாய்க்குப் பதிலிறுத்தது எலி. 'நான்தான் நீதிபதியாய் இருப்பேன். நான்தான் சான்று நடுவர் குழுவாயும் விளங்குவேன்; முழு விசாரணையையும் நானே நடத்தி உன்னைத் தூக்கிலிடுவேன்' என்றது தந்திரமுள்ள நாய்.'

—லீவிஸ் காரல் என்பவர் எழுதிய 'விந்தையுலகில் ஆலிஸ்' என்ற நூலில் இக் கருத்தைக் காணலாம்.

அரசுகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும் அவைகளை அமுலாக்குவதற்கான நடைமுறைகள் உருவாவதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்னரே வகுக்கப்பட்டுவிட்டன. மேலே நாம் கண்டது போல், பரிகாரமில்லாத உரிமையே இல்லை எனச் சில வேளைகளில் பலர் வாதம் செய்வதைக் கேட்கலாம். இக்கருத்தை மனத்தில் கொண்டு சர்வதேசச் சட்டத்தை நாம் கவனித்தால், உலக சமுதாயத்தில் 'பரிகாரங்கள்' (remedies) என்பவை பெரும்பாலும் உறுதியாய் இராததால்தான், அரசுகளுக்கு உரிமைகளே இல்லை என்று தோன்றும். என்றாலும், அரசுகளின் உரிமைகளை மதித்து நடக்கும்படி பிற அரசுகளைக் கட்டாயப் படுத்துவதற்கு ஒவ்வோர் அரசுக்கும் இருக்கும் அதிகாரத்தில்தான் அந்தந்த அரசினுடைய உரிமைகளின் நடைமுறை உபயோகம் சார்ந்திருக்கிறதென்று கருதுதலே பொருத்தமாகும்.

பேராசை பிடர் பிடித்து உந்துவதாலும், அதிகாரத்தைக் கைப் பற்றவேண்டுமென்ற ஆவலில் வெற்றியடைந்தே தீரவேண்டு மென்ற விருப்பத்தாலும் ஒவ்வொரு நாடும் ஈடுபட்டு, அதனதன் தேசிய நலன்களிலேயே கண்ணுங்கருத்துமாயிருப்பதால், பிற அரசுகளின் உரிமைகளை மதித்து நடக்கும் நற்பண்பு உருவாக இடமில்லாதுபோய்விடுகிறது. ஒவ்வோர் அரசும் பிறர்மீது தன் விருப்பத்தைத் திணிப்பதன்மூலம், தனக்குப் பாதுகாப்பைத் தேடிக் கொள்ளவும், தன் விழைவுகளை நிறைவாக்கிக்கொள்ளவும் முயலு கின்றது. எனவே, ஒவ்வோர் அரசும் தன் உரிமைகளையும் நலன் களையும் திறம்படப் பாதுகாக்கும் பொருட்டுத் தன் சுய உதவியும் அதிகாரமும் பயன்பட்டாலும் சரி, பயன்படாவிட்டாலும் சரி, அவற்றையே அது பெரிதும் நம்பியிருக்கிறது.

பல அரசுகளுக்கிடையில் நிலவும் உறவுகளில் (interstate relations) போரே அடக்குமுறையில் இறுதியாகக் கையாளப்படும் கருவி என்பது வெளிப்படை. போரில் போரிடுவோர் ஒவ்வொரு வரும் தன்னைத் தானே காவற்காரனுகவும் (policeman), நீதிபதி யாகவும், சான்று நடுவர் குழுவாகவும், ஷெரீபாகவும், குற்ற வாளியைத் தூக்கிலிடுபவராகவும் கருதிக்கொண்டு செயற்படு கின்றனர். போரின் தொடக்கத்தில் ஒவ்வொரு கட்சியும் தத்தம் நலன்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டுத் தான் மற்றக் கட்சியிடம் ஒப்பந்தம் செய்தோ அல்லது சரணடைந்தோவிடாமல், போர்செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டதென்பதாகக் காரணங்காட்டிச் சட்டப்படியான உரிமைகளையும் கடமைகளையும் பற்றிய கேள்விகளை எடுத்துக்கூறலாம். வழக்குகளைத் தீர்ப் பதற்கும் போர் ஒரு வழியாகும். போரின்மூலமாக ஓரளவு காலத் திற்கு உயிர் அழிவும், பொருள் அழிவும் ஏற்பட்ட பின்னர், வலியற்ற கட்சி வலிமிக்க கட்சியிடம் சரணடையும் காலம் வரையில் தான் இவ்வழி உண்மையாகும் அல்லது ஒன்று மற்றதன்மீது தனது கோரிக்கையைப் புகுத்தமுடியும் என்ற கருத்தோடு இருக்கும்வரை இரண்டும் ஒப்பந்தத்திற்கு வராமலிருந்துவிட்டுப் பிறகு போரிட்டு இரண்டும் வலியற்றுப் பிறகு ஒப்பந்தத்துக்கு வரும் வரை தான் இவ் வழி பொருத்தமாக இருக்கிறது. அமைதி உடன்பாட்டால் வழக்குடையோர்க்கிடையில் ஏற்படும் புதிய சட்ட உறவுகள் பெரும்பாலும் நீடித்திருக்கும்; எவ்வளவு காலம் அவை நீடித்திருக்குமென்பது வெற்றி பெற்ருேருடைய அறிவுக் கூர்மை யையும், வீழ்ச்சியுற்ருேரின் நலிவையும், பின்னர் அதிகார உறவு களில் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் பொறுத்திருக்கிறது. இருதரப் பினருமே ஒருவர்மேல் ஒருவர், அவரவர் விருப்பத்தைத் திணிக்க இயலாமலிருந்தால், அமைதி உடன்பாடு அவர்களுக்குள் முன்பு

இருந்த வழக்கைப் பற்றியே குறிப்பிடாது. 1812ஆம் ஆண்டுப் போரை ஒழித்த கென்டு உடன்படிக்கை (1814) இதற்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஆகும். போர் என்பது தகராறுகளைத் தீர்ப்பதற்காகக் கையாளப்படுகின்ற, முற்றிலும் மனநிறைவளிக்காத ஒரு முறை என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். மனித இனம் இவ்வுண்மையை இனி துணர்ந்திருக்குமாயின், வெகு காலத்திற்கு முன்பே போர் ஒழிக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனால், அரசுகள் இன்றும் என்றும் போருக்கு ஆயத்தமாவதைப் பார்க்கிறோம். ஏனெனில், சட்ட உரிமைகள் ஒரு புறமிருக்க, போருடை தரித்த அடக்குமுறைதான் அரசாதிகாரத்தின் கருவியாயும், அதன் நலன்களைப் பாதுகாப்பதுடன் அவற்றைப் பெருக்கும் சாதனமாயும் விளங்கிவருகிறது.

அடக்குமுறையை மையமாகக் கொண்ட, ஆனால், போரினின்றும் வேறுபட்ட பகைமைக்கு உரிய முறைகளும் உண்டு. இவற்றை வலிமையின் மிரட்டல்கள், செயலுக்கு எதிர்ச் செயல் புரிதல் (acts of retortion), பழிவாங்கும் செயல் (acts of reprisal) என மூவகையாகப் பிரிக்கலாம். வலிமையின் அச்சுறுத்தல்கள் என்பது இராணுவ, கடல், ஆகாயப் படைகளைத் திரட்டுதல், அவற்றை இயங்கவைத்தல், இறுதி எச்சரிக்கை விடுத்தல் போன்ற பல உருவங்கள் எடுக்கலாம். இவற்றுள் எதுவும் மாற்றுக் கட்சிக்குத் தீங்கு விளைவிப்பதில்லை; அதனுடைய சட்ட உரிமைகளை மீறுவதில்லை; ஆனால், அதனைத் தன் வழிக்கு வரும்படி அச்சுறுத்தவே, அவை மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. வலிமையின் அச்சுறுத்தல்கள் எதிர்பார்த்த பலன் கொடுக்கத் தவறிய பின்னரே, பெரும்பாலான போர்கள் மூளுகின்றன. திருப்பிக் கொடுக்கும் செயல்கள் அல்லது ஒன்றுக்கு எதிராகச் செய்யப்படும் செயல்கள் சட்ட உரிமைகளை மீறுவதில்லையென்றாலும், நிச்சயமாய் அவை தீங்கு விளைவிப்பவையே ஆகின்றன. அத்தகைய நடவடிக்கைகள் (measures) சர்வதேசச் சட்டத்திற்குட்பட்டும், அவற்றை மேற்கொள்ளும் அரசின் அதிகார எல்லைக்குள் அடங்கியும் விடுகின்றன. பாகுபாடு காட்டும் காப்பு வரிகளை (tariff duties) அல்லது தண்டங்களை (penalties) விதித்தல், வியாபாரத் தொடர்புகளை நிறுத்திவைத்தல், பொருளாதாரப் புறக்கணிப்பு (economic boycott) போன்றவை இதற்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டுகளாகும். நடுநிலைமை உரிமைகள் பற்றிய தகராறுகளுக்குப் பிரெஞ்சு, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கங்களுடன் சேர்ந்து முடிவுகாணும் நோக்கத்துடனேயே 1808-1809ஆம் ஆண்டுகளில், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் ஜெஃபர்சன் ஆட்சி, அமெரிக்காவுக்கும் அவ்விரு நாடுகளுக்கும் இடையே நடந்துகொண்டிருந்த வியாபாரத்தின் மேல் தடையாணை விதித்தது. ஜப்பான் மஞ்சூரியாவைப் பிடித்துக் கொண்டதற்காக அதனைப் பழிக்குப் பழி வாங்குவான் வேண்டி,

அதற்கெதிராய் சீனு 1931-32ல் புறக்கணிப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டது; அதையும் பழிக்குப் பழி செய்யும் செயல் என்றே சொல்லவேண்டும். அத்தகைய செயல்கள் வழக்கமான சட்ட உரிமைகளை மீருவிடினும், சில வேளைகளில் அவை உடன் படிக்கைக் கட்டுப்பாடுகளை முறித்து, விரும்பத்தகாத வன்செயல் களுக்குவித்திட்டாலும் வித்திடலாம். இதனுல் பாதிக்கப்பட்டவன் பதிலுக்குப் பதில் செய்யும்போது, கடுவிளைவுகள் மிக எளிதில் ஏற்படலாம்.

இருபதாம் நூற்ருண்டில் ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டுடன் கொண்டிருக்கும் தூதரக உறவைத் துண்டித்துக்கொள்ளும் பழக்கம் வெகு விரைவில் பரவிவருகிறது. அதன்மூலம் ஓர் அரசு தன் மன நிறைவின்மையைத் தெரிவிக்கிறது. சில வேளைகளில் அதையே உள்நாட்டு அரசியல் (domestic politics) கொள்கையாகவும் கடைப்பிடிக்கிறது. அத்தகைய செயலால் பாதிக்கப்பட்ட நாடு களுக்குத் தீங்கு விளையுமா என்பது சூழ்நிலையையே பொறுத்திருக் கிறது. அது ஒரு சட்டத் தீங்காகுமாவென்பது அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட உடன்படிக்கைகளைப் பொறுத்தே இருக்கிறது. தூதரக முறிவுகள் (diplomatic ruptures) திருப்பிக் கொடுக்கும் செயல்களாகா. வலிமையின் அச்சுறுத்தல்கள் என்றும் அவற்றைக் கருதுதற்கில்லை. அ. ஐ. நா. தான் ஏற்றுக்கொள்ளாத இலத்தீன் அமெரிக்க அரசாங்கங்களுக்கு அடிக்கடி தன் ஏற்பைத் தெரிவிப்பதில்லை. சில வேளைகளில் அவற்றுடன் தான் கொண் டிருக்கும் உறவுகளையும் அது துண்டித்து விடுகிறது. சோவியத் யூனியன் உளவுவேலை பார்த்ததற்காகவும் (espionage), பிரிட்டனுக்கெதிராய் விளம்பரம் செய்ததாலும், 1927 மே 26ஆம் தேதியன்று அதனுடன் கொண்டிருந்த உறவுகளை பால்டுவின் காபினெட்டு துண்டித்துவிட்டது. அறுந்துபோன தொடர்புகளை மீண்டும் 1929 அக்டோபர் 1ஆம் தேதியன்று தொழிற் கட்சி அர சாங்கம் (Labour Government) ஏற்படுத்திற்று. 1947, அக்டோபர் மாத இறுதியில் தன் நாட்டுச் சுரங்கத் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தத்திற்கு (strike) 'கம்யூனிசமே' மூலகாரணம் என்ற முடி விற்கு வந்தார் சில்லி நாட்டின் குடியரசுத் தலைவர் கேப்ரில் கான் சலஃச் விடெலா. யூகோசுலேவியத் தூதர்களே அந்த வேலை நிறுத்தத்தைத் தூண்டியவர்கள் என்றெண்ணி அவர்களைத் தன் நாட்டிலிருந்து அவர் வெளியேற்றினுர். உடனே பெல்கிரேடு சில்லியுடன் கொண்டிருந்த உறவுகளைத் துண்டித்துவிட்டது சோவியத் யூனியன், செக்கோசுலோவேக்கியா ஆகிய நாடு களுடன் தான் கொண்டிருந்த உறவுகளைச் சில்லி துண்டித்துக்

கொண்டது. ஹிட்லரிடமிருந்து பிரேசில் குடியரசுத் தலைவர் டுத்ரா மரியாதைகளை (decorations) ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டார் என்று சோவியத்செய்தித்தாள் (Press) வெளியிட்டதனால், அதைப் பழிக்குப் பழி வாங்கி 'நாட்டுமதிப்பை'க் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் பிரேசில் தலைவர் தம் 'நாட்டுக் கம்யூனிஸ்டு கட்சியைச் சட்டத் திற்குப் புறம்பாகத் தள்ளிவைத்துவிட்டு, 1947, அக்டோபர் 21ஆம் தேதி சோவியத் யூனியனுடன் கொண்டிருந்த உறவுகளைத் துண்டித்துவிட்டார். இந்நடவடிக்கைகள் பிரேசிலின் உள்நாட்டு அரசியலில் நன்மை விளைத்ததோடு, வாஷிங்டனில் அன்பையும் ஆதரவையும் பெறப் பெரிதும் உதவின. 'ஜெர்மன் ஜனநாயகக் குடியரசை' யூகோசுலேவியா ஏற்றுக்கொண்டதை எதிர்த்து 1957, அக்டோபர் 9ஆம் தேதியன்று பெல்கிரேடுடன் தான் கொண்டிருந்த உறவுகளை பான் (மேற்கு ஜெர்மன் குடியாட்சி அரசு) துண்டித்துக்கொண்டது.

பழிவாங்கும் செயல்கள் பாதிக்கப்படுவோரின் சட்ட உரிமை களை வெளிப்படையாக மீறுகின்றனவென்பதில் ஐயமில்லை. தனிப் போர்க்கப்பல் வைத்திருத்தலை 1856ஆம் ஆண்டுப் பாரிஸ் பிர கடனம் ஒழிப்பதற்கு முன்னர், ஓர் அன்னிய அரசு தன் நாட்டு மக்களுக்குச் சேரவேண்டிய நிதியைச் சரிவரச் செலுத்தா விட்டால் 'அதன் கப்பல்களைத் தாக்கிக் கொள்ளையடிக்கவும், அதைப் பழிக்குப் பழி வாங்கவும்' அதிகாரமளிக்கும் மடல்களை அவர்களுக்கு அளிப்பதன்மூலம், தனியார் பழிவாங்குதல் (private reprisal) என்ற செயலுக்கு அரசுகள் இடமளித்துவந்தன. இவ்வாறு அரசின் அதிகாரம் பெற்ற தனியாட்கள், தங்களுக்குச் சேரவேண்டிய நிதி அளவிற்குத் தங்களிடம் கடன்பட்டுள்ள அரசின் வாணிபத்தைக் கொள்ளையடித்தனர். பொதுப் பழி வாங்குதல் என்னும் செயல் (public reprisal), இன்றும் தங்களுடைய குறையைப் போக்குவதற்குச் சட்டப்படி கையாளப் படும் ஒரு வழியாகவே கருதப்படுகிறது. எதிர்த் தடையாணைகள் (embargo) அமைதி மறியல்கள், (blockade) தலையிடும் செயல்கள் (intervention) என்பனவெல்லாம் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுகள். பிற நாட்டு மக்களின் கப்பல்களையோ, அன்றிப் பண்டங்களையோ கைப்பற்றுவதும் ஓர் எதிர்த் தடையாணையாகும். அதாவது, பாதிக்கப்படுவோரின் உரிமைகளை எதிர்த்தடையாணை யின் மூலம் மீறுதலால், அதை அவர்களுடைய உரிமையைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் செயல் என்று சொல்வதைக் காட்டிலும், அதைப் பழிவாங்கும் செயல் என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும், இச்செயலும் தற்காலத்தில் சரியென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை.

கடற்படைகளால் வாணிபத்தைத் தடைசெய்யும் நடவடிக்கை தான் மறியல் அல்லது கடலடைப்பு எனப்படுவது. மறியல் செய்யப்பட்ட துறைமுகங்களுக்கு வரும் கப்பல்களுக்கு எதிராகவும், அவற்றினின்று போகும் கப்பல்களுக்கு எதிராகவும் போர் மறியல் நடைபெறலாம். ஆனால், 'அமைதி' மறியல் என்றால், தகராறுக்கு உள்ளான கட்சிகளின் கப்பல்களுக்குத்தான் அது பொருந்துமே யொழிய, வேறு அரசின் கப்பல்களைச் சட்டப்படி அது பாதிக்க முடியாது. இப்பழக்கத்திற்கு ஒரு தற்காலத்திய எடுத்துக்காட்டாக 1827-ல் கிரீசுக்கு எதிராக வல்லரசு களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அமைதி மறியலைக் கூறலாம். அதனால் ஏற்பட்ட நோவாரினோ கடற்போரில் துருக்கி-எகிப்தியக் கப்பற் படைகள் தகர்க்கப்பட்டன; ஆனால், போர் மூள வில்லை. கிரேக்க, துருக்கிக் கப்பல்களும், மறியல் செய்த அரசுகளின் கொடி பறந்த கப்பல்களுமே மறியல் செய்யப்பட்டன. 1836-ல் பிரிட்டனால் நியூ கிரானடாவும், 1838-ல் பிரான்ஸால் மெக்சி கோவும், 1850-ல் பிரிட்டனால் கிரீசும், 1884-ல் பிரான்ஸால் சீனாவும், 1902-ல் பிரிட்டன், ஜெர்மனி, இத்தாலி ஆகிய நாடுகளால் வெனிசு வேலாவும், 1918-1921-ல் பிற வல்லரசுகளால் சோவியத் ரஷ்யாவும் அமைதி மறியலுக்கு ஆளாயின. பெரும்பாலான அமைதி மறி யல்கள் வல்லரசுகளுக்கு எதிராகப் பதிலுக்குப் பதில் மறியல் செய்யமுடியாமல் வலியிழந்து நலிந்திருக்கும் சிறிய நாடுகளுக்கு எதிராகத்தான் வல்லரசுகளால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. வலிமை மிக்க அரசுகளுக்கெதிராய் மறியல் செய்யப்படுமாயின், அது வழக்கமாய்ப் போரில்தான் கொண்டுவிடும்.

ஒரு நாடு பிற நாட்டிலுள்ள தனது தூதரகத்தைத் தூண்டி விட்டு, அந்நாட்டின் விவகாரங்களில் தலையிடும்போதும், சட்டப்படியாகப் போர் நிலைமையை அந்நாட்டில் உண்டாக்காம லிருக்கும்வரையிலும், அதன் தலையிடும் செயல்களெல்லாம் பழிவாங்கும் செயல்களாக மாறிவிடுகின்றன. 1914-ல் அ. ஐ. நா. வெராகிரஸ் நகரின்மேல் குண்டுகளைப் பொழிந்து இறுதியில் அதைப் பிடித்துவிட்டது. இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்து வடமெக்சிக் கோவிற்கு அது ஓர் இராணுவப் படையை அனுப்பிவைத்தது. இவ்விரு சான்றுகளிலும் தனக்குப் போர் செய்யும் நோக்கமே இல்லை என அது மறுத்துவிட்டது. கரீபியன் அரசுகளும் அவ்வாறே அ. ஐ. நாட்டின் தலையிடுதலுக்கு உள்ளாயின. 1863-ல் ஷிமோனேஸ்கி கோட்டைகளை (ஜப்பான்) வல்லரசுகள் தாக்கியதும், 1901-ல் பெய்பிங்கிற்கு எதிராய் நேசநாடுகள் எடுத்த படையெடுப்பும், 1923-ல் கோர்ஃபுமீது இத்தாலி குண்டுகளைப் பொழிந்ததும் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். ஜெர்மனி

இழப்பீடுகளைச் செலுத்தாததனால், 1923-ல் பிரான்சு, பெல்ஜிய நாடுகளின் அரசாங்கங்கள் ரூரைப் பிடித்தன. அவைகள் வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கைப்படி அத்தகைய நடவடிக்கை எடுக்கும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தபோதிலும், அது ஒரு பழி வாங்கும் செயலாகவே கருதப்பட்டது. சீனப் புறக்கணிப்புக்கெதிராய்ப் பதிலுக்குப் பதில் ஜப்பானியப் படைகள் 1932ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் ஷாங்காய்மீது குண்டுகளைப் பொழிந்து பல வாரங்கள் கடுமையான சண்டை நிகழ்ந்தபின்பு, அதைப் பிடித்துக் கொண்டன. இவ்வொவ்வோர் எடுத்துக்காட்டிலும் தன் உரிமைகளைப் பறிகொடுத்த நாடு, எதிரியின் செயலே போருக்குக் காரணம் என்றும், போர் மூண்டுவிட்டது என்றும் கருதும். எவ்வளவு சண்டை நடந்தாலும், இருதரப்பினருள் ஒருவர் போர்செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பத்தை வெளிப்படையாய்த் தெரிவிக்காதவரை, அச்செயல் தானாகவே (automatic) போர் நிலைமையை முகிழ்த்துவிடாது. உண்மையான போருக்கும் இத்தகைய செயல்களுக்கும் வேற்றுமையில்லையெனினும், அவைகள் போரின் சட்ட நிலைமையை உருவாக்குவதில்லை. ஆதலின், அவற்றை 'அமைதியானவை' என்றே கருதவேண்டும்.

'அனுக்கிரமிப்பு' (non-aggression), 'தலையிடாமை' (non-intervention), 'சட்ட ஆட்சி' முதலிய நெறிகளைக் கடைப்பிடித்தொழுகவேண்டுமென அனைவரும் எண்ணற்ற முறை முடிவு செய்தும், அரசுகள் தம் மனம்போன போக்கில் சென்று 'சட்டத்திற்குச் சிறிதும் மதிப்புக் கொடுக்காமல்' நடந்துவந்திருப்பதற்கு மிகச் சமீப எடுத்துக்காட்டுகள் பல உள்ளன. சான்றாக, சூயஸ் கால்வாயில் இஸ்ரேலியக் கப்பல்கள் செல்வதைத் தடுக்கக்கூடாதென்ற ஓர் தீர்மானத்தை 1951-லும், 1953-லும் ஐக்கிய நாடுகள் சபை நிறைவேற்றியிருந்தும், 1948-49ஆம் ஆண்டுப் போர்நிறுத்த ஒப்பந்தங்கள் சட்டபூர்வமாக 'அமைதி' நிலைமையை (legal status of peace) உருவாக்கவில்லை என்ற காரணத்தையும், 1888ஆம் ஆண்டின் கான்ஸ்டான்டிநோபிள் உடன்பாட்டின்படி ஒரு 'போரிடும் நாடான' தனக்கு 'எதிரியின்' கப்பல்களுக்குச் சூயஸ்கால்வாயை மூடிவிடும் உரிமையுண்டு என்ற காரணத்தையும் எகிப்து எடுத்துக்காட்டி, இஸ்ரேலியக் கப்பல்கள் கால்வாயைப் பயன்படுத்துவதைத் தடை செய்தது. இஸ்ரேலை மறியல் செய்ய அரபு அரசுகள் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் 'போர் மறியலுக்கு' அடிகோலிற்றேயொழிய 'அமைதி மறியலாய்' அமையவில்லை. அத்துடன் நில்லாது இஸ்ரேலை அழித்துவிட வேண்டுமென அரபுநாடுகள் தமக்குள் உறுதி பூண்டிருந்ததால், அதனுடன் 'போர்' தொடுக்கத் தங்களுக்கு உரிமையுண்டென்றும்,

ஆனால், இஸ்ரேலியர் இறுதியில் தங்கள் கைகளால் அழிந்து போகக் காத்திருக்கிறார்களாதலின், தங்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் 'அமைதியாகவே' இருக்கவேண்டுமென்றும் கூறி, இஸ்ரேலை அரபு அரசாங்கங்களின் படைகள் தாக்கின. 1956 ஜூலை 26ஆம் தேதி சூயஸ் கால்வாயை நாசர் எகிப்திய நாட்டுடைமையாக ஆக்கிய (nationalise) பொழுது, அதனால் தங்கள் 'உரிமைகள்' பறிபோய்விட்டதாய்க் கருதிய நாடுகள், அதாவது, பிரிட்டன், பிரான்ஸ் அதற்குரிய 'பரிகாரத்தைக்' (remedy) காணமுடியவில்லை. ஏனெனில், ஐக்கிய நாடுகள் சபை வலியற்றிருந்தது. அ. ஐ. நாடும், சோவியத் யூனியனும் வெவ்வேறு நோக்கங்களுக்காக எகிப்திய நடவடிக்கைக்குத் தலைசாய்த்துவிட்டன. அதன் விளைவை யாவரும் அறிவர். திடீர் இராணுவத் தாக்குதலுக்குப் பலியான எகிப்து அரசியல் வெற்றி பெற்று நாடுகள் சமுதாயத்தில் புகழடைந்தது.

பார்மோசாவிலுள்ள சியாங்கே ஷேக்கின் ஆட்சி 1950 முதல் 1960 வரை கம்யூனிஸ்டு சீனாவின் கடற்கரைப் பகுதிகளில் 'மறியல்' செய்தது. அதன் பின்னர் செஞ்சீனாவுக்குச் சொந்தமானவற்றைப் பிடித்து அதனை எதிர்த்தது. தேசீயப் (சியாங்கேஷேக்) படைகளுக்கும் கம்யூனிஸ்டுப் படைகளுக்குமிடையில் விட்டுவிட்டுப் பீரங்கிப் போர்கள் (artillery battles) நடந்தன. வாஷிங்டன் அமெரிக்கர்கள் சீனாவோடு செய்துவந்த வர்த்தகத்தையும், போக்குவரவுச் செயல்களையும் தடை செய்தது. மற்றும், தன்னைப் போல் நேசநாடுகளையும் செய்யும்படியாகத் தூண்டியது. 1957-ல் ஜப்பான் உட்பட நேசநாடுகள் சீனாவுடன் வர்த்தகத்தை மீண்டும் தொடங்கியபோது, வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவர் டல்லஸ்மட்டும் அமெரிக்கப் பத்திரிகையாளர் சீனா செல்வதை அனுமதிக்க மறுத்தமைக்கு அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் அனைத்தும் ஒரே மனதாய் வன்மையான கண்டனக் குரலை எழுப்பின. பெய்பிங் ஆட்சி தன் உரிமைகளைத் திறம்படப் பாதுகாக்கும் வழிகளை அறியாமல், மற்றும் தனக்கெதிராய் இழைக்கப்பட்ட 'தவறுகளைப்' போக்கும் முறை தெரியாமலிருந்தபோதிலும், இத்தகைய அமெரிக்கப் பகைமைச் செயல்களால் அது வலிமையடைந்ததேயொழிய நலிவெய்தவில்லை. அதனால் வாஷிங்டனுக்கு நல்ல விளைவுகள் ஏதும் ஏற்படவில்லை.

வல்லரசுகளுக்குள் நிலவும் உறவுகளைப் பொறுத்தவரையில், தடையாணை நடவடிக்கைகளும், வர்த்தகப் புறக்கணிப்பும், தூதாண்மையை ஏற்க மறுத்தலும் (diplomatic non-recognition), மற்றும் வலிமையின் அச்சுறுத்தல்களும், திருப்பிக் கொடுக்கும்

செயல்களும், பழிவாங்கும் செயல்களும், தலையிடும் வினைகளும் ஆகிய இவையெல்லாம் வழக்கம்போல் பயனற்ற வழிகளாகவே போய்விடுகின்றன. இத்தகைய நடவடிக்கைகளால் நற்பயன் ஏதும் விளையாமல், வறுமை வளரும், பொருமை பெருகும், தடித்தனம் ஓங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஒவ்வோர் அரசும் தனக்குத் தானே சட்டத்தை நிறைவேற்றும் காவற்காரனுக இருந்துகொண்டு பணியாற்றுங்கால், தகராறுகள் முழுவதும் ஒரேயடியாய்க் களைந்தெறியப்படுவதில்லை ; மாருகக் குழப்பமும், ஒழுங்கின்மையும் பரவுகின்றன. எனவே இத்தகைய தேசீயச் 'சுய உதவியால்' விளைந்த இன்னல்களை, ஓர் 'உலக நிறுவன அமைப்பு' (International Organisation) மூலமும், 'கூட்டுப் பாதுகாப்பு' மூலமும் நீக்கிக்கொள்ளுவதற்காக இதுகாறும் மேற்கொள்ளப் பட்ட முயற்சிகள் அனைத்தும் எதிர்பார்த்ததற்குக் குறைவாகவே பயனை அளித்திருக்கின்றன. அவற்றைப்பற்றி விரிவாகப் பின்னர் ஆய்வோம்.

ஒரு நாட்டின் எல்லைக்குள் வாழும் தனியாட்களுக்குள்ளும், கூட்டங்களுக்குள்ளும் தகராறுகள் நிலவுவதைப் போன்றே, இறைமைகள் அடங்கிய சமுதாய நாடுகளுக்குள்ளும் தத்தம் உரிமைகள், நலன்கள், விழைவுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றிய வழக்குகள் தவிர்க்க முடியாதவாறு எங்கும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. அவற்றை இங்கு நோக்குவோம். தனியாட்களுக்குள்ளும் கூட்டங்களுக்குள்ளும் நிலவும் தகராறுகளைப் பொறுத்தவரை, 'அரசாங்கத்தின்' சார்பாகப் பணியாற்றுவோர், தகராறுக்கு உட்பட்டவர் எவரும் 'தன் சுய உதவி' கொண்டு அதைத் தீர்க்க முயன்ருல், அதைத் தடுப்பார்கள். ஆதலின், சண்டை சச்சரவுகளை ஒழுங்கான முறையில் தீர்ப்பதற்கு அரசியல், சட்டம் (legislation), வழக்காடல் (litigation), நீதிமன்றத் தீர்ப்பு (adjudication) முதலியவைகள் அடங்கிய, அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நடைமுறைகளையே தகராறு செய்பவர் கையாள வேண்டும். எந்தச் சர்வதேச அமைப்பிலும் 'அரசாங்கத்தின்' மூலக்கூறுகளோ அல்லது அதிகாரங்களோ வேண்டிய அளவு இல்லாத காரணத்தால், உலக சமுதாயத்தில் தகராறுகளைத் தீர்ப்பதற்குரிய இத்தகைய நடைமுறைகள் தக்க வளர்ச்சியடையாமலும் உறுதியற்றும் காணப்படுகின்றன. ஆதலின், இறைமை அரசுகள் தங்களுக்குள் எழும் வழக்குகளின் காரணமாகச் சண்டை செய்யாமல் இருக்க வேண்டுமாயின், பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதன் மூலம் இணக்கத்திற்கு வந்து உடன்பாடு காணவேண்டும். இல்லையெனில், நடுவர் தீர்ப்பு அல்லது நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் நடைமுறைகளைக் கொண்டு தகராறுகட்குத் தீர்வு காண வேண்டும்.

இம்முறையைத்தான் அரசு முறையின் உறுப்புகள் கடைப்பிடித்து வருகின்றன. இனி, சுய உதவி முறைக்குப் பதிலாகக் கையாளப் படும் முறைகளை (alternatives) ஆராய்வோம்.

2. பேரம் பேசுவோர் நிலையில் அரசுகள்

'அரசாங்கமும், மனிதனுக்கு நன்மையாயிருக்கும் எல்லாச் செயலும், மனிதன் துய்க்கும் ஒவ்வொரு நலனும், மனிதனுடைய ஒழுக்கமும், நல்ல செயலும் ஒப்பந்தம், பண்டமாற்று (barter) ஆகிய முறைகளி னின்றே தோன்றுகின்றன.'

இவ்வாறு எட்மண்டுபர்க்கு 'அமெரிக்காவுடன் சமரசம்' (மார்ச் 22, 1775) என்ற பாராளுமன்றச் சொற் பொழிவில் பேசினார்.

சர்வதேசத் தகராறுக்கு உட்பட்ட கட்சிகள் (நாடுகள்) ஒரு வரையொருவர் துணுக்கமூட்டி அச்சுறுத்தலை விட்டுவிட்டோ அல்லது அதைப்பற்றிச் சண்டைபோட்டுக்கொள்வதை நிறுத்தி விட்டோ தங்களுடைய வேற்றுமைகளை விவாதிக்க விழைவார்களே யானால், பேச்சுவார்த்தைக் கலைமூலம் தகராறுகளுக்குத் தீர்வு காணலாம் என்ற உண்மையை அவர்கள் உணர்வர். கூட்டம் கூட்டிக் கலந்து பேசியோ அல்லது மூன்றும் அரசின் செல்வாக் கைப் (good offices), பயன்படுத்தியோ அல்லது மத்தியஸ்தம் (mediation) செய்தோ பேச்சுவார்த்தை நடத்தலாம். பேச்சு வார்த்தை நடத்துவதே ஒரு பேரம் பேசும் முறையாகும். அவ்வமயம் சட்ட உரிமைகள் விவாதிக்கப்படும்; தகராறுக்கு உட்பட்ட நாடுகளின் அதிகாரம், நியாயம், சூழ்விலை முதலியவைகளும் சிந்திக்கப்படும். ஒவ்வொரு கட்சியும் மாற்றுக் கட்சிக்குக் குறைந்த அளவில் சலுகை அளிப்பதுடன் தான் அதிக அளவில் நன்மை பெறவே முயற்சி செய்யும். பேச்சு வார்த்தையில் ஈடுபடும்போது, வழக்குக்கு உட்பட்ட அரசுகளே (contending states) தத்தம் வழக்குகளில் நீதிபதியாக விளங்குகின் றன. எனினும், இப்பேச்சுவார்த்தைகளினால் நீண்ட காலம் செலவழியும்போது, வழக்கைபற்றிப் பொதுமக்களிடையே நிலவும் ஆவேச உணர்ச்சிகள் மாறிவிடுகின்றன.

இரண்டு அரசுகள் தமக்குள் உடன்பாடு காணமுடியாது தவிக்கும்போதும், அவைகளின் உறவுகள் 'கடுமையாகும்'

போதும், தகராறுகளைத் தீர்த்துவைக்கத் தங்களால் முடிந்த உதவி செய்யும் நோக்கத்தோடு மூன்றும் அரசுகள் முன்வரலாம். அவ்வாறு உதவி செய்ய வருவோர் சர்வாதிகாரனைப்போல நடந்து கொண்டால், அது பிற நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடுதலுக்கு ஒப்பாகிவிடும். ஆனால், ஆலோசனைமட்டும் கூறினால், அதைப் பகைக்கு உரிய செயல் என்று எத்தரப்பினரும் கருதார். கூறப்பட்ட ஆலோசனைப்படி நடக்கக் கட்சிகள் மறுத்தாலும், அதனால் மூன்றும் அரசு மனமுடைவதில்லை. செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தல் என்பது மூன்றும் அரசால் அமைதியைப் பாதுகாக்கவோ, அன்றி மீண்டும் நிலைநாட்டவோ இயலுமா என்பதைக் கண்ணியமுடன் ஆராயும் செயலாகும். அது பெரும்பாலும் பிணக்குக்கு உட்பட்ட கட்சிகளில் ஒன்றினுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்க, தூதாண்மை உறவுகள் முறித்த பிற்பாடோ, அன்றிப்போர் நடக்கும்பொழுதோ கையாளப்படுகிறது. அதை இருதரப்பினரும் ஒப்புக்கொண்டால், மூன்றும் அரசு பூசலைப் போக்கத் தன் கருத்துகளை அவற்றிடம் சமர்ப்பிக்கும் அல்லது தானாகவே அதற்கு ஆலோசனை கூறும். பின்னைய முறையில் உண்மையான 'மத்தியஸ்தம்' ஏற்படுகிறது. மீண்டும் கலந்து ஆலோசிப்பதற்கு அழைப்பதே செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தல் என்பது. ஆலோசனையை ஒப்புக்கொண்டபிறகே மத்தியஸ்தம் ஏற்படுகிறது. மூன்றும் அரசு ஆலோசனைகளை இருதரப்பினர் முன்னும் சமர்ப்பிக்கும் போது, மத்தியஸ்தம் செய்யும் அரசு பிணக்கைப் போக்குவதற்கான சூழ்நிலையையும் வழிகளையும் உருவாக்க முயலுகிறது. 1813-ல் ருசிய அரசாங்கம் அதற்கு முந்திய ஆண்டு நடந்த போரை ஒழிப்பதற்காகப் பிரிட்டனுக்கும், அ. ஐ. நாட்டுக்கும் இடையே மத்தியஸ்தம் செய்ய முன்வந்தது. அதை உடனே ஒத்துக்கொண்ட வாஷிங்டன் உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள் செய்வதற்காகச் செயின்டு பீட்டர்ஸ்பர்க்கிற்குத் தன் ஆணையாளர்களை (commissioners) அனுப்பி வைத்தது. ஆனால், லண்டன் அதற்கு இணங்க மறுத்துவிட்டது. இறுதியில் சமாதான உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள் இருதரப்பினராலும் நேரடியாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1905-ல் குடியரசுத் தலைவர் ரூஸ்வெல்ட் அப்போது போரிட்டுக்கொண்டிருந்த ரஷ்யாவுக்கும் ஜப்பானுக்குமிடையிலுள்ள பிணக்கைப் போக்க முன்வந்தார். அதை இருதரப்பினரும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

அ ஐ.நா. மத்தியஸ்தராய்ப் பணியாற்றி போர்ட்ஸ்மௌத் (என்.எச்.) என்னுமிடத்தில் அமைதி மாநாட்டைக் கூட்டியது. அது அளித்த ஆலோசனைகள் போரிடும் அரசுகளின் பிணக்கைப் போக்கப் பேருதவி புரிந்ததோடு, ஓர் அமைதி உடன்படிக்கைக்கும் அடிகோலியது.

1899ஆம் ஆண்டின் முதல் ஹேக் அமைதி மாநாட்டில் செய்யப்பட்ட முதல் உடன்படிக்கையில், செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தல், மத்தியஸ்தம் ஆகியவை குறித்துப் பல ஏற்பாடுகள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. 1907ஆம் ஆண்டில் அவ்வுடன்பாடு திருத்தியமைக்கப்பட்டபோதிலும், அது, 'வல்லரசுகளுக்குள் பிணக்குகள் ஏற்பட்டால், கூடிய மட்டிலும், சூழ்நிலை அனுமதிக்கும் வரையில், நேசவல்லரசு ஒன்றின் வாக்கையாவது அல்லது மத்தியஸ்தத்தின் மூலமாவது பிணக்கைப் போக்க அவைகள் முயலவேண்டும் என்று அவ்வுடன்படிக்கையைச் செய்த வல்லரசுகள் ஒப்புக்கொண்டதாக வலியுறுத்தியது. 'இவ்வுரிமையை நடைமுறையில் பயன்படுத்தும்போது பிணக்குள்ள கட்சிகள், அச் செயலைத் தமக்கு எதிரான செயலென்று கருதக்கூடாது'. 'பிணக்குள்ள அரசுகளின் எதிரெதிரான உரிமைகளைக் குறித்து இருவரும் உவந்தேற்கும் நேரிய முடிவிற்கு வருதலும், அவைகளிடையே காணப்படும் பகையுணர்ச்சிகளைக் களைந்தெறிதலும் 'மத்தியஸ்தம் செய்வோரின் தலையாயபணி ஆகும்' என்றும் அதில் அறிவிக்கப்பட்டது. மத்தியஸ்தம் செய்பவர் அறிவுரைகள் கூறுவதுடன் நின்றுவிடவேண்டுமென்பதும், அவர் கட்சியினரைக் கட்டாயப்படுத்தக் கூடாதென்பதும், தன்னுடைய ஆலோசனைகளை இரு கட்சிகளில் ஒன்று ஏற்காவிட்டால் மேலும் மத்தியஸ்த முயற்சிக்கு அங்கு இடம் இல்லை என்பதும் தெளிவாக்கப்பட்டன. அவ்வாறே மத்தியஸ்தம்பற்றிய ஒரு திட்டமும் உடன்பாட்டில் சேர்க்கப்பட்டது. அதன்படி தகராறுள்ள அரசுகள் குறிப்பிட்ட இரு மத்தியஸ்தம் செய்யும் வல்லரசுகளிடம் (mediating powers) தங்களுடைய வழக்கைத் தெரியப்படுத்த வேண்டும். பிணக்கைப் போக்குவதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிகளை 30 நாட்களுக்குத் தம் கட்டுப்பாட்டில் மத்தியஸ்தம் செய்யும் வல்லரசுகள் வைத்துக் கொள்ளலாம். (மத்தியஸ்தத்திற்கான இந்தத் திட்டம் பிற்பட்ட காலத்தில் (அமுலாக்கப்படவில்லை).

மத்தியஸ்தம் வெற்றியுடன் முடியுமானல், அதனல் விளையும் பயனைக் குறிப்பதே 'சமரசம்' (conciliation) என்ற சொல், அதாவது, தகராறுள்ள அரசுகளுக்கிடையில் மூன்றும் அரசின் முயற்சியால் உடன்பாடு ஏற்படுவதை இது குறிக்கிறது. சர்வதேசச் சங்க ஒப்பந்தத்தில் (League of Nations Covenant) இந் நடைமுறை இடம்பெற்றது. அதன்படி அச்சங்கத்தின் 'மன்றம்' சமரசம் செய்யும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டது. உறவைத் துண்டிக்கக்கூடிய, ஆனல், நடுவர் தீர்ப்புக்கோ அல்லது நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கோ விடமுடியாத எந்த வழக்கையும் மன்றத் திடம் ஒப்படைப்பதெனச் சங்க ஒப்பந்தத்தின் 15ஆம் விதிப்படி

சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். அவ்விதமே மன்றமும் வழக்குக்குத் தீர்வு காணும் பொறுப்பும், அதிகாரமும் பெற்று விளங்கிற்று. அதன் அறிக்கை (report) வழக்குக்கு உட்பட்ட அரசுகளின் பிரதிநிதிகளாலோ அல்லது மன்றத்தின் உறுப்பினர்களாலோ ஒரே மனதாய் ஏற்றுக்கொள்ளப் பெற்ருல், அவ்வறிக்கையின் பரிந்துரைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் கட்சியுடன் சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் போருக்குப் போகக்கூடாதென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

1939-ல் போர் மூண்டதைத் தவிர்ப்பதற்காக நிலையான இந் நடைமுறைகளைக் கையாளக்கூடியவர் யாருமில்லை. சோவியத் யூனியனுக்கும் பின்லாந்துக்கும் இடையில் பகைமை தோன்றிப் போர் நடக்கும்போது, ஆக்கிரமிப்புக்குப் பலியான பின்லாந்து சர்வதேசச் சங்கத்திடம் முறையிட்டது (appeal). 1939, ஆகஸ்டு 4ஆம் தேதி முதல் செப்டம்பர் 5ஆம் தேதிவரை நிலவிய போர் நெருக்கடியில், ஹேக், ஜெனிவா நடைமுறைகள் அனைத்தும் புறக் கணிக்கப்பட்டன. ஆனுல், வெவ்வேறு அரசாங்கங்கள் தம் செல் வாக்கைப் பயன்படுத்திப் போரைத் தவிர்ப்பதற்கு முன்வந்தன. ஆகஸ்டு 23ஆம் தேதி பெல்ஜிய அரசர் லியப்போல்டு, ஓஸ்லோ அரசின் சார்பில் அமைதிக்காகச் சில முறைகளை வானெலியில் வெளியிட்டார். அதற்கு மறுநாள் போப்பாகிய 12ஆம் பயஸ் சமாதானப் பணிக்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டார். அதே நேரத்தில், விக்டர் இமானுவேல் அரசரை 'இப்போதைய நெருக்கடிக்கு அமைதியான தீர்வு காண்பதற்குரிய வழிகளை வகுக்கு'மாறு ரூஸ்வெல்ட் வேண்டிக்கொண்டார். மேலும், அவர் ஜெர்மானிய சான்சலர் ஹிட்லரையும், போலந்து குடியரசுத் தலைவர் மோசிக் கியையும் 'ஒரு குறிப்பிட்ட காலம்வரை பகைமைச் செயல்களில் ஈடுபட வேண்டா'மென்றும், அமெரிக்கக் குடியரசுகள் ஒன்றை அல்லது நடுநிலைமைக் கொள்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ள ஐரோப்பிய நடுநிலை அரசுகள் ஒன்றைச் சார்ந்த மத்தியஸ்தரின் (moderator) உதவியைக் கொண்டு உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள் மூலமாகவோ அல்லது நடுவர் தீர்ப்பின் மூலமாகவோ அல்லது சமரசத்தாலோ பிணக்குகளுக்குத் தீர்வுகாணும்படியும் கேட்டுக்கொண்டார். அவருடைய இந்தக் கருத்தை வார்சா ஒத்துக் கொண்டது. ஆனுல், வாஷிங்டனிலிருந்து பெர்லினுக்கு வந்த இரண்டாம் வேண்டுகோளுக்குச் (message) செப்டம்பர் முதல் தேதிவரை பதிலில்லை. செப்டம்பர் 1-ல் போலந்தின் போக்கு அமைதியை நிலைநாட்டத் தான் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் குலைத்துவிட்டதென ஹிட்லர் கூறிவிட்டார். அவ்வாறே ஆகஸ்டு 26ஆம் தேதி அன்று கனடாவின்,

தலைமையமைச்சரின் (Prime Minister) வேண்டுகோளும், லியப் போல்டு அரசர் வில்ஹெல்மினு, அரசி ஆகியோரின் செல்வாக்கும் பயன் ஏதும் தராமற்போயின.

போப்பின் இறுதி வேண்டுகோளும் பயனளிக்கவில்லை. ஆகஸ்டு, 31ஆம் தேதி மத்தியஸ்தம் செய்ய முசோலினி முன் வந்தார். போலந்துமீது ஜெர்மனி படையெடுத்த பிற்பாடும், ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டுவிக்க வேண்டுமென்ற இத்தாலியின் வேண்டு கோளை ஜியார் ஜஸ் பேரனெட் ஏற்றுக்கொண்டார். செப்டம்பர் முதல் தேதியன்று பெர்லினுக்கு அனுப்பப்பட்ட பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சுக் குறிப்புகள் வெறும் எச்சரிக்கைகளும், வேண்டுகோள் களும் அடங்கியனவே தவிர, அவை இறுதி எச்சரிக்கைகள் அல்ல. போலிஷ் தலைமையமைச்சர் பெக் இதைக் கண்டு மிகவும் திகைப் படைந்தார். அவர், 'ஆக்கிரமிப்பின் விளைவாகப் போரில் நாம் அகப்பட்டுக்கொண்டு தவிக்கிறோம். இப்போதைய சூழ்நிலையில் மாநாடு கூட்டுவது முக்கியமல்ல. நேச நாடுகள் சேர்ந்து ஆக்கிரமிப்பைக் குலைக்கப் பொதுவான நடவடிக்கை எடுப்பதே தலையாய கடமையாகும்' என்று பதற்றத்துடன் கூறினர். தன் நாட்டிலிருந்து ஜெர்மனி அதன் படைகளை அகற்றுதவரை, தன் நாட்டை இனிமேல் தாக்குவதில்லையென அது உறுதிமொழி அளிக்காதவரை அதனுடன் கலந்து பேச ஹாலிபாக்ஸ் சம்மதிக்க வில்லை. ஹிட்லர் அதற்கு மறுத்தார். போலிஷ் நாட்டிலிருந்து ஜெர்மன் படைகள் வெளியேருதவரை, பிரெஞ்சுக் காபினட்டும் மாநாட்டிற்கு இசைவதில்லையென ஒரு சனிக்கிழமை மாலை போனெட்டிலிருந்து சியானேவிற்குத் தொலைபேசி மூலம் செய்தி வந்தது. அதனால் தன்னால் இனிமேல் எதுவும் செய்யமுடியாதென ரோம் பெர்லினுக்கு அறிவித்தது. நேச நாடுகளின் இறுதி எச்சரிக்கைகளும் போர் அறிக்கைகளும் ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று ஜெர்மனிக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டன. ஒரு வல்லரசை அழித்தே தீரவேண்டுமென்று மற்ெருரு வல்லரசு கச்சை கட்டும்போது, பேச்சு வார்த்தைகளாலோ, மத்தியஸ்தம் மூலமாகவோ அல்லது சமரசப் பேச்சாலோ பிணக்கைப் போக்குவது சாத்தியப்படா தென்பது வெள்ளிடை மலையாகும்.

இனி, வழக்குடையோரை ராசி செய்யும் சுமுகமான சூழ்நிலைக் கட்டத்தைப்பற்றி மீண்டும் பார்ப்போம். உடன்படிக்கை ஏற்பாடு களுக்கு வருவதற்கு முன்னரே, பிணக்கைப் போக்கும் சில முறைகளை அரசுகள் கையாள முற்படுகின்றன. அதாவது, கிட்டத்தட்ட நடுநிலை வழுவா நடுவர் நீதிமன்றங்களுக்குத் தகராறுகள் தெரியப்படுத்தப்படுகின்றன; வழக்குடையோர்

ஆரம்பத்திலேயே தங்களைக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு ஆளாக்க விரும்புவதில்லை. ஆகையால், நடுவர் மன்றங்களினுடைய முடிவை நடுவர் தீர்ப்பு என்றோ, அன்றி வெறும் தீர்ப்பு என்றோ கருதுதற்கில்லை. நடுவர் தீர்ப்பை நோக்கி வரும் இம் முறைகளில், கூறப்பட்ட தீர்ப்பை ஏற்கவோ மறுக்கவோ கட்சிகளுக்கு உரிமையுண்டு. இந் நடைமுறைகளைக் கலப்புக் குழுக்கள் (mixed commissions), ஆய்வுக் குழுக்கள் (commissions of inquiry), சமரசக் குழுக்கள் மூன்று பிரிவாகப் பிரிக்கலாம்.

கலப்புக் குழு என்பது பரிந்துரைகள் செய்வதற்காக வழக்கு உடைய அரசாங்கங்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஓர் அமைப்பு. ஒவ்வொரு கட்சியும் சம எண்ணிக்கையுள்ள தன்னுடைய ஆட்களை இக் குழுவிற்கு அனுப்பிவைக்கிறது. இவ்வேற்பாடு, குழுவின் உறுப்பினர்கள் தமக்குள் ஓர் உடன்பாட்டுக்கு வரவோ, மறுக்கவோ அல்லது திட்டவட்டமான முடிவிற்கு வரவோ அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்துகிறது. கலப்புக் குழுக்களின் உறுப்பினர்கள் வழக்கமாய் நிபுணர்களாகவே இருப்பதால், அவர்கள் வழக்கின் உண்மைகளை நன்கு ஆராய்ந்து, கட்சிகள் இனிது உவந்தேற்கக்கூடிய நேரிய முடிவிற்கு வருவர். ஆய்வுக்குழு என்பது சம எண்ணிக்கையுள்ள உறுப்பினர்களைக் கொண்டிராமல், தகராறில் பொதிந்துள்ள உண்மைகளைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக அதனுடைய உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப் படுவதால், அது கலப்புக் குழுவினின்று வேறுபடுகிறது. மேலும், அதன் முடிவுகள் முற்றிலும் பரிந்துரைகளேயாகும். இவ்விதம் மேற்கொள்ளப்படும் தீர்வு முறையானது, முதன்முதலில் முதல் ஹேக் மாநாடு சர்வதேசத் தகராறுகளுக்கு அமைதியான தீர்வு காண்பதற்காக வரைந்த உடன்பாட்டில் இடம்பெற்றது. அதாவது 'கௌரவம், பொது நலம் ஆகியவற்றோடு தொடர்பில்லாத விஷயங்களைப் பற்றி எழும் கருத்து வேற்றுமைகளிலிருந்து சர்வதேச அளவில் உருவாகும் வேற்றுமைகளுக்கு, அரசியல் பேச்சு வார்த்தையின் மூலமாக ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வரமுடியாத கட்சிகள், கூடியமட்டிலும் சூழ்நிலை அனுமதிக்கும்வரை, நடுநிலை வழுவாத விசாரணை மூலமாகச் செய்திகளை விளக்கி, அதனால் இவ் வேற்றுமைகளுக்கு ஒரு தீர்வு காணக்கூடிய அனைத்து நாட்டு ஆய்வுக்குழு ஒன்றை அமைக்க வேண்டும்' (9ஆம் விதி).

ஆய்வுக் குழு என்பது விசாரணை செய்யும் அதிகாரத்தை உடையது; இரு கட்சிகளின் முறையீட்டையும் அது கேட்கவல்லது; சாட்சிக்காரர்கள் (witnesses) வல்லுநர்கள் (experts) ஆகியோரின் வாக்குமூலங்களையும் அது கேட்கும். வழக்கிலுள்ள உண்மை

களைப்பற்றிய ஓர் அறிக்கையை அது தயார்செய்யும். ஆனால், அறிக்கையை அமலாக்கும் முழு உரிமையைமட்டும் அது சம்பந்தப் பட்ட கட்சிகளுக்கு விட்டு விடும். 1904ஆம் ஆண்டின் டோகர் பாங்கு (Dogger Bank) விவகாரத்தில் இந்த நடைமுறையே கையாளப்பட்டது. அதில் வடகடலில் சென்றுகொண்டிருந்த மீன்பிடிக்கும் பிரிட்டிஷ் கப்பல்களை ரஷ்யச் சேனையொன்று சுட்டது. இதற்கு உடனடியாக லண்டன் ரஷ்யாவிடமிருந்து விளக்கமும் (explanation), நட்ட ஈடும் கொடுக்கும்படி கேட்டது. இரண்டு அரசுகளும் வழக்கிற்கு உட்பட்ட இந் நிகழ்ச்சியை (questions of fact) பிரிட்டிஷ், ரஷ்ய, அமெரிக்க, பிரெஞ்சு கடற்படை அதிகாரிகள் (Naval Officers) நால்வரும், அவர்களால் நியமிக்கப்பட்ட ஓர் உறுப்பினரும் (அவர் ஆஸ்டிரியா-ஹங்கேரிக் கடற்படை அதிகாரி) ஆக ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்டதோர் ஆய்வுக் குழுவிடம் விட்டுவிட இணங்கின. ரஷ்யச் சேனையே தவறு செய்ததென இக்குழு முடிவிற்கு வந்தது. அதன்படி ரஷ்ய அரசாங்கம் 65,000 பவுன்கள் நட்ட ஈடு (indemnity) பிரிட்டனுக்கு அளிக்கநேரிட்டது. 1916-ல் ஒரு டச்சு நீராவிக்கப்பல் ஜெர்மன் கப்பலால் மூழ்கடிக்கப்பட்டபோது, ஜெர்மனியும் நெதர்லாந்தும் இதே நடைமுறையைக் கடைப்பிடித்தொழுகின. இங்கு நியமிக்கப் பட்ட குழு, ஜெர்மன் நீர்மூழ்கிக் கப்பல் (submarine) வைத்த வெடியாலேயே, டச்சுக் கப்பல் மூழ்க நேரிட்டதென்ற முடிவிற்கு வந்தது. அவ்வாறே நட்ட ஈடும் செலுத்தப்பட்டது. ஹேக் உடன்பாட்டில் சொல்லப்பட்டிருக்கும நடைமுறையைக் கையாளுதல் கட்டாயம் என்றும், மற்றும் குழுக்கள் நிரந்தரமாய் நியமிக்கப்படாமல் அவ்வப்போது தோன்றும் ஒவ்வொரு பிணக்கையும் தீர்ப்பதற்காகத் தற்காலிகக் குழுக்களே (ad hoc committees) அமைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டன.

இந்நடைமுறையை நிறுவனமாக்கும் குறிக்கோளுடன் அ. ஐ. நா. தன் வெளிநாட்டுத்துறைத் தலைவர் பிரியான் என்பவரின் மூலம் இதர அரசுகளிடம் நிலையான சமரசப் போர்டுகள் (conciliatory boards) அல்லது குழுக்கள் அமைக்கப்படுதல் வேண்டுமென்பதற்குரிய இருமுக உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகளைச் செய்ய முன்வந்தது. அதனுடைய ஏற்பாட்டின்படி, எல்லாத் தகராறுகளையும் விதிவிலக்கு எதுவும் இல்லாமல் அத்தகைய நிறுவனங்களுக்கே விட்டுவிட வேண்டும்; அந்நிறுவனங்கள் ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கவேண்டும்; வழக்கிற்கு உட்பட்ட கட்சிகளைச் சேர்ந்த நாட்டினர் இருவரும், அக்கட்சி களால் அன்னிய நாட்டினரிலிருந்து நியமிக்கப்பட்ட இருவரும்,

இந்த நால்வரும் இசைந்து தேர்ந்தெடுத்த உறுப்பினர் ஒருவரும் ஆக ஐவர் அதில் இடம்பெற வேண்டும். விவரத்தைத் தயாரித்து அறிக்கை வெளியிடுவதற்காக அவைகளுக்கு ஓராண்டுக் காலம் அளிக்கப்படவேண்டும். அக் காலவரையறைக்குள் பிணக்குள்ள கட்சிகள் பகைமைச் செயலில் ஈடுபடாமலிருக்கவேண்டும். அத்தகைய முப்பது 'பிரியான்' உடன்படிக்கைகளில் இருபத்தொன்று தான் அமலாக்கப்பட்டன, அவற்றுள் ஒன்பது ஐரோப்பிய அரசுகளுடனும், பதினொன்று இலத்தீன் அமெரிக்க அரசுகளுடனும், ஒன்று சீனவுடனும் செய்யப்பட்டன. மொத்தம் பத்தே குழுக்கள் தாம் அமைக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்றேனும் ஒரு தகராறுக்குத் தீர்வுகாணப் பயன்பட்டதென்று சொல்லுவதற்கில்லை. 1933, அக்டோபர் 10ஆம் தேதி ரியோடிஜனீரோ என்ற இடத்தில் கையெழுத்தான சாவேத்திரா லாமாக்கள் அனுக்கிரமிப்பு-சமரசப் போர் மறுப்பு உடன்படிக்கையானது (The Saavedra Lamas Anti-war treaty of Non-aggression and Conciliation) ஐவர் அடங்கிய சமரசக் குழுக்களுக்கு ஏற்பாடு செய்தது. அவ்வைவரில் மூவர் வழக்குடைய அரசுகளின் நாட்டினரைச் சேராதவராயிருக்க வேண்டும். கையொப்பமிட்ட அரசுகள் தங்கள் வழக்குகளை அத்தகைய குழுக்களிடமே விட்டுவிட முன் வந்தன. ஆனல், அவற்றின் அறிக்கைகள் 'இறுதித் தீர்ப்பு என்றே, அன்றி நடுவர் தீர்ப்பு (arbitration award) என்றே கருதப் படமாட்டது'. இம் முறையும் நடைமுறையில் செயலாக்கப்படவில்லை எனலாம்.

3. நடுவர் கடன்

'நடுவர் தீர்ப்பு மன்றத்தின் முன்னர் தன்னுடைய மனக்குறையைச் சொல்லி முறையிடுபவனைச் சட்டத்தை மீறியவனாகக் கருதிக்கொண்டு தாக்க முடியாது.'

—ஸ்பார்ட்டாவின் அரசராகிய ஆர்க்கிடமேஸ்

'மேலே கூறப்பட்ட மாநகரங்களுக்கிடையில் ஏதேனும் பிணக்குகள் ஏற்பட்டு, அவை அவைகளால் போக்க முடியாமல் வளர்ந்துவிட்டால், இறைமையுடைய மதத் தலைவர் (Pontiff) அவ் வழக்குகளைத் தீர்த்து வைப்பார். இரு கட்சிகளில் ஒன்று உடன்படிக்கையை மீறினல், அவ்வாறு குற்றம் இழைக்கும் மாநகரை மதத் தலைவர் மதப்பிரஷ்டம் (ex-communicate) செய்வதை நாம்

ஒப்புக்கொள்கிறோம்'—[வெனீசுக்கும் ஜெனோவாவுக்கும் இடையில் 1235ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட உடன் படிக்கை]

அனைத்து நாட்டுத் தகராறுகளை அமைதியான முறையில் தீர்ப்பதற்காக வரையப்பட்ட ஹேக்கு உடன்பாட்டின் (1907) 37ஆம் விதி நடுவர் தீர்ப்பிற்குப் (arbitration) பின்வருமாறு இலக்கணம் வகுத்தது: 'அரசுகளுக்கிடையில் நிலவும் வழக்குகளை அவைகள் விரும்பும் நீதிபதிகளைக் கொண்டே, சட்டத்தை மதிக்கும் அடிப் படையில் தீர்த்து வைத்தலே அனைத்து நாட்டு நடுவர் தீர்ப்பின் குறிக்கோளாகும். நடுவர் தீர்ப்பை நாடுதல் என்பது அந்தத் தீர்ப்பை இரு கட்சிகளும் உவந்தேற்கும் என்ற உட்பொருளையும் கொண்டிருக்கிறது.'

இவ்விலக்கணத்தின் மூலமாகச் சர்வதேச நடுவர் தீர்ப்பு முறையில் அமைந்துள்ள சிறப்பான, நான்கு முதன்மையான மூலக்கூறுகளை நாம் காணலாம். அவையாவன: (1) அரசு களுக்கிடையிலுள்ள தகராறுகளை அவைகள் தாமாகவே முன் வந்து, அதற்குரிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துத் தீர்த்தல். (2) அவைகள் தாம் தேர்ந்தெடுக்கும் நீதிபதிகளைக் கொண்டே வழக்கு களைத் தீர்த்தல்; (3) சட்டத்திற்கு மதிப்புக் கொடுக்கும் அடிப் படையில் வழக்குகளைத் தீர்த்தல். (4) அத் தீர்ப்பைக் கட்டாய மென அவைகள் ஏற்றுக் கொள்ளுதல். இறுதியாகச் சொல்லப் பட்ட அம்சமே நடுவர் தீர்ப்பை மேலே ஆராயப்பட்ட முறைகளி லிருந்தும் தெளிவாக வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. மேலே கூறப்பட்ட முறைகளில் பரிந்துரைகள் எல்லாம் அறிவுரை களாகவே கருதப்படுகின்றன. அதாவது, அவற்றை விரும்பினால் கட்சிகள் ஏற்கலாம். இல்லாவிட்டால் ஏற்க மறுத்து விடலாம். 'நடுவர் நீதிமன்றத்தின் முன்னிலையில் அதன் ஓர் உறுப்பினரை யாவது, அன்றி ஒரு நடுநிலை அரசையாவது நடுவராகக் (umpire) கொண்டு, சட்டப்பிரகாரம் அளிக்கப்படும் நடுநிலையான தீர்ப்பே' பன்னாட்டு நடுவர் தீர்ப்பு எனப்படுவது என்று எழுதுகிறார் சி. சி. ஹைடு.[1] நீதிபதிகளைப் பொறுக்கி எடுக்கும் முறையைத் தவிர மற்றப்படி நடுவர் தீர்ப்பும் நீதிமன்றத் தீர்ப்பும் ஒன்றே என்பது நமக்குத் தெரிய வருகிறது.

மத்தியஸ்தம் என்பது சர்வதேசத் தகராறுகளைத் தீர்க்கும் மிகப் பழைமையான முறையாகும். என்றாலும், 1500 ஆம் ஆண்டுக்கும்

1 "குறிப்பாக அ. ஐ. நா, புரிந்துகொண்டு கையாண்ட அனைத்து நாட்டுச் சட்டம்" வால்யூம் 2. பக்கம் 111-112,

1800ஆம் ஆண்டுக்கும் இடையில் 17ஆம் நூற்றுண்டில் கிராம்வெல் செய்த ஆங்கிலேய நடுவர் தீர்ப்பு உடன்படிக்கைகளைத் தவிர மற்றப்படி இம் முறையானது வேறுபாடுகளைச் சரிக்கட்டும் வழி என்ற முறையில் வழக்கொழிந்துபோயிற்றெனலாம். 1794ஆம் ஆண்டின் ஜே உடன்படிக்கையில்தான் இப்பழக்கம் மீண்டும் கையாளப்பட்டது. மிசிசிப்பி நதி உற்பத்தித் தலத்தை அறுதியிட்டுக்கூறவும், செயின்ட் குரோக்ஸ் நதி எல்லையை வரையறுக்கவும், புரட்சிக்கு முன்னர் இருந்த வர்த்தகக் கடன்களைப் பறிமுதல் செய்ததற்காகப் பிரிட்டிஷ் குடிகளுக்குச் சேரவேண்டிய தொகையை இவ்வளவுதான் என்று நிர்ணயிக்கவும், அமெரிக்கக் கப்பல்களைப் பிரிட்டிஷ் கப்பல்கள் பிடித்ததாலும், பிரிட்டிஷ் வர்த்தகர்களை அமெரிக்கத் துறைமுகங்களில் இருந்த பிரெஞ்சுக் கடற்கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் கொள்ளையடித்ததாலும் ஒருவருக்கொருவர் அளிக்கவேண்டிய நஷ்ட ஈட்டைப் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வரவும்-ஆக இந்த நோக்கங்களுக்காக மொத்தம் நான்கு குழுக்களை அமைப்பதற்கு இவ்வுடன்படிக்கை வகைசெய்தது. இவற்றுள் முதல் குழுவைத் தவிர மற்ற மூன்றையும் சரியான நடுவர் தீர்ப்பு நீதிமன்றங்களாக நாம் கருதலாம். முதலாவதை ஓர் ஆய்வுக் குழுவென்று கருதுதலே பொருந்தும். முதற் குழு எதிர்பார்த்த குறிக்கோளை எய்தவில்லை. இரண்டாவது இரு கட்சிகளுக்கும் மன நிறைவு அளிக்கக் கூடிய முறையில் எல்லையைப் பின்னர் சிறிது சரிக்கட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, செயின்ட் குரோக்ஸ் நதியின் எல்லையை வரையறுத்தது. மூன்றுவது குழு ஒரு தீர்ப்பைக் குறித்து உடன்பாட்டிற்கு வர முடியாது போயிற்று. ஆனல், 1802ஆம் ஆண்டு செய்யப்பட்ட உடன்பாட்டின்படி தனக்குச் சேரவேண்டிய தொகைக்கு 26,64,000 டாலர்களைப் பெற்றுக்கொள்ளப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இசைந்தது. நான்காவது குழு அமெரிக்க உரிமைவாதிகட்கு (claimants) 1,16,50,000 டாலர்களும், பிரிட்டிஷ் உரிமைவாதிகட்கு 1,43,428 டாலர்களும் அளிப்பதற்கு வழி செய்தது. 1794-க்கும் 1900-க்கும் இடையில் கிட்டத்தட்ட நானூற்றுக்குக் குறையாத சர்வதேச நடுவர் தீர்ப்புகள் இருந்தன. நம்முடைய நூற்றுண்டில் அதற்கும் அதிகமாக இருப்பதை நாம் காணலாம்.

சுருக்கமாயும் தெளிவாயும் சொல்லப் புகுந்தால், நடுவர் தீர்ப்பு என்பது இணக்கம் (compromise) எனப்படும் இருமுக உடன்படிக்கையை முதலில் செய்து முடித்தலையும், அதன் பின்னர் நடுவர் நீதிமன்றத்தை அமைத்து அதன் தீர்ப்பைக் கட்சிகள் ஏற்று நடத்தலையும் குறிக்கிறது. இரு கட்சியினரும் செய்யும் இணக்க உடன்பாட்டில் (treaty known as compromise) வழக்குடைக் கட்சிகள்

நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடவேண்டிய வினுக்களைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடும். நடுவரின் பெயர்களை அன்றி, அவர்களைப் பொறுக்கி எடுக்கும் முறையையும் அவை குறிப்பிடும். நடைமுறை விதிகளையும், கையாள வேண்டிய சட்டநெறிகளையும் வரையும் என்ருலும், நடுவர் நடைமுறையின் (arbitral procedure) பொது விதிகள் படிப்படியாக வளர்ந்து விட்டதால், ஒரு குறிப்பிட்ட நடுவர் நீதிமன்றம் எங்ஙனம் செயல்படவேண்டுமென்பது குறித்து மிக நுணுக்கமான விவரங்களை இணக்க உடன்படிக்கையில் தெளிவாகக் குறிப்பிடவேண்டிய அவசியமில்லாது போய்விட்டது எனலாம். மூன்ரும் அரசின் மன்னரைப்போன்ற நடுவர் ஒருவரின் தீர்ப்புக்கு ஒரு வழக்கை ஒப்படைக்காவிட்டால், ஒவ்வொரு வழக்குடை அரசின் ஒன்று அல்லது இரண்டு பிரதிநிதிகளுடன் வெளி அரசுகளின் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்டதொரு நடுவர் நீதிமன்றம் நியமிக்கப்படும். வெளி அரசாங்கத்திலிருந்து வருவோர்களின் பெயர்கள் இணக்க உடன்பாட்டில் குறிப்பிடப்படும்; அன்றி, நடுவர் நீதிமன்றத்தின் இதர உறுப்பினர்களால் அவர்கள் பொறுக்கப்படுவர். வழக்கமாக வெளியிலிருந்து வருபவர்களில் ஒருவரே நடுவராய்ப் பணியாற்றுவார். ஒற்றைப்படை எண்ணிக்கை (odd number) உள்ள உறுப்பினர்களைக் கொண்ட நடுவர் நீதிமன்றம் குறிப்பிட்ட இடத்தில் கூடி இரு கட்சிகளின் முறையீட்டையும் கேட்கும். ஒவ்வொரு கட்சியும் வழக்குரைஞர்கள் மூலம் தனது வழக்கை எடுத்து வாதிக்கும்; அவர்கள் தங்களுடைய குறிப்புகளை வழக்குகளாகவும் (cases), எதிர் வழக்குகளாகவும் அளிப்பர். எழுதப் பெற்ற வாதங்கள் (arguments) பரிமாறிக்கொள்ளப்படும். அதன் பின்னர் வாய்மொழி வாதம் (oral pleading) நடைபெறும். சாட்சிகள் அழைக்கப்படுவர்; சான்று நடுவர் குழுவுக்கு இங்கு அவசியமே இல்லை. பெரும்பான்மை வாக்கு (majority vote) மூலம் நடுவர் நீதிமன்றம் முடிவுக்கு வரும். அந்தத் தீர்ப்பும், அதை மேற்கொள்ள வேண்டிய காரணங்களும் எழுத்துமூலம் வழக்குடையோர்க்கு அறிவிக்கப்படும். நடுவர் நீதிமன்றத்தின் சிறுபான்மை உறுப்பினர்கள் தங்கள் கருத்தைத் தெரியப்படுத்தலாம். ஆனல், அவை நடைமுறையில் செயலாக்கப்படாவென்பது திண்ணம்.

நடுவர் தீர்ப்புப் பிணக்குடைக் கட்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் தன்மைஉடையது. தீர்ப்பு அளிக்குங்காலை கண்டுபிடிக்கப்படாமல் பின்னர் மிக முக்கியமான புதிய உண்மைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் அதை முன்னிட்டுத் தீர்ப்பை மறு ஆய்வு செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளும் உரிமை அரசுகளுக்கு உண்டு என்பதும் சில வேளைகளில் இணக்க உடன்பாட்டில் தெளிவாக வரையப்படுகிறது.

இதுவன்றி, நடுவர் தீர்ப்புகள் வேறு சில காரணங்களுக்காகவும் ஏற்கப்படாமல் மறுக்கப்படலாம். இணக்க உடன்பாட்டில் நடுவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் அதிகாரத்தை அவர்கள் மீறினால், அவர்களின் தீர்ப்பு வழக்குடையோரைக் கட்டுப் படுத்தாது. மெயினுக்கும் கியூபெக்கிற்கும் இடையேயுள்ளதும், அமெரிக்கக் கனடிய எல்லையாக 1783 ஆம் ஆண்டு உடன்படிக் கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததுமான 'நிலம்' குறித்து எழுந்த பிணக்கை 1827-ல் அ. ஐ. நாடும் பிரிட்டனும் நெதர்லாந்து மன்னரின் தீர்ப்புக்கு விட்டன. அவர் இருபுற முன்னிலங்களுக்கும் இடையிலுள்ள பள்ளத்தாக்கின் வழியே ஓர் இணக்கக் கோட்டைக் (compromise line) வரைந்து, அதையே எல்லையாகக் கருத வேண்டுமெனத் தீர்ப்பளித்தார். கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரத்தை அவர் மீறிவிட்டதாகக் கருதி, இரு கட்சிகளும் அவருடைய தீர்ப்பை ஏற்க மறுத்துவிட்டன. நடுவர் தீர்ப்புக்கு ஒரு வழக்கு வரும்போது, மோசடி, கைக்கூலி அல்லது அடக்குமுறை இவற்றில் நடுவர் ஈடு பட்டிருந்து, பின்னல் அது தெரியவந்தாலும், அவருடைய தீர்ப்பு மதிக்கப்படாது போய்விடும். ஆனல், அத்தகைய எடுத்துக் காட்டுகள் பலவாக இல்லை. பொதுவாக நடுவர் தீர்ப்புகளைப் பிணக்குடைக் கட்சிகள் உவந்தேற்று அதன்படி செயலாற்றவே முனைகின்றன. ஏனெனில், நடுவர் நீதிமன்றம் கூறும் எந்தத் தீர்ப்பையும் ஒப்புக்கொள்ள முன்வராமல் அரசுகள் தங்கள் பிணக்குகளை நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடுவதில்லை.

ஒரு குறிப்பிட்ட வழக்கை ஒரு குறிப்பிட்ட நடுவர் நீதிமன்றத் திடம் ஒப்படைப்பதற்காகத் தாற்காலிக உடன்படிக்கைகளில் (ad hoc agreements) வகை செய்ததன் பின்னர், வழக்குகளை நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட்டுவிடுவதற்காக மற்றவகையான உடன் படிக்கையிலும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இதுவே நடுவர் தீர்ப்புமுறை வளர்ச்சியில் அடுத்து மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி யாகும். அன்றியும், அரசுகள் பொதுவான நடுவர் தீர்ப்புக்கு உட்படுத்தும் உடன்படிக்கைகளைச் (general arbitration treaties) செய்து கொள்ளவும் தீவிரமாய் முயன்றுவந்தன. உடன்படிக்கை யில் கையெழுத்திடும் நாடுகளுக்கிடையில் வருங்காலத்தில் உண்டாகக்கூடிய ஒருகுறிப்பிட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த தகராறு கள் அனைத்தும் நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட்டுவிடப்படவேண்டு மென்றும் அரசுகள் ஒப்புக்கொண்டன. அத்தகைய உடன்படிக் கைகள் 'கட்டாய' அல்லது 'கடமையான' நடுவர் தீர்ப்புக்கு (compulsory or obligatory arbitration) இடமளிக்கின்றன. குறிப் பிட்ட வகையைச் சேர்ந்த வழக்குகளை வருங்காலத்தில் நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட்டுவிட அரசுகள் தாமாகவே முன்வந்து உறுதிமொழி

பகர்வதால் 'கட்டாயம்', 'கடமை' என்ற இவ்வடைமொழிகள் பெரும்பாலும் சரியான பொருளை உணர்த்துவதில்லை. அவைகளில் பெரும்பாலும் விரிவான விதிவிலக்குகள் இடம்பெறுவதால், குறிப் பிட்ட எந்த ஒரு தகராறிலும் கட்சிகளுக்கு முழுச் செயலுரிமை (freedom of action) உண்டு என்பதில் ஐயமில்லை. 1903, அக்டோபர் 4ஆம் தேதியன்று செய்யப்பட்ட ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு உடன்படிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு 1914-க்கு முன்னர் செய்யப்பட்ட அநேக நடுவர் தீர்ப்பு உடன்படிக்கைகளில் 'நாட்டு மதிப்பு, சுதந்திரம், முக்கிய நலன்கள் அல்லது மூன்றும் கட்சிகளின் நலன்கள்' ஆகிய இவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகள் நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடலாகாதெனக் குறிப்பிடப்பட்டன. கட்சிகளின் தகுதி எதுவாயிருப்பினும், எந்தத் தகராறையும் நடுவர் தீர்ப்புக்கே விட்டுவிடுவதற்கு 1917க்கு முன் செய்யப்பட்ட 36 இருமுக உடன் படிக்கைகள் இடமளித்தன. இவற்றுள் முதலாவது அர்ஜென் டைனுவிற்கும் சில்லிக்கும் இடையில் 1902, மே 28ஆம் தேதி அன்று ஏற்பட்ட உடன்படிக்கையாகும். பத்தொன்பது இதர உடன்படிக்கைகள் அரசியலமைப்புக் குறித்த சிக்கல்களைத் தவிர மற்ற எந்தப் பிணக்கையும் நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட்டுவிட வகை செய்தன. ஆனால், வல்லரசுகள் இரண்டுக்கும் இடையில்தான் இவ்வகைப் பொது உடன்படிக்கை எதுவும் ஏற்படவில்லை. பொதுக் கட்டாய நடுவர் தீர்ப்புத் திட்டங்களுக்கு (projects) 1899-லும், 1907-லும் கூடிய முதல் இரண்டு ஹேக் மாநாடுகளில் ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. அனைத்து நாட்டுச் சிக்கல்களை அமைதி யாகத் தீர்ப்பதற்காக வரையப்பெற்ற ஹேக் உடன்பாடு கூடச் 'சூழ்நிலை அனுமதிக்கும்வரைதான்' பிணக்குகளை நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடுமாறு கட்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தியது (1907, அக்டோபர் 18ஆம் தேதி பட்டாங்கின் 38ஆம் விதி).

நடுவர் தீர்ப்பு முறையை ஆதரிக்கும் சீரிய பணியில் அமெரிக்கா முன்னணியில் நின்றபோதிலும், அமெரிக்க நடைமுறை மற்ற வல்லரசுகளிலும் பின்தங்கி இருப்பது கண்கூடாகும். இதற்கு ஒரு புறம் அடுத்தடுத்து வரும் ஆட்சிகளின் வெவ்வேறான கொள்கை களும், முரணான போக்கும், மற்றொருபுறம் அமெரிக்க மேல்சபை யின் (Senate) எதிர்ப்புந்தான் காரணம். அமெரிக்க அரசாங்கம், குறிப்பாக பிரிட்டனுடன் தற்காலிக இணக்க ஒப்பந்தங்களைச் செய்து (ad hoc compromise agreements), அவற்றின்மூலம் எண்ணற்ற பிணக்குகளுக்கு நடுவர் தீர்ப்பு அளிக்க வகை செய்திருக்கிறது. அவ்வாறே எண்ணற்ற இதர உடன்படிக்கை களில் நடுவர் தீர்ப்பைப்பற்றிய உட்பிரிவுகள் இணைக்கப்பட்ட போதிலும், அவற்றால் உண்டாகும் வாய்ப்பினை அது பயன்

படுத்துவதில்லை. 'கட்டாய' நடுவர் தீர்ப்புக்கு இடமளிக்கும் பொது உடன்படிக்கைகளைப் பொறுத்தவரை அநேக இடையூறுகள் ஏற்படுவதால், அ. ஐ. நா. நெடுங்காலமாக இத்தகைய நடுவர் தீர்ப்புக்குச் செய்யப்படும் முயற்சிகளில் பின் தங்கியே சென்றுகொண்டிருக்கிறது. வெனிசூலாவுடன் தனக்கிருந்த எல்லைத் தகராறு (boundary dispute) 1896-ல் நடுவர் தீர்ப்பால் வெற்றியுடன் தீர்க்கப்படவே, கட்டாய நடுவர் தீர்ப்புக்கு வகை செய்யும் பொதுவான உடன்படிக்கையொன்றைச் செய்து கொள்ளும் நோக்கத்தைப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் வாஷிங்டனுக்குத் தெரிவித்தது. அப்போது வெளிநாட்டுத்துறைத் தலைவரான ஓல்னி, நடுவர் தீர்ப்பு 'தானுகவே' ஏற்படவேண்டுமென்ற கொள்கையுடையவராயிருந்தபோதிலும், அவர் சாலிஸ்பரி பிரபுவைவிட இவ்விஷயத்தில் சிரத்தை காட்டினுர். 1897 ஜனவரி முதல்தேதி அன்று செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கையில் அவர்களின் நோக்கம் நிறைவேறிற்று, என்ருலும், அமெரிக்க மேல்சபை அதை ஏற்க மறுத்துவிட்டது. அதன் பின்னர் அ. ஐ. நா. சட்டப் பிணக்குகளைக் கட்டாய நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட வகைசெய்யும் எண்ணற்ற பொது உடன்படிக்கைகளைச் செய்து கொண்டது. அதன்படி நாட்டு மதிப்பு, சுதந்திரம், முக்கிய நலன்கள் அல்லது மூன்ரும் அரசின் நலன்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட தகராறுகள் ஆகியவை நீங்கலாக மற்றச் சட்டப் பிணக்குகளெல்லாம் ஹேக்கிலுள்ள நிரந்தர நடுவர் தீர்ப்பு நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டியதாயிற்று. இவ்விதமான மற்ற உடன்படிக்கைகள் அனைத்தையும் போலவே இதிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட தகராறை நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட இணங்குதல் பொது உடன்படிக்கையின் ஷரத்துகளின் கீழ் ஓர் ஆட்சி ஒப்பந்தம் (administrative agreement) ஆகுமேயொழிய, அது ஒப்புதலைப் பெறவேண்டிய உடன்படிக்கையாகாதென குறிப்பிடப்பட்டது. ஆனுல், அதற்கும் சம்மதிக்காத மேல்சபை, நடுவர் தீர்ப்பு ஆரம்பிக்குமுன் 'ஒவ்வோர் இணக்கமும் ஓர் உடன்படிக்கையாக' மாறுவதற்குத் தனது வெளிப்படையான ஒப்புதல் இருக்க வேண்டுமெனப் பிடிவாதம் செய்தது. மேல்சபை 'விதண்டாவாதம்' பேசுகிறதென்றும், அதன் சொற்படி நடந்தால் உடன்படிக்கைகள் பயனற்றவையாக விளங்குமென்றும் குடியரசுத் தலைவர் ரூஸ்வெல்ட் வாதாடினுர். எனவே, முழுத் திட்டமும் கைவிடப்பட்டது.

1908ஆம் ஆண்டு அ. ஐ. நாட்டின் வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவர் ரூட் என்பவர் உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகளுக்குப் புத்துயிரளித்து மேல்சபையின் கோரிக்கைகட்கு ஏற்பச் சுமார் 25 உடன்படிக்கைகளைச் செய்து முடித்தார். எனினும், ஜான் பாசெட்மூர்

என்பவர் சுட்டிக்காட்டியபடி, மேற்படி உடன்படிக்கைகள் அனைத்தும் பிற்போக்கானவை என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில், 1908-க்கு முன் அன்னிய அரசாங்கத்துடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்யாமலேயே பண உரிமை பற்றிய வாதங்கள் நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடப்பட்டன. ஆனால், இப்புதிய ஏற்பாட்டின்படி ஒவ்வொரு நடுவர் தீர்ப்புக்கும் ஒவ்வொரு உடன்படிக்கை செய்ய வேண்டியதாயிற்று.[1]

சுதந்திரம், நாட்டு மதிப்பு, முக்கிய நலன்கள் போன்ற விதி விலக்குகளும், ஒவ்வொரு புதிய நடுவர் தீர்ப்புக்கும் ஒரு புதிய உடன்படிக்கை என்ற முறையும் சேரச் செய்யப்பட்ட புதிய உடன்படிக்கைகளனைத்தும் பொருளற்றுப்போயின. 1911-12-ல் குடியரசுத் தலைவர் டாஃப்டும், வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவர் நாக்சும் சேர்ந்து மற்றொரு வகையான பொது நடுவர் தீர்ப்பு உடன்படிக்கைகளைச் செய்தனர். முக்கிய நலன்கள், நாட்டு மதிப்பு என்ற விதிவிலக்குகளைக் கைவிட்டுவிட்டு 'சட்ட நியாய நெறிகள் (equity) மூலமாக முடிபுக்கு வரத்தக்கதும், நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கு விடக்கூடியதும்' கட்சிகளின் தகராறு 'நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கத் தக்கதா (justiciable) இல்லையா என்பதை நிர்ணயிக்கக் கூடியதுமான ஒரு கூட்டு உயர் ஆய்வுக்குழுவை (joint high commission of inquiry) இவ்வுடன்படிக்கைகள் அமைக்க இருவரும் வகைசெய்தனர். இவ்வேற்பாட்டை மறுத்த மேல்சபை அதை உதறித் தள்ளிவிட்டுப் புதிய திட்டங்களைப் புகுத்தி அநேக வழக்குகளை நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடுவதைத் தடைசெய்தது. அதன் முயற்சி பலிக்காது போகவே குடியரசுத் தலைவர் டாஃப்ட், 'அவைகளின் (உடன்படிக்கைகள்) தந்தையே அவற்றை ஏற்கவில்லை' எனக் கூறினார். இதனால் அவருக்கும் மேல் சபைக்கும் வெளிப்படையாக மனக்கசப்பு ஏற்படவே, அவர் முழுத் திட்டத்தையும் கைவிட்டார்.

வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட அ. ஐ. நாட்டின் நடுவர் தீர்ப்பு உடன்படிக்கைகளின் பெரும் பகுதி பிரான்சுடன் 1928-ல் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கையை அடிப்படையாக வைத்தே செய்யப்பட்டன. அவைகள் நாட்டு மதிப்பு, முக்கிய நலன்கள் முதலிய விதிவிலக்குகளை ஒதுக்கிவிட்டுக் கட்சிகளின் உள்நாட்டு அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட விவகாரங்களினின்றும் தோன்றும் வழக்குகள், மூன்றும் கட்சியின் நலன்களைப்

1 அவருடைய 'அமெரிக்க அரசியல் தந்திர நெறிகள்' (பக்கம்-331) என்ற நூலையும், 'சர்வதேசச் சட்டமும் சில நடப்பு மாயைகளும்' (பக்கம்-86) என்ற நூலையும் பார்க்க.

பாதிக்கும் வழக்குகள், 'மன்ரூ கொள்கை' என விளங்கும் உள்நாட்டுச் சிக்கல்களில் அ. ஐ. நா. பின்பற்றிவரும் மரபுக் கொள்கையைச் சார்ந்த அல்லது அதைப்பற்றிய சிக்கல்கள் அல்லது சர்வதேசச் சங்க ஒப்பந்தத்தின் கீழ்ச் செயலாற்றவேண்டிய கடப்பாடுகளையொட்டிய சிக்கல்கள் ஆகியவற்றை விதிவிலக்குப் பட்டியலில் சேர்த்தன. மேலும், ஒவ்வோர் இணக்கமும் ஒரு தனி உடன்படிக்கையாக மாறுவதற்கு அதை மேல்சபையிடம் ஒப்படைக்கவேண்டியதாயிற்று. போருக்குமுன் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கைகளின் விதிவிலக்குகளைப் போன்றே இவையும் நெகிழும் தன்மையுடையனவாய் விளங்கின. அநேக பிற அரசுகள் சில வகையான தகராறுகளை நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட்டுவிட முன்வந்து உறுதி பூண்டு நடுவர் தீர்ப்பு உடன்படிக்கைகளைச் செய்து வருகையில், அ ஐ. நா. மட்டும் அதனுடைய பொது நடுவர் தீர்ப்பு உடன்படிக்கைகள் வெறும் ஏட்டளவில் விளங்கக்கூடிய அளவிற்கு அதன் செயலுரிமையை ஒதுக்கி வைத்துக்கொண்டு வருகிறது.

நடுவர் தீர்ப்பு முறைக்கு ஒரு நிறுவன அமைப்பு அல்லது வடிவம் கொடுப்பதற்காக இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட மிக முக்கியமான ஏற்பாடுதான் 1899-ல் கூடிய முதலாம் ஹேக் மாநாடு நிறுவிய நிரந்தர நடுவர் தீர்ப்பு நீதிமன்றம் (Permanent Court of Arbitration) எனலாம். இதை 'நிரந்தரமானது' என்றோ, 'நீதிமன்றம்' என்றோ சொல்வதற்கில்லை. ஏனெனில், அதன் உறுப்பினர்கள் ஹேக்கிலே தங்கி, அங்கே பணியாற்ற வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை. அன்றியும், அவர்கள் அனைவரும் கூடி ஒரு நீதிமன்றத்தையும் அமைப்பதில்லை. அதை நிறுவியபோது நடுவர் தீர்ப்புமுறை, நீதிமன்றத் தீர்ப்பு ஆகியவற்றைப்பற்றித் தெளிவான கருத்து இல்லாமலிருந்ததனால்தான் அதற்கு இப் பெயரிடப்பட்டது. அனைத்துநாட்டுத் தகராறுகளை அமைதியாகத் தீர்க்கும் நோக்குடன் வரையப்பட்ட உடன்பாட்டில் பெரும்பாலான அரசுகள் கையொப்பமிட்டு அதனை ஏற்றுக்கொண்டதால்தான் மேற்படி நீதிமன்றம் நிறுவப்பட்டது. இப் பன்முக உடன்பாட்டில் கையொப்பமிட்ட ஒவ்வொரு வல்லரசும் 'சர்வதேசச் சட்டத்தில் புலமை பெற்று, நல்லொழுக்கத்தின் உறைவிடமாய் விளங்கி, நடுவர் கடமைகளை ஏற்க முன்வரும் நான்கு பேர்களை' இந் நீதிமன்ற உறுப்பினர்களாய்த் தேர்ந்தெடுத்து, அன்னாரின் பெயர்களை அனுப்புமாறு செய்தது. அங்ஙனம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நடுவர் பட்டியல் ஒன்று ஹேக்கிலுள்ள 'நீதிமன்றத்தின்' அனைத்துநாட்டுப் பணிமனையில் (International Bureau) வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேண்டியபோது குறிப்பிட்ட பிணக்குகளைத் தீர்ப்பதற்கு

அரசுகள் அந்த நடுவர் பட்டியலில் (panel) இருந்து நடுவர்களைப் பொறுக்கியெடுத்து நடுவர் நீதிமன்றங்களை அமைக்கின்றன. ஒவ்வொரு புதிய வழக்கிற்கும் அதற்கு உட்பட்ட கட்சிகளின் இணக்கத்தால் புதிய நடுவர் நீதிமன்றம் அமைக்கப்படுகிறது. எனவே, ஆள்ப் (நடுவர்) பட்டியல் தான் இங்கு நிலையாய்—நிரந் தரமாய் விளங்குகிறது எனலாம். இந் நடைமுறையைக் கையாளு வது முற்றிலும் கட்சிகளின் விருப்பத்தையே பொறுத்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு கட்சியும் நியமிக்கும் நடுவர் இருவரில் 'ஒரே ஒருவர் தான் அதன் நாட்டினராய் இருக்கலாம்; அல்லது நிரந்தர நடுவர் நீதிமன்றத்திலுள்ள அதன் உறுப்பினர்களால் பொறுக்கப்பட்ட வராய் இருக்கலாம்' என்று 1907-ல் கூடிய இரண்டாம் ஹேக் மாநாடு முடிவு செய்தது. இப் பழக்கம் ஒவ்வொரு நடுவர் நீதி மன்றத்திலும் நடுநிலை உறுபினர்கள் பெரும்பான்மையாக இருக்க வழி செய்தது.

ஒரு நடுவர் பட்டியலையும், ஒரு செயலாளர் அலுவலகத்தையும் (Secretariat) தவிர இந் நிறுவனத்தில் வேறெதுவுமில்லை. நடை முறைப் பயனைவிட அதிகமாகவே அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக் கப்பட்டு வந்ததென்பதில் ஐயமில்லை. எனினும், அது நடுவர் தீர்ப்பில் பொதுவாக சிரத்தை காட்டியே வந்ததென்பது யாரும் மறுக்க முடியாத உண்மை. அதனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட அநேக வழக்குகளைக் கட்சிகள் மன நிறைவு எய்தும்படி தீர்த்து வைத்த பெருமை அதையே சாரும்; மிகச் சிறிய வேலையே என்றாலும், அதை இனிது உவந்தேற்றுச் செவ்வனே செய்து முடித்த பெருமை அதற்குண்டு-'சமய நிதி' (Pious Funds) சம்பந்த மான வழக்கிற்குத் தீர்வு காண அமெரிக்காவும் மெக்சிகோவும் முதல் நடுவர் நீதிமன்றத்தை 1903-ல் நிறுவின. இந்த ஆண்டுக்கும் 1914-க்குமிடையில் உடன்பாட்டில் வரையப்பட்ட நடைமுறைப்படி அது 15 வழக்குகளைத் தீர்த்துவைத்தது. 1922 க்குப் பின்னர் இந் நீதிமன்றம் தீர்த்துவைத்திருக்கக் கூடிய பெரும்பாலான தகராறுகள் உலக நீதிமன்றத்தின் (World Court) தீர்ப்புக்குவிடப்பட்டன. நடுவர் தீர்ப்பு என்பது, கட்சிகளுக் கிடையிலுள்ள பிணக்குகளை அவைகள் மனநிறைவு அடையும் வண்ணம் மூன்றும் கட்சியின் நடுநிலை வழுவாத முடிபால் தீர்த்து வைக்கக்கூடிய மிக சௌகரியமான வழியே அல்லாமல், அது போர்முறைக்கு மாற்றுன முறை (Substitute) ஆகாதென்பதுதான் பல்லாண்டுகளாக நாம் பெற்ற அனுபவம் நமக்குப் புகட்டும் படிப் பினையாகும். அண்மைக் காலத்தில் நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடத்தக்க தகராறுகள் 'நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கு' அதாவது சர்வதேச நடுவர்

நீதிமன்றங்களின் (international judicial tribunal) தீர்ப்புக்குவிடப் படுகின்றன.

'நாட்டின் முக்கிய நலன்களைப் பாதிக்காதவாறு' கட்சிகள் தங்கள் பிணக்குகளை நடுவர்மூலம் தீர்த்துக்கொள்ள ஒப்புக் கொண்டால்தான் நீதிமன்றத் தீர்ப்பைப்போல நடுவர் தீர்ப்பு முறையையும் கையாளலாம் என்பது தெளிவாகின்றது. ஆயின், நடுவர் நீதிமன்ற நடைமுறையில் காணப்படும் (arbitral and judicial procedure) இத் தடையை நினைவில் கொள்ளாமலும், அதற்குரிய முக்கியத்துவம் அளிக்காமலிருப்பதுமே இன்று நிலவி வரும் அநேக ஐயப்பாடுகளுக்கும், தவருன கருத்துகளுக்கும் மூல காரணம் ஆகும். வலிமை, அரசியலின் சூழ்ச்சிமிக்க செயல்களால்கூடத் தங்களுக்குள் பிளவுபடாமலும், தங்கள் தகராறுகளைச் சட்டப்படி 'கட்டாய' நடுவர் தீர்ப்புக்கோ, அன்றி நீதிமன்ற நடுவர் தீர்ப்புக்கோ விட்டுவிட ஒப்புக் கொள்ளுவதுமான அரசுகளுக்குள் பணச் சிக்கல்கள் ஏற் படும்போது சில வேளைகளில் இத்தடையை அங்கும் காணலாம். 1931 பிப்ரவரி 16ஆம் தேதியன்று அ.ஐ. நாடும் சுவிட்சர்லாந்தும் செய்துகொண்ட நடுவர் தீர்ப்பு சமரச உடன்படிக்கையை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். அதன்படி 'ஒப்பந்தம் செய்து கொண்ட கட்சிகளுக்கிடையில் மூளும் ஒவ்வொரு தகராறும், அது எவ்வகையைச் சேர்ந்ததாயிருப்பினும், சாதாரணத் தூதரக நடவடிக்கைகளால் அதற்குத் தீர்வுகாண இயலாவிட்டால் அது நடுவர் தீர்ப்புக்கோ, அன்றி சமரசத்திற்கோ விடப்படவேண்டும் (1ஆம் விதி). அதேநேரத்தில் 'ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட கட்சி கள் ஏதாவது ஒன்றின் உள்நாட்டு அதிகார எல்லைக்குள்ளிருக்கும் எந்த......' (6ஆம் விதி) விவகாரங்களையும் வேறுபாடுகளையும் 'கட்டாய நடுவர் தீர்ப்புக்கு' விடக்கூடாதென்று தெளிவாக்கப் பட்டது. இரண்டாம் உலகப் போரின்போது சாயப்பொருளும், படச்சுருளும் செய்யும் ஒரு கம்பெனியின் (General Aniline and Film Company) 10,00,00,000 டாலர்கள் மதிப்புள்ள அமெரிக்கச் சொத்துகளைப் (assets) பகைவருடன் வாணிபத்தைத் தடை செய்யும் சட்டத்தின்கீழ், ஒரு ஜெர்மன் கூட்டுச்சங்கத்தின் உடைமை அல்லது அதன் பொறுப்பிலுள்ள உடைமை என்று அமெரிக்காவின் அன்னியப்பொருள் காவலர் (Alien Property Custodian) கருதி அதை எடுத்துக்கொண்டார். ஆனல், சட்டப் படி அச்சொத்தில் 90 சதவீதம் ஒரு ஸ்விஸ் கூட்டுச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தது. 1956, ஆகஸ்டு 6ஆம் தேதியன்று அமெரிக்கத் தலைமை நீதிமன்றம் மேற்கூறிய செயலுக்கு எதிரான தீர்ப்பு அளித்த பின்னர். அரசியல் தந்திரமும் ஓர் உடன்பாட்டிற்கு

வகை செய்யத் தவறியதால், ஸ்விஸ் உடைமைக்காரர்களுக்கே அச் சொத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் விவகாரத்தை நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடுமாறு பெர்ன் கேட்டுக்கொண்டது. அது ஒரு வெளிப்படையான அனைத்துநாட்டுச் சிக்கலாய் இருந்தும் அ.ஐ. நாட்டின் 'உள்நாட்டு அதிகார எல்லைக்குள் இருந்தமை யால், மேற்படி வேண்டுகோளை 1957, ஜனவரி 11ஆம் தேதியன்று வாஷிங்டன் ஏற்க மறுத்துவிட்டது.[8]

4. நீதிமன்றங்களின் வேலைகள்

['நாம் கடந்து வந்த இருண்ட ஆண்டுகளினின்றும் ஒளி பிறந்துவிட்டது. சட்டத்திலும் நீதியிலும் அரசு களின் சமத்துவம் எங்கும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. இறைவனால் மனித இனத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட ஒழுங் கையும் அமைதியையும் இப் பாரினில் வாழ்வோர் அனை வரும் துய்க்க வேண்டும். மனிதன் நிறுவிய ஸ்தாபனங் களிலும், மனிதனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையிலும், மக் களுக்கும் மக்களுக்குமிடையிலும் நிலவும் நீதியே உண்மையான சட்டமாகும்.']

—உலக நீதிமன்றத்தின் முதல் தலைவர்,

நீதிபதி பென்ஜமின் டி.சி. லாடர், பிப்ரவரி 15, 1922.

நடுவர் தீர்ப்பும் நீதிமன்றத் தீர்ப்பும் பிணக்குகளுக்குத் தீர்வு காணும் வெவ்வேறான இரு முறைகளாகும்; இவற்றின்படி வழக் குடை அரசுகள் தாமாகவே முன்வந்து வெளியிலுள்ள ஒரு நடுநிலைச் செயலாண்மை (agency)யிடம் தகராறுகளை விட்டு விடுகின்றன. இவ்விரு முறைகளிலும் அளிக்கப்படும் தீர்ப் பையோ, அன்றி முடிபையோ ஏற்றுக்கொள்ளும் விருப்பத்தைக் கட்சிகள் முன்னரே அறிவித்துவிடுகின்றன. ஆனால், நடுவர் தீர்ப்பில், ஹேக் நடைமுறையின்கீழ்க்கூட, தம்பிணக்கைத் தீர்க்கும் பொருட்டு கட்சிகளால் (agency of settlement) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட செயலாண்மை ஒரு தற்காலிக நடுவர் நீதி மன்றமாகவே (ad hoc tribunal) விளங்குகிறது. உண்மையான நீதிமன்றத் தீர்ப்பிலோ, பிணக்கைத் தீர்க்கும் செயலாண்மை கட்சிகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படாமல், அவைகளினின்றும் தனித்த, சுதந்திரமான, நிலையான நீதிமன்றமாய் இருக்கிறது. ஓர் உண்மையான நீதிமன்றம் ஒவ்வொரு வழக்காக ஆராய்ந்து,

[8] விவரங்களுக்கு 'சர்வதேசச் சட்டத்தின் அமெரிக்க வெளியீட்டில், ஜூலை 1957; பக்கம் 517-529 ஹெர்பர்ட் டபுள்யு. பிரிக்ஸ் எழுதிய 'சட்ட ஆட்சியை நோக்கி' என்ற கட்டுரையைப் பார்க்கவும்.

முன்னிகழ்வுகளை அல்லது மேற்சான்றுகளை உருவாக்கிப் படிப் படியாகத் தீர்ப்புவழிச் சட்டத்தை (case law) ஏற்படுத்துகின்றது. ஆனால், நடுவர் நீதிமன்றங்கள் நிலையாக இராததாலும், கூட்ட மாக அமைந்திராததனாலும் (corporate existence) அவ்விதம் நடக்கவியலாது போய்விடுகிறது.

முதலில் ஒரு நீதிமன்றத்தை ஏற்படுத்தி, அதனிடம் வழக்குகளை ஒப்படைக்காமல் தகராறுகட்கு நீதிமன்றத் தீர்வுகாணல் இயலா தென்பது குன்றிடையிட்ட விளக்காகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் அனைத்துநாட்டு நீதிமன்றம் (International judicial tribunal) ஒன்றை நிறுவ, அநேக அரசுகளில் அதிகாரப்பூர்வ மில்லாத எண்ணற்ற திட்டங்கள் (proposals) வகுக்கப்பட்டன. அரசுச்சமத்துவக் கொள்கைப்படி (principle of state equality) எந்த ஒரு உலக நீதிமன்றத்திலும் அரசுகள் அனைத்திற்கும் பிரதி நிதித்துவம் (representation) அளிக்கப்பட வேண்டும். அவ் வாறுயின் அளவில் அது மிகப் பிரமாண்டமானதொரு நீதிமன்ற மாய் அமைந்துவிடும். அத்தகைய நீதிமன்றத்தைக் கனவில் கூட நினைக்க முடியாது. வட்டார நீதிமன்றங்கள், வட்டாரப் பயன்பாடுதான் அளிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அன்றியும், சர்வதேசச் சட்டத்தின் சில ஐயப்பாடான கருத்துகள்பற்றி வெவ் வேறு கொள்கைகள் நிலவிவந்ததால் அவைகளைப்பற்றிய வழக்கு களும் இருந்துவந்தன. ஓர் அனைத்து நாட்டு நீதிமன்றம் அவ சியம் கையாளவேண்டிய சட்ட நெறிகள் யாவை? அந்த நீதி மன்றத்தை ஏற்படுத்திவிட்டால் வழக்குகளை அதன்முன் எங்ஙனம் கொண்டுவருவது? அதன் தீர்ப்புகளைப் புகுத்த அதற்கு வேண்டிய அதிகாரங்கள் யாவை? இவை போன்ற எத்தனையோ சிக்கல்கள் இருந்து வந்தன.

இச் சிக்கல்கள் அனைத்தும் முதல் ஹேக் மாநாட்டில் பயனில் லாது வாதிக்கப்பட்டன. அங்கு நிறுவப்பட்ட நிலையான நடுவர் தீர்ப்பு நீதிமன்றம் பெயரளவில்தான் நீதிமன்றமாய் விளங்கிற் றென்பர். 1907ஆம் ஆண்டில் கூடிய இரண்டாம் ஹேக் மாநாட் டிலும் மிக விரிவாக அவை வாதிக்கப்பட்டபோதிலும் அவை வெற்றியடையாது போயின. 'ஹேக் நடுவர் நீதிமன்றத்தை (Hague tribunal) நீதிபதிகள்மட்டும் கொண்டதொரு நிலையான நடுவர் நீதிமன்றமாக்க வேண்டுமென்றும், அவர்களுக்குத் தக்க ஊதியம் (salary) அளிக்கவேண்டுமென்றும், அவர்களுக்கு வேறு எந்த வேலையும் இருக்கக்கூடாதென்றும், மற்றும் அவர்கள் முழு நேரமும் நீதிப் பொறுப்புணர்வு படைத்தவராய் அனைத்து நாட்டுச் சிக்கல்களுக்கு நீதி முறைகளைக் (judicial methods) கொண்டே

முடிபுகள் காணவேண்டுமென்றும்' அ.ஐ.நா. பிரதிநிதிகளுக்கு எலை ஹூ ரூட் என்பவர் அறிவுறுத்தினார். இத் திட்டத்தை ஆதரித்த பிரிட்டிஷ், ரஷ்யப் பிரதிநிதிகள் அதைப்போன்றதோர் உலக நீதிமன்றத்திற்குத் திட்டம் வகுத்தனர். நிலையான நடுவர் நீதிமன்றத்தை நிறுவுவதற்காக ஒரு திட்டம் வகுக்கப்பட்டது. ஆனால், அந் நீதிமன்றத்தில் எத்தனை நீதிபதிகள் அங்கம் வகிக்க வேண்டும்? மற்றும் அவர்கள் எவ்வாறு பொறுக்கப்பட வேண்டும் என்பன குறித்து எல்லோருக்கும் ஏற்றதொரு நேரிய முடிவிற்கு வர இயலாது போயிற்று. ஏனெனில், பங்குகொண்ட 44 அரசுகட்கும் அந் நீதிமன்றத்தில் 'பிரதிநிதித்துவம்' அளிப்பது இயலாது போய்விட்டது ; மற்றும் வல்லரசுகள் ஆட்டிப் படைக்கக்கூடியதொரு நீதிமன்றத்தை நிறுவச் சிறிய வல்லரசுகள் எள்ளளவேனும் விரும்பவில்லை. எனவே, இத் திட்டமும் இரண்டாம் ஹேக் மாநாட்டில் வாதிக்கப்பட்ட, போர்ப்பொருள் பங்கீடுபற்றிய சர்வதேச நீதிமன்ற (International Prize Court) திட்டத்தைப் போன்றே கைவிடப்பட்டது. இந் நடுவர் தீர்ப்பு நீதிமன்றம் 15 நீதிபதிகளையுடையதாயும், நீதிபதித் தலத்தில் (bench) 8 இடங்கள் வல்லரசுகளின் நிலையான நியமிப்பாளர்களைக் (appointees) கொண்டதாயும், மற்ற இடங்களைச் சிறிய வல்லரசுகள் தங்களுக்குள் முறைவைத்து ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாயும் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. அது போர்ப் பொருள் பங்கீடுபற்றிய தேசீய நீதிமன்றங்களில் (National Prize Courts) இருந்துவருகின்ற மேல் முறையீடுகளைக் கேட்கவும், அரசுகட்கும் தனியாட்களுக்கும் காட்சிக்கு எளியனாய் விளங்கும்படியும் அத் திட்டம் வகுக்கப்பட்டது. அந் நீதிமன்றத்தை நிறுவும் உடன்பாடு 33 அரசுகளால் கையெழுத்திடப்பட்டது. ஆனால், போரில் கவர்ந்த பொருள்பற்றிய சர்வதேசச் சட்டம் குறித்துப் பல சிரமங்கள் ஏற்பட்டன. இக்காரணத்தை முன்னிட்டே பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இத் திட்டத்தையே ஏற்க மறுத்துவிட்டது. 1908-09-ல் கூடிய லண்டன் கடற்படை மாநாடு, போரில் கவர்ந்த பொருள்பற்றிய சட்டத்தைத் தொகுத்து லண்டன் பேரறிக்கையைத் தயாரித்தது. ஆனால், இத் திட்டமும் பிரபுக்கள் சபையால் (House of Lords) மறுக்கப்பட்டு அதன் ஒப்புதலைப் பெருததனால் கைவிடப்பட்டது. எனவே, சர்வதேச நீதிமன்றம் ஒன்றை நிறுவ மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்விரு முயற்சிகளும் தோல்வியடைந்தன ; ஒன்று நீதிபதிகளைப் பொறுக்கி எடுக்கும் முறை குறித்து உடன்பாடேற்படாததனாலும், மற்றொன்று கையாளவேண்டிய சர்வதேசச் சட்டம் குறித்து உடன்பாடேற்படாததனாலும் இரு முயற்சிகளும் பயனற்றுப்போயின.

சிறப்பான சர்வதேச நீதிமன்றம் முதன்முதலில் அ.ஐ. நாட்டாலும் மத்திய அமெரிக்காவின் ஐந்து குடியரசுகளாலும்தான் நிறுவப்பட்டது. வாஷிங்டன் அளித்த ஊக்கத்தினால் 1907ஆம் ஆண்டில் கூடிய மத்திய அமெரிக்க அமைதி மாநாடு நீதிபதிகள் ஐவரைக்கொண்ட மத்திய அமெரிக்க நீதிமன்றத்தை நிறுவிற்று. அந் நீதிமன்றத்துக்கு காஸ்டாரீகா, நிகராகுவா, எல்சால்வடார், ஹாண்டுராஸ், குவாடிமாலா முதலிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு நீதிபதியை அனுப்பிவைத்தன. கையொப்பமிட்ட அரசுகள் நீக்கமற எல்லாச் சிக்கல்களையும் அந் நீதிமன்றத்தின் முடிபுக்கு விட்டுவிட இசைந்தன. எனவே, பிணக்குகளைத் தீர்த்துவைத்தல் அதன் 'கட்டாய'ப் பொறுப்பாகிவிட்டது. தனிப்பட்ட குடிமக்கள் அரசுகளுக்கெதிராய் வழக்குகளை இந் நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைத்து முறை காண இடமிருந்ததால், அ.ஐ. நாட்டின் தலைமை நீதிமன்றத்தின் அதிகார எல்லையைவிட இவ் வியத்தகு சர்வதேசச் செயலாண்மைக்கு அதிகமான அதிகாரமளிக்கப்பட்டிருந்தது. பத்தே ஆண்டுகட்கு இது நிறுவப்பட்டதால், பத்தாண்டுகளும் பயன்மிக்க பணி (service) ஆற்றிவிட்டு விநோதமான சூழ்நிலையில் இது 1917ஆம் ஆண்டு கலைக்கப்பட்டது. 1916-ல் அ. ஐ. நாட்டின் கடற்படையின் ஆதரவினால் நிகராகுவா நாட்டின் பொம்மை அரசாங்கம்-வலியற்ற அரசாங்கம் பிரயான்-சமாரோ உடன்படிக்கையைச் செய்தது; நிகராகுவாவுக்கு எதிராக காஸ்டாரிகாவும் எல்சால்வடாரும் வழக்குத் தொடர்ந்தன. இவ்வுடன்படிக்கையின் மூலமாக அமெரிக்காவிற்கு காஸ்டாரீகாவையும் நிகராகுவாவையும் பிரிக்கும் சான்ஜுவான் நதிவழியே கால்வாய் உரிமைகள் (canal rights) அளிக்கப்பட்டதோடல்லாமல், நிகராகுவா, எல்சால்வடார், ஹாண்டுராஸ் முதலியவற்றின் பசிபிக் கடற்கரைகளைச் சேர்ந்திருக்கும் போன்சிகா வளைகுடாவைத் தன் ஆளுகைக்கு உட்படுத்தும் உரிமையும் அதற்களிக்கப்பட்டது. மேற்படி உடன்படிக்கையால் தங்களுடைய உரிமைகள் பாதிக்கப்பட்ட அரசுகள், தங்களுடைய இசைவின்றி அத்தகைய உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளுவதற்கு நிகராகுவாவிற்குத் தகுதியில்லை எனக் குற்றஞ்சாட்டின. இவ்வழக்கை விசாரித்த நீதிமன்றமும் அவ்வாறே நிகராகுவாவிற்கு எதிராய்த் தீர்ப்பளித்தது. என்றாலும், அறநெறி விடுத்து மறநெறி சென்ற நிகராகுவா வாஷிங்டன் அளித்த ஆதரவினால் நீதிமன்றம் அளித்த இந்தத் தீர்ப்பைப் பொருட்படுத்தவில்லை. நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகளை அதன் உறுப்பினர்களே தங்கள் மனம்போன போக்கில் மீறி நடந்ததால் நீதிமன்றம் ஒன்றை வைத்திருப்பதில் பயன் இல்லையென மற்ற அரசுகள் முடிவுக்கு வந்தன. அதனாலேயே அத்திட்டத்தைப் புதுப்பிக்கவும் அவர்கள் விழையவில்லை.

1919ஆம் ஆண்டுவரை விரிவான அதிகார எல்லையையுடைய நிலையான சர்வதேச நீதிமன்றத்தை நிறுவுதல் இயலாதுபோயிற்று. உலக நீதிமன்றத்தை ஏற்படுத்துதலை அமைதி ஏற்பாட்டின் முக்கியமானதோர் அம்சமாய் வில்சன் கருதினார். கட்சிகள் கொண்டுவரும் எவ்வழக்கையும் கேட்டு அதற்குத் தீர்ப்பளிக்கத் தகுதி வாய்ந்ததும், சர்வதேச மன்றம் (Council) அல்லது அதனுடைய பேரவை (Assembly) விரும்பும்பொழுது அறிவுரைகள் கூறத்தக்கதுமான 'நிலையான சர்வதேச நீதிமன்றம்' ஒன்றை நிறுவுவதற்கான திட்டங்களைத் தீட்டி, சங்கத்தின் உறுப்பினர்களிடம் அளிக்கும் பொறுப்பைச் சர்வதேசச் சங்க ஒப்பந்தப் பத்திரத்தின் (Covenant of the League of Nations) 14ஆம் விதி சங்கத்தின் மன்றத்திடம் ஒப்படைத்தது. 1920-ல் சங்கத்தின் மன்றம் சட்டவல்லுநர் குழு (Commission of the Jurists) ஒன்றை நியமித்தது; அதில் அ. ஐ. நாட்டிற்காக எலை ஹூ ரூட் என்பவர் பணியாற்றினார். அக்குழு தயாரித்த ஒரு 'சட்டம்' அல்லது அரசியலமைப்பு முதலில் சர்வதேசச் சங்க மன்றத்திடம் அளிக்கப் பட்டது. பின்னர் அம்மன்றம் அதைச் சங்கப் பேரவைக்கும், சங்கத்தின் உறுப்பினர்களுக்கும் அளித்தது. உறுப்பு அரசுகளின் இசைவைப் பெற்றதும் அச்சட்டம் செயலாக்கப்பட்டது. நீதிபதிகளின் முதல் பட்டியல் 1921 செப்டம்பர் மாதம் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டது. 1922, பிப்ரவரி 15ஆம் தேதியன்று ஹேக்கில் நீதிபதிகள் அனைவரும் கூடினர். அதற்கு 23 ஆண்டுகட்கு முன்னர் ஆண்ரு கார்நெஜி என்பவரால் ஹேக் நடுவர் நீதிமன்றத்துக்காகக் கட்டப் பட்ட அமைதி அரண்மனையின் நீதிமாளிகையில் (Great Hall of Justice of the Peace Palace) நிலையான சர்வதேச நீதிமன்றத்தின் திறப்பு விழா மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. வில்சனைத் தனது நாட்டிலேயே மதிக்கப்படாத ஒரு தீர்க்கதரிசியாகச் செய்த விதியின் விளையாட்டே, வெகு காலமாக அனைத்து நாட்டு நீதி மன்றத் தீர்ப்பிற்குத் தீவிரமாய்த் திட்டந்தீட்டி வந்த அ. ஐ நாட்டை யும் வெகு சில அரசுகளைப் போன்று இந் நீதிமன்றத்தில் உறுப்பினராய்ச் செய்யவில்லை.[4]

நீதிபதிகளைப் பொறுக்கி எடுக்கும் சிக்கலான கேள்வி நுட்ப மாகத் தீர்க்கப்பட்டது. தொடக்கத்தில் சர்வதேச நீதிமன்றத்தில்

[4] சர்வதேசச் சங்க ஒப்பந்தத்தின் கீழ் எவ்விதக் கட்டுப்பாட்டிற்கும் ஆளாகாமல், சர்வதேசத் தொழிலாளர் நிறுவனத்தில மட்டிலும் (I L O) அ. ஐ. நாட்டை ஓர் உறுப்பினராக ஆக்குவதற்குக் காங்கிரஸின் கூட்டுத் தீர்மானம் (Joint Congressional Resolution) 1934 ஜூன் 19ஆம் தேதியன்று குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரமளித்தது. இதற்கு ஒரு வெளிப்படையான உடன்படிக்கை அவசியமில்லாது போகவே, மூன்றில் ஒரு பங்கு செனேட்டர்கள் (Senators கூடி-

11 நீதிபதிகளுக்கும், 4 துணை நீதிபதிகளுக்குமே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது; ஆனால், 1930-ல் செய்யப்பட்ட திருத்தம் நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கையை 15ஆக உயர்த்தியது; 1936 பிப்ரவரியில் துணை நீதிபதிகளின் அலுவலகங்களையே (posts) எடுத்து விட்டார்கள். அனைவரும் ஒன்பது ஆண்டுகள் பணிபுரிந்தனர். ஹேக்கிலிருந்த நிலையான நடுவர் தீர்ப்பு நீதிமன்றத்தை அமைத்த தேசியக் கூட்டங்கள் அல்லது குழுக்கள் (national groups) அபேட்சகர்களின் (candidates) பெயர்களைக் குறிப்பிட்டன (nominated). ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்கும் அல்லது குழுவுக்கும் 4 அபேட்சகர்களை மட்டுமே பெயர் குறிப்பிடும் உரிமை இருந்தது. அவர்களில் இருவர் தாம் அக்கூட்டத்தினர் நாட்டைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம். அவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டோரின் பெயரை அகர வரிசையில் தயாரித்து, அதைச் சர்வதேசச் சங்கத்தின் தலைமைச் செயலாளர் (Secretary General of the League) மன்றத்திடமும், சபையிடமும் அளித்தார். இவ்வுறுப்புகள் தனித்தனியே வாக்கெடுப்பு நடத்திப் பெரும்பான்மை வாக்குகளின்மூலம் நீதிபதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தன. இவ்விரண்டுக்குமிடையே இவ்வலுவலில் உடன்பாடு ஏற்படாதபொழுது, ஆறு உறுப்பினர்களைக்

அங்கடவடிக்கையைத் தடுக்கவியலாது போயிற்று. 12 ஆண்டுகள் ஒவ்வொரு குடியரசுத் தலைவரும், அரசுச் செயலாளரும், காங்கிரசின் (அமெரிக்கப் பாராளுமன்றம்) இரு சபைகளிலுமுள்ள பெருமளவு பெரும்பான்மையினரும், ஓர் நிலையான அனைத்து நாட்டு நீதி மன்றத்தில் அ. ஐ நாடு உறுப்பினராக வருதலையே விரும்பினர். ஆனால், தனித்து நிற்கும் கொள்கையில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த மேல்சபை உறுப்பினர்களும், அவர்களுக்கு ஆதரவு அளித்துவந்த 'சிகாகோ டிரிபியூன்' என்ற பத்திரிகையும், காலின் என்ற மதகுருவும், மற்றத் தீவிர நாட்டுப்பற்றுடையோரும் உறுப்பினராக்குதற்குரிய உடன்படிக்கைப் பேச்சுகளில் வரையப்படும் முதற் குறிப்புகளில் 1926 ஜனவரியில் ஐந்து 'ஒதுக்கங்களை (reservations) இணைத்தனர். இவற்றுள் ஐந்தாவது 'அ. ஐ. நாடு சிரத்தை காட்டக்கூடிய விஷயங்களைப் பற்றிய எந்த வழக்கையும் அல்லது பிணக்கையும் பற்றி நீதிமன்றத்தின அறிவுரைகளைக் கொடுக்கும்படி கேட்டு, அதற்கு விடுக்கப்படும வேண்டுகோளை நீதிமன்றம் ஏற்கக் கூடாதென்று' தடையிட்டது. இவ்வொதுக்கத்தை விரிவாக விளக்கினால் (proviso) மேற்கூறப்பட்ட அறிவுரைகளுக்கு வேண்டுகோள்கள் விடுத்த சர்வதேசச் சங்க மன்றத்தின் உறுப்பினர்களில் எவருக்குமில்லாத தனி மறுப்பாணை (special veto) அ. ஐ. நாட்டுக்குக் கிடைத்திருக்கும. அமெரிக்காவிற்குச் சமத்துவ நிலை மட்டிலும் அளிக்க வல்ல ஓர் உடன்பாட்டை ஏற்படுத்துவதற்கு எலிஹூ ரூட்டும் மற்றவர்களும் முயற்சி எடுத்தனர். 1929-ல் வகுக்கப்பட்ட 'ரூட் சூத்திரம்' இச் சிக்கலைத் தீர்த்தது. ஒதுக்கக் கொள்கையினர் மட்டும் இச்சிக்கலைத் தீர்க்க விரும்பவேயில்லை. 1935 ஜனவரி 29 ஆம் தேதியன்று மேல்சபையில் நடைபெற்ற வாக்கெடுப்பில் 52 வாக்குகள் மேற்படி திட்டத்தை ஆதரித்தும், 36 வாக்குகள் எதிர்த்தும் இருந்தன. திட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்குத் தேவையான மூன்றில் இரண்டு பங்கு வாக்குகளுக்கு 7 வாக்குகள் குறைவாக இருந்ததால், உடன்படிக்கை செய்தற்குரிய முதற் குறிப்புகள் நிறைவேறாமல் தோற்றுப் போயின. வெற்றி பெற்றோர்க்கு மகிழ்ச்சிப் பெருக்கு உண்டாயிற்று. 'அமெரிக்கா தன் இறைமையைப் பாதுகாப்புடன் பேணி வருவதற்கு எங்கள் நன்றி இறைவனுக்கு உரித்தாகுக'. வாஷிங்டனும் ஜெப்பர்சனும் வகுத்துச்சென்ற பண்டைய நெறிகள் தங்களை அன்னியர் விவகாரத்திலிருந்தும் ஐரோப்பிய வெறுப்பிலிருந்தும் காப்பாற்றுமென ஒரு மில்லியன் ஆட்கள் 2,00,000 தந்திகளின் (telegrams) மூலமாகத் தெரிவித்தது. 'தங்களுடைய உரிமைகளைப் பற்றி விழிப்பாக இருக்கும் அமெரிக்க மக்களுக்கு எங்கள் நன்றி உரித்தாகுக' என்றார் காலின் மதகுரு.

கொண்டதொரு சபை கூட்டப்பட்டது; அதற்கு மன்றமும், சபையும் தலைக்கு மூன்று பேர்களை அனுப்பிவைத்தன. அச்சபை காலி இடத்திற்கு ஒரு பெயரைக் குறிப்பிட்டு அதனதன் உறுப்புகளுக்குத் தெரியப்படுத்தியது. அப்படியும் ஓர் உடன்பாட்டிற்கு அவை வர இயலாவிட்டால், ஏற்கெனவே வாக்களிக்கப் பட்டிருந்த, ஆனால், தேர்ந்தெடுக்கப்படாத அபேட்சகர்களினின்று நீதிபதிகள் பொறுக்கப்பட்டு, அவர்கள் காலி இடத்தை நிரப்பினர். எனவே, இவ்வாறு பெரிய அரசுகளுக்கும், சிறிய அரசுகளுக்கும் சமவுரிமை அளிக்கப்பட்டதால், 1907-ல் உருவான சிக்கல் ஒருவாறு தீர்க்கப் பட்டது. 1921 செப்டம்பரில் நடைபெற்ற முதல் தேர்தலில் (election) 89 அபேட்சகர்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டன. மூன்றுநாட்கள் நடந்த இரகசியத் தேர்தலுக்குப்பின் (balloting), எல்லா இடங்களும் பெரும்பான்மை வாக்குமூலம் நிரப்பப்பட்டன. இரண்டாவது தேர்தலில் (1930), 60 அபேட்சகர்களுடைய பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டன. மன்றமும், சபையும் உடன்பாடு ஏற்படுவதற்கு முன்னமே, நீதிபதிகளுக்காக 11 இரகசிய வாக்கெடுப்புகளும் (ballots), துணை நீதிபதிகளுக்காக 6 இரகசியத் தேர்வுகளும் நடத்தின.[5]

அதிகார எல்லைபற்றிய மிகச் சிக்கலான பிரச்சினையும் இந்த சர்வதேச நீதிமன்றத்தை அமைக்கும்போது விவேகமுடன் தீர்க்கப்பட்டது. இந் நீதிமன்றத்தின் அடிப்படைச் சட்டத்தை வரைந்த சட்ட வல்லுநர் குழு கீழ்க்கண்ட நான்கு வகையான தகராறுகள் நீதிமன்றத்தின் கட்டாயமுறையை அதிகார எல்லைக்குள் இருத்தல் வேண்டும் என்று பரிந்துரை செய்தது. அவையாவன : (1) ஓர் உடன்படிக்கையை விளக்கிப் பொருள் செய்யும்போதும், (2) சர்வதேசச் சட்டத்தைப்பற்றிய எந்தச் சிக்கலும் எழும்போதும், (3) சர்வதேசக் கடமையை மீறிவிட்டதென்று மெய்ப்பிக்கக் கூடிய நிகழ்ச்சி நடந்திருக்கும்போதும், (4) சர்வதேசக் கடமையை

5 இதுபற்றிய சட்டத்தின் 9ஆம் விதிப்படி 'நீதிமன்ற உறுப்பினர்களாய் நியமிக்கப்படுபவர்கள் அவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்படும் அவசியமான கருத்துகளைப் பெற்றிருப்பதுடன், நாகரிகத்தின் முக்கிய முறைகளையும், உலகின் முக்கியச் சட்ட அமைப்புகளையும் நன்கு அறிந்தவர்களாக விளங்கவேண்டுமென்பதை ஒவ்வொரு தேர்தலிலும் தேர்ந்தெடுப்போர் நினைவிலிருத்த வேண்டும்.' இரண்டாம் உலகப் போர் தொடங்கும்போது, அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் மேன்லி ஓ. ஹட்சன் என்பவர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாகப் பணியாற்றிவந்தார். மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த அமெரிக்க அனைத்து நாட்டுச் சட்ட வல்லுநரும், 1947 நவம்பர் 13ஆம் தேதியன்று தம் 86ஆவது வயதில் இறந்தவருமான ஜான் பாசட் மூர் என்பவர் இந் நீதிமன்றத்தின் முதன்மையான நீதிபதிகளுள் ஒருவர். இவான்ஸ் ஹியூஸ் என்பவரும், பிரான்க் பி. கெல்லாகும் இந் நீதிமன்றத்தில் பணியாற்றியவர்கள். மேன்லி ஓ. ஹட்சனின் 'நிலையான அனைத்து நாட்டு நீதிமன்றம்' (1920—1942) என்ற நூலையும், அந் நீதிமன்றத்தின் வேலைகளைப்பற்றி 1923 முதல் ஒவ்வோர் ஆண்டும் 'அனைத்து நாட்டுச் சட்டத்தின் அமெரிக்கப் பத்திரிகையில்' அவர் எழுதிய கட்டுரைகளையும் பார்க்கவும்.

மீறி நடப்பவர் செலுத்தவேண்டிய நஷ்ட ஈடுபற்றிய வழக்கு எழும் போதும், இவ்வழக்குகளைச் சர்வதேச நீதிமன்றம் கட்டாயமாகத் தீர்த்துவைக்க வேண்டும். ஆனால், சங்க ஒப்பந்தத்தின் 14ஆம் விதி, கட்டாய முறைமை அதிகாரம் இல்லாமல், நாடுகளின் விருப்ப முறைமை அதிகாரத்தையுடைய ஒரு நீதிமன்றத்தை மட்டுமே ஏற்படுத்த வகைசெய்திருந்தது. 'இதைச் சங்கத்தின் மன்றமும், சபையும் சுட்டிக்காட்டி மேற்கண்ட ஏற்பாட்டை மறுத்துவிட்டன. பொதுவாகப் பார்க்கப்போனால், இந் நீதிமன்றத் திடம் அதன் உறுப்பு அரசுகள் ஒப்படைக்க விரும்பிய வழக்குகள் மீதுதான் அதன் அதிகார எல்லை வியாபித்திருந்தது. என்றாலும், சர்வதேச நீதிமன்றத்தை அமைக்கும் சட்டத்தின் 36ஆம் விதி ஒரு 'விருப்ப உட்பிரிவாக' (optional clause) மாற்றப்பட்ட காரணத்தால், உறுப்பு அரசுகள் அதைத் தங்கள் விருப்பப்படி ஏற்கவோ மறுக்கவோ இடமிருந்தது. அதை ஏற்றுக்கொண்டோர் ஒரு தனிப்பட்ட உடன்பாடின்றியே மேற்கூறப்பட்ட நான்கு வகையான வழக்குகளைப் பொறுத்த மட்டில் நீதிமன்றத்தின் கட்டாய அதிகாரத்தை ஏற்றுக் கொண்டவராயினர். அவ்வுட் பிரிவை விரும்பாத மற்ற அரசுகள் அத்தகைய வழக்குகளைத் தங்கள் விருப்பப்படி நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கவோ, அன்றி ஒப்படைக்க மறுக்கவோ உரிமை பெற்றிருந்தன. ஏறத்தாழ 50 அரசுகள் வெவ்வேறு காலவரையறைகளில் 36ஆவது விதிக்கு அடிபணிந்து நடந்தன.

இந்நிலையான சர்வதேச நீதிமன்றந்தான் அரசுக்கிடையில் ஏற்படும் பிணக்குகளுக்குத் தீர்ப்பளிக்க வல்லதோர் அனைத்து நாட்டு நீதிமன்றத்தை நிறுவுவதற்காக அதுவரை மேற்கொள்ளப் பட்ட முயற்சிகளில் மிக முக்கியமானதும் வெற்றிகரமானதும் ஆகும். அது செயலாற்றிவந்த 17 ஆண்டு வரலாற்று ஏட்டைப் புரட்டிப்பார்த்தால், அது மிக மதிப்புடன் விளங்கிய சர்வதேச நிறுவனம் என்பது இனிது புலனாகும். அரசுகளுக்கிடையே பிணக்கைத் தீர்க்கும் நீதிமன்றமாயும், சட்ட விவகாரங்களில் சர்வதேசச் சங்க மன்றத்திற்கு ஆலோசனைகள் கூறும் செயலியாயும் (நிறுவனமாயும்) பணியாற்றிய பெருமை அதனைச் சாரும். மொத்தம் இந்நீதி மன்றம் 32 தீர்ப்புகளும், 200 கட்டளைகளும், 27 ஆலோசனைக் கருத்துகளும் வழங்கியிருக்கின்றது. அவை அனைத்தும் நல்லெண்ணத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. 1931 செப்டம்பர் 5ஆம் தேதியன்று இந் நீதிமன்றம் ஆஸ்திரிய ஜெர்மன் சுங்க இணைப்புப்பற்றித் தனது கருத்தைத் தெரிவித்த போது, அதன் உறுப்பினர்கள் தேசீய விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து நடுநிலைமை தவறிவிட்டதாகக் குற்றஞ்

சாட்டப்பட்டனர்; இதுபோன்றவை மிக அபூர்வமென்றே சொல்ல வேண்டும். போர் என்ற கடுநோயைத் தவிர்க்கக்கூடிய அரு மருந்தாக அது விளங்கவில்லை என்றால், எல்லாத் தகராறுகளையும் தீர்க்கவல்லதொரு வழியாக அது அமையவில்லை என்றால் (அவ்வாறு அது விளங்கவே இல்லை), அதற்குக் காரணம் அரசுகள் எல்லா வழக்குகளும் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு விடக்கூடியவை என்று கருதாமையும், சர்வதேசச் சட்டம் கையாளப்படும் நில எல்லையும் சர்வதேச அரசியலின் எல்லையும் ஒன்று சேராமையுமே ஆகும்.

சர்வதேசச் சங்கம் மறைந்ததும், நிலையான அனைத்து நாட்டு நீதிமன்றமும் பணியாற்றுவது நின்றுவிட்டது. 1946 ஏப்ரல் மாதம் சங்கத்தின் பேரவை கொண்டுவந்த தீர்மானத்தின்படி, நிரந்தர சர்வதேச நீதிமன்றமும் முடிவடைந்தது. இவ்வாறு மறைந்த பழைய நீதிமன்றத்தினின்றும் 'சர்வதேச நீதிமன்றம்' என்ற பெயருடன் தோன்றியது ஒரு புதிய உலக நீதிமன்றம். பெயர் மாற்றம் வேண்டுமென்றே செய்யப்படவில்லையானாலும், அதனுடைய பெயர் (International Court of Justice) 'அனைத்து நாட்டு நீதி' என்பது மிக அருமை என்பதையும், நாடுகளுக்குள் நீதிமன்றங்கள் நிலையாக இருப்பதில்லை என்பதையும் உணர்த்து கிறது. இப்புதிய அமைப்பு 'ஐக்கிய நாடுகளின் முக்கிய உறுப்பு களில்' ஒன்றாகவும் (பட்டயத்தின் 7ஆம் விதிப்படி) ஐக்கிய நாடுகள் பேரவை, பாதுகாப்பு மன்றம் ஆகிய இவற்றுடன் ஒத்த மதிப்பும் அதிகாரமும் உள்ளதாகவும் ஆக்கப்பட்டது. சான்பிரான் சிஸ்கோ மாநாட்டைக் கூட்டிய வல்லரசுகள் விடுத்த அழைப்பின் பேரில் அமெரிக்க வெளிநாட்டுத் துறையின் சட்ட ஆலோசகரான கிரீன் எச். ஹாக்வொர்த் என்பவருடைய தலைமையில் 1945 ஏப்ரலில் ஓர் அனைத்து நாட்டுச் சட்ட வல்லுநர் குழு (International Committee of Jurists) வாஷிங்டனில் கூடியது. அதன் சட்ட வரைவும் (Draft Statute), அறிக்கையும் (Report) சான் பிரான்சிஸ்கோவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட புதிய நீதிமன்றத்தின் புதிய அடிப்படைச் சட்டத்திற்கு அடித்தளக்கல் நாட்டின.

நடைமுறையில் பார்க்கப்போனால், பழைய நீதிமன்றமே சிறிது மாற்றியமைக்கப்பட்டு இப்'புதிய' நீதிமன்றமாய் நிறுவப் பட்டதென்பது இனிது புலனாகும். அதன் அடிப்படைச் சட்டத் தின் ஏற்பாடுகளும், அதன் விதிகளின் எண்ணிக்கைகளுங்கூட மேலே வரையப்பட்ட அமைப்புகளையே முற்றிலும் ஒத்திருக் கின்றன. முன் போலவே ஹேக் நீதிமன்றத்தின் கூட்டங்களால் பெயர் குறிப்பிடப்பட்ட 15 நீதிபதிகள், ஐக்கிய நாடுகள் பேரவை,

பாதுகாப்பு மன்றம் ஆகியவற்றின் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் 9 ஆண்டுப் பணிக்காலத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள் எனினும், அவர்களில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் 3 ஆண்டுக்கொரு முறை பதவியினின்று விலகுகிறார்கள்.[6] இச் சட்டம் ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத்தில் ஒரு பகுதியாயிருப்பதால், பட்டயம் திருத்தப்படும் முறையிலேயே அதுவும் திருத்தப்படலாம். முன்போலவே, 'நீதி மன்றத்திற்கு வரும் வழக்குகளில் அரசுகள் மட்டுமே கட்சிகளாயிருக்கலாம்' (34 ஆம் விதி). பேரவை, பாதுகாப்பு மன்றம் ஆகியவைமட்டுமல்லாமல் சர்வதேசத்தொழில் அமைப்பு (ILO), பொருளாதார சமுதாய மன்றம், ஐக்கிய நாடுகள் கல்வி, விஞ்ஞான, பண்பாட்டு நிறுவனம் (UNESCO) உணவு வேளாண்மை நிறுவனம், (Food and Agriculture Organisation), சர்வதேசச் சிவில் வானூர்தி நிறுவனம் (International Civil Aviation Organisation) முதலியவைகளும் இதன் ஆலோசனைகளைக் கேட்கலாம். வல்லரசுகளான அ.ஐ நாடும், சோவியத் சோஷலிஸ்டு குடியரசுகள் கூட்டமைப்பும் (USSR) இப்புதிய நீதிமன்றத்தின் உறுப்பினர்கள் ஆவர். அதனுடைய சட்டத்தின் 36ஆம் விதி 'விருப்ப உட்பிரிவாகவே' இருப்பதால், அதன்படி அரசுகள் 'கட்டாய' அல்லது 'தானாகவே இயங்கும்' நீதிமன்ற அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். என்றாலும், அ.ஐ.நா. அதற்குச் சில அபாயகரமான நிபந்தனைகளைக் (சில சட்ட வல்லுநர்கள் கருத்துப்படி) கொண்டு வந்தது. அதன்படி (1) மற்ற நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்பிற்காக விடப்பட்ட வழக்குகள், (2) அ. ஐ நாட்டின் கருத்துப்படி அதன் உள்நாட்டு அதிகார எல்லையிலிருக்கும் விவகாரங்களைப்பற்றிய

[6] முதல் தேர்தலில் (1946 பிப்ரவரி : 6-9) 76 க்குக் குறையாத அபேட்சகர்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டன. நான்கு தேர்வுகளுக்குப்பின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 15 நீதிபதிகளை, ஐவரைக்கொண்ட மூன்று குழுக்களாய் அமைத்து, அவை முறையே ஒன்பது, ஆறு, மூன்று ஆண்டுகட்குப் பணியாற்றும்படி நிர்ணயித்தனர். ஆண்டுச்சம்பளம் 54,000 டச்சு புளோரின்களாகவும், அத்துடன் குழுத் தலைவருக்கும் துணைத் தலைவருக்கும் (Vice-President) முறையே 15,000; 10,000 புளோரின்கள் படியாகவும் (allowance) ஐ.நா. பேரவை நிர்ணயித்தது. இப்பொழுது எல்லா நீதிபதிகளும் ஒன்பது ஆண்டுகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்.

1957–ல் இந் நீதிமன்றத்திலிருந்த நீதிபதிகளின் பெயர்களும், அவர்களின் ஒன்பது ஆண்டுப்பணிக்காலம் (tenure of office) முடிவு பெறும் தேதியின் (அடைப்புகளில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றபடி) விவரமும் வருமாறு: தலைவர், கிரீன் எச். ஹேக்வொர்த் (1961); உறுப்பினர்கள் : அப்துல் ஹமீது பாதாவி, துணைத் தலைவர், எகிப்து (1958); என்ரீக் சி. ஆர்மண்டு உகான், உருகுவே (1961); ஜூல்ஸ் பாஸ்டிவானட், பிரான்சு (1964); ராபர்ட்டோ கார்டோவா, மெக்சிகோ (1964): ஜோசி கஸ்டாநிவா கொரேரோ, எல் சால்வேடர் (1964). ஹெல்ஜி கிளேஸ்டாடு, நார்வே (1961); ஃபெடார் ஐவானோவிச் கோஸ் ஹெவ்னிக்கோ, சோவியத் யூனியன் (1961); ஹெர்ச் லாட்டர்பாக்ட், இங்கிலாந்து (1964); லூசியோ எம். மோரினோ குவின்டானா, அர்ஜென்டைனா (1964); ஜான் இ. ரீடு, கானடா (1958): போடான் வினியார்ஸ்கி, போலந்து (1958); மிலோவன் சோரிசிக், யூகோசுலோவியா (1958); முகமது ஜபருல்லாகான், பாகிஸ்தான் (1961); வி. கே. வெலிங்டன் கூ, சீனா (1958).

தகராறுகள், (3) பன்முக உடன்படிக்கைகளில் கையெழுத்திட்ட நாடுகள்— அனைத்தும் வழக்கில் சாட்சிகளாய் இருந்தாலன்றி, அல்லது அ.ஐ. நாடு அதிகார எல்லைக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் ஒத்துக்கொண்டாலன்றி, அவ்வுடன்படிக்கைகளின்கீழ் எழும் மற்ற வழக்குகள் முதலியவற்றின்மேல், 36 ஆவது விதியைச் செலுத்தக் கூடாதென்று அ.ஐ.நா. வாதித்தது.[7]

1946 ஏப்ரல் 3ஆம் தேதியன்று அனைத்து நாட்டு நீதிமன்றம் முதல் தடவையாக ஹேக்கில் கூடியது. நீதிபதி கொரேரோ தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்; நீதிபதி பாஸ்டிவான்டு துணைத் தலைவராகவும், எட்வர்டு ஹாம்புரோ பதிவாளராகவும் (Registrar) நியமிக்கப்பட்டனர். ஏப்ரல் 18ஆம் தேதியன்று அமைதி அரண்மனையில் நீதிமன்றத்தின் பொதுத் தொடக்க விழா கொண்டாடப்பட்டது. திருத்தப்பட்ட நடைமுறை விதிகள் (revised rules of the procedure) கையாளப்பட்டன. நீதிமன்றத்தின் வரவு செலவுத் திட்டம் (Budget) 1946ஆம் ஆண்டுக்கு 477,208 டாலர்களாகவும், 1947ஆம் ஆண்டுக்கு 638,412 டாலர்களாகவும் இருந்தது. (இவ்வரவு-செலவுத் திட்டம் ஐக்கிய நாடுகள் வரவு-செலவுத் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும்). அமைதி அரண்மனையிலுள்ள மாளிகைகளை நீதிமன்றம் பயன்படுத்தியதற்காக ஐ. நா. ஹேக்கிலுள்ள கார்னெகி நிறுவனத்திற்கு (Cornegie Foundation) ஒவ்வோர் ஆண்டும் 48,000 புளோரின்கள் கட்டியது.

கார்ஃபியு கால்வாய் (corfu channel) வழக்கே இந் நீதிமன்றத்திடம் முதலில் வந்த வழக்காகும். 1946 அக்டோபர் 22ஆம் தேதி சுரங்க வெடிமருந்தாலோ, அன்றி அல்பேனிய அதிகாரிகளின் ஆதரவாலோ, அழிவைச் செய்யும் வானவூர்திகளை அனுப்பித் தன் நாட்டிற்கும், 44 மக்களின் உயிருக்கும் சேதம் விளைத்ததால், அல்பேனியா தனக்கு இழப்பீடு தரவேண்டுமெனப் பிரிட்டன் அதன்மீது வழக்குத்தொடர்ந்தது. 1949 ஏப்ரல் 9ஆம் தேதியன்று வெடிமருந்துகளை அகற்றும் பிரிட்டிஷ் நடவடிக்கைகள் அல்பேனியாவின் இறைமையை மீறிவிட்டதென்றும் (அதற்கு எந்த நஷ்டஈடும் பிரிட்டனால் கொடுக்கப்படவேண்டியதில்லை என்றும்), வெடிமருந்து வைத்து வெடித்ததற்கு அல்பேனியா பொறுப்பாக

[7] அ. ஐ. நா. அறிக்கை, ஆகஸ்டு 14, 1946, அரசு அறிக்கைத்துறை, 1946, பக்கம் 452. ஆஸ்டின், கோனலி, வாண்டன்பர்க், ஜான் ஃபோஸ்டர் டல்லஸ் முதலிய மேல்சபை உறுப்பினர்கள் மேற்படி விதிவிலக்குகளை ஆதரித்தார்கள். பரந்த கண்ணோட்டத்துடன் பார்த்தால், நடுவர் தீர்ப்பு, நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளைப் பொறுத்தவரை, அமெரிக்கர் கடைப்பிடித்துவந்த முன்னைக் கொள்கைகளுடன் தொடர்ச்சியான முறையில், தாங்கள் சர்வதேச நீதிமன்றத்திடம் போகாமல் இருக்கும் உரிமையை அ. ஐ. நாட்டிற்கு அளிக்கவே இவர்கள் முயன்று வந்தனரென்பது இனிது புலனாகும்.

வேண்டுமென்றும், அது இழப்பீடு அளிக்கவேண்டுமென்றும் எட்டு நீதிபதிகள் தீர்ப்பளித்தனர். 1949 டிசம்பர் 15ஆம் தேதி யன்று இரண்டு நீதிபதிகளுக்கு எதிராகப் பன்னிரண்டு நீதி பதிகள் (சோவியத் நீதிபதியும், அல்பேனியத் தற்காலிக நீதிபதியுமே எதிர்த்தனர்). 2,363,051 டாலர்கள் இழப்பீடு அளிக்கப்படவேண்டுமென்று முடிவு செய்தனர். 1949 அக்டோ பரில் கொண்டுவரப்பட்ட பிரெஞ்சு-எகிப்திய வழக்கு பிரெஞ்சு நாட்டினத்தவருக்கு எதிராக எகிப்து மேற்கொண்ட நடவடிக்கை களை கெய்ரோ அரசாங்கம் கைவிட்டுவிட்டதென நீதிமன்றத்திற்குப் பாரிசு அறிவிக்கவே, அவ் வழக்கு 1950 பிப்ரவரியில் விட்டுவிடப் பட்டது. மொரோக்கோவிலிருந்த அமெரிக்க வர்த்தகர்கள் அங்கு நடைமுறையிலிருந்த பழைய உடன்படிக்கைகளின் கீழ் வியாபார, அன்னியச் செலாவாணித் (foreign exchange) தடைகளினின்று தங்களுக்குத் தனிச் சலுகைகளும், பாதுகாப்புகளும் அளிக்க வேண்டுமென வலியுறுத்திவந்ததையொட்டி, 1950 அக்டோபரில் அ.ஐ. நாட்டுக்கு எதிராகப் பிரான்சு வழக்குத் தொடர்ந்தது. 1952 ஆகஸ்டு 27 ஆம் தேதியன்று அளிக்கப்பட்ட கலப்பு முடிபு அமெரிக்க வர்த்தகர்களின் உரிமைகளைப் பெரும்பாலும் வலியுறுத்தியபோதிலும், மொரோக்கோவிலுள்ள தல அதிகார எல்லையை (local jurisdiction) அ. ஐ. நா. மீறி நடப்பதை மறுத்தது. 600 ஆண்டுகள் இழுபறியாகக் கிடந்த மின்குயர்ஸ், எக்ரிஹோ என்ற இரு சிறிய இங்கிலீஷ் கால்வாய்த் தீவுகள் யாருக்குச் சேரவேண்டியன என்பதைத் தீர்த்துவைக்கும்படி பிரிட்டனும் பிரான்சும் 1951 டிசம்பரில் இந் நீதிமன்றத்தைக் கேட்டுக்கொண்டன. ஆங்கிலோ-ஈரானிய எண்ணெய்க் கம்பெனி (Anglo-Iranian Oil Company) நாட்டுடைமையாக்கப்பட்டதால், ஈரானை எதிர்த்து பிரிட்டன் வழக்குத் தொடர்ந்தது. ஈரரசுகளுக் கிடையேயும் வழக்கில்லையாகையால் இதைத் தீர்க்கும் அதிகாரம் தனக்கில்லையென்ற ஈரானிய முடிவையே இந் நீதிமன்றமும் 1952 ஜூலை 22ஆம் தேதியன்று ஆதரித்தது.

ஆலோசனைக் கருத்துகள் கூறுவதைப்பொறுத்தவரை, இதை எழுதும் தேதிவரை சில கேள்விகள்மீது இது ஆலோசனை அளித்தேவந்திருக்கிறது. இந்நீதிமன்றம், புதிய உறுப்பினர்களை அனுமதிப்பதற்காக ஐ. நா. உறுப்பினர்கள் வாக்களிக்கையில் பட்டயத்தில் வரையப்பட்டுள்ள நிபந்தனைகளைத் தவிர வேறெந்த நிபந்தனைகளையும் விதிக்கக்கூடாது என்றும்; பாதுகாப்பு மன்றம் மறுப்பாணையிட்டால் புதிய உறுப்பினர்களின் மனுக்களை (applications) பேரவை அனுமதிக்கக் கூடாது என்றும்; கவுன்டு பெர்னடட் இறந்ததற்காக இஸ்ரேல் ஐ. நா. நாடுகளுக்கு நஷ்ட-

ஈடு அளிக்க வேண்டுமென்றும்; புல்கேரியா, ஹங்கேரி, ருமேனியா ஆகிய நாடுகள் மனிதகுல உரிமைகளை (human rights) மீறியதாகக் கொண்டுவரப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளினின்று (charges) எழுந்த வழக்குகளைத் தீர்ப்பதற்காக அந்நாடுகளின் எதிர்ப்புக்கும் எதிராக நியமிக்கப்பட்ட உடன்படிக்கைக் குழுக்களின் உறுப்பினர்களை நியமிக்கும் அதிகாரம் தலைமைச் செயலாளருக்குக் கிடையாது என்றும்; மற்றும், தென்மேற்கு ஆப்பிரிக்காவின் நிலையை ஐக்கிய நாடுகளின் ஒப்புதலின்றி தென் ஆப்பிரிக்கா மாற்றியமைக்கக் கூடாது என்றும் ஆணையிட்டது.

பின்னர் அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்புகளையும் அறிவுரைகளையும் இங்குக் கூறமுடியாது. ஆனால், அவற்றை நீதிமன்ற ஆவணங்களிலும், சுருக்கமாகச் 'சர்வதேசச் சட்டத்தின் அமெரிக்க வெளியீட்டிலும்' பார்த்துக்கொள்ளலாம். நீதிமன்றத் தீர்ப்பை அனைத்து நாட்டுச் சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் அருமருந்தெனக் கருதுபவர்களுக்கு நீதிமன்றத்தின் ஆவணங்கள் (பதிவேடுகள்) ஊக்கமளிக்கக்கூடிய செய்திகளை அளிக்கின்றனவென்று சொல்வதற்கில்லை. அல்பேனியா பிரிட்டனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய இழப்பீடுகளைக் கட்ட மறுத்தது; தென் ஆப்பிரிக்கா நீதிமன்றத்தைப் பொருட்படுத்தவில்லை; ஐ. நா. உறுப்பினர்கள் தொடர்ந்து புதிய உறுப்பினர்களை அனுமதித்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள். உடன்பாட்டிற்கே வருவதில்லை என அரசுகள் முடிவுகட்டிவிட்டால், தன் முடிபுகளைப் புகுத்தும் அதிகாரமில்லாத நீதிமன்றத்தால் அவர்களுக்கிடையே உடன்பாட்டிற்கு வழி செய்வது இயலாதென்பது திண்ணம். 'விருப்ப உட்பிரிவில்' சோவியத் முகாம் நாடுகள் கையெழுத்திட மறுக்கவும், அதன் வலிமை மேன்மேலும் குறைந்துகொண்டே சென்றது. கையெழுத்திட்ட 33 அரசுகளில் (1958) பெரும்பாலானவை 1946-ல் அ. ஐ. நா. செய்ததைப் போன்றே தத்தம் ஒதுக்கங்களை இணைக்கவும், அது பொருளற்றுப் போய்விட்டது. பிரிட்டனின் போக்கை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். 1957 ஏப்ரல் மாதம் மற்ற அரசுகளும் தன்னைப்போல் செய்தால், அவைகளுடன் தனக்கிருந்த வழக்குகளைப் பொறுத்தவரை எட்டு விதிவிலக்குகள் பட்டியல்களுக்குமட்டிலும் உட்பட்டு, நீதிமன்றத்தின் 'கட்டாய அதிகார எல்லை'யைத் தொடர்ந்து அங்கீகரிப்பதாய்ப் பிரிட்டன் முடிவு செய்தது. அப் பட்டியலில் ஒன்று 'பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் கருத்துப்படி பிரிட்டிஷ் ஐக்கிய அரசின் தேசீயப் பாதுகாப்பு பற்றியோ அல்லது அதன் சார்பு நாடுகளைப் பாதிக்கும் சிக்கலைப் பற்றியோ' குறிப்பிட்டது. இவற்றாலும், பிற காரணங்களாலும் நீதி

மன்றத் தீர்ப்புக்கு விடப்பட்ட வழக்குகள் ஆண்டுதோறும் குறைந்துகொண்டே போகவும், இறுதியில் அது செய்யவேண்டிய பணியே மறைந்துவிடுமோ எனச் சிலர் அச்சமடைந்தனர்.[8]

இவைகளும், பின்னர் வந்த வழக்குகள் அனைத்தும் மிகக் கவனமுடன் வாதிக்கப்பட்டு, சிரமத்துடன் ஆராயப்பட்டு, நீதி நெறிகளைக் கொண்டு சீர்தூக்கப்பெற்று, திறம்பட ஆராயப்பட்டு வந்தமையால் அவை சர்வதேசச் சட்டமும் நீதிமன்றத் தீர்ப்புப் பழக்கமும் சிறந்த வளர்ச்சியடையப் பேருதவி புரிந்தன. என்றாலும், அவற்றில் ஒன்றேனும் இன்றைய உலக அரசியல் அரங்கில் அரசுகள் பேரம் பேசி ஒன்றோடொன்று போட்டி போடும் அரசியல் தந்திர நலன்களைப்பற்றி அமையவில்லை என்றே கூற வேண்டும். இப் பிணக்குகள் நடுவர் தீர்ப்பிற்கோ, அன்றி நீதி மன்றத் தீர்ப்பிற்கோ இடமில்லாத வகையில் தீர்க்கப்படுகின்றன. எல்லா வழக்குகளையும் எப்படியாயினும் நீதிமன்றத்திடம் விடத் தகுதி வாய்ந்தவைகளாகச் செய்ய வேண்டும்; மற்றும் பன்னாட்டு உறவுகளில் வழக்காடல் என்ற முறை வன்முறையைப் போக்கிவிடும் என்று அநேக சட்ட வல்லலுநர்களும் தூதர்களும் நம்புகின்றனர். இந் நம்பிக்கைகள் 20ஆம் நூற்றாண்டு உடன்படிக்கைகளிலும், தகராறுகளைச் சமாதான முறையில் தீர்க்கும் நடைமுறைகளிலும் பிரதிபலிக்கின்றன. ஆனால், இது தவறான கருத்து என்பதை இப்போது அனைவரும் பொதுவாக அங்கீகரிக்கின்றனர். பெரும் பிணக்குகள் அனைத்தும் அதிகாரத்தை மையமாகக் கொண்டிருத்தலால், சட்டத்தின்மூலம் அவற்றைத் தீர்க்க வழி இல்லாது போய்விடுகிறது. அவற்றைத் தூதியல் பேரத்தாலும், சமரசத்தாலும் அல்லது போராலும் தீர்க்கலாமேயொழிய, வேறு வழியில் தீர்க்கமுடியாது என்பது வெள்ளிடைமலை.

[8] நடுவர் தீர்ப்பு, நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் வீழ்ச்சியையும், அதன் காரணங்களையும் தெளிவாக அறிந்துகொள்வதற்கு லிங்கன் பி. புளூம்பீல்டு எழுதிய 'சட்டம், அரசியல், அனைத்து நாட்டு வழக்குகள்' என்ற நூலை, 'அனைத்து நாட்டுச் சமரசம்' அனைத்து நாட்டு அமைதிக்கான கார்னகி கட்டளை, ஜனவரி 1958 பார்க்கவும்.

6. அரசியல் தந்திரப் பழக்கம்

1. பேச்சுவார்த்தைக் கலை

"டஸ்கனியின் காலஞ்சென்ற கோமகன் ஆழ்ந்த அறிவும் ஆன்ற பண்பும் பெற்று விளங்கிய இளவரசர். ஒரு நாள் வெனிஸ்நாட்டுத் தூதர் ஒருவர் ரோமாபுரிக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார். அப்பயணத்தில் கோமகனுடன் ஓரிரவைக் கழித்தார். அப்போது தூதரிடம் சிந்தித்து முடிபுக்கு வரும் திறனற்ற, அறிவில்லாத, பார்ப்பதற்குக் கவர்ச்சிகரமான உடற்கட்டுகூட இல்லாத ஒருவனை வெனிஸ் குடியரசு தன் அவைக்குத் தூதராக அனுப்பிவைத்திருக்கிறதென்று குறை சொன்னார். 'நான் வியப்படையவில்லை' என குறை சொன்னார். 'நான் வியப்படையவில்லை' என பதிலிறுத்தார் தூதர்; 'வெனிஸில் அனேக முட்டாள்கள் இருக்கிறார்கள்' என்று அவர் மேலும் கூறினார். அதற்கு உடனடியாக, 'புளோரன்சிலும் முட்டாள்கள் இருக்கின்றார்கள்; ஆனால், அவர்களை நாங்கள் ஏற்றுமதி செய்வதில்லை' என்று உடனடியாகக் கூறினார் 'கோமகன்' (Grand Duke)".

எம். டாகாலீரஸ் எழுதிய 'இளவரசர்களிடம் உடன் படிக்கை செய்யும் விதம், 1716' என்ற நூலில் இவ்வுரையாடலைக் காணலாம்.

'தன் நாட்டின் நன்மைக்காக அயல் நாடுகளில் பொய் சொல்வதற்காக அனுப்பப்படும் நேர்மையாளரே தூதர் எனப்படுவர்' என்று 17ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கிரிஸ்டோபர் பிளெக்கமூரின் புத்தகத்தில் தூதருக்கு இலக்கணம் வகுத்தார் சர் ஹென்றி ஊட்டன். தூதர்களின் பணியைப் பற்றிய இக் கொள்கை மாக்கியவெல்லி, 11ஆம் லூயி இருவரையும் நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. இன்றைய மக்கள் அதைப் பார்த்து முகத்தைச் சுளித்தபோதிலும், அது தற்கால அரசியல் தந்திரம் உருவான அரசு முறையின் இயல்பைப்பற்றி உணர்த்துகிறதென்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது. பல இறைமை அரசுகளைக் கொண்டதோர் அரசுமுறையில், ஓர்

அரசு தன் பகைவர்கட்கெதிரியாய் அவர்களைத் தன்னுடைய மூர்க்கத்தனமான அடக்குமுறையாலோ, அன்றி தந்திரம், தவறான வாசகம் உள்ளடங்கிய வாத முறையினாலோ, அல்லது ஒப்பந்தத்தாலோ மடக்கித் தன் அதிகாரத்தை அதிகரித்துக்கொள்ளலாம். கையாளும் வழி எதுவாயிருப்பினும், இறுதிக் குறிக்கோள் ஒன்று தான். எவ் வழியை அவசியம் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்பது சூழ்நிலையைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஆயினும், எம்முறையை நோக்கினும், படைப்பலத்தைப்போலத் தற்கால அரசியல் தந்திரமும் அனைத்து நாட்டுச் சிக்கல்களை ஒழுங்காகத் தீர்க்கும் கருவியாகப் பயன்படுதல்போல, அந்த முறையானது ஓர் அரசின் அதிகாரத்தைப் பெருக்கும் சாதனமாயும் விளங்குகிறதென்பதில் ஐயமில்லை.

இவ் வதிகாரத்தில் அரசியல் தந்திரத்தின் நோக்கங்களைவிட அதன் அமைப்பே சிறப்பிடம் பெறும். அமைப்பு, பணியைப் பிரதி பலிக்கிறது அல்லவா ? ஆனால், அரசுகளுள் நிலவும் தொடர்புகள் வரவரக் குழப்பமானதாய் ஆகிவிட்டதால், அரசியல் தந்திரத்தின் நோக்கங்களும் வெவ்வேறாகவும் பலவாகவும் மாறிக்கொண்டே வருதல் கண்கூடு. சர் ஏனர்ஸ்டு சாடோ என்பவர் ' அரசியல் தந்திரப் பழக்கத்திற்கு ஒரு வழிகாட்டி' என்ற தம் நூலில் 'சுதந்திர அரசுகளின் அரசாங்கங்கட்கிடையே நிலவும் அதிகாரபூர்வமான தொடர்புகளை நடத்தும்பொழுது, நுண்ணறிவையும் செய் திறமையையும் பயன்படுத்தலே அரசியல் தந்திரம்' என இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். நம்முடைய காலத்தில் அரசியல் தந்திரத்தின்கீழ் எழும் சிக்கல்கள் முன்னைவிட அதிகமாகிக் கொண்டே வருகின்றன. அதையொட்டித் தற்கால அனைத்து நாட்டுச் சமுதாயத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்றக் குழப்பமான நடைமுறைகள் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன.

முப்பதாண்டுப் போரை நிறுத்திய வெஸ்ட்பாலியா அமைதிக் காங்கிரஸில்தான் தற்கால அரசியல் தந்திரம் அதன் முக்கியமான முதல் சோதனைக்கு உள்ளானது. தூதரக மரியாதை முறை (diplomatic etiquette), சடங்குகள் ஆகியவைபற்றிய விதிகள் அப்பொழுது உருவாகாமலிருந்தமையே அமைதி உடன்பாடு செய்யப்படுவதில் ஏற்பட்ட நீண்ட தாமதத்திற்குப் பாதிக் காரணமாகும். வெனீசியக் குடியரசு சுவீடிஷ் அரசி கிருஸ்டினாவை அவருக்குரிய மரியாதைப் பெயரோடு (Tres-pussante) சேர்த்து அழைக்காமல் 'Serenissime' என்று மட்டும் அழைத்ததால், மத்தியஸ்தம் செய்வதற்காக வெனீசியா விடுத்த வேண்டுகோள் புறக்கணிக்கப்பட்டுவிட்டது. அவ்வமயம் பாரிசில் சுவீடிஷ்

தூதராக இருந்த குரோசியஸிடம் வெனீசியத் தூதர் இத் தவற்றுக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டும் பயனில்லை; சண்டை நடந்துகொண்டே சென்றது. 1641ஆம் ஆண்டுவரை ஒரு மாநாட்டைக் கூட்ட எவ்வித ஏற்பாடும் மேற்கொள்ளப்பட வில்லை. அதன் பின்னரும் போப் அறிவுறுத்தியபடி கொலோன் நகரத்திலோ அல்லது சுவீடனின் நேசநாடாகிய பிரான்சுக்கு கௌரவம் கொடுக்கப்படும் இடத்திலோ தன் சார்பாளர்களை அனுப்புவதற்குச் சுவீடியர் மறுத்துவிட்டனர். இதைப்பற்றிய சண்டைசச்சரவு ஒருவிதமாய் ஓய்ந்தபின்பே, ஆஸ்னுபிரக் என்னுமிடத்தில் சுவீடியரும், மன்ஸ்டர் என்னுமிடத்தில் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் தத்தம் பகைவருடன் உடன்படிக்கை செய்துகொள்ள ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இவ்விரு பேரூர்களும் வெஸ்ட்பாலியாவிலிருந்து 30 மைல்களுக்கு அப்பால், பாரிசுக்கும் ஸ்டாக்ஹோமுக்கும் இடையிலே இருக்கின்றன. போர் மீண்டும் தொடங்கியவுடன், இவ்விரு நகரங்களும் அவற்றிற்கிடையிலிருந்த வழியும் (route) சார்பாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்காக வேண்டி நடுநிலைமையாக்கப்பட்டன. சான்றிதழ்களின் அமைப்புப் பற்றிப் புதிய சண்டைகள் மூண்டன. பிரெஞ்சுப் பிரதிநிதி கவுன்டு டி' வாக்ஸ் என்பவர் மூன்றும் பெர்டினந்துக்குப் பேரரசர் பட்டத்தை அளிக்க மறுத்துவிட்டார்; சுவீடிஷ் சார்பாளரான சால்வியஸ் தன் நாட்டு அரசிக்கு முன்னால் பிரெஞ்சு அரசரின் பெயரைக் குறிப்பிட மறுத்தார். இறுதியில் ஒவ்வொரு சார்பாளரும் தத்தம் சான்றிதழ்களில் தத்தம் நாட்டு அரசர்களுக்கே முதலிடம் அளித்தார்கள். அடுத்து, பூர்வாங்க உடன்படிக்கையைப் (preliminary treaty) பேரரசர் ஏற்க மறுத்தார். அவ்வுடன்படிக்கை பிரெஞ்சு, சுவீடிஷ் அரசர்களைத் தனக்கு ஒப்பாக ஆக்கிவிடுகிறதென்று அவர் குறை கூறினார்; அவருடைய பெயர் முன்னால் வராததால் வெஸ்ட்பாலியாவை நடுநிலைமையாக்கிய அவரது பெயரையும் புகழையும் உடன்படிக்கை மாசுபடுத்திவிட்டதாகக் கருதினார்.

1642ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம்வரை அமைதிக் காங்கிரசிற்கான ஏற்பாடுகள் முடிவடையவில்லை. அதற்கப்புறமும் சார்பாளர்கள் வருவதற்கு 13 மாதங்கள் பிடித்தன. சில சார்பாளர்களின் முழு அதிகாரங்கள் சர்ச்சைக்குள்ளாகவே, 1645 ஜூன் மாதம் வரை ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. 'இதுகாறும் காலந் தாழ்த்தப்பட்டதுபோல் இனியும் (காங்கிரசின்) அலுவல்களில் (business) அவர்கள் தாமதம் செய்வார்களேயானால், நம் விரோதிகள் தடை செய்யும் உடன்படிக்கையின் முடிவைத் திருமதி சர்வியனுக்குப் பிறக்கவிருக்கும் குழந்தை பார்க்கமுடியும் என்று எனக்குத்

தோன்றவில்லை என்று பிரெஞ்சுச் சார்பாளர் ஏபல் செர்வியனுக்கு அவர் நண்பர் ஓஜியர் எழுதியனுப்பினூர்.[1] பட்டங்கள், மதிப்பு தரும் இடங்கள், இருக்கை ஏற்பாடுகள் முதலியவற்றைப்பற்றி நீண்ட காலமாகக் கடுமையான வாக்கு வாதம் நடந்தது. ஏராளமான சார்பாளர்கள் வந்திருக்கவே, 'பத்துத் தூதர்களைப் பார்க்காமல் ஒருவர் கதவிற்கு வெளியே பார்க்கமுடியாது' என்று ஒரு பார்வையாளர் கூறினூர். ஒவ்வொரு சார்பாளரும் அவரவர் கௌரவத்தில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்தனர். அனைவரும் மாநாட்டு மேசையின் தலைமை இடத்தில் அமரவே விரும்பினர் கடைசியாக ஒரு வட்ட மேசைக்கு அனைவரும் சம்மதித்ததும், கதவிற்குப் பக்கத்திலுள்ள இடத்தில் அமரும் கௌரவத்தைப் பற்றிப் பெருஞ் சொற்போர் நடந்தது. உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகளின் நுணுக்கமான விவரங்கள் பெருகிக்கொண்டே போகவே, பதிவுக்கட்டுகளைப் (records) பல பகுதிகளில் அடக்கியாக வேண்டியதாயிற்று. அமைதி உடன்பாட்டிற்கு இறுதியாக எல்லோரும் இசைய எட்டு ஆண்டுகள் பிடித்தன. அவற்றை 1648ஆம் ஆண்டு உடன்படிக்கைகளில் பார்க்கலாம்.

அதன்பின்னர் கூடிய ஒவ்வோர் ஐரோப்பிய மாநாடும் முன்னை விடக் குறுகிய காலத்திற்குள் தன் வேலையைச் செய்து முடித்தது. உட்ரெக்ட் என்னுமிடத்தில் கூடிய காங்கிரசுக்கு (1713-14) அதன் வேலையை முடிக்க 2 ஆண்டுகள் பிடித்தன. வியன்னு காங்கிரஸ் (1814-15) 14 மாதங்களுக்கு நீடித்தது. 1919ஆம் ஆண்டுப் பாரிசு அமைதி மாநாடு ஆறு மாதங்களுக்குள்ளாகவே அமைதி உடன்படிக்கையை வரைந்துவிட்டது. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகளுக்குத்தான் கால தாமதம் அதிகமாயிற்று எனலாம். 1955 மே 15-ல் உருவான ஆஸ்திரிய உடன்படிக்கையைச் செய்துமுடிக்கப் பத்து ஆண்டுகள் பிடித்தன. 1953ஆம் ஆண்டு கொரியாப் போர் நிறுத்த உடன்பாட்டைச் செய்வதற்கு 2 ஆண்டுகள் விவாதம் நடைபெற்றது. 1945க்குப் பின்னர் 12 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும், இதுவரை ஜெர்மனியை ஐக்கியப்படுத்தவோ, அன்றி அணுச்சக்தி ஆயுதங்களை அனைத்துலக அளவில் கட்டுப்படுத்தவோ எவ்வித உடன்படிக்கைகளும் ஏற்பட்டபாடில்லை. இஸ்ரேல் அரசைத் தாபித்து 10 ஆண்டுகட்கு மேலாகியுங்கூட, அதன் அரபு அயல் நாடுகளுடன் அது எல்வித அமைதி உடன்படிக்கைகளும் செய்யவில்லை. வருந்தத்தக்க இச்சூழ் நிலைக்குக் கொள்கை உருவாக்குவோரின் விட்டுக்கொடுக்காத மனப்பான்மை காரணமேயொழிய

[1] டி. ஜே. ஹில் 'ஐரோப்பிய அரசியல் தந்திர வரலாறு'. வால்யூம் 2, பக்கம் 594.

தூதரக நடைமுறைகளின் குறைபாடுகள் அல்ல என்பது உறுதி. இணக்கத்திற்கு வந்தே தீரவேண்டும் என்ற விருப்பம் இருக்குமாயின், முன்னிகழ்வுகள், ஒழுங்குமுறைச் சடங்கு முதலியவற்றின் விளக்கமான விதிகளின் உதவியால் உடன் படிக்கை ஏற்பாடுகளை எளிதாகவும் விரைவாகவும் செய்து முடித்து விடலாம் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

இவற்றுள் தூதரகப் பிரதிநிதிகளின் தகுதிகள் (ranks) பட்டங்கள்குறித்த விதிகள் வியன்னுகாங்கிரசிலும், எய்லாசாப்பல் காங்கிரசிலும் (1818) உருவாக்கப்பட்டன. கௌரவ ரீதியில் தூதரக ஏஜன்டுகள் 4 வகுப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதை இன்று அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிருர்கள்.

1. அரசுகளின் அரசர்கள் அல்லது தலைவர்களிடம் சான்றுடன் அனுப்பப்பெற்ற சிறப்பான தூதர்கள் (Ambassadors extraordinary), முழு உரிமை பெற்ற அரசியல் தூதர் (Plenipotentiary), போப்பின் தனிமுறைத் தூதர்கள் (Papal legates).

2. (அரசுகளின்) அரசர்கள் அன்றித் தலைவர்களிடம் சான்றுடன் அனுப்பப்பெற்ற சிறப்பான வெளிவிவகார ஏவலாளர்கள் (Envoys), முழுநிறை அதிகாரம் பெற்ற தூதர்கள் (Ministers Plenipotentiary).

3. அவ்வாறு அனுப்பப்பட்டுத் தங்கியிருக்கும் அமைச்சர்கள் (Ministers resident).

4. 'அலுவலக அதிகாரி' (Charges d'affaires) தூதுக் குழுவின் நிரந்தரத் தலைவராகப் பணியாற்றினுல், 'தற்காலிக' அலுவலக அதிகாரி என்றழைக்கப்படுகிருர். ஒரு தூதரகத்திற்கு இவர் தற்காலிகப் பொறுப்புள்ள அதிகாரியாகப் பணியாற்றினுல், 'இடைக்கால' (ad interim) அலுவலக அதிகாரி எனப்படுவார். இவர் வெளிநாட்டு அமைச்சரிடம் அனுப்பப்படுகிருர்.

வெஸ்ட்பாலியா காங்கிரசின் வேலையைக் குலைத்துவந்த இடர்ப்பாடுகளை மேலே கூறப்பட்ட தகுதிகள் தவிர்க்கின்றன. இன்றைய அரசுகள், வெளிநாடுகளில் இருக்கும் அமைச்சர்கள் நிரந்தரமாகவோ, அன்றித் தற்காலிகமாகவோ பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தாலும் சிறப்பான வெளிவிவகார ஏவலாளியாகவும், முழு அதிகாரம் பெற்ற தூதர்களாகவும் பணியாற்றும்படி பணிப்பதால், வரவர 3ஆம் தகுதி குறைந்துகொண்டே வருகிறது. தூதரக ஏஜன்டுகளை நியமிக்கு முன்னரே தூதராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும்

ஆளை அனுப்பி, அவரை வெளிநாட்டு அரசனும் (நாட்டின் தலைவரும்), வெளிநாட்டு அமைச்சரும் (Foreign Minister) ஏற்றுக் கொள்வார்களா என்பதை நிர்ணயிக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டு விட்டது. தூதரக ஏஜண்டுகளை விரும்பத்தகாத மனிதர்கள் (persona non grata) என்ற காரணத்திற்காக ஏற்க மறுக்கும் உரிமை அரசுகளுக்கு உண்டு. அவ்வாறு மறுப்பதற்குக் காரணங் காட்டவேண்டிய அவசியமில்லை; சிறு காரணங்களோ, அன்றித் தொடர்பில்லாத காரணங்களோ (irrelevant reasons) காட்டப் பட்டால், அதனால் எரிச்சல் உண்டாகும். பரிமாறிக் கொள்ளப் படும் தூதரகப் பிரதிநிதிகளின் தகுதியைப் பொறுத்தவரை, அரசுகள் பரஸ்பர விதியையே கடைப்பிடித்துவருகின்றன. ஒரு காலத்தில் தூதர்கள் அரசர்களின் பிரதிநிதிகளாகக் கருதப்பட்டு வந்ததால், அ. ஐ. நாட்டில் குடியரசு அரசாங்கம், குடியரசு நிறுவப்பட்டு நூறு ஆண்டுக் காலத்திற்கு மேலாகியும் தூதர்களை விடக் குறைந்த தகுதி வாய்ந்த பிரதிநிதிகளையே அனுப்பிக் கொண்டிருந்தது. அத்தகைய தூதரகப் பிரதிநிதிகள் வெளிநாட்டு அவைகளில் 'பின்னால் உள்ள ஓர் இடத்திலே' தான் அமர வேண்டுமென்று வலியுறுத்தப்பட்டார்கள். 1893-ல் வெளிநாட்டு அரசுகளுடன் தூதர்களைப் பரிமாறிக்கொள்ளும் அதிகாரத்தைக் காங்கிரஸ் (அமெரிக்கப் பாராளு மன்றம்) குடியரசுத் தலைவருக்கு அளித்தது.

வல்லரசுகள் ஒன்றுக்கொன்று தூதர்களை அனுப்பிக்கொள்ளும் பண்டைய பழக்கமும், இரண்டாந்தர வல்லரசுகளுடன் அமைச்சர்களைப் பரிமாறிக்கொள்ளும் பழக்கமும் அண்மைக் காலந்தொட்டு குறைந்துகொண்டே வருவதால், கீழ்த்தரத் தகுதியுடைய தூதர்கள் பெரும்பாலும் பழக்கத்தில் அமர்த்தப்படுவதில்லை. 1958-ல் 74க்குக் குறையாத அரசுகளுடன் அ. ஐ. நா. தூதர்களைப் பரிமாறிக் கொண்டது. 3 அரசுகளுடன்மட்டுமே அது முழு உரிமை பெற்ற தூதர்களையும், சிறப்பான வெளிவிவகார ஏவலாளர்களையும் பரிமாறிக் கொண்டது. தங்கியிருக்கும் அமைச்சர்களையோ அல்லது சிறு தூதர்களையோ அது பரிமாறிக்கொள்ளவில்லை.[2]

[2] அந்த மூன்று அரசுகளாவன; ஹங்கேரி, ருமேனியா, ஏமன் என்பவை. அத்துடன் எஸ்டோனியா, லாட்வியா, லித்துவானியா முதலிய நாடுகளின் அரசாங்கங்கள 1940ஆம் ஆண்டில் மறைந்தபோதிலும், அவைகளுக்கு அனுப்பப்படவிருந்த ஏஜன்டுகளின பெயர்கள் தூதுவர் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. அ.ஐ.நா. அரசுத்துறை வெளியீடுகளான 'அயல்நாட்டுத் துறைப் பணிப்பட்டியல்' (Foreign Service List) 'தூதுவர் பட்டியல்' என்ற இரண்டையும் பார்க்கவும். 1939 டிசம்பர் 23ஆம் தேதியன்று குடியரசுத் தலைவர் ரூஸவெல்ட்டால் வாட்டிகனுக்குக் குடியரசுத் தலைவரின் 'சொந்தப் பிரதிநிதியாக' நியமிக்கப்பட்ட மைரன் சி டைலர் என்பவர் இதுவரையும் எவருக்கும் அளிக்கப்படாத 'துறையில்லாத தூதர்; (Ambassador without portfolio) என்ற தகுதியுடன் அனுப்பப்பட்டார்.

ஒவ்வொரு தூதரக ஏஜன்டும் தனது தூதரக வேலைக்குச் (mission) செல்லுமுன்பு சான்றிதழ் (credential) ஒன்றும், பயண அனுமதியும், அறிவுரைகளும் பெற்றுக்கொள்கிறார். இச் சான்றிதழ் தூதர்களுக்குச் சிறப்பான நுழைவுச் சீட்டு ஆகும். இது அரசின் தலைவராலும், அமைச்சர்களாலும், சிறு தரத் தூதர்களுக்கு வெளி நாட்டு அமைச்சராலும் அளிக்கப்படுகிறது. அதைப் பெற்றுக் கொண்ட ஏஜன்டுக்குத் தன் கடமைகளைச் செய்ய அது அதிகார மளிக்கின்றது. அனுப்பப்படும் நாட்டின் தலைவரிடம் சான்றிதழை அளித்து, அதை அவர் ஒப்புக்கொள்ளும் சடங்குடன் தூதரகப் பணியும் தொடங்குகிறது. தூதரக ஏஜன்டு ஒரு தூதராகவோ அன்றி அமைச்சராகவோ இருந்தால், அவரை அவர் செல்லும் நாட்டினுடைய அரசின் தலைவரும், அவர் சிறு தூதராக இருந்தால், அவரை வெளிநாட்டு அமைச்சரும் வரவேற்று ஏற்றுக்கொள்ளு வார். முதல், இரண்டாம் தகுதிகளையுடைய தூதர்கள் வழக்கமாகச் சிறப்பான பொதுக்கூட்டத்தில் வரவேற்கப்படுகிறார்கள்; அவ் வமயம் அவர்கள் ஒரு சிறு வரவேற்பு உரையாற்றுவர்; அதற்குப் பதிலுரையும் ஆற்றப்படும்.

தூதரகப் பிரதிநிதிக்கு அளிக்கப்பட்ட சான்றிதழ் அல்லது முழு அதிகாரத்தின் காலம் முடிவடைந்தாலும் அல்லது தூதரின் தகுதியில் மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் அல்லது தூதுக் குழு செயலாற்ற வேண்டிய பணிகள் நிறைவேறிவிட்டாலும், ஒரு தூதரகப் பணி முடிவடைந்துவிடும். இவ்வெல்லா யூகங்களிலும் (conjectures), மற்றும் சாவு, பதவி விடுதல், பதவியினின்றும் மீட்டல் (recall), சொந்தக் காரணங்களுக்காகப் பதவியிலிருந்து விலக்குதல் ஆகிய இவற்றிலும் புதிதாய்ப் பணியாற்ற வரும் தூதரக ஏஜன்டிடமிருந்து புதிய சான்றிதழ் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. போர் அல்லது பதவி யினின்று மீட்டல், அரசியல் காரணங்களுக்காக விலக்குதல் போன்ற சூழ்நிலையிலும், அதாவது கடுமையாக இருக்கும் உறவுகள் முறியப் போகும் தருணத்திலும் தூதரகப் பணிகள் முடிவடைந்துவிடும். சான்றாக, தடையில்லாத நீர்மூழ்கிக் கப்பல் போரை மீண்டும் ஜெர்மனி (முதல் உலகப் போர்க் காலத்தில்) தொடர்ந்ததை எதிர்த்து 1917 பிப்ரவரி 3ஆம் தேதியன்று அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் வில்சன், ஜெர்மானியத் தூதர் கவுன்டு வான் பென்ஸ்டோர்ஃப் என்பவருக்கு அவருடைய நாட்டுக்குச் செல்ல உதவும் நுழைவுச் சீட்டைக் கொடுத்துத் தன் நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றினார். அதே நேரத்தில் பெர்லினி லிருந்த அமெரிக்கத் தூதர் ஜேம்ஸ் டபிள்யு. ஜெரார்டு வாஷிங் டனுக்குப் பதவியினின்று திரும்ப அழைக்கப்பட்டார். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு அனுப்பிய டொனால்டு ஆர். ஹீத் என்ற அமைச்

சரை விரும்பத்தகாத மனிதர் என்று குற்றஞ்சாட்டி, சொபையா (பல்கேரியா) அவரை அ. ஐ. நா. திரும்ப அழைத்துக் கொள்ள வேண்டுமெனப் பிடிவாதம் செய்ததாலும், அவர் கம்யூனிஸ்டு களுக்கு எதிராகச் சதிவேலையில் உட்கையாக இருந்தார் என்ற பொய்க் குற்றச்சாட்டுகளை அது திரும்பப் பெற மறுத்ததனுலும், பல்கேரியாவுடன் கொண்டிருந்த அரசியல் தொடர்புகளை 1950 பிப்ரவரி 21ஆம் தேதியன்று அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு நீக்கிக் கொண்டது. டெல் அவீவில் (இஸ்ரேல்) இருந்த சோவியத் தூத ரகத்தின் (Legation) மீது குண்டுகளை வீசும் நடவடிக்கையில் இஸ்ரேலும் அதிகார பூர்வமானஇசைவு அளித்ததென்று சோவியத் நாடு குற்றஞ்சாட்டி, அதனுடன் தான் கொண்டிருந்த தொடர்புகளை 1953 பிப்ரவரி 12ஆம் தேதியன்று சோ. சோ. கு. கூ. (U.S.S.R.) நீக்கிக்கொண்டது.

சாதாரணச் சூழ்நிலையில் தூதரின் தாயகத்திலோ அன்றி அவர் பணியாற்றும் நாட்டிலோ வெற்றிகரமான புரட்சி ஒன்று ஏற்பட்டாலும், அத் தூதரின் பணி முடிவடைந்துவிடும். சில நேரங்களில் இந்நெறி அனுசரித்து நடக்கப்படுவதில்லை. 1917 மார்ச்சு 17ஆம் தேதியன்று ருஷ்யாவிலிருந்து அமெரிக்கத் தூதர் டேவிட் ஆர். பிரான்சிஸ் அ.ஐ. நாட்டின் வெளிநாட்டுத் துறைக்கு ருஷ்யப் பேரரசு அரசாங்கம் (Imperial Government) கவிழ்ந்து விட்டதைத் தெரியப்படுத்தினர். புதிய தற்காலிக அரசாங்கத்தை ஒப்புக்கொள்ளத் தனக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்படவேண்டுமென்ற அவருடைய வேண்டுகோளை இரண்டு நாட்கள் கழித்து வெளி நாட்டுத் துறைத் தலைவர் லான்சிங் ஒப்புக்கொண்டார். மார்ச்சு 22ஆம் தேதியன்று பிரான்சிஸ், மிலிகோ என்ற ருஷ்யத் தலை வரையும், புதிய அமைச்சரவையையும் சந்திக்கத் தன் புதிய சான்றிதழ்களை வழங்கினர். அதற்குச் சற்றுப் பின்னர் வாஷிங் டனிலிருந்த ஜாரிஸ்டு தூதர் ஜார்ஜ் பாக்மிடீவ் என்பவர் தனது பதவியைத் துறக்கவும், அவருடைய இடத்தில் போரிஸ் பாக்மிடீவ் (இவர் முதல்வரின் உறவினரல்லர்) என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார்; அவருடைய சான்றிதழ்களை ஜூன் 19ஆம் தேதியன்று லான்சிங் ஏற்றுக்கொண்டார். 1917 நவம்பர் 7ஆம் தேதியன்று தற்காலிக அரசாங்கம் போல்ஷிவிஸ்டுகளின் திடீர்ப் புரட்சியால் (Coup d'etat) கவிழ்க்கப்பட்டுப் புதிய சோவியத் ஆட்சி நிறுவப்பட்டது. பிரான்சுக்குப் புதிய சான்றிதழ்கள் அளிக் கப்படவில்லை. அவருடைய பணியும் அத்துடன் முடிவடைந்த போதிலும், 1918 ஜூலை 25ஆம் தேதியன்று அவர் தாயகத்திற்குப் புறப்படும்வரை ருஷ்யாவிலேயே தூதரகச் சலுகைகளுடன் தங்கி யிருந்தார். 1919-ல் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிற்குப் புதிதாய்

நியமிக்கப்பட்ட சோவியத் தூதர் திரு மார்டீன்ஸ் தன் சான்றிதழ் களை வெளிநாட்டுத் துறையிடம் வழங்கியபோது, அ·ஐ·நா·, அவற்றை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்துவிட்டு, அவரைக் கைது செய்து (arrest) அவரை அவருடைய நாட்டிற்கே அனுப்பிவிட்டது. போரிஸ் பாக்மிடீவுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளித்துவந்த அரசாங்கம் கவிழ்ந்து போன பிற்பாடும், 1922ஆம் ஆண்டுவரை வாஷிங்டனிலுள்ள வெளிநாட்டுத் துறை, தொடர்ந்து அவரையே ருஷ்யாவின் அத்தாட்சி பெற்ற பிரதிநிதியாகக் கருதித் தொடர்பு கொண்டுவந்தது. பாக்மிடீவின் நிதித் தூதர் குழுவினரான (Attache) சர்ஜ் ஊகட் என்பவர் 1933ஆம் ஆண்டுவரை தொடர்ந்து வெளிநாட்டுத் துறையின் பட்டியல்களில் (rolls) ருஷியப் பிரதிநிதியாகக் குறிப்பிடப்பட்டார். இத்தகைய சூழல்கள் காலத்துக்கு ஒவ்வாதனவும், பொதுப் பழக்கத்திற்கு முற்றிலும் எதிரானவுமாய் இருக்கின்றன.

அதிகாரபூர்வமாக வரவேற்கப்பட்ட ஒரு தூதரக ஏஜன்டு, அவர் பணிக்காலம் முடியும்வரை வழக்கமரீன பாதுகாப்புகளுக்குப் பாத்திரராவர். அவர் தாயகத்திலிருந்து புறப்பட்டுப் பணிக்காலம் முடிந்து தாயகம் திரும்புவதற்கு இடையிலும், தாய்நாட்டிற்குத் திரும்பும்போதும், பதவியினின்று விலக்கப்பட்டு அல்லது மீட்கப் பட்டபோது பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த நாட்டிலிருந்து புறப் பட்டுத் தாயகம் சேருவதற்கு இடையிலும் அவருக்குப் பொதுவாக ஒரே மாதிரியான சலுகைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. 18ஆம் நூற்றுண்டுப் பழக்கத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், தூதரகச் சடங்குகள் வரவர எளிமையாகிக்கொண்டே வருவது விளங்கும். ஒரேமாதிரித் தகுதியுடைய மற்றத் தூதர்களுக்கு மேலான மதிப்பை அவர்களுள் எந்தத் தூதரும் பாராட்டக்கூடாது. ஒரேமாதிரித் தகுதியுடையவர்களுள் நீண்ட காலமாகப் பணியாற்றிவரு பவருக்குப் பொதுப் பணிகளில் முதலிடம் அளிக்கப்படுகிறது. தூதரக விருந்துகளில் உபசரிப்பவர்(விருந்தளிப்பவர்) மேசையின் தலைப்பக்கத்தில் அமரும் பழக்கம் இருந்துவருகிறது. அவருக்கு வலதுபுறத்தில் இருக்கும் முதலிடம் கௌரவமானதாகக் கருதப் படுவதால், மற்றவர்களைவிட நீண்ட காலமாய்ப் பணியாற்றிவரும் தூதருக்கே அந்த முதலிடம் அளிக்கப்படுகிறது; அவருக்கு (பணி யாற்றிய காலத்தின்படி) அடுத்த நீண்டகாலப் பணிபுரிந்த தூதருக்கு விருந்தளிப்பவரின் இடது புறத்திலுள்ள முதலிடம் கொடுக்கப்படுகிறது. மூன்றும் தரத்திலுள்ளவர் வலதுபுறத்தின் இரண்டாவது இடத்தில் அமர்வர். இவ்வாறு தூதர்கள் அனை வரும் முறைப்படி அமர்வர். அதன் பின்னர் அதே முறையில் அமைச்சர்களும், அவர்களுக்குப் பின்னர் சிறு தூதர்களும் இருப்

பார்கள். ஊர்வலங்களில் சிறப்பிடம் சில வேளைகளில் முதலிடமாகவும், சில வேளைகளில் இறுதி இடமாகவும் இருக்கின்றது. முதல்தரமான தூதர்கள் 'சங்கைக்குரிய தூதரே' (Your Excellency) என்று அழைக்கப்படவும், தூதரகக் கதவின்மேல் தனது அலுவலுக்குரிய சின்னங்களைப் (court of arms) பொறித்துக் கொள்ளவும், இராணுவ, கடற்படைச் சிறப்புகளைப் பெற்றுக் கொள்ளவும், எல்லா அவைச் சடங்குகளிலும் கலந்துகொள்வதற்கு அழைக்கப்படவும் சலுகை உண்டு. மரபுப்படி தூதர்களுக்கு 19 மரியாதைக் குண்டுகளும், முழு உரிமைபெற்ற தூதர் அமைச்சர்களுக்குப் பதினைந்தும், தங்கியிருக்கும் அமைச்சர்களுக்குப் பதின்மூன்றும், சிறு தூதர்களுக்குப் பதினொன்று குண்டுகளும் வெடிக்கப்படும்.

தூதர், அவர் குடும்பம், தூதுக்குழு அவர்கள் தங்குமிடம் ஆகியவற்றிற்குத் தீங்கு வராமல் பாதுகாத்தல் (inviolability), எல்லையிகந்த அரசுரிமையை அனுபவித்தல், சிவில், கிரிமினல் அதிகார எல்லையினின்று விலகி இருத்தல், வரி செலுத்தாதிருத்தல், வழிபாட்டு உரிமை (liberty of worship) பெற்றிருத்தல் முதலியவை தூதரகச் சலுகைகளுக்குள் அடங்கும். தூதரக அலுவலகங்களில் அரசியல் புகலிகள் பாதுகாப்புத் தேடும்பொழுதுகூட, அவர்களை உள்ளூர் அதிகாரிகள் சிறைப்பிடிப்பது பொதுவாக நடைபெறாத ஓர் செயலென்றே சொல்ல வேண்டும். இடைக்காலத்தில் திருச்சபை கடைப்பிடித்துவந்த இந்தப் பழக்கத்துடன் ஒப்பிடக்கூடிய வகையில் இந்தக் 'காப்புரிமை' என்பது விரிவாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுவருகிறது. இவ்வுரிமை இலத்தீன்—அமெரிக்க அரசுகளால் வன்மையாக வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது.[8] ஒவ்வொரு தூதரப் பிரதிநிதியும் தன்னுடன் ஒரு

[8] பெரு நாட்டைச் சேர்ந்த 'அப்ரிஸ்டா கட்சி'யின் தலைவர் விக்டர் ரால் ஹாயா டேலா டோரி என்பவரை அந்நாட்டில் தோன்றிய கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டவுடன் கைது செய்யும்படி ஆணை பிறப்பிக்கப்படவே, அவருக்கு 1949 ஜனவரி 3ஆம் தேதியன்று லிமா நகரிலுள்ள கொலம்பியத் தூதரகம் காப்பகம் அளித்தது. அவர் ஒரு பொதுக் குற்றவாளி என்றும், அதனால் அவரைத் தன்னிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்றும், ஆனால், தான் அவரை ஒழுங்காக நடத்தப் (safe conduct) போவதில்லை என்றும் பெருவிய அரசாங்கம் தன் நோக்கத்தைக் கொலம்பியாவுக்குத் தெரிவித்தது. கொலம்பியா அதற்கு மறுத்தது. அதையொட்டி எழுந்த வழக்காடலில், அகதியைத் தன் நாட்டிலிருந்து வெளியேறும்படி தான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலன்றி அவரை ஒழுங்காக நடத்தும் கடமை பெருவுக்கு இல்லை என்றும், இதை ஓர் 'அரசியல்' குற்றம் என்று ஒருமுகமாகவும் திட்டவட்டமாகவும் கருதும் உரிமை கொலம்பியாவிற்கு இல்லை என்றும், ஆனால் அதன் தூதரகத்திலிருந்து ஹயா டேலா டோரியை வெளியேற்றிவிட அதற்குக் கடமை இல்லை என்றும் அனைத்து நாட்டு நீதிமன்றம் (நவம்பர் 20, 1950) தீர்ப்பளித்தது. இத்தீர்ப்புகள் காப்பகம் பற்றிய சட்டத்தைத் தெளிவாக விளக்குவதாகப் பாமர மக்களையோ, அன்றி வழக்காடுபவர்களில் ஒரு பிரிவினரையோ கவரவில்லை.

குழாத்தைக் கூட்டிககொண்டுவர உரிமையுண்டு; அன்றியும் தன்னைப் போன்றே அவர்களுக்கும் பாதுகாப்புகள் தேடிக் கொள்ளவும் உரிமையுண்டு. அதிகார பூர்வமான (தூதுக்) குழுவில் வழக்கமாக ஒரு சட்ட ஆலோசகர் (counselor), வெவ் வேறு செயலாளர்கள், இராணுவ, கடற்படை, வாணிபத் தொடர் பினர் (attaches), மொழி பெயர்ப்பாளர்கள், மற்றும் எழுத்தர்கள் (clerks), கணக்கர்கள் (accountants), சிறு கோவில் குருக்கள் (chaplain), மருத்துவர் (physician) முதலியவர்கள் இடம்பெறுவர். அதிகாரபூர்வமற்ற குழுவில் தூதரின் குடும்பமும், பணியாட்களும் (servants), அந்தரங்கச் செயலாளர்களுமே (private secretaries) இருப்பர்.

2. தூதர்கள் செய்வதென்ன ?

> 'அதிகாரிகளுடன் நேரடித் தொடர்பு கொள்ளுதல் அவ்வளவு சிரமமானதாக இல்லை; ஏனெனில், எவ்வளவு தான் பண்பட்ட பயிற்சி பெற்றிருந்தபோதிலும், தொலை விலும், பார்க்கமுடியாதவாறுமுள்ள தலைவர்களின் தொலைவிலுள்ள பார்க்கமுடியாத நலன்களைக் கட்டிக் காப்பாற்ற வேண்டியதே அவர்கள் செய்யவேண்டியி ருந்த கடமையாகும். அது அவ்வாருகத் திரு கே. அவ ருக்கு அருகிலிருந்த முக்கியமான நலனுக்காகவும், மற்றும் அவருக்குத் தெரியாமலேயே மற்ற அரசுகளுக்காகவும் அதிகாரிகளின் ஒழுங்கு முறைகளை மீருமல் போராடிக் கொண்டிருந்தார்'.

பிரான்ஸ் காஃப்கா என்பவர் 'கோட்டை' என்ற நூலில் இவ்வாறு எழுதியுள்ளார்.

பன்னூற்றுண்டுக் காலமாய் அறிஞர்கள், பதிப்பாளர்கள், தூதர்கள் ஆகியோரின் கற்பனையைக் கிளறிக்கொண்டிருந்தது ஒரு விரிவான வினு. தூதர்கள் நடைமுறையில் ஆற்றி வரு கின்ற அல்லது குறிக்கோள்களை அடையும்பொருட்டு அவர்கள்

1957ஆம் ஆண்டு பெரூவில் புரட்சி ஏற்படும் வரையில் ஹயா டேலா டோரி விடுதலை அடையவில்லை. 1956 ஆம ஆண்டு ஹங்கேரி புரட்சியின்போது, இம்ரி நாகி யூகோசுலேவியத் தூதரகத்தில் புகலிடம் தேடிக்கொண்டார். அவரை அவர் வீடுவரை காப்பாக நடததிச் செல்லுவதாய் உறுதிமொழி அளிக்கப்பட்ட பின்னரே, அவர் விடுதலை செய்யப்பட்டார்; ஆனல், அவரை விடுதலை செய்தவுடன, உறுதி மொழியைக் காற்றில் பறக்கவிட்டுவிட்டு சோவியத் படைகள் அவரை ருமேனியா விற்கே கடத்திவிட்டன. ஜோசப் கார்டினல் மின்டு சென்டி என்பவர் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுத் தூதரகத்தில் தனக்குப் புகலிடம் தேடிக்கொண்டார். இந் நூலை எழுதும் தேதிவரை அவர் அங்கேதான் இருந்தார்.

மேற்கொள்ள வேண்டிய அரசியல் பணிகள் யாவை என்பதே அவ்விஞ. தூதரின் பணிகள்பற்றிய இலக்கணங்களிலே மிகச் சிறப்பானது அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் வெளிநாட்டுத் துறையினரால் அளிக்கப்பட்டதேயாம்.[4] அதன்படி திறமைமிக்க வெளிநாட்டுத் துறை அதிகாரி ஒருவர்,

'நல்லெண்ணத்திற்கு வித்திடுகிருர். ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்துகொள்ளும் சூழ்நிலையை உருவாக்குகிருர். மனிதர்களைப்பற்றியும், விவகாரங்களைப்பற்றியும் முதிர்ந்த அனுபவமும், ஆழ்ந்த அறிவும்கொண்டு அடக்கமான ஆய்வுக்கண்கொண்டு நோட்டமிடும் தலைமை (leadership) யுடன் அரசாங்கங்களுக்குள்ளும் மனிதர்களுக்குள்ளும் இவற்றைப் பயன்படுத்தி, உலக நம்பிக்கையையும் ஒத்துழைப்பையும் மிகுதிப்படுத்துகிருர்.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, அதன் குடிகள் ஆகியவற்றின் நலன்களைப் பெருக்குவதுடன், அவற்றைக் கண்ணெனப் போற்றிக் காத்துவருகிருர்.

திறமை, புத்திசாலித்தனம் முதலியவற்ருேடு தன் தாயகம், வெளியுலகம் ஆகியவற்றின் நிலைமையை நன்கு அறிந்துகொண்டு, குறிப்பாக அணைத்து நாட்டுத் தொடர்புகள், காப்பு வரிகள், கப்பல், வாணிபம், அமைதியை நிலை நாட்டல்போன்ற காரியங்களைக் கவனித்துவருகிருர். உடன் படிக்கைக்குமுன் வரையப்படும் குறிப்புகள், பட்டாங்குகள், உடன்படிக்கைகள் ஆகியவற்றிற்குத் தன் அரசாங்கத்தின் அறிவுரைப்படி ஏற்பாடு செய்கிருர்.

அவருடைய அரசாங்கத்தின் நன்மைக்காகவும், அமெரிக்கக் குடிகளின் நலனுக்காகவும் சொந்தத் தொடர்புகளை வகுத்துக்கொண்டு அவற்றை ஆழ்ந்த முறையில் பயன்படுத்திவருகிருர்.

அரசியல், பொருளாதார நிலைமைகளைப்பற்றியும், மற்றும் முக்கியமான உலகப் போக்கைப்பற்றியும் ஆராய்ந்து அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிற்கு அறிவிக்கிருர்.

[4] 'அமெரிக்க வெளிநாட்டுத் துறை', அரசு வெளியீட்டுத் துறை 235, 1931, பக்கங்கள் 4-6.

சொல்லப்பட்டிருக்கும் முறை, வழக்கமான நடைமுறை ஆகியவற்றைப் பின்பற்றுங்கால், சாத்தியப்பட்டால் தன் திறமையைப் பயன்படுத்துகிருர் ; ஆய்வுசெய்யும் பொருட்டுக் கவனமுடன் செய்திகளைச் சேகரிக்கிருர். அல்லது சட்டம், வழக்கம், நிலைமைகள் முதலியவற்றைப் பற்றி நன்கு கற்றறிந்திருக்க வேண்டிய மிகக் குழப்பமான அநேக சூழ்நிலைகளைச் சமாளிக்க அவசியம் தேவைப்படும் பகுத்தறியும் பண்பையும் பெற்றிருக்கிருர். தம் அலுவல்களைக் கவனமாகவும், நிதானமாகவும், திறமையாகவும் செய்கிருர்.'

தந்தி, வானொலி (radio), தொலைபேசி முதலியவை கண்டுபிடிக்கப்படாத காலத்தில் இருந்ததுபோல, இப்பொழுது கொள்கையின் முக்கியமான முடிபுகளை வகுப்பதற்குத் தூதரக ஏஜெண்டுகள் அழைக்கப்படுவதில்லை. பாரிசிலிருந்து (1777-78) பென்ஜமின் பிராங்லின் தம் தாய்நாட்டிற்கு அனுப்பிய கேள்விகளுக்குக் குறைந்தது மூன்று மாதங்களுக்குப் பதில் கிடைக்கவில்லை. ஆனல், இன்றே அதிகத் தொலைவிலுள்ள தலைநகரங்களில் பணியாற்றிவரும் அவருடைய வழித்தோன்றல்களுக்கு மூன்று மணி நேரத்தில், ஏன் அதற்குள்ளாகவே மறுமொழிகள் கிடைத்துவிடுகின்றன. 'அதிகச் சம்பளம் பெறுகின்ற செய்திகொண்டு செல்லும் திறமையற்ற ஒரு பையனே' தூதர் எனப்படுபவன் என்று ஒரு சமயம் திரு டூலி என்பவர் கூறினர். வெளிநாட்டுத் துறை அமைச்சர்கள் ஒருவரையொருவர் நேரில் சந்தித்துக் கலந்து பேச விழைவதாலும், வெளிப்படையாக வெளியிடமுடியாத விவகாரங்களைப்பற்றி உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள் செய்யும் பொறுப்பைத் தனிப்பட்ட ஏஜென்டுகளிடம் ஒப்படைக்கும் பழக்கத்தினுலும், ஒரு தூதரின் கொள்கை வகுக்கும் கடமைகள் மேன்மேலும் குறைந்துகொண்டே வருகின்றன.

எனினும், பொருத்தமான செய்திகளைச் சேகரித்து அனுப்பவும், அறிவுரைகளைக் கடைப்பிடிக்கவும், அரசாங்கங்கட்கிடையே நிலவும் தொடர்புகளைச் சீர்ப்படுத்தவும் தூதர்களும் அமைச்சர்களும் இன்றளவும் பொறுப்பேற்றுவருகிருர்கள். வல்லரசுகள் தம் தூதர்கள் தம் நேரத்தையும் செல்வத்தையும் பிற செல்வந்தர்களை வரவேற்று உபசரிப்பதிலே செலவிடவேண்டுமென்ற நியதியையும் தூதரகப்பணிகளில் சேர்க்கின்றன. மேன்மக்களின் மூலமாக ஏற்படும் இச் சமுதாய இணைப்பால் (social liaison) தேசீய உயர் குடியாட்சிக்குள்ளும், செல்வந்தராட்சிக்குள்ளும் சில வேளைகளில் வலுவான பிணைப்பு ஏற்பட ஏதுவாகிறது. அன்

றியும் வரவேற்பதும், உபசரிப்பதும், பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதுமே உயர்தரத் தூதர்களின் (top-ranking diplomats) அன்ருட அலுவல்களாய் இருக்கின்றன. லண்டனில் அமெரிக்கத் தூதராகப் பணியாற்றிவந்த வால்ட்டர் ஹைனஸ் பேஜ் என்பவர் தான் டிசம்பர் 22, 1913-ல் எழுதிய கடிதத்தில் இதை மிகச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் உணர்த்திச் செல்கிருர். அதாவது :

> 'முழுவதும் விளையாட்டு என்று நீ இதை நினைப்பாயேயாளுல், உன்னையே நீ ஏமாற்றிக் கொள்வாய்; இவ் வேலையைப்பற்றிச் சொல்கிறேன். இவ் வேலைக்கு முடிவே இல்லை. அதில் இரண்டு பகுதிகள் இருக்கின்றன. தினமும் இரண்டு நேரம் மனிதர்களை வரவேற்பதில் கழிக்க வேண்டும். அலுவல்களுடன் வருபவர்கள் சிலர்; 'மரியாதை செலுத்த' வருபவர்கள் இன்னும் சிலர்; (ஏராளமான பலவகைப்பட்ட) அஞ்சல்களைக் (mails) கவனிக்க வேண்டும்; பற்பல கட்டளைகளைக் (errands) கண்டவுடன், அயல் நாட்டு அலுவலகத்திற்கு விரைந்தேக வேண்டும்; என்றுமே நீ கேட்டிராத விசித்திரமான செய்தியை அங்கு கேட்க நேரிட்டாலும் நேரிடலாம்; பற்பல விவகாரங்களைப்பற்றி வாஷிங்டனுக்கு அறிவிக்க வேண்டும்; அதன் பின்னர் சமூகக் கடமைகள் என்று சொல்லப்படும் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். அதாவது, விருந்து கொடுக்கவேண்டும். விருந்தினர்களை அன்புடன் உபசரிக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட விருந்துகளில்தான் மிக மிக முக்கியமான செய்திகள் என் செவிக்கு வரும். அடுத்து, சபை அலுவல்கள் காத்திருக்கும். கூட்டங்கள்! பேச்சுகள்! அமெரிக்கத் தூதர் இங்கிலாந்து முழுதும் சென்று ஒவ்வோர் அமெரிக்கப் பொருளையும் விளக்கவேண்டும்'.[5]

அரசியல் தந்திரத்தின் 'சமூக முக்கியத்துவம்' கடந்த தலைமுறையில் அதிகம் மாறவில்லை என்பது வெளிநாடுகளிலுள்ள மற்ற அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுத் தூதர்களின் விளக்கங்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது. வில்லியம் இ.டாடு என்பவர் (இவர் ஒரு பேராசிரியர்; ஜெஃபர்சோனியக் கொள்கையை ஏற்ற ஒரு மக்களாட்சிவாதி, இவர் செல்வத்தில் புரளவில்லையாதலிளுல் ஒரு தக்க தூதராகவில்லை) பெர்லினிலிருந்து பின்வருமாறு எழுதிஞர் :

[5] தூதரகப் பணிகளை அதிகம் தெரிந்துகொள்ள 'வால்ட்டர் ஹைனஸ் பேஜின் வாழ்க்கையும், மடல்களும்' என்ற நூலைப் பார்க்கவும்.

'பிப்ரவரி 26, 1934. மற்றொரு விருந்து! ஹெர்மான் கோரிங்ஸ்டெரஸ்ஸி மீதுள்ள ஹெரன்ஸ் கிளப்பில் துணை வேந்தர் (Vice-Chancellor), ஃபிரா ஒன் பேப்பன் ஒன்பது மணிக்கு அளித்த விருந்தில் நாங்கள் கலந்து கொண்டோம். ஐம்பதுக்கும் மேலான மக்கள் கூடியிருந்தனர். என் மனைவி ஒன் பேப்பனின் வலதுபுறத்தில் இருக்க, நாற்புற மேசையின் இருமருங்கிலும் பிரபுக்களும், சீமாட்டிகளும், காபினட் அதிகாரிகளும் அமர்ந்திருந்தனர். பொதுவான சம்பாஷணைக்கு அங்கு இடமில்லை. இரு பெண்களுக்கிடையே ஒவ்வொரு மனிதனும், இரு மனிதர் களுக்கிடையே ஒவ்வொரு பெண்ணுமாக அமர்ந்திருந்து உரையாடினர். நவம்பர் 13, 1935 : 1934, பிப்ரவரி 6ஆம் தேதிமுதல் ஹிட்லருடனும், அதே ஆண்டு ஜூன் மாதம் முதல் கோரிங்குடனும் நான் பேசவில்லை. எங்களுக்கு கோபெல்ஸ் 1934 ஜூன் மாதத் துவக்கத்தில் விருந்தளித்தார். மூவாட்சியாளர் குழாம் (triumvirate) எங்களுடன் இல்லாமல், நான்மட்டும் என் வேலையில் இருப்பது எனக்குச் சிரமமாக இருக்கிறது. அவர்களோ ஜெர்மனியின் கவர்னர்கள் ; நானோ அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுப் பிரதிநிதி. ஆனால், உலகமறிந்த, (குற்றத்திற்கு மன்னிப்புத் தேடாத) கொலைகாரர்களுடன் கைக்குலுக்க எனக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது.'[6]

டோக்கியோவிலிருந்த (1932-41) அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுத் தூதர் ஜோசஃப் சி. குரு தன்னுடைய நாட்குறிப்பில் (diary) பின்வருமாறு வரைந்திருந்தார் :

'மார்ச் 23, 1933 : ஆலிஸ், எல்சி முதலியோருடன் நானும் கனத்த மழை பெய்துகொண்டிருக்கையில் பேரரசவாத்து வேட்டைக்குச் சென்றேன். இவ் வேட்டைகள் இலையுதிர் காலம் முழுவதும் ஒழுங்கான இடைவெளியில் நடைபெறுகின்றன. அதில் கலந்துகொள்ள ஒவ்வொரு தூதரகமும் அழைக்கப்படுகிறது. தூதுக்குழுவின் தலைவர், சட்ட ஆலோசகர்கள், இராணுவ-கடற்படை-வாணிபத் தொடர்பாளர்களும், அவர்களுடைய மனைவிமக்களும் இவ் வேட்டைகளில் ஒன்றிலாவது கலந்துகொள்ள அழைக்கப்படுகின்றனர். பேரரசைச் சேர்ந்த இளவரசர் ஒருவரும் இதில் கலந்துகொள்கிறார். கூட்டத்தைக் காண

6 தூதர் டாடின் நாட்குறிப்பு, பக்கங்கள் 82, 276.

விரும்பி இன்றைய நிகழ்ச்சிகளில் பங்குகொள்ள சிக்கி புஸ்கள் வந்திருக்கிறூர்களென்று அறிந்ததும், நாங்கள் வியப்பில் மூழ்கிவிட்டோம். சிறிய விளையாட்டுகளில் தான் உண்மையான வேடிக்கை இருந்தது. விளையாட்டிற்குப்பின் மிக ருசிகரமான மதிய உணவு அளிக்கப்பட்டது. எல்சி மிக மகிழ்ச்சியுடன் காணப் பட்டாள். நாங்கள் அளித்த விருந்தில் கலந்துகொண்டு எங்கள் தூதரகம் காட்டிய திரைப்படத்தைக் கண்டு களித்த சிக்கிபுஸ்கள், விரைவில் மீண்டும் ஒருமுறை திரைப்படத்தைக் காணும் விழைவை எங்களுக்குத் தெரியப்படுத்தினுர்கள் ; சிறந்த படங்களைக் கண்டு இர சிக்க ஒரே வழி இதுதான் என்று அவர்கள் கருதுவதை நாங்கள் புரிந்து கொண்டோம் ; ஈஸ்ட்டருக்குப் பின் இதற்கு ஏற்பாடு செய்வோம்.'[7]

மற்றூர் எடுத்துக்காட்டையும் இங்குக் காண்போம். இதில் எந்திரத்தைப்போன்ற உணர்ச்சியற்ற உற்சாகமற்ற முறையில் செயலாற்றவேண்டிய தூதர்கள், கான்சல்கள் ஆகியோரின் பணி களைக் காண்பது அரிது. என்றுலும், தன் தாய்நாட்டின் நலனை முன்னிட்டு வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றிருக்கும் குற்றமற்ற மனிதர் களுக்குச் சில வேளைகளில் விநோதமான அனுபவங்கள் ஏற்படுவதை இது பளிச்செனக் காட்டுகிறது. 1957 ஆகஸ்டு 10ஆம் தேதியன்று வாஷிங்டனிலிருந்து வந்த அரசுச் செய்தி யறிக்கையின் (United Press Dispatch) ஒருபகுதியில் பின்வருமாறு அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது :

"ஓர் அமெரிக்கத் தூதர் தான் உலகத்திலேயே மிகப்பெரிய தவளையைப் பிடிப்பதற்காகத் தன் தூதரகக் கடமைகளை விட்டு விட்டுச் சென்றதாக இன்று கூறினுர். அதன் முழு விவரங்களைத் தற்போது பிரேசிலில் அமெரிக்கத் தூதராகப் பணியாற்றிவரும் எலிஸ் ஓ. பிரிக்ஸ் என்பவர் 'வெளிநாட்டுத்துறை பணி வெளி யீட்டின்' நடப்பு இதழில் ஒரு கதையாக வரைந்துள்ளார். அதில் காணப்படுவது பின்வருமாறு :

'பெருவில் காலாவோ என்னுமிடத்தில் ஒரு சமயம் துணைக்கான்சலாக (Vice-Consul) நான் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது நான் ஆர்வத்துடன் மனக் கோட்டை கட்டி மகிழ்வேன்; அன்றொரு நாள் அமெரிக்க

[7] 'ஜப்பானில் பத்து ஆண்டுகள்' (நியூயார்க்கு, சைமன்-ஸ்கூஸ்டர், 1944). பக்கங்கள் 82-83.

ஐக்கிய நாட்டிலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அத்துடன் 10 டாலர் உண்டியல் (bill) ஒன்றும் இருந்தது.' அக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்ததாவது :

'திரு. கான்சல் அவர்களே, நான் நியூ ஆர்லீன்சில் சந்தைக் கடைக்காகத் தவளைகளை வளர்த்துவருகிறேன். உலகத்திலேயே மிகப் பெரிய தவளை பெருவில் இருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். ஆகையால், எனக்காகத் தயவு செய்து ஒரு டஜன் பெரிய தவளைகள்—ஆறு ஆண்தவளைகளும் ஆறு பெண்தவளைகளும்—வாங்கி அனுப்புங்கள். உங்களுக்கு அதிகச் சிரமம் இருக்காதென்று நினைக்கிறேன். ஆண்தவளையின் செவிகள் 50 சென்டு நாணயத்தைப் போன்று பெரியனவாயிருக்கும். அதற்காகவே இத்துடன் 10 டாலர் உண்டியல் ஒன்றையும் வைத்து அனுப்பியிருக்கிறேன். நன்றி. இப்படிக்கு மரியாதையுள்ள, ஆல் ஃபோன்சு புச்சர்'.

'தவளை பிடிப்பதெல்லாம் உன் சொந்த நேரத்தில் தான் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அலுவலகப் பணிகளை அது பாதிக்கக்கூடாது' என்று பிரிக்ஸைக் கடிந்து கொண்டார் அவருடைய தலைமை அதிகாரி.

பிரிக்ஸ் காட்சிச் சாலைகளுக்குச் சென்றார். பிரிட்டானிக்கா கலைக்களஞ்சியத்தைப் (Encyclopaedia Britannica) புரட்டினார்; பெருவியர்களைப் பேட்டி கண்டு, உலகத்திலே பெரிய தவளை பெருவில்தான் கிடைக்கிறதென்றும், தனக்கு அது வேண்டுமென்றும் செய்தித் தாள்களில் வெளியிட்டார். காலாவோவிலிருந்த கான்சலகத்தில் (consulate) கடிதங்கள் வந்து குவிந்தன. அமெரிக்கத் தூதரகத்திலும் அங்ஙனமே மடல்கள் வந்து குவிந்தன. அஞ்சல்மூலம் அநேக தவளைகள் வந்தன. எல்லாம் செத்துப்போயிருந்தன.

இறுதியில் பெருவின் குடியரசுத் தலைவரும், அமெரிக்கத் தூதருமே இதில் உற்சாகங் காட்ட ஆரம்பித்தனர். மிகத் தொலைவிலுள்ள மோன்டாரியோ நதிப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து பெரி என்ற பாதிரியார் இதற்கு வழிகாட்டினார். அவருடைய கடிதத்தைக் கண்டதும், இவ் விஷயத்திலீடுபட்டவர் அனைவரும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கினர். 'இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட

பிரமாண்டமான தவளைகள் இப்பகுதியில் நிறையக் கிடைக்கும்' என்று பாதிரியார் எழுதியிருந்தார். தவளை வேட்டையுடன் வாத்து வேட்டையையும் சேர்த்து அமெரிக்கத் தூதர் ஒரு திட்டத்தை வகுத்தார். அனைவரும் அதனை உவந்தேற்றனர். பத்து டாலர்களைக் கொண்டு தவளை பிடிப்பதற்காகத் தேவைப்படும் சாதனங்களையும் கருவிகளையும் வாங்கும்படி பிரிக்ஸுக்கு அமெரிக்கத் தூதர் ஆணையிட்டார். இப் பயணத்திற்குப் பெருவின் மத்திய இருப்புப்பாதை நிலையம் தனியாக ஒரு ரெயில்வண்டியையே (train) விட்டது.

பிரிக்ஸ் தொடர்ந்து சொன்னர் : 'ஆல்பான்ஸ் அனுப்பிய பத்து டாலர்களுக்கு ஒரு தனிப்பட்ட தொடர் வண்டியே கிடைத்திருக்கிறது. வேடர்களாக ஓர் அமெரிக்கத் தூதரும், ஓர் அமெரிக்கத் துணைக்கான்சலும், பாதிரியார் பெரியும் ஆல்பான்சுக்குக் கிடைத்திருக்கிறர்கள். துணைவேடர்களாக ஆல்பான்சுக்குத் தொடர்வண்டியிலுள்ள அனைவரும். அறுவடை செய்துகொண்டிருந்ததை விட்டு விட்டு ஓடோடி வந்துள்ள எண்ணற்ற இந்தியர்களும் (சிவப்பிந்தியர்) கிடைத்திருக்கின்றனர். தவளை கிடைக்கும் வட்டாரத்தை நோக்கி வண்டி விரைந்து சென்று ஓர் இடம் வந்ததும் நின்றது'.

'தண்ணீரில் தாளம் போட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்த இராட்சதத் தவளைகள், சிறிது நேரத்திற்குள் வேடர்களின் வலைவீச்சில் சிக்கி அவர்கள் கூடையில் வந்து குவிந்தன'.

'ஆல்பான்சுக்கும் அவருடைய தவளைப் பண்ணைக்கும் வெகு சீக்கிரத்தில் நாங்கள் 28 தவளைகளைப் பிடித்து விட்டோம். தேவைப்பட்டதற்கு அதிகம்தான். அவற்றில் பிரம்மாண்டமான தவளை ஒன்று 11 அங்குல நீளம் இருந்தது. அதற்கு ரெஜினல்டு என்று பாதிரியார் பெரி பெயரிட்டார். ரெஜினல்டுக்கு எங்கள் மேல் மிகக் கோபம் ; ஈரமான பலகையில் அதனை நாங்கள் வைத்ததும், எங்களை அது வெறுப்புடன் பார்த்தது. எல்லாம் சேர்ந்து அது 2அடி இருந்தது. பெட்டியில் அதனை வைக்கவும், எங்களுடன் போரிடப்போவதுபோல் அது பார்த்தது ! அதன் செவிகள் ஆல்பான்சு கூறியது போன்று 50 சென்டு நாணயத்தைப்போல் இருந்தன.'

> லிமாவிற்கு 'வெற்றியுடன்' திரும்பியதும், அந்த 28 தவளைகளையும் (இரத்தத்தை உறிஞ்சும் சிறு பறக்கும் பூச்சிகள், ஈசல்கள், கொசுக்கள், எறும்புகள் ஆகிய வற்றையும்) நியூ ஆர்லீன்சுக்குப் போகவிருக்கும் ஓர் அமெரிக்கக் கப்பலிடம் ஒப்படைக்குமாறு செய்தார் பிரிக்ஸ்'.

ஆயினும், ஆல்பான்சுக்குத் தவளைகள் போய்ச் சேரவில்லை ; 'ஆல்பான்ஸ் மிசிசிப்பி நதியின் வெள்ளத்தில் சிக்கி மெக்சிக்கோ குடாவில் அடித்துச் செல்லப்பட்டார். அவ்வாறு சிரமப்பட்டுக் கொண்டுவரப்பட்ட தவளைகள் மிருகக் காட்சிச்சாலைக்கும், ஹோட்டல்களுக்கும் (Hotels) கொண்டு செல்லப்பட்டன. சில ஆண்டுகள் கழிந்து ரெஜினல்டின் சுவைமிக்க சந்ததியார்களை நியூ ஆர்லீன்சிலிருந்த அண்டோயின் உணவு விடுதியில் பிரிக்ஸ் கண்டார்.

இத்தகைய பயனற்ற செயல்கள் ஒவ்வொரு தூதருக்கும் பொழுதுபோக்காக இருப்பதுடன் (தூதரிடம் நுண்பார்வை இருக்கு மெனில்), தான் பணியாற்றிவரும் நாட்டிலுள்ள மேல்வகுப்பினரின் போக்கையும் நோக்கங்களையும் ஒருவாறு தெரிந்துகொள்ளப் பேருதவியாய் இருக்கின்றன. தூதருக்கு மிகக் குறைந்த அளவில் இருக்கும் தொடர்புகளும், தூதரக அலுவல்களும் மேற்கூறிய அலுவலுக்கு இடந்தரவில்லை. என்றாலும், தூதர் திறமைசாலியாக இருந்தால் 'பொதுமக்கள் கருத்து'பற்றி அறிந்து, அதற்கு அறிக்கை ஒன்றையே வெளியிடலாம். உள்ளூர் மக்களிடம் (local populace) தன் நாட்டின்மேல் நல்லெண்ணமும் அன்பும் பிறக்கும்படி ஒரு தூதர் பணியாற்றவேண்டும். இங்கு அவர் வானொலி பரப்புவோர், பண்பாட்டுத் தூதுக்குழுவினர் (cultural attaches), நிருபர்கள் (press agents), தொழில் அதிபர்கள், விரிவுரையாளர்கள் (lecturers) ஆகியோருடன் பழகித் 'தனக்கு நண்பர்களைச் சேகரிப்பதிலும், தன் நாட்டின் நலனைப் பெருக்கு வதிலும்' முடிந்தமட்டும் தீவிரமாக ஒத்துழைக்கிறார்.

தூதுவருக்கு ஏற்ற சூழ்நிலைகள் இருக்கும்போது, தற்காலத் தூதுவர்களில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றி ஒரு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக விளங்கக்கூடியவர், தான் பணியாற்றி வரும் நாட்டு மக்கள்தன் நாட்டின்மேல் அன்பு செலுத்தவும், அதற்கு மரியாதை செய்யவும் (சில சமயங்களில் தன் நாட்டைக் கண்டு அஞ்சுமாறு செய்யவும்), தன் நாட்டின்மீது வெறுப்போ அன்றித் துவேஷமோ பாராட்டாது இருக்குமாறு செய்யவும் வழிவகுப்பார். ஆனால்,

தக்க சூழ்நிலைகள் அமைந்திருப்பது அரிது. 'எனது' அரசு நடைமுறையிலோ அல்லது எதிர்காலத்திலோ 'உனது' அரசின் நேசநாடாய் விளங்கும்போது நிலவும் சூழ்நிலையில் உருவாகும் சிக்கல், 'எனது' அரசு இப்பொழுதோ, அன்றி வருங்காலத்திலோ 'உனது' அரசின் பகை நாடாய் விளங்குங்கால் முகிழ்க்கும் சூழ்நிலையில் ஏற்படும் சிக்கலுக்கு முற்றிலும் வேறுபட்டதாயிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அதனுடைய நிலைமை (status), ஐயுறவுக்கு இடந்தருமாயின், அளவுக்குமீறிய பாசமும் அளவுக்குமீறிய வெறுப்பும் இல்லாமல், இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட நெறியை ஏற்படுத்துவதே மிகவும் விரும்பத்தக்கது ; ஏனெனில் அளவுக்கு மீறிய விருப்பும், வெறுப்பும் தூதரகப் பண்பாடுகளுக்கு முரண்பட்ட நிலையாகும். ஒரு திறமையான தூதர் தன் நாட்டின் தற்போதைய நேசநாடுகள் ஒருகால் பகையரசுகளாகவும், இப்போது தனக்குப் பகையரசுகளாய் இருப்பவை வருங்காலத்தில் நேசநாடுகளாகவும் மாறிவிடலாம் என்பதைத் தான் நினைவிலிருத்தி அவைகளிடம் நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்பது அவருக்கு நன்கு தெரியும். இச்சிரமமான பணியில் வெற்றி ஈட்டித்தரும் உள, ஆன்மீகப் பண்புகள் இரண்டும் ஒருவரிடம் பொருந்தியிருத்தல் அருமையாதலால், உண்மையிலேயே சிறந்த தூதர்களின் எண்ணிக்கை பலவாக இல்லை. அவர்களும் இலைமறை காய்போல் காணப்படுகின்றனர்.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் தூதர்களின் யோக்கியதாம்சங்களும், அந்தப் பணிக்கு ஆள் சேர்க்கும் (recruitment) முறையும் நீண்ட காலமாக ஒரு தனிச் சிறப்புடையதாக விளங்கிவருகிறது. இதர நாடுகள் அனைத்திலும் தூதராக நியமிக்கப்படுவோர் வெளிநாட்டுத் துறையில் பணியாற்றிவரும் திறமையான உறுப்பினர்களாகவோ, அன்றிப் பணியாற்றப்போகும் நாட்டின் மொழி, பண்பாட்டில் ஊறிப் போன பேர்பெற்ற அறிஞர்களாகவோ திகழ்கின்றார்கள். அமெரிக்காவிலோ முற்றிலும் வேறான பழக்கம் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக நடைமுறையில் இருந்துவருகிறது. ஆட்சிப் பீடத்தில் நடப்பில் இருக்கும் அரசியல் கட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காகத் தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் பணத்தைத் தாராளமாகச் செலவுசெய்து உதவிய அமெரிக்கக் கோடீஸ்வரர்களை, அந் நாட்டுக் குடியரசுத் தலைவர் மேல்சபையின் ஆலோசனையுடனும் இசைவுடனும் உயர் தரத் தூதரகப் பணி இடங்களுக்கு நியமிக்கிறார். 'எவன் வாழ்க்கையில் மற்றத் துறைகளிலிருந்து நேரடியாகத் தூதரக, கான்சல் உயர் பதவிகளுக்குப் பணியாற்ற வருகிறானோ, அவனால் அப்பணியின் இயல்பையும், தன் கடமைகளின் பரப்பளவையும் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள

முடியாது'. இந்தக் கொள்கையில் நம்பிக்கை பூண்டவரும், 'தூதரகப் பணிகளுக்கு நியமனஞ் செய்யும்பொழுது அரசியல் சலுகைகள் முதலிடம் பெறுவதை' வன்மையாகக் கண்டித்து வந்தவருமான ஜான் டபிள்யு. ஃபோஸ்டர் (ஜான் ஃபோஸ்டர் டல்லசின் பாட்டனுர்; இந் நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தில் வெளிநாட்டுத்துறைச் செயலாளராகப் பணியாற்றியவர்) கருதியது போல், இப் பழக்கம் தீங்கு விளைவிப்பதாய்த் தெரியவில்லை. 'பொதுத்துறைப் பணியில் (public service) உண்மையான ஆர்வத்துடன், சிறந்த குணமும், விரைவில் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய கூரிய நுண்ணறிவும் படைத்த ஒருவன்' சிறந்த தூதராக விளங்குவான் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை என்று அவர் பேரனே (ஆகஸ்டு 6,1957) கூறியுள்ளார்.[8]

அமெரிக்காவின் பழைய அரசியல் முறைகளை அனுசரித்துக் கொண்டு வெளி நாடுகளிலுள்ள பெரிய தூதரகப் பணிகளைப் பேணிக்காத்துவருவதற்குப் போதுமான நிதிகளை (funds) ஒதுக்கக் (appropriate) காங்கிரசு மறுத்து விட்டதால்தான் தூதர்களின் கடமைகளைப் பற்றி அமெரிக்க இலக்கணம் தனிச் சிறப்புடையதாய் விளங்குகிறது. 1957-58-ல் பொதுப்பணியை வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் (career) கொண்டுள்ள தூதர்களின் தொடக்கச் சம்பளங்கள் 20,000 டாலர்களாகவும், அமைச்சர்களுடையது 17,500 டாலர்களாகவும், வெளிநாட்டுத்துறைப் பணியில் எட்டு வகுப்பினராகப் பிரிக்கப்பட்ட கீழ்த்தர அரசு ஊழியர்களினுடையது 17,000 டாலர்களிலிருந்து 4,300 டாலர்கள் வரையிலும் இருந்தன. அதே நேரத்தில் தூதரகப் பணி இடங்களில் மூன்றில் இரண்டுபகுதியினர் தூது வேலையை வாழ்க்கைத் தொழிலாகக்கொண்ட அலுவலாளர்களைக் (career officers)

8 'நியூயார்க் டைம்ஸ்' என்ற செய்தித்தாளில் ஹான்ஸ் ஜெ. மோர்ஜென் தாவின் கருத்தைப் (ஆகஸ்டு 13, 1957) பார்க்கவும். 1957 ஜூன் 18ஆம் தேதியன்று சபையின் ஒதுக்கீட்டுத் துணைக் குழுவின் (House Appropriation Sub-committee) முன்னர், வெளிநாடுகளுக்கு அமெரிக்கா கொடுத்துதவும் வெகுமதிகளும் கடன்களும் அதற்கு நண்பர்களைவிடப் பகைவர்களையே தேடித்தருகின்றது என்ற காங்கிரசின் குற்றச்சாட்டுகளை மறுத்து, 'மெதுவான' (soft) கடன் உட்படப் பலவகைப்பட்ட வெளிநாட்டு உதவியை (foreign aid) ஆதரித்துப் பேசும்பொழுது, தூதரகப் பணிகளின் வரலாற்றில் வெளிநாட்டுத்துறைச் செயலாளர் டல்லஸ் ஒரு புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்டார். 'நட்புச் செய்வது வெளி நாட்டுத்துறையின் நோக்கம் அன்று என்று நான் துணிந்து கூறுவேன். அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் நலன்களில் கண்ணுங் கருத்துமாய் இருப்பதே வெளிநாட்டுத் துறையின் ஒரே குறிக்கோள் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. நாம் நண்பர்களைச் சேகரிக்கிறேமா, இல்லையா என்பதில் எனக்குக் கவலை இல்லை. சில அயல் நாடுகளுடன்தான் நாம் நல்ல உறவை நிலைநாட்ட முயல்கிறேம்; எல்லா நாடுகளுடனும் அல்ல. கடன் கொடுத்து உதவி செய்து ஒரு நாட்டைக் கம்யூனிசத்தின் கோரப்பிடியிலிருந்தும், வலிமையான வலைவீச்சிலிருந்தும் காப்பாற்றினல் போதும். அவர்கள் நம்மை விரும்புகிருர்களா, அன்றி வெறுக்கிருர்களா என்ற கவலையே எனக்கில்லை. (அதன் பின்னர் ஏற்படும் விளைவு) வேரொரு வெளிநாட்டுத் துறைச் செயலாளரின் சிக்கலாயிருக்குமேயொழிய என்னுடையதாயிராது.'

கொண்டே நிரப்பப்பட்டது. அவர்களில் பிரான்சிஸ் இ. வில்லிஸ் என்ற ஒரு பெண்தூதரும் இருந்தார்; அவர் 1957 ஏப்ரல் திங்கள் சுவிட்சர்லாந்திலிருந்து நார்வே நாட்டிற்குத் தூதராக மாற்றப் பட்டார். வெளிநாடுகளிலுள்ள பெரிய தலைநகரங்களில் சம்பளத் துடன் கேளிக்கைப்படியையும் (entertainment allowance) சேர்த்தே ஏற்படும் செலவுகளைச் சரிக்கட்ட முடியவில்லை. சான்றாக, 1957–58-ல் பாரிசிலிருந்த பிரிட்டிஷ் தூதர் 12,600 டாலர் கள் சம்பளத்துடனும், 72,884 டாலர்கள் படியுடனும் மொத்தம் ஆண்டிற்கு 85,484 டாலர்கள் பெற்றார். அதே சமயத்தில் அமெரிக்கப் பிரதிநிதி அதிகச் சம்பளம் பெற்ற போதிலும், 100,000 டாலர்கள் செலவு வரும் பணி இடத்திற்கு மொத்தம் ஆண்டிற்கு 54,200 டாலர்கள் தாம் பெற்றார். இலண்டன், பாரிசு, உரோம், பான், டோக்கியோ, மாஸ்கோ முதலிய நகரங்களில் அமெரிக்கத் தூதரகத்தை வைத்துப் பரிபாலிக்க, அதற்கு ஒதுக்கப்பட்ட பொது நிதிகளைவிட அதிகமான செலவே ஏற்பட்டது. அதனால்தான் அயல் நாட்டுத் தலைநகரங்களில் தூதர்களுக்கு ஏற்படும் செலவு களுக்குப் பொதுப் பணியின் கௌரவத்தை முன்னிட்டுத் தங்கள் சொந்தநிதிகளிலிருந்து தாராளமாகச்செலவிட, தங்கள் பொன்னான நேரத்தை அர்ப்பணிக்க முன்வரும் செல்வர்களின் தேவை அமெரிக்காவில் ஏற்பட்டது என்பது மறுக்கொணா உண்மை.

முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் ஐசன்ஹோவரின் இரண்டு பணிக்காலங்களில் தொடர்ந்து நியமிக்கப்பட்டவர்களும், தூது வேலையை வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொள்ளாதவர்களுமாகிய (non-career) தூதர்கள் (இரண்டு அரசியல் கட்சிகளின் முன்னோர் களும் அதே போல் செய்திருக்கின்றனர்) ஜி. ஓ. பீ. க்குப் பின் வரு மாறு நன்கொடை அளித்திருக்கிறார்கள்: ஜான் ஹே விட்னி (லண்டன்) $37,500; மாக்ஸ்வெல் எச். கிளக் (சிலோன்) $21,500; ஜான் சி. போல்ஜர் (பிரஸ்ஸல்ஸ்) $11,500; ஆமரி ஹூப்டன் (பாரிசு) $8,500; ஜெஃப்பர்சன் பாட்டர்சன் (மாண்டிவிடியோ) $21,000; எல்கோரின் ஸ்டராங் (ஓஸ்லோ) $20,500; ஜேம்ஸ் டி. செல்லர்பாச் (ரோம்) $8,500; சி. டக்லாஸ் டில்லன் (பாரிஸ்) $27,500; கிளார்பூத்லூஸ் (ரோம்) $25,000; வின்திரோப் ஆல்டிரிச் (லண்டன்) $2,000; மற்றும் பலரும் இதுபோல் வழங்கியிருக் கிறார்கள். இத் தூதர்களில் திருமதி லூசும், திரு. செல்லர்பாட்சும் அரசியல் தந்திரத்தில் தனித் திறமையும் புகழும் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். மற்றவர்கள் சிறிது திறமைக்குறைவாக விளங் கினார்கள்.

தூதர்களை அடிக்கடி மாற்றும் அமெரிக்க நடப்புப் பழக்கம் (current practice) அநேக விளைவுகளுக்குக் காரணமாகும். ருஷ்ய

மொழியில் புலமை பெற்றிருந்த ஜார்ஜ் எஃப். கென்னன், விரும்பத்தகாத மனிதர் என்ற காரணத்திற்காக மாஸ்கோவால் 1952-ல் விலக்கப்பட்டதும், வெளிநாட்டுத்துறைப் பணியையே அவர் துறந்து விட்டார். அவர் வழித்தோன்றல் சார்லஸ் இ. போலனும் ருஷ்ய மொழியில் பேசும் திறமைபெற்றிருந்தபோதிலும், 1957-ல் மணிலாவுக்கு மாற்றப்பட்டார். அவர் வழித்தோன்றலும், அமெரிக்கத் தூதுக்குழுவின் தலைவருமான லிவெல்யின் இ. தாம்ப்சன் ஜூனியர் என்ற ஒருவரே கம்யூனிஸ்டு நாட்டில் உள்ளூர் மொழி (local language) பேசும் திறமை பெற்றிருந்தார். (அரபு அரசுகளுக்கு அனுப்பப்பட்ட தூதர்களில் மூவரே) அரபு மொழியைத் தெரிந்திருந்தனர். 1957-58-ல் பெல்ஜியம், நெதர்லாந்து, டென்மார்க்கு, நார்வே, ஜெர்மனி, பிரான்சு, துருக்கி, ஜப்பான், பார்மோசா, கொரியா, பர்மா, தாய்லாந்து, இந்தோனேசியா, பிலிப்பைன்சு ஆகிய நாடுகளில் பணியாற்றிவந்த அமெரிக்கத் தூதர்கள் அனைவருக்கும் அந்தந்த நாட்டு மொழிகள் (native languages) தெரியவில்லை. தூதர்களில் ஜெர்மன் மொழி தெரியாவிடில் பிரெஞ்சு மொழி பேசவல்ல டேவிட் புரூஸ் என்பவர் 1957-ல் ஜெர்மனிக்கு மாற்றப்பெற்றார்; அதே சமயம் பிரெஞ்சு தெரியாதவரும், ஜெர்மன் மொழியைப் புரிந்துகொள்ளும் திறம் படைத்திருந்தவருமான ஆமரி ஹூஃடன் பாரிசுக்கு அனுப்பப் பெற்றார்.

இக் குழப்பங்களே நாளடைவில் மக்களின் அவதூற்றுக்கு அடிகோலின. சிலோனுக்கு அமெரிக்கத் தூதராகக் குறிப்பிடப்பட்ட ஓர் இரும்புச் சங்கிலிக் கடைச் சொந்தக்காரரான மாக்ஸ்வெல் கிளக் காங்கிரஸ் குழுவின் முன்னிலையில் தனக்கு சிலோன் தலைமையமைச்சரின் பெயரும், இந்தியத் தலைமையமைச்சரின் பெயரும் தெரியாதென்பதை ஒப்புக்கொண்டார். சோவியத் ரஷ்யா உட்பட இதர அரசாங்கங்கள் இத்தகைய தவறுகள் இழைப்பதில்லை. உலகின் மிகப் பெரிய வல்லரசு இத்தகைய பிழைகள் செய்தால் குற்றமில்லை போலும்; ஆனால், அவைகள் (பிழைகள்) அமெரிக்க அரசியல் தந்திரத்தைத் திறம்பட நடத்த உறுதுணையாயிராவென்பது திண்ணம்.

3. வெளிநாட்டு அலுவல்களின் பராமரிப்பு

> ‘வெளிநாட்டு அரசியலுக்கு ஜனநாயகத்தின் தன்மைகள் அவசியமில்லை. மாறாக, எப் பண்புகள் அதன்கண் குறைவாக இருக்கின்றனவோ அவைகளே அதற்கு இன்றியமையாதவையாகும்.’

—அலெக்சிஸ் டி டாக்யுவெயில், ‘அமெரிக்காவில் மக்களாட்சி.’

மேலே அரசு முறையின் ஒவ்வோர் உறுப்பு நாடும் உளவறியவும், அதைப்பற்றி அறிவிக்கவும், அரசு முறையிலிருக்கும் இதர இறைமைகளுடன் தொடர்புகொள்ளவும் அதிகாரிகளையும் வேலையாட்களையும் (employees) கொண்டதொரு சிறிய அணிவகுப்பை வைத்திருக்கிறது. இவ் வேஜன்டுகளின் விரிவான நோக்கங்களுக்கும், உலக 'அதிகார அரசியல்' விளையாட்டுக்குமுள்ள தொடர்பைப் பிற்பாடு ஆராய்வோம். தற்சமயம் பொதுப் பணியாட்களை (public servants) 'அதிகார வர்க்கத்தார்' என்ற வகையில் பார்ப்போம். இவ் வகுப்பினரைச் சோம்பேறிகள், அறிவீனர்கள் அல்லது திருடர்கள் போல் கருதும் மனப்பான்மை பெரும்பாலான அமெரிக்கர்களிடம் இருப்பதாலும், அதைவிட உலகமெங்கிலுமுள்ள மக்கள் அரசினரைப் பொதுவாக தரக்குறைவாகவும், மனிதத் தன்மையற்றவர்களாகவும் கருதிவருவதாலும், இச்சொல் (அதிகார வர்க்கத்தார்) மக்கள் மனத்தில் மதிப்பைவிட வெறுப்பையே உண்டாக்குகிறது. அமைப்பு, பணி, ஆட்சேர்ப்பு, பதவி உயர்வு (promotion), பணிக்காலம், வரவு செலவுத் திட்டம், மற்றும் தணிக்கை (audit) போன்ற விவகாரங்களைப் பொதுத்துறைஆட்சியியல்(public administration) நிபுணர்களுக்கு (specialists) விட்டுவிடுவோம். இங்குத் தூதரக, கான்சலக அதிகார வர்க்கத்தாரைப்பற்றி நாம் கவனம் செலுத்தினுல், வெளிநாட்டு அலுவல்களில் மனிதத் தொடர்புகள் குறித்து எழும் பெரிய சிக்கல்களை நாம் ஒருவாறு புரிந்துகொள்ள இயலும்.

தூதர்கள் அதிக அளவுக்குத் தங்களுடைய யுக்தியையும் (discretion) கௌரவத்தையும் கையாளாவிடில், அவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் அதிகரிக்கும் குழப்பமான ஆட்சிச் சிக்கல்களை எதிர்நோக்குவர் என்பது திண்ணம். ஒரு 'தூதுக் குழுத் தலைவரின்' விருப்பப்படி (discretion) அவருக்குக்கீழ் ஏராளமான கீழ்த்தர அலுவலாளர்கள் பணியாற்றி வருகிருர்கள். அவர் அவர்களுக்கிடையே தூதரகப் பணியை ஒழுங்காகவும், விரைவாகவும், சிக்கனத்துடனும் (economy) பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும். அத்துடன் அவர் பதிவேடுகளை வைத்திருக்கவேண்டும். அறிக்கைகள் தயாரிக்கவேண்டும். மற்றும் தன் நாட்டினர்கள் சிறையிலிருந்து (jail) விடுதலை பெறவும், தல அதிகாரிகளைக் (local potentates) கண்டுபேசவும், அலுவலகப் பணிகளுக்கு (official functions) வர அனுமதி பெறவும், பயணம் அல்லது வாணிபத்திற்காக ஆவணங்களைப் பெறவும், மேலும் இதுபோன்ற காரியங்களில் அவர்களுக்கு அவர் உதவி செய்யவேண்டும். உண்டு, குடித்து, கண்ணியமுடன் உரையாடி மகிழ்வதோடல்லாமல், தல அரசில் வாணிபத் தொடர்பு கொண்டிருக்கும் தன் நாட்டினருக்கும், தன்

நாட்டில் வாணிபத் தொடர்பு கொண்டிருக்கும் அன்னியருக்கும் சலுகைகள் வழங்குவதில் தன் பெரும்பாலான நேரத்தைச் செல விடவேண்டும்.

தூதர்களின் செல்வாக்குக் குறைவாகவும், பகட்டுக் குறை வாகவும் ஆகிவிட்டதென்றால், கான்சல்களின் (வாணிபத் தூதர்கள்) பணி மிகக் கடினமாகவும், அதிமுக்கியமாகவும் மாறி விட்டதெனலாம். தூதரக ஏஜென்டுகளைப் பரிமாறிக்கொள் வதற்குமுன்பே, அரசுகள் கான்சலகப் பிரதிநிதிகளைப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தன. ஏனெனில், அரசாங்கங்கள் உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள் செய்துகொள்ளுமுன்பே, வியாபாரிகள் அரசியல் எல்லைகளைக்கடந்து தமக்குள் வாணிபத்தொடர்புகள் கொண்டிருந் தனர். வெளிநாட்டில் தங்கியிருந்த வணிகச் சமூகத்தினர் எல்லையி கந்த அதிகாரம் பெற்றுத் திகழவும் தாங்கள் தங்கியிருக்கும் அரசுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கால் தங்களின் சார்பாளராக விளங்கவும் முதன் முதலாக இடைக்காலத்தில் கான்சல்களைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். கி.பி. 1200-ம் ஆண்டிலே கான்சல் பதவி (office) நிறுவப்பட்டுவிட்டதெனலாம். ஜெர்மன் நகர அரசுகளும் (Hanseatic city-states), மத்திய தரைக்கடல் (Mediterranean sea) வர்த்தக அரசுகளும் (trading states) ஆரம்பத்திலேயே கான்சல் களைப் பரிமாறிக்கொண்டன. அவர்களுடைய முன்மாதிரியை மேற்கு ஐரோப்பாவின் தேசீய முடியரசுகளும் பின்பற்றி நடக்க லாயின. எனினும், தூதரகப் பணித்துறை வளர்ச்சியடைந்ததும், கான்சல்களின் அரசியல் பணிகள் படிப்படியாகக் குறைய ஆரம் பித்தன; ஆனால், அவர்கள் ஏதோ ஒருசில கழக்கத்திய நாடுகளைத் தவிர மற்ற இடங்களில் தங்களின் நாட்டு எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட அதிகார எல்லையை இழக்கவில்லை. மாறாக வாணிபத்தின் வளர்ச்சி கான்சலக அதிகாரிகளின் பணிகளை (duties) அதிகரித்திருப்ப துடன், அவர்களின் எண்ணிக்கையையும் உயர்த்திக்கொண்டு வருதல் கண் கூடு.

வணிகத் தூதர்களின் பணிகள், வழக்கம் முதலியவை உடன் படிக்கை ஷரத்துகள், வணிகத் தூதுச் சான்றிதழ்களின் (consular credentials or exequartus) திட்டங்கள் ஆகியவற்றால் நிர்ணயிக்கப் படுகின்றன. ஒரு கான்சலக அதிகாரி சில நேரங்களில் தூதரகப் பணிகள்போன்று தோன்றும் (quasi-diplomatic actions) நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டாலும், அவர் அரசாங்கத்தின் சார் பாளராக விளங்குகிறார் என்று சொல்வதற்கில்லை. வணிக நலன் களில் கண்ணுங் கருத்துமாய் இருப்பதும், தன் நாட்டுக் குடி களுக்குத் தற்செயலாகச் சேவை புரிவதுமே அவரின் தலையான

கடமை ஆகும். பொருளாதார வாய்ப்புகள், வியாபாரப் போக்குகள், இடப்பெயர்வு (transportation), நீர்வழிச் செலவு (navigation), விலைவாசிகளின் நோக்கம் (price trends), போட்டியின் (competition) நிலைமைகள் ஆகியவற்றைப்பற்றி விரிவான அறிக்கைகள் தயாரித்துத் தன் தாய் நாட்டு அரசாங்கத்திற்கு அனுப்புகிறார். ஏற்றுமதி செய்வோர் இறக்குமதிக்காரர் (importers), முதலீடு செய்வோர் (investors) ஆகியவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்த அவைகள் வெளியிடப்படுகின்றன. வணிக உடன்படிக்கைகள் ஒழுங்காக அமலாக்கப்படுகின்றனவா என்றும், தன் நாட்டுக்கு வரும் கப்பற் சரக்குகளின் பட்டியல்கள் (invoices) ஒழுங்காக இருக்கின்றனவா என்றும், அவைகள் தன் அரசின் சட்டம், ஒழுங்குமுறைக்கு ஏற்ப வந்து சேருகின்றனவா என்றும் கவனித்துக் கொள்கிறார். மேலும், அவர் தாம் பணியாற்றி வரும் நாட்டின் துறைமுகத்தில் தம் அரசுக்குச் சொந்தமான கப்பல்கள் இருந்தால் அவற்றை மேற்பார்வை (supervision) செய்து கொள்கிறார். அத்தகைய கப்பல்களின் பதிவுக் கட்டுகள் (papers) அவருடைய அலுவலகத்திலே சேர்த்துவைக்கப்படுகின்றன. வழக்கமாக இடப்பெயர்வு, கூலிகள் (wages), நிவாரணம் (relief), கப்பற் பணியாளரை நீக்குதல், விட்டோடும் கப்பற் பணியாளரைத் திரும்பப் பெறுதல், இறந்துபோன கப்பற் பணியாளின் விளைவுகளைக் கவனித்துக்கொள்ளல், சில நேரங்களில் தலைவர்கள், அதிகாரிகள், கப்பற் பணியாளர்களுக்குள் ஏற்படும் வழக்குகளைச் சரிக்கட்டல் ஆகியவற்றின்மீதும் இவர் தம் அதிகாரத்தைப் பயன் படுத்துகிறார். வெளிநாடுகளிலுள்ள தம் நாட்டுக் குடிகளைப் பாதுகாக்கக் கான்சலக, தூதரக ஏஜன்டுகள் ஆகிய இரு வகுப்பினருமே சேர்ந்து ஒத்துழைக்கின்றனர். கான்சல்கள் தங்களிடம் கொண்டுவரப்பெற்ற வழக்குகளுக்கு நடுநிலை நின்று தீர்வுகாண்கிறார்கள். அவர்கள் குடிகளின் சார்பில் அதிகாரிகளுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்திச் சலுகைகள் பெறுகிறார்கள். அவர்களுடைய நாட்டினர் இறந்துவிட்டால், செத்தவரின் சொத்தைக் கண் காணித்துவருகிறார்கள். மேலும், குடியேற்றச் சட்டங்களை அமலாக்குவதில் அவர்கள் துணைபுரிகிறார்கள். சில கிழக்கத்திய அரசுகளில் சமீபகாலம் வரையிலும், கான்சல்கள் நாட்டு எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட அதிகார எல்லை அல்லது 'நிபந்தனைச் சரண்களுக்கு' (capitulations) வகைசெய்திருக்கும் உடன்படிக்கைகளின் கீழ்த் தம் நாட்டினரைப்பற்றி எழும் வழக்குகளைத் தீர்த்துவைக்கும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தார்கள்.

தல அரசின் அதிகாரிகள் அனுமதிச்சீட்டை வழங்கியவுடன் கான்சலக ஏஜன்டுகள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யத் துவங்கிவிடு

கிறர்கள். ஒரு கான்சல் நியமிக்கப்பட்டவுடன், அவருடைய அலுவல் ஆணையானது (commission or patent) நியமிக்கும் அரசினுடைய தூதரகப் பிரதிநிதிக்கு அனுப்பப்படும். அவர் வெளிநாட்டுப் பணித்துறையிடம் அனுமதிச் சீட்டுக்காக விண்ணப்பிப்பார். வழக்கமாக அரசின் தலைவர் பேரில் கொடுக்கப்படும் அனுமதிச்சீட்டு சிலகாரணங்களுக்காக மறுக்கப்படலாம். குற்றம் செய்த கான்சலை மீட்கும்படி (recall) வேண்டுகோள் விடுத்தல் பழக்கத்திலிருந்தாலும், அது பின்னர் தள்ளுபடி (revoke) செய்யப்படலாம். போரோ அல்லதுகடுமையான தூதரகஉறவோ கான்சலகத்தூதுக் குழுவிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிடலாம். அவ்வாறே கான்சலக ஏஜன்டை மீட்பதாலோ அல்லது அனிமதிச் சீட்டை ரத்து செய்வதாலோ அவைகள் முடிவடையலாம். தூதரக ஏஜன்டுகளின் பாதுகாப்புகளைவிடக் குறைவாக இருக்கும் கான்சலகப் பாதுகாப்புகளில் அல்லது சலுகைகளில் ஆவணங்கள், மற்ற அலுவலக உடைமைகள் முதலியவற்றிற்குத் தீங்கிழைக்காமல் காத்துக்கொள்ளல், கிரிமினல் குற்றச்சாட்டுகளைத் தவிர மற்றக் காரணங்களுக்காகக் கைதுசெய்யப்படாதிருத்தல், மற்றும் சாட்சிக் கடமை, வரி முதலியவைகளுக்கு ஆளாகாதிருத்தல் முதலியவை அடங்கும்.

போரும் புரட்சியும் உலக அளவில் நடைபெறக்கூடிய இக்காலத்தில் தூதரக, கான்சலகப் பணித்துறைகளின் நிறுவன அமைப்பை எடுத்தியம்புதல் இயலாத ஒன்றாகும். என்றாலும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் வெளிநாட்டுத்துறைப் பணியைப் பற்றிச் சிறிது பார்ப்போமேயானால், ஒரு பெரிய வல்லரசு வெளிநாடுகளிலுள்ள தன் ஏஜன்டுகளை எங்ஙனம் நியமித்துப் பரிபாலித்து வருகிறது என்பது இனிது புலனாகும்.

1950ஆம் ஆண்டின் கடைசியில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டைச் சேர்ந்த 80-க்கும் மேலான தூதரகங்களும், 250-க்கும் மேலான கான்சலகப் பணி இடங்களும் செயலாற்றிவந்தன. அவற்றில் கிட்டத்தட்ட 1,500 வெளிநாட்டுப் பணித்துறை அதிகாரிகளும், அதுபோல் 10 மடங்கு இருப்பு அலுவலாளர்களும் (reserve officers), ஆலோசனை கூறும் அலுவலாளர்களும் (staff officers), வேலையாட்களும் பணியாற்றிவந்தனர். ஒரு பெரிய வெளிநாட்டுத் தலைநகரத்திலிருக்கும் பெரிய தூதுக்குழு ஒன்றில் 100 அதிகாரிகளும், நூற்றுக்கணக்கான கீழ்த்தர அலுவலாளர்களும் பணியாற்றி வருகிறார்கள். அவர்கள் ஆட்சி (administrative), அரசியல் (political), பொருளாதாரம் (economic), கான்சலகம் (consular), செய்தியறிவிப்பு (informational), பண்பாடு (cultural), முதலிய பிரிவுகளாகப் (sections) பிரிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். தூதர்கள்,

அமைச்சர்களின் நியமனம் மேல் சபையின் பெரும்பான்மை வரக்கால் உறுதி செய்யப்படுகிறது. முற்காலத்தில் அ ர்கள் அனைவரும் தகுதி வாய்ந்த அரசியல்வாதி களாகவும், 'ஸ்பாயில்ஸ்' ஆட்களாகவும் (spoilsmen) அல்லது அரசியல் கட்சியில் தேர்தல் நிதிக்குத் தாராளமாக நிதியுதவி செய்தவர்களுமாக இருந்த தனுல், அவ்வாறு நியமனஞ்செய்யப்பட்டோருக்குச் சாதகமா கவும், ஆட்சிப்பீடத்தில் வீற்றிருக்கும் அரசியல் கட்சிக்கு ஆதரவாகவும், பயனுள்ளதாகவும் கான்சலகம் விளங்கியதே தவிர, அரசியல் தந்திரத்திற்கேற்ற தகுதியை உருவாக்கக் கூடியதாய் அமையவில்லை. இப்பொழுது தூதுக்குழுவின் பெரும் பாலான தலைவர்கள் வணிகப் பெரும் புள்ளிகளாக விளங்குகிருர்கள். மூன்றில் இரண்டு பகுதியினர் கீழ்த்தரங்களினின்று பொறுக்கப் பட்டவர்களாகவும், தூதாண்மையைத் தங்கள் வாழ்க்கைத் தொழிலாகக்கொண்ட அலுவலாளர்களாகவும் இருக்கிருர்கள். தூதுக்குழுவின் தலைவர் தம் பதவியைப் பொறுத்தவரை ஆட்சிக்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கும் அரசியல் அலுவலாளராக விளங்க வேண்டும் என்பது வெள்ளிடை மலை. ஆனல், அவருடைய கீழ்த்தர அலுவலாளர்கள் பண்பட்ட பயிற்சி, அனுபவம், தங்கள் அலுவல்களைப்பற்றிய அறிவு முதலியவற்றைப் பெற்ற சிவில் அலுவலர்களாக (civil servants) இருத்தல் இன்றியமையாத தாகும்.

வெளிநாட்டுத்துறைப் பணியை (foreign service) ஒரு 'தொழிற் கலையாக' ஆக்கவேண்டிய (profeessionalising) தேவை ஐரோப்பிய அரசுகளைவிடப் பின்னரே அமெரிக்காவில் தோன்றிற்று. 1906-ல் பிறப்பிக்கப்பட்ட ஒரு செயல்துறை ஆணை (executive order) கான்சல்களையும், 190) ஆம் ஆண்டு பிறப்பிக்கப்பட்ட ஆணை தூதரகப் பணியின் கீழ்த்தரப் பதவிகளையும் சிவில் அலு வலர் ஒழுங்கு விதிகளின் கீழ் (civil service regulations) கொண்டு வந்தன. 1924, மே 24-ன் ரோஜர்சு சட்டம் ஆள்சேர்ப்பு, பதவி யுயர்வு இவைகளுக்காக இவ்விரு பகுதிகளையும் இணைத்து, 'அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் வெளிநாட்டுத்துறைப் பணி'யாக மாற்றியமைத்தது. முன்பு வேளாண்மை வணிகத் துறைகளால் (Agriculture and Commerce Depts.) வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பெற்ற தூதர் குழுவினர் 1939-ல் வெளிநாட்டுத்துறைப் பணியுடன் இணைக்கப்பட்டனர். 1946, ஆகஸ்டு 3 ஆம் தேதி யன்று இயற்றப்பட்ட கீ-கோனலி சட்டம், போர் நெருக்கடியைச் சமாளிக்க 1941-ல் நிறுவப்பட்ட 'வெளிநாட்டுத் துறைத் துணைப் பணியை' (Foreign Service Auxillary) எடுத்துவிட்டு, 'இருப்பு அதிகாரிகள்', 'தலைமை இயக்குநர்' (Director General), வெளி

நாட்டுத்துறைப் பணிக் 'கழகம்', மற்றும் பணிவிடைப் பயிற்சிக்காக (in-service training) வெளிநாட்டுத்துறைப் பணி நிலையம் (Institute) ஆகியவற்றை ஏற்படுத்தியது. வெளி நாட்டுத் துறைப் பணி, வெளி நாட்டுத் துறை இவற்றின் பணியாளரை இணைக்கவேண்டுமென ஹூவெர் குழு பரிந்துரை செய்தது. 1949-ல் வெளிநாட்டுத் துறைச் செயலாளர் இவ்விரு துறைகளின் ஆட்சித் தலைவராக (administrative head) நியமிக்கப்பட்டார். அத்துடன் வெளிநாட்டுத் துறைக்கும், கடல் கடந்து செல்லும் தூதுக் குழுக்களுக்கும் இடையே அலுவலாளர்களை மாற்றிக்கொள்வதை அதிகரிக்கவும் முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன.

இவற்றின் கீழும், மற்றும் தொடர்பான ஒழுங்கு விதிகளின் கீழும் குறைந்தது 10 ஆண்டுகளுக்குக் குடிமகனுய் விளங்கும் அன்னியரை மணஞ் செய்துகொள்ளாத, இருபத்தொரு வயதுக்குமேல் முப்பத்தொரு வயதுக்கு உட்பட்ட எந்த நபரும் நுழைவுத்தேர்வு (written entrance examination) எழுதுவதற்காக வெளி நாட்டுத் துறைப் பணியின் தேர்வாளர் கழகத்திற்கு (Board of Examiners) விண்ணப்பம் செய்யலாம். இத் தேர்வுகள் வழக்கமாகச் செப்டம்பர் திங்களில் நடைபெறுகின்றன. நூற்றுக் கணக்கான மனுதாரர்கள் (applicants) இதில் பங்கு கொள்ளுகின்றனர். எனினும், ஆண்டுதோறும் 100 பணி இடங்களுக்கு மேல் நியமனங்கள் செய்யப்படுவதில்லை. நான்கு நாட்கள் நடைபெறும் இந்த எழுத்துத் தேர்வு மிகவும் தொழில்நுட்பம் உடையதாக இராமல், 'பண்டைக்காலக் கிரேக்கக் கல்வி' (liberal education), ஆங்கிலம், அன்னிய மொழிகள், கணிதம் (mathematics), வரலாறு, (history), அரசாங்கம், பொருளாதாரம் (economics) முதலிய கலைக் கல்வியில் விண்ணப்பதாரர்களின் புலமையைச் சோதனை செய்யக்கூடியதாய் விளங்குகின்றது. எழுதும் தேர்வில் வெற்றி பெறுவோரின் தோற்றம், ஆளுமை (personality), ஒழுக்கம் (manners) முதலியவற்றைச் சோதிப்பதற்காக அவர்கள் வாய் மொழித் தேர்விற்கு (oral examination) அழைக்கப்படுகிருர்கள். 'வெட்கப்படுவோர், பலாத்காரமாக நடந்துகொள்வோர், ஒழுக்கமின்றிக் காணப்படுவோர்,' சுருங்கச் சொல்லின் 'ஒழுக்கக்கேடாய் நடந்துகொள்பவர்கள்' அல்லது அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டைப்பற்றி அறியாதவர்கள் அனைவரும் இக் கட்டத்தில் நீக்கப்படுகிருர்கள். வழக்கமாக இரு சோதனைகளிலும் (tests) விண்ணப்பதாரரின் மொத்த எண்ணிக்கையில் 10 சதவீதம் அல்லது அதற்கும் குறைவானவர்களே வெற்றிபெறுகிருர்கள். வெற்றிபெற்ற அபேட்சகர்கள் 8ஆவது தர (grade) வகுப்பில் வெளிநாட்டுத் துறைப் பணி அதிகாரிகளாக நியமிக்கப்படுகிருர்கள். வெற்றிபெருத அபேட்

சகர்கள் சில நேரங்களில் குறைவான சம்பளத் திட்டத்துடன் (scale of salary) வெளிநாட்டுத் துறைப் பணி அலுவலராக நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

நல்விளைப் பயனாகச் சிறந்த இவ்வேற்பாடுகளின்மூலமாக வல்லரசுகட்கு வல்லரசாய் விளங்கும் அரசுக்குத் (அமெரிக்கா) தன் வெளிநாட்டுத்துறைப் பணிக்கு முதல்தர அலுவலர்களின் சேவையைப் பெறமுடிந்தது. இத் துறைப் பணி இடங்களை அடையப் பெண்களுக்கும் நீக்கிரோக்களுக்கும் இன்றளவும் சிரமம் இருக்கிறதென்றாலும், அதன் பணியாள் தொகுதி (personnel) வரவர அதிகப் பிரதிநிதித்துவமுள்ளதாகவும், ஜனநாயக அடிப்படையிலும் பணியாற்றிவருகிறது. 'இனிமேல் தூதர்களாகச் செல்வர்களை நியமிக்க வேண்டிய அவசியமிருக்காது' என்று 1947-ல் ஜேம்ஸ் எஃப். பயர்ன்சு தெரிவித்த நம்பிக்கை இன்றளவும் நடைமுறையில் வரவில்லை என்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஆனால், சில விதிவிலக்கான சான்றுகளைத் தவிர மற்றபடி வெளிநாடுகளிலிருக்கும் அமெரிக்கப் பிரதிநிதிகள் செல்வர்களை அடுத்து வாழும் புல்லுருவிகளாகவோ (parasites) அல்லது செல்வர்களாகவோ அல்லது தமக்குத் தாமே முக்கியத்துவம் தேடிக்கொள்ள முற்படுபவராகவோ விளங்கினார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை.

அண்மையில் காங்கிரசும், பொதுமக்களும், வெளிநாட்டுத் துறையைக் குற்றங்கூறாமல், மற்றத் துறைகளைப்பற்றி விமரிசனம் செய்கின்றனர். அமெரிக்கக் கூட்டரசின் எல்லா அலுவலாளர்களையும் பற்றிய 'விசுவாச விசாரணையை'த் தொடங்குமாறு குடியரசுத் தலைவர் டிரூமன் 1947, மார்ச்சு மாதம் கட்டளையிட்டார். 'பாதுகாவலுக்குப் பங்கம் தேடுவோர்' (security risks), அதாவது, குடிகாரர்கள், ஒழுக்கம் கெட்டவர் (homosexuals) ஆகியோரை உடனடியாகப் பதவியினின்று நீக்கிவிடும்படி அக்டோபர் 7ஆம் அடுத்த செயலாளர் (under-secretary) மார்ஷலின் ஆணை பிறந்தது. இன்னும் சிலர் முன் அறிவிப்போ, அன்றி விசாரணையோ (hearing) இன்றி, அவர்களுக்கெதிராய்க் கொண்டுவரப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளை (accusations) அறியாமலேயே மதிப்பில்லாதவாறு வேலையினின்று நீக்கப்பட்டார்கள். ஆல்ஜர் ஹிஸ் என்ற வெளிநாட்டுத் துறை மேல் அலுவலாளர் ஒருவர் 1938-ல் ரஷ்யாவுக்கு அனுப்புவதற்காகத் தம்மிடம் இரகசிய ஆவணங்களைக் கொடுத்ததாக முன்னாள் கம்யூனிஸ்டு விட்டேக்கா சேம்பர்சு என்பவரால் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டமையால், அவர் அக் குற்றச்சாட்டை மறுத்துப் பொய்சாட்சியம் (perjury) கொண்டுவந்த

குற்றத்திற்காக 1950, ஜனவரி 24ஆம் தேதி முதல் ஐந்து ஆண்டு கட்குச் சிறையில் தள்ளப்பட்டார். மேல்சபை வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள் துணைக்குழுவின் (Foreign Relations Sub-Committee) முன்னிலையில் 1950, பிப்ரவரி 9ஆம் தேதிமுதல் துவங்கிய நீண்ட, ஒரு தரப்பான, முடிவடையாத விசாரணைகளிலும், மற்ற விசாரணை களிலும் ஜோசப் மக்கார்தி என்ற மேல்சபை உறுப்பினர், வெளி நாட்டுத் துறை 250 அல்லது 81 அல்லது 57 (ஒவ்வொரு குற்றச் சாட்டின் போதும் இவ்வெண்ணிக்கை மாறிக்கொண்டே போயிற்று) கம்யூனிஸ்டுகள் அல்லது கம்யூனிஸ்டு ஆதரவாளர் களை அனுமதித்ததாகக் குற்றஞ்சாட்டினர். கெடுபிடிப் போரின் கட்டாயத்தினுல் பொதுப்பணி இடங்களில் பணியாற்றிவந்த பகைவர் ஏஜன்டுகள் அல்லது அனுதாபக்காரர்களை நம்பிக்கை மோசத்திற்காக வேலையினின்று நீக்கவோ அல்லது தண்டிக்கவோ வேண்டியிருந்தது என்பது வெளிப்படை. உலகின் எண் திசை களிலும் ஐயப்புயல் வீசத் தலைப்படவும், எங்கு பார்த்தாலும் பொறுப்பற்ற குற்றச்சாட்டுகள் நிறைந்த சூழ்நிலையிலும் அமெரிக்க வெளிநாட்டுத் துறைப் பணி சொல்லொணுத் துன்பத்திற்கும் இடர்ப்பாடுகட்கும் உள்ளானது. இந்நிலையில் வெளிநாட்டுத் துறைப் பணியில் சோர்வும் ஏற்படவே, அமெரிக்காவின் உலகத் தலைமைப் பணியைத் திறம்படச் செய்வதற்கு வேண்டிய பண்பும், சுயசிந்தனையும், ஆக்கக் கற்பனையும் வெளிநாட்டு விவகாரங்களை மேலாண்மை செய்துவந்தோரிடம் இல்லாமற் போயின.

மாருக, 'மக்கார்த்தீயம்' மறைவதற்கு முன்னர், 1954-க்குப் பின்னர், காங்கிரசின் ஆய்வுகளாலும், காங்கிரசின் சினத்திற்குப் பலியான தங்கள் கீழ்த்தர அலுவலாளர்களை நிறுத்திவைக்கும் அல்லது பதவியினின்று நீக்கிவிடும் மனப்பான்மை அக்கீசன், டல்லஸ் உட்பட வெளிநாட்டுத் துறைச் செயலாளர்களிடம் குடி கொண்டிருந்ததாலும், வெளிநாடுகளிலிருந்த அமெரிக்கத் தூதுக் குழுவினர், வெளி நாட்டுத் துறை அலுவலர்கள் ஆகியோரின் மன வுறுதிக்கு அளவிடமுடியாத ஊறு ஏற்பட்டது. 1953, மே 27-ல் பிறப்பிக்கப்பட்ட நிர்வாகக் கட்டளையின் (எண் 10,450) கீழ் வெளி நாட்டுத் துறைப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்தோருக்குத் தங்கள் வேலை 'நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கு ஏற்ப' அமைந்திருந்ததென்று தெளிவாகக் காட்டவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. வெளி நாட்டுத் துறையின் விசுவாசப் பாதுகாப்புக் கழகம், (Loyalty Security Board of State), விசுவாச ஆய்வுக் கழகம் (Departmental Loyalty Review Board), சிவில் அலுவலர் விசுவாச ஆய்வுக் கழகம் (Civil Service Loyalty Review Board) முதலிய நிறுவனங்கள் தொடர்ந்து விசுவாசமற்ற அரச ஊழியர்களை 'நீக்கிக்' கொண்டேயிருந்து வந்தன. அவ்வாறு

இருந்தும், விசுவாசத்துடனும் தீங்கிழைக்காமலும் பணியாற்றி வந்த திறமைமிக்க தூதர்களான ஜான் ஸ்டுவர்ட் சர்விஸ், ஜான் கார்ட்டர் வின்சன்ட், ஜான் பேட்டன் டேவிஸ் (ஜூனியர்) ஆகியோர், சீனாவைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களின் கருத்துகளும், அறிவுரைகளும் அவர்களுடைய தலைமை அதிகாரிகள், பொது மக்கள் ஆகியோரின் கருத்துக்கு எதிராக இருந்தனவென்ற ஒரே காரணத்திற்காகப் பதவியினின்றும் விலக்கப்பட்டனர்.

சிறந்த கொள்கையை வகுப்பதற்கு வெளிநாட்டுத் துறையைப் பயனற்றதாய்ச் செய்திருக்கும் இம் மனப்போக்கை, நல்வினைப் பயனாக 1957, ஜூன் 17-ல் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுத் தலைமை நீதி மன்றம் தொடர்ந்து அளித்த தீர்ப்புகள் முன்னேறாமல் தடுத்து நிறுத்தின. அவை அடிப்படை அரசியலமைப்பு உரிமைகளை மீண்டும் உறுதிசெய்தன. கட்டுப்பாட்டை மீறும் சாட்சிக்காரர்களை 'இகழ்விற்காக'த் (contempt) தண்டிக்கும் காங்கிரசின் அதிகாரத்தைக் குறைத்தன. மேலும், 1940ஆம் ஆண்டு ஸ்மித் சட்டத்தை மீறி விட்டதாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட பொதுவுடைமையரைச் சிறையிலிடும் செயல்துறையின் அதிகாரத்தையும் குறைத்தன. இவற்றுள் ஒரு முகமாகக் கூறப்பட்ட முடிவு ஒன்றின்படி 1951-ல் 'பாதுகாப்புக்கு ஆபத்து' என்ற காரணங்காட்டி ஜான் ஸ்டுவர்ட் சர்வீசை அக்கீசன் பதவிநீக்கம் செய்தது 'தவறான' செயல், அதாவது, இவ்விவகாரங்கள் பற்றிய வெளிநாட்டுத் துறை ஒழுங்குவிதிகளையே அவர் மீறிவிட்டார் என்று உறுதிசெய்யப்பட்டது. சுதந்திரத்தில்மட்டுமல்லாமல் வெளிநாட்டுத்துறைப் பணியிலும் அச்சமின்றிச் செயற்படும் என்ற அமெரிக்க நம்பிக்கை மீண்டும் ஏற்பட்டு வலுக்க ஆரம்பித்தது.[10]

10 அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு வெளிநாட்டுத்துறைப் பணியின் உறுப்பினர்களுக்கு எதிராகமட்டிலும் காங்கிரசு குற்றச்சாட்டுகளை கொண்டுவரவில்லை. அரசுக் கனடியப் போலீசின் (Royal Canadian Mounted Police) பழைய அறிக்கைகளின் அடிப்படையில், எகிப்திலிருந்த கனடியத் தூதர் இ. ஹெர்பர்ட் நார்மன் ஒரு காலத்தில் 'கம்யூனிஸ்ட்டாக' இருந்தார் என்று உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புப்பற்றிய அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு மேல்சபைக் குழு குற்றஞ்சாட்டியது. நார்மன் அவ்விதக் குற்றச்சாட்டுகளைவிட்டு நீங்கிவிட்டார் என்றும், குற்றஞ்சாட்டுபவர்கள் அவரை 'அவமதிப்பதற்காகத்' தண்டனைக்குரியவராவர் என்றும், மேலும், அவர் கனடிய அரசாங்கத்தின் பூரண நம்பிக்கையைப் பெற்றிருக்கிறார் என்றும், வெளிநாட்டுத் துறைக்குக் கனடிய வெளிநாட்டு அமைச்சர் லெஸ்டர் பி. பியர்சன் கடுமையான எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார். அதை வெளிநாட்டுத் துறை ஒப்புக்கொண்டது. ஆனால், மேல்சபைத் துணைக்குழுமட்டும் பழைய குற்றச்சாட்டை விடவில்லை 1957, ஏப்ரல் மாதம் தூதராகப் பணியாற்றி வந்த நார்மன் கெய்ரோவில் தற்கொலை செய்து கொண்டார். எல்லா அரசியல் கட்சிகளின் உறுப்பினர்களும் ஒன்றுபோல அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு மேல் சபையினர் தாம் இச்சோக நிகழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்று குற்றஞ்சுமத்தினர். அதன் பின்னர் வெறுப்புணர்ச்சியுடன் பரிமாறிக் கொண்ட குறிப்புகளில், வெளிநாட்டுத் துறை அடுத்த செயலாளர் கிரிஸ்டியன் ஹார்ட்டர், காங்கிரசின்மீது அரசுத்துறைக்குக் கட்டுப்பாடில்லை என்று கூறிப் பொறுப்பிலிருந்து நழுவினர். அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு அரசியலமைப்புச் சட்டப்படி இத்தகைய முடிபுகள் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியனவாயிருப்பினும், அவைகள் சர்வ தேசச்சட்டம், அனைத்து நாட்டு உறவுக்கொள்கை ஆகியவற்றுக்குப் பொருந்த

மற்ற அரசுகள் வெளிநாட்டுத்துறைப் பணியை எவ்வளவு தூரம் மோசமடையச் செய்திருக்கின்றன அல்லது சீர்திருத்தி யமைத்திருக்கின்றன என்பது குறித்து இங்கு ஆராய இயலாது. இத்துறையில் பணியாற்றிவரும் கீழ்த்தர அலுவலாளர்களிடம் நுண்ணறிவு, தன் முயற்சி (initiative), தொழில்திறமை முதலிய பண்புகளை வளர்க்க மேற்கொள்ளவேண்டிய முயற்சிகள் ஒவ்வொன்றையும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் எடுத்துவருகிறதெனினும், தொழிற்கட்சி அரசாங்கத்தின் கீழ்க் கூட பிரிட்டனின் உயர் தூதர்கள் செல்வர்களின் போக்கிலேயே சென்றுர்கள் என்றுல் அது மிகையாகாது. அமெரிக்க உலகில் இருக்கும் சிறிய வல்லரசுகள் இம் முறையினின்றும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. சோவியத், சீனத் தூதர்கள் தனிச் சொத்துள்ள செல்வர்களாகத் திகழ முடியாதென்பது வெள்ளிடை மலே. ஆனல், அவர்கள் அனே வரும் தங்கள் கொள்கையில் (கம்யூனிசம்) வைதீகப்பற்றுடன் விளங்குவதைப் பார்க்கையில், அமெரிக்காவில் இதுவரை எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளுக்கு அது ஈடு இணையற்று விளங்குவது புலனுகும். வெளிநாடுகளிலிருந்த சுதந்திர உணர்ச்சிவயப்பட்ட சில சோவியத் ஏஜன்டுகள் (சான்ருக, அலெக்சாண்டர் பார்மைன், விக்டர் கிராவ்சென்கோ) தங்களுடைய நாட்டின் அரசத் துரோகிகளாக மாறியிருக்கிருர்கள். இம் முக்கியமான சிக்கலுக்குக் கிரெம்லின் இதுவரை ஒரு தீர்வும் கண்டுவிட்டதாகத் தெரியவில்லே. ஆனல், மேலே நாட்டுத் தூதர்களேத் 'தன்வசப்படுத்தும்' கரவுச் செயலில் அது கைதேர்ந்துவிட்டது. மாஸ்கோவில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுத் தூதரகத்தில் பணியாற்றிவந்த ஆனபால் புக்கர், ஜேம்ஸ் எம். மக்மில்லன் என்ற இருவரும் 1948ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் தங்கள் நாட்டைக் காட்டிக்கொடுத்தனர். மற்றும் பிரிட்டிஷ் வெளிநாட்டுத்துறை அலுவலகத்தில் மூத்த அதிகாரியாகப் (senior officer) பணியாற்றிவந்த டோனல்டு மாக்லீன், 1951, மே மாதம் தம் நாட்டைக் காட்டிக்கொடுத்தார். அதே அலுவலகத்தில், அதே தரத்தில் பணியாற்றிய கைபர்கசு மாஸ்கோவில் தலேமறைவாய் இருந்து, 1956, பிப்ரவரி 11 ஆம் தேதியன்று வெளிவந்தார்.

18, 19ஆம் நூற்றுண்டுகளிலிருந்ததுபோல் மேலேநாடுகளுக்குள் ஒற்றுமை நிலவிய இடங்களிலெல்லாம், அரசியல் குழப்பம் மிகுந்த அரசு முறையில்கூட, எல்லா வல்லரசுகளின் தூதர்களும், கான்சல்களும் இப்போதைப்போல் உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசாது, சொல்லிலும் செயலிலும் ஒன்றுபட்டு, வாக்கி

மாக இல்லே. ஏனெனில், ஒவ்வோர் இறைமை அரசுக்கும் தன் அரசாங்கத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களும் செய்யும்போது நடவடிக்கைகட்குக் கூட்டுப் பொறுப்பு (collective responsibility) உண்டு என்பது எவரும் மறுக்க முடியாத உண்மை.

லும் போக்கிலும் நேர்மையுடன் மனித இன ஒற்றுமை என்ற மகத்தான சேவைபுரியவே தீவிரமாய் முயன்றனர். ஆனால், கருத்துப் போராட்டங்களும், எல்லையில்லாத அதிகார அரசியலும், அழிவுப் போர்களும் நிறைந்த இக் காலத்திலோ, வெளிநாட்டுத்துறைப் பணியில் செயற்படுவோர் சிந்தனைச் சுதந்திரமும், செயலுரிமையும் இன்றி இராணுவ இயந்திரங்களைப்போன்றோ, அன்றிக் கோழைத்தனம் படைத்த அதிகார வர்க்கத்தினராகவோ மாறிக் கொண்டுவருதல் கண்கூடாகும்.

எல்லா அரசுகளின் கான்சல்களும், தூதர்களும் தத்தம் அரசாங்கத்தின் வெளிநாட்டு விவகார இலாகாவின் கட்டளையின் (direction) கீழ்ப் பணியாற்றிவருகின்றனர். தேசீய ஆட்சியின் இதர துறைகள் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பியிருக்கும் ஏஜன்டுகள் இவர்களுக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்யலாம். ஆனால், ஒவ்வோர் அரசும் வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் அனைத்தையும் கவனிப்பதற்கென்றே ஒரு தனித் துறையை ஏற்படுத்தி, பராமரித்து, கண்காணித்துவருவது கண்கூடு. இச்செயலி அல்லது துறை அந்தந்த நாட்டின் குடியரசுத் தலைவர் அல்லது தலைமையமைச்சர் அல்லது மன்னர் (King) அல்லது பேரரசர் (Emperor) ஆகியோரின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் காபினட்டில் தலைமை வகிக்கும் அமைச்சர் அல்லது செயலாளர் ஆகியோரின் கட்டளைப்படி பணியாற்றிவருகிறது. வெளிநாட்டு அலுவலகங்கள், வெளிநாட்டுத் துறைகள், வெளிநாட்டு விவகார அமைச்சுகள் என்று பலவிதமாய் அழைக்கப்படும் இத் துறைக்குத்தான் வெளிநாடுகளிலிருந்து வரும் அறிக்கைகள் அனைத்தும் செல்லும். அதிலிருந்தே பற்பல வெளிநாட்டுப் பேரூர்களில் பணியாற்றிவரும் நூற்றுக்கணக்கான கள ஏஜன்டுகளுக்கு (field agents) அறிவுரைகளும் கட்டளைகளும் அனுப்பப்படும். அவற்றுக்குள்ளேயே உலகிலுள்ள அரசுகளின் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள் வகுக்கப்படுகின்றன. அவற்றிற்கிடையில்தான் அனைத்து நாட்டு அரசியல் ஆட்டம் ஆடப்படுகிறது.

அதிகாரத்தின் நரம்புக் கூட்டமாய் விளங்கும் இவற்றின் பொதுப் பெயர்கள் பெரிய தலைநகரங்களில் அநேகமாய் அவற்றின் இருப்பிடத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன. ஜெர்மனியின் இரண்டாம் ரீச் ஆட்சிக் காலத்திலும், வைமார் குடியரசிலும், மூன்றும் ரீச்சின் ஆட்சியிலும் அயல்நாட்டு அலுவலகம் (ஆஸ்வார்ட்டிஜன் என்று அழைக்கப்பட்டது) பெர்லின் நகரிலுள்ள வில்ஹெல்ம்ஸ்டிராஸ் என்ற இடத்தில் இருந்தது. எனவே, பொதுவாக அவ்வலுவலகத்தை அந்த இடத்தின் பெயராலேயே அழைத்தனர்.

(In Germany's Second Reich, Weimar Republic and Third Reich the Ausswartigen Anthor Foreign Office was indeed to be found on Berlin's Wilhelmstrasse, by which symbol it was generally known). பிரெஞ்சு வெளிவிவகார அமைச்சு வெகுகாலம் பிரதிநிதிகள் மன்றத்திற்கும் (Chamber of Deputies), அங்கவீனர் காப்பகத்திற்கும் (Gare des Invalides), இடையே குவை டி' ஒர்சே என்ற வீதியில் 37ஆவது எண்ணிலிருந்த கட்டடத்தில் இருந்தது. 1868ஆம் ஆண்டு முதல் பிரிட்டிஷ் வெளிநாட்டு அலுவலகம் பிரிட்டிஷ் கருவூலத்திற்குத் (British Treasury) தெற்கே, குடியேற்ற நாட்டு அலுவலகத்திற்கு மேற்கே, வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் மாவட்டத்தில் (district) உள்ள வெண்மாளிகையில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கப் பணிமனை (Whitehall) இருந்தது. அது செயின்டு ஜேம்ஸ் பூஞ்சோலையை நோக்கி இருக்கிறது. அதற்கு அப்பால்தான் பக்கிங்காம் அரண்மனை உள்ளது. அது அடிக்கடி 'வெண்மாளிகை' என்றும், சில நேரங்களில் 'வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் என்றும், எப்போதாகிலும் தலைமையமைச்சரின் உறைவிடமாகிய 'டௌனிங் வீதி' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. 1946 ஆம் ஆண்டு வரை மக்கள் வெளிநாட்டு விவகாரத்துறை (Peoples Commissariat of Foreign Affairs) என்று விளங்கிய சோவியத் வெளிநாட்டு விவகார அமைச்சின் அலுவலகங்கள் 1951 முதல் வெளிநாட்டு வாணிப அமைச்சின் (Ministry of Foreign Trade) அலுவலகங்களுடன் ஸ்மோலென்ஸ்கி சாலையிலுள்ள விண்ணைத் தொடும் முதல் கட்டடமான 30 அடுக்கு மாளிகையில் இருந்தது. ஆனால், அவ் வீதியின் பெயரால் இவ் அமைச்சை அழைக்கும் பழக்கம் இன்னும் ஏற்படவில்லை. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு வெளிநாட்டுத் துறையைப் பொறுத்தமட்டிலும் அதே நிலைமைதான். 17ஆவது வீதி பென்சில் வேனியா சாலையின் மேலிருக்கும் வெண் மாளிகைக்கு மேற்கேயுள்ள போர்க் கடற்படைக் கட்டடத்தில் இருந்த வெளிநாட்டுத் துறை, 21ஆவது வீதி வெர்ஜினியா சாலையிலிருக்கும் புதிய நவீனக் கட்டடங்களுக்கு 1947ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் மாற்றப்பட்டது.

இவ் வெளிநாட்டு அலுவலகங்களின் நிறுவன அமைப்பு, அவற்றை ஒப்பிடுதல் ஆகியவற்றைப் பொதுத்துறை ஆட்சியில் வல்லுநர்களுக்கு விட்டுவிடுவோம். அவற்றை ஆராய இங்கு இடமில்லை. இச் செயலிகளின் பணிகளும் அமைப்புகளும் நாடுகளுக்கேற்ப வேறுபட்டாலும், இவைகள் அதிக அளவு ஒரே மாதிரியாய் இருக்கின்றன. பொதுவாக இத்துறை எவ்விதம் அமைக்கப்பட்டுப் பணியாற்றிவருகிறதென்பதைப் பற்றி அறிந்து

கொள்ள அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு வெளிநாட்டுத் துறையைச் சற்று ஆராய்ந்து பார்த்தல் நன்று.

இந்நாட்டு (அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு) வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவர் மேல்சபையின் இசைவுடன் குடியரசுத் தலைவராய் நியமிக்கப்படுகிறார். குடியரசுத் தலைவருடன் அவர் கொண்டிருக்கும் சொந்த, அரசியல் உறவைப் பொறுத்தே அவருடைய அரசியல் பங்கு அமைந்திருக்கிறது எனலாம். கார்டெல் ஹல் என்பவர் (1933—44) இத் துறையின் தலைவராகத் தம் முன்னோர்களைவிட நீண்ட காலத்திற்குப் பணியாற்றி வந்தார். உட்ரோ வில்சனைப் போன்றே பிராங்க்லின் டி. ரூஸ்வெல்டும் தமக்குத் தாமே வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவராக விளங்கினார். உடல்நலக் குறைவால் ஹல் வேலையைவிட்டு நீங்கிவிடவும், இரண்டு ஆண்டுகளில் அவருடைய இடத்திற்கு மூவர் நியமிக்கப் பட்டனர். எட்வர்டு ஆர். ஸ்டெட்டினியஸ் (இளையவர்) (டிசம்பர் 1, 1944-ஜூன் 7, 1945), ஜேம்ஸ் எஃப் பயர்ன்சு (ஜூலை 3,1945-ஜனவரி 7, 1947), மற்றும் ஜெனரல் ஜியார்ஜ் சி. மார்ஷல் (ஜனவரி 7, 1947-ஜனவரி 7, 1949) ஆகியோரும், இவர்களுக்குப் பிற்பாடு அக்கீசனும் இப் பதவிக்கு வந்தனர். அவருக்குப் பின்னர் 1953 ஜனவரிமாதம் ஜான்ஃபோஸ்டர் டல்லஸ் பொறுப்பேற்றார்.

வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவரின் கட்டளையிலும் கண்காணிப் பின்கீழும் இயங்கிவரும் இத்துறை இப் பணியில் பண்பட்ட பயிற்சி பெறாத ஒரு சிறு குழுவாகவே ஆரம்பத்தில் இருந்தது. அண்மையில் நூற்றுக்கணக்கான வல்லுநர்களையும், இப் பணியையே (வாழ்க்கைத்) தொழிலாகக்கொண்டவர்களையும், அரசியல் நியமிகளையும், அதிகாரவர்க்கத்தினரையும் கொண்ட ஒரு பெரிய செயலியாக இது மாறிவிட்டது. எனவே, அதன் அமைப்பைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு குறிப்பிட்ட சுருங்கிய அளவில் அதைப்பற்றி விரிவாகக் கூறமுடியாதென்பது திண்ணம். 1789ஆம் ஆண்டு காங்கிரசால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இத்துறை வெகுகாலம் பல்வேறு பணிகளைப் புரிந்துவந்தமையால் [சான்றாக, ஜனன மரணக் கணக்கு (census) எடுத்தல், நாணயம் அடித்தல் (coinage), நாட்டுப் பதிவுகள், மன்னிப்புகள் (pardons), உரிமைக் காப்புகள் (patents), நூல் உரிமை (copy-right) முதலியவை], ‘ இத்துறைத் தலைவர் தமது நேரத்தின் பெரும் பகுதியை வெளிநாட்டு அலுவல்களைக் கவனிப்பதில் செலவிடுமாறு இத் துறையைச் சீர்திருத்தி அமைக்க நாடியுள்ளேன்’ என்று குடியரசுத் தலைவர் ாக்சன் 1829-ல் கூறினார். 1833-ல் ஏற்பட்ட சீரமைப்பின்படி நிலப்பகுதியை அடிப்படையாகக்கொண்ட மூன்று சிறு

அலுவலர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். ஒருவர் பெரிய ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுக்காகவும் (அக்காலக் கருத்தின்படி இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ரஷ்யா, நெதர்லாந்து முதலிய நாடுகள்), மற்றொருவர் ஐரோப்பாவின் இதர பகுதிகட்கும், மூன்றும் அலுவலர் தென், வட அமெரிக்காவிற்கும் பொறுப்பாளியானர்கள். 1870-ல் 13 நில வகை, தொழில்வகைச் செயலகங்கள் (Geographical and Functional Bureaus) இரண்டு உதவிச் செயலாளர்களுடன் (Assistant Secretaries) இத் துறையில் பணியாற்றி வந்தன. இத்துறைப் பணியாளரிலிருந்து வெளிநாட்டுத்துறைப் பணியைப் பிரித்துவிட்ட 1924ஆம் ஆண்டு ரோஜர்ஸ் சட்டம் உள்நாட்டு அதிகாரிகளுக்கும் (Home Officers), வெளிநாட்டில் பணியாற்றும் ஏஜன்டுகளுக்கும் இடையே வேறுபாடு ஏற்படுத்தியது. இவ் வேறுபாட்டை இதர வெளிநாட்டு அலுவலகங்களில் காண்பதரிது. வாஷிங்டனில் இத்துறையைச் சேர்ந்த வேலையாட்கள் 1790-ல் 8 பேர்களும், 1870-ல் 52 பேர்களும், 1909-ல் 209 பேர்களும், 1922-ல் 631 பேர்களும், 1938-ல் 963 பேர்களும் பணியாற்றிவந்தனர். இவர்களின் எண்ணிக்கை 1943-ல் 2,750 ஆகவும், 1957-ல் 23,000 ஆகவும் உயர்ந்தது. அவர்களில் 16,500 பேர்கள் வெளிநாட்டுப் பணி இடங்களில் (foreign posts) வேலைசெய்துவந்தனர். 1914-ல் இத்துறையில் பணியாற்றிவந்த மொத்த ஊழியர்களைக் காட்டிலும் அதிகமான பணியாளர்களை—அதாவது, 500 வேலையாட்களைக் கொண்ட அமெரிக்கத் தூதரகம் லண்டனில் பணியாற்றிவந்தது. இத் துறையின் பராமரிப்புக்காக ஒரு மில்லியன் டாலர்களில் மூன்றில் ஒரு பகுதிக்குமேல் அண்மையில் ஒதுக்கப்பட்டது. இத் தொகை 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பத்தாண்டுத் தொகுதியின் மத்திய காலத்திற்கு முன்னர் கூட்டரசு அரசாங்கத்தின் மொத்த ஆண்டு வரி வரவுத் (tax receipts) தொகையைவிட அதிகமாய் இருந்தது.

செய்தி சேகரிப்பாளர், அறிவுரை பகர்வோர், எழுத்தாளர்கள் முதலியவர்களைக்கொண்ட இம் மாபெரு வெளிநாட்டுத் துறையின் ஆட்சி அமைப்பு பிரமாண்டமானதாகவும், குழம்பக்கூடியதாகவும், சிக்கல் வாய்ந்ததாகவும் இருப்பதால், அதை விளக்கமாகவும் தெளிவாகவும் வருணிக்க மேற்கொள்ளப்படும் ஒவ்வொரு முயற்சியும் தெளிவாகப் புரியவைப்பதற்குப் பதிலாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாத புதிராகவே முடிந்துவிடுகிறதென்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. இது எழுதப்படும் இக்காலத்தில், வெளிநாட்டுத் துறையின் தலைவருக்கு உதவியாக ஓர் அடுத்த செயலாளரும், இரு துணைச்செயலாளர்களும் (Deputy Secretaries) பணியாற்றி வருகிறார்கள். இவர்களில் ஒருவர் துறை நிர்வாகத்திற்கும்

(departmental administration), மற்றவர் கொள்கை இணைப்புக்கும் (coordination of policy) பொறுப்பாளியாக விளங்குகிறார்; அதிகார வரிசையில் (hierarchy) அவர்களுக்கு ஒருபடிக்குக் கீழ்தான் ('அமெரிக்காவின் குரல்' என்ற வானொலித் துறை உட்பட) பொது அலுவல்களுக்கு (public affairs) ஓர் உதவிச் செயலாளரும், பொருளாதார அலுவல்களுக்கு ஒருவரும், காங்கிரசுத் தொடர்புகளுக்கு ஒருவரும், ஆறு செயலகங்களுக்கு ஆறு உதவிச் செயலாளர்களும் ஆக ஒன்பதின்மர் பணியாற்றி வருகின்றனர். இச் செயலகங்களில் ஒன்று ஐக்கிய நாடுகள் விவகாரங்களைக் கவனித்துவருகிறது; எஞ்சிய ஐந்தும் நிலவியலடிப்படையில் இயங்கும் செயலகங்களாகும். சட்ட ஆலோசனையாளர் (Legal Adviser), சட்ட அறிவுரையாளர் (Counselor), நுண்ணறிவுத் தனித்துணையாளர் (Special Assistant for Intelligence), நீண்ட காலத் திட்டத்தில் (planning) நன்மையை அடைவதற்காக நியமிக்கப்பட்ட கொள்கைத் திட்டப்பணியாளர் (Policy Planning Staff) ஆகியோர் 'ஆலோசனை கூறும் தரத்தில்' (staff level) இருந்து பணியாற்றிவரும் இதர அலுவலாளராவர். 'செயலகங்களுக்குக்' கீழ்தான் [முன்னர் பகுதிகள் (divisions) என்று அழைக்கப்பட்டவை] 'அலுவலகங்கள்' (offices) செயற்பட்டுவருகின்றன. பின்னையவற்றுள் சில தொழில் வகையையும், வேறு சில நில வகையையும் சேர்ந்தவையாகும். சமீபக் கிழக்கு, தென் ஆசிய, ஆப்பிரிக்க விவகாரங்கள் செயலகத்தில் (Bureau of Near Eastern, South Asian and African Affairs) அமைக்கப்பட்டிருந்த ஆப்பிரிக்க விவகாரங்களின் அலுவலகம் (Office of African Affairs) 1956-ல் வட, தென் ஆப்பிரிக்க விவகார அலுவலகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஆப்பிரிக்க விவகாரங்களின் புதிய துணை உதவிச் செயலாளரின் (Deputy Assistant Secretary) கட்டளையின்கீழ் இரண்டும் பணியாற்றிவருகின்றன. அதிகார வர்க்கத்தினர்களைத் தொடர்ந்து பெருக்கிக்கொண்டு செல்வதையும், அவர்களின் மாறிவரும் சீரமைப்பையும், வெளிநாட்டு அலுவல்களைப் பராமரிப்பதில் திறமை (efficiency) கூடிவருவதையும், அறிவு வளர்ச்சியையும் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடிகள் எனக் கொண்டால், 1960-ன் பத்தாண்டுத் தொகுதியில் அமெரிக்க அரசியல் மேதைகள் உச்சகட்டத்தை நிச்சயம் அடைவார்களென்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், மற்ற மனித முயற்சிகளைப்போன்றே இங்கும் பணியாற்றிவரும் பணியாளர் தொகுதி, செலவுகள் (expenditures), அலுவலக இடங்கள் (office space) ஆகியவற்றின் எண்ணிக்கை அங்கு நடைபெறும் அலுவலைப் பொறுத்தமட்டில், சில நேரங்களில் தலைகீழ் விகிதத்தில் (inverse ratio) இருப்பதுதான் சற்று விரும்பத்தகாத அம்சமாகும்.

இத்தகைய பொதுவான நிறுவன அமைப்பின் இப்போதைய முறையை இதர வெளிநாட்டு அலுவலகங்களிலும் காணலாம். பிரிட்டிஷ் வெளிநாட்டு அலுவலகத்தின் தலைவரான வெளிநாட்டு விவகாரச் செயலாளருக்கு (Secretary of Foreign Affairs) உதவியாக, அரசின் நிரந்தர அடுத்த செயலாளர் ஒருவர், அரசின் பாராளுமன்ற அடுத்த செயலாளர்கள் இருவர் (இருவரும் பிரிட்டிஷ் மக்கள் சபை உறுப்பினர்கள்), அரசின் அடுத்த துணைச் செயலாளர் ஒருவர், அரசின் அடுத்த உதவிச் செயலாளர்கள் இருவர், சட்ட ஆலோசகர்கள் மூவர், நிதி அதிகாரி ஒருவர், செய்தித் துறை அதிகாரி (Press Officer) ஒருவர், சட்ட அறிவுரையாளர் பன்னிருவர், மற்றும் பிற உயர் உதவியாளர்கள், செயலாளர்கள் ஆகியோர் பணியாற்றிவருகின்றனர். பிரெஞ்சு வெளிநாட்டு விவகார அமைச்சின் தலைவர்தான் வெளிநாட்டு விவகார அமைச்சர்; அவருக்கு உதவியாகச் செயலாண்மைத் துறைப் பணியாளர் (Secretariat Staff) அல்லது 'காபினட்' பணியாற்றிவருகிறது. இது காபினட் பணித்துறை செய்தி அறிவிப்பு-அச்சகத் துறை (Information and Press Service), கடிதப் போக்குவரத்து (Dispatch and Receipt of Correspondence) தந்தி, தொலைபேசிப் பணித்துறை முதலியவற்றை இயக்கிவருகிறது அவருக்கு வலக்கைபோன்று விளங்கும் நிரந்தரத் தலைமைச் செயலாளர் இவ் வமைச்சின் ஆட்சியை மேற்பார்வை செய்து வருகிறார். கிட்டத்தட்ட இதே முறையில்தான் சோவியத் சோஷலிஸ்டு குடியரசுக் கூட்டமைப்பின் (USSR) வெளிநாட்டு விவகார அமைச்சும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு வெளிநாட்டு அலுவலகம் வழக்கமாகச் செய்துவரும் பணிகளுடன், 1944, பிப்ரவரி மாதம் செய்யப்பட்ட அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களின்படி சொந்தமாக வெளிநாட்டு விவகார அமைச்சுகளை அமைத்துப் பரிபாலிக்க அதிகாரம் பெற்ற கூட்டமைப்புக் குடியரசுகளின் (உ-ம். யூக்ரெயின், பைலோரஷ்யா) நடவடிக்கைகளையும் அது இயக்கி இணைத்துவருகிறது.

தன் நாட்டு அரசின் பிரதிநிதியாக இருந்து, மற்ற நாட்டு அரசுகளோடு உடன்படிக்கை செய்யும் தலையாய கடமையைத் தவிர, ஒவ்வொரு வெளிநாட்டு அலுவலகமும் வேறு பல பணிகளையும் செய்துவருகிறது. முதலாவதாக, அது அரசாங்கத்தின் செயல் துறைக்கும், தூதரக, கான்சலக ஏஜன்டுகளுக்குமிடையே ஓர் இணைப்புச் செயலியாக விளங்குகிறது. அதற்கேற்ப அது அறிவுரைகளை அனுப்புகிறது; அறிக்கைகளைப் பெறுகிறது; ஆவணக் களரிகளை அமைத்துப் பராமரிக்கிறது; வெளிநாட்டுத் துறை அமைச்சர் அல்லது செயலாளருக்குப் பயன்படும் செய்தி

களைத் தயாரித்து அளிக்கிறது; ஆலோசனையும் கூறுகிறது. அம்மட்டோ! வெளிநாடுகளிலுள்ள ஏஜன்டுகளுக்கிடையே செய்திப் போக்குவரத்துக்கு ஏற்பாடு செய்கிறது; வெளிநாட்டுத்துறைப் பணிக்காக ஆள் சேர்க்கிறது. நேர்வுக்குப் பயிற்சி அளிக்கும் செயலியாகவும் (training agency) அது பணியாற்றுகிறது. இரண்டாவதாக, ஒருபுறம் செயலாளர் அல்லது அமைச்சருக்கும், மற்றொருபுறம் பொதுமக்களுக்கும் அச்சகத்திற்கும் இடையே ஓர் இணைப்புச் செயலியாய்ப் பணியாற்றுகிறது. இப் பொறுப்பைக் கருத்திற்கொண்டே பாராளுமன்ற அடுத்த செயலாளர்களும், அச்சக அதிகாரிகளும், நடப்புச் செய்திகளை அறிவிக்கும் பிரிவுகளும் செயற்பட்டுவருகின்றன. மூன்றாவதாக, அது வல்லுநர்களைக் கொண்ட ஆலோசனைச் செயலி என்ற முறையில் செயலாளர் அல்லது அமைச்சருக்கும், குடியரசுத் தலைவர் அல்லது தலைமையமைச்சருக்கும் வெளிநாட்டு அலுவல்களைப்பற்றியும், வெளிநாட்டுக் கொள்கை வகுப்பதற்கு இன்றியமையாத விவரங்களையும் (data), பரிந்துரைகளையும் தயாரித்து அளிக்கிறது. இறுதியாக, தன் அரசைச் சேர்ந்த குடிகளுக்கு அது சில பணிகள் புரிந்துவருகிறது. வெளிநாட்டிலிருந்து வருபவர்களுக்கு நுழைவுச் சீட்டுகள் வழங்குதல் (passport) கான்சலக அறிக்கைகளை வெளியிடுதல், வெளிநாடுகளிலுள்ள தன் நாட்டினரைப் பாதுகாத்தல், உலகின் பல்வேறு பகுதியில் வாழும் தன் நாட்டுக் குடிகளின் பொருளாதார நலன்களைப் பெருக்குதல்போன்ற மகத்தான சேவைகளையும் அது செய்கிறது. சுருங்கச் சொல்லின், ஒவ்வொரு வெளிநாட்டு அலுவலகத்தின் எல்லாப் பணிகளும் பரந்த இவ் வகைகளில் ஒன்றாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.[11]

11 20ஆம் நூற்றாண்டில், குறிப்பாக வாணிபம், பிரச்சாரம், அரசியல் தந்திரம், போர் முதலிய துறைகளில் ஏற்பட்டிருக்கும் பொதுத்துறை அதிகார வர்க்கத்தாரின் பெருக்கத்தின் காரணமாக, அநேகமாய் பெரும்பாலான வெளிநாட்டு அலுவலகங்கள் தாம் இதுவரை செய்தறியாத பல புதுமையான வேலைகளைச் செய்யும் கட்டாயம் ஏற்பட்டிருப்பதுடன், அதனால் சில நேரங்களில் அவைகளுக்கும் அனைத்து நாட்டு உறவுகளுடன் தொடர்புடைய இதர செயலிகளுக்கும் இடையே (கொள்கை) இணக்கம் ஏற்படுவதைவிடப் போட்டியும் குழப்பமும் மிகுந்துவருகின்றன. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் போர்ச் செய்தி அலுவலகத்தைத் (Office of War Information) தன்னுடன் இணைத்துக்கொண்ட வெளிநாட்டுத் துறையானது, கெடுபிடிப் போரில் பகைவருக்கு எதிராய் 'அமெரிக்கக் குரல்', 'உண்மைப் போராட்டம் நடத்தும் நிலையம்' போன்ற பல பிற நிலையங்களையும் மேலாண்மை செய்யும் பொறுப்பை ஏற்றுப் பணியாற்றுகிறது. தேசியப் பாதுகாப்பு மன்றத்தின் (National Security Council) இயக்கத்தின்கீழ், மத்திய நுண்ணறிவுச் செயலி, பாதுகாப்பு (defence), கருவூலம், வாணிபம், வேளாண்மை (1951-ல் பொருளாதாரக் கூட்டுறவு ஆட்சிக்கு வழித்தோன்றலாக நிலைநாட்டப்பட்ட), பொதுப் பாதுகாப்புச் செயலி (Mutual Security Agency)................ ... ... முதலிய துறைகளுடனும், மற்ற நிறுவனங்களுடனும், அது பங்குகொண்டு பணியாற்றி வருகிறது. அவற்றுள் சில வெளிநாடுகளில் தனிப்பட்ட தூது குழுவை அனுப்பிப் பராமரித்து வருகின்றன. இப் பழக்கம் 'அயல்நாட்டு அரசாங்கங்களைக் குழப்பமடையச் செய்கிறது; அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுப் பிரதிநிதித்துவத்தை வலியற்றதாகச் செய்கிறது; வெளிநாட்டு விவகாரங்களின் கவனிப்பிற்கே பெரிய ஆபத்தை உண்டாக்கும்' என்பதாக ஹூவர் குழு அறிவித்தது.

இன்றைய உலகில் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் அனைத்து நாட்டுப் பயணத்துக்கு வசதி செய்து கொடுப்பதில் வெளிநாட்டு அலுவலகங்கள் பேருதவிபுரிகின்றன. இத்தகைய பயணங்கள் அனைத்துநாட்டு நல்லுறவுக்கு ஓரளவு உதவிசெய்வதால், அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு வரி செலுத்துபவர் துணைபுரிகின்றனர் என்ற கருத்து உலகமெங்கும் நிலவிவருகிறது. 1914-க்கு முன் நிலவிய நீண்ட பொற்காலத்தில் பிரயாணச் சீட்டுகள் ஆள்காட்டிச் சான்றிதழ் களாகவே (identification) விளங்கியபோது, விசா (visa) என்பதே தெரியாதிருந்தபோது, இத்தகைய கருத்து உண்மையாக இருந் திருக்கலாம். ஆனால், பயணமும் (travel), வாணிபமும் கொள்கை வகுப்போருக்கு அதிகாரத்தைப் பெருக்குவதற்கு ஏற்ற கருவிகளாய் விளங்கும் இந்தக் காலத்தில் இதற்கு நேர்மாறான கருத்தே உண்மையாகும். ஸ்டாலின் மறைவிற்குப்பின், அன்னியர்கள் வரவேற்கப்பட்டு, அநேக சோவியத் குடிகள் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டபோது, வெகு சில அன்னியர்களுக்கும், அதிகாரப்பூர்வமான அலுவல்களை உடையவர்களுக்கும் தாம் மாஸ்கோவினாலும், அதன் துணைநாடுகளினாலும் பேணிக் காத்துவரப்பட்ட 'இரும்புத் திரையைக்' கடந்து செல்ல முடிந்தது. ஒருவர் செய்வதைப் போன்று மற்றவர் செய்தல் என்பது முன்னவருக்குச் செய்யப்படும் முகஸ் துதி என்பதை மறந்து விட்டு, கெடுபிடிப் போரின்போது உலகத்தின் பெரிய மக்களாட்சியாகிய யு. எஸ். ஏ. இவ் விஷயத்தில் சர்வாதிகாரத்துவ ஆட்சியைப் பின்பற்றி நடக்க லாயிற்று. அமெரிக்கப் 'பாதுகாப்பிற்காக' இயற்றப்பட்ட அநேக சட்டங்களின் பயனாகவும், நிர்வாக ஆணைகளின் பயனாகவும், மோரிஸ் கெவல்லியர், ஹியூலெட் ஜான்சன் உட்பட நூற்றுக் கணக்கான அன்னியர்களுக்கும், அநேக ஐரோப்பிய விஞ்ஞானி களுக்கும் விசாக்கள் வழங்கப்படவில்லை. அதாவது, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிற்குச் செல்ல அவர்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. அதே நேரத்தில், நூற்றுக்கணக்கான அமெரிக்கர்களுக்கும் பிரயாணச் சீட்டுகள் வழங்கப்படவில்லை. அதாவது, அவர்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றால் நாட்டின் நலன்கள் பாதிக்கப்படும் என்ற சூத்திரத்தின் கீழ் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்ல அவர்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை.

1950ஆம் ஆண்டின் பத்தாண்டுத் தொகுதியின் இறுதியில், பிரயாணச் சீட்டு அலுவலகத்தின் தலைவர் ரூத் ஷிப்லிக்குப் பின்னர் பிரான்சிஸ் நைட் என்பவர் பொறுப்பேற்றார். பிரயாணச்சீட்டுகள் வழங்க மறுத்தமைக்குத் தக்க காரணங்கள் காட்டும்படி கூட்டரசு நீதி மன்றங்கள் வெளிநாட்டுத் துறையை விசாரணைக்கு அழைத்த.

போது பயணத்துக்கு அனுமதியளிப்பதற்கு மாருகப் 'பகைவருடன்' பயணம் செய்யக்கூடாதென்ற கொள்கையையே அது உடும்புப் பிடியாகக் கடைப்பிடித்து நின்றது. மக்காரன்-வால்ட்டர் சட்டத்தின்படி, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிற்குச் செல்ல விழைந்த அன்னியர்கள், குற்றவாளிகளைப்போல் அவர்கள் விரல் பதிவு (finger print) செய்து கொள்ளவேண்டியிருந்ததால், இக் கொடிய நிபந்தனையை அனைவரும் வெறுத்தனர். குறிப்பாக, ரஷ்யர்கள் அதை எதிர்த்தனர். 1957-ல் இச் சட்டத்தில் திருத்தம் ஏற்பட்டதும், இந் நிபந்தனையை நடைமுறையில் விதிப்பது வெளிநாட்டுத் துறையின் விருப்பத்தைப் பொறுத்ததாக ஆகி விட்டது. அமெரிக்கக் குடிகளைப் பொறுத்தமட்டில் வெளிநாட்டுத் துறை, அவர்கள் செஞ்சீனுவுடன் வியாபாரப் பயணம் செய்வதை அறவே தடுத்தது. பத்திரிகையாளர்கள் மார்க்ஸிஸ்டு மத்திய அரசுக்குச் (Marxist Middle Kingdom) செல்வதற்கு அது அனுமதியளிக்க மறுத்ததும், பெரும்பாலான அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் கண்டனக் குரல் எழுப்பின. 1957, ஆகஸ்டு மாத ஆரம்பத்தில் மாஸ்கோவில் நடைபெற்ற 'இளைஞர் விழாவில்' (Youth Festival) பங்குகொள்ளச் சென்றிருந்த 40 அமெரிக்க இளைஞர்கள், அங்கிருந்து சீனுவின் அழைப்பின்பேரில் சீனு செல்ல முடிவுகட்டினர். அப்பொழுது வெளிநாட்டுத்துறைத் தலைவராய்ப் பணியாற்றிவந்த கிறிஸ்டியன் ஹார்ட்டர், மாஸ்கோ தூதரகத்தின் வாயிலாய் அவர்கள் 'கம்யூனிஸ்டு பிரசாரத்தின் கருவிகளாக' மாறிவிடுவார்களென்று எச்சரிக்கை செய்தார். மேலும் அமெரிக்க ஐக்கியநாடு செஞ்சீனுவுடன் போர் தொடுக்கும் சூழ்நிலையில் இருப்பதாலும், அவர்கள் அங்கு சென்ருல் அமெரிக்க ஐக்கியநாட்டு வெளி நாட்டுக் கொள்கையை எதிர்ப்பவர்களாக ஆகிவிடுவர் என்றும், அவர்களுடைய பிரயாணச் சீட்டுகள் ரத்து செய்யப்படுமென்றும், பகைவருடன் வாணிபம் செய்வதைத் தடுக்கும் சட்டத்தின்கீழ் (Trading-with-the Enemy Act) அவர்கள் கிரிமினல் குற்றச்சாட்டிற்கு ஆளாவர் என்றும் கூறி, அவர்கள் செலவை நிறுத்த முற்பட்டார். ஆனுல், அமெரிக்க இளைஞர் குழு அதைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் தங்கள் 'பயண உரிமை'யைச் சுட்டிக்காட்டி நினைத்த காரியத்தைச் செய்து முடித்தது.

இச் சிக்கல்கள் ஒருபுறம் இருக்க, வெளிநாட்டுக்கொள்கைமீது சிந்தனையைச் செலுத்துவோம். மக்களாட்சியிலிருக்கும் பெரும்பாலான வெளிநாட்டுத் துறை அமைச்சர்கள் தூதாண்மையைத் தொழிலாகக் கொண்ட தூதர்கள் (professional diplomate) என்று சொல்வதற்கில்லை. மாருக, அவர்கள் வழக்கம்போல் தலைசிறந்த

அரசியல் தலைவர்களாகவே விளங்குகிருர்கள். ஆட்சித்துறையில் அனுபவமில்லாதவர்களாகையால், அவர்கள் ஆட்சி வல்லுநர்களின் உதவியைப் பெரிதும் சார்ந்திருக்கின்றனர். அன்றியும், அவர்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டும் வருகின்றனர். கொள்கையளவில் ஆட்சியாளர்களாய் (Administrators) விளங்கிய போதிலும், நடைமுறையில் அவர்கள் கொள்கை வகுப்பவர்களாகவே பணியாற்றிவருகின்றனர். அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் அண்மைக் காலந்தொட்டு வெளி நாட்டுத் துறைத் தலைவர்களாய்ப் பணியாற்றிவருபவர்கள் சட்டப் புலமை பெற்ற வழக்கறிஞர்களாகவே விளங்குகிருர்கள். இதனுல் சட்டப் பயிற்சி எவ்வளவுதான் கௌரவத்தையும் பொருளையும் ஈட்டித் தந்தாலும், அது எப்பொழுதும் அரசியல் தந்திர வேலைகளைத் திறம்படச் செய்ய இன்றியமையாத பண்புகளையோ, திறமையையோ உண்டாக்குவதில்லை என்பது புலனுகும். ஜான் போஸ்டர் டல்லசிடம் இயற்கையாகவே அமைந்திருந்த வியத்தகு சக்தியும், சலிக்காத உழைப்பும், ஆர்வமும், ஆற்றலும் அவர் பதவிக்கு ஏற்றவரெனக் காட்டின. அவர் பொறுப்பிலிருந்தவரை, அவர் அரை மில்லியன் மைல்களைக் கடந்துசென்று சுதந்திர உலகையும், தனியாளர் சுதந்திரத்தையும் கம்யூனிசத்தின் கோரப்பிடியிலிருந்து கட்டிக் காப்பாற்றும் சீரிய குறிக்கோளைக் கருத்தில் கொண்டு அல்லும் பகலும் நேச உடன்படிக்கை செய்வதற்கு அப் பண்புகளே பேருதவிபுரிந்தன. தொழிலாகக் கொண்ட தூதர்கள் இதைக் கண்டு வெறுப்புற்ருர்கள். ஆனுல், பொதுமக்களும் செய்தித் தாள்களும் டல்லசுக்குப் புகழ்மாலை சூட்டிக்கொண்டே இருந்தார்கள். அதிலும் ஆய்வு செய்யும் சிலர் 'எப்பொழுதும் பயணம் செய்தவண்ணமிருந்தால்' வெளிநாட்டுக்கொள்கையின் குறிக்கோள்களையும், அவற்றை அடையத் துணைபுரியும் வழிகளையும்பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்க இயலாதென இடித்துக் கூறினர். அமெரிக்க வெளிநாட்டுக்கொள்கையைப் பற்றிச் சிந்திப்பதைச் சற்று நிறுத்திக்கொண்டு, நம் கவனத்தை ஈர்க்கும் மற்ருெரு முக்கியமான அம்சத்தைப்பற்றி நாம் இங்கு ஆராய்வோம். வெளிநாட்டுக்கொள்கையை வகுப்பதிலுள்ள சிக்கல்கள் யாவை? வெளிநாட்டுவிவகாரங்களின் அரசியலமைப்புக் கட்டுப்பாடுகள் யாவை? இவ் வினுக்களுக்குப் பதிலிறுக்க முயல்வோம்.

பெரும்பாலான மக்களாட்சி அரசுகளில் வெளிநாட்டு அலுவல்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் தேசீயப் பாராளுமன்றத்திற்கு (national parliament) ஓரளவு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அரசியலில் வரம்பற்ற முடியாட்சிக் (monarchical absolutism) காலத்தில், வெளிநாட்டு அலுவல்களைக் கவனித்தல் செயல்துறை

யினரின் சிறப்புரிமை (prerogative) ஆக இருந்தது. அதாவது, அரசரும் அவருடைய அமைச்சர்களும் இதற்குப் பொறுப்பேற்று வந்தார்கள். 1787ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க அரசியலமைப்புத் தான் முதன்முதலில் தேசீய சட்டசபைக்கு இத் துறையில் அதிக அதிகாரங்கள் அளித்தது. அதன்படி தூதரக நியமிப்புகள், உடன்படிக்கைகள், போர் அறிக்கைகள் முதலியவற்றின்மேல் காங்கிரசு தன் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தலாம். குடியரசுத் தலைவர் (President) 'தூதர்கள், பொதுஅமைச்சர்கள், கான்சல்கள் ஆகியோரின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு, மேல்சபையின் ஆலோசனை யுடனும் இசைவுடனும்தான் அவர்களை நியமிக்கலாம்'. தூதுக் குழுவின் தலைவர்களைத் தவிர மற்றவர்களை நியமிக்கும் அதிகாரம் சட்டப்பூர்வமாக குடியரசுத் தலைவர் அல்லது வெளிநாட்டுத் துறைச் செயலாளருக்கு அளிக்கப்பட்டாலன்றி மற்றத் தூதரக, கான்சலக நியமிப்புகள் எல்லாம் காங்கிரசின் மேல்சபையின் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் உறுதிப்படுத்தப்படவேண்டும். 'மேல்சபை ஆலோசனையுடனும் இசைவுடனும், அதாவது, குழுமி யிருக்கும் மேல்சபை உறுப்பினர்களுள் மூன்றில் இரண்டு பகுதி யினர் சம்மதத்தின் பேரில்' உடன்படிக்கைகள் செய்யக் குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் உண்டு. செயல்முறையில் பார்த்தால் சட்ட சபையின் பங்கு இல்லாமலேயே பெரும்பாலான உடன்படிக்கை களைச் செய்வதற்குக் குடியரசுத் தலைவரும் அவருடைய ஏஜன்டு களும் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். ஆனால், மூன்றில் இரண்டு பகுதி மேல்சபை உறுப்பினர்களின் இசைவில்லாமல் அரசியலமைப்புக்கேற்ப அவருடைய உடன்படிக்கைகளை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. குடியரசுத் தலைவர் முப்படையின் முதல் வராய் (Commander-in-Chief) விளங்குகிறார். ஆனால், 'காலாட் படைகளைச் சேகரித்துப் பாரமரித்து வரவும், கடற்படையை நிறுவி அதனைப் பாரமரித்துவரவும் காங்கிரசுக்கு அதிகாரமுண்டு. அது மட்டுமன்றி, இரண்டு சபைகளின் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்றுவிட்டால் போர் அறிவிப்புக் கொடுக்கவும் காங்கிரசுக்கு அதிகார முண்டு. மேலும், தன்னுடைய சட்டமியற்றும், ஒதுக்கீடு செய்யும் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, வெளிநாட்டு அலுவல்களில் காங்கிரசு தனக்குச் செல் வாக்குத் தேடிக்கொள்ளுகிறது. காங்கிரசு கொண்டுவரும் தீர்மா னங்கள் (resolutions) குடியரசுத் தலைவரால் புறக்கணிக்கப் படலாம்; ஆனால், தூதரகக் குழுக்களுக்கும், உடன்படிக்கை களைச் செயலாக்குவதில் ஏற்படும் செலவுகளுக்கும் வேண்டிய பணத்தை காங்கிரசு கொடுத்தாலும் கொடுக்கலாம், அல்லது நிறுத்திக்கொள்ளவும் செய்யலாம். மற்றும், சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தின்மூலம் அது உடன்படிக்கைகளை அமுலாக்கலாம்,

அல்லது செயலாக்க மறுக்கலாம், அல்லது தள்ளுபடியும் செய்து விடலாம்.

தற்கால அரசாங்கங்களில் வெளிநாட்டு அலுவல்கள்மீது சட்ட சபைக்கு அரசியலமைப்பால் வெளிப்படையாக அளிக்கப்படாத அதிகாரங்கள் எல்லாம் நிர்வாகத் துறையினரால் கையாளப்பட்டு வருதல் கண்கூடு. சான்ருக, காங்கிரசின் தலையீடு இல்லாமலேயே புதிய அரசுகளை அல்லது அரசாங்கங்களை அங்கீகரித்தல், நடுநிலைமைப் பேரறிக்கைகளை விடுத்தல் முதலிய நடவடிக்கைகளைக் குடியரசுத் தலைவரும் வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவருமே செய்து வருகின்றனர். காங்கிரசுடன் சேர்ந்து கையாளப்படவேண்டிய அதிகாரங்களில் பெருமளவு வரவரக் குடியரசுத் தலைவராலேயே பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதையும் பார்க்கலாம். 1815ஆம் ஆண்டு முதல் மேல்சபையைக் கலந்து ஆலோசிக்காமலேயே அவர் தனிப்பட்ட ஏஜன்டுகளை நியமித்து வருகிருர். 1796ஆம் ஆண்டுமுதல் உடன்படிக்கைகள் கையெழுத்திடப்பெற்ற பின்னரே மேல்சபைக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவர் ஹே (மேல்சபைக்குச் செல்லும்) 'உடன்படிக்கைகள் உயிரோடு வெளிவரும் உறுதி இல்லாமல் விளையாட்டு அரங்கிற்குள் நுழையும் எருதுகளை ஒக்கும்' என்று ஒருமுறை கூறியது எவ்வளவு உண்மை என்பது இப்பொழுது இனிது புலனுகும். உடன்படிக்கைகள்மீது குடியரசுத் தலைவருக்கும் மேல்சபைக்குமிடையே சதா சண்டை சச்சரவு இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. ஏனெனில், மூன்றில் இரண்டு பகுதி மேல்சபை உறுப்பினர்கள் குடியரசுத் தலைவரின் கட்சியைச் சேர்ந்திருத்தல் என்பது அரிது. சட்டம், நிதி ஒதுக்கீடுகள் (appropriations) முதலியவை தேவைப்படாத அனைத்துநாட்டு உடன்பாடுகளில் மேல்சபையின் சம்மதத்தைப் பெருமலே 'நிர்வாக ஒப்பந்தம்' செய்துகொள்ளக் குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரமுண்டு. உடன்படிக்கைகளால் அடையக்கூடிய குறிக்கோள்களை இதன்மூலம் எய்திவிடலாம். ஏட்டளவில் முக்கியமானதாகவும் சிறப்புரிமையாகவும் தோன்றுகிற காங்கிரசினுடைய போர் அறிக்கைவிடும் அதிகாரமானது நடைமுறையில் அவ்வளவு முக்கியமானதல்ல. ஏனெனில், காங்கிரசு செயலாற்ற முடியாத தூதரக அல்லது இராணுவச் சூழ்நிலையைச் சுலபமாகக் குடியரசுத் தலைவர் தோற்றுவித்துவிடமுடியும். அதாவது, காங்கிரசின் அனுமதி இன்றியே எண்ணற்ற தடவைகளில் அமெரிக்கப் படைகள் மாற்ருருடன் கைகலக்க நேரிட்டிருக்கிறது.[12]

12 வெளிநாட்டு அலுவல்களைப் பொறுத்தமட்டும், அமெரிக்க ஐக்ய நாடுகள் அரசாங்கம் ஒரு 'வரம்புகுட்பட்ட அதிகாரம்'' (limited powers) படைத்த அரசாங்கம் ஆகும்; காங்கிரஸ் (அமெரிக்கப் பாராளுமன்றம்) அரசியலமைப்பை

பாராளுமன்ற அரசாங்கங்களில் (Parliamentary governments) சட்டசபைக்குச் செயல் துறையானது பொறுப்பாளியாக அமைந்திருக்க வேண்டியிருப்பதால், அமெரிக்க அரசாங்க அமைப்பிலுள்ள சமநிலை தடையீட்டு அமைப்பின் கீழ் (Checks-and-balance system) ஏற்படும் சண்டை சச்சரவுகளைப் போன்று இவற்றில் ஏற்பட இடமில்லை; என்றாலும், கிட்டத்தட்ட மேற்கண்ட (அமெரிக்காவில் ஏற்படுவதைப் போன்ற) சூழ்நிலைதான் இங்கும் நிலவி வருகிறது. அரசாங்கம் கடைப்பிடித்துவரும் வெளிநாட்டுக் கொள்கைமேல் தனக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்றால்—அது மன நிறைவு அளிக்கக்கூடியதாயிராவிட்டால்—அதன்மீது நம்பிக்கை இல்லாத் தீர்மானம் (Noconfidence motion) கொண்டுவந்து பிரிட்டிஷ் மக்கள் சபை (House of Commons) அதைப் பதவியிலிருந்து நீக்கும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. இருந்தாலும், வெளி நாட்டு அலுவல்களைப் பொறுத்தவரை முழு அதிகாரமும் காபினெட் கையிலேயே இருக்கிறது. செயல் துறையைச் சட்டசபை கட்டுப் படுத்தி வந்தாலும் அவ்வதிகாரம் வெளிநாட்டு உறவுகளைக் கட்டுப் படுத்தக்கூடிய அளவிற்குச் சிறந்த கருவியாய் விளங்குகிறதென்று சொல்வதற்கில்லை. பிரிட்டனில் தூதரகப் பணியாளர்களின் நியமனத்தைச் சட்டசபை உறுதிப்படுத்துவதில்லை. உடன்படிக் கைகள்கூட பிரிட்டிஷ் அரசியின் பேரால், காபினெட் அமைச்சரா லேயே செய்யப்பட்டு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால், முக்கியமான அரசியல் உடன்படிக்கைகள் உறுதி செய்யப்படு முன் சில வேளைகளில் பாராளுமன்றத்தின் வாதத்திற்கும் அதன் ஒப்புதலைப் பெறவும் அனுப்பப்படுகின்றன. 1924ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலோ-சோவியத் உடன்பாட்டிற்குப் பாராளுமன்றம் கொண்டு வந்த எதிர்ப்புகளே, அதே ஆண்டு இலையுதிர் காலத்தில் முதல் தொழிற்கட்சி அரசாங்கம் வீழ்ச்சியடையச் செய்தன. போர், அமைதி பற்றிய முடிவுகள் காபினெட் அமைச்சரவையாலேயே

மீறாமலேயே ஜனாதிபதிக்குத் தன்னுடைய சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தை ஒப்படைக் காமலேயே (delegate), இத்துறையில் ஆவன செய்யும் செயலுரிமையை கணிசமான அளவு அதுசெயல்துறை (Executive) யிடம் அளிக்கலாம்; இவ்வாறு அமெரிக்க உயர் நீதிமன்றம் (Supreme Court) தீர்ப்பளித்தது. எனவே, அதிகாரப் பிரிவினைக் கோட்பாட்டையும் (doctrine of Separation of powers) அரசியலமைப்பு அனுமதிக்கும் குறிப்பிட்ட அளவுக்கே கூட்டரசைச் சேர்ந்த அதிகாரிகட்கு அதிகாரம் வழங்கலாம் என்ற நியதியையும் வெளிநாட்டு உள்நாட்டு விவகாரங்களில் ஒரே கண் கொண்டு பார்த்தல் சரியன்று. "வெளிநாட்டுத் துறையில் கூட்டு அரசிற்குரிய அதிகாரம், அவ்வதிகாரத் தோற்றுவாய், முக்கிய தன்மை-இவைகளைப் பொறுத்த மட்டும், உள்நாட்டு விவகாரங்களில் அது செலுத்தி வரும் அதிகாரத்தி னின்று வேறுபட்டது ஆகும்; அதோடல்லாமல் வெளி விவகாரத்துறை மீதுள்ள அதிகாரத்தில் பங்கு கொள்வோரின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவே. முக்கியத்துவம், குழப்பம், நுணுக்கம் மிகுந்ததும் நாளும் வளர்ந்து செலலும் சிக்கல்கள் குமைந்தது மான இப் பரந்து விரிந்த வெளிநாட்டு துறையில் ஜனாதிபதி ஒருவரே (அமெரிக்க நாட்டுப்) பிரதிநிதி என்ற முறையில் பேசவோ அன்றி கேட்கவோ முடியும." The United States V. Curtiss-Wright Export Corporation. 299 U.S. 304 (1936)

உறுதி செய்யப்படுகின்றன. நீண்டகாலமாக நன்கு வேரூன்றித் தழைத்து வளர்ந்திருக்கும் மரபுப்படி போர் அறிக்கையை வெளியிடு முன்பு பாராளுமன்றத்தைக் கலந்து ஆலோசிக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. எனினும், வழக்க முறைப்படி போர் அறிக்கை பாராளுமன்றத்தின் அனுமதியைப் பெறுமலேயே அடிக்கடி கை கலப்பு ஏற்படுகிறது. 875ஆம் ஆண்டு பிரெஞ்சு அரசியலமைப்பு, குடியரசுத் தலைவருக்கு, அதாவது, குடியரசுத் தலைவரின் சார்பில் செயலாற்றும் காபினெட்டிற்கு உடன்படிக் கைகள் செய்யவும், தூதரகப் பிரதிநிதிகளை நியமிக்கவும், அரசின் போர்ப்படைகளைக் களையவும் அதிகாரமளித்தது. சில உடன் படிக்கைகள் பெரும்பான்மை மேல்சபை உறுப்பினர்களாலும் பெரும்பான்மை கீழ்சபை உறுப்பினர்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டால்தான் அவை சட்டப்படி செல்லும் என்ற கட்டாயம் நிலவி வந்தது. அவைகளே : இடம், அமைதி வாணிபம், நிதிகள், வெளி நாடுகளிலுள்ள பிரெஞ்சுக்காரர்களின் சுயவுரிமை, சொத்துரிமை பற்றிய உடன்படிக்கைகளாம். ஆனல், முக்கியமான அரசியல் ஏற்பாடுகளுக்கு, சான்றுக, நேச உடன்படிக்கை களுக்குச் சட்டசபையின் அனுமதியைப் பெறத் தேவையில்லை. அவை பெரும்பாலும் இரகசியமாகவே வைக்கப்பட்டன. இவ்வேற் பாடுகளைக் குறிப்பிடக் கூடிய அளவிற்கு 1946ஆம் ஆண்டின் பிரெஞ்சு அரசியலமைப்பு மாற்றி அமைக்கவில்லை. பிரெஞ்சு காபினெட், தேசீய சபைக்கு, அதாவது, கீழ் சபைக்கு (National Assembly) மட்டுமே பொறுப்பாளியாக இருக்க வேண்டி இருந்ததேயன்றி, மறைமுகத் தேர்வு (indirect election) மூலம் நியமிக்கப்பட்ட புதிய மேல்சபைக்குப் (Council of the Republic) பொறுப்பாகவில்லை.

வெளிநாட்டு அலுவல்களில் நீதிமன்றங்களின் நிலைமையைச் சிறிது பார்த்துவிட்டு முடிவிற்கு வருவோம். அமெரிக்க அரசிய லமைப்பின் 4ஆம் விதி எல்லா உடன்படிக்கைகளும், அரசியல் சட்டமும், அதன்கீழ் இயற்றப்படும் சட்டங்களும் 'நாட்டின் தலை யாய சட்டமாகக் கருதப்படவேண்டும்' என்று பணிக்கிறது. கொள்கையளவில் அமெரிக்கநீதிமன்றங்கள் உடன்படிக்கைகளைச் சட்டமாகப் புகுத்துகின்றன. உடன்படிக்கைகளுக்கு எதிராக இருக்கும் அரசுச் சட்டங்கள் அரசியலமைப்புக்கும் எதிரானவை யாகும். ஒரு கூட்டரசுச் சட்டத்திற்கும், ஓர் உடன்படிக்கைக்கு மிடையே முரண்பாடு ஏற்பட்டால் உடன்படிக்கைகளையும் சட்டங் களையும் ஒரே வகையைச் சேர்ந்தவைகளாக அரசியலமைப்புக் கருதுவதாலும், அமெரிக்க அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்கீழ் நடவடிக்கைமூலம் உடன்படிக்கைகளை ரத்துசெய்யும் (abrogate)

உரிமை காங்கிரசிற்கு இருப்பதாலும் நீதிமன்றங்கள், எது அண்மையில் இயற்றப்பட்டதோ அதையே புகுத்தி வருகின்றன. என்றாலும் 'அரசியல் பிணக்குகள் கோட்பாட்டிற்கு' (doctrine of political question) ஏற்ப உடன்படிக்கைகளுக்கு அரசியல் துறை, அதாவது, அரசாங்கத்தின் செயல் துறை, எவ்வாறு அர்த்தம் கொடுக்கின்றதோ அதையே கூட்டரசு நீதிமன்றங்களும் ஒப்புக் கொள்கின்றன. அமெரிக்க நீதிமன்றங்களில் வழக்கமாகப் புகுத் தப்படும் சர்வதேசச் சட்டத்தைப் பொறுத்தவரை அதேமுறைதான் கையாளப்பட்டு வருகிறது எனலாம். பெரும்பாலான இதர அரசு களில் உடன்படிக்கைகளும் சர்வதேசச் சட்டமும், சில வேளை களில் அவை சட்டமாக இயற்றப்பட்ட பிற்பாடே அவ்வாறு நீதி மன்றங்களால் புகுத்தப்படுகின்றன. சட்ட நீதிப்புனராய்வுக்கு (judicial review of legislation) இடமில்லாத பெரும்பாலான பிற அரசாங்கங்களில் அரசின் அனைத்துநாட்டுக் கடமைகளுக்கு அடி பணிவதில் செயல் துறையும் சட்டசபையும் முழுப்பொறுப்பை ஏற்று வருகின்றன.[13]

[13] 1952 மார்ச்சு 19ஆம் தேதியன்று நெதர்லாந்து பாராளுமன்றத்தின் கீழ்சபை அநேக அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களைக் கொண்டுவந்தது. அவை முந்தின உடன்பாடுகளைச் செயலாக்கும் உடன்படிக்கைகளுக்குப் பாராளுமன்ற அனுமதி பெறவேண்டிய கட்டாயத்தை நீக்கின. பாராளுமன்றம் மறுத்தாலொழிய மற்றப் படி எல்லா உடன்படிக்கைகளும் பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்பப் பெற்று 30 நாட்கள் கழிந்த பின்னர் செயலாக்கப்பட்ட வேண்டுமென்று விதித்தன. பாராளு மன்றத்தைக் கூட்டுவதற்குச் சாத்தியமில்லாதபோது சட்டசபை அனுமதி இல்லாம லேயே போர் அறிக்கை விடும் அதிகாரத்தைக் காபினெட்டிற்கு அளித்தன; மற்றும், 'சர்வதேசச் சட்ட ஒழுங்கின் வளர்ச்சிக்கு' அடிப்படை வகுக்கும் உடன்படிக்கை களுக்கு எதிராக இருக்கும் சட்டங்களைப் பாராளுமன்றத்தின் மூன்றில் இரண்டு பகுதி வாக்குகளால் நீக்கி விடவழி வகுத்தன. 1949ஆம் ஆண்டில் செய்யபபட்ட பான் அரசியலமைப்பு, 'சர்வதேசச் சட்டத்தின் பொது விதிகள், கூட்டரசுச் சட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும், (அவற்றிற்கு முரணான சட்டங்களைவிடத்) தலையான வாக அவைகள் கருதப்படும். கூட்டரசு நாட்டில் வாழும் மக்களுக்கு நேரடியாக உரிமைகளையும் கடமைகளையும் அவை இயற்றும்' என்று கூறுகிறது. அதை, 'சட்டபூர்வமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட உடன்படிக்கைகள் பிரெஞ்சு உள்நாட்டுச் சட்டத்திற்கு முரண்பட்டால்கூட, அவையே முதற்கண் கருதப்படும் என்று கூறும் 1946ஆம் ஆண்டு பிரெஞ்சு அரசியலமைப்பின் 26ஆம் விதியுடன் ஒப்பிடுக.

அதற்கிடையில், உடன்படிக்கைகள் உட்பட்ட சர்வதேசச் சட்டத்திற்கும் அரசியலமைப்புகள் உட்பட்ட நகராண்மைச் சட்டத்திற்குமிடையேயுள்ள உறவுகள் பற்றிய சிக்கல்கள் 1950ஆம் ஆண்டுப் பத்தாண்டுத் தொகுதியில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் ஒரு புது வகையான தகராறை உண்டுபண்ணிவிட்டன.

1951-ல் அன்னியர் நிலத்தைச் சுவாதீனமாக்குவதைத் தடுத்த ஒரு கலிபோர் னியச் சட்டம், ஓர் உடன்படிக்கையைப் பொறுத்தவரையில், ஐ.நா. பட்டயத்திற்கு முரணானதாகையால் அச் சட்டம் அரசியலமைப்பை மீறிவிட்டதென்று லாஸ் அஞ்சலீசிலுள்ள அரசு மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றம் (State Court of Appeal) தீர்ப்பளித்தது. அதற்கு அரசுத் தலைமை நீதிமன்றம், ஐ.நா. பட்டயத்தைப் போன்று 'தானாகவே நிறைவேற்றப்படும் உடன்படிக்கை (self-executing treaty) அன்னியர் நிலசசட்டத்தை அடக்கியாள முடியாதென்றும், ஆனால் இச் சட்டம், 14ஆவது திருத்தத்திற்கு விரோதமாக இருப்பதால், அது சட்டப்படி செல்லாது' என்றும் தீர்ப்பளித்தது. (ஏப்ரல் 19, 1952).

எனவே, பெரும்பாலான மக்களாட்சி அரசுகளின் அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள், அரசியல் தந்திரத்தில் சட்டசபையானது ஓரளவு பங்குகொள்ள இடமளிக்கின்றன. ஆனல், அதைத் தொடங்கும் திறமையும் கட்டுப்பாடும் செயல் துறையினர் கையிலே தான் இன்றளவும் இருந்துவருகின்றன. வெளிநாட்டுக் கொள்கையை மக்களாட்சி அடிப்படையில்' வகுப்பதில் இதுவரை நாம் அடைந்திருக்கும் முன்னேற்றம் முழுவதும், ஐரோப்பியப் பாராளுமன்ற ஆட்சிகளில் சட்டசபை விதிக்கும் தடைகளாலும், சட்டசபைக்குச் செயல்துறையைப் பொறுப்பாளியாக்குவதாலும், அல்லது அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டைப்போல் வாக்காளர் தொகுதிக்குப் (electorate) பொறுப்பாளியாக்குவதாலும் ஏற்பட்டது என்பது மறுக்கொணு உண்மையாகும். நேரடியாக மக்கள் வெளிநாட்டு அலுவல்களைக் கட்டுப்படுத்தல் என்பது இயலாத காரியமாகும். மக்களாட்சியின் இருப்பிடமாய் விளங்கும் சுவிட்சர்லாந்தில் சில உடன்படிக்கைகள் பொதுக் குடியொப்பத்தால் (popular referendum) உறுதி செய்யப்படுகின்றன. 1793 ஜூன் 24ஆம் தேதி பிரெஞ்சுக் கற்பனை அரசியலமைப்பு (French Utopian Constitution) போர் அறிவிப்புக் கொடுக்க எல்லாக் கம்யூன்களிலும் (communes) உள்ள மக்கள் சபைகள் வாக்களிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தை விதித்தது. (அரசியலமைப்பின் இப்பிரிவு செயலாக்கப்படவில்லை.) பொது இணக்கத்தால் மக்கள் குடியொப்பங்களின்மூலம் வெளிநாட்டு அலுவல்களைக் கட்டுப்படுத்தல் நடைமுறைக்கு ஒவ்வாது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது வெளிநாட்டு அலுவல்களின் பொறுப்பு சட்டசபை நடவடிக்கை மூலமாகவும், வெளிநாட்டுக்கொள்கையைத் தீர்மானிக்கும் அலுவலாளர்களின் பொதுத் தேர்தலாலுமே வாக்காளர் தொகுதிக்குத் தெரியப்படுத்தப்படுகிறது எனலாம். இவ்விரு முறைகளிலும் பொறுப்பு நிச்சயமில்லாமலும், வெளிப்படையாகத் தெரியாமலும் இருப்பதால், நிர்வாக அதிகாரிகள், தூதரக அதிகார வர்க்கத்தார் கைகளிலே வெளிநாட்டு அலுவலகத்தில் கட்டுப்பாடு இருந்து வருதல் கண்கூடாகும்.

கூட்டரசு அரசாங்கம் உடன்படிக்கை செய்யும் தன் அதிகாரத்தின்மூலமாக வாஷிங்டனுக்கும் யூனியனின் உறுப்பு அரசுகளுக்குமிடையே வழக்கமாயுள்ள அதிகாரப் பங்கீட்டை' (division of powers) மீறி, அரசியலமைப்பு வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்காத அலுவல்களைக் கவனிக்க முனைந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் முன்னுள் ஒதுக்கக் கொள்கையினரை வாட்டி வதைத்துவந்தது. 1952-ல் ஒஹியோவைச் சேர்ந்த ஜான டபிளயூ. பிரிககா ஒரு அரசியலமைபபுத் திருத்த வரைவைக் கொண்டுவந்தார். அதாவது. 'அரசியலமைப்புக்கு விரோதமான எந்த உடனபடிக்கை ஏறபாட்டிறகும வலிவு இருக்காது. சட்டத்தின் மூலமாகவே ஓர் உடன்படிக்கை அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் உள்நாட்டுச் சட்டமாக உறுதியாக்கப்படும். அவ்வுடன்படிக்கை இல்லாவிட்டாலுங்கூடப் பரவாயில்லை; சட்டம மட்டும் செல்லும். ஓர் அயல்நாட்டு அரசாங்கம, அன்றி ஓர் அனைத்துநாட்டு அமைப்

4. பேச்சுவார்த்தை நடைபெறும் மாநாடுகளிலே

['தன்னுடைய படைவலிமையைக் கையாண்டு ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டினிடமிருந்து பெறக்கூடிய நன்மைகளை அமைதியாக இருந்துகொண்டே சூழ்ச்சியாலும், காபினெட்டின் கரவுச் செயல்களாலும் அடைந்துவிடக் கூடிய தந்திரமான வழியே உடன்படிக்கை என்பது. இது தன் அண்டை வீட்டான் சொத்தை பகிரங்கமாகத் தன் முரட்டுத் தனத்தால் கைப்பற்றும் ஒரு திருடன் ஒரு சாதுவான, கண்ணியமிக்க, கீர்த்திபெற்ற குடிமகனுக மாறி அதையே மோசடி செய்வதை யொக்கும்.']

—வாஷிங்டன் இர்விங்

வெஸ்ட்பாலியா காங்கிரசு கூடிய நாள் முதலாக, ஏன் அதற்கு முந்தியே, மேலை அரசு முறையின் இறைமைகள் தங்களின் வெளிநாட்டு அலுவலகங்கள், வெளிநாட்டுத் துறைப் பணிகளின்மூலமாகத் தங்களுக்குள் அன்ருடம் வழக்கமாக ஏற்படும் தொடர்புகளை அரசுத் தலைவர்கள், வெளிநாட்டு அமைச்சர்கள், தற்காலிகத் தூதுக் குழுக்கள் (adhoc delegations), அல்லது வெளி விவகார ஏவலாளர் ஆகியோரடங்கிய நெருக்கடிக் கூட்டங்களைக் கூட்டி, அவற்றின் மூலமாக அதிகரித்துக்கொண்டுவருகின்றன. தூதுவர்களிடம் அவ்வப்போதோ, அன்றித் தொடர்ந்தோ கூடி, மாநாட்டு முறையை 'ஒரு நிறுவன அமைப்பாகக்' கையாண்டு வருகிற மனப்பான்மையைச் சர்வதேச சங்கத்தின் மன்றமும், சபையும், ஐக்கிய நாடுகளின் பாதுகாப்பு மன்றமும், பேரவையும் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இந் நிறுவனங்களைப் பற்றி அடுத்த அதிகாரத்தில் விரி

புடன் செய்யப்படும் நிருவாக, மற்ற உடன்படிக்கைகள் அனைத்தையும் ஒழுங்குபடுத்த காங்கிரசிற்கு அதிகாரம் வேண்டும். உடன்படிக்கைகள் மீது இவ்விதி விதிக்கும் கட்டுபபாடுகள் அத்தகைய உடன்படிக்கைகள் அனைத்திற்கும் பொருந்தும். பிரிக்கர் திருத்தம் வெவ்வேறு முறையில் பல ஆண்டுகள் மேல்சபையில் வாதிக்கப்பட்டது. ஆனல், இதை எழுதும் தேதிவரை அது சட்டமாகவில்லை.

முற்றிலும் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலைமை நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பிற்கு அளித்திருக்கும் பொருளின் வழக்கமான வரையறையைக் கடந்து உடன்படிக்கைகள், நிருவாக உடன்பாடுகளைச் செய்யும் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்திக் கூட்டரசின் அதிகாரங்களைக் குடியரசுத் தலைவர் (மேல்சபையும்) அதிகரிக்காமல் தடுப்பதே இதன் நோக்கமாகும். ஆனல், ஒருலகக் கொள்கையே உவந்ததெனஉலக மக்கள் அதை உவந்து வரவேற்கும் இக் காலத்தில், தேசிய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், கூட்டரசு மக்களாட்சியில் அரசியலமைப்பால் எவ்வளவுதான் கட்டுப்படுத்தப்பட்டாலும் அனைத்துலக ஒத்துழைப்பின் நன்மையை முன்னிட்டு, சில வேளைகளில் கட்டுப்பாடுகளைக் கடந்து செயலாற்ற வேண்டியது இன்றியமையாததாகிவிட்டது.

மேல்விவரங்களுக்கு இராபர்ட் ஆர். போவி எழுதிய கட்டுரையை நியூயார்க் டைம்ஸ பத்திரிகை, 1958, மார்ச் வெளியீட்டில் பார்க்கவும்.

வாகப் பார்ப்போம். கூட்டு ஆலோசனைக்காக நிறுவப்பட்டிருக்கும் நிரந்தரமான இவ்வமைப்புகள் ஒருபுறமிருக்க, 20 ஆம் நூற்றுண்டில் தூதர்களின் தனிக் கூட்டங்களின் எண்ணிக்கை ஏறிக் கொண்டே செல்வதை நோக்குங்கால், பாமர மக்கள் (சில வேளைகளில் அரசியல் வல்லுநர்கள் கூட) வியப்போ விதிர்ப்போ அடைவதற்குத் தக்க காரணம் இல்லாமலில்லை என்பது தெரியவரும்.

சான்ருக, 1939-ல் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு 76 சர்வதேச மாநாடுகளில் கலந்துகொண்டது. 1946-ல் 145 அனைத்து நாட்டு அமைப்புகளின் உறுப்பினராய் அது விளங்கிற்று; 250 மாநாடுகளில் பங்கு கொண்டது. 562 நாட்கள் பதவி வகித்த அ.ஐ. நாட்டின் வெளி நாட்டு அமைச்சர் பைரன்சு 350 நாட்கள் அனைத்து நாட்டு மாநாடுகளில் கலந்துகொள்வதிலேயே கழித்தார். அவற்றுள் ஒரு மாநாட்டைத் தவிர மற்றவை அனைத்தும் வெளி நாடுகளில்தான் நடந்தன. வால்டோர்பு-அஸ்டோரியா ஹோட்டலில் நடந்த நியூயார்க் வெளி நாட்டு அமைச்சர்கள் மாநாட்டைப்பற்றி அவர் குறிப்பிடுகையில், 1947 பிப்ரவரி 10ஆம் தேதியன்று கையெழுத்திடப்பட்ட ஐந்து அமைதி உடன்படிக்கைகளுக்காக மொத்தம் 8,55,000 பக்கங்கள் நிறைந்த விவரங்கள், 1,43,000 வரைபடங்கள், 44,000 பாகங்களில் பத்திரங்களும் தேவைப்பட்டனவென்று அவர் கூறினுர்.

பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் மாநாடுகளின் எண்ணிக்கையும் குழப்பமும் அதிகமாயின. வாஷிங்டன் இர்விங் கூறியதைப் போன்று மாநாட்டுக் கலை வரவர வஞ்சகமும் மோசடியும் நிறைந்ததாக மாறிக்கொண்டே வருதல் கண்கூடு. பிரச்சாரமும் பொது உறவுகளும் இதன்கண் அடங்கும். உண்மையான உடன்படிக்கை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும்போது, ஆராய்ச்சி, செய்திகளை அறிதல், வாதித்தல், பண்ட மாற்றல், இராசி செய்தல் ஆகியவை ஏற்படுதல் தவிர்க்கொணுததாகும். எனவே, அரசியல் தந்திரத்தை மாநாட்டு முறை மூலம் நடத்தும் நடைமுறை விதிகளைப்பற்றி இங்கு ஆராய்தல் பல்லாற்ருனும் பயன்தரும்.

நிரந்தர நிறுவனங்களின் அவ்வப்போதைய கூட்டங்கள் ஒருபுறமிருக்க, ஒவ்வோர் சர்வதேச மாநாடும் ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அரசுகளின் அழைப்பின்பேரில் கூடுகிறது. மாநாட்டில் கலந்துகொள்பவர் வாதிக்கப்படவேண்டிய பொருள்களின் (subjects) 'நிகழ்ச்சி நிரலைத்' (agenda) தயாரிக்கின்றனர்; நடைமுறை விதிகளை வகுக்கின்றனர். அன்றியும், வாதம் பொதுவாக நடைபெறவேண்டுமா, அல்லது இரகசியமாக இருத்தல் வேண்டுமா என்பதையும் முடிவு செய்கின்றனர். 'வெளிப்படை

யான முறையில் வெளிப்படையான ஒப்பந்தங்களைச்' செய்ய வேண்டுமென்று உட்ரோ வில்சன் வற்புறுத்திய நாள் முதலாக 'இரகசிய அரசியல் தந்திரத்தைப்' பழிப்பவர்கள் பொதுக்கூட்டங்களின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டி, அதையே வலியுறுத்தி வருகின்றனர். பொதுக் கூட்டங்களே மக்களாட்சிக்கு உகந்ததென்றும், நேர்மையை வளர்க்கக் கூடியதென்றும், ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்துகொள்ளத் தூண்டுவதென்றும், உடன்பாட்டிற்கு ஏற்றதென்றும் அவர்கள் வலியுறுத்தி வருகின்றனர். ஆனால், செயலளவில் பார்க்கும்போது இதற்கு நேர்மாறான கருத்தே உண்மை என்பது புலப்படும். பொதுக்கூட்டங்களில் (உ-ம். ஐக்கிய நாட்டு சபைக் கூட்டங்கள்) பங்கு கொள்ளும் தேசீயத் தலைவர்கள் ஒலிபெருக்கிகளுக்கும் (microphones) மேடைக்குமே பேசுகிறார்கள். அங்குப் பொதுக்கூட்டங்களில் வாதிக்கப்படும் பொருளின் முக்கியத்துவத்தையும் தன்மையையும் ஒருவர் அறிந்துகொள்ள இயலாது. அருமையான சொற்பொழிவுகள்தாம் நிகழ்த்தப்படும்! மேடையில் பேசுவோர் சொன்ன சொல் மாறினால் அவர்களின் கௌரவம்தான் குறையும். ஆனால், தனிக் (இரகசிய) கூட்டங்களில் எவ்வளவு குற்றங் குறைகள்தாம் இருந்தபோதிலும், கருத்து வேறுபாடு நிலவும்போது ஒவ்வொரு மாநாட்டின் வெற்றிக்கும் இன்றியமையாத (sine-qua non) இணக்கத்திற்கு அது வழி வகுக்கும் என்பதை எவரும் மறுக்கவோ, அன்றி மறைக்கவோ முடியாது.

சாதாரணக் குடிமக்கள் ஒரு எளிமையான விதியைக் கருத்தில் கொண்டால், ஒரு குறிப்பிட்ட அனைத்துநாட்டு மாநாடு உண்மையாகவே உடன்படிக்கை செய்யும் சீரிய குறிக்கோளுடன் கூட்டப்பட்டதா, அன்றி வெறும் விளம்பரத்திற்காகவும், நண்பர்களைத் தேடிக் கொள்ளவும், மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெறவும் கூட்டப்பட்டதா என்பதை எளிதில் தீர்மானிக்க முடியும். அதாவது, மாநாட்டில் பங்கு கொள்வோர், பத்திரிகையாளர்களைத் தங்களுடைய கூட்டங்களுக்கு அனுமதித்தால், பத்திரிகைகளுக்குத் தாங்கள் வாதித்தவற்றைப்பற்றிக் குறிப்புகள் அளித்தால், செய்தித்தாள், செயலிகள், வானொலி, தொலைக்காட்சி (television) ஆகியவற்றின் மூலம் பொதுச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினால், அங்கு அரசியல் தந்திரம் இருக்காது என்பது உறுதி. மாறாக, தனிப்பட்ட முறையில் கூடி, வெளியீடுகளுக்குச் (publications) செய்திகள் அளிக்காமல், நிருபர்களுக்குப் பேட்டி அளிக்க மறுத்து, தங்களுக்குள் உரையாடிக்கொண்டு வெளியுலகைப் பொறுத்தமட்டில் ஒன்றும் சொல்லாமலிருப்பார்களாயின், ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்து உண்மையாகவே உடன்படிக்கைகளுக்குத் தீவிரமாண

ஏற்பாடுகள் செய்து வருகின்றனர் என்று ஐயம் திரிபு அறக் கூறலாம்.

உடன்படிக்கைகள் வெற்றிகரமாக முடிவதற்கு இரகசியம் இன்றியமையாதெனின், உடன்படிக்கைகள் செய்துகொண்ட பின்னரும் தொடர்ந்து இரகசியமாகச் செயலாற்றுதல் விரும்பத் தக்கதன்று. படை வலிமையை அடிப்படையாக உடைய அரசியலில் 'இரகசிய உடன்படிக்கைகளால்' ஏற்பட்ட சொல்லொணுத் தீங்குகளே காலக் கிரமத்தில் முதல், இரண்டாம் உலகப் போர்களுக்கு அடிகோலின என்று துணிந்து கூறலாம். ஒப்பந்தங்கள் உடன்படிக்கைகளாகவோ, அன்றி நிருவாக ஒப்பந்தங்களாகவோ இருந்தாலும் கையெழுத்திடப்பட்டு உறுதியாக்கப் பட்டவுடன் வெளியிடப்படுவதால் கையெழுத்திட்ட நாடுகள் உடன்படிக்கையின்கீழ் மேற்கொள்ளப்போகும் நடவடிக்கைகளையும், அவற்றின் கொள்கைகளையும் அனைவரும் அறிந்துகொள்ள ஏதுவாகிறது. 'வெளிப்படையாகச் செய்யப்படும் ஒப்பந்தங்களில் ஒரு சில ஒப்பந்தங்களே பயன் தந்தாலும்' வெளிப்படையான ஒப்பந்தங்களே அதிகமாக விரும்பப்படுகின்றன.

மாநாட்டின் நிறுவன அமைப்பு ஒரு சட்டசபையின் நிறுவன அமைப்பை ஒத்திருக்கிறது எனலாம். ஒருமாநாட்டிற்கு ஒரு அவைத் தலைவர் (chairman), செயலாளர்கள், குழுக்கூட்டங்கள், உறுப்பினர் அனைவரும் பங்குகொள்ளும் கூட்டங்கள் (plenary sessions) முதலியவை இன்றியமையாதவையாகுமென்றாலும் இது ஒரு தவறான ஒப்புமை (analogy) என்றே கூறவேண்டும். ஏனெனில், சட்டசபையினர் மக்களின் பிரதிநிதிகளாக இருக்கின்றனரேயன்றி, அவர்கள் இறைமைகளின் பிரதிநிதிகளாய் விளங்குவதில்லை. பெரும்பான்மை வாக்குகளால் அவர்கள் முடிவுகளுக்கு வருகின்றனர். மற்றும் பெரும்பான்மை, சிறுபான்மையினர் என்ற பேதமின்றித் தனியாட்கள் உட்பட மக்கள் அனைவரும் அடிபணிவதற்கான சட்டங்களையே அவர்கள் இயற்றுகின்றனர். தூதர்களோ அரசாங்கங்களுக்காகப் பேசுகின்றனர். அன்றியும், ஓர் அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளாத எந்த முடிபும் அதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதென்பது உறுதி. ஒவ்வொரு மாநாட்டிலும் ஒரு முகமான முடிபுகட்கு வருதலே இயல்பு. அதன் (மாநாட்டின்) சட்டங்களை (acts) அரசுகளுக்குள் ஏற்படும் ஒப்பந்தங்கள் என்று கருத வேண்டுமேயொழிய தனிமனிதர்கள் அடிபணியும் சட்டங்கள் என்று எண்ணுதல் தவறு. அவைகள் உடன்படிக்கைகள், நிருவாக ஒப்பந்தங்கள், தீர்மானங்கள், பரிந்துரைகள், கூட்டு அறிக்கைகள் (joint communiques) என்ற வடிவத்திலோ, அல்லது

கூட்டத்தை மறுக்கவும், தள்ளிவைக்கவும் (adjourn), திரும்பக் கூட்டவும் அல்லது காலந்தாழ்த்தவும், ஒத்திவைக்கவும் (postpone) அல்லது விவகாரத்திற்குரிய பிணக்குகளைப் புறக்கணிக்கவும் வகை செய்யும் ஒப்பந்தங்களாகவோ இருக்கலாம். எனினும், கையொப்பமிட்ட அரசாங்கங்கள் உடன்படிக்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டாலன்றி, அவற்றோடு தொடர்பான மற்ற அரசுகளை அவைகளால் கட்டுப்படுத்த முடியாதென்பது உறுதி.

எல்லா அனைத்துநாட்டு மாநாடுகளையும் சுருக்கமாகப் பார்ப்பதென்றாலே அதற்காகப் பல புத்தகங்கள் எழுதவேண்டும். அதற்கு இங்கு இடமில்லை என்பது இனிது புலனாகும்; என்றாலும், கிழக்கிலும் மேற்கிலுமுள்ள வட்டார மாநாடுகள்மீதும், சர்வதேச அமைப்புகளின் பருவக்கூட்டங்களின்மேலும் தற்சமயம் கருத்தைச் செலுத்தாது இரண்டாம் உலகப் போரின்போதும், அதற்குப் பின்னரும், கிழக்கு மேற்கு நாடுகளின் தூதர்களுக்கு இடையே நிகழ்ந்த முக்கியமான உயர்விடத்துக் கூட்டங்களைப்பற்றி மட்டும் இங்குக் குறிப்பிடுதல் பல்லாற்றானும் பயன்தரும். அது ஓரளவு கெடுபிடிப்போரின் தொடக்கத்தையும் உலக அமைதியை இன்று குலைத்துவரும் கொள்கை முரண்பாட்டையும், அதனை ஒழிக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளையும் உணர்த்தும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அட்லாண்டிக் பட்டயம்; ஆகஸ்டு 4, 1941 : ரூஸ்வெல்டும், சர்ச்சிலும் முறையே நியூபௌண்ட்லாந்துக்கு அப்பால் யு.எஸ்.எஸ். அகஸ்டா, எச். எம். எஸ். வேல்ஸ் இளவரசர் என்ற கப்பல்களில் முதல்தடவையாகச் சந்தித்து, 'கொள்கைகள் அறிக்கை' ஒன்றை வெளியிடுகிறார்கள்.[14]

[14] அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுக் குடியரசுத் தலைவரும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் தலைமையமைச்சர் திரு சர்ச்சிலும் தங்கள் நாட்டுத் தேசியக் கொள்கைகளில் காணப்படும் பொதுவான நெறிகளின் அடிப்படையில் வருங்கால உலக மனித இனம் பசியும் பிணியுமின்றி, வசியும் வளனும் சிறந்த வாழ்க்கை வாழ உகந்த இருப்பிடமாக உருவாக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் இக் கூட்டறிக்கையை வெளியிடுதல் சரி என்று நினைக்கிறார்கள். அவையாவன; ஒன்று: இரு நாடுகளும் பிற நாடுகளைக் கைப்பற்றியோ, அல்லது வேறு வகையிலோ தத்தம் ஆற்றலைப் பெருக்கிக்கொள்ள விரும்பவில்லை; இரண்டு: எந்த மக்களும் சுதந்திரமாகவும், வெளிப்படையாகவும் தாங்கள் தெரிவித்த விழைவுகளுக்கு எதிராகத் தங்களுடைய நாட்டில் எவ்வித இடமாற்றங்கள் செய்வதையும் இந்த இரு நாடுகளும் விரும்பவில்லை; மூன்று: தாங்கள் விரும்பும் அரசாங்கத்தை அமைத்து அதன்கீழ் வாழ மக்கள் அனைவருக்குமுள்ள உரிமையை இரு நாடுகளும் மதிக்கின்றன; இறைமை உரிமைகளையும் சுய ஆட்சியையும் (self government) பறிகொடுத்த மக்களுக்கு அவற்றை மீட்டுக்கொடுக்கவே இரு நாடுகளும் விழைகின்றன; நான்கு: இருநாடுகளும் தங்கள் கடமைகளினின்று வழுவாமல் எல்லா அரசுகளும் பெரியவை, சிறியவை, வெற்றி பெற்றவை, தோல்வியடைந்தவை என்ற வேறுபாடின்றி அவைகளின் பொருளாதாரச் செழுமைக்கு இன்றியமையாத வாணிபத்தையும், கச்சாப் பொருள்களையும் (raw materials) சமமாக மேன்மேலும் அனுபவிக்கவே தீவிரமுயற்சி எடுத்துக்கொள்ள விரும்புகின்றன; ஐந்து: இருநாடுகளும் பொருளாதாரத் துறையில் உழைப்புத் தரங்கள் (labour standards),

ஐக்கிய நாடுகள் அறிக்கை; ஜனவரி 1, 1942: இருபத்தாறு அரசாங்கங்களின் பிரதிநிதிகள் வாஷிங்டனில் கூடி, பகைவருக்கு எதிரான நடவடிக்கை எடுக்க முடிவு செய்கின்றனர்.[15]

லண்டனிலும், வாஷிங்டனிலும், மே 20—ஜூன் 11, 1942: சர்ச்சில், ஈடன், ரூஸ்வெல்ட், ஹல் அனைவருடனும் மாலொ

பொருளாதார முன்னேற்றம், பொதுநலப் பாதுகாப்பு (social security) முதலிய வற்றைச் சீராக்குவதையும் பெருக்குவதையும் குறிக்கோள்களாகக் கொண்ட நாடுகளுக்கு இடையே முழு ஒத்துழைப்பைப்பெறவே விழைகின்றன; ஆறு: இரு நாடுகளும் நாசிக்கொடுங்கோன்மையை (Nazi tyranny) ஒழித்ததன் பின்னர், எல்லா நாடுகளும் அதனதன் எல்லைகளுக்குள்ளேயே பாதுகாப்பாக வாழ்வதற்கு இன்றியமையாத சூழலை ஏற்படுத்தும்; எல்லா இடங்களிலுள்ள மக்கள் அச்சமின்றிச் சுதந்திரமாக வாழ இன்றியமையாத அமைதியை நிலைநாட்டவே முனைந்து முயல்கின்றன; ஏழு: இத்தகைய அமைதி நிலவினால் எவ்வித இடையூறுமின்றிக் கடல்களிலும் சமுத்திரங்களிலும் மனிதர் தங்கள் விருப்பப்படி செல்லலாம்; எட்டு: உலகிலுள்ள எல்லா நாடுகளும் உலக விவகாரங்களுக்காகவோ, ஆத்மிக நலன்களை முன்னிட்டோ வன்முறையில் ஈடுபடுவதைக் கைவிடவேண்டும். தரை, கடல், ஆகாயப் போர்க்கருவிகள் தொடர்ந்து அச்சுறுத்தி வரும், அல்லது, அச்சுறுத்தக்கூடிய நாடுகள் கையில் இருக்குமானால் உலக அமைதி எட்டாக் கனியாகவே முடியும். ஆதலால், இருநாடுகளும் படைக்கலைப்பிற்காக (disarmament) முயற்சி எடுக்க முன் வருகின்றன. அவ்வாறே அமைதியை விரும்பும் மக்களை நசுக்கிப் பிழியும் போர்க்கருவிகளின் சுமையைத் தணிக்க இரு நாடுகளும் தங்களால் முடிந்த உதவியும் ஊக்கமும் அளிக்கும்.

[15] அமெரிக்க ஐக்கியநாடு, யுனைடெட் கிங்டம் (UK), சோவியத் யூனியன், (சோ. சோ. கு. கூ.), சீனா, ஆஸ்திரேலியா, பெல்ஜியம், கனடா, காஸ்டாரீகா, கியூபா, செக்கோசுலோவேக்கியா, டொமினிக்கன் குடியரசு, எல்சால்வடார், கிரீசு, குவாத்மாலா, ஹெய்டி, ஹாண்டுராசு, இந்தியா, லக்சம்பர்க், நெதர்லாந்து, நியூசிலாந்து, நிகராகுவா, நார்வே, பனாமா, போலாந்து, தென்னாப்பிரிக்கா, யூகோசுலேவியா முதலிய நாடுகள் சேர்ந்து வெளியிட்ட கூட்டறிக்கை. இதில் கையெழுத்திட்ட நாடுகள், தாங்கள் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுக் குடியரசுத் தலைவரும், பிரிட்டனும் வட அயர்லாந்தும் அடங்கிய யு. கே. தலைமையமைச்சரும் சேர்ந்து 1941, ஆகஸ்டு 14ஆம் தேதி வெளியிட்ட அட்லாண்டிக் பட்டயத்தில் வரையப்பட்டிருக்கும் கொள்கைகளையும் குறிக்கோள்களையும் ஆதரிக்கின்றன; அதோடு, அவைகள், எல்லா மக்களும வாழ்க்கை, உரிமை, சுதந்திரம், சமய சுதந்திரம் ஆகியவற்றைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவும். தங்கள் நாடுகளிலும் இதர இடங்களிலும் மனித உரிமைகளையும் நீதியையும் பேணி வளர்க்கவும், அனைவரும் சேர்ந்து பொது எதிரியை முறியடிக்க வேண்டுமெனவும், உலகத்தைத் தனக்கு அடிமைப்படுத்த முற்படும் மிருக சக்திகளுக்கு எதிராக அனைவரும் சேர்ந்து போராடவும் முடிவு கட்டிப் பின்வருமாறு அறிவிக்கின்றன; (1) ஒவ்வோர் அரசாங்கமும், ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் ஆகிய மூன்றும் செய்த முக்கூட்டு ஒப்பந்தத்தின் (Tripartite Pact) உறுப்பினர்களுக்கும், அதை ஆதரித்துத் தன்னுடன் போரிடுவோர்க்கும் எதிராகத் தன்னுடைய இராணுவ அல்லது பொருளாதார வளங்களை முற்ற முற்றப் பயன்படுத்துவதென உறுதிபூண்டிருக்கின்றது. (2) ஒவ்வோர் அரசாங்கமும் இதில் கையெழுத்திட்டிருக்கும் அரசாங்கங்களுடன் ஒத்துழைப்பதென்றும், பகைவருடன் தனியாகத் தற்காலப் போர் நிறுத்த உடன்பாடோ, அன்றி அமைதி உடன்படிக்கையோ செய்துகொள்வதில்லை என்றும் உறுதி கூறுகிறது. ஹிட்லர் கொள்கைக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் போராட்டத்தில் வெற்றிகாண ஆக்கமும் ஊக்கமும் பெருமளவு அளித்துவரும் மற்ற நாடுகளும் மேற்படி அறிக்கையைப் பின்பற்றி நடக்கலாம். 1942 ஜனவரி முதல் தேதியன்று வாஷிங்டனில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு பிராங்லின் டி. ரூஸ்வெல்ட்டாலும், பிரிட்டனும், வட அயர்லாந்தும் அடங்கிய ஐக்கிய அரசின் தலைமை அமைச்சர் வின்ஸ்டன் சர்ச்சிலாலும், சோவியத் சோஷலிஸ்டு குடியரசுகள் கூட்டமைப்பு அரசாங்கத்தின் சார்பாக மாக்சிம் லிட்விநோவ் என்ற தூதராலும், சீனக் குடியரசின் தேசிய அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதி சி-வென் சூங் என்ற வெளிநாட்டு அமைச்சராலும் இது செய்து முடிக்கப்பட்டது.

டோவ் கூடிப் பேசுகிருர் (confer). 20 ஆண்டுக்குச் செல்லத் தக்க ஆங்கிலோ-சோவியத் நேச உடன்படிக்கையிலும் (மே. 26), அமெரிக்காவுடன் கடன். குத்தகை ஒப்பந்தத்திலும் (ஜூன் 11) மாலொடோவ் கையெழுத்திடுகிருர். அத்துடன் '1942-ல் ஐரோப்பாவில் ஜெர்மனிக்கு எதிராக இரண்டாம் போர் முன்னணியை ஏற்படுத்தத் தொடர்புகொண்டோருக்கிடையில் கருத்து ஒற்றுமை நிலவுவதாகச் செய்தியறிக்கை ஒன்றும் வெளியிடப்படுகிறது.

வாஷிங்டன், ஜூன் 18—25, 1942: சர்ச்சிலும் அவருடைய மெய்க்காப்பாளரும், ரூஸ்வெல்டும் அவருடைய மெய்க்காப்பாளரும், தூதர் லிட்விநோவுடன் கூட்டுப்படைசூழ்ச்சி (joint strategy) பற்றிக் கூடிப்பேசுகின்றனர். வட ஆப்பிரிக்கப் படையெடுப்பிற்காகச் செய்யப்பட்ட இரகசிய ஒப்பந்தம் நவம்பர் 8 ஆம் தேதியன்று செயலாக்கப்பட்டது.

காசாபிளாங்கா, மொரோக்கோ, ஜனவரி 14—26, 1943: போர்த் திட்டங்கள்பற்றி ரூஸ்வெல்டும் அவருடைய மெய்க்காப்பாளரும், சர்ச்சில், ஜிருடு, டி கால் முதலியவர்களுடன் கூடிப் பேசுகிருர். எதிரிகளுடைய 'நிபந்தனையற்ற சரண்' என்ற அடிப்படையில் மட்டும் ஐக்கிய நாடுகள் அமைதியை நிலைநாட்ட முடியுமென்று ரூஸ்வெல்ட் அறிவிக்கிருர்.

மாஸ்கோ, அக்டோபர் 19—30, 1943: ஹல், ஈடன் ஆகியோர் தங்கள் மெய்காப்பாளர்களுடனும், ஸ்டாலின், மாலொடோவ் ஆகியோர் தங்கள் மெய்க்காப்பாளர்களுடனும், தூதர் ஃபூபிங் ஷுங்குடனும் கூடிப்பேசி, போர் குறித்து முதல் ஆங்கிலோ-அமெரிக்க-சோவியத் உடன்பாட்டிற்கு வருகின்றனர்.

கெய்ரோ, நவம்பர் 22—25 1943: ரூஸ்வெல்டும் சர்ச்சிலும் சியாங்கே-ஷேக்குடன் கூடிப்பேசி, 1941 முதல் ஜப்பான் கைப்பற்றிய இடங்களை மீட்டு சீனுவிற்கு அளிப்பதென்றும், 'காலப் போக்கில்' கொரியாவிற்குச் சுதந்திரம் அளிப்பதென்றும் உறுதிமொழி பகர்கின்றனர்.

தெஹ்ரான், நவம்பர் 28, டிசம்பர் 1, 1943: போர்த்திட்டங்கள் குறித்து ரூஸ்வெல்ட், சர்ச்சில், ஸ்டாலின், அவர்கள் தம் மெய்க்காப்பாளர் ஆகியோர் கூடிப்பேசி, இரகசிய இராணுவ உடன்பாட்டிற்கு வருகிருர்கள். இரானின் சுதந்திரம், இறைமை, நாட்டு எல்லை ஆகியவற்றை மதித்ததாக அவர்கள் உறுதிகூறுகின்றனர். போரில் வெற்றிமுரசு கொட்டவும், அமைதியை நிலைநாட்டவும் ஒத்துழைப்பதாக அறிவிக்கின்றனர்.

கெய்ரோ, டிசம்பர் 4—6, 1943 : ரூஸ்வெல்டும் சர்ச்சிலும் குடியரசுத் தலைவர் இஸ்மத் இநோனு, வெளிநாட்டு அமைச்சர் நூமன் மெனிமென்சியோக்லு ஆகியோரைச் சந்தித்து, ஆங்கிலோ-துருக்கிய நேச உடன்படிக்கையை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தி, துருக்கி, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, சோவியத் ரஷ்யா முதலிய நாடுகளில் உறுதியான நட்புறவை ஏற்படுத்துவதென முடிவுகட்டு கின்றனர்.

பிரிட்டன் வுட்சு, என். எச்., ஜூலை 21, 1944 : ஐக்கிய நாடுகள் நாணய, நிதி மாநாட்டில் (United Nations Monetary and Financial Conference) கலந்துகொண்ட 44 அரசுகளும் சீரமைப்பு வளர்ச்சிக்கான சர்வதேச பாங்கு (International Bank of Reconstruction and Development) ஒன்றையும், சர்வதேச நாணய நிதியையும் (International Monetary Fund) ஏற்படுத்துவதென்ற உடன்பாட்டிற்கு வருகின்றன.

டம்பார்ட்டன் ஒக்சு மாளிகை, வாஷிங்டன் டி. சி., ஆகஸ்டு 21, அக்டோபர் 7, 1944 : அமெரிக்க ஐக்கிய நாடும், சோவியத், பிரிட்டிஷ், சீனத் தூதுக்குழுக்களும் சர்வதேசப் பாதுகாப்பு அமைப்பு ஒன்றை நிறுவுவதற்கென்று ஒரு திட்டத்தைத் தீட்டு கின்றன.

கியூபெக், செப்டம்பர் 11—15, 1944: ரூஸ்வெல்டும் சர்ச்சிலும் ஈடனுடனும், கனடா, ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்துப் பிரதிநிதி களுடனும் கூடிப்பேசுகின்றனர். ஜெர்மனியில் கைப்பற்றவேண்டிய மண்டலங்களைப்பற்றி உடன்பாட்டிற்கு வருகின்றனர். ஜெர் மனியைத் தொழில் மயமாக்காமலிருப்பதற்காகத் தீட்டப்பட்ட 'மோர்கென் தோதிட்டத்தை' ரூஸ்வெல்டும் சர்ச்சிலும் ஒப்புக் கொண்டனர் என்றாலும், ஹல் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார். எனவே, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு காபினெட் பின்னர் அதைத் திருத்தியமைக்கிறது. ஆனால், ட்ருமன் ஆட்சி அதைக் கைவிட நேரிடுகிறது.

மாஸ்கோ, அக்டோபர் 9-19, 1944 : சர்ச்சிலும் ஈடனும் ஸ்டாலினுடனும் மாலொடோவுடனும் கூடிப்பேசுகின்றனர். பல் கேரியாவிலும் ருமேனியாவிலும் சோவியத் ரஷ்யாவும், கிரீசில் பிரிட்டனும் தம் விருப்பப்படி நடக்க உடன்பாடு ஏற்படுகிறது.

யால்டா, பிப்ரவரி 4-11, 1945 : ரூஸ்வெல்ட், சர்ச்சில், ஸ்டாலின், ஸ்டெட்டினியஸ், ஈடன், மாலொடோவ், மார்ஷல், புருக், ஆண்டோ நோவ், ஹாப்கின்ஸ், கடோகன், விஷின்ஸ்கி

அனைவரும் கிரிமியாவில் சந்தித்து, ஏப்ரலில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் ஐக்கிய நாடுகள் மாநாட்டைக் கூட்டுவதென முடிவு செய்கின்றனர். ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத்தின் 27ஆவது விதியை வரைகின்றனர். நாஜிகளின் பிடியிலிருந்து விடுதலை பெற்ற மக்கள் 'தாங்கள் விரும்பும் குடியாட்சி நிறுவனங்கள், இறைமை உரிமைகள், சுய ஆட்சி' முதலிய நற்பேறுகளைப் பெறுவர். அதற்காகக் கூட்டு ஆலோசனையும் உதவியும் அளிக்கப்படும். ஜெர்மனியில் 4 கைப்பற்றப்பட்ட மண்டலங்கள் அமைக்கப்படும். ஜெர்மன் இழப்பீடுகட்கும், நடப்பு உற்பத்தியினின்று அனுப்பப் படவேண்டிய பொருள்களுக்கும், ஜெர்மன் தொழிலாளிகளைப் பயன்படுத்துவதற்கும் சேர்த்து 20 பில்லியன் டாலர்கள் அளிக்கப் படும் (அதற்குப் பிரிட்டன் இணங்கவில்லை). அதில் 50 சதவீதம் சோவியத் ரஷ்யாவைச் சேரும். தற்காலிகப் போலிஷ் அரசாங்கம் 'இப்போதைவிடப் பரந்த ஜனநாயக அடிப்படையில் வெளிநாடு களிலுள்ள ஜனநாயகத் தலைவர்களைச் சேர்த்து சீர்திருத்தி அமைக்கப்படவேண்டும். அவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட அரசாங் கத்தை மேலை நாடுகள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். போலாந்தின் கிழக்கு எல்லை கர்சன் கோட்டிலிருந்து ஆரம்பிக்கும்; வடக்கிற்கும் மேற்கிற்கும் ஜெர்மன் செலவில் நஷ்ட ஈடு அளிக்கப்படும். யூகோஸ்லேவியப் பாராளுமன்றம், டிட்டோ-சுபாசிட்ச் ஒப்பந்தத்தின்கீழ், கடந்த போருக்கு முன்னுலிருந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களையும் கொண்ட பெரிய பாராளுமன்றமாக மாற்றி யமைக்கப்படவேண்டும். 'ஜெர்மனி சரணடைந்து 2 அல்லது 3 மாதங்கள் சென்ற பின்னர்' வெளிமங்கோலியாவில் நடைமுறை நிலைமையைப் பாதுகாக்கவும், தென் சகாலின், கியூரைல் தீவுகளை சோவியத் யூனியன் தன்னுடன் இணைத்துக்கொள்ளவும், ஆர்தர் துறைமுகத்திலுள்ள ஒரு சோவியத் கடற்படைத் தளமாகிய டைரனை அனைத்துலகமயமாக்கவும், மஞ்சூரிய இருப்புப்பாதைகளை (railways) சீன-சோவியத் கம்பெனி பராமரித்து வரவும், செய்ய வேண்டும். இந்த நிபந்தனைகளின்பேரில் ஜப்பானுக்கு எதிராய் சோவியத் யூனியன் போரில் இறங்கும். 'மார்ஷல் ஸ்டாலின் அறி வுரைப்படி (சியாங்கே-ஷேக்கின் சம்மதத்தைப் பெற) குடியரசுத் தலைவர் நடவடிக்கை எடுப்பார்'.

சான்பிரான்சிஸ்கோ, ஏப்ரல் 25-ஜூன் 26, 1945: (அதி காரம் 6, தலைப்பு 3, பாரா 4-ம் 5-ம் பார்க்க).

போட்ஸ்டாம், ஜூலை 17, ஆகஸ்டு 2, 1945: ட்ரூமன், பைரன்சு, சர்ச்சில், ஈடன், அட்லீ, பெவின், ஸ்டாலின், மாலொடோவ் அனைவரும் கூடி ஜெர்மனி பற்றிய தற்காலிக

ஏற்பாடு, அமைதியை நிலைநாட்டும் நடைமுறைகள்; மற்ற விஷயங்கள் ஆகியவை பற்றியும் ஆராய்கின்றனர். 'அமைதி ஏற்பாட்டிற்காகப் பூர்வாங்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள' ஒரு வெளிநாட்டு அமைச்சர்கள் மன்றத்தை ஏற்படுத்த அனைவரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். ஜெர்மானியப் படைகள் குறைக்கப்படும், இராணுவம் கலைக்கப்படும்; நாசிஸம் எதிர்க்கப்படும்; கார்ட்டல்ஸ் என்ற வணிகக் குழுக்கள் குறைக்கப்படும்; ஜெர்மனி குடியாட்சி நாடாக்கப்படும்; ஒரே பொருளாதாரக் கூருகக் கருதப்படும், சோவியத் ரஷ்யா 'ஏட்டளவில்' வடகிழக்குரஷ்யாவை இணைத்துக் கொள்ளும். 'போலாந்தின் மேற்கெல்லை இறுதியாக நிர்ணயிக்கப் படும்வரை', தென்கிழக்கு பிரஷ்யாவும், ஓடர்-நெசி கோட்டிற்குக் கிழக்கே உள்ள நாடுகளும் 'போலிஷ் அரசின் ஆட்சியின்கீழ் வரும்.' அவ்வரசு 'இருபாலருக்கும் வாக்குரிமை (universal suffrage), மறைமுகத் தேர்தல் என்ற அடிப்படைகளில் கட்டுப் பாடில்லாத, சுதந்திரமான தேர்தல்களை நடத்த இசைந்துள்ளது; அதில் பங்குகொள்ள ஜனநாயக, நாசி-எதிர்ப்புக் கட்சிகள் அனைத்திற்கும் உரிமை உண்டு. நேச நாடுகளின் பத்திரிகைப் பிரதிநிதிகள் (நிருபர்கள்) தேர்தல்களுக்கு முந்தியும், தேர்தல்கள் நடக்கும்போது போலாந்தில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றி வெளி உலகுக்கு அறிவிக்க முழு உரிமை உண்டு. போலாந்து, செக்கோசுலேவேக்கியா, ஹங்கேரி முதலிய நாடுகளிலுள்ள ஜெர் மானியர்களை ஒழுங்கான முறையில் மனிதத் தன்மையுடன் மாற்று வதற்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இத்தாலி, பல்கேரியா, பின்லாந்து, ஹங்கேரி, ருமேனியா ஆகிய நாடுகளுடன் அனுமதி உடன்படிக்கைகள் செய்யப்படும். 'இவ்வரசுகளின் ஜனநாயக அரசாங்கங்களுடன் செய்யப்படும் அமைதி உடன்படிக்கைகள், அவைகளும் (அரசாங்கங்கள்), நடுநிலை நாடுகளும் ஐக்கிய நாட்டு உறுப்பினராக ஆவதற்காக, அவை அனுப்பும் விண்ணப்பங்களை மூன்று அரசாங்கங்களும் ஆதரிக்கும்'. ஆனால், இப்போதைய ஸ்பானிஷ் அரசாங்கத்தின் விண்ணப்பத்திற்கு ஆதரவு கிடைக்காது.

லண்டன், செப்டம்பர் 11, அக்டோபர் 3, 1945: வெளிநாட்டு அமைச்சர்கள் மாநாடு (பெவின், பைரன்சு, மாலொடோவ், பிடால்ட், வாங்-ஷி-சே) இத்தாலிக்கும், அச்சுத் துணைநாடுகளுக்கும் அமைதி உடன்படிக்கைகள் செய்வதைப்பற்றி வாதிக்கச் சந்திக் கிறது. பால்கன் உடன்படிக்கையில் விரைவில் பிரான்சும் சீனுவும் பங்குகொள்ள வேண்டுமென்றும், பெரிய பொது மாநாட்டில்தான் உடன்படிக்கைகள் செய்து முடிக்கப்படவேண்டுமென்றும், பால்கனில் மக்களாட்சி பெருகவேண்டுமென்றும் பெவினும்

பைரன்சும் வற்புறுத்துகின்றனர். பெரிய வல்லரசுகள் மூவருக்குள்ளே உடன்படிக்கை ஏற்படவேண்டுமெனவும், பல்கேரிய, ருமேனிய அரசாங்கங்களைப் பிரிட்டனும், அமெரிக்காவும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் மாலொடோவ் வலியுறுத்துகிறார். விளைவு என்னவென்றால், முடிவு ஏதும் ஏற்படாத முட்டுக்கட்டை நிலை.

மாஸ்கோ, டிசம்பர் 16—26, 1945: மூவல்லரசுகள்மாநாடு (பெவின், பைரன்சு, மாலொடோவ்) ; இத்தாலியுடன் செய்யப்போகும் உடன்படிக்கை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, சோவியத் ரஷ்யா, பிரிட்டிஷ் (UK), பிரெஞ்சு வெளிநாட்டமைச்சர்களாலும்; ருமேனியா, பல்கேரியா, ஹங்கேரி முதலிய நாடுகளுடன் செய்யப்படும் உடன்படிக்கை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, சோவியத் ரஷ்யா, பிரிட்டிஷ் வெளிநாட்டமைச்சர்களாலும் ; பின்லாந்துடன் செய்யப்படும் உடன்படிக்கை பிரிட்டிஷ், சோவியத் ரஷ்யாவின் வெளிநாட்டமைச்சர்களாலும் தயாரிக்கப்படவேண்டும். ஐரோப்பியப் பகையரசுகட்கெதிராய்ப் போர்செய்த ஐக்கிய நாட்டு உறுப்பினர்கள் அனைவரையும்கொண்ட ஒரு மாநாட்டிடம் வெளிநாட்டமைச்சர்கள் மன்றம் தான் கொண்டுவரும் வரைவுகளை ஒப்படைக்கவேண்டும். தற்காலப்போர் நிறுத்த உடன்படிக்கைகளில் கையெழுத்திட்டஅரசுகள்தாம் உடன்படிக்கைகளில் இறுதி வாசகத்தைத் தயார்செய்யவேண்டும். தலைமைத் தளபதியின் முடிபுகளை மேற்பார்வையிடவும், ஆய்வு செய்யவும் வாஷிங்டனில் தூரக்கிழக்குக் குழு ஒன்றும் (அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, பிரிட்டன், சோவியத் ரஷ்யா, சீனு, பிரான்சு, நெதர்லாந்து, கனடா, ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, இந்தியா, பிலிப்பைன்சு), டோக்கியோவில் ஜப்பானுக்காக நேசநாடுகள் மன்றம் ஒன்றும் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. கொரியாவில் அமெரிக்க-சோவியத் கூட்டுக் குழு ஒன்று கொரிய ஜனநாயகக் கட்சிகளுடன் கூடிப்பேசி, அந்நாட்டில் தற்காலிகமான ஜனநாயக அரசாங்கத்தை நிறுவவும், அதற்கு (கொரியா) சுதந்திரமளிக்கவும், மற்றும் 'ஐந்தாண்டுக் காலம் நான்கு வல்லரசுகளின் பொறுப்பில் அதை வைக்கவும்' பரிந்துரைகள் செய்யும். 'தேசீய அரசாங்கத்தின்கீழ்ச் சீனுவை ஒன்றுபடுத்தி, அதை ஒரு ஜனநாயகமாக ஆக்கும் தேவை' உணரப்படுகிறது ; அதே நேரத்தில் உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள் ஓயவேண்டும் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடாதிருக்கவேண்டும்; சீனுவிலுள்ள சோவியத், அமெரிக்க ஐக்கியப் படைகள் 'எவ்வளவு விரைவாக வெளியேற முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக' வெளியேறவேண்டும். ருமேனியா அரசாங்கம், தேசீய உழவர் கட்சியும், லிபரல் கட்சியும் அனுப்பிய ஒவ்வோர் உறுப்பினருடன் விரிவு

படுத்தப்பட வேண்டும். 'இருபாலருக்கும் வாக்குரிமை, மறைமுகத் தேர்வு என்ற அடிப்படையில் முடிந்தமட்டும் சுதந்திரமாகவும் தடையில்லாமலும் தேர்தல்களை நடத்தவேண்டும்.' அதில் எல்லா ஜனநாயகக் கட்சிகளும் பங்குகொள்ளவேண்டும்; மற்றும் எழுத்தாளர் உரிமை (freedom of the press), சமய உரிமை (freedom of the religion), பேச்சுரிமை (freedom of speech), சங்க உரிமை (freedom of association) முதலிய உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கவேண்டும். விஷின்ஸ்கி, ஹாரிமேன், கிளார்க்கு கெர் முதலியவர்கள் அரசர் மைக்கேலுடன் கூடிப் பேசுவர். இவ் வேலைகள் முடிந்ததும், உறுதி மொழிகள் அளிக்கப்பட்டதும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடும் பிரிட்டனும் ருமேனிய அரசாங்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும். அவ்வாறே பல்கேரி யாவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். அணுவாற்றல் கட்டுப்பாட்டிற்கான ஐக்கியநாட்டுக் குழு (U. N. Commission for Atomic Energy) ஒன்றை நிறுவ ஐக்கிய நாட்டுப் பேரவைக்கு மூன்று வல்லரசுகளும் பரிந்துரை செய்யும்.

லண்டன், ஏப்ரல் 25—மே 16, 1946 : ஐந்து அமைதி உடன் படிக்கைகளை வரைய வெளிநாட்டமைச்சர்கள் மன்றம் கூடுகிறது.

பாரிஸ், ஜூன் 15—ஜூலை 12, 1946: வெளிநாட்டமைச்சர்கள் மாநாடு ஐந்து உடன்படிக்கைகளையும் எழுதி முடிக்கிறது.

பாரிஸ், அமைதி மாநாடு, ஜூலை 29—அக்டோபர் 15, 1946: வரையப்பட்ட உடன்படிக்கைகளைப்பற்றி வாதிக்க 21 அரசுகளின் டெலிகேட்டுகள் லக்சம்பர்க்கு அரண்மனையில் கூடுகின்றனர். அட்லி, பெவின், மெக்கன்சி கிங் (கனடிய அமைச்சர்), ஜெனரல் ஸ்மட்ஸ், பிடால்ட், பைரஸ்கோனலி, வண்டன்பர்க், மாலொடோவ், விஷின்ஸ்கி ஆகிய அனைவரும் நான்கு பெரிய வல்லரசுகளின் சார்பாளராக விளங்குகின்றனர். டெலிகேட்டுகள், செயலாளர் களின் மொத்த எண்ணிக்கை 1,385; பத்திரிகையாளர் 2,000; காப்பாளர்கள் 1,040; வேலைநாள் ஒன்றுக்குச் செலவான காகிதம் 5 டன்கள்; ஆட்சி மொழிகள் (official languages) ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ரஷ்ய மொழிகள், மூன்றில் இரண்டு பகுதி வாக்கால் வல்லரசுகள் நான்கும் செயற்படத் திட்டமிடுகின்றன. சிறிய அரசுகள் பெரும்பான்மை வாக்குமுறையை விரும்புகின்றன. முடிவு: வெளிநாட்டமைச்சர்கள் மன்றத்திடம் அளிக்கப்பட வேண்டிய முழுப் 'பரிந்துரைகள்' மூன்றில் இரண்டு பகுதி வாக்குகளால் ஆதரிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால், சாதாரணப் பெரும்பான்மை வாக்கால் நிர்ணயிக்கப்பெற்ற 'திட்டங்களையும்' மன்றத்திடம் சமர்ப்பிக்கலாம். ஐந்து குழுக்கள் (இத்தாலி,

பின்லாந்து, ஹங்கேரி, ருமேனியா, பல்கேரியா) மூலமும், நான்கு கமிட்டிகள் (இராணுவ, சட்ட, இரண்டு பொருளாதாரக் கமிட்டிகள்) மூலமும் மாநாடு நடைபெறுகிறது. பகையரசுகள் ஏஜெண்டுகளின் முறையீடுகள் கேட்கப்படுகின்றன. ஆனால், அவர்களுக்கு வாக்குரிமை இல்லை.

நியூயார்க்கு, நவம்பர் 4—டிசம்பர் 12, 1946 : வால்டோர்ஃபில் வெளிநாட்டமைச்சர்கள் மன்றம் கூடி உடன்படிக்கைகளை முடிவு செய்கிறது. ஐந்து பகையரசுகளின் பிரதிநிதிகளும், ஒன்றோடொன்று போர்செய்த நேச நாடுகளின் சார்பாளர்களும் பாரிசில் 1947 பிப்ரவரி, 10ஆம் தேதியன்று அதில் கையொப்பமிடுகின்றனர்.

பிப்ரவரி 10, 1947-ல் செய்யப்பட்ட அமைதி உடன்படிக்கைகளின் முக்கிய ஷரத்துகள்

1. இத்தாலி, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, பிரிட்டன், சோவியத் ரஷ்யா, பிரான்சு, சீனா, ஆஸ்திரேலியா, பெல்ஜியம், பைலோ ரஷ்யா, பிரேசில், கனடா, செக்கோசுலேவேக்கியா, எத்தியோப்பியா, கிரீஸ், இந்தியா, நெதர்லாந்து, நியூசிலாந்து, போலாந்து, ஊக்ரைன், தென்னாப்பிரிக்கா, யூகோசுலேவியா முதலிய நாடுகளோடு செய்த உடன்படிக்கை : விதிகள் 90 ; 17 பிற்சேர்க்கைகள் ; மாற்றப்பட்ட நிலங்கள் : பிரான்சுக்குச் சிறிய செயின்டு பெர்னாடு வட்டாரத்திலுள்ள சிறிய மாவட்டங்கள், மோன்டு தாபர், காபர்ட்டன், மோன்டு செனீஸ், டெண்டா, பிரிகா முதலியவையும், யூகோசுலேவியாவிற்கு சாரா, பெலகோசா, லகோஸ்டா, மற்றும் டால்மேசியக் கடற்கரையோரமாக உள்ள தீவுகள் முதலியனவும்; இஸ்டிரியன் தீபகற்பமும், வெனீசியா ஜியூலியா மாகாணத்தில் எஞ்சியுள்ள பகுதியின் பெரும்பாகமும், டிரைஸ்டியும், அதன் சுற்றுவட்டாரமும் 'சுதந்திர நாடாக' மாறி, ஐக்கிய நாட்டுப்பாதுகாப்பு மன்றத்தால்ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு சட்டத்தின்கீழ், பாதுகாப்பு மன்றத்தால் நியமிக்கப்படும் ஆளுனர் ஒருவரால் ஆட்சி செய்யப்படவேண்டும். கிரீசுக்கு ரோட்சும் மற்ற டொடெகானீசுத் தீவுகளும் : ஓராண்டிற்குள் இத்தாலிக்குச் சொந்தமாயிருந்த ஆப்பிரிக்கக் குடியேற்ற நாடுகளின் நிலைமையை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, பிரிட்டன், சோவியத் ரஷ்யா நிர்ணயிக்க வேண்டும். அவர்களுக்குள் உடன்பாடு ஏற்படாவிடில், இச் சிக்கலை ஐக்கிய நாட்டுப் பேரவைக்குத் தெரியப்படுத்தி, அதன் பரிந்துரைகளை அவைகள் ஏற்று நடக்கவேண்டும்; ஆல்பானியா, எத்தியோப்பியா ஆகிய நாடுகளின் சுதந்திரம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது. படைக்

கலைப்பு; பிரான்சு, யூகோசுலேவியாவிடமிருந்த எல்லைகளிலுள்ள இராணுவத்தைக் கலைத்தல்; அணுசக்தி ஆயுதங்கள், கைடெட் மிசில்ஸ் (guided missiles), நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள், தாக்கும் விமானங்கள், குண்டு போடும் விமானங்கள் ஆகியவற்றின் தடை; மிகப் பளுவான, நடுத்தரமான கவச மோட்டார்கள் (tanks) 200, இரண்டு போர்க்கப்பல்கள் அடங்கிய கடற்படை, அவற்றின் மொத்த எடை 67,500 டன்கள்; அதிகாரிகளும், ஆட்களும் 25,000; படைவீரர்கள் 2,50,000; போரிடும் உளவறியும் 200 விமானங்களும், 150 போக்குவரத்து விமானங்களும் அடங்கிய விமானப் படை. போர் நட்டஈடு, போர்த்தளவாடத் தொழிற்சாலை (war-factory equipment), ருமேனியா, பல்கேரியா, ஹங்கேரி முதலிய நாடுகளிலுள்ள இத்தாலியச் சொத்துகள், வணிக அடிப்படையில் சோவியத் யூனியன் அளிக்கும் கச்சாப்பொருள்களைக் கொண்டு செய்யப்படும் நடப்புத் தொழில் உற்பத்தி முதலியவற்றிலிருந்து 7 ஆண்டுகளில் சோவியத் ரஷ்யாவிற்கு அளிக்கவேண்டிய தொகை 10,00,00,000 டாலர்கள்; யூகோசுலேவியாவுக்கு 12,50,00,000 டாலர்கள், கிரீசுக்கு 10,50,00,000 டாலர்கள்; எத்தியோப்பியாவுக்கு 2,50,00,000 டாலர்கள்; ஆல்பானியாவுக்குப் போர்த்தளவாடத் தொழில், நடப்புத் தொழில் உற்பத்தி, மற்ற இத்தாலியர் சொத்துகளிலிருந்து 7 ஆண்டுகளில் சேரவேண்டிய தொகை 50,00,000 டாலர்கள் ஆகும்.

2. **புல்கேரியா,** சோவியத் ரஷ்யா, பிரிட்டன், அமெரிக்க ஐக்கியநாடு, ஆஸ்திரேலியா, பைலோ ரஷ்யா, செக்கோசுலேவேக்கியா, கிரீஸ், இந்தியா, நியூசிலாந்து, ஊக்ரைன், தென்னுப்பிரிக்கா, யூகோசுலேவியா முதலிய நாடுகளுடன் செய்யப்பட்டது; 38 விதிகள்; 6 சேர்ப்புக்கள்; மாற்றப்பட்ட நிலங்கள்: 1941 ஜனவரி முதல் தேதியன்று இருந்த எல்லை மீட்கப்பட்டது. படைக் கலைப்பு: படை 55,000, காற்றுப்புகா துப்பாக்கிப் படை 1,800; வீரர்களைக்கொண்ட ஆட்கள், கடற்படை வீரர்கள் 3,500, (கப்பல்) எடை 7,250 டன்கள், விமானப் படை 5,200 வீரர்களாகவும் குறைக்கப்பட்டன. 90 விமானங்களில் 70-க்கு மேற்படாதவை போர் விமானங்கள். இத்தாலியில் தடைசெய்யப்பட்டதைப் போன்றே இங்கும் போராயுதங்கள் தடைசெய்யப்பட்டன. போர் நஷ்டஈடு 8 ஆண்டுகளில் பொருளாக கிரீசுக்குச் சேரவேண்டிய தொகை 4,50,00,000 டாலர் மதிப்பு; யூகோசுலேவியாவிற்கு 25,00,00,00,000 டாலர்கள்.

3. **ஹங்கேரி,** சோவியத் ரஷ்யா, பிரிட்டன், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, ஆஸ்திரேலியா, பைலோரஷ்யா, கனடா, செக்கோசுலேவேக்

கியா, இந்தியா, நியூசிலாந்து, ஊக்ரைன், தென்னுப்பிரிக்கா, யூகோசுலேவியா முதலிய நாடுகளுடன் செய்யப்பட்டது; 42 விதிகள்; 6 சேர்ப்புகள். *மாற்றப்பட்ட நிலங்கள் :* 1938, ஜனவரி முதல் தேதியன்று ஆஸ்திரியா, யூகோசுலேவியாவுடனிருந்த எல்லைகள் மீட்கப்பட்டன. டான்யூபிற்கு மேற்கே, பிராடிஸ்லாவாவிற்குத் தெற்கேயுள்ள மூன்று கிராமங்கள் செக்கோசுலேவேக்கியாவிற்கு அளிக்கப்பட்டதைத் தவிர, செக்கோசுலேவேக்கியாவின் எல்லையில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. ருமேனியாவிற்கு டிரான்சில்வேனியா திரும்ப அளிக்கப்பட்டது. நவம்பர் 2, 1938ஆம் ஆண்டுத் தீர்ப்பு ரத்துசெய்யப்பட்டது (annulled). படைக் கலைப்பு, படை 65,000, விமானப் படை 5,000, விமானங்கள் 90 ஆகக் குறைக்கப்பட்டன. அவற்றுள் 70-க்குமேல் போர் விமானங்கள் இருக்கக்கூடாது. இத்தாலியைப்போன்றே இங்கும் போராயுதங்கள் தடைசெய்யப்பட்டன. போர் நஷ்ட ஈடு : பொருளாக 8 ஆண்டுகளில் சேரவேண்டிய தொகை சோவியத் ரஷ்யாவிற்கு 20,00,00,000 டாலர்கள்; யூகோசுலேவியாவிற்கு 5,00,00,000 டாலர்கள்; செக்கோசுலேவேக்கியாவிற்கு 5,00,00,000 டாலர்கள் ஆகும்.

4 **ருமேனியா,** சோவியத் ரஷ்யா, பிரிட்டன், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, ஆஸ்திரேலியா, பைலோரஷ்யா, கனடா, செக்கோசுலேவேக்கியா, இந்தியா, நியூசிலாந்து, ஊக்ரைன், தென்னுப்பிரிக்கா முதலிய நாடுகளுடன் செய்யப்பட்டது. 40 விதிகள்; 6 சேர்ப்புகள். ஜூன் 28, 1940ஆம் ஆண்டு சோவியத்-ருமேனிய உடன்படிக்கையாலும், ஜூன் 29, 1945 சோவியத் செக்கோசுலேவேக்கிய உடன்படிக்கையாலும், உறுதியாக்கப்பட்ட சோவியத்-ருமேனியஎல்லையுடன், ஜனவரி 1, 1938-லிருந்த ஹங்கேரிய-ருமேனிய எல்லையை மீண்டும் நிலைநாட்டியதைத் தவிர, ஜனவரி 1, 1941-லிருந்த எல்லைகள் மீட்கப்பட்டன. படைக்கலைப்பு: படை 1,20,000, காற்றுப்புகா துப்பாக்கிப் படை 5,000, கடற்படை 5,000 ஆட்கள், (கப்பல்) எடை 15,000 டன்கள், விமானப்படை 8,000, ஆட்கள், விமானங்கள் 150 ஆகக் குறைக்கப்பட்டன. அவற்றுள் 100க்குமேல் போர்விமானங்களாக இருக்கக் கூடாது. இத்தாலியைப்போன்றே இங்கும் போர்க்கருவிகள் தடை செய்யப்பட்டன. போர் நட்ட ஈடு செப்டம்பர் 12, 1944 முதல் 8 ஆண்டுகளில் பொருளாக சோவியத் ரஷ்யாவிற்குச் சேர வேண்டிய தொகை 30,00,00,000 டாலர்கள் ஆகும்.

5. **பின்லாந்து,** சோவியத் ரஷ்யா, ஆஸ்திரேலியா, பைலோரஷ்யா, கனடா, செக்கோசுலேவேக்கியா, இந்தியா, நியூசிலாந்து,

ஊக்ரைன், தென்னுப்பிரிக்கா முதலிய நாடுகளோடு செய்யப் பட்டது ; 36 விதிகள், 6 சேர்ப்புகள். மாற்றப்பட்ட நிலங்கள் : பெட்சாமோ மாகாணம் சோவியத் ரஷ்யாவிற்கு அளிக்கப் பட்டதைத் தவிர, ஜனவரி 1, 1941-லிருந்த எல்லைகள் மீட்கப் பட்டன. காங்கோவில் தனக்கு இருந்த குத்தகை உரிமையை விட்டுவிட்டு, சோவியத் கடற்படைத்தளத்திற்காக ஹெல்சிங் போர்சிற்கு மேற்கேயுள்ள போர்க்காலா-ஊத் (Porkkala-Udd) என்ற இடத்தை ஆண்டு 1-க்கு பின்லாந்து நாணயத்தில் (Finnish marks) 50,00,000 பின்லாந்து மார்க்குகள் வீதம் கட்டி 50 ஆண்டு கட்கு சோவியத் யூனியன் குத்தகை எடுத்ததைத் தவிர, மற்றபடி மார்ச்சு 12, 1940ஆம் ஆண்டு சோவியத்-பின்லாந்து அமைதி உடன்படிக்கை மீட்கப்பட்டது. படைக்கலைப்பு : படை 34,400, கடற்படை 4,500 ஆட்கள் ; (கப்பல் எடை 10,000 டன்கள்), விமானப் படை 3,000 ஆட்கள்; விமானங்கள் 60 ஆகக் குறைக்கப் பட்டன. போர் நட்ட ஈடு செப்டம்பர் 19, 1944 முதல் 8 ஆண்டு களில் பொருளாக சோவியத் ரஷ்யாவிற்குச் சேரவேண்டிய தொகை 30,00,00,000 டாலர்கள்.

மாஸ்கோ, மார்ச்சு 10—ஏப்ரல் 24, 1947: ஆஸ்திரியா, ஜெர் மனிக்கான அமைதி உடன்படிக்கையைச் சீர்தூக்கிப்பார்க்க வெளி நாட்டமைச்சர்கள் மன்றம் (மார்ஷல், பெவின், பிடால்ட், மாலொ டோவ்) கூடுகிறது. பிரஷ்ய அரசை ஒழித்துவிட அனைவரும் இசைகின்றனர். சீனுவிலுள்ள நிலைமையைப்பற்றிக் கருத்துகளைப் பரிமாறிக்கொள்ளவேண்டுமென மாலொடோவ் முன்மொழிகிருர் ; மார்ஷல் அதை மறுக்கிருர். நாசி ஜெர்மனியின் இராணுவத்தைக் கலைப்பதிலும், நாசிக் கொள்கையை எதிர்ப்பதிலும் சிரத்தை காட்டா திருத்தலைப்பற்றி சோவியத் ரஷ்யாவும், மேலை வல்லரசுகளும் ஒரு வரையொருவர் குற்றஞ்சாட்டிக்கொள்கின்றனர். பிரிட்டிஷ், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு மண்டலங்களை இணைப்பதை மறுத்து ஜெர்மனியின் ரூர் பகுதியை நான்கு வல்லரசுகள் ஆட்சிசெய்ய வேண்டுமென்றும், நடப்பு உற்பத்தியிலிருந்து 18 ஆண்டுகளில் 10,00,00,00,000 டாலர்கள் ஜெர்மனி சோவியத் ரஷ்யாவிற்குப் போர் நஷ்ட ஈடாக அளிக்க வேண்டுமென்றும் மாலொடோவ் வாதாடுகிருர் ; மார்ஷல் சோவியத் ஏற்பாட்டை 'அறவே' ஏற்க மறுத்து, போலிஷ் ஆட்சியில் இருந்துவரும் ஜெர்மனியில் பாதி ஜெர்மனிக்கு அளிக்கப்படவேண்டுமென வலியுறுத்துகிருர். முடிவு ஏதும் இல்லாத முட்டுக்கட்டை நிலை ஏற்படுகிறது.

லண்டன், நவம்பர் 25—டிசம்பர் 15, 1947: ஆஸ்திரிய, ஜெர்மன் உடன்படிக்கைகளைப்பற்றி வெளிநாட்டமைச்சர்கள்

மன்றம் மீண்டும் வாதிக்கிறது. விளைவு : முடிவு ஏற்படாத முட்டுக் கட்டை நிலை.

லண்டன், பிப்ரவரி 20—மே 6, 1948 : ஆஸ்திரியாவிற்கான உடன்படிக்கையை வெளிநாட்டமைச்சர்கள் மன்றம் வாதிக்கிறது. கிழக்கு ஆஸ்திரியாவிலுள்ள 'ஜெர்மன் சொத்துகளில்' தனக்கு உரிமை இருப்பதாகச் சொல்லும் ரஷ்யாவை மேலைவல்லரசுகள் எதிர்க்கின்றன. மேலை அரசுகளின் எதிர்ப்புக்கும், சோவியத் ரஷ்யாவின் மனமில்லாத ஆதரவிற்கும் மத்தியில் ஆஸ்திரியா போர் நஷ்ட ஈடாகத் தன்னுடைய நாட்டிற்கு 15,00,00,000 டாலர் அளிக்கவேண்டுமென்றும், தென் காரிந்தியாவின் ஒரு பகுதியைத் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொள்ள (annexation) வேண்டுமென்றும் யூகோசுலேவியாவின் டிட்டோ வற்புறுத்தவே, சொல்லாடல் தடைபடுகிறது. பின்னர் நடைபெறும் கூட்டங்களால் மற்றப் பிணக்குகளிலும் முட்டுக்கட்டை நிலை ஏற்படுகிறது.

மாஸ்கோ, ஜூலை 31—ஆகஸ்டு 30, 1948: மாலொடோவும் ஸ்டாலினும், வால்ட்டர் பெடல் சுமித், பிரான்க் ராபர்ட்சு, ஈவ்ஸ் சேடைஞே முதலிய தூதர்களும் மேற்குப் பெர்லினுக்கு சோவியத் ரஷ்யா செய்யும் மறியலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க 'இணக்கத்திற்கு' வருகின்றனர். ஆனால், பெர்லினிலிருந்த இராணுவத் தலைவர்கள் அதற்கு முட்டுக்கட்டையாக விளங்குகின்றனர்.

பாரிஸ், மே 23—ஜூன் 29, 1949 : மே 9ஆம் தேதியன்று பெர்லின் மறியல் நீக்கப்பட்டதும், வெளிநாட்டமைச்சர்கள் மன்றம் கூடிக் கைப்பற்றப்பட்ட வட்டாரங்களுள் பொருளாதாரத் தொடர்புகளை விரிவாக்க இசைகின்றது. ஆனால், 'ஜெர்மனியின் பொருளாதார, அரசியல் ஒற்றுமையை மீண்டும் நிலைநாட்டத் தங்களுக்குள் ஓர் உடன்பாடு காண இயலாமையையும் ஒப்புக் கொள்கின்றது.

பாரிஸ், மார்ச்சு 5—ஜூன் 21, 1951: வெளிநாட்டுத் துணையமைச்சர்கள் ரோஸ் அரண்மனையில் சந்தித்து, 74 கூட்டங்களில் வெளிநாட்டமைச்சர்கள் மன்றத்தைப் புதிதாகக் கூட்டுவதற்குச் சாத்தியப்படுமா என்பதை வாதிக்கின்றனர். வட அட்லான்டிக் ஒப்பந்தமும் வெளிநாடுகளில் நிறுவப்பட்டுள்ள அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுப் படைத்தளங்களும் அமைதியைக் குலைக்கும் நடவடிக்கைகள் என்றும், அதனால் அவற்றை நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்க வேண்டுமென்றும் சோவியத் ரஷ்யா வற்புறுத்துகிறது. சொல்லாடலில் 'பயனில்லை' என்பதை மேலைவல்லரசுகள் உணருகின்றன. முடிவு : முட்டுக் கட்டைநிலை.

சான் பிரான்சிஸ்கோ, செப்டம்பர் 5 - 8, 1951: ஜப்பானுடன் அமைதி உடன்படிக்கை செய்வதற்காக ஒரு பொது மாநாடு கூட்டப்படுகிறது. பர்மா, இந்தியா, யூகோஸ்லேவியா ஆகிய நாடுகள் அதில் கலந்துகொள்ள மறுக்கின்றன. சீனுவிற்கும் கொரியாவிற்கும் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்படவில்லை. சோவியத் ரஷ்யா, செக்கோஸ்லேவேக்கியா, போலாந்து முதலிய நாடுகள் உடன்படிக்கையில் கையொப்பமிட மறுக்கின்றன. ஆஸ்திரேலியா, பெல்ஜியம், எகிப்து, லெபனுன், இந்தோனேசியா, நெதர்லாந்து, நார்வே, பிலிப்பைன்ஸ், எல் சால்வேடர் முதலிய நாடுகள் கொண்டுவந்த சில விதிவிலக்குகளுடன் செப்டம்பர் 8ஆம் தேதி 27 விதிகளைக் கொண்ட உடன்படிக்கை 49 அரசுகளால் கையெழுத் திடப்படுகிறது. கையொப்பமிட்ட நாடுகள் அனைத்தும் 'சமநிலை யிலிருக்கும் இறைமை அரசுகளாய் அவர்களுடைய சொந்த நலன் களைப் பெருக்கிக்கொள்ளவும், உலக அமைதியையும் பாதுகாப் பையும் பேணிக் காக்கவும் ஒருவரோடொருவர் நட்புறவு முறையில் ஒத்துழைக்க முன்வருவதாக' உடன்படிக்கை கூறுகிறது. ஜப்பானின் எல்லைக்குட்பட்ட கடற்பகுதிகளின்மேல் ஜப்பானியர் களுக்கு உள்ள முழு கடல் ஆதிக்கத்தை நேச நாட்டு வல்லரசுகள் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றன. ஜப்பான் ஐ.நா.வின் உறுப்பினராக வர விரும்பி விண்ணப்பிக்கின்றது; கொரியா, பார்மோசா, பெஸ் காடோரஸ், குரில் தீவுகள், தென்சகாலின், தனது பாதுகாப்பில் வைக்கப்பட்ட தீவுகள் (mandated islands), ஸ்பிரேட்லி தீவுகள், பாரசல் தீவுகள், அன்டார்டிகா முதலிய தீவுகளின்மேல் தன் பாத்தியதையை ஜப்பான் கைவிடுகிறது. ரியூகியு, டைட்டோ, போனின், வால்கனே முதலிய தீவுகளை ஐ. நா. தர்மகர்த்தா ஆட்சிக்கு (U.S. trusteeship) விட்டுவிட இசைகிறது. கைப் பற்றும் படைகளைத் திரும்ப அழைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆனுல், அன்னிய தற்காப்புப் படைகளை வைத்திருக்கலாம். புதிய வணிக ஒப்பந்தங்கள் செய்யும்வரை நான்கு ஆண்டுகட்கு நேச நாட்டினரின் ஏற்றுமதிகள், இறக்குமதிகளைப் பொறுத்தமட்டில் ஜப்பான் சில தனிப்பட்ட சலுகைகள் அளிக்க வேண்டுமென்றும், கப்பல், நீர்வழிச் செலவு, இறக்குமதிப் பண்டங்கள், வரிகள், ஒப்பந்தங்கள், சொத்து, நீதிமன்றங்களை அணுகும் உரிமை (freedom of access to courts) ஆகியவற்றில் ஜப்பான் எங்ஙனம் நடத்தப்படுகின்றதோ அவ்வாறு ஜப்பானும் நடந்துகொள்ளும். ஜப்பான் கொடுக்கவேண்டிய போர் இழப்பீடுகட்கு அவற்றைப் பெறும் நாடுகள் அவற்றுக்கு வெளிநாட்டுச் செலவாணிச் சுமையைச் சுமத்தாவண்ணம் கச்சாப் பொருள்களை அளிக்க (supply) வேண்டும். நேச நாட்டினரின் சொத்தை ஜப்பான் மீண்டும் அவர்களிடமே அளித்து விடவேண்டும். தவறின்

அதற்கு நட்டஈடு செலுத்தவேண்டும். வெளிநாடுகளிலுள்ள ஜப்பானிய உரிமைகளை ஒருசில விதிவிலக்குகளுடன் கலைத்து விடலாம் (liquidate). போர்த்தளவாடங்களைப் பற்றி எவ்விதக் குறிப்புமில்லை.

அமெரிக்க வெளிநாட்டு அமைச்சர் அக்கீசனும், ஜப்பான் தலைமையமைச்சர் ஷிகரு யோஷிடாவும் 1957, செப்டம்பர் 8ஆம் தேதியன்று ஜப்பானிய-அமெரிக்கப் பாதுகாப்பு உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திடுகின்றனர். அதன்படி 'கூட்டுப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொள்ள ஜப்பானுக்கு உரிமை உண்டென்றும், 'தற்காப்பிற்காக...நடவடிக்கைகளை எடுக்க இயல்பாகவே அதற்கு உரிமை உண்டென்றும்', மற்றும் நேரடி அல்லது மறைமுக ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து அதைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் பொறுப்பு அதிகரிப்பதுடன் பிற நாடுகளை அச்சுறுத்தக்கூடிய குற்றமான நடவடிக்கையில் அது ஈடுபடுவதில்லை' என்றும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. தூரக்கிழக்கில் அமைதியை நிலைநாட்டும் பொருட்டு அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஜப்பானிலும், அதன் சுற்று வட்டாரங்களிலும் தன் ஆயுதந் தாங்கிய படைகளை வைத்திருக்கும்; ஜப்பானைத் தாக்குதலினின்று காப்பாற்றும்; பிற வல்லரசுகளின் தூண்டுதலாலோ (instigation). அன்றித் தலையிடுதலாலோ ஜப்பானில் ஏற்படும் பெரும் உள்நாட்டுக் கலகங்களை அது அடக்கும்' (முதல் விதி). 'அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் முன் இசைவின்றி எந்த மூன்றும் வல்லரசிற்கும் தன் நாட்டில் படைத் தளம் அளிக்கவோ. அன்றிப் படைகளை வைத்திருக்கவோ, தன் நாட்டின் வழியே அன்னியப் படைகள் செல்லவோ எந்த உரிமையும் அளிப்பதில்லை' என்று ஜப்பான் ஒப்புக்கொள்கிறது. எனவே, ஜப்பான் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் ஒரு நேச நாடாகவும், காப்பரசாகவும் ஆகிவிட்டது (2ஆம் விதி).

195 ஆம் ஆண்டுப் பத்தாண்டுத் தொகுதியின் இறுதியில் எண்ணற்ற அனைத்து நாட்டு மாநாடுகள் கூட்டப்பெற்றன. கிழக்கு-மேற்கு உறவுகளில் [முனைக்கும் அதிகாரச் சிக்கல்களுடன் நேரடித் தொடர்புடைய மாநாடுகளிலேயே நாம் கவனம் செலுத்தி வருவதால், நிரந்தரமாகவுள்ள வட்டாரக் கூட்டங்களை, சான்றாக ஐக்கிய நாடு (UN), வட அட்லான்டிக் (பாதுகாப்பு) ஒப்பந்த அமைப்பு (NATO), தென்கிழக்கு ஆசியா (பாதுகாப்பு), ஒப்பந்த அமைப்பு (SEATO), அமெரிக்க அரசுகள் அமைப்பு (OAS), ஐரோப்பிய (பாதுகாப்பு) மன்றம் (Council of Europe), மற்ற ஐரோப்பிய வட்டார மாநாடுகள், கமின்ஃபம் (Comintorm) வார்சா ஒப்பந்தம் ஆகியவைபற்றி இங்கு ஆராயவேண்டியதில்லை"

நம் கவனத்தை ஈர்க்கும் மாநாடுகளில் ஒன்றுகூட 1952-ல் நடைபெறவில்லை என்பதை நினைத்தால் விந்தையாயிருக்கிறது அல்லவா?

பான்முன்ஜாம், ஏப்ரல் 26—ஜூலை 27, 1953: 1952 அக்டோபர் 8ஆம் தேதியன்று முறிந்துபோன உடன்படிக்கைப் பேச்சு கொரியாவில் தற்காலப் போர்நிறுத்த உடன்பாடு ஏற்படுவதற்காக மீண்டும் நடைபெறுகிறது. கைதிகளைப் பரிமாறிக்கொள்ளும் ஒப்பந்தம் ஜூன் 8ஆம் தேதியன்று கையெழுத்திடப்பட்டது. தற்காலப் போர்நிறுத்த உடன்பாடு ஜூலை 27ஆம் தேதி கையெழுத்திடப்பட்டது. செப்டம்பர் 6ஆம் தேதிக்குள் கைதிகள் அனைவரும் பரிமாறிக்கொள்ளப்பட்டனர்.

பெர்லின், ஜனவரி 25— பிப்ரவரி 18, 1954: மாலொடோவ், ஈடன், பிடால்ட், டல்லசு ஆகியோர் ஜெர்மனி, ஆஸ்திரேலியா முதலிய நாடுகளில் அமைதி ஏற்பாடுகள் பற்றி வாதிக்கவும், ஐரோப்பியப் பாதுகாப்புச் சிக்கல்கள் குறித்து ஆராயவும் கூடிப்பேசுகின்றனர். மீண்டும் ஏற்பட்ட முட்டுநிலையைத் தவிர்க்கக் கொரியா, இந்தோ-சைனாவின் சிக்கல்களை ஆராயும்பொருட்டு ஒரு பெரிய மாநாட்டை ஜெனீவாவில் கூட்டுவதென முடிவு செய்கின்றனர்.

ஜெனீவா, ஏப்ரல் 26—ஜூலை 21, 1954: அ.ஐ. நாடு, சோவியத் ரஷ்யா, பிரிட்டன், பிரான்சு, கம்யூனிஸ்டு சீனா, வட கொரியா, தென்கொரியா, வடவியட்னும், தென்வியட்னும், லாவோஸ், கம்போடியா ஆகியவற்றின் வெளிநாட்டமைச்சர்கள் கூடிக் கொரியாவை இணைக்கவும், இந்தோசீனாவில் அமைதியை ஏற்படுத்தவும் இருக்கும் சாத்தியக் கூறுகளை ஆராய்கின்றனர். கொரியாசிக்கலை பற்றி முடிவு ஏதும் ஏற்படாமல், ஜூன் 15-ல் அதுபற்றிய பேச்சு முடிவடைகிறது. இந்தோ- சீனா சிக்கல் பற்றிய பேச்சு வார்த்தையின் விளைவாகப் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தமும், வியட்னமை கம்யூனிஸ்டுகளுக்கும், அவர்களுடைய எதிரிகளுக்குமாக 17 டிகிரி கோட்டை ஒட்டிப் பிரித்துக் கொடுப்பதென்ற ஒப்பந்தங்களும் ஏற்படுகின்றன.

மாஸ்கோ, ஏப்ரல் 11—15, 1955: ஆஸ்திரியத் தலைவர் ஜூலியஸ்ராப், துணைத் 'தலைவர் அடோல்ஃப்ஸ்கரர்ஃப், வெளிநாட்டமைச்சர் லியபோல்டு பிகில், வெளிநாட்டுத் துணையமைச்சர் பிரனோ கிரீஸ்கி முதலியோர் மாலொடோவ், மிக்கோயனுடன் கூடிப் பேசி, அமைதி ஏற்பாடுகளைப் பற்றி ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வருகின்றனர்.

பாண்டுங், ஏப்ரல் 18-24, 1955: ஆசிய-ஆப்பிரிக்க மாநாடு.

வியன்னு, மே 15, 1955: ஒரு தூதர் மாநாட்டிற்குப் பின்னர், அமெரிக்க ஐக்கியநாடு, சோவியத் ரஷ்யா, பிரிட்டன், ஆஸ்திரியா முதலிய நாடுகளின் வெளிநாட்டமைச்சர்கள் 38 விதிகளைக்கொண்ட ஓர் உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திடுகின்றனர். அதன்படி ஆஸ்திரியாவைக் கைப்பற்றியிருந்த படைகள் வெளியேற்றப் படுகின்றன; ஆஸ்திரியா நடுநிலையில் நிற்கும் இறைமை அரசாய் மீண்டும் ஏற்படுத்தப்படுகின்றது. கையெழுத்திட்ட நாடுகள், 1938, ஜனவரி முதல் தேதியன்று இருந்த எல்லைகளுக்குள் 'ஆஸ்திரியாவின் சுதந்திரத்தையும் நாட்டு எல்லையையும் மதித்து நடப்பது' என்று முடிவு கட்டுகின்றன. ஆஸ்திரியப் படைகளின் ஆயுதங்கள் குறைக்கப்படுகின்றன. முன்னுள் நாசிகளைப் (ex-Nazis) படைக்குச் சேர்ப்பதும் குறைக்கப்படுகிறது. ஆண்டு 1-க்கு ஒரு மில்லியன் டன் எண்ணெய் வீதம் 10 ஆண்டுகட்கு சோவியத் யூனியனுக்கு ஆஸ்திரியா அளிப்பதுடன், தன்னுடைய 15,00,00,000 டாலர்கள் கடனைத் (debts) தொழில், துய்ப்போர் பண்டங்களை (consumers' goods) அளித்து அதன்மூலம் தீர்ப்ப தற்கு ஆஸ்திரியா ஒப்புக்கொள்கிறது. அதைக் கைப்பற்றியிருந்த படைகள் அக்டோபர் 14ஆம் தேதியன்று இறுதியாக வெளியேறு கின்றன.

ஜெனீவா, ஜூலை 18-23, 1955: ஐசன்ஹோவர், ஈடன், ஃபாரே, புல்கானின் ஆகியோர் 'உச்சகட்ட மாநாட்டில்' (summit conference) கலந்து கொள்கின்றனர். அவர்கள் ஆற்றிய சொற் பொழிவுகளும், கொண்டு வந்த திட்டங்களும் விளம்பரப்படுத்தப் படுகின்றன. பயன்தரக்கூடிய ஒப்பந்தங்கள் எதுவும் செய்யப் படவில்லையென்ருலும், 'ஒருவரோடொருவர் மனம்விட்டு நட்புறவு முறையில் பழகும் சூழ்நிலை உருவாகிறது'.

ஜெனீவா, அக்டோபர் 27- நவம்பர் 16, 1955: அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு, சோவியத் வெளிநாட்டமைச் சர்கள் ஜெர்மனி, படைக்கலைப்பு, பண்பாட்டுப் பரிமாற்றங்கள், மத்தியக்கிழக்கு ஆகியவை தொடர்பான சிக்கல்களைப்பற்றி வாதிக்கக் கூடுகின்றனர். கருத்து வேறுபாடு நிலவுகிறது. உடன் பாடு ஏற்படாததால் கூட்டம் தள்ளிவைக்கப்படுகிறது.

1952ஐப் போன்றே 1956-லும் 1957-லும் பயன்தரக்கூடிய கிழக்கு-மேற்கு மாநாடு எதுவும் நடைபெறவில்லை. ஆனுல், இவ்

வாண்டுகளில் எண்ணற்ற இதர மாநாடுகள் கிழக்கு ஐரோப்பிய, மத்தியக் கிழக்கு நெருக்கடிகள் ஏற்படுவதற்கு முன்னரும் பின்னரும் நடைபெற்றன. அவற்றைக் காட்டிலும் அதிகமான மாநாடுகள் 1958-ல் நடைபெற்றிருக்கின்றன.

சாவு, வரிகள் முதலியவற்றைப் போன்று தூதர்களின் மாநாடு களும் என்றும் நம்மிடத்திலே இருப்பதால், இது முடிவடைந்து விட்டதென்று சொல்வதற்கில்லை. மேற்கண்ட கூட்டங்களில் இராஜதந்திர அறிவியலும், மாநாட்டுக் கலையும் தோல்வியடைந் ததும், குறுகிய வெற்றியையே ஈட்டித்தந்ததும் இனிது புலனாகும். இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் மேற்கொள்ளப்பட்ட 'அமைதி ஏற்பாடு' சிறுகச் சிறுகவே ஏற்பட்டதென்பது வெள்ளிடை மலை. ஆனால், ஒவ்வொரு பேர் உடன்பாடும் (Grand Alliance) பொது வான வெற்றியை ஈட்டித்தந்தவுடனேயே, வெற்றி பெற்றோர் பொறாமையாலும் பகைமையாலும் பிளவுண்டுவிடுவர் என்பது ஓர் உலக அரசியல் 'சட்டம்' என்பதோடல்லாமல், ஒரு வரலாற்று உண்மையுங்கூட என்பதை எவரும் மறுக்கவோ, அன்றி மறக்கவோ இயலாது. இதுவே உலக வரலாறு நமக்குப் புகட்டும் படிப்பினையாகும். 1945-ல் கூட்டு வெற்றி கிட்டி ஆறு வாரங்களுக் குள் சோவியத் ரஷ்யா தனது ஐரோப்பியத் துணை நாடுகளுடனும், செஞ்சீனாவுடனும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுக்கு எதிராய்ச் சேர்ந்து கொண்டது. அவ்வாறே ஜப்பான், இத்தாலி, மேற்கு ஜெர்மனி, பிரிட்டன், பிரான்சு, ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகிய நாடு களுடன் சோவியத் ரஷ்யாவுக்கு எதிராக அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு சேர்ந்துகொண்டது. இரு தரப்பிலும் இராஜதந்திரம் கடந்த போரைத் தீர்க்கும் கருவியாக விளங்காமல், அடுத்து வரக்கூடிய போரைத் தடுக்கவோ, அன்றி அதற்கு ஆயத்தமாகவோ துணை புரியும் ஆயுதமாக ஆகிவிட்டமை வருந்தத்தக்கதாகும். இதில் எவ்விதப் புதுமையும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படி ஒன்று இருப்பின், இந்த அணுசக்தி யுகத்தில் அடுத்து வரப் போகும் போரே மனித இனத்தின் இறுதிப் போராக அமையும் என்பதே ஆகும்.

7. அரசாங்கம் பற்றிய ஆய்வு

1. அமைதிச் சுடர் நம்பிக்கைகள்

'இத் திட்டத்தை அரசர்கள் மேற்கொள்வார்களென்று சொல்வதற்கில்லை.... ஆனால், அவர்களின் உண்மையான நலன்களைப்பற்றிய அறிவுரைக்குச் செவிமடுப்பாராயின், இத் திட்டத்தை அவர்கள் கடைப்பிடிப்பார்கள். அவர்களுடைய சொந்த நலன்களைப்பற்றி நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதும், அவர்களுடைய வாழ்க்கை வளமாக அமைவதற்கு இன்றியமையாத துணிவு அவர்களிடம் குடிகொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதுமே நான் அவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்ப்பது. இவ்வளவு எடுத்துக் கூறியும் இத்திட்டம் செயலாக்கப்படவில்லையென்றால், அதற்கு அத் திட்டம் கற்பனையானது-செயலாக்கப்பட முடியாதது என்பது அன்று காரணம்; மனிதர்கள் பைத்தியக்காரத்தனமாக நடந்து கொள்வதும், பைத்தியக்காரர்கள் உலகில் புத்திசாலித்தனமாக நடந்துகொள்வதே ஒருவகையான பைத்தியக்காரத்தனம் என்று கருதும் மனப்பான்மையுமே இதற்குக்காரணம்.'

—ஜீன் ஜேக்கு ரூசோ.

மனித உறவுகளைப் பல துறைகளாகப் பிரிக்கலாம். அவற்றுள் அனைத்துலக உறவுகளிலும் பிற துறைகளைப்போன்றே தங்களுடைய குறிக்கோள்களை எய்துவதற்காக மனிதர் வகுத்திருக்கும் (devise) சமூக நடவடிக்கைகளின் அமைப்பு, அவர்களுடைய கற்பனைக் கருத்துகளையும் விழைவுகளையும், அவர்கள் நடைமுறையில் தொன்றுதொட்டுக் கண்ட அனுபவத்தையும் ஒருங்கிணைத்துப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. ஒரு புறம் அமைதியாளரும் (pacifists), இலட்சியவாதிகளும் (idealists) நாடுகளின் சட்டம், தூதர் பணிகள், மத்தியஸ்தம், தீர்ப்பு முதலியவற்றை

அமைதியை நிலைநாட்டி வளர்க்கும் கருவிகளாக வகுத்துள்ளனர். மற்றொரு புறம் அரசுகளுக்குள் ஒவ்வொரு நாளும் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும் தொடர்புகளின் விளைவாக அரசியல்வாதிகள் அனைவருக்கும் பொதுவான புதிய புதிய சிக்கல்களைச் சமாளிக்க வேண்டிய கட்டாயமும், அவைகளைத் தீர்ப்பதற்கேற்ற செயல்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டுள்ளன. ஊக்கத்தின் இரு மூலங்களாகிய கோட்பாட்டையும் நடைமுறையையும் (theory and practice), ஆவியையும் பொருளையும் (spirit and substance), குறிக்கோளையும், தாங்கள் நடைமுறையில் செய்துள்ளவற்றையும் தாம் மேலைநாட்டு அரசாங்க முறைகள் பிரதிபலிக்கின்றன. எந்த நாட்டுச் சமுதாயமும் அந்த நாட்டினரை ஓர் 'உலக அரசின்' உறுப்பினராக ஆக்காமலோ, அல்லது அதன் உறுப்பினர்களைக் கொண்டதொரு கூட்டரசு மூலம் ஒரு கூட்டமைப்பை ஏற்படுத்தாமலோ, இதுவரை ஒரு பொது அரசாங்கத்தை இவ்வவனியில் நிறுவியதில்லை. ஆனால், ஒவ்வொரு நாட்டுச் சமுதாயமும் கூட்டுறவு நிலையங்களை வளர்த்து வருவதைப் பார்க்கலாம். அவற்றின் தன்மைகளைக் கூர்ந்து கவனித்தால், இந் நிலையங்களை 'உலக அரசாங்கம்' என்று கருதவியலாதென்பது புலப்படும். என்றாலும், இவற்றை 'சர்வதேச அமைப்பு' என்று கூறுதல் பொருந்தும்.

மக்களினத்தவர்க்கு வளஞ்சிறந்த வாழ்வளிக்க, அவர்களுடைய நலன்களைப் பெருக்க, உலகில் பொதுப்பணிகளை ஒருமுகப்படுத்த உகந்த கருவியாக இவ்வமைப்புகளைச் செயற்படும் ஆட்சியாளர்கள் வரவேற்றுவந்திருக்கின்றனர் என்பது போகப் போகப் புலப்படும். இச்செயல்கள் உலக நாடுகளுக்குள் அமைதியையும் நீதியையும் வளர்க்கும் கருவிகள் என்று பல அரசியல் அறிஞர்களும், மன்பதைத் தொண்டர்களும் கருதுகின்றனர். அண்மையில் ஏற்பட்ட ஒருசில விதிவிலக்குகள் நீங்கலாக இக் கொள்கையைத் தயங்காது உவந்தேற்கும் சிந்தனைச் சிற்பிகளும் தலைவர்களும் அமைதி என்னும் கோபுரத்தை அறம் என்னும் கற்களால் எழுப்ப முனைகின்றனர். அடிக்கடி பேசப்பட்டும், அடிக்கடி ஆதரிக்கப்பட்டும், கடைப்பிடிக்கப்பட்டும் வரும் அவ் வறநெறியே 'கூட்டுப்பாதுகாப்பு' என்ற சொல்லால் அழைக்கப் பெறுகிறது. அமைதியைக் குலைக்கும் அரசுக்கு எதிராய் மற்ற அரசுகள் அனைத்தும் கூடிப் போரிடுமாயின், சமாதானத்தை அழிக்க முற்பட்ட அரசு அழிந்துவிடுகிறது. அதனால் அமைதி நிலவும் என்பது திண்ணம். ஏனெனில், எந்த அரசுக்கும் தனக் கெதிராக அமைந்துள்ள மற்ற அரசுகளின் கூட்டு வலிமையை மதியாது மீறி நடக்கும் துணிவு பிறக்காது. இவ்வறநெறியை உடும்

பெனப் பற்றிப் பிடிப்பவர் பலர். இச் சீரிய நெறியைச் செயலாக்க முற்படுபவர் சிலர்; ஏனெனில், கொள்கையளவில் இது எவ்வளவு தான் எளிமையாகவும் மக்களின் கவனத்தைக் கவரவல்லதாகவும் அமைந்திருந்தாலும், செயலளவில்— இதைச் செயலாக்க முற்படுகையில்—எண்ணற்ற சிக்கல்கள், இடையூறுகள், தவிர்க்கொணுச் சிரமங்கள், ஐயப்பாடுகள் வந்து குவிந்துவிடுகின்றன. அவற்றின் மீது பின்னர் சிந்தனையைச் செலுத்துவோம். இங்கு இத் திட்டத்தைப்பற்றி முதற்கண் ஆராய்வோம்.

உலக அமைப்பு, உலக அரசாங்கம், உலக அரசு இவற்றைப் பற்றிப் பேசுவோர் பலர். இக் கருத்தைச் செயலாக்க முற்பட்டவர் பலர். அவர்களுள் டான்டேயும் ஒருவர். உலக அமைப்பு ஒன்றை நிறுவ விழைந்த இச் சிந்தனைச் சிற்பி இறுதியில் பேரரசுக்கு வாக்களித்து, பேரரசொன்றை நிறுவினுல் அது உலக அமைப்பு ஒன்றை நிறுவுவதற்கு சமமென்று நினைத்தார். இவர் உலக அமைப்பைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டே சென்றபோது, அதே காலத்தில் வாழ்ந்த பியர்டுபாஸ் கற்பனையாக எதுவும் கூறுமல், 'செயல் செயல்' என்று தாம் தீட்டிய உலக நிறுவனத் திட்டத்தைச் செயலாக்கத் துடித்தார்; நாத்திகர் வசமிருந்த புனித பூமியை மீட்பதற்கு அச் செயல்வீரர் வகுத்து வெளியிட்ட திட்டத்தில் (1305) ஐரோப்பிய இளவரசர்களைக்கொண்ட ஒரு தற்காலிகக் கூட்டமைப்பு, ஒரு மன்றம், ஒரு நீதிமன்றம் ஆகியவை இடம் பெற்றன. மூன்று நூற்ருண்டுகட்குப் பின்னர் அனைத்து நாட்டு அரசியல் என்ற அடிவானத்தில் விடிவெள்ளியாக முளைத்த ஹியூகோ குரோஷியஸ் சர்வதேசச் சட்டத்தை வரைந்து கொண்டிருக்கையில், எமிரிக் குருசு என்ற பாதிரியார் ஒரு திட்டத்தை வகுத்தார் (1923). உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள், மத்தியஸ்தம் ஆகியவற்றின் மூலம் வாணிபச் சுதந்திரத்தை வளர்க்கவும் உலக அமைதியை நிலைநாட்ட வல்லதும், சீனு பாரசீகம் உட்பட எல்லா அரசுகளைக் கொண்டதுமான ஓர் உலகக் கூட்டமைப்பை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும், அதற்கு உதவியாக ஓர் உலக சபையும், ஓர் உலக நீதிமன்றமும் பணியாற்றவேண்டுமென்றும் திட்டமிட்டார்.

1593-ல் அரியணையேறி 1610-ல் ரவைலாக்கின் வாளுக்கிரையாகி இன்னுயிர் நீத்த பிரெஞ்சு அரசருக்கு, டக்டா சல்லி அனுப்பியிருந்த தன் வாழ்க்கை வரலாற்றில் 4 ஆம் ஹென்றியின் 'மிக்குயர் திட்டமும்' (Grand Design) இடம்பெற்றது. அதை முன்னுள் திட்டங்களில் ஒன்றெனக் கொள்ளலாம். எந்த ஓர் ஐரோப்பிய அரசாலும் பிற அரசுகள்மீது தன்னுதிக்கத்தை நிறுவமுடியாதாகை

யால், அவையனைத்தும் சேர்ந்து அமைதியை நிலைநாட்டப் பாடு படவேண்டும். இத்திட்டம் செயலாக்கப்படவேண்டுமென்றால், ஐரோப்பாவை 15 அரசுகளாகப் பிரிக்கவேண்டும். அப்பொழுது தான் பொறுமைக்கோ, பூசலுக்கோ அங்கு இடமிராது. அவைகள் அனைத்தும் கூடி கிரேக்கர்களின் ஆம்பிக்டோனிய மன்றத்தைப் போன்றதொரு பொது மன்றத்தை ஏற்படுத்தும். வல்லரசுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் நான்கு ஆணையாளர்களும், இரண்டாந்தர வல்லரசுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் மூன்று ஆணையாளர்களும் மூன்றாண்டுப் பணிக்காலத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அம் மன்றத்திற்கு அனுப்பப்படுவர். இவ்வாணையாளர்கள் எல்லாச் சிக்கல்களையும் வாதிப்பர்; சண்டைசச்சரவுகளைப் போக்குவர். அவர்களுக்கு உதவியாக ஆறு வட்டார மன்றங்கள் பணியாற்றும். இம்மன்றங்களின் தீர்ப்புக்கு எதிராகத் தொடர்புடையோர் பொது மன்றத்திற்கு மேல்முறையீடு செய்யலாம். தன்னுடைய தீர்ப்புகளை உறுதியாக அமலாக்குவதற்குப் பேருதவியாக சர்வதேசத் தரைப் படையையும், கப்பற்படையையும் பொதுமன்றம் வைத்திருக்கும். பிரெஞ்சுத் தலைமையமைச்சர்களான டார்டியோவும், ஹெரியட்டும் 1932-ல் கூடிய பொதுப் படைக் குறைப்பு மாநாட்டில் சர்வதேச சங்கத்திற்காக இதே திட்டத்தை அளித்தனர். அரசர் ஹென்றியின் திட்டம் ஹாப்ம்பர்க் அரச குடும்பத்தாருடைய (ஆஸ்திரிய அரச குடும்பம்) அதிகாரத்தைக் குறைப்பதையே ஒரே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தது. ஜெர்மனியும், ஆஸ்திரியா அல்லது ஹங்கேரியும் 1919ஆம் ஆண்டு அமைதித் திட்டத்தை மறு ஆய்வு செய்வதைத் தடுக்கும் ஒரே குறிக்கோளுடன் டார்டியோ திட்டம்வகுக்கப் பட்டது. இரு திட்டங்களும் பயனற்றுப்போயின.

மதப்பிரச்சாரகரும், சமயச் சித்தருமான வில்லியம் பென் ஐரோப்பாவின் தற்கால வருங்கால அமைதியைப்பற்றி வெளியிட்ட (1693) கட்டுரை ஒன்றில் சிறந்த திட்டம் ஒன்றைத் தீட்டினார். அதன்படி, இளவரசர்களைக் கொண்டதொரு பாராளுமன்றம் அமைக்கப்படவேண்டும்; அது சட்டவிதிகளை வகுக்கும்; வழக்கு களைத் தீர்க்கும்; 'பேரரசுகளை (Imperial States) அமைக்கும். இறைமைகளில் ஏதாவது தங்கள் வழக்குகளை அப் பாராளுமன்றத் திற்கு எடுத்துச் செல்ல மறுத்தால் அல்லது அவற்றின் தீர்ப்புக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்க மறுத்தால், வன்முறையால் பரிகாரம் தேடினால் அல்லது தீர்மானங்களில் குறிப்பிடப்பட்ட தவணைக்குள் இணங்கி நடக்காமல் காலந்தாழ்த்தினால், மற்ற எல்லா இறைமைகளும் ஒன்று கூடிக் குற்றஞ் செய்தவர்களைத் தண்டனைக்குட்பட்டு நடக்கும்படியும், துன்பத்திற்காளான கட்சிக்கு நஷ்டஈடு கொடுக்கும்படியும் கட்டாயப்படுத்தும்' என்று வாதித்தார்.

தனக்குச் சொந்தமான இடத்தைப் பாதுகாப்புடன் வைத்துக் கொள்ளவும், இழந்த இடங்களை மீட்க, அல்லது பிற இடங்களைக் கைப்பற்றவுமே நாடுகளுக்குள் சண்டைச்சச்சரவுகள் ஏற்படுகின்றன. சுருங்கச் சொல்லின், மண்ணாசையால்தான் நாடுகள் போரில் இறங்குகின்றன. எனவே, இடசம்பந்தமான விவாதங்களைத் தீர்த்துவைப்பதன்மூலம் பேரரசுப் பாராளுமன்றத்தால் அமைதியை நிலைநாட்டவியலும் என்று பென் வாதித்தார். ஒவ்வொரு நாட்டின் தேசியச் செல்வத்தின் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்படும். புனித ரோமப் பேரரசுக்கு 12 பகுதிகளும், பிரான்சுக்கும் ஸ்பெயினுக்கும் தலைக்கு 10-ம், இத்தாலிக்கு8-ம், இங்கிலாந்துக்கு 6-ம், போர்த்துகல்லிற்கு 3-ம், துருக்கிக்கும் மாஸ்கோவுக்கும் தலைக்கு 10-ம் கொடுக்கப்படும். அமைதிகாக்கும் இளவரசர்களுக்குள் நட்புறவு உறம் பெற்று வளரும். அரசியல் காரணங்களுக்காக அல்லாமல் அன்பிற்காக அவர்கள் திருமணம் செய்துகொள்ள அனுமதிக்கப்படுவர். மற்றும், 'நாத்திகர் கண்ணெதிரே கிறித்துவ மதம் தான் இழந்த புகழை எவ்வாற்றானும் மீண்டும் பெறும்' என்று கனவு கண்டார்.

உட்ரெக்ட் மாநாட்டின்போது, அபி செயின்டு-பியர் என்ற அறிஞர் வகுத்த 'நிரந்தர அமைதித் திட்டம்' வெளியிடப்பெற்று, புளூரி என்ற ஃபிரெஞ்சு அமைச்சருக்கு அனுப்பப்பெற்றது. அதைக் கண்ணுற்ற அவ்வரசியல் மேதை, 'மன்னர்களிடம்' சமயப் பிரச்சாரகர்களை அனுப்பி, அவர்கள் மனத்தில் பதியும்படி கருத்துகளை எடுத்துக்கூறி, தங்களுடைய கருத்துகளுக்கு அவர்கள் தலைசாய்க்கும்படி செய்ய இத்திட்டத்தில் வழிவகுக்க மறந்துவிட்டீர்களோ என்று கருத்துரை கூறினார். அரசுகள் தத்தம் நாட்டைக் கட்டிக் காப்பாற்றவும், புரட்சிகளை அடக்கவும், தத்தம் அரியணையில் தங்கள் நாட்டு அரசர்களே ஏறவும், தன் தீர்ப்பை நிறைவேற்றாத அல்லது தான் செய்த உடன்படிக்கைகட்கு மாறான நடவடிக்கையில் ஈடுபடும் எந்த வல்லரசையும் வன்முறையால் அனைவரும் கூடி எதிர்க்க வேண்டும் என அபி என்ற இந்த நல்ல மனிதர் திட்டம் தீட்டினார். ஜெனீவாவில் நாடோடித் தத்துவ அறிஞராகிய ஜெயின் ஜேக் ரூசோ, செயின்டு-பியரின் கருத்துகளை அடிப்படையாக வைத்து நிரந்தர அமைதி என்ற கோபுரத்தை எழுப்ப முன்வந்தார் (1761). அரசாங்கங்களில் குற்றங் குறைகள் அவற்றின் அரசியலமைப்புகளைக் காட்டிலும் அவற்றின் வெளிநாட்டு உறவுகளாலேயே பெருமளவு ஏற்படுகின்றன என்று இவர் எடுத்துரைத்தார். புறப்பாதுகாப்பின்மேல் (external security) அதிகக் கவனம் செலுத்தவேண்டியிருப்பதாலேயே உள்நாட்டு

ஆட்சியின்மேல் செலுத்தவேண்டிய அக்கறை குறைகிறது. பெரும்போர்களுக்கு அடிகோலவே, சிறிய சண்டைகளை மனிதர்கள் தடுத்திருக்கின்றனர். போரைத் தடுத்து அமைதியை நிலைநாட்ட ஒரே ஒரு வழி தான் எஞ்சியுள்ளது. நாடுகளனைத்தும் சேர்ந்து ஒரு கூட்டமைப்பை ஏற்படுத்தினாலல்லாமல், பிளவும் பூசலும் இவ்வுலகைவிட்டு மறையா என்பது உறுதி; அமைதி என்பதும் எட்டாத கனியாகிவிடும். ஏனெனில், கூட்டமைப்பு ஏற்படா விடில், தனியாட்களையும் அரசுகளையும் சட்டங்களுக்கடிபணிந்து ஒழுகச் செய்வது கடினம். அதைவிட மலையைக் கல்லி எலியைப் பிடிப்பது எளிதான செயலாகும். தன் தீர்ப்புகளை அமுலாக்கவும், தன் உறுப்பினர்கள் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து செல்லாமலும் பார்த்துக்கொள்வதற்கு இன்றியமையாத அடக்குமுறை அதிகாரம் இணைப்பரசிற்கு இருக்க வேண்டும். எனவே, 'ஐரோப்பியக் கூட்டரசு மூலம் நிரந்தர அமைதியை' நிலைநாட்டுவதற்காக ஐந்து விதிகளைக் கொண்டதோர் உடன்பாட்டை ரூசோ முன் மொழிந்தார். அதன்படி என்றும் நிலைத்து நிற்பதும், எவராலும் மாற்றமுடியாததுமான கூட்டமைப்பு ஒன்று அமைக்கப்படும். அது மத்தியஸ்தம் அல்லது நீதிமன்றத் தீர்ப்பால் (judicial pronouncement) வழக்குகளைத் தீர்க்கும் அதிகாரம் படைத்த ஒரு நிரந்தர காங்கிரஸ் மூலம் செயற்படும். மற்றும், அது தன் உறுப் பினரின் நாட்டு எல்லையையும், நடைமுறையிலிருக்கும் அவற்றின் அரசாங்கங்களையும் பாதுகாக்கும். இவ்வுடன்படிக்கையை முறிக்கும் அரசின்மேல் இதர ஐரோப்பிய அரசுகள் பழிவாங்கு வான் வேண்டித் தடை விதிக்கும்; இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்கும்.

ரூசோ சென்ற பாதையில் சென்றவர் ஜெரிமி பென்தாம் என்பவர். அவருடைய 'அனைத்து நாட்டுச் சட்ட விதிகளைப்' (1786-89) படித்துப்பார்த்தால் புலப்படும். அவர் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தங்கள், பொது உறுதி மொழிகள், படைக்கலக் குறைப்பு, குடியேற்ற ஏகாதி பத்தியத்தைக் கைவிடல் முதலிய நடவடிக்கை களை மேற்கொண்டால் போரை ஒழித்துக்கட்டலாம் என்று வாதித்தார். கீழ்ப்படியாத அரசுகளின் மேல் தன் தீர்ப்புகளைப் புகுத்தும் அதிகாரம் படைத்ததோர் அமைதி மன்றத்தை நிறுவுதற்குகந்த சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும் என்றும், காப்புவரித் தடைகள், கொடைகள் (bounties), குடியேற்ற நாடுகள் ஆகியவை ஒழிக்கப்படவேண்டும் என்றும், மற்றும் இந் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடாமலிருக்க அரசாங்கங்கள் முன்வராத வரை, அமைதி எட்டாக் கனியாகவே இருக்கும் என்றும் அவர் உறுதியளித்தார்.

சர்வதேச அமைப்புகளை நிறுவுவதற்காகக் கற்பனைத் திட்டம் தீட்டியவர்களில் கொனிக்சு பர்க்கைச் சேர்ந்த பிரமச்சாரியும் தத்துவ அறிஞருமான இமானுவல் காண்ட்டும் ஒருவர். இன்றைய மனித இனத்தை எதிர்நோக்கியுள்ள முக்கியச் சிக்கல் சட்டத்திற்கு இணங்க உரிமையை அனுபவிப்பதாகும். அதிகாரத்தையும் சுதந்திரத்தையும் எவ்விதம் ஒத்துப்போகச் செய்வதென்பதே இன்றைய சிக்கல்களில் தலையானது என்று இதை மற்ருெரு விதமாகவும் சொல்லலாம். 1795-ல் வெளிவந்த 'நித்திய அமைதி' என்ற கட்டுரையில் அவர் அரசுகளின் வெளிநாட்டு அலுவல்கள் ஓர் உலகக் கூட்டரசு மூலம் (international federation) ஒழுங்குபடுத்தப்படவேண்டும் என்று வாதிக்கிருர். 'எனவே, ஒவ்வொரு மிகச் சிறிய அரசுகூடத் தன் பாது காப்பிற்கும் உரிமைகட்கும் தன் வலிமையையும், நெறிமுறையை யும் பெரிதும் நம்பியிருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஏனெனில், அவற்றைக் கட்டிக் காப்பாற்ற அரசுகள் கழகத்தின் கூட்டுவலிமை யும், சட்டங்களுக்கு ஏற்ப அமையும் பொது விருப்பத்தின் முடிவு களுமே பெரிதும் பயன்படும்'. எல்லா அரசுகளும் குடியரசு அரசியலமைப்பையே ஏற்கவேண்டுமென்று அவர் வலியுறுத்திஞர். அவர் தீட்டிய திட்டத்தில் உலகக் குடியுரிமை, தேசியச் சுதந்திரம், தலையிடாமை, படைக்கலக் குறைப்பு முதலியவை இடம்பெற்றி ருந்தன.

1800ஆம் ஆண்டிலிருந்து எண்ணற்ற சர்வதேச அமைப்புத் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டுவந்தன. அவற்றின் எண்ணிக்கை நாளும் வளர்ந்துவரும் தேவைக்கேற்ப விஷம்போல் உயர்ந்து கொண்டே செல்கிறது. ஒவ்வொரு பொதுப் போரும் சமாதானத்தை நிரந்தரமாய் நிலவச்செய்யும் திட்டங்களுக்கே அடி கோலியிருக்கிறதென்பதை எவரும் மறுக்கவியலாது. 1815-க்கு முன்னதாக சர்வதேச அமைப்பு, கற்பனையுலகில் சஞ்சரிப்பவரின் காட்சிப் பொருளாக அமைந்ததேயன்றி அரசியலறிஞர்களின் முக்கியக் குறிக்கோளாக விளங்கிற்றென்று கூறுதற்கில்லை. ஐரோப்பிய அரசு முறையில் ஆட்டம் ஏற்பட்ட பின்னரே, கடும் அரசியற் புயலைத் தவிர்க்கவும், மனித இனத்தை வாட்டிவதைக்கும் பசி, பிணி, துயரத்தைப் போக்கும் அருமருந்தாகக் கொள்ளவும் நிரந்தர உலக அமைப்புகளை எழுப்ப அரசியல் மேதைகள் முன் வந்தனர். அப்பொழுதுதான் அனைத்து நாட்டு நிறுவனங்களின் முக்கியத்துவத்தை உணரலாயினர். லெப்சிக், வாட்டர்லூ அமரகத்தில் வெற்றி முழக்கம் செய்தவர்கள் போரில் இழந்ததை மீண்டும் பெறவும், அழியாதிருப்பதைப் பாதுகாக்கவும் முயற்சி செய்தனர். இக் குறிக்கோள்களை எய்தவும், நடைமுறை நிலைமை

யைப் பாதுகாக்கவும், அமைதியை நிலை நாட்டவும், புரட்சியை அடக்கவும் கழகத்தை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று முடிவு செய்தனர். 1815ஆம் ஆண்டில் இருந்த நால்வர் உடன்பாடு (Quadruple Alliance) 1818-ல் ஃபிரான்சு உட்பட ஐவர் உடன்பாடாக மாறிற்று. ஃசார் மன்னரின் பிடிவாதத்தால் 1815 செப்டம்பர் 26ஆம் தேதியன்று ரஷ்ய மன்னர் அலெக்சாண்டர், ஆஸ்திரிய அதிபர் பிரான்ஸிஸ், பிரஷ்ய வேந்தர் பிரடரிக் வில்லியம் ஆகியவர்களுக்குள் புனிதக் கூட்டுறவு (Holy Alliance) ஒன்று ஏற்பட்டது. இப் புதியதொரு பத்திரத்தில் முடியுடை வேந்தர் மூவரும் புனித மூவிறைவர் (Holy Trinity) பேரில் நியாயம், கிறித்துவ அறம் (charity), அமைதி முதலியவற்றையே தங்கள் வழிகாட்டியாகக் கொள்வதென்றும், 'தாங்கள் பிரிக்க முடியாத உண்மையான சகோதர பாசத்தால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றனரென்றும்,' தங்கள் அனைவரையும் ஒரே கிறித்துவ நாட்டின் உறுப்பினர்களென்று கருதுவது என்றும், மற்றும் இப் புனித நெறிகட்குத் தலைசாய்க்கும் மற்ற எல்லா அரசுகளையும் தாங்கள் ஆர்வத்துடனும், அன்புடனும் சேர்த்துக்கொள்வது என்றும் பிரமாணம் செய்தனர்.

அனுபூதிநெறியின் (mysticism) இம் முகப்பிற்குப் பின்னால் மேலைநாட்டு அரசுமுறையின் வரலாற்றில் அனைத்து நாட்டு அமைப்பை ஏற்படுத்தவல்ல முதல் உண்மையான முயற்சியைக் காணலாம். இம் மகத்தான திட்டத்தின் வழிகாட்டியாய் விளங்கிய மெட்டர்னிக் என்பவரின் தலைமையில் அந் நிறுவனம் சிறிது காலம் பணியாற்றியது. அமைதியை நிலைநாட்டவும், புரட்சியை அடக்கும் வழியை வகுக்கவும் குறிப்பிட்ட இடைவெளிகளில் காங்கிரசுகள் கூட்டப்பட்டன. வியன்னு, ஐலா, செப்பாலே முதலிய இடங்களில் கூடிய காங்கிரசுக் கூட்டங்களில் ஐரோப்பிய அரசியல் சிக்கல்கள் வாதிக்கப்பட்டன. தூதரக விதிகள் வரையப்பட்டன. 1820-ல் ஐரோப்பாவில் கூடிய காங்கிரசுக் கூட்டத்தில் கலகங்களை அடக்கி ஒடுக்க நேப்பில்ஸ், ஸ்பெயின் விவகாரங்களில் தலையிட வேண்டுமென்று மெட்டர்னிச் முன்மொழிந்தார். இத்தாலியில் தலையிடவும், நேப்பில்ஸ், பிட்மான்ட்டில் வரம்பில்லா முடியாட்சியை மீண்டும் நிலைநாட்டுவான்வேண்டித் தன் படைகளை அனுப்பவும் 1821-ல் வேபாச் எனுமிடத்தில் வல்லரசுகளால் ஆஸ்திரியாவுக்கு அதிகாரக் கட்டளை (mandate) பிறப்பிக்கப்பட்டது. வெரோனுவில் 1823-ல் ஸ்பெயினில் நடைபெற்ற அரசியலமைப்பு இயக்கத்தை (constitutional movement) ஒழித்துக்கட்ட ஃபிரான்சுக்கு அதிகாரக் கட்டளை இடப்பட்டது. ஆயினும், அவ்வமைப்பிலிருந்து விலகிக் கொண்ட பிரிட்டன்,

அமெரிக்கா ஐக்கிய நாட்டுடன் கைகோத்துக் கொண்டு மேற்கு அர்த்த கோளத்தில் (Western Hemisphere) அவ்வமைப்பு மென் மேலும் நடவடிக்கைகள் எடுப்பதை எதிர்த்து நின்றது. 1830-ல் நடைபெற்ற ஃபிரெஞ்சு பெல்ஜிய, புரட்சிகளின்போதெல்லாம் அவ்வமைப்பு மடிந்துவிட்டது. 1848ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியின் போது அவ்வமைப்பு மறைந்தே போய் விட்டது எனலாம். புனிதக் கூட்டுறவு முறிந்ததும், வல்லரசுகள் ஐரோப்பிய ஒருமைப் பாட்டுத் திட்டத்தைக் (Concert of Europe) கொண்டுவந்தன. ஆனல், அதில் எவ்வித நிறுவனத்திற்கும் இடமில்லை. வேண்டிய பொழுது ஒன்றுடொன்று கூடி ஆலோசனை செய்துகொள்ளும் நோக்கத்துடனே இத் திட்டம் தீட்டப்பட்டது எனலாம். 'கிழக்குப் பிரச்சினைக்குத்' தீர்வுகாணும்முகத்தான் வல்லரசுகள் இத் திட்டத்தை வகுக்க நேரிட்டதென்று கூறினுலும் தவறில்லை. அவ்வாறே அவையனைத்தும் சேர்ந்து பெல்ஜியத்தையும், அதன் நடுநிலையையும், மற்றும் பேரரசுகள் தமக்குள் ஆப்பிரிக்க-ஆசியப் பகுதிகளைப் பிரிவினை செய்து கொள்வதையும் ஏற்றுக்கொண்டன. ஆனல், நாளடைவில் ஒன்றுக்கொன்று முரணுன நலன்களால் வல்லரசுகட்கிடையில் பிளவும் பூசலும் ஏற்படலாயின. நெருக்கடி சந்தர்ப்பங்களில் அதன் உதவி மிகவும் தேவைப்பட்டபோது அது மறைந்துவிட்டது; ஏனெனில், அதற்கு நிலையான உறுப்புகளோ, அன்றி நடைமுறை விதிகளோ கிடையா. மற்றும் ஒவ்வோர் சூழ் நிலையிலும் மற்ற அரசுகளுடன் ஒத்துழைப்பதா இல்லையா என்பதை ஒவ்வோர் அரசும் தன் விருப்பப்படி நிர்ணயித்துக் கொண்டது. 1870-ல் பிராங்கோ-பிரஷ்ய யுத்தத்தைத் தவிர்க்கத் தாம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளனைத்தும் வீணுகப் போகவே, 'ஐரோப்பாவை நான்காணமுடியவில்லை' என்று கூறியவாறு ஆழ்ந்த வருத்தத்துடன் ஆஸ்திரியாவின் கவுன்ட் பூஸ்ட் அப்படியே விதித்துப்போனுராம். தன்னலம், தேசீய நலம் முதலியவற்றிற்கு முதற் சிறப்பிடம் அளித்து, பொது நலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் மாற்ருந்தாய் மனப்போக்குடன் அரசுகள் நடக்கத்தலைப்பட்டதும், ஐரோப்பிய ஒருமைப்பாட்டுத் திட்டமும் தவிடு பொடியானது.

மேலை அரசு முறையின் உறுப்பினர்கள் தங்கள் அரசியல் நலன்களை வளர்ப்பதற்கின்றியமையாத நிரந்தரமான அமைப் பொன்றை நிறுவத் தவறிவிட்டனரென்ருலும், பொருளாதார வளர்ச்சியின் கட்டாயத்தினுல் அவர்கள் கூடி ஒத்துழைக்க வேண்டியதாயிற்று. நாளடைவில் இக் கூட்டமைப்பு நிரந்தர ஆட்சிச் செயலிகளுக்கு அடிகோலின. அவைகள் 'சர்வதேசப் பொதுச் சங்கங்கள்' (International Public Unions) என்று வழங் கப்படுகின்றன. டான்யூப் நதியை நீர்வழிப் போக்குவரத்திற்குப்

பயன்படுத்தும் குறிக்கோளுடன் 1856-ல் பல அரசுகள் சேர்ந்து ஓர் ஐரோப்பியக் குழுவை ஏற்படுத்தின. கீழ் டான்யூபைப் போக்குவரத்திற்கு ஏற்றதாகச் சீர்திருத்தஞ் செய்யவும், வழிச்சுங்கங்களை (tolls) விதிக்கவும், அவற்றை வசூல் செய்யவும், வசூலான தொகையைப் பங்கிடவும், நீர்வழிச் செலவு விதிகளை அமலாக்கவும், பெரிய கப்பல்களை இழுக்கப் பயன்படும் நாவாய்கள், கப்பல் சரக்குகளைக் கரைக்கு எடுத்துச் செல்லும் படகுகள் முதலியவற்றிற்கும் மீகாமனுக்கும் உரிமையாணை (licence) வழங்கவும் அதற்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. கொள்கையளவில் அக் குழு உறுப்பினரின் ஒருமுகமான சம்மதத்தின்பேரிலே செயல்பட்டது. ஆனால், ஆட்சி விஷயங்களில் சாதாரணப் பெரும்பான்மைமூலம் நடவடிக்கை எடுத்தது. இந் நிறுவனம் பின்னர் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கைகளால் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு அநேக குழுக்கள் மற்ற நீர்வழிகளைப் (waterways) பரிபாலித்து வருகின்றன.

அவ்வாறே தந்திப் போக்குவரத்தில் முகிழ்க்கும் எண்ணற்ற சிக்கல்களை அனைத்து நாட்டு அமைப்புகளே தீர்க்கமுடியும். இச் சிக்கல்கள் ஆரம்பத்தில் இரு தரப்பு உடன்படிக்கைகள்மூலம் சமாளிக்கப்பட்டன. பெரும்பாலான ஐரோப்பிய அரசுகள் 1852-ல் ஒரு பல தரப்பு (mutilateral) உடன்பாட்டைச் செய்தன. 1856-ல் பாரிசில் கூடிய உலக மாநாட்டில் கலந்துகொண்ட அரசுகளின் பிரதிநிதிகள் சர்வதேச தந்திச் சங்கம் (International Telegraphic Union) என்று வழங்கும் ஒழுங்குபடுத்தும் நிரந்தரச் செயலி (Regulatory Agency) ஒன்றை ஏற்படுத்தினர். கையெழுத்திட்டவர்கள் இந் நிறுவனம் பின்பற்றி நடக்கவேண்டிய நெறிகளைக்கொண்ட ஓர் உடன்பாட்டையும், அது கையாளவேண்டிய ஆட்சி விதிகளைக் குறிப்பிடும் ஓர் ஆவணத்தையும் வரைந்தனர். தங்களுக்குள் எழும் பொதுச் சிக்கல்களை வாதிக்கவும், வேண்டியபொழுது அவ்வுடன்படிக்கையை ஒருமுக வாக்கெடுப்பு மூலமாகத் திருத்தியமைக்கவும், தூதுவர் மாநாடு ஒன்றைக் கூட்டவும் அவ்வுடன்படிக்கை வழி செய்தது. செய்திகளைச் சேகரித்துப் பிற இடங்களுக்கு அறிவிக்கவும் இவ்வுடன்படிக்கையில் ஷரத்துகளை அமலாக்கவும் பெர்ன் என்னுமிடத்தில் நிரந்தரமான செயலகம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. 1906-ல் கூடிய பெர்லின் மாநாட்டில் பங்கு கொண்ட 29 அரசுகளின் பிரதிநிதிகள் சர்வதேச வானொலி-தந்திச் சங்கத்தை (International Radio Telegraphic Union) நிறுவ உடன்பாடு ஒன்றைச் செய்து முடித்தனர். அதில் இவ்வுடன்பாட்டைச் சரிபார்ப்பதற்கான ஒரு முழுவுரிமை பெற்ற அரசியல் தூதர்களின் மாநாடும் திருத்தங்களைப்

பற்றியதோர் ஆட்சி மாநாடும் இடம் பெற்றன. அதன் மூன்றும் மாநாடு 1927-ல் வாஷிங்டனில் நடைபெற்றது; அதில் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட 79 ஆட்சிப் பிரதிநிதிகள் கலந்துகொண்டனர்; ஒரு புதிய உடன்படிக்கையும், சர்வதேச ஒப்பந்தம்மூலம் வானொலி அலைவீச்சை வெவ்வேறு பணிகளுக்குப் பிரிப்பதற்கும், ஒலிபரப்புப் பற்றிய பல்வேறு சிக்கல்களை ஆராய்வதற்கும் இரு வெவ்வேறு சட்டதிட்டங்களும் (regulations) வரையப்பட்டன.

அனைத்து நாட்டுத் தபால் போக்குவரத்துச் சிக்கல்களே நாளடைவில் உலகப் பொதுச் சங்கங்களில் பேரும் புகழும் பெற்று இலங்கும் சர்வதேச அஞ்சல் சங்கத்தை (International Postal Union) 1874-ல் ஏற்படுத்த அடிகோலின. 1817-ல் ஃபிரான்சும் நெதர்லாந்துமே முதல் இரு தரப்பு அஞ்சல் உடன்பாட்டைச் செய்தன. அநேக உடன்படிக்கைகள் அதன்பின்னர் வரையப் பெற்றன. அவை ஒவ்வொன்றிலும் அஞ்சல் சுமையைப் பிற கட்சியின்மீது புகுத்தவே ஒவ்வோர் அரசும் தலைப்பட்டது. அஞ்சல் வீதங்கள் (rates) அதிக மாகவும் நிலையில்லாமலுமி ருந்தன; (அஞ்சல்) கட்டணங்கள் (charges), வழிகள், எடைகள் (weights), பதிவு (registry) முதலியவை தொடர்பான தேசீயச் சட்டதிட்டங்களில் ஒருமைப்பாட்டைக் காண்பது அரிதாயிருந்தது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு அஞ்சல் துறைத் தலைவர் (Postmaster General) மான்ட் கோமரி பிளேர் 1862ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 2-ல் பரிகார நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வான் வேண்டி பிறநாட்டு அஞ்சல் துறைகட்கு அழைப்பிதழ் விடுத் தார். ‘இந்நாட்டு அஞ்சல் துறையிலும், பிறநாட்டு அஞ்சல் துறைகளிலும் குறிப்பாக, அயல்நாட்டுச் செய்திப் போக்குவரத் தில் வெட்கக்கேடான பல சம்பவங்கள் நிகழ்வதைத் தடுப்பதற்கு அனைத்து நாட்டு ஒற்றுமையும் கூட்டுழைப்பும் இன்றியமை யாதவை’ என்று அவர் எழுதினர். 1863, மே மாதம் பாரிசில் ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. 31 ஒழுங்கு விதிகள் அக் கூட் டத்தில் நிறைவேறின. எனினும், அநேக சிரமங்கள் ஏற்படத் தான் செய்தன. 185 -ல் நிறுவப்பட்ட ஆஸ்திரியா-ஜெர்மன் அஞ்சல் சங்கத்தை ஒத்துழைப்பின் வெற்றிச் சின்னமாகக் கருத லாம். 1868-ல் வட ஜெர்மானிய இணைப்பரசின் அஞ்சல் துறைத் தலைவர் ஹெர் ஸ்டீபன் எல்லா நாகரிக அரசுகளையும் கொண்ட தோர் உலக அஞ்சல் சங்கத்தை நிறுவவேண்டுமென்று முன் மொழிந்தார். அதற்கான உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள் ஃபிராங்கோ-பிரஷ்யப் போரால் ஓரளவு தடைபட்டபோதிலும் ஓரிரு ஆண்டுகள் கழிந்து சுவிஸ் அரசாங்கம் பெர்னில் கூடும் மாநாட்டிற்கு வல்லரசுகள் தங்கள் பிரதிநிதிகளை அனுப்பவேண்டு

மென்று அழைப்பிதழ் விடுத்தது. 1874, செப்டம்பர் திங்கள் 22-ல் அரசுகளின் பிரதிநிதிகள் கூடிப்பேசிப் பல திட்டங்களை வகுத்தனர்; கருத்துரைகள் கூறினர். ஓரிரு வாரங்களில் ஓர் உடன்பாடும் வரையப்பட்டது. அதன்பேரில் பொது அஞ்சல் சங்கம் (உலக அஞ்சல் சங்கம் என்று பின்னர் மாற்றியழைக்கப் பட்டது) நிறுவப்பட்டது.

வெற்றிகரமான இவ்வமைப்பு, பரஸ்பர தபால் பரிமாற்றத் திற்கு அதன் உறுப்பு அரசுகள் அனைத்தும் ஒரே அஞ்சல் இட மாகக் கருதப்பட வேண்டும் என்ற நெறிமுறையில் இயங்கி வரு கின்றது. தொடக்கத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஏற்பாடுகளின் கீழ், முழு உரிமைபெற்ற அரசியல் தூதர்களின் காங்கிரசு ஐந் தாண்டுகட்கொருமுறை கூடியது. அது உடன்பாட்டைத் திருத்தவும் அதிகாரம்பெற்றிருந்தது. மற்றும் தொழில் நுணுக்க மான விவரங்களை ஆராய ஆட்சியாளரின் மாநாட்டிற்கு வழி செய்யப்பட்டிருந்தது. அஞ்சல் விவகாரங்களைப்பற்றிச் செய்தி களைச் சேகரிக்கவும், வெளியிடவும், ஒரு பத்திரிகையை வெளி யிடவும், (அஞ்சல்) கணக்குகளைச் சரிபார்த்து முடிக்க ஒரு சர்வதேசத் தீர்வகமாக (International Clearing House) இயங்கவும் பெர்னில் ஒரு செயலகம் அமைக்கப்பட்டது. நடைமுறையில் மாநாட்டைக் கூட்டும் பழக்கமே மறைந்துவிட்டது. இந் நிறுவனத்தின் காரியங்களனைத்தையும் காங்கிரசும் செயலகமுமே செய்துவந்தன. காங்கிரசுகளில் பெரும்பான்மை வாக்கு மூலமே முடிவுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. உறுப்பினர்கள் கையெழுத்திட மறுப்பதற்கு இடமிருந்தாலும், மறுப்பதால் அல்லது திரும்பப் பெறுவதால் ஏற்படும் தீமைகள் ஒத்துழைப்பின்மையைத் தடைசெய்கிறது. அஞ்சல் நிர்வாகம் (Postal Administration) வழக்கமான அங்கீகாரத்தை எதிர்ப் பார்க்காமலேயே அடிக்கடி பல மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்து, அவற்றின்படி செயல்படுகின்றது. உலக அஞ்சல் சங்கம் உலகம் முழுதும் அஞ்சல் கட்டணத்தை ஒரே மாதிரியாகவும், குறைந்த அளவிலும் வைத்திருப்பதுடன் தேசீய நடவடிக்கையால் செய்து முடிக்க முடியாத செயற்கரிய செயல்களைச் செய்துவருவதும் தெற்றென விளங்கும். ஒருபடித்தான ஒழுங்கு நெறிகளைப் புகுத்த வல்லதும், அவ்வப்போது முகிழ்க்கும் புதுச் சிக்கல்களுக்கு உறுதி யாகத் தீர்வுகாணக்கூடியதுமான ஒரு நிரந்தரச் சர்வதேசச் செயலி யின் மேற்பார்வையின்கீழ் வையத்தின் எண்திசைகட்குமிடையே குறைந்த செலவில் துரிதமான தபால் போக்குவரத்திற்கு வகை செய்யும் பெருமை இதையே சாரும். 1957-ல் ஒட்டோவாவில் (இந் நிறுவனத்தின்) காங்கிரசு கூடியபோது கிழக்கு ஜெர்மனி

யையும் செஞ்சீனுவையும் இச் சங்கத்தின் உறுப்பினர்களாகச் சேர்க்க சோவியத் யூனியன் கொண்டுவந்த தீர்மானத்திற்கெதிராக மற்ற உறுப்பு நாடுகள் வாக்களித்தபோதிலும், இச் சங்கத்தில் மொத்தம் 96 அஞ்சல் ஆட்சிகளின் பிரதிநிதிகள் கலந்துகொண்டனர்.

சுகாதாரம் (health), துப்புரவு (sanitation), வாணிபம், நிதி முதலியவற்றின் சிக்கல்களும், மன்பதைத் தொண்டிற்கின்றியமையாத சீர்த்திருத்தங்களும் உலகச் செய்திப் போக்குவரத்துத் துறையைப்போன்றே பிற துறைகளிலும் முக்கியமான சர்வதேசப் பொதுச் சங்கங்களை நிறுவ அடிகோலியுள்ளன. இவற்றின் எண்ணிக்கை கணக்கிலடங்காமல் இருப்பதால், அவற்றைப்பற்றி இங்குக் குறிப்பிடக்கூட இடமில்லை. 1911-ல் வெளியிடப்பெற்ற 'சர்வதேசப் பொதுச் சங்கங்கள் கையேடு' என்ற தம் நூலில் சுமார் 45 உலக சங்கங்களைப்பற்றி ரெயின்சு என்பவர் விவரித்துச் சொல்கிறார்; அவற்றுள் பாதிக்கு மேலான சங்கங்கட்கு நிரந்தரமான செயலகங்களோ, அன்றிக் குழுக்களோ இருந்தனவாம். எனினும், இச் சொல்லைக் குறிக்கும் நிறுவனங்களை, ஒத்துழைப்பை வளர்ப்பதற்காக அனைத்துநாட்டு அமைப்புகள் ஏற்படுத்தியிருக்கும் நிரந்தர மத்திய உறுப்புகளுடன் (central organs) குழப்பிவிடக்கூடாது. சர்வதேசச் சங்கம் வெளியிட்ட அனைத்து நாட்டு நிறுவனங்களின் கையேடு என்ற ஒரு சிறிய நூல் சர்வதேசச் சங்கத்திற்கும், அதன் துணைச் செயலிகட்கும் (subsidiary agencies) வெளியே செயலாற்றிவந்த கிட்டத்தட்ட இரண்டு டசன் (dozen) அரசுகளின் சங்கங்களைக் குறிப்பிடுகிறது. அவையனைத்தையும் உண்மையான உலகநிறுவனங்கள் என்றே கூறவேண்டும். அவையெல்லாம் 1850-லிருந்தும், ஒன்பது உலக அமைப்புகள் 1914-லிருந்தும் அமைக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஒருசிலவற்றின் பெயர்களிலிருந்தே அவற்றின் பரந்த குறிக்கோள்கள் இனிது புலனுகும். சர்வதேச எடைகள், அளவுகள் செயலகம் (International Bureau of Weights and Measures), சர்வதேச வணிகக் குறிகள், நூல் உரிமைகள், காப்புரிமைகள் செயலகம் (International Bureau of Trademarks, Copyrights, Patents), சுங்க வரி விவரம் வெளியிடும் சர்வதேசச் சங்கம் (International Union for Publication of Customs Tariffs), சர்வதேச வேளாண்மை நிலையம் (International Institute of Agriculture), சர்வதேசச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் (International Red Cross), ஆப்பிரிக்க அடிமை வர்த்தக ஒழிப்புச்சங்கம் (Union for the Suppression of the African Slave Trade), சர்வதேச அபின் குழு (International Opium Commission) முதலியவற்றைச் சான்றுகக்

கூறலாம். 1945-க்குப் பின்னர் நிறுவப்பட்ட அநேக புதிய அமைப்புகளில் பெரும்பாலானவை பழைய செயலிகளைப்போன்றே ஐக்கியநாடுகள் அமைப்புடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஏறத்தாழ நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சர்வதேசப் பொதுச் சங்கங்கள் ஒருபுறம் உலக அமைதியை நிலைநாட்டப் பாடுபடும்பொழுது, மற்றொருபுறம் மனித இனத்திற்குப்பொதுவான ஒவ்வொரு நலத்தின் வளர்ச்சிக்கும் மட்டிலடங்கா சர்வதேசச் தனிச் சங்கங்கள் (Private International Unions) இயங்கிவருகின்றன. அவைகள் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளை இணைக்கும் (co-ordinate) நோக்குடன் 'சர்வதேசச் சங்கங்களின் கூட்டமைப்பு' (Union of International Associations) ஒன்றை அமைத்து, அதன் தலைமையிடத்தை (headquarters) பிரஸ்சல்சில் நிறுவியுள்ளனர். அதன் தலைமைச் செயலாளர் ஆக்கே ஆர்டிங் பிரிட்டன், ஐரோப்பாவிலுள்ள 'பணியாற்றுவாதிகளை'ப் (functionalists) போல் வருங்காலத்தில் உலக அமைதியும் ஒழுங்கும் அரசியல் செயலிகள், தூதுவர்கள், மாநாடுகளையெல்லாம்விட மேற்கண்ட பணியாற்றும் அமைப்புகளையே பெரிதும் சார்ந்திருக்கின்றனவென்று கருதுகிறார்.

ஆயின், வெளிநாட்டு அலுவலகங்கள், தூதரகங்களையெல்லாம் விடச் சர்வதேசச் சங்கங்கள் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளும் தீவிர முயற்சியுமே 'ஓருலகக்' கனவை நனவாக்கும் என்பதும், அரசாங்கங்களின் போக்குகளும் நடத்தையும் சர்வதேசப் பொதுச் சங்கங்களால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டு வருகின்றன வென்பதும் மறுக்கொணு உண்மையாகும். மேலே கண்ட ஒவ்வோர் எடுத்துக்காட்டிலும் அநேகமாய் உறுப்பு அரசுகள் அனைத்தும் ஓர் உடன்பாட்டின்மூலம் ஒரு காலத்தில் 'உள்நாட்டுச்சிக்கல்' என்று கருதப்பட்ட அலுவல்களை இன்று ஓர் அனைத்து நாட்டு நிறுவனத்திடம் ஒப்படைத்து, அவற்றைத் திறம்படச் செய்து முடிப்பதற்கின்றியமையாத தன் இறைமையில் ஒரு பகுதியையும் ஓரளவு அதிகாரத்தையும் அதற்கு அளித்திருத்தல் தெற்றென விளங்கும். அன்றியும், உலக அமைப்பின் வெற்றிக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கும் உறுப்பு அரசுகளின் வளர்ச்சியையும், ஒப்புரவையும், ஒருமுகமான முடிவுகட்கு வரும் பழக்கத்தையும் இச் சர்வதேசச் சங்கங்கள் நடைமுறையில் பெருமளவில் விட்டுவிட்டு, உறுப்பரசுகளின் பெரும்பான்மை வாக்குமூலம் முடிவுகளை மேற்கொள்கின்றன. முன்பொருகால் தன் நாட்டின் கௌரவமும் மதிப்பும் பாதிக்கப்படாத முறையில் தூதர்கள் தமக்குள் வாதித்தும், சண்டையிட்டுக்கொண்டும் வந்த சிக்கல்கள் அனைத்தும் இன்று 'அரசியல்' தரப்பிலிருந்து 'ஆட்சி'த் துறைக்கு

மாற்றப்பட்டிருப்பதை ஊன்றிப் பார்த்து உண்மை அறிக. எனவே, முன்பு அரசியல் சிக்கலாக விளங்கியவை இன்று ஆட்சிச் சிக்கலாகக் கருதப்படுதலின், திறமை, சிக்கனம் அறுதியிட்ட குறிக்கோள்களுக்கேற்பக் கையாளப்படும் வழிமுறைகளைப் பொருந்த அமைத்தல் ஆகியவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு, அவற்றை ஆட்சி வல்லுநர்கள் பொறுப்பில் விடப் பட்டிருத்தல் காண்க. மனித இனத் தேவைகளை நிறைவேற்றற்கு பண்பட்ட சமுதாய நுண்ணறிவு பயன்படுத்தப் பெறுகிறது. ஒவ்வோர் அரசும் சுயநலமே பெரிதென நினைத்து, அதிலே கண்ணுங்கருத்துமாய் இருப்பதற்கு இடமளித்துவந்த குழப்பமான தனியார் சுவாதீன அமைப்புமுறையின் (individualistic system) இடத்தை, இன்று பொதுநலங்கட்கு முதலிடம் அளித்து, நிறுவன அமைப்புத் திட்டத்தின் மூலம் அவற்றைப் பெருக்க அனைவரும் கூடி ஒத்துழைக்கும் அரசு முறை பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டது. நாடுகள் சமுதாயத்தில் அன்று தனியார் உரிமைக் கொள்கை மார்தட்டி நின்றது. இன்று அதே சமுதாயத்தில் மன்பதைத் தொண்டு தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறது! அன்று தனியார் சுவாதீனத்திற்குத் தனிச் சிறப்பளிக்கப்பெற்றது. இன்று சமுதாயப் பொது நலங்களுக்கு முதலிடம் அளிக்கப்படுகிறது! அன்று தனி மனிதன் பசி, பிணி துயரங்களிலில்லாமல் வாழ்ந்தால் போதும் என்ற கருத்து அனைவர் உள்ளத்தும் குடிகொண்டிருந்தது. இன்று மனித இனமே மாண்புற வளர வேண்டும். மனித சமுதாயம் அன்பால் பிணைந்த ஒரே குடும்பமாக வாழ வேண்டும் என்ற நம்பிக்கை மக்கள் மனத்தில் பளிச்சிட்டு மின்னுகிறது!

என்றாலும், உலகச் சிக்கல்கள் அனைத்திற்கும் இவ்வகைக் கூட்டுழைப்பைப் பொருத்தி அமைத்தல் இயலாதென்பது வெள்ளிடைமலை. இன்றைய உலக அமைதியைக் குலைத்து, நாடுகளுக்குள் அச்சத்தையும் பூசல்களையும் உருவாக்கிக்கொண்டுவரும் அதிகாரம். கௌரவம், நிலம், படைக்கலப் பெருக்கம், மற்றும் சந்தைகள் ஆகியவற்றின் சிக்கல்களை இவ் விஷயங்களில் ஒவ்வொரு நாடும் கடந்த காலத்தில் கடைப்பிடித்துவந்த பிடிவாதமான கொள்கையை உறுதியுடன் பின்பற்றி நடக்கும்வரை, இவைகளை அரசியல் துறையிலிருந்து ஆட்சித் துறைக்கு மாற்றவியலாதென்பது உறுதி. இம் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டுமாயின், ஒரு சில நாடுகளிடத்தில்மட்டும் மனமாற்றம் ஏற்பட்டால் போதாது. எல்லா நாடுகளின் மனப்பான்மையும் ஒரே நேரத்தில் சேர்ந்தாற்போல் மாறினால்தான் இதனைச் சாதிக்கமுடியும். இன்றேல் அது கடினமான சிக்கல் என்பது நமக்குத் தெரியும். அதைவிட

மலையைக் கல்வி எலியைப் பிடிப்பது எளிதான செயலாகும். நாட்டுப் பற்றுடையோரும் அரசியல்வாதிகளும் விரும்பாத துறைகளில் சர்வதேசப் பொதுச் சங்கங்கள் வெற்றிகரமாகப் பணியாற்றிவருதல் கண்கூடு. அஞ்சல் பணி, எடைகள், அளவுகள், துப்புரவு, தந்தி முதலியவை தொடர்பான அலுவல் களை அனைத்துலகப் பணியாகக் கருதி, அவற்றை உலக அமைப்பு களின் பரிபாலனத்தில் விட்டுவிடும் மனப்பான்மையை இன்றைய அரசுகளிடம் காண்கிறோம். அதற்காக அவைகள் ஆயத்தமாகவும் இருந்துவருகின்றன. ஆனால், அவைகள் படைக்கலப் பெருக்கம், குடியேற்ற நாடுகள், அல்லது (பொருளாதார) வளர்ச்சி குன்றிய நாடுகளில் உள்ள பொருளாதார வாய்ப்புகள் போன்ற சிக்கல் களுக்குத் தீர்வுகாண இதுவரை ஆயத்தமாகவில்லை; மற்றும் அவைகள் காப்புவரிகள், குடியிறக்கம், பாதுகாப்பு, அல்லது நில உரிமை வாதம் முதலிய சிக்கலான கேள்விகட்குத் தாங்கள் மேற்கொண்டுள்ள முடிவுகளை அனைத்து நாட்டுக் கட்டுப்பாட்டிடம் (International Control) விட்டுவிட மறுத்துவருகின்றன. 'நாட்டு மதிப்பு,' 'இன்றியமையாத நலன்கள்' குறித்து எழும் சிக்கல்களை மத்தியஸ்தத்திற்கோ அல்லது நீதிமன்றத் தீர்ப்பிற்கோ விட அரசு கட்கு மனமில்லை என்பது தெற்றென விளங்கும். அதே சிக்கல் களை சர்வதேச அமைப்புகளின் செயலிகளிடத்திலாவது ஒப் படைக்க அவைகள் முன்வருகின்றனவா என்றால், அதற்கும் அவை அசைந்து கொடுக்க மறுக்கின்றன.

2. ஜெனீவா பரிசோதனை

'உலகில் அமைதியை எவ்வாற்றானும் நிலைநிறுத் தியே தீரவேண்டும் என்ற உண்மையான நாட்டம் உள்ள வல்லரசுகள் ஒன்றுகூடித் தமக்குள் அமைதியை நிலைநாட்டக் கூடியதும், அமைதியைக் குலைக்கும் நாடு களைத் தேவைப்பட்டால் வன்முறையிலிறங்கியாவது அவற்றின் கரவுச் செயல்களைத் தடுத்து நிறுத்த வல்லது மான ஓர் அமைதிச் சங்கத்தை நிறுவிவிடுமாயின், அதுவே அவைகட்குக் கிட்டக் கூடிய மகத்தான வெற்றியாகும். அமைதியை உண்மையாகவே விரும்பு வதுடன், ஆக்கிரமிப்பில் இறங்கும் எண்ணமே இல்லாத அப் பெரிய நாடுகட்கிடையே ஒரு கூட்டு ஏற்படுமாயின், அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்கின்றியமையாத அதிகாரத் தைப் பெற்றுவிடுதல் எளிதாகிவிடும். அவ்வாறெனில், அதனால் முதலில் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைகளுக்குள் திட்டவட்டமான சில நிபந்தனைகளின் பேரில்தான் அமைதியை நிலைநாட்ட இயலும்; ஆயினும், அத்தகைய தொரு கூட்டை ஏற்படுத்தும் ஆட்சியாளர் அல்லது

அரசியல் மேதை உலக வரலாற்றில் தனக்கென்று ஒரு சிறப்பிடத்தை அடைவார். உலகம் உள்ளளவும் மனித இனத்தின் நன்றிக்கு அவர் பாத்திரராவார்.'

—நார்வேயில் ஒசுலோ என்னுமிடத்தில் 1910, மே 5ஆம் தேதியன்று தியேடோர் ரூஸ்வெல்ட் உலக அமைதி என்ற தலைப்பில் நோபல் பரிசுக் குழுவின் முன்னர் ஆற்றிய சொற்பொழிவு.

சர்வதேசச் சங்கம் உட்ரோ வில்சனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பர். முதல் உலகப் போர் தொடங்கிச் சிறிது நாட்கள் ஆகிய பின்னர், உலக சமாதானத்தை நிலைநாட்ட வல்லதோர் சங்கத்தின் சாத்தியக் கூறுகளைப்பற்றி ஆராய்வதில் அமெரிக்கர் காட்டிய ஆர்வம், நடுநிலைமைக் கொள்கையை அமெரிக்க அரசாங்கம் கடைப்பிடித்ததும் பன்மடங்காயிற்று. வில்லியம் ஹோவர்டு டாடைத் தலைவராகப் பெற்ற அநேக கீர்த்தி வாய்ந்த குடியரசுவாதிகளைக் கொண்டதொரு பொதுத் தலைவர்களின் கூட்டத்தினால் 'அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்கான சங்கம்' ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அது 1915 ஜூன் மாதம் பிலடெல்பியாவிலுள்ள சுதந்திர மாளிகையில் ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டி, நான்கு அம்சத் திட்டம் ஒன்றைக் கொண்டுவந்தது. அதற்குத் தக்க விளம்பரமும் (publicity) வரவேற்பும் கிட்டியது. அன்றியும், அது நீதிமன்ற விசாரணைக்கு விடப்படுதற்குத் தகுதி வாய்ந்த உலகத் தகராறுகள் அனைத்தையும் நடுவர் தீர்ப்புக்கு விட்டுவிட வேண்டும் என்றும், மற்ற எல்லா வழக்குகளையும் ஒரு சமரச மன்றத்திடம் ஒப்படைக்கவேண்டுமென்றும், தன் வழக்குகளை அமைதியாகத் தீர்க்காமல் போரில் இறங்கும் அரசுக்கு எதிராய் மற்ற எல்லா அரசுகளும் சேர்ந்து பொருளாதார, இராணுவ வலிமையைப் பிரயோகிக்க வேண்டுமென்றும், சர்வதேசச் சட்டத்தைத் தொகுப்பதற்குப் பருவ காங்கிரசுக் கூட்டங்கட்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றும் அது தன் உறுப்பு நாடுகளைக் கேட்டுக்கொண்டது. 1916, மே மாதம் வாஷிங்டனில் நடந்த மற்றொரு மாநாட்டில் அமெரிக்க ஜனாதிபதி வில்சன் பின்வருமாறு பேசினார்:

'வருங்காலத்தில் எப்படியானாலும் ஆகட்டும்; இப்போது நாங்கள் உலக வாழ்வில் பங்கு கொண்டுள்ளோம். அமைதியை நிலைநாட்ட இன்றுமுதல் புதிய ராஜதந்திரத்தைக் கையாளவேண்டும்...உலக அமைதியைக் குலைத்து வரும் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்தும், மக்கள் நாடுகளின் உரிமைகளை மதியாது நடக்கும் பேதமையிலிருந்தும், தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள இவ்வுலகிற்கு

உரிமையுண்டு. இம்மாதிரி விஷயங்களை மிகவும் ஆழமாக நாம் நம்புகிறோம். எனவே, பல நாடுகளை ஒன்று சேர்த்து இக் குறிக்கோளை நிறைவேற்றும் பொருட்டும், பிற நாடுகளின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து காத்துக்கொள்ளும் பொருட்டும் ஓர் ஐக்கிய ஸ்தாபனம் ஏற்படுத்தப்படுவதாக இருந்தால், அந்த ஸ்தாபனத்தில் ஐக்கிய அமெரிக்காவும் கூட்டுச்சேர விரும்புகிறதென்று நான் சொல்வேனுனல், அது அமெரிக்காவிலுள்ள மக்களனைவருடைய கருத்தையும் விருப்பத்தையுமே பிரதிபலிப்பதாகுமென்பதில் தடையேதுமில்லை.

1917ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 22ஆம் தேதி ஜனாதிபதி வில்சன் 'சமாதானத்தின் பொருட்டு ஓர் உலகக் கூட்டணி' என்ற தலைப்பில் அமெரிக்க செனெட்டில் கீழ்வருமாறு பேசியுள்ளார்:

'இந்தப் பெரும்போரை ஒழிப்பதற்கெனவும், அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்கெனவும் பேசப்படும் ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் சமாதானத்தின் பிறகு வலுவான படைபலமொன்றை நிர்மாணிக்கவேண்டுமென்பதும், இனி இத்தகைய பேராபத்துகளொன்றும் திடீரென்று நிகழ்ந்துவிடாதபடி இப் படைபலத்தைக் காக்கவேண்டியது இன்றியமையாதது என்பதும் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்கின்ற ஒரு செய்தியாகும். மனித இனத்தின் அன்பு பூண்ட ஒவ்வொருவரும், அவ்வுரிமை உண்மை என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்......இம் மகத்தான பணியில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு மக்கள் பங்குகொள்ளாதிருப்பார்கள் என்று என்னுல் நினைத்துப் பார்க்கக்கூட இயலவில்லை. உலகில் நிரந்தர அமைதி நிலவுவதற்கு இழுபறியாகக் கிடக்கும் பிணக்கு, பூசல்கள் ஆகியவைகளையோ, அன்றி இனம், நாட்டுப்பற்று தொடர்பான சிக்கல்கள் ஆகியவைகளையோ அமைதியாகத் தீர்த்துவைப்பது எவ்வாறு இன்றியமையாததோ, அவ்வாறே உள்ளம் சரியான நிலையிலிருப்பதும், நாடுகட்கிடையே சுமுகமான உறவுகள் நிலவுவதும் இன்றியமையாதனவாகும். இச் சீரிய குறிக்கோளைச் செயலாக்குவதற்கு அமைதியை விரும்பும் நாடுகளனைத்தும் ஒரு மனதாகக் குடியரசுத் தலைவர் மன்ரோவின் கொள்கையை உலகக் கொள்கையாகக் கொள்ளவேண்டும். எந்த நாடும் பிற நாட்டின்மீதோ, அன்றிப் பிற நாட்டு மக்களின் மீதோ தன்னுடைய கொள்கையைப் பரப்பக் கூடாது.

ஆனால், ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களும் ஒவ்வொரு சிறிய நாடும் பெரிய வலிமை மிக்க நாடுகளைப் போன்று, துன் புறுத்தலுக்கும் அச்சத்திற்கும் ஆளாகாமல், பயமில்லா மல் தன் சொந்தக் கொள்கையை வகுக்கவும், தான் விரும்பும் முன்னேற்ற வழியைக் கடைப்பிடிக்கவும், சுதந்திரமுடன் திகழவும் வேண்டும் என்பதே அக் கொள்கையாகும்.

எனவே, இனியாவது எல்லா நாடுகளும் அதிகாரப் போட்டியில் ஈடுபடும்படி செய்வதும், சுயநலம் பிடர் பிடித்து உந்திச் சதி வேலைகளிலும், பகைமைச் செயல் களிலும் இறங்கும்படி தூண்டுவதும், மற்றும் பிறர் தலை யீட்டால் தங்களின் அலுவல்கள் கெட்டுப்போகும்படி செய்வதுமான நேச உடன்படிக்கைகளைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்றே நான் முன்மொழிகிறேன். ஆனால், நாடுகளின் ஒருமைப்பாட்டில் (concert of power) மேற் கூறப்பட்ட தீமைகள் ஏற்பட இடமே இல்லை. ஒரே எண்ணத்துடனும், ஒரே குறிக்கோளுடனும் அனைவரும் ஒன்று சேரும்போது, பொதுநலத்திற்காகவே அனைவரும் உழைப்பர் என்பது உறுதி ... பொதுப் பாதுகாப்பின் கீழ் அனைவரும் சுதந்திரமாக வாழ்வர் என்பதும் திண்ணம்.

ஆளப்படுவோரின் சம்மதத்தால் நடைபெறும் அரசாங்கத்தை எங்கும் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுப் பிரதிநிதிகள், சுதந்திர ஆதரவாளரின் மனவுறுதி, திறமையுடன் அடுத்தடுத்து நடைபெற்ற சர்வதேச மாநாட்டில் வலியுறுத்திவந்த கடல் சுதந்திரம் வேண்டுமென்றும், படைக்கலங்களை ஆக்கிரமிப்பு முதலிய வன்முறைச் செயல்களுக்குப் பிரயோகிக்காமல், அமைதி, ஒழுங்கு முதலியவற்றை நிலைநாட்டும் கருவியாகப் பயன்படுத்தவேண்டு மென்றுமே முன்மொழிகின்றேன்.

இவைகளே அமெரிக்க நெறிகளாகும்; அமெரிக்கக் கொள்கைகளாகும். மலை புரண்டு வந்தாலும், மறிகடலே திரண்டு வந்தாலும், யமனே எதிர்த்து வந்தாலும் வேறு கொள்கைகட்கு நாங்கள் ஒருகாலும் தலைசாய்க்கமாட் டோம். அன்றியும், இவைகளே உலகமனைத்துமுள்ள முற் போக்கான ஆண்பெண் இரு பாலரும் ஒவ்வொரு தற்கால

நாடும், ஒவ்வோர் அறிவெழுச்சி பெற்ற சமுதாயமும் பின்பற்றிவரும் கொள்கைகளாகும். இவைகளே மனித சமுதாயத்தின் கொள்கைகளாகவும் திகழ்வதால், இவை களே எங்கும் நிலவவேண்டும்.'

வாஷிங்டன் மாநாடு நடைபெற்றுப் பத்து வாரங்களுக்குள் அமெரிக்கா போரில் இறங்கிற்று; தன்னுடைய போர்ச்செய்தியிலும் வில்சன் அமைதியையே வலியுறுத்திப் பேசினார். உலகிலுள்ள ஜனநாயக நாடுகள் அனைத்தும் ஒத்துழைக்காவிடில், அமைதி எட்டாக் கனியாகவே விளங்குமென்று எடுத்துரைத்தார். அவை களனைத்தும் சேர்த்து அமைப்பது 'ஒரு கௌரவச் சங்கமாகவும், கருத்து ஒற்றுமை உள்ளதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்' என்றார். போரால் அலைப்புற்று, களைப்புற்று, பீதியுற்றிருந்த உலகத்திற்கு அமைதித் தூதர் வில்சனின் கொள்கை உயிரூட்டும் அருமருந் தாகவும், புத்துயிர் அளிக்கும் அமிழ்து விளை தீங்கனியாகவும் தெரிந்தது. சொல்லின் செல்வர் வில்சன் ஒருவரே நேசநாடு களின் குறிக்கோள்களை எளிய இனிய முறையில் எடுத்தியம்பும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். அவர் விடுத்த வேண்டுகோளிற்கு லண்டனும் பெட்ரோகிரேடும் சிறப்பான வரவேற்பளிக்கவே, வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற தன்னுடைய 14 அம்சத் திட்டமொன்றைத் தீட்டி, 1918 ஜனவரி 8ஆம் தேதி வில்சன் வெளியிட்டார். திட்ட வட்டமான ஒப்பந்தங்களின்கீழ்ப் பெரிது சிறிது என்ற பேதமில் லாமல் (உறுப்பு) அரசுகளனைத்திற்கும் அரசியல் சுதந்திரத்தை யும், நாட்டு எல்லை மதிப்பையும், பரஸ்பரப் பாதுகாப்பையும் குறிக்கோளாகக்கொண்ட நாடுகளின் சங்கம் ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதே அதன் இறுதி நெறியாகும்.

தோற்றம் அல்லது பிறப்பு: 1919 ஜனவரித் திங்களின்போதெல் லாம் அமைதியை நிலைநாட்ட வல்லதொரு சங்கத்தை அமைப் பதற்கு எண்ணற்ற திட்டங்கள் கொண்டுவரப்பெற்றன. 1918 மார்ச் மாதம் பிலிமோர் பிரபுவைத் தலைவராகக்கொண்ட ஒரு பிரிட்டிஷ் வெளிநாட்டு அலுவலகத்தின் குழு ஓர் உடன்படிக்கை வரைவை வரைந்து முடித்தது. மூன்று திங்கள் கழிந்து வில்சனின் நம்பகமான ஆலோசகர் கர்னல் ஹவுஸ், வில்சனின் சொந்தக் கருத்துகளை அடிப்படையாக வைத்து மற்றொரு வரைவைத் தயார் செய்தார். வில்சன் 1918 ஜூலை மாதம் தன்னுடைய முதல் வரைவை அச்சடித்தார். டிசம்பரில் தென்னாப்பிரிக்காவைச் சேர்ந்த ஜெனரல் ஸ்மட்ஸ் ஒரு மன்றத்திற்கும் காப்பு முறைக்கும் வித்திடும் திட்டமொன்றை நல்கினார். அதே நேரத்தில் பிலிமோர் பிரபுவின் அறிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ராபர்ட்டு

செசில் பிரபு ஒரு புதிய வரைவைத் தயாரித்தார். வில்சன் 1919 ஜனவரி 10ஆம் தேதி தம் இரண்டாவது வரைவையும், 10 நாட்களுக்குப் பின்னர் அமைதி மாநாட்டில் சமர்ப்பிப்பதற்கு மூன்றாவது வரைவையும் தயாரித்தார். அதற்கிடையில் அம் மாநாட்டில் பங்குகொண்ட பிரிட்டிஷ் தூதுக் குழுவினர் செசில், ஸ்மட்ஸ் வரைவுகளை 1917 ஜனவரி 20ஆம் தேதியன்று ஒன்றாக இணைத்து, அதை அதிகாரபூர்வமான பிரிட்டிஷ் வரைவாகக் கொணர்ந்தார். வில்சனின் மூன்றாவது வரைவும் பிரிட்டிஷ் வரைவும் பல இடங்களில் வேறுபட்டதால், அவை மறு ஆய்வு செய்யப்படுவதற்காகச் செசில் ஹர்ஸ்ட், டேவிட் ஹண்டர் மில்லர் ஆகியோரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து 1919 பிப்ரவரி 3-ல் தயாரித்த ஹர்ஸ்ட் மில்லர் வரைவே அமைதி மாநாட்டின் சர்வதேசச் சங்கக்குழு (League of Nations Commission of the Peace Conference) வாதத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது எனலாம்.

வில்சன் தலைமையில் 19 உறுப்பினர்களைக் கொண்டதொரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. பிப்ரவரி 14ஆம் தேதியன்று உடன்படிக்கையின் வரைவு மாநாட்டின் ஆலோசனைக்காக அளிக்கப்பட்டது. 'உயிருள்ள ஒரு பொருள் தோன்றியிருக்கிறது' என்றார் குடியரசுத் தலைவர் வில்சன்.

> 'அது நெகிழ்ச்சியானதாகவும் (elastic), ஷரத்துகளைப் பொறுத்தவரை பொதுவாகவும் இருந்தாலும், நாம் உறுதி செய்யவேண்டிய ஒரே ஒரு விஷயத்தில்மட்டும் அது திட்டவட்டமாக இருக்கிறது. அதுவே போதும். அது அமைதியைப் பாதுகாக்கும் என்பது உறுதி. ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராய் அமைதியைப் பாதுகாப்பதென்று உறுதி மொழி அளிக்கிறது. இராணுவ நடவடிக்கை இத் திட்டத்தில் பின்னணியில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஆனால், (அமைதியான நடவடிக்கை எல்லாம் தோற்றபின்னரே) வன்முறை கையாளப்படும். ஆதலின், அது பின்னணியிலுள்ளது. இவ்வுலகில் ஆன்மீக சக்தி போதாவிட்டால், உலகில் இராணுவ வலிமை பிரயோகிக்கப்படும். ஆனால், இராணுவ நடவடிக்கை இறுதி நடவடிக்கையாகவே அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில், இது அமைதியை உருவாக்கும் அரசியலமைப்பாகக் கருதப்படுகிறதேயன்றிப் போர்ச் சங்கமாகக்கொள்ளப்படவில்லை...(ஆனால்) அமைதியைமட்டும் பாதுகாக்கும் சங்கமாக இதை அமைக்க உத்தேசமில்லை. அமைதியை

நிலை நாட்டும் சர்வதேச விவகாரங்களில் ஒத்துழைப்பை நல்கக் கூடியதொரு கருவியாகவும் இது பயன்படுத்தப் படும்.'

1919 ஏப்ரல் 28ஆம் தேதி இம் மாநாட்டின் உறுப்பினர் அனைவரும் கலந்துகொண்ட கூட்டத்தில் திருத்திய பத்திரம் ஒருமுகமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஜெர்மன் பிரதிநிதிகளும் 14ஆம் லூயியினுடைய மாபெரும் மாளிகையிலுள்ள கண்ணாடி மண்டபத்தில் வெர்செய்லஸ் உடன்படிக்கையை ஒப்புக்கொள்ளும்படி வற்புறுத்தப்பட்டனர். இவ் வுடன்படிக்கையின் முதல் 26 விதிகளே சர்வதேசச் சங்க ஒப்பந்தமாக விளங்குகின்றன. அவ்வாறே இவ் வொப்பந்தம் செப்டம்பர் 10, 1919ஆம் ஆண்டு ஆஸ்திரியாவுடன் செய்யப்பட்ட புனித ஜெர்மனியின் உடன்படிக்கையுடனும், நவம்பர் 27, 1919ஆம் ஆண்டு புல்கேரியாவுடன் செய்யப்பட்ட நியூவெல்லி உடன்படிக்கையுடனும், ஜூன் 4, 1920-ல் ஹங்கேரியுடன் செய்யப்பட்ட டிரையானன் உடன்படிக்கையுடனும், மற்றும் ஆகஸ்டு 10, 1920-ல் துருக்கியுடன் செய்யப்பட்ட சீவ்ரஸ் உடன்படிக்கையுடனும் இணைக்கப்பட்டது. இறுதியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் உடன்படிக்கையைத் துருக்கி தேசீயவாதிகள் ரத்துசெய்துவிட்டனர். வேறு நான்கு உடன்படிக்கைகள் அங்கீகரிக்கப்பெற்றன. இவ்விதமாகச் சர்வதேசச் சங்கம் அனைத்துலக அடிவானத்தில் விடிவெள்ளியாக ஜனவரி 10, 1920-ல் இவ் அவனியில் வந்துதித்தது.

உடலமைப்பு (Anatomy): முதலாவதாக, இச் சங்கம் அமைதி உடன்படிக்கைகள், துணை ஒப்பந்தங்கள் (supplementary agreements) ஆகியவற்றின் சில ஏற்பாடுகளைச் செயலாக்கும் செயலியாக விளங்கிற்று. சான்றாக, தேசீயச் சிறுபான்மையினரைப் பாதுகாத்தல், சுதந்திர நகரான டான்சிக்கை மேற்பார்வை செய்தல், சார் பள்ளத்தாக்கை ஆட்சி புரிதல், காப்பு முறையைச் செயல்படுத்தல் போன்ற பணிகளைப் புரிந்துவந்தது. இரண்டாவதாக, சுகாதாரம், சமூக நலன்கள், நிதிகள், இடப்பெயர்வு, போக்குவரத்து முதலியவற்றின் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்கு இன்றியமையாத அனைத்துலக ஒத்துழைப்பை வளர்க்கும் சிறந்த சாதனமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இந் நிலையில் அது சர்வதேசப் பொதுச் சங்கங்களின் அலுவல்களை ஒருமுகப்படுத்தி இணைத்தது. மூன்றாவதாக, போரைத் தடுக்கும் செயலியாகவும், வழக்குகளை அமைதியாகத் தீர்க்கும் சாதனமாகவும் இச் சங்கம் விளங்கிற்று. அமைதியைக் குலைக்கும் நடவடிக்கைகட்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கு அதிகாரமும் தகுதியும் பெற்றிருந்தது. அதன் உறுப்பினர்க்

கிடையில் ஏற்பட்ட தகராறுகளனைத்தும் இச் சங்கத்தின் ஒப்பந்தத்தின் ஏற்பாட்டிற்கிணங்க மத்தியஸ்தம் அல்லது தீர்ப்பு அல்லது சமரசத்திற்கு விடப்பட்டன.

வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையில் இணைக்கப்பட்ட சங்கத்தில் ஒப்பந்தம் மொத்தச் சேர்ப்பில் (annexure) குறிப்பிடப்பட்டிருந்த 32 அரசுகளில் 31 அரசுகளால் கையெழுத்திடப்பெற்றது. புனித ஜெர்மனியின் உடன்பாட்டில் கையெழுத்திட்டு சீனவும் அதன் உறுப்பினராக ஆயிற்று. கையொப்பமிட்ட 32 அரசுகளில் 3 அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டன. அவை யூக்கேடர், ஹெஜாஸ், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள். 1920 ஏப்ரல் மாதம் இச் சங்கத்தில் மொத்தம் 42 அரசுகள் ஆதி உறுப்பினர்களாய் (original members) விளங்கின. அதன் பின்னர், 21 இதர அரசுகள் உறுப்பினர்களாயின. உலகத்திலிருந்த அரசுகளில் ஆறே ஆறுமட்டும்—சவூதி அரேபியா, ஏமன், ஓமன், நேபாளம், மஞ்சுகோ, மற்றும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு முதலியவை இதன் உறுப்பினராகவில்லை.

இச் சங்கத்தின் முக்கிய உறுப்புகளாகிய பொதுச் சபை (Assembly), மன்றம் (Council), மற்றும் செயலாண்மைத்துறை ஆகியவற்றின்மூலம் அதன் அமைப்பை எளிதில் புரிந்துகொள்ளலாம். ஒவ்வோர் உறுப்பு நாட்டுக்கும் பொதுச் சபையில் இடங் கொடுக்கப்பட்டது. இந் நாடுகள் மூன்று பிரதிநிதிகளைப் பொதுச் சபைக்கு அனுப்பியபோதிலும் அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரே ஒரு வாக்கு அளிக்கும் உரிமைதான் அளிக்கப்பட்டது. இச் சபை ஓர் ஆலோசனைக் குழுவாயும் பணியாற்றி வந்தது. அது ஒவ்வோர் ஆண்டும் செப்டம்பர்த் திங்களில் ஜெனீவாவில் கூடியது. சிறப்புக் கூட்டங்களும் (special sessions) கூட்டப்பட்டன. சபையின் அமைப்பு ஒரு சட்டசபையை ஒத்திருந்தது. பாராளுமன்ற நடைமுறையின் வழக்கமான நெறிகளையே அது கையாண்டு வந்தது. கமிட்டிகள் அல்லது குழுக்கள்மூலமே அது செயல்பட்டது. அதனிடம் மொத்தம் ஆறு நிலைக்கமிட்டிகள் (standing committees) பணியாற்றி வந்தன. அவையாவன: (1) அரசியலமைப்பு, சட்டம்; (2) தொழில்; (3) தொழில்நுணுக்க அமைப்புகள் (technical organizations); (4) படைக்கலப் பெருக்கக் குறைப்பு; (5) வரவுசெலவுத் திட்டம்; (6) சமுதாய மன்பதை, மற்றும் அரசியல்பற்றிய கமிட்டி. மேலும் அது அவசியமேற்பட்டபோது குறிப்பிட்ட விவகாரங்களைக் கவனிப்பதற்குத் தனிக் கமிட்டிகளை (special committees) நியமிக்கும் அதிகாரத்தையும் பெற்றிருந்தது. ஒப்பந்தத்தின் 3ஆம் விதிப்படி மேற்படி சங்கத்தின் அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட எந்தச் சிக்கலையும்

அல்லது உலக அமைதியைக் குலைக்கும் எந்த நடவடிக்கையை யும், ஆராய சங்கத்தின் சபைக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டி ருந்தது. நடைமுறையில் அதன் அதிகாரங்களை மூன்று வகை களாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன: தேர்தல் அதிகாரம், அரசியல் நிர்ணய (constituent) அதிகாரம், ஆலோசனை கூறும் (deliberative) அதிகாரம்

சர்வதேசச் சங்கத்தின் சபை தேவைப்பட்டபோது மூன்றில் இரண்டு பகுதி வாக்குமூலம் புதிய உறுப்பினர்களைத் தேர்ந் தெடுத்தது. பெரும்பான்மை வாக்குமூலம் சங்கத்தின் மன்றத்தி லுள்ள நிரந்தரமற்ற ஒன்பதின்மரில் மூவரை ஆண்டுதோறும் அது தேர்ந்தெடுத்தது. மற்றும் அது சங்கத்தின் மன்றத்துடன் சேர்ந்து 15 ஆண்டுகட்கொருமுறை பெரும்பான்மை வாக்குமூலம் உலக நீதிமன்றத்திற்கு 15 நீதிபதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தது. மேலும், தலைமைச் செயலாளர் பதவிக்கு மன்றம் குறிப்பிட்ட ஆளைப் பெரும்பான்மை வாக்குமூலம் அங்கீகரித்தது. ஓர் அரசிய லமைப்புச் சபை (Constituent Assembly) என்ற முறையில், அது பெரும்பான்மை வாக்குமூலம் சங்கத்தின் ஒப்பந்தத்தைத் திருத்தி யமைத்தது; ஆனால், திருத்தங்கள் மன்றத்தினால் ஒருமுகமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும்; மற்றும், உறுப்பு அரசுகளின் அங்கீகாரத்தையும் அவை பெறவேண்டும் என்று கூறியது. ஆலோசனைச் செயலி என்ற முறையில் அச் சபை அனைத்துநாட்டு முக்கியத்துவம் பெற்ற பொதுவான அரசியல், பொருளாதார, தொழில்நுணுக்கச் சிக்கல்களைச் சீர்தூக்கிப்பார்த்து அவற்றிற்குத் தக்க தீர்வுகள் கொண்டு வந்தது. 19ஆம் விதியின்கீழ் அமலாக் கப்படாத உடன்படிக்கைகளை மறு ஆய்வு செய்யும்படி அது அறிவுரை கூறும் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தது. (இவ்வதி காரத்தை ஒரு முறைகூட அது பயன்படுத்தவில்லை.) மன்றம் தொழில் நுணுக்க அமைப்புகளின் வேலையை மேற்பார்வை செய்தது. அது சர்வதேசச் சங்கத்தின் வழக்கமாகக் கிட்டத்தட்ட மொத்தம் 60,00,000 டாலர்கள் வரும் வருடாந்திர வரவுசெலவுத் திட்டத்தைத் தயாரித்தது. இச் செலவை அச் சபை சங்கத்தின் உறுப்பினர்களுக்குள் மொத்தம் 923 பகுதிகளைக் கொண்டதோர் அளவின்படி (scale), (1937-39) பகிர்ந்தளித்தது (apportionment). அதன்படி பிரிட்டன் 108 பகுதிகள் கட்டியது; சோவியத் கூட்டமைப்பு 94, ஃபிரான்சு 80, இத்தாலி 60, இந்தியா 49, சீனு 42, ஸ்பெயின் 40 பகுதிகளும், சிறிய உறுப்பரசுகள்—அல்பேனியா, ஹெய்டி, லைபீரியா, லக்சம்பர்க் முதலியவை ஒரு பகுதி வரையும் கட்டி வந்தன.

சங்கத்தின் மன்றம் 11 உறுப்பினர்களைக் கொண்டதொரு சிறிய உறுப்பாகவே விளங்கிற்று. அதன் நிரந்தர இடங்களை வல்லரசுகள் பிடித்துக்கொண்டன. தற்காலிக இடங்களை மற்ற உறுப்பு அரசுகள் தமக்குள் சுழற்சி முறைமூலம் பெற்றன. தொடக்கத்தில் ஐந்து நிரந்தர இடங்களை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, பிரிட்டன், ஃபிரான்சு, இத்தாலி, மற்றும் ஜப்பான் முதலிய வல்லரசுகள் வகிக்கவேண்டுமென்றும், 4 தற்காலிக இடங்களும் 1920-ல் பெல்ஜியம், பிரேசில், ஸ்பெயின், கிரீஸ் ஆகிய நாடுகளுக்கு அளிக்கப்படவேண்டுமென்றும், அவைகளுக்குப் பின்னர் பதவி வகிக்கும் நாடுகளை சபை தீர்மானிக்குமென்றும் முடிவு செய்யப் பட்டது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு அதன் கடமையினின்று வழுவவே மன்றத்தின் உறுப்பினர்களின் வல்லரசுகள், சிறிய அரசு களின் சதவீதம் 4: 4 ஆக ஆகியது. 1922-ல் 2 தற்காலிக இடங்கள் சேர்க்கப்பட்டன. அத்துடன் மன்றத்தின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 10 ஆக உயர்ந்தது. 1926-ல் சங்கத்தின் உறுப் பினராக ஜெர்மனி அனுமதிக்கப்பட்டவுடன் மன்றத்தில் நெருக்கடி ஏற்படலாயிற்று. தற்காலிக இடங்கள் 6-லிருந்து 9ஆக உயர்த் தப்பட்டு அந் நெருக்கடி ஒருவிதமாகச் சமாளிக்கப்பட்டது. அவற்றுள் மூன்று இடங்கள் மூவாண்டுப் பணிக்காலத்திற்கு ஆண்டுதோறும் சங்கத்தின் சபையால் நிரப்பப்பட்டது. 1933-ல் 10ஆவது தற்காலிக இடம் மூன்றுண்டிற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டுப் போர்த்துகலிற்கு (1933-36) அளிக்கப்பட்டது. 1936-ல் அடுத்த மூன்று ஆண்டுகட்கு இரண்டு அதிகப்படியான தற்காலிக இடங்கள் ஏற்படுத்தப்பெற்று லாட்வியாவிற்கும், சீனுவிற்கும் (1936-39) கொடுக்கப்பட்டன. எனவே, 1939-ல் பிரிட்டன், ஃபிரான்சு, ரஷ்யா முதலிய நாடுகள் வகித்து வந்த 3 நிரந்தர இடங் களும் 11 தற்காலிக இடங்களும் மன்றத்தில் இருந்தன.

அம் மன்றம் ஆண்டிற்கு நான்கு முறைகள் கூடியது. தேவைப்பட்டபோது அடிக்கடியும் கூடியிருக்கிறது. சபையைப் போல் அதுவும் 'சங்கத்தின் அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட எந்தச் சிக்கலையும் அல்லது உலக அமைதியைக் குலைக்கும் எந்த நடவடிக்கையைப் பற்றியும் ஆராய' (4ஆம் விதி) அதிகாரம் பெற்றிருந்தது. அதன் அதிகாரங்களை உடன்படிக்கைமூலம் விவரிக்க முடிந்தது. சிறுபான்மையினர் உடன்படிக்கைகள் (minorities treaties) அவற்றின் கட்டுப்பாடுகள் செயல்படுவதை மேற்பார்வை செய்வதற்குத் தனி அதிகாரங்களை மன்றத்திற்கு வழங்கின (conferred). அவ்வாறே 1923ஆம் ஆண்டு லாசேன் உடன்படிக்கையும் மோசல் வழக்கிற்குத் தீர்வுகாணும் அதிகாரத்தை மன்றத்திற்கு அளித்தது. நடைமுறையில் பார்க்கப்

போனுல் வழக்குகளைத் தீர்த்துவைப்பதே மன்றத்தின் முக்கியப் பணியாக இருந்திருக்கிறது. அப் பணியை சபையுடன் சேர்ந்து செய்தாலும் பின்னையதன் தலையீடு மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. மேலும், டான்சிக், சார் பள்ளத்தாக்கு, காப்பு முறை போன்ற விவகாரங்களைப் பொறுத்தமட்டில் அம் மன்றத்திற்கு செயல் நிர்வாக மேற்பார்வைக் கடமைகளும் இருந்தன. அன்றியும் ஒப் பந்தத்தின் 10-16ஆவது வரையுள்ள விதிகளின்கீழ், ஒப்பந்தத்தை மீறும் அரசுக்கு எதிராகச் சங்கத்தின் தடைகளைக் கையாளும் அதிகாரம் மன்றத்திற்கு இருந்தது. அதுபோல் மன்றம் சபையின் பரிந்துரைகளை நடை முறைக்குக் கொண்டுவந்தது. படைக்கலக் குறைப்பிற்கான திட்டங்களை வகுத்தது; தலைமைச் செயலாளரின் பெயரைக் குறிப்பிட்டது; செயலாண்மைத் துறையின் கீழிடங் கட்கு அவர் செய்யும் நியமனங்களை உறுதிப்படுத்தியது. சங்கத்தின் இதர அலுவல்களை மன்றமும் சபையும் சேர்ந்து (concurrently) செய்துவந்தன.

செயலாண்மைத் துறை ஜெனீவாவில் உறையும் சுமார் 609 அலுவல் நிபுணர்களையும், கீழ்த்தர அதிகாரிகளையும் கொண்ட தொரு சர்வதேச சிவில் பணியகமாக விளங்கியது. அதற்கும் சங்கத்திற்குமிடையே இருந்த தொடர்பு சர்வதேசப் பொதுச் சங்கங் களுக்கும் அவற்றின் செயலகங்களுக்குமிடையே ஏற்படும் தொடர்பை ஒத்திருந்தது எனலாம். செயலாண்மைத் துறையின் தலைவராய் தலைமைச் செயலாளர் விளங்கினுர். அவர் சபையின் இசைவுடன் மன்றத்தினுல் நியமிக்கப்பட்டார். 1920-லிருந்து 1933 வரை இப் பதவியை வகித்து வந்த பிரிட்டனைச் சேர்ந்த சர் எரிக் டிரம்மண்டு என்பவரே செயலாண்மைத் துறையை அமைப் பதற்கும், அதன் நிறுவன அமைப்பிற்கும் அஸ்திவாரமாய் இருந்தவர். அவருடைய வழித்தோன்றலாக ஃபிரான்சு தேசத்தைச் சேர்ந்த எம். சோசப் அவினுல் இப் பதவியிலிருந்தார். அவருக்கு நேர் கீழே இரு துணைத் தலைமைச் செயலாளர்களும் இரண்டு அடுத்த செயலாளர்களும் பணியாற்றிவந்தனர். இவ்வுயர்ந்த பதவிகளில் ஒவ்வொன்றையும் இச் சங்கத்திலுள்ள வல்லரசுகளில் ஒன்றைச் சேர்ந்தவரே வகித்துவந்தார். செயலாண் மைத் துறை பல பிரிவுகளைப் பெற்றிருந்தது. அவை ஒவ்வொன்றுக் கும் தலைவராய் ஓர் இயக்குநர் பணியாற்றினுர். செயலாண்மைத் துறையின் அலுவலாளர்கள் சிவில் அலுவலர் தேர்வுகள் மூலம் (civil service examinations) சேர்க்கப்படவில்லை. மாருக அவர்கள் தொழில் தகுதி (professional competence) அடிப்படையில் சங்கத் தின் உறுப்பு அரசுகட்குத் தகுந்த பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கும் வகையில் தலைமைச் செயலாளரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

பதவியை ஏற்றவுடன் அவர்கள் அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளாய் எவ்வகையிலும் திகழவில்லை. மாறுக அவர்கள் செயலாண்மைத் துறைக்கே பொறுப்பாளியாக விளங்கினர். அவர்களின் விசுவாச மும் அதனிடமே இருப்பதாகத் தெரிவித்தனர். சங்கத்தின் முன்னிலைக்கு வந்த குழப்பமான சிக்கல்கள் அனைத்தையும் பற்றித் தகவல்கள் சேகரித்து அவற்றை வெளியிடுதல், நிகழ்ச்சிநிரலைத் தயாரித்தல், சொற்பொழிவுகளை பிரெஞ்சு, ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தல் (இரண்டும் ஆட்சி மொழிகள்), நிகழ்ச்சிப் பதிவுகளை (minutes) தயாரித்து அதிகாரபூர்வமான பத்திரிகைகளில் வெளி யிடல் போன்ற மன்றம் முதலியவற்றின் செயலாண்மைத் துறைப் பணிகளைச் செய்வதும் அவர்களுடைய கடமைகளாகவிருந்தன.

சங்கத்தைச் சுற்றிலும் பற்பல தொழில் நுணுக்கச் செயலிகள், குழுக்கள், ஆலோசனைக் கமிட்டிகள் பணிபுரிந்துவந்தன. அவற் றுள் இரண்டு-படைக்கலப் பெருக்கம்பற்றிய நிரந்தர ஆலோசனைக் குழுவும் (Permanent Advisory Commission on Armaments), காப்பு முறைக் குழுவும்—ஒப்பந்தத்தாலே (9ஆம் விதியும் 22ஆவது விதியும்) ஏற்படுத்தப்பட்டன. மற்றவைகள் சங்கத்தின் அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட சிக்கல்கள்குறித்துச் செய்திகளைச் சேகரித்து, அவற்றைப்பற்றி அறிவுரைகள் கூறுவதற்கென்று மன்றத்தினுல் அமைக்கப்பட்டன. இந் நிறுவனங்கள் அவற்றிற்கொத்த செய லாண்மைத் துறையின் பிரிவுகளுடன் சேர்ந்து ஒத்துழைத்தன. அவற்றுள் முக்கியமானவை நான்கு. அவையாவன: சர்வதேசப் பொருளாதார நிதி நிறுவனம் (International Economic and Financial Organisation), சர்வதேசப் போக்குவரத்து நிறுவனம் (International Organisation for Communication), சர்வதேச உடல்நல நிறுவனம் (International Health Organisation), மற்றும் சர்வதேச அறிவு ஒத்துழைப்பு நிறுவனம் (International Intellectual Co-operation Organisation).

சர்வதேச உடல்நல அமைப்பு சங்கத்தினின்று விலகியிருந்த போதிலும் அது சங்கத்தின் ஒரு பிரிவேயாகும். மற்றும் அதன் தலைமையிடம் முன்னர் ஜெனீவாவில் இருந்தது. அதன் அரசிய லமைப்பு வெர்செய்லஸ் உடன்படிக்கையின் 13ஆம் பிரிவில் காணப்படுகிறது. அதன் அமைப்பில் மூன்று பகுதிகள் இருக் கின்றன. பொது மாநாட்டிற்கு ஒவ்வோர் அரசும் நான்கு பிரதி நிதிகளை அனுப்பிவைத்தது. [இருவர் பங்கு கொள்ளும் அரசாங் கங்கட்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளிப்பர். ஒருவர் அரசாங்கங்களால் தத்தம் நாடுகளிலுள்ள அதிகப் பிரதிநிதித்துவம் உள்ள வேலை யளிப்போர் நிறுவனத்தின் (Employees' Organisation) சார்பாகப்

பேசுவதற்கு நியமிக்கப்பட்டவர், ஒருவர் அதிகப் பிரதிநிதித்துவம் உள்ள வேலையாளர் நிறுவனத்தின் (Workers' Organisation) சார்பாகப் பேச நியமிக்கப்பட்டவர்.] பொது மாநாடு ஆண்டுதோறும் கூடுகிறது. டெலிகேட்டுகள் தனியாக (individually) வாக்களிக்கின்றனர். மூன்றில் இரண்டு பகுதி வாக்குமூலம் தொழிலாளர் சட்டத்தைப் (Labour Legislation) பற்றிப் பரிந்துரைகள் செய்கின்றனர் அல்லது உடன்பாட்டு வரைவுகளின் (draft conventions) பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு வருகின்றனர். ஆட்சிக் குழு (Governing Body) மூன்று திங்களுக்கு ஒரு முறை கூடுகிறது. மூன்றுண்டுப் பணிக்காலத்திற்கு ஒரு முறை நியமிக்கப்படும் 32 உறுப்பினர்களில் 16 பேர் உறுப்பினர் அரசுகளால் நியமிக்கப்படுகின்றனர், அவர்களில் எண்மர் தொழில் முன்னேற்றம் அடைந்த அரசுகளின் பிரதிநிதிகளாவர். எஞ்சியுள்ளவர் மாநாட்டில் கலந்துகொள்ளும் பிரதிநிதிகளினின்று தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். 16 பேர்களில் பாதி வேலையளிப்போர் பிரதிநிதிகளாலும், பாதி வேலையாட்கள் பிரதிநிதிகளாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அனுப்பப்படுகின்றனர். ஆட்சிக் குழுவே மாநாடுகளின் நிகழ்ச்சிநிரலைத் தயாரிக்கிறது; சர்வதேசத் தொழிலாளர் அலுவலகத்தின் (International Labour Office) இயக்குநரை நியமிக்கிறது; மற்றும் அதன் வேலையை மேற்பார்வை செய்கிறது. சர்வதேசத் தொழிலாளர் அலுவலகத்தின் 350 வல்லுநர்களை இயக்குநரே நியமிக்கிறார். அவ்வலுவலகமே இந் நிறுவனத்தின் செயலாண்மைத் துறையாகப் பணியாற்றி வருகிறது. அது தொழிலாளர் சட்டத்தைப்பற்றிய தகவல்களைத் தயாரித்து வெளியிடுகிறது. மாநாடுகளின் நிகழ்ச்சிநிரலை ஆட்சிக்குழு தயார்செய்யும்போது அதற்குத் துணைபுரிகிறது. அந்த அலுவலகம் அமைக்கப்பட்ட நாள் முதல் 1932 ஏப்ரல் மாதம் தம் இன்னுயிர் நீங்கும்வரை எம். ஆல்பர்ட் தாம்சே அதன் இயக்குநராகப் பணியாற்றிவந்தார். அவருடைய பின்தோன்றல் ஹெரால்டு பட்லருக்குப் பின்னர் அடுத்தடுத்து ஜான் ஜி. வினன்ட்டும், எட்வர்டு ஜே. பீளனும் இப் பதவிக்கு வந்தனர். சர்வதேச உடல்நல அமைப்பின் செலவுகள் சங்கத்தின் வரவு செலவுத் திட்டத்திலிருந்தே செய்யப்பட்டது. தற்போது அது ஐக்கிய நாடுகள் சபையுடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. டேவிட் ஏ. மோர்சு அதன் இயக்குநராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

உலக முழுதும் ஒரேபடித்தான தொழிலாளர் சட்டத்தை இயற்றுவதே சர்வதேசத் தொழிலாளர் அமைப்பின் முக்கியக் குறிக்கோளாகும். தேசீய அரசாங்கங்கள் கூலியாட்களின் (wage earners) பாதுகாப்பிற்குத் தக்க சட்டங்களை (adequate legislation)

இயற்ற முன்வருவதில்லை. ஏனெனில், அவ்விதப் பாதுகாப்பு அளிக்கும்அரசுகளுக்கும், சட்டத் தீமைகளின்றி வேலையளிப்போர்க்குத் (employers) தொழிலாளர்களைச் சுரண்ட சுதந்திரமளிக்கும் அரசுகளுக்கும் உலகச் சந்தையில் போட்டி ஏற்படும்போது முன்னைய அரசுகளுக்குப் பாதகமான விளைவுகள் ஏற்படுமென்ற கருத்து நிலவுகிறது. இச் சிக்கலை அனைத்து நாட்டு நடவடிக்கை மூலமாகத்தான் தீர்க்க முடியும். ஆனால், இன்றளவும் வரையப் பட்டிருக்கும் 103 சர்வதேசத் தொழிலாளர் உடன்படிக்கைகளில் ஒன்றுகூட அதன் எல்லா உறுப்பினர்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப் படவில்லை. இதுவரை பல்கேரியா 62, ஃபிரான்சு 52, பிரிட்டன் 49, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் 6 உடன்படிக்கைகளையே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன. மற்றும் சில உறுப்பினர்கள் ஓர் உடன்படிக்கையைக்கூட ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவ்வித உடன்படிக்கைகளை அமலாக்குவதற்காக வகைசெய்யப்பட்டிருக்கும் முறைகள் மூர்க்கச் செயல்களைத் தடுக்கவில்லை. தொழிலாளர் சட்டத்தைப்பற்றி வாதிப்பதற்குத் தக்க அனைத்துலக அரங்கை இந்நிறுவனம் ஏற்படுத்தியுள்ளது. தொழிலாளர் சட்டத்தின் சர்வதேசத் தரங்களை வகுக்க அது அடிகோலுகிறது. தொழிலாளர் புள்ளியியல் (statistics) விவரங்களைத் தயாரித்து வெளியிடப் பெரிதும் பயன்படுகிறது; உறுப்பு அரசுகளில், அரசாங்கங்கள், வேலையளிப்போர் சங்கங்கள், மற்றும் தொழிலாளர் சங்கங்கள் (labour unions) ஆகியவற்றின் போக்குகளையும் கொள்கைகளையும் உருவாக்குகின்றது.

நோயும் சிகிச்சையும் : சர்வதேசச் சங்கமும், அதனுடன் தொடர்புடைய செயலிகளும் மனித சகோதரத்துவத்தின் இருப்பிடமாய் விளங்கின என்று சொல்வதற்கில்லை. உலகின் எண்திசையிலும் வாழ்ந்த பெரும்பாலான மக்களின் அன்பையும் விசுவாசத்தையும் அது பெறவில்லை. உலக அரசாங்கம் என்ற மரம் முளைத்துத் தளிர் விட்டு வளரும் கட்டத்தில் அதன் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கௌரவமும் அதிகாரமும் அதனிடத்தில் அமையவில்லை. இறைமை அரசாங்கங்களுக்குள் ஒத்துழைப்பை ஏற்படுத்தும் ஒரு முறையாகவே அச் சங்கம் விளங்கிற்று. உறுப்பு அரசாங்கங்களின் மக்களும் குடிகளும் தத்தம் தேசீய நலன்களிலே கண்ணுங் கருத்துமாய் இருந்தனரேயன்றிப் பொதுநலப்பற்று அவர்களிடத்தில் இம்மியும் இல்லை. சில அரசுகளில் அவர்களின் மண்ணாசை தலைவிரித்தாடியது. சிலவற்றில் அவர்கள் அச்சத்தாலும் பீதியாலும் அடங்கி முடங்கிக் கிடந்தனர். சிலவற்றில் அவர்கள் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டனர். அவைகளெல்லாம் கூடிப் பொதுநலனுக்காகப் பாடுபட்டன என்ற

உண்மையை அச்சங்கத்தின் வரலாற்று ஏடுகளில் காண்பதரிது. இவ்வாருக ஜெனீவாவின் லெமன் ஏரிக்கரையோரமாக உள்ள ஏரியானு பூங்காவில் இருந்த இச் சங்கத்தின் வெண் அரண்மனை இறுதியில் கல்லறையாக மாறிற்று.

இச் சங்கத்தின் மரணத்திற்குக் காரணமாக அமைந்த நோயின் வெளிப்படையான அறிகுறிகளை விவரித்தல் எளிது. சங்கத்தினின்று விலகிக்கொண்ட நாடுகளின் எண்ணிக்கையே அவை கடுமையான வியாதிக்குப் பலியாகிவிட்டதென்பதைத் தெளிவாக உணர்த்திற்று. சங்கத்திலிருந்து இராஜிநாமா செய்ய 3 ஆண்டு முன்னறிவிப்பு (notice) கொடுத்த முதல் நாடு காண்டா ரீகாவாகும் (ஜனவரி 1, 1925). அடுத்து ஜெர்மனியும் (அக்டோபர் 14, 1933), பராகுவேயும் (பிப்ரவரி 23, 1935) அவ்வழிச் சென்றன. அதன் பின்னர் சங்க உறுப்பினர் ஒருவரை மற்ருெருவர் அழிக்கவும், கௌதமாலா (மே 15, 1936), ஹாண்டுராசு (ஜூன் 20, 1936), நிகராகுவா (ஜூன் 26, 1936), எல் சாவேடர் (ஆகஸ்டு 10, 1937), இத்தாலி (டிசம்பர் 11, 1937), சில்லி (மே 13, 1938), வெனிசூலா (ஜூலை 12, 1939), பெரு (ஏப்ரல் 8, 1939), ஆல்பானியா (ஏப்ரல் 13, 1938), ஸ்பெயின் (மே 8, 1938), மற்றும் ருமேனியா (ஜூலை 10, 1940) ஆகிய நாடுகள் சங்கத்தினின்று விலகிவிட்டன.

ஒரு சமயம் 62 ஆக இருந்த சங்க உறுப்பினரின் எண்ணிக்கை 1938ஆம் ஆண்டு இறுதியில் 49 ஆகக் குறைந்துவிட்டது. இரண்டு உறுப்பு நாடுகள்—எத்தியோப்பியாவும் ஆஸ்திரியாவும் முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டன. செக்கோஸ்லேவேக்கியா அரை குறையாக அழிக்கப்பட்டது. 1939-40-ல் எஞ்சியிருந்த உறுப்பு நாடுகளில் பெரும்பாலானவை ஆக்கிரமிப்பாளரால் அலைக் கழிக்கப்பட்டு இறுதியில் அழிக்கப்பட்டன. சோவியத் கூட்டமைப்பு சங்கத்தினின்று 'வெளியே தள்ளப்பட்டது'. இறுதியில் ஒரே ஒரு வல்லரசு பிரிட்டனும், 31 பாதுகாப்பற்ற சிறிய அரசுகளும் மட்டுமே சங்கத்தில் எஞ்சியிருந்தன. 1940 மே 16 அன்று செயலாண்மைத் துறையின் பெரும்பாலான வேலையாட்களை எம். அவினுல் வேலைநீக்கம் செய்தார். எஞ்சியிருந்தோரை ஜூன் 25-ல் நீக்கிவிட்டார். அவரும் இராஜிநாமா செய்தார். ஒருசில 'அரசியல் கலப்பற்ற' (non-political) அதிகாரிகள் முன்பு ஒரு கால் உட்ரோ வில்சன் தலைமை தாங்கிய பிரின்ஸ்டன் சர்வகலா சாலையில் புகலிடம் தேடினர். சர்வதேசத் தொழிலாளர் நிறுவனத்தில் எஞ்சியவர் டோரென்டோவிற்கு ஓடினர். உலக நீதி மன்றத்தின் நீதிபதிகள் சிதறுண்டு போயினர். 1940ஆம் ஆண்டு இறுதியிலெல்லாம் சர்வதேசச் சங்கமே வெறும் ஞாபகார்த்தமாக

மாறிற்று. அஞ் ஞாபகார்த்தமும் கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் பரிதியைக் கண்ட பனிபோலாயிற்று.

சங்கத்தின் மரணம் உலக இறப்பில் ஒரு பகுதி என்பது வெள்ளிடை மலை. எனினும், அத் துன்பியலின் பெரும்பாலான காட்சிகள் ஜெனீவாவிலே காட்டப்பட்டன. ஆக்கிரமிப்பாளரை அடக்கி அவர்களின் ஆணவத்தை ஒடுக்கத் தொடக்கத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் அனைத்தும் நம்பிக்கைக்கு இடமளிக்கவில்லை. இத்தாலி குண்டுகளைச் சரமாரியாகப் பொழிந்து 1923-ல் கார்பியூவைக் கைப்பற்றியபோது கிரீஸ் சங்கத்திடம் முறையிட்டது. அதற்குப் போர் செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கமே இத்தாலிக்கு இல்லை என்றும், அதனால் ஒப்பந்தத்தின் 16ஆவது விதியை இங்கு அமலாக்க முடியாதென்றும் இத்தாலியப் பிரதிநிதி சலாந்திரா மறுமொழி கூறினர். மன்றமும் இத்தாலிக்குச் சாதகமாகத் தூதுவர் மாநாட்டின் மூலம் இத் தகராறைத் தீர்த்து வைக்க அனுமதித்தது. சிறிய அரசுகளைப் பொறுத்தவரை சங்கத்தின் வல்லரசுகள் உறுதியான வெற்றிகரமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டன. ஆனல், ஒரு வல்லரசால் இழைக்கப்பட்ட ஆக்கிரமிப்பை எதிர்க்கும் முதற் சோதனையில், சங்கத்தின் உறுப்பினர்களிடம் சட்டத்தை மீறிப்போகும் நாட்டைத் தடுத்து, அதன் ஆக்கிரமிப்புக்கு இரையான தேசத்தைப் பாதுகாக்கும் விழைவையோ, அன்றித் திறமையையோ காண்பது அரிதாயிற்று.

1931 செப்டம்பர் 18ஆம் தேதி மத்திய மஞ்சூரியாவை ஜப்பான் கைப்பற்றியதும், படிப்படியாக ஒப்பந்தத்தின் 10, 11, 15, 16ஆம் விதிகளைச் சுட்டிக்காட்டி சீனு சங்கத்தின் உதவியை நாடியது. அப்பொழுது பிரிட்டிஷ் வெளிநாட்டு அமைச்சராக இருந்த சர் ஜான் சைமன் ஜப்பானுக்கு எதிராக எடுக்கப்படும் எந்த உறுதியான நடவடிக்கையையும் குலைக்க உறுதி பூண்டார். அவர் எண்ணமும் நிறைவேறியது. 1931 செப்டம்பர் 21ஆம் தேதியன்று வழக்குடையோர் இருவரும் அவர்கள் படைகளைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று மன்றம் கொண்டு வந்த தீர்மானம் டோக்கியோ செவியில் விழவில்லை. சண்டை தொடர்ந்து நடைபெறவே அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு முதல் தடவையாகவும் இறுதியாகவும் அதன் பிரதிநிதியை (பிரென்டிஸ் பி.கில்பர்ட்) மன்றத்துடன் சேர்ந்து பாரிசு ஒப்பந்தத்தைச் சுட்டிக் காட்டி அதன்படி பிணக்குடைய கட்சிகளை நடத்தும்படி வலியுறுத்துமாறு அவருக்கு அதிகாரம் அளித்தது. ஜப்பான் தன் படைகளை நவம்பர் 16 ஆம் தேதிக்குள் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று அக்டோபர் 24ஆம் தேதியன்று மன்றம் வேண்டு

கோள் விடுத்தது. இவற்றுக்கெல்லாம் அசைந்து கொடுக்காத ஜப்பான் தொடர்ந்து தன் ஆக்கிரமிப்பை நடத்தியது. இத் தேதியின்பேர்தெல்லாம் வடமஞ்சூரியாவைக் கைப்பற்றும் நோக்கத்துடன் இராணுவ நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்தது. நிலைமையை நன்கு ஆராய்ந்து தக்க நடவடிக்கை எடுப்பதற்குப்

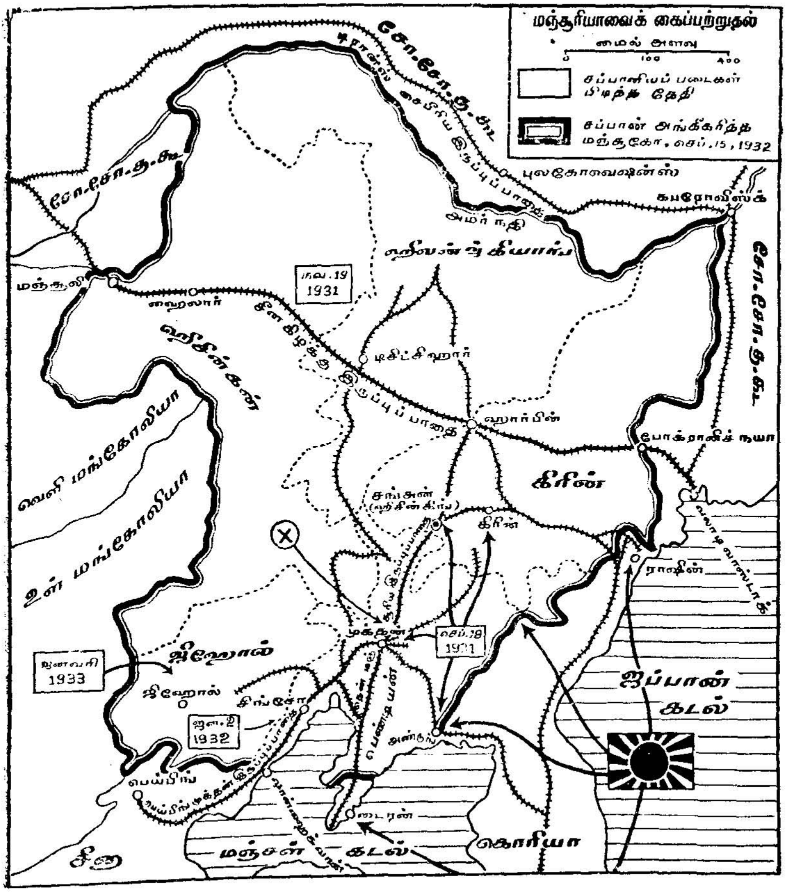

பரிந்துரைக்க ஐவரைக் கொண்டதொரு குழுவை மன்றம் நியமித்தது. லிட்டன் பிரபு அதன் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். ஜப்பான் ஷாங்காயைத் தாக்கியதும் சீனு சபையிடம் முறையிட்டது. அதன் பேரில் சபை ஜப்பானியப் படைகள் ஷாங்காயை விட்டும் வெளியேறவேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை (மார்ச் 4, 1932) கொண்டு வந்தது. ஸ்டிம்சன் கோட்பாட்டை மீண்டும் வலியுறுத்தி மற்ருெரு தீர்மானத்தையும் (மார்ச்சு 11) நிறைவேற்றியது. மே

5ஆம் தேதி தற்காலப் போர் நிறுத்த உடன்பாட்டின்கீழ் ஷாங்காயை விட்டும் ஜப்பானியப் படைகள் வெளியேறின. ஆனால், ஜப்பான் தொடர்ந்து மஞ்சூரியாவைத் தன் கைவசம் வைத்திருந்தது. தற்போது அது 'மஞ்சூகோ' என்று மாற்றியழைக்கப்படுகிறது. சாவகாசமாகத் தூரக்கிழக்கிற்குச் சென்றலிட்டன் குழு 1932 அக்டோபர் 3ஆம் தேதியன்று 1,00,000 வார்த்தைகளைக்கொண்டதொரு அறிக்கையைக் காலந்தாழ்த்தி வெளியிட்டது. அதில் பிணக்குடைய கட்சிகளுக்கிடையே தக்கதோர் இணக்கம் ஏற்படப் பரிந்துரைத்தது. 1933 பிப்ரவரி 24ஆம் தேதி இப் பரிந்துரைகளை ஏற்றுக்கொண்டு ஜப்பானை வன்மையாகக் கண்டித்து மன்றம் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. அப் பரிந்துரைகளையும் சபையின் தீர்மானத்தையும் டோக்கியோ மறுத்துவிட்டு ஜெனீவாவிலிருந்து வெளியேறியது. சங்கத்தின் இதர வல்லரசுகள் மஞ்சூகோவை ஏற்றுக்கொள்ளாமலிருப்பதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

ஏகாதிபத்திய வெறிபிடித்து அலைந்துவந்த இத்தாலியரும் ஜெர்மானியரும் இந் நிகழ்ச்சிகளின் படிப்பினையை விரைவில் உய்த்துணரலாயினர். சர்வதேசச் சங்கத்தின் படைக் குறைப்பு மாநாடு முறிந்ததால் ஏற்பட்ட நிலைமை, ஐரோப்பாவில் மேலை வல்லரசுகளின் (எனவே சங்கத்தின்) முதுகெலும்பு முறிந்ததை முதன் முதலில் உலகிற்குப் படம்பிடித்துக் காட்டிற்று. பெர்லின், வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கையின் இராணுவ ஏற்பாடுகளைத் தள்ளுபடி செய்துவிட்டு, 1935 மார்ச் 16-ல் கட்டாயப் படை திரட்டுவதில் தீவிரமாய் முயலவும், லண்டனும் பாரிசும் நீளமான, ஆனால், முற்றிலும் தீங்கற்ற சங்கத்தின் தீர்மானத்தில் (ஏப்ரல் 17, 1935) புகலிடம் தேடுவதில் மனநிறைவெய்தின. 1936 மார்ச் 7ஆம் தேதி ஜெர்மனி லொகிகார்னோ உடன்பாட்டைத் தள்ளுபடி செய்துவிட்டு ரைன்லாந்தில் படைக்கலங்களைக் கொண்டுவந்து குவிக்கவே, மேலை வல்லரசுகள் அதனுடன் மோத விழையாமல் சங்கத்தின் மன்றத்தின் மற்றொரு தீர்மானத்தை (மார்ச் 19, 1936) நிறைவேற்றின. லண்டனும் பாரிசும் சங்கத்திற்கு வெளியே செயல்படவே, அல்லது செயல்படாமலிருக்கவே விழைந்ததால் ஜெர்மனி மறு படைக்கலப் பெருக்கத்திலும் (re-armament), ஆக்கிரமிப்பிலும் ஈடுபட முற்பட்டது. அதனால் ஜெனீவாவில் எவ்வித எதிரொலியும் ஏற்படவில்லை.

நெருக்கடி : பாசிஸ்டுத் திட்டங்கள் சங்கத்தின் வல்லரசுகளைக் கடுஞ்சோதனைக்கு இலக்காக்கின. ஆக்கிரமிப்பாளருக்கு எதிராக உறுதியற்ற சில தடைகள் விதிக்கப்பட்டிருந்ததும்

வல்லரசுகளின் தலையீடு இன்றியமையாததாகிவிட்டது. ஆனால், அந்தச் சூழ்நிலை உருவாக்கியது மாயை என்பதை வல்லரசுகள் உணராது ஃபிரான்சு, பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகளின் பொறுப்பான தலைவர்கள் பாசிஸத்திற்கெதிராய்க் கடுமையாக எதிர்ப்பதில்லை என்ற முடிவிற்கு வந்தனர். தாங்கள் முசோலினியின் ஆப்பிரிக்கக் கனவிற்கு மனப்பூர்வமான ஆதரவு அளித்ததால், ஜெர்மனிக்கு எதிராய் இத்தாலியைத் தங்கள் நேச நாடாய்ச் செய்துவிடலா மென்று மனக்கோட்டை கட்டினர். காலம் கடந்த பின்னரே அவர்கள் கையாண்ட தந்திரம் அவர்களை நட்டாற்றில் கொண்டு தள்ளிவிட்டதென்பது வெளிப்படையாயிற்று. இத்தாலி மேலை வல்லரசுகட்கெதிராய் ரெய்ச்சைத் தன் நட்பு நாடாக்கிக் கொண்டது. ஏனெனில், தற்கால சீசர்கள் அவர்களின் முன்னோர் களைப் போன்றே வலிமையை மதிக்கின்றனர். நலிவை—வலியின் மையை வெறுத்துத் தள்ளுகின்றனர். பிரிட்டிஷ் வாக்காளர் தொகுதியோ சங்கத்தை உறுதியாக ஆதரிக்க வேண்டுமென்றும், ஆக்கிரமிப்பாளர்க்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றும் ஒரு பிடிக்கு நின்றது. அவ் விருப்பத்தை 1934-35-ல் சர்வதேசச் சங்கக் கூட்டமைப்பு (League of Nations Union) நடத்திய 'தேசீய அமைதி வாக்கெடுப்பில்' ஒருமனதாகத் தெரிவித்தது 'எங்கள் சொல்லே எங்கள் பிணைப்பு!' என்ற சுலோகத்தின் அடிப்படையில் தேர்தலுக்கு நின்ற ஸ்டான்லி பால்டுவினும், அவருடைய டோரிக் கட்சி ஆதரவாளரும் இறுதியில் வெற்றி பெற்றனர். 1935 நவம்பர் 14-ல் நடந்த வாக்கெடுப்பில் (polling) பிரிட்டிஷ் மக்கள் சபையின் 615 இடங்களில் 431 இடங்களை அரசாங்கம் பெற்று வெற்றியடைந்தது. தேர்தல் முடிந்ததும் 'காரியம் ஆகும்வரை காலைப்பிடி' என்ற கொள்கையைக் கடைப் பிடிக்க முற்பட்டது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம். இறுதியில் சொன்ன சொல்லை மறந்துவிட்டு அது எத்தியோப்பியாவையும், சங்கத்தின் ஒப்பந்தத்தையும் காட்டிக் கொடுக்கலாயிற்று.

இத் துயர நிகழ்ச்சிகளின் தொடரில் கலந்துகொண்ட சங்கத் தின் கீழ்த்தர உறுப்பினர்களின் நிலைமை, செம்மறி ஆட்டின் தோலைப் போர்த்திய ஓனாயால் ஏமாற்றப்பட்ட செம்மறியாட்டு மந்தையின் கதை போலாயிற்று. ஃபிரெஞ்சு வெளிநாட்டமைச்சர் பியரிலாவால் எவ்வாற்றனும் இத்தாலியின் 'நட்புறவை'ப் பெறுத் துடி துடித்தார். மன்னர் மன்னன், இறைவனால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவன், ஜுதேயக் கூட்டத்தின் வெற்றிச் சிங்கம் என்று அழைக் கப்பட்ட எத்தியோப்பியப் பேரரசர், ஹெயிலிசாலசி படையெடுப் பிற்கு அஞ்சி 1935 ஜனவரி 3ஆம் தேதி ஒப்பந்தத்தின் 11ஆவது விதியைச் சுட்டிக்காட்டி சங்கத்தின் உதவியை நாடினார். ஆனால்,

முசோலினியை லாவால் சந்தித்துப் பல உடன்படிக்கைகள் செய்துகொண்டார். 1935 வசந்தத்திலும் கோடையிலும் இத்தாலியப் படைகள், வானூர்திகள், கனரக வாகனங்கள், நச்சு வாயுக்கள் முதலியவை சூயஸ் கால்வாய்மூலம் கொண்டுவந்து குவிக்கப்பட்டன. அவை போர் மேகங்கள் கவிந்து வருவதைப் படம்பிடித்துக் காட்டின. லாவாலும் சர் சாமுவேல் ஹோரும் எத்தியோப்பியாவின் முயற்சியின்பேரில் இப் பூசலைத் தீர்க்கச் சங்கம் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுப்பதைத் தடை செய்தனர்.

ஆகஸ்டு 15ஆம் தேதி லண்டனில் நடைபெற்ற வல்லரசுகள் மாநாட்டில் லாவாலும் ஈடனும் 'எல்லைகளைச் சரிக்கட்டுதல்,' எத்தியோப்பியாவிற்குக் 'கூட்டுதவி அளித்தல்,' 'இத்தாலியின் முக்கிய நலன்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல்' முதலிய அம்சங்கள் அடங்கியதொரு திட்டத்தை பாரன் அலோசியிடம் அளித்தனர். முசோலினி அதை ஏற்க மறுத்தார். 1935 செப்டம்பர் 18ஆம் தேதி ஐவர் சங்கக் குழு 'எத்தியோப்பியாவிற்கு அனைத்து நாட்டு உதவி அளிக்கவேண்டுமென்று' சிபாரிசு செய்தது. அதை வேறொரு விதமாகச் சொல்லவேண்டுமானால், அது இத்தாலிய ஆதிக்கத்திற்குப் பரிந்துரைத்தது. அவ்வாறு கூறியும் முசோலினி இணங்கினாரில்லை. 'எத்தியோப்பியா முழுவதையும் நீங்கள் ஒரு வெள்ளித் தட்டில் வைத்துத் தந்தாலும் நான் அதை ஏற்கமாட்டேன்; அதை வன்முறையால் கைப்பற்றத் தீர்மானித்துள்ளேன்' என்றார் முசோலினி. ஹோரும் லாவாலும் செயல் வீரன் முசோலினி சொன்னதைச் செய்தே முடிப்பவன் என்ற அச்சத்தில் சங்கத்தின் தடைகளை அவர் மேல் விதிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற முடிவிற்கு வந்தனர். சங்கத்தின் ஒப்பந்தத்தை அமலாக்கினாலொழியத் தங்களைப் பாதுகாக்க வியலாதென ஒரே நம்பிக்கை கொண்டிருந்த வாக்காளர்களும் (voters), கட்சி அரசியலின் சூழ்ச்சிகளை அறியாத மக்களும் தங்கள் ஒப்பந்தத்தில் காணப்படும் தடைகளை அமலாக்காவிடில் தங்களைப் பதவியிலிருந்து நிச்சயம் விலக்கிவிடுவர் என்று அச்சமடைந்தனர். 1935 செப்டம்பர் 10ஆம் தேதி ஹோரும் லாவாலும் 'இராணுவத் தடைகள்,' 'கடல் மறியல்,' மற்றும் 'சூயஸ் கால்வாயை மூடிவிடல்', சுருங்கச் சொல்லின் போருக்கு அடிகோலும் எல்லா நடவடிக்கைகளையும் கைவிடவேண்டுமென்று ஓர் இரகசிய உடன்பாட்டிற்கு வந்தனர். மறுநாள் ஹோர் தம் அரசாங்கம் ஒப்பந்தம் முழுவதையும் கூடிப்பாதுகாக்கவும், ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் கடுமையாக எதிர்ப்பதற்கும் உறுதி பூண்டுள்ளது என்று ஜெனீவாவில் வெளிப்படையாகத் தெரிவித்தார். 'ஃபிரான்சு ஒப்பந்தத்திடம் விசுவாசமுடனே

இருக்கிறது' என்று லாவால் பல்லவி பாடினர். ஆனால், இருவரும் திரைக்குப் பின்னால் முசோலினிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தவண்ணமிருந்தனர்.

1935 அக்டோபர் முதல் தேதி எத்தியோப்பியாமீது படையெடுக்கச் சொல்லி முசோலினியின் கட்டளை பிறந்தது. எத்தியோப்பியாவின் சார்பில் எம். டெக்லா ஹவாரியாதி ஒப்பந்தத்தின் 16ஆம் விதியின்கீழ் சங்கத்தின் உதவியை நாடினர். 'சர்வதேசச் சங்க' ஒப்பந்தத்தின் 12ஆம் விதிக்கு முரணாக இத்தாலிய அரசாங்கம் அதன் ஒப்பந்தங்களையும் புறக்கணித்துவிட்டுப் போரில் இறங்கிவிட்டது என்று மன்றம் அக்டோபர் 7ஆம் தேதி முடிவு கட்டியது. அக்டோபர் 9ஆம் தேதி நடைபெற்ற பேரவையின் கூட்டத்தில் இத்தாலி, ஆல்பானியா, ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரி ஆகிய நாடுகளைத் தவிர மற்ற எல்லா உறுப்பு நாடுகளும் மன்றத்தின் முடிவுகளை ஒப்புக்கொண்ட பின்னர் ஆக்கிரமிப்பாளர்மீது தடைகளைப் பிறப்பிக்க வாக்களித்தன.

சங்கம் விதித்த தடைகளும் பலனளிக்கவில்லை. மாறாக பிரிட்டிஷ் பேரரசையும் உலகையும் வெற்றிகரமாய் அவமதிப்பது போல் பாசாங்கு செய்துகொண்டே முசோலினி புகழற்ற போருக்குப் புகழ் மாலை சூட்டினர். அக்டோபர் 10ஆம் தேதி சங்கத்தின் பேரவையிலிருந்து 51 அரசாங்கங்கள் மன்றத்தின் முடிவை உறுதி செய்துவிட்டு '16ஆவது விதியின்கீழ் நடவடிக்கைகளை இணைக்கும் ஐம்பதின்மரைக் கொண்ட ஒரு கமிட்டியை' (Committee of Fifty for Co-ordination of Measures) ஏற்படுத்தின. இத்தாலியும் அதன் துணை நாடுகளும், ஆஸ்திரியாவும், ஹங்கேரியும் மட்டுமே இதற்கு எதிராக வாக்களித்தன. சுவிட்ஸர்லாந்து, சில்லி, உருகுவே, வெனிசூலா ஆகிய நான்கு நாடுகள்மட்டுமே இத் தடைகளை ஒப்புக்கொள்வதற்குச் சில நிபந்தனைகளை விதித்தன. அக்டோபர் 11ஆம் தேதி இணைப்புக் கமிட்டியால் ஏற்படுத்தப்பட்ட 18 உறுப்பினர்களைக் கொண்டதொரு கமிட்டி 5 திட்டங்களை வரைந்தது. அதன் முதல் திட்டத்தில் எத்தியோப்பியாவிற்கெதிராய்ச் செய்யப்பட்ட படைகலத் தடையாணையை நீக்கும்படியும், அதே தடையாணையை இத்தாலிக்கு எதிராய்த்தொடர்ந்து பிரயோகிக்க வேண்டுமென்றும் வரையப்பட்டிருந்தது. அக்டோபர் 14-ல் இத்தாலிக்கு இனிமேல் கடன்கள், வங்கிச் செலவாணிகள் (bank credits) கொடுக்கக்கூடாதென்று கமிட்டி வாக்களித்தது. அக்டோபர் 19-ல் எஞ்சிய மூன்று திட்டங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. இத்தாலியின் இறக்குமதி ஏற்றுமதிகளனைத்தையும் தடைசெய்யவேண்டுமென்றும், தடைகள்

மூலம் நட்டம் ஏற்பட்ட உறுப்பினர்க்குச் சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்யவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டது. இவ் வேண்டுகோளைச் சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் ஒருமனதாக ஏற்றுக்கொண்டனர். அநேக உறுப்பினர்கள் கடன் கொடுப்பதை நிறுத்தினர். படைக்கலத் தடையாணையை உடனடியாகப் பிறப்பித்தனர். 1935 நவம்பர் 18ஆம் தேதி இத்தாலி 'பொருளாதார முற்றுகை'யின்கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டது.

ஆனால், எத்தியோப்பியாவின் மூன்றில் இரண்டு பகுதியை ஆக்கிரமிப்பாளரின் கட்டுப்பாட்டிற்கு விட்டுவிட இயைந்து ஹோரும் லாவாலும் ஓர் 'அமைதித் திட்டம்' தீட்டியிருந்தமை டிசம்பர் 8ஆம் தேதி அம்பலமாயிற்று. டிசம்பர் 13ஆம் தேதிவரை, அதாவது எத்தியோப்பியா தனக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று சங்கத்திடம் முறையிட்டுச் சரியாக ஓராண்டு வரும்வரை பிரிட்டிஷ், ஃபிரெஞ்சு வெளிநாட்டமைச்சர்கள் தங்கள் திட்டங்களை மன்றத்திற்குத் தெரியப்படுத்தாது இருந்துவிட்டனர். ரோமும் அடிஸ் அபாபாவும் அவைகளின் முறையீடுகளைச் சொல்லும்வரை மன்றம் அதன் கருத்தை வெளியிடலாகாது என்று லாவால் மன்றத்திற்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். இந் நடவடிக்கைகளைச் சிறிதும் சட்டை செய்யாது இத்தாலி நடந்துகொள்ளவே, இத் திட்டம் தவிடுபொடியானது. பிரிட்டிஷ் மக்களின் செந்நீர் கொதித்தது: அரசர்கள் வீராவேசத்தில் ஹோரைப் பதவியிலிருந்து நீக்கினர். ஆனால், டிசம்பர் 19-ல் அறிவுரை கூறியதற்காக பிரிட்டிஷ், ஃபிரெஞ்சு அரசாங்கங்களுக்கு மன்றம் நன்றி தெரிவித்தது. நிலைமை முழுவதையும் ஆராயுமாறு பதின்மூவர் அடங்கியதொரு கமிட்டியைக் கேட்டுக்கொண்டது.

செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் பகுதிகளைச் சின்னாபின்னமாக்கியமைக்குப் பாரபட்சமற்ற விசாரணை நடத்தவேண்டுமென்றும், எத்தியோப்பியாவிற்குப் பொருளுதவி செய்யவேண்டுமென்றும் எத்தியோப்பியா கொண்டுவந்த திட்டத்தை ஜனவரி மாதம் மன்றம் ஏற்க மறுத்துவிட்டது. ஜனவரி 23ஆம் தேதி பதின்மூவர் கமிட்டி ஒருமுகமான அறிக்கையொன்றைத் தயாரித்தது. விசாரணையையும் பொருளுதவியையும் மறுத்துவிட்டு மன்றம் அவ் வறிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டது.

ஏப்ரல் மாதத்தின்போது அது ஆலோசனை செய்தது, வாதித்தது, ஒத்தி வைத்தது, தாமதம் செய்தது, 'கவனமுடன் காத்திருந்தது' ஏப்ரல் மாதம் 20ஆம் தேதி மன்றம் கூடியது. வாதத்திற்குப்

பின்னர் சமரசம் தோல்வியடைந்தமைக்கு வருத்தம் தெரிவித்து, போரிடும் இரு சாராரும் வாயு உடன்படிக்கைக்குக் (gas convention) கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டுமென்று ஞாபகமூட்டியது.

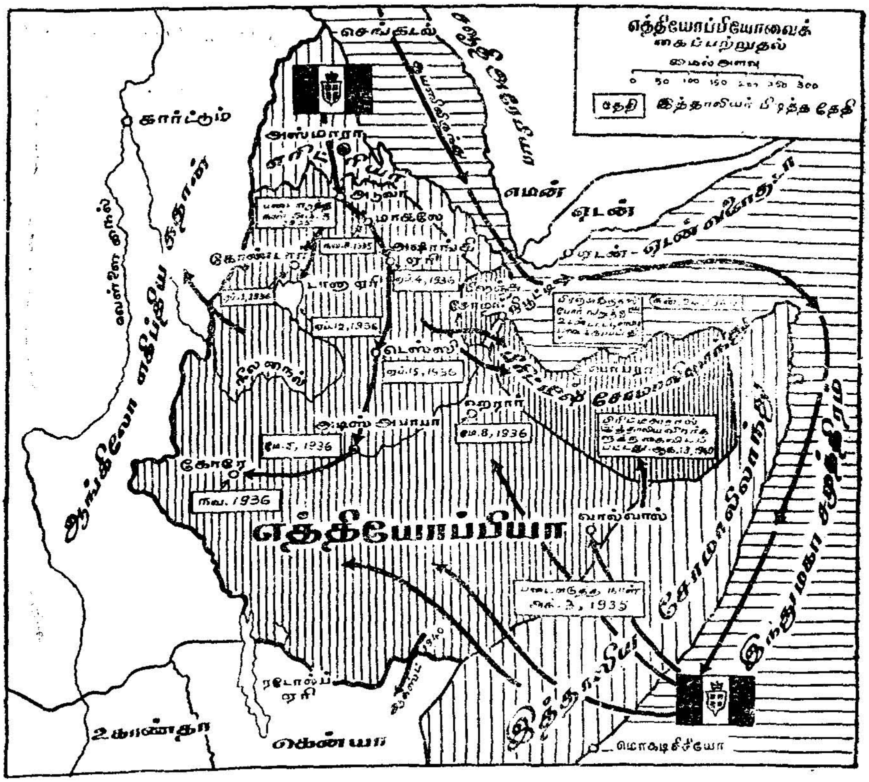

மற்றும் நம்பிக்கை இழந்த நிலையில் 'சங்கத்தின் தொடக்க உறுப்பினர் ஒருவரிடமிருந்து சங்கம் எதிர்பார்க்கும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் இத்தாலிக்கும் எத்தியோப்பியாவிற்குமிடையிலுள்ள தகராறைத் தீர்ப்பதற்கு இத்தாலியே சங்கத்திற்கு அளிக்க முன்வரவேண்டும்' என்று வேண்டுகோள் விடுத்தது.

ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாததுபோல் வெறும் எழுத்துகளால் நிலைமையைச் சீராக்கமுடியவில்லை. மாறாக, மனித இனத்தை மடியச் செய்யும் நஞ்சைத்தெளிக்கும் வானூர்திகளை

வெறுஞ்சொற்கள் வெட்டி வீழ்த்த முடியவில்லை. அடிஸ் அபாபாவை காட்டுமிராண்டிதனத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக வந்த காட்டுமிராண்டிகள் அதைத் தங்கள் கைவசமாக்கிக் கொண்டனர். ஹெய்லி சாலசி தப்பியோடினர். 'இத்தாலியால் அச்சுறுத் தப்பட்டுவரும் எத்தியோப்பியரை அழிவினின்று காப்பாற்றவும்,' 'எத்தியோப்பியாவின் பழமையான சுதந்திரத்தையும்' கூட்டுப் பாதுகாப்பு நெறிகளையும், மற்றும் அனைத்துலகக் கட்டுப்பாடு களின் புனிதத் தன்மையையும் பேணிக் காக்கவும்' அவர் தம் தலைநகரிலிருந்து ஓடிவந்துவிட்டதாக செருசலத்திலிருந்து 1936, மே 10ஆம் தேதி தலைமைச் செயலாளருக்குத் தந்தி அனுப்பினர். சர்வதேசச் சங்கம் இத்தாலியின் வெற்றியை ஒப்புக்கொள்ளலாகா தென்றும், ஒப்பந்தத்தின் 16ஆவது விதியைச் செயலாக்கவேண்டு மென்றும் மன்றத்திற்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். எத்தியோப்பிய மண்ணைவிட்டு ஓடுமுன் அவர் கூறிய இறுதிச் சொற்கள் தீர்க்க தரிசனமானவை என்பது பின்னரே புலப்படலாயிற்று. அவர் கூறியதாவது:

> 'இறுதிவரை நின்று சண்டை செய்வதால் நான் என் மக்களுக்கு ஆற்றவேண்டிய கடமைகளைச் செய்வதுடன் கூட்டுப் பாதுகாப்பின் இறுதிக் கோட்டையையும் காப் பாற்றுகிறேன் என்பதை இவ்வுலக மக்கள் இதுவரை அறியாமலிருந்தனர். மனித இனத்திற்கு நான் ஆற்ற வேண்டிய பொறுப்புகளை நான் எதிர்நோக்கியே தீர வேண்டும் என்பதை அவர்கள் இன்னும் உணரவில்லையா? என்னுடைய செயலாற்றும் சக்தியற்ற நட்பு நாடுகள் உதவிக்கு வரும்வரை நான் எதிர்த்துப்போராடியே தீர வேண்டும். அவர்கள் அறவே வராவிட்டால், எதிர் காலத்தில் மேற்கு நாடுகள் அழிவது திண்ணம் என்று நான் இப்பொழுதே முன்னறிவிப்பாகக் கூறுகிறேன்.'

மரணவேதனை: மன்றத்தை அழிப்பதற்குத் தக்க தருணம் எப்பொழுது வரும் என்று காத்துநின்ற பிரிட்டன் இப்பொழுது அதை அழிப்பதில் தலைமை தாங்கிற்று. 1936, ஜூன் 5ஆம் தேதி இங்கிலாந்திற்குத் தனியாக ஹெய்லி சாலசி ஓடிவந்துவிட்டபோது ஈடன் அவரை வரவேற்றர். சர் சாமுவேல் ஹோர் கடற்படைத் துறைத் தலைவராக (First Lord of Admirality) மீண்டும் பிரிட்டிஷ் காபினெட்டில் புகுந்துவிட்டார். 'உண்மையில் நடப்பதைப் பார்க்காமல் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருத்தலில் பயனில்லை. எவ்வளவு அறிவாவது நம்மிடம் எஞ்சி இருக்குமாயின் சர்வதேசச்

சங்கத்தால் செய்யவியலாத ஒரு பிரமாண்டமான வேலையை அதன் மீது நாம் திணித்திருக்கின்றோம் என்பது புலப்படும். தடைகளை விதிக்கும் கொள்கையே போருக்கு அடிகோலும் என்பது இன்னுமா தெளிவாகத் தெரியவில்லை?' என்று ஜூன் மாதம் 10ஆம் தேதி ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரச் சங்கத்தில் பேசும்போது (Nineteen Hundred Club) நெவில் சேம்பர்லெயின் கூறினார். தம் தங்க ஒதுக்கு நிதியில் (gold reserves) பாதியை இத்தாலி இழந்தது. 1935, பிப்ரவரி மாதம் 1,46,50,000 டாலர்கள் மதிப்புக்குரியதாயிருந்த இத்தாலிய இறக்குமதி 1936, பிப்ரவரி 8-ல் 2,39,000 டாலர்களாகக் குறைந்தது. மற்றும் அதேகாலத்தில் இத்தாலிய ஏற்றுமதியின் அளவு 1,07,75,000 டாலர்களிலிருந்து 56,66,000 டாலர்களாகக் குறைந்தது. தொடர்ந்து இத்தடைகள் விதிக்கப் பெற்றிருப்பின், எத்தியோப்பியாமீது இத்தாலி வெற்றி பெற்றாலும் அதன் பாசிஸ்ட் ஆட்சி சீர்குலைந்திருக்கும்; எனினும், இதே அச்சந்தான் ஆங்கிலோ-ஃபிரெஞ்சுத் தலைவர்களை வாட்டி வதைத்தது. எனவே, அவர்கள் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட எத்தியோப்பியாவைக் கைவிட்டுவிட்டு, இத்தாலியை நட்புறவாக்கிக்கொண்டனர்.

1936, ஜூன் 30 முதல் ஜூலை 4ஆம்தேதிவரை கூடிய பேரவையும் எத்தியோப்பியாவின் தலைவிதி ஆனபடி ஆகட்டுமென்று விட்டுவிட்டது. பெல்ஜியத் தலைமையமைச்சரும் பேரவைத் தலைவருமான வான்சீலாண்டு உரோமிலிருந்து வந்த கீழ்க்கண்ட குறிப்பு ஒன்றை வாசித்தார். 'எத்தியோப்பிய மக்கள் இத்தாலியப் படைகளைச் சுதந்திரம், நீதி, நாகரிகம் மற்றும் ஒழுங்கு முதலியவற்றைப் பாதுகாக்கும் வீரர்கள் என்று வரவேற்கின்றனர். தான் மேற்கொண்டிருக்கும் நடவடிக்கையை நாகரிகத்தின் புனிதப் பணியாக இத்தாலி நினைக்கிறது. மீண்டும் தன்னுடைய மனமார்ந்த செயல்முறை ஒத்துழைப்பைச் சங்கத்திற்கு நல்க இத்தாலிய அரசாங்கம் ஆயத்தமாயுள்ளது என்பதை இதன்மூலம் தெரிவித்துக்கொள்கிறது'. பிரிட்டன் ஏற்கெனவே தனது அரசாங்கம், தடைகள் விதிப்பதைக் கைவிட்டுவிட்டதென்று ஜூன் 18ஆம் தேதி ஈடன் அறிவித்துவிட்டார். தக்க நடவடிக்கை எடுக்காது வாளாவிருந்த பேரவையை நோக்கி ஹெய்லி சாலசி பின்வருமாறு கூறினார்: 'என் நாட்டு மக்களுக்கு அளிக்கப்படவேண்டிய நீதியையும், அனைத்து நாட்டு உடன்படிக்கைகளை மீறி ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று எட்டுத் திங்கள்களுக்கு முன்னர் அறிவித்த ஐம்பத்திரண்டு நாடுகள் எமது நாட்டிற்கு அளிப்பதாக உறுதி செய்த உதவியையும் பெறவே நான் இங்கு வந்துள்ளேன். உங்கள் முடிபு இறைவனுலும் வரலாற்றுலும் என்றென்றும்

நிலைவிலிருத்தப்படும்...என் நாட்டு மக்களுக்கு என்ன மறுமொழி எடுத்துச் சொல்வேன் ?'

எத்தியோப்பியாவை நட்டாற்றில் கைவிட்டதே அவருக்குக் கிடைத்த மறுமொழியாகும். அமைதி, படைக்குறைப்பு, கூட்டுப் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றின் அழகுகளைப்பற்றிப் பேசினார் பிளம் என்பவர். ஈடன், தடை முறைகளின் தோல்வியைப்பற்றி எடுத்துரைத்து ஒப்பந்தத்தைத் திருத்தவேண்டுமென்று ஆலோசனை கூறினார். தடைகள் உறுதியாகச் செயலாக்கப் பட்டிருந்தால் ஆக்கிரமிப்பைத் தடுத்து நிறுத்தி இருக்கலாமென்று பல்லவி பாடினார் லிட்விநேவ். 'மன்றம் மேற்கொண்டுள்ள முடிவு பல தலைமுறைகளுக்கு உலகில் அமைதியை நிலைநாட்டும் உலக நம்பிக்கையைச் சிதறடிக்கச் செய்துவிடும்...படிப்படியாக ஒழுங்கு மறைந்து, குழப்பத்திற்கு அடிகோலி வருகிறது. அதிகார வெறி உலகத்தை ஆட்கொண்டு வருகிறது' என்று ஒத்து ஊதினார் தென்னாப்பிரிக்காவின் எம். டெர்வாட்டர்சு.

வன்முறையால் பிடிக்கப்படும் நாட்டைப் பேரவை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாதென்றும், மன்றம் விதிக்கும் சில நிபந்தனைகளின் கீழ் எத்தியோப்பியாவிற்கு 1,00,00,000 டாலர்கள் கடன் கொடுக்கப் பரிந்துரை செய்யும்படியும் பேரவையை எத்தி யோப்பியா கேட்டுக்கொண்டது. பின்னைய ஏற்பாட்டை 23 உறுப்பு நாடுகள் மறுத்து விட்டன. ஒரே ஒரு நாடுமட்டும் அதை ஆதரித்தது. 25 நாடுகள் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளவில்லை. முன்னைய ஏற்பாட்டைப் பொறுத்தமட்டில், அதை முழுவதும் புறக்கணித்துவிட்டுப் பேரவை ஒப்பந்தத்தின் நெறிகளின்படி நடத்தல்வேண்டுமென்று தீர்மானித்தது. ஜூலை 4ஆம் தேதி சங்கம் ஒரு வெட்கக்கேடான தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிவிட்டுக் கூட்டத்தை முடித்துக்கொண்டது. அத் தீர்மானத்தில், ஒப்பந்தத் தின் கொள்கைகளில் தனக்கு உறுதியான நம்பிக்கை இருக்கிற தென்றும், சங்கத்தைச் சீர்திருத்தம் செய்வதற்குரிய திட்டங்களை உறுப்பினர்கள் செய்தல் வேண்டுமென்றும், 16ஆவது பிரிவின் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள நடவடிக்கைகளை ஒரு முடிவிற்குக் கொண்டுவருவதில் எல்லா அரசாங்கங்களுக்கும் இணைப்புக் குழு ஏற்பாடுகள் செய்தல் வேண்டுமென்றும் கூறப்பட்டிருந்தன. தடைகள் கைவிடப்பட்டன ; எத்தியோப்பியாவும் கைவிடப் பட்டது. கூட்டுப் பாதுகாப்பும் கைவிடப்பட்டது.

மானமழிந்த நிலையில் பேரரசர் 4ஆம் ஹென்றி கனோசா விற்குச் சென்றதைப் போன்று செப்டம்பர் மாத ஆரம்பத்தில் தலைமைச் செயலாளர் அவினுல் சங்கத்தின் சார்பாக மன்னிப்புக் கோரி உரோமுக்குச் சென்றார். 1938ஆம் ஆண்டு வசந்த காலத்தில் இறுதித் திரையும் விழுந்தது. பிரிட்டன், மன்றத்தின் 101ஆவது கூட்டத்தில் ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவந்தது; அதில் ஸ்டிம்சன் கோட்பாட்டைக் கைவிட்டுவிட்டு, 1938, ஏப்ரல் 16ஆம் தேதி செய்யப்பட்ட சியானோ பெர்த் உடன்பாட்டில் உறுதி கூறப்பட்டிருந்ததைப்போன்று, சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் சார்பில் மன்றம் இத்தாலிக்கு எத்தியோப்பியா மீதுள்ள பாத்தியதையைத் தூதியல் அங்கீகாரத்தின்மூலம் வெளிப்படை யாகத் தெரிவிக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தது. சங்கத்தின் அழிவுப் பாதையில் இஃது இன்னொருபடி என்றே கூறவேண்டும். இத் திட்டத்தைப்பற்றி எதுவும் சொல்லாமல் அமெரிக்க அரசாங்கம் வாளாவிருந்தது. 'இதுவரை மேற் கொண்ட நடவடிக்கைகளால் எப் பயனுமில்லை. இனியும் உண்மையை உள்ளது உள்ளவாறே எதிர்நோக்க மறுப்போமே யானால் பேரழிவு ஏற்படுவது திண்ணம். சர்வதேசச் சங்கம் பெரியதாக இருக்கிறதென்றால் அதன் குறிக்கோள்கள் அதைவிடப் பெரிதாக உள்ளன. அவற்றுள் அமைதியை நிலைநாட்டலே பெரிய குறிக்கோளாக உள்ளது' என்று 1938ஆம் ஆண்டு மே 12-ல் கூறினார் ஹாலிபாக்சு பிரபு.

ஆனால், எவ்விதத்திலும் ஓர் அரசனாக விளங்கிய காட்டு மிராண்டிகளின் தலைவனும், சிறிய கறுப்பான உருவமுடையவனு மான ஹெய்லி சாலசி அதற்கு மறுமொழியளிக்கையில், சங்கமும் மேலை வல்லரசுகளும் சிதைந்துவிடுமென்று அறுதியிட்டுக் கூறியது பின் வருமாறு:

"எல்லா உதவியும் மறுக்கப்பட்ட எத்தியோப்பிய மக்கள் தன்னந்தனியே விதி வகுத்த பாதையில் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். ஆக்கிரமிப்பின் கோரப் பற்களுக் குப் பலியானவர்களை எவ்வளவு அவமானப்படுத்த லாமோ அத்தனைக்கும் அவர்கள் ஆளாகியுள்ளனர். ஆக்கிரமிப்பாளரின் வேண்டுகோளுக்கேற்ப எத்தியோப் பியாவைச் சங்கத்தினின்று விலக்கிவிட எல்லா நடவடிக் கைகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன...வன்முறையைச் சட்டம் வெல்லுமா? அல்லது சட்டத்தை வன்முறை வெல்லுமா?...ஆக்கிரமிப்பால் அச்சுறுத்தப்பட்டுவரும் அநேக வல்லரசுகள் அவைகளின் வலிவின்மையைக் கருத்திற்கொண்டு எத்தியோப்பியாவைக் கைவிட்டு விட்டன. 'அவரவர்க்கு அவரவரே கதி' என அச்சத்

தால் அலறுகின்றனர். இதிலிருந்து எத்தியோப்பியாவைப் போன்று அவ் வல்லரசுகளும் உறுதியாகக் கைவிடப் படுமென்பதும் இவ்விரு தீமைகளுக்கிடையில் அகப் பட்டுக்கொண்டு கண்விழி பிதுங்கும்போது ஆக்கிரமிப் பச்சத்தால் உந்தப்பட்டு, அவற்றுள் எது சிறிய தீங்காகத் தோன்றுகிறதோ அதில் அவை இறங்கி வருதலும் இனிது புலனுகின்றது. எல்லாம் வல்ல இறைவன் அவர்களை மன்னிப்பாருக. அமைதியைப் பேணிக்காக்க வெவ்வேறு வழிகள் உள்ளன. அறநெறி யில் நின்றும் அமைதியை நிலைநாட்டலாம். அதை விடுத்து மறநெறி சென்றும் அமைதியைப் பேணிக் காக்க லாம். அறநெறி பிறழாது அமைதியை நிலைநாட்டுவதற் கென்றே அமைக்கப்பட்ட சர்வதேசச் சங்கம் அந் நெறி தவறி வேறு நெறியில் செல்லுமாருல், அது தற்கொலை புரிந்து கொள்கிறது என்றே சொல்லவேண்டும்''.

மன்றம் தற்கொலை செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்தது. லாட் வியாவைச் சேர்ந்த மன்றத்தின் தலைவர் வில்ஹெல்ம் மண்டர்சு எத்தியோப்பியாமீது இத்தாலி கொண்டாடும் உரிமையை ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கவேண்டுமென்று அறிவித்தார். நான்கே நான்கு தூதுக் குழுக்கள் நியூசிலாந்து, பொலிவியா, சீனு, மற்றும் சோவியத்து யூனியன் முதலிய நாடு கள் அதற்கு மறுத்தன. இத்தகைய நிலைமைக்கு எதிராகப் பத்தொன்பது திங்கள்களுக்குப் பின்னர் போர் அறிக்கை விடுத்தார் முசோலினி.

சங்கத்தைப் புதைத்தல்: கடுமையான நோய்க்குப் பலியான சங்கம் மீண்டும் பிழைத்தெழவில்லை; மாருக ஆழக் குழி தோண்டிப் புதைக்கப்பட்டது. 1937, செப்டம்பர் 13ஆம் தேதி அன்று சங்கத் தின் பேரவைக்காகப் புதிதாகக் கட்டப்பட்ட அழகிய மாளிகையின் திறப்பு விழாவைக் கொண்டாடியது பேரவை. 1,50,00,000 டாலர்கள் செலவில் சங்கத்தின் மாளிகை கண்கவர் கவர்ச்சியுடன் எழுப்பப்பட்டது. ஸ்பானியக் குடியரசின் நற்கொடையாகச் சென்ற கலைச்சிற்பி செர்ட் மன்றத்தின் புதிய அறைச்சுவரில் மனித இனம் கொடுங்கோன்மை; பொறுமையின்மை, அநீதி ஆகிய அட்டூழியங்களிலிருந்து விடுதலையடைவதை வண்ணச் சித்திர மாகத் தீட்டினுன்.

2,500 உயர்ந்த ரக மதுப்புட்டிகளை (champagne) வழங்கினுர் ஆகாகான். ஆனுல், அக் கொண்டாட்டம் ஓர் எச்சரிக்கையாக மாறிற்று. சங்கத்தில் வல்லரசுகளால் மன்னிப்புச் செய்யப்பட்ட

பாசிஸ்டுகளின் படையெடுப்பாலும், உள்நாட்டுப் போரிலைலும் சின்ன பின்னமாக்கப்பட்ட ஸ்பெயின், மன்றத்தில் மறு தேர்வில் (re-election) தோல்வியுற்றது. சங்கத்தின் வல்லரசுகளால்

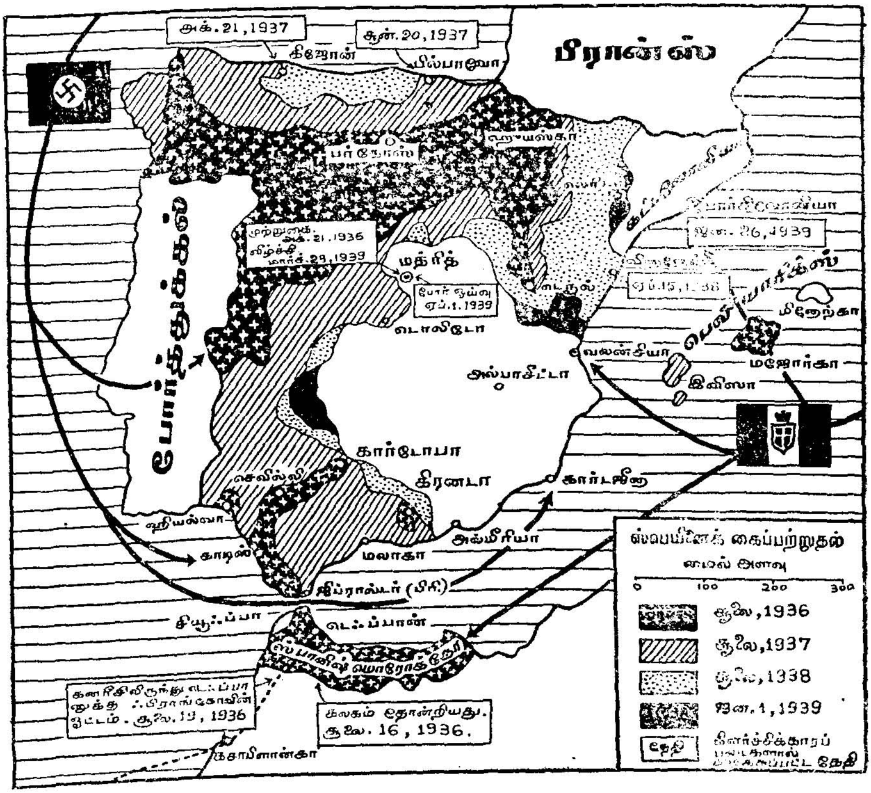

மன்னிக்கப்பட்ட புதிய ஜப்பானின் படையெடுப்புக்குப் பலியான சீன ஒப்பந்தத்தைச் சுட்டிக் காட்டிச் சங்கத்தின் உதவியை நாடி நின்றது. நவம்பர் 3ஆம் தேதி நடைபெற்ற ஒன்பது வல்லரசுகள் ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்டோரின் கூட்டுப் பேச்சுகள் (parlye) எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் 1937, நவம்பர் 24ஆம் தேதி முடிவடைந்தது. அங்குக் கூடிப் பேசியோர் ஜப்பானை நோக்கி 'முடிந்தமட்டும் கொள்ளையடி, ஆனல், சாந்தி உன்பக்கம் நிலவட்டும்' என்றும், சீனவைப் பார்த்து 'உன் ஆக்கிரமிப்பாளனை அன்புடன் நேசி, ஆனல், தீமையை எதிர்க்காதே' என்றும் கூறினர் என்பதாக இடித்துரைத்தார் லிட்டினேவ்.

ஸ்பெயினிலிருந்து அன்னியப் படைகளைத் திரும்பப் பெரு விட்டால் 'தலையிடாக் கொள்கையை'ச் சர்வதேசச் சங்கத்தின் மன்றம் கைவிடுதல் வேண்டுமென்பதாக அச்சுறுத்தும் தீர்மானம் ஒன்று 1937, அக்டோபர் 4ஆம் தேதி நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதால் சபை அக் கொள்கையை விட்டுவிடுமாறு 1938, மே 14ஆம் தேதி ஆல்வாராஸ் டெல்வாயோ மன்றத்திடம் வாதாடினுர். லிட்டினேவ் மட்டுமே அதற்காக வாக்களித்தார். ஹாலிஃபாக்சும் பொனெட்டும் அவர் வாதத்திற்கு (plea) எதிராக வாக்களித்தனர். இறுதியில் ஸ்பெயின் கைவிடப்பட்டது. சீனு கைவிடப்பட்டது. ஆஸ்திரியா ஏற்கெனவே கைவிடப்பட்டது. வெல்லிங்டன் ஒப்பந்தத்தின் 16, 17ஆவது விதிகளை ஜப்பானுக்கு எதிராகச் செயலாக்கவேண்டு மென்று வாதாடினுர். மற்றும் சங்கம் பண்டைய எகிப்தியப் பிணங் களைப்போன்று ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு உயிரற்ற பிணமாக இருக்க வேண்டுமா அல்லது செயல்பட வேண்டுமா என்ற வினவை எழுப்பினுர். செப்டம்பர் 28ஆம் தேதி ஜப்பான்மீது தடைகள் விதிக்க வியலாதென்று மன்றம் முடிவுகட்டிற்று. செப்டம்பர் 29-ல் மேலை வல்லரசுகள் மியூனிச்சில் செக்கோசுலேவேக்கியாவைக் கைவிட்டு விட்டதும், ஐரோப்பிய அமைதியை நிலைநாட்டவியலும் என்ற நம்பிக்கைத் தீர்மானம் சபையில் நிறைவேறிற்று. செப்டம்பர் 30ஆம் தேதி கிழிந்து போன வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையினின்றும் ஒப்பந்தத்தை வெட்டியெடுப்பதற்குச் சபை வாக்களித்தபோது ஜப்பானுக்கு எதிராக விதிக்கப்படவேண்டிய தடைகள் உசிதமானவை என்று மன்றம் தீர்மானித்தது.

சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தவர்கள் அதற்குரிய மதிப்பின்றி இறுதியாக அதைப் பலியிட்டனர். 1939ஆம் ஆண்டு கோடையில் ஏற்பட்ட போருக்கு அடிகோலிய நெருக்கடியின்போது ஜெனீவா வின் மாளிகைகளில் நிசப்தம் நிலவியது. ஆனுல், 1939, டிசம்பர் 3ஆம் தேதி அதற்கு நான்கு நாட்களுக்கு முன்னர் பின்னியர் களைச் சோவியத் படைகள் தாக்கியதாகவும், ஒப்பந்தத்தில் 11, 15 ஆவது விதிகளை ஆக்கிரமிப்பாளனுக்கெதிராகத் செயலாக்க வேண்டுமென்றும் பின்லாந்திலிருந்து மன்றத்தின் உறுப்பினர் களுக்கு அனுப்பப்பட்ட குறிப்பை ஜோசப் அவினுல் வாசித்தார். எனவே, உடனடியாகச் சங்கத்திலிருந்து சோவியத்து யூனியனை வெளியே தள்ளவேண்டுமென்று அர்ஜன்டினு வாதாடியது. தெளிவாக ஜப்பான், இத்தாலி, மற்றும் ரெய்ச் இழைத்த ஆக்கிர மிப்புகள்கூட அத்தகையதொரு திட்டத்திற்கு அடிகோலவில்லை என்பது நமக்கு நன்கு தெரியும். ஆனுல், 1939ஆம் ஆண்டு

வரை ஒப்பந்தத்தின் கட்டுப்பாடுகட்கு எந்தத் தடையும் இல்லாமல் ஒழுங்காகத் தலைசாய்த்துக் கூட்டுப் பாதுகாப்பிற்கு வலுவான ஆயுதமாகச் சங்கத்தைக் கருதிவந்த ஒரே ஒரு வல்லரசாக சோவியத் கூட்டமைப்பு விளங்கிவந்திருந்தபோதிலும், பாசிஸ்ட் ஆக்கிரமிப்பைவிட கம்யூனிஸ்ட் ஆக்கிரமிப்பை மிகவும் கொடிய தாகப் பெரும்பாலான உறுப்பினர்கள் எண்ணினர்.

அதனுல் சினந்தெழுந்த மாஸ்கோ இச் சிக்கலைப்பற்றி வாதிக்க மறுத்தது. டிசம்பர் 14ஆம் தேதியன்று அர்ஜன்டினுவின் திட்டத்தை ஏற்று சபை ஒருமுகமாக வாக்களித்தது. மன்றமும் அதற்கு இசைந்தது. மேலும், அது சோவியத் கூட்டமைப்பு ஆக்கிரமிப்பில் இறங்கியதால், அஃது ஒப்பந்தத்தின் 4ஆம் பத்தி, 16ஆவது விதியின் கீழ் சர்வதேசச் சங்கத்தைவிட்டும் வெளியேற வேண்டும் என்று உறுதி செய்தது. ‘அதைப்போன்ற நீதி சீனு விற்குக் கிடைக்கவில்லையே’ என்று கொதித்தெழுந்தார் வெல்லிங்டன் கூ. ஏன்? அதைப்போன்று ஆக்கிரமிப்பிற்குப் பலியான எந்த நாட்டிற்கும் உரித்தான நீதியோ நஷ்ட ஈடோ அளிக்கவில்லை என்பது வெளிப்படை. ஆனுல், பின்லாந் திற்குக் கிடைத்தது ஒன்றுமில்லை. சோவியத் கூட்டமைப்பைச் சங்கத்தினின்றும் வெளியேற்றியதால், பின்லாந்திற்குக் கணிசமான பயன் எதுவும் ஏற்பட்டதென்று சொல்வதற்கில்லை. வேறு எந்தத் தடைகளும் கொண்டுவரப்படவில்லை. எத்தியோப்பியாவிற்குச் செய்ததைப் போலல்லாது பின்லாந்திற்குச் சங்கத்தின் உறுப் பினர்கள் வெளிப்படையான உதவி செய்தனர். என்றுலும், லாயிட் ஜியார்ஜ் கூறியதுபோல் அவ்வுதவி ‘மிகச் சிறியது. மற்றும் காலந்தாழ்ந்து அளிக்கப்பட்டது.’ ஹெல்சிங்ஃபோர்சு தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு, 1940, மார்ச்சு 12ஆம் தேதி அமைதி உடன்படிக்கைசெய்து கொண்டது. சபையும் மன்றமும் மறைந்தன. மாஸ்கோவிற்கு எதிராக அவைகள் நிறைவேற்றிய தீர்மானம் நீர்மேல் எழுத்தானது.

இரண்டாம் உலகப் போரினுல் உடைபட்டிருந்த ஞாலத்தில் 194 , ஏப்ரல் 8ஆம் தேதி ஜெனீவாவில் சபையின் இறுதிக் கூட்டம் நடைபெற்றது. அதில் 34 தூதுக் குழுக்கள் கலந்து கொண்டன. எட்டுத் துணைத் தலைவர் பதவிகளில் ஒன்றுகூடத் தமக்குக் கிடைக்காது போகவே மிகக் கோபத்துடன் வெளிநடப்புச் walk-out) செய்த அர்ஜன்டினு தூதுக்குழுவை நோக்கி ‘இந் நாள் பெயரிடும் பெரு நாள் அல்லவே, பிணத்திற்கு (சங்கத்திற்கு)

ஈமக்கடன் செய்யவேண்டிய நாளன்றே இது' என்று எரிச்சலுடன் குறிப்பிட்டார் சர் ஹாட்லி ஷாகிராஸ். 'நம்மிடத்தில் அறநெறியில் செல்லும் துணிவில்லை என்பது நமக்குத் தெரியும்...பெருந்தன்மை அவசியப்பட்டபோது பெரிய முடிவுகள் செய்வதற்குப் பொறுப்பேற்க நாம் விரும்பவில்லை யென்பதும் நமக்குத் தெரியும். மேலும், வரலாற்றிலிருந்து தப்பிச் செல்ல நம்மால் இயலா தென்பதும் நமக்குத் தெரியும்' என்று ஞாபக மூட்டிப் பேசினார் தலைவர் கார்ல் ஹாம்புரோ. அவர் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் வெற்றிக்குச் சர்வதேசச் சங்கத்தின் 'ஈமக்கடனைச்' சமர்ப்பித்தார். ஆனால், தோல்வியுற்றவருடைய சொத்தில் ஒரு பங்கை சோவியத் கூட்டமைப்புக்குக் கொடுப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானம் (motion) தோல்வியடைந்தது. ஏப்ரல் 19ஆம் தேதி 'இப்போது நடைபெற்றுவரும் சபையின் கூட்டம் முடிவடையும் நாள் முதல் (சங்கத்தின்) அலுவல்களைக் கலைப்பதைத் தவிர, மற்றப்படி சர்வதேசச் சங்கம் மரித்துவிட்டது' என்று அறிவிக்கும் தீர்மானத்தை உறுப்பினர் அனைவரும் ஒருமனதாக ஏற்றுக் கொண்டனர்.

3. ஐக்கிய நாடுகள் சபை

> 'வல்லரசுகட்குள் அவைகளுடைய அடிப்படைக் குறிக்கோள்கள், நலன்கள், மற்றும் ஒன்றுக்கொன்று ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள் ஆகியவற்றைப்பற்றித் தெளிவு ஏற்படாதவரை, அமைதியை நிலைநாட்ட ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் அமைப்புகளனைத்தும் வெறும் ஏட்டுச் சுரைக்காய்களாகவே விளங்கும். அன்றியும், அத்தகைய சூழ்நிலையில் புதிய ஆக்கிரமிப்பாளர் தோன்றி அமைதியை அலைக்கழிக்கவும் வழி ஏற்படும்...ஏனெனில், இவ் வல்லரசுகள் அவற்றின் குறிக்கோள்களைப் பொறுத்த வரை பிளவுண்டு நிற்குமாயின், அவற்றின் அடிப்படை நலன்களை அறிந்து ஒழுங்குபடுத்தத் தவறினால் பேரழிவிற்கே அஃது அடிகோலும் என்பது உறுதி. மற்றும் அவ்விதச் சூழலில் எத்தகைய சாதனமும் அமைதிக்கு இன்றியமையாத இசைவையும் ஒற்றுமையையும் அவர்களிடம் உருவாக்க இயலாதென்பது திண்ணம்.'
>
> —கார்டெல் ஹல். ஏப்ரல் 9, 1944.

உயிர்களுடைய படிப்படியான வளர்ச்சியில் (biological evolution) சூழ்நிலைக்கு (environment) ஏற்பத் தம்மை மாற்றி அமைத்துக்கொண்டு வாழ இயலாத சிறப்பினங்கள் மடிந்து போவதைக் காண்கிறோம். மனித இன நாகரிகங்களின் பரிணாமத்தில் காலமும் சூழ்நிலையும் புதிய அறைகூவல்கள் விடுக்கும்போது, பழைய வழிகளையே கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றி நடக்கும் (மனித) சமுதாயங்கள் தோல்விக்கும் மனமுறிவிற்கும் இலக்காகி இறுதியில் மாண்டு மடிவதையும் பார்க்கிறோம். மேலை அரசுமுறையின் மக்களும் அரசியல்வாதிகளும் 1945-46-ல் சர்வதேசச் சங்கத்தைத் திருத்தியமைத்து அதற்குப் புதிய பெயரிட்டபோது, ஏதோ செயற்கரிய செயலைச் சாதித்துவிட்டதாகத் தப்பெண்ணங் கொண்டனர்; வீண் பெருமை அடைந்தனர். ஆனால், உண்மையில் அவர்கள் பழைய செயல்களையே செய்தனர். சுருங்கச் சொல்லின் சமாதானப் பகைவர்களின்மேல் மிகப் பெரிய வெடிகுண்டை எறிந்து விட்டதாக அவர்களுக்கு எண்ணம்; வெடிகுண்டை வீசியது உண்மை; ஆனால், அது வெடிக்கவில்லை என்பது யாருக்குத் தெரியும்? 1919-லிருந்து 1939ஆம் ஆண்டுவரை அவர்கள் கற்ற அனுபவங்களை மறந்து விட்டுப் புதிய சின்னங்களின் வலைவீச்சில் சிக்கிப் பழைய அதிகார அரசியல் விளையாட்டையே மீண்டும் விளையாடலாயினர். இறைமைகள் ஒன்றுதிரண்டு அமைக்கும் சங்கங்களின் பெரிய உறுப்பினர்கள், மனிதத் தொண்டையும் மனித இன உய்வையுமே அவர்களின் பொதுவான முக்கியக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு அதில் கூடிச் செயல்படாதவரை அவைகளால் (சங்கங்களால்) உலக அமைதியை நிலைநாட்ட இயலாதென்பதே மேற்படி அனுபவங்கள் உணர்த்திய படிப்பினையாகும்.

ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு (UNO) அதன் முன்னோடியினின்று சில அம்சங்களில் வேறுபட்டபோதிலும், அதைப் புதிய வேடத்தில் வந்துதித்த சர்வதேசச் சங்கம் என்று கூறுதலே பொருந்தும். புதிய புட்டியில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் பழைய மதுவென்று கூறினாலும் மிகையாகாது. ஐ.நா. ஓர் உலகப் போர் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது அமைக்கப்பட்டதேயன்றி, போர் நடந்து ஓய்ந்ததன் பின்னரன்று. (சர்வதேசச் சங்கத்தின்) ஒப்பந்தத்தைப் போலல்லாது, அதன் பட்டயம் ஓர் அமைதி மாநாட்டில் தீட்டப்படவுமில்லை; அமைதி உடன்படிக்கைகளில் சேர்க்கப்படவுமில்லை. 'அமைதியை விரும்பும் எல்லா அரசுகளின் இறைமை ஒப்புரவை' (sovereign equality) வலியுறுத்தும் அதனுடைய முதல் நெறி, பாதுகாப்பு மன்றத்தில் வல்லரசுகள் ஒருமுகமான முடிவிற்கு வரும் தேவைக்காக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. அதன் அமைப்பை எந்தப் புதிய உட்ரோவில்சனும் உருவாக்கினர்

என்று சொல்வதற்கில்லை. மாருக, அது டம்பார்ட்டன் ஓக்சில் 1944, ஆகஸ்டு 21-லிருந்து அக்டோபர் 7ஆம் தேதிவரை கூடிப் பேசிய அமெரிக்க, பிரிட்டிஷ், சோவியத், சீனத் தூதுக்குழுக் களின் கைவேலையென்று கூறுதலே சாலும். ஒப்பந்தத்தின் 25 விதிகளுக்கெதிராக அதன் அரசியலமைப்பு 111 விதிகளை உள்ளடக்கியுள்ளமை காண்க 'ஐக்கிய நாடுகளின் மக்களாகிய நாம்' என்று தொடங்கும் அதன் முகப்பு தவருன எண்ணங்களுக்கு வித்திடுகிறது. ஏனெனில், அதை வரைந்த பெரியோர், நாட்டின் அரசாங்கங்களுக்காக அவற்றை வகுத்தார்களேயன்றி மக்களுக் காக அன்று; அரசுகளின் சங்கம் ஒன்றை அமைத்துத் தந்தார்களேயொழிய மக்களின் கூட்டரசை நிறுவிஞர்களில்லை. அதைத் தோற்றுவித்த பெரியோர்களின் நம்பிக்கைகள் நனவா வதற்கு வல்லரசுகளுக்குள் தொடர்ந்த ஒத்துழைப்பு ஏற்படுவது இன்றியமையாததாகிவிட்டது. 'கெடுபிடிப் போர்' மூண்டதும் சுடர்விட்டெரிந்த இந் நம்பிக்கைகளின் ஒளி மங்கலாயிற்று. எனினும், இப்போதைய மனித இனத்தை வாட்டி வதைக்கும் பேரிடரைப்பற்றி விளக்கவேண்டுமாஞல், இப் புதிய சங்கத்தின் தொடக்கத்தையும் (genesis) இயல்பையும் (nature) பற்றிச் சுருக்க மாகவாவது சொல்லியே தீரவேண்டும்.

இந் நிறுவனத்தின் அமைப்பு (Deus ex Machina): (சங்கத்தின்) ஒப்பந்தம் 1919ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் 19 பேர்கள் 15 தடவை கள் கூடித் தீட்டியதாகும். (ஐ.நா.வின்) பட்டயம், அமெரிக்க ஐக்கியநாடுகள், பிரிட்டன், சோவியத் யூனியன், ரஷ்யா, சீஞ ஆகிய நாடுகளின் அழைப்பின்பேரில் சான்பிரான்சிஸ்கோவில் 1945 ஏப்ரல் 25-லிருந்து ஜூன் மாதம் 26ஆம் தேதிவரை உழைத்த 50 தூதுக்குழுக்களின் வேலையாகும். இதில் மொத்தம் 282 டெலி கேட்டுகள், 1,444 உதவியாளர்கள் (assistants), 1,058 சர்வதேசச் செயலாண்மைத்துறையின் (International Secretariat), உறுப் பினர்கள், 2636 பத்திரிகையாளர்கள், வாஞெலி ஊழியர்கள், 2,252 தரைப்படை கடற்படை மெய்க்காப்பாளர்கள், 800 சாரணச் சிறுவர் கள் (boy scouts), 400 செஞ்சிலுவைச் சங்க ஊழியர்கள், 188 தொலைபேசி, தந்தி இயக்கிகள் கலந்துகொண்டனர். நாள் ஒன்றுக்கு வரையப்பட்ட பத்திரங்களின் சராசரி செய்மானம் (average output) 5,00,000 பக்கங்கள் எழுதப்பட்டன. ஒரே நாளில் 17,00,000 பக்கங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன.[2] இப் பெருமைசால் வரலாற்று

[2] கிளைடு ஈகில்டனின் 'சான்பிரான்சிஸ்கோவில் கையாளப்பட்ட சாசனம்' என்ற கட்டுரை, 'அமெரிக்க அரசியல் மதிப்புரை அக்டோபர் 1945; அரசியல் மதிப்புரையில், ஜனவரி, 1946 வில்லியம டி.ஆர். பாக்ஸ் எழுதியுள்ள 'சான் பிரான்சிஸ்கோவில் வல்லரசுகள்'; சர்வதேச அமைபபுப்பற்றிய ஐ.நா. மாநாட்டின் பத்திரங்கள் (15 வால்யூம்கள்), (ஐ.நா. செய்தி அலுவலகம், 1946) முதலிய

நிகழ்ச்சி நடந்து ஓரிரு ஆண்டுகள் கடந்ததும், மகத்தான இந் நடவடிக்கைகளைப்பற்றிக் காலத்தின் தீர்ப்பு (verdict) பாதகமாக மாறிக்கொண்டு வந்துவிட்டதென்றால், அதற்கு அதைத் தீட்டித்தந்த மேதைகளிடம் நல்லெண்ணம், நுண்ணறிவு அல்லது அரசியல் அறிவு போன்ற பண்புகள் அமையாததே காரணமென்று கருதுவது பெரிய தவறாகும். அரசியல் வாதிகளும் தூதர்களும் தாம் ஆற்றவேண்டிய பணிகளின் தன்மையைப் பொறுத்தவரை, தாம் கட்டாயமாகக் கைக்கொள்ளவேண்டிய பண்பாட்டு எல்லையை விட்டு அவர்கள் குறிப்பிடக்கூடிய அளவிற்குக்கடந்து செல்ல முடியாத நிலையிலுள்ளனர் என்பது எவரும் மறுக்கொணு உண்மையாகும். இத் தனியுரிமை கவிஞர்கள், தத்துவ ஞானிகள், தீர்க்க தரிசிகளுக்குமட்டுமே உண்டு. அன்னாரிடம் வீழ்ச்சியுறும் நிலையிலிருக்கும் நாகரிகங்களைச் சிதைவிலிருந்து (disintegration) மீட்கும் வேட்கையையோ, அன்றி மனித இனத்தைத் தற்கொலையிலிருந்து காப்பாற்றும் பொறுப்பையோ காண்கிலோம். சான் பிரான்சிஸ்கோ மாநாட்டினுடைய ஒத்திவைப்பிற்குப் பின்னர் மூன்று வாரங்களுக்குள், அணுயுகம் (atomic age) அதன் உன்னதத்துடனும் பயங்கரத்துடனும் விடியப்போகிறதென்பது அம் மாநாட்டுக்குத் தெரிந்திருப்பின், அதன் உறுப்பினர்கள் முற்றிலும் மாறுன முடிவுகட்கு வந்திருப்பர் என்பது உறுதி. ஆனல், அவ்வாறு கற்பனை ஆய்வுசெய்தல் தவறு. கடந்ததை எவரும் மாற்றவியலாது. மேலும், புதிய சிக்கல்களுக்குப் பழைய தீர்வுகளைக் கடைபிடித்து வருதலே மனிதனின் தலைவிதியாகிவிட்டது. வில்சன், மெட்டர்னிக், காண்ட், ரூசோ, பென், மற்றும் அவர்களின் வழிகாட்டிகளைப் போலவே சான்பிரான்ஸிஸ்கோவில் கூடியவர்களும் இறைமைகளின் சங்கம் ஒன்றை அமைத்து (League Sovereign States), அதன் வாயிலாக உலகில் சமாதானம் நிலவச்செய்யலாமென்று நம்பிக்கை பூண்டனர்.

1946, ஜனவரித் திங்கள் 10ஆம் தேதியன்று, வெஸ்ட்மினிஸ்டரின் மத்திய மாளிகையிலுள்ள நீலப் பொன்னிற அரங்கத்தில் ஐ.நா.வின் பேரவை (U.N. General Assembly) முதன்முதலாகக் கூடியது. அன்று (சர்வதேச) சங்கத்தின் 26ஆவது பிறந்த நாள். தற்காலிகச் சபைத் தலைவரும் தயாரிப்புக் குழுவின் (Preparatory Commission) தலைவருமான கொலம்பியாவைச் சேர்ந்த டாக்டர் எடுவார்லோ சுலட்டா ஏஞ்சல் திறப்பு வாழ்த்துறை (opening address) நிகழ்த்தினர். தலைமை அமைச்சர் அட்லி வரவேற்புரை

வற்றைப் பார்க்கவும். சுருக்கமாக அறிந்துகொள்வதற்குத் 'தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பத்திரங்கள்', வெளிநாட்டு அலுவலகத்தின் வெளியீட்டுத் துறை 2,490 மாநாட்டுத் தொகுப்புகள், 88, 1946 ஆகியவற்றைப் பார்க்கவும்

வாசித்தார். நிரந்தரத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்ததே அதன் முதல் அலுவலாகும். வாக்கெடுப்பில் நார்வேயின் வெளிநாட்டு அமைச்சர் டிரீகிவ்லீயை எதிர்த்து 23-க்கு 28 வாக்குகள் பெற்ற பெல்ஜிய வெளிநாட்டமைச்சர் பால் ஹென்றி சுபாக் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அடுத்து, ஒவ்வொன்றும் 51 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஆறு கமிட்டிகளைப் பேரவை தேர்ந்தெடுத்தது. அவையாவன: அரசியல், பாதுகாப்புக் கமிட்டி (Political and Security Committee); பொருளாதார, நிதிக்கமிட்டி (Economic and Financial Committee); சமுதாய, மன்பதைப் பண்பாட்டுக்கமிட்டி (Social, Humanitarian and Cultural Committee); தர்மகர்த்தாக் கமிட்டி (Trusteeship Committee); நிர்வாக, வரவு செலவுத் திட்டக்கமிட்டி (Administrative and Budgetary Committee); சட்டக்கமிட்டி (Legal Committee). அவற்றுடன் ஆறு கமிட்டித் தலைவர்களையும், பேரவையின் ஏழு துணைத் தலைவர்களையும் (Vice-Presidents) கொண்ட ,ஒரு பொதுக் கமிட்டியும் நிறுவப்பட்டது. அடுத்து டெலிகேட்டுகள் பொருளாதார, சமுதாய மன்றத்தின் (Economic and Social Council) 18 உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள், கொலம்பியா, கிரீஸ், யூக்ரெயின், யூகோஸ்லேவியா, லெபனன் முதலிய நாடுகள் ஓராண்டுக்கும், பிரிட்டன், சோவியத் யூனியன், கியூபா, செக்கோஸ்லேவேக்கியா, நார்வே, இந்தியா ஆகிய தேசங்கள் இரண்டு ஆண்டுகட்கும்; மற்றும் பிரான்சு, சீனு, கனடா, சில்லி, பெரு, பெல்ஜியம் ஆகிய நாடுகள் மூன்று ஆண்டுகட்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன.

ஜனவரி 12ஆம் தேதியன்று பேரவை பாதுகாப்பு மன்றத்தின் தற்காலிக உறுப்பினர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டது. அதன் படி எகிப்து, மெக்சிக்கோ, நெதர்லாந்து ஆகிய நாடுகள் ஓராண்டுக்கும், ஆஸ்திரேலியா, பிரேசில், போலாந்து முதலிய அரசுகள் இரண்டு ஆண்டுகட்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன. 1946, ஜனவரி 17ஆம் தேதி பாதுகாப்பு மன்றம் முதல் தடவையாகக் கூடி, ஆஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த நார்மன் ஜே. ஓ. மாக்கின் என்பவரை மன்றத்தின் முதல் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தது. மற்ற உறுப்பினர்கள் சுழற்சி முறையின் (rotation) மூலம் அரசுகளின் அகர வரிசை முறையில் மாதாமாதம் பதவி வகிப்பர் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. பிராங்கோ ஸ்பெயின் உறுப்பினராக வருவதைத் தடுக்க வாக்களித்துவிட்டு, டிரீகிவ் லீயை (பாதுகாப்பு மன்றத்தின் பரிந்துரையின்பேரில்) ஐந்தாண்டுப் பணிக் காலத்திற்குத் தலைமைச் செயலாளராக நியமித்துவிட்டு, மற்றும் தலைமையிடங்களை நிரந்தரமாக நியூயார்க் பெருநகரிலோ, அல்லது அதற்கருகிலோ அமைக்கத் தீர்மானித்துவிட்டு, பிப்ரவரி 15ஆம்

தேதியன்று பேரவை அதன் முதல் கூட்டத்தின் முதல் பகுதியைத் தள்ளிவைத்தது. உடனடியாக பிப்ரவரி 16ஆம் தேதியன்றே நியூயார்க்கில் மீண்டும் கூடித் தொடர்ந்து உறுப்பாகச் செயல்பட மன்றம் முன்வந்தது. இவ்வாறு லண்டனின் இலையுதிர்கால மத்தியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி ஏற்கெனவே கடுமையான வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டிருந்ததையும், வருங்காலத்தில் அதற்குப் பலியாகும் என்பதையும் அன்று எவரும் அறிந்திலர் என்பதை காலம் உணர்த்தாமல் உணர்த்திற்று. ஆனால், உயர்ந்த நம்பிக்கைகள் எங்கும் நிலவின. ஞாலத்தின் எண்டிசை மக்களும் அரசியல் மேதைகளும் இம் முயற்சியின் வெற்றிக்கே அவர்கள் நடவடிக்கைகளில் முதலிடம் அளித்து அதையே அவர்கள் தலையாய குறிக்கோளாகக் கொண்டு அதிலே கண்ணுங் கருத்துமாகப் பாடுபட்டிருப்பரேல் நம்பிக்கை நனவாகி இருக்கும். ஆனால், அவர்கள் அவ்வாறு செய்தார்களில்லை.

பரந்து விரிந்து கிடக்கும் ஐ. நா. வின் உறுப்புகளை நேர்த்தியான ஒரு கருத்துப்படமாக (chart) ஆக்கினால் அது மக்களிடம் பய பக்தியையும், குழப்பத்தையும், போரை வெறுப்போரிடம் உலக சமுதாயத்தின் உறுதியான அரசாங்கம் உருவாகிவிட்டது என்ற அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையையும் முகிழ்த்துவிடும். அந்த நம்பிக்கை தவறுதலால், அக் கருத்துப் படமும் இங்கு விட்டு விடப்பட்டுள்ளதை அறிக. எனினும், இவ்வியந்திரத்தைப்பற்றிச் சுருக்கமாக வரைந்தே தீரவேண்டும். இவ்வியந்திரத்தின் பகுதி விரிவானது, நூதனமானது, மக்களைக் கவரக் கூடியது. அதன் சிரமமான நடைமுறைகள் மூலம் ஐ. நா. விலும் அதன் உறுப்பு அரசாங்கங்களிலுமுள்ள ஆயிரக்கணக்கான முற்போக்கான ஆண் பெண் இருபாலரும் எண்ணற்ற மக்களின் உண்மையான தேவைகளை நிறைவேற்றவும் மற்றும் பயம், வறுமை ஆகியவற்றிலிருந்து தப்பிச் சுதந்திரமாக வாழவேண்டும் என்ற விழைவுகளைச் செயலாக்கவும் பெரிதும் முனைந்து முயன்றுவருதல் கண்கூடு.

சான்பிரான்சிஸ்கோவில் கூடி ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத்தில் கையெழுத்திட்டு அதை ஒப்புக்கொண்ட 51 அரசுகளே அதன் முதல் உறுப்பினர்களாவர். 'அமைதியை விரும்புபவர்,' பட்டயத்தின் கடமைகளை ஏற்பவர், அவற்றை நிறைவேற்றும் 'திறமையும் மனவுறுதியும்' பெற்றவர்கள் ஆகியோரை பாதுகாப்பு மன்ற நிரந்தர உறுப்பினர் ஐவரின் ஒருமுகமான (unanimous) பரிந்துரையின்பேரில் பேரவையினுடைய மூன்றில் இரண்டு பகுதி வாக்கால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் உறுப்பினராகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றனர். (14ஆம் விதி)

இவ் விஷயத்தில் நிரந்தர உறுப்பினர் ஐவரும் ஒருமுகமான முடிவிற்கு வந்தாலொழிய புதிய உறுப்பினர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள வியலாது. 1946-ல் எட்டு விண்ணப்பங்கள் அனுப்பப் பட்டபோது 'உறுப்பினர் பதவியை உலகமயமாக்கும்' நோக்கத் துடன் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு வலியுறுத்தியது. ஆனால், அவை முழுவதையும் சேர்த்துக் கொள்ள சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு மறுப்புத் தெரிவித்தது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடும் மன்றத்திலுள்ள அதன் ஆதரவாளரும் துர்நடத்தை, மனித உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் ஒப்பந்தத்தை மீறி நடத்தல் போன்ற விரும்பத்தகாத செயல்களுக் காக அல்பானியா, பல்கேரியா, ஹங்கேரி, ருமேனியா முதலிய நாடுகளைச் சேர்த்துக்கொள்ள மறுத்தபோது, சுதந்திர நாடு அன்று என்பதற்காக வெளிமங்கோலியாவிற்கெதிராக வாக்களித்த போதும், ஆஸ்திரேலியா, இத்தாலி, அயர்லாந்து, போர்த்துகல், பின்லாந்து, சோர்டான், சிலோன் ஆகிய நாடுகளைச் சேர்த்துக் கொள்ள விழையாமல் சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு தன் மறுப்பு அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்திற்று. 1951—1952-ல் விண்ணப்பதாரர்கள் அனைவரையும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் சேர்த்துக்கொள்ள இயைந்து சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு வாக்களித்தகாலை, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தது. ஆனால், 1953ஆம் ஆண்டிலே உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 60 ஆக உயர்ந்துவிட்டது. ஆப்கானிஸ்தான், ஐஸ்லாந்து, ஸ்வீடன் (எல்லாம் நவம் பர் 16, 1964); சயாம் (டிசம்பர் 16, 1946); பாகிஸ்தான், ஏமன், (இரண்டும் செப்டம்பர் 30, 1947); பர்மா (ஏப்ரல் 19, 1948); இஸ்ரேல் (மே 11, 949), இந்தோனேசியா (செப்டம்பர் 28, 1950) ஆகிய நாடுகள் படிப்படியாக உலக அமைப்பில் உறுப்பினர் களாயின. சோவியத் துணைநாடுகளை (satellites) சேர்த்துக் கொள்வதற்கு அமெரிக்கா மறுப்புத் தெரிவிக்கவே, அதனால் லிபியா (செப்டம்பர் 16, 1952), ஜப்பான் (செப்டம்பர் 18, 1952) ஆகிய நாடுகளைச் சேர்த்துக்கொள்ள அமெரிக்கா முயன்றபோது சோவியத் யூனியன் தனது 51, 52 ஆவது மறுப்பதிகாரத்தை மன்றத்தில் கையாண்டது.

உறுப்பினர்களைச் சேர்த்துக்கொள்வது குறித்து ஏற்பட்ட முட்டுக் கட்டையான நிலை இறுதியில் ஒருவாறு நீக்கப்பட்டது எனலாம். 1955, டிசம்பர் 7ஆம் தேதியன்று கனடா கொண்டுவந்த பாக்கேஜ்டீல் என்ற (package deal) திட்டத்தை ஒப்புக்கொண்டு பேரவை 52-க்கு 2 வாக்கு (கியூபாவும் சீனாவும்மட்டுமே எதிர்த்தன அளித்தது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, சீனாவின் இடத்தைச் செஞ்

சீனுவிற்கு மாற்றுவதற்குக் கடும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்துவந்தமை யால், முன்மொழியப்பெற்றிருக்கும் விண்ணப்பதாரர் அனைவரையும் சேர்த்துக்கொள்வதற்குச் சம்மதிக்க வேண்டுமென சியாங்கே ஷேக்கை ஐசன்ஹோவரும் டல்லசும் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தும், அவ் வேண்டுகோளைச் சிறிதும் பொருட்படுத் தாது சியாங்கின் தூதரான டாக்டர் டி. எஸ். சியாங் 'நன்னெறி' என்ற அடிப்படையில் வெளி மங்கோலியாவின் சேர்ப்புக்கு எதிராகப் பாது காப்புச் சபையில் டிசம்பர் 13ஆம் தேதி மறுப்பதி காரத்தைப் பயன்படுத்தினர். மேலும், அவர் பாக்கேஜ் டீல் திட்டத்தில் கலந்து கொள்ளாத தென்கொரியா, தென்வியட்நாம் ஆகியவற்றைச் சேர்த்துக்கொள்ளும் தீர்மானத்தையும் கொண்டு வந்தார். பழிக்குப்பழி வாங்கக் காத்திருந்த சோவியத் பிரதிநிதி ஆர்காடி சொபலோவ் அத் தீர்மானத்திற்கெதிராகத் தன் மறுப்பதி காரத்தைப் பிரயோகித்ததுமல்லாமல், கம்யூனிஸ்ட் அல்லாத 13 விண்ணப்பதாரர்களுக்கு எதிராகவும், தன் மறுப்பதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தினர். 20 நிமிடங்களில் 15 தடவை மறுப்பதிகாரங் களைப் பயன்படுத்தி சோவியத் மறுப்பதிகாரத்தின் மொத்த எண்ணிக்கையை 74-க்குக் கொண்டுவந்துவிட்டார். மாஸ்கோ மீது அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் வெளிநாட்டுத் துறை வசைமாரி பொழிந்து கொண்டிருக்கையில் வெளி மங்கோலியா, ஜப்பானைத் தவிர மற்ற எல்லா 18 விண்ணப்பதாரர்களையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென சொபலோவ் முன்மொழிந்தார். விண்ணப்ப தாரர்கள் பட்டியலில் ஜப்பானும் சேர்க்கப்படவேண்டுமென்று லாட்ஜ் கொண்டுவந்த பிரேரணைக்கு எதிராக சோவியத் பிரதிநிதி அவருடைய மறுப்பதிகாரத்தை 75ஆவது முறையும் பயன் படுத்தியதன் பின்னர், 16 புதிய உறுப்பினர்களை— அல்பானியா, ஆஸ்திரியா, பல்கேரியா, கம்போடியா, சிலோன், பின்லாந்து, ஹங்கேரி, அயர்லாந்து, இத்தாலி, சோர்டான், லாவோஸ், லிபியா, நேபாளம், போர்த்துகல், ருமேனியா, ஸ்பெயின் ஆகிய நாடு களைச் சேர்த்துக்கொள்ள மன்றம் வாக்களித்தது. அதற்கு 1955, டிசம்பர் 15ஆம் தேதி பேரவை ஒப்புக்கொண்டது.

வெளி மங்கோலியா, செஞ்சீனு, சுவிட்சர்லாந்து (ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் சேர மறுத்த ஒரே ஒரு நாடு) மற்றும் ஜெர்மனி யின் பிரிவினைக்கு இலக்கான அரசுகள் —கொரியா, வியட்நும் ஆகிய நாடுகளைத் தவிர உலகிலுள்ள பெரும்பாலான அரசுகள் ஐக்கிய நாடுகளின் உறுப்பினர்களாயின. 1956, நவம்பர் 12ஆம் தேதியன்று மொராக்கோ, டுனீசியா, சூடான் ஆகிய நாடுகளும், 1956, டிசம்பர் 18-ல் ஜப்பானும், 1957, மார்ச்சு 8ஆம் தேதி கானுவும் உறுப்பினர்களாயின. உறுப்பினர்களின் மொத்த

எண்ணிக்கை 81 ஆக உயர்ந்தது. மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நாடுகளைத் தவிர உலகிலுள்ள எல்லாச் சுய ஆட்சியுரிமைபெற்ற அரசுகளும் ஐக்கிய நாடுகளின் உறுப்பினர்களாகிவிட்டன. 1957, செப்டம்பர் 17ஆம் தேதி 82ஆவது உறுப்பினராக மலாயா சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது. (இந் நூலை மொழிபெயர்க்குங்கால் உறுப்பினர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 104 ஆக உயர்ந்து விட்டதை அறிக. இன்று ஐ. நா. உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 132-க்கு உயர்ந்து விட்டது.)

ஐக்கிய நாடுகள் சபையிலிருந்து பிரிந்து செல்லும் உரிமை. தேசீய இறைமையில் பொதிந்திருந்தாலும், ஐக்கிய நாடுகளின் பட்டயம் அதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறதென்று சொல்வதற்கில்லை. பட்டயத்தைமீறி நடந்துவிட்டதாக உறுதியாகக் கருதப்படும் உறுப்பினர்கள் மன்றத்தின் பரிந்துரையின்பேரில் பேரவையால் (5—6 விதி) நிறுத்தி வைக்கப்படலாம் (suspend) அல்லது (expel) வெளியேற்றப்படலாம். உறுப்பினர் அனைவரும் அவர்களின் உடன்படிக்கைகளையும் ஒப்பந்தங்களையும் செயலாண்மைத் துறையுடன் வெளியிடுவதற்காகப் பதிவு செய்துகொள்ளவேண்டும்; அன்றியும், ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் எந்த உறுப்பு முன்னிலையிலும் பதிவு செய்யப்படாத ஒப்பந்தத்தை எந்த உறுப்பினரும் எழுப்பக் கூடாது (102ஆவது விதி).

சர்வதேசச் சங்கத்தைப் போன்றே ஐக்கிய நாடுகள் சபையும் இறைமை அரசுகளாலும், அவற்றின் மூலமாகவுந்தான் செயல்பட முடியும். தனியாட்களின்மீது சட்டத்தைப் புகுத்தும் அதிகாரமோ, இன்றி வரி விதிக்கும் வியாபாரத்தை ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரமோ, அல்லது தனித்தனியாக ஆயுதந் தாங்கிய படைகளை வைத்திருக்கும் அதிகாரமோ ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் எந்த உறுப்புக்கும் இல்லை. ஒரு சங்கம் அல்லது இணைப்பரசைப் போன்றே ஐக்கிய நாடுகள் சபையும் அதன் வருவாய்களைப் (revenues) பொறுத்த மட்டில் உறுப்பினர்களின் உதவியையும் நன்கொடையையுமே பெரிதும் நம்பியிருக்கிறது. ஐக்கிய நாடுகள் அஞ்சல் நிர்வாகத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தின் ஒரு சதவீதத்திற்கும் குறைவாகவே உள்ளது. இளைய ஜான். டி. ராக்ஃபெல்லரும், நியூயார்க் பெரு நகரும் முறையே அளித்திருக்கும் 85,00,000 டாலர்கள், 20,00,000 டாலர்கள் மதிப்புள்ள பொருள் வெகுமதிகளின் (property gifts) உதவியாலும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிலிருந்து கிடைக்கும் 6,50,00,000 டாலர்கள் மதிப்புள்ள வட்டியில்லாக் கடனாலும் (Interest-free loan), 1950ஆம் ஆண்டில் லேக் சக்சஸ் (Lake Success) கரையிலிருந்த ஐக்கிய

நாடுகள் சபை புதிய இடத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. தற்போது கிழக்கு நதியின் மன்ஹாட்டன் பக்கத்தில் 42-48ஆவது வீதிகளுக் கிடையிலுள்ள அழகான இடத்தில் எழுபப்பட்டிருக்கும் விண்ணைத் தொடும் 38 அடுக்குகளையுடைய மாளிகையில் ஐக்கிய நாடுகளின் செயலாண்மைத் துறை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் இரு மருங்கிலும் மாநாட்டு மண்டபமும் பேரவை மாளிகையும் அழகு ஊட்ட உலக நிறுவனத்தின் புகழுக்குப் பறைசாற்றுவதுபோல் பெருமிதத்துடன் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றன. பேரவையால் பங்கீடு செய்யப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு 1946-ல் 1,93,90,000 டாலர்களாக இருந்த ஐக்கிய நாடுகளின் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டம் 1957-ல் 5,08,15,700 டாலர்களாக உயர்ந்திருந்தது. அதில் அமெரிக்க ஐக்கியநாடு 39 சதவீதமும், பிரிட்டன் 11.3 சதவீதமும், சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு 7 சதவீதமும், சீனு, ஃபிரான்சு ஒவ்வொன்றும் 6 சதவீதமும், இந்தியா, 3·4 சதவீதமும், பொலிவியா, காஸ்டாரீகா, செக்கோசுலேவேக்கியா, லைபீரியா, லக்சம்பர்க் மற்றும் 15 இதர நாடுகள் 1 சதவீதத்திற்குக் குறைவாகவும் கட்டின. செயலாண் மைத் துறை ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மொத்த மதிப் பீட்டில் (estimate) மூன்றில் இரண்டு பகுதி இதன் பராமரிப்பிற்குச் செலவிடப்படுகிறது. இதில் பணிபுரிந்து வரும் 3,000 அனைத்து நாட்டு சிவில் ஊழியர்களுள் (civil servants) பணியாளர் பிரிவில் 60-க்கும் மேற்பட்ட அரசினர் பணியாற்றி வருகின்றபோதிலும் அதில் மூன்றில் இரண்டு பகுதியினர் அமெரிக்கக் குடியினர் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. பதவிக்குப் புதிதாக வருபவர் கள் அவர்கள் கடமைகளை 'விசுவாசத்துடனும், யூகமுடனும், மனச்சாட்சியுடனும்' செய்வர் என்றும், ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் நலன்களிலே கண்ணுங்கருத்துமாக இருப்பர் என்றும், இவ்வுலக அமைப்பை விட்டு வேறெந்த வெளி நிறுவனத்திடமோ, அன்றி அரசாங்கத்திடமோ அவர்கள் கடமைகளைப் பொறுத்தவரை அறி வுரைகள் பெறுவதில்லை என்றும் பதவி உறுதிமொழி (oath of office) அளிக்கவேண்டும். இப் பணியாளர்க்கு அளிக்கப்படும் சம்பளங் கள் 1,580 டாலர்களிலிருந்து 11,000 டாலர்கள் வரை உயருகின் றன. அன்றியும், தேசிய வருமான வரிகள் செலுத்துவதற்கென்று தனியாகவும் பொருளுதவி அளிக்கப்பெறுகிறது. செயலாண்மைத் துறை—பாதுகாப்பு மன்ற அலுவல்கள், பொருளாதார அலுவல் கள், சமுதாய அலுவல்கள் தர்மகர்த்தா முறை, சுய ஆட்சியற்ற நாடுகளிலிருந்து வரும் தகவல்களைக் கவனிக்கும் துறை (Trusteeship and Information from Non-self-governing Territories), சட்ட அலுவல்கள், மாநாடுகள், பொதுப்பணிகள் (Conferences and General Services), நிருவாக, நிதிப்பணிகள் (Administrative and

Financial Services), மற்றும் பொதுச் செய்திப்பணி (Public Information) என எட்டுத்துறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொன்றும் ஓர் உதவித் தலைமைச் செயலாளரின் (Assistant Secretary-General) கீழ்ப் பணியாற்றிவருகிறது. தலைமைச் செயலாளர் 20,000 டாலர்கள் சம்பளமும், அத் தொகையை ஒத்த படியும், எல்லா வசதிகளும் நிறைந்த வீடொன்றும் பெறுகிறார். சுறுசுறுப்பும் தீவிரமும் பொருந்திய டிரீகீவ் லீ பழைய சர்வதேசச் சங்கத்தின் கவர்ச்சியற்ற இரு தலைமைச் செயலாளர்களுக்கும் நேர்மாறாக விளங்கினார். தொடக்கத்தில் அவர் (மன்றத்தின் பரிந்துரையின்பேரில் பேரவையால்) ஐந்தாண்டுப் பணிக்காலத்திற்கே நியமிக்கப்பட்டார். பின்னர் 1950-ல் பேரவை அதை மூன்று ஆண்டுகட்கு நீட்டித்தது. சோவியத் கூட்டமைப்பு முகாமைச் சேர்ந்த நாடுகளும் சீனாவும் (அதாவது பார்மோசா) அதற்கு எதிராக வாக்களித்தன. அரபு நாடுகள் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளாதிருந்துவிட்டன. சோவியத் பகைமைக்கு ஆளாகிக்கொண்டிருந்த டிரீகீவ் லீ, ஐக்கியநாடுகள் சபையின் வேலை செய்யும் அமெரிக்கர்களின் 'விசுவாசக்கட்டுப்பாடுகள்' (loyalty checks) என்ற கட்டுப்பாடுகளை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு வலியுறுத்தவே, 1952, நவம்பர் 10ஆம் தேதியன்று பதவியை விட்டுவிட்டார். 1953, ஏப்ரல் 10ஆம் தேதி சுவீடனைச் சேர்ந்த டாக் ஆமர்சோல்டு தலைமைச் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார். (அமைதியைப் பாதுகாத்த அண்ணல் ஆமர்சோல்டு கயவர்களின் கரவுச் செயலுக்குப் பலியாகி, புதிரான விமான விபத்தில் செப்டம்பர் 17, 1961-ல் இறந்துபோனதும், பர்மாவைச் சார்ந்த யூ தாண்ட் நவம்பர் 3, 1961-ல் தற்காலிகத் தலைமைச் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டுப் பணியாற்றி வருகிறார். பின்னர் அவர் பணிக்காலம் 1971 டிசம்பர் 31வரை நீட்டிக்கப்பட்டது. 1972 ஜனவரி 1-லிருந்து ஆஸ்திரிய நாட்டைச்சேர்ந்த டாக்டர் குர்ட்வல்தீம் தலைமைச் செயலாளராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.)

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் 'கொள்கை உருவாக்கும்' செயலிகளைச் சட்டமியற்றும் உறுப்பாகவோ, அல்லது செயற்குழு என்ற நிலையிலோ கருதுவதற்கில்லை. ஏனெனில், இப்பணிகளுக்குத் திட்டவட்டமான இலக்கணம் வகுக்கவேண்டுமாயின் அவற்றை இவ்வுலக அமைப்பில் காண்பதரிது. எனினும், அரசுகள் தகராறுகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளவும், கூட்டு முயற்சியில் ஈடுபடவும் பெரிதும் பயன்படும் நிறுவனங்களுக்கு இப் பட்டயத்தில் விரிவான ஏற்பாடுகள் இருப்பதைப் பார்க்கலாம். அவற்றின் அமைப்பு மிகவும் குழப்பமானதாக இருப்பதால் அதை விவரிக்க வேண்டுமானால், குறைந்தது ஒரு பெரிய நூல் (volume) எழுதவேண்டுவது

இன்றியமையாததாகும். எனினும், அதன் விரிவான அமைப்பைச் சுருக்கமாக இங்கு வரையலாம்.

பாதுகாப்பு மன்றம் (Security Council): இது 'உலக அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் பேணிக்காக்கும் பெரிய தலையாய பொறுப்பை' சிரமேலேற்றுப் பணியாற்றி வருகிறது. இந் நிறுவனம் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, பிரிட்டன், சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு, ஃபிரான்சு, சீனு* (சியாங்கே ஷேக்) ஆகிய ஐந்து நிரந்தர உறுப்பினர்களையும், இரண்டாண்டுகட்கு ஒரு முறை பேரவையின் மூன்றில் இரண்டு பகுதி வாக்குகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் (ஆறு இப்போது 10)** தற்காலிக உறுப்பினர்களையும் கொண்டது.[4] மன்றம் குறைந்தது இரண்டு வாரங்கட்கு ஒரு முறையாவது கூடுகிறது. அமைதியைக் குலைக்கும் வழக்குகள் அல்லது சூழ்நிலைகளைப்பற்றி ஆராய்ந்து அவற்றைப் போக்குவதற்கின்றியமையாத தக்க வழிகளைப்பற்றிப் பரிந்துரை செய்கிறது. உண்மையில் அமைதியைக் குலைத்துவிட்ட நாட்டுடன் தூதியல், பொருளாதார உறவுகளைக் கைவிட்டுவிடும்படியும், அல்லது சமாதானப் பகைவருக்கு எதிரான இயக்கத்தில் ஈடுபடும்படியும், மறியல்கள் செய்யும்படியும் மன்றம் அதன் உறுப்பரசுகளைக் கேட்டுக்கொள்ளலாம். (39-54 விதிகள்) அல்லது அது ஐக்கிய நாடுகள் இராணுவ ஆலோசனைக் கமிட்டி (U.N. Military Staff Committee) யின் இயக்கலின் கீழ் உறுப்பு அரசுகளின் படைகளை ஏவி இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்கவும் தூண்டலாம்.

[4] முதல் பேரவை எகிப்து, மெக்சிக்கோ, நெதர்லாந்து ஆகிய நாடுகளை ஓராண்டிறகும், ஆஸ்திரேலியா, பிரேசில், போலாந்து முதலிய தேசங்களை இரண்டு ஆண்டுகட்கும் தேர்ந்தெடுத்தது. பின்னர் நடைபெற்ற தேர்தல்களில் சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு, தற்காலிக இடங்களில் ஒன்று எப்பொழுதும் ஒரு கிழக்கு ஐரோப்பிய அரசிற்கு அளிக்கப்படவேண்டுமென்ற ஒரு முன்னுளைய 'கண்ணியமான ஒப்பந்தத்தை' மீறி நடப்பதாக அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டைக் குற்றஞ் சாட்டியது. 1955-ல் பிலிப்பைன்சுக்கும் யூகோசுலேவியாவிற்கும் இடையில் ஏற்பட்ட முட்டுக்கட்டையான நிலையை 35 வாக்குகளால் நீக்க முடியாது போகவும், பின்னைய நாடு ஓராண்டிற்குப் பதவி வகித்துவிட்டு, இராஜிநாமா செய்துவிடவேண்டுமென்றும், 1957-க்குப் பிலிப்பைன்சு தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டுமென்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. 1956 டிசம்பர் மாதம் யூகோசுலேவியாவின் இடத்திற்கு செககோசுலேவேக்கியாவை சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு நிறுத்தியும், அது பெற்ற 20 ஓட்டுகளுக்கு எதிராக 51 ஓட்டுகள் பெற்று பிலிப்பைன்சு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. 1957-ல் ஆஸ்திரேலியா, கியூபா, பிலிப்பைன்சு முதலிய நாடுகளும் (1959 வரை), 1958-ல் கொலம்பியா, இராக், சுவீடன் முதலிய நாடுகளும் (1959 வரை), மறறும் ஜப்பான், பனமா, கனடா, ஆகிய நாடுகளும் (1960 வரை) தற்காலிக உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன.

* 750 மில்லியன் (உலக ஜனத் தொகையில் $\frac{1}{4}$ பங்கு) மக்கள் வாழ்ந்து வரும் சீன மக்கள் குடியரசு (செஞ்சீனு) 1971ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 24ஆம் நாள் ஐ.நா.வில் (சியாங்கே-ஷேக்) சீனுவின் இடத்தைப் பெற்றுவிட்டது. இவ்வுலக சபை தோன்றிய நாள்முதல் பாதுகாப்பு மன்றத்தின் 5 நிரந்தர உறுப்பினர்களில் ஒன்றுன தாய்வான் என்ற சீனு சபையினின்றும் விலக்கப்பட்டது.

** இன்று பாதுகாப்பு மன்றத்தின் மொத்த உறுப்பினர் 15. அதில் 5 நிரந்தர உறுப்பினர்களும் 10 தற்காலிக உறுப்பினரும் உள்ளனர்.

ஆனால், இந் நடவடிக்கை களனைத்தும் தனிப்பட்ட ஒப்பந்தங்களுக்கு உட்பட்டதாய் இருத்தல் அவசியம் (அவற்றில் ஒன்றுகூட 1958ஆம் ஆண்டு வசந்த காலத்தில் செய்யப்படவில்லை.) மேலும் உறுப்பு நாடுகள்மீது 'ஆயுதத் தாக்குதல் ஏற்படுங்காலை அவைகளுக்குள்ள தனிப்பட்ட அல்லது கூட்டுத் தற்பாதுகாப்புரிமைக்கு' (51ஆவது விதி) ஏற்ப அந்நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படவேண்டும்.

எனினும், பட்டயத்தைத் தீட்டித் தந்த தன்னலமற்ற தியாகசீலர்கள் 'கூட்டுப் பாதுகாப்புக்' கொள்கையை ஒப்புக்கொண்டனர் என்று இன்று தெரிய வருகிறது. எனவே, சமாதானப் பற்றுள்ள அரசுகள் அமைதியைக் குலைக்கும் நாடுகளின்மீது கூட்டு வன்முறையைக் கையாளுவதன் மூலம் அமைதி நிலைநாட்டவியலும். ஆனால், இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது யாதெனில் (சர்வதேசச் சங்க) ஒப்பந்தத்தைப் போலல்லாமல், கூட்டு வன்முறை நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டால், அது அமைதியை நிலைநாட்டுவதைவிட நிச்சயம் போருக்கே அடிகோலிவிடும் என்ற உண்மையை, மனித இனம் உய்யப் பட்டயத்தை வகுத்துத் தந்திருக்கும் பண்பாளர்கள் இனிது உணர்ந்திருந்தனர் என்பது விளங்குகிறது. உறுப்பரசுகள் 'அமைதி' என்ற பெயரில் 'போரில்' இறங்குவதைத் தடுக்கவும் தவிர்க்கவும் நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு முன்னர் வல்லரசுகளுக்குள் ஒருமுகமான முடிபு ஏற்படவேண்டும் என்று பட்டயம் பறைசாற்றுவதை, ஒரு இன்றியமையாத நிபந்தனையாக விதித்துள்ளதை நாம் அறிதல் வேண்டும். மன்பதைத் தொண்டு, மனித குல உரிமை, நியாயம், நேர்மை ஆகியவற்றைக் கண்களெனப் போற்றிக் காத்த கரும வீரர்கள், மனித இனத்தின் துன்பத்தைத் துடைக்கவந்த தூய பெருமக்கள் ஆகியோர் வரலாற்றுப் புகழ்பெற்றிலங்கும் டம்பார்ட்டன் ஓக்சு என்னுமிடத்தில் கூடியபோது, வாக்களிக்கும் நடைமுறை குறித்து அவர்களுக்குள் ஓர் உடன்பாடு ஏற்பட வழியில்லாது போயிற்று. எனினும், முயற்சியுடைய இந் நன்மக்கள் யால்ட்டாவில் சந்திக்க நேரிட்டபோது ஒரு சூத்திரம் வகுத்தனர். உடனடியாக அது 1945, ஜூன் 7ஆம்தேதி வெளியிடப்பெற்ற நான்கு வல்லரசுகள் அறிக்கையில் இடம் பெற்றது. கூட்டு வன்முறையைப் பிரயோகிப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்படும் திட்டத்தை மட்டுமல்லாது, விசாரணை நடத்தவோ, அல்லது பரிந்துரை செய்யவேண்டுமென்றோ கொண்டு வரப்படும் திட்டத்தையும் பல நிகழ்ச்சிகளுக்கு அடிகோலி, இறுதியில் கூட்டு வன்முறையைப் பயன்படுத்துவதையும் இன்றியமையாததாக்கிவிடலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட கேள்வி 'பொருளைப்பற்றியதா' அல்லது 'நடைமுறை' சம்பந்தமானதா

(27—29 விதி) என்ற முடிவிற்கு எதிராகக்கூட எந்த நிரந்தரமான உறுப்பினரும் அதன் 'மறுப்பதிகாரத்தை'ப் பயன்படுத்தலாம் என்று அவ்விதிக்குப் பொருள் கொடுக்கப்பட்டு அறிவிக்கப் பட்டது. இவ் வேறுபாட்டுடன் 'சூழ்நிலைகளுக்கும்' 'வழக்கு களுக்கும்' இடையேயுள்ள வேறுபாடும் சேர்ந்து ஓயாத சண்டை சச்சரவிற்கும் மலை போன்ற தகராறுகட்கும் அடிகோலின.

எனினும், எவ்வளவுதான் பட்டயத்தைக் குறை கூறினாலும், எவ்வளவுதான் அதைத் தவருகக் கையாண்டாலும், அதைத் தீட்டித் தந்த 'உத்தமர்களின் குறிக்கோள்' உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி யாகும். வன்முறை நடவடிக்கைகள் எடுப்பதானாலும் சரி, அல்லது இறுதியில் வன்முறையில் இறங்கச் செய்யும் மற்றச் சிறிய நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டாலும் சரி, மன்றத்தின் நிரந்தர உறுப்பினர் ஐவரும் ஒருமனதாகச் சம்மதிக்கவேண்டும்; ஒருமுக மான முடிவிற்கு வந்து அதன்படி செயற்படவேண்டும். எனவே, ஐவருள் எவரும் அவருக்கெதிராக மற்றவர்கள் வன்முறையில் இறங்குவதை ஒருகாலும் சம்மதியார்—சகித்து இரார் என்பது, குன்றிடையிட்ட விளக்கு. ஆனால், அவை ஒவ்வொன்றும் விரும்பினால் ஒரு சிறிய அரசின் வன்முறையைத் தடுத்துவிடலாம். மற்றும் இறுதியில் வன்முறைக்கு இழுத்துச் செல்லும் விசாரணைகள் அல்லது பிரேரணைகளுக்கு எதிராக மறுப்பதிகாரத்தைப் பயன் படுத்தலாம். அநேக சிறிய அரசுகளும் எண்ணற்ற தனி விமரிசகர்களும் இதை ஓர் அட்டூழியம் என்றும், இவ்விதி வல்லரசு களைச் 'சட்டத்திற்கும் மேலே' கொண்டு நிறுத்திவிடுகிறதென்றும் பன்முறை இடித்துரைத்திருக்கின்றனர். ஆனால், பட்டயத்தை வரைந்த பண்பாளர்கள் தெளிவாக உணர்ந்ததுபோலப் பேரவை ஒரு வல்லரசின் அல்லது ஒரு வல்லரசின் ஆதரவைப் பெற்ற ஒரு சிறிய அரசின் எந்தவிதமான செயலும் சட்டம், ஒழுங்கு அல்லது அமைதிக்கு அடிகோலாமல் முற்ற முற்றப் பலாத்காரத்திற்கும் மூர்க்கத்தனத்திற்குமே வித்திடும் என்ற உண்மையை எவரும் மறுக்கவோ, அன்றி மறக்கவோ சாலாது.[6]

[6] அடிலாய் இ. ஸ்டீவன்சன் 1946, நவம்பர் 14ஆம் தேதி 'மறுப்பதிகார ஒழிப்பு' என்ற தலைப்பில் நார்மன் ஜே. ஒ. மாக்கின் என்பவருடன் சர்ச்சை செய்ய நேரிட்டகாலை கூறியதாவது: 'நமக்கு ஏற்படும் சிரமங்கள் மறுப்பதிகாரத்தினால் மட்டும் ஏற்படுகின்றன என்று சொல்வதற்கில்லை. ரஷ்யர்களுடன் ஏற்படும் விரும் பத்தகாத, நனகு வேருன்றிவிட்ட வேறுபாடுகளையே அது பிரதிபலிக்கிறது. நம் அனைத்து நாட்டு உறவுகளை நெருக்கடிக்கு இலக்காகிக்கொண்டுவரும் சூழ்நிலையி லிருந்து நாம் பிரிக்க வேண்டுமானால், இவ் வேறுபாடுகளைக் களைந்தெறிதல் இன்றியமையாததாகும். வாக்களிக்கும் முறையைமட்டும் மாற்றியமைத்துவிட்டால் எதிர்பார்க்கும் பயன் ஏற்படாதென்பது திண்ணம். உலக அரசியல் வாழ்க்கையின் உண்மையினின்றே ஒருமுகவிதி உருவாகியது எனலாம். வல்லரசுகள் ஐந்தும் அவை களின் முக்கிய நலன்களின் தொடர்பான செயல்களில் இணங்காவிடில் அவைகள் ஒன்றனுக்கெதிராக வன்முறையைக் கையாளுதல் பெரும் போருக்கு அடிகோலு

பேரவை (General Assembly) : 'உலகினரின் ஊர்க் கூட்டம்' என்று அழகாக அழைக்கப்படும் இவ்வுறுப்பு ஒவ்வோர் உறுப்பு அரசுக்கும் ஒரு வாக்கு என்ற அடிப்படையில் செயற்பட்டு வருகிறது. முக்கியமான சிக்கல்கள் குறித்து நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு மூன்றில் இரண்டு பகுதி வாக்கு தேவைப்படுகிறது. ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயம், டெலிகேட்டுகள், பத்திரிகைகள் ஆகியவை அடிக்கடி பேரவையின் 'முடிபுகளைப்' பற்றிக் குறிப்பிட்டுப் பேசுவதைக் கேட்கிறோம். ஆனால், உண்மையிலும் சட்டப்படியும் பார்க்கப்போனால், இச் சொல்லுக்கு மூன்றில் இரண்டு பகுதி ஓட்டுமூலம் பேரவை எந்த இறைமை அரசையும் அது விரும்பாத செயலைப் புரியும்படி வலியுறுத்தலாம் ; அல்லது அது (அரசு) அவசியம் மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று தீர்மானித்திருக்கும் நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளலாகாது என்று வற்புறுத்தலாம்; அல்லது கேட்டுக்கொள்ளலாம் என்பது பொருளல்ல. அதன் வரவுசெலவுத் திட்ட நிர்வாக, மற்றும் தேர்தல் அலுவல்கள் ஒருபுற மிருந்தாலும், பேரவை அதன் உறுப்பினர்க்கோ அல்லது ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் இதர உறுப்புகளுக்கோ வெறும் 'பரிந்துரைகள்' தாம் செய்கிறது. பாதுகாப்பு மன்றத்தின் முன்னிருக்கும் தகராறுகட்கோ அல்லது சூழ்நிலையைப்பற்றியோ மன்றம் வேண்டுகோள் விடுத்தாலொழிய, அது பரிந்துரைகள் செய்வது

மெனபது உறுதி. அதைத் தடுக்கவும் தவிர்க்கவுமே ஐக்கிய நாடுகள் சபை அமைக்கப்பட்டது. எந்த உறுதியான அமைப்பையும் நாம் ஒருமுக விதி என்ற விலை கொடுத்தே பெறவேண்டுமென்பது தவிர்க்கொணததாகும். ஆனால், இவ்விதி சிலர் கூறுவதுபோல், ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் எந்த உறுப்பினரையும் பெரிது சிறிது என்ற பேதமில்லாமல் சட்டத்திற்குமேலே கொண்டு நிறுத்துவதில்லை. எல்லா உறுப்பினரும் ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத்தின் விதிகளுக்கு—ஏற்பாடுகளுக்கு அடிபணிந்து ஒழுகுதல் தவிர்க்கொணத கடமையாகும். பட்டயத்தின் ஏற்பாடுகளைத் திட்டமிட்டுக் கவிழ்க்க முற்படுவோரைத்தான் நாம் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறோம். ஆனால், இதற்காக இவ் விதியையே ஒழித்துவிடவேண்டுமென்று கூறுவது 'குழந்தையைக் குளிப்பாட்டும் தொட்டியோடு எறிந்துவிடவேண்டுமென்று' கூறும் பிரெஞ்சுப் பழமொழியைப் போன்றதாகும்.

பொதுமக்களிடம் நிலவும் குழப்பம் நீங்கவேண்டுமாயின், 'மறுப்பதிகாரம்' என்பது பாதுகாப்புச் சபைக்கு வரும் ஒரு தீர்மானத்தின்மீது எதிர்மறை வாக்கு அளித்தல் என்று பொருள் அல்ல. ஆனால், அது மன்றத்தின் ஏழு அல்லது அதற்கும் மேற்பட்ட உறுப்பினர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு தீர்மானத்தின்மீது ஒரு நிரந்தர உறுப்பினர் தன்னுடைய மறுப்பு (negative) வாக்கை அல்லது எதிர்ப்பை அளிப்பதென்றே பொருள்படும். இது நன்கு உணர்த்தப்படவேண்டும். சோவியத் யூனியனின் மறுப்பு அதிகாரத்தின் எண்ணிக்கை கடந்த சில ஆண்டுகளில் அசாதாரணமாக உயர்ந்துவிட்டதென்றால், அதற்கு அதன் தடுப்புக் கொள்கைமட்டும் காரணமன்று. பெரும்பான்மை டெலிகேட்டுகள் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதும், ஆனால், சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்புமட்டும் நிராகரிக்கக்கூடியதுமான எண்ணற்ற பிரேரணைகளாகப் பார்த்து, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் கொண்டுவருவதே இதற்கு மூலகாரணம். உலக அரங்கில் வல்லரசுகள் செய்த இவ் விளையாட்டில் நேர் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்குமாயின் 1940-1950: அதாவது, 10 ஆண்டுத் தொகுதிகளில் நிலவிய அதிகார அமைப்பு அவ்வித மாற்றத்திற்கு ஒரு காலும் இடந்தந்திராது), ஒருவேளை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள். ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பிலிருந்து விலகிக்கொள்ளாது தன்னுடைய மறுப்பதிகாரத்தை சோவியத் யூனியனைப்போன்றே பன்முறை பயன்படுத்தியிருக்கலாம்.

வெளிப்படையாகத் தடுக்கப்பட்டுள்ளது (12ஆவது விதி). எனவே, பேரவை மற்றச் சாதாரணத் தூதர்களின் மாநாட்டைப் போன்றது. அதை ஒரு சட்டமியற்றும் உறுப்பு என்று கருதுவதற்கில்லை. அதன் டெலிகேட்டுகள் பேசுகின்றனர்; கேட்கின்றனர்; அறிவிக்கின்றனர்; ஆராய்கின்றனர் ; சீர்தூக்கிப்பார்க்கின்றனர்; முன்மொழிகின்றனர் ; ஆலோசிக்கின்றனர் ; வாதிக்கின்றனர் ; வாக்களிக்கின்றனர். அவர்கள் என்ன செய்வதில்லை என்றால், இயல்பாகவே செய்யமுடியாதது என்னவென்றால், அவர்கள் தனியாட்களைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய சட்ட விதிகளை இயற்றமுடியாது. (அதன் விதிகளை ஏற்றுக்கொள்ள) விரும்பாத எந்த ஓர் அரசாங்கத்தின்மீதும் அதைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய விதிகளை அது இயற்றமுடியாது.

பொருளாதார, சமுதாய மன்றம் : இதுபற்றிய விவரங்களைப் பட்டயத்தின் 61-லிருந்து 72 வரையுள்ள விதிகளில் காணலாம். 18 அரசுகளைக்கொண்ட இவ்வுறுப்பும் அறிவுரைகள் தாம் கூறலாம்; சிக்கல்களைப் பற்றி ஆராயலாம் ; பரிந்துரைகள்மட்டுமே செய்யலாம். இந் நிலைமை இன்றளவும் அதன் குழப்பமான நிறுவன அமைப்பாலும், அது கலந்து ஆலோசிக்கவேண்டிய வல்லுநர் குழுக்களின் மட்டற்ற எண்ணிக்கையாலும் மாறவில்லை. பொருளாதார, சமுதாய மன்றம் (ECOSOC) பல குழுக்கள் மூலமாகவும், உட்குழுக்கள் (subcommissions) வாயிலாகவும் செயற்படுகிறது. சான்றாக, அதன் (1) மனித இன உரிமைக் குழு; (இதற்குச் செய்தியறிவிப்பு, எழுத்தாளர் சுதந்திரம், சிறுபான்மையினர் பாதுகாப்பு, மற்றும் பாகுபாட்டுத் தடுப்பு ஆகிய உட்குழுக்கள் இருக்கின்றன); (2) பெண்கள் நிலைக் குழு; (3) சமுதாயச் சிக்கல்கள் குழு; (4) பொருளாதார, வேலையுடைமைக் குழு; (5) போக்குவரத்துக் குழு; (6) புள்ளியியல் குழு; (7) மயக்க மருந்துகள் (narcotic drugs) குழு ஆகியவற்றைக் கூறலாம். ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி, விஞ்ஞான, பண்பாட்டு நிறுவனம்; உணவு, வேளாண்மை நிறுவனம்; சீரமைப்பு வளர்ச்சிக்கான சர்வதேச வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதி, சர்வதேச சிவில் வானூர்தி நிறுவனம்; சர்வதேசத் தொழிலாளர் நிறுவனம், உலக உடல் நல நிறுவனம் (W. H. O.); 1951-ல் எடுக்கப்பட்டுவிட்ட சர்வதேச அகதிகள் நிறுவனம்; சர்வதேச அஞ்சல் சங்கம் (International Postal Union) ஆகியவை போன்ற எண்ணற்ற நிறுவனங்கள் ‘வல்லுநர் குழுக்களுக்குத்’ தக்க எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

வெப்பவிசை இயக்க இயல் விளைவித்த அற்புதங்கள் (Mysteries of Thermodynamics): அரசியலுக்கும், அதிலும்

உலக அரசியலுக்கும் வெப்பப் பொருளியக்க இயலுக்கும் சம்பந்தம் இருக்கிறதா என்று வியப்படைபவர்கள், சற்று நிதானமாக இன்றைய உலக நிறுவனமாக விளங்கும் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பைச் சிறிது சீர்தூக்கிப் பார்ப்பார்களேயானால், வெப்பவிசை இயக்கம் விளைவித்த புதிர்களைக் கண்டு விதிர்ப்படையாதிரார். இந் நூற்றாண்டின் நடுப் பத்தாண்டுத் தொகுதியில் உலக ஒத்துழைப்பின் சின்னமாக—விகற்பமான, விரிவான சாதனமாக இலங்கும் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் விண்ணையளாவும் மாளிகைகளைக் கண்டு தரிசிக்கும் வாய்ப்பு, அறிவு படைத்த ஒரு கோளிடை (interplanetary) வழிப் போக்கனுக்குக் கிட்டியிருக்குமாயின், அவ்வமைப்பு அவனுக்கு ஒரு பெரும் புதிராகத் தோன்றியிருக்கலாம். அங்கு ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அல்லும் பகலும் இமைகொட்டாது பெருஞ் சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் சீரிய பணியில் ஈடுபட்டிருப்பதைப் பார்த்திருப்பான்; இயற்கையின் வேறுபாடுகளைக் கண்டு களித்திருப்பான்; எண்ணற்ற வெவ்வேறு பணிகளில் மெய்ம்மறந்து ‘தாம்’ வேறு, ‘பணி’ வேறு என்று நினையாமல் அப்படியே தாம் செய்யும் மகத்தான பணிகளோடு ஒன்றி நின்று கடமையாற்றும் கருமவீரர்கள், தந்நலமற்ற தியாக சீலர்களின் குறிக்கோள்கள் ஒரேமாதிரியாக இருப்பதையும், அவ்வண்ணல்களின் சீரிய எண்ணங்களும், அருஞ் சேவைகளும் ஒரே மையத்தை நோக்கிச் சுழல்வதையும் பார்த்து வியப்படையாதிருக்கமாட்டான். ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் செயலாண்மைத் துறையின் ஒரு மூலையில் அமர்ந்து எழுத்து வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பவரிடமோ, அன்றிப் புள்ளிவிவரங்கள் தயாரிக்கும் புனிதரிடமோ, அன்றிப் பொருளாதாரச் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணுவதில் கருத்தைச் செலுத்தும் பணியாளர்களிடமோ, அன்றி நீதி வழங்கும் நெறியாளரிடமோ, அன்றி நிர்வாகச் சிக்கல்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் சிந்தனையாளரிடமோ, அன்றிப் பசி, பிணி ஆகியவற்றிலிருந்து மனித இனத்தைக் காப்பாற்ற வழிவகுத்துக் கொண்டிருக்கும் அலுவலரிடமோ, அன்றிச் சோதனைக் கூடத்தில் நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழச் சோதனைக் குழாயும் கையுமாக நிற்கும் விஞ்ஞானியிடமோ, அன்றிப் பெற்ற அன்னை, பிறந்த பொன்பூமி, வளர்த்த மொழி முதலியவற்றை மறந்து போருடை தரித்துப் படைக் கலந்தாங்கிக் கடலும் மலையும் கடந்து மனித இன உரிமையைப் பாதுகாப்பதற்காகப் போரிடும் தன்னலமற்ற தியாகியிடமோ அல்லது அவர்கள் அனைவரிடத்திலுமோ சென்று, ‘தங்கள் குறிக்கோள் யாது’ என்று விண்வெளிப் பயணி வினவியிருப்பானாகில், அன்பும் பண்பும், கடமையும் கண்ணியமும் கலந்து பெருக்கெடுத்தோட சாதி, மதம், இனம், மொழி என்ற பேதமில்லாது அவர்கள் அவனிடம் வந்து,

"ஐயா, நாங்கள் 'வருங்காலச் சந்ததிகளைப் போர் என்ற பகைவனிடமிருந்து காப்பாற்ற', 'அடிப்படை மனித இன உரிமைகளைப் பாதுகாக்க', 'நீதி வழங்க', 'சட்டத்திற்கு மக்கள் மரியாதை செய்யும் பண்பை வளர்க்க', 'சமுதாய முன்னேற்றத்தை வளர்க்க', 'அதிக சுதந்திரத்துடனும் உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்துடனும் மனித இனம் பீடுநடை போட', 'சகிப்புத் தன்மையை வளர்க்க', 'பாதுகாப்பு அளிக்க', 'மனித இனம் அன்பு என்ற பாசக்கயிற்ருல் பிணைக்கப்பட்டு ஒரே குடும்பம்போல் வாழ வேண்டும் என்ற உணர்வை மக்களிடத்தில் உருவாக்கப்' பாடுபடுகிருேம்'' என்று விடையைக் கேட்டிருப்பான்.

செவ்வாயிலிருந்து வந்த நம் புராண மனிதன் இக் குறிக்கோள்களைக் கேட்டதும், அவையனைத்தும் செம்மையானவை, மனிதன் தன் அறிவினுல் பெறக்கூடியவை மற்றும் மனித இன நன்மைக்கும் —ஏன் ஹோமோசேப்பியரின் உய்விற்கே இன்றியமையாதவை என்று முடிவு கட்டியிருப்பான். ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் எண்ணற்ற பணிகளில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் ஈடுபட்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது, அநேக மோட்டார்கள். உந்து தண்டுகள் (pistons), ஒருவழி அடைப்புகள் (valves) ஆகியவற்றின் மத்தியில் எண்ணற்ற சக்கரங்களும், சக்கரங்களுள் சக்கரங்களும் துரிதமாகச் சுழலும் எண்ணம் அவன் மனத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும். மேலும், வேலை ஒழுங்காக நடைபெறுவதைப் பார்த்துவிட்டு அப் பெரிய எந்திரம் எவ்வித இடர்பாடுமின்றிச் செம்மையாக ஓடுவதாக முதலில் அவன் முடிவுகட்டிவிடுவான்; கடக்க வேண்டிய தொலையை வெகு எளிமையாகக் கடந்துவிடலாமென்றும் அவன் தீர்மானித்திருப்பான்.

பிறகு திடீரென்று முதலில் தான் நினைத்தது தவறு என்பதை உணர்ந்து வியப்பில் மூழ்கியிருப்பான். ஒலி எழுப்பிக்கொண்டு நீராவி வெளிவர, மணிகள் 'டிங்டாங்' என்று அடித்தவண்ணமிருக்க, ஊதிகளின் சப்தம் காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு விண்ணெங்கும் பரவி நிற்க, இக் குழப்பத்திற்கும் பேரொலிக்கும் மையத்தில் ஆடாது அசையாது மாபெரும் அவ்வியந்திரம் நிற்பதைக் கண்டிருப்பான். உட்சக்கரங்களுக்கும் வெளிச்சக்கரங்களுக்கும் தொடர்பில்லாமலிருப்பது அப்போதுதான் அவனுக்கு நன்கு தெரிந்திருக்கும்; அவன் கண்களில் சில ஓடும் உருளைகளே சுழன்றுகொண்டிருந்தன. ஆனுல், அவையும் பூமிக்கு வெகு தூரத்திற்கப்பால் இயங்கிக்கொண்டிருந்தன. பூமியில் நின்ற உருளைகள் சேற்றில் சிக்கிப்போய்க் கிடந்தன. தொடக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பாதைகள் செல்ல முடியாத அளவிற்கு மோசமான நிலைமையை

அடைந்துவிட்டன. முழு எந்திரமும் ஓடாமல் நிற்க ஆரம்பித்து அருகிலுள்ள ஆற்றில் வழுக்கி விழுந்துவிடும்போல் காணப்பட்டது. வெவ்வேறு பொறியியலாளரும் (engineer) தீயணைப்போரும் ஒருவரையொருவர் துரத்திக்கொண்டு, ஒருவரையொருவர் இழுத்துப் பறித்துக்கொண்டு கண் மூக்குத்தெரியாமல் அவ் வெந்திரத்தின் மேல் பைத்தியக்காரர்கள்போல் ஓடினர். வியப்பும் விதிர்ப்பும் அடைந்திருந்த பயணிகள் போட்டியிடுவோர்களை ஊக்குவிப்பவர்களாகவும், அவர்களுக்கு எதிராகச் சுலோகங்களை எழுப்புபவர்களாகவும் ஆக இரு கட்சிகளாகப் பிளவுண்டு நின்றனர். மேலும், அவர்கள் போகவேண்டிய இடங்களையோ அல்லது பயணத்தையோ கிஞ்சித்தும் நினைக்காது அடிபிடி சண்டையில் இறங்கி விடுவர்போல் தென்பட்டனர்.

காலத்தேராழியின் சுழற்சியில் இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில் இத்தகைய மகத்தான முயற்சிக்கு ஏற்பட்ட மாபெருந்தோல்வியை எங்ஙனம் விரித்துரைப்பது? இவ் வினவுக்கு இரண்டு விடைகள் கூறலாம்: எந்திரமே ஒழுங்காகச் செய்யப்படவில்லை. (அதன் அமைப்பிலே அதிகக் கோளாறுகளுக்கு இடமிருந்தன.) அதை இயக்கும் திறமையும் மனவுறுதியும் பொறியாளர்களிடம் இல்லை. இந்த இரண்டுமே சரியான பதில்கள். சர்வதேசச் சங்கத்தைப் போன்று இறைமைகளின் ஆயுத வலிமைமூலம், பலாத்காரத்தின் மூலம் இறைமைகளால் அமைதியை நிலைநாட்டிவிட இயலுமென்ற கருத்தில் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பும் செயற்படுகிறது. இக் கருத்து எவ்வளவு தவறானதென்பது கீழே மெய்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், வல்லரசுகட்குள் சம்மதமும் ஒற்றுமையும் நிலவ வேண்டும் என்ற நெறியின் அடிப்படையிலும் ஐக்கிய நாடுகள் சபை இயங்கிவருகிறதென்பதை எவரும் மறுக்கக் காண்கிலோம். தெஹ்ரான், யால்ட்டா, சான்பிரான்சிஸ்கோ, போட்ஸ்டாம் ஆகிய இடங்களில் மெய்ப்பிக்கப்பட்டதைப் போன்று வல்லரசுகட்குள் ஒத்துழைப்பு இருக்கும்வரையில், எத்தனையோ குறைபாடுகள் இருந்தும், ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பை அமைதிக்கு அருஞ்சேவை செய்யவைத்துவிடலாமென்ற நம்பிக்கை இருந்தது. ஆனால், ஒற்றுமை மறைந்து சம்மதம் குலைந்து தமக்குள்ளே வல்லரசுகள் போட்டியிட ஆரம்பித்ததும், ஐக்கிய நாட்டு அமைப்பால் அதன் பட்டயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் சீரிய குறிக்கோள்களைச் செயலாக்கிவிட இயலாதென்ற பீதியும் கலக்கமும் மக்கள் மனத்தில் குடிகொள்ளலாயின. அவ்வச்சமும் பீதியும் ஒவ்வொரு நாளும் அதிகரித்துக்கொண்டும் உறுதியாக்கிக்கொண்டும் வருதல் கண்கூடு.

பெரும் பிளவு: வாஷிங்டனும் மாஸ்கோவும் முன்னெப்போதையும்விட இன்று கடுமையாகப் பிளவுண்டு நிற்கின்றன. ஒன்றோடொன்று அரசியற் போர் செய்தே தீரவேண்டுமென்று இரண்டும் முடிவு கட்டியதன் பின்னர் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பாதுகாப்பு மன்றத்திற்கும் பேரவைக்கும் எட்டும்படி இரண்டும் அவற்றின் கை வரிசையைக் காட்டியிராவிடில், அவைகளுக்கும் உலகிற்கும் பெரும் பயன் ஏற்பட்டிருக்கும் என்பது திண்ணம். அவைகளின் பிணக்குகள் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பில் ஏற்படவில்லை. எனவே, உலக அமைப்பில் அவற்றைத் தீர்க்க இயலாதுபோயிற்று. நேரடிச் சொல்லாடல் மூலம் வேறுபாடுகளைக் களைந்து அவற்றிற்குத் தீர்வு காணுதல் பிணக்குடைக் கட்சிகளின் விருப்பத்தைப் பொறுத்திருந்தது. ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் அவற்றிற்கிடையே நிலவிய கருத்து வேறுபாட்டைப் போக்கவியலாதுபோயிற்று. ஆனால், அச்சண்டைக்கு ஐக்கிய நாடுகளின் அமைப்பை அவைகள் அடிமைப்படுத்தியிருக்குமேயானால், வெகு நாட்களுக்கு முன்பே அது சிதறுண்டு போயிருக்கும். அவ்வாறு ஆகிவிடாமல் இரண்டு வல்லரசுகளும் ஒன்றோடொன்று சண்டையிடுவதாயிருந்தால், ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பிற்கு வெளியேதான் சண்டையிட வேண்டுமென்றும், மக்களினத்திற்கே பொதுவான அரசியல் துறையோடு சம்பந்தமில்லாத குறிக்கோள்களை எய்துவதில் உலக அமைப்பு ஈடுபடுவதை அவர்களுக்குள் நிலவும் பிணக்கும் பூசலும் பாதிக்கலாகாதென்றும் நல்லறிவும் முன்னறிவும் உணர்த்தின.[6]

6 'கெடுபிடிப் போர்' (நியூயார்க், ஹார்ப்பர், 1947) என்ற தனது கட்டுரையில் (பக்கம் 58,59) வால்ட்டர் லிப்மேன் பின்வருமாறு வரைந்துள்ளதைக் காண்க: 'உலகில் சக்திச் சமநிலை தொடர்பாக எழும் தகராறுகட்கு ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பால் தீர்வுகாண இயலாது. வல்லரசுகட்குள் அமைதி உடன்படிக்கைகள் ஏற்பட்டால்தான், அவற்றைக் களைந்தெறிய முடியும்...அங்ஙனம் தீர்வு ஏற்படும்வரை ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பை அதன் ஆதரவாளர்கள் கடுமையான இடர்பாடுகள், தாங்கமுடியாத சுமைகள் ஆகியவற்றினின்றும் காப்பாற்றி, அதன் அதிகார எல்லைக்குள் அடங்காத சிக்கல்கள் அதன்முன் வந்து அவற்றைத் தீர்த்துவைக்க இயலாத அவலநிலை அதற்கு ஏற்படாதவாறு பாதுகாத்தல் வேண்டும். உலக அமைப்பின் பாதுகாப்பு மன்றத்தையும் பேரவையையும் பெருந்தகராறுகள் முகிழ்க்கக்கூடியதோர் அரங்கமாகப் பயன்படுத்துவதாலோ, அன்றிப் பட்டயத்தின் இயல்பான குறைபாடுகளை அறியாதவர்கள்போல் நடந்துகொள்வதாலோ, அன்றி வன்முறையால் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பைக் கையாண்டு ரஷ்யர்களை வழிக்குக் கொண்டுவந்து விடலாமென்று கச்சை கட்டுவதாலோ எந்த நன்மையும் விளையாதென்பது திண்ணம். அவ்வாறு நடந்துகொள்வோமேயானால், ஐக்கிய நாடுகளை நாம் அவமதிக்கின்றோம் என்றும் அதனால் தீர்வுகாண இயலாத சிக்கல்களை அதன்மேல் திணித்து அதன் எதிர்கால வளர்ச்சிக்குக் குறுக்கே நிற்கிறோம் என்றும் உலகம் நம்மைத் தூற்றும். கிரேக்கச் சிக்கலைப்பற்றி பிரிட்டிஷ், அமெரிக்க டெலிகேட்டுகள் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளிலிருந்தே சர் அலெக்சாந்தர் காடோகனும் திரு. கர்செல் ஜான்சனும் ரஷ்யாவுக்கும் நமக்கும் இருக்கும் பூசலில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சொல்லை ஏற்கக் கூடாதென்று வலியுறுத்தும் தங்களுடைய அரசாங்கங்களின் அறிவுரைகளின்படியே நடக்கிறார்களென்று உலகம் மதித்துவிட்டது. இது மிகவும் வருந்துதற்குரிய செயலாகும். இதுவரை அப் பூசலைப் போக்க எதுவும் செய்யப்படவில்லை. ஐக்கிய

ஆனால், ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பைப் பூசல்கள் முகிழ்க்கக் கூடிய அரங்கமாகவும், அதன் நுணுக்கமான சட்ட திட்டங்களைத் தத்தம் தோள்வரிசையைக் காட்டக்கூடிய ஆயுதங்களாகவும் பயன் படுத்தும் தீய எண்ணத்திற்குத் தலைசாய்க்கும் வெறியை இருதரப் பினராலும் ஒழிக்க முடியவில்லை. எனவே, பாதுகாப்பு மன்றம், பேரவை ஆகிய உறுப்புகளின் முன்னிலையில் கொண்டுவரப்பெற்ற முன்னுள் வழக்குகளைப்பற்றி இங்கு சுருக்கமாகப் பார்த்தல் பல் லாற்றானும் பயன் தரும். இதிலிருந்து உலக அரசியல் துறையில் கெடுபிடிப்போரின் அழுத்தங்களால் ஐக்கிய நாடுகள் சபை எவ்விதம் மாறிவிட்டதென்பதும், தற்போது எவ்விதம் அது செயற்படுகிறதென்பதும் ஒருவாறு தெரியவரும்.

வல்லரசுகள் நடத்திய கரவு நாடகத்தின் முதல் களத்தின் (act) முதல் அங்கம் (scene) 1946ஆவது ஆண்டு நடிக்கப்பட்டது. பாதுகாப்பு மன்றம் முதல் தடவையாகக் கூடி இரண்டு நாட்களுக் குப்பின்னர், அதாவது, 1946 ஜனவரி 19ஆம் தேதியன்று தன் னுடைய உள்நாட்டு விவகாரங்களில் சோவியத் கூட்டமைப்பு தலையிடுகிறதென்று ஈரான் குற்றஞ்சாட்டியது. மார்ச் 2ஆம் தேதிக்குப்பின்னரும் (அன்றுதான் சோவியத் யூனியன் தன் படை களைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்வதென்று முதலில் ஏற்பாடு செய் யப்பட்டிருந்தது) சோவியத் கூட்டமைப்பு தன்னுடைய படைகளை வட ஈரான் பகுதியில் நிறுத்திவைத்திருக்கிறதென்று மறுபடியும் மார்ச் 19ஆம் தேதி ஈரான் முறையிட்டது; பட்டயத்தின் 25ஆவது விதியைச் சுட்டிக்காட்டி 'பாதுகாப்பு மன்றம் உடனடியாக இத் தகராறுக்கு நேர்மையான ஒரு முடிவு காணவேண்டும்' என்றும் வேண்டுகோள் விடுத்தது. உண்மையில் ஈரானிய ஆசர்பெய்சனில் நிறுவப்பட்ட புரட்சி ஆட்சிக்குச் சோவியத் படைகள் பாதுகாப்பு அளித்து வந்தன. மேலும், தென் ஈரானில் நிலவும் ஆங்கிலோ-அமெரிக்கச் சலுகைகளுக்கு நிகராக வடக்கில் சோவியத் கூட்ட மைப்பிற்கு தெஹ்ரான் எண்ணெய்ச்சலுகைகள் வழங்கும்வரை அவ்விடத்தைவிட்டு நகருவதில்லை என்று சோவியத் படை முடிவு

நாடுகள் அமைப்பின்மூலம் பிணக்குகளைத் தீர்த்து உலகில் அமைதியை நிலைநாட்டி விடலாமென்று கருதிவரும் மனித குலத்தின் இறுதி நம்பிக்கையும் படிப்படியாகத் தேய்ந்துகொண்டுவருதல் கண்கூடு. ஐக்கியநாடுகள் சபையை நாசமாக்கும் நோக்குடன் திரைக்குப் பின்னல் கரவுச் செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் வல்லரசுகளின் கயமைத்தனத்தை, உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்றுபேசும் தந்திரத்தைக் கண்டதும் சுடர்விட்டெறிந்துகொண்டிருந்த நம்பிக்கை ஒளி மங்க ஆரம்பித்து விட்டது. வருங்காலத்தில் உலக சமுதாயமாக நடத்தப்படும் வாய்ப்பு ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பிற்கு இல்லையென்றும், சர்வதேசச் சங்கத்தைப்போன்று ஐக்கிய நாடுகள் சபையும் ஒதுக்கித் தள்ளப்படுமென்றும் அல்லது அது சோவியத் எதிர்ப்புக் கூட்டாக மாற்றப்பெற்று விடுமென்றும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு கருதுகிறதென்பது அதன் வெளிநாட்டுக் கொள்கையிலிருந்து தெரியவருகிறது. இரண்டில் எது நடந் தாலும், ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு அழிந்துபோவது திண்ணம்'.

செய்தது. 1945 டிசம்பர் திங்கள் பைரன்ஸ், பெவின், மோலொட்டோவ் ஆகியோர் மாஸ்கோவில் கூடினுர்களேயானுலும், இச்சிக்கலுக்கு அவர்கள் தீர்வு காணத்தவறினர். எனவே, இது வாஷிங்டன், லண்டன், மாஸ்கோவிற்கு இடையிலுள்ள சிக்கல் என்று இனிது தெரியவந்தது. பிரிட்டன் தூண்டியே ஈரான் தன்னைக் குற்றஞ்சாட்டுகிறதென்று சரியாக யூகித்துக்கொண்டு கிரெம்லின், தன் பிரதிநிதிகளாகிய குரோமிகோ, மனுல்ஸ்கி மூலம் பழிக்குப் பழி வாங்கும் நோக்குடன் கிரீசிலும் இந்தோனேஷியாவிலும் உள்ள பிரிட்டிஷ் படைகள் உலக அமைதியை அச்சுருத்தி வருகின்றது என்று பாதுகாப்பு மன்றத்திடம் குற்றஞ்சாட்டியது. பிப்ரவரி ஆரம்பத்தில் விஷின்ஸ்கியும், ஸ்டெட்டினியாசால் ஆதரிக்கப்பட்ட பெவினும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் வசைமாரி பொழிந்துகொண்டனர்.

இக் கட்டத்தில்தான் பின்னர் நடக்கப்போகும் நிகழ்ச்சிகளின் போக்கே நிர்ணயிக்கப்பட்டதெனலாம். 1946, மார்ச்சு 23ஆம் தேதி ஹன்டர் கல்லூரியில் பாதுகாப்பு மன்றம் கூடியபோது, மன்றத்தின் நிகழ்ச்சிநிரலில் (agenda) இத் தகராறைச் சேர்க்கக்கூடாதென்று குரோமிகோ விடுத்த வேண்டுகோள் புறக்கணிக்கப்பட்டது. எனவே, மார்ச்சு 27ஆம் தேதி அவர் வெளிநடப்புச் செய்தார். பின்னர் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சித் தொடரில் வட ஈரானிலிருந்த எண்ணெய்வளங்களைத் துருவிக் கண்டுபிடித்து அவற்றை வளர்ச்சியாக்கும் பொறுப்பேற்றுள்ள சோவியத்-ஈரான் கூட்டுக் கம்பெனியின் திட்டத்தை ஏழு திங்களுக்குள் பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்பிவிடுவது என்று மார்ச்சு 24ஆம் தேதி தலைமை அமைச்சர் கவான் ஒப்புக்கொண்டதன் பின்னரே, சோவியத் படைகள் மே 6ஆம் தேதியன்று வெளியேற்றப்பெற்றன. (ஆனுல், 1947 அக்டோபர் மாதம்வரை அத் திட்டத்தைத் தலைமை அமைச்சர் அளிக்கவில்லை; அளித்த பின்னரும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு வெளிப்படையாக அளித்த ஆதரவால், பாராளுமன்றம் அதை ஏற்க மறுத்துவிட்டது.) ஆனுல், அவ்வாண்டின் வசந்தகாலம் முழுதும் அதன் பின்னரும், ஈரானே முன்வந்து ஆதரித்தது. ஆயினும், டிர்கீவ் லீயால் சட்டக் கருத்தொன்று மேலனுப்பப்பட்டும் இந்தத் தகராறை நிகழ்ச்சி நிரலிலிருந்து நீக்கிவிட சோவியத் கூட்டமைப்பு மேற்கொண்ட முயற்சிகளனைத்தும் ஸ்டெட்டினியஸ், கடோகன் ஆகியவர்களின் கடுமையான எதிர்ப்பினுல் தோல்வியடைந்தன.

அதிலிருந்து, பின்னர் மன்றத்தின் முன்னர்க் கொண்டுவரப்பெற்ற சிக்கல்களனைத்திற்கும் மன்றத்திலிருந்த அமெரிக்க,

பிரிட்டிஷ் பிரதிநிதிகள் ஒவ்வொரு முறையும் சோவியத் கூட்டமைப்பு மட்டும் ஏற்காத பிரேரணைகளையே கொண்டுவந்தனர். தன் அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்ளாத நடவடிக்கையைத் தடுக்கும் நோக்குடன் அநேக தடவை குரோமிகோ அவருடைய மறுப்பதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தினுர். அதைக் கண்டு சோவியத் கூட்டமைப்பு 'மறுப்பதிகாரத்தைத் தவருகக் கையாளுகிறதென்றும்,' 'பெரும்பான்மையினர் விருப்பத்திற்கு எதிராக நடக்கிறது' என்றும், மற்றும், 'பாதுகாப்பு மன்றத்தையே கவிழ்க்கத் திட்டமிட்டுள்ளது' என்றும், ஆங்கிலோ-அமெரிக்கப் பிரதிநிதிகள் குற்றஞ்சாட்டினர். மன்றத்தின் உறுப்பினர்களான சீனு, ஃபிரான்சு மற்றுமுள்ள சிறிய அரசுகளைத் தாங்கள் விரித்திருக்கும் வலைக்குள் சிக்கவைத்து, எப்பொழுதும் சோவியத் கூட்டமைப்பிற்கு எதிராக மன்றத்தில் பெரும்பான்மை கருத்து நிலவச் செய்யும் வழி இருப்பதைக் கண்டுபிடித்ததும், 'மறுப்பதிகாரத்தை' நீக்குவதற்கு ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத்தில் திருத்தம் கொண்டு வரவேண்டும் என்றும், சோவியத் கூட்டமைப்பையே உலக நிறுவனத்திலிருந்து வெளியேற்றிவிடவேண்டுமென்றும் வலியுறுத்தும் அளவிற்கு (அமெரிக்க) வெளிநாட்டு இலாகாவும் டௌனிங் வீதியும் ஒத்துச் செயல்படலாயின. அவர்கள் கடைப்பிடித்த தந்திரம் வெற்றிக்குப் பின் வெற்றி கிடைக்கப் பெரிதும் துணை புரிந்தது.

1947 செப்டம்பர் 17ஆம் தேதியன்று மார்ஷல் பாதுகாப்பு மன்றத்தில் வாக்களிக்கும் நடைமுறையையே திருத்தியமைக்க வேண்டும் என்றும், இப்போது மறுப்பதிகாரம் தடுத்துவரும் நடவடிக்கைகளை மன்றம் மேற்கொள்ளவேண்டுமென்ருல், தொடர்ச்சியான உறுப்பாக ஒரு 'சிறிய சபை' (அமைதி, பாதுகாப்புபற்றிய இடைநிலைக் கமிட்டி) நிறுவப்படவேண்டுமென்றும் பேரவைக்குத் தெரிவித்தார். அதற்கு 1947 செப்டம்பர் 18ஆம் தேதியன்றே ஆண்டிரி விசின்ஸ்கி, மேலை வல்லரசுகள் 'போர்வெறி' பிடித்து அலைகின்றனவென்று இடித்துரைத்தும், பொதுவாகப் பல நாடுகளிலும், குறிப்பாக அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, துருக்கி, கிரீஸ் ஆகிய நாடுகளின் பிற்போக்கான வட்டாரங்களிலும் புதிய போருக்காகப் பிரசாரம் செய்யப்படுவதை வன்மையாகக் கண்டிக்கவேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை மன்றத்திடம் அளித்தும் தம் வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டார். போர்ப் பிரசாரத்திற்கெதிராகக் 'குற்றத் தண்டனைகள்' விதிக்கும்படி எல்லா அரசாங்கங்களையும் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், மற்றும் அணுசக்தி ஆயுதங்கள், படைக்கலங்களைக் குறைப்பதற்காக 1946 டிசம்பர் 14ஆம் தேதியன்று மேற்கொள்ளப்பட்ட முடிபுகளைத்

துரிதமாக அமலாக்கவேண்டுமென்றும் சோவியத் பிரதிநிதி வேண்டுகோள் விடுத்தார். தொடக்கத்தில் இத் தீர்மானத்திற்கு அமெரிக்கா கடுமையான எதிர்ப்புத் தெரிவித்தும், போர்வெறியர் களை வன்மையாகக் கண்டிக்கும் தீர்மானம் ஒருமுகமாக நிறை வேறிற்று. 'சிறிய சபையை' ஒத்த ஓர் உறுப்பையும் ஏற்படுத்த அது வழிவகுத்தது. 1947 செப்டம்பர் 23ஆம் தேதியன்று யால்ட்டா, சான்ஃபிரான்சிஸ்கோவில் நிலவிய மனவுறுதியும் உற்சாகமும் உறுப்பினர்களிடையே நிலவவேண்டுமென்று டிர்கீவ் லி வீணில் கேட்டுக்கொண்டார். 'ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு என்ற அழகிய மாளிகையின் அடித்தளக்கல் எனப்படும் வல்லரசு களின் ஒத்துழைப்பும் பரஸ்பர அறிவும் ஆட்டங்கண்டு விட்டது. ......உலக மக்களும், அநேக அரசாங்கங்களும் வியப்பும் விதிர்ப் பும் அடைந்துள்ளனர் ; நம்பிக்கை இழந்து தவிக்கின்றனர்...... பயம் வெறுப்பை உண்டாக்குகிறது. வெறுப்பு அபாயத்தை வளர்க்கிறது' என்ற உண்மையை அவர் ஆணித்தரமாக எடுத் துரைத்தார்.

பத்தாண்டுகள் கரடுமுரடான வழியை—அநேக அபாயங்கள் வெறுப்புகள், பயங்கள் ஆகியவற்றை விட்டுத் தப்பி வந்ததன் பின்னர், ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் உபயோகங்களும் குறை பாடுகளும் இனிது தெரியவந்தன. எனினும், டிர்கீவ் லீ இராஜி நாமாச் செய்ததும், தலைமைச் செயலாளர் பதவிக்கு வந்தவரும் 1957-ல் மறுமுறையும் ஒருமுகமாகப் பேரவையால் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டவருமான தன்னலமற்ற தியாகி டாக் ஆமர்சோல்டு அவருடைய 1957ஆம் ஆண்டு அறிக்கையை வாசித்தளிக்கையில், 'ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் விமர்சகர்களில் சிலர் இன்றும் அதன் அடிப்படை அமைப்பையே அறியாதிருக்கின்றனர்' என்று குறிப்பிட்டார். சிறிய அரசுகள் வல்லரசுகளுடன் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பிற்குத் தொடர்பு ஏற்படுங்கால் 'இரட்டை அளவுகோல்' கையாளப்படுகிறதென்று குற்றஞ்சாட்டுவோர், 'வன்முறைமூலம் தன் விருப்பத்தை உறுப்பு நாடுகள்மீது விதிக்கும் அதிகாரம் பேரவைக்குப் பட்டயத்தின்கீழ், சட்டப்படி இல்லை என்பதையும், ஆனல், நடவடிக்கை எடுக்கும்படி அவைகட்குப் பரிந்துரை மட்டும் செய்யமுடியுமென்பதையும் நினைவிலிருத்தவேண்டும்; மேலும்...தேசீய அரசுகளைக் கொண்ட ஒரு சங்கமே ஐக்கிய நாடு கள் அமைப்பு என்பதையும், அது தன் எல்லா உறுப்பினர்களின் இறைமை உரிமைகளைக் கண்ணெனப் போற்றிப் பத்திரமாகக் காப்பாற்றி வருகிறதென்பதையும் சில விமர்சகர்கள் தெரிந்து கொள்ளவில்லை,' என்று டாக் எடுத்துரைத்தார்.

அமைதி வில்லை என்ன? அமைதியை நிலைநாட்டும் செயலி என்று ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பைக் கருதுவதால் முகிழ்க்கும் புதிரான முரண்பாட்டிற்குக் காரணங்கள் இரண்டு உண்டு. ஒன்று, அரசுகட்கிடையே ஏற்படும் சண்டை சச்சரவுகளை உலக உடன்பாட்டால் தடுக்க, அல்லது தீர்க்கப் பெரிதும் பயன்படும் கருவியாக அதை அமைத்திருப்பது; மற்றொன்று அதை ஆக்கிரமிப்பாளரின் கூட்டுவன்முறையின் ஆயுதமாகக் கருதுவது. இரண்டும் வல்லரசுகளின் ஒருமுகமான சமாதானத் திட்டத்திற்கே வழிவகுத்தன. உடன்படிக்கைகளில் வெற்றி ஏற்படச் சிலசமயங்களில் மத்தியஸ்தரும், வல்லுநர்களைக் கொண்ட செயலாண்மைத் துறை, ஆய்வுக் குழுக்கள், சட்டச் சிக்கல்களுக்கேற்ற ஆலோசனைக் கருத்துகள் ஆகியவையும் பயன்படுகின்றன. ஆனால், ஊக்கங்காட்ட முன் வராத, பின்னால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகட்குப் பொறுப்பேற்கப் பிரியமில்லாத சிறிய நாடுகள் பேச்சுகளில் கலந்துகொள்வதால் மாநாடுகளில் வெற்றி ஏற்படச் சிறிதும் வழியில்லை. விளம்பரம் மூலம் படுதோல்வி ஏற்பட வழியுண்டு என்பதை நினைவிலிருத்தல் நலம்.

உண்மை இவ்வாறாக, ஒலிபெருக்கிகள், நிருபர்கள், சபையோர் முதலியவர்களுடன் பேரவையும் பாதுகாப்பு மன்றமும் ராஜதந்திரத்தில் ஈடுபடவியலுமென்று சொல்வதற்கில்லை. ஆதலால், திரைக்குப் பின்னால் அரசியல் தந்திரத்தில் இறங்க வாய்ப்பிருப்பதைத் தவிர மற்றப்படி அஃது உருவாக வழியுமில்லை, இடமுமில்லை. உலகப் பொதுக் கருத்தை இயங்க வைப்பது குறித்து ஆற்றப்படும் அருமையான சொற்பொழிவுகள், இந் நடைமுறைகள் அரசியல் தந்திரத்தைத் தடுக்கவும் பிரசாரத்தை வளர்க்கவுமே பயன்படுகின்றன என்பதை நன்கு உணர்த்துகின்றன. அதோடல்லாமல், உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகளும் வன்முறையும் ஒன்றுக்கொன்று முரணானவை. அன்றியும், வல்லரசுகளின் சமாதானத் திட்டம் தவிடுபொடியாகுங்கால் அவை இரண்டும் ஏற்பட வழி இராது, அல்லது அதைத் தடுக்க இரண்டிற்கும் ஆற்றலிராது என்பதையும் உணர்த்தாமல் உணர்த்துகின்றன.

ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பினுடைய கொள்கைக்கும் செயலுக்கும் ஏற்பட்ட பொதுவான இம் முரண்பாடுகளும் மனமுறிவுகளும், கொரியப்போரை ஐ.நா. நிறுவனம் நிறுத்துவதற்கு முன்னரே நடைபெற்ற நான்கு நிகழ்ச்சிகளின்போது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியெனத் தெரிந்தன. டச்சுக்காரர்களுக்கும் இந்தோனேஷியர்களுக்குமிடையே நிகழ்ந்த சண்டையை நிறுத்துமாறு 1947 ஜூலை மாதம் ஆஸ்திரேலியாவும் இந்தியாவும் பாதுகாப்பு மன்றத்திற்கு

வேண்டுகோள் விடுத்தன. ஆகஸ்ட் முதல்தேதி நிறைவேற்றப் பட்ட ஒரு தீர்மானம், இரு கட்சிகளையும் வன்முறையைக் கைவிட்டுவிட்டு அமைதியான முறையில் தகராறைத் தீர்க்கும் படியும், அதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கைகளை அவ்வப்போது மன்றத்திற்குத் தெரியப்படுத்தும்படியும் கேட்டுக் கொண்டது. பட்டேவியாவில் ஒரு வாணிகத் தூதுக்குழுவும் நல்வினைத் தூதுக்குழுவும் (Good Offices Commissions) 1948 ஜனவரித் திங்களில் ஒரு தற்காலிகப் போர் நிறுத்த உடன்பாடு செய்வதற்கு வெகுவாக முயன்றன. ஆனல், டிசம்பரில் டச்சுக் காரர்கள் மீண்டும் 'போலீஸ் நடவடிக்கையில்' இறங்கி, எதிரி களைத் தாக்கி அவர்களின் தலைவர்களைக் கடத்திச் (kidnap) சென்றனர். பாதுகாப்பு மன்றம் மற்ருெரு போர் நிறுத்தக் கட்டளையைப் (cease-fire order) பிறப்பித்தது. அது கைதிகளை விடுவிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டது. மற்றும் சுதந்திரம் அளிப் பதற்கு உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுவதற்காகத் துணைபுரியும்படி நல்வினைத் தூதுக்குழுவிற்கு (இப்போதிருக்கும் இந்தோனேஷியா பற்றிய ஐக்கிய நாடுகள் குழு) அறிவுறுத்தியது. ஜனவரி 28, 1949 இறுதியில் நெதர்லாந்து, நவம்பர் மாதம் ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வந்தது. ஆனல், இத்தகைய ஒரு நிலைமை ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் நடவடிக்கையால் தோன்றிற்று என்று சொல்லுவதைக்காட்டிலும், பழைய முறையை மீண்டும் புகுத்தக் காலமும் இடமும் இடந்தராததனுலேயே இந்த நிலைமை ஏற்பட்டதென்று கூறுவதே பொருத்தமாகும்.

பிரிட்டிஷ் வேண்டுகோளின்பேரில் 1947, ஏப்ரல் மாதம் பாலஸ்தீன் விவகாரம்பற்றிய தனிக்குழு (UNSCOP) ஒன்றை ஐ.நா. நிறுவனப் பேரவை ஏற்படுத்தியதோடல்லாமல், நவம்பர் 20ஆம் தேதி அப் புனித பூமியை இரண்டு வெவ்வேறு யூத, அரபு அரசு களாகப் பிரிவினைசெய்யவேண்டுமென்று அக்குழு செய்த பரிந் துரையையும் ஆதரித்தது. ஆனல், இரு கட்சிகளும் அத்தகைய 'தீர்ப்பிற்கு' இசையவில்லை. அரேபியர்கள் யூதர்களின் குடியிருப்பு களைத் தாக்க ஆரம்பித்தனர். தான் கொண்டுவந்த பிரிவினைத் திட்டத்தைக் கைவிட்டுவிட்டு, 1948, மார்ச் மாதம் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு பேரவையின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வன்முறையி லிறங்கும் கடமை பாதுகாப்பு மன்றத்திற்கு இல்லை என்று வலி யுறுத்திற்று. மேலும், ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் தர்மகர்த்தா முறையைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கப் பேரவையின் தனிக் கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்டவேண்டுமென்றும் முன்மொழிந்தது. ஏப்ரல் 16ஆம் தேதி பேரவை கூடியது. வல்லரசுகளிடம் எக் கொள்கையு மில்லாததனுல் பேரவை எதைப்பற்றியும் ஒரு முடிவிற்கு வரமுடி

யாதுபோயிற்று. 1948, மே 14ஆம் தேதியன்று, அதாவது, காப்பு முறையை, (Mandate System) தான் கைவிடப் போவதாக பிரிட்டன் அறிவிப்பதற்கு முதல் நாள் யூதர்கள் தங்களுடைய நாடாகிய இஸ்ரேல் சுதந்திரம் பெற்றுவிட்டதாகப் பிரகடனப்படுத்தினர். உடனே அரபு நாடுகள் பாலஸ்தீனின்மீது படையெடுத்தன; ஆனால், உடனடியாக அவைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. இரு தரப்பினரையும் ஒரு போர்நிறுத்த உடன்பாட்டிற்கு வரும்படி வேண்டுகோள் விடுத்துவிட்டு, கவுன்ட்ஃபோக் பெர்னடெட் என்பவரை மத்தியஸ்தராக நியமிப்பதைத் தவிரப் பாதுகாப்பு மன்றத்தால் வேறெதுவும் செய்யமுடியவில்லை. அவர் பிரிட்டிஷ் அரசாங்க ஒப்புதலுடன் ஒரு பிரிவினைத் திட்டத்தை இறுதியாகப் பேரவையிடம் அளித்தார். அத் திட்டத்தில் இஸ்ரேலின் பரப்பு 5,700 சதுரக் கற்களிலிருந்து 2,100 சதுரக்கற்களாகக் குறைக்கப்பட வேண்டுமென்றும் அவர் கூறினர். இத் தீர்ப்பைக் கண்டு சினந்தெழுந்த யூதர்களால் அவர் 1948 செப்டம்பர் 17ஆம் தேதி படுகொலை செய்யப்பட்டார். அவருக்குப் பின்னர் அமர்த்தப்பட்ட டாக்டர் ரால்ஃப் ஜே. பஞ்ச் 1949 ஜூலை மாதத்தில் ஒரு தற்காலிகப் போர்நிறுத்த உடன்பாட்டைச் செயற்படுத்துவதில் வெற்றிபெற்றார். ஆனல், எல்லைகள் அறுதியிட்டு வரையப்படவில்லை; அமைதி உடன்படிக்கைகளும் வரையப்படவில்லை. இம் முயற்சிகளால் நிலவிய 'அமைதி' ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் வெற்றியினுல் ஏற்பட்டது என்று சொல்வதைவிட இஸ்ரேலியர்கள்போரில் அடைந்த வெற்றியினுலேயே ஏற்பட்டது என்று கூறுதலே பொருந்தும்.

1948 ஜனவரி மாதம் இந்தியா 'காஷ்மீர்' சிக்கலைப் பாதுகாப்பு மன்றத்திற்கு எடுத்துச் சென்றது. காஷ்மீர் மக்களில் பெரும்பான்மையர் முஸ்லிம்களாக இருப்பதால், அது தன்னைச் சேர வேண்டியது என்று கராச்சி கருதிச் சண்டையில் இறங்கிற்று. காஷ்மீர் இந்தியப் படைகள் வசம் இருந்தது. தற்காலிக உடன்பாடு காணவும், முக்கியமான இப் பொதுச் சிக்கலுக்கு மக்களின் விருப்பத்தை பிளபிசைட் (plebiscite) அல்லது குடிவாக்கெடுப்பு மூலம் அறிய மற்ருெரு குழு ஐ.நா. நிறுவனத்தால் நியமிக்கப்பட்டது. 1949 ஜனவரி மாதம் தற்காலிகப் போர்நிறுத்தத்திற்கு வழிவகுக்கப்பட்டது. ஆனல், தற்காலிக உடன்பாடு ஏற்படாததனல், குடிவாக்கெடுப்பு அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டிருந்த கடற்படைத் தலைமைத் தளபதி செஸ்டர் நிமிட்ஸ் அவருடைய வேலையைச் செய்யமுடியாதுபோயிற்று. 1950 மார்ச் மாதம் பாதுகாப்பு மன்றம் தன்னுடைய குழுவிற்குப் பதிலாக சர் ஓவன்டிக்சன் என்பவரை நியமித்தது. 1951-ல் டாக்டர் பி. கிரகாம் என்ற

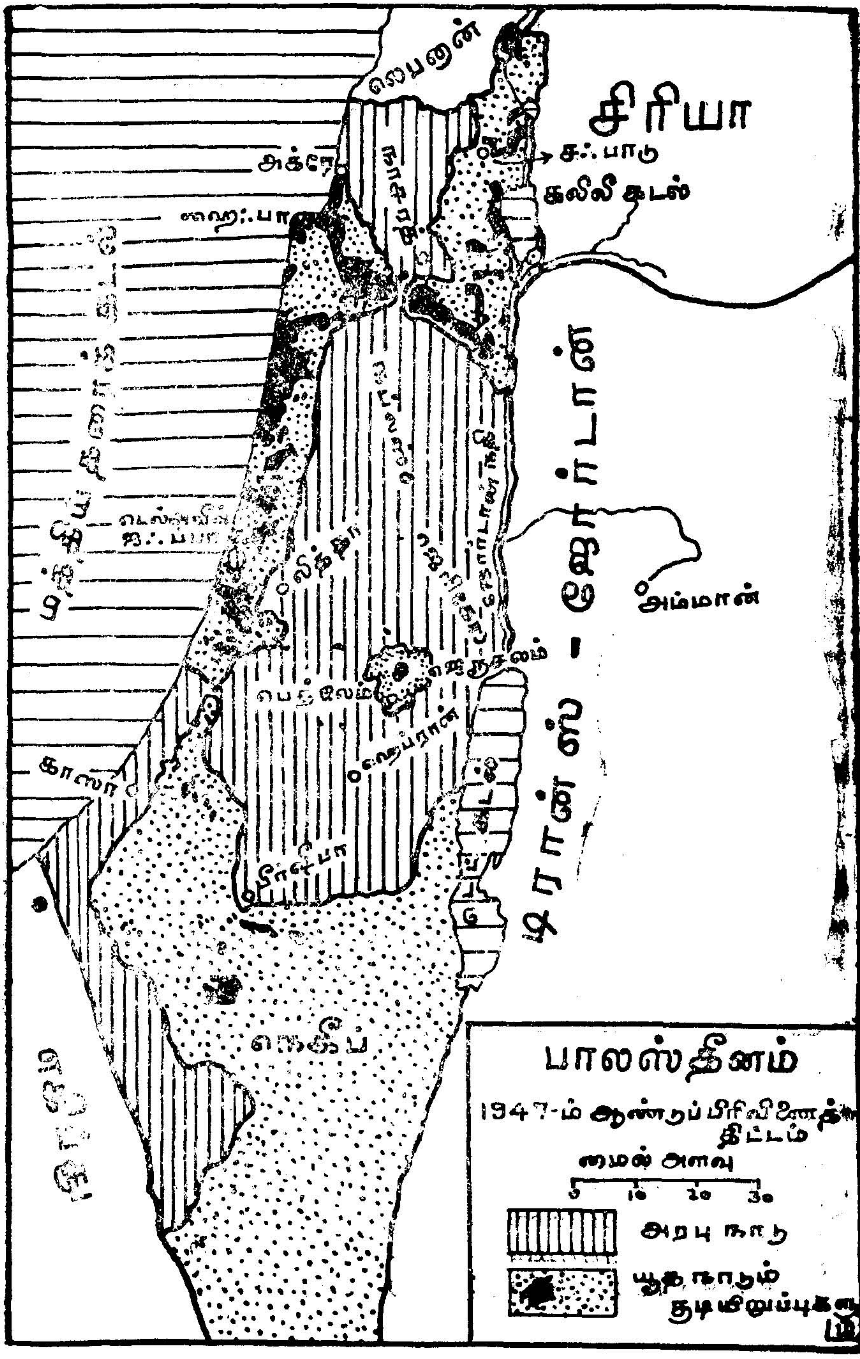
லெபனன்
சிரியா
அக்ரே
ஸஃபாடு
கலிலீ கடல்
ஹைஃபா
டெல்அவிவ்
ஜஃபா
அம்மான்
ஜெருசலம்
பெத்லேம்
ஹெப்ரான்
காஸா
பீர்ஷீபா
நெகீப்
டிரான்ஸ் - ஜோர்டான்
பாலஸ்தீனம்
1947-ம் ஆண்டுப் பிரிவினைத் திட்டம்
மைல் அளவு
0 10 20 30
அரபு நாடு
யூத நாடும் குடியிருப்புகளும்

ஐக்கிய நாடுகள் சபைப் பிரதிநிதியை மத்தியஸ்தராகப் பணி யாற்றும்படியும், பிளபிசைட் நிகழ்த்துவதற்கு இன்றியமையாத சூழ்நிலையை உருவாக்குமுகத்தான் இரு தரப்பிலுமுள்ள படைகளைத் திரும்பப் பெறும்படி செய்யவும் நியமித்தது. இம் முயற்சிகளனைத்தும் வீணாயின. ஏனெனில், இருதரப்பினரும் உடன்பாட்டிற்கு வர மறுத்துவிட்டனர்.

இறுதியாக, 1948 ஆகஸ்ட் மாதம் பொருளாதார மறியல் மூலமாகப் படையெடுக்கப்போவதாகப் பயமுறுத்தித் தன்னுடைய சுதந்திரத்தை இந்தியா அச்சுறுத்தி வருகிறதென்று கூறி, ஐதராபாத் ஐ.நா. மன்றத்திடம் புகார் செய்தது. ஒரு திங்கள் கடந்து இப்பிணக்கில் மன்றம் தலையிட்டபோது, இதில் தலையிட மன்றத்திற்கு அதிகாரமில்லை என்று இந்தியா வாதித்தது. ஐதராபாத் ஓர் தனி அரசு அல்லவென்று இந்தியா கூறி, தன்னுடைய படைகளை அச்சிற்றரசிற்கு அனுப்பி, நான்கு நாட்களில் அதைக் கைப்பற்றித் தன்னுடன் இணைத்துக்கொண்டது. இதனிடையே ஒருவரும் ஒன்றும் செய்யவில்லை.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய நிகழ்ச்சிகளிலெல்லாம் நடுவராகவோ, அன்றி உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகளின் அரங்கமாகவோ ஐக்கிய நாடுகள் மன்றம் பயன்தரத்தக்க முறையில் செயற்பட்டதென்று சொல்வதற்கில்லை. ஆக்கிரமிப்பிற்குப் பலியானவர்களைக் காப்பாற்றும் செயல் எதையும் காண்பதுகூட அதனிடம் அரிதாகி விட்டது எனலாம். 'ஆக்கிரமிப்பாளர்க்கு' எதிராகப் பொருளாதார அல்லது இராணுவத் 'தடைகள்' கூட விதிக்கப்படவில்லை. ஏன், அத்தகையதொரு திட்டத்தை ஒருவரும் கொண்டுவரவில்லை. வன்முறையில் முதலில் இறங்கி அடாத செயல்கள் புரிந்த எந்த நாட்டையாவது மற்ற அரசுகள் கண்டித்தனவா என்றால், அதுவும் மன்றத்தால் செய்யப்படவில்லை. வெறுங் கொள்கை ஒன்றுக்காக எந்த நாடும் இரத்தம் சிந்தவோ அல்லது பொன்னையும் பொருளையும் தொலைக்கவோ முன்வருவதில்லை. ஆனால், செயலாக்கக்கூடிய 'கோட்பாடுகட்கு'—அதாவது, தம் சொந்த நலன்களுக்காக அவைகள் தம் குருதி சிந்தத் தயங்குவதில்லை; பொன்னைப் பொன்னென்று பாராது அள்ளிவீசத் தயங்குவதில்லை; பொதுவுடைமையரல்லாதார்க்கு எதிராகப் பொதுவுடைமையரல்லாதார் மேற்கொள்ளும் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளைப்பற்றி ஐக்கிய நாடுகள் மன்றத்திலுள்ள கிழக்கத்திய வல்லரசுகளோ, அன்றி மேற்கத்திய வல்லரசுகளோ கிஞ்சித்தும் கவலை கொள்வதில்லை. இந் நூற்றாண்டின் மையத்தில் இப்போது நிலவும் சூழ்நிலையில் உலக அதிகாரப் போராட்டத்தில் பொதுவுடைமை

யருக்கும் பொதுவுடைமையரின் எதிரிகட்குமிடையேயுள்ள சக்திச் சமநிலையைப் பாதிக்கக் கூடிய ஆக்கிரமிப்புகளே மற்றெல்லாவற்றையும்விட வல்லரசுகளைச் செயலில் ஈடுபடும்படியாகத் தூண்டுகின்றன என்பது திண்ணமாகும்.

கொரியா ; கூட்டுப் பாதுகாப்புக் கொள்கைக்கு ஏற்பட்ட முதற் சோதனை : கிழக்கு ஆசியாவில் வெகு தொலைவிலிருக்கும் தீபகற்பத்தின்மேல் 1950ஆம் ஆண்டும், அதன் பின்னரும் வீசிய கம்யூனிஸ்ட் ஆக்கிரமிப்புப் புயல் எண்ணற்ற மக்களின் குருதியைக் குடித்துவிட்டு அடங்கிற்று. சுதந்திர உலகின் முன்னணியில் நிற்கும் வல்லரசுகள் இந்த ஆக்கிரமிப்புத் தீ மூளக் கண்டதும், அதை அணைத்துவிட வெகுவாக முயன்றும், சிறுபொறி பெருந்தீயாக மாறிவிட்டது. இரத்தக் கறை படிந்த இவ் வரலாற்று நிகழ்ச்சி இந் நூலில் தக்க இடங்களில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இந் நிகழ்ச்சியோடு ஒட்டிய 'சர்வதேச அமைப்பு' அம்சங்களை அதன் 'அதிகார அரசியல்' அம்சங்களினின்றும் வேறுபடுத்தவியலாது. ஏனெனில், இரண்டும் பிரிக்கமுடியாதவாறு குழப்பமாக உள்ளன. ஆனல், இங்கு மேலை அரசு முறையில் ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக விதிக்கப்படும் அனைத்துலக ' இராணுவத் தடை முறைக்கு' ஏற்பட்ட முதற் சோதனைமீது கவனம் செலுத்துவதே நம் கடமை. வருங்கால வரலாற்றுச் செய்திக் கோவைகளை எழுதும் ஆசிரியர்கள்மட்டுமே இக் காலத்தவருடைய முன்னுக்குப் பின் முரணுன கருத்துகளை ஆராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வர இயலும். அவர்களுள் சிலர் ஐக்கிய நாட்டு அமைப்பை உருவாக்கிய அண்ணல்களின் சீரிய குறிக்கோள்கள் எவ்வளவு நியாயமானவை என்பதை இச் சோதனை உலகிற்கு உணர்த்துவதாகவும், இன்னும் சிலர் அஃது ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் தோல்வியைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதாகவும் கருதினர். கொரியாவில் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளைப் பாரபட்சமில்லாமல் மதிப்பிடவேண்டுமானுல் அதன் முடிபுகளை இங்குக் குறிப்பிடுதல் இன்றியமையாததாகும்.

செப்டம்பர் 17, 1947. ஒரு 'கூட்டுக் குழு' மூலம் சோவியத் அமெரிக்க உடன்படிக்கை ஏற்படவும், அதன் விளைவாக நான்கு வல்லரசுகள் தர்மகர்த்தா முறையை மேற்கொண்டு, ஐக்கியக் கொரியாவில் 'தேசீய சுதந்திரமும்' 'ஜனநாயக சுய அரசாங்கமும்' ஏற்படுத்த முடியாமற் போகவே, கொரியச் சிக்கலை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பிற்கு எடுத்துச் சென்றது. (இச் சூழ்நிலை கெடுபிடிப் போர்க்கால

அரசியலின் கடுமையான இருவிதப் போக்குகளைத் தெளிவாக விளக்குகிறது. அவையாவன: (1) தகராறுள்ள எந்த இடத்திலாவது, அல்லது படைகளுடைய பிடியிலிருக்கும் எந்த இடத்திலாவது அமெரிக்கர்கள் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடிய முறையில் 'மக்களாட்சி' அல்லது 'சுதந்திரத்தைப்' பற்றி ஓர் இலக்கணம் வகுக்கும் ஆற்றல் சோவியத் கொள்கை வகுப்பாளர்களிடம் இல்லை, அல்லது இலக்கணம் வகுக்க அவர்கள் இசையவில்லை என்பதையே இந் நிகழ்ச்சி விளக்குகிறது. (2) பெரும்பாலான அமெரிக்கப் பொதுமக்களின் கருத்து தங்கள் பக்கம் இருந்தால் அது மாஸ்கோவைத் தங்கள் வழிக்கு வரக் கட்டாயப்படுத்தும், அல்லது வாஷிங்டனுக்கு அற நெறியில் நிலையான வெற்றியாவது கிட்டும் என்ற எண்ணத்தில், தங்கள் அரசாங்கத்திற்கும் சோவியத் கூட்டமைப்புக்கும் உள்ள ஒவ்வொரு தகராறையும் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பிற்கு எடுத்துச்செல்லுகின்ற அமெரிக்கக் கொள்கை உருவாக்குவோரின் மனப்பான்மையை இது நன்கு விளக்குகிறது.) இரண்டாவது பேரவையில் மார்ஷலும் விஷின்ஸ்கியும் ஒருவரையொருவர் குற்றஞ்சாட்டிக்கொள்கின்றனர். படைகள் அனைத்தையும் திரும்பப் பெறவேண்டும் என்றும், ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் வாதங்களில் கொரியப் பிரதிநிதிகள் கலந்துகொள்ளவேண்டுமென்றும் மாஸ்கோ முன்மொழிகிறது.

நவம்பர் 14, 1947. ஐக்கிய நாட்டுத் தற்காலிகக் கொரியக் குழுவின் மேற்பார்வையின் (ஐ.நா.த.கொ.கு — UNTCOK) கீழ் கொரியாவில் தேர்தல்கள் நடத்த வேண்டுமென்றும், (தேர்தலுக்குப் பின் அமைக்கப்படும்) தேசீய சபை ஒரு பாதுகாப்புப் படையைச் சேர்க்க வேண்டுமென்றும் மற்ற எல்லா இராணுவ அமைப்புகளையும் கலைந்துவிட வேண்டுமென்றும், வட, தென் கொரியாவின் நிர்வாகம் அதன் கையிலிருக்க வேண்டுமென்றும், மற்றும் கொரியாவைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் படைகள் அனைத்தையும் திரும்பப் பெற வேண்டுமென்றும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு கொண்டுவந்த தீர்மானத்தைப் பேரவை முழுமனதாக நிறைவேற்றியது. (நான்கு நாடுகள் வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ளவில்லை.) சோவியத் தளவாய்களும், வடகொரிய அதிகாரிகளும், 38 டிகிரிக்கு வடக்கே சென்று தேர்தல்களை

நடத்துவதற்கு ஐக்கிய நாடுகள் தற்காலிகக் கொரியக் குழுவிற்கு அனுமதியளிக்க மறுக்கவே, அதனால் தேர்தல்கள் நடத்த இயலாது போகவும், 'சிறிய சபையிடம்' ஐக்கிய நாடுகள் தற்காலிகக் கொரியக் குழு அறிவுரைகள் கேட்கிறது. அதற்கு அது வடகொரியாவில் தேர்தல்களை நடத்துமாறு மறுமொழியளிக்கிறது.

மே 10, 1948. வடகொரியத் தேர்தல்களை இடதுசாரியினர் (leftists) மறியல் செய்கின்றனர். 134 கட்சிகள் தேர்தலில் போட்டியிடுகின்றன. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் 200 பேர்களில் வலதுசாரிக் (rightists) கட்சிகளைச் சேர்ந்த 170 பேர்கள் சிங்மன் ரீயையும் கிம் கூவையும் ஆதரிக்கின்றனர். நிலச்சுவான்தார்களும் (land owners), போலீஸ் படைகளும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடும் அவர்களையே ஆதரிக்கின்றனர். 'தேர்தல் முடிவுகள் வாக்காளர் தொகுதியின் சுதந்திரமான விருப்பத்தை எதிரொலிக்கின்றன' வென்று ஐக்கிய நாடுகள் தற்காலிகக் கொரியக் குழு பெருமிதத்துடன் அறிவிக்கிறது. உறுப்பினர்கள் அரசியலமைப்பை வரைந்து 1948, ஜூலை 17ஆம் தேதியன்று பிரகடனப்படுத்துகின்றனர். சிங்மன் ரீ தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். கிம் இல் சங்கின் வடகொரிய ஆட்சியை சோவியத் சோஷலிஸக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு அக்டோபர் மாதம் ஒப்புக்கொள்கிறது. சிங்மன் ரீயின் ஆட்சியை 1949, ஜனவரி முதல் தேதியன்று அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஏற்றுக்கொள்கிறது.

செப்டம்பர் 18, 1948. இந்த ஆண்டின் இறுதியில் தன் படைகளைத் தான் திரும்பப் பெறப்போவதாகவும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடும் அவ்வாறு செய்யுமென்று தான் எதிர்பார்ப்பதாகவும் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பிற்கு சோவியத் சோஷலிஸக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு தெரியப்படுத்துகிறது. இராணுவப் பயிற்சிக் குழுவைத் (military training mission) தவிர மற்ற எல்லா சோவியத் படைகளும் டிசம்பரில் வெளியேறுகின்றன. 1949 ஜூலை மாதம் இராணுவப் பயிற்சிக் குழுவைத் தவிர அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் படைகள் அனைத்தும் வெளியேறுகின்றன.

டிசம்பர் 12, 1948. ரீயின் ஆட்சியே கொரியாவில் 'சட்டமுறையிலான அரசாங்கம்' என்று பேரவை (6-க்கு 48) அறிவிக்கிறது. வட, தென் கொரியாவை ஐக்கியப் படுத்துவதற்குக் கொரியாவைப்பற்றிய தன்னுடைய செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தும்படி புதிய ஐக்கிய நாடுகள் குழுவை (ஐக்கிய நாட்டுத் தற்காலிகக் கொரியக் குழுவொன்றை-UNCOK) பேரவை நியமிக்கிறது. சோவியத் சோஷலிஸக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பும் வடகொரியாவும் ஐக்கிய நாட்டுத் தற்காலிகக் குழுவை மறியல் செய்கின்றன. இரண்டு கொரிய அரசாங்கங்களும் தங்களை உறுப்பினர்களாகச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பிற்கு விண்ணப்பிக்கின்றன. வடகொரியாவின் விண்ணப்பதை ஐக்கிய நாடுகள் தள்ளுபடி செய்கிறது. தென் கொரியாவின் (கொரியக் குடியரசு அல்லது கொ.கு.—ROK) விண்ணப்பத்தைப் பாதுகாப்பு மன்றத்தில் சோவியத் கூட்டமைப்பு தன்னுடைய மறுப் பதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி 1949, ஏப்ரல் 8ஆம் தேதி நிராகரிக்கிறது.

அக்டோபர் 21, 1949. ஐக்கிய நாடுகள் பேரவை (6-க்கு 48 வாக்கு மூலம், வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளாதோர் 3) ஐக்கிய நாட்டுத் தற்காலிகக் கொரியக் குழுவின் பணிக் காலத்தை நீட்டிக்கிறது. 'இராணுவக் கைகலப்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக அமையும்' நடவடிக்கைகளைப்பற்றிய செய்திகளை ஐக்கிய நாடுகள் அறிவிக்க வேண்டுமென்ற புதிய பொறுப்பை அதனிடம் பேரவை அளிக்கிறது. எல்லைப்புறத் தாக்குதல்கள் அதிகரிக்கின்றன. கொலை கொரியாவின் சர்வ சாதாரணமான அரசியல் நடவடிக்கையாக ஆகிறது. 1949 ஜூன் 26 ஆம் தேதி கிம்கோ கொலை செய்யப்பட்டு இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்து செல்கிறார். (சியாலில் 1945ஆம் ஆண்டு, தற்காலிக 'மக்கள் குடியரசின்' தலைவராகப் பணியாற்றியவரும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் எதிர்ப்புக்கு ஆளானவருமான லியு ஊங்ஹிங் 1947, ஜூலை 19 ஆம் தேதி கொலைசெய்யப்பட்டார்.) கோடையின் போது எல்லைப்புறச் சண்டைகள் வலுத்துக்கொண்டே செல்கின்றன.

மே 30, 1950. புதிய தேசீய சபைக்காகத் தென் கொரியாவில் தேர்தல்கள் நடைபெறுகின்றன. சிங்மன்

ரீக்கும், அவரது வலதுசாரி ஆதரவாளர்க்கும் தேர்தலில் பெருத்த தோல்வி கிடைக்கிறது. ஆகஸ்டு 5ஆம்தேதி நாடு முழுவதிலும் ரீயையும், தலைமை அமைச்சர் லீ பம் சுக் என்பவரையும் ஒதுக்கிவிட்டு, ஐக்கிய நாடுகள் கொரியக் குழுவின் மேற்பார்வை இல்லாமல் தேர்தல்கள் நடத்த வேண்டுமென்று வடகொரியா முன்மொழிகிறது. நாட்டை ஐக்கியப்படுத்தும்படி வையாங்யாங் வானொலி மக்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கிறது.

ஜூன் 10, 1950. அமைதியையும் நாட்டின் ஒற்றுமையையும் வலியுறுத்தும் ஒரு வேண்டுகோளைப் பெறுவதற்காக 38ஆவது டிகிரி கோட்டையும் கடந்து செல்லும்படி ஐக்கிய நாடுகள் கொரியக் குழு தன் பிரதிநிதியை அனுப்பி வைக்கிறது. ஜூன் 11ஆம் தேதி, 3 வடகொரியப் பிரதிநிதிகள் கையில் வேண்டுகோள் நகல்களுடன் 38ஆவது டிகிரியைத் தாண்டிச் செல்லும்போது கொரியக் குழு போலீஸால் கைதுசெய்யப்படுகின்றனர். ரீயின் ஆட்சி மீண்டும் மீண்டும் வன்முறைமூலம் கொரியாவை ஐக்கியப் படுத்தப் போவதாக அச்சுறுத்திவருகிறது. ஆனால், போர்க்கருவிகள் அளித்தால் வன்முறையில் ரீயின் ஆட்சியாளர்கள் இறங்கி விடுவர் என்பதற்காக அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு கனத்த ஆயுதங்களைக் கொடுக்க மறுக்கிறது.

1950ஆம் ஆண்டில் கொரியாவில் இரண்டு 'அரசாங்கங்கள்' முறையே சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஆகிய இரு நாடுகளுடைய ஆதரவுடன் இயங்கிவந்தன. கொரியக் குடியரசைமட்டிலும் 'சட்ட முறையிலான அரசாங்கமாக' ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு தூண்டிக்கொண்டே இருந்தது. இரண்டு கொரிய அரசாங்கங்களும் நாடு முழுவதிலும் இறைமை கொண்டாடியதோடல்லாமல், வன்முறைச் செயலில் ஈடுபட்டாவது கொரியாவை ஐக்கியப்படுத்தப் போவதாக அச்சுறுத்தி வந்தன. இவ்விதச் சூழ்நிலையில், உள்நாட்டுப் போர் ஏற்படக்கூடிய நிலைமையையும், அதனால் உலகப் போர் ஏற்படுவதையும் தடுக்க ஓரே ஒரு வழியே இருந்தது. சோவியத்-அமெரிக்க உடன்படிக்கைஏற்பட்டால், அப்போது உருவாகிவந்த போர்ச்சூழ்நிலையைத் தவிர்த்திருக்கமுடியும். ஆனால், இரண்டு நாடுகட்குமிடையே முட்டுநிலை ஏற்பட்டிருந்தது. இத் தகராறில் தன்னுடைய நிலையை மாற்ற முடியாதவாறு ஏற்கெனவே ஐக்கிய

நாடுகள் ஒரு கட்சியின் பக்கம் சேர்ந்துவிட்டதால், இவ்விக்கட்டான நிலையை ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின்மூலமாகத் தீர்க்க வழியில்லாமற் போயிற்று.

ஜூன் 25, 1950. கொரியாவை அமைதியான முறையில் ஐக்கியப்படுத்துவதற்கு மேற்கொண்ட எல்லாத் திட்டங்களையும் தென்கொரியா மறுத்துவிட்டு, வட கொரியாமீதும் படையெடுத்துவிட்டதென்று கூறி, கிம் இல் சுங் கொண்டு வந்த குற்றச்சாட்டின்பேரில், தென் கொரியாமீது வட கொரியா படையெடுக்கிறது. அதே தேதி அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு பாதுகாப்பு மன்றத்தின் கூட்டத்தைக் கூட்டுகிறது. தென் கொரியாவைத் 'தாக்க வேண்டுமென்றே திரைக்குப் பின்னால் திட்டமிட்டு ஒன்று கூடித் தாக்கியுள்ளனர்' என்றும், ஆக்கிரமிப்பிற்குத் தென் கொரியா ஆளாகியுள்ளதென்றும், ஐக்கிய நாடுகள் கொரியக் குழு அறிவிக்கிறது. 'தாக்குதல் அமைதியைக் குலைக்கும் செயல்' என்றும், 'உடனடியாகத் தாக்குதலை நிறுத்தவேண்டு'மென்றும், 36 டிகிரி கோட்டுக்குப் பின்னால் படையெடுப்போரைத் திரும்பப் பெறவேண்டுமென்றும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டுவருகிறது. மேலும், இதை எல்லா உறுப்பினர்களும் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு அது வேண்டிக்கொள்கிறது. அன்றியும், உறுப்பினர் அனைவரும் 'இத் தீர்மானத்தைச் செயலாக்க ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பிற்கு வேண்டிய ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்கவேண்டுமென்றும், வட கொரிய அதிகாரிகட்கு எவ்வித உதவியும் அளிக்காதிருக்க வேண்டுமென்றும்' வேண்டுகோள் விடுக்கிறது. யூகோசுலேவியா வாதத்தில் கலந்துகொள்ளாமல் ஒதுங்கி விடுகிறது. சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு இக் கூட்டத்திற்கே வராமல் இருந்துவிடுகிறது. சியாங்கே ஷேக்கின் பிரதிநிதிகளுக்குப் பதிலாகத் தான் சொன்னபடி செஞ்சீனப் பிரதிநிதிகளைப் பாதுகாப்பு மன்றத்தில் நிரந்தர உறுப்பினர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளச் சோவியத் யூனியன் சொன்னதற்குப் பாதுகாப்பு மன்றம் மறுப்புத் தெரிவித்தது. அதுமுதல் சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு அதன் கூட்டங்களை மறியல் (boycot) செய்துவருகிறது. மற்ற உறுப்பினர்கள் அமெரிக்கத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து வாக்களிக்கின்றனர்.

ஜூன் 27, 1950. மன்றத்தின் உறுப்பினர்கள், கொரியக் குழு படைத்தாக்குதலைத் தவிர்ப்பதற்கும், அவ் வட்டாரத்தில் உலக அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் பேணிக் காப்பதற்கும், அக் குழுவுக்கு வேண்டிய உதவி அளிக்குமாறு பரிந்துரைக்கும் அமெரிக்கத் தீர்மானத்தைப் பாதுகாப்பு மன்றம் (1-க்கு 7) ஏற்றுக் கொள்கிறது. இந்தியாவும் எகிப்தும் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளாதிருக்கின்றன. யூகோசுலேவியா தீர்மானத்தை எதிர்க்கிறது. சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு வராமலிருந்து விடுகிறது. இந்தியா பின்னர் ஜூன் 30 ஆம் தேதி தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறது.

ஜூலை 7, 1950. உலகின் இப் பகுதியில் அமைதியை நிலை நாட்ட உறுப்பினர்கள் அனைவரும் 'அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் ஒன்றுபட்ட தலைமையின்கீழ்', 'அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் அனுப்பும் தளவாயின் கீழ்', 'அதன் யுக்தப்படி ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் கொடியைப் பயன்படுத்துவதற்காக' அமெரிக்க நாட்டிற்கு இராணுவ உதவி அளிக்க வேண்டுமென்று கொண்டுவரப்பட்ட ஆங்கிலோ-பிரஞ்சு தீர்மானத்தைப் பாதுகாப்பு மன்றம் (0-க்கு 7) ஏற்கிறது. சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு கூட்டத்திற்கு வராமலிருந்துவிடுகிறது. இந்தியா, எகிப்து, யூகோசுலேவியா ஆகிய நாடுகள் வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ளாதிருந்துவிடுகின்றன. சோவியத் கூட்டமைப்பும், அதன் நேச நாடுகளும் அமெரிக்க ஆதரவைப் பெற்ற கொரியக் குழுவின் ஆக்கிரமிப்பே போருக்குக் காரணம் என்று கருதுகின்றன. சீனு, மற்ற ஆசிய நாடுகள்/ஆகியவைகளுக்கு எதிராக ஆக்கிரமிப்பதாக அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டை அவை குற்றஞ் சாட்டுகின்றன. சோவியத், (செஞ்) சீனப் பிரதிநிதிகள் இல்லாததனுல் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் நடவடிக்கைகள் சட்டத்திற்கு விரோதமானவை என்றும் அவை கருதுகின்றன. அமெரிக்காவும், அதன் நேச நாடுகளும் அதை வெட்டிப் பேசுகின்றன.[7] ஆகஸ்ட் மாதம் சோவியத் கூட்டமைப்பு (ஜேகப் மாலிக்) மன்றத்திற்குத்

[7] அமெரிக்க நகரக் கூட்டத்தில் பேசுகையில், 'வாக்கெடுப்பில் ஒரு வல்லரசு கலந்துகொள்ளவில்லை என்றுல் அது மறுப்பதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்குச் சமமாகும்' என்று ஜே ஓ. மாக்கின் 1946 நவம்பர் 14ஆம் தேதி குறிப்பிட்டார். ஆனுல், வாக்கெடுப்புக்கு வராதிருத்தல், அமெரிக்காவும் அதன் ஆதரவாளரும் 1950-ல் கருதியதைப்போன்று அது 'மறுப்பதிகாரம்' ஆகாதென்று பின்னர் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கை (practice) உணர்த்திற்று.

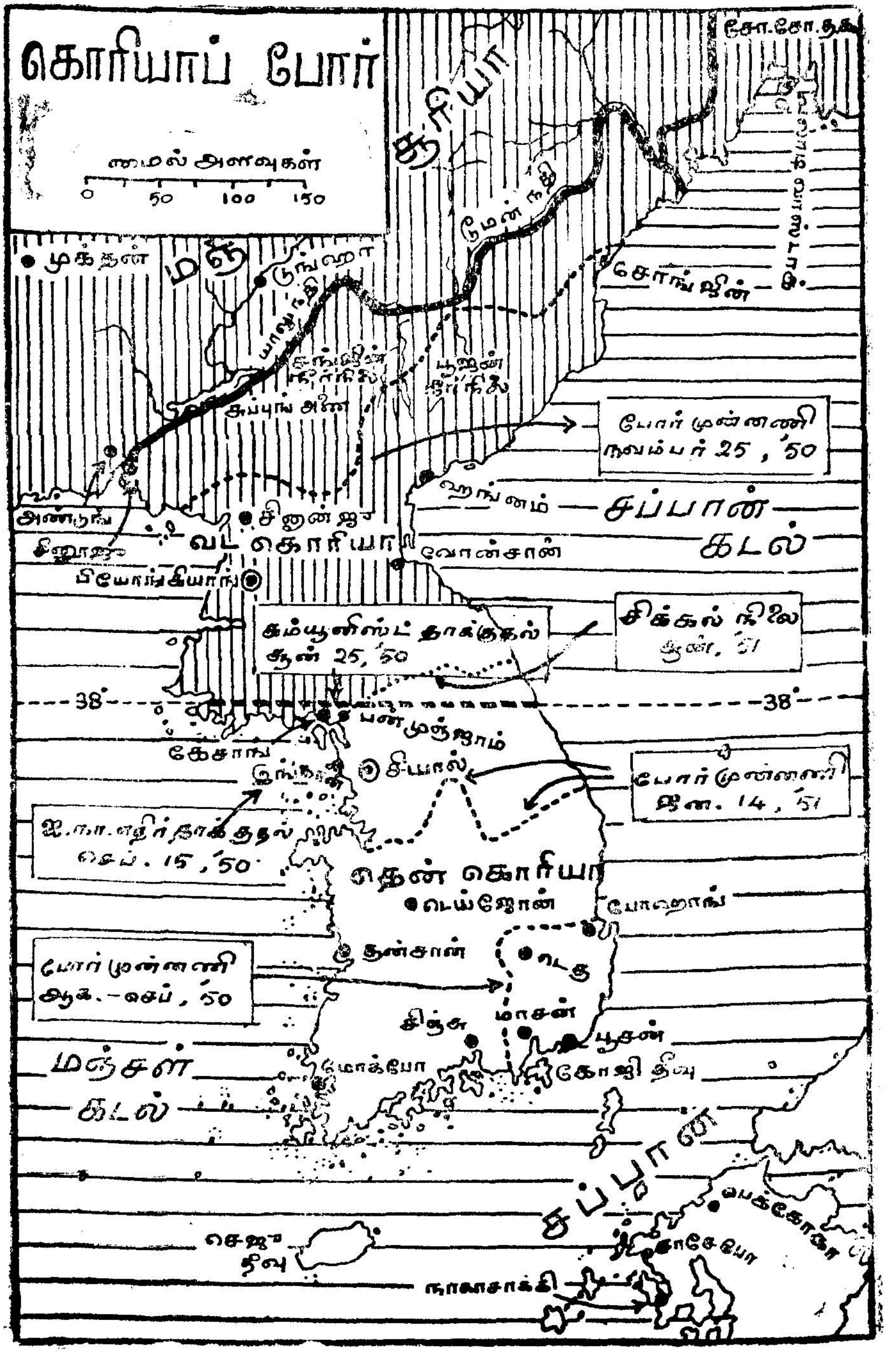
கொரியாப் போர்
மைல் அளவுகள்
0 50 100 150
முக்தன்
மஞ்சூரியா
சோங்ஜின்
யாலு நதி
சூப்புங் அணை
அண்டுங்
சினுய்ஜு
போர் முன்னணி நவம்பர் 25, '50
ஹங்னம்
சப்பான் கடல்
சினன்ஜு
வட கொரியா
வோன்சான்
பியோங்கியாங்
கம்யூனிஸ்ட் தாக்குதல் ஜூன் 25, '50
சிக்கல் நிலை ஜூன், '51
38°
38°
பன்முன்ஜோம்
கேசாங்
இஞ்சான்
சியோல்
போர் முன்னணி ஜன. 14, '51
ஐ.நா. எதிர்தாக்குதல் செப். 15, '50
தென் கொரியா
டெய்ஜோன்
போஹாங்
குன்சான்
டேகு
போர் முன்னணி ஆக.-செப், '50
சிஞ்சு
மாசன்
பூசன்
மஞ்சள் கடல்
மோக்போ
கோஜி தீவு
சப்பான்
செஜூ தீவு
சாசேபோ
நாகசாகி

திரும்புகிறது. மன்றத்தின் தலைவராக மேல்நடவடிக்கைகளைத் தடைசெய்கிறது. ஆனால், மன்றத்திலிருந்து பார்மோசா பிரதிநிதியை அது வெளியேற்ற முடியாமலிருக்கிறது.

செப்டம்பர் 6, 1950. ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் நடவடிக்கையைத் தொடர்ந்து வடகொரியா மதிக்காமல் நடந்துவருவதை வன்மையாகக் கண்டிக்கும் மன்றத்தின் ஒரு தீர்மானம், சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்புக் கையாண்ட மறுப்பதிகாரத்தால் நிராகரிக்கப்படுகிறது.

செப்டம்பர் 11, 1950. மஞ்சூரியாமீது அமெரிக்கா விமானத் தாக்குதல் செய்ததைப் புகார் செய்ய செஞ்சீனப் பிரதிநிதி மன்றத்திற்கு வருவதை ஆதரிக்கும் தீர்மானத்தை சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு கொண்டுவருகிறது. அதற்கு பிரிட்டன், பிரான்சு, நார்வே, யூகோசுலேவியா, இந்தியா ஆகிய நாடுகளின் ஆதரவு கிடைக்கிறது. (பெரும்பான்மைக்கு ஒன்று குறைகிறது.) எகிப்தும் யூக்கேடரும் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளாதிருந்து விடுகின்றன. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, கியூபா, சீனு (பார்மோசா) ஆகியவை இத் தீர்மானத்தை எதிர்க்கின்றன.

செப்டம்பர் 12, 1950. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு எல்லை மீறி நடந்து விட்டதாக பெய்பிங் கொண்டுவந்த குற்றச் சாட்டுகளை ஆராய ஐக்கிய நாட்டுக் குழு ஒன்றை நியமிப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பெற்ற மன்றத்தின் தீர்மானம், சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பின் மறுப்பதிகாரத்தால் நிராகரிக்கப்படுகிறது.

செப்டம்பர் 19, 1950. செஞ்சீனுவை ஐக்கிய நாடுகள் உறுப்பினராகச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்தியா கொண்டுவந்த தீர்மானமும், பார்மோசா ஆட்சியைக் குலைக்கவேண்டுமென்று ருஷ்யா கொண்டுவந்த தீர்மானமும் பேரவையால் மறுக்கப்படுகின்றன.

செப்டம்பர் 28, 1950. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் 'ஆக்கிரமிப்புக்கு' எதிராக பெய்பிங் தன்னுடைய வழக்கைத் தெரிவிக்க ஒரு பிரதிநிதியை அனுப்புவதற்குச்

சம்மதித்து மன்றம் வாக்களிக்கிறது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, கியூபா, சீனு (பார்மோசா) ஆகியவை மறுக்கின்றன. ஆனுல், இக்கேள்வி நடைமுறை சம்பந்தப்பட்ட ஒரு கேள்வி என்றும், அதனுல் இவ் விஷயத்தில் எவரும் மறுப்பதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கலாகாதென்றும் சர் கிளாடீன் ஜெப் முதலிலேயே கூறிவிடுகிருர்.

அக்டோபர் 7, 1950. பேரவை 47—5 என்ற வாக்கு கள் மூலம் (வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளாதவர் எண்மர்) ஐக்கிய நாட்டின் கொரியக் குழுவிற்குப் பதிலாக, ஐக்கிய நாட்டின் கொரிய ஐக்கியச் சீரமைப்புக் குழு என்ற ஒரு புதிய குழுவை (ஐ.நா.கொ.ஐ.சீ.கு.—UNCURK) நியமிக்கிறது. யாலூவில் அமெரிக்கப் படைகளைச் செஞ்சீனு அனுமதிக்காது என்று பெய்பிங்கி லிருந்து பல தடவைகள் எச்சரிக்கைகள் வந்துகொண்டே யிருந்தும், புதுடெல்லி அதை உறுதிப்படுத்தியும், வடகொரியா முழுவதையும் கைப்பற்றுமாறு பேரவை இப் புதிய குழுவுக்குப் பணிக்கிறது. உடனே செஞ்சீனு வின் இராணுவத் தலையீடு தொடங்கிவிடுகிறது.

நவம்பர் 8, 1950. மாக் ஆர்த்தர் கொண்டுவந்துள்ள சீன ஆக்கிரமிப்புக் குற்றச்சாட்டுபற்றி நடந்த மன்றத் தின் வாதத்தில் பங்குகொள்ளுமாறு செஞ்சீனுவை மன்றம் அழைக்கிறது. பெய்பிங் அதற்கு மறுப்பு தெரிவித்துவிட்டு, சீனுவிற்கெதிராக அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு மேற்கொண்ட ஆக்கிரமிப்பை வாதிப்பதற்காக வூ-சியு-சுவானை அனுப்புகிறது. அவர் செஞ்சீனுவை ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டு மென்றும், கொரியாவிலும் பார்மோசாவிலும் செய்த ஆக்கிரமிப்பிற்காக அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின்மீது தடைகள் விதிக்கவேண்டுமென்றும் கண்டித்துக் கூறினுர்.

நவம்பர் 30, 1950. கொரியாவிலிருந்து சீனப் படை களைத் திரும்பப்பெறவேண்டுமென்று அமெரிக்கா கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை சோவியத் கூட்டமைப்பு தனது மறுப்பதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி நிராகரிக்கிறது.

பிப்ரவரி 1, 1951. பிரிட்டன் யூகோஸ்லேவியாவின் ஆதரவைப் பெற்ற அரபு-ஆசிய நாடுகள் தற்காலிகப்

போர் நிறுத்தத்திற்கு (cease-fire) ஏற்பாடு செய்வதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சிகளனைத்தும் வீணான பின்னர், கொரியாவில் ஏற்பட்ட ஆக்கிரமிப்புக்குச் சீனாவே காரணமென்று கருதுவதால், உடனே சீனப் படைகள் வெளியேறவேண்டுமென்று பேரவை வேண்டிக்கொள் கிறது. அன்றியும், இதை ஒரு நெருக்கடியான சிக்கலாகக் கருதி...இவ்வாக்கிரமிப்பைச் சமாளிக்கத் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்குமாறு' 'கூட்டு நட வடிக்கைக் கமிட்டியை'க் கேட்டுக்கொள்கிறது. இதற்கு ஆதரவாக 44 பேர்களும், எதிராக எழுவரும் (சோவியத் முகாம், இந்தியா, பர்மா) வாக்களிக்கின்றனர். ஒன்பது நாடுகள் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளாதிருந்து விடு கின்றன (எகிப்து, இந்தோனேஷியா, பாகிஸ்தான், சவூதி அரேபியா, ஸ்வீடன், சிரியா, ஏமன், யூகோஸ்லே வியா, ஆப்கானிஸ்தான்).

மே 18, 1951. 47-48 என்ற வாக்குகளின்மூலம் பேரவை வடகொரியாமீதும் செஞ்சீனாமீதும் படைத் தடையாணை (arms embargo) பிறப்பிக்கிறது.

சீனா, வடகொரியா ஆகிய நாடுகளுடன் போர் செய்தாவது அமைதியைக் காப்பதற்காக 1951ஆம் ஆண்டு வசந்தகால முழுவதும் ஐக்கிய நாடுகள் வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருந்தது. ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் வெற்றிக்கு அக்கீசன் வெகுவாக முயன்றார். 1950 ஜூன் மாதம் சீன ஆக்கிர மிப்பைத் தவிர்ப்பதற்காக நடத்தப்பட்ட சண்டையில் ஐக்கிய நாடுகளுக்குக் கிட்டிய வெற்றிகள் மீண்டும் அதற்குக் கிடைப் பதற்கு அவர் அரும்பாடுபட்டார். 1950 நவம்பர் 3ஆம் தேதி 52-5 என்ற வாக்கின்மூலம் (இரு நாடுகள் வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ளவில்லை) பேரவை உறுப்பினர்களை அமைதிக்காக ஒன்றுபட்டுச் செயற்படும்படியும், படைகளைத் தயாராக வைத் திருக்கும்படியும், தக்க சமயம் வந்ததும் அவைகள் ஐக்கிய நாடுகளின் படைகளாகப் பணியாற்ற வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டது. இராணுவ, பொருளாதாரத் தடைகளை வகுக்க ஒரு 'கூட்டு நடவடிக்கைக் கமிட்டியை' (சோவியத் முகாம் நீங்கலாக) அது ஏற்படுத்தியது. அமைதியைக் குலைக்கும் சூழ்நிலைகளைப் பற்றி ஆராய ஓர் அமைதிப் பார்வைக் குழுவையும் (Peace Observation Commission) அது அமைத்தது. அன்றியும், நெருக்கடியான சமயத்தில் பாதுகாப்பு மன்ற நடவடிக்கை களுக்கு ஒரு முட்டுக்கட்டையாக மறுப்பதிகாரம் இருப்பதால்,

24 மணிநேர முன்னறிவிப்பின்பேரில் பேரவை கூடித் தக்க கூட்டு நடவடிக்கை எடுப்பதற்குப் பரிந்துரைக்க வேண்டுமென்றும், 'அமைதியைக் குலைக்கும் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப் பட்டாலோ, அன்றி ஆக்கிரமிப்பு ஏற்பட்டாலோ, அதைத் தணிக்கத் தேவைப்பட்டால் வன்முறையைப் பயன்படுத்தியாவது அமைதியை நிலைநாட்டச்' சிபாரிசு செய்யவேண்டுமென்றும் அது முடிவு செய்தது.

ஆனால், உறுப்பினர்க்கிடையில் ஒற்றுமையும் உறுதியும் ஏற்பட்டு விட்டதுபோல் தோன்றிய இந்த நிகழ்ச்சி வெறும் மாயையேயாகும். பிப்ரவரி முதல் தேதி இத் தீர்மானத்தை கம்யூனிஸ்ட் முகாம் அரசுகள், இந்தியா, எல்லா ஆசிய, முஸ்லீம் அரசுகள்-மனித சமுதாயத்தின் பாதியை உள்ளடக்கிய அரசுகள்-ஏற்க மறுத்துவிட்டன. அதோடல்லாமல் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் வற்புறுத்தலுக்காகத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து வாக்களித்த நாடுகளிடம், சீனாவிற்கெதிராகப் போர்புரியவேண்டு மென்ற எண்ணமே இல்லை. 'தடைகளை' லண்டன் கடுமையாக எதிர்த்தது. புதிதாக அமைக்கப்பெற்ற 'தடைக் கமிட்டி' எதுவும் செய்யாமல் வாளாவிருந்தது. என்றாலும், 1950 அக்டோபர் 7ஆம் தேதி அமைக்கப்பட்ட 'நல்வினைத் தூதுக் கமிட்டி' (good offices committee) இந் நெருக்கடியிலிருந்து ஆசிய ஆப்பிரிக்க அரசுகளைப்போன்று தன்னையும் விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றது. சீனாவுடன் போர் செய்தால்தான் கொரியாவில் 'வெற்றி' காணலாம் என்ற கொள்கை வெறிபிடித்த மாக் ஆர்தரை ஏப்ரல் 11ஆம் தேதி பதவியிலிருந்து விலக்கிவிடவும், அமெரிக்காவைத் தவிர உலகிலுள்ள மற்ற எல்லா நாடுகளும் இந்த நிகழ்ச்சியினால் மகிழ்ச்சியடைந்தன. போர் நிறுத்த உடன் படிக்கைப் பேச்சுகள் 1951 ஜூலை மாதம் தொடங்கின. இப் பேச்சுகள் இரண்டு ஆண்டுகள் நீடிக்கவே, போர் நடைபெற வழியில்லாதுபோயிற்று. மற்றும் ஒவ்வொரு கட்சியும் தான் வெற்றிபெற முடியாதென்பதையும், மற்ற இடங்களில் இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்கவியலாதென்பதையும் படிப்படியாக உணர ஆரம்பித்தது.

கைதிகளை அவரவர் தாய்நாட்டிற்கு அனுப்பும் சிக்கலைத் தவிர மற்றச் சிக்கல்கள் எல்லாம் தீர்வடைந்தன. (கைதிகள் அனைவரையும் அவரவர் தாய்நாட்டிற்குத் திருப்பி (repatriation) அனுப்ப வேண்டுமென்று எதிரி வாதிக்கவும், தாய்நாடு திரும்ப விரும்பாதவர்களைத் திரும்ப அனுப்பக்கூடாதென்று அமெரிக்கா பிடிவாதம் செய்யவும், இச் சிக்கலுக்கு ஒரு தீர்வு காணவியலாது

போயிற்று.) உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள் முறிந்து போயின. குடியரசுத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஐசன் ஹோவர் 1952 டிசம்பர்த் திங்களில் கொரியாவிற்குச் சென்று அதன் சூழ்நிலையை அறியும்வரையிலும், 1953 மார்ச் மாதம் ஸ்டாலின் தன் தீர்ப்புக்கு வரும் வரையிலும் காரசாரமான வாதங்கள் மீண்டும் நடைபெறவில்லை. அப்போதுதான் தாய்நாடு செல்ல விரும்பும் கைதிகளை மட்டும் அனுப்புவதற்குக் கம்யூனிஸ்டுகள் இசைந்தனர். 1953 ஜூலை 27ஆம் தேதி இயற்றப்பட்ட போர்நிறுத்த உடன்பாடு, தற்காலிகப் போர் ஓய்வுக்கும், 1951 ஜூன் மாதம் முதல் போரிடும் படைகள் கைகலந்த போர்க்களக் கோட்டை (battle line) அமைப்பதற்கும் வழிவகுத்தது.

இந் நிகழ்ச்சிகளின் வாயிலாக ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் மூலம் கூட்டுப் பாதுகாப்பைப் பெறமுடியாதென்பதை அறிந்து கொள்ளலாமென்று சிலர் கருதினர். 1950 ஜூலை 14 ஆம் தேதி கொரியாவிலுள்ள படைகளை எதிர்ப்பதற்கு ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் உதவிக்காகப் படைகளை அனுப்பிவைக்குமாறு 50 உறுப்பு அரசுகட்கு டிரிகீவ் லீ வேண்டுகோள் விடுத்ததற்கு 35 நாடுகள் மறுமொழி பகரவில்லை. 1951 ஏப்ரல் 11ஆம் தேதி 'கூட்டு நடவடிக்கைக் கமிட்டி' ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் பணிக்கு உதவியாகப் படைகளை ஒதுக்குமாறும், அதற்கு 'உடனடியாக மறுமொழி பகருமாறும் உறுப்பு நாடுகள் அனைத்திற்கும் வேண்டுகோள் விடுத்தது'. அதற்கு ஜூன் 8ஆம் தேதி வரை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு பதிலிறுக்காது இருந்ததோடல்லாமல், மற்ற உறுப்பினர்களைப்போன்றே கமிட்டியின் வேண்டுகோளுக்கும் தலை சாய்க்கவில்லை. பெயரளவில்தான் அது ஐக்கிய நாடுகளின் போராகக் கருதப்பட்டது. கொரியக் குடியரசைச் சேராத படைகளின் பத்தில் ஒன்பது பாகம் அளிக்கப்பட்டது. அதில் பத்தில் ஒன்பது பாகப் படைவீரர்கள் போரில் காயம் அடைந்தனர் அல்லது உயிர்நீத்தனர். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, மற்ற உறுப்பினர்கள் இராணுவத் திட்டத்திலும், அரசியல் முடிபுகளிலும் அல்லது முடிவே இல்லாத போர் நிறுத்த உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகளிலும் தீவிரமாகக் கலந்து கொள்வதைத் தடுத்து வந்தது.[8] அதோடல்லாமல் 'ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின்'

[8] பிரிட்டன், பிரான்சு, துருக்கி, ஆஸ்திரேலியா, பெல்ஜியம், லக்சம்பர்க், கனடா, கொலம்பியா, எதியோப்பியா, கிரீஸ், நெதர்லாந்து, நியூசிலாந்து, பிலிப்பைன்ஸ், தென் ஆப்பிரிக்கா, தாய்லாந்து ஆகிய உறுப்பு அரசுகளால் படைகள் அனுப்பப்பட்டன. (டென்மார்க ஒரு மருத்துவக் கப்பலை அனுபபியது.) அவை அனைத்தும் சேர்ந்துமே 26,000 வீரர்களுக்குமேல் போகவில்லை. அவர்களுள் பாதிக்கும் மேலானவர்கள் பிரிட்டிஷ்காரர்கள், சில 10 சதவீதரான அமெரிக்கப் போர்வீரர்கள், மீகாமர்கள், விமானப் படையினர் ஆகியோர் கொரியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். 5 சதவீதத்தினர் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, கொரியக் குடியரசு ஆகிய இரண்டு நாடுகளையும் சேர்ந்த படைகள்.

படைகள் முதலில் தென்கொரியாவிலும் பிறகு வடகொரியாவிலும் தோற்கடிக்கப்பட்டு, இறுதியில் போர் தொடங்கிய இடத்திற்கே 38 டிகிரி எல்லைக்கோட்டுக்கே பின்வாங்க நேரிட்டது. போரில் வல்லரசு (major power) சீனு ஈடுபடவும், படைவலிமையால் கொரியாவை ஐக்கியப்படுத்தும் எண்ணத்தையும், ஆக்கிரமிப்பை வன்மையாகக் கண்டிக்கும் நோக்கத்தையும் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் விட்டுவிட்டுக் காரசாரமான வாதங்களில் ஈடுபட்டனர். ஆனுல், தோல்வியே இறுதியில் கிடைத்த பலனுகும்.

உருப்படியாக ஐக்கிய நாடுகளுக்கு உதவிசெய்வதாக உறுதியளித்த 38 அரசுகளில் 17 அரசுகளே தங்களுடைய போர்வீரர்களையும் போர்க்கருவிகளையும் கொடுத்துதவின. சிறுபடையைக்கொண்டே ஆக்கிரமிப்பாளரை அடக்கிச் சின்னபின்னப்படுத்த முடிந்தது. பின்னையர் கண்மூக்குத் தெரியாமல் தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என்று பின்வாங்கினர். வன்முறையினுல் கொரியாவை ஐக்கியப்படுத்த நினைத்த சீனுவின் திட்டம் தவிடுபொடியானது. வடகொரியாவைப் போன்று சிதைவிற்கு ஆளாகிக் கடும் பிணக்கிற்கும் துன்பத்திற்கும் பலியானபோதிலும், தென்கொரியா 'சுதந்திர நாடாக' விளங்கியது. எதிரித்தரப்பில் இறந்தொழிந்தோரின் எண்ணிக்கை மட்டிலடங்காமலாகிவிட்டது. அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அழிவோ மிகக் கொடுமையானது. அமைதியை நிலைநாட்ட இறுதியில் வேண்டுகோள் விடுத்ததும் எதிரியே. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் தலைமையின்கீழ் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் மறுப்பதிகாரத்தை மீறும் ஆற்றலும், இராஜதந்திரத்தில் நடந்துகொள்வதைப்போன்று போரிலும் அனைவரும் கூடிப் பாடுபடும் திறமையும் தங்களிடம் இருப்பதை வெளிப்படுத்தினர்; உலகிற்கு உணர்த்தினர். உலகப் போலீஸ் நடவடிக்கையிலேயே 'முதல் தடவையாகக் கூட்டு இராணுவத் தடைகள்' கையாளப்பட்டன. இத்தடைகளின் உதவியால் அத்துமீறி எல்லையைத் தாண்டி வந்த ஆக்கிரமிப்பாளரைத் துரத்தியடிக்க முடிந்தது. கொரியாவில் எய்திய வெற்றி, சுதந்திர உலகைப் பிற இடங்களிலும் பாதுகாப்பிற்கான நடவடிக்கைகளை ஐக்கியப்படுத்தும்படி தூண்டியது; எத்தால் வாழலாம்? ஒத்தால் வாழலாம் என்ற பழமொழியின் உண்மையைப் புதிய உலகம் உணரலாயிற்று.[9]

[9] 'முதன்முதலாக ஓர் உலக அமைப்பு வன்முறையால் ஆக்கிரமிப்பை அடக்க முடிந்தது; நெடுநாள் கனவு இன்று நிறைவேறிவிட்டது' என்று கூறினுர் ஜான் போஸ்டர் டல்லஸ் (ஏப்ரல், 1951). கொரியாவில் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் கனிகளாகப் பயன் தந்துவிட்டன. 'கொரியாவிலிருந்து ஐக்கிய நாடுகள் படையைத் துரத்தியடித்து, அத் தீபகற்பத்தில் கம்யூனிஸ்டு ஆட்சியைக் கொண்டு

பரந்த கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது, இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பத்தாண்டுத் தொகுதியில் இருந்த ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் நிலைமை அதே நூற்றாண்டின் மூன்றாம் பத்தாண்டுத் தொகுதியில் காணப்பட்ட சர்வதேசச் சங்கத்தின் நிலைமையை ஒத்திருந்தது எனலாம். அதாவது, ஐக்கிய நாடுகள் உறுப்பினர்களுள் செல்வாக்குள்ள வல்லரசுகளுடைய தேசியக் கொள்கையை நிறைவேற்றும் கருவியாக அது மாறிவிட்டதென்று கூறினாலும் மிகையாகாது. ஐக்கிய நாடுகளின் இந் நடிப்பு அந் நிறுவனத்தின் அமைப்பிலேயே பொதிந்துள்ளது. இத்தகைய எந்த உறுப்புக்கும், தான் ஒரு சுதந்திரமான முடிவிற்கு வரவோ, செயற்படவோ அதிகாரமிருப்பதில்லை. மற்றும், அது இறைமைகளுக்குள் ஒத்துழைப்பை வளர்க்கும் கருவியாகமட்டுமே பயன்படமுடியும். செல்வாக்குள்ள வல்லரசுகள் ஒன்று கூடி, இவ் வாய்ப்பை நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டு (பெரும்பாலும் தங்களுக்குச் சாதகமான), ஒருசில குறிக்கோள்களை வகுத்துக் கொண்டு இதர உறுப்பினர்களை அவற்றை எய்தும் முயற்சியில் ஈடுபடும்படி கூவி அழைக்கின்றன. சர்வதேசச் சங்கம் வல்லரசுகளின் 'கைப்பாவையாக' மாறியது. லண்டனும் பாரிசும் பாசிஸ்டு ஆக்கிரமிப்பாளர்களைச் 'சமாதானப்படுத்தும்' கருவியாகவே சங்கத்தைப் பயன்படுத்தின. அது மட்டுமன்றித் தங்களுடைய நோக்கங்களையே பெரிதும் பாராட்டிவந்த இவ் வல்லரசுகள், ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் மாளிகைக்கு வெளியே தங்களுடைய குறிக்கோள்களை எய்துவதற்கேற்ற வழிகள் இருப்பதைக்

வருவதே தங்களுடைய தலையாய குறிக்கோள் என்று வடகொரியரும் சீனக் கம்யூனிஸ்டுகளும் பிரகடனப்படுத்தினர். அக் குறிக்கோள்களை எய்தவொண்ணாதவாறு அவர்கள் தடுக்கப்பட்டுவிட்டனர்' என்று எடுத்துரைத்தார் டீன் ஜ். அக்கீசன் (ஜூன் 1, 1951). 'தங்கள் தேசியக் கொடிகளின் கீழும், ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்புக் கொடியின்கீழும் நின்று போராடித் தயங்காது இன்னுயிர் நீக்க முன்வரும் தந்நலமற்ற தியாகசீலர்கள் செம்மையான மகத்தான பணியில் ஈடுபடுகின்றனர். அவர்கள் மூன்றாம் உலக மகாயுத்தம் வருவதைத் தடுத்துப் போராடுகின்றனர்... ஐக்கிய நாடுகளுக்கும் அமைதிக்கும் பெறற்கரிய வெற்றியைப் பெற்றுக்கொடுத்து விட்டனர்... ஜூன் 25ஆம் தேதியை உலகின் எத் திக்கிலும் இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு ஏற்படாமல் தடுக்க ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின்கீழ் உறுதியான கூட்டுப் பாதுகாப்பை நிலைநாட்டும் நன்னாளாக அனைவரும் கொண்டாடவேண்டும். இச் செம்மையான குறிக்கோளை எய்தப் பாடுபடுவதாகப் பிரமாணம் செய்யவேண்டும். அவசியப்பட்டால் உயிரைத் தத்தம் செய்யவும் முன்வரவேண்டும்' என்று உணர்ச்சி ததும்ப ஊக்குவித்தார் டிர்கேவ் லீ (ஜூன் 25, 1951). "கொரியப் போரின் 'பயனின்மை' பற்றிய பேச்சே போர்நிறுத்த உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள் தொடர்ந்து நீண்டுகொண்டு சென்றதன் பின்னர்தான் தொடங்கியது. குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டுமானால், ஆக்கிரமிப்பை அடக்குதல் என்ற தூய குறிக்கோளை நாம் எய்தியபின்னரே, ஆக்கிரமிப்பாளரைப் பிடரியைப்பிடித்து வந்த வழியே விரட்டியடித்த பின்னரே இப் பேச்சு ஆரம்பித்தது... ஆக்கிரமிப்பை எதிர்க்க ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு மேற்கொண்ட முதற்பெரிய வெற்றிகரமான கூட்டு இராணுவ நடவடிக்கையே, இவ்வுலக அமைப்பு (சர்வதேசச் சட்டத்தை) அமுலாக்கவும், பிணக்குடைய கட்சிகளுக்கிடையே சமரசம் செய்துவைக்கவும் வல்லதுகொடுக்கும் என்பதை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியென எடுத்துக்காட்டுகிறது" என்று ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்தார் அடிலாய் ஸ்டீவன்சன் (ஏப்ரல், 1952).

கண்டதும், அவை இவ்வுலக அமைப்பைச் சிறிதும் பொருட் படுத்தவில்லை; அதைப் புறக்கணித்துத் தள்ளவும் தயங்கவில்லை. இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வாஷிங்டனே ஆகும். அது கம்யூனிஸ்டு ஆக்கிரமிப்பாளரை அடக்கி ஒடுக்கி அவர்களின் ஆணவத்தை அழிக்கும் கருவியாக ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பைக் கருதிப் பயன்படுத்தியது. சமயம் வந்தபோது அதைப் புறக் கணித்துமிருக்கிறது (இதற்குச் சான்று: ட்ரூமன் கோட்பாடு, மார்ஷல் திட்டம், ஐசன் ஹோவர் கோட்பாடு முதலியவை). அது பட்டயத்தின் 51ஆவது விதியைச் சுட்டிக்காட்டி, 'தனியாக அல்லது கூட்டாகத் தற்பாதுகாப்பு உடன்பாடுகளைச் செய்து கொள்ளும் உரிமையை' உணர்த்தும் நெறியைத் தான் கடைப் பிடித்தொழுகுவதாகச் சாக்குப்போக்குக் காட்டி நேச உடன் படிக்கைகள் செய்திருக்கிறது (சான்று: வட அட்லான்டிக் ஒப் பந்த அமைப்பு, அமெரிக்க நாடுகள் அமைப்பு, தென்கிழக்கு ஆசிய ஒப்பந்த அமைப்பு, அமைதி ஒப்பந்தங்கள் போல்வன). இவையனைத்தும் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் பெயரில் நடை பெறுகின்றன.

1956ஆம் ஆண்டு நெருக்கடிகட்குப் பின்னர் மார்க்ஸ் உலகிற் கெதிராகப் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்கள் சுதந்திர உலகத் திரைக்குப் பின்னுல் (ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பை) ஆதரிக்கக் கூடிய கருவியாகக் கூட ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு பயன்படாது போயிற்று. அன்று உறுப்பினர்களாக இருந்த 82 நாடுகளில் அநேக நாடுகள் அப்பொழுதுதான் அடிமை நிலையை நீக்கிவிட்டுச் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்கியிருந்தன. எனவே, இப் புதிய வாழ்வை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் அந் நாடுகள் உலக அமைப்பின் முன்னர் வந்த கேள்விகளின்மீது வாக்களிக் கும்போதெல்லாம், மேலை நாடுகளுடனும் இலத்தீன் அமெரிக்க முகாமுடனும் சேர்ந்துகொள்ளவில்லை. மாருக ஆசிய-ஆப்பிரிக்க முகாமுடனும், சில சமயங்களில் சோவியத் முகாமுடனும் அவை சேர்ந்து வாக்களித்தன. மறுப்பதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவ தால் பாதுகாப்பு மன்றத்தின் நடவடிக்கைகள் தடைசெய்யப்படு கின்றன என்ற புகாரை நீக்குவதற்காகத் 'தீர்மானங்களை அமுலாக்கும்' பணியை, மன்றத்திலிருந்து மறுப்பதிகாரமற்றதும் (veto-less), பெரும்பான்மையினருடைய விருப்பம் நிறைவேறு தற்கு ஏதுவானதுமான பேரவைக்கு மாற்றவேண்டும் என்ற ஓர் அமெரிக்கத் தீர்மானம் பல விளைவுகட்கு அடிகோலிற்று.

ஓர் அரசுக்கு ஒரு வாக்கு என்ற விதியே கையாளப்பட்டுவந்த தால், உலக மக்களின் பல்வேறு பிரிவுகளைப் பேரவை பிரதிபலிக்க

முடியவில்லை. கொரியாவில் ஏற்பட்ட ஆக்கிரமிப்புக்குச் செஞ் சீனாவே காரணமென்று 1951, பிப்ரவரி 1ஆம் தேதியன்று கொண்டுவரப்பட்ட கண்டனத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து 44 நாடுகளும், எதிராக 4 உறுப்பினரும் வாக்களித்தனர். 9 நாடுகள் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளவில்லை. ஆனால், 'பெரும்பான்மை' அரசுகளில் வாழ்ந்த மக்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 90,00,00,000 ஆகவும், 'சிறுபான்மை' நாடுகளில் வாழ்ந்துவந்தோரின் மொத்த எண்ணிக்கை 1,45,00,00,000 ஆகவும் இருந்தன. அவ்வாறே 1956, டிசம்பர் 12ஆம் தேதி ஹங்கேரியின் சுதந்திரத்தைப் பறித்துக்கொண்டு சோவியத் ரஷ்யா ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத்தை மீறி நடந்ததை வன்மையாகக் கண்டித்தும், ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் மேற்பார்வையில் உடனடியாக சோவியத் படைகளைத் திரும்பப்பெற்று ஹங்கேரிக்கும் திரும்ப சுதந்திரம் வழங்கும் படியும் வலியுறுத்திய தீர்மானம் பேரவைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட போது, அதற்கு ஆதரவாக 55 ஓட்டுகளும், எதிராக 8 வாக்குகளும் கிடைத்தன. 13 நாடுகள் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளாதிருந்து விட்டன. இங்கும் 'பெரும்பான்மை'யாகக் கருதப்பட்ட நாடுகளில் வசித்தமக்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 70,60,00,000 ஆகவும், 'சிறுபான்மையினராகக்' கருதப்பட்ட தேசங்களின் மக்கள் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளாதார் உட்பட-சீனாவில் வாழ்ந்த மக்களைச் சேர்க்காமல் மொத்த எண்ணிக்கை 80,00,00,000 ஆகவும் இருந்தன. எனவே, பேரவை டெலிகேட்டுகள் அரசாங்கத்திற்கு மட்டிலும் 'பிரதிநிதித்துவம்' அளிக்கின்றார்களே தவிர, மக்களின் சார்பாளராக அவர்களை நாம் கருதுவது தவறாகும். தூதர்கள் மாநாடுகளில் உள்ள பெரும்பான்மைகள் அதைவிட அர்த்தமற்றனவாகும். ஏனெனில், இம் மாநாடுகளில் கலந்து கொள்ளும் டெலிகேட்டுகள் அதிகாரமோ, அன்றிப் பொறுப்போ இல்லாமல் அவரவர் அரசின் சார்பாகப் பேசுவர். மற்றும், பெரும்பான்மையினர் எவ்வளவுதான் அதிகமிருந்தபோதிலும், அவர்களின் டெலிகேட்டுகளில் ஒருவரையாவது சட்டம் கட்டுப்படுத்த முடியாது.[10]

[10] 1957, ஜனவரித் திங்கள் பிரபுக்கள் சபையில் பேசும்போது வைக்கவுன்டு செர்வெல் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: 'உலக மக்களில் 5 சதவீதத்தினரால் மீதியுள்ள 95 சதவீத மக்கள் விரும்பாத தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிவிடமுடியும்; மற்றும் 10 சதவீதத்தினர் 2/3 பெரும்பான்மையினராகவும் ஆகிவிட வாய்ப்புண்டு. உலக மக்கள் தொகையில் பாதிக்கு 4 டெலிகேட்டுகள் பிரதிநிதித்துவம் அளித்துவிடுகின்றனர். மற்றப்பாதிக்கு 75 பேர் வேண்டியுள்ளனர்'. மேலும், 'அமைப்பைப் பொறுத்தமட்டில் இவ்வளவு மோசமாக இருக்கும் ஓர் உறுப்பிடம் முக்கியமான சிக்கல்களை அரசுகள் எடுத்துச் செல்லுதல் அறிவுடைமையன்று' என்று அவர் ஆணித்தரமாகக் கூறினர். 1957 ஏப்ரல் 3ஆம் தேதி ஆஸ்திரேலியத் தலைமை அமைச்சர் ராபர்ட் கார்டன் மென்சீஸ் அமெரிக்காவின் போக்கை விமரிசனப்படுத்திப் பேசுகையில், 'ஒரு கொள்கையைச் செயலாக்க ஐக்கிய நாடுகள் உதவி செய்யும்; ஆனல், எந்த ஒரு பெரிய நாடும் முதன்முதலில் அதன் கொள்கை என்னவென்பதைத்

பாதுகாப்பு மன்றத்தின் மறுப்பதிகாரத்தை மட்டுப்படுத்தும் நோக்கத்துடனே, அன்றி முற்றிலும் ஒழித்துவிடும் நோக்கத் துடனே, அல்லது பேரவையில் பளுவான வாக்களிப்பு முறைக்கு (weighted voting) ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றே, அல்லது கூட்டரசை எழுப்பும் நோக்கத்துடனே ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத் தைத் திருத்தியமைப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட திட்டங்களைப் பற்றி மிக விரிவான வாதங்கள் நடைபெற்றன. எனினும், இவ்வுலக நிறுவனத்தின் உடல் அமைப்பிலோ, அன்றி அதன் பணிகளிலோ எத்தகைய திருத்தமும் அண்மையில் ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கைக்கு இடமே இல்லை. பேரவையின் உறுப்பினர் களுள் மூன்றில் இரண்டு பகுதியினர் திருத்தங்கள் (108ஆவது விதி) கொண்டுவரவேண்டும். அவற்றைப் பாதுகாப்பு மன்றத்தின் நிரந்தர உறுப்பினர்கள் அனைவரும் உட்பட மூன்றில் இரண்டு பகுதி உறுப்பினர்கள் ஒப்புக்கொண்டால்தான் திருத்தங்கள் செய்யமுடியும். பேரவையில் மூன்றில் இரண்டு பகுதி உறுப் பினர்களும் (அல்லது 1955ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் சாதாரணப் பெரும்பான்மை இருந்தாலே போதும்), மன்றத்தின் (109ஆம் விதி) ஏதாவது ஏழு உறுப்பினர்களும் விரும்பினால், பட்டயத்தை மறு ஆய்வு செய்வதற்காக ஒரு பொது மாநாட்டைக் கூட்டலாம். ஆனால், அத்தகைய தீர்மானம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டு மெனில், மேலே கூறப்பட்ட நடைமுறை கையாளப்படவேண்டும். எனவே, அப்படி எந்தத் தீர்மானத்திற்கும் எதிராக ஒவ்வொரு நிரந்தர உறுப்பினரும் தம் மறுப்பதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முடியுமாதலினாலும், மேலே கூறப்பட்ட மாற்றங்களை அவர்கள் விரும்பிச் செய்ய முன்வராததனாலும் 1955-லிருந்து பட்டயத்தை மறு ஆய்வு செய்யும் பிரச்சினை காலவரையறையின்றி ஒத்திவைக் கப்பட்டுள்ளது.[11]

இப்போதுள்ள சூழ்நிலையிலிருந்து நோக்குமிடத்து, இன்றள வும் இறைமைகளின் சங்கமாக விளங்கும் ஐக்கிய நாடுகள், வருங் காலத்தில் அந் நிலை மாறி, ஓர் உலக அரசாங்கமாக ஆகிவிடலா மென்ற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறதென்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால், வல்லரசுகள் அனைத்தும் முழு மனதாக இம் மாற்றத்தை விரும்புமே யானால், மக்கள் மனத்தில் துளிர்விட்டெழும் இந் நம்பிக்கை நன்

தெரிந்துகொள்ளாமல், ஐக்கிய நாடுகளை என்ன செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்று தெரிந்துகொள்ளாமல், அதனிடம் செல்லாது... அவ்வாறின்றேல், உலக விவகாரங்கள் எண்ணிக்கைகளால் அடக்கியாளப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே, அவைகள் கருத்துகளால் அடக்கியாளப்படுவதை நான் விரும்புகிறேன்" என்று குறிப்பிட்டார்.

11 'அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு வெளிநாட்டுக் கொள்கையும் சர்வதேச அமைப் பும்' என்ற நூலின் ஜூன் 26-30, 1956, பக்கம் 178 ஐப் பார்க்கவும்.

மரமாக வளர்ந்து, விரும்பிய கனிகளை மனித இனத்திற்கு ஈயும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. எனினும், அனைவராலும் வர வேற்கப்படும் இச் சூழ்நிலை அண்மையில் ஏற்படும் என்று சொல் வதற்கில்லை. சான்பிரான்சிஸ்கோ பட்டயம் வரையப்பெற்றுப் பதினைந்து ஆண்டுகட்குப் பின்னரும், அத்தகையதொரு மாற்றத்தைக் கொண்டுவருவதை வல்லரசுகள் ஒரே பிடியாகவும் கடுமையாகவும் எதிர்த்துவந்தன. ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு விஞ்ஞானக் கல்வி, மன்பதைத்தொண்டு, பொருளாதார, சமூகத் துறைகள் ஆகியவற்றில் ஆற்றிருக்கும் அரும்பணிகளை இங்கு விரித்துரைக்க இடமில்லாத ஒரு காரணத்திற்காக, ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் உலகப் பயன்பாட்டை எவரும் குறைத்துக் கூற முடியாது. அதன் அரும்பெருஞ் சேவைகள், மனித இனம் உய் வதற்காக அது ஆற்றியிருக்கும் அரும்பணிகள் ஆகியவை எண்ணத் தொலையாமலும், ஏட்டில் அடங்காமலும் உள்ளன. அதன் நன்மைகளை விரிப்பின் பெருகும்; தொகுப்பின் எஞ்சும் குறிப் பாக, அரசியல் துறையில் அதனால் பெறப்படும் பயன்களை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். கொள்கை உருவாக்குவோர் இந்த நிறு வனத்தை (1) விளம்பரம் மூலமாகவோ, அன்றிப் புலச்சார்புக்கு அப்பாற்பட்ட சட்ட அறநெறிகளின் வாயிலாகவோ நாடு களிடையே தொன்றுதொட்டு இருந்துவரும் அதிகாரப் போராட்டத்தில் சில அரசுகட்கெதிராகச் சில அரசுகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பயன்படுத்தலாம்; அல்லது (2) வெளிப்படையான சொற்போர் (public debate), தனியார் உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள், மெய்ப் பொருள் ஆய்வு, (factual inquiry) அறிவுரைகள் ஆகியவற்றின் மூலமாக அதிகாரச் சிக்கல்களுக்கு அமைதியான தீர்வுகள் காண்பதற்கும் இவ் வமைப்பைப் பயன்படுத்தலாம்; அல்லது (3) வல்லரசுகள் சேர்ந்து திட்டமிட்டால் மன்பதை உய்வதற்காகவும், மக்கள் வளஞ்சிறந்து வாழ்வதற்காகவும், உலகிற்குப் பொதுவான நலன்களை அளிப்பதற்காகவும் இவ்வமைப்பைப் பயன்படுத்த முடியும்.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையும் சர்வதேசச் சங்கம் சென்ற பாதை யிலேயே செல்லாதிருக்க வேண்டுமானால், அதன் எதிர்கால வாய்ப்புகள் மேலே கூறப்பட்ட மூன்றாவது சாத்தியக் கூற்றைப் பெரிதும் சார்ந்துள்ளது என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. வல்லரசுகள் அனைத்தும் கூடி மக்கள் இனத்திற்கே இன்றியமை யாத சில குறிக்கோள்களை அடைவதற்காக ஒத்துழைக்கும் என்ற சீரிய நோக்கமே, அந்த நம்பிக்கை ஒளிக்கற்றையே பட்டயம் வரையப்பெற்றபோது பிரதிபலித்தது எனலாம். ஆனால்,

நினைத்தது ஒன்று, நடந்தது வேறு. பட்டயத்தை வரைந்து தந்த பண்பாளர்களின் உன்னதக் குறிக்கோள்கள் கெடுபிடிப்போரால் தவிடுபொடியாயின. அவர்களின் கனவு நனவாகவில்லை. அண்மையில் போர்வீரர்களின் முகாம்களில் ஏற்பட்டுள்ள பிளவுகளால் சுடர்விட்டெரிய வேண்டிய நம்பிக்கை ஒளி மங்கி அணையப் பார்த்தது. வல்லரசுகள் ஒரு தற்காலிக உடன்படிக்கை (modus vivendi) மூலம் 'சமாதான சகவாழ்வுக்கு' (peaceful co-existence) ஏற்பாடு செய்தால்தான், அரசியல் துறையில் பொருள் பொதிந்த, உறுதியான, உலக அமைப்பாக ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு இலங்கமுடியும். அப்போதுதான் போட்டி மறையும்; கூட்டுறவு ஓங்கும்; நல்வினைப் பயனாகக் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு இக் கனவு நனவாகக்கூடிய வாய்ப்புகள் இப் பத்தாண்டுத் தொகுதியில் (196 - 1970) காணப்படுகின்றன. அத்தகைய சூழ்நிலையில் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பை அமைத்துத் தந்த அண்ணல்கள் அறுதியிட்ட குறிக்கோள்களை அது எய்த முடியும்; அச்செம்மல்கள் வரைந்துள்ள செம்மையான பணிகளை ஆற்றமுடியும்; அவர்களின் விழைவிற்கேற்ப அது ஓர் உலகப் பாராளுமன்றமாகவும் (Parliament of Man). உலகக் கூட்டரசாகவும் திகழமுடியும் என்பதில் ஐயமில்லை.

4. அமைதி நிலைநாட்டும் விதிகள்

'தேசிய நலனுக்குக் கடுமையான ஊறு விளைக்காமல், தன்னலம் என்ற ஒன்றின் தரப்பாகத் தேசிய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தினால், அது ஒரு காலும் தேசீயப் பாதுகாப்பைத் தரமுடியாது. இவ்வாறு சொல்வதும் செயலில் காட்டுவதும் உலகிலுள்ள நாடுகள் அனைத்தும் திரண்டு, போட்டி மனப்பான்மையைத் துறந்து, ஒன்றுகூடித் தங்களுடைய அதிகாரத்தை நன்முறையில் பயன்படுத்தாத வரையில், பெருங்கேடும் அழிவுமே ஏற்படும் என்பதை மெய்ப்பிக்கின்றது. ஆனால், இவ்வறிவின் படிப்பினைக் கேற்ப உலகநாடுகள் நடந்துகொள்ளமுடியும், அல்லது நடக்க விழையும் என்பதை அது மெய்ப்பிக்கின்றதென்று சொல்வதற்கில்லை. தேசீய இறைமையைமட்டும் கருத்தில் கொள்ளுவது எப்பொழுதும் அழிவு ஏற்படவே காரணமாக அமையும். இந்த அச்சுறுத்தலை மெய்ப்பிக்கவியலுமென்று நான் கருதுவது போன்று எந்த ஒரு நாடும் மெய்ப்பித்தால்கூட, நாடுகள் தங்களுடைய இறைமையைக் கைவிட விரும்பலாம், அல்லது விரும்பாமலும்

> இருக்கலாம். ஆனால், இங்கு விபரீதமாகக் கருதப் படுவது யாதெனில், தனியாட்களும் நாடுகளும் தங்களுடைய சுயநலம் என்பது என்ன, அதை எப்படி எய்த முடியும் என்பது குறித்துத் தவருகப் புரிந்து கொண்டிருத்தலேயாகும். எனவேதான், நாம் உள்ளதை உள்ளவாறு பார்ப்போரைப் (realists) பார்த்து, 'சுயநலம்' என்ற கருத்தைத் தெளிவாகப் பரிசீலனை செய்து பார்த்து விட்டீர்களா? அல்லது சுலோகத்தின் மாயையில் சிக்கி அதற்கு ஆட்பட்டுவிட்டீர்களா? என்று கேட்கிறோம். ஏனெனில், தேசீய சுயநலனும், தேசீய இறைமையும், அதிகாரமும் ஒன்றேடொன்று ஒத்துப் போகாதிருக்கலாம். அங்ஙனமிருக்க, மக்கள் ஏன் தவருன சுயநலத்தைத் தேடுகின்றனர்?
>
> —லிண்டன் ஏ. மாண்டர், 'தற்கால உலகச் சமுதாயத்தின் அடிப்படைகள்' 1947.

எழுதப்படிக்கத் தெரியாத காலத்தில் வாழ்ந்த (ஆதிகால) மந்திரவாதிகள் வியாதிகளின் காரணங்களையும், அவற்றைக் குணப்படுத்தும் மருந்துகளையும் கண்டுபிடிப்பதற்காக மாந்திரிகத்தைக் கடைப்பிடித்து மக்களை ஏமாற்றி வந்தனர். அதைப்போல இக்கால மனித இனத்தவரும் சில அர்த்தமற்ற பழக்கங்களால்—அதாவது, இரகசியமான சடங்குகளாலும், அரசியல் வல்லமையாலும் (statesmanship)— அமைதியை நிலைநாட்டிவிடலாமென்று உறுதியான நம்பிக்கை பூண்டுள்ளனர். 'தேசீய ஆயத்தம்', 'கூட்டுப் பாதுகாப்பு' போன்றவை உலகத்தையே இன்று ஆட்டிப் படைக்கும் பெருமாயைகளாகும். எனினும், வேறு சில அரசியல் வாதிகள், விளம்பரம் செய்வோர், நாட்டுப்பற்றுடையோர் ஆகியவர்களின் அறிவீனச் செயல்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதால், அவற்றைக் குறிப்பிடுதல் பல்லாற்ருனும் பயன் தரும். தவற்றை அம்பலப்படுத்தாமல் மெய்யறிவைக் காணுதல் இயலாதென்ற ஒரே காரணத்தை முன்னிட்டு நம்மினத்தவர் இழைத்த தவறுகளை எண்ணி, அவைகள் உண்மையல்லவென்று நிரூபிக்கும் சிரமமான வேலையை மேற்கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகும். சரித்திரப் பூங்காவில் மனித இனத்திற்குப் புத்துயிரூட்டும் வண்ண மலர்கள் எத்தனையோ பூத்துக் குலுங்கிக் கிடக்கின்றன; அவற்றில் ஒருசிலவற்றின் மீது நம் கண்களையும் கருத்தையும் செலுத்துவோமேயானல், அறிவு தோன்றும்; ஊக்கம் பிறக்கும்; உண்மை ஓங்கும்; உயிர் தெம்படையும்; வருங்காலத்தில் நாம் நடந்து செல்ல வேண்டிய பாதை கல்லும் முள்ளுமற்ற கரடுமுரடாயில்லாத நேரிய வழியாக அமையும்.

போரைச் சட்ட விரோதமாக்குதல் : எக் காரணத்தை முன்னிட்டும் எந்தச் சூழ் நிலையிலும் போருக்குச் செல்வதில்லையென உறுதி பூண்ட நாடுகள் முன்வந்து, ஓர் அனைத்துநாட்டு உடன்பாட்டின் மூலம் அமைதிச் சிக்கலுக்குத் தீர்வுகாணும் நடைமுறையானது வெர்செயில்ஸ், போட்ஸ்டாம் உடன்பாடுகட்குப் பின்னர் தோன்றிய ஓர் அம்சம் என்று கருவது தவறாகும். நிரந்தர அமைதியையும் நட்பையும் பேணிக் காப்பதாக உறுதி எடுத்துக்கொண்ட கட்சிகளால் செய்யப்பட்ட எத்தனையோ முன்னாள் உடன்படிக்கைகள் போரை முற்றிலும் துறந்துவிட்டு அமைதியான முறையில் தகராறுகட்குத் தீர்வு காணுவதை வலியுறுத்தியிருக்கின்றன. 1925ஆம் ஆண்டு லொக்கார்னோ ஒப்பந்தங்களைப் போன்றே சர்வதேசச் சங்க ஒப்பந்தமும் இதற்குத் தக்கதோர் எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.[12]

லொக்கார்னோ ஒப்பந்தங்கள் செய்யப்பட்டதும், கிழக்கு ஐரோப்பாவில் அத்தகைய ஒப்பந்தங்கள் செய்வதற்காக சோவியத் கூட்டமைப்பின் முயற்சியின் பேரில் உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள் நடக்கலாயின. அதன் எண்ணற்ற அனுக்கிரமிப்பு ஒப்பந்தங்

12 *1925. ஆகஸ்டு 16ஆம் தேதி கிரேட் பிரிட்டன், பிரான்சு, ஜெர்மனி இத்தாலி, பெல்ஜியம், போலாந்து, செக்கோசுலேவேக்கியா ஆகிய நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் லொக்கார்னோ என்னுமிடத்தில் கூடி, ஏழு வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற உடன்படிக்கைகட்குச் சம்மதித்துக்கொண்டதன் பின்னர், டிசம்பர் முதல் தேதி லண்டனில் அவைகள் கையெழுத்திடப்பெற்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டன. பரஸ்பரப் பாதுகாப்பு உடன்படிக்கை என்று சொல்லப்படும் இந்த முதல் உடன்பாடு ஒருபுறம் பிரான்சும் பெல்ஜியமும் மற்றொருபுறம் ஜெர்மனியும் சில தற்காப்பு உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகளைத் தவிர, மற்றபடி போரைத் துறந்து தங்களுக்கிடையில் எழும் தகராறுகளை அமைதியான வழிகளால், அதாவது, தீர்ப்பு, சமரசக் குழுக்கள் அல்லது சர்வதேசச் சங்கத்தின் மன்றம் ஆகியவற்றின்மூலமாகத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற கடமையை விதித்தது. இவ் வொப்பந்தம் வெர்செய்ல்ஸ் உடனபடிக்கையினால் ஜெர்மனி, பிரான்சு, பெல்ஜியம் ஆகிய நாடுகட்கிடையே நிர்ணயிக்கப்பட்ட எல்லைகள் எவரும் மீறாமல் அவற்றுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்தது. 'தூண்டிவிடப்படாத ஆக்கிரமிப்பு' (unprovoked aggression) ஏற்படுமயின், அதற்குப் பலியான நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்காக, மன்றத்தின் தீர்மானத்திற்கேற்ப. கிரேட் பிரிட்டன், இத்தாலி ஆகிய நாடுகள் உட்படக் கையெழுத்திட்ட நாடுகள் அனைத்தும் முன்வரவேண்டும். பிரான்சுக்கும் போலாந்துக்கும் இடையிலும், பிரான்சுக்கும செக்கோசுலேவேக்கியாவிற்கும் இடையிலும் பரஸ்பரப் பாதுகாப்பு அளிக்கும் இரு உடன்படிக்கைகள், மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கடமையினின்று ஜெர்மனி மீறி நடக்கும் பட்சத்தில் அதற்கு எதிராகப் பரஸ்பர உதவி அளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தன. மீதி நான்கு உடன்படிக்கைகள் ஒருபுறம் ஜெர்மனிக்கும், மற்றொரு புறம் பிரான்சு, பெல்ஜியம், போலாந்து, செக்கோசுலேவேக்கியா ஆகிய நாடுகட்கும் இடையே தகராறுகள் ஏற்பட்டால் அவற்றைக் கட்டாய நடுவர் தீர்ப்பு, சமரசம் ஆகியவற்றால் தீர்க்கவேண்டுமென்று வலியுறுத்தின. அவற்றிற்கேற்பக் கையெழுத்திட்ட நாடுகளின் 'உரிமைகளைப் பாதிக்கக்கூடிய' தகராறுகள் மூழ்த்தால் அவற்றை ஒரு நிரந்தர சமரசக் குழுவின் தீர்ப்பு, மத்தியஸ்தத் தீர்ப்பு அல்லது மன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு ஒப்படைத்துவிடுதல் கடமையாக்கப்பட்டது. ஜெர்மனியன எழக்குஎல்லைகள் பாதுகாக்கபடாமலிருக்கும்போது. எல்லாக் கட்சியினரும் அமைதியான முறையிலேயே தங்களுடைய வழக்குகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்படி கட்டளை விடப்பட்டன. 1926-ல் சர்வதேசச் சங்கத்தில் ஜெர்மனி சேர்ந்ததும், இவ் வொப்பந்தங்கள் அனைத்தும் முடிவை எய்தின.*

களுக்கு (non-aggression pacts) உதவியாக சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு, 'ஆக்கிரமிப்பு' என்றால் என்ன என்பதற்கு இலக்கணம் வகுக்க முயன்றது. 1933ஆம் ஆண்டு லண்டன் பொருளாதார மாநாட்டில் ஆக்கிரமிப்பை விளக்கும் பலதரப்பு உடன்பாட்டில் லிட்வினேவ் கையொப்பமிட்டார். அவற்றுள் முதலாவது, ஆப்கானிஸ்தான், எஸ்தோனியா, லாட்வியா, பாரசீகம், போலாந்து, ருமேனியா, துருக்கி (ஜூலை 3) ஆகிய நாடுகளுடனும்; இரண்டாவது, செக்கோசுலேவேக்கியா, ருமேனியா, துருக்கி, யூகோஸ்லேவியா ஆகிய நாடுகளுடனும் (ஜூலை 4); மூன்றாவது, லித்வேனியாவுடனும் (ஜூலை 4) செய்யப்பட்டன. பின்லாந்து பின்னர் சேர்ந்துகொண்டது. இவ்வொப்பந்தங்கள் சர்வதேசச் சங்கப் படைக்குறைப்பு மாநாட்டின் பாதுகாப்புக் கமிட்டியில் (Security Committee of the League's Disarmament Conference) அரசியல் அறிக்கையை (மே 24, 1933) தழுவியிருந்தன. அம் மாநாடே ஜெனீவாவிலிருந்த சோவியத் டெலிகேட்டின் திட்டங்களின்பேரில்தான் கூட்டப்பட்டது. எந்த அரசு ஓர் உலகச் சண்டையில் முதன்முதலாக இறங்கப் போவதாக அறிவிக்கின்றதோ, அன்னிய நாட்டின்மீது படையெடுக்கிறதோ, மற்றோர் அரசின் எல்லை, கடற்படை அல்லது விமானப் படைகளைத் தாக்குகிறதோ, கடல் முற்றுகை இடுகிறதோ அல்லது மற்ற அரசின் எல்லையின்மேல் படையெடுத்துச் செல்லும் ஆயுதந் தாங்கிய கூட்டத்தினருக்கு உதவியளிக்கிறதோ, அந்த நாடு ஆக்கிரமிப்புச் செய்துவிட்டதாகக் கருதப்படுமென்று அவைகள் அறிவித்தன.

இவ்வுடன்படிக்கைகளும் மற்றவைகளும் குறிப்பிட்ட வட்டாரங்களுக்குப் பயன்படுபவைகளாகவே இருக்கின்றன. சர்வதேசச் சங்க ஒப்பந்தமும் ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயமும் அனைத்துலக உடன்பாட்டின் மூலம் போரைக் கைவிடும்படி வலியுறுத்துகின்றன. சங்கத்தை ஏற்படுத்தியதுடன் போரை முற்றும் துறக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தும் கடமையைக் குறிப்பிடவும் உறுதியாக்கவும் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவற்றுள் முதலாவதே 1923ஆம் ஆண்டு செய்யப்பட்ட பரஸ்பர உதவி உடன்படிக்கையாகும். அதன் முதல் விதியே 'ஆக்கிரமிப்புப் போர் ஓர் உலகக் குற்றமாகும் என்பது மேலும், (இவ்வுடன்படிக்கைக்குப் பாத்திரமான கட்சிகள்) அக் குற்றத்தைப் புரிவதில்லை என்று உறுதி பூண்டுள்ளன' என்று கூறுகிறது. இவ் வேற்பாடு மறுக்கப்பட்டதும், 1924ஆம் ஆண்டு ஜெனீவா உடன்பாடு ஏற்பட்டது. அதன் முகப்பில் 'ஆக்கிரமிப்புப் போர் உலகச் சமுதாய உறுப்பினரின் ஐக்கியத்தை, வலுவைக் குலைத்துவிடுமா

தலால், அது ஓர் உலகக் குற்றமாகும்' என்று உணர்த்தப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். சங்க ஒப்பந்தத்தில் திருத்தம் கொண்டு வர நினைத்து ஆக்கிரமிப்பை எதிர்ப்பதைத் தவிர அல்லது மன்றம் அல்லது சபையின் சம்மதத்தைப் பெற்றுலன்றிக் கையொப்பமிட்ட அரசுகள் அனைத்தும் 'எக் காரணத்தை முன்னிட்டும் போருக்குப் போவதில்லை' என்று உறுதி செய்வதற்கு அது வகை செய்தது. மேலும், கையொப்பமிட்டோர் அனைவரும் 'வேறோர் அரசிற்கெதிராய் ஆக்கிரமிப்பு அச்சம் ஏற்படக்கூடிய எந்த நடவடிக்கையிலும் சேராதிருப்பதற்கு' இசைந்துகொண்டனர். வழக்கைத் தீர்ப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட அமைதியான நடைமுறைகளைப் பின்பற்றி நடக்க மறுத்துவிட்டு அல்லது தகராறைத் தீர்க்கும் முடிவை ஏற்க மறுத்துவிட்டுப் போரில் இறங்கும் நாடே ஆக்கிரமிப்பு அரசாகும் என்று அனைவராலும் கருதப்பட்டது. ஆக்கிரமிப்பா, அல்லவா என்று தெளிவாக வரையறுக்கப்படாத வழக்குகளைப் பொறுத்தமட்டில், மன்றம் அவற்றை நிர்ணயித்துத் தடைகள் விதிக்கும் என ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால், ஜெனீவா உடன்பாட்டை ஏற்க பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் மறுத்து விட்டதால் அது கைவிடப்பட்டது.

கெல்லாக்-பிரியாண்ட் ஒப்பந்தத்திற்கான (போரை முற்றிலும் கைவிடுவதற்காகச் செய்யப்பட்ட பொது உடன்படிக்கை) உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள் 1927, ஜூன் மாதமே மேற்கொள்ளப்பட்டன. போரைத் தேசீயக் கொள்கையின் கருவியாகப் பயன்படுத்துவதை முற்றிலும் துறக்க எண்ணி, அப் புனித எண்ணத்திற்கு உருவம் கொடுப்பதற்காக ஓர் இருதரப்பு ஃபிராங்கோ—அமெரிக்க உடன்படிக்கையைச் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று எம். பிரியாண்ட் விரும்பினர். அவ் விருப்பத்தை அமெரிக்க வெளிநாட்டமைச்சர் கெல்லாக்கிற்கு அவர் தெரிவித்தார். அமைதியை விரும்பியவர்களின் ஆதரவைப் பெற்றதும், முதலில் இருதரப்பு உடன்படிக்கையாக இருந்ததைப் பொதுவான பல தரப்பு உடன்படிக்கையாக மாற்றவேண்டுமென்று திரு. கெல்லாக் கருதினர். 'ஆக்கிரமிப்புப் போர்களுக்கு மாத்திரம் இவ்வுடன்படிக்கையைச் செயலாக்க முன்வந்தால், கெல்லாக்கின் ஏற்பாட்டிற்குத் தாம் இசைவதாக பிரியாண்ட் அறிவித்தார். கெல்லாக் அதற்கு ஒத்துவரவில்லை. இறுதியில் பிரெஞ்சு அரசாங்கம் போரைப் பொதுவாகவே கைவிட்டுவிட முன்வந்தது. இவ் வுடன்படிக்கைகளுக்குத் தானும் ஒரு கட்சியாக வருவதற்கு பிரிட்டன் ஒரு நிபந்தனையைக் கொண்டுவந்தது. 'உலகின் ஒருசில மண்டலங்களின் (குறிப்பிடப்படவில்லை) நலனுக்கும், அமைதிக்கும், பாதுகாப்பிற்கும் இன்றியமையாத அளவுக்கு அம் மண்ட

லங்களில் தன் விருப்பப்படி நடவடிக்கைகள் எடுப்பதற்குத் தனக்குச் சுதந்திரம் அளித்தால், தானும் அதில் ஒரு கட்சியாக வரத் தயார் என்று பிரிட்டன் வேண்டுகோள் விடுத்தது. கனடிய, ஐரிஷ் அரசாங்கங்களும் பின்னர் எகிப்திய, துருக்கி, பாரசீக அரசாங்கங்களும் இவ்வுடன்படிக்கை தங்களைக் கட்டுப்படுத்தாதென்று அறிவித்தபோதிலும், இந்த பிரிட்டிஷ் 'மன்ரோ கொள்கை' ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. 1928, ஆகஸ்டு 27ஆம் தேதியன்று இவ்வொப்பந்தம் 15 அரசுகளின் பிரதிநிதிகளால் கையெழுத்திடப் பெற்றது. 1930ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் அதை 61 அரசுகள் பின்பற்றி நடக்கலாயின. அர்ஜன்டினாவும் பிரேசிலுமே அதை ஏற்க முன்வரவில்லை. ஆரம்பத்தில் அவ்வொப்பந்தத்தை ஏற்பது குறித்தும், அதன் பொருள்களைக் குறித்தும் கருத்துப் பேதமும் சிரமமும் ஏற்பட்டபோதிலும், 1929, ஜுலை 24ஆம் தேதியன்று குடியரசுத் தலைவர் ஹூவர் அதைப் பிரகடனப்படுத்த முடிந்தது. அதன் முக்கிய ஷரத்துகள் பின்வருமாறு :

(1) இவ்வொப்பந்தத்திற்குப் பாத்திரமாகும் கட்சிகள் புனிதமாக அறிவிப்பது யாதெனில், அனைத்து நாட்டுச் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்காகப் போர் முறையைக் கையாளுதல் வன்மையான கண்டனத்திற்குரிய செயலாகும். அவர்களுக்குள் ஏற்படும் உறவுகளிலும் தேசீயக் கொள்கையின் கருவியாகப் போர்முறை கையாளப்படக்கூடாது.

(2) அவர்களுக்குள் எழும் தகராறுகள் அல்லது சண்டைகள் எவ்விதமாக இருப்பினும், எக் காரணத்தால் ஏற்பட்டாலும் அவைகள் அமைதியான முறையிலேயேதான் தீர்க்கப்பட வேண்டுமென்று ஒப்பந்தத்திற்கு உடந்தையான கட்சிகள் ஒப்புக்கொள்கின்றன.

(3) ஒப்பந்தத்திற்கு உரித்தான கட்சிகள், உடன்படிக்கை முகப்பு வலியுறுத்துவதைப்போல் தங்கள் நாட்டு அரசியலமைப்பின் வேண்டுகோளிற்கேற்ப அதை ஒப்புக்கொண்டதன் பின்னர், அவை ஒப்புக்கொண்டதாக உறுதியளிக்கும் பத்திரங்கள் அனைத்தும் வாஷிங்டனுக்கு வந்ததும் அது அமுலாக்கப்படும்.

இவ் வுடன்படிக்கை திட்டவட்டமாகவும் பொருத்தமாகவும் அமையவில்லை என்ற கண்டனக் குரலை மாஸ்கோ எங்கும் பரப்பிற்று. ஆனால், அதை ஒப்புக்கொண்ட முதல் நாடு சோவியத் கூட்டமைப்புதான் என்று சரித்திரம் சொல்லும்போது வியப்பா

யிருக்கிறதல்லவா? மற்ற நாடுகள் அதை ஒப்புக்கொள்ளும்வரை காத்திருக்காமல் இரண்டு வல்லரசுகளும் லித்வேனியாவுடன் சேர்ந்து உடனடியாக அவர்களுக்கு இடையில் அவ்வுடன்படிக்கையை உறுதியாக்கும் ஓர் உடன்பாட்டிற்கு (Livnov Protocol) வரவேண்டுமென்று 1928, டிசம்பர் 29ஆம் தேதி வார்சாவிலுள்ள சோவியத் அமைச்சர் முன்மொழிந்தார். அனுக்கிரமிப்பு நடுநிலைமை உடன்படிக்கை செய்துகொள்ள போலாந்து ஆரம்பத்தில் மறுக்கவே, சோவியத் குறிப்பில் (note) கண்டனக் குரல் ஒலித்தது. கொள்கையளவில் அதை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும், சில எதிர்ப்புகளையும், ருமேனியாவையும், எல்லா பால்ட்டிக் அரசுகளையும் சேர்த்துகொள்வதற்காகச் சில மாற்றுத் திட்டங்களையும் போலிஷ் அரசாங்கம் கொண்டுவந்தது. உடனடியாக இவ் வேற்பாடுகளை லிட்விநேவ் ஏற்றுக்கொண்டார். லித்துவேனியாவும் ஏற்கெனவே 1929, ஜனவரி 3ஆம் தேதி சோவியத் திட்டத்தை ஒப்புக்கொண்டது. மற்றும், லாட்வியாவும் எஸ்தோனியாவும் இவ் வுடன்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று அது கருத்துத்தெரிவித்தது. இவ் வுடன்பாடு சோவியத் கூட்டமைப்பு, போலாந்து, லாட்வியா, எஸ்தோனியா, ருமேனியா ஆகிய நாடுகளின் பிரதிநிதிகளால் மாஸ்கோவில் 1929, பிப்ரவரி 9ஆம் தேதியன்று கையெழுத்திடப் பெற்றது. லித்துவேனியாவும், துருக்கியும் ஏப்ரல் முதல் தேதியன்றும், டான்சிக் ஏப்ரல் 30ஆம் தேதியன்றும், பாரசீகம் ஜூலை 4ஆம் தேதியன்றும் அதை ஏற்றுக்கொண்டன. கெல்லக் ஒப்பந்தத்தை திருத்தங்களாகச் சேர்ப்பதன்மூலம் ஒப்பந்தத்திலிருந்த இடைவெளியை நிரப்புவதற்காக ஒரே சமயத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் அனைத்தும் வீணாயின.

தற்காப்பிற்காகவோ, அன்றி ஏற்கெனவே செய்துகொள்ளப் பெற்ற இராணுவக் கூட்டுகளின் (military alliances) கட்டுப்பாடுகளைப் பின்பற்றி நடப்பதை முன்னிட்டோ போரில் இறங்க நேரிட்டால், இவ்வொப்பந்தத்தைப் பிரயோகிக்கக்கூடாதென்று பிரஞ்சுக்காரர்கள் வலியுறுத்தினர். பிரிட்டிஷ் அரசின் நலன்கள் இருக்குமிடங்களில் அதன் விருப்பப்படி வேண்டிய நடவடிக்கை எடுப்பதற்குச் செயல் உரிமை வேண்டுமென்றும், அதில் இவ்வொப்பந்தம் தன்னைக் கட்டுப்படுத்தலாகாதென்றும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் வலியுறுத்திற்று. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிலோ இவ் வுடன்படிக்கை 'மன்ரோ கோட்பாட்டை' அமுலாக்கும் உரிமைக்குக் குறுக்கே நிற்கவில்லையென்றும், தற்காப்புப் பற்றி அது எதுவும் குறிப்பிடவில்லையென்ற (வெளிநாட்டு இலாகாவில்) கருத்து நிலவியது. அது 'ஆக்கிரமிப்புப் போர்களை' மட்டிலுந்தான்

தடுக்கிறதென்றும், பாதுகாப்புக் குறித்துப் பகைமையான நடவடிக்கைகள் எடுத்தல், முன்னரே செய்யப்பட்டிருக்கும் உடன்படிக்கையின் கடமைகளை மீறி நடக்கும் அரசிற்கெதிராகப் பகைமைச் செயலில் ஈடுபடுதல், அல்லது சர்வதேசச் சங்க ஒப்பந்தம், லொக்கார்னோ உடன்படிக்கைகள் அல்லது மற்ற நேச உடன்படிக்கைகள், அல்லது நடு நிலைமை உடன்படிக்கைகள் ஆகியவற்றால் வேண்டப்பட்டுப் பகைமைச் செயலில் இறங்குதல் முதலியவற்றை அது தடைசெய்யவில்லை என்றும் எல்லாக் கட்சிகளும் ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வந்தன.[15]

அன்றியும், இவ் வொப்பந்தத்தை அமுலாக்குவதற்குத் தகுந்த வழிகள் இல்லாமற்போயின. அதில் கையெழுத்திட்ட, நாடுகளில் ஏதாவது ஒன்று அதை மீறி நடந்தாலும், இதர கட்சிகள் அதற்குக் (ஒப்பந்தத்திற்கு) கட்டுப்பட்டு நடக்கத்தேவையில்லை என்ற கருத்தும் நிலவிற்று. தன் நலன்களைப் பாதுகாக்கவோ, அன்றிப் பெருக்கிக் கொள்ளவோ வன்முறையை ஓர் அரசு கையாண்டால் கூட, அது 'தற்பாதுகாப்பு' என்ற காரணத்தைக் காட்டவும், ஒப்பந்தம் தன்னுடைய நடவடிக்கைகளினால் பாதிக்கப்படவில்லை என்று வாதிக்கவும் அதனால் முடிந்தது. அதாவது, 'தற்பாதுகாப்பு' என்ற திரைக்குப் பின்னால் ஓர் அரசு கரவுச் செயலில், நஞ்சனைய வஞ்சனையில் இறங்கினால்கூட, இவ் வொப்பந்தம் அதற்கு எதிராகக் கையாளப்படலாகாது என்ற கொள்கையைக் கட்சிகள் அனைத்தும் கடைப்பிடித்து வந்தன. அம்மட்டோ! போர் அறிக்கை விடுக்காமல் (பிணக்குகளைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காக) மேற்கொள்ளப்படும் 'ஏற்பாடுகள்' அனைத்தும் சட்டமுறைப்படி 'அமைதியானவையே' என்றும் ஓர் அரசால் வாதிக்க முடிந்தது. 'மற்ற அரசுகள் அதற்கு இணங்காமலிருக்கலாம்', 'உலகப் பொதுக் கருத்து' அதை வன்மையாகக் கண்டிக்கலாம். ஆனால், வலுவும், வன்முறையில் இறங்கியே தீரவேண்டுமென்ற மனவுறுதியும் உள்ள ஓர் அரசின்மீது எவ்வளவுதான் சொற்கணைகளை ஏவினாலும், தன் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதனின்று அதைத் தடுத்து நிறுத்தவியலாது. அதைவிட வலுவில் சிறந்த பெரிய நாட்டினால்தான் அதை அடக்கி ஒடுக்கி ஆணவத்தை அழிக்கமுடியும். இதுவே உலக சரித்திரம் நமக்குப் புகட்டும்

[15] எந்த ஒரு நாடு தான் ஒப்புக்கொண்ட கடமைகளை மீறி வன்முறையில் இறங்குகின்றதோ, மற்றும் அக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக முன்னமே தான் ஒப்புக்கொண்ட நடைமுறைகளுக்கு மாறாக நடக்கிறதோ, அது இவ் வொப்பந்தத்தின்கீழும், இதைப்போன்ற உடன்படிக்கைகளின்கீழும் ஓர் ஆக்கிரமிப்பு அரசாகும். குவின்ஸ்ரைட் எழுதியுள்ள 'சர்வதேசச் சட்டத்தில் ஆக்கிரமிப்புக் கருத்து' என்ற கட்டுரையைச் சர்வதேசச் சட்ட அமெரிக்க வெளியீட்டில் (ஜுலை 1935) பக்கம் 373-395-ல் பார்க்கவும்.

படிப்பிணையாகும்; இதுவே வரலாற்றுப் பூங்காவில் வாழ்வை வளமாக்கப் பூத்துக் குலுங்கி நிற்கும் எண்ணற்ற வண்ண மலர்களில், உலகின் எண்டிசையிலும் நறுமணம் கமழும் நன்மலர்களில் ஒன்றாகும்.

வன்முறை, ஆக்கிரமிப்பு ஆகியவற்றைத் தடுக்கும் ஆற்றல் படைத்ததாகக் கருதப்பட்டுவந்த ஸ்டிம்சன் கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவம் வரவரக் குறையலாயிற்று. இதை 1932, ஜனவரி 16ஆம் தேதி அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிற்கு டோக்கியோ வெளி நாட்டு அலுவலகம் அனுப்பிய ஒரு குறிப்பிலிருந்து நன்கு உணரலாம். அதன் சாராம்சம் வருமாறு:

> 'அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் உடன்படிக்கை உரிமைகளையோ, அன்றி அதன் குடிகளின் உரிமைகளையோ பாதிக்கக்கூடிய எந்த ஏற்பாட்டையும், அல்லது 1928, ஆகஸ்டு 27ஆம் தேதி உடன்படிக்கைக்கு மாருகக் கையாளப்படும் வழிகளையும் அமெரிக்க அரசாங்கம் அனுமதிக்கப்போவதில்லை என்று அமெரிக்க அரசாங்கம் சுட்டிக்காட்டியிருப்பதை ஜப்பானிய அரசாங்கம் கவனிக்கிறது...ஆனால், முறையற்ற வழிகளைக் கடைப்பிடிக்கும் நோக்கம் ஜப்பானுக்கு அறவே இல்லையாதலின், அக் கேள்வியே செயல்முறையில் எழ இடமில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஜப்பானிய அரசாங்கம் விரும்புகிறது'.

1933, பிப்ரவரி 24ஆம் தேதியன்று பத்தொன்பதின்மர் கமிட்டியின் அறிக்கையைச் சர்வதேசச் சங்கப் பேரவை ஒப்புக் கொண்டது. அது 'சங்க உறுப்பினர்கள் (மஞ்சுகோ) ஆட்சியை நடைமுறையிலோ, அன்றிச் சட்டமுறையிலோ தொடர்ந்து ஏற்கக் கூடாதென்று' வலியுறுத்தியது. வாஷிங்டன், தூரக்கிழக்கில் தொடர்ந்து ஸ்டிம்சன் கோட்பாட்டையே கடைப்பிடித்து ஜப்பானுக்கு ஆத்திரமூட்டிக்கொண்டிருந்தது; ஆனால், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடோ, அன்றிச் சங்கத்தின் எந்த வல்லரசுமோ எத்தியோப்பியாவை இத்தாலி கைப்பற்றியகாலை, மேற்படி கோட்பாட்டை அமுலாக்க முன்வரவில்லை. உண்மையில், எத்தியோப்பியாவில் ஒரு பொம்மை அரசை ஸ்தாபிப்பதைவிட அதை இத்தாலியுடன் இணைத்துக்கொள்ளும்படி இத்தாலியைத் தூண்டியதே ஸ்டிம்சன் கோட்பாடுதான் என்று துணிந்து கூறலாம். 1938, மே திங்களன்று அக் கோட்பாடு சர்வதேசச் சங்க மன்றத்திஞல் கைவிடப்பட்டது. எத்தியோப்பியாமீது இத்

தாலி கொண்டாடிய பாத்தியதை பொதுவாக ஏற்கப்பட்டது. அப்போது கடைப்பிடிக்கப்பட்ட சட்ட பகிஷ்கார வழியானது போரைச் சட்டத்திற்கு முரணானதாகச் செய்யவில்லை. ஆக்கிர மிப்பைத் தடுக்கவில்லை; அல்லது ஒரு நாடு பிற நாட்டைக் கைப்பற்றுவதைக்கூட அது தடை செய்யவில்லை. நியூரம்பர்க் குற்ற விசாரணைகளிலும், ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத்திலும், (2ஆம் விதி), மற்றும் பற்பல துணைவட்டார உடன்படிக்கைகளிலும் 'போரை ஒழித்தல்' என்ற கருத்து மீண்டும் வலியுறுத்தப்பட்டிருக் கிறது; அப்படியிருந்தும், பற்பல காரணங்களினாலும், நிகழ்ச்சி களினாலும் விளையும் போரைத் தடுப்பதற்கு மேற்கூறப்பட்ட கருத்து உதவிசெய்யவில்லை.

படைக்கலக் குறைப்பு என்ற கனவு: பல நூற்றாண்டுகளாக அமைதியை விரும்பும் அண்ணல்கள் படைக்கலக் குவிப்பால்தான் போர் ஏற்படுகிறதென்றும், படைக்கலப் போட்டிகளே சண்டைக்கு வித்தூன்றுகின்றனவென்றும், மற்றும், தேசிய இராணுவத்தையும் கடற்படைகளையும் அறுதியிடவோ, அன்றிக் குறைக்கவோ ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வந்தால்தான் உலகில் அமைதியை நிலைநாட்ட இயலுமென்றும் நம்பிவந்தனர். ஆனால், செயலளவில் இதற்கு நேர்மாறான கருத்தே உண்மையாகும். ஏனெனில், சாந்தியும் சமாதானமும் கிட்டக்கூடிய தறுவாயில்தான் போர் எந்திரங்கள் குறைக்கப்படுகின்றன. சண்டை வரப்போகிறது என்ற எண்ணமே படைக்கலப் போட்டிக்கு அடிகோலுகின்றது. படைக்கலக் குவிப்புகள் போரிலிருந்தும், போர் வருவதை எதிர்பார்ப்பதிலி ருந்துமே ஏற்படுகின்றன. உண்மை இதுவே என்றாலும், மனிதன் குதிரைக்குமுன் வண்டியைப் பூட்டவே நெடு நாட்களாக முயன்றுவருகிறான். ஏனெனில், குதிரை அடங்கி நடக்காததனால் முற்றிலும் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. சகடம் இழுத்த இழுப்புக்கு வருவதால், கண்டபடி விளைவைப் பொருட்படுத்தாது இழுக்கப் படுகிறது.

உலக மகாயுத்தங்களுக்கு இடையில் ஏற்பட்ட தோல்வியை இங்கு நினைவூட்டுதல் நலம். வெர்செய்லஸ் உடன்படிக்கை யால் ஜெர்மானியப்படைகள் கலைக்கப்பட்டதும், கடல் வல்ல ரசுகள் (naval powers) ஏற்கெனவே ஆரம்பிக்கப்பெற்று மும்முர மாக நடந்துகொண்டிருந்த படைக்கலப் போட்டிக்கு முடிவுகாண முனைந்து முயன்றன. குடியரசுத் தலைவர் ஹார்டிஞ்சு ஒரு மாநாட்டில் கலந்துகொள்ளும்படி இதர கடல் வல்லரசுகட்கு—பிரிட்டன், ஜப்பான், பிரான்சு, இத்தாலி ஆகியவற்றுக்கு அழைப்பிதழ் அனுப்பினார். அதில் பின்னர் சீனா, நெதர்லாந்து

பெல்ஜியம், போர்ச்சுகல் ஆகிய நாடுகள் பசிபிக் கடற்கரைப் பிரதேச, தூரகிழக்குச் சிக்கல்களைப்பற்றி வாதிப்பதற்காகக் கலந்து கொண்டன. 1921, நவம்பர் 12ஆம் தேதியன்று நடைபெற்ற வாஷிங்டன் மாநாட்டின் வெற்றிக்கே ஒரு தனி மதிப்புண்டென்று தான் கூறவேண்டும். ஏனெனில், அதன் பின்னர் எண்ணற்ற படைக்கலக் குறைப்பு மாநாடுகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. ஆனால், அவற்றுள் ஒன்றுகூட வாஷிங்டன் மாநாட்டு வெற்றியுடன் ஒப்பிடக்கூடிய முறையில் உருப்படியாக எதையும் சாதித்ததாகச் சரித்திரம் கூறக் கேட்கிலோம். வாஷிங்டன் மாநாட்டிற்கு இமய வெற்றி கிட்டியதென்றால், அதற்கு மூலகாரணம் இருக்க வேண்டும். மாநாடு கூடியகாலை, அதில் கலந்துகொண்ட கடல் வல்லரசுகளில் ஒன்றுகூட மற்றவைகளின் மீது அதன் கடற்படை வல்லமையைக் காட்டி அதன்மூலம் எந்த அரசியல் குறிக்கோளையும் எய்த முன்வராமையும், அவையனைத்திற்கும் அப்போது நிலவிய அளவுகட்குப் படைக்கலங்களை நிலைப்படுத்துவதில் சில அரசியல், நிதிக் குறிக்கோள்கள் இருந்தமையுமே அவ் வெற்றிக்கு அடிப்படைக் காரணங்களாகும்.

பிரிட்டன், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகள் தங்களுடைய மூலதனக் கப்பல்களை (capital ships), அதாவது, போர்க் கப்பல்கள், போர் நாவாய்களைப் பொறுத்தமட்டில் 5: 5: 3 என்ற சதவீதத்தில் வைத்துக்கொள்ள இசைந்தன. பின்னர் பிரான்சும் இத்தாலியும் ஒவ்வொன்றும் 1·67 சதவீதப் போர்க் கப்பல்கள் வைத்துக் கொள்ள ஒப்புக்கொண்டன. 1922, பிப்ரவரி 6ஆம் தேதி செய்யப்பெற்ற வல்லரசுகள் ஐந்தின் போர்க்கப்பல் குவிப்புத் தடை உடன்படிக்கை (Five-Power Treaty Limiting Naval Armament) ஏற்கெனவே கட்டப்பட்டிருந்த அல்லது கட்டு வதற்காகத் திட்டமிடப்பட்டிருந்த 68 கப்பல்களை அழித்துவிடு வதற்கு வகை செய்தது. எனவே, அமெரிக்காவிடம் 3,25,850 டன்கள் எடையுள்ள 18 மூலதனக் கப்பல்களும், பிரிட்டனிடம் 3,58,950 டன்கள் எடையுள்ள கப்பல்கள் 20-ம் அவற்றுள் பெரும் பாலானவை அமெரிக்கக் கப்பல்களைவிடச் சிறியனவாகவும் பழையனவாகவும் இருந்தன. ஜப்பானிடம் 3,01,320 டன்கள் எடையுள்ள கப்பல்கள் 10-ம், பிரான்சிடம் 2,21,170 டன்கள் எடையுள்ள கப்பல்கள் 10-ம், இத்தாலியிடம் 1,82,800 டன்கள் எடையுள்ள கப்பல்கள் 10-ம் இருந்தன. அவ்வாறே இவ்வுடன் படிக்கை விமானப் படைகளையும் குறைத்தது. அதற்கேற்ப பிரிட்டன், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஒவ்வொன்றும் மொத்தம் 1,35,000 டன்கள் எடையுள்ள விமானங்களும், ஜப்பான் 81,000 டன்கள் எடையுள்ள விமானங்களும், பிரான்சு, இத்தாலி

ஒவ்வொன்றும் 60,000 டன்கள் எடையுள்ள விமானங்களும் வைத்துக்கொள்ளவே அனுமதிக்கப் பெற்றன. மற்ற விதமானவை களைப்பற்றி எந்த விதமான உடன்பாட்டிற்கும் வர இயலவில்லை.

வாஷிங்டன் உடன்படிக்கையில் சொல்லப்படாத மரக்கலங் களைக் கட்டுவதைக் குறைப்பது குறித்து ஒரு முடிவுக்கு வருவதற் காக ஒரு மாநாட்டில் கலந்துகொள்ளுமாறு பிரிட்டன், ஜப்பான், பிரான்ஸ், இத்தாலி முதலிய நாடுகளுக்கு 1927, பிப்ரவரி 10ஆம் தேதியன்று குடியரசுத் தலைவர் கூலிட்ஜ் அழைப்பிதழ் அனுப் பினர். பிரிட்டனும் ஜப்பானும் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டன. பிரான் சும் இத்தாலியும் மறுப்புத் தெரிவித்தன. 1927, ஜூன் 20ஆம் தேதி கூடிய ஜெனீவா அல்லது கூலிட்ஜ் மாநாடு என்றழைக்கப்படும் மூவல்லரசு மாநாட்டில் (Three Power Conference) அவைகளின் பிரதிநிதிகளாகக் கலந்துகொண்ட கடற்படைத் தலைமைத் தளபதிகளும், கடற்படை வல்லுநர்களும் தங்களுடைய வேலைகளை விட்டுவிடச் சிறிதும் முன்வரவில்லை. எனவே, ஆகஸ்டு 4ஆம் தேதி உருப்படியான எந்த முடிவிற்கும் வராமல் மாநாடு கலைக்கப் பட்டது. 1929, பிப்ரவரி 13ஆம் தேதி அமெரிக்கக் காங்கிரஸ் 10,000 டன்கள் எடையுள்ள நாவாய்களையும், 27,40,00,000 டாலர் கள் செலவில் படைகளை ஏற்றிச்செல்லும் விமானங்களையும், செய்வதற்குக் குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரமளித்தது. 1930, ஜனவரி 21ஆம் தேதி லண்டன் நாவாய் மாநாடு (London Naval Conference) கூடியது. ஒரு படைக்குறைப்பு உடன்படிக்கை 1930 ஏப்ரல் 22ஆம் தேதி வரையப்பட்டது. அதன் ஷரத்துகள் ஒரு சில ஆண்டுகளிலேயே கைவிடப்பெற்றதால், அதன் சாராம் சத்தைக்கூட இங்கு வரைதல் அவசியமில்லை.

படைகளைக் குறைத்து உலகில் அமைதியை நிலைநாட்டப் பத்து ஆண்டுகளாக மேற்கொள்ளப்பட்ட அனைத்துலக முயற்சி களின் வெற்றிச் சின்னமாகக் கருதப்படும் சர்வதேசச் சங்கத்தில் பொதுப் படைக்குறைப்பு மாநாடு (General Disarmament Conference of the League of Nations) ஆர்தர் ஹெண்டர்சன் தலைமையில் ஜெனீவாவில் 1932, பிப்ரவரி 3ஆம் தேதியன்று கூடியது. அதில் 57 அரசுகளைச் சேர்ந்த 232 டெலிகேட்டுகள் கலந்துகொண்டனர். நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் சொட்டக் கண்ணயராது அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்கு ஜெனீவாவில் கூடிய பெருமக்கள் அரிதின் முயன்றபோது, ஷாங்கேயில் பகிரங்க மாகப் போர் நடந்ததை விதியின் விளையாட்டென்று கருதுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட டெலிகேட்டு களிடம் 337-க்குக் குறையாத வெவ்வேறு திட்டங்கள் கைவச மிருந்தன. ஆனால், 1929, அக்டோபர் 3ஆம் தேதி ஸ்ட்ரெசி

மேனும், 1932, மார்ச்சு 7ஆம் தேதி பிரியாண்டும் மண்ணுலக வாழ்வை நீத்து விண்ணுலக விருந்தாயினர். அவர்களுடன் சேர்ந்து மாநாடும் மறைந்துவிடாதபடி பாதுகாப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளனைத்தையும் தோல்வி வரவேற்றது.

இம் மாநாட்டிற்கு ஏற்பட்ட முடிவான தாக்குதல் (coup de grace) 1933ஆம் ஆண்டு நாசிப் புரட்சியால் ஏற்படலாயிற்று. ஜெர்மனி கொண்டுவந்த படைக்கலச் சமத்துவ வேண்டுகோளையும். பிரஞ்சு அரசாங்கம் கொண்டுவந்த பாதுகாப்பு வேண்டுகோளையும் நிறைவேற்றுமுகத்தான் பிரான்சும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடும் ஒப்புக்கொண்ட ஓர் அறிக்கையை 1933 அக்டோபர் 14ஆம் தேதி காலையில் மாநாட்டின் செயலகத்திடம் சர் ஜான் சைமன் அளித்தார். இவ்விணக்கத்தின் முக்கியத்துவம் யாதெனில், ஜெர்மனி நான்கு ஆண்டு இடைக்காலத்தில் (transitional period) படைவலிமையைப் பொறுத்தவரையில் தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கவேண்டுமென்பதும், அதன் பின்னர் கனத்த ஆயுதங்கள் வைத்திருக்கும் வல்லரசுகள் சிறுகச் சிறுகத் தங்களுடைய படைக்கலங்களைக் குறைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதும் தாம். மூன்று மணி நேரத்தில் இதற்கு பெர்லின் மறுமொழி அளித்தது. படைக்குறைப்பு மாநாட்டினின்றும், சர்வதேசச் சங்கத்தினின்றும் தான் விலகிக்கொண்டதாக ஜெர்மனி அறிவித்தது. ஹிட்லர் செய்து முடித்த காரியம் (falt accomplishment) ஓர் அரசியல் வெற்றி என்றே கூறவேண்டும். மற்ற வல்லரசுகள் எவ்வளவோ முயன்றும் இறுதியில் அதைச் சாதிக்க முடியவில்லை. நவம்பர் 12ஆம் தேதி நடைபெற்ற குடியொப்பத்தில் ஜெர்மன் வாக்காளர் தொகுதி ஒருமுகமாக ஹிட்லரின் முடிவையே ஆதரித்தது. ஜெனிவா மாநாடு படுகுழியில் புதைக்கப்பட்டது.

1935, மார்ச்சு 16ஆம் தேதி வெர்செய்லஸ் உடன்படிக்கையில் 5ஆம் பிரிவைத் தள்ளுபடி செய்துவிட்டு, ஜெர்மனி இராணுவக் கட்டாயப் படைச்சேர்ப்பை மீண்டும் ஏற்படுத்தியது. 1935 அக்டோபர் 20ஆம் தேதி ஆர்தர் ஹெண்டர்சன் தம் பூதவுடலை நீத்தார். 1936, மார்ச்சு 7ஆம் தேதி ஜெர்மனி வெர்செய்லஸ் உடன்படிக்கையின் 42, 43ஆவது விதிகளைத் தள்ளுபடி செய்துவிட்டு, லொக்கார்னோவை எதிர்த்து, இராணுவப் பாதுகாப்பில்லாதிருந்த ரைன்லாந்திற்குத் தன் படைகளை அனுப்பியது. முதல் உலகப் போருக்குப் பின் 16 வருடங்கள் கழிந்து ஒருவகையாக மனமுறிவு நீங்கிற்று. சங்கத்தின்மூலம் உலகப் படைக்கலைப்புக் குறிக்கோளை எய்துவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள், ஜெர்மனியின் ஒரு தரப்புப் படைக்குறைப்புடன் சேர்ந்து ஆரம்பிக்

கப்பட்டதை அனைவரும் அறிவர். எனவே, புதிய படைதிரட்டு வதில் ஜெர்மனியின் ஒருதரப்பாக ஈடுபடவும், அம் முயற்சிகள் அனைத்தும் எட்டிக்காய்களாயின. ஐரோப்பாவின் கூட்டு நுண்ணறிவால் பாதுகாப்பை நிலைநாட்ட இயலாதுபோகவே, அது (படைக் குறைப்பு மாநாடு) தற்கொலை புரிந்துகொள்வதற்காக ஆயத்தங்கள் செய்யத் துணிந்தது.

அதே சமயத்தில் பெரிய கடல் வல்லரசுகளும் ஓர் இக்கட்டான நிலையை அடைந்தன. ஆங்கிலோ-அமெரிக்க-ஜப்பானியக் கடற் படைப் போட்டி முடிவடைந்தவுடன், 1921-ல் கடற்படைக் குறைப்பும் ஆரம்பமாயிற்று. மீண்டும் அப் போட்டி ஏற்படவே, 1936-ல் கடற்படைக் குறைப்பு முடிவிற்கு வர நேர்ந்தது, 1934, டிசம்பர் 29ஆம்தேதியன்று ஜப்பானிய ஹிரோசி சைட்டோ என்ற தூதர் அமெரிக்க வெளிநாட்டு அமைச்சர் ஹில்லிற்குப் பின் வருமாறு ஒரு செய்தி அனுப்பினர் :

> '1922, பிப்ரவரி 6ஆம் தேதி வரையப்பட்ட உடன் படிக்கையின் 23ஆவது விதிக்கு ஏற்ப, மேற்படி உடன் படிக்கைக்குக் கட்டுப்பட்டு 1936, டிசம்பர் 31ஆம் தேதி முதல்தான் நடந்துகொள்ளப்போவதில்லையென்றும், அத் தேதியன்று அவ்வுடன்படிக்கை காலாவதியாகிறதென்றும் இக் குறிப்பின் மூலம் ஜப்பான் அரசாங்கம் ஐக்கிய நாட்டு அரசாங்கத்திற்குத் தெரியப்படுத்த விரும்புகிறது' என்று அம் மடலில் வரையப்பட்டிருந்தது.

1930ஆம் ஆண்டு லண்டன் உடன்படிக்கையும் அதே தேதி காலாவதியாயிற்று. 1942-ல் வாஷிங்டன் தன் கப்பல்களைக் குவிக்க ஆரம்பித்தது. மற்றக் கடல் வல்லரசு வலிமைக்கு நிகராக இருப்பதற்காகவும், 5 : 5 : 3 என்ற விகிதத்தைப் பேணிக் காக்கும் நோக்குடனுமே அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு தன்னுடைய கடற்படையைப் பெருக்க வேண்டியுள்ளதென்று ரூஸ்வெல்ட் ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்தார்; ஜெர்மனியின் புதிய கடற்படையைக் கண்டு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் சிறிது கலக்கமடைந்தது. 1935, ஜூன் 18ஆம் தேதி 'மெய்ம்மை' (realism) என்ற பெயரில் ஜோசிம் வான் ரிப்பன்டிராப்புடன் ஒரு கடற்படை ஒப்பந்தம் செய்திருப்பதாக சர் சாமுவேல் ஹோர் அறிவித்தார். அதன்கீழ் பிரிட்டிஷ் கடற்படை வலிமையில் 35 சதவீதக் கப்பற்படைகள் ரீச்சிற்கு (ஜெர்மனிக்கு) வழங்கப்பட்டன. அவற்றில் நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களைத் தவிர மற்ற எல்லா ரகங்களும் இருந்தன. 45 சதவீதமோ

அன்றி முடிந்தால் 100 சதவீதமோ நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களைக் கட்டுவதற்குச் ஜெர்மனிக்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டது. இவ்வொப்பந்தம் வெர்ஸெய்லஸ் உடன்படிக்கை ஜெர்மானியக் கடற்படையின்மேல் விதித்த தடைகளை நீக்கிவிட்டதாக பிரிட்டன் கருதியது. வெர்செய்லஸ் உடன்படிக்கையின் படைக்கலக் குவிப்பு உட்பிரிவுகளை ஜெர்மனி மீறிவிட்டதாக லண்டன் அதைக் குற்றஞ்சாட்டி மூன்று திங்கள்கள் கழிந்து இவ்வுடன்படிக்கையை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் செய்து முடித்தது. மேலும், பிரான்சையும் சோவியத் கூட்டமைப்பையும் கலக்காமலே இது செய்யப்பட்டதால், தங்களை பிரிட்டன் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டதென்றும், ஜெர்மனியின் கடற்படை வலிமையால் தாங்கள் நேரடியாகத் தாக்கப்படலாமென்றும் இரு நாடுகளும் கருதின. கடற்படை வலிமையில் சரிநிகர் சமானமாக இருக்கவேண்டுமென்று ஜப்பான் விடுத்த வேண்டுகோளைச் சமாளிக்க அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு தன் கடற்படையை வலிமையடையச் செய்ததுபோல, இப் புதிய அச்சுறுத்தலைச் சமாளிக்க மாஸ்கோவும் பாரிசும் அதனதன் கடல் வலிமையை அதிகரிக்கலாயின.

விரும்பத்தகாத நடவடிக்கைகள் ஒருபுறம் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதிலும், மற்ருெரு புறம் 1935, டிசம்பர் 9ஆம் தேதி அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, பிரிட்டன், ஜப்பான், பிரான்ஸ், இத்தாலி முதலிய நாடுகளின் தூதுக்குழுக்கள் லண்டனில் கூடின. படைவலிமையில் சமத்துவம் காண விழைந்தமையால் ஏற்பட்ட அமெரிக்க-ஜப்பானிய முட்டுநிலையோ, அன்றி ஃபிராங்கோ-இத்தாலிய முட்டுநிலையோ நீக்கப்படவில்லை. அப்போது நிலவிய படைவலிமைச் சதவீதத்தைத் தொடர்ந்து பாதுகாக்கவேண்டுமென்றும், கடற்படையில் 20 சதவீதத்தைக் குறைக்கவேண்டுமென்றும் அமெரிக்கா கொண்டுவந்த வேண்டுகோளை ஜப்பான் நிராகரித்தது. அவ்வாறே 'பொதுவான உச்ச வரம்பை' நிர்ணயிப்பதற்காக ஜப்பான் கொண்டுவந்த கோரிக்கையும் மறுக்கப்பட்டது. 1936, ஜனவரி 15ஆம் தேதி ஜப்பான்தூதுக் குழு மாநாட்டிலிருந்தே நீங்கிவிட்டது. எஞ்சிய நான்கு வல்லரசுகளுக்குள் உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1936 மார்ச்சு 25ஆம் தேதி பிரிட்டன், பிரான்ஸ், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஆகிய நாடுகளால் ஒரு புதிய கடற்படை உடன்படிக்கை வரையப்பட்டது. ஜப்பான் அந்தக் கருத்தையே வெறுத்தது. இத்தாலி அதில் கையெழுத்திட மறுத்தது. அவ்வுடன்படிக்கை செய்த உருப்படியான ஒரே ஒரு காரியம் போர்க்கப்பல்களின் எடை, போர்க்கப்பல் துப்பாக்கிகள் ஆகியவை குறித்து ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வர வழிசெய்தமையேயாகும். அதில்

சேர்க்கப்பட்டிருந்த எண்ணற்ற 'பாதுகாப்பு' மற்றும் 'தப்பிக்கும்' உட்பிரிவுகள் மிகக் குறைவான இத் தடைகளைக்கூட அமுலாக்க வழியில்லாதவாறு செய்துவிட்டன.

1937ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் கடல் வல்லரசுகளின் கடற்படையின் அளவைப் பொறுத்தமட்டில், தடைகள் விதித்த எல்லா உடன்படிக்கைகளும் ஏட்டுச்சுரைக்காய்களாயின. மார்ச்சு மாதம் லண்டன், 2,38,000 டன்கள் எடையுள்ள புதிய போர்க் கப்பல்கள் கட்டுவதற்காகத் தான் போட்டிருக்கும் திட்டத்தையும், 35,000 டன்கள் எடையுள்ள மூன்று இராட்சசப் போர்க்கப்பல்கள் (dreadnoughts) கட்டப்போவதாகவும், மற்றும் அடுத்த ஆண்டில் கடற்படைகள் திரட்டுவதற்கு மட்டும் 10,00,00,00 பவுன்கள் செல விடப்போவதாகவும் அறிவித்தது. இவ்வளவையும் கேட்ட வாஷிங்டன் உடனடியாகச் செயலில் இறங்கியது. கடற்படைக் குவிப்புப் போட்டியில் பணக்கார எதிரிகளுடன் போட்டி போடமுடியாமல் டோக்கியோ திணறியது. போட்டியில் இம் முறை இறங்கினால் அதிகப் பொருள் வீணவதுடன் 1914ஆம் ஆண்டுக்குமுன் நிகழ்ந்ததைவிடப் பேராபத்து ஏற்படு மென்பதையும் அது உணர்ந்தது. போலாந்துடன் ஜெர்மனிக்கு எதிராகப் பிரிட்டன் நேசவுடன்படிக்கை செய்தபோது, 1935ஆம் ஆண்டு செய்யப்பட்ட ஆங்கிலோ-ஜெர்மன் கடற்படை ஒப்பந்தத் தின் குறிக்கோள்களும் தகர்க்கப்பட்டதற்கு நிகராகிவிட்டதென்று ஹிட்லர் இடித்துக்கூறி, 1939, ஏப்ரல் 28ஆம் தேதி அவரே அவ் வுடன்படிக்கையை முறித்தார். படைக்குறைப்பு வெறும் கனவாக மாறியது. அதிலிருந்து வெர்செய்லஸ் உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் இரு பத்தாண்டுத் தொகுதிகளில் நடைபெற்ற படைக் குறைப்பு மாநாடுகளனைத்தும், கைக்குக் கிட்டியது வாய்க்குக் கிட்டாததைப்போன்று அடியோடு முறிந்துவிட்டன. அதோடு அவை மேலையுலக முழுமைக்கும் அடுத்து நிகழவிருக்கும் பேராபத்தைச் சுட்டிக்காட்டின.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் அரசியல் மேதைகள் மேலே வரையப்பட்ட வீணான நடவடிக்கைகளையே மேற்கொண்டு வருவதைக் காண்கிறோம். படைக்கலைப்பு மாநாடுகளுக்குக் குறைச்சல் இல்லை; திட்டங்களுக்குப் பஞ்சமில்லை. நெடுநாளாக இழுபறியாக இருந்துவரும் இச்சிக்கலுக்கு உருப்படியாக அனைவருக்கும் ஏற்றதொரு தீர்வைத்தான் இதுவரை நாம் கண்ட பாடில்லை. மாறாக, முன்னெப்போதையும்விடப் பேரழிவைச் செய்யக்கூடிய படைக்கலப்போட்டி நாளும் அதிகரித்துக்கொண்டு போவதையே காண்கிறோம். அப்படி இருந்தும் ஏன் அரசாங்

கங்கள் தொடர்ந்து படைக்கலைப்பு-படைக் குறைப்பைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டும் வாதித்துக்கொண்டும் இருக்கின்றன என்ற வினு எழுகிறது அல்லவா? இதற்குப் பல விடைகள் இருக்கலாம். சர்வாதிகார ஆட்சிகள் உட்பட எல்லா அரசாங்கங்களும் 'பொது மக்கள் கருத்திற்கு'ச் செவிசாய்த்துவருகின்றன. உலகில் பெரும் பாலான பொதுமக்கள் இரட்டைப் பிழையின் மாயையில் சிக்கிய வராய்ப் படைக்கலக் குறைப்பையோ, அல்லது அதை எய்த முடியாத பட்சத்தில், 'அமைதியை' நிலைநாட்டுவதற்கு ஒரு மாற்று வழியாக வலிமை மிக்க தரை, கடல், விமானப் படைகளையோ பெரிதும் விரும்பிவருகின்றனர். எனவே, அரசியல்வாதிகள் போருக்கு ஆயத்தமாக இருந்துகொண்டே படைக்கலைப்பைப்பற்றி போதித்துவருகின்றனர். அரசாங்கங்களோ தங்கள் வலிமையை அதிகரிக்கக்கூடிய, வருங்காலப் பகை அரசாங்கங்களை வலு விழக்கச் செய்யக்கூடிய திட்டங்களைக் கொண்டுவந்து, அவை களைப்பற்றி விளம்பரப்படுத்துவதில் பயனிருப்பதாக நினைத்து அதில் ஈடுபட்டுவருகின்றன. உண்மையில் இதுவே நடைமுறை அரசியலில் (Realpolitik) கொண்டுவரப்படும் திட்டங்களின் முக்கியக் குறிக்கோளாகும். இறுதியாக, பிற அரசாங்கங்கள் தாம் கொண்டு வரும் திட்டங்களை மறுத்தால் அதன்மூலம் பகைவரின் மேல் இராணுவத்துவத்தின் (militarism) சுமையைத் திணிக்கவும், தமக்கு அறநெறியில் நின்ற விளம்பர வெற்றியைத் தேடிக் கொள்ளும் கீழ்த்தரமான புத்தியுடனும், இக் கால அரசாங்கங்கள் தொடர்ந்து திட்டங்கள் வகுத்து வெளியிடுவதைப் பார்க்கிறோம். இவ்விதம் ஆருடம் கணிப்பதே 'படைக்குறைப்பு' பற்றிய அரசியல் தந்திரத்தின் ஆதியும் அந்தமுமாய் இருப்பதால் அவற்றின் மேல் விவரங்களை இங்குக் குறிப்பிடத் தேவையில்லை; குறிப்பிடுவதில் பயனுமில்லை.

ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத்தில் (26 ஆவது விதியைப் பார்க்கவும்) 'போர்க்கருவிகள் குவிப்பை ஒழுங்குபடுத்தும் ஒரு முறை' யைக் காணலாம். அணுகுண்டுப் போருக்குச் சில தனி அம்சங்கள் இருப்பதால், அப்போர் ஏற்படின் உலகம் உய்ய வழியில்லையாகையால், அதைப்பற்றி இந் நூலின் இறுதி அதிகாரத் தில் விரிவாகப் பார்ப்போம். அணுசக்தியால் இயங்காத படைக் கலங்களைப் (non-nuclear arms) பொறுத்தமட்டில், மோலொட் டோவின் முன் தோன்றல் லிட்விநேவ் 1927ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்கள் ஜெனிவாவில் உடனடியாக உலக முழுதுமுள்ள போர் ஆயுதங்களையும் படைகளையும் முற்றிலும் ஒழித்துவிட வேண்டுமென்ற ஓர் அதிர்ச்சியான திட்டத்தைக் கொண்டு வந்ததுபோல, மோலொட்டோவும் படைக்கலைப்பிற்காக ஒரு

நேர்த்தியான, ஆனால், நடைமுறைக்குச் சிறிதும் ஒவ்வாததும், மேலையுலகைப் பரிகாசப்படுத்தக்கூடியதுமான ஒரு திட்டத்தை 1946, அக்டோபர் 29ஆம் தேதி கொண்டுவந்தார். 1946, டிசம்பர் 14ஆம் தேதியன்று பேரவை ஓர் அனைத்து நாட்டுக் கட்டுப்பாடு, ஒழுங்கு, தணிக்கை (inspection) முதலியவற்றின் மூலம் படைக் குறைப்பு முறையை அமலாக்குவதற்காக நடைமுறைக்கேற்ற நடவடிக்கைகளைப் பாதுகாப்பு மன்றம் அவசியம் வகுக்கவேண்டுமென்று கூறி ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. 1947, பிப்ரவரி 13ஆம் தேதி சாதாரணப் படைக்கலக்குழு (Commission for Conventional Armament) ஒன்றை மன்றம் நியமித்தது. அது மார்ச்சு 24ஆம் தேதி கூடி, அநேக திட்டங்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்த பின்னர், பட்டயத்தின் 43ஆவது விதிக்கேற்பச் சில 'நியதிகள்' அடங்கியதோர் அறிக்கையையும், அணுவாற்றல் (atomic energy) கட்டுப்பாட்டு முறையொன்றையும், ஜெர்மனியுடனும் ஜப்பானுடனும் சமாதான உடன்படிக்கை செய்யும் திட்டத்தையும், அனைத்துலக மேற்பார்வையை எவரும் மீறி நடக்காமல் இத்திட்டங்களை உறுதியாக அமலாக்கும் ஓர் உடன்பாட்டையும் செய்தல் வேண்டுமென்று 9—2 என்ற வாக்கெடுப்பின் மூலம் (சோவியத்முகாம் மட்டும் எதிர்த்தது) 1948 ஆகஸ்டு 12ஆம் தேதி பரிந்துரைகள் செய்தது. மனித இனத்தாருக்குப் பூரணப் பாதுகாப்பு அளித்தலோ (பாதுகாப்பற்ற அறிவீனமான உலகில் இதை எய்தமுடியாது) அல்லது இத்திட்டங்களைச் சோவியத் கூட்டமைப்பு ஏற்காதிருத்தலோ இத் தீர்மானத்தின் முக்கிய விளைவாகும். இதற்கு மறுமொழி அளிக்கையில், எல்லாவிதமான படைகளிலும் மூன்றில் ஒரு பகுதியைக் குறைத்துவிடவேண்டுமென்றும், அணு ஆயுதங்களைத் தடை செய்யவேண்டுமென்றும் 1948, செப்டம்பர் மாதம் மாஸ்கோ பேரவையில் முன்மொழிந்தது. இம் மாற்றுத் திட்டத்தை ஏற்க மறுத்தது அமெரிக்கா. பேரவையும் இதை மறுத்துவிட்டுப் படைக்கலக் குவிப்பைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு இன்றியமையாத முதல் காரியமாகப் படைக்கலக் குவிப்புப்பற்றிய செய்திகளைத் தயாரித்து, அவற்றைச் சரிபார்க்கும் (verification) வழிகளை வகுக்குமாறு மேற்படி குழுவைக் கேட்டுக்கொண்டது. ஆனால், படைக்கலங்களைப்பற்றிய செய்திகளை அறிவிப்பதையோ, அன்றி அவற்றைக் கட்டுப்பாட்டின்கீழ்க் கொண்டுவருவதையோ கிஞ்சித்தும் விரும்பாத சோவியத் கூட்டமைப்பு இத் திட்டத்திற்குக் கடுமையான எதிர்ப்புத் தெரிவித்தது. படைக்கலக் குறைப்புப் பற்றிய பேச்சு ஆரம்பமானதுமுதல் வல்லரசுகள் எந்த ஒரு திட்டத்திற்கும் இசைந்துவராதது கண்டு மனம் வெம்பிப்போய், 'டிர்கீவ் லீ'

இன்றளவும் தோல்வியே கண்ட பலன்' என்று 1950, ஜூன் 6ஆம் தேதி மனமுடைந்து கூறினர்.

சோவியத் கூட்டமைப்புக்குச் 'சலுகை' அளிக்கும் வழியில் அணு ஆயுதங்களையும் சாதாரணப் படைக்கலங்களையும் குறைப்பதுடன், கட்டுப்படுத்தும் வேலையையும், ஒருமுகப்படுத்தும் பொறுப்பையும் ஓர் இணைப்புக் குழுவிடம் (Consolidated Commission) ஒப்படைத்தல் பல்லாற்ருனும் பயன்தருமென்று 1950, அக்டோபர் 24ஆம் தேதி பேரவையில் பேசும்போது ட்ரூமன் எடுத்துரைத்தார். 1951, நவம்பர் 7ஆம் தேதி அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, பிரிட்டன், பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகள் 'படைக்கலக் குறைப்பின் முன்னேற்றம்' அடுத்தடுத்துவரும் கட்டங்களில் எப்படியுள்ளதென்பதைத் தெரிவிப்பதுடன், அதை சரிபார்க்க வேண்டுமென்றும்,' 'உறுதியான அனைத்து நாட்டுக் கண் காணிப்பு' இருக்க வேண்டுமென்றும், மற்றும் பாருச் திட்டத்தைத் (அத். 15, தலைப்பு 2-ல் பார்க்கவும்) தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்றும் ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டன. மேலை வல்லரசுகளின் இத் திட்டத்தைக் கேட்டதுமுதல் தாம் பல இரவுகள் தூக்கமின்றி விழுந்து விழுந்து சிரித்ததாகத் தெரியப்படுத்திய விஷின்ஸ்கி, 'ஒரு புதிய... இன்றியமையாத... மிகப் பெரிய மாற்றுத் திட்டத்தை நவம்பர் 16ஆம் தேதியன்று அளித்தார். 'அணு ஆயுதங்களை நிபந்தனையில்லாமல் தடை செய்யவும்,' 'கடுமையான அனைத்து நாட்டுக் கட்டுப்பாட்டை உண்டாக்கவும்,' இவற்றை ஏற்படுத்தி ஓராண்டிற்குள் வல்லரசுகள் அவற்றின் படைகளில் மூன்றில் ஒரு பங்கைக் குறைக்கவும், இப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு ஒரு மாதத்திற்குள் எல்லா நாடுகளும் 'அணு ஆயுதங்கள், அன்னிய நாட்டிலுள்ள இராணுவத் தளங்கள்' ஆகியவை குறித்துப் 'பூரணமான அதிகார பூர்வமான விவரங்கள்' அளிக்கவும், தயாரித்து அறிவிக்கப்பட்ட செய்தி, படைக் கலக் குறைப்பு, விதிக்கப்பட்ட தடைகள் ஆகியவற்றைச் சரிபார்க்கும் புதிய கட்டுப்பாட்டு உறுப்பு ஒன்றை அமைக்கவும் வல்லரசுகள் ஓர் உடன்பாடு செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று சோவியத் திட்டம் வலியுறுத்தியது. அணுசக்திக் குழு (Atomic Energy Commission), சாதாரணப் படைக்கலக் குழு ஆகியவற்றிற்குப் பதிலாகப் படைக்கலக் குறைப்புக் குழு (Disarmament Commission) ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும், 'எல்லா விதப் படைகள், படைக்கலங்களின் ஒழுங்கு, தடை ஆகியவற்றிற்காகவும்,' அவைகளைத் 'தற்பாதுகாப்பிற்குமட்டும் போதுமான அளவிலும், ஆனல், ஆக்கிரமிப்பில் இறங்கும் அளவிற்கு விட்டுவிடாமல் சரியாகக் குறைப்பதற்காகவும்,' மற்றும் நிலைமை

அவ்வப்போது எப்படி இருக்கிறதென்பதை அறிவிக்கவும், அதைச் சரிபார்க்கவும், உறுதியான அணுத்து நாட்டுக் கண் காணிப்பிற்கு வழிவகுக்கவும் ஓர் உடன்படிக்கை வரைவைத் தயாரிக்கவேண்டுமென்று நவம்பர் 19ஆம் தேதியன்று ஒரு திருத்தியமைக்கப்பட்ட திட்டத்தை (revised plan) மேலையுலகம் கொண்டுவந்தது. 1951, டிசம்பர் 19ஆம் தேதி இத் திட்டத்தை 45—5 என்ற வாக்கெடுப்பின்மூலம் பேரவையின் அரசியல் பாது காப்புக் கமிட்டி ஏற்றுக்கொண்டது. 10 உறுப்பினர்கள் வாக் கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளவில்லை.

புதிய படைக்குறைப்புக் குழுவால் எதையும் சாதிக்க முடிய வில்லை. கெடுபிடிப் போர் நடந்துகொண்டிருக்கும்வரை அதனுல் எதையும் எய்த முடியவில்லை. 1952, ஏப்ரல் 5ஆம் தேதி அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு படிப்படியாகப் 'படைக்கலங்களின் உலகக் கணக்கெடுப்பு எடுக்கவேண்டுமென்றும், எல்லா விவரங் களும் அந்தந்த இடத்திலேயே சர்வதேசத் தணிக்கையால் (inspection) சரிபார்க்கப்படவேண்டுமென்றும்' ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தது. அதை வெறும் 'புகைத்திரை' என்றும், மேலும் அது 'பென்டேகன் (அமெரிக்க), பிரிட்டிஷ் செய்தி அறிவிப்புத் துறைகளுக்கு விவரங்கள் தயாரிக்கும் சர்வதேச உளவுப் பணியை அமைக்கும்' திட்டம் என்றும் இடித்துரைத்து ஒதுக்கித் தள்ளினுர் மாலிக். அணுசக்தி வசதிகளின் சர்வதேச உரிமையின் மேல் 'அமெரிக்கத் தனி உரிமையினர் (monopolists) செய்ய நாடியிருக்கும் சதி வேலையைக்' கைவிட்டாலன்றி அமெரிக்கா வுடன் எவ்வித உடன்பாட்டிற்கும் வரமுடியாதென்று மே 8ஆம் தேதி அவர் அறிவித்தார். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள், சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு, சீனு ஆகிய நாடுகளின் போர்ப்படைகள் 15,00,000 ஆகவும், பிரான்சு, பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகள் தங்களுடைய படைகள் ஒவ்வொன்றை யும் 8,00,000 ஆகவும், மற்ற அரசுகளின் படைகளை அவற்றின் ஜனத்தொகையில் 1 சதவீதத்திற்கு மேற்போகாமல் குறைக்க வேண்டுமென்றும், ஆனுல், அணுத்து நாட்டுத் தணிக்கை, கட்டுப்பாடு குறித்து மேலை வல்லரசுகள் கொண்டுவரும் திட்டத்தைக் கீழை வல்லரசுகளும் ஏற்ருல்தான் இப் படைக் குறைப்புச் செய்யலாமென்றும், ஒரு திட்டம் தீட்டப்பட்டது. இதை ஒருக்காலும் கீழை வல்லரசுகள் ஏற்கமாட்டாவென்று தெரிந்தும், 1952, மே 28ஆம் தேதி மேலை வல்லரசுகள் ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தன. 'சீனு என்ருல் எது என்று உறுதி யாகக் கூருமல் மருமமாக விடப்பட்டது. செஞ்சீனு ஏற்கெனவே ஆக்கிரமிப்புச் செய்துள்ளபடியாலும், அது ஐக்கிய நாடுகள்

அமைப்பின் உறுப்பினராகவில்லையாதலாலும் இத் திட்டங்கள் குறித்து நடக்கும் விவாதங்களில் அதைக் கலந்துகொள்ள அனுமதிக்கலாகாதென்று மேலை வல்லரசுகள் மூன்றும் மே 29ஆம் தேதி ஒரு முடிவிற்கு வந்தன. மேலை வல்லரசுகளின் திட்டத்தை மறுத்து அது 'வஞ்சகமானதென்றும்,' 'அர்த்தமற்றதென்றும்' சோவியத் கூட்டமைப்பு எள்ளி நகையாடியது. அதற்கிடையில் அமெரிக்கக் காங்கிரஸ் ஆண்டுதோறும் பாதுகாப்பிற்காக ஒதுக்கப்படும் தொகையை அதிகரித்தது. 1950—51-ல் 25,00,00,00,000 டாலர்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. 1951—52-ல் 77,20,20,00,000 டாலர்களாக அது உயர்த்தப்பட்டது. அதுவே சமாதானம் நிலவும்போது பாதுகாப்பிற்காக ஒதுக்கப்பட்ட மாபெருந் தொகையாகும். இதைக் கண்ட மாஸ்கோ வாளாவிருக்காமல், எதிரிக்கு இடங்கொடுக்காமல் அதுவும் பாதுகாப்புச் செலவை மலைபோல் உயர்த்திற்று. 1951-ல் பாதுகாப்பிற்காக 96,37,60,00,000 ரூபிள்கள் சுப்ரீம் சோவியத் (சோவியத் பாராளுமன்றம்) ஒதுக்கியது. 1,952-க்கு அதை 113,80,00,00,000 ரூபிள்களாக உயர்த்தியது. அதுவே சமாதானம் நிலவியபோது பாதுகாப்பிற்காக ஒதுக்கப்பட்ட மாபெருந் தொகையாகும். (இரு நாடுகளின் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பாதுகாப்பிற்காக ஒதுக்கப்படும் தொகை 1951-லிருந்து ஆண்டுதோறும் விஷம்போல் ஏறிக்கொண்டே சென்றதைக் கவனிக்க.)

மேலே எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கும் காரணங்களுடன் தூதியல் வழியினுலும், தனி மாநாடுகள் அல்லது சர்வதேசச் செயலிகள் மூலமாகவும் ஓர் அனைத்துலக உடன்பாட்டிற்கு வந்து படைக்குறைப்பைச் செய்வதற்காக மேற்கொள்ளப்பெற்ற முயற்சிகளனைத்தும் ஒருவரையொருவர் நம்பாததனுலும், பரஸ்பர பகைமையாலும் படுதோல்வியடைந்தன. படைக்கலப் போட்டிக்கே இவைகள் வித்தூன்றி விட்டன. ஜெர்மனியின் இராணுவத்தில் பாதியைக் குறைக்க வேண்டுமென்றும், அமெரிக்க, சோவியத், சீனப் படைகள் ஒவ்வொன்றும் 15,00,000 ஆகவும், பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சுப் படைகள் ஒவ்வொன்றும் 6,50,000 ஆகவும் குறைக்கப்படவேண்டுமென்றும் ஒரு விரிவான படைக்குறைப்புத் திட்டத்தை 1955, மே 10ஆம் தேதி சோவியத் கூட்டமைப்பு வெளியிட்டது. ஜெனீவா 'உச்ச மாநாட்டில்' (ஜூலை 21, 1955) பேசும்போது, சோவியத் கூட்டமைப்பும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடும் இராணுவத் தளங்களின் திட்டத்தைப் பரிமாறிக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், ஒரு நாட்டின்மேல் மற்றொரு நாடு விண்வெளித் தணிக்கை (aerial inspection) செய்வதற்குப் பரஸ்பர ஏற்பாடு செய்யப்படுதல் வேண்டுமென்றும் ஐசன்ஹோவர் கருத்துரை

கூறினர். [அதுமுதல் 1956ஆம் ஆண்டுக் கோடைக்காலம்வரை பகைவர் உளவு செய்வது குறித்து சோவியத் யூனியன் பரபரப்படைந்திருந்தமையால், எந்த சோவியத் நகரத்திலுமுள்ள சாலைத்திட்டங்கள், வழிகாட்டிகள் (guide books), தொலைபேசித் தகவல் தொகுதி (phone directory) ஆகியவை பற்றிக்கூட எவரும் தகவல் வெளியிடலாகாதென ஆணை பிறந்தது.] படைக் கலச் செலவைக் குறைக்கவேண்டுமென்று பிரஞ்சு முதலமைச்சர் பாரே முன்மொழிந்தார். பரஸ்பரப் பாதுகாப்பு உடன்படிக்கை செய்யப்படுதல் வேண்டுமென்றும், ஜெர்மனியை ஐக்கியப் படுத்தல் வேண்டுமென்றும், மத்தியக் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் இராணுவ வட்டாரமொன்றை ஏற்படுத்தல்வேண்டுமென்றும் ஈடன் ஒரு திட்டத்தைக் கொணர்ந்தார். வட அட்லாண்டிக் உடன் பாட்டு அமைப்பு நாடுகளுக்கும், வார்சா ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட அரசுகளுக்கும் இடையே பாதுகாப்புப் பரிமாற்றம் இருக்கவேண்டுமென்று பெல்ஜியத் திட்டம் கூறியது.

திட்டங்கள் வந்து குவிந்துகொண்டிருந்தனவேயன்றி உருப் படியாக எந்த நாடும் செயலில் ஈடுபடவில்லை; சொல்லியதைப் போல் செய்ய முன்வரவில்லை. மேலைநாடுகளின் திட்டங்களை ஏற்பதுபோல் கீழைநாடுகள் பாசாங்கு செய்யத் துணிந்தபோது, முன்னைய முகாம் அதன் திட்டங்களை மாற்றிக்கொண்டேயிருந்தது. கீழை நாடுகளின் திட்டத்தை மேலைநாடுகள் ஏற்பதுபோல் நடித்தபோது, முன்னைய முகாம் அதன் திட்டங்களை மாற்றிக் கொண்டேயிருந்தது. புதிய சூழ்நிலையும் எதிர்காலவாய்ப்பைச் சிறிது மாற்றி மங்கவைத்தது. படைவெறிபிடித்தலைந்த பெரிய நாடுகள் பிற நாடுகளுடன் போட்டியிட்டுக்கொண்டு தங்க ளுடைய படைகளைத் திரட்டியவண்ணம் இருந்ததால், உண்மை யில் எந்த நாடு படைவலிமை மிக்கதென்று அறியமுடியாது போயிற்று. மாஸ்கோ, லண்டன், வாஷிங்டன் ஆகிய மூன்றும் பணம், பொருளாதாரக் காரணங்களை முன்னிட்டுத் தங்களுடைய படைகளைக் குறைக்கத் தீர்மானித்தன. அணுசக்திச் சோதனை களையும் (nuclear tests), அணு ஆயுதப் படைக்குவிப்பையும் நிறுத்துவதற்குத் தங்களுக்குள் ஓர் உடன்பாடு ஏற்படாத வரை யிலும், இதர வல்லரசுகளும், இறுதியில் சிறிய நாடுகளும், பொறுப் பற்ற அரசுகளும் வெப்ப அணுக்கரு ஆயுதங்களைத் (thermonuclear weapons) குவிக்கத் துவங்கிவிடுமென்றும், அதனால் ஏற்படக் கூடிய விரும்பத்தகாத அபாயத்தை—பேரழிவை மாபெரு வல்லரசு களால் (Super-Powers) கூடத் தடுக்கமுடியாதுபோய்விடு மென்றும் அம் மூன்று அணுசக்தி வல்லரசுகள் (Atomic-Powers)

அச்சமடைந்தன. அவ் வச்சத்திற்குத் தகுந்த காரணங்களும் இருந்தன.

அச்சமும் பீதியும் ஆட்கொள்ள, வெகு மும்முரமாகப் படைக் குறைப்பு உடன்படிக்கை ஏற்பாடுகள் செய்வதில் 1957-ல் வல்ல ரசுகள் முனைந்து முயன்றன. அம் முயற்சிகளனைத்தும் மலையைக் கல்லி எலியைப் பிடித்த மாதிரி ஆயிற்று. ஆனபடியால், அவற்றை இங்கு விவரித்தல் வீண்செயலாகும். மார்ச்சு 18ஆம் தேதியில் லண்டனில் லங்காஸ்டர் மனையில் ஐக்கிய நாட்டுப் படைக்குறைப்பு உட்குழு (UN Disarmament Sub-committee—அமெரிக்க ஐக்கியநாடு, சோவியத் சோஷலிஸக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு, பிரிட்டன், பிரான்ஸ், கனடா) 87ஆவது முறை கூடி வாதிக்கத் தொடங்கியது. அதில் சோவியத் சோஷலிஸக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பின் சார்பாக ஏ. சோரின் கலந்து கொண்டார். குடியரசுத் தலைவர் ஐசன்ஹோவரின் சிறப்புத் துணையாளராக, ஆனால், அப்போது (1957) அமெரிக்க வெளி நாட்டு அமைச்சராக இருந்த டல்லசின் ஆணைப்படி பணியாற்றிய ஹெரால்டு ஈ. ஸ்டாசனும் படைக்குறைப்பு விஷயங்களில் காபினெட் அந்தஸ்துடன் கலந்துகொண்டனர். அணுசக்திச் சோதனைகளை நிறுத்தவேண்டுமென்றும், அணு ஆயுதங்களைக் குறைக்கவேண்டு மென்றும், மத்திய ஐரோப்பாவில் இராணுவமற்ற வட்டார மொன்றை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றும் வலியுறுத்திய முன்னுள் சோவியத் திட்டத்தையே மீண்டும் சோரின் ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்தார். ஆங்கிலோ—பிரஞ்சுப் பல்லவிக்குத் தாளம் போடவியலாது தவித்த ஸ்டாசன் அணு ஆயுதக் கருவிகள் அல்லாத சாதாரணப் போர்க்கருவிகளைக் குறைக்கவேண்டு மென்றும், பிளக்கும் (அணுசக்திப்) பொருள்களை (fissionable materials) நற்பணிக்குப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்றும், அப் பொருள்களின் வருங்கால உற்பத்தி சர்வதேச மேற்பார்வையில் இருக்கவேண்டுமென்றும், திடீர் தாக்குதல்களைத் தவிர்க்க ஆகாய, தரைத் தணிக்கை வேண்டுமென்றும், நில சாட்டிலைட்டுகள் (earth satellites), இன்டர்காண்டினென்டல் மிசில்ஸ் (intercontinental missiles) சேர்க்கப்பட வேண்டுமென்றும், அணு ஆயுதங்களை நிபந்தனையுடன் தற்காலிகமாக நிறுத்திவைக்கவேண்டுமென்றும் ஒரு திட்டத்தைக் கொணர்ந்தார். ஐரோப்பாவின் பெரும்பகுதி யையும், சோவியத் கூட்டமைப்பின் மேற்குப் பகுதி, கிழக்கு சைபீரியா, அலாஸ்கா, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் மேற்குப் பகுதி ஆகிய முழுவதையும் விண்வெளித் தணிக்கையின்கீழ்க் கொண்டுவரவேண்டுமென்று ஏப்ரல் இறுதியில் சோரின் முன் மொழிந்தார். மே 19ஆம் தேதி மேடையில் பேசுகையில்

அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ஆர்தர் டபிள்யு. ராட்போர்டு 'இதிலும் அல்லது எதிலும் நாம் ரஷ்யர்களை நம்பமுடியாது' என்று இடித்துரைத்தார். அமெரிக்கா ஒத்துழைக்காமலோ ஊதியம் போக விடும் பேதமைச் செயலிலோ இறங்கலாகாது என்று ஐசன் ஹோவர் எச்சரித்தார்.

1957, ஜூன் மாதம் சர்வதேசக் கட்டுப்பாட்டு முறையின்கீழ் இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுகட்கு அணு ஆயுதச் சோதனையை நிறுத்திவைக்க வேண்டுமென்று சோரின் வலியுறுத்தினர். இராணுவக் குறிக்கோளை எய்தும் நோக்கத்தோடு அணு சக்திப் பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுவதைத் தடைசெய்தால் தான் அணு ஆயுதச் சோதனைகளை நிறுத்த முடியுமென்றும், பான் (மேற்கு ஜெர்மனி) ஏற்கக்கூடிய முறையில் ஜெர்மனியை ஐக்கியப் படுத்தினாலன்றி (அணு ஆயுதமற்ற) சாதாரணப் போர்க்கருவிகளைக் குறைக்கமுடியாதென்றும் அதற்கு டல்லஸ் மறுமொழியளித்தார். சோதனையின்மேல் பத்து மாதத் தடை விதிக்கவேண்டுமென்று ஆரம்பத்தில் ஸ்டாசன் வலியுறுத்தினர். ஆகஸ்டு மாதம் சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு, கனடா, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, ஐரோப்பா முழுவதையும் (வட ஆப்பிரிக்காவிலோ அல்லது மத்தியக் கிழக்கிலோ உள்ள அமெரிக்க இராணுவத் தளங்களைத் தவிர) அல்லது இதற்கு இசைந்து வராவிட்டால் முழு வடஅமெரிக்காவையும், ஆர்க்டிக் பிரதேசத்திலுள்ள யூரேசியப் பகுதி முழுவதையும் 'விண்வெளித் தணிக்கை'யின் கீழ்க் கொண்டுவர வேண்டுமென்று டல்லஸ் முன்மொழிந்தார். மேலும், ஐயத்துக்கிடமில்லாத வகையில் (fool proof) தணிக்கை முறையின்கீழ் ஆயுதங்கள் செய்வதற்காக உற்பத்தியாக்கப்படும் அணுசக்திப் பொருள்களைத் தடைசெய்தால் தான் இரண்டாண்டுச் சோதனைத் தடைக்குத் தன்னுடைய அரசாங்கம் ஒத்துவருமென்றும் அவர் கூறினர்.

வரையவியலாத நுணுக்கமான தூதியலில் விளைந்த குழப்பங்களுக்கு மத்தியில் படைக்குறைப்பு, அணு ஆயுதச் சோதனைத் தடை ஆகியவை குறித்த மிகக் காரசாரமான வாதங்கள் நடைபெற்றன. இறுதியாக, மேலை வல்லரசுகள் கொண்டுவந்த 11 அம்சத் திட்டத்தையும் 1957, செப்டம்பர் மாத ஆரம்பத்தில் ரஷ்யா ஏற்க மறுத்தது. 1957-58ஆம் ஆண்டு இலையுதிர்காலம் முழுவதும் ஒருபுறம் புல்கானினும் ஐசன்ஹோவருமாக விரிவான பொதுச் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். மற்ருெரு புறம் மாஸ்கோவிற்கும் இதர மேலைநாட்டுத் தலைநகரங்களுக்குமிடையில் செய்திப் பரிமாற்றம் ஏற்பட்டு வந்தது. ஆனபடியால்

ஏற்கெனவே ஏற்பட்டிருந்த முட்டுநிலை நீங்க வழியில்லாமற் போயிற்று. அணு ஆயுத ஒழிப்பு, கடல்கடந்து இருக்கும் அந்நிய நாடுகளிலுள்ள இராணுவத் தளங்களைக் கைவிடல், அணு ஆயுதங்களில்லாத ஒரு வட்டாரத்தை மத்திய ஐரோப்பாவில் ஏற்படுத்தல் (சுருங்கச் சொல்லின், குருச்சேவ் ஆதரித்த, ஆனல், 1958, பிப்ரவரியில் டல்லசும் ஐசன்ஹோவரும் ஏற்க மறுத்ததால் கைவிடப்பட்ட, 1957, அக்டோபர் மாதத்திய, போலீஸ் தலைமையமைச்சர் ஆடம் ரப்பாக்கி திட்டத்திற்கு மீண்டும் இணங்கிவருதல்) ஆகியவற்றின்மூலமே மேலையுலகின் படையைக் குறைக்க வேண்டுமென்பதே சோவியத் கூட்டமைப்பின் தலையாய குறிக்கோளாகும். ஐயத்துக்கிடமில்லாத தணிக்கை முறைகள் ஜெர்மானிய ஐக்கியம், கிழக்கு ஐரோப்பிய 'விடுதலை', மற்றும் 'சமாதான நலன்களுக்காக' விண்வெளியைப் பயன்படுத்துதல் ஆகிய வழிகளின்மூலமாக ரஷ்யாவின் படைகளைக் குறைக்க வேண்டுமென்பதே மேலையுலகின் முக்கியக் குறிக்கோளாகும். இத் திட்டத்தின் வாயிலாக அமெரிக்காவினுல் செம்மைப்படுத்தப் படாததும், ரஷ்யாவினுல் செம்மைப்படுத்தப்பட்டதுமான ஐ.சி.பி. எம். (Inter-Continental Ballistic Missiles) அல்லது கண்டங்களுக்கிடையே செல்லக்கூடிய ஏவுகணைகள் ஒரு போர்க்கருவியாகப் பயன்படுத்தப்படுவதைத் தடுக்கவேண்டுமென்று மேலை நாடுகள் நினைத்தன. தாங்கள் கொண்டுவரும் திட்டம் பிற கட்சியால் ஏற்கப்படாதென்று இரு முகாம்களும் ஏற்கெனவே அறிந்திருந்தன.

படைக்குறைப்புக் குறித்து நடைபெற்ற வாதங்களையும் பேச்சுவார்த்தைகளையும் உன்னிப்பாகக் கவனித்து வந்தவர்களுக்கும், கவனம் செலுத்திவருபவர்களுக்கும் ஓர் உண்மை—வல்லரசுகளின் கயமை—திருவிளையாடல் இனிது புலனுகும். படைக்குறைப்புப் பற்றி ஓர் உடன்பாடு ஏற்பட்டுவிட்டால் 'தேசியப் பாதுகாப்பு'க்கு இடைஞ்சல் வரும் என்ற அச்சத்தில், படைக்குறைப்பிற்காகக் கண்ணயராது பாடுபடுகிருேம் என்று மார்தட்டி நிற்கும் ஒவ்வொரு முகாமும் மாற்று முகாம் தெளிவாக ஏற்கமாட்டாத திட்டங்களைக் கொண்டுவருகிறது. தங்களின் திட்டமே மெய்யானது, மாற்றுக் கட்சிமட்டும் அதை 'எதிர்க்காவிடில்' விரும்பிய பயனை நொடிப்பொழுதில் எய்திவிடலாம் என்று ஒவ்வொரு முகாமும் அதனதன் நாட்டு மக்களை ஊக்குவித்து வருகிறது. மேலும், பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதன்மூலம் தன்னுடைய வலிமையை அதிகரிக்கத்தக்கதும் மாற்ருன் வலிமையைக் குறைக்கக்கூடியதுமான திட்டத்திற்கு ஓர் உடன்பாடு காண முயல்வதே ஒவ்வொரு முகாமிலும் கொள்கை வகுப்போரின் முக்கியக் குறிக்கோளாக இருந்துவருகிறது.

அனைத்துலக அரங்கின் அரசின் அரசியல் திரையில் வல்லரசுகள் நடத்தும் கரவு நாடகம் இதுவே. உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுதலே இராஜதந்திரம் எனக் கருதும் காலமும் இதுவே, திரைக்குப் பின்னால் வல்லரசுகள் நடத்தும் கரவுச் செயல்களை நாம் கருத்தில் கொண்டால், படைக் குறைப்புப்பற்றிய பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதன்மூலமாக உலகில் அமைதியை நிலை நாட்டலாம் என்று நாம் கொள்ளும் நம்பிக்கை வீண்—வெறும் மனக்கோட்டை என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாகும். அழிவைத் தரவல்ல இராட்சச அணு ஆயுதப்போரிலிருந்து மனித குலம் உய்யவேண்டுமானால், முதலிய இவ்வகை ஆயுதங்களை மலைபோல் திரட்டும் அணுசக்தி வல்லரசுகள் ஒன்றையொன்று நம்ப வேண்டும். பரஸ்பர நம்பிக்கைமட்டும் வல்லரசுகளிடம் ஏற்பட்டுவிட்டால், அற்புதமான ஆக்கவாற்றல் படைத்த அணு சக்தியால் அவனியே மனித இனத்தாரின் வளஞ்சிறந்த வாழ் விற்குகந்த நல்லிடமாகிவிடும். வல்லரசுகள்மட்டும் ஒன்றை யொன்று நன்குபுரிந்துகொண்டால், எத்திசை நோக்கினும் அச்ச முற்றுப் பீதியுற்றுக் கிடக்கும் மனித இனம் அச்சம் விடுத்துக் கலக்கம் நீங்கி அமைதியாக வாழ வழிபிறக்கும். வல்லரசுகள் மட்டும் இச் செம்மையான குறிக்கோளை அடைந்தே தீரவேண்டு மென்ற நல்லெண்ணத்துடனும் நம்பிக்கையுடனும் செயலில் இறங்கின், அதனை எய்த ஆவன செய்யின், அவற்றால் சாதிக்க முடியாதது எதுவுமில்லை. மனித இனம் ஊழிக்காலம்வரை அமைதிக் காக உண்மையில் உழைத்த நாட்டிற்கும், அந் நாட்டின் பெரு மக்களுக்கும் நன்றி செலுத்தும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், 'எங்கு பரஸ்பர நம்பிக்கை இல்லையோ அங்கு எத் திட்டமும் (எவ்வளவுதான் செம்மையான குறிக்கோள்களையுடையதாக இருப்பினும்) பலிக்காது' என்று வல்லரசுகளின் மனத்தில் பசு மரத்தாணிபோல் பதியும்படி 1945, நவம்பர் 22ஆம் தேதி பிரிட்டிஷ் மக்கள் சபையில் எடுத்துக்கூறிய கிளமென்ட் அட்லியின் சொற்கள் அன்றும் உண்மை, இன்றும் உண்மை, என்றும் உண்மை என்பதை நாம் நினைவிலிருத்தவேண்டும். நம்பிக்கை என்ற நற்செங்கற்களைக் கொண்டுமட்டுந்தான் அமைதி என்ற அழகிய மாளிகையை எழுப்ப முடியும். நம்பிக்கை என்ற வித்தை நட்டால்தான் தேன் சொட்டும் அமைதி என்ற அருங்கனியைச் சுவைக்கமுடியும்—மனித இனம் அதன் சாற்றை அள்ளிப் பருக முடியும்.

கூட்டுப் பாதுகாப்பு (Collective Security): சர்வதேசச் சட்டத்தைப் புறக்கணிக்கும் அல்லது போர் முதலிய வன்செயலில் இறங்கும் நாட்டை அடக்கி ஒடுக்கிவிட்டு அமைதியை விரும்பும்

இதர நாடுகள் அனைத்தும் ஒன்றுசேர்ந்து கூட்டு வலிமையைப் பிரயோகிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்வதன்மூலமே உலகில் அமைதியை நிலைநாட்டவியலும் என்று நம் அமைதிப் பிரியர்கள் தொன்றுதொட்டுக் கருதிவருகின்றனர். நம் முன்னோர்கள் இச் சீரிய கருத்தை 'நிலையமாக்கக்' கருதி, அதைக் கோட்பாடாகச் செய்தனர். சர்வதேசச் சங்கப் பட்டயத்திலும், ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்புச் சாசனத்திலும் மிகத் தெளிவாக இக் கருத்தை வடித்தார்கள். அம்மட்டோ! கொரியாப் போரில் அதைச் சோதனையே செய்து பார்த்துவிட்டார்கள். கூட்டுப் பாதுகாப்புக் குறித்து அடிக்கடி பேசப்படுகிறது. அதுகுறித்து நாளும் பல திட்டங்களை இருபதாம் நூற்றாண்டு கண்டுகொண்டே வருகிறது. அதன் முக்கியத்துவத்தை உலகம் முழுவதும் உணர ஆரம்பித்து விட்டது. அமெரிக்கா, ஐரோப்பா, ஆஸ்திரேலியா ஆகிய கண்டங்கள் ஏற்கெனவே செயலில் ஈடுபட்டுவிட்டன. ஆசியா ஏற்கெனவே விழித்தெழுந்துவிட்டது. ஆப்பிரிக்கா விழிப்புற்று வருகிறது. கூட்டுப் பாதுகாப்பின் அவசியத்தை இங்குக் கூற வேண்டியதில்லை.[14] எனினும், கூட்டுப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளின்மூலம் உலகில் சமாதானத்தை நிலவச் செய்துவிடலாமென்று நம்புவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை என்பதை அறிந்துகொள்வதற்கு ஒருசில எடுத்துக்காட்டுகளை இங்குக் குறிப்பிடுதல் இன்றியமையாததாகும்.

சட்டத்தில் அரசுகள் ஆட்களாகக் கருதப்படுகின்றன. ஆனால், நடைமுறையில் அவைகள் ஆட்களாக நடந்துகொள்வதில்லை; சட்டத்தில் அரசுகள் சரிநிகர் சமம் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆனால், உண்மையில் சரிநிகர் சமமாக அவைகள் நடத்தப்படுவதைக் காண்கிலோம். சட்டத்தில் நெறிகளுக்கு அரசுகள் கட்டுப்பட்டுள்ளன. ஆனால், செயலளவில் தத்தம் 'நலன்களை' எய்தவே அவைகள் நடவடிக்கை எடுக்கின்றன. அரசுகள் மட்டும் ஆட்களாக இருப்பின் தனக்கெதிராக மற்றவர்கள் அனைவரும் கூடிச் செயல்படுவர் என்ற அச்சம், அவை ஒவ்வொன்றையும் தீமை செய்வதினின்றும் 'தடுக்கும்'. அரசுகள் மட்டும் சரிநிகர் சமமாக இருந்திருப்பின், ஒரு மாநகர் மணியத்தினுடைய (Sheriff) 19 சட்ட அதிகாரிகள் ஒருவருக்கு எதிராகவோ, அல்லது 75 பேர் 5 பேருக்கு எதிராகவோ, அல்லது 60 பேர் 20 பேர்களுக்குஎதிராகவோ தங்களுடைய அதிகாரத்தைக் கையாண்டு நிச்சயமாக அமைதியை நிலைநாட்டவியலும். அரசுகள் மட்டும் நன்னெறியில்

[14] குமெனின் 'மனிதனின் காமன்வெல்த்' என்ற நூலின் 7ஆம் அதிகாரத்தில் இது சம்பந்தமான முழு விவரங்களும் கொடுக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

நடக்குமாயின், ஒவ்வொன்றும் மற்ற அரசுகளுடன் சேர்ந்து ஒத்துழைத்துக் கூட்டு முயற்சியில் இறங்கும் என்பது திண்ணம்.

சூழ்நிலை இடந்தராததனால் இவ்வெடுகோள்கள் (premises) அனைத்தும் பொய்த்துப்போகின்றன. எனவே தான் அச்சுறுத்தப் படுவதாக ஒரு வல்லரசு நினைத்துக்கொண்டு ஆக்கிரமிப்பை எதிர்க்கும் சுமையையும் ஒத்துக்கொண்டு மற்ற நாடுகளைத் தன்னுடன் செயற்படும்படி அது அழைக்காத வரையில், ஆக்கிரமிப்பிற்கு எதிராக மற்ற அரசுகள் கூடிச் செயற்படுவதைக் காண்கிறோம். அவ்வாறு ஒரு வல்லரசு வேண்டுகோள் விடுத்தாற்கூட ஒரு நாடு அதனுடன் செயலில் இறங்குவதும் இறங்காததும், அதனுடைய கொள்கை உருவாக்குவோர் அதன் 'நலன்களுக்கு' எவ்வாறு இலக்கணம் வகுக்கின்றனரோ அதைப் பொறுத்திருக்கிறது. அனுபவத்திலிருந்து நோக்குங்கால் ஆக்கிரமிப்பைத் தடுக்க முன்வரும் நாடுகள் ஒன்றிரண்டாகவோ அல்லது சிலபொழுது ஒன்றுகூட முன்வராமலோ இருப்பதால், பிற நாடுகள்கூடித் தன்னைத் தாக்கும்—எதிர்க்கும் என்ற அச்சம் ஆக்கிரமிப்பாளருடைய மனத்தில் ஏற்படுவதற்கு இடமே இல்லாமற்போய்விடுகிறது. அச்சம் ஏற்படாததனால்தான் ஆக்கிரமிப்பாளர் ஆக்கிரமிப்புச் செயல் 'தடைசெய்யப்படாததைக்' காண்கிறோம். ஆக்கிரமிப்பாளர் ஒரு வல்லரசாக இருக்குமேயானால் கூட்டுப் பாதுகாப்பிற்காகக் கூடியிருக்கும் நாடுகள் ஆக்கிரமிப்புக்கு ஆளாகித் தவிப்பது ஒரு பக்கமிருக்க, மற்றொரு பக்கம் ஓர் இருதலைக்கொள்ளியின் இடையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, செய்வதொன்றும் தெரியாமல் கண்விழி பிதுங்க அல்லற்படுவது திண்ணம். இத்தகைய சூழ்நிலையில் அவைகளுக்கு இரண்டே வழிகள்தாம் இருக்கின்றன. ஒன்று, தூதியல் பொருளாதார நடவடிக்கை. இது விரும்பும் பயனைத் தராததுடன் பொறுப்பின்மையையும் உண்டாக்குவது நிச்சயம். அன்றியும், ஆக்கிரமிப்பிற்குத் தலைசாய்க்கும்படியும் செய்துவிடும்; மற்றொன்று, இராணுவ நடவடிக்கை. இது இறுதியில் பெரும் போராகவே முடியும். அதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை அறுதியிட்டுக் கூறவியலாதெனினும், பெருத்த பொருள் சேதமும் ஆள் சேதமும் ஏற்படுவது உறுதி. ஆக்கிரமிப்புச் செய்யும் அரசிற்கோ அல்லது அரசுகட்கோ எதிராக இதர அரசுகள் சேர்ந்து 'அமைதியை நிலைநாட்டுமுகத்தான் மேற்கொள்ளும் கூட்டுவலிமைப் பிரயோகிப்பை நெறியளவில்—கொள்கையளவில் அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டாலும், செயலளவில் சாதித்துக் காட்டும் நாடுகள் உலகில் இப்போது அறவே இல்லை எனலாம். அவ்வாறு சாதித்துக்காட்ட நாடுகள் துணியுமாயின் அதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவு அமைதியாக இருக்காது. மாறாகப் போராகவே முடியும்.

1984-ல் வாழும் மக்கள் 'போரே அமைதி' எனக் கருதிவிடுவர் என்று ஜார்ஜ் ஆர்வெல் கருதுகிருர். ஆனால், 1950-60 ல் வாழும் மக்கள் இம் முரண்பாட்டை ஒருகாலும் ஏற்கமாட்டார்கள். அமைதியை நிலைநாட்டுவதில் தோன்றக்கூடிய முக்கியச் சிக்கலை திரு. வால்டர்லிப்மென் வாயிலாகச் சிறிது கேட்டறிவோம். 1951• ஜனவரி 15ஆம் தேதியன்று அவர் எழுதியபோது :

" கூட்டுப் பாதுகாப்பு முறை சட்டத்தை மீறிச் செல்வோருக்கு எவ்வளவு பயங்கரமாகத் தோன்றுகிறதோ, அப்படியே சட்டத்தை நிலைநாட்டும் போலீஸ்காரனுக்கும் அது காட்சியளிப்பதால், அது பயன்படுத்தப்படக் கூடாத ஒன்று. வெற்றி அடைவதற்குரிய செலவுகளை அவைகள் கொடுக்கும்வரையிலாவது, சட்டத்தைப் புகுத்தும் அரசுகளையும் சட்டத்தை மீறி நடக்கும் அரசுகளையும் அந்த முறை தண்டிக்கிறது. எனவே, அதைச் சாதாரணமாகவும் தொடர்ந்தும் அமுலாக்கக்கூடிய ஒரு வழி என்று சொல்வதற்கில்லை. சான்ருக, வெடிக்கும் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் சோதனைக்கூடங்களையும் (laboratories) தொழிற்சாலைகளையும் பார்வையிடக்கூட இது பயன்படாது. நோயாளியின் காலை அறுத்தெடுக்குங் கால் அறுவை வைத்தியன் (surgeon) தன் கையையே அறுத்தெடுக்க வேண்டுமாயின், உலகில் அறுவை வைத்தியமே (surgery) குறைந்துவிடும். திருடர்கள், கொலைகாரர்கள், சட்டத்தை மீறி நடப்போர் ஆகியோரைச் சிறைப்பிடிக்கும்போது, நீதிமன்றங்கள், சிறைச் சாலைகள் ஆகியவைகளுடன் தாங்கள் வாழும் இல்லங்களும் சேர்ந்து அழியக்கூடியதொரு சண்டையில் போலீஸ்காரர்கள் ஈடுபடவேண்டுமாயின், நம் நகரங்களில் சட்டமோ அமைதியோ நிலவ இடம் இராது .. கூட்டுப் பாதுகாப்பு முறையே கரடுமுரடானது, அதிகச் செலவை உண்டாக்கவல்லது; பொதுவாகவும் ஒழுங்காகவும் பயன்படுத்தப்படுவதற்கு அருகதையற்றது. இது சட்டத்தின் மூலம் உலகில் அமைதியை நிலைநாட்டிவிடலாமென்று நினைத்து, எண்ணற்ற குற்றமற்ற மக்களை அழிக்கும்படி திரளான குற்றமற்ற மக்களைக் கூவி அழைக்கிறது. இத்தகைய நெறியால் ஒருகாலும் அமைதியை நிலைநாட்ட முடியாது; நாகரிக மக்களின் ஆதரவை, அதிலும் தனி மனிதனின் சுதந்திரத்தையும் கௌரவத்தையும் மதித்து நடக்கும் ஜனநாயக மக்களின் ஆதரவை அது ஒரு நாளும் பெறமுடியாது.''

என்று குறிப்பிட்டிருத்தல் கவனத்திற்குரியது.

கூட்டுப் பாதுகாப்பின் தீங்குகளைப்பற்றி முன்னோர்கள் நன்கு தெளிந்திருந்தும், அவர்களுடைய சந்ததியார் அதைத் தெளிந்து உணரமுடியாது திகைத்தல் வியப்பாயிருக்கிறது. 1787ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க அரசியலமைப்புச் சபையில் கலந்துகொண்ட பெருமக்கள் இத் தவற்றை நன்கு துருவித்துருவி ஆராய்ந்து அம்பலப்படுத்தினர். தொடக்கத்தில் கூட்டரசின் அங்க நாடுகளை அடக்கும் அதிகாரம் கூட்டரசிற்கு இல்லாவிட்டால், அன்று பிளவுண்டு கிடந்த அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் சட்டம், அமைதி, ஒழுங்கு ஆகியவற்றை நிலைநாட்ட முடியாதென்று அநேக உறுப்பினர்கள் நினைத்தனர். இவ்வகைக் கூட்டுப் பாதுகாப்பிற்கே வெர்ஜீனியா, நியூஜெர்சி ஆகிய நாடுகளுடைய திட்டங்கள் வழி வகுத்தன. 'கடமையினின்று வழுவும் எந்த உறுப்பு அரசின்மீதும் கூட்டமைப்பு, பலாத்காரத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும்' என்பது வெர்ஜீனியத் திட்டத்தின் கடைசி உட்பிரிவு.

'அரசுகளை மொத்தமாகத் தண்டிக்கக் கூடாது. ஆகையால், சட்டத்தை மீறி நடக்கும் தனி ஆட்களைத் தண்டிக்க வல்லதோர் அரசாங்கத்தையே ஏற்படுத்தவேண்டும்' என்று வெர்ஜீனிய வாசியான ஜார்ஜ் மேசன் வாதித்தார். 'ஓர் அரசிற்கு எதிராக வன்முறையில் இறங்குதல் அதைத் தண்டிப்பதைக் காட்டிலும் அதனுடன் போரிடுவதுபோல் தோன்றுவதால், பலாத்காரத்திற்குப் பலியான கட்சி, தன்னைக் கட்டுப்படுத்தும் முன்னைய உடன்படிக்கைகள் அனைத்தும் முறிந்துபோய் விட்டதாகக் கருதிவிடும்' என்று ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்தார் ஜேம்ஸ் மாடிசன்.[15]

'அத்தகைய சட்டங்களையோ அல்லது உடன்படிக்கைகளையோ எந்த அரசாவது அல்லது எந்த அரசின் மக்களாவது எதிர்த்தாலோ அல்லது அமுலாக்குவதைத் தடுத்தாலோ அதை அவற்றிற்கு அடிபணிந்து நடக்கும்படி செய்வதற்குக் கூட்டரசுச் செயற்குழு வன்முறையில் இறங்கலாம்' என்று வலியுறுத்தியது நியூஜெர்சித் திட்டம். 'இருவிதங்களில் சட்டத்தை மீறி நடப்போரை வழிக்குக் கொண்டு வரலாம். ஒன்று பலாத்காரம், மற்றது சட்டம். முன்னையது நடைமுறைக்கொவ்வாதது. அதிகச் செலவை ஏற்படுத்தவல்லது; தனியாட்களுக்குக் கொடூரமான விளைவுகளை முகிழ்க்கவல்லது. ...... எனவே, நாம் சட்டத்தையே கையாளவேண்டும்' என்று கூறினார், திரு. ராண்டோல்ப்.[16]

15 '1787ஆம் ஆண்டு கூட்டாட்சிச் சபையின் பத்திரங்கள்' —மாக்ஸ் பெரான்டு, வால். 1, பக்கம் 34, 54, 164—165 பார்க்கவும்.

16 '1787ஆம் ஆண்டுக் கூட்டாட்சிச் சபையின் பத்திரங்கள்'—மாக்ஸ் பெரான்டு, வால்யூம் 1 பக்கம் 256.

> 'பலாத்காரம்' என்றாலே 'சட்டத்தின் அடக்கு முறை' என்று பொருள் கொள்வர் சிலர். 'படை வலிமை' என்று கொள்வாரும் உளர். எனவே, அரசுகளின்மேல் கூட்டாக எவ்வாறு அடக்குமுறையைக் கையாளமுடியும்? முடியவே முடியாது. வன்முறையில் இறங்கினால் சண்டை சச்சரவு உண்டாகும், குழப்பம் அதிகரிக்கும், இறுதியில் கூட்டமைப்பே குலைந்துவிடும்'

என்று வலியுறுத்தினார் ஹாமில்டன்.[17]

> '(பண்டைய கிரேக்க) ஆம்பிக்டோனிய இணைப்பரசுகளின் வரலாறும், ஜெர்மானியப் பேரரசின் தடையும் வலியுறுத்துவதைப்போன்று, வன்முறையில் இறங்குவதால் ஏற்படும் விளைவு சிறிய அரசுகட்கு அழிவாகவும், பெரிய நாடுகட்கு விளையாட்டாகவுமே முடியும்'

என்று முன்மொழிந்தார் மாடிசன்.[18]

> 'பலாத்காரத்தைப் பயன்படுத்தினாலன்றி இத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற இயலாதென்பதை அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வர். இயற்கைப் பொருள்களான நீரும் நெருப்பும் எவ்விதம் ஒன்றிப்போவதில்லையோ, அதை விடச் சிவில் உரிமையும் இராணுவ நடவடிக்கையும் ஒன்றுக்கொன்று முரணானவை என்பதை அனைவரும் அறிவர்......'[19]

என்று தொடர்ந்து அவர் கூறினார்.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பை முடிவாக ஏற்றுக்கொள்ளு முன்பு வெர்ஜீனியா மாநாட்டில் பேசுங்கால், இக்கால இணைப்பரசுகளைவிடப் பண்டை கிரேக்க இணைப்பரசுகள் அதிக அதிகாரம் பெற்றிருந்தபோதிலும், முன்னையவைகளின் குறைபாடுகளே அவைகளிலும் மலிந்திருந்தன. உறுப்பினர்களின் அரசியல் வாழ்வின் மீதுமட்டும் அது அதிகாரம் செலுத்தியதால்தான் அது தனக்குத் தானே கேடு விளைவித்துக்கொண்டது, குழப்பத்திற்கு வித்தூன்றியது; இதுவே அதன் இமயக் குறைபாடென்று சொல்லலாம். தன் ஆணைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக மக்களின் குருதியைக் குடிக்கும் போர், அடக்குமுறை ஆகியவற்றை அது கையாள நேர்ந்தது'[20]

[17] மேற்படி நூல் பக்கம் 284.

[18] '1787ஆம் ஆண்டு கூட்டாட்சிச் சபையின் பத்திரங்கள்'—மாக்சு பேராண்டு, வால்யூம் 1, பக்கம் 320.

[19] மேற்படி நூல் பக்கம் 339—340.

[20] மேற்படி நூல் பக்கம் 16.

என்று மாடிசன் எடுத்துரைத்தமை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. அவரைவிட நியூயார்க் சபையின் முன்னர் அக் கருத்தைப் பின் வருமாறு ஹாமில்டன் ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்திருக்கின்றார்:

'அரசுகளின் மீது அடக்குமுறைப் பாணத்தை ஏவுதல் இன்றளவும் மனிதன் கண்டுபிடித்த பைத்தியக்காரத் திட்டங்களில் ஒன்றாகும். சட்டத்திற்கடிபணியாது நடத்தல் ஒரே ஓர் அரசின் குறையென்று சொல்வதற்கில்லை. உண்மை இவ்வாறாக, உள் நாட்டுப் போரில் இறங்குதல் அறிவுடைமை என்று எவ்வாறு நினைக்கலாம்?... வெறும் கனவென்றுதான் சொல்லவேண்டும்... இம் மாபெருந் தீங்குக்குக் கழுவாய் என்பதே கிடையாதா? அரசுகள் சட்டத்திற்கு அடிபணிந்து ஒழுகுவதைப் போன்று தனியாட்களும் தேசீயச் சட்டத்திற்கு அடிபணிந்து ஒழுகும் படி செய்வதில்தான் கழுவாய் இருக்கிறது.'[21]

5. ஒருலக வேண்டுகோள்

அனுபவம், உண்மையின் தெய்விகக் கூற்றாகும். அனுபவத்தினின்று பிறக்கும் செயல்கள்மட்டும் ஐயத்திற்கு இடமளிக்காமல் இருக்குமாயின், அவை முடிவான புனிதமான செயல் ஆகும் என்பது திண்ணம். பல இறைமைகள் மீது ஓர் இறைமை இயங்குவதும், பல அரசாங்கங்கள் மீது ஓர் அரசாங்கத்தைத் திணிப்பதும், தனியாட்களுக்குப் பதிலாய் பல சமுதாயங்களுக்கு ஒரே சட்டத்தை இயற்றுதலும் ஏட்டளவில் தவறான செயல்களாகும். அதைப்போன்றே நடைமுறையில், சட்டம் ஆட்சியாள வேண்டிய இடத்தில் வன்முறை பீடுநடை போட்டால், நீதிபதியின் செங்கோல் நிலவவேண்டிய இடத்தில் வன்செயல் தாண்டவமாடினால் அது அரசின் அமைதியைக் குலைக்கும்; அதன் குறிக்கோள்களை எட்டாக் கனியாக்கிவிடும். மேற் கூறப்பட்ட அனுபவத்தினின்றும் பிறக்கும் உண்மைக்கு இது தக்கதொரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

—பெடரலிஸ்ட், பக்கம் 15.

அரசுகள் சமுதாயத்தில் அமைதியைக் குலைக்கும் அரசுகள் மீது அடக்குமுறை பாணத்தை ஏவி அவனியில் அமைதியை நிலை நாட்ட இயலாவிட்டால், வேறு ஏற்பாடுகள் உள்ளனவா என்று

[21] 'பெடரலிஸ்ட்,' பக்கம் 13-14.

அவை ஆராயவேண்டும். இச் செம்மையான குறிக்கோளை எய்த இரண்டே இரண்டு மார்க்கங்கள்தாம் உள்ளன. அவையும் தீவினைப் பயனைக் கற்பனையானவை, நடைமுறைக்கொவ்வாதவை என்று கருதப்படுகின்றன. ஒரு வலிமை மிக்க அரசை (Super-State) அமைத்து, அதன் அனைத்துலக ஆதிக்கத்தால் ஆயிரக் கணக்கில் சிதறிக்கிடக்கும் அரசுகளை ஒழித்தல் ஒரு முறையாகும். கூட்டரசின் மூலமாக அரசுகள் அனைத்தையும் அங்கமாகக் கொண்டதொரு கூட்டமைப்பை ஏற்படுத்துதல் மற்றொரு முறையாகும். முன்னைய முறையைக் கடைப்பிடித்தால், ஓருலகக் குடியுரிமை அளிக்கும் ஓர் உலக அரசைத் தோற்றுவிக்கலாம்; அதில் எஞ்சியுள்ள இறைமைகளின் உறவுகளைப்பற்றிய சிக்கல்களே எழா. பின்னைய முறைப்படி அமைக்கப்படும் உலக அரசிலோ, குறிப்பிட்ட எல்லைவரை உலகக் கூட்டரசுச் சட்டமும், இதரத்துறைகளில் உறுப்பு அரசின் சட்டமும் (தேசீயச் சட்டமும் முனிசிபல் சட்டமும்) மக்களனைவரையும் கட்டுப்படுத்தும். எனவே, இதில் இரட்டைக் குடியுரிமை (dual citizenship) அளிக்கப்படும். இவ்விரண்டு முறைகளுமே தனியாட்களின்மேல் சட்டத்தைப்புகுத்துதல் மூலமாக அரசுகளின் அடக்கு முறையை—பலாத்காரத்தை நீக்கிவிடும் என்பர்.

உலகப் பேரதிகாரத்தின் (World Imperium) மூலம் அமைதியை நிலைநாட்டுதல் குதிரைக் கொம்புதான். பண்டைய ரோமாபுரி மன்னர்களின் சாதனைகளுக்கும், 13ஆம் நூற்றாண்டில் டார்டாரியைச் சேர்ந்த மங்கோல் கான்களுடைய வெற்றிக்கும் நிகராக மேலை அரசு முறையில் இதுவரை ஏதும் நாம் காண்கிலோம்; அண்மையில் நாம் காண்போம் என்றும் சொல்வதற்கில்லை. முற்காலத்தைப்போன்றே வருங்காலத்திலும் மனித இனத்தை ஒரே ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டு வருவதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் எம் முயற்சியும் 14ஆம் லூயி, முதலாம் நெப்போலியன், இரண்டாம் வில்ஹெம், ஹிரோஹிட்டோ ஆகியோரின் ஏகாதிபத்தியத் திட்டங்களைத் தவிடுபொடியாக்கிய காரணங்களினாலேயே அதே எதிர்ப்புக்கும் அழிவுக்கும் உள்ளாகும். அடுத்த தலைமுறையில்கூட அமெரிக்காவோ ரஷியாவோ வாள்வீச்சால் இவ்வுலகை ஐக்கியப்படுத்தும் என்று சொல்வதற்கில்லை. எனவே, சர்வதேசச் சமுதாயம் வருங்காலத்திலும் தனித்தனி இறைமைகளை உடையதொரு சமுதாயமாகவே விளங்கும்.

இறைமைகளின் கூட்டரசு ஒன்றை அமைக்கும் சாத்தியக்கூறு இப்போது நிலவுகிறது. அப்படி ஒன்று அமைக்கப்பெறுமாயின், ஒவ்வொரு கூட்டரசைப்போன்றே அக் கூட்டமைப்பிலும் மத்திய

அரசாங்கத்திற்கும் (Central Government) மாநில அரசாங்கங்கட்கும் (State Government) இடையே இருக்கவேண்டிய அதிகாரப் பங்கீடு (division of powers) எழுதப்பட்ட ஓர் அரசியலமைப்பில் இடம்பெறும். அதை (அரசியலமைப்பை) எந்த ஓர் அரசாங்கம் மட்டும் திருத்தியமைக்க முடியாது. அக் கூட்டமைப்பில் இரட்டைக் குடியுரிமை நிலவும்; இரு சட்ட மண்டலங்கள் செயற்படும். உலகக் கூட்டரசுச் சட்டம் அரசுகளால் அரசுகள்மேல் புகுத்தப்படாது. ஆனால் நீதிமன்றங்கள் மூலம் தனியாட்கள் மீதே செலுத்தப்படும். கூட்டரசிற்குரிய சட்ட மண்டலத்தில் தகராறு ஏற்படுமாயின், அது தேசீய முனிசிபல் சட்டங்களுக்கும் உயர்ந்ததாகக் கருதப்படும். அதில் அரசுகளுக்குள் ஏற்படும் சட்டப் பிணக்குகளைத் தீர்த்துவைக்கும் அதிகாரம் படைத்த ஓர் உலக நீதிமன்றம் செயற்படும். உலக சமுதாயத்தின் ஒருமைப் பாட்டிற்கும் (integration), உகந்த அரசியலமைப்பு நெறிகளுக்கும் தெளிவான பொருள் கொடுப்பதோடு நின்றுவிடாது, அவ்வப் போது (அரசியலமைப்பு குறித்து) வழக்குகள் அதன் கவனத்திற்கு வரும் பொழுது அந் நெறிகளை நடைமுறையில் கையாளும் அதிகாரமும் அதற்களிக்கப்படும். அதாவது, மாநில உயர்நீதி மன்றங்கள் (High Courts) விசாரித்துத் தீர்ப்பளித்த வழக்குகளில் எந்த ஒரு கட்சிக்காவது அத்தீர்ப்பு அநியாயம் என்று தோன்றினல், உலகக் கூட்டரசு நீதிமன்றத்திற்கு மேல்முறையீடு (appeal) செய்ய வகைசெய்யப்படும். அமெரிக்கக் கூட்டமைப்பு அரசியலமைப்பின் 6ஆவது விதியின் 2ஆம் உட்பிரிவில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் நெறியே உலகக் கூட்டரசின் இரு சட்ட மண்டலங்கட்கும் இடையே ஏற்படும் உறவுகளை நிர்ணயிக்கும். அதாவது:

> 'இவ்வரசியலமைப்பும், அதன் மூலமாகத் தோன்றும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுச் சட்டங்களும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் அதிகாரத்தின் மூலமாகத் தோன்றும் உடன்படிக்கைகளும் இந் நாட்டின் தலையாய சட்டமாகக் கருதப்பட வேண்டும்; எனவே, ஒவ்வொரு (மாநில) அரசிலுமுள்ள நீதிபதிகள் அவைகட்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும்.'

ஓர் அரசை மற்றோர் அரசின் அடக்குமுறைக்கோ அல்லது மத்திய அதிகாரத்தின் அடக்குமுறைக்கோ ஆளாக்காமல், மேலே கூறப்பட்டிருக்கும் நெறிகளையே கையாண்டு உலகின் எண்டிசையிலும் சிதறிக்கிடக்கும் அரசுகளை ஐக்கியப்படுத்த வேண்டுமென்று பேரும் புகழும்பெற்ற பல அமெரிக்கர்கள் நீண்டகாலமாக வலியுறுத்தி வருகிருர்கள். 191C-லேயே 'ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு

களுக்கு அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஒரு முன்மாதிரியாக இலங்க வேண்டும்' என்று ஹாமில்ட்டன் ஹோல்ட் எழுதினர். மிக அண்மையில் அதே கருத்தை மிக அழகாகவும் ஆணித்தரமாகவும் பலர் எடுத்துரைத்திருக்கின்றனர். கூட்டரசு முறை என்பது அமைதியை நிலைநாட்டுதலில் பழுதற்ற ஓர் உத்தரவாதம் ஆகா தென்பதை அனைவரும் ஒப்புக் கொள்வர். ஏனெனில், குறைபாடுள்ள மனிதர்களைக்கொண்ட குறைபாடுள்ள இவ் வையத்தில் பழுதற்ற உத்தரவாதத்திற்கே சற்றும் இடமில்லை எனலாம். பெருஞ் (பணம், பொருள்) செலவுக்கு வழிவைத்த ஓர் உள்நாட்டுப் போரால் அல்லவா அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டைச் சீர்குலையாமல் காப்பாற்ற முடிந்தது? ஒரு கூட்டரசு ஐக்கிய நாடுகளுக்கும் (Federal United Nations) இதையொத்த அனுபவங்கள் ஏற்படலாம். ஆனல், போருடை தரித்துப் படைக்கலந் தாங்கிக் கூட்டரசு அதிகாரத்தை எதிர்ப்பதற்காகக் கச்சை கட்டிக்கொண்டு தனியாட்கள் வன்முறையில் இறங்குதல் என்பது அரசுகள் ஒன்ருேடொன்று பொருதுவதினின்றும் மாறுபட்டு விளங்குகிறது. இம் மாறுபாட்டில்தான் அரசியல் குழப்பத்தை முற்றிலும் அகற்றி, கூட்டரசு பிரதிபலிக்கும் அரசாங்கத்தை நிறுவுவதனல் உண்டாகும் முன்னேற்றம் இருக்கிற தென்று கூறலாம்.[22]

அமெரிக்கா, ரஷ்யா, பிரேசில், மெக்சிகோ, கனடா, ஆஸ்திரேலியா, தென்னப்பிரிக்கா, யூகோஸ்லேவியா ஆகிய நாடுகளில் கூட்டரசு அரசாங்கங்களே செயற்பட்டபோதிலும், இரண்டாம் உலகப் போரை வென்று ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பை ஸ்தாபித்தவர்கள் பல இறைமைகளைக் (Sovereignties) கொண்டதொரு சங்கத்தை அமைத்தார்களேயன்றி, ஓர் உலகக் கூட்டரசை நிறுவ நினைத்தார்களில்லை. ஃபிரான்சைப் போரில் தொடர்ந்து ஈடுபடச் செய்யும் எண்ணத்துடன், ஓர் ஆங்கிலோ-ஃபிரெஞ்சுக் கூட்டரசை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் 1940, ஜூன் 16ஆம் தேதி முன்மொழிந்தார். இந்தத் திட்டம் செம்மையானதே எனினும், இது காலங்கடந்து தீட்டப்பட்டதென்பதை நாம் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். மீண்டும் ஒரு முறை கூட்டரசின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்கூறியகாலை, ஐரோப்பிய நாடுகளே சர்ச்சிலின் மனத்தில் இடம் பெற்றன. கூட்டரசை அமைக்க ஆரம்பத்தில் சிறிது ஆர்வம் காட்டிய சோவியத் பிரதிநிதி டம்பார்ட்டன் ஓக்ஸ் என்னுமிடத்தில் பேசியகாலை, கூட்டரசுத்

22 இப் பத்தியின் வாசகமும் முன் பத்தியின் கடைசியும் அமெரிக்க அரசியல் ஆய்வு, பிப்ரவரி 1945-ல் 'அமைதியை விரும்புவோரின் சங்கடம்' என்ற கட்டுரையைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளது.

திட்டங்கள் அனைத்தும் 'நடுத்தர வகுப்பினர்' திட்டமென்றும், 'ஏகாதிபத்தியக்' குறிக்கோளையே உடையவை என்றும், 'சோவியத் கூட்டமைப்புக்கு முற்றமுற்ற எதிரானவை' என்றும் எடுத்துரைத்தார். வெண்டல் வில்கி, ஹென்றி ஏ. வாலாஸ், சிறிது காலம்வரை ஹெரால்டு ஸ்டாசன் ஆகியோரைத் தவிர வேறெந்த செல்வாக்குப் படைத்த அமெரிக்கத் தலைவர்களும் போரின் போதோ, அன்றிப் போர் முடிவுற்ற பின்னரோ கூட்டரசைப்பற்றி மக்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னரில்லை. குடியரசுத் தலைவர் ரூஸ்வெல்டின் ஆர்வத்தையும் அமெரிக்க வெளிநாட்டுத் துறை அடக்கி விட்டது. ட்ருமன்-பைரன்ஸ்-மார்ஷல் ஆகியோரின் ஆட்சியின்கீழ் அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் செயல்துறை உலகக் கூட்டரசு என்ற கருத்தில் ஆர்வங்காட்டவே சிறிதும் இடமில்லாமற்போயிற்று.

கூட்டரசின் நன்மைகளைப் பொது மக்களுக்குப் போதிக்கும் பொறுப்பைத் தனிக் குடிமக்கள் சிரமேலேற்றுச் செம்மையான முறையில் செய்யலானார்கள். தனியாட்களும் நிறுவனங்களும் இச் சீரிய பணியில் ஈடுபட்டதைக் குறித்து இங்கு குறிப்பிட இயலாது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுவில் இறைமைக் கூட்டரசை (Federation of Local Sovereignties) வட்டார அல்லது உலகக் கூட்டரசாக மாற்றியமைக்கும் மகத்தான குறிக்கோளுடன் அட்லான்டிக் கடலின் இருமருங்கிலுமுள்ள நாடுகளில் எழுந்த எண்ணற்ற குழுக்கள் (கூட்டங்கள்) சிலவேளை ஒத்துழைத்தும், சிலவேளை போட்டியிட்டுக்கொண்டும் இருந்தன. அவை சில கால் ஒன்றுக்கொன்று எதிரான நடவடிக்கையை மேற்கொண்டன.[23] உலகக் கூட்டரசை அணுகும் முறையிலும் அமைக்கும் முறையிலும் அவை கட்கிடையில் பேதங்கள் ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும், அம் முயற்சிகளனைத்தையும் இரண்டு கூறுகப் பிரிக்கலாம் : ஒன்று, உலகக் கூட்டரசை உலகில் அமைதியையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டும் ஒரே ஒரு கருவியாகக் கொண்ட திட்டங்கள் ; கம்யூனிஸ்ட் பகைமையும் கெடுபிடிப் போரும் நிலவும்வரை உலகக் கூட்டரசை அமைத்தல் வெறும் பகற்கனவே ஆகையால், சுதந்திரம், சட்ட ஆட்சி, மக்களரசாங்கம் ஆகியவற்றிற்கு முதற் சிறப்பிடம் அளிக்கும் மக்களாட்சிகள் அனைத்துமோ அல்லது சில மக்களாட்சிகள்மட்டுமோ சேர்ந்து கூட்டரசை நிறுவ வலியுறுத்தும் திட்டங்கள் மற்றொன்று. ஒவ்வொரு குழுவிலும் அதிக செல்வாக்கும் பிரதிநிதித்துவமும் படைத்த எடுத்துக்காட்டுகளே கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும், இரண்டாவது குழுவே முதலில் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

[23] இவ்வொவ்வொரு நிறுவனத்தின் வரலாற்றைச் சுருக்கமாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு பிரடரிக் சூமனின் 'மனிதனின் காமன்வெல்த்' என்ற நூலில் 8 ஆம் அத்தியாயத்தைப் பார்க்கவும்.

பெடரல் யூனியன், ஐ.என்.சி(FU): 'இப்போதுள்ள யூனியன்' (1938), 'பிரிட்டனுடன் யூனியன்' (1941) என்ற இரு நூல்களின் ஆசிரியராகிய கிளாரன்ஸ் கே. ஸ்ட்ரெயிட் என்பவரால் 1939-ல் நிறுவப்பட்டது. இதைப்பற்றிக் கூறும் பத்திரிகை (journal): 'சுதந்திரமும் யூனியனும்'. திட்டம் : மக்களாட்சிகளைக் கொண்ட கூட்டரசாக விளங்குதல் ; குடிமை, பாதுகாப்புப் படை, நாணயம், சுங்கமுறை (customs system), தபால் போக்குவரத்து முறைகள் ஆகியவை கூட்டரசு அரசாங்கத்தின் பொறுப்பில் விடப்படும், உறுப்பு நாடுகள் தங்களுடைய குடிமக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக அவ்வரசாங்கத்திற்குக் குறுகிய' ஆனால் உறுதியான சட்ட, செயல்நீதி அதிகாரங்கள் வழங்கப்படும்.

அட்லான்டிக் யூனியன் கமிட்டி (AUC): இது கிளாரன்ஸ் கே. ஸ்ட்ரெய்ட், காலஞ்சென்ற ஓவன் ஜே. ராபர்ட்ஸ், வில் எல். கிளேட்டன் ஆகியோரால் 1949-ல் தாபிக்கப்பட்டது. பத்திரிகை: 'அட்லாண்டிக் யூனியன் செய்திகள்.' திட்டம்: வட அட்லாண்டிக் ஒப்பந்த அமைப்பின் உறுப்பு நாடுகள் சேர்ந்த ஒரு பெடரல் யூனியன்; இது ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பிற்குள் கூட்டரசு நெறியைக் கடைப்பிடிக்க முடியுமா என்பதை ஆராய்வதற்காக மற்ற நாடுகளைக் கூட்டரசு சபையில் கலந்துகொள்ளுமாறு வேண்டும்.

பெடரலிஸ்டுகள் ஐரோப்பிய யூனியன் (EUF): வெவ்வேறு பெடரல் குழுக்களின் பிரதிநிதிகளால் லக்சம்பர்க்கில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில், 1946ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்ட இந்த யூனியனின் தலைவர்களாக ஹென்றி பிரினெரி, ஹென்றி புரக்மன்ஸ், அலெக்சாண்டிரி-மார்க், ஜே, கீத் கில்பி, டென்ஸ் டா ரோஞ்சுமென்ட் ஆகியோர் விளங்கினர்கள். திட்டம்: ஒரு பெடரல் யூனியன் ஒப்பந்தத்தை வரைவதற்காக ஓர் ஐரோப்பியக் கூட்டரசு அரசியலமைப்புச் சபையை நிறுவுதல்.

ஐரோப்பிய இயக்கம்: 1948, மே மாதம் ஹேக்கில் கூடிய அதிகாரபூர்வமற்ற 'ஐரோப்பிய காங்கிரசால்' ஏற்படுத்தப்பட்டது. கௌரவத் தலைவர்கள்: வின்ஸ்டன் சர்ச்சில், லியான் பிளம், ஆல்சில் டா காஸ்பெரி, பால் ஹென்றி ஸ்பாக். பத்திரிகை: 'ஐரோப்பா இன்றும் நாளையும்.' அது மேற்கொண்ட கல்வி விளம்பர நடவடிக்கைகளே ஐரோப்பியக் குழுவை அமைத்தன.

ஐரோப்பிய மன்றம்: 10 வெளிநாட்டு அமைச்சர்களால் லண்டனில் 1949, மே 5ஆம் தேதி சட்டப்படி கையெழுத்திடப் பெறுகிறது. மேலே கூறப்பட்டிருக்கும் கூட்டரசு வகைகளைப்

போலல்லாது இது ஒரு சர்வதேசப் பொது அமைப்பாக உள்ளது. ஸ்ட்ராஸ் பாக்கிலிருந்து பணியாற்றும்அதன் உறுப்புகளுக்கு சட்ட, செயல் அல்லது நீதிபற்றிய அதிகாரங்கள் அளிக்கப்படவில்லையாதலால், அதன் ஆதரவாளர் சிலர் கருதியதைப்போன்று அதை ஓர் ஐரோப்பியக் கூட்டரசென்று நினைத்தல் கூடாது.

அதன் உறுப்புகள் : (1) 127 பிரதிநிதிகளையுடையதும் ஆண்டிற்கு இருமுறை கூடுவதுமான ஆலோசனை சபை இதற்கு பிரிட்டன், ஃபிரான்சு, மேற்கு ஜெர்மனி, இத்தாலி முதலிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் 18 பேர்களும், துருக்கியிலிருந்து 10 பேர்களும், பெல்ஜியம், கிரீஸ், நெதர்லாந்து, ஸ்வீடன் ஆகிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் 6 பேர்ககளும், டென்மார்க், நார்வே, அயர்லாந்து ஆகிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் 4 பேர்களும்; ஐஸ்லாந்து, லக்சம்பர்க், சார், ஆகிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் 3 பேர்களும் அனுப்பப்பட்டனர்; (2) வெளிநாட்டு அமைச்சர்களையோ அல்லது அவர்களின் சார்பாளர்களையோ கொண்டதும் ஆண்டிற்கு மூன்று முறை கூடுவதுமான அமைச்சரவை (Council of Ministers); (3) 200 உறுப்பினர்களையுடைய ஒரு செயலாண்மைத்துறை: ஆலோசனை கூறுவதே இதன் முக்கியப் பணியாகும். 1956-ல் ஆஸ்திரியா ஓர் உறுப்பினராகியது.[24]

இவ்வாருக மக்களாட்சிகளைக் கொண்டதொரு வட்டாரக் கூட்டரசை நிறுவ விழைந்தோர் ஏற்படுத்திய ஐரோப்பிய மன்றம் ஒரு கூட்டரசென்று சொல்வதற்கில்லை. ஐசன்ஹோவரும், இதர பிரசித்தி பெற்ற அமெரிக்கரும் ஐரோப்பிய ஒருமைப்பாட்டுத் திட்டத்தைத் தீட்டித்தந்ததும், 'நேட்டோவை' அமைத்து இயக்கியும், ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட சூமன் திட்டம் மற்ற நடவடிக்கைகளைக் கைக்கொண்டும், 1950—60-ல் ஐரோப்பியக் கூட்டரசையோ அல்லது அட்லாண்டிக் மக்களாட்சிகளின் கூட்டரசையோ அல்லது பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த் மேற்கு ஐரோப்பா, அமெரிக்காவைக் கொண்ட கூட்டரசையோ ஏற்படுத்துவதற்குத் தக்க வாய்ப்பில்லாதுபோயிற்று. இதற்கிடையில் தோல்வியைக் கண்டு மனமுறிந்துபோகாமல் உலகக் கூட்டரசுக் கொள்கைவாதிகள் தொடர்ந்து தங்கள் கொள்கையைப் பரப்பியதால், அவர்களின் ஆதரவாளர் எண்ணிக்கை ஏறிக்கொண்டே போயிற்று. உலகக்

[24] *இதைப்பற்றி விவரமாக அறிந்துகொள்வதற்கு அமெரிக்க அரசியல் ஆய்வில் சூமன் எழுதியிருக்கும், 'ஐரோப்பிய மன்றம்' என்ற கட்டுரையைப் பார்க்கவும்; செப்டம்பர் 1951; கொலம்பியா சட்ட ஆய்வில ஜனவரி—பிப்ரவரி 1952, 'ஐரோப்பிய மன்றம்; மாயையும், உண்மையும்' என்ற தலைப்பில் கார்ல் லோவென்ஸ்டெயின் எழுதியிருக்கும் கட்டுரையையும் பார்க்கவும்.*

கூட்டரசைக் குறிக்கோளாக எய்தும் முகத்தான் பின்வரும் அமைப்புகள் செயற்பட்டன.

ஐக்கிய நாடுகள் சீர்திருத்தத்திற்கான குடிமக்கள் கமிட்டி (CCUNR): டோரத்தி தாம்சன், சிட்னி ஹூக், நார்மன் தாம்சன், ஜார்ஜ் எஸ். கவுன்ட்ஸ் ஆகியோர் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்க, பிரிட்ஜ் விளையாட்டில் நிபுணரும் 'பூரண அமைதி' (1943) என்ற நூலின் ஆசிரியருமான காலஞ்சென்ற இலி குல்பர்ட்சன் என்பவரால் 1946-ல் இது தோற்றுவிக்கப்பட்டது. திட்டம்: (முடிந்தால் ரஷ்யாவைச் சேர்த்துக்கொள்வதற்கும், தேவைப்பட்டால் ரஷ்யா இல்லாமல் செயற்படுவதற்கும் இதில் வழி இருந்தது.) 'கோட்டா' (அல்லது பங்கு வீதம்) அடிப்படையில் ஐக்கிய நாடுகளின் போலீஸ் படைக்கான ஒரு படைக்கலத் திட்டம் வகுக்கப்பட்டது. அதன்படி சர்வதேசப்படை ஒன்று திரட்டப்படவேண்டும். இவ்வுலகப் படைக்கு சிறிய நாடுகளிலிருந்து பணியாற்ற முன்வருவோர் 20 சதவீதமும், அமெரிக்கா, பிரிட்டன், ரஷ்யா ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் 20 சதவீதமும், ஃபிரான்சு, சீனு ஆகியவற்றிலிருந்து தலைக்குப் பத்து சதவீதமும் படைவீரர்களை அனுப்பவேண்டும். ரத்து அதிகாரத்தை ஒழித்து விடவேண்டும். ஆக்கிரமிப்புக் குறித்து உலக நீதிமன்றமே தீர்மானிக்க வேண்டும். (ஆக்கிரமிப்பாளரைத்) தண்டிப்பதற்குரிய நடவடிக்கை எடுக்கும்படி பாதுகாப்புக்குழுவே ஆணையிடவேண்டும். உலகக் கூட்டரசை அமைத்தலே இதன் குறிக்கோளாயிருந்த போதிலும், இது கூட்டரசிற்குகந்த ஒரு திட்டமாகாது. ஏனெனில், அரசுகளின் அடக்குமுறையை—வன்முறையின்மூலம் அடக்கி அமைதியை நிலைநாட்டலாம் என்று இத் திட்டம் கூறுகிறது.

பெடரல் யூனியன், LTD. : 1938-ல் இது அமைக்கப்பட்டது. ஆதரவாளர்கள்: லயனல் கர்டிஸ், லோத்தியன் பிரபு, விக்கம் ஸ்டீடு, பார்பாரா ஊட்டன், பெவிரிட்ஜ் பிரபு. செயலாளர்: ஜே. கீத் கில்பி. பத்திரிகை: 'கூட்டரசுச் செய்திகள்'. திட்டம்: எவ்வளவு பிரயாசை எடுக்கமுடியுமோ அவ்வளவு பிரயாசை எடுத்து ஐரோப்பியக் கூட்டரசு, அட்லாண்டிக் கூட்டரசு, உலகக் கூட்டரசு ஆகியவற்றை அமைத்தல். ஐக்கிய உலகக் கூட்டரசாளர் அமைப்பு (UWF) 1947-ல் ஆறு முன்னுள் அமைப்புகளால் அமைக்கப்பட்டது. தலைவர்: 'அமைதி அல்லது குழப்பம்' என்ற நூலின் (1947) ஆசிரியரான கார்டு மேயர் ஜூனியர்; ஆலன் கிரான்ஸ்டன், 1948; நார்மன் கசின்ஸ், 1952. ஆதரவாளர்: காஸ் கான்பீல்டு கிரென்வைல் கிளார்க், வில்லியம் ஓ. டக்லாஸ், டபிள்யு. டி. ஹாலிடே, ராபர்ட் இ. ஷெர்வுட், ரோமண்டு ஸ்விங்,

ஸ்ட்ரிங்ஃபெல்லொ பார். பத்திரிகை: 'பெடரலிஸ்ட்'. திட்டம்: 'நாடுகட்கிடையில் போர் நிகழ்வதைத் தடுக்கும் ஆற்றலும் வலிமையும் படைத்ததும், அவ் விஷயங்களில் அதன் அதிகார எல்லைக்குள் வாழும் குடிமக்கள்மீது நேரடி நடவடிக்கை எடுக்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்றதுமான ஓர் அனைத்துலகக் கூட்டர சாங்கத்தை' ஐ.நா. சாசனத்தைத் திருத்தி, திட்டங்கள் வரைய மாநாடுகள் கூட்டி அமைத்தல். பரிசுத்த டொனல்டு ஹேரிங்டன் 1958-ல் அதன் தலைவராகப் பணியாற்றினர்.

மக்கள் உலகசபை (PWC): பேரும் புகழும் பெற்ற தனியாட் கள் சிலருடைய இயக்கத்தால் 1948-ல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. திட்டம் ஓர் உலக அரசாங்கத்தின் சாசனத்தை வரைவதற்காக உலக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஓர் உலக அரசியலமைப்புச் சபையை ஏற்படுத்தல். ஜெனீவாவில் 1950 டிசம்பர் 30ஆம் தேதி யன்று ஹென்றி ஆஸ்பர்ன் தலைமையில் நடைபெற்ற இச் சபை யின் கூட்டத்தில் 42 நாடுகளிலிருந்து 500 பேர் கலந்துகொண்ட னர். ஆனால், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அனுப்பப்பெற்ற பிரதிநிதிகள் இருவரேபெய்க் பாமரும், வில்லியம் ஏ. ஹார்வெலும் வந்திருந்தனர். நைஜீரியாவாசியான பேராசிரியர் இயோ இட்டா வும் மக்களால் தேர்ந்தெடுத்தனுப்பப்பட்டார்.

உலகக் கூட்டரசு அரசாங்கத்திற்கான உலக இயக்கம் (WMWFG): கூட்டரசுக் குழுக்களின் கூட்டரசாக 1946-ல் லக்சம் பர்க்கில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. முதல் தலைவர்: பாயிட் ஆர்பிரபு. திட்டம்: உரிமைச் சாசனத்தைக் (bill of rights) கொண்டதும், ஒருலகக் குடியுரிமை அளிக்கக்கூடியதும், உலகச் சட்டத்துறை, நிறைவேற்றத்துறை, நீதித் துறை ஆகிய அங்கங்களடங்கிய உலக அரசாங்கமொன்றை ஏற்படுத்தக்கூடியதும், தனிநபர்கள்மீது சட் டத்தைப் புகுத்தவல்லதும், எஞ்சிய அதிகாரத்தை (residual powers) உறுப்பு (மாநில) அரசுகட்கு அளிக்கவல்லதுமான ஓர் உலக அரசியலமைப்பை வரைதல். யு. டபிள்யு. எப். (UWF) தான் மிகப் பெரிய பகுதியாகும்.

உலக அரசியலமைப்பு வரை குழு: சிக்காக்கோவில் 1945ஆம் ஆண்டு ராபர்ட் எம். ஹட்சின்ஸ், ஜி. ஏ. போர்கீஸ், மோர்ட்டிமர் ஜே. ஆட்லர், ரெக்ஸ்போர்டு ஜி. டக்வெல், ஸ்டிரிங்ஃபெல்லோ பார் (உலக அரசாங்கத்தின் தலைவர்), ராபர்ட் ரெட்பீல்டு ஆகி யோரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது, பத்திரிகை: 'பொதுக் குறிக் கோள்', ஜூன் 1947—ஜூலை 1951. உலக அரசியலமைப்பின் பூர்வாங்க வரைவு 1948, மார்ச் மாதம் எழுதி முடிக்கப்பட்டது.

9 வட்டார வாக்காளர் (தொகுதி) கல்லூரிகளால் தெரிந்தெடுக்கப் பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஓரங்க உலக சபையை (Unicameral World Council) அமைத்தல்மூலம் பிரதிநிதித்துவ சிக்கலைச் சீரான முறையில் தீர்க்கலாமென்று முடிவுசெய்யப் பட்டது.

இந் நடவடிக்கைகள் ஒருசிலரை ஊக்குவித்தனவேயன்றிப் பெரும்பாலான மக்களையும், கொள்கை வகுப்பாளரையும் தூண்ட வில்லை. 'உலக அரசாங்கம் தேவைப்படுவதால் அதை அமைக்க முடியும்' என்ற முடிவிற்கு வந்தது சிக்காகோ கமிட்டி. 1947 ஜூன் மாதம், 'நம்மை அழிவினின்றும் காத்துக்கொள்ள வேண்டுமானால் எவ்வளவுதான் அவமானமாகத் தோன்றிய போதிலும், அறம், அன்பு ஆகியவற்றை நடைமுறை யில் கடைப்பிடித்தே ஆகவேண்டும். இதுவே தலைமை அதிகாரிகளும் அவ்வப்போது நமக்கு எடுத்துரைத்திருக்கும் நல்ல வழியாகும்...இதுவே வறுமைக்கும் அழிவிற்கும் மாற்றுத் திட்ட மாகும்' என்று சான்சலர் ஹட்சின்ஸ் வரைந்தார். இவ் வீர வுரையைச் செவிமடுத்த சிலர் வீறுகொண்டு எழுந்தனர். சிலருக்கு இவ்வூக்குமொழிகள் புத்துயிர் அளிக்கும் சஞ்சீவியாய் இருந்தன. அநேக ஐரோப்பிய, பிரிட்டிஷ் மக்கள் தங்களை 'உலகக் குடிகள்' என்று அழைத்துக்கொள்வதில் பெருமையடைந்தனர். உலக சபையை அமைக்கும் நோக்கத்தில் வெவ்வேறு தேர்தல்கள் நடை பெற்றன. சில நகராட்சிகள் தங்களை 'உலக சமுதாயம்' என்று அழைத்துக்கொண்டன. அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற தல குடி யொப்பங்களும் தேர்தல்களும் உலகக் கூட்டரசு இலட்சியத்தை மனமார விரும்பின என்பதைப் படம்பிடித்துக் காட்டின. 1941-ல் வடகரோலினாவைச் சேர்ந்த ராபர்ட் லீ ஹம்பர் 'உலகக் கூட்டரசுப் பேரறிக்கையை'த் தன்னுடைய மாநிலம் உட்பட இருபது சட்ட சபைகள் ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்தார். ஒரு சமயம் யு. டபிள்யு. எப்.-ன் (UWF) தீர்மானங்களை நூற்றுக்குமேலான அமெரிக்க மக்கள் சபைப் பிரதிநிதிகளும், இருபது மேல்சபை உறுப்பினர் களும் ஆதரித்தனர்.

1950-ல் உலக அரசாங்கம் என்ற மனக்கோட்டை கெடுபிடிப் போரின் கோரப்பிடியால் இடிந்து தகர்ந்தது. உலக அரசாங்கத் திட்டங்களனைத்தும் 'வால் ஸ்ட்ரீட் (அமெரிக்க முதலாளிகள்) சதித்திட்டங்கள்' என்று பொதுவுடைமையர் குற்றஞ்சாட்டினர். கம்யூனிஸ்ட் எதிரிகளோ உலகக் கூட்டரசாளர் அனைவரும் 'சதி யாளர்' என்றலறினர். 'உலக அரசாங்கம் என்ற கருத்தே உலகக் கம்யூனிசம் ஆகும்' என்ற வெளிநாட்டுப் போர்வெறியர்களின் சுலோகம் 1952ஆம் ஆண்டு முழுவதும் நாற்றிசையும் ஒலித்தது.

சட்டசபைகளும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் தாம் இக் கருத்துக்குக் கொடுத்த ஆதரவைத் திரும்பப்பெறலானார்கள். உலகக் கூட்டரசில் ஆர்வங் காட்டிய குடிமக்கள் நரபலி இட்டுப் பண்டைத் தெய்வங்களின் உதவியை நாடலானார்கள்.

'போரே தேவையில்லாத ஒரு வாழ்க்கையை நடத்தற்குரிய தைரியமும் அஞ்சாமையும் நம்மிடம் இல்லாமையே போருக்குக் காரணம்' என்று வரைந்தார் பர்த்லோமியோ வான்ஸெட்டி. ஆனால், உலக அரசாங்கமில்லையெனில் உலகக் குழப்பமும், உலகப் போரும், உலக அழிவுமே முகிழ்க்கும் என்றெண்ணுதல் தவறாகும். மனிதர் அறிவுடையோராயிருப்பின், இதற்கு மாற்றுவழி இருப்பதை உணர்ந்து செயலாற்ற முற்படுவர். ஒரு புதிய சக்தி சம நிலையை உருவாக்க வல்லதும், வன்முறையைத் தடுக்கவல்லதும், நாடுகளிடையே எழும் பூசல்களை அமைதியான முறையில்—பேச்சு வார்த்தை நடத்துதல் மூலம் தீர்க்கக்கூடியதுமான புதிய அரசியல் தந்திரத்தைக் கையாளுவதில்தான் அம் மாற்றுவழி உண்டென்பதை அறிவர். ஆயின், மனிதர் அறிவுடையவராய் இருந்திருப்பின் பண்டைய அறிஞர்களும் அமைதிப் பிரியரும் கண்டுவரும் மனித குல ஒற்றுமைக் கனவு வெகு காலத்திற்கு முன்பே நனவாயிருக்கும்; அரசியல் உருப்பெற்றிருக்கும். ஆதலின், இச் சாதனைக்கு இன்றைய சந்ததியார்கூட இன்னும் ஆயத்தமாகவில்லை என்பது குன்றிடையிட்ட விளக்காகும்.

சக்திகள்பற்றிய நூல்

என்றும் இறைமை அதிகாரம் பெற்ற அரசர்களும் ஆட்களும் சுதந்திரமுடன் திகழ்வதால், எப்பொழுதும் பொறுமையோடும் போரிடும் சுபாவத்துடனும் விளங்குவர்; பிறர் (பிறநாட்டின்) மீதே அவர்கள் குறி இருக்கும்; அதாவது, அவர்கள் தங்கள் நாட்டு எல்லையிலுள்ள கோட்டை கொத்தளங்கள் மீதும், படைகள், துப்பாக்கிகள் மீதுமே கண்ணுங் கருத்துமாய் இருப்பர்; அண்டை நாடுகளைப் பற்றி உளவறிந்த வண்ணமிருப்பர்; அது போர்நிலையைத்தான் உருவாக்கும்... நல்லது - கெட்டது, நீதி—அநீதி ஆகியவற்றிற்கு அங்கு இடமே இராது. எங்குப் பொதுவான அதிகாரம் என்ற ஒன்றில்லையோ அங்கு சட்டம் இருக்காது; சட்டம் இல்லாத இடத்தில் நீதி இருக்காது. பலாத்காரமும், மோசடியும்தாம் போரில் தலைநிமிர்ந்து காணப்படும் குணங்களாகும்...அப்பொழுது இது 'என்னுடையது', அது 'உன்னுடையது' என்ற பேதத்திற்கே இடமிராது; ஏனென்றால், ஒருவனால் பலாத்காரத்தாலும் மோசடியாலும் எவ்வளவு பெறமுடியுமோ, எவ்வளவு சொத்துசுகங்களை... அதே ஆயுதங்களைக் கொண்டு கட்டிக் காப்பாற்ற முடிகிறதோ அதுவரை அவை அவனிடமிருக்கும்—தாமஸ் ஹாப்ஸ், லெவியத்தன், 1651.

'ஏ தலைவ, எம் இறைவ, அப் படைவீரர்களை எம் குண்டுகளால் வெங்குருதிக் கீற்றுகளாய்க் கிழித்தெறிய உதவுக; குறுநகை காட்டித் திகழும் அவர்களுடைய கழனிகளை உயிரிழந்த அத்தியாகிகளின் வனப்பற்ற உருவங்களால் மறைக்க உதவுக; காயங்களுடன் நலிவுறுகின்றோர்களின் அழுகுரல் எம் துப்பாக்கிகளின் பேரொலியுடன் கலந்து மறைய உதவுக; அவர்களுடைய சிறு குடில்களை எல்லையில்லாத் தீக்கிரையாக்கிப் பாழ்படுத்த உதவுக; இன்னுசெய்தறியாக் கைம்பெண்கள் நுகர்ந்தறியாத் துன்பங்களைத் துய்த்து, மன அலைச்சலுடன் அல்லற்பட உதவுக; அவர்கள் தம் பச்சிளங் குழந்தைகளுடன் வெளியேறி, உடுக்க உடையும்

உண்ண உணவுமின்றி, காப்பாற்றுச் சிதைந்தழிந்து துறக்கப்பட்ட தம் நிலத்திலேயே அலைந்து திரிய உதவுக; வெங்கதிரோனின் கோடை வெப்பக் கொடுமையாலும் மாரிக்காலக் குளிர்காற்றின் தன்மையாலும் உணர்வு தளர்ந்து, துயரால் நலிந்து இடுகாட்டில் புகலிடம் பெற உனை இரந்து நின்று, அருள்கிட்டாது பரந்துகெட உதவுக; உன்னை வணங்கும் எமக்காக அவர்களுடைய மனத்திடத்தைச் சிதற அடி, உயிரை ஊனப்படுத்து; அவர்களுடைய துயரமிகு பயணத்தை நீட்டு, போக்கைக் கடினமாக்கு, நடைபாதையைக் கண்ணீரால் நீராட்டு; காயமுற்ற பாதங்களின் குருதிக் கசிவு வெண்ணிறப் பனியை மாசுபடுத்தட்டும். துன்பம் சூழ்ந்தார்க்கு அன்பு காட்டும் அண்ணலே, அடைக்கலம் தந்தருளும். அன்பின் சின்னமாகிய உன்னைப் புனித உள்ளத்துடன் தாழ்ந்து வணங்கு கின்றோம். எங்கள் வேண்டுகோளுக்கு இரங்குக. ஏ தலைவ, இப் புகழும், மாண்பும், பெருமையும் இன்றும் என்றும் நின்ன தாகுக. ஆமன்'.—மார்க் டுவைன் எழுதிய 'போர் வணக்கம்' என்ற நூலிலிருந்து.

8. அதிகாரக் (பாது)காப்பு

1. மூர்க்கத்தனம்

'அரசியல் வல்லுநர்கள் தங்கள் கடமையைச் செவ்வனே செய்யவேண்டுமென்றால், தனிப்பட்ட குடி மகனுக்கு அனுமதிக்கப்படாத வழிகளையே அவர்கள் பின்பற்றவேண்டும்.'

—சர் பிரான்சிஸ் வால்சிங்ஹாம், 1530-90.

'செழிப்பு செருக்கைத் தருகிறது; செருக்கு பொறுமை யையும், பொறுமை போரையும், போர் வறுமையையம், வறுமை வளத்தை அடையும் வழியையும் காட்டுகின்றன: இவ்வாறு உலகமானது மாறிமாறிச் சுழன்றுகொண்டிருக் கிறது.'

—ராபர்ட் ஹேமன், 1631.

உலகில் நாகரிகங்கள் தோன்றிய நாள்முதல் மனிதனின் உள்ளத்தை வாட்டி வதைப்பதும், அவனுடைய அமைதியைக் குலைப்பதும் போர் எனலாம். அறநெறி நிற்போர் அதை ஒரு பெருந் தீமையாகக் கருதி வெறுத்துவருகின்றனர். அரசியல் வல்லுநர்களோ அது குறித்து வருத்தம் தெரிவித்தபோதிலும், 'சுதந்திரம்,' 'மதிப்பு,' 'உரிமை,' 'அமைதி' ஆகிய இவற்றை நிலைநாட்டப் போர் மிகவும் பயன்படுவதென்றோ, அன்றி இன்றி யமையாததென்றோ அடிக்கடி கூறக் கேட்கிறோம். நாட்டுப் பற்றைக் கிளறிவிடுவதாலும், குறைந்த அளவு போட்டி நடவடிக் கையால் வேலைவாய்ப்புகள், ஒப்பந்தங்கள், இலாபங்கள், செல்வம் ஆகியவற்றைக் கொடுப்பதாலும் போர் நல்லது என்று நாட்டுப்பற்று மிக்கோர் நினைக்கின்றனர். வீரர்களும் மாலுமி களும் போரில் அழகையும், அசிங்கத்தையும், கிளர்ச்சியையும் தளர்ச்சியையும், வீரத்தையும் குற்றத்தையும், மகத்துவத்தையும்

மிருகத்தன்மையையும் மாறிமாறிக் கண்டிருக்கின்றனர். 'அமைதிக் காலத்தில் ஆண்மக்கள் தம் தந்தையரையும், போரில் தந்தையர் தம் ஆண்மக்களையும் புதைப்பதால், அறிவுடைய எந்த மனித னும் அமைதியை விடுத்துப் போரை விரும்பமாட்டான்' என்று பாரசீக மன்னர் சைரஸிற்கு, லிடியா வேந்தர் குரோசஸ் எடுத் தியம்பிய அறிவுரையைப் பெரும்பாலான ஆண்களும் பெண்களும் தயங்காது உவந்தேற்பர்.

எனினும், 'உலக அரசுகள்' அல்லது உலகப் பேரரசுகள் தோன்றிய காலங்களில்தாம் அமைதியின் அர்த்தத்தையே அறிந் தான் மனிதன்; இரு போர்களுக்கு இடையே உள்ள அமைதியான இடைவெளி அமைதியாகாதென்பதையும் அன்றுதான் அவன் கண் டான். நனவுடனோ அல்லது நனவில்லாமலோ மக்களனைவர்க்கும் போரால் ஏற்படும் ஆன்மீக வருத்தம் உள்முரண்பாட்டால் (inner conflict) ஏற்படுவதேயாகும். உலகில் தோன்றிய சமயங்கள் அனைத்துமே மனித இனத்தவரிடம் அன்பும் சகோதரத்துவமும் நிலவவேண்டும்என்றே போதிக்கின்றன. ஆனால் நடைமுறையில் நாம் காண்பதென்ன? பண்டுமுதல் மனிதன், செயலில் ஈடுபடச் செய்யும் ஊக்கியையும் (stimulant), தன்னையே தியாகம் செய்வதற் கேற்ற சந்தர்ப்பத்தையும், சோம்பல், குற்றம் (guilt) ஆகியவற்றி னின்று தப்பிக்கும் வழியையும், மகிழ்ச்சியடைவதற்குரிய ஒரு வழி யையும், சுருங்கச் சொல்லின், நீட்சே என்பவர் கூறியதுபோல், 'நல்ல மனச்சாட்சியுடன் கொலைபுரியும்' முறையையும் போரில் கண்டுவிட்டான். மனித உள்ளத்தில் நெடுநாட்களாக மிருகத் தன்மைக்கும் உயர்ந்த பண்புக்கும், பேய்த்தன்மைக்கும் தெய்வீகத் தன்மைக்கும் இடையே நடைபெறும் போராட்டத்தின் சுருக்கமே போர் என்றால், அது மிகையாகாது. மனிதர் ஒருவரையொருவர் மனித குலத்தைச் சேர்ந்தவரென்ற போக்கில் அன்புடன் நேசிக் கும் ஆற்றல் படைத்திலர்போல் காணப்படுகின்றனர். அதனால் பிறநாட்டுச் சமுதாயத்தினரையோ அல்லது பிற மதத்தினரையோ அல்லது பிற கொள்கை உடையவரையோ தன்போன்று அவரும் மனித இனத்தவர் என்ற உண்மையை மறந்துவிட்டு, அச்சத்தால் வெறுப்புக்கண்கொண்டு நோக்கி, இறுதியில் அவர் களை வெட்டி வீழ்த்துகின்றனர். அவ்வாறு செய்வதில் அன்பு, சகோதரத்துவம், ஐக்கியம், 'தன்னலமற்ற,' குறிக்கோள்களை அடை யும்முகத்தான் மேற்கொள்ளப்படும் கூட்டு நடவடிக்கை ஆகிய நற்பண்புகளைக் கிட்டத்தட்ட அடைந்துவிட்டதாக எண்ணி அவர் கள் மகிழ்கின்றனர். போரில்தான் மனமுறிவுகளும், உள்ளக் கிளர்ச்சிகளும், பலாத்காரமும் வெளியாகின்றன. இவற்றைச்

சமுதாயம் அனுமதிப்பதுடன் நின்றுவிடாது சிறந்த அறம் என்றும் இவற்றை நினைக்கிறது[1] அல்லவா?

போர் ஓர் அரசியற் கூறு ஆதலின், அதை அரசியல் மேடையில் வைத்து அரசியல் நோக்கங்கள், நடைமுறைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டே கணிக்கவேண்டும். மனித அனுபவத்தைப் போன்றே அன்பு, அச்சம், வெறுப்பு ஆகியவைகளும் உலகப் பண்புகளாகும். அவையே மனிதர் அனைவரிடத்திலும் சக்தியின் ஊற்றாய், செயலின் பிறப்பிடமாய் அமைந்துள்ளன; போர் செய்வோரின் ஆணை பிறந்ததும், அவ் ஊற்றுகள் பெருக்கெடுத்துக் கரைபுரண்டோடுவதைக் காண்கிறோம். ஆனால், மனிதர் தங்களுடைய நாடு, அரசு அல்லது மதத்தைவிட அவரவர் இல்லக் கிழத்தியரையும், குழந்தைகுட்டிகளையும், அண்டைவீட்டினரையுமே அதிகமாகவும் தொடர்ந்தும் நேசிப்பதை நாம் நடைமுறையில் காண்கிறோம். அவர்கள் தங்களுடைய வெறுப்பு, அச்சம், மனமுறிவு ஆகியவற்றைப் பொதுவழி துறந்து, அவர்களுக்கேயுரிய தனிமுறையில் வெளிப்படுத்தலாம். அதாவது, அவர்கள் தங்கள் மனைவிமக்களையோ, அன்றி வீட்டில் வளர்க்கும் பிராணிகளையோ அடித்தும், நண்பர்களை உதைத்தும், முதலாளிகளையோ அல்லது வேலையாட்களையோ மதிப்புக் குறைவாகப் பேசியும் தங்களுடைய விருப்புவெறுப்புகளைக் காட்டலாம்; அல்லது மது, மகளிர், சூதாட்டம் ஆகிய சேற்றில் புரளலாம். ஆனால், திட்டமிட்டு வேண்டுமென்றே கூட்டங்களுக்கிடையில் நிகழும் முரட்டுத்தனத்தால் சமுதாயத்திற்கு ஏற்படும் இடையூற்றைவிடத் தனிமனிதனின் முரட்டுத்தனத்தாலோ, அன்றி விருப்பு வெறுப்புகளாலோ சமுதாயத்திற்கு ஏற்படும் அழிவு மிகக் குறைவுதான் என்பதை அனைவரும் அறிவர். போரை 'இயல்பூக்கம்' (instinctive) என்றோ அல்லது 'மனித இயல்பு' என்றோ கொள்வதற்கில்லை. 'நம்முடைய' அரசாங்கம், நம்நாட்டுப் பொதுச் சின்னங்கள் ஆகியவற்றின் மீது ஏற்படும் அன்பும், மற்றவர்களுடைய நாட்டுப் பொதுச் சின்னங்களின்மீது நமக்கு ஏற்படும் சினமும் அச்சமும் குறிப்பிட்ட ஒரு வகைக் குடிமைப் பயிற்சியாலும் (civic training), குறிப்பிட்ட ஒரு வகை அரசியல் நடவடிக்கை, குறிக்கோள் ஆகியவற்றாலும் ஏற்படுவதாம்.

கற்றறிந்த பண்பாடுகள் எல்லாவற்றுள்ளும் அரசு என்றழைக்கப்படும் உலக அரசியல் நிலையம் முரட்டுத்தனம், களவு,

1 இச் சிக்கலைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்வதற்கு யுனெஸ்கோ வெளியீட்டில் (மே, 1947) A preliminary Outline of a Study Project in the Social Sciences Section ஐப் பார்க்கவும்.

சுரண்டல் ஆகியவற்றினடிப்படையாகப் பிறந்தது உண்மையாயின், அரசின் சார்பாக உழைக்கும் அரசியல் மனிதன் பிற அரசுகளுடன் தொடர்போ உறவோ கொள்ளுங்கால், ஏறக்குறைய அதே முறைகளையே (சுரண்டல், களவு, முரட்டுத்தனம் ஆகியவற்றையே) கடைப்பிடிப்பான் எனலாம். ஆனால், சரித்திரமும் பழஞ்சுவடிகளும் முற்றிலும் மாறான நிகழ்ச்சியையே சொல்லுகின்றன. நேர் மாருக, எப்போது நாடுகள் முழு இறைமையுடைய அரசுகளாய்த் திகழ்கின்றனவோ, எப்போது தங்களுக்குமேல் அதிகாரம் செலுத்தும் அரசை ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கின்றனவோ அப்போது தான் தங்களுக்கென்று ஒரு நாட்டை அமைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்துவரும் மனிதர், பிற நாடுகளையோ, அல்லது பிற நாட்டு மக்களையோ தாக்க முற்படுகின்றனர். இலினோய்ஸ், விஸ்கான்சின், சொனோரா, சிகுவாவா, ஒண்டாரியோ, கியூபெக், காசகிஸ்டான், கிர்கீஜியா ஆகிய மனித சமுதாயங்களும், 'அரசுகளே'. ஆனால், அவைகள் தங்கள் தல அரசுகளுக்குமேல் அதிகாரம் படைத்த ஓர் அரசிடம் விசுவாசஞ் செலுத்தி வருவதால், அவை தம்முள் போரும் செய்வதில்லை; தங்களுக்குள் ஒரு சமயம் போர் ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலாமென்று நினைப்பதுமில்லை. 'ஃபிரான்சு', 'ஜெர்மனி,' 'அமெரிக்கா,' 'சோவியத் ரஷ்யா' முதலிய மனித சமுதாயங்கள் முற்றிலும் வேறான நிலையில் இருக்கின்றனவென்றால், அதற்கு அவைகள் தங்களுக்குமேல் அதிகாரம் செலுத்தக்கூடிய எந்த ஒரு வேற்று நாட்டின் அதிகாரத்திற்கும் தலைசாய்க்க விரும்பாமையே காரணம் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

படை விருப்பம்: ஒரு பொது அரசாங்கமற்ற அரசுகள் அடங்கிய சமுதாயத்தின் இறைமை உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவரும் மற்ற ஒவ்வொருவரையும் அச்சத்துடனும் ஐயக் கண்ணுடனுமே பார்ப்பர். பிற உறுப்பு அரசுகளின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்த இயலாததனாலும், தாம் யாது செய்யலாம் என்பது குறித்து அவைகளுக்கு ஒருவித உறுதி இல்லாததனாலும், அச் சமுதாயத்தின் ஒவ்வோர் அங்கமும், மற்ற ஒவ்வோர் உறுப்பும் தனக்குக் கேடே விளைக்கும் என்று எண்ண இடமிருக்கிறது. அத்தகைய அரசு முறையில் ஒவ்வோர் உறுப்பும் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளத் தன்னுடைய வலிமையையே பெரிதும் நம்பி இருக்கும். அதே நேரத்தில் தன் அண்டை உறுப்பினர்களின் வலிமையை அச்சத்துடனும் ஐயக் கண்ணுடனுமே அது நோக்கும். உண்மை இதுவாக இருப்பதால், ஒவ்வோர் உறுப்பு நாடும் தன்னைப் பலப்படுத்துவதில் முனைந்து முயலும்.

இவ்வாறு ஒவ்வோர் அரசும் பொன்னெனப் போற்றிக் காக்கும் 'வலிமை' (power) இறுதியில் இராணுவ வலிமை அல்லது

பொருதும் ஆற்றல் (fighting capacity) எனப்படும். வலிமை என்றுலே 'கூட்டாளிகளைத் தன் பக்கம் சேர்க்கவல்லதும், மக்களின் ஆதரவைத் தனக்குத் தேடித்தரவல்லதும்,' தன்பால் பிறருடைய மனத்தில் ஈவு இரக்கம் ஏற்படும்படி செய்வதும், தனக்குப் பிறர் அடிபணிந்து ஒழுகும் படி செய்வதும், மரியாதை; ஒத்துழைப்பு ஆகியவற்றைப் பெறுவதற்காகப் பலாத்காரம், விளம்பரம்போன்ற வழிகளைக் கையாளக்கூடியதுமான ஆற்றலைத் தான் குறிக்கும். ஆனுல், இறைமைகள் ஒன்றேடொன்று தொடர்புகொள்ளுங்கால் இன்றியமையாது விளங்கும் வலிமை, அரசியல்வாதிகள் அரசியல் கட்சிகள் ஆகியவற்றின் வலிமையினும் முற்றிலும் வேறுபட்டு விளங்குகிறது. பின்னையரைப் பொறுத்தவரை, பிறர் பலாத்காரத்தில் இறங்கினுல் (வழக்கமாக) யார் கையில் அடக்குமுறை அதிகாரம் (coercive authority) உளதோ, அவர்களால் பலாத்காரம் தடைசெய்யப்படுகிறது. எனவே, சாதாரண காலத்தில் மோசடியும் தனிச் சலுகைகளும் தலைவிரித்தாடுவதைப் பார்க்கலாம். ஆனுல், சுதந்திர நாடுகளுக்குள் பொருமை, அறிவு, பேராசை ஆகியவற்ருல் ஏற்படக்கூடிய செல்வாக்கு மிகக் குறைவாகும். அதோடு நின்றுவிடாமல், அதனுல் உண்டாகக்கூடிய பலாபலனும் மிகக் குறைவாகத்தானிருக்கும். ஏனெனில், அரசுகளின் தொடர்பின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது பலாத்காரமாகும். (The ultima ratio regum of sovereigns in dealing with other sovereigns is force.)

பிற நாடுகளின் முன்னிலையில் தன்னையும் தன்னுடைய நலங்களையும் பாதுகாக்கும் ஆற்றல் தன்னுடைய இராணுவ வலிமையைப் பிரயோகிப்பதில்தான் அடங்கியுள்ளது என்பதை இதுவரை ஒவ்வொரு நாடும் அதன தன் பண்டைய வரலாற்றிலிருந்து தெரிந்துகொண்டிருக்கும். ஏதோ ஒருசில விதிவிலக்குகளைத் தவிர, மற்றபடி பிற நாடுகளுடன் பொருதும் ஆற்றல் எந்த நாட்டிற்கு இல்லையோ அந்த நாடு பிற நாடுகள் தன்னுடைய வேண்டுகோளிற்குத் தலைசாய்ப்பதையோ அல்லது தனது சொல்லுக்குச் செவிசாய்ப்பதையோ, ஏன் தன்னுடைய தற்காப்பு உரிமையையோ ஒப்புக்கொள்வதைக்கூட ஒருகாலும் எதிர்பார்க்க முடியாது என்பது வெள்ளிடை மலையாகும். இராஜதந்திர நடைமுறைகளில் ஏற்படும் பேச்சுவார்த்தைகளில் 'கௌரவம்' மிகமிக முக்கியமாகக் கவனிக்கப்படுவதைக் காண்கிறேம். வலிமைக்காக வழங்கப்படும் மதிப்பே கௌரவம் எனப்படும். எனவே, பேச்சுவார்த்தை, சொல்லாடல் ஆகியவற்றின்மூலம் அல்லாது இராணுவ வலிமையினுலும் அடக்குமுறையினுலும் அரசியல் குறிக்கோள்களை எய்தும் முறையின் மறுபெயரே போர் எனப்படுவதுபோல,

அரசியல் தந்திரமே நாளடைவில் போராக முடியலாமல்லவா? எனவே, வலிமை மற்றக் குறிக்கோள்களை அடையத் துணைபுரியும் வழியாக அமையாது, அதுவே குறிக்கோளாக ஆகிவிடுவதைப் பார்க்கிறோம். ஒரு நாட்டினிடம் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளக் கூடிய சக்தி—பலம் இல்லாவிடின், அதனிடம் வேறு என்ன இருந் தாலும் பயனில்லை. சுவரை வைத்தல்லவா சித்திரம் எழுத வேண்டும்?

ஒரு நாடு தன்னுடைய வலுவைப் பெருக்குவதன்மூலம், தன் னுடைய வலிமையைச் சிறந்த முறையில் காத்துக்கொள்ள முடிவ தாலும், பிற நாடுகளின் பாதுகாப்பிற்குப் பங்கம் விளைவிப்பதன் வாயிலாகத் தன்னைக் கெட்டியாகப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முடிவ தாலும் பொருதும் ஆற்றலில் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை அதற்கு மிக எளிதில் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ஒவ்வோர் இறைமை அரசும் தன்னுடைய அயலவர், பகைவர்களின் சுதந்திரத்தை முற்றிலும் அழித்துவிட்டுத் தனக்கு வரக்கூடிய அச்சுறுத்தலுக்கு எதிராய்த் தன்னுடைய சுதந்திரத்தை அது கட்டிக் காப்பாற்றலாம். இதைச் சாதிக்க அதனிடம் வலிமை—ஆற்றல் இருக்குமாயின், மற்றவர் (எதிரியை) எதிர்க்கும் ஆற்றல் படைத்திலராயின், வலுக்குன்றி நிற்கும் நாடுகளை வலுமிக்க நாடு விழுங்கிவிடும்—தன்னுடைய அதிகாரத்திற்கு அடிமைப்படுத்திவிடும் என்று தெளிவாகக் கூற லாம். உண்மை இவ்வாறாக, பிற நாடுகளால் தனக்கு ஏற்படும் அச்சம், பகைமை, மிரட்டல், கேடு ஆகியவற்றை உறுதியுடனும் வெற்றியுடனும் சமாளித்து வாழ நினைக்கும் நாடு, தனக்கு வரக் கூடிய நெருக்கடிகளைச் சமாளிக்கத்தக்க வலிமையைப் பெற்றி ருத்தலோடல்லாமல், பிற நாடுகளின் வலிமையை அதிகரிக்கச் செய்யும் எந்த நடவடிக்கையையும் வேருடன் அறுத்தல் இன்றி யமையாததாகும். இன்றேல் அதிகாரப் போட்டி ஏற்படும். பலாத்காரம் தலைவிரித்தாடும்; இறுதியில் இருபுறத்தார்க்கும் அழிவு ஏற்படும்.

எனவே, வலிமை என்பது ஓர் ஒப்புமை (relative) அளவே யன்றி வரம்பற்ற அளவு ஆகாது. ஒரு நாட்டின் இலாபம் (அதே நேரத்தில்) மற்றொரு நாட்டின் நட்டமாகும். மேலும், ஒவ்வொரு நாடும் காலம் அல்லது இடத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் தன்னுடைய வலிமையை மற்ற எல்லா நாடுகளின் வலிமையுடனும் ஒத்துப்பார்ப்பதில்லை. மாறாக எந்த நாடு அல்லது நாடுகள் வருங் காலத்தில் அல்லது நாளடைவில் தன்னுடைய பகைவராக மாறலாமோ, அவற்றின் வலிமையுடன் தான் தன்னுடைய வலிமையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துத் தன்னுடைய வலுவை அதிகரிக்க

அது முயற்சி புரியும். எனவே, வலிமை என்பது ஒப்புமை அளவுடன், தல (local) அளவில் அமைந்ததாகும். வலிமை என்பதும் மிகப் பரந்த இடங்களில் கையாளப்படும்போது, அதற்கு அவ்வளவு திறன் இருப்பதில்லை; மிகத் தொலைவிலுள்ள இடங்களில் வலிமையைக் கையாளுதற்காக தூரத்தை வென்று விடக்கூடிய அளவுக்கு விஞ்ஞான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ள இக் காலத்திலுங்கூட வலிமையை மிகத் தொலைவான இடங்களில் திறம் படக் கையாள இயலாது.

அரசுகளின் நிலைமாற்றங்கள்: மேலை அரசுமுறையைக் கூர்ந்துகவனித்தால், அஃது எந்த உறுப்புநாட்டுக்கும் மற்றவை களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்குப் போதுமான வலிமையை வளர்த்துக் கொள்ள இடமளிக்கவில்லை என்பது இனிது புலனாகும். தங்கள் அனைவர்க்கும் பொதுவான ஒரு பகைவன் உள்ளான் என்பதை அறிந்த மாத்திரத்தில் உறுப்பு நாடுகள் அனைத்தும் ஒன்றுகூடிக் கூட்டு வலிமையைப் பிரயோகிப்பதில் முனைந்து முயல்வதால் பகைவனின் திட்டம் தகர்க்கப்படுகிறது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு வல்லரசும் அதனதன் சுதந்திரத்தைக் கட்டிக்காப்பாற்றுவதால் மேலை அரசு முறையே பாதுகாக்கப்பட்டுவருகிறது என்பர். இச் சூழ்நிலை நிலவுவதால் தான் சக்தி சமநிலையும் நிலவிவருகிறது. சில நேரத்தில் தூதியல் நடவடிக்கைத் திரைக்குப் பின்னால் பொய்க்கண்களுக்குப் புலப்படாது இச் சக்தி சமநிலை நிலவும். மற்றும் சில வேளைகளில் நேசக்கூட்டுகளிலும், வெறும் கூட்டு நடவடிக்கைகளிலும் அது பளிச்செனப் பிரதிபலிக்கும். ஒரு நேசக்கூட்டை எடுத்துக்கொண்டோமேயானால், ஒவ்வோர் உறுப் பினரும் எதிர் நேசக்கூட்டின் வலிமை அதிகரிக்காதிருப்பதற்காகத் தன்னால் என்னென்ன செய்யமுடியுமோ அத்தனையும் துணிந்து செய்வதைப் பார்க்கிறோம். எனவே, குறிக்கோள் ஒன்று பொது வாக இருப்பதால், இருதரப்பினருக்கும் இடையில் சக்தி சமநிலை நிலவ ஏதுவாகிறது. அதிகார—வலிமைப் போராட்டங்கள், சண்டைகள் எல்லா நேசக்கூட்டுகளுக்கும் வேதனையைத் தருவதைக் காண்கிறோம். இத்தகைய உறவுமுறையே ஆரம்ப காலந்தொட்டு மேலை அரசு முறையின் முக்கிய அம்சமாக இருந்து வருகிறது.

சமநிலை நடைமுறையில் நிலவுவதில் தோன்றும் சிக்கல்களை யும், மென்மை, மிருதுவான தன்மையுடன் மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகளையும் பற்றி 18ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பாலிங்புரோக் என்ற ஆசிரியரின் வாயிலாகச் சற்றுக் கேட்டறிவோம்:

'சக்தி சமநிலையின் அளவுகோல்கள் திட்டவட்டமாக ஒருகாலும் சமமாக இருக்காது. சக்தி நிலையைக் காட்டும் அளவுமுள் என்றும் சமத்துவ நிலையிலேதான் நிற்க வேண்டும் என்பதும் விரும்பத்தக்கதன்று. மனித அலுவல்களின் பல துறைகளைப்போன்றே இங்கும் அளவு முள் சமநிலையை (மையத்தை) விட்டு அதிக தூரம் விலகி இராமல் இருந்தாலே போதுமானது. ஏனெனில், அளவு முள் சூழ்நிலை காரணமாக என்றும் சிறிது விலகியேதான் இருக்கும். சமநிலையிலிருந்து சிறிது விலகி இருக்கும் போதே கவனத்துடனும் எச்சரிக்கையுடனும் இருந்தால், மையத்தை விட்டு அளவுமுள் வெகுதூரம் விலகிப்போ வதைத் தவிர்த்து விடலாம். ஆனால், கவனக்குறைவாலோ அல்லது எச்சரிக்கையின்மையாலோ அல்லது எதிர்பாராத விதமாகவோ அளவுமுள் மையத்தைவிட்டு அப்பால் வெகுதூரம் விலகிவிடுமாயின், முன்னையினும் அதிகப் பிரயாசையும் முயற்சியும் எடுக்கவேண்டும். ஆனால், அப்பேர்ப்பட்ட நேரங்களில்கூடச் சூழ்நிலை குறித்து ஆழ்ந்து சிந்திக்கவேண்டும்; இல்லாவிடில் வெற்றி அலைகள் பகைவனை நோக்கி வீசுங்கால் அது தெரியாமல் தாக்கினால், சக்தி சமநிலையினின்று முள் விலகி இருத்தல் உறுதி செய்யப்பட்டுப்போவதுடன், ஏற்கெனவே மித மிஞ்சியிருந்த வலிமை இப்போது இரட்டிக்கப்படும்; இல்லாவிடில் வெற்றி அலைகள் தன்னை நோக்கி அடிக்குங் கால் அது தெரியாமல் தாக்கினால், ஓர் அளவுகோல் முறிந்து விடும்; மற்றொன்றின் பக்கம் பளு அதிகமாகும். பழைய வரலாற்று ஏடுகளைப் புரட்டிப் பார்த்து, அவ்வப் போது உலகை ஆட்டிப் படைத்த புரட்சிகளைப்பற்றியும், பொதுச் சொத்து தனியாட்கள் சொத்துசுகங்களிலும், சிற்றரசுகள், அரசுகள், ஆள்பவர், ஆளப்படுவோர் ஆகியோரின் செல்வம் செல்வாக்குகளிலும் ஏற்படும் மாற்றம் ஏமாற்றங்களைப் பற்றியும் தீர்க்க அறிந்த ஒருவன், போர்மூலம் இவ் அளவுகோல்களை முன்பு இருந்த நிலைக்கு—அதாவது, திட்டவட்டமாக மையத்திலல்லாமல் அதற்கு அருகில் கொண்டுவந்துவிட்டால், மற்றவைகளை விதியின் விளையாட்டிற்கு விட்டுவிடலாம் என்று நினைக்கக்கூடும்.'[2]

இவ்வித உறவுமுறையில் சிறிய நாடுகளின் நடிப்பிலே ஒரு தனி அலாதி உண்டு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஐரோப்பா

[2] பாலிங்புரோக் எழுதிய நூல்கள், 1841, வால்யூம் II, பக். 291.

வின் சிறிய நாடுகள் வரலாற்றின் விநோதங்கள் (curiosities) என்றே சொல்லவேண்டும். ஏனெனில், இவ்வதிகார அரசியல் விளையாட்டில் அவைகள் கலந்துகொள்வதே இல்லை. ஆனால், போர்த்துகல், பெல்ஜியம், நெதர்லாந்து, டென்மார்க், சுவிட்சர் லாந்து, அல்பானியா போன்ற நாடுகள் வலிமைமிக்க பெரிய அரசுகளுக்கு அருகில் இருப்பதால், பெரிய நாடுகள் கையில் மட்டும் நினைத்ததைச் செய்யும் சுதந்திரம் இருக்குமாயின், அவைகள் தங்கள் விருப்பத்தை—கொள்கையைச் சிறிய நாடு களின் மீது புகுத்தவோ அல்லது அவற்றின் சுதந்திரத்தைப் பறித்துக்கொள்ளவோ சிறிதும் தயங்கமாட்டா. ஆனால், வல்லரசுகளுக்குள் பெரிய வேறுபாடுகளும் முரண்பாடுகளும் நிலவு வதால், இதற்கு வழியில்லாமற்போய்விடுகிறது. மேலும், சிறிய நாடுகளுக்கு ஒரே ஒரு பெருங்கவலைதான் உண்டு. எப்படி நம் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றலாம் என்ற சிக்கலுக்குத் தீர்வுகாணு வதிலே அவைகள் அல்லும் பகலும் கண்ணுங் கருத்துமாய் இருந்து வருவதாலும், தங்கள் அதிகாரத்தையோ வலிமையையோ அதிகரிக்கும் எண்ணமே இல்லாதிருப்பதாலும் பெரிய அண்டை நாடுகளுடன் உறவு ஏற்படுத்திக்கொண்டு, தங்களின் சுதந்திரத்தை அவைகள் காப்பாற்றி வருகின்றன. எனவே, சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குத் தங்கள் வலிமையைவிட அண்டை நாடுகளின் உறவையே சிறிய நாடுகள் பெரும்பாலும் நம்பிவருகின்றன. எனவே, அவைகள் 'இடை நாடுகளாய்' (buffer-states) ஆகி விடுதல் ஆச்சரியமன்று. வல்லரசுகளின் போராட்டத்தில் இடையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு கண்விழி பிதுங்கும் நிலையில் இருப்பதால், ஒவ்வொரு வல்லரசும் இந்த இடைப்படு இராஜ்ஜியங் களின் சுதந்திரத்தைத் தன் எதிரி அழித்துவிடாமல் தன்னால் முடிந்தவரை கட்டிக்காப்பாற்ற ஆரம்பித்துவிடுகிறது. ரைன், ஸ்கெல்ட் நதிகளின் முகத்துவாரத்தில் இருப்பதும், இராணுவ முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குவதும், இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஜெர்மனி ஆகிய நாடுகளுக்கிடையில் இருப்பதும் ஆகிய இடைப் படு இராஜ்ஜியம் இதற்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டாகும். இந்த இடை இராஜ்ஜியத்தின்மேல் மேற்கூறப்பட்ட ஒவ்வொரு பெரிய நாடும், மற்ற இரு நாடுகளும் தங்களுடைய அதிகாரத்தைச் செலுத்தாது பார்த்துவருதல் கண்கூடாகும். அவ்வாறே ஜெர்மனிக்கும் பிரிட்டனுக்கும் இடையில் இருக்கும் டென்மார்க்கும் ஓர் இடைநாடாகும். பிரான்சு, ஜெர்மனி, இத்தாலி, முன்னாள் ஆஸ்திரியா—ஹங்கேரி போன்ற போட்டியிடும் வல்லரசுகளால் சூழப்பட்டிருத்தலால், சுவிட்சர்லாந்து மிகவும் பாதுகாப்புடன் திகழ்கிறது. சாதாரண காலத்தில் ஒவ்வோர் இடைநாடும் தன்னுடைய பாதுகாப்புக்கு அதன் அண்டை நாடுகளின் தூதியல்,

போட்டி நடவடிக்கைகளையே பெரிதும் சார்ந்திருக்கிறது எனலாம். வல்லரசுகட்குள் போர் மூளுங்கால் இடைநாடு போர்க்களமாகாதிருந்தால், அது ஒரு நடுநிலை நாடாக விளங்கலாம். வல்லரசுகளின் போர்க்களமாக ஆகிவிடும் பட்சத்தில் வெற்றி கிடைக்கும் போது, எத்தக் கட்சி தன் சுதந்திரத்திற்கு ஊறு விளைக்காதோ அதனுடன் அது சேர்ந்து போராடவேண்டும்.

உலகில் இன்றளவும் குடியேற்ற நாட்டுப் பகுதியில் எப்போது பார்த்தாலும் போட்டியிட்டுக்கொண்டேயிருக்கும் பெரிய பெரிய வல்லரசுகட்கு நடுவில் சிறிய அல்லது வலுவற்ற நாடுகளும் சுதந்திரத்துடன் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறதென்றால், அதற்கு இவ்வுண்மையே காரணம். அதிகாரப் போட்டியில் அடிபட்டு மிதிபட்டுப் பிழைத்து எழும் சிறிய நாடுகள், போட்டியிடும் ஏகாதிபத்தியங்களுக்கிடையே முடிச்சுப்போட்டுவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கலாம். ஒரு காலத்தில் பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு, இத்தாலிய ஏகாதிபத்தியங்களின் கவனத்தை ஈர்த்த எத்தியோப்பியா இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அவ்வாறே ரஷ்யா, பிரிட்டன், ஃபிரான்ஸ். ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி ஆகிய நாடுகளுக்கிடையில் நிலவிய போட்டியாலும், விரோதத்தாலும் துருக்கி மிகவும் பயனடைந்தது எனலாம். பிரிட்டிஷ் ரஷ்ய ஏகாதிபத்தியங்களுக்கிடையே ஈரானும், ஆப்கானிஸ்தானும் இடைநாடுகளாய் விளங்கின. தென்கிழக்கு ஆசியாவில் தாய்லாந்திற்கும் அதே நிலைதான் ஏற்பட்டது. இவ்வதிகாரப் போராட்டத்தில் ஒவ்வொரு பெரிய வல்லரசும் (இரண்டாந்தர) வல்லரசுகளின் குடியேற்ற நாட்டு உடைமைகளை (உ-ம். பெல்ஜிய, போர்த்துகல், ஆஃப்ரிக்க, டச்சு இந்தியத் தீவுகள்) மற்றப் பெரிய வல்லரசுகள் தாக்கிவிடாமலோ விழுங்கிவிடாமலோ பார்த்துக்கொள்வதில் கவனம் செலுத்திவருவதால், அவ்வுடைமைகள் பாதுகாப்புடன் விளங்கி வருகின்றன.

பெரிய வல்லரசுகளின் குழப்பமான கரவு நாடகங்களைப் பார்க்கும்போது ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் நிலவும் சக்தி சமநிலையைப் பாதுகாக்கவோ அல்லது பங்கப்படுத்தவோ அவைகள் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளைப்பற்றி ஆராயுங்கால், 'பசிதீர்ந்த நாடுகள்', 'பசிதீராத நாடுகள்' (satiated and unsatiated states) என்று பிஸ்மார்க் காட்டிச் சென்ற வேறுபாட்டைக் குறிப்பிடுதல் பல்லாற்றானும் பயன்தரும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் நிலவும் சக்தி சமநிலை, அதிகாரப் பங்கீடு, நிலங்கள், ஜனத்தொகைகள், காலாட்படை, கப்பற்படை, குடியேற்ற நாடுகள் ஆகியவற்றின் விகிதங்களால் பயனடையும் நாடுகட்கு அவை சிறந்தவையாகவும்,

அவற்றால் பலனடையா நாடுகட்கு அவை அநீதியாகவும் தோன்ற லாம். சென்ற படைக் கைகலப்பில் வாகை சூடிய நாடுகளை அவை ஏற்படுத்திய நடைமுறை நிலையைக் (status quo) குறித்து மன நிறைவுடன் திகழும் 'பசி தீர்ந்த நாடுகள்' என்றும் சென்ற போரில் தோல்விக்காளாகி வென்றவர்களுக்குத் தன் அதிகாரத்தைப் பறி கொடுத்த நாடுகளைப் 'பசிதீராத நாடுகள்' என்றும் அழைக்கலாம். இத்தகைய சூழ் நிலையில் வென்றோர் தாங்கள் வென்றதைக் கட்டிக்காப்பாற்றவும், வெல்லப்பட்டோர் தாங்கள் இழந்ததை எவ்வாற்றானும் மீண்டும் பெறும் நோக்கத்துடனும் (ஒருவர்க்கொரு வர்) முரணான நேச உடன்பாடுகளும் கூட்டுகளும் செய்துகொள் வதில் முனைந்து முயல்வர்.

வலிமை விளையாட்டு நடைபெறும்போது, தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த ஒரு நிலக்கூறு பிரதிபலிப்பதை ஒவ்வோர் அரசு முறை யிலும் காணலாம். இது குறித்து கி.மு. 300 ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவில் வாழ்ந்த 'அர்த்தசாஸ்திரம்' என்ற நூலின் ஆசிரியர் கௌடில்யர் என்ன சொல்கிறார் என்பதைச் சற்றுக் கேட்டறிவோம். பண்டை இந்தியாவில் நிலவிய அரசியல் போட்டி குறித்துக் கருத்துத் தெரிவிக்குங்கால், பின் வருமாறு அவர் கூறியிருக்கிறார் :

'சிறந்த குணமும், ஆன்றவிந்த அடக்கமும், இறைமை யும் பெற்று, நாட்டின் கொள்கையை உருவாக்கும் ஊற்றாய் விளங்கும் மன்னன் வெற்றிவேந்தன் ஆவான். அவ்வெற்றிவேந்தன் எல்லையையொட்டி இருக்கும் அரசன் பகைவன் எனப்படுவான். அவ்வாறே பகை யரசன் எல்லைக்கருகிலும், வெற்றிவேந்தனுடைய நாட்டுக்கு வெகுதூரம் அப்பாலும் விலகி இருக்கும் அரசன் (வெற்றிவேந்தனின்) நண்பன் எனப்படுவான். வலிமை மிக்க அண்டை நாட்டரசன் பகைவன் ஆவான்; அவனுக்குப் பெருங்கேடுகள் வந்தாலோ அல்லது அவன் கெட்ட வழியில் சென்றாலோ, அவன் தாக்குதலுக்கு ஆளாகி விடுவான்; அவனுக்கு உதவிசெய்ய எவரும் முன் வரவில்லையென்றால், அவன் அழிந்துபோவான். இன் றேல் (அதாவது, அவனுக்கு உதவி கிடைக்குமாயின்), அவன் இன்னலுக்கு ஆளாகவேண்டும், அல்லது வெல்லப்படவேண்டும். வெற்றிவேந்தனுக்கு முன்னால், அவனுடைய பகைவனுக்கு அருகில் வெற்றி வேந்தனின் நண்பனும், அடுத்துப்பகைவனின் நண்பனும், அவனுக்கு அடுத்து வெற்றிவேந்தனின் நண்பனுக்கு நண்பனும் இருப்பார்கள். அதுபோல் வெற்றிவேந்தனுக்குப்

பின்னுல், அடுத்தடுத்துப் பகைவனும். நண்பனும், பகைவனுக்கு நண்பனும், நண்பனுக்கு நண்பனும் இருப்பார்கள்.'

வல்லரசுகட்குள் பிளவுண்டு நிற்கும் இவ் வையத்தில் நடைபெறும் அதிகார அரசியல் ஆட்டத்தில் ஒவ்வொரு வல்லரசும் தன் அண்டை நாடுகளின் சரியான முதற்பகை நாடாகியும், தன் அண்டை நாடுகளின் அண்டை நாட்டிற்கு (நாடுகட்கு) நட்பு நாடாகியும் விளையாடுகின்றது. (1) ஒன்று, மூன்ரும் அண்டை நாட்டிலிருந்து அச்சம் ஏற்படும்போது (உ-ம். 1904-40 வரை பிரிட்டனும் ஃபிரான்சும் ஜெர்மனிக்கு அஞ்சிப் பயந்து வந்தன), இரண்டே சூழ்நிலைகளில்தாம் அண்டை நாடுகளாய் விளங்கும் அரசுகள் 'நட்பு' நாடுகளாய் மாறிவிடுகின்றன; அல்லது பரஸ்பர விருப்பத்தின்மூலம் அதிகார விளையாட்டையே (உ-ம். 1815 முதல் அமெரிக்காவும் கனடாவும் இருந்து வருவதுபோல) துறந்துவிடவேண்டும் என்று முடிவுகட்டியிருக்கின்றன. இன்றேல், கிட்ட இருந்தால் எட்டப் புளிக்கும் என்பதுபோல் ஒன்றுக்கொன்று அருகில் இருந்தால், எல்லைக் கட்டுப்பாட்டுத் தொடர்பாகப் போட்டியும் பகைமையும் ஏற்படுகிறது, எந்த நாட்டின் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரம் எல்லைகள்மீது செல்லுகிறதோ, அது தன் அண்டைநாட்டைக்காட்டிலும் வல்லமையில் ஒரு கை ஓங்கி நிற்கும். ஒரு நாட்டின் படை மற்ருெரு நாட்டுப் படையைத் துரத்திச் சென்ருலோ அல்லது சுற்றிவளைத்துக்கொண்டாலோ அது போரின் அறிகுறியைக் காட்டுவதாலும், அரசியல் தந்திரமே நாளடைவில் போராகிவிடக் கூடுமாதலினுலும் ஒவ்வொரு வல்லரசும் தனக்கென்று தன் எதிருக்குப் பின்னுல் நண்பர்களை வைத்துக்கொள்ளுதல் பயன்தரும். சான்ருக, 1914-க்கு முன்னர் ஃபிரான்சும் பிரிட்டனும் ரஷ்யாவுடனும், 1919-க்குப் பின்னர் போலாந்து, செக்கோசுலேவேகியா, யூகோசுலேவியா, ருமேனியா ஆகிய நாடுகளுடனும் சேர்ந்திருந்தன. இம் முகாமிற்கு எதிராக ஒத்த குறிக்கோள்களையுடைய ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஹங்கேரி, புல்கேரியா, சோவியத் யூனியன் ஆகிய நாடுகள் 'ஆக்சிஸ்' (Axis) முகாமை ஏற்படுத்தி, 1939—40-ல் போலாந்தையும் ருமேனியாவையும் தங்களுக்குள் பிரிவினை செய்துகொண்டன. அகிலத்தின் மற்ருெரு கோடியில் சோவியத் கூட்டமைப்பிற்கும், ஆங்கிலம் பேசும் நாடுகட்கும் எதிராக ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகள் நேச உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு, ஒரு முகாமை அமைத்துக் கொண்டன. அதே நேரத்தில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள், சோவியத் கூட்டமைப்பு, பிரிட்டன் முதலிய நாடுகள் கூடி எதிர்முகாமை ஏற்படுத்தின.

சக்தி சமநிலையின் செயல்முறையானது (process of balance of power) இடைவெளி விட்டு உறுதியில்லாமலும் செயற்படுவதால், நீண்டகாலமாக உள்ளே புகைந்துகொண்டிருக்கும் தீ அவ்வப்போது சுவாலைவிட்டு எரிய ஆரம்பித்துவிடுகிறது. அதாவது, வெகுகாலம் உள்ளூற அனல்போல் வெந்துகொண்டிருக்கும் அச்சமும் வெறுப்பும் திடீரென்று தலைவிரித்தாடுகிறது. படைகுவிப்புமூலமோ, அல்லது நேசவுடன்படிக்கைகள் வாயிலாகவோ பசிதீராத நாடுகளின் வலிமை அதிகரித்துவிட்டால் போதும். உடனே சமநிலையை மீண்டும் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்ற பேரில், பசிதீர்ந்த நாடுகள் மாற்று முகாமின் வலிமையை முறியடிக்கும் நோக்கத்துடன் படைகளைத் திரட்டுவதிலும், நேசவுடன்படிக்கைகள் செய்துகொள்வதிலும் இறங்கிவிடுவதைக் காண்கிறோம். ஆனால், இந் நடவடிக்கைகள் ஒருநாளும் முன் நிலவிய சக்தி சமநிலையை மீண்டும் உருவாக்குவதில்லை. மாருக, மாற்றுமுகாமின் எதிர் நடவடிக்கைகள் குடியேற்ற நாடுகள் 'இல்லாதார்க்கு' (have-nots) புதிய இன்னல்களையும் பாதுகாப்பின்மையையுமே ஏற்படுத்திவிடுகின்றன. எனவே, புதிய இன்னலுக்கு ஆளாகிய நாடுகள் பலாத்காரத்தில் இறங்கியாவது நடைமுறை நிலைமையைப் போக்கிப் புதிய சூழ்நிலையை உருவாக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் செயலில் முனைந்துவிடுகின்றன. ஆனால், 'உடையவர்'களோ (haves) அமைதியைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் தடுப்புப்போர்மூலம் எதிர்முகாமின் அறைகூவலைச் சமாளிக்க விரும்பாது இருந்துவிடுகின்றனர். இது 'ஏதங்கொண்டு ஊதியம் போகவிடும்' கொள்கை என்று அப்போது அவர்களுக்குத் தெரிவதே இல்லை. அதன் விரும்பத்தகா விளைவுகளை அனுபவிக்கும் போதுதான் அவர்கள் செய்த தவறு தெரியவரும். காலந்தாழ்த்தி அவர்கள் செயலில் ஈடுபடும்போது, எதிர்பாராத விரும்பத்தகாத விளைவுகள் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. சான்ருக, இதே கொள்கையைக் கடைப்பிடித்துவந்த ஜெர்மானியப் பேரரசு, 1871-க்குப் பின்னர் சூட்டோடு சூடாய்ச் செயலில் ஈடுபடாமலிருந்துவிட்டுப் பகைநாடான ஃபிரான்ஸ் தன் வலிமையைப் பெருக்கும்வரை இடங்கொடுத்துவிட்டுப் பின்னர் செயலில் ஈடுபடலாயிற்று. அவ்வாறே 1933-க்குப் பின்னர் ஜெர்மனியும் இத்தாலியும் தங்கள் வலிமையை அதிகரித்துக்கொண்டு நடைமுறை நிலைமையைக் குலைத்துப் பெரிய ஆபத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியவரை ஃபிரான்ஸ் முகாமும், பிரிட்டனும் பேசாமலிருந்துவிட்டு, மிக நெருக்கடியான கட்டத்தில் விழிப்புற்றன. விழித்தெழுந்த பின்னரும் நேரடியாகச் செயலில் ஈடுபடாமலிருந்துவிடவே, நிலைமை மிகவும் மோசமாகிக்கொண்டே போய் எதிரியின் அறைகூவலைச் சமாளிப்பது வெகு சிரமமான செயலாகிவிட்டது எனலாம். ஆனால், இந் நூற்றுண்டின் நடுவில்

உலகம் இருபெரு வல்லரசுகட்கிடையில் பிளவுண்டுகிடந்தபோது, அமெரிக்காவும் ரஷ்யாவும் இத் தவற்றை இழைக்காமல், தம் அண்டை நாடுகள் அனைத்தையும் தமக்கு நண்பர்களாக ஆக்கிக் கொண்டு, எதிரியை முறியடிக்கத் தீர்மானித்தன. எனினும், ஒவ் வொரு முறையும் சக்தி சமநிலையை மீண்டும் தாபிக்க வேண்டு மென்ற எண்ணத்தில் ஒவ்வொரு வல்லரசும் செயலில் இறங்குங் கால், உலக அமைதிக்குப் பலத்த அடியே கிடைக்கிறது; போர் அச்சமும், அழிவும், பீதியும் மக்களை வாட்டி வதைக்க ஆரம்பிக் கின்றன. இவ்வதிகார விளையாட்டில் பங்குகொள்வோர் அழிவைச் செய்யக்கூடிய வழியை விடுத்து வேறு வழிகளைக் கையாளாமல், தங்களுடைய கருத்து வேறுபாடுகளை அமைதியான முறையில் சிறுகச் சிறுகத் தீர்த்துக்கொள்ள முன்வராமையே இத்தகைய அவலநிலைக்கு அஸ்திவாரமாகும்.

2. அரசியல் தந்திரமே போர்

'வாளை வீசி எறிந்துவிட்டு, வன்முறைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்துவிட்டு, அறிவுடன் கூடிய அமைதியான முறைகளையே பின்பற்றி நடப்பதற்கு மேலிட அரசியல் முயன்றபோதிலும், எல்லாப் பண்பாடுகளும் உச்ச கட்டத்தை அடையும்போது போரை ஒழித்துவிட முடியும் என்று அரசியல் மேதை ஆசைகொண்டபோதிலும், இராஜ தந்திரத்துக்கும் போர்க்கலைக்கும் உள்ள ஆரம்ப (முதல்நிலை) உறவு இன்றளவும் நிலைத்துவருதல் கண் கூடாகும். இரண்டிலும் போர்த்தன்மையையும், தந்திரங் களையும். சூழ்ச்சிகளையும் காணலாம். அம்மட்டோ! இரண் டுக்கும் ஒரே குறிக்கோள்தான். தன் நாடும் மக்களும் சுபீட்சமாக வாழ்வதற்கு மற்ற நாட்டை முறியடிக்கவேண் டும் என்பதே அக் குறிக்கோள்'.

—ஆஸ்வால்டு ஸ்பெங்ளர் எழுதிய 'மேற்கின் வீழ்ச்சி, 11' என்ற நூலில் இக் கருத்தைக் காணலாம்.

சர்வதேசச் சட்டத்தில் 'போர்', 'அமைதி' இரண்டும் மிகத் தெளிவாக வேறுபட்டிருப்பதைக் காணலாம். ஆனால், நடை முறையிலோ இவ் வேற்றுமை மங்கிக்கொண்டே போவதைக்காண் கிறோம். அமைதியை நிலைநாட்டப் போர் புரிவதாலும், போரைத் தடுப்பதற்காகத் 'தடுப்புப் போர்கள்' புரிவதாலும் இன்றுகெடுபிடிப் போர் என்ற விசித்திரமான பெயரால் அழைக்கிறோம். அந்த முடி

வேயற்றதுபோலத் தோன்றும் நிலையிலும், அமைதியை நிறுவப் போராட்டங்களுக்கு மத்தியிலும் அகப்பட்டுக்கொண்டு நாம் விழிக்கிறோம். அதனால் சார்லஸ் ஏ. பியர்டு கூறுவதைப்போன்று, 'நிலையான அமைதிக்காக நிலையான போரைக்' கேந்திரமாகக் கொண்டதாக நம்முடைய பொதுவாழ்வு ஆகிவிட்டது எனலாம். குரோத மனப்பான்மையுடன் விளங்கும் வல்லரசுகளைக் கொண்டதோர் அரசு முறையில் போர்க்காலத்திலும் அமைதி நிலவும்போதும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் அடிப்படை நோக்கம் போராகவோ அல்லது அமைதியாகவோ இல்லாது இரண்டுக்கும் பொதுவான ஒன்றாகவே இருக்கும். அதாவது, ஒரு நாடு மற்ற நாடுகளை அடக்கி ஒடுக்கிவிட்டுத் தன் விருப்பத்தை அவற்றின்மேல் வலுக்கட்டாயமாகப் புகுத்தும் அளவுக்குத் தன் வலிமையைக் குறைப்பதுமே வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் அடிப்படைக் குறிக்கோளாய் விளங்கிவருதல் கண்கூடாகும். 'போர்' நடக்கும்போது வன்முறையின் மூலமாகவும், 'அமைதி' நிலவுங்கால் வன்முறையின் ஆதரவுடன் பேச்சுவார்த்தை அல்லது சொல்லாடல் மூலமாகவும் இக் குறிக்கோள் எய்தப்படுகிறது.

குறிக்கோள்களும் வழிகளும்: போர்த் தளவாடங்களும், நண்பர்களும் வல்லமையின் கருவிகளாம். அதிகபட்ச நண்பர்களையும், மக்களின் மகத்தான ஆதரவையும் பெற்றுத்தரும் சூதுவாதின் மறுபெயரே இராஜதந்திரம் எனலாம். இராஜதந்திரத்தில் வெற்றி காண்பதெப்படி என்ற வினாவிற்கு விடையளித்தல் மிக எளிது. ஆனால், அதை நடைமுறையில் கடைப்பிடிப்பதுதான் மிகவும் சிரமம். உன்னுடைய (நாட்டின்) அரசியல் குறிக்கோள்களை அடையும் அளவிற்கு, உன் மாற்றானின் வலிமையைவிட உன் படைவலிமையை அதிகமாக்கு; உன் மாற்றான் தன்னந்தனியே நின்று தவிக்குமாறு செய்வதற்காக அவனுக்கு எதிராக வல்லரசுகளுடன் நேச உடன்படிக்கைகள் செய்துகொள்; ஆனால், உன்னிலும் மிகப் பலம் பொருந்தியவர்களுடனும், பலங் குறைந்தவர்களுடனும் நேசம் வைத்துக்கொள்ளாதே; ஏனெனில், உன்னிலும் பலம் மிக்கவர் உன்னை ஆள முற்படுவர். உன்னிலும் பலம் குறைந்தவர்கள் உனக்குப் பெருஞ்சுமையாகி, உன் வளங்களை வீணாக்குவர். ஆதலால், பத்துப் பன்னிரண்டு (dozen) வலுவற்ற உறுதியற்ற கூட்டாளிகளை வைத்திருப்பதைவிட வலிமையுள்ள உண்மையுள்ள ஒரு நண்பனைத் தேடிப்பிடித்தல் பல்லாற்றாலும் பயன்தரும். எனவே, நாலாப்பக்கமும் சிதறிக்கிடக்கும் வலிமையற்ற நாடுகளுடன் நேச உடன்படிக்கை செய்வதிலும், அரசியல் தந்திரத்தில் வெற்றியடைவதற்கு, வலிமைமிக்க ஒருசில வல்லரசுகளின் ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும், அன்பையும் ஆதரவையும்

தேடிக்கொள்வதே சாலச் சிறந்தது. இவற்றை நீ செய்து முடித்து விட்டால் இராஜதந்திரத்தில் உனக்கு வெற்றிதான் என்று மிகச் சுலபமாகக் கூறிவிடலாம்.

பல பேர் சம்பந்தப்பட்டதொரு பெரிய உடன்பாட்டில் (Grand Alliance) ஒரு பொதுவான செயலில் ஈடுபட அனைவரும் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டியிருப்பதால், எந்தக் குறிக்கோள்களை எய்தும் முகத்தான் வலிமையைப் பிரயோகிக்கவேண்டும் என்ற சிக்கல் வாய்ந்த பிரச்சினை எழுகிறது. குறிக்கோள்களைப் பரவலாக, தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவாறு வரையறுத்துவிட்டால், ஒரு நெருக்கடி ஏற்படும்போது யார் எந்த நடவடிக்கைக்குப் பொறுப்பாளி என்பதை நிர்ணயிக்க இயலாதுபோய்விடும். குறிக்கோள்களை மிக நுணுக்கமாகவும் விரிவாகவும் வரையறுத்துவிட்டாலோ, எதிர்பாராத நெருக்கடிகள் நேரும்போதோ அவற்றைச் சமாளிக்க இயலாது போய்விடும். ஆதலின், இவை இரண்டுக்கும் இடையே ஒரு வழியைக் கண்டு கடைப்பிடிக்கவேண்டும். எடுத்த காரியத்தில் வெற்றி காணவேண்டுமென்றால், பெரிய உடன்பாட்டு உறுப்பினர்கள் அனைவரும் முறையான கூட்டு ஆலோசனை, நல்ல விளம்பரம் ஆகியவற்றின் மூலமாயும், அவ்வப்போது நிகழும் நன்மைதீமைகளைப் பொறுமையுடன் தங்களுக்குள் பகிர்ந்துகொள்வதன் வாயிலாயும் பிணைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

வெளிநாட்டுக் கொள்கையை உருவாக்குங்கால் இராஜதந்திரம் மிகமிகத் தேவைப்படுகிறது என்று பார்த்தோமல்லவா? எல்லா அரசியலையும் போன்றே சாதித்துக்காட்டும் கலையே (art of the possible) இராஜதந்திரம் எனப்படுவது. சாதிக்க முடியும் என்று தோன்றுவதை நன்கு ஆராய்ந்து, குறிக்கோள்களைத் தெளிவாக வரையறுத்து, அதற்கேற்றாற்போல் வலிமையைப் பிரயோகிப்பதில் தான் அரசியல் வல்லமை அமைந்திருக்கிறது என்பர். வலிமை மிகுதியானாலும் குறைவானாலும் நொடிவு (insolvency) ஏற்படுவது திண்ணம். ஒரு 'பசி தீர்ந்த' நாடு நடைமுறை நிலைமை மாறாதிருக்கத் தன்னால் முடிந்ததைச் செய்யும்; அச் சூழ்நிலையை மாற்றக்கூடிய சக்திகளைக் கடுமையாக எதிர்க்கும் பசி தீராத நாடோ முடிந்தமட்டிலும் ஒவ்வொரு வாய்ப்பையும் பயன்படுத்தி, அப்போது நிலவிவரும் நிலைமையை மாற்றியமைக்கவே முற்படும். ஏனெனில், அதிகார அரசியல் விளையாட்டில் வலிமையை வலிமையால்தான் சமாளிக்க முடியும். வலிமை கடைசியாகப் பார்க்கப் போனால் இராணுவ பலத்தையே குறிப்பதால், பொருதும் ஆற்றலே கண்ணெனப் போற்றிக் காக்கப்படும்.

வலிமை விளையாட்டில் வெற்றிபெற முடியும் என்று நினைப்போர், வரக்கூடிய ஆபத்துகள் விபரீதங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் பொருட்படுத்தாது செயலில் துணிந்து இறங்குவதைக் காணலாம். பிறநாடுகளை அடக்கி ஒடுக்கி ஒரே கொடியின் கீழ்க் கொண்டுவருவதன்மூலம் ஒவ்வோர் அரசுமுறையிலுள்ள ஒவ்வோர் அரசும் தன்னைப் பிற அரசுகள் அடக்கியாளாமல் பாதுகாத்துக்கொள்வதுடன், பிற நாடுகள்மீது தன் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தவும் வழி இருக்கிறதல்லவா ?[5] அதிகாரத்தைப் படிப்படியாக அதிகரித்துக் கொண்டே சென்று, இறுதியில் அதிகாரம் முழுவதையும் தங்கள் கைவசமாகிய 'எல்லையிகந்த' அத்தகைய குறிக்கோள்களை ரோமப் பேரரசர்களும் கான்சல்களும் எய்தினர். ஆனால், வல்லரசுகள் வலுவற்ற அரசுகளை விழுங்குமுகத்தான் வலைவிரிக்கத் தலைப்படும்போது ஒவ்வொரு முறையும் அம் மாய வலையில் சிக்கித் தவிக்காமல் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள விரும்பும் வலுவற்று நலிவுடனிருக்கும் நாடுகள் ஒன்று சேர்ந்து செயலில் ஈடுபடுவதால், வல்லரசுகளின் திட்டம் தகர்க்கப்படுகிறது. இதனால் இக் குறிக்கோளை ஒரு நாளும் மேலை அரசுமுறையில் எய்தவியலாது என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாகும்.

தன்னால் சாதிக்கமுடியாத காரியங்களில் ஈடுபட்டு, சாதிக்க முடிந்தவைகுறித்து மனிதன் மீண்டும் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆகையினால், மேலை அரசு முறையால் சாதிக்க முடியாத ஒன்றில் மற்ற அரசு முறைகள் இறங்குவது இயல்பு. வலுக்குறைந்த நாடுகளுடன் தொடர்புகொள்ளும்போதுகூட, ஒரு வல்லரசு தன் வலிமைமூலம் அளவுடன் கூடிய மிதமிஞ்சாத நன்மைகளையே பெறமுடியும். அத்து மீறிப் போகுமேயானால், உதாரணமாக, வலுவற்ற நாடுகளின் சுதந்திரத்தைப் பறிக்கத் தலைப்படுமாயின், பின்னைய நாடுகள் வாளா விருப்பதில்லை; உயிரனைய சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்ற தங்கள் வலிவின்மையைக்கூடப் பொருட்படுத்தாது அவைகள் வல்லரசுடன் எதிர்த்துப் போராடவே முற்படும். உதாரணமாக, திருடர்களுடைய குறியாகிய பொருள் ஒரு வீட்டில் இருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அவர்கள் கொள்ளையடிக்கும் நோக்கத்துடன் சென்றிருந்தால், பொருளாவது போகட்டும் உயிர் இருந்தால் போதும் என்று பொருள் சொந்தக்காரன் நினைத்துக் கொண்டு இருந்துவிடுவான். ஆனால், உயிருக்கே உலைவைக்க

[5] ஆஃப்ரிக்காவில் பெரியதொரு சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவிய செசில் ரோடஸ் 'கோளங்கள் தெளிவாக இருந்தும் தொலைவில் இருப்பதால் அவற்றைக் கைப்பற்ற முடியவில்லையே' என்று வருந்தினாராம்.

அவர்கள் வந்துவிட்டால், தன் உயிரைக் காக்க அவன் முற்படுவான், கொலைபாதகர்களுடன் போராடுவான் அல்லவா ? அதைப் போலத் தனக்கு இன்றியமையாததாகக் கருதுபவற்றைக் காப்பாற்ற வலுவிழந்துவாடிநிற்கும் நாடுகூடத் தன்னால் முடிந்தவரை எதிரியை எதிர்க்கத்தான் செய்யும். வரையறையின்றித் தன் ஆற்றலைப் பெருக்கிக்கொள்ளும் கொள்கையை (policy of aggrandizement) முதலில் எவரும் தீவிரமாக நினைப்பதில்லையாதலால், தொடக்கத்தில் அது வெற்றியளிக்கும். ஆனால், மேலை அரசு முறையைப் பொறுத்தமட்டில், சக்தி சமநிலைக் கொள்கைகளால் இத்தகைய குறிக்கோளை எய்தமுடியாது என்பது வெள்ளிடைமலை.

வேறுவிதமாகவும் 'எல்லையிகந்த' குறிக்கோளை அடையச் சிலர் முற்படுகின்றனர். சில குறிப்பான சமய, சட்ட அற'நெறிகளை' மற்ற எல்லா நாடுகளும் பின்பற்றினால்தான் உலகில் நாட்டுப் பாதுகாப்பு ஏற்படுமென்றும், அமைதி நிலவுமென்றும், அறம் தழைக்குமென்றும் இக் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் கருதுகின்றனர். இவர்களின் ஆர்வத்தை, சமயக் கொள்கையைப் போன்று அயல் நாட்டுக் கொள்கையிலும் வெறிபிடித்தாற் போன்று இருப்பவர்களுடைய செய்கை படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது எனலாம். நிலையான, தவிர்க்க முடியாத வேற்றுமைகள் நிறைந்த இவ்வையத்தில் ஒரே ஒரு நடத்தை முறையை மட்டும் (code of conduct) எல்லாச் சமூகங்களும் மனமார உவந்தேற்கும் என்பதோ அல்லது அவற்றின்மீது வலுக்கட்டாயமாகவும் வெற்றிகரமாகவும் அதைத் திணித்துவிடலாமென்பதோ இயலாத ஒன்றாகும். இவ் வழிமூலம் உலகில் அமைதியையோ அல்லது 'சட்ட ஆட்சி'யையோ (rule of law) நிலைநாட்ட மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிகள் யாவும் விரும்பிய பயனைத் தராததுடன் அழிவையும் உண்டுபண்ணும் என்பது உறுதி. இவ் வடிப்படையில் தங்களுடைய வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளை (நேர்மையை நிலைநாட்டும் முகத்தான்) அறப்போர்களாக மாற்றும் வல்லரசுகள் எதிர்ப்புக்கும், சீற்றத்திற்கும், மனமுறிவுக்குமே ஆளாகும் என்பது திண்ணம்.[4]

[4] மன்ரோ கொள்கையையும் கோல்டன் ரூலையும் (Golden Rule) தழுவியே அமெரிக்க வெளிநாட்டுக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்று ஜான் ஹே என்பவர் ஒரு முறை வற்புறுத்திக் கூறினார். 'அமைதியைக் காக்கவேண்டும் என்பதை இந் நாடு தொடர்ந்தும் முரணில்லாதும் ஆதரித்துவருகின்றது. கொள்கைகளைச் செயலாக்குங்கால் எல்லா நாடுகளும் வன்முறையில் இறங்காதிருக்க வேண்டுமென்றும் நாங்கள் கூறுகிறோம்; சர்வதேச உடன்படிக்கைகளை உண்மையுடன் பின்பற்றி நடக்கும்படியும் நாங்கள் வலியுறுத்திவருகிறோம்...' என்று கார்டல் ஹல் என்பவர் 1937 ஜூலை 16ஆம் தேதி அறிவித்தார். இக்கொள்கை ஏட்டளவில் மிகப் பிரமாதமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால், உலக நடைமுறைக்கும் இதற்கும் எவ்வித உறவு

வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள் நேர்மையை நிலைநாட்டும் அறப் போராக மாறும்போது எதிர்ப்பும் மனமுறிவுமே ஏற்படும் என்று கூறுவதால் 'தேசீய நலனும்' (national interest), 'அறநெறிகளும்' (moral principles) ஒருகாலும் பொருந்திப் போகமாட்டா—இரண்டும் கீரியும் பாம்பும் போன்றவை என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடக்கூடாது. இறைமைகளுக்குள் நடைமுறைப் பழக்கவழக்கங்களுக்கு ஒவ்வாத அறநெறிகளையே முதற்கண்ணாகக் கொண்டு உருவாக்கப்படும் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள், சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளுக்கு நன்மை பயக்காததுடன் அவ்வறநெறிகளைக்கூட நடைமுறையில் கடைப்பிடிக்க முடியாதுபோய்விடும் என்றே பொருள்படும். எனவே, அனைத்துலக நலன் என்ற மெஸ்ஸியானிசக் (Messianism) கோட்பாட்டைவிடப் பகுத்துணர்வுடைய செயல்முறை அரசியலே (Real politic) அரசியல் தந்திரத்தில் சிறந்த வழிகாட்டியாகும். இறைமைகள் (sovereigns) நன்னெறிக்கு அப்பாற்பட்டவைகளல்ல. ஆனால், ஒரு பொது அரசாங்கமற்ற, பல இறைமைகளையுடைய ஓர் உலகில் வலிமையைப் பெற்றுப் பேணிக் காப்பதற்கு ஒரே வழிதான் திறந்துள்ளது. அறநெறி விடுத்து மறநெறி செல்வதும், 'ஒழுக்க மற்றதும்' (immoral), தனியாள் ஒழுக்கவியலுக்கு ஒவ்வாததுமான மாக்கியவெல்லியின் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தால்தான் நாம் வதியும் அவனியில் இறைமைகள் பாதுகாப்புடன் திகழ முடியும். எனினும், கூரறிவுடைய இராஜதந்திரிகள் இவ்வித்தாலிய இராஜதந்திரியின் கட்டளையைக் (injunction) கருத்தில்

மில்லை; ஏன், அமெரிக்காவையே எடுத்துக்கொண்டால்கூட, அமெரிக்க நலன்களுக்கு இவை சிறிதுகூட உதவியாய் இல்லை என்பதும், எந்த அமெரிக்கக் கொள்கையாலும் இவற்றைச் செயலாக்க முடியாதென்பதும் இனிது புலனாகும். சூமனின் 'சர்வதேச இலட்சியங்களும் நாட்டுநலன்களும்' (International Ideals and the National Interest by F. Schuman) என்ற கட்டுரையை அமெரிக்க அக்காடமி வரலாற்றில் (மார்ச்சு 1952) பார்க்கவும். இக் கொள்கையை விளக்கமாகத் தெரிந்துகொள்வதற்கு மார்கன்ஸ் என்பவரின் 'நாட்டு நலனுக்காக' என்ற நூலையும், ஜார்ஜ் F கெனனின் 'அமெரிக்க இராஜதந்திரம்' 1900—1950 (சிகாகோ பல்கலைக்கழக அச்சகம், 1951) பார்க்கவும் 'சர்வதேசச் சிக்கல்களைச் சட்ட நெறிமுறையில் அணுகுவதே நம் அயல்நாட்டுக் கொள்கையின் மிகப்பெரிய தவறாகும். இவ்வணுகு முறை கடந்த 50 ஆண்டுகளாக நம் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் ஒரு சிவப்பு நூல்கண்டுபோல் இருக்கிறது எனலாம்...சில சட்ட ஒழுங்கு முறை விதிகளையும் தடைகளையும் அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டு அதன்படி செயற்பட்டால் சர்வதேச அரங்கில் அரசாங்கங்களின் குழப்பமான விபரீதமான ஆர்வத்தைத் அடக்கி ஒடுக்கிவிடலாமென்று நம்புதலே தவறாகும். இந் நம்பிக்கையை நனவாக்க முற்படும்போது ஆங்கிலோ-சாக்சன் தனிமனிதச் சட்டக் கொள்கையை அப்படியே சர்வதேச அரங்கில் புகுத்தவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது—அதாவது, உள்நாட்டில் தனிமனிதர்மேல் புகுத்தப்பட்டுவரும் சட்டத்தை சர்வதேச அரங்கில் எல்லா அரசாங்கங்கள்மீதும் புகுத்த வேண்டும் தேசிய நலன்குறித்து எழும் சண்டை சச்சரவுகளை ஒவ்வொன்றின் தகுதிக்கேற்ப ஆராய்ந்து, உலக அமைதிக்கு ஊறு விளைக்காது அவற்றிற்குத் தீர்வு காணுவதைவிட, அரசுகளின் அனுமதிக்கப்பட்ட நடத்தையை வரையறுக்கக்கூடியது, சட்ட இயல்புடையதுமான கண்டிப்பான அளவுகருவிகளைக் கண்டுபிடிப்பது தான் சாலச் சிறந்தது' என்பதே இந் நம்பிக்கையின் அடிப்படை என்று கெனன் எழுதுகிறார் (பக். 95—98).

கொண்டு செயற்படுவர். ஆட்சியிலிருப்போர் உண்மையிலேயே ஒழுக்கம் உடைய உத்தமசீலர்களாகத் திகழாமல், ஒழுக்கம் உடையவர்கள்போல் வேடம் போடவேண்டும் (பாவனை செய்ய வேண்டும்). அதுவும் மனச்சாட்சிக்காகவல்லாமல் பொதுவாழ்வுக்குரிய அரசியல் காரணங்கட்காக (pragmatic reasons of politics) அவ்வாறு விளங்கவேண்டும். அரசியல் தந்திரத்தைப் பேரம் பேசும் கலையென்று சொல்வர். ஒரு வல்லரசு மீண்டும்மீண்டும் வெட்ட வெளிச்சமாகத் தன்னுடைய சொல்லைக் காப்பாற்ற முன் வரவில்லையாயின், தன் நேச நாடுகளைக் காட்டிக்கொடுக்குமாயின், மனித இனத்தவரின் பொதுக் கருத்துகளைச் சட்டை செய்யா திருக்குமாயின் சச்சரவு செய்வதில்—தருக்கம் செய்வதில் அது வெற்றிகள் பல கண்டாலும், இறுதியில் அது தோல்வி என்னும் எட்டிக்காயையே சுவைக்க நேரிடும். ஏனெனில், வல்லரசுகள் உட்பட மற்ற எந்த நாடும் சொன்ன சொல்லைத் தட்டிக்கழிக்கும் நாட்டின்மீது நம்பிக்கையோ, மதிப்போ வைப்பதில்லை—ஏன் ? திட்டவட்டமாகச் சொல்லப்போனால், அந்த நாட்டையே கையைக் கழுவிவிடும். அத்தகைய அழிவுநிலை ஏற்படுமாயின், அது பிற நாடுகள் தன்னுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த இடங்கொடுக்காமல் புலன்களுக்கெட்டாத அறநெறிகளை உடும்பெனப் பற்றிப் பிடித்து நிற்கும் வல்லரசின் அழிவுநிலையினும் மோசமானதாகிவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நடைமுறைக்கொவ்வாத கருத்துக் கொள்கை—ஐடியலிஸம் (idealism) என்ற ஆழ்கடலுக்கும், பொல்லாத பேரவா எனப்படும் பேய்க்கும் இடையே சிக்கிக்கொண்டு கண்விழி பிதுங்கத் தவிக்கும் (நாட்டின்) கொள்கை வகுப்பாளர்கள் செல்லவேண்டிய வழி கரடு முரடானது—கூரிய முள் நிறைந்தது. ஆகையால், தேசீய நலன்களைப் பெருக்கும் நோக்குடன்திட்டம் தீட்டுவோர் முதற்கண் பிற நாடுகளின் திட்டங்களையும் வலிமையையும் மதிப்பிடவேண்டும்; மாற்று முடிவுகளின் விளைவுகளைக் கணிக்கவேண்டும்; உடன்படிக்கைமூலம் நாட்டு நலனை வரையறுக்கவேண்டும் ; கொள்கையைச் செயலாக்க இன்றியமையாது விளங்கும் சட்டத்தை இயற்றுவோர், சட்டசபைக் கட்சியாளர் (lobbies), செல்வாக்குமிக்க குழுக்கள் (பிரஷர் குரூப்—pressure group), பத்திரிகைகள், பொதுமக்கள் கருத்து ஆகியவற்றின்மீது மக்களாட்சிகளிலுள்ள கொள்கை வகுப்பாளர்க்கு ஒரு கண் எப்போதும் இருந்துகொண்டேயிருக்கவேண்டும். கேடுகளுக்குத் தப்பிப் பிழைத்திருத்தலே வாழ்க்கையின் முதல் விதியாய் இருப்பதால், நாட்டைப் பாதுகாப்பதே தூதர்களின் தலையாய கடமையாகும். நாட்டுப் பாதுகாப்பு சக்தி சமநிலையைக் காப்பாற்றும்

சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது. சக்தி சமநிலை நிலவினுல், ஒரு நாடு பிற நாடுகளைத் தன் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவர இயலாது அல்லவா? ஆதலின், சில நாடுகள் 'பிறர் தொடர்பில்லாத் தன்னந்தனிமை'க் கொள்கையையும், இன்னுஞ் சில நாடுகள் 'நொதுமல்' கொள்கையையும், வேறு சில நாடுகள் இரண்டு பகை நாடுகள் பூசலிட்டுக்கொண்டிருக்குங்கால் அதைக் கண்டு 'பூரிப் படையும்' கொள்கையையும் கடைப்பிடிக்கலாம். ஆனுல், எக் காலத்திலும், எச் சூழ்நிலையிலும் பாதுகாப்பு என்பது வலிமை யையே சார்ந்திருப்பதால், தேவைப்படுங்கால் வலிமையை இராணுவ பலமாகப் பயன்படுத்தாவிடில், வலிமையால் எப்பயனு மில்லை. இப் பொது உண்மையினுல்தான் படைக்கலக் குவிப்பு வல்லரசுகளின் முழுக் கவனத்தையும் ஈர்க்கிறது. படைக்கலக் குவிப்பே அமைதியை நிலைநாட்டும் என்ற பிரமை மக்களிடம் ஏற்படுவதற்கும் இப்போது காரணம் புரிகிறதல்லவா?

ஆதிக்க ஆர்வம்: ஒருவனின் வலிமை மிகுதியாகிவிடின், அது அவனுக்கு முழுப் பாதுகாப்பை அளிப்பதுடன், பிறர்மீது தன் விருப்பத்தை வலுக்கட்டாயமாகப் புகுத்தும் வாய்ப்புகளையும் பெருக்குகிறது; அதனுல்தான் ஒவ்வொரு வல்லரசும் தன் வலிமை யைப் பெருக்குவதில் கண்ணுங் கருத்துமாயிருக்கிறது. (போருக்கு) 'ஆயத்தமாயிரு' என்ற பழங்காலக் கூக்குரல்கூட இதனுல் தான் எழுந்ததோ? 'அமைதி வேண்டுமாயின் போருக்கு ஆயத்தமாயிரு' என்ற மூதுரையைச் செவிமடுத்த பண்டைய ரோமானியர்கள் தங்கள் வலிமையைப் பெருக்கிக்கொண்டே சென்று, வெற்றி ஏணியில் தாவினுர்கள். பிற நாடுகளைவிட அதிகமாக இருந்த வலிமை நாளடைவில் இராணுவ பலத்தில் அவர்களுக்கு ஒரு சுய ஆதீனத்தை உண்டு பண்ணிவிடவே, அவர்கள் பிற நாடுகளின் சுதந்திரத்தை அழித்துத் தங்களுடைய ஆதிக்கத்தை அங்கெல்லாம் பரப்பி அமைதியை நிலை நாட்டினர். ஆனுல், அதே உபாயத்தை நம்முடைய அரசுமுறையில் இன்று அரசுகள் கடைப்பிடிக்கத் தலைப்படும்போது, தவிர்க்கொணுப் படைக்கலப் போட்டி வல்லரசுகட்குள் ஏற்பட்டு, இறுதியில் பாதுகாப்பு நிலைமையே அழிந்துபோகிறது.

'வலுவின்மையால் அமைதியை நிலைநாட்டிவிடலாமெ'ன்பதும் (peace through weakness), 'வலிமையால் அமைதியை நிலை நாட்டி விடலாமெ'ன்பதும் (peace through strength) மாயை என்றே சொல்லவேண்டும், ஏனெனில், ஒரு நாடு வலு இல்லாமலோ, வலுக் குறைந்தோ இருக்கும்போது வலுமிக்க நாடு அதைத் தாக்க முற்படுகிறது; சில நேரங்களில் தாக்கியே விடு

கிறது. ஒரு நாடு வலிமை மிக்கதாயிருப்பின் தன் வலிமையைக் காட்டும் ஓர் ஆசை அதனிடம் குடிகொண்டுவிடுகிறது. ஆசை அழிவிற்கு அடிகோலும். அப்படியிருந்தும் எதிரிக்குப் பயங்கரச் செலவையோ அல்லது அழிவையோ உண்டுபண்ணக்கூடிய அளவிற்குத் தன் ஆற்றலை—வலிமையைப் பெருக்கிவிட்டால் வருங்கால எதிரியைத் 'தடுத்துவிடலாம்' என்ற எடுகோள் உலக மெங்கும் நம்பிக்கையின் ஆணிவேராயும், கொள்கையின் அடிப் படை நெறியாயும் விளங்குவதைப் பார்க்கிறோம்.[5] போட்டி மனப்பான்மை படைத்த இறைமைகள் சமுதாயத்தில் இத்தகைய கொள்கைகள் ஒரே நேரத்தில் தவறுடையனவாயும் தவிர்க் கொணுதனவாயும் ஆகிவிடுகின்றன.

போர்க்கலங்கள் (arms) ஒருசில வேளைகளைத் தவிர மற்றபடி தடுப்பதில்லை. ஆனால், மாற்றானைப் படையைத் திரட்டும்படி செய்து விடுகின்றன என்று கருதுவதால் தான் இத் தவறு அடங்கி யுள்ளது எனலாம். மேலை அரசுமுறையில் இதுவரை எந்த வல்லரசும் தன்னுடைய தலைமைத்தனத்தைத் தன் மாற்றான்மீது நிலையாக ஸ்தாபித்தது இல்லை. அச்சுறுத்தல்களால் அடைய முடியாதவற்றை அடக்குமுறையால்—வலிமையால் அடைந்து விடவே அவையனைத்தும் முற்படுகின்றன. உனக்கெதிராக உன் பகைவன் படைகளைத் திரட்டினால், அவனுக்கு எதிராக நீ உன் படைகளைத் திரட்டாது இருப்பதில்லை— இருக்கவும் முடியாது. படையைத் திரட்டாதபட்சத்தில் தோல் விக்கு ஆளாக நேரிடும். ஆகையால், வெறுக்கத்தக்க, ஆனால் தவிர்க்கமுடியாத இப் படைக்கலக் குவிப்புப் போட்டி வெகுமும்

[5] இவ் வாதம் ஸ்பார்ட்டா, ஆதன்ஸ் காலத்திலிருந்தே மிகப் பழைமையானது. 'உன்னைத் தாக்கும் பகைவனுக்கு அபாயம் ஏற்படக்கூடிய அளவுக்கு உன் வலிமையைப் பெருக்கிக்கொள்வதே பாதுகாப்பு எனப்படும்' என்று 1914-க்கு முன்னர் பிரிட்டிஷ் கடற்படைச் சங்கம் வலியுறுத்தியது. எந்த 'அளவிற்கு நாம் கடற் படையை அதிகரிக்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு அவர்களும் அதிகரிப்பதாகச் சொல்லு கிறார்களாகையால், அவர்கள் கடல் வலிமையை அதிகரித்தால் நாமும் நம் கடற்படை வலிமையை அதைவிட இரட்டிக்கவேண்டும்' என்று ஓர் ஆங்கிலேயப் பெண்ணின் கூற்றை அப்படியே ஜெர்மன் கடற்படைச் சங்கமும் முழங்கியது. 'முடிவே இல்லாத வீணை கப்பல்கட்டும் போட்டிக்கு மாற்றுவழி ஒன்றுமே இல்லையா? ஆம, உண்டு... உங்கள் போர் ஆயத்த நடவடிக்கைகட்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவில்லையாயின், உங்கள் ஒவ்வொரு கப்பலையும் நாங்கள் வீழ்த்துவோம் என்று ஜெர்மானியரிடம் கூற வேண்டும். காலத்தை நிர்ணயிக்கும்படி உங்களுக்கு விடமாட்டோம்; எங்களுக்கே அவ் வுரிமையுண்டு. (உங்களைத் தாக்கும) காலமும் இதோ வந்துவிட்டது' என்று 1910 ஏப்ரல் மாதம் ஆவேசத்துடன் சர் எட்மண்ட் சி. லாக்ஸ் கூறிய வார்த்தை களை 'பெரிய மாயை' (பக் 350—351) என்ற தம் நூலில் நார்மன் ஆஞ்சல் மேற் கோளாக எடுத்தாள்வதைக் காண்க. 'ஒவ்வொரு நாடும் தன்னைப் பயமுறுத்த முடி யாத, அல்லது தடுக்க இயலாத படை தன்னுடைய எதிரிகளையும் பயமுறுத்தவோ, தடுக்கவோ செய்யும் என்ற முட்டாள் தனமான பாவனையை விட்டுவிட இன்னுமா காலம் வரவில்லை?' எனக் கடற்படைத் தலைவர் ஃபிஷரை நோக்கி சர் நார்மன் கேட் கிறார். அவ்வாறு கேட்டு இன்று அரை நூற்றாண்டு கடந்தும், இன்னும் அதற்கேற்ற காலம் வரவில்லை' எனவே விடையளிக்கவேண்டியிருக்கிறது.

முரமாக நடப்பதைக் காண்கிறோம். இவ்வாறு ஆரம்பத்தில் அமைதியைப் பேணிக்காப்பதற்காகப் பாசறையில் பதுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கும் போர்க் கருவிகள் இறுதியில் போரில் வெற்றிபெறுவான் வேண்டிப் போர்க்களங்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இத்துயர முடிவிலிருந்து தப்பிக்கும் வழியை மனித இனம் இதுவரை வகுத்துவிட்டதாகத் தெரியவில்லை. எனவே, தூதர்களும் போர்ச்சூழ்ச்சிக்காரர்களும் நாட்டுப்பற்றுடையோரின் ஆதரவுடன் இவ்வலிமை விளையாட்டை அவசியம் தொடர்ந்து ஆடவேண்டியிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

ஆதிமுதல் இன்றுவரை இவ் விளையாட்டின் முடிவு ஒரேமாதிரியாகத்தான் இருந்துவருகிறது. நஞ்சுபோல் ஏறிக்கொண்டே போகும் நெருக்கடியைச் சமாளிப்பதைவிட, அதனால் ஏற்படும் பொறுக்க முடியாத பளுவைச் சுமப்பதைவிட வலிமையையே காட்டிவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையற்ற முடிவுக்கு வருதலே அவ் விளையாட்டின் முடிவாகும். அந்தந்த நாட்டுக் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் இவ் விரும்பத்தக்க முடிவுக்கு வந்ததும் அவர்களை எதிர்நோக்கும் அடுத்த சிக்கல், எங்ஙனம் பொதுமக்கள் கருத்தைப் புறக்கணிக்காது 'தடுப்புப்போர்' செய்யலாம் அல்லது எம்முறையில் பகைவன் தன்னைத் தாக்கும்படி செய்தால் பொதுமக்களனைவரும் வீராவேசத்துடன் பிறந்த பொன்னாட்டைக் காப்பாற்ற உயிரையும் தியாகம் செய்ய முன்வருவர் என்பதாகும்.[6]

[6] *1812-ல் ரஷ்யாமீது நெப்போலியன் எடுத்த படையெடுப்பு, 1914-ல் சைபீரியாமீது போர் தொடுத்து வெளியிடப்பட்ட ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி அறிக்கை 1941-ல் நாஸிகள் ரஷ்யாவைத் தாக்கியது, 1956-ல் 'எகிப்தை இஸ்ரேலிய ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சுப் படைகள் தாக்கியது முதலிய வரலாற்றுச் சம்பவங்களால் முதல் நடைமுறை அறிவீனமானது என்பதை உலகம் உணர்ந்தது. பிஸ்மார்க்கின் வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற 1870ஆம் ஆண்டின் 'எம்ஸ் கடிதம்'* (Ems Dispatch) *1914-ல் பாயின்கார்* (Poincare) *வகுத்த பெர்லின் கொள்கை, 1941-ல் ஜப்பானுடன் தொடர்புகொள்ளுங்கால் ரூஸ்வெல்ட் நிர்வாகம் கடைப்பிடித்த அரசியல் சூழ்ச்சி ஆகியவற்றில் கடைப்பிடிக்கப்பெற்ற இரண்டாம் நடைமுறை வெற்றிக்கு வித்திட்டது. சமீபத்தில் நிகழ்ந்த, ஆனால் கருவிலே சிதைந்த சில எடுத்துக்காட்டுகளைக் கூறவேண்டுமாயின், 1950 ஆகஸ்ட்மாதம் 'அமைதிக்காக ஆக்கிரமிப்பு' செய்யவேண்டுமென அமெரிக்கக் கடற்படைச் செயலாளர் பிரான்சிஸ் மாத்தியூஸ் வாதாடியதையும், 1951-ல் உடனடியாக ரஷ்யாமீது அணுகுண்டு போட்டு அதன் ஆணவத்தை அழிக்கவேண்டுமென்று மேஜர் ஜெனரல் ஆர்வில் ஆண்டர்சர் விடுத்த வேண்டுகோளையும் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். 'இவ்வாண்டில் (1951) அவர்களைத் தாக்குதற்குரிய அற்றம் வந்துவிட்டது...குவின்சுபெரி கோமகனால்* (Marquess) *இப்போரை நடத்தவே முடியாது. அவ் வாட்சியில் சோவியத் குடிமக்கள் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையையும் விசுவாசத்தையும் கைவிடுமாறு செய்வதற்கு அவ் வாட்சியைக் கவிழ்க்கக்கூடிய வழிகளை நாம் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். உண்மையைச் சொல்லியோ அல்லது பொய் சொல்லியோ அம் மக்களின் மனத்தை (நமக்குச் சாதகமாக) மாற்றவேண்டும்...சோவியத் ஆட்சியைக் கவிழ்த்துவிட்டால் அவ் வெற்றிடத்தை நிரப்ப நாம் என்ன செய்யவேண்டும்? என்று மாஸ்கோவிலிருந்து அமெரிக்க இராணுவ அதிகாரி கூறியதாக மேஜர் ஜெனரல் ராபர்ட் டபிள்யு. குரோ தம் நாட்குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதியிருப்பது இதற்கு மற்றொரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். மாக்ஸ்வெல் ஃபில்டு விமானதளத்*

3. போரே அரசியல் தந்திரம்

'இதர (அதாவது வலிமை வாய்ந்த) வழிகளால் தொடர்ந்து நடத்தப்படும் அரசியலே போர் எனப்படும்.'

—கிளாஸ்விட்ஸ், 'போர்'.

பூவினால் நார் மணம்பெற்றாற்போலக் குறிக்கோளால் போர் சிறந்தது எனப்பட்டாலும், அக் குறிக்கோள் இராணுவ வலிமையையே பெரிதும் நம்பியிருந்ததால் போருக்குப் போரே அடிப்படைக் காரணம் என்று கூறுகிறேன். எவ்வாறு இராணுவ நடவடிக்கைகளில் ஒவ்வொரு கட்சியும் தனக்கு இராணுவ நன்மையைத் தரக் கூடியவற்றை அடையவே முனைந்து முயல்கின்றதோ, அவ்வாறே இராஜதந்திரத்திலும் ஒவ்வொரு தரப்பினரும் தத்தம் வலிமையைப் பெருக்கக்கூடியவற்றை எய்தவே முற்படுகின்றனர். இராஜதந்திரம் என்பது-என்றேனும் வெளிப்படக்கூடிய மறைவான தன்மையுடைய—போர் (diplomacy is potential war) எனலாம். வலிமைக்காக நடத்தப்படும் போராட்டமே இராஜதந்திரம் எனப்படும். இரு தரப்பினர் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுக்காது வலிமையின் சில மூலக்கூற்றின்மேல் உரிமை கொண்டாடுவதாலும், அச்சுறுத்தி ஒரு கட்சி மற்றக் கட்சியைத் தனக்கு அடிபணியச் செய்ய முடியாததனாலுமே மறைத் தன்மையையுடைய போர் கடைசியில் உண்மைப் போராகவே ஆகிவிடுகிறது.

—ஆர். ஜி. ஹாட்ரி, 'இறைமையின் பொருளாதாரக் கூறுகள்.'

தலைவர் (Maxwell Field Airbase Commandant) ஆன ஆண்டர்சன் வெளியேற்றப்பட்டார். இரகசியச் செய்திகளைத் தாறுமாறாகப் பயன்படுத்தியமைக்காகவும், அதைப் பாதுகாக்கத் தவறியதற்காகவும் குரோ படை மன்ற நடவடிக்கை (court-martial) எடுக்கப்பட்டது. 1952 ஜூலை 30ம் தேதி குரோ (மேலாளர்) கண்டனத்திற்கு ஆளானார். மேலும், ஆறு மாதங்களுக்குப் பதவியிலிருந்து நீக்கி வைக்கப்பட்டார். ரஷ்யா (அமெரிக்காவைத்) தாக்கப்போவதாக குரோ முன்னறிவிப்புச் செய்தாரே யன்றி, அமெரிக்கா தாக்கவேண்டுமென்று தூண்டவில்லை. அன்றியும், அவருடைய நாட்குறிப்புப் புத்தகத்தை வேண்டுமென்றே தவறாகவும் திரித்தும் ஸ்கொயர்ஸ் கூறுகிறார்' என்று அமெரிக்கப் படை நிலைமையை விளக்கியது. அதே நாள் நியூயார்க் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தரும், முன்னாள் பிரிகேடியர் ஜெனரலும், பெர்லினில் அமெரிக்கக் கமான்டெண்டாகப் பணியாற்றியவருமான ஃபிரான்க எல். ஹௌலி என்பவர் 'ரஷ்யத் தலைவர்கள் திருடர்கள் கொலைபாதகர்கள் என்ற உண்மையை நம் வெளிநாட்டுக் கொள்கை அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டும்' என்று பெர்லினில் கூறியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. 'கொலைகாரனைத் தூக்கிவிடுவது முறையற்ற செயலாகாது' என்று 'மாபெரும் உலகமே' என்ற நூலில் வில்லியம் கிரிஸ்டியன் பெல்ட் (1946, பக் 175) எழுதுகிறார்.

விளையாட்டு நிபுணர்களால் பரிசுச் சண்டைகள், குதிரைப் பந்தயங்கள், கால்பந்து விளையாட்டுகள் ஆகியவற்றின் முடிவை சரிநுட்பமாக முன்னரே அறிவித்துவிடமுடியுமாயின், பந்தயங்களோ, ரசிகர்களோ, போட்டிகளோ இராதென்பது திண்ணம். அதுபோல் போர் நிபுணர்களாலும், இராஜதந்திரிகளாலும் வழக்கைப் போரால் தீர்ப்பதன் விளைவுகளைமுன்னரே அறிவித்துவிட முடியுமாயின், அரசுகட்கிடையில் பகைமையே இராதென்பது உறுதி. பகைவனை வெல்லும் சக்திகள் தன்னிடம் உண்டு என்ற துணிவு பிறப்பதால்தான் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் போர் செய்ய முடிவுசெய்கிறார்கள். இவ் வெடுகோள்—இத் துணிவு—பரிசோதிக்கப்படும்போதுதான் இக் கொள்கை எவ்வளவு தவறானது—மடமையானதென்பது புலப்படுகிறது.[7] சரிநுட்பமாக சக்தி சமநிலையை அளந்துவிடமுடியுமாயின், இப் பரிசோதனையே தேவையற்றதாகிவிடும் அல்லவா? அவ்வாறு அளக்க முடியாததனால்தான் வல்லரசுகளின் ஒப்புமை வலிமையை (relative power) அளக்கும் சிறந்த முறையாகப்போர் விளங்கிவருகிறது.

அரசுகள் சண்டையிடுவது ஏன்?: சண்டையிடும் திறமை வருங்காலத்திலும் சமநிலையில் இருக்கவேண்டுமானால், வலிமையின் சில பகுதிகள் (components of power) இன்றியமையாதவையாகும். அவற்றைப் பெற்றுப் பாதுகாப்பதற்காகவோ அல்லது பகைவன் அவற்றைக் கைப்பற்றாமல் தடுப்பதற்காகவோதான் போர்கள் நடைபெறுகின்றன. தீமைக்கெதிராக நன்மையைப் பாதுகாக்கின்றோம் என்று மனிதர் தங்களைத் தாங்களே திருப்தி செய்துகொண்டாலொழிய, அவர்கள் கொலையையும் அழிவையும்

[7] வரலாற்றில் எண்ணற்ற எடுத்துக்காட்டுகளைக் காணலாம்; உ.ம். 1812, 1870, 1914ஆம் ஆண்டுகளில் (இரண்டு கட்சிகளும்), 1939ல்- (நேசக்கூட்டுக் கட்சி மட்டும்), 1950-ல் (கம்யூனிஸ்ட் கட்சிமட்டும்), 1941 ஜூன் மாதம் ரஷ்யாமீது ஹிட்லர் படையெடுத்தபோது, யுக்கோ்ரனயு, மாஸ்கோவையும் பிடிக்கக் குறைந்தபட்சம் 3 வாரங்களும், அதிகபட்சம் ஆறு வாரங்களும் ஆகும என்று பிரிட்டிஷ் இராணுவ அதிகாரிகள் கருதினர். அமெரிக்கப் போர் இலாகாவைச் சேர்ந்த ஜெனரல் மார்ஷலும், பொது அலுவலாளர்களும் (General Staff) 'ரஷ்யாவைத தோற்கடிப்பதற்குக் குறைந்த பட்சம் 1 மாதமும், அதிகபட்சம் 3 மாதகாலமும் ஆகலாம்' என்று கருதினர். நன்கு அறிவிக்கப்பட்டிருந்த பத்திரிகையாளர்கள் கூட அவ்வாறே நினைத்தனர். உதாரணமாக, 'கால்நூற்றாண்டுக் காலமாக வீம்புப் பேச்சால் உலகை ஏமாற்றிவந்த சோவியத் ரஷ்யா இனியும் அவ்வாறு ஏமாற்ற முடியாது... வெகு விரைவில் போரிலிருந்து அது நீக்கப்பெற்றுவிடும்' என்று ஜார்ஜ் இ. சொக்கோல்ஸ்கி எழுதினார். '30 நாட்களில் ஹிட்லர் ரஷ்யாவின் அதிபராகி விடுவார்' என்றார் மார்ட்டின் டைஸ்' 'துரிதமான முழுத் தோல்வியிலிருந்து ரஷ்யாவைக் காப்பாற்றுதல் என்றால், அது ஏசுநாதர் காலத்தில் நிகழ்ந்த திருவிளையாடலையெல்லாம்விட மிகப் பெரிய திருவிளையாட்டால்தான் முடியும்' என்றார் ஃபிளெட்சர் பிராட். 'ஒருசில வாரங்களில் ஹிட்லர் ரஷ்யாவைப் பிடித்துவிடுவார்போல் தோன்றுகிறது' என்று எழுதியது நியூயார்க் டைம்ஸ் பத்திரிகை. 'போரில் வென்றாலும், வெல்லப்பட்டாலும் ஸ்டாலின் ஆட்சி குலைவது நிச்சயம். இத்தகைய போரின் அதிர்ச்சியைக் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சி தாங்குமா என்பது ஐயுறவான விஷயம்' என்றார் கார்ல்வான் வேகாண்ட்.

கண்டு ஆனந்தமடைவதில்லை. இப் பண்பு மனிதரிடம் இயற்கையாகவே அமைந்திருத்தலால், இரு தரப்பினரும் (பிறர்) நடத்தைக் குறித்துச் சீற்றம் அடைவதை உலகெங்கும் காணலாம். போரின் 'நோக்கங்களை' வலிமையின் (சக்தியின்) மூலக்கூறுகளாக வரையறுத்தால், அரசியல் உண்மைகளை அறிந்துகொள்ளவாவது போர் பயன்படும். ஆனால், அதே நோக்கங்களைப் புலச்சார்பற்ற நெறிகளாக வகுத்து அவற்றை ஆதரிக்கும்படி பொதுமக்களின் உணர்ச்சியையும் ஆர்வத்தையும் கிளறிவிட்டால் போரால் எப் பயனும் எவர்க்கும் ஏற்படாதென்பது கண்கூடு. உண்மை இவ்வாறாயின், எதற்காகப் போர்புரியப்படுகிறதென்ற வினா எழுகிறதல்லவா? இவ் வினாவிற்கு முதலாம் பிரான்சிஸ் அரசர் தக்க விடையளித்துள்ளார். முதலாம் பிரான்சிசுக்கும், அவருடைய தமையன் ஐந்தாம் சார்லசுக்கும் தொடர்ந்து நிலவிய பகைமையை உலகம் அறியும். 'உடன்பிறந்தவர்களான நீங்கள் இப்படிச் சண்டை போட்டுக்கொள்ளக் காரணம் என்ன?' என்று கேட்கப் பட்டபோது, 'எங்கள் இருவருக்கும் எவ்வித (கருத்து) வேறுபாடுமில்லை, நாங்கள் எல்லா வற்றிலும் ஒத்துப்போகிறோம். நாங்கள் இருவரும் இத்தாலியை ஆள விரும்புகிறோம்!' என்று முதலாம் பிரான்சிஸ் விடையளித்தாராம்.

வல்லாட்சிகளை (autocracies) அல்லது சர்வாதிகாரங்களைப் (dictatorships) போல மக்களாட்சிகள் (democracies) போரில் இறங்க விரும்புவதில்லை என்று கூறுதல் மிகவும் பொறுத்தமற்ற ஒன்றாகும்—வரலாற்று உண்மைக்கு மாறானதாகும். மாயக் கவர்ச்சியுடைய கொடுங்கோலர்களைப் (tyrants) போலவே கும்பல் உணர்ச்சியைக் கிளறிவிடும் திறமைபடைத்த மக்களாட்சித் தலைவர்களும், உள்நாட்டில் ஒற்றுமை காணவும் விசுவாசத்தை வளர்க்கவும் தயங்காது வெளிநாடுகளுடன் போர் புரியத் தலைப்பட்டிருக்கின்றனர்—தலைப்பட்டும் வருகின்றனர். சொல்லப்போனால், தலைவர்கள் விரிக்கும் வலையில் சிக்குண்டு உணர்ச்சிவயப்பட்டுக் காட்டாறுபோல் பொங்கி எழும் மக்களாட்சிகளில் வாழும் சுதந்திரக் குடிமக்களே ஒரு கொடுங்கோலனின் பணிவான குடிகளைவிட மிதமிஞ்சி வன்முறையில் இறங்குவதாகச் சரித்திரம் பறைசாற்றுகிறது. கடந்த சில நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பியரல்லாத மக்களின் மேல் போர்தொடுத்து, அவர்களை அடிமைப்படுத்தியோ, அவர்களின் உரிமைகளைப் பறித்துக்கொண்டோ அலறிவிட்டு வேடிக்கை பார்த்துவந்தவை அட்லான்டிக் மக்களாட்சிகளேயல்லாமல் கிழக்கத்திய வல்லாட்சிகள் அல்ல என்பதை உலகம் அறியும். இவ் வரலாற்று உண்மையை மறுப்பவர் எவரும் இல்லை. எனவே, மக்களாட்சியிடம் ஏற்படும் பற்றுறுதிக்கும், அமைதியிடம் ஏற்படும்

ஈடுபாட்டிற்கும் எந்தவிதமான வரலாற்றுத் தொடர்பும் இல்லை என்பது குன்றிடையிட்ட விளக்கமாகும்.[8]

அரசுகள் சண்டை செய்வது எப்படி ? போரைப்போன்றே வினைத்திறமும், போர்முறைத் திறத்தின் அடிப்படை நெறிகளும் மிகப் பழமை வாய்ந்தவை என்பர். போரில் பகைவனின் படை வலிமையின் மேல் தன்னுடைய தலைமைத்தனத்தை உறுதியாக, ஓர் உறுதியான கட்டத்தில் நிலைநாட்டிவிட்டால் வெற்றி ஏற்படுவது உறுதி. ஆதலின், இடமறிந்து காலமறிந்து போரில் இறங்கவேண்டும். போர் வீரர்கள் பிரிந்துநின்றாலோ, அன்றி ஒரே நேரத்தில் பல திக்குகளிலிருந்தும்வரும் தாக்குதலைச் சமாளிக்கவேண்டிய நிலையிலிருந்தாலோ சிறந்த முறையில் சண்டை செய்யவியலாது... ஆதலின், போர்த்திறம் வாய்ந்த படைத்தலைமை (Good Generalship) அணி வகுத்து நிற்கும் பகைவனின் படையைச் சிதற அடித்துப் பிளவுபடுத்தி எஞ்சி நிற்போரையும் வளைத்துக்கொள்ள முற்படவேண்டும். ஆரபீலா போர்க்களம் முதல் ஆஸ்ட்டர்லிட்ஸ் வரை, கானே போர்க்களம் முதல் கிரீட் வரை, சலாமிஸ் போர்க்களம் முதல் ஸ்டாலின் கிரேடு வரை, டிரான்ஸ்மீன் முதல் டிரஃபல்கார்வரை, ஸாமா முதல் ஸீபுருஜ் வரை நடைபெற்ற எல்லாப் போர்க்களங்களும், பகைவன் படையைத் தாண்டிச் செல்லுதலும், சுற்றிவளைத்துக் கொள்ளுதலும், சின்னபின்னப்படுத்திச் சிதற அடித்தலும் ஆகிய இந்த மூன்றும் வெற்றியின் மும்மை என்பதை உணர்த்துகின்றன. எதிரிப்படைகள் கலைக்கப்பட்டு, சிதற அடிக்கப்பட்டு, அழிக்கப் பட்டுப் போவதால், எதிரியின் போரிடும் திறமையும் அதற்கேற்றாற் போல் குறைந்துவிடும். ஆகையால், மேற்கூறப்பட்ட மூன்று நடவடிக்கைகளும் வெற்றியைத் தேடித்தரும் தலையாய மூன்று பொன் விதிகள் எனலாம். மற்றப் போர்நடவடிக்கைகளனைத்தும் இரண்டாந்தரமானவை என்றே சொல்லவேண்டும்.

ஏட்டளவில் எளிமையாகத் தோன்றும் போர்க்கலை அரசியல் தந்திர அறிவியலைப்போல், நடைமுறைக்கு வரும்போது—செயலில் இறங்கும்போது, எதிர்பாராத காரணங்களால் சிரமங்களை ஏற்படுத்திவிடுகிறது. போரின் குறிக்கோள்கள் போர்வீரர்களை

[8] திட்டவட்டமாக இது குறித்து அறியவேண்டுமானால், உலகப் புகழ் பெற்ற குவின்சி ரைட்ஸ் எழுதிய ''போர் ஆராய்ச்சி'' என்ற நூலை—அதிலும் முக்கியமாக வால்யூம் 2, பக். 841—844 பார்க்கவும். வால்ட்டர் மில்லிசின் 'போர்க்கால எழுச்சி' (Mortial Spirit) 1931-ஐயும், தோர்ஸ்டைன் வெப்லனின் 'அமைதியின் இயல்பு - ஓர் ஆராய்ச்சி' (An Inquiry into the Nature of Peace) 1919-ஐயும், மார்க் டுவைன் எழுதிய 'புதிரான அயலார்' (The Mysterious Stranger) என்ற நூலையும் பார்க்க.

விடச் சிவில் அரசியல் வாதிகளால் நிர்ணயிக்கப்படுவதால்தான் இச் சிரமங்கள் ஏற்படுகின்றன. தன் வலிமையைப் பெருக்கி, மாற்றான் வலிமையைக் குறைக்கும் குறிக்கோளைப் பல கோணங்களில் பார்த்துப் பொருள் கொடுக்கலாம். குறிக்கோள்களைப் பொறுத்தமட்டில், 'எல்லைக்குட்பட்ட போர்' (அளவுள்ளது) என்றும், 'எல்லையிகந்த போர்' (அளவற்றது) என்றும் பிரிக்கலாம்.

நாகரிகம் சிறந்த பாரோக் (Barogue) காலத்திலும், அறிவெழுச்சி தன் பொற்கதிர்களால் மேற்கு ஐரோப்பாவை அலங்கரித்த காலத்திலும் நடைபெற்ற போர்கள் உயர்குடியில் தோன்றிய பெரியோர்களால் எல்லைக்குட்பட்ட குறிக்கோள்களை எய்துமுகத்தான் மித மிஞ்சாத முறைகளால் நடத்தப்பட்டன. அக் காலத்தில் போரில் ஈடுபட்டோர் மனத்தில் 'பகைவர்கள் நண்பர்களாகவும், நண்பர்கள் பகைவர்களாகவும் மாறிவிடலாம். அதற்கேற்றாற்போல் நடந்து கொள்ளவேண்டும்' என்ற அறிவுரை பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்திருந்தது. எனவே, வாகை சூடியோர் வெல்லப்பட்ட மன்னர்களைத் தங்களுக்கு நிகராகவே கருதினர். அம்மட்டோ! ஒருசில விதி விலக்குகளைத் தவிர, மற்றபடி வெற்றி மாலை சூடியோர் போர்நட்ட ஈடுகள், இராச்சியங்கள் (provinces) குடியேற்ற நாடுகள் போன்ற போர்ப்பரிசுகள் கிடைத்ததும் மனநிறைவு அடைந்தனர் எனலாம்.

ஆனால், 20ஆம் நூற்றாண்டில் நாம் கேட்கும் கதைகளும், காணும் காட்சிகளும் முற்றிலும் மாறானவை அல்லவா? இந் நூற்றாண்டில் 'அழிவுப்' போர்களும், 'நிபந்தனையற்ற சரணாகதியும்' (unconditional surrender) அன்றாடப் பழக்கமாகிக் கொண்டு வருதல் கண்கூடு.[9] மாற்றான் தன்னுடன் இணங்கி

[9] 1935ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாத வெளியீட்டில் பின்வருமாறு ஒரு நாஸிப் பத்திரிகை மிகத் திட்பமாக வருங்காலப் போர் விளைவுகளைப் பற்றி முன்னறிவிப்புச் செய்தது: 'வருங்காலப் போர்களில் வென்றோர் வெல்லப்பட்டோர் என்ற பேதமே இருக்காது. ஆனால், அனைவரும் போரில் இன்னலுக்கிலக்காகித் தப்பிப் பிழைத்தவர்களாகவே இருப்பர்...இரு தலைமுறைகளுக்கு முன்னால் செய்ய முடியாதவை எனக் கருதப்பட்டவை இன்று செய்து முடிக்கக்கூடியவையாக மாறிவிட்டன. அதாவது, ஓரே ஒரு வலுத்த அடியால் ஒரு நாட்டின் ஆத்மீக முதுகெலும்பை முறித்து, அது மீண்டும் பிழைத்து எழமுடியாமல் இன்று அழித்து விடமுடியும். இதுவே வருங்காலப் போர்களின் தலையான குணமாகும். இன்று செல்வர்களாக விளங்குபவர்கள் நாளை இப் போர்க்களத்தில் நாதியற்று இரத்த வெள்ளத்தில் கிடப்பர். அதில் பிழைத்தெழுவோர் சொல்லொணாத் துயரத்திற்கும் இடர்கட்கும் இலக்காகி, வழிகாட்டத் தலைவரின்றித் தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வழியின்றித் தங்கள் துன்பத்தைத் துடைக்கும் திறமையின்றி வென்றோர் முன்னிலையில் குயவன் கைக் களிமண்ணாக நின்று தவிப்பர்...அவர்களின் எண்ணிக்கையால் எள்ளளவும் அவர்களுக்குப் பயன் விளையாது. அவர்கள் ஐம்பது மில்லியனாக இருந்தாலும் இன்னலில் இளைந்து நிற்பார்களாகையால், வலிமை மிக்க ஐவரைவிட இவர்களை வரையும் அடக்கிவிடுதல் எளிது. ஒரு நாடு தன் எதிரியிடமிருந்து எதையும் விரும்பாது. அதைத் தீர்த்துக்கட்டவே, முற்றிலும் அழித்துவிடவே விரும்பும்.

வரும்படி செய்வதுமுதல், எதிரியை எளியவனாக மாற்றும்வரை இன்றைய போர்த்தலைவர்களின் குறிக்கோள்கள் வேறுபடுவதைக் காணலாம். வேறு என்ன செய்யவியலாவிட்டாலும் பகை அரசாங்கங்களை (வெட்கத்தால்) தலைகுனியுமாறு செய்தாலே போதுமெனக் கருதப்படுகிறது. ஆனால், பகை அரசாங்கத்தைக் கவிழ்த்துவிட்டு, அந்த இடத்தில் தான் இசைக்கும் பல்லவிக்குத் தாளம் போடக்கூடிய ஒரு 'பொம்மை' அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்துவதே பெரும்பாலான அரசியல் வாதிகள் நடைமுறையில் எய்த முற்படும் குறிக்கோளாகும். ஏனெனில், தம்முடன் சேர்ந்து ஒத்தூதும் அரசாங்கத்தை அமைத்துவிட்டால், தோல்வியடைந்த நாட்டை எளிதாக ஆளலாமல்லவா? அடுத்தபடியாக, எதிரியின் கர்வத்தை வேறுவிதமாகவும் அடக்க அரசியல்வாதிகள் முற்படுவதைக் காணலாம். அதாவது, பகைவனுடைய நாட்டைப் பிரிவினை செய்தோ, தன்னாட்டுடன் வலுக்கட்டாயமாக இணைத்தோ அல்லது சமூகப் புரட்சியாலோ (social revolution) அரசியல் துறையில் அதை அழித்து ஒழிப்பதையும் இற்றை நாள் அரசியல்வாதிகள் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளனர். இறுதியாக, நாகரிகத்தின் உச்சக்கட்டத்தைத் தொட்டுவிட்டதாக மார்தட்டி நிற்கும் அரசியல்வாதிகளின் மற்றொரு குறிக்கோளை எண்ணிப்பார்த்தால், அவர்களின் மடமை-மிருகத்தன்மை-அவலநிலை இனிது புலனாகும். கேவலம் ஒருசில அரசியல் குறிக்கோள்களை, அழிந்துபோகக்கூடிய அற்பப் பொருள்களை அடையும் குறுகிய நோக்கத்தில், மனிதனின் தெய்வீகத்தன்மையை மறந்துவிட்டுக் கோடிக்கணக்கான மக்களை, பகைவனுடைய குடிகளைக் கொலை செய்தோ, பசியால் வதைத்தோ, நச்சு வாயு நிறைந்த அறையில் தள்ளியோ, அடிமை முகாம்கள் அல்லது உப்புச் சுரங்கங்கள் ஆகியவற்றில் அடித்து விரட்டியோ அவர்களை ஒழித்துக் கட்டச் சிறிதும் தயங்குகின்றார்களில்லை. மனித இனத்தை அழிக்கவல்ல இக் கொடிய ஆயுதங்கள் போதாவென்று அன்பால் அணைக்கும் கை அணுகுண்டைப் பயன்படுத்தவும் கற்றுக்கொண்டுவிட்டது. விளைவு...?

மாக்கியவெல்லி இன்று உயிருடன் இருப்பாராயின், இந் நடைமுறைகளைக் கண்டு வியப்பும் விதிர்ப்பும் அடையாதிரார். அதோடில்லாமல் மேலே கண்ட அரசியற் குறிக்கோள்களில் எதை, எச் சூழ்நிலையில் எய்தலாமென்ற சிக்கலுக்கும் தீர்வுகாண முனைந்திருப்பார். கொலையைப் போன்று புரட்சியும் போரின் ஓர் ஆயுதம் என்ற முறையில் அதைப் பயன்படுத்துவோர்க்கும், அதற்குப் பலியாகிறவர்களுக்கும் தீங்கு விளைக்கக்கூடியது. இக்

கலையில் கைதேர்ந்தவர்களாயிருந்தும் இரண்டு மில்லியன் சிலாவ் மக்களையும் (slavs), மற்ற எதிரிகளின் பொதுமக்களையும் (civilians), ஆறு மில்லியன் யூதர்களையும் நாஸிகளால் கொல்ல முடிந்தது. நாம் வதியும் அணுயுகத்தில் மனித வர்க்கத்தையே அழிக்கக்கூடிய வழிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுவிட்டன. அவற்றுள் மிகத் தீவிரமானவை போர் நடவடிக்கைகளின் குறிக்கோளாகும்; மூர்க்கத்தனமான விடாப்பிடியான குறிக்கோள் பகைவனை எதிர்த்தலாகும். இவ்வெதிர்ப்பு சாமானியமாக இருக்காது. இரத்தப் பெருக்கு கரைபுரண்டோடும்; ஏராளமான பணச்செலவு ஏற்படும். உணர்ச்சி வயப்பட்டு வெறிபிடித்து அலையும் அரசியல் வாதிகள், நாட்டுப்பற்றுளர் ஆகியோருக்கிடையில் பாலையில் சோலையைக் கண்டதுபோல் ஆங்காங்கே மன்பதைத் தொண்டர்கள் தோன்றி, இப் பேராசைக்காரர்களை ஆட்டிப் படைக்கும் பேய் வெறியை விடுத்து மனிதனுக்கேயுரிய தெய்வத்தன்மையை மனத்திற்கொண்டு மன்பதைக் தொண்டிலிறங்குமாறு எடுத்துச் சொன்னாலும், இத் தன்னலமற்ற தியாக சீலர்களின் அறிவுரைகள் செவிடன் காதில் சங்கு ஊதிய கதையாகிவிடுகின்றன.[10]

மனிதன் கடைப்பிடிக்கும் வழிகளே (means) அவனுடைய குறிக்கோளை—நோக்கத்தை (end) வரையறுப்பதாக (means mould the end) அவனுக்கு அடிக்கடி தோன்றுகிறது; என்றாலும், தற்காலப் போர்களில், 'நோக்கமே அதனை எய்தத் துணைபுரியும் வழிகளை நேர்மையென நிலைநாட்டுகிறது' (end justifies means) என்ற உறுதிமொழி மிகத் தீவிரமாக எங்கும் பரவிவருவதுடன், அது யாவராலும் போற்றப்படுதலையும் பார்க்கலாம். புரட்சியே குறிக்கோளாயின், 'டுரோஜன் சண்டையில் போரிட்ட டுரோஜன் பரிவீரர்களும் (Trojan Horsemen), 'ஐந்தாம் படைக்காரர்களும்'—எதிரி உள்ளாளும் (Fifth Columnist) மிகவும் பயன்படுவர். (இவ்விரு சொற்றொடர்களும் முறையே கி. பி. 1194ஆம் ஆண்டின் டுரோஜன் போரிலும், கி. மு. 1936ஆம் ஆண்டு ஸ்பானியப் போரிலும் நடைபெற்ற வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற இரு சம்பவங்களின் ஞாபகார்த்தச் சொற்றொடர்களாகக் கையாளப்பட்டு வருகின்றன.) பாஸிஸ்ட்டுகளும் (fascists) கம்யூனிஸ்ட்டுகளும் இம் முறையையே கையாண்டபோதிலும், பின்னையவர்க்கு நெடுங் கால அனுபவம் இருந்தும், அவர்கள் முன்னவர்களைப்போல் இக் கலையில் நிபுணர்களாக விளங்குகிறார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. கெடுபிடிப் போரிலும் மற்றப் போர்களிலும் 'நாடு கடத்தப்பட்டிருக்கும் அரசாங்கங்கள்' (governments-in-exile), 'விடுதலைக்

[10] ஜார்ஜ் எப். கென்னனின் கருத்துக்கள் இங்கு கவனிக்கத்தக்கவை.

கமிட்டிகள்' (committees of liberation) ஆகியவைகள் கையாளும் முறைகளையும்; பகைவன் முகாமிலிருந்துகொண்டு (தன் நாட்டைக் காட்டிக்கொடுக்கும்) சதியாளர்கள் மேற்கொள்ளும் கரவுச்செயல்களையும்; முடிந்தால் இராணுவ வலிமையால் அழிவுவேலை (sabotage), அரசுப் பகைமை (sedition), அரசைவிட்டு விலகல் (secession) அல்லது புரட்சி ஆகிய முறைகளையும் பின்பற்றி நடந்தால் பயனளிக்கும். ஆனால், இம் முறைகளைத் திறம்படக் கையாளவேண்டுமானால், சூழ்ச்சியும் திறமையும் வேண்டும். இன்றேல் பகைவன் முறியடிக்கப்படமாட்டான். அவன் வலிமை ஓங்கும்; எதிர்பாராத சிக்கல்களும் குழப்பமும் ஏற்படும்.

அச்சுறுத்தல், பொய் செல்வதன் பயன் : பகைவன் படைகளையும், பாமர மக்களையும் அட்டூழியங்களால் அச்சுறுத்துவதால், சில நேரங்களில் பயன் ஏற்படலாம். ஆனால், பெரும்பாலும் விரும்பத்தகாத எதிர் அச்சுறுத்தல்களும் அட்டூழியங்களும் ஏற்படுவது கண்கூடு. ஆயினும், போர்வீரர்கள் பகைவன் பதிலுக்குப் பதில் செய்வதைக் கண்டு புறமுதுகு காட்டுவதில்லை. மாறாக, எதிரியின் வன்செயல்களைக் கண்டு அவர்கள் வேற்று நிறத்தாரையும், தாழ்ந்த இனத்தாரையும் அல்லது பாசண்டக்காரர்களையும் திட்டமிட்டு வதைப்பதற்கும் கொலை செய்வதற்கும் சிறிதும் அஞ்சுவதில்லை. ஒருசில விதிவிலக்குகள் நீங்கலாக மற்றபடி எந்தச் சமுதாயமும் தன்னுடைய போர்வீரர்கள் இழைக்கும் வன்செயல்களைக் கண்டோ அல்லது தன்னை ஆள்பவர் அனுமதிக்கின்ற அட்டூழியங்களைக் கண்டோ விதிர்ப்போ வியப்போ அடைவதில்லை. ஆனால், உலகச் சமூகங்களனைத்தும் மாற்றானின் வன்முறையான செயல்களைக் கண்டே அதிர்ச்சியடைகின்றன. அடாத செயல் செய்தவன் படாதபாடு படுவான் என்று நினைத்துக் கொண்டு மாற்றானின் அச்சுறுத்தலுக்கும் வன்செயலுக்கும் ஆளானவர்கள் அவனுக்குச் சரணடையும் காலம் மங்கோலியர்களோடு மலையேறிவிட்டது. இவ் வணுயுகத்திலோ ஒவ்வொரு சமூகமும் தன்னை அச்சுறுத்தும் நாட்டுடன் தன்வலிமையைக் காட்டத் துணிவுடன் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு செயலில் முனைந்து முயல்வது கண்கூடாகும். எந்த நாடும் பகைநாடு விடுக்கும் அறைகூவலைச் சமாளிக்கவே தன்னைத் தயாராக்கிக் கொண்டுவருகிறது.

'பகைவன் மிகக் கொடியவன்; எனவே, அவனை ஒழித்துக் கட்டவேண்டும்' என்ற அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையை எல்லாப் போர்வீரர்களிடத்தும், குடிமக்களிடத்தும் வளர்ப்பதே தற்காலப் போர்களில் செய்யப்படும் அட்டூழியங்களின் முக்கியநோக்கமாகும்.

எனவே, ஒற்றர்கள், கைதிகள், அகதிகள் ஆகியவர்களின் அறிவிப்புகளினின்று பகைவனின் வன்முறைச் செயல்களை மிகைப்படுத்தி விவரங்கள் தயாரிப்பது செய்தி அறிவிப்புத்துறையாளரின் (intelligence agents) தலையாய கடமையாகும். இப்போதைய நாடுகளின் அட்டூழியங்களை உலகம் அறியும். ஆதலால், இன்று அவைகளைப் பற்றிக் கயிறு திரிக்கத் தேவையில்லை. அக் கதைகளை 'மனப்போர்' (psychological warfare) வல்லுநர்கள் தக்க ஆதாரங்களுடன் செய்தித்தாள், வானொலி ஆகியவைமூலம் தங்கள் நாட்டுப் பொதுமக்களுக்கும், தங்கள் நேசநாட்டவர்க்கும், பகைவன் நாட்டுப் பொதுமக்களுக்கும் எடுத்துக்கூறவேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் உள்நாட்டில் மக்களின் மனவுறுதி திடமாகும். எதிரியை எவ்வாறாயினும் ஒழித்துவிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்துவிடும். ஒவ்வொரு நேசநாடும் மிகக் கடுமையாகவும் மும்மரமாகவும் போரிடும். உளநூல் சூழ்ச்சிக்காரர்கள் (அட்டூழியங்கள் குறித்துத் தாங்கள் திரித்துவைத்திருக்கும் கட்டுக் கதைகளின் மூலம்) வெகு விரைவில் தோதுப்படி பேய்களை வானவர்களாகவும், வானவர்களைப் பேய்களாகவும் மாற்றத் தயாராக இருக்கவேண்டும். (சமயத்திற்கு ஏற்றாற்போல் பொய் சொல்லவேண்டும்).[11]

11 *1895, 1896, 1915ஆம் ஆண்டுகளில் துருக்கிப் பாமர மக்களும் படைகளும் துருக்கி அரசாங்கத்தின் அனுமதியுடன் எண்ணற்ற ஆர்மீனியர்களைப் படுகொலை செய்ததைக் கேட்டு மிக ஆத்திரத்துடன் அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் கண்டித்து எழுதின. ஆனால், 1918-ல் துருக்கிப் படைகள் பாக்குவைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு ஆர்மீனிய வழிவந்த 30,000 சோவியத் குடிகளைக் கொன்று குவித்த போது, அமெரிக்கச் செய்தித்தாள்கள் மூச்சுப்பேச்சு விடவில்லை. ட்ரூமன் கோட்பாடு அறிவிக்கப்பட்டதன் பின்னர், 1947 ஆகஸ்டு, 28ஆம தேதி சிகாகோவில் பேசுகையில், துருக்கியில் பணியாற்றிய அமெரிக்க இராணுவக் குழுத் தலைவர் மேஜர் ஜெனரல் லஸ்போர்டு ஆலிவர், 'முதல் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஆர்மீனியர்களே ஆர்மீனியர்களைக் கொலை செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டனர்,' என்று குறிப்பிட்டார். அதை அப்படியே அமெரிக்கச் செய்தித்தாளகளும் ஆதரித்து எழுதின.*

மற்றொரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டைக் காண்போம். 1940 ஏப்ரல் மாதம் ஜி. பி. யு. (G. P. U.) வைச் சேர்ந்த தூக்கிலிடும் யூதர்களின் படுகொலைக்குப் பலியான 10,000—12,000 போலிஷ் அதிகாரிகள் (Polish Officers) (உண்மையில் காணாமற்போன அதிகாரிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 3,000தான்) காட்டின் என்ற காட்டில் ஸ்மோலன்ஸ்க் என்னுமிடத்தில் புதைக்கப்பட்டிருந்த மாபெரும் புதைக்குழி தற்செயலாக வெர்மாக்டால் (ஜெர்மன் படையினால்) கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாக 1943 ஏப்ரல் 15ஆம் தேதி, நாஜி பத்திரிகைமூலமும் வானொலிமூலமும் பால் ஜோசப் கோபெல்சு என்பவர் அறிவித்தார். உடனே நாடுகடத்தப்பட்டிருந்த போலிஷ் அரசாங்கம் 'பாரபட்சமற்ற விசாரணை' நடத்துமாறு சர்வதேசச் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டது. இதை அறிந்த மாஸ்கோ தன் நேசநாட்டுடன் கொண்டிருந்த (1943 ஏப். 25) தூதரக உறவைத் துண்டித்துக்கொண்டது. இதனால் கோபெல்சு விளம்பர வெற்றிபெற்றார். 'சர்வதேச நிபுணர்களின் உதவியால் அக் காட்டின் புதைக்குழிகளைத் தோண்டிப் பார்த்து, இம் மாபெருங் கொலைக்கு ரஷ்யாவே காரணம் என்று கோபெல்சு உலகுக்கு உணர்த்தினார். சோவியத் நிபுணர்களைக்கொண்டு அதே இடத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து, ஜெர்மன் படையெடுப்பின்போது பிடிப்பட்ட போலிஷ் அதிகாரிகள் நாசிகளால் 1941 இலையுதிர்காலத்தில் கொலைசெய்யப்பட்டனரென்றும், பின்னர் 1943-ல் அதே கொலைகாரர்கள் ரஷியக் கைதிகளையும் சுட்டுக் கொன்றனரென்றும் 1944 ஜனவரி 24ஆம்

போர் விளம்பரத்தில் உண்மைமட்டும் விரைவில் கண்டு பிடிக்கப்படாமலிருக்குமாயின், பொய்சொல்வதால் (mendacity) பயன் ஏற்படும். 'போர்க்காலத்தில் மக்கள் இரண்டே இரண்டு விஷயங்களைத்தாம் கேட்க விரும்புவார்கள்— தங்களைப்பற்றி நல்ல தாகவும், பகைவனைப்பற்றிக் கெட்டதாகவும் கேட்கவே விழைவர். போர் முடிந்ததும் (பூமிக்கடியில் பதுங்கிக் கிடக்கும்) பொய் சொல்லக் கற்றுக்கொண்ட எழுத்தாளர்களைக் கண்டு பயப்படு வதா, அல்லது திருடக் கற்றுக்கொண்டு புற்றீசலைப்போல் வீதி தோறும் திரியும் போர்வீரர்களைக் கண்டு அஞ்சுவதா என்பதுதான் தெரியவில்லை' என்று சாமுவேல் ஜான்சன் கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. தன் நாட்டு அரசாங்கம் நேர்மையுடன்

தேதி ஜெர்மன் - பாசிஸ்ட் குற்றங்கள் பற்றிய சோவியத் தனி அரசுக் கமிட்டி யின் தனிக்குழு (Special commission of the Soviet Extraordinary State Committee on German - Fascist Crimes) அறிக்கை ஒன்றில் வெளியிட்டது. 1952 ஆம் ஆண்டு வசந்தகாலத்தில் இந்தியாவைச் சேர்ந்த ரே. ஜே. மாடன் என்பவர் அமெரிக்காவிலும் மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் விசாரணை நடத்திய தன் பின்னர் ருஷ்யாவை இப் படுகொலைக்குப் பொறுப்பாளியாக்க வேண்டுமென்ற முடி வுக்கு வந்தார். சூமன் எழுதியிருக்கும் '1917 - க்குப்பின் ரஷ்யா' என்ற நூலைப் (பக். 268 – 270) பார்க்கவும்.

விளம்பரத்தின் அரசியல் குறிக்கோள்களுக்கு ஏற்றாற்போல் இவ் விஷயங் களின் 'உண்மை'யும் அமைந்தது. பிரஷ்ய அதிகாரிகள் காணாமற்போனமைக்குத் தக்ககாரணங்கள் கிரெம்லினால் கூறமுடியாததனாலோ அல்லது கூறமறுத்ததனாலோ நியூரெம்பர்க்கில் இவ் வழக்கை அழுத்திக்கூற ரஷ்யா தவறியதாலோ இக் கொலைக்கு ரஷியா பொறுப்பாக வேண்டுமென்பதும், நாஜிகள் இவ் விஷயத்தில் நடந்து கொண்ட விதத்திலிருந்து (சூமன், எப். சி. சி. யின்—F.C C. அயல்நாட்டு ஒலி பரப்பு செயதியறிவிப்புத்துறையில் பணியாற்றுங்கால் ஆராய்ந்து கூறியிருப்பதைப் போன்று) ஜெர்மனியின் பொறுப்பும் இன்று புலனாகிறது. கோபெல்ஸ் 1943 மே 8ஆம் தேதியன்று தன் நாட்குறிப்புப்புத்தகத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்: 'காட்டின் (Catyn) புதைகுழிகளில் ஜெர்மன்வெடிமருந்துகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவை எப்படி அங்கு கொண்டுவரப்பட்டன என்பதற்கு விளக்கம் தேவை. ஒன்று, ரஷியாவுக்கும் எங்களுக்கும் சுமுகமான உறவு இருந்தபோது நாங்கள் இவற்றை விற்றிருக்கவேண்டும். அல்லது சோவியத் ரஷியாவே இவற்றைப் புதைகுழிகளில் எறிந்திருக்கவேண்டும். எப்படிப் பார்த்தாலும், இதுஒரு பெரும இரகசியமாகவே இதுவரை இருந்திருக்கிறது. பகைவனுக்கு மட்டும் இது தெரிந்திருந்தால், காட்டின் படுகொலையே வெளிச்சத்திற்கு வந்திராது'. பசியால் மக்கள் சாகட்டும் என்று வேண்டுமென்றே இருந்துவிட்டமை வேண்டாதாரைக் கூண்டோடு கைலாசத்திற்கு அனுப்ப ரஷியா கையாண்ட மற்றொரு முறையாகும. இதை அது 1930-33-ல் யூக்ரைன் குலக்குகள் மீது சோதனை செய்து பார்த்தது. வேறு சிலர் பாட்டாளி முகாம்களுக்குக் (labour camps) கடத்தப்பட்டனர். பிரயாணத்தில் எஞ்சியவர் கடும் உழைப்பாலும், ஊட்டக்குறைவாலும் (malnutrition) வதைக்கப்பட்டுச் செத்தனர் நாஜிகள் பகைவர்களைத் தீர்த்துக்கட்டுவதில் ஒரு படி உயர்ந்திருந்தனர். ஆயிரக்கணக்கானவர்களை ஒருசில வினாடிக்குள் ஒழித்துவிடும் வழிகளை அவர்கள் கையாண்டனர். நச்சுவாயு நிறைந்த அறையில் தள்ளியும், சுட்டு வீழ்த்தியும் பகைவர்களைக் கொன்று குவித்தனர். காட்டின் புதைகுழியில் கிடைத்த பிரேதங்கள் அனைத்தும் தலையில் சுடப்பட்டிருந்தனவாம். தலையை முதலில் சுட்டுவீழ்த்தும்முறை எம் வி டி.யின் (முன்னால் GPU என்ற அழைக்கப்பட்ட அமைப்பு) முறையாகும். இப் படுகொலைச் சம்பவத்தில் கவனிக்கத்தக்கது என்னவென்றால், விளம்பரத்தின் விளைவாலும் பொய்ப்புரட்டாலும் 1943-ல் நாட்டுப்பற்றுடைய ஒரு ஜெர்மன் கூட ரஷியாவை சந்தேகிக்கவில்லை; நாட்டுப்பற்றுடைய ஒரு ரஷ்யன்கூட ஜெர்மனிமீது ஐயங்கொள்ளவில்லை; நாட்டுப்பற்றுடைய ஓர் அமெரிக்கன்கூட 1952-ல் ரஷ்யா மீது ஐயறவு கொள்ளவில்லை. இதுவே மனப்போர் கோணத்திலிருந்து பார்க்கும் போது, காட்டின் படுகொலையின் முக்கியத்துவமாகும்.

நடப்பதுபோலும், மாற்ருன் அரசாங்கம் கொடிய செயல்கள் புரிவது போலும் தூதியல் பத்திரங்களைத் (diplomatic documents திரித்து எழுதும் கலை பண்டைக் காலத்திலேயே உள்ளது. சான்ருக, ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா — ஹங்கேரியின் படை திரட்டப்படுமுன் (mobilization) ரஷ்யப்படை திரட்டப்பட்டாலும், அதற்குப் பின்னரே திரட்டப்பட்டதென்று 1914ஆம் ஆண்டின் பிரெஞ்சு மஞ்சள் புத்தகம் ஒன்று அறிவித்தது. ஜெர்மன் தூதியல் பத்திரங்களைக் கைப்பற்றியதன் பின்னர், 1948-ல் அமெரிக்க வெளி நாட்டுத்துறை செய்தி ஒன்று வெளியிட்டது. அதில் போலாந்தைத் தாக்கவேண்டுமென நாஸிகள் மேற்கொண்ட முடிவு 1939, ஆகஸ்ட் 23ஆம் தேதி நாஸி—சோவியத் ஒப்பந்தத்திற்குப் பின்னரேயன்றி மே மாதத்திலேயே மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்றும், அவ்வாறே ரஷ்யாவைத் தாக்குவதற்கு நாஸிகள் மேற் கொண்ட முடிவு 1940, டிசம்பர் மாதத்திலேயேயல்லாமல் ஆகஸ்டில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்றும் திரித்துக்கூறியது.[12]

இப்போதைய நாடுகள் புனையும் ‘பெரும் பொய்களைக்’ கருத்தில் கொண்டால் மேலே கூறப்பட்ட அற்பமான பழங்கால வித்தை களெல்லாம் ஒன்றுமில்லை என்பது இனிது புலனுகும். பிறர் உடனடியாக, எதிர்க்கவோ அல்லது மறுக்கவோ முடியாதவாறு திரும்பத்திரும்ப உணர்ச்சியோடும் சாமர்த்தியமாயும் பொய்

[12] செனட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் பிரெஞ்சுத் தூதராகப் பணியாற்றிவந்த பாலயோலோகிடமிருந்து ஜூலை 13ஆம் தேதி காலை 10-45 மணிக்கு ஒரு செய்தி வந்தது. (அது நிகழ்ச்சி நடந்து 16மணி நேரம் கழிந்து அனுப்பப்பட்டது.) அதில் ‘ரஷ்யப் படையைத் திரட்டுமாறு ஆணையிடப்பட்டுளளது’ என்று சொல்லப் பட்டிருந்தது. ஆனல், பிரெஞ்சு வெளிநாட்டு அலுவலகத்தில் பணியாற்றியோர் அதை அப்படியே திரித்து, பொய்க்கதை புனைந்து பின்வருமாறு ஓர் அறிக்கை வெளி யிட்டார்கள்: அதாவது, ஆஸ்திரியப்படை முழுவதும் திரட்டப்பட்டுவிட்ட தாலும், கடந்த 6 நாட்களாக ரகசியமாயும் தொடர்ந்தும் ஜெர்மனி படைதிரட்டும வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருத்தலாலும், தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற் காக படையைத் திரட்டுமாறு ரஷயா ஆணையிட்டுள்ளது. உண்மையில் ஜெர்மனி மேற்கொண்டிருக்கும் அளவுக்குத்தான் ரஷ்யாவும் தன் இராணுவ நடவடிக்கைகளை எடுத்துவருகிறது. ஜெர்மனி தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள இராணுவ நடவடிக்கை எடுப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, ரஷ்யாவும் படை அணிவகுக்கும் இறனை முன்னிட்டு அறைகுறையாகத் திரட்டப்பட்டிருந்த தன் படையை முழுவதுமாகத் திரட்டும்படி ஆணை பிறப்பித்துள்ளது’ என்று மாற்றிக் கூறப்பட்டது. (1914ஆம ஆண்டு பிரெஞ்சு மஞ்சள் புததகம், நவம்பர் 118). 1939—1941 வரை நிலவிய சோவியத்-நாஸி உறவுகளைப் பற்றிய 260 பத்திரங்களடங்கிய 362 பக்கப் புத்தக மொன்றை 1948 ஜனவரி 22ஆம் தேதி அமெரிக்க வெளிநாட்டுத் துறை வெளி யிட்டது. அவையனைத்தும் ஜெர்மன் வெளிநாட்டு அலுவலகத்தின் ஆவணக் களரி யிலிருந்து கைப்பற்றப்பட்டு, ரேமண்ட் ஜேம்ஸ் சோன்டாக் என்பவராலும், ஜேம்ஸ் ஸ்டுவர்ட பெடி என்பவராலும் வெளியிடப்பட்டன. இதில் பொய் ஒன்றும் இல்லை யென்ருலும், மேலே கூறப்பட்ட பொய்யான எண்ணம், கிடைக்கக்கூடிய மற்றத் தூதியல், வெர்மாக்ட் பத்திரங்களை விட்டுவிட்டதால் ஏற்பட ஏதுவாயிற்று. இக் கட்டுக் கதைகள் அமெரிக்க விமரிசகர்களால் வெளியிடப்பட்டதால் இவ் வால்யூம் விளம்பரத்தைப் பொறுத்தமட்டில் பொறுத்தமில்லாது தோன்றியது. மேல் விவரங்களுக்கு நடைமுறை வரலாறு (Current History) என்ற நூலில் (ஜன வரி ஏப்ரல், 1958) குவன் எழுதியிருக்கும் கட்டுரைகளைப் பார்க்கவும்.

சொன்னால் பெரும்பாலான மக்கள் நம்பிவிடுவர் என்ற நம்பிக்கை இக் காலத்தில் பரவிவருகிறது. [இதைத்தான் 'கண்துடைப்பு' (eye-washing) என்று சொல்லுகிறார்கள்.] மழுப்பிப் பேசுவதில்—ஏய்த்துப் பேசுவதில் நாஸிகளும், கம்யூனிஸ்ட்டுகளும் கை தேர்ந்தவர்கள். இரு 'வகுப்பினரும் பாராட்டுக்குரியோர்! கம்யூனிஸ்ட்டுகள் ரெய்ச்ஸ்டாகை' (Reichkstag- அரசாங்க மாளிகையைக்) கொளுத்திவிட்டனர்; யூதர்கள் ஜெர்மனியைக் காட்டிக்கொடுத்து விட்டனர்; கம்யூனிஸ்ட்டுகள் யூதர்கள்; யூதர்கள் கம்யூனிஸ்ட்டுகள்; சர்ச்சில், ரூஸ்வெல்ட், ஸ்டாலின் ஆகியோர் யூதர்களால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றனர்; கம்யூனிசத்தை எதிர்ப்பதே ஹிட்லரின் தலையாய குறிக்கோள்; செக்குகளும் (Czechs), போல்சுகளும் (Poles) ஜெர்மானியர்களை வதைத்துக் கொலைசெய்தவர்கள்; ஒவ்வொரு முறையும் புது நிலத்தைத் தன் ஆட்சியுடன் சேர்த்துக்கொள்வது ஐரோப்பாவில் ஹிட்லர் கொண்டாடும் 'இறுதி நில உரிமை வேண்டுகோளாகும்', போல்ஷிவிஸத்திற்கு (Bolshevism) எதிராக ஜெர்மனி நாகரிகத்தைக் காப்பாற்றி வருகிறது; ஆகியவைகளைச் சாதாரணப் பொய்க்கு (brown lies) எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்லலாம். சோவியத் கூட்டமைப்பு ஒரு மக்களாட்சி; சீனக் கம்யூனிஸ்டுகள் வெறும் 'விவசாயச் சீர்திருத்தக்காரர்களே' (agrarian reformers); கம்யூனிஸ்ட்டுகள் அமைதிக்காகவே பாடுபடுகின்றனர்; அமெரிக்கா ஆக்கிரமிப்புப் போருக்காகச் சதிவேலை செய்துவருகிறது; 'வால் ஸ்டீரீட் (Wall Street) தான் (பணக்கார வியாபாரிகள்) அமெரிக்காவை ஆண்டு வருகிறது; சோஷலிஸ்டுகள் அமெரிக்க முதலாளித்துவத்தின் (capitalism) கருவிகள்; கம்யூனிஸ்ட்டு நாடுகளில் சுதந்திரம் உண்டு; மார்ஷல் திட்டம் ஐரோப்பாவை அடிமைப்படுத்திச் சுரண்டுவதற்காக அமெரிக்கா மேற்கொள்ளும் திட்டம்; அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் (imperialism) உலகை அச்சுறுத்திவருகிறது; அமெரிக்காவின் தூண்டுதலால் தென் கொரியா வட கொரியாமீது படையெடுத்தது போன்றவற்றைப் படுபொய் (red lies) என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கூறலாம்.

எல்லாவிதமான போர்களிலும் விளம்பரத்தின் வழிகாட்டிகள் மிக எளிமையானவையே என்றாலும், திறமையுடன் அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பதில்தான் அவற்றின் முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. அவற்றை நான்காகப்பிரிக்கலாம். (1) நாம் நல்லவர்கள் பகைவர் தீயவர்கள்; (2) நாம் வலிமை மிக்கவர்கள், பகைவர்கள் வலுவிழந்தவர்கள். அல்லது 'அச்சத்தால் வலிமை' (strength through fear) அடைய வேண்டி இருப்பின், அன்றி 'மனவருத்தத்

தால் வலிமை' (strength through gloom) அடையவேண்டி யிருப்பின் நாம் எளியவர்; பகைவன் வலியவன் என்று கொள்ளு தல்; (3) நாம் ஒன்றுபட்டுள்ளோம், பகைவன் பிளவுண்டு நிற்கிறான்; (4) நாம் வெற்றியடைவோம், பகைவன் தோல்வி யுறுவான். சர்வாதிகார நாடுகளில் வாழும் மக்கள் உட்பட அனை வரும் விளம்பரத்தின் விளைவை நன்கு அறிவர். தங்கள் நாட்டுத் தலைவர்கள் எவ்வளவுதான் சிறப்புக் குன்றியிருந்த போதிலும் அவர்களுடைய விளம்பரத்தை நாட்டுப்பற்றுளர்கள் ஏற்பதாலும், எவ்வளவுதான் கீர்த்திபெற்றிருந்தாலும் அல்லது பாராட்டப் பட்டாலும் பகை வல்லரசுத் தலைவர்களின் விளம்பரத்தை ஒப்புக் கொள்ள மறுப்பதாலும், விளம்பரத்தால் இன்று எந்த அதிசயத் தையும் செய்துவிடமுடியாதென்பது திண்ணம். எனினும், 'செயல் விளம்பரம் செய்வதுடன்' (propaganda of the deed) திறம்பட அடையாளங்களைக் காட்டுவதுடன் உண்மையான நிகழ்ச்சி களையும், பகைவனின் மெய்யான கெட்ட செயல்களையும் தவறு களையும் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்துவதில் திறமை காட்டினால், தன் நாட்டிலும் வெளி நாட்டிலும் வாழும் மக்களின் மனத்தைத் தன்பக்கம் திருப்பமுடியும்; அன்றியும் தான் எய்த விரும்பும் இராணுவ, அரசியல் குறிக்கோள்களையும் சில நேரங் களில் எய்த முடியும்.

போரில் மேலே கூறப்பட்ட ஏதாவது ஒரு வழியைப் பின் பற்றி வெற்றி எய்திவிட்டால், அதனால் என்ன பயன் என்ற வினா எழுகிறதல்லவா? குறிப்பிட்ட இடங்களில் பகுத்தறிவுக்கேற்ற குறிக்கோள்களை எய்துமுகத்தான் செய்யப்பட்ட பண்டைக்காலப் போர்களில் இவ் வினாவிற்கு விடை எளிமையாக அளிக்கப்பட்டது. அக் காலம் மலையேறிவிட்டது. இன்று எய்தவொண்ணாக் குறிக் கோளை எய்துவதற்காக வல்லரசுகள் நடத்தும் போர்களில் இவ் வினாவிற்குரிய விடையை—செயல்முறை விடையைக்—காண்பது அரிது. தோற்கடிக்கப்பட்டவர்களைக் கடுமையாக நடத்தினால், அது பழிக்குப் பழிவாங்கும் துணிவையும் அவர்களிடம் (தோல்வி யடைந்தோரிடம்) ஏற்படுத்திவிடும். அன்றியும், நேச நாடுகளின் ஐயுறவையும் கிளறிவிடும். தோற்கடிக்கப்பட்டவர்களை இரக்க மாக நடத்தினாலோ அதனால் தன் மதிப்பை இழக்கநேரிடும். மற்றும் தன் நேச நாடுகளின் ஐயுறவை அது கிளப்பிவிடும். தன் நாட்டின் நிலத்தையும், அதிகாரத்தையும் பரப்புவதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் நிலவும் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி விட்டால் உடனே அச் செயல் பிற நாட்டின் கடுமையான கண்டனத்திற்கும், வல்லரசுகளின் பகைமைக்கும் ஆளாக்கிவிடும். தியாக உணர்வுடனும் தயாள சிந்தையுடனும் நடந்துகொண்டால்

அதனால் பிற நாடுகளின் வெறுப்பையும், தூற்றலையும், ஐயுறவையும், சில நேரங்களில் தாக்குதலையும் எதிர் நோக்க நேரிடும். நம் காலத்தில் நடைபெற்ற இரண்டு உலகப்போர்களிலும் வெற்றி மாலை சூடிய அனைவரும் 'அமைதியை' இழந்துவிட்டனர். அரசியல் வல்லுநர்களும் நாட்டுப்பற்றுளரும் கிறித்துவின் நல்லாட்சிக் காலத்தில் நிலவும் சொர்க்கக் காட்சிகளைத் தற்கால அறிவியல் அளித்திருக்கும் அழிவையும் நாசத்தையும் ஏற்படுத்த வல்ல வழிகளால் இவ்வுலகில் நிலைநாட்ட முற்படும்வரை அமைதியை ஒருகாலும் நிலைநாட்ட முடியாதென்பது வெள்ளிடைமலையாகும்.

4. நச்சுத்தன்மை வாய்ந்த போர்க்கருவிகள்

(Arma Virumque)

மனிதரும், இரும்பும், பணமும், உணவும் போருக்கு வேண்டிய சக்தியை அளிப்பவை. ஆனால், இவற்றுள் முதல் இரண்டும் இன்றியமையாதவை; ஏனெனில், மனிதன் இரும்பின் உதவியால் பணமும் உணவும் பெற்றுவிடுவான்; ஆனால், பணத்தாலும் உணவாலும் மனிதரையும் இரும்பையும் பெறுதல் இயலாது.

—நிகலோ மாக்கியவெல்லி, போர்க்கலை;

1586ஆம் ஆண்டு மொழிபெயர்ப்பு.

கடந்த 5000 ஆண்டுகளில் இருபதுக்கு மேலான நாகரிகங்கள் சிதைந்து போனமைக்கு இராணுவத்துவமே—படைவலியாட்சியே (militarism)—அடிப்படைக் காரணம் எனலாம். சமுதாயத்தின் உருவாக விளங்கும் தல அரசுகள் ஒன்றோடொன்று மோதி அழிவிற்கு ஆளாகும்படி செய்வது இராணுவத்துவமாகும். இத் தற்கொலைச் செயலில் முழுச் சமுதாயமும், பண்டை உலகத் தெய்வத்தின் (Moloch) பித்தளையால் ஆகிய மார்பில் கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்புக்கு விறகாகி விடுகிறது.

—ஆர்னல்டு, ஜே. டாயின்பீ, 'வரலாற்று ஆராய்ச்சி'

போர், அமைதி முதலியவைபற்றிய முற்போக்குக் கருத்துகள் மறைவதில்லை. அதிலும் குறிப்பாக இராணுவத்துவம் அல்லது போர்ச்செயல் என்பது ஓர் இராணுவ நிகழ்ச்சிதான்

என்பதும், படைகள் சிவில் அதிகாரிகள், அல்லது படைசாராத (பொது வாழ்வுக் குரியவர்) கட்டுப்பாட்டிலிருந்தால் அமைதி நிலவும் என்பதும் எளிதில் மறையாத தப்பான எண்ணங்களாகும் (illusion). ஏகாதிபத்திய ஜெர்மனியிலும் ஜப்பானிலும் 'படை வல்லாட்சியாளராக' (militarists) விளங்கியவர் பொதுவாழ்வுக் குரியவர்களேயன்றிப் பேரர்வீரர்கள் அல்லர். 1792, 1812, 1845, 1854, 1861, 1898, 1914, 1939, 1950ஆம் ஆண்டுகளில் போர் செய்யவேண்டுமென்று முடிவுக்கு வந்தவர்கள் படைத்துறையைச் சேராத அரசியல் வாதிகளே (civilian politicians) அன்றிப் படைத்துறைப் பணியாளர்கள் அல்லர். அரசியல்வாதிகள் அரசியலிலே மூழ்கிக்கிடப்பதால் இராணுவ வலிமையைப் பயன் படுத்துவதால் ஏற்படும் செலவுகள், அபாயங்கள், குறைபாடுகள் ஆகியவற்றைப் புறக்கணித்துவிடுகின்றனர். அவ்வாறே போர் வீரர்கள் அல்லும் பகலும் இராணுவ அறிவியலில் கருத்தைச் செலுத்துவதால், குறிப்பிட்டதும் எய்தக்கூடியதுமான சில அரசியல் குறிக்கோள்களை எய்துவதற்கு இராணுவ வெற்றி துணை புரிந்தாலொழிய வெற்றி பெறுவதில் பொருளில்லை என்பதை மறந்துவிடுகின்றனர். நாட்டுக் கொள்கைகளை வகுப்பதில் இவ்விரு வகுப்பினருக்கும் இடையே நிலவும் உறவு இதுதான் என்று பொதுப்படையாகச் சொல்லலாம். நாட்டின் நன்மைக்கு இன்றியமையாததும், எய்தக்கூடியதும் எதுவென அறிந்து, குறைந்த செலவில் அதிகப் பயன் அடைவதற்கேற்றுப் போல் படைவலிமையையும் ராஜதந்திரத்தையும் பயன்படுத்துவதே அரசியல் வல்லமை (statesmanship) எனப்படும்.

போர்க்காலங்களில் மக்களாட்சிகளிலும் சர்வாதிகார நாடுகளி லும் படைநிபுணர்களைவிடப் படைத்துறையைச் சேராத அரசியல் வாதிகளாலேயே முக்கியமான போர் முடிபுகள் எடுக்கப்படு கின்றன. 'போர் மிகத் தீவிரமான செயலாகையால் படைத்தலைவர் களிடம் அதை விட்டுவிட இயலாது' என்று கிளமென்கோ கூறியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும். போர் முடிந்த பிற்பாடு ராஜதந்திரத்திலும் அரசியலிலும் அதிகம் ஈடுபட்டு நாட்டின் கொள்கையை உருவாக்குவதில் சாதாரண அரசியல்வாதிகளை விடப் படைத்தலைவர்கள் அதிகமான செல்வாக்குப் பெற்றுவிடு கின்றனர். உயர்வான முதல் படைத்தலைவரும், படைப்பணி யாளர் முதல்வருமான (chief of staff) ஜார்ஜ் தி. மார்ஷல் அமெரிக்க வெளிநாட்டு அமைச்சராகப் (Secretary of State) பணியாற்றியிருக்கிறார். ட்ரூமன் ஆட்சியில் எண்ணற்ற செயற் பணிகளுக்கும் (executive posts), தூதியல் பணிகளுக்கும் (diplomatic posts) இராணுவத் துறையைச் சேர்ந்த அதிகாரிளே

நியமிக்கப்பட்டனர். படைத் தளபதிகளால் நடத்தப்படும் அரசாங்கம் சாதாரண மக்களால் நடத்தப்படும் அரசாங்கத்தை விட மிகக் கொடிய ஆட்சியாகத்தானிருக்கும் என்பது உண்மையன்று. படைவலிமையால் அடையக் கூடியவற்றின் எல்லையைப் பற்றி அரசியல் வல்லுநர்களை விடப் போர்வீரர்கட்கு மிகத் திட்டவட்டமாகத் தெரியும் என்பதில் ஐயமில்லை.[18] உலக அமைதியை முன்னிட்டு ஐரோப்பாவிலும் சீனுவிலுமுள்ள கம்யூனிஸ்ட்டுவாதிகளுடன் ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வரத் தீர்மானித்தார் அமெரிக்க வெளிநாட்டு அமைச்சர் மார்ஷல். அவர் தீர்மானத்தைக் கேட்டு எள்ளிநகையாடினர் பலர். அவர்களில் விஸ்கன்சினைச் சேர்ந்த செனட்டர் ஜோசப் ஆர். மக்கார்தேயும் ஒருவர். 'மார்ஷலின் தீர்மானம் மனித வரலாறு கூறும் இழிவான சதித்திட்டங்களை எல்லாம் தோற்கடித்துவிடும்' என்று இடித்துக் கூறினுர், இந்தியாளுவைச் சேர்ந்த செனெட்டர் வில்லியம் ஈ ஜென்னர்; மார்ஷல் 'பொய் சொல்வதில் கெட்டிக்காரர்' என்றும், 'துரோகிகளுக்குச் சிறந்த முன்மாதிரி' என்றும் அவர் உணர்ச்சி ததும்ப உரைத்திருக்கிறுர்.

இராணுவத்துவத்தால் இன்றைய உலக சமுதாயத்திற்கு (Great Society) ஏற்படும் பேரிடர்கள் போர்க்கலை வல்லுநர்களின் பேராசையாலோ அன்றிச் சதித்திட்டங்களாலோ ஏற்படுகிறது என்று சொல்வதற்கில்லை. புதிய அறிவியல், தொழில் நுணுக்கக் கலையின் வளர்ச்சியாலும் விளைவாலும் போரின் அம்சங்களே மாறி விட்டன. இம் மாற்றத்திலுைம், இம் மாற்றத்தின் பொருளாதார, சமூக, உளவிளைவுகளிலுைமே இன்றைய சமுதாயம் அச்சுறுத்தலையும் அழிவையும் எதிர்நோக்கியுள்ளது. உலகம் தோன்றிய நாள் முதல் மனிதன் பயன்படுத்தி இருக்கும் போர்க்கருவிகளையும், நாம் வதியும் அணுயுகத்தில் மனிதன் கண்டுபிடித்திருக்கும் அணு

[18] 1920-30 வரை ஹிட்லருக்குப் பொதுப் பணியாளரால் வெளிநாடுகளில் தம் படை வலிமையைக் காட்ட இயலாது போயிற்று. அவருடைய பெரிய இராணுவ நடவடிக்கைகளைப் படைத்துறை வல்லுநர்கள் கடுமையாக எதிர்த்தனர். நான் 'ஜெர்மன் அரசாங்கத்தின் தலைவராக வருமுன்பு, ஜெர்மன் பொதுப்பணியாளர் துறை ஒரு கசாப்புக்காரனின் நாயைப் போன்றது—அதாவது கண்டவர்களையெல்லாம் அச்சுறுத்தி வருவதால் அதை அடக்கவேண்டுமென்று நினைத்தேன். ஆனுல், தலைவரானதுமுதல் அது அவ்வாறு நடந்துகொள்ளவில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் இன்றியமையாதவை என்று தோன்றிய நடவடிக்கைகள் எடுக்க முற்படும்போது முட்டுக்கட்டையாக இருந்துவருகிறது. ரைன்லாந்தைக் கைப்பற்ற நினைத்தபோதும், ஆஸ்திரியாமீது படையெடுக்க முயன்றபோதும், செக்கோசுலோவேக்கியாவைப் பிடிக்க முற்பட்டபோதும், போலாந்துக்கு எதிராகப் போர்தொடுக்க முயன்றபோதும் அது தடுத்துவிட்டது. பிரான்சைத் தாக்கக்கூடாதென்றும், ரஷ்யாவுடன் போர் செய்யக்கூடாதென்றும் என்னை எச்சரித்தது.—"They Almost Killed Hitler," pp. 34-35; Edited by Gero V. S. Caevernitz.) Based on the Personal Account of Fabian von Schlabrenroff (New York, Macmillan, 1947.)

ஆயுதங்கள் பற்றியும் இங்குக் குறிப்பிட்டால் ஓரளவு இம் மாற்றம் நன்கு விளங்கும்.

போர்க்கருவி செய்வோர் : ஹோமோ சேப்பியரின் அல்லது மனிதரின் முன்னோடிகளின் பரிணாமத்தில் மனிதனின் கைத்திறனும் அறிவும் வளரவே அவனுக்கு அதுவரை ஆயுதமாகப் பயன்பட்ட பற்களும் பாதங்களும் பயனை இழந்தன. குரங்கு-மனிதர் கை முட்டியால் குத்திக்குத்திச் சண்டை செய்தார்களா இல்லையா என்பது உறுதியாகத் தெரியாவிட்டாலும், தடிகளையும், கற்களையும், சிக்கிமுக்கிக் கற்களால் ஆன கத்திகளையும் ஆயுதங்களையும் தங்களுக்கே எதிராகவும், விலங்குகளினின்று காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் பயன்படுத்தினார்கள் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. தடி எடுத்தவன் தம்பிரான் என்ற கொள்கை பரவி யிருந்த அக் காலத்தில் வேட்டையாடுவதிலும், சண்டை செய் வதிலும் தடியால் செய்யமுடியாதவற்றைக் கத்திகளால் செய்யத் துணிந்தான் மனிதன். எழுத்தைக் கண்டுபிடிக்கும் முன்னரே, நகர அரசுகள் தோன்றும் முன்னரே, எந்திரத்தின் உதவியால் எறிபடையைப் (missiles) பயன்படுத்தும் விதத்தை அவன் கற்றுக் கொண்டான். கத்தி பிடித்த கை நாளடைவில் ஈட்டி, போர்க் கோடாரி, வாள், துப்பாக்கி ஆகியவற்றைப் பிடிக்கக் கற்றுக் கொண்டது; எறிபடையை ஏவிய கை காலப்போக்கில் கவண் கல்லெறியவும், வில்லடிக்கவும், வில், அம்பு எய்யவும், குண்டைப் பொழியவும் கற்றுக் கொண்டது. பகைவனின் உறுதியைக் குலைக்க நெருப்பைப் பயன்படுத்தும் பழக்கம் மிகப் பழைமை யானது. பின்னர் உலோகத் தொழில் (metallurgy) தோன்றிய நாள்முதல் உடம்பைத் துளைத்துச்செல்லும் பழுக்கக் காய்ச்சிய உலோகத் துண்டுகளைப் பகைவன்மீது வீசி எறியவும், பகைவன் தாக்குதலினின்று காப்பாற்றிக்கொள்ள உலோகங்களால் ஆகிய கவசங்களை அணிந்து கொள்ளவும் மனிதன் தெரிந்து கொண்டான். காலத்தை வீணாக்காது பகைவனை முறியடிக்கக் குதிரை, வண்டி, கார் (car), விமானம் (plane) முதலியவற்றைப் பயன்படுத்த லானான். காயங்கள் ஏற்படாதிருக்கவும், உயிர்ச்சேதம் ஏற்படாம லிருக்கவும் தாக்கும்போது எதிரி கற்கோட்டைகளுக்குப் பின்னரும், மரம் அல்லது இரும்பினால் செய்யப்பட்ட ஊர்திகள் அல்லது பூமிக்குக் கீழ்த் தோண்டப்பட்ட போர்க்காலப் பதுங்கு குழிகள் முதலியவற்றிலும் ஒளிந்துகொள்ள அவன் முற்பட்டான். கிருத்த வர்கள் (விளையாட்டிற்காகச் சீனர்கள் வெகுகாலம் பயன்படுத்தி வந்த) வெடிமருந்தைப் போரில் பயன்படுத்தியதாலோ, அல்லது தரை, கடல், ஆகாயப் போக்குவரத்தைத் துரிதப்படுத்துவதற்காக வெகு அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட உள் எரியும் எந்திரங்

களின் (Internal combustion engines) பயனுலோ பகைமையின் முக்கிய அம்சங்கள் சிறிதும் மாறவே இல்லை. அம்பைப் பிடித்த கை அணுகுண்டை வீசக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டபோதிலும், வில்லைப் பிடித்த கை விண் கப்பலை ஓட்டக் கற்றுக்கொண்டுவிட்ட போதிலும் அடிப்படைக் குறிக்கோள் மட்டும் சிறிதும் மாறவில்லை. பகைவனைப் போரில் வீழ்த்த வேண்டும் அல்லது உடலை ஊடுருவிச் செல்லும் பழுக்கக் காய்ச்சிய உலோகங்களை அவன்மீது எறிந்து, கைகால்களை ஒடித்து எழுந்திருக்கவொண்ணுமல் மடக்க வேண்டும் என்ற குறிக்கோள், லாகாஷ், உர் போன்ற பண்டை நகரங்கள் தோன்றிய காலம் முதல் இன்றளவும் சிறிதும் மாரும விருத்தல் கண்கூடாகும். அவ்வாறெனில், இத்தனை நூற்றுண்டு களாக மனிதன் முன்னேறவே இல்லையா என்று கேட்கலாம். ஆம் முன்னேறி இருக்கிருன். எத் துறையில் என்ற விஞ எழுகிற தல்லவா? மனித வர்க்கத்தையே நாசமாக்கும் ஆயுதங்களையும் அணுகுண்டையும் அறிவியல் தொழில் நுணுக்கக் கலைகளின் உதவியால் கண்டுபிடித்திருப்பதால் அவன் முன்னேரைவிடப் பலபடி தாண்டிவிட்டான். மென்மேலும் புதுவதான உலோகங் களைக் கண்டுபிடிப்பதிலும், கண்டுபிடித்தவற்றை விரைவாகவும், விலை குறைவாகவும் தொலைவை வென்று இறுதியில் அவற்றைத் துய்ப்போருக்கு (consumer), அளிப்பதிலும் மற்றும் முன்போல் அதிக இடர்பாடில்லாது கண்டுபிடித்தவற்றை உற்பத்தியாளர்க்கும் (producers), தரகர்களுக்கும் (middle men) கொடுப்பதிலும் மனிதன் முன்னேறிவிட்டான். ஆனல், அணுகுண்டைக் கண்டு பிடித்த பின்னரே பகைவனை அடியோடு குடிநாசம் செய்வதன் மூலம் அவன் எதிர்ப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி காணும் வழியைக்கண்டு கொண்டான் என்பதில் ஐயமில்லை.

உலகம் தோன்றிய நாள்முதல் இதுவரை மனிதன் பயன் படுத்திய ஆயுதங்களையும், கையாண்டிருக்கும் படைச் சூழ்ச்சி களையும் பற்றிய விறுவிறுப்பான கதையைக்கூற இங்கு இயலாது.[14]

போரின் தூண்டுதலால் வெல்ல முடியாத போர்க்கருவி களையும், படைச் சூழ்ச்சிகளையும் கண்டுபிடிப்பதிலும், அவற்றை எதிர்த்துப் போராட வன்மையான கவசங்கள் செய்வதிலும், அரண்களை அமைப்பதிலும் மனிதன் தன் திறமையை என்றும் பயன்படுத்தி வருகிருன். அதோடு நின்றுவிடாமல் கொல்லுங் கருவிகளையும் வெல்லும் வழிகளையும், பெரிய பெரிய படைகளைத்

[14] அதை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானல் ஆர்னல்டு ஜே. டாயின்பீயின் 'வரலாற்று ஆராய்ச்சி' என்ற நூலைச் சுருக்கி சோமர்வெல் வெளியிட்டிருக்கும் வால்யூம்களை 1-VI பார்க்கவும்.

தாக்கி அழிக்கும் முறைகளையும் கண்டுபிடித்து வருகிறான். எனவே, போரின் வரலாறு பாதுகாப்பினும் மேம்பட்ட தாக்குதலுக்கும் (attack superior to defense), தாக்குதலினும் மேம்பட்ட பாதுகாப்புக்கும் (defense superior to attack) இடையே இடைவிடாது ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கிறது எனலாம். வாளும், ஈட்டியும், கேடயங்களாலும் கவசங்களாலும் எதிர்க்கப்படுகின்றன. காலாட்படை வீரர்கள் (footmen) குதிரைப் படைவீரர்களால் (horsemen) சிதற அடிக்கப்படுகின்றனர். குதிரைப்படை நீண்ட வில்லால் சின்னுபின்னப்படுத்தப்படுகிறது. முற்றுகையை எதிர்க்கும் கோட்டைகள் இறுதியில் பீரங்கிப்படையால் தகர்க்கப்படுகின்றன. மரக்கலங்கள், இரும்பாலான கப்பல்களால் நீரில் அமிழ்த்தப்படுகின்றன. போர்க்கப்பல்கள் (dreadnoughts) நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களுக்கும் குண்டு வீச்சு விமானங்களுக்கும் இரையாகின்றன. எந்திரத் துப்பாக்கிகளும் (machine guns), முட்கம்பிகளும் (barbed wire) அகழியுத்தத்தின் (trench warfare 1914-1918) பயனின்மையைப் பறைசாற்றுகின்றன. டாங்குகள்—இயங்கு கோட்டைகள் (Tanks), மூழ்கும் குண்டுவீசும் விமானங்கள் (divebombers), இயங்கும் கனத்த பீரங்கிகள் (mobile heavy guns), ராக்கெட்டுகள்—ஏவுகணைகள் (rockets) ஆகிய ஆயுதங்களைக் கொண்டு 1939-45-ல் நடைபெற்றதைப்போன்ற 'படைப் பெயர்ச்சிப் (இயக்கப்) போர்'(war of movement) செய்ய இயலும்; ஆதலினுல் வெல்ல முடியாத (Maginot Lines) 'தாக்க முடியாத' அகழிகளையும் கொண்டு 1951-ல் கொரியாவில் நிகழ்ந்ததைப் போன்ற போர்செய்வதில் இன்று பயனே இல்லை.[15]

15 போர் முறையில் ஏற்பட்டிருக்கும் இம்மாற்றத்தினுல் மனித இனத்திற்கு ஏற்படும் விளைவுகளை 16ஆம் நூற்றுண்டிலும், 20ஆம் நூற்றுண்டிலும் வரையப்பட்ட இரு மேற்கோள்களிலிருந்து உணரலாம்.

'நான்கு மணிநேரம் நடைபெற்ற இப்போரில் (அங்கியாரிப் போர்க்களம், 1439) ஏற்பட்ட படுதோல்வியில் மடிந்தவன் ஒரே ஒருவன்தான். அவனும் பகைவனின் ஆயுதத்துக்குப் பலியாகிச் சாகவில்லை, தான ஏறியிருந்த பரியிலிருந்து விழுந்து அதனுல் மிதிக்கப்பட்டுச் செத்தான். அக்காலச் சண்டையில் எதிரிகளுக்கு அபாயமே இல்லை எனலாம். ஏனெனில், பரிகள் மேலிருந்து சொண்டும், கவசம் அணிந்துகொண்டும் போர்புரிந்ததனுலும், சரணடைய நேர்ந்தபோது தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடிந்ததனுலும், அவர்களின் உயிருக்கு ஆபத்தே இல்லை எனலாம். போர் செய்யுங்கால் அவர்கள் அணிந்திருந்த கவசம் அவர்களைக் காப்பாற்றியது; பகைவனுடன் இனிமேல் எதிர்க்க முடியாது என்று தோன்றியபோது அவர்கள் சரணடைந்தனர்'—[நிகலோ மாக்கியவெல்லி— ஃபுளோரன்சின் வரலாறு.

'இக்காலத்தில் நடைபெறும் போர்களில் குண்டுபோட்டுத் தாக்குதலையும் (bombardment), குண்டு மாரியையும் (barrage), திரைக்குப்பின்னுல் தீ வைத்தலையும், கடற்கண்ணிகள் (mines), நச்சுவாயு, டாங்குகள், எந்திரத் துப்பாக்கிகள், கையால் எறியும் குண்டுகள் (hand-grenades) முதலியவற்றைப் பயன்படுத்துவதையும் பார்க்கிறோம். அழிவைப் பெய்யக்கூடிய இவ்வாயுதங்களால் மனித இனம் சொல்லொணுத் துயரத்துக்கும் இன்னலுக்கும் இலக்காக வேண்டியுள்ளது. இரு படைகளும் கைகலக்க நேர்ந்ததும் இரத்தம் ஆறெனப் பாய்கிறது. பிணங்கள்

விஞ்ஞானத்தின் வியத்தகு ஆற்றலினுல் 20ஆம் நூற்ருண்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கும் அழிவுக்கருவிகளைப்பற்றிக் கேள்விப் பட்டாலே தலை சுற்றுகிறது. முதல் உலகப்போர் கனத்த முற்றுகையிடும் பீரங்கிகளையும், 70 மைல்களுக்கு அப்பால் வெடி குண்டுகளை வீசி எறியும் பீரங்கிப் படையையும் நச்சு வாயுவையும், செம்மையான எந்திரத் துப்பாக்கிகளையும் உற்பத்தி செய்தது. மேலும், நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களும் விமானங்களும் அதிகமாகப் பயன் படுத்தப்பட்டன; முதன் முதலில் டாங்கிகள் முதல் உலகப் போரில்தான் பயன்படுத்தப்பட்டன. கொலைசெய்யும் வழிகளையும் கண்டு பிடிப்பதிலும், முற்றழிவைச் செய்யக்கூடிய சாதனங்களை உற்பத்திசெய்வதிலும் இரண்டாம் உலகப்போர் முதல் உலகப் போரைக்காட்டினும் பல படிகள் உயர்ந்துவிட்டதென்றே சொல்ல வேண்டும். அணுகுண்டு கண்டு பிடிக்கப்பட்ட பின்னர் வழக் கிழந்துபோன நீர்நிலப்போர் (amphiblous warfare) எல்.எஸ்.டி (LST) யின் உதவியுடன் மிக நுட்பமான கலையாக மாறியது. நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களால் தாக்குவதும், அத் தாக்குதல்களினின்று காப்பாற்றிக் கொள்வதும் உச்ச கட்டத்தை அடைந்தன. ராடார் களின் (radars) பயனுல் குறிப்பான (இலக்கு) இடங்களையும், விமானங்களையும், கப்பல்களையும் இருளில் பார்க்க முடிந்தது. வெடிகுண்டுகளின் உதவியால் மிக எளிதாக மனிதரின் உயிரைக் கவர்ந்து சென்ருன் கூற்றுவன் (எமன்). ‘பிளாக்பஸ்டர்ஸ்’ (blockbusters), நீர்மூழ்கிக் குண்டுகள் (torpedoes), மிகச் சக்தி வாய்ந்த எரியும் குண்டுகள் (incendiary bombs) ஆகியவை குண்டு வீசும் விமானிகளுக்கு மிக்கப் பயனளித்தன. ராக்கெட் வெடிகுண்டுகள் முதன்முதலில் 1941ஆம் ஆண்டு ரஷ்யர்களால் தான் வெற்றிகரமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. அக் குண்டுகள், பூமிக்குமேலே 100 மைல்கள் உயரேசெல்லக்கூடியதும், 200 மைல் களுக்கு அப்பாலிருந்து கொண்டே இலக்குகளை (torgets) இடித்துத் தகர்க்கக் கூடியதும், மணிக்கு 3,800 மைல்கள் செல்லக்கூடியதும், எதிரியின் தலையீட்டிற்கும், பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகட்கும் அசைந்துகொடுக்காததும் ஒருடன் வெடி மருந்துடன் கூடியது

குன்றெனக் குவிந்துவிடுகின்றன. அரசுகளின் பகைமையால் மக்கள் மடிந்து வீழ்கின்றனர். குற்றுயிருடன் கூக்குரலிடுவோர் கோடி. மண்டையோடு பிளக்கப் பட்டு மாளுபவர் கோடி. இரு கால்களையும் இழந்து தவிப்போர் கோடி. ஈட்டி கொண்டு போர்புரிந்த போர்வீரன் தன் ஆயுதத்தை இழந்து, நொண்டியாகி பல மைல்கள் ஊர்ந்து செல்வதைப்பார்த்தால் கருப்பம் கலங்கிவிடும். மற்ருெரு போர்வீரன் தன் குடலைக் கையில் தாங்கிக்கொண்டு வலிபொறுக்க முடியாது அலறியவண்ணம் சிகிச்சையளிக்கும் இடத்தைநோக்கி ஓடிக்கொண்டிருப்பான். வாயற்ற, பாதமற்ற, முகத்தை இழந்த மனிதரை நிறையக்காணலாம். வாயில் தன் குருதிக் குழாயை (artery) தாங்கிய வண்ணம் மணிக்கணக்கில் சாவுக்குச் சரணடைய மறுத்து 2 மணி நேரம் ஓடும் போர் வீரனைக் காணலாம். இந் நிலையில் சூரியன் மறைகிருன். இப்போரில் ஒரு சில மைல்களை நாம் பகைவனுக்கு இழந் திருப்போம். ஆனுல், ஒவ்வொரு கெஜ தூரத்திலும் ஒரு மனிதன் இறந்து கிடப்ப தைக் காணலாம்.’ (Erich Maria Remargue, ‘All Queit on the wistern Fron’)

மான 14 டன் எடையுள்ள ஜெர்மன் வி-2(V-2)-ல் பதுக்கிவைக்கப் பட்டிருந்தன.[16]

வி. ஜே. நாள் (V.J.Day) முதல் விஞ்ஞானிகள் துரிதமாகப் புதிய கருவிகளைக் கண்டுபிடித்த வண்ணமும், பழைய ஆயுதங் களைச் செம்மைப்படுத்திய வண்ணமும் இருந்துவருவதால், அவற்றை ஆராய்ந்து மேற்கொள்ளப்படும் கருத்துகள் வெளியிடப் படுமுன்னரே அவை வழக்கொழிந்துவிடும் என்பது உறுதி. ஹிரோஷிமா, நாகசாகி ஆகிய நகரங்களை அழிக்க குண்டுகளைக் காட்டிலும் பெரியதும்,அதிக சக்திவாய்ந்ததுமான அணுகுண்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுவிட்டன. வி-2 (V-2) குண்டுகளைத் தயாரிக்க அமெரிக்காவும், ரஷ்யாவும் எண்ணற்ற விஞ்ஞானிகளையும், தொழில் நுணுக்க வல்லுநர்களையும் பயன்படுத்தியதை உலகம் அறியும். சத்தமின்றிச் செல்லும் புதியபுதிய ஜெட் விமானங்கள் (jet planes) கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. வெவ்வேறு வகை எந்திர குண்டுகள் (robot bomb) ஆய்வுக் கூடங்களிலும் (laboratories) தொழிற்சாலைகளிலும் (factories) புற்றீசல்போல் நிறைந்திருந்தன. நச்சுக் கிருமிகளைக்கொண்டு நடத்தும்போரில் (bacteriological warfare) அடைந்திருக்கும் முன்னேற்றத்தைக் கண்டு வியப்பில் ஆழ்ந்த டாக்டர் ஜெரால்டு வெண்டட் என்பவர் ஸ்கெனக்டாடி, என். ஒய். என்னுமிடத்தில் கூடிய பொது மின்சார விஞ்ஞான மன்றத்தில் 1946, செப்டம்பர் 18ஆம் நாள் பேசுகையில் பின்வரு மாறு குறிப்பிட்டார்: 'மூன்றும் உலகப்போர் வருமாயின் (வராதபடி இறைவனை வழிபடுவோம்) அது இரைச்சலில்லாமல் தீங்குசெய்கிற, மனிதவர்க்கத்திற்கு எதிரான ஆயுதங்களால் முன்னெச்சரிக்கை யின்றிக் கோட்டைகள் அல்லது கப்பல்கள் அல்லது பேரூர்களை அழிக்காமலே எண்ணற்ற மக்களின் குருதியைக் குடிக்கும் போராக அமையும்' என்று சொல்லியிருக்கிருர்.

மனிதர் தங்கள் சக்திகளையும் வளங்களையும் போருக்காகப் பயன்படுத்துவதைப் பார்க்கும்போது மனித நாகரிகம் சீரழியாது சிறப்புடன் விளங்குமா என்று பண்பாடு தோன்றிய காலம் முதலாக எழுந்த வினு இப்போதும் கேட்கப்படுகிறது. தொழில்மயமாக்கப் பட்ட உலக சமுதாயத்தில் முளைத்திருக்கும் முதல் முக்கிய சிக்கல் போரால் ஏற்படும் மனித அழிவு, பொருள் செல்வ முதலியவற்றைப் பற்றியது ஆகும். அனைத்துலகக் கட்டாயப் பயிற்சி சேர்ப்பு, பணம், படை திரட்டுதல் ஆகியவை தற்காலப் படைகளின் அள

[16] இந்த ஆயுதங்களைப்பற்றியும், மற்றப் புதுமையான கருவிகளைப்பற்றியும் அறிந்துகொள்வதற்கு 3ஆம் ஜேம்ஸ் பின்னி பாக்ஸ்டர் என்பவர் எழுதியிருக்கும் 'காலத்திற்கெதிரே விஞ்ஞானிகள்' என்ற நூலைப் பார்க்கவும்.

வுடனும் ஆற்றலுடனும், தற்கால ஆயுதங்களின் நாச விளைவுகளுடனும் சேருங்கால், போர் ஒரு மாபெரும் பாரமாக ஆகிவிடுகின்றது. கால் நூற்றுண்டுக் காலம் இடைவிடாது நடந்த பிரெஞ்சுப் புரட்சியிலும் நெப்போலியப் போர்களிலும் எல்லா வல்லரசுகளும் பங்குகொண்டன. அப் போர்களில் 20,00,000 பேர் இன்னுயிரிழந்தனர். கிரிமியன் போரில் இரண்டே ஆண்டுகளில் கிட்டத்தட்ட 8,00,000 பேர் மடிந்தனர். அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போரில் (American Civil War) 7,00,000 போர்வீரர்கள் மண்ணுலக வாழ்வை நீத்து விண்ணக விருந்தாயினர். ஃபிராங்கோ—பிரஷ்யப் போரிலும் (Franco-Prussian War) ரஷ்ய-ஜப்பானியப் போரிலும் (Russio-Japanese War) சுமார் 2,00,000 பேர் மடிந்தனர். 1912-13-ல் நடைபெற்ற பால்கன் போர்களில் சுமார் 5,00,000 பேர் ஆருயிர் நீத்தனர். 1790ஆம் ஆண்டு முதல் 1914ஆம் ஆண்டு வரை போரில் இன்னுயிர் இழந்தோரின் எண்ணிக்கை சுமார் 45,00,000 ஆகும்.

முதல் உலகப் போரில் முதல் நான்கு ஆண்டுகளில் போர்க்களத்தில் நேரடியாக இறந்தோரின் எண்ணிக்கை சுமார் 86,00,000 ஆகும். நேசநாடுகள் படையில் (Allies) இருந்த 4,21,90,000 போர் வீரர்களில் 51,60,000 பேர் கொல்லப்பட்டனர்; 1,30,00,000 பேர் உடற்புண் எய்தினர். கைதுசெய்யப்பட்டவர்கள், காணுமற் போனவர்கள் ஆகியோரின் எண்ணிக்கை 41,20,000 ஆகும். நடு வல்லரசுகள் (Central Powers) படையில் பணியாற்றிய -,30,00,000 போர் வீரர்களில், 33,80,000 பேர் கொல்லப்பட்டனர். 84,00,000 பேர் உடற்புண் எய்தினர். 36,00,000 பேர் கைதுசெய்யப்பட்டும், காணுமலும் போயினர். போருடை தரித்த ஒவ்வொரு 10 வீரர்களிலும் அறுவர் மடிந்தனர். இரண்டாம் உலகப்போரில் வல்லரசுகளின் பக்கத்தில் மட்டும் போரில் இறந்தோரின் எண்ணிக்கை 1,50,00,000 ஆகும். அதாவது, ரஷ்யா 75,00,000; ஜெர்மனி 30,00,000; சீனு 22,00,000 ; ஜப்பான் 15,00,000; பிரிட்டன் 3,00,000; அமெரிக்கா 3,00,000; இத்தாலி 3,00,000; ஃபிரான்சு 2,00,000.[17] 1945, நவம்பர் 21ஆம் நாள் வெளியிடப்பட்ட வத்திகன் (Vatican) ஆராய்ச்சிப்படி போரில் மடிந்த இராணுவத்தினர், பாமர மக்கள் ஆகியோரின் மொத்த எண்ணிக்கை 2,20,00,000 ஆகும். ஆனுல், இது சரியான மதிப்பாகாது. ரஷ்யாவில் மட்டும் இறந்துபோன போர் வீரர்களைத் தவிர, முற்றுகை, பசி, பிணி, கொலை, குறைந்த ஜனனம் (decreased births), அதிகப்படியான மரணம் (death)

[17] *'பத்து முக்கிய ஆண்டுகள், 1937-1947'—ஜார்ஜ் சி. மார்ஷல், (என்சைக்லோபீடியா, பிரிட்டானிகா).*

ஆகியவற்ருல் மடிந்தவர்கள் மட்டும் சுமார் 2,50,00,000 பேர். விமான குண்டுவீச்சுக்கு ஜெர்மனியிலும் ஜப்பானிலும் தனித் தனியே இரையானவர்கள் அரை மில்லியன் மக்களாவர். இவ் வெண்ணிக்கையில் இரண்டு அணுகுண்டுகட்கும் இரையான வர்கள் சேரவில்லை. 1941-45 வரை விபத்துகளால் இன்னுயிர் இழந்தோரின் எண்ணிக்கையைப்போல் இருமடங்கு அமெ ரிக்கர்கள் பகைவரால் கொல்லப்பட்டனர்—போர் எவ்வளவு விரயமானது என்பதை இந்நிகழ்ச்சியிலிருந்து அமெரிக்கர்கள் நன்கு உணர்ந்திருக்கக்கூடும்.

போர்ச் செலவுகள் (expenditures), சேதங்கள் (damages) குறித்துக் கிடைக்கும் புள்ளி விவரங்களை அப்படியே நம்புவதற் கில்லை. ஆதலின், தற்காலப் போரின் பொருட்செலவைத் திட்ட வட்டமாக வரையறுத்துக் கூறமுடியாது. முதல் உலகப்போரில், போரிட்ட அரசாங்கங்கள் அனைத்திற்கும் ஏற்பட்ட மொத்தச் செலவு 20,00 0, 0,00,000 டாலர்கள் என்றும், அதைத்தவிரப் போரில் உயிர் இழந்தவர்கள் நடுநிலை நாடுகட்கு அளிக்கப்பட்ட நட்டஈடு, உற்பத்தி இழப்புகள் உதவிச் செலவுகள் (relief costs) இழந்தவர்கள் ஆகியவைகட்காகச் செலவு செய்யப்பட்டது 13,8 0,00,00,0 0 டாலர்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. 1913-ல் அமெரிக்காவிலிருந்த எல்லாப் பொதுத் துறைப் பள்ளிக் கட்டடங் களின் (public-school buildings) மொத்த டாலர் மதிப்பு, 1917-ல் ஒரே ஒரு வாரத்தியப் போர்ச் செலவுகட்குத் தான் ஈடாகி இருக்கு மாம்! அரை டசன் பல்கலைக் கழகங்கள் நீங்கலாக, ஒரே ஒரு நவீனப் போர்க்கப்பல் கட்டும் செலவு இன்று அமெரிக்காவில் ஒரு பல்கலைக் கழகமோ அல்லது கல்லூரியோ கட்டுவதற்கு ஆவ தில்லை எனலாம். நம்பகமான புள்ளி விவரங்கள் வராததனுல், சீனு நீங்கலாக, இரண்டாம் உலகப் போரால், போரிட்ட அரசாங் களுக்கு நேரடிப் போர்ச்செலவுகள் (direct war expenditures) மட்டும் 1,15, 400,00,00,000 டாலர்களும், சொத்து இழப்புகள் மட்டும் 23,100,00,00,000 டாலர்களும் ஏற்பட்டது. அதில் அமெரிக்கா 34,100,00,00,000 டாலர்களும் (1946ஆம் ஆண்டு வரையில்) ஜெர்மனி 27,500,00,00,000 டாலர்களும், ரஷ்யா 20,000,00,00,000 டாலர்களும் பிரிட்டன் 12,00,00,00,00,00 டாலர் களும், இத்தாலி 9,400,00,00,000 டாலர்களும், ஜப்பான் 5,600,00,00,000 டாலர்களும் செலவு செய்தன. இவை போன்ற ஏனைய மதிப்புகளனைத்தும் ஏறக்குறைய சரியாக இருக்குமேயன்றித் திட்டவட்டமான மதிப்புகளாகா. எனினும், அவை போர்ச் செலவுகளைத் திட்டவட்டமாக வரையறுக்க முடியாதென்ற உண்மையைப் பளிச்செனக் காட்டுகின்றன.

போர் நடந்திராவிடில் மேற்படி செலவுகளனைத்தும் ஆக்கத் துறையில்— பொருள் உற்பத்தியிலும், பணிகளிலும் செலவிடப் பட்டிருக்கும் என்று எண்ணுதல் தவறுடைத்து. தற்காலப் போர் அதில் ஈடுபடுவோர் அனைவர்க்கும் [போரில் மடிந்துபடுபவர், பொது வாழ்வுத் துறையில் சம்பாதிக்கும் திறமையைக்காட்டிலும், அதிகப்படி ஊதியமும் (bonus), ஓய்வு உதவிப் பணமும் பெறும் போர் வீரர்களைத் தவிர] குறுகியகாலம் வரை நல்ல இலாபம் அளிப்பதோடல்லாமல், முழு உற்பத்தி செய்வதற்கும், உயர்ந்த ஊதிய வேலை பார்க்கவும், முதலீடு செய்யும் தனியார், கைத்தொழி லாளர், வியாபாரிகள் (merchants) ஆகியோர் நல்ல இலாப ஈவு (dividend) பெறுவதற்கும் பெரிதும் உதவியாயிருத்தல் கண்கூடு. 'முதலாளித்துவ' (capitalist), 'சோசலிஸ்ட்' பொருளாதார முறை களில் (economies), போரில் அரசாங்கங்கள் செலவு செய்யும் பணத்தின் பெரும் பகுதி போருக்கு இன்றியமையாத பொருள்கள் உற்பத்தி செய்பவர்களின் பணப்பைக்குத்தான் செல்லுகிறது. அதில் ஒரு சிறு பகுதியே வரிகளாக (taxes) மீண்டும் அரசாங்கத் தைச் சேருகிறது. ஒரு கூட்டரசு வாணிபக் குழுவின் (Federal Trade Commission) அறிக்கைப்படி 1917ஆம் ஆண்டு மட்டும் பிரசித்தி பெற்ற அமெரிக்க எஃகு கம்பெனிகள் (steel companies) 52 - 109 சதவீதம் முதலீடு செய்தனவாம். முதல் உலகப் போரில் 21,000 புதிய அமெரிக்கக் கோடீசுவரர்கள் தோன்றினராம். அதே போரில் வேலையாட்களும், குடியானவர்களும் முன்னெப்போதை யும்விட அதிகமாகச் சம்பாதித்தனராம். இரண்டாம் உலகப் போரில் பொதுத் துறையில் கணக்கு வழக்கு இன்றிச் செலவு செய்யப்பட்ட பணத்தால் தனியாட்களுக்கு முன்னைவிட (முதல் உலகப்போரில் கிடைத்ததைவிட) அதிக இலாபங்களும், ஊதியங் களும், கூலிகளும் (wages) கிடைத்தன. அதனால் பணக்காரர்கள் (அதிகப் பணக்காரர்களாக) குபேரர்களாக மாறினர். அவர்களின் எண்ணிக்கையும் போரின் இறுதியில் முன்னைவிட அதிகரித் திருந்தது.

குபேரபுரிக்குக் கூட்டிச்செல்லும் வண்ணமலர்கள் நிறைந்த வழியே போர் என்று இன்றைய மனித இனம் கருதிவருகிறது. இம் மடமையைக் காலமே உணர்த்தும். போருக்கு ஆயுத்த மாகியும் போர் செய்தும்தான் நாஸி ஆட்சி (1944ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர்) ஜெர்மனியின் வளப்பமான வாழ்வுக்கு வித்தூன்றியது. 1929-ல் அமெரிக்காவின் தேசீய வருவாய் (national income) 7,900,00,00,000 டாலர்களாகும். அவ்வாண்டில் உலகப் பொருளா தாரமந்தம் (depression) ஏற்பட்டும், அதன் பின்னர் அறைகுறை

யான பொருளாதார மறுமலர்ச்சி (recovery) ஏற்பட்டும் தேசீய வருமானம் 194.ஆம் ஆண்டுவரை மாறவில்லை. இந்த ஆண்டில் (இரண்டாம் உலகப்போருக்கு) ஆயத்தமாக இருப்பதற்காக அமெரிக்க அரசாங்கம் பொதுத்துறையில் அதிகமாகச் செலவு செய்ய முன்வரவே மக்களுக்கும் எந்திரங்களுக்கும் புதிய புதிய வேலைகள் கிடைத்தன. (அப்போது நாட்டின் வருவாய் 9,700,00,C0,000 டாலருக்கு உயர்ந்து விட்டது.) போர் நடந்து கொண்டிருக்கையில் அமெரிக்காவின் தேசீய வருமானம் இரண்டு மடங்காயிற்று — அதாவது, ஏறக்குறைய ஆண்டு வருமானம் 2(',000,00,0 ,000 டாலர்களாகிவிட்டது. இந் நூற்றுண்டு நடுவில் மூன்றும் உலகப்போர் வராமல் தடுப்பதற்காக மாபெரும் படைக்கு விப்பில் இறங்கியபோது அந் நாட்டின் தேசீய வருவாய் 40,000,00,00,000 டாலர்கட்கும் அதிகமாக உயர்ந்தது. அதனுல் உற்பத்தி வசதிகள் பெருகின. ஏராளமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களுக்கும் நல்ல விற்பனை வசதி (market) கிடைத்தது.[18] போருக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட பண வீக்கத்தால் (inflation) வாங்குந்திறன் (purchasing power) மிகக் குறைந்தபோதிலும், எதிர் காலப் போராலும், போர் ஆயத்தங்களாலும், குடியானவர், கூலி யாட்கள், தொழிலாளர், வியாபாரிகள் அனைவர்க்கும் முன்னைப் போதையும்விட, அதாவது, அவர்கள் கனவு கண்டதை எல்லாம் விட அதிகமான உண்மை வருமானம் (real income) கிடைக்க ஏதுவாயிற்று. பிரிட்டன், ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் (திடீர் முறிவு ஏற்படும் வரை) ஆகிய நாடுகளிலும் அவ்வாறே நடந்தது. அச்சு நாடுகளின் தாக்குதலினுல் ஏற்பட்ட மனித, பொருள் இழப்பு களைத் தவிர மற்றப்படி சோவியத் யூனியனிலும் 'சோஷலிஸ்ட்' உருவத்தில் இந் நிகழ்ச்சி நடந்திருக்கலாம்.

போரில் நலனை எய்திய பெரும்பாலானவர்களின் நேற்றைய அனுபவங்களினின்று மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் முடிவுகள் அகிலத்தின் இன்றைய நானாயத் துயர் நிகழ்ச்சியைத்தான் உணர்த்துகின்றன. போரால் பசி, பிணி, பகை, சொல்லொணுத்

[18] 1952, எப்ரல் 30ஆம் தேதி (அமெரிக்க) வெளிநாட்டு உறவுக் கமிட்டி ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டது அதில் 1952-53 நிதி ஆண்டிற்கு (fiscal year) அமெரிக்காவின் மொத்தப் பாதுகாப்புச செலவு 6,230,00,10,000 டாலர் என மதிப்பிடபபட்டிருந்தது. அதாவது, நாட்டின மொத்த ஆக்கத்தில் (gross ational product) அது 17-8 சதவீதமாகும. ஆனுல் 1951-52-ல் அது. 13·7 சதவீதமாகும், 1950-51 ல் 7·1 சதவீதமாகவும. 1949-50-ல் 5·1 சதவீதமாகவும, 1938-ல் 1·2 சதவீதமாகவும் இருந்தது. மேலும் நேட்டோ (NATO) நாடுகளனைத்தும் அவற்றின் மொத்த ஆக்கத்திலிருந்து 9 2 சதவீதம் பாதுகாபபிற்காகவும், பிரிட்டன், பிரான்சு ஒவ்வொன்றும் 10·8 சதவீதமும், மேற்கு ஜெர்மனி 8·5 சதவீதமும செலவு செய்ய வேண்டுமென்று மதிப்பிடப்பட்டது. 1936-ல் போரில் இறங்கப்போகும்பொழுது ஜெர்மனி தன் மொத்த ஆக்கத்தில் 15 8 சதவீதம் 'பாதுகாப்புககாக' செலவு செய்து கொண்டிருந்தது.

துயரம் ஆகியன ஏற்படும் என்று ஐயந்திரிபறக் கூறலாம். திட்ட மிடப்பட்டு ஒழுங்காகச் செய்யப்படும் விரயத்தாலோ அழிவாலோ செல்வத்தையோ நலனையோ ஒருகாலும் அதிகரிக்க முடியா தென்பது திண்ணம். இதற்கு நேர்மாறான கருத்து நிலவுமாயின், இக் காலத்திய மேலை நாடுகள் உழைப்பு (iabour), முதல் capital), வளங்கள் (resources) ஆகியவற்றைப் பொதுச் சலவாலும் திட்டத்தின்வாயிலாயும் போருக்கே பயன்படுத்து வதைத் தவிர ஆக்கத்துறையில் பயன்படுத்தும் வழிகளை இதுவரை வகுக்காததனால்தான் இம் மாயை ஏற்படுகிறது எனலாம். இதிலிருந்து தற்கால நாகரிகத்தின் சின்னமாகத் தோன்றும் நாட்டுச் சமூகங்களுக்கு (national communities) அழிவைச் செய்யும் போர் முறையை விடுத்து, ஆக்க முறையில் தங்கள் மக்களுக்கு வேலை தேடித்தரவோ, நலன்களைப் பெருக்கவோ ஆற்றல் இல்லை என்பது இனிது புலனாகும். போரை விட்டால் வேறெந்த சமுதாயக் குறிக்கோளும் ஒப்பிடக்கூடிய முறையில் மக்களின் ஆர்வத்தைக் கிளறிவிடுவதுடன், பொருளாதாரத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கும் தனி நபர்கட்குப் பொதுநிதியிலிருந்து உதவி செய்யவும் முடியாதென்று தோன்று கிறதல்லவா?

இதிலிருந்து நாம் அறிவது என்ன? உலக சமுதாயம் ஏற்கெனவே தற்கொலைப் பாதையில் வெகுதூரம் சென்றுவிட்ட தென்பதுதான். விஞ்ஞானம், தொழில் நுணுக்கத் துறை, தொழில் (industry), விவசாயம் (agriculture) ஆகிய துறைகளில் (போரால் அல்லது போர் ஆயுதங்களால் ஏற்பட்ட) பகட்டான வெற்றிகளைக் கண்டு இறுமாந்து போர் வெறியர்கள் மார்தட்டி நின்றாலும், போர் செய்தோ அல்லது போரின் கோர விளைவு களையோ கண்டு கிறுக்குப் பிடித்து அலையும் மனிதனுக்கே, இராணுவத்துவத்தின் மூலம் செழிப்பை எய்தலாம் என்பதும், போரால் உலகையே பசியும் பிணியுமின்றி வசியும் வளனும் சிறந்த வையகமாக மாற்றிவிடலாம் என்பதும், மற்றும் 'வாளை எடுத்த கை வலிவுடன் அனைவரையும் காப்பாற்றும்' என்பதும் வெறும் மாயை-பைத்தியக்காரத்தனம் என்ற உண்மை தெரியும். ஆக்க உழைப்பு நாசகரமான வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படு மாயின், அது சொந்த அழிவிற்கே அடிகோலும். பண்டைய அஸ்ஸிரியா முதல் நாஸி ஜெர்மனி வரையிலுள்ள பண்டை அனுபவங்களனைத்தும் இக் கூற்றுக்கு அரண்செய்யும். இன்றைய மனிதனின் வருங்காலம், மனித வர்க்கத்தையே கொலை செய்ய அல்லும் பகலும் கண்ணயராது பற்றுறுதியுடன் நாசகரமான நடவடிக்கைகளில் முழுமனதாக ஈடுபடும் 'இராணுவ அரசுகளின்'

(garrison-state) வருங்காலமாயிருப்பின், இப் புவியே புதைகுழியாக மாறும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இருள் சூழ்ந்து காணப்படும் வருங்காலத்தைப்பற்றிய காலத்தின் தீர்ப்பும் இன்று உயிருடன் உலக வரலாற்று மேதையாக விளங்கும் ஆர்னால்டு ஜே. டாயின்பீயின் தீர்ப்பும் மாறுபடாதென்பது திண்ணம்.

5. கூட்டழிவுச் சூழ்ச்சி

பிர்ஹஸ் என்ற மன்னன் மாஸிடோனியாவிலிருந்து எப்பிரஸ் திரும்பியதும் நாட்டை ஒழுங்காக ஆட்சிபுரிந்து கொண்டு அமைதியாக வாழ்ந்துவரும் வாய்ப்பைப் பெற்றான். தாயகம் திரும்பிய மன்னனின் மனத்தைக் கலைத்தனர் சிலர். பிறரைத் தொந்தரவுசெய்யாமலும், பிறர் தன்னைத் தொந்தரவுகட்கு ஆளாக்காமலும் வாழும் வாழ்வு வெகு விரைவில் சலித்துப் புளித்துவிடும் என்று அவர்கள் அறிவுறுத்தினர். இதனைச் செவிமடுத்த மன்னன் தன் வீரப்புகழை நிலைநாட்ட வேண்டுமென விருப்புற்றான். ரோமாபுரியைக் கைப்பற்ற எண்ணி, அதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்ய முற்பட்டான். அவனுக்குத் தெசாலியைச் சேர்ந்த ஆலோசகன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் சினியாஸ். அவன் ஆழ்ந்த அறிவும், ஆன்ற பண்பும், உயிரினங்களின் மேல் அன்பும் அமையப்பெற்றுத் திகழ்ந்தான். மன்னனின் நோக்கத்தை அறிந்தான் சினியாஸ். போர் செய்ய விடாமல் அரசரின் மனத்தை மாற்ற விழைந்தான் அரண்மனை சென்று. அரசனுடன் உரையாடினான். ‘பீடுகெழு வேந்தே! ரோமை வென்றால் வானோர்கள் நின்னைப் புகழ்வர்; ஆனால், அவ்வெற்றியால் நமக்கு என்ன பயன்?’ என்று தன் கருத்தை வெளிப்படுத்தினான். ரோமை வென்றால் ‘இத்தாலியுடன் நீங்கள் நின்றுவிடப்போவதில்லை’ என்று குறிப்போடு கூறினான் நண்பன். ‘ஆம், இத்தாலிக்கு அடுத்து சிசிலி, கார்தேஜ், லிபியா ஆகிய நாடுகளைக் கைப்பற்றப் போகிறேன்’ என்றான் மன்னன். ‘எல்லாவற்றையும் வென்றதன் பின்னர் நாம் செய்யப்போவதென்ன?’ என்று வினவினான் சினியாஸ். ‘அப்புறம் குடித்துக் கும்மாளம் போடுவோம்’ என்று மகிழ்ச்சியுடன் பதிலிறுத்தான் மன்னன். இதுவரை உரையாடலை நீட்டிக் கொண்டே சென்ற சினியாஸ் மன்னனுக்கு அறிவுரை

கூறும் அற்றம் வந்துற்றதாகக் கருதிக்கொண்டு, 'மன்ன, இவ் விநாடியே நாம் கூடிக் கூத்தாடலாமே? மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கி விடலாமே? நம்மை ஒருவரும் தடுக்கவில்லையே? குற்றமற்ற மக்களைக் குருதி வெள்ளத்தில் தள்ளியும், சொல்லொணு வருத்தங்களுக்கும் தீங்குகட்கும் ஆளாக்கியும், எல்லையற்ற இடையூறுகள் (மாற்றானுக்கு) இழைத்தும், நாமும் அதை அனுபவித்த பின்னர்தான் நாம் ஆடிப்பாடிக் களிபேருவகை எய்தவேண்டுமா என்ன?' என்று கேட்டான். சினியாஸின் அறிவுரை மன்னனின் செவியில் ஏறவில்லை.
—புளூடார்க், எழுதிய பிர்ஹஸின் வாழ்க்கை என்ற நூலிலிருந்து.

ஐரோப்பிய மண்டலத்தில் இறைமைகள் எனப்படும் விண்மீன்கள் தோன்றின. மேலை அரசுமுறை உருவாகப் பல நூற்றாண்டுகள் பிடித்தன. இந் நீண்டகாலத்தில் மனிதர் வன்முறையால் உலக சமுதாயத்தில் அரசியல் ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்த முயன்றதைப் பிரதிபலிப்பதுதான் இரண்டாம் உலகப்போர் என்பர். முன்போலவே இப்போதும் உலகைக் கட்டியாள விருப்பமுற்ற வல்லரசுகள் அவற்றினும் வலிமைவாய்ந்த வல்லரசுகளின் கூட்டால் இறுதியில் முறியடிக்கப்பட்டன. வெற்றிமாலை சூடிய நாடுகள் தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டதுடன் சுதந்திரத்தையும் காப்பாற்றிவந்தன. அதிலிருந்தே பல சுதந்திரதனியான இறைமைகளைக் கொண்டதோர் அரசுமுறை மீண்டும் உருவானது என்பர். இங்கும், முன்போலவே பேராசை அவைகளைப் பகைவர்களாகப் பிரித்தது. அதிகார வெறி பிடர் பிடித்துந்தப் போட்டி நடவடிக்கைகளில் அவைகள் வெகு மும்முரமாக ஈடுபட்டு வருவதைக் காணலாம்.

அரசியல் குழப்பத்தை உண்டாக்கும் இப் பண்டை சூழ்ச்சி இன்றுவரை நிலைத்திருந்தபோதிலும் இக் காலத்திய புதிய அம்சங்கள் சில குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். 1917ஆம் ஆண்டு முதல் புதிய ரஷ்யாவிற்கும் அட்லான்டிக் வல்லரசுகட்கும் (Atlantic Powers) இடையே நிலவிவரும் பிளவு அவற்றுள் ஒன்றாகும். பின்னவைகளே நடுத்தர வகுப்பினர்-பூர்ஷ்வா (bourgeois) வீழ்ச்சிக்கும், முதலாளித்துவச் சுரண்டலுக்கும், ஏகாதிபத்திய பாவத்திற்கும் பிறப்பிடம் என்றும், மேலும் பாட்டாளிகள் சொர்க்கத்தை (proletarian paradise) தாக்கியழிப்பதற்கான கொடிய திட்டங்கள் தீட்டிவருகின்றன என்றும் ரஷ்யா

விளம்பரப்படுத்தி வருகிறது. எதிர் முகாமோ ரஷ்யாவே வல்லாட்சி (tyranny), அடிமை (slavery), நாத்திகம் ஆகிய வற்றைப் பாதுகாக்கும் அரண் என்றும் தனி மனிதனின் உடைமையையும், இறை அச்சத்தையும் (godfear), மக்களாட்சி யையும் அழிக்கச் சதித்திட்டங்கள் தீட்டிவருகிறதென்றும் பறை சாற்றுகின்றது. இவ்விரு முகாம்களும் நீங்கலாக, மூன்று பெரிய வல்லரசுகளில் பாஸிஸ்டு சர்வாதிகாரம் (Fascist totalitarianism) பின்னர்த் தோன்றியதும் மற்றொரு அம்சமாகும். இவை கம்யூனிசம், லிபரலிசம், முதலாளித்துவம் முதலியவற்றை எதிர்க்கும் பெயருடன் உலகையே கைப்பற்ற முனைந்து, இறுதி யில் படுதோல்வியடைய நேர்ந்ததோடல்லாமல், முதல் நிலையிலி ருந்து இரண்டாந்தர அல்லது மூன்றாந்தர வல்லரசுகளாக நிலை குலைந்தன. இன்று அவற்றின் நிலைமையை வறுமையால் வாடும் மேற்கு ஐரோப்பிய மக்களாட்சிகளுடன்தான் ஒப்பிடலாம். அத்தகைய அவலநிலையை அடைந்துவிட்டன. யூராப்பிரிக்கா (ஐரோப்பாவும் ஆப்பிரிக்காவும் சேர்ந்த நிலப்பகுதி), அட்லான்டிக், பசிபிக் பகுதிகள் ஆகியவற்றின்மேல் அமெரிக்கா விற்குப் பயனளிக்கும் வகையில் அதன் செல்வாக்கைப் பரப்பு வதற்கு இடங்கொடுத்ததும், யூரேஷியாவை (ஐரோப்பாவும் ஆசியாவும் சேர்ந்த நிலப்பகுதி) சோவியத் கூட்டமைப்பிடம் ஒப்படைத்தும் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பிற்குக் கிட்டிய வெற்றியின் விளைவுகளாகும்; 1984ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் புதுச் சீனாவும் புது இந்தியாவும் பெரிய வல்லரசுகளாய் விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், 1950-60 வரை உலகம் இரு மாபெரும் வல்லரசுகட்கிடையே (Super-Powers) பிளவுண்டு கிடந்தது. மற்ற நாடுகள் இவ்விரு முகாம்களில் துணை நாடு களாய் விளங்கின.

வல்லரசுகளின் வலிமை அளவிடமுடியாது வளர்ந்துவிட்ட தால் அதை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் சிக்கலையே இங்கு விட்டு விடலாம்; உலக அரசியல் மாணவர்கட்குப் பயனளிக்கும் ஒரு சில முயற்சிகளை இங்கு ஆராய்ந்துவிட்டு, அத்துடன் நம் அதிகார அரசியல் ஆராய்ச்சியை முடிப்போம். இந்த ஆராய்ச்சி நாம் வதியும் நூதனமான புதிய உலகத்தின் குழப்பத்தையும் முரண்பாடுகளையும் அறிய ஆதரவாயிருக்கும்.

ஒவ்வொரு முறையும் வலிமையைப் பெருக்கிக்கொள்ள உதவும் ஒரு புதுவழியோ அல்லது புதிய போர்க்கருவியோ மக்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ளும்போது, தொழிலாளர், பொதுமக்கள் ஆகியோரின் கவனம் இடம்விட்டு இடம் மாறுவது

கண்கூடு. பொருளாதார நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தவும் ஒழுங்குபடுத்தவும் அரசாங்கங்கள் பல வழிகளைக் கடைப்பிடித்து வருவதை அனைவரும் அறிவர். மெர்க்கன்டலிசம் (mercantilism), நியோமெர்க்கன்டலிசம் (neomercantilism), 'பொருளாதாரத் திட்டம்' (economic planning) ஆகியவையும் அவற்றுள் அடங்கும். இவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு நாட்டுப் பொருளா தாரத்தைத் (national economy) திறம்பட ஒழுங்குபடுத்துவதில் தான் ஓர் அரசின் தேசீய அதிகாரம் அமைந்திருக்கிறதென்று கூறுவர் சிலர். அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டன், ஃபிரடெரிக் லிஸ்ட், வால்ட்டர் ரெத்தினோ, பெர்னடு பாரூச் ஆகியவர்களை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். இராணுவ எழுத்தாளர்களோ, விரைவாகத் தாக்குவதால் விளையும் நன்மைகளையோ (எடுத்துக் காட்டாக, எச். வான்மோல்டெக், ஆல்ஃபிரட் வான்ஸ்க்லீபன், ஃபெர்டினண்டு ஃபோக், சார்லஸ் டிகால்) அல்லது தாக்குதலுக்கு அசையாத தற்கால பாதுகாப்புச் சாதனங்களின் (உ-ம். மாஜினட், காமிலன், லிடல் ஹார்ட் அரண்கள்) பயன்களையோ பற்றி வாதிப்பர். கடல் அதிகாரத்தின் முக்கியத்துவத்தை ஆல்ஃபிரட் தாயர் மாஹான் என்பவர் இந் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் முதன் முதலில் மக்களிடையே பரவச் செய்தார். அதன் பின்னர் அக் கருத்து பிரிட்டிஷ், ஐரோப்பிய, ஜப்பானிய எழுத்தாளர் களின் நூல்களில் பிரதிபலித்தன. விமானப்படை வலிமையால் தான் இக் காலப் போர்களில் வெல்ல முடிந்தது என்ற கொள்கை மிக அண்மையில் தோன்றியது. இது இத்தாலியைச் சேர்ந்த ஜெனரல் ஜியுலியோ தௌஹெட் என்பவரால் 1921-ல் முதன் முதலாக உருவாக்கப்பெற்றது. அதன்பின்னரே ஜெனரல் வில்லியம் மிட்சலாலும் அலெக்சாண்டர் டி. செவர்ஸ்கியாலும் அமெரிக்காவில் அது ஆழ்ந்தாராயப்பட்டது. ராக்கெட் போர் (rocket warfare), கிருமிப் போர் (bacteriological warfare), அணுப்போர் (atomic warfare) ஆகியவற்றைக் குறித்து எழும் இலக்கிய செல்வங்கள் மலைபோல் உயர்ந்துகொண்டே போவது கண்கூடாகும்.

இவற்றை (அணுகும் முறைகளை) ஒருமுகப்படுத்தித் தொகுத்து உலகப் புவியியலின் (geography) புதுக் கருத்துகளுடன் இணைத்துத் தந்த பெருமை புவியியல் அரசியல்வாதிகளைச் (geopoliticians) சாரும். இந்த இயக்கம் இடைக்காலங்களில் (Middle Ages) 'திசை மாற்றும் நிலப்படங்களில்' (வீல் படங்கள்-wheel maps) இருந்து தொடங்கியது எனலாம். அப் படங்களில் புனிதக் கல்லறையின் திருச்சபைத் தளத்தில் (Church of the Holy Sepulcher) ஒரு குறி போடப்பட்டு ஜெரூசலமே உலகத்தின்

'நடுவில்' அமைந்திருப்பதாகக் காட்டப்பட்டிருந்தது. இந்த விநோதமான கருத்து, மெர்க்காட்டர் என்பவர் எடுத்துக்காட்டியதைப்போன்று அமெரிக்கக் கண்டங்களைப் பூமியின் நடுவிலும், வடகோடியிலுமுள்ள நிலப்பகுதிகளோடு காட்டினால் எப்படி இருக்குமோ அவ்வளவு வேடிக்கையாக இருக்கிறது; இவ்வாறு செய்வதனால், உருண்டையாயிருக்கும் பூமியை உருளையாகக் காட்டுவதாகும். கணநேரம் உலகைப் பார்த்தாலே புனித பூமி (Holy Land) பரந்துகிடக்கும் யூரேஷியா-ஆஃபிரிக்க நிலத் தொகுதியின் (Eurasian-African land mass) மையத்திற்கு அருகில் இருப்பது தெரியவரும்.

1914-ல் சர் ஹால்ஃபோர்டு ஜே. மாக்கிண்டர் என்ற ஆங்கிலேயப் புவியியல் வல்லுநர் லண்டனில் 'வரலாற்றின் புவியியல் சுழற்சி' (The Geographical Pivot of History) என்ற தலைப்புக் குறித்து ஒரு பிரசங்கம் செய்தார். பாலஸ்தீனுக்கும் பாரசீக வளைகுடாவுக்கும் இடையே பரந்துகிடக்கும் செழுமையான முஸ்லிம் நிலப்பகுதியின், (fertile crescent) சிறப்பான வரலாற்றுப் பங்கைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுப் பேசினார். 'ஜனநாயகக் கருத்துகளும் உண்மையும்' (Democratic Ideals and Reality) என்ற தம் நூலில் இப் புவியையே இரு கூறுகப் பிரிக்கிறார். ஆசியா, ஐரோப்பா, ஆஃபிரிக்கா முதலிய கண்டங்களில் மொத்தப் பரப்பையும் சேர்த்து 'உலகத் தீவு' (World Island) என்றும், யூரேசியப் புல்வெளிகளின் மத்தியக் கிழக்குப் பகுதியை (அங்குப் பாயும் நதிகள் ஆர்க்டிக் கடலிலும், உள்நாட்டுக் கடல்களிலும் போய்ச் சங்கமமாகின்றன) 'இதய பூமி' (Heartland) என்றும் அழைக்கிறார். இந்த இதய பூமியை ஆள்பவரே தனக்குச் சுற்றிலுமுள்ள ' நிலப்பகுதியை ' அச்சுறுத்துவரென்றும், அட்லாண்டிக், பசிஃபிக் கரை நாடுகளின் கடல் வலிமைக்கு எதிராகத் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுமென்றும் கூறுகிறார். கடல் வலிமையினும் நிலச்சார்புடைய விமானப்படை வலிமையே உயர்ந்தது என்று நினைக்கிறார். சுருங்கச் சொல்லின், 'கிழக்கு ஐரோப்பாவை ஆளுகிறவர் இதய பூமியை (Heartland) ஆட்சி செய்வர் என்றும், இதய பூமியை (Heartland) ஆளுபவர் உலகத் தீவை ஆட்சி செய்பவர் என்றும், உலகத் தீவை ஆளுபவர் உலகையே ஆட்சி செய்வர்' என்றும் கூறுவதுதான் அவருடைய குறிக்கோள் ஆகும்.

அதற்கிடையில் ஜெர்மன் புவியியல் வல்லுநரும் மேஜர் ஜெனரலுமான கார்ல் ஹாஷோஃபர் என்பவர் மாக்கிண்டரின் கருத்துகளில் தீவிர கவனம் செலுத்தினார். (அவர் ஏற்கெனவே

அதாவது 1914-க்கு முன்னரே தூரக்கிழக்கு நாடுகளில் சுற்றுப் பயணம் செய்து 'தூரக்கிழக்கும் இந்தோ-பசிஃபிக் மண்டலமும்' என்ற நூல் எழுதியுள்ளார்.) மியூனிச் பல்கலைக்கழகத்தில் தனக்கு முன்னிருந்த ஃபிரடரிக் ராட்ஸல் (1844—1904) என்பவர் கூறிய கருத்துகளைப் பற்றி ஆராய்ந்தார்; சுவீடிஷ் அறிஞர் ரடோல்ஃப் கெஜலன் என்பவர் எழுதிய நூல்களிலிருந்து 'புவி அரசியல்' (Geopolitik) என்ற சொல்லைக் கடன் வாங்கினார். பின்னர் 1922-ல் 'புவி அரசியல் நிலையம்' (Institute of Geopolitics) என்ற தாபனத்தை மியூனிச்சில் அமைத்தார். அது நாளடைவில் மாபெரும் ஆராய்ச்சி நிலையமாக மாறியது. அது 'ஜெயிட்ஸ் கிரிஃப்ட் ஃபூர் ஜியோபோலிடிக்' (Zeitschrift fur Geopolitik) என்ற பத்திரிகையைப் பிரசுரித்தது. ஜப்பானின் பெரிய கிழக் காசியத் திட்டத்திற்கு ஆதரவாக ஹாஷோஃபர் முன்னறிவிப்புச் செய்தார்; 1923-லேயே 'இத்தாலியும் ஜப்பானும், ஜெர்மனியின் வருங்கால நேச நாடுகள்' என்று வலியுறுத்தி அவர் எழுதி இருக் கிறார். மேச்ட் அண்ட் எர்டி (1927) (Macht und Erde), வெர்ஜியோ பொலிடிக் (1932) (Wehrgeopolitik), வெல்ட் பொலிடிக் வான் ஹியூட் (1932) (Weltpolitik von Heute) என்ற நூல்களையும், ஏராளமான தனிக் கட்டுரை நூல்களையும், கட்டுரை களையும் அவர் வெளியிட்டார். முதல் உலகப் போரில் ரடோல்ஃப் ஹஸ் என்பவர் இவருடைய மெய்க்காப்பாளராகப் (aid decamp) பணியாற்றினார். அவர்மூலமே 1924-ல் ஹிட்லரைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைத்தது. ஹாஷோஃபரின் 'புது அறிவியல்,' ஜெர்மானிய வல்லாளருக்கும் (Fuhrer) அவருடைய துணைச் சதியாளர்க்கும் மிகவும் பயன்பட்டதால், 1933-ல் அவர்கள் வைத்த இடத்தில் அவரை வைக்கவில்லை. அவருடன் அவர் யூத மனைவியையும் வாழ அனுமதித்தனர்; அவருடைய இரு தனயன் களும் 'மதிப்பிற்குரிய ஆரியர்கள்' என அறிவிக்கப்பட்டனர்; உலகைக் கைப்பற்ற புவி அரசியல் அடிப்படையில் திட்டம் தீட்டும் இருப்பிடமாக ஹாஷோஃபர் நிலையம் விளங்கியது. அதன் வளர்ச்சிக்கு ஹிட்லர் மிகவும் பாடுபட்டார்.

புது அறிவியலுக்கும் புதுக் காட்டுமிராண்டித்தனத்திற்கும் நடந்த திருமணம் பாழாகத் தொடங்கி, சோகக் கதையாக முடிந்தது. நாட்டுப்பற்று ஏகாதிபத்திய வெறியாக மாறி நாஸித் தலைவர்களை ஆட்கொண்டது. ஹாஷோஃபரும் அவர்களுடன் சேர்ந்து பல்லவி பாட ஆரம்பித்தார். பிரிட்டிஷ் பேரரசின் சிதைவுகளின்மேல் ஜெர்மனிப் பேரரசை எழுப்ப விருப்புற்றார். ரெய்ச்சை (ஜெர்மனியை) 'உலக வல்லரசாக' மாற்ற விழைந்தார். ஆனால், ஜெர்மனி, ரஷ்யா, ஜப்பான் ஆகிய மூன்று நாடுகளும்

சேர்ந்த கூட்டு முகாமையே அவர் விரும்பினுர். ஜப்பான், சீனுவைத் தனியாகவோ அல்லது ஜெர்மனி, ரஷ்யாவைத் தனியாகவோ தாக்கினுல் யூரேஷியாவில் கடும் அரசியல் புயல் ஏற்பட்டு அது உலகத்தையே நாசமாக்கிவிடும் என்று எச்சரித்தார். அவர் விடுத்த எச்சரிக்கை செவிடன் காதில் சங்கு ஊதினுற்போலானது. அவருடைய முன்னறிவிப்புகள் ஒவ்வொன்ருக உண்மையில் நிகழத் தொடங்கியதும், அவர் பாம்பின் வாயில் அகப்பட்ட தேரைபோலானுர். அவருடைய மூத்த மகனுன ஆல்பிரக்ட், ஹிட்லருக்கு எதிராகச் சதி செய்ததாகக் கருதப்பட்டதால் கைது செய்யப்பட்டுக் காவலில் வைக்கப் பட்டான். பெர்லின் வீழ்ச்சிக்குச் சற்று முன்னர் அவன் படுகொலைக்குப் பலியாஞன். ஹாஷோஃபரே 1944-ல் ஒதுக்கப்பட்ட தனிமுகாமுக்குத் (concentration camp) தள்ளப்பட்டார். அவருடைய இளைய மகனுக்கும் அதே தலைவிதி காத்திருந்தது. ஆனுல், போர் முடிந்ததும் இருவரும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். உள்ளம் உடைந்த ஹாஷோஃபர் மியூனிச் திரும்பினுர். வாழ்க்கை கசந்தது. 1946, மார்ச்சு 10ஆம் நாள் கணவனும் மனைவியும் தற்கொலை செய்துகொண்டனர்.

புவி அரசியல் அறிவியல் என்ற கோதுமையை மடமைத்தனமென்ற உமியிலிருந்து பிரித்தெடுப்பது எளிதான செயலன்று. இதய பூமியைப் (Heartland) பற்றிய சர் ஹால்ஃபோர்டின் (Sir Halford) சொந்த அரசியல் சூழ்ச்சிப் பொதுக் கருத்துகளை மெய்ப்பிக்கப் பண்டைய ஆதாரங்களோ அன்றி இக்காலச் சான்றுகளோ இல்லை. (அவரே தன் வாழ்க்கையின் இறுதி நாட்களில் இதை ஒப்புக்கொண்டார்.) சீனு, ரஷ்யாவைப்பற்றி ஹாஷோஃபர் கொண்டிருந்த கருத்துகளும், அண்மைக் கிழக்கு நாடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்த இந்நிலைய (Institute of geopolitics) வல்லுநர்களின் கருத்துகளும் மெய்ப்பிக்கப்பட்டன. அமெரிக்காவில் புவி அரசியல் வல்லுநராகத் தலைசிறந்து விளங்கிய காலஞ்சென்ற நிக்கலாஸ் ஸ்பிக்மென், அமெரிக்கக் கண்டங்களின் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்கு இந் நிலையத்தார் கொள்கைகளைத் திறம்படக் கையாண்டு பயனடைந்தார். மாக்கிண்டரின் ஆரம்பக் கொள்கையை இவர் மாற்றி அமைத்தார். ‘யூரேஷியாவின் கடற்கரைச் சமவெளிகளை—ரிம்லாந்தை (Rhimland) ஒரு வல்லரசோ அல்லது வல்லரசு முகாமோ ஒன்றுபட்ட கட்டுப்பாட்டின்கீழ்க் கொண்டுவந்து விடுமாயின், உலகத் தீவையே அதனுல் ஆட்சி செய்ய முடியும்; இதய பூமியின் (Heartland) வல்லரசுகள் (ரஷ்யா, சீனு), தீவு வல்லரசுகளின் (பிரிட்டன், அமெரிக்கா) பாதுகாப்பையும் அச்சுறுத்த

முடியும்' என்று மாற்றிக் கூறினர். இரண்டாம் உலகப்போரில் எவ்வாறு நேச நாடுகளின் வெற்றி (Allied victory) அமெரிக்கா, பிரிட்டன், ரஷ்யா ஆகிய நாடுகட்குள் நிலவிய உறுதியான ஒத்துழைப்பைப் பெரிதும் சார்ந்திருந்ததோ, அவ்வாறே நிரந்தர அமைதியும் அவர்களுக்கிடையே நிலவும் சக்திச் சமநிலையையும் ஒற்றுமையையும் சார்ந்துள்ளது. அதாவது, 'ரிம்லாந்தை' ஒவ்வொரு வல்லரசும் மற்ற வல்லரசுகளுக்கு எதிராகப் பயன் படுத்துவதில்லை என்றும், மற்ற எந்த வல்லரசு அல்லது வல்லரசுக் கூட்டின் கட்டுப்பாட்டுக்கும் தலைசாய்ப்பதில்லை என்றும் உறுதி செய்து கொண்டாலொழிய உலக அமைதி கானல் நீராகிவிடும் என்று அவர் வலியுறுத்தினர்.

மேற்கண்ட புவி அரசியல் வல்லுநர்கள் தவறான பாதையில் சென்று இம் முடிவுகட்கு வந்தனர். அவ்வழி விடுத்து நல்வழி சென்றும் அதே முடிவுகட்கு வரலாம்—வரமுடியும். இவ்வாறு கருதுதல் நேர்மையாகாது. அல்லது இத் துறையில் இலக்கிய மணத்துடன் கமழும் எழுத்தோவியத்தின் மதிப்பை மறுப்பதாகும் என்று நினைப்பதற்கு இடமேயில்லை. உலகைக் கட்டியாள முற் படும் பெரிய இறைமைகட்குள் நிலவும் போராட்டத்தின் வாயிலாய் உலகப் புவியியல் விவரங்களை விளக்க இப் போலி அறிவியல் (pseudo science) முயலுகிறது. இப் போராட்டங்களின் விளைவு மனவுறுதியைப் பாதிக்கக்கூடிய எதிர்பாராத காரணிகளையும், அமைதி, போர் ஆகியவற்றில் ஏற்படக்கூடிய அளவிடமுடியாத 'நிகழ்ச்சிகளையும்' இடம், நிலைமை, பொருள், தேசீயக் குறிக்கோள் ஆகியவற்றையும் பொறுத்திருக்கிறது. எனவே, இப் போராட்டங் களில் வெற்றி பெறவோ அல்லது தப்பிப் பிழைக்கவோ வழி செய்யும் உண்மையான 'பகுத்தறிவான' வழியைக் கண்டுபிடிக்க இயலாது. பிரிட்ஜ் (bridge), குத்துச் சண்டை (boxing), சதுரங்க ஆட்டம் (chess), வளைகோல் பந்தாட்டம் (hockey) ஆகிய விளையாட்டுகளைப்போன்றே அரசியல் தந்திரத்திலும் போரிலும் பழக்க வழக்கத்தினடி பிறந்த விதிகளும், முறைகளும், வழிகளும் இருப்பதை அனைவரும் அறிவர். ஆனல், ஆட்டத்தில் யார் வெற்றி பெறுவர் என்பதை அவைகளின் உதவியால் முன் கூட்டியே சொல்ல முடியாதென்பதையும் எவரும் மறுத்திலர். எனவே, போராட்டம் தொடர்ந்து நடக்கும்வரை போராடுவோர் ஒவ்வொரு வாய்ப்பையும் நழுவவிடாமல் அவரவர்க்குச் சாதக மாகப் பயன்படுத்தவே விழைவர்; அவர் புதிய ஆயுதங்களையும், சூழ்ச்சித் திட்டங்களையும் பேராசையுடன் பற்றுவர்; வெற்றி ஈட்டித் தரவல்லதுபோலத் தோன்றும் நெறிகளை அவர்கள் கடைப்பிடிப்பர். இறுதி விளைவு விருப்பத்திற்கு—எதிர்பார்த்ததற்கு மாறுக இருக்கு

மாயின் மனமுறிவு ஏற்படும். இவ்வளவு முயன்றும் அதிகார ஆட்டத்தில்—வலிமை விளையாட்டில் தோல்வியடைய நேரிட்டால், 20ஆம் நூற்றாண்டுச் சூழ்நிலையில் இந்த ஆட்டமே தோல்வியைத்தான் தரும் என்ற உண்மையே இதற்குக் காரண மாகும்.

இவ் வுண்மையைப் படிப்படியாக உணர்ந்த வல்லரசுகளின் தூதர்களும் படைச் சூழ்ச்சிக்காரர்களும் 1950-60-ல் மனமுடைந்து போயினர்; குழம்பினர்; நம்பிக்கையிழந்தனர். போரின் பண்டைய முறைகளைக் கையாளத் துணிந்தனர். புதிய வழிகளையும் காண முற்பட்டனர். இவ் வதிகாரத்தில் வரையப்பட்டிருக்கும் பொதுக் கருத்துகளும் கொள்கைகளும் மேலை அரசுமுறை அதிகார அரசியலுக்குப் பொருந்தும்; அதுமட்டுமன்றி அதன் முன்னோடி கட்கும் பொருந்தும். தடியைப்பிடித்த கை தானே படிப்படியாக அம்பெய்தவும், ஈட்டியால் குத்தவும், கனத்த பீரங்கிப்படை, டாங்கிகளைப் பயன்படுத்தவும், குண்டு பொழியும் விமானங்களைச் செலுத்தவும் கற்றுக்கொண்டது. ஆதலின், தடியை ஓங்கிய நாள் முதல்—அம்பெய்யத் தொடங்கிய நாள் முதல்—அணுகுண்டைப் பொழியக் கற்றுக்கொண்டவரை பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டன. இந்நீண்ட காலத்திற்கும் இப் பொதுக் கருத்துகளும் கொள்கைகளும் பொருந்தும். 1945-ல் ஒரு புதிய யுகம் தொடங்கலாயிற்று. அப்போது எல்லா நகரங் களையும், நாடுகளையும், ஏன் மனித இனம் முழுவதையுமே கிள்ளிப் பிடிக்கச் சதையில்லாமல் மண்ணுக்கு மாமிசமில்லாமல் ஒழித்துக் கட்டக் கூடிய எளிமையான வழியை அரசியல் மேதைகட்கும் படைத் தலைவர்கட்கும் விஞ்ஞானிகள் காட்டினர். அணுகுண்டை யும் அணுசக்தி ஆயுதங்களையும் விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்த அன்றே வல்லரசுகட்குள் 'முழுப்போர்' (total war) ஏற்படும் என்பது தெளிவாகிவிட்டது. இன்றைய மனித நாகரிகம் தனக்குக் கொள்ளி தானே வைத்துக்கொள்ளாதிருக்குமாயின்—தற்கொலை செய்வதைத் தவிர்க்குமாயின், பலாத்காரத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டுள்ள 'அதிகார அரசியல்' (வலிமை யரசியல்) வழக்கிழந்துவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், மனிதவர்க்கத்தினர் பழக்கவழக்கங்களின் அடிமைகள் ஆதலால், தன் இனம் தற்கொலை செய்துகொள்வதைத் தடுக்கும் சீரிய நோக்கத்துடன் அரசியல் மேதைகள் தொடர்ந்து இப் பண்டை ஆட்டத்தை ஆடிவருகின்றனர்!

பண்டைய வழிகளையும் இப் புதிய காலத்தின் வெல்லமுடியாத இடையூறுகளையும் பொருந்தச் செய்வதற்காக வகுக்கப்பட்ட

பற்பல ஒழுங்கு முறைகளை இங்கு ஆராய்தல் பயனுடைத்தன்று. அதிகாரமுடைய கம்யூனிஸ்ட்டுகள் ரகசியமாக விமானங்களையும், குண்டுகளையும், 'அடுத்த போரில்' பகைவனை அழிக்கவல்ல ராக்கெட்டுகளையும் செய்துகொண்டே அணு ஆயுதங்களை ஒழிப்பதற்குத் தங்களுடன் சேர்ந்து ஒத்துழைக்குமாறு மனித இனத்துக்கே வெளிப்படையாக வேண்டுகோள் விடுத்தனர்! சண்டை ஏற்பட்டால் தோல்வியடைய நேரிடுவதைவிடச் சண்டையிடும் நாட்டு மக்கள், பசி, பிணி, பகைமை, தீ அணுக்க திரியக்க நோய்கள் முதலியவற்றால் வாழ வழியில்லாது அழிந்து போவர்; அதனால், போரிடும் அரசுகளனைத்தும் சேர்ந்தழிய நேரிடும் என்ற அச்சம் அமெரிக்கர்களை வாட்டிவதைத்தது. எனவே, சில நேரங்களில் வெளிப்படையாகவும், சில நேரங்களில் ரகசியமாகவும் படைக்கலக் குவிப்பில் ஈடுபட்டுக்கொண்டே அமெரிக்கக் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் வெளிப்படையாகப் போருக்கு ஆயுத்தமாகும் சிக்கலுடன் வாதாடினர்.

இச் சிக்கலைத் தீர்க்க இதுவரை 'வழிகள்' கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. அமெரிக்கச் சூழ்ச்சி விமானப்படை (U.S. Strategic Air Command) அதன் ரஷ்யப் பகுதியைப் போன்றே, அணுகுண்டால் பகைவனை அழிக்கும் நோக்கத்துடன் விரிவான திட்டங்கள் தீட்ட முனைந்தது. அமெரிக்கச் சிவில் பாதுகாப்புப் படைகளோ போர் வந்தால் நகரங்களில் வாழும் பொதுமக்களை வெளியேற்றவும், அவர்களுக்குக் காப்பகம் அளிக்கவும், உயிர்ச்சேதத்தைக் குறைக்கும் செலவுமிக்க திட்டங்களைத் தீட்டினர். மூன்றும் உலகப் போரில் உலகமே—மனித இனமே முற்றிலும் அழியப் போவதை மறந்துவிட்டு இத் திட்டங்கள் வரையத் துணிந்தவர்களின் மடத்தனத்தை எண்ணிஎண்ணி அமெரிக்கப் பொதுமக்கள் சிரித்தனர். ரஷ்யர்களும், ஆசிய மக்களும், மேற்கு ஐரோப்பியர்களும் இம் மடத்தனமான செயலில் இறங்காது இருந்து கொண்டனர். வாஷிங்டனில், பென்டாகன் (Pentagon), தேசீய பாதுகாப்பு மன்றம் (National Security Council), வெளிநாட்டுத்துறை (State Department) முதலிய பொது நிறுவனங்கட்கு ஆலோசனை கூறும் 'நிபுணர்கள்' அதிகாரப்பூர்வமில்லாத சில விமரிசகர்களின் உதவியுடன் இச் சங்கடமான நிலையினின்று தப்பிக்கும் வழியைக் கண்டுபிடிக்கப் போராடினர்.

அதிகாரப்பூர்வமான வட்டாரங்கள் வகுத்த வழிகளோ அன்றி பத்திரிகையில் வெளியான வழிகளோ பகுத்தறிவுடன் வகுக்கப் பெற்றனவாகத் தோன்றவில்லை. ஐயத்துக்கிடமான 'ஆக்கிரமிப்பாளன்'(பகைவனை) அழிக்கும் ஆற்றல் உடையவன் என்பதையும்

போரின் நாசகரமான—அஞ்சத்தக்க விளைவுகளைப்பற்றி முன்பே சிந்தித்துப் பார்ப்பதால் இதுவரை எந்தப் போரும் தவிர்க்கப்பட்ட தில்லை என்பதையும் மறந்துவிட்டு, அணு ஆயுதத் தாக்குதலால் ஏற்படும் அச்சம் 'ஆக்கிரமிப்பைத் தடுக்கும்' என்று சிலர் மடத்தனமாய் நினைக்கின்றனர். பிறந்த பொன்னாட்டை அழிவினின்று காப்பாற்றுவதற்கு இன்றியமையாதிருந்தாலன்றி மற்றபடி அணு ஆயுதங்கள் பயன்படுத்தப்படாத 'எல்லைக்குட்பட்ட' பண்டைய போர்க்கொள்கைக்குப் (concept of limited war) புத்துயிரளிக்க வேறு சிலர் முன்வந்தனர். 'குறிப்பிட்ட இடங்களில் போர்' (brush-fine) நடந்தால் அதைச் சமாளிப்பதற்கு அணு ஆயுதங்களற்ற சாதாரணப் படைகள் வேண்டுமென்றும், உலகப் போர் நடக்கும்பட்சத்தில் அணு ஆயுதங்களால் தாக்கவேண்டுமென்றும் அவர்களில் சிலர் வலியுறுத்தினர். முதல் இரண்டு உலகப்போர்களிலும் பகைவன் நுழைந்தும் போரின் நாசகர விளைவுகட்குப் பலியாகாத எந்தப் பெரிய நகரும் இல்லை என்பதை உலகம் நன்கறியும். இவ்வுண்மையை மறந்துவிட்டு, 'இராணுவ' இலக்குகளுக்குமட்டும் (military targets)எதிராக அணு ஆயுதங்களைக் குறைந்த அளவு பயன்படுத்தவேண்டும்; அதனால், மாபெரும் நகரங்களை அணு ஆயுத அழிவினின்றும் காப்பாற்றிவிடலாமென்ற அதிசய புதிய இராணுவக் கொள்கையை கொண்டு வருவர் இன்னொரு சாரார்.

இம் முயற்சிகளால் வருங்காலத்தில் புதியதோர் 'இராணுவ அறிவியல்' தோன்றலாம். அது போர் செய்வோர் ஒருவரையொருவர் எரித்துச் சாம்பலாக்கிக் கொள்ளாமலும், மேலை நாகரிகத்தையும் மனித இனத்தையும் அழிக்காமலும் இவ் வணுயுகத்தில் போர் செய்யும் புதிய முறையைக் காட்டலாம். ஆனால், அணு ஆயுதங்களின் நாசகர விளைவை நினைக்குங்கால், அப்படி ஒரு முறையைக் கண்டுபிடிக்க இடமே இல்லை என்பது இனிது புலனாகும். வரலாற்றின் நூதனப் போக்கை மாற்றமுடியாதது போல் தோன்றுகிறது அல்லவா? இந் நூற்றாண்டுப் போர்களெல்லாம் 'முழுப் போர்' களாகவே இருக்கும். பகைவர்களை முற்றிலும் அழித்து ஒழித்துவிடவோ அல்லது பகைவனை 'நிபந்தனையற்ற சரணடைய'ச் செய்யவோ இக் காலப் பகைவர்கள் விரும்புகின்றார்கள். இந் நிலையில் 18ஆம் நூற்றாண்டில் குறிப்பிட்ட குறிக்கோள்களை எய்தும் முகத்தான் குறிப்பிட்ட வழிகளால் குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் நடந்த போர்களைப் பின்பற்றி நடவுங்கள் என்று 20ஆம் நூற்றாண்டில் வாழும் கொள்கை வகுப்பாளர் உள்ளத்திலோ அல்லது நாட்டுப் பற்றாளர் மனத்திலோ பசுமரத்தாணிபோல் பதியச் செய்வது இயலாத ஒன்றாகும்.

இச் சகுனம் உண்மையாயின், வல்லரசுகட்குள் நிகழும் வருங் காலப் போர்களால் தற்கொலே ஏற்படுவது திண்ணம்; அணு குண்டின் அழிவினின்று தப்பிப் பிழைப்பவர்கள் (?) காட்டு மிராண்டிகளாய் மாறுவது உறுதி. 'இவ் வெப்ப அணுக்கருயுகத்தில் (thermonuclear age) அமைதிக்கு மாற்று வழியே இல்லே' (no alternative to peace) என்று 1954-ல் அமெரிக்க ஜனுதிபதி ஐசன்ஹோவர் கூறிய கூற்று மிகவும் உண்மையாகும். ஆதலின், ஒன்று அரசியல்வாதிகளும் குடிமக்களும் போரை முற்றிலும் துறக்கவேண்டும். அல்லது முற்றழிவை எதிர்நோக்கவேண்டும். இவ் விரண்டில் ஒன்றை மனிதர் தேர்ந்தெடுக்கத்தான்வேண்டும். பகுத்தறிவு படைத்த மனிதர் எதை விரும்பித் தேர்ந்தெடுப்பர் என்பதை ஓரளவு ஐயுறவின்றிக் கூறிவிடலாம். ஆனுல், அவர்கள் பண்டைக்காலக் கைதிகள் என்பதையும், சில நேரங்களில் பகுத் தறிவுக்கு மாருகவும் அடிக்கடி பகுத்தறிவில்லாமலும் நடக்கிருர்கள் என்பதையும் மறந்துவிடலாகாது. உலகம் தோன்றிய காலம் முதல் மாற்று வழிகளில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் கட்டாயம் மனித இனத்திற்கு இருந்து வருகிறது. நாம் வதியும் அணுயுகத்தில் மனிதர் தேர்ந்தெடுக்கப்போவது பயங்கரமானதாகவும் இறுதியாக வும் உள்ளது. 1951-60ஆம் ஆண்டுகளிலாவது அழிவை விடுத்து வாழ்வைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பும் சூழ்நிலேயும் நிலவியது. ஆனுல், மேலே நாகரிகத்தைவிடப் பழமையானதும், நீண்டகால மாக மதிக்கப்பெற்று வருவதுமான வலிமை அரசியல், மனித இனத்தின் வருங்கால நல்வாழ்விற்கு நம்பிக்கையூட்டுமென்று சொல்வதற்கில்லே.

9 பேரரசுகள் எழுப்பல்

1. குடியேற்றநாட்டுக் கொள்கை

வெள்ளேயனுடைய பொறுப்பை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்; உங்களால் நன்கு பயிற்றுவிக்கப்பட்டவர்களை வெளியே அனுப்புங்கள்;

உங்களால் அடக்கியாளப்படும் இனத்தாருடைய முன்னேற்றத்துக்காக உழைக்கும்பொருட்டு உங்களுடைய மக்களை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புங்கள்;

அங்கு அவர்கள் உங்களால் புதிதாக வெல்லப்பட்ட பின்தங்கிய நாகரிக, மன வளர்ச்சிகளில் முன்னேருத மக்களுக்காகப் பல இன்னல்களுக்கிடையே, காடுகளில் உழைப்பார்களாக!

—இவ்வாறு ருட்யார்ட் கிப்ளிங் என்ற புலவர்
1899ஆம் ஆண்டில் எழுதினர்.

'நல்ல அண்டை நாட்டுக் கொள்கையால் ஊக்குவிக்கப்பெற்ற புதிய எழுச்சி மான்ட்டிவிடியோ என்னுமிடத்தில் தோன்றிற்று. அதை ஒரு பொன்னுன விதி எனக் கூறலாம்... நமக்குத் தேவையானது போக, நம்மிடத்திலுள்ள மிகுதியான பொருளை (surpluses) வெளிநாடுகட்கு விற்க வேண்டும் என்பதே அக் கொள்கையாகும்.'

—கார்டல் ஹல், பிப்ரவரி 10, 1934.

'ஏகாதிபத்தியமும்' (Imperialism) 'நாட்டுணர்ச்சியும்' (patriotism) உலக அரசியலுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவை; 'இஸம்' என்று முடியும் பிற சொற்களைப்போன்றே இவையும் சரியான நுட்பமுடைய பொருளை உணர்த்துவதில்லை; சில நேரங்களில்

பற்பல விதமாகப் பயன்படுத்தப்படுவதால் அர்த்தமே இல்லாதது போலும் காணப்படுகின்றன. நம் காலத்தில் வாழும் பெரும்பாலான குடிமக்களையும் அரசியல்வாதிகளையும் ஊக்குவிக்கும் அரசியல் போக்குகளையும், நடவடிக்கைகளின் பற்பல கோலங்களையும் புரிந்துகொள்ள இவை பெரிதும் பயன்படுகின்றன. சொற்பொருள் மாற்றத்தை (semantics) அறிந்தவனுக்கு இவ்வுண்மை விளங்கும். 'நாட்டுணர்ச்சி' என்பதன் பொருள் நாடெங்கும் பரவியது அண்மையில்தான்; ஆனால், 'ஏகாதிபத்தியம்' என்ற சொல்லுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பொருள்களனைத்தும் ஆதிகால அரசு முறைகளைப் போன்ற மிகப் பழமையானவை. ஆதலின், ஏகாதிபத்தியத்தை முதலில் ஆராய்ந்துவிட்டு நாட்டுணர்ச்சிக்குப் போவது தான் நல்லமுறை. கி பி.:1500-க்குப் பின்னுள்ள காலம் 'தற்காலம்' (modern times) என்றழைக்கப்படுகிறது. ஐரோப்பாவின் அட்லான்டிக் கடற்கரை நாடுகளும் (Europe's Atlantic seaboard) கிழக்கு ஐரோப்பிய, ஆசிய நாடுகளும் இக் காலத்தில்தான் தங்கள் 'பேரரசுகளை' (empires) எழுப்பின. அவற்றின் ஆட்சிக்குடிகள் (subjects) 'நாட்டினம்' (nations) ஆவதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்னமே இப் பேரரசுகள் எழுப்பப்பெற்றுவிட்டன.

'ஏகாதிபத்தியம்' அல்லது 'குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கை' அல்லது 'குடியேற்ற நாட்டு ஏகாதிபத்தியம்' (colonial imperialism) ஆகிய சொற்கள், தன் ஆற்றலைப் பெருக்கிக்கொள்வதில் (aggrandizement) மும்மரமாக ஈடுபட்டிருக்கும் பகை வல்லரசுகளை இகழ்ந்து பேசுவதற்குப் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பொதுவுடைமைவாதிகளுக்கும் மேலை நாட்டினர்க்கும் இடையில் நிலவும் தொடர்பை உலகம் நன்கு அறியும். கெடுபிடிப் போரில் (Cold War) கடல்கடந்து ஆங்கிலோ-ஃபிரெஞ்சு-அமெரிக்க அதிகாரம் பரவி இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி அதுதான் 'குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கைக்கும், ஏகாதிபத்தியத்திற்கும்' சிறந்த எடுத்துக் காட்டென்று கம்யூனிஸ்டுகளும், அரபு-ஆசிய தேசீயவாதிகளும் (nationalists), நடுநிலைவாதிகளும் (neutralists) பலரறியப் பழித்துக் கூறினர். இவ்வாறு அவர்கள் தொண்டைத் தண்ணீரை வற்றடித்துக்கொண்டிருக்குங்கால் அமெரிக்கரும் மேலை ஐரோப்பியரும், கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும், மத்திய ஆசியாவிலும் பரவி இருக்கும் சோவியத் அதிகாரத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, அதே பழியைக் கம்யூனிஸ்டுகள்மீதும் சாட்டினர். இதற்கு நேர்மாறாக, மார்க்சும், ஸ்பெங்லரும், லெனினும், டாயின்பீயும் அவரவர் மனவளர்ச்சிக்கேற்றாற்போல் 'ஏகாதிபத்தியம்' என்ற சொல்லை ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுப் பிரிவை (historical era) உணர்த்தப் பயன்படுத்தி

இருக்கிறார்கள். ஓர் அரசு கடல்கடந்து தன் அதிகாரத்தைக் குடியேற்ற நாடுகளில் (colonies) பரப்பினாலும் அல்லது பேரரசை எழுப்பினாலும் அதை விளக்க இச் சொல்லை வரலாற்றறிஞர்கள் பெரும்பாலும் தவறுதலாகப் (loosely) பயன்படுத்துகிறார்கள். இன்னும் சில நேரங்களில் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கையால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் பண்பாட்டிலும் இனத்திலும் அயல்நாட்டவராயிருப்பின் அதை உணர்த்தவும் இச் சொல் கையாளப்படுகிறது. ஆனால், இது சட்டபூர்வமான—சட்டத்தால் வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரம் என்று பொருள்படும் 'இம்பீரியம்' (imperium) என்ற லத்தீன் சொல்லிலிருந்து வந்ததாகும். 'இம்பெரேட்டர்' (Imperator) என்பதற்குச் சட்டத்தால் வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரம் படைத்தவர் என்பது பொருள். இவ்வாறு, தொடக்கத்தில் ஒரு ரோமானியப் பொது அதிகாரி அழைக்கப்பட்டார். தொடக்கத்தில் இராணுவ அதிகாரியைக் குறித்த இச் சொல் நாளடைவில் அகஸ்டஸ்சீஸர் ஆட்சியில் படைத்தலைவர் (commander-in-chief) என்ற பட்டத்தைக் (title) குறிக்கும் சொல்லாக மாறிற்று. 'ஏகாதிபத்தியக்' கொள்கை என அழைக்கப்படும் இன்றைய அரசியல் நோக்குக்கும் கொள்கைகட்கும் இச் சொல்லின் முதற் பொருளே (இராணுவ ஆட்சி என்பதே) இன்னும் பொருத்தமாகும்.

எக்கோணத்திலிருந்து நோக்கினும், ஏகாதிபத்தியம் என்ற சொல் இறைமை அரசுகளுக்கிடையில் தலைமை அதிகாரத்திற்காக நடக்கும் போட்டிப் போராட்டத்தின் ஒரு நிலையைத்தான் குறிக்கின்றது என்று ஐயந்திரிபறக் கூறலாம். ஒரு புதிய நாட்டைக் (நிலப்பகுதியை) கட்டுப்படுத்துவதன்மூலம் அதிகாரத்தை அதன் மேல் பரப்புவதற்காக முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும்போது, இப் போராட்டம் அப்படியே ஏற்படுகிறது எனலாம். தற்காலத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகட்கும், ஐரோப்பியக் கைத்தொழிற் கலையைக் கடைப்பிடிக்கும் மற்ற (ஐரோப்பாவைச் சேராத) நாடுகட்கும், பக்கத்திலிருக்கும் வலிமைமிக்க அண்டை நாட்டினர் நிலங்களை வல்லந்தமாகப் பறிப்பதைவிட, வலிவற்ற சிறிய நாடுகளையோ அல்லது அரசியல் துறையில் ஒழுங்காகத் தங்களை அமைத்துக் கொள்ளாமல் மற்றக் கண்டங்களில் வாழ்ந்துவந்த (politically unorganised) குடிகளின் நிலங்களையோ பறித்துக்கொண்டு, அவர்களைத் தவிக்கவிடுதல் மிக எளிமையாக இருந்தது. மண்ணாசை பிடித்தோரை எதிர்த்தவர் சிலர். அமெரிக்கா, ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, ஏழு கடல் தீவுகள் ஆகியவற்றின் பொருளாதார வளங்களை (economic resources) மேலை நாடுகள் தங்களுக்குள் பிரிவினையும் பங்கீடும் செய்துகொண்டு அவற்றிற்கு உரிமையான மக்களை

ஏமாற்றி வந்ததை உலகம் அறியும். இப்பொருளாதாரச் சுரண்டல் உணர்த்துவது என்ன? மேலை நாடுகள் கடந்த சில நூற்றாண்டு களாக அதிகார வெறிபிடித்து அலைந்ததைக் காட்டுகிறதல்லவா? அதிகார மோகங்கொண்டு பிறர்க்குச் சொந்தமான நிலங்களைக் கைப்பற்றுவதால் ; ஏற்படக்கூடிய அரசியல், பொருளாதாரப் பண்பாட்டு விளைவுகளை விளக்க 'ஏகாதிபத்தியம்' என்ற சொல்லை இனிக் கையாள்வோம்.

பழைய, புதிய குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கை: அப்போது 15ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி. ஐரோப்பா முழுவதிலும் புத்தம் புதிய கண்டுபிடிப்புகளும் (discoveries) புதிய ஆக்கங்களும் (inventions) மலிந்திருந்தன. கடல்கடந்து அதிகாரத்தை நிலை நாட்ட முன்னெப்போதையும்விட இப் புதிய வழிகள் அரசாங்கங் கட்குப் பேருதவி புரிந்தன. போரில் வெடிமருந்தைப் (gun powder) பயன்படுத்தக் கற்றுக்கொண்டதாலும்; அச்சு இயந்தி ரத்தை ஆக்கியதாலும்; கடலில் செல்லத்தக்க கப்பல்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்ததாலும்; கப்பல் கட்டுதல் (navigation), புவியியல் (geography), வானவியல் (astronomy) ஆகிய விஞ்ஞானத் துறைகளில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றத்தாலும்; சாலை அமைப்பு, வண்டிகள் செய்தல், அரண்களை வலுப்படுத்தல் ஆகியவை செப்பம் செய்யப்பட்டதாலும்; பாங்கு (bank), வணிகம் (commerce) முதலிய துறைகளில் புதிதாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட முறைகளாலும்—சுருங்கச் சொல்லின் இவையனைத் தின் பேருதவியால் பற்பல பொருளாதார, சமூக மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. 'இடைக்காலம்' மறைந்து 'தற்காலம்' விடிந்த போதே இம் மாற்றங்கள் நடைபெற்றுவிட்டன. இப் புதிய கண்டு பிடிப்புகளும் வழிகளும் ஏற்கெனவே ஐரோப்பிய உலகத்துக்கும் மற்ற உலகத்துக்கும் (Non-European World) இடையில் நிலவிய கைத்தொழில் வேறுபாட்டை மாற்றியமைத்ததோடல்லாமல், அதை மிகுதியாக்கின. கிழக்கத்திய நாடுகளிலிருந்து (Orient) மலிவாகப் பொருள்களை இறக்குமதி (import) செய்யவும், லாபத் துடன் ஏற்றுமதி செய்யவும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு முன்வந்த மத்தியதரைக்கடல் (Mediterranean) வியாபாரிகள் புதிய கடல் மார்க்கங்களைக் கண்டுபிடித்தனர். பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தாற்போல் அவர்கள் ஆர்வத்திற்கு உறுதுணையாகப் புதுவிதமாய்க் கட்டப்பட்ட கப்பல்களும், பரந்த அனுபவமுடைய மாலுமிகளின் சேவைகளும் கிடைத்தன. இவற்றின் உதவியினுல் முன்பு மனிதன் சாதிக்கமுடியாதவற்றைச் சாதித்துக் காட்டின. ஆப்பிரிக்காவைச் சுற்றிச் செல்லவும், அட்லான்டிக் மகா சமுத்

திரத்தின் குறுக்கே செல்லவும், புதிய கடல் மார்க்கங்களையும், ஏன், உலகையே சுற்றிவரவும் கற்றுக்கொண்டனர்.

உடனே அரசியல்வாதிகள் தங்கள் நாட்டின் அதிகாரத்தைப் பரப்பவும் செல்வத்தைப் பெருக்கவும் துடித்தனர். அவர்கள் இலாபந்தேடித் திரிந்த வியாபாரிகளுக்கும், மதம் மாறியவர்களைத் (converts) தேடிப் புறப்பட்ட சமயப் பரப்புக் குழுக்களுக்கும் (missionaries), நாடோடி வீர வாழ்வு, புகழ், செல்வம் தேடிப் புறப்பட்ட மாலுமிகட்கும், ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் உதவி செய்து, தங்கள் குறிக்கோளை எய்த முன்வந்தனர். வாணிபக் குழுக்கள் அல்லது கம்பெனிகள் (companies) அமைத்தனர்; பல குறிக்கோள் பயணங்களுக்கு (expedition) ஆதரவளித்தனர்; இவற்றிற்குத் துணையாகக் கப்பல்களைக் கட்டினர். இவ்வாறு பொன்னும், மண்ணும், புகழும் அதிகாரமும், தேடி அலைந்தவர்களை, நீக்ரோக்கள் (Negroes), இந்துக்கள் (Hindus), அரபியர் (Arabs), தென்கடல் தீவினர் அல்லது அமிரிந்தியர் (Amerindians) ஆகியோர் கடுமையாக எதிர்த்தபோது, ஐரோப்பிய மன்னர்கள் போரிலும் படைவலிமையிலும் தேர்ச்சி பெற்ற வீரர்களை அனுப்பினர். கிறித்துவ மதத்தின் வாழ்த்துகளை அவர்களுக்குக் கூறவும், வைத்திருந்த செல்வங்களினின்று அவர்களைப் பிரித்து, ஆசையிலிருந்து அவர்களை ஈடேற்றவும் (salvation), சில தறுவாய்களில் அவர்களை அழித்துவிட்டு நாடுகளைக் கைப்பற்றவும் இப் போர் வீரர்கள் அனுப்பப்பட்டனர். குடியேற்ற நாட்டுப் பெருக்கத்திற்கும், வியாபார முன்னேற்றத்திற்கும், பொருளாதாரச் சுரண்டலுக்கும், புதிதாகக் கைப்பற்றப்பட்ட நிலங்களின்மேல் அரசியல் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுதல் என்பது இன்றியமையாததாக ஆகிவிட்டது. ஒவ்வொரு நாடும் தனக்காகவும் தன் குடிகளுக்காகவும் கிடைத்த வாய்ப்புகளனைத்தையும் பயன்படுத்தத் துணிந்தது. மண்ணாசையும் பொன்னாசையும் பிடித்தலைந்த வெறியர்களின் படைவலிமைக்கெதிரே அவர்களுக்குப் பலியானவர்களின் எதிர்ப்பு தூசிபோலானது. அவற்றிற்கிடையே மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வேற்றுமை நிலவியது. வில்லும், அம்பும், ஈட்டியும், படகும், சிறு கப்பல்களும், பழங்காலக் கைத்துப்பாக்கிகள் (blunderbuss) முதலியவையும், பீரங்கி (cannon), பெரிய கப்பல்கள் முதலியவற்றின் முன்னிலையில் தூள்தூளாகின. இறுதியில் நிலத்தையும் சொத்தையும் ஆளப்பிறந்தவர்கள் அடிமைகளாயினர். தடியெடுத்தவன் தம்பிரானானான். தன்னாட்சி நிலவவேண்டிய இடங்களில் குடியேற்றப் பேரரசுகள் எழுந்தன. மாலுமிகளையும், கப்பல்களையும், கடல் அதிகாரத்தையும், சமுத்திரப் பெருவழிகளை நேராகச் சென்றடையும் உரிமையையும்

பெற்றிருந்த அட்லான்டிக் கடற்கரை நாடுகளால் குடியேற்றப் பேரரசுகள் எழுப்பப்பட்டன.

இப் பேரரசுகள் (எழுப்பப்பட்டு, பற்றப்பட்டு) ஆளப்பட்டு, பாதி இழக்கப்பட்ட கதையையும்; பாலைவனங்களும், அடர்ந்த காடுகளும் 19ஆம் நூற்றுண்டு இறுதியில் பேரரசுகளான விதத்தையும்; எஞ்சியிருக்கும் குடியேற்ற நாடுகளில் வாழும் மக்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள், எங்கு வாழ்ந்துவருகின்றனர், என்ன செய்கின்றனர் என்பதைப் பற்றியும் நிலப் படங்களிலும், ஆண்டுதோறும் வெளியாகும் நூல்களிலும், குறிப்பு நூல்களிலும் (Reference books) பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம். வெற்றி வீரர்கள், கொள்ளைக்காரர், கடற்கொள்ளைக்காரர், புது முயற்சியாளர் ஆகியோர் தோன்றிய புதுமைக்காலத்தில், வெற்றிகரமாகப் பேரரசுகளை எழுப்பிய நாடுகளின் வரிசையில் (seriatim) போர்த்துக்கல், ஸ்பெயின், நெதர்லாந்து, ஃபிரான்சு, இங்கிலாந்து ஆகியவை வருகின்றன. அமெரிக்கக் கண்டுபிடிப்புக்கும், 1763 ஆம் ஆண்டின் உடன்படிக்கைகட்கும் இடையே எண்ணற்ற அரசியல் மண்டலங்கள் (estates) கைப்பற்றப்பட்டுக் கைவிடப்பட்டன. அவற்றுள் ஐரோப்பா இல்லாத உலகில் ஸ்பெயினும் பிரிட்டனுமே அதிக நிலங்களை மரபுரிமையாகப் (inheritance) பெற்றன. அடுத்த நூற்றுண்டில் பிரிட்டன், ஸ்பெயின், போர்த்துக்கல் முதலிய நாடுகளுக்குச் சொந்தமான அமெரிக்கக் குடியேற்ற நாடுகள் கிளர்ச்சித் தளங்களாகவும் சுதந்திரப் போர்க்களங்களாகவும் மாறின. உரோமனேவ் சார் ஆட்சி (Romanov Tsardom), பனிப்படலம் போன்ற தன் அதிகார விரிவில் தொடர்ந்து கவனம் செலுத்தியது. அட்லான்டிக் கரையிலுள்ள சிறிய வல்லரசோ தன் அதிகாரம் இருமருங்கிலும் கடலைத் தொடும்படி பரப்பியது. ஆனால், மெர்க்கன்டலிஸம் மறைந்து புதிய தொழிலமைப்புக் காலம் (industrialism) விடியவும், கடல் கடந்த உடைமைகளில் ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் அக்கறை செலுத்துவதைக் குறைத்துக்கொண்டன.

மீண்டும் 'தாழ்ந்த இனத்தா'ருடைய (lesser breeds) நாடுகளைக் கைப்பற்றுவதில், பழைய குடியேற்ற நாட்டு வல்லரசுகள், புதிதாக இத் துறைக்கு வந்த இத்தாலி, ஜெர்மனி, அமெரிக்கா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளுடன் சேர்ந்துகொண்டு, மிக விரைவாகவும் மும்மரமாகவும் ஈடுபட்டன. எழுத்து வாசனை அறியாத, பண்பாடுகளிலும் தொழிலிலும் வளர்ச்சியடையாத, நாகரிகங்களில் வாழ்ந்த மக்கள், பேரரசு எழுப்பப் போட்டிபோட்டுக்

கொண்டுவந்த மண்ணாசைபிடித்த ஐரோப்பிய வெறியர்களை எதிர்நோக்கவேண்டியிருந்தது. இம் முறையும் அவர்கள் முன்பின் கண்டிராத நீராவிக் கப்பல்கள், தாக்கமுடியாத பெரிய பீரங்கிகள் ஆகியவற்றை எதிர்த்துப் போராடினார்களே தவிர வெற்றி கண்டார்களில்லை. குடியேற்ற நாடுகளுடைய பொருளாதார வளர்ச்சிக் குறைவைப் பார்த்ததும் முதலீடு செய்ய முதலாளிகள் பணத்தைக் கொண்டுவந்து நிரப்பினர். தூதர்கள், பாங்கு முதலாளிகள், சமயப் பிரசாரகர்கள், வியாபாரிகள், கடற்படை அதிகாரிகள் ஆகியவர்களுக்குள் இப்பொழுது கூட்டுப்பங்கு (partnership) தொடங்கி நடைபெறலாயிற்று. ஃபிரெஞ்சுக்காரர்கள் டூனிஸையும் (1881) இந்தோசீனாவையும் (1884) பிடித்ததும் ஒரு புதிய ஏகாதிபத்திய காலம் தொடங்கிற்றென்று கூறலாம். கொலம்பஸும், கார்ட்டெசும், சாம்ப்லேனும், லாசாலேயும், ஹட்சனும், டிரேக்கும் கண்ட கனவுகளையெல்லாம்விட பரந்த செல்வம் கொழிக்கும் நாடுகளை 30 ஆண்டுகளுக்குள் வல்லரசுகள் கைப்பற்றின. இக் காலத்துக்கேயுரிய சண்டை சச்சரவுகள், வாணிபத் தொடர்புகள், பேரங்கள், 'காப்பக நாடுகள்', 'செல்வாக்கு மண்டலங்கள்' (spheres of influence), 'புதிதாக' (வல்லரசுகள்) இணைத்துக்கொண்ட பகுதிகள் அவைகள் செய்த அட்டூழியங்கள், 'ஆளப்பிறந்த இனத்தவர்' (master race) வெள்ளையரல்லாத இனத்தவரை ஆட்டிப்படைத்துச் சுரண்டிய விதம் ஆகியவற்றையெல்லாம் பற்றிய ஆராய்ச்சியை நாம் வரலாற்றறிஞர்களுக்கு விட்டுவிடுவோம்.

வலுவில்லாமலும் அறிவெழுச்சி பெறாமலும் நின்ற நாடுகளைக் கைப்பற்றித் தங்களுக்குள் பங்கீடோ, பிரிவினையோ செய்து கொண்ட பின்னும் மனநிறைவு பெறாத வெறிபிடித்த வல்லரசுகள் 20ஆம் நூற்றாண்டில் ஒன்றையொன்று கொலை செய்யத் தலைப்பட்டபோது, உலகத்தின் $\frac{1}{5}$ நிலப்பகுதியையும், உலக மக்கள் தொகையில் $\frac{1}{4}$ பகுதியையும் உள்ளடக்கிப் பெருமையோடு நின்றது பிரிட்டிஷ் பேரரசு ஆகும்; [1926ஆம் ஆண்டில் அது காமென்வெல்த் (Common Wealth) என்ற மறுபெயரால் அமைக்கப்பட்டது]. பிரிட்டிஷ் குடியேற்ற நாடுகளின் அமைப்பில் அதன் விலையுயர்ந்த ஆபரணமாக இந்தியா விளங்கியது. பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த்திலுள்ள 'டொமினியன்கள்' (Dominions) சுதந்திரமுடன் திகழ்ந்தன. பிரிட்டனுக்கு அடுத்தாற்போல் அதிகக் குடியேற்ற நாடுகளைக் கொண்டிருந்த வல்லரசு ஃபிரான்சு ஆகும். இந்தோ சீனா, வடக்கு மேற்கு ஆப்பிரிக்கா முதலியவை இதன் பெரிய குடியேற்ற நிலப் பகுதிகளாகும். முதல் உலகப் போரில் தன் குடியேற்ற நாடுகளனைத்தையும் தன்னை வென்றவர்

களுக்கு ஜெர்மனி இழந்து நின்றது. இரண்டாம் உலகப் போரில் இத்தாலிக்கும், ஜப்பானுக்கும் அதே கதிதான் ஏற்பட்டது. மொசாம்பிக், அங்கொலா ஆகிய நாடுகளையும், ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடந்த துறைமுகங்களையும், தீவுகளையும் போர்த்துக்கல் தன் கைவசமாக்கிக் கொண்டது. இந்தோனேசியாவில் நெதர் லாந்து தொற்றிக் கொண்டது. பெல்ஜிய மன்னர் 2ஆம் லியோ பால்டு (King Leopold II) காங்கோ மக்களை எள்ளாக ஆட்டி எண்ணெயாகப் பிழிந்தெடுத்தார். அவர்களைச் சொல்லொணுத் துயரத்திற்கு ஆளாக்கி, எண்ணற்ற செல்வத்தைக் கொள்ளை யடித்துச் சென்றுர். அம்மட்டோ! அரக்க உள்ளம் படைத்த மேலைநாட்டு வணிகச் சூதாடிகட்கு (speculators) தந்தம், ரப்பர் (ivory), பனை எண்ணெய் முதலிய பண்டங்களைச் சேகரித்து அளிக்கும்படி அடிமைப்பட்ட மக்கள் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார் கள். தனது அமெரிக்க, ஆசிய குடியேற்ற நாட்டுடைமைகளை 1898-ல் ஸ்பெயின் கைவிட்டு ஓடும்படி அதை விரட்டியடித்தது அமெரிக்கா. ஆனுல், துரத்தியடிக்கப்பட்ட ஸ்பெயின் விலை யுயர்ந்த நஷ்ட ஈட்டின்மூலம் மூன்று ஆப்பிரிக்கக் கடற்கரைப் பிரதேசங்களைப் பெற்றது.

குடியேற்ற நாடுகள் ஏன் வேண்டும்? பேரரசை எழுப்புவதன் அடிப்படை நோக்கங்கள் என்னவென்ற வினுவைக் கேட்க முற்படும்போதே எண்ணற்ற வெவ்வேறு சிக்கல்கள் காணப்படு கின்றன. எவரும் எதிர்க்காத சுலோகங்களால் அவை ஒருவாறு விளக்கப்படுகின்றன. ஆனுல், அவற்றுல் முழு உண்மையையும், ஏகாதிபத்தியத்தின் முழுத்தன்மையையும் அறிந்துகொள்வதற் கில்லை. 'அளவு கடந்த ஜனத்தொகை' (over population) 'மார்க்கெட்டுகளின் அவசியம்', 'வெள்ளையனின் பொறுப்பு', (white man's burden), 'முக்கிய முதலீடுகள்', 'அரசியல் ஆதிக்கத்தைப் பின்பற்றி எழும் வாணிபம்', 'ஆட்சிக்குட்பட்ட மக்களைச் சுரண்டல்', 'முதலாளித்துவத்தின் சுவாதீன நிலைமை' ஆகிய கருத்துகள் பெரும்பாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பெற்று விட்டன. அவை ஒவ்வொன்றும் மேலை தேசீய அரசுகள் (Western nation-states) உலகைத் துண்டாடிய விதத்தைத் தெற்றென விளக்குகிறது. அவை ஒவ்வொன்றும் குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கையின் நோக்கங்களையும் குறிக்கோள்களையும், அதனுல் ஏற்படும் விளைவுகளையும் விளக்க முற்படுகிறது. அவை ஒவ்வொன்றும் உண்மை என்பதை அவற்றை முன்மொழிந்தோர் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க விதத்தில் ஆதாரங்களுடன் விளக்கலாம். அதே மாதிரி ஒவ்வொன்றும் தவறுனது என்றும் எதிர்மறை

ஆதாரங்களுடன் அதன் எதிரிகள் காட்டலாம். இக் கருத்தைப் பற்றி விளக்கம் செய்யும் பி. டி. மூன் என்பவர் கூறுவதாவது :

'அது [ஏகாதிபத்தியம்] சுருக்கமாக இருந்தாலும் மிகச் சிக்கலான பிரச்சினை ஆகும். ஆதலின் சுருக்கமாக ஒரு இறுதிச் சூத்திரமாகவோ அன்றிச் சொற்றொடராகவோ அதைக் கூற இயலாது. குறைந்தது ஓர் ஆறு துறைகளையாவது எடுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொன்றிலும் ஏற்பட்ட லாபநட்டக் கணக்கை ஆராய்ந்து பார்த்தால்தான் ஓரளவு மொத்த விளைவுகள் தெரிய வரும். ஒவ்வொன்றையும் ஆராய்ந்து எழுதுவதென்றால் பெரிய அளவு நூல்தான் எழுதவேண்டும். அன்றியும் அதை முடிப்ப தற்கு ஒருவன் வாழ்நாள் முழுவதும் பிடிக்கும். அவ்வாறு பாடு பட்டால்கூட ஏகாதிபத்தியத்தின் நன்மை தீமைகளில் சில வற்றைத் தெளிவாக எடுத்துக்கூற இயலாதென்பது திண்ணம். மேலும், ஒருவர் மேற்கொள்ளும் முடிவுகள் அகவியலாக (subjective) இருக்குமேயன்றி அறிவியலாக (scientific)—புறநிலை மெய்ம்மை சார்ந்ததாக (objective) இருக்காது; ஏனெனில், பள்ளிக் கூடங்களுக்கு (schools) எதிராகக் கப்பல்களையும், போர்களுக் கெதிராகக் கச்சாப் பொருள்களையும் (raw materials), நாட்டுப் பற்றுக் கெதிராக லாபங்களையும், தன்னினம் உண்ணும் கொள் கைக் (cannibalism) கெதிராக நாகரிகத்தையும் நிறுக்கக்கூடிய விஞ்ஞானத்துலாக்கோலை அல்லது அளவுகோலை நாம் வகுக்க முடியாதென்பது உறுதி.'[1]

ஏகாதிபத்தியத்தின் குறிக்கோள்களையும் விளைவுகளையும் பிரித்துப் பிரித்து ஆராயுங்கால் இச் சிக்கல் தலைவலியைத்தான் கொடுக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை; ஏனெனில், முன்னிலை நோக்கங்கள் என்பவை (Prior intentions), பின்னிலை விளைவு களுடன் (subsequent results) அதிகாரபூர்வமான வட்டாரங் களிலும் பொது வாதங்களிலும் குழப்பப்படுகின்றன. ஆரம்பக் குறிக்கோள்களை விளக்குங்கால் செயலில் இறங்கியபோது நினைத்தேயிராத விளைவுகளைச் சுட்டிக்காட்டிப் பலர் விளக்கு கின்றனர். ஹெய்டியைக் கைப்பற்றிய பின்னர் அமெரிக்கர்கள் சாலைகள், பள்ளிகள், மருத்துவ நிலையங்கள் ஆகியவற்றை அமைத்தார்கள்; ஆனால், ஹெய்ட்டியைக் கைப்பற்றக் காரணம் என்னவென்று கேட்டால் சாலைகள் அமைக்கவும், பள்ளிகள் கட்டவும் மருத்துவ நிலையங்கள் நிறுவவும்தான் என்ற பதில் 'பட்டென்று' வருகிறது. அலாஸ்காவை விலைகொடுத்து வாங்கும்

1 பி. டி. மூன், 'ஏகாதிபத்தியமும் உலக அரசியலும்' பக்கம 526.

போது அங்கு தங்கம் கிடைக்கிறது என்று தெரியாவிட்டாலும், அதற்காகவே வாங்கப்பட்டதென்று இப்போது கூறப்படுகிறது. மேலும், ஆரம்ப (முன்னிலைக்) குறிக்கோள்கள் அடிக்கடி பொருள் மயக்கம் தரும் சொற்களில் கூறப்படுகின்றன. அதைச் செவிமடுக்கும் சாதாரண மனிதன், கொள்கையை வகுத்துச் செயலாக்குவோர் 'ஏன் இச் செயலில் ஈடுபட்டுள்ளோம் என்று தெளிந்திருப்பார்களா' என்று வியப்படைகிறான். உருட்டுப் புரட்டும், தவறான விவரமும், பகுத்தறிவுப் பேச்சும் பரவிவரும் இந்நாளில், இக் கலையில் தேர்ச்சிபெற்று விளங்குபவர்களே தங்களுடைய சாதுரியத்தால் ஏமாற்றப்பட்டுவிடுகிறார்கள். ஃபிலிப்பைன் தீவுகளை இணைத்துக்கொள்ளுமாறு கடற்படைச் சூழ்ச்சிக்காரர்கள் கட்டளையிட்டதை நிறைவேற்றுவான் வேண்டி அவற்றை இணைத்துக்கொண்டுவிட்டு, 'ஏசுநாதர் யாருக்காக மண்ணுலக வாழ்வை நீத்து விண்ணுலக விருந்தாளிஞரோ' அம் மக்களின்மீது (கறுப்பர்கள்) ஏற்பட்ட அன்பாலும் இரக்கத்தாலுமேதான் அவற்றை இணைக்கும்படி நேர்ந்தது என்று ஜனாதிபதி மக்கின்லே தன் செயல் சரியானதென்று காட்டியிருக்கிறார். கியூபா, சர்க்கரைக்குப் பெயர்போனதென்பதும், பொருளாதாரத்துறையில் பிற்போக்குடையதாக விருப்பதால் முதலீடு செய்வதற்குத் தக்க வாய்ப்புகள் அங்கு உண்டென்பதும், மற்றும் தனது கடல் ஆதிக்க வளர்ச்சிக்கு அதன்மேல் தனக்கு ஒரு பிடிப்பு இருத்தல் இன்றியமையாதது என்பதும் அமெரிக்காவிற்கு நன்கு தெரியும். இக் காரணங்களை முன்னிட்டு அது கியூபாவை ஒரு அமெரிக்கக் காப்பக நாடாக ஆக்க முனைந்தது. ஆனால், அந்நாட்டு மக்கள் மனிதத் தன்மையுடன் நடத்தப்படவேண்டும். சுய நிர்ணயவுரிமை (right of self-determination) பெற்றுத் திகழவேண்டும் என்ற சீரிய குறிக்கோளை முன்னிட்டுத்தான், கியூபா, ஸ்பெயினிடமிருந்து 'விடுதலை' பெறுவதைத் தான் ஆதரிப்பதாக அமெரிக்கா வெளியே சொல்லிக் கொண்டது. மக்களாட்சி நாடுகளில், லாபக் குறிக்கோள்களும் அதிகாரக் குறிக்கோள்களும், மனிதப் பண்பை (humanitarianism) நாகரிகப் பணிகள்; மதமாற்றம், பொருளாதாரப் பிற்போக்கான மக்களுக்குப் பொருளுதவி அளித்தல் என்ற சில நோக்கங்களின் பெயர்களால் வெகு சாதுரியமாக மறைக்கப்படவேண்டும்; ஏனெனில், சிறப்புவாய்ந்த ஃபுளோரன்ஸ் நாட்டுத் தூதர் ஒரு முறை கூறியதைப்போல், 'இழிவானவர் தோற்றத்தால் என்றும் பிடிபடுவர்; நடக்கும் நிகழ்ச்சியைக் கொண்டே முடிவு செய்க' என்பதை நினைவிலிறுத்துதல் நலம்: பயனடைய விரும்பும் சிறுபான்மையினர்

பெரும்பாலான நாட்டுப்பற்றுளரையும். வரி செலுத்துவோரையும் ஊக்குவிப்பதுடன் அவர்கள் தற்புகழ்ச்சியடையும்படியும் செய்து விடுவார்கள். சிறுபான்மையினர் ஆற்றும் சொற்பொழிவுகளைச் செவிமடுக்கும் பொதுமக்கள் காட்டாறுபோல் பொங்கி எழுந்து, கூக்குரல் எழுப்புகின்றனர். அதைக் கேட்ட அரசியல்வாதிகள் பொதுமக்கள் ஆதரவு தங்களுக்குக் கிடைத்துவிட்டதென்று எண்ணிக்கொண்டு, என்றும் அவர்களின் அன்பும் பற்றுறுதியும், நம்பிக்கையும் மாருதிருக்கப் பாடுபட முனைந்துவிடுகின்றனர். சுலோகங்கள், செயலைத் தூண்டும் சொற்கள் ஆகியவற்றின் ஓலத்தில் உண்மை எது, பொய் எது என்று கண்டுபிடிக்கவே முடியாது போய்விடுகிறது.

இக் குறிக்கோள்களைத் தாய்நாட்டிற்குப் (home country) பயனளிப்பவை, குடியேற்ற நாட்டிற்குப் பயனளிப்பவை என இரு கூறுகப் பிரிக்கலாம். முதலாவதை முதற்கண் ஆராய்வோம். தாய்நாடு அமித ஜனத்தொகையால் அல்லலுற்றுல், அதிகப்படியா யிருக்கும் மக்களுக்குத் தாயகமாயும் (குடியேற்ற நாடுகட்கு அனுப்பி வாழும்படி செய்யவும்), தேவைக்கு மேலாக உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களை விற்பதற்கேற்ற சந்தைகளாகவும், (markets), முதலீடு செய்வதற்குகந்த மார்க்கெட்டுகளாகவும், உணவுப் பண்டங்களைப் பெறுவதில் தாய்நாடு தன்னிறைவும் (self sufficiency) பாதுகாப்பும் பெற்று விளங்குவதற்கு இன்றி யமையாத கச்சாப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்து அளிக்கும் இருப்பிடமாகவும், குடியேற்ற நாடுகள் விளங்குகின்றன என்று வாதிக்கப்படுவதைக் கேட்கிறோம். உண்மையில், இந்த வாதங்க ளெல்லாம் நோக்கங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டபின் கூறப்படுபவை யாகும்; இவை வேறு சில நோக்கங்களை மிகச் சரியானவை என்று காட்டுவதற்காக எழுந்தவை. தனது நோக்கங்களை நிறைவேற்று வதற்குகந்த கற்பனைகளில் இவை தோன்றியவை ஆகும்.

ஒரு பிற்போக்கான நிலப்பகுதிமேல் வேறு ஒரு நாடு அரசியல் கட்டுப்பாடு செய்வதால்மட்டும் அதன் செல்வத்தை அந்தப் பேரதிகாரம் படைத்த நாடு (imperial state) தன் குடிமக்களுக்குத் துண்டு துண்டாகக் கூறுபோட்டுப் பங்கிட முடியாது. வெல்லப் பட்ட நாட்டின் சொத்துச்சுகங்களையும் தட்டுமுட்டுச் சாமான் களையும் கைப்பற்றுவதுடன், வெல்லப்பட்ட மக்களைத் தங்களுக்கு ஊழியம் புரியும் அடிமைகளாகப் பயன்படுத்தும் ஏகாதிபத்தியம் மலையேறிவிட்டது. இன்று ஒரு பிற்போக்கான நிலப்பகுதியின் மேல் இக் கால அரசொன்று பாத்தியதை கொண்டாடுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். இக் காலத்தில் பிற்போக்கான மக்களின்

உடைமைகள் அவர்கள் கையிலேயே இருக்கின்றன; அல்லது அவை வென்ற நாட்டின் தனிப்பட்ட முதலாளிகளால் அவர்களின் சொந்த லாபத்திற்காக விலைகொடுத்து வாங்கப்படுகின்றன. சொத்துடைமைக்காரர் கையிலேயே சொத்து இருக்குமாயின், அவர்களுடைய நாட்டின்மீது உரிமைகொண்டாடும் அரசைச் சேர்ந்த குடிமக்களுக்கு இப்புதிய நிலைமையால் எப் பயனும் இல்லை; அல்லது இரண்டாம் நிலைமை ஏற்படுமாயின் (சொத்தை, முதலாளிகள் விலை கொடுத்து வாங்கிவிட்டால்கூட) அதனாலும் உரிமை கொண்டாடும் நாட்டுக்குக் கணிசமான பயன் இராது. அப்படியே பயன் எதுவும் ஏற்பட்டால்கூட அது தற்செயலாகவும் பொதுவாகவுந்தான் ஏற்படும். வர்த்தக மூலதனத்தின் போக்கை அரசியல் கருவிகளால் மாற்றியமைக்க முடியுமென்பது உண்மை; ஆனால், அதனால் தாய்நாட்டில் உள்ள திரளான வாக்காளருக்கும் வரி செலுத்துவோர்க்கும் எவ்வித லாபமும் இல்லை; நாட்டுப் பற்றுக்காக உழைக்கிறோம் என்ற மனநிறைவு வேண்டுமானால் அவர்கள் உள்ளத்தில் ஏற்படலாம்.

குடியேற்ற நாடுகள் பேரதிகாரத் தேசீய அரசுகளின் 'உபரி ஜனத்தொகை' (surplus population) வாழ்வதற்குகந்த இடங்களாகப் பயன்படுகின்றன என்ற வாதத்தைக் கேட்டோம் அல்லவா? 'அமித ஜனத்தொகை' கொண்ட நாடுகள் என்று சொல்லப்பட்ட ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் முதலிய அரசுகளில் ஏகாதிபத்திய விளம்பரத்திற்கு இவ் வாதம் பெரிதும் பயன் படுத்தப்பட்டதேயன்றி, இத்துறையில் குடியேற்ற நாடுகளால் தாய்நாடுகட்குப் பெரிதும் பயன் ஏற்படவில்லை என்பதை நினைவிலிருத்தல் வேண்டும். பெரும்பாலான பேரரசுகள் வெப்ப மண்டல (tropical) நாடுகளிலும், மிதவெப்ப மண்டல நாடுகளிலுமே (subtropical) எழுப்பப்பட்டதால், ஐரோப்பியர்கள் அங்குத் தங்கி, வாழ்வதற்குகந்த சூழ்நிலை நிலவவில்லை. மேலும், பொருளாதார வாய்ப்பு எளிதாகக் கிடைக்கக்கூடிய நாடுகட்குச் செல்லவே, குடியேறுகிறவர்கள் விரும்பியதால், தேசிய அரசுகளிலிருந்து கணிசமான மக்கள் அங்குக் குடியேறவில்லை. கடந்த அரை நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவிற்கு வெளியே நிலையான இருப்பிடத்தை அமைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்த 2,00,00,000 ஐரோப்பியர்களில், 5,00,000 க்கும் குறைவானவர்களே ஐரோப்பிய அரசாங்கங்கட்குச் சொந்தமான குடியேற்ற நாடுகளுக்குக் குடியேறினர். 30 ஆண்டுகள் குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கையை ஜெர்மனி கடைப்பிடித்தும், 1914-ல் 20,000 ஜெர்மானியரே ஜெர்மனிக்குச் சொந்தமான குடியேற்ற நாடுகளில் வாழ்ந்து வந்தனர். அதே நேரத்தில் மன்ஹாட்டன் தீவில்மட்டிலும்

இதைப்போல் மூன்று மடங்கு ஜெர்மானியர்கள் வாழ்ந்துவந்தனர். 1931-ல் ஆப்பிரிக்காவில் இருந்த குடியேற்ற நாடுகளனைத்திலும் மொத்தம் 55,000 ஐரோப்பியர்களே வாழ்ந்துவந்தனர். அதில் பெரும்பான்மையோர் இத்தாலியரல்லர். ஆனால், அதைப்போல் இரண்டு மடங்கு இத்தாலியர் நியூயார்க் நகரத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். 1930-ல் மஞ்சூரியா முழுவதிலும் மொத்தம் 2,38,000 ஜப்பானியர்களே வாழ்ந்துவந்தனர். இடைவெளியில் ஜப்பானின் ஜனத்தொகை 50,00,000 ஆகவும் மஞ்சூரிய சீன மக்களின் எண்ணிக்கை 45,00,000 ஆகவும் உயர்ந்தபோதிலும், 1935-ல் ,50,000-க்கும் குறைவான ஜப்பானியர்களே மஞ்சூரியாவில் இருந்தனர். 1933-ல் கொரியாவிலும், பார்மோசாவிலும் முறையே 5,43,000; 2,57,000 ஜப்பானியர்களே இருந்தனர். ஆதலின், நாட்டை விரிவுபடுத்துவதன் தேவைபற்றி நாட்டுப்பற்றுளர்க்கு வலிவுறுத்துவதற்கு 'இவ் உபரி ஜனத்தொகை' வாதம் பெரிதும் பயன்பட்டது எனலாம். ஆனால், இவ் வாதத்தைக் கொண்டு வந்த அரசியல்வாதிகள் பலவீனர்கள் அல்லது பைத்தியக்காரர் களாக இருந்திருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் பேரரசை எழுப்புவதற்காக நேர்மையுடனும் தீவிரமாகவும் இக் குறிக்கோளை வகுத்தார்கள் என்று கொள்ள இடம் உண்டு.

இதைப்போலவே பெரும்பாலான குடியேற்ற நாடுகள், தாய் நாட்டுப் பண்டங்களுக்கோ அல்லது முதலுக்கோ மார்க்கெட் ஆகப் பயன்படுவதற்காக ஏகாதிபத்திய அரசுகளால் அமைக்கப் படவில்லை என்பதும் எளிதில் மெய்ப்பிக்கப்படக்கூடியதாகும். ஆனால், இக் குறிக்கோளுக்காகத்தான் குடியேற்ற நாடுகள் அமைக்கப்பட்டவை போல் தோன்றும். இக் குறிக்கோளின்மேல் அரசியல் செல்வாக்குள்ள ஏகாதிபத்தியவாதிகளைக் கொண்ட தனிக் கூட்டங்களுக்குப் பிடிப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம்; அவற்றை நடைமுறையில் எய்திவிட இயலுமென்று குடிமக்களும் எண்ணியி ருக்கலாம். 'கொடியைப் பின்பற்றிய வர்த்தகம்' என்று தொண்டை வறள ஏகாதிபத்தியவாதி அலறுகிறன். ஆனால், பெரும்பாலான ஏகாதிபத்திய நிகழ்ச்சிகளில் வியாபாரம் கொடியைப் பின்பற்றிப் பரவவில்லை; அவ்வாறு பின்பற்றி நடந்த சம்பவங்களில் தொடர்புடைய வியாபாரிகள் தாம் லாபம் அடைந்தனரேயன்றி தாய்நாட்டுக் குடிமக்களுக்கு அதனால் எப் பயனுமில்லை என்பதையே உணர்த்துகின்றன. வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் எண்திசையும் 'செழுமையாக' விளங்கிற்று. அப்போது உலகத்திலிருந்த குடியேற்ற நாடுகளின் மொத்த வெளிநாட்டு வாணிபத்தின் மதிப்பு-ஆண்டு ஒன்றுக்குச் சுமார் 15,00,00,00,000 டாலர்கள் தான்; ஆனால், அதே

காலத்தில் நடந்த உலக வாணிபத்தில் அது $\frac{1}{4}$ பாகத்திற்கும் குறைவானதென்றே சொல்லவேண்டும். இதில் இக் குடியேற்ற நாட்டு வர்த்தகத்தில் $\frac{3}{4}$ பாகம் பிரிட்டிஷ் பேரரசு கையில் இருந்தது. அமெரிக்காவிற்கு 10 சதவீதமும், மற்றக் குடியேற்ற நாட்டு வல்லரசுகட்கு அதைவிடக் குறைவான அளவு வர்த்தகமுமே இருந்தது. ஏகாதிபத்திய அரசுகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வியாபாரத்தையும் தத்தம் நாட்டினர்க்குச் சுவாதீனப்படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டது. அதன் விளைவாகக் குடியேற்ற நாடுகளின் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தின் பெரும்பகுதி தாய் நாட்டுடனேயே நடத்தப்பட்டது. ஆனால், இரண்டு ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகள் மட்டுமே தங்களுடைய குடியேற்ற நாடுகளின் வியாபாரத்தில் பாதிக்குமேல் உள்ள பங்கை அனுபவித்துவந்தன. அவை அமெரிக்காவும் ஜப்பானும் ஆகும். இவ்வெடுத்துக்காட்டுகளிலும்கூட குடியேற்ற நாட்டு வர்த்தகம், தாய் நாட்டின் மொத்த அயல்நாட்டு வியாபாரத்தில் ஒரு சிறு பகுதியேயாகும். மற்றும் அது உள் நாட்டு, வெளிநாட்டு வர்த்தகங்களைவிட மிகச் சிறிய அளவேயாகும். அதன் பெரும்பகுதி தாய்நாட்டுக்கும் அதன் அரசியல் கட்டுப்பாடு செல்லாத மற்ற நாடுகளுடனும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. குடியேற்ற நாட்டு அரசுகளிலுள்ள ஒருசில தொழில்களுக்கு (industries) மட்டுமே குடியேற்ற நாட்டு மார்க்கெட்டுகள் இன்றியமையாதிருக்கலாம். ஆனால், ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரம் முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கும்போது இம் மார்க்கெட்டுகள் அவ்வளவு முக்கியமானவை அன்று என்றே தோன்றும்.

முதல் ஏற்றுமதிகளை (export of capital) எடுத்துக்கொண்டாலும் இவ்வுண்மை பொருந்தும். ஏகாதிபத்தியம் என்ற நாடகத்தில் முதலீட்டின் (investment) பகுதி மிகப் பெரியதாகும். 'டாலர் அரசியல் தந்திரம்' (dollar diplomacy) என்பது மாபெரும் பேரரசுகளை எழுப்பவே பயன்படுவதாக வலியுறுத்தப்படுகின்றது. ஆனால், ஏகாதிபத்திய அரசுகளின் அயல்நாட்டு முதலீடு, கடன்களில் பெரும்பகுதி முதலியவை அவற்றின் குடியேற்ற நாடுகளில் செய்யப்படுவது இல்லை; அவை அயல் நாடுகளில்தான் உள்ளன. சான்றாக, ஜப்பான் 1931-37 வரை மஞ்சூரியாவில் 68,20,00,000 டாலர்கள்தான் முதலீடு செய்திருந்தது. அதிலும்கூட இராணுவப் பராமரிப்புக்கும், 'கொள்ளைக்காரர்' ஒழிப்புக்கும் 31,20,00,000 டாலர்கள் செலவிடப்பட்டன. 4,?0,00,000 டாலர்களே தனியார் முதலீடாகும். ஜப்பானிய முதலாளிகள் முதலீடு செய்த ஒவ்வொரு டாலருக்கும் ஜப்பானிய வரி செலுத்துவோருக்கு 17 டாலர்கள் செலவாயிற்று—நன்றியுணர்ச்சி

யற்ற முதலாளிகள் முதலீடு செய்வதற்குக் கவர்ச்சிகரமான மற்ற மார்க்கெட்டுகளைக் கண்டனர்.

தாய்நாட்டின் தொழிற்சாலைகட்கு இன்றியமையாத கச்சாப் பொருள்களின் உற்பத்தித்தலமாக விளங்கியதால்தான் குடியேற்ற நாடுகள் கைப்பற்றப்பட்டன என்ற வாதத்தையும் கேட்டோம் அல்லவா ? இதுவும் மற்ற வாதங்களைப் போன்றே அடிப்படையில் லாத—முதுகெலும்பில்லா ஒரு வாதமாகும். பேரரசை எழுப்புங்கால் ஏற்படும் அரசியல் விளைவுகளோ அல்லது பொருளாதார விளைவு களோ இதற்கு ஆதாரம் அளிக்கவில்லை. ஒருபுறம், விலைகொடுத்து வாங்கும் அந்நிய நாட்டினருடைய செலவில் தங்கள் நாட்டவர்க்கு லாபம் தேடுவதில் ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகள் முனைந்து முயன் றன; அதற்காகவே குடியேற்ற நாடுகளிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப் பட்ட கச்சாப் பொருள்களின் உலக விலையை அவை தீர்மானித் தன. ஆனால், இம் முயற்சிகள் நல்ல பயனைத் தரவில்லை. மற்றொரு புறம் எந்த ஓர் ஏகாதிபத்திய வல்லரசும் தனக்கு வேண்டிய கச்சாப் பொருள்களில் பெரும் பகுதியைத் தன்னுடைய குடியேற்ற நாடுகளி லிருந்து பெற்றதே இல்லை. குடியேற்ற நாட்டுக் கச்சாப் பொருள் கள், விலை கொடுத்து அவற்றை வாங்க முன்வந்தவர்களுக்கே விற்கப்பட்டன; அவ்வாறு விலைகொடுத்து வாங்கியவர்கள் தாய் நாட்டிலுள்ளவர்களைப் போன்றே அயல்நாடுகளிலும் காணப்பட் டனர். கச்சாப் பொருள் தேவைப்படுவோர் விலை எங்குக் குறை வாக இருக்கிறதோ அங்குதான் வாங்க முன்வருவர். வெளி நாடு களிலோ அன்றி குடியேற்ற நாடுகளிலோ கிடைப்பதைப் போன்று தாய்நாட்டிலும் அவை கிடைக்கலாமல்லவா? மாபெரும் பேரரசை எழுப்பியே பிரிட்டனால் குடியேற்ற நாடுகளின்மூலமாகக் கச்சாப் பொருள்களில் தன்னிறைவு அடையமுடியவில்லையென்றால் மற்ற நாடுகளைக் கேட்கவா வேண்டும்? ஏகாதிபத்திய அரசுகள் கச்சாப் பொருள்களில் தன்னிறைவு பெறுவதற்காகக் குடியேற்ற நாடுகளைக் கைப்பற்றினவென்றால். அவை அச் சோதனையில் படுதோல்வி அடைந்தன என்றே சொல்லவேண்டும். உண்மையில் இதுவும் ஏகாதிபத்தியத்தின் 'குறிக்கோள்' ஆகாது. பின் எதற்குத்தான் இக் குறிக்கோள் பயன்பட்டதென்று கேட்கலாம். லாபந்தேடிய வர்களும், அதிகாரம், கௌரவம் முதலியவற்றில் கண்ணுங்கருத்து மாயிருந்த அரசியல்வாதிகளும், அரசியலில் அக்கறை காட்டாதவர் களைக் குழப்புவதற்கும், தங்களுக்குச் சாதகமான கொள்கைகளுக்கு மக்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காகவுமே இச் சொற்றொடர் கையாளப்பட்டது என்று ஐயந்திரிபறக் கூறலாம்.

குடியேற்ற நாடுகளால் தாய்நாட்டிற்குக் கிடைக்கக்கூடிய பொருளாதார லாபங்களுக்காகவும், அதன் குடிமக்களுக்குக்

கிடைத்த விளக்கப்படாத 'நன்மை'களுக்காகவுமே பேரரசுகள் எழுப்பப்பட்டன என்ற முடிவைப்பற்றியும், ஏகாதிபத்திய நாடுகளில் வாழ்ந்த வரி செலுத்தும் மக்களைப்பற்றியும் மேலும், குடியேற்ற நாடுகளைக் கைப்பற்றி ஆட்சிபுரிவதற்காகச் செலவிடப்பட்ட உயிர்களைப்பற்றியும், கொட்டிய செல்வம்பற்றியும் புள்ளி விவரங்களுடன் நாம் இங்கு இடவசதி இருந்தால் பார்க்கலாம். ஒரே ஒரு வழியில்தான் குடியேற்ற நாடுகளை வைத்திருந்த ஏகாதிபத்திய நாடுகட்கு 'லாபம்' ஏற்பட்டது என்று துணிந்து சொல்லலாம். பேரரசை எழுப்புவதில் நாடுகள் முனைந்துவிடவே உலகம் துண்டாடப்பட்டுவிட்டதல்லவா? அதனுடன் உலகப் பொன் நாணயத் திட்டத்தின் (international gold standard) வீழ்ச்சியும் சேர்ந்துகொள்ளவே, குடியேற்ற நாடுகளை உடைய அரசுகட்குத் தங்களிடம் மிதமாக இருந்த பண்டங்களை விற்கவும், முதலினை, தொழிலில் ஈடுசெய்யவும், கச்சாப் பொருள்களை வாங்கவும் குடியேற்ற நாடுகள் மிகமிகப் பயன்பட்டன. இப் பொருளில்தான் குடியேற்ற நாடுகள் தாய்நாடுகட்குப் பயன்பட்டன என்று ஆதாரமுடன் கூறலாம். நியோமெர்க்கண்டலிஸமும் (neomercantilism) பொருளியலில் தன்னிறைவு என்ற கொள்கையும்(autarchy)நிலவும் இவ்வுலகில், காப்புவரித் (tariff) தடைகளும், இறக்குமதிப் பங்கு வீதங்களும் (import quotas) செலாவணி (exchange) சிரமங்களும் இல்லாமல் விளங்குவது குடியேற்ற நாடுகளிலும் அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தும் அரசுகளிலும்தான்; இவை வரவேற்கத்தக்க வியாபாரக் கூறுகள் ஆகும். பல எல்லைகளைத் தாண்டிப் பண்டங்கள் சரளமாக வரவிடாமல் தடை விதிக்கப்பட்டதால் உலகப் பொருளாதாரத்திற்கே பலத்த நஷ்டங்கள் ஏற்பட்டன. இந் நட்டங்களால்தான் மேலே கூறப்பட்ட 'நன்மைகள்' ஏற்பட்டதெனலாம். எல்லா அரசுகளும் வறுமையில் வாடிநிற்கும்போது, குடியேற்ற நாடுகளைக் கட்டுப்படுத்துவதன்மூலம் ஒவ்வொன்றுக்கும் தன் வறுமையைச் சிறிது போக்கிக்கொள்ள இயலும் பசிக் கொடுமை தாங்காது உலர்ந்துபோன ரொட்டித் துண்டுகளுக்கு மனிதர் சண்டை போடலாம். ஆனால், அதனால் பெறப்படும் ஊட்டத்தைக் கொண்டு, உலர்ந்த ரொட்டித் துண்டுகளே சிறந்த—போதுமான ஆகாரம் என்று சொல்ல முடியுமா ? எனவே, பொருளாதார நலத்தைப் பொறுத்தமட்டில், ஏகாதிபத்தியம் என்பது உலகமுழுதும் அதிக விலை கொடுத்துச் செலவு செய்து பெறக்கூடிய ஒரு சுகபோகம் (luxury) என்பதே சரியான முடிவு.

குறிக்கோள்களனைத்தும் சேர்ந்த உணர்ச்சிச் சிக்கலில் ஒவ்வொரு தனிக்குறிக்கோளுக்கும் அதற்குரிய இடம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதை மறுப்பவர் எவரும் இல்லை. ஆனால், இச் செயல்

முறை பூராவும் ஒழுங்கற்றும் ஒரே குழப்பமாகவும் இருப்பதால் ஒரே நோக்கு குறிக்கோளைக் கூர்ந்தறிவதற்கில்லை.

(1) அரசியல், பொருளாதார, சமய விளைவுகளையோ அன்றி மன்பதைத் தொண்டுகளையோ சுட்டிக்காட்டிச் சொன்னால்கூட ஒரு நோக்கு ஏகாதிபத்தியத்தின் ('single-purpose' imperialism)விளக்கம் இன்று ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதன்று.

(2) ஏதோ ஒருசில விதிவிலக்கான எடுத்துக்காட்டுகளைத் தவிர, மற்றபடி பேரரசை எழுப்பத் தொடங்கியதுமுதல் அதைக் கட்டி முடித்ததுவரை ஒரே நோக்கமே அடிப்படையாக இருந்ததென்றும் சொல்வதற்கில்லை. இவ்விரு கருத்துகளையும், ஆராய்ந்தறிந்து மேலே சொல்லப்பட்டிருக்கும் முடிவுகள் தெளிவாக உணர்த்துமாயின் அதுவே போதும். பின்னால் ஏகாதிபத்திய நாடுகள் என்று அழைக்கப்பட்ட அரசுகளில் பேரரசை எழுப்புவற்கு முன்னர் பற்பல முரண்பாடான சுயநலன்கள் காணப்பட்டன; அவை ஒன்றோடொன்று போட்டிபோட்டுக்கொண்டு அரசியல்வாதிகளின் கவனத்தை ஈர்த்தன. இவற்றுள் எது, பேரும் புகழும், பொன்னும் மணியும் பெறவேண்டுமென்றும், அதிகாரமும் கௌரவமும் பெற்றுத் திகழவேண்டுமென்றும், முதலிலேயே அரசியல்வாதிகளால் தீர்மானிக்கப்படவோ, அக் குறிக்கோளை எய்துமுகத்தான் பகுத்தறிவான, விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியுடன்கூடிய திட்டம் எதுவும் வகுக்கப்படவோ இல்லை; இந்நிலையிலேயே குடியேற்ற நாட்டுப் பேரரசை எழுப்பும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இறுதி விளைவை எவராலும் தொடக்கத்திலேயே அறிய முடியவில்லை. அவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளும் ஒரே ஒரு மனிதனாலோ அல்லது பலபேர் சேர்ந்த ஒரு குழுவாலோ நிறைவேற்றப்பட்டவை என்றும் சொல்வதற்கில்லை. தனியார் முதலாளித்துவம் (private capitalism), பூர்ஷ்வா தனியாள் உரிமைக் கொள்கை (bourgeois individualism , திட்டமற்ற பொருளாதாரம், பாராளுமன்ற வகை மக்களாட்சி (parliamentary democracy), பாமரருடைய அரசியல் (demogogic politics) ஆகிய அரசியல் கூறுகள் தோன்றிய காலத்தில், தற்காலக் குடியேற்ற நாட்டுக்கொள்கை மேலைநாகரிகத்தில் தோன்றிய குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். மேலைப் பண்பாட்டின் இவ் அம்சங்கள் எல்லாம் அதனுடைய முதன்மையான சிறப்புக்கூறுகளை உணர்த்துகின்றன. பன்மைக்கொள்கை (pluralism), பலதிறப்பட்ட எண்ணற்ற சுயநலன்களுக்குள்ளும் சக்திகளுக்குள்ளும் நிலவிவரும் போட்டி, தொழிற்புரட்சியால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சக்திகளின் அழுத்தத்தால் கட்டுப்பாடற்ற, கட்டுப்படுத்தமுடியாத பொருளாதார, அரசி

யல் போக்குகள், மற்றும் இதுவரை கட்டுப்பாட்டின்கீழ்க் கொண்டு வரப்படாத ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட சமுதாய நலன் முதலியவையே அச் சிறப்புக் கூறுகளாகும். இவ் வேறுபட்ட சக்திகளின் கலப்பி ஞல் சில விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன. அவை தேசீய அரசில் வாழும் மக்கள் சமுதாயத்தின் குறிக்கோள் என்றும், திட்டம் என்றும் வேண்டுமென்றே கருதப்படுகின்றன. ஆனுல், இது வெளித்தோற்றம் என்பது ஒரு சிலருக்கே தெரியவரும் உண்மை யாகும். ஏனெனில், இவ் விளைவுகளைத் தோற்றுவித்த சக்திகளே, கண்டோரும் கேட்டோரும் குழம்பும்படி ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நிலவிவரும் சுயநலக் குழுக்களின் ஒரு பகுதியாகும். 'ஏகாதிபத்தி யமும்' அவ் விளைவுகளில் ஒன்ருகும். ஒவ்வொரு தேசீய அரசுக் குள்ளும், தேசீய அரசுகளுக்கிடையேயும் நிலவும் அரசியல் செயல் முறை இயல்பின் (nature of the political process) அடிப்படையில் தான், அதனுடைய, (ஏகாதிபத்தியத்தின்) 'நோக்கங்கள்' அறிவுக் குப் புலனுகும்.

'ஏகாதிபத்தியம்', அரசுகட்குள் நிலவிவரும் அதிகார வலிமைப் போராட்டத்தின் மூலக்கூறு என்று கருதிஞல், அதன் விளைவுகளை அதிகார அரசியலில் அதன் பங்கு எதுவோ அதைக் கொண்டுதான் நிர்ணயிக்கவேண்டும். பேரரசு எழுப்பும் போட்டியின் மிகத் தெளி வான விளைவு போர் என்பதை அனைவரும் அறிவர்—முதலில் பேரரசுகட்கும் பிற்போக்கான மக்களுக்கும் இடையில் நடந்தவை, பின்னர், பேரரசுகட்குள் நடந்தவை. இவற்றை அறியாதவர் எவரு மில்லை. முதலீடு செய்பவர்கள் தங்கள் இலாபத்தை அதிகரிப் பதற்காக வெளிநாட்டு அலுவலகங்களைப் பயன்படுத்திஞலோ, அல்லது வெளிநாட்டு அலுவலகங்கள் தத்தம் அரசின் வலிமையை அதிகரிப்பதற்காக முதலீடு செய்பவர்களைப் பயன்படுத்திஞலோ, பேரரசை எழுப்ப முனைந்து நிற்பவர்க்கு தங்கள் விருப்பப்படி பயன்படுத்திக்கொள்வதற்கு அரசின் தூதியல் செல்வாக்கு (diplomatic influence) உதவி செய்கிறது. ஆனுல், அரசியல் தந்திரம் குறிக்கோளை அடையத் தவறும்போது அது வல்லந்தத்தாலும் இராணுவப் படைகளாலும் ஆதரிக்கப்படுகிறது. அத்தகைய வல்லந்தம் எண்ணற்ற தடவைகளில் தனி அரசுகள் (native States) பிறநாட்டான் தங்களை வெல்ல முயலும்போது தெரிவிக்கும் கடும் எதிர்ப்பை முறியடிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. நாட் டிற்குரிய மக்களின் இரத்தத்தைச் சிந்தாமல் எந்த வல்லரசும் ஒரு குடியேற்ற நாட்டைக்கூடக் கைப்பற்றவில்லை. அத்தகைய போர் கள் அதிகச் செலவை இழுத்துவிடுபவை (உ-ம். போவர் போர், 1931-33 வரை நிகழ்ந்த மஞ்சூரியச் சண்டைகள்); சில வேளைகளில்

வென்றோர்க்கும் வெல்லப்பட்டோர்க்கும் அவை பேரிழப்பையும் கடுந்துயரத்தையும் உண்டுபண்ணிவிடுகின்றன (உ-ம். மொராக் கோவில் ஸ்பெயின், மடகாஸ்கர், சிரியாவில் ஃபிரான்ஸ் தென்மேற்கு ஆப்பிரிக்காவில் ஜெர்மனி, இந்தியா, எகிப்து, சூடான், சீனு முதலிய நாடுகளில் பிரிட்டன்); எனினும், பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்து குடியேற்ற நாட்டுப் போர்கள் தாமாகவே சக்திச் சமநிலையைக் குலைப்பதுமில்லை; வென் ரோர்க்கு அழிவைத் தருவதுமில்லை. மாருக, அவை பேரரசு களின் வலிமையை அதிகரிக்கவும் அவற்றில் வாழ்ந்து உடனடியாக நலம் பெறுவோரின் இலாபத்தை அதிகரிக்கவும் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. ஆனுல், வெப்பமண்டல நாடு களையோ அல்லது கிழக்கத்தியச் சந்தைகளையோ கைப்பற்றுவான் வேண்டிப் பேரரசுகள் தமக்குள் போரிடுங்கால், நிலைமை முற்றிலும் மாறிவிடுகிறது. 180-க்கு முன்னர் நிலப்பகுதிகள் மேல் செலுத்திவரும் உரிமைகளில் மாற்றம் விளைவிப்பதையும், அதிகாரம், மதிப்புரிமை முதலியவற்றை மறுபங்கீடு செய்வதையும் தவிர அத்தகைப் போர்கள் தேசீய அரசுகளுக்குக் கடும் விளைவுகளை உண்டுபண்ணவில்லை. ஆனுல் இன்ருே, இந்த எந்திர யுகத்திலோ, பெரிய வல்லரசுகள் ஒன்றுக்கொன்று எதிரியாக மாறிவிடும்போது அத்தகைச் சண்டைகள் உயிருக்கும் உடைமைக்கும் சொல் லொணுத் தீங்கையும் அழிவையும் செய்துவிடுகின்றன. சுருங்கச் சொல்லின் பேரரசு எழுப்புவதன் விளைவுகள் என்றென்றும் அழிவு, சாவு, இழப்பு, தேசீய வீழ்ச்சி ஆகியவைகளாகவே இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அப்படி இருந்தும் குடியேற்றப் பேரரசுகளை எழுப்புவதால் விளையும் இலாபநஷ்டங்களைக் கணக்கிடுபவர்கள், இவ்விளைவுகளை ஏனே நிறுத்துப்பார்க்கத் தவறிவிடுகின்றனர்.

2. குடியேற்ற நாட்டு எதிர்ப்புப் புரட்சி

'இதோ, சேனைகளின் கர்த்தராகிய ஆண்டவர் ஜெரு சலேமிலிருந்தும் யூதாவிலிருந்தும் சகலவிதமான ஆதரவு களாகிய அப்பமென்கிற எல்லா ஆதரவையும், தண்ணீ ரென்கிற எல்லா ஆதரவையும்; பராக்கிரமசாலியையும், யுத்தவீரனையும், நியாயாதிபதியையும், தீர்க்கதரிசியையும், சாஸ்திரியையும், மூப்பனையும்; ஐம்பது பேருக்கு அதிபதி யையும், கனம் பொருந்தியவனையும், ஆலோசனைக்காரனை யும், தொழில்களில் சாமர்த்தியமுள்ளவனையும், சாதுரி யனையும் விலக்குவார்... ஜனங்கள் ஒடுக்கப்படுவார்கள்; ஒருவருக்கொருவரும், அயலானுக்கு அயலானும் விரோத மாயிருப்பார்கள்... ஏனென்ருல், ஜெருசலம் அழிக்கப்

பட்டது. யூதா விழுந்துபோயிற்று. துன்மார்க்கனுக்கு, ஐயோ! அவனுக்குக்கேடு உண்டாகும்; அவன் கைகளின் பலம் அவனுக்குக் கிடைக்கும்... நீங்கள் எனது மக்களை நொறுக்கி, ஏழைகளின் முகத்தை அழிப்பது ஏன்? என்று சேனைகளின் கர்த்தராகிய ஆண்டவர் உரைக்கிறார்.'

—'எசாயா', 3ஆம் அதிகாரம்.

தற்காலக் குடியேற்ற நாட்டுப் பேரரசுகள் எழுப்பப்பட்ட போது, அவற்றுடன் சேர்ந்து உலக அதிகார, உலக வியாபார அமைப்பு ஆகிய முறைகளும் தோன்றின. அதனைத் தோற்று வித்தவர்க்கு அது நீடித்து நிலைத்துநிற்கக்கூடியதாகவே காணப் பட்டாலும், அதன் நிழல் நெடுங்காலத்துக்கு நிலைத்து நின்ற போதிலும், அதனை மாற்றக்கூடிய புதிய அமைப்பு உறுதியற்ற தாகத் தோன்றினாலும், அந்தக் குடியேற்ற நாட்டுப் பேரரசு என்ற அமைப்பு நிலையற்றது என்பதில் ஐயமில்லை. இதர கண்டங்களில் வாழ்ந்துவந்த மக்களை விட வட அட்லான்டிக் மக்கள் சமுதாயத் தினர் பொறிநுட்பத் துறை, இராணுவத் துறை, நிர்வாகக் கலை முதலியவற்றில் மிகத் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கியதால் இவ்வமைப்பு உருவாயிற்று என்பர். அது தொழில் துறையில் அதிமுன்னேற்ற மடைந்திருந்த அரசுகளுக்கும், சாதாரண விவசாய அல்லது குடியேற்ற நாடுகட்கும் இடையில் ஏற்பட்ட 'வியாபார விதிகளைத்' தழுவியிருந்தது. அதன்படி தொழிலில் முன்னேற்றமடைந்திருந்த நாடுகள் இயந்திரங்களால் செய்யப்பட்ட விலைமிக்க பொருள்களைக் கொடுத்து, அவற்றிற்குப் பதிலாக விலை குறைவான உணவுப் பண்டங்கள், கச்சாப் பொருள்கள் (raw materials), தாதுப் பொருட்கள் (minerals) முதலியவற்றைக் குடியேற்ற நாடுகளி லிருந்து பெற்றுக்கொண்டன. இப் பண்டமாற்று வியாபார முறையின் விளைவுகள் ஒவ்வொருவருக்குமுள்ள வருமானங்களில் (per capita incomes) காணப்பட்டன. உலக ஜனத்தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு மக்கள் பெரும் செல்வர்கள். அவர்கள் அனை வரும் 'மேலை நாடுகளில்' வாழ்ந்து வந்தனர். மீதி மூன்றில் இரண்டு பகுதியினர் குடிக்கக் கூழ் இன்றி, உடுக்க உடையின்றி, வசிக்க வீடின்றி உலகின் கிழக்கத்திய நாடுகளிலும் தென்பகுதி களிலும் பரந்து வாழ்ந்து வந்தனர். இவ்விரு சாராருள் ஒவ்வொரு வருக்குமுள்ள வருமானங்களுக்கும் இடையில் பெருத்த வேறுபாடு ஏற்பட்டது. இவ் வருமான வேறுபாடு ஓருண்மையை உணர்த் தியது; குடியேற்றப் பேரரசுகட்கு அடிமைப்பட்ட மக்கள் அவ்வடி மைத் தளையை வேருடன் களைந்தெறிவதற்கு இன்றியமையாத மன உறுதி இன்றி, அல்லது வழிகளின்றி இருந்து, மண்ணாசை பிடித்த பேரரசுகள் தங்களுடைய நலன்களுக்கு ஊறு தேடிக் கொள்ளாமல் மெதுவாக அளிக்கும் சிறிய சலுகைகளைக் கண்டு

மனநிறைவு எய்திக்கொண்டு, அவற்றிற்குக் காலவரையறையின்றி அடிமைப்பட்டுக்கிடக்கும் என்பதே அந்த உண்மையாகும்.

இச் சூழ்நிலை வெகுகாலம் நீடித்திருக்கவில்லை. பீரங்கிகள், ஆளுநர்கள் (governors), பொருள்கள் ஆகியவற்றுடன் கருத்துகளும் மக்களிடையே பரவுகின்றன. மேற்கத்திய நாட்டுணர்ச்சி (Occidental nationalism) கிழக்கத்திய நாட்டுணர்ச்சியைத் தோற்றுவித்ததால், தங்களை வறுமையில் வாடவிட்டுவிட்டுத் தங்கள் நாட்டுச் செல்வங்களை—வளங்களை பலாத்காரமாகப் பறித்துக்கொண்டுபோய்ப் பெரிய செல்வந்தர்களாக மேலை நாட்டினர் மாறிவிட்டதைப் படிப்படியாக உணர்ந்த கீழை நாட்டு மக்கள், 'சுய நிர்ணய உரிமை'யைப் பெறுவதற்காகவும், தாங்கள் பிறந்த நாட்டில் தாங்கள் வாழ்வதற்காகவும் புரட்சி செய்யலாயினர். முன்னர் கொள்ளைகொள்ளையாக இலாபம் அடிக்கும் வாய்ப்புகள் குறைந்ததுபோல், குடியேற்ற நாட்டுப் பொருளாதாரங்களிலிருந்த தொழிலாளிகளையும் வளங்களையும் சுரண்டிச் செல்லும் வாய்ப்புகள் குறைந்ததுபோல், மேலையுலகின் குடியேற்றப் பேரரசுகளின் 'எல்லைகளும்' படிவைத்துப் படிவாங்கினாற்போல் குறைந்து கொண்டே போயின. 'பிற்போக்கான' மக்களுக்குள் உதித்த புதிய அறிவாளிகள், விஞ்ஞானம், போர்க்கலை, அரசியல் ஆகிய துறைகளில் மேலை நாட்டினரின் திறமைகளின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை அறிந்து கொண்டதும், தலைவர்கள் தோன்றி, தங்கள் நாட்டின் தலைவிதியைத் தாங்களே நிர்ணயிக்கவேண்டும்—அன்னியனுக்கு அவ் வுரிமையில்லை என்ற உண்மை உரிமைக் குரலை இடைவிடாது எழுப்பலாயினர்.

அன்னியனுக்கு அடிமைப்பட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த நாடுகள் விழித்தெழவும், அவைகள் வீறுகொண்டு எழுந்தன. குழப்பமும் கலகமும் தலைவிரித்தாடின; புரட்சிகளும் உள்நாட்டுப் போர்களும் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளாயின. ஒருபுறம் மிருகத்தனமான அடக்குமுறைகள், மற்றொரு புறம் விருப்பமில்லாமலோ, அன்றிப் பெருந்தன்மையுடனோ சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டன; ஒரு கோடியில் கருத்துவேற்றுமைச் சண்டைகளும், வகுப்புவாதச் சண்டைகளும் பீரங்கிக் குண்டுகள், மக்கள் வாக்குரிமைகள், கையூட்டுகள் முதலியவற்றைக் கருவிகளாகக்கொண்டு நடந்து கொண்டிருக்குங்கால் மற்றொரு கோடியில் வல்லரசுகட்குள் பகைமை என்னும் தீப்பொறி தோன்றி, பெருந்தீயாகப் பரவியது. எங்கு நோக்கினும் சதியாளர், கொலைகாரர், தியாகிகள், ஞானிகள் முதலியவர்களுக்குள் தேசீயப் போராட்டங்கள் ஏற்படலாயின. தூங்கிக்கொண்டிருந்த நாடுகள் மேல் நாட்டுணர்ச்சி என்ற பகலவன் தன் ஒளிக்கற்றைகளை அள்ளி வீசியதும், எல்லாத்

திக்கிலும் தேவை, அச்சம், கொடுமை முதலியவற்றிலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும் என்ற சுதந்திரக் குரல் விண்ணை யளாவியது. உரிமை வேட்கை முகட்டைத் தொட்டது. பேரரசு களின் இறுகிய உள்ளங்களை இளக்கியது. குடியேற்ற நாடுகள் சுதந்திரம் பெற்ற விதத்தை ஒருசில சுலோகங்களின்மூலம் அறிந்து கொண்டுவிட முடியாது. உதாரணமாக, மன்பதைத் தொண் டர்கள் தங்கள் நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்தனர்; போலீஸ் காரர்கள் நாட்டில் 'ஒழுங்கு அமைதியை'ப் பாதுகாத்து வந்தனர்; சுதந்திரவாதிகள் அன்னியக் கொடுங்கோலர்க்கு எதிராக நாட்டுப் பற்றுளரைத் திரட்டினர் என்று கூறிவிட்டால் சுதந்திரம் பெற்ற கதை முடிந்துவிட்டது என்று கருதுவது தவறு; இச் செயல்கள் ஒவ்வொன்றும் உண்மையின் ஒரு பகுதியைத்தான் உணர்த்து கின்றன. குடியேற்ற நாடுகள் சுதந்திரம் வாங்குவதற்குப் பட்ட பாடு எழுதத் தொலையாது, ஏட்டில் அடங்காது. அதை எழுத வேண்டுமானுல் ஒவ்வொரு குடியேற்ற நாட்டின் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள், சென்ற நூற்றுண்டில் எப்படி இருந்தன என்பதை அலசி ஆராய்ந்து பார்ப்பது இன்றியமையாத தாகும். ஆனுல், அப்படி விளக்கமாக ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கு இடமும் நேரமும் இங்கு இல்லை. எனவே, இங்கு நாம் பொதுப் படையான ஒருசில முடிவுக்குத்தான் வரமுடியும். அவற்றிற்கும் எத்தனையோ கால, இட விதிவிலக்குகள் இருக்கின்றன. இப் பொதுவான முடிவுகளைச் சில எடுத்துக்காட்டுகளைக் கொண்டு விளக்க முற்படுவோம். இவ்வெடுத்துக்காட்டுகள் குடியேற்ற நாட்டில் அடிமைப்பட்டு வாழ்ந்துவந்த எண்ணிறந்த மக்களின் மனக்குறைகளும் விருப்பங்களும் எவ்வாறு பொங்கி எழுந்தன என்பதையும், அவ்வெழுச்சி அவைகள் தீர்க்கப்படாமலும், நிறைவேருமலும், குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கையை முற்றிலும் நீக்கிற்று என்பதையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி என உணர்த்து கின்றன. அவற்றை இங்கு பார்ப்போம்.

ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு: இங்கு எடுத்துக் கூறப்போகும் விளக்கத்தைக் குடியேற்றப் பேரரசுகளைப் பெற்றிருந்த வல்லரசு களின் கொள்கையை விளக்குவதன்மூலம் எடுத்துக்கூறிவிட முடியாது. ஏனெனில், மார்க்ஸிஸ்டுகள் பிடிவாதமாக நம்பிக் கொண்டிருப்பதற்கு மாருக, குடியேற்ற நாடுகளைக்கொண்ட வல்லரசுகள் ஒரே மாதிரியான கொள்கையைக் கடைப்பிடித்ததே இல்லை. மேலும், ஒன்றுகூட இறுதிவரை தன்னுடைய குடியேற்ற நாடுகளில் ஒன்றுக்கொன்று முரணில்லாத கொள்கையைக் கடைப் பிடித்ததில்லை. அன்றியும் குடியேற்ற நாட்டு எதிர்ப்புப் புரட்சியை பலரும் ஒப்புக்கொள்ளும் 'சுதந்திரக்' கருத்துகளைக் கொண்டும்

விளக்கமுடியாது. ஏனெனில், இந்த வகையில் அக் கேள்வியை நாம் அணுகினுல், குழப்பந்தரவல்ல எண்ணற்ற வேறுபாடுகள் மலிந்த தலச் சூழ்நிலைகளையும், அவை தோற்றுவித்த உரிமைக் கோரிக்கைகளையும், நோக்கங்களையும் நாம் விளக்கமுடியாமல் போகுமேயன்றி அவற்றை விளக்க இயலாது.

எனவே, நாம் மற்றெரு முறையைக் கடைப்பிடிப்போம். உலகிலுள்ள எல்லாக் குடியேற்ற நாட்டுச் சமுதாயங்களிலும் அண்மையில் குடியேற்ற நாடுகளாக மாறியவைகளிலும், ஒன்றுக்கொன்று எதிரான செயலில் ஈடுபடும் நான்கு மனிதக் கூட்டங்களைக் (groups) காணலாம். அவைகளின் சமுதாயத் தரத்தையும், குறிக்கோள்களையும் நாம் மனத்திலிருத்த வேண்டும்.

எல்லாவற்றிலும் மிகச் சிறிதாக இருக்கும் கூட்டம் தாய்நாட்டைத் துறந்துவிட்டு வந்து புகுந்துகொண்ட குடியேற்ற நாட்டு ஆட்சியாளர், சமயப் பரப்பாளர், சுதேச மன்னர்களின் ஆலோசகர்கள், வியாபாரிகள், அயல்நாட்டு வாணிபக்குழுக்களின் (foreign corporations) மேலாளர் (managers), ஏஜென்டுகள் (உ-ம். மத்திய அமெரிக்காவிலுள்ள ஐக்கியப் பழக் கம்பெனி) முதலியவர்களைக் கொண்டது. சில வேளைகளில் நிரந்தரமாகக் குடியேறியவர்களும் (உ-ம். தென் ஆப்பிரிக்காவில் வசித்துவரும் 2,600,000 போயவர்களும் பிரிட்டன்களும், அல்ஜீரியாவில் மில்லியன் கணக்கில் இருக்கும் ஃபிரெஞ்சுக்காரர்கள்; டுனீசியாவில் வாழ்ந்துவரும் 90,000 இத்தாலியர்) இன்னும் சில நேரங்களில் மற்ற அன்னியர்களும் அல்லது கூலிக்காரர்களாகவோ அல்லது வியாபாரிகளாகவோ வந்தவர்களின் முன்னேர்களும் (உ-ம். மலாயாவில் இருக்கும் 3,000,000 சீனர்களும் 500,000 இந்தியர்களும் மொத்த ஜனத்தொகையில் 55 சதவீதம் இருக்கிருர்கள், தென் கிழக்காசியாவிலுள்ள இதர சீனர்கள், ஆப்பிரிக்கா, மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலுள்ள இந்துக்கள் கரீபியனிலுள்ள நீக்ரோக்கள்) இக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கிருர்கள். எங்கெல்லாம் இப்பேர்ப்பட்ட அன்னியர்கள் இறைமை செலுத்திவரும் வல்லரசின் குடிகளாக இருக்கின்றனரோ, அவர்களே குடியேற்ற நாட்டைக் கட்டுப்படுத்தும் கருவிகளாகவும், குடியேற்ற நாடுகளின் நாட்டுணர்ச்சி, இனவேற்றுமை ஆகியவற்றின் முதல் குறிகளாகவும், (target) விளங்குகிருர்கள்.

மற்றெரு கூட்டம் அளவில் சிறியதாக இருந்தாலும் செல்வமும் அதிகாரமும் பெற்றுத்திகழும் சுதேச மேற்குடி மக்களைக் கொண்டது. எங்கெல்லாம் மேலையுலகின் தொழில்மயம் பண்

டைப் போக்குகளையும் வழிகளையும் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு மாற்றியமைத்ததோ அங்கெல்லாம் சுதேச வர்த்தக அமைப்பாளர்களைக் (native entrepreneurs) கொண்ட செல்வராட்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இலத்தீன் அமெரிக்கா உள்பட குடியேற்ற நாடுகள் எல்லாம் விவசாயப் பொருளாதார அமைப்பிலேயே (agrarian economies) இருந்தன. அன்றியும் ஐரோப்பா தொழில்மயமாகு முன் இருந்ததைப்போல் சமுதாயத்தில் முதலிடமும் செல்வமும் படைத்த நிலச்சுவான்தார்கள் — ஜமீன்தார்களைக் கொண்ட இச் சமுதாயங்கள் 'நிலமானிய' அடிப்படையில் இயங்கிவருகின்றன. இரானில் இருக்கும் 41,000 கிராமங்களில், 40,000 கிராமங்கள் ஜமீன்தார்கள் கைவசம் உள்ளன. (அவர்களில் பெரும்பாலோர் கிராமங்களுக்குப் போவதேயில்லை.) அவர்கள் தங்களுடைய வருவாயில் 60 சதவீதம் முதல் 80 சதவீதம் வரை ஏழைக் குடியானவர்களிடமிருந்து வாடகையாக வசூலித்துவிடுகிறார்கள். நிலச் சாகுபடி செய்துவரும் குடியானவர்களுக்கு 200 சதவீத வட்டிக்குக் கடன் கொடுப்பவர்களும் அவர்களே. அதே நிலைமை தான் தென் அமெரிக்காவிலும் இருக்கிறது. 1952 ஜூலை மாதம் எகிப்திய மன்னர் பாரூக் அரசுரிமையைக் கைவிட நேர்ந்தபோது, 1,60,000 டாலர்கள் ஆண்டு வருமானம் தரும் 20,000 ஏக்கர் நிலங்கள் அவருக்குச் சொந்தமாக இருந்தன. அதில் அரைப்பங்கு வருமானம் தரக்கூடிய அவருக்குச் சொந்தமான பங்குகள் மற்ற நிலங்களில் இருந்தனவாம். அவருடைய சொத்துக்களின் மதிப்பீடு 58,00,00,000 டாலர்கள். அவருடைய 2,00,00,000 குடிகளில், 85 சதவீத மக்கள் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள்; 40 சதவீதத்தினர் கொக்கிப்புழு (hookworm) நோயால் வருந்தினர்; 90 சதவீத மக்கள் ட்ரக்கோமா என்ற நோய்க்கு இரையாகினர். ஓரீராயிர நிலச்சுவான்தார்களைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் அறியாமை, நோய், வறுமை ஆகிய சேற்றில் புரண்டனர். இந்திய சுதேச மன்னர்களின் தனிச்சொத்துகளும் கியூமின்டாங் சீனாவின் செல்வர்களின் தனிச் சொத்துகளும் அளவிட முடியாதிருந்தன.

பொன்னுசை பிடித்த மேலைநாட்டினர் நோக்கம் சுதேச உயர் குடியாளர், செல்வந்தர் ஆகியோரின்மேல் விழுந்ததும், பின்னவர் வேட்டையாடப்பட்டனர். ஆனால், 20ஆம் நூற்றாண்டில் கம்யூனிஸ்டுகளைப்போல் அல்லாது முதலாளித்துவ எகாதிபத்தியர் (capitalist imperialists) உள்ளூர் மேல் குடியாட்களின் சொத்துச் சுகங்களை அப்படியே அழிக்காமல், அவற்றை இருவருக்குமிடையில் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் அல்லது சில நேரங்களில் சுதேசச் செல்வந்தர்களின் செல்வத்தை அதிகமாக்குவதே அறிவுடைமை எனக் கருதினர். சமீபக் கிழக்கு (Near East) மத்தியக் கிழக்கு

(Middle East) நாடுகளில் எண்ணெய் ஊற்றுகள் இருப்பது தெரிய வந்ததும், புதிய எண்ணெய்க் கிணறுகள் ஆண்டு தோறும் வெட்டப்பட்டதும் 1912ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலோ-பாரசீக எண்ணெய்க் கம்பெனி நிறுவப்பட்டது. மேலும், 1940-50-ல் பெஹ்ரைன் பெட்ரோலியம் கம்பெனிக்கும் [அரம்கோ (Aramco) என்ற] அரேபிய அமெரிக்க எண்ணெய்க் கம்பெனிக்கும் புதிய சலுகைகள் கிடைத்தன. இவ்விரு கம்பெனிகளும் ஸ்டாண்டர்டு ஆஃப் கலிஃபோர்னியா, டெக்சாஸ் எண்ணெய்க் கம்பெனியால் நிறுவப்பட்டன. 1950ஆம் ஆண்டின் பாதிவரை சிக்கலான ஏற்பாடுகள்மூலம் கிட்டத்தட்ட ஒரு பில்லியன் அமெரிக்க டாலர்கள் எண்ணெய்க் கிணறுகளில் முதலீடு செய்யப்பட்டிருந்தன. அவற்றிலிருந்து கொள்ளை கொள்ளையாகக் கிடைத்த லாபங்களை சக்கோனி-வாக்குவம், ஸ்டாண்டர்டு ஆஃப் நியூ ஜெர்ஸி, கல்ஃப் ஆயில் கம்பெனி முதலியவைகள் பிரிட்டிஷ், ஃபிரெஞ்சு, டச்சுக் கார்ப்பொரேஷன்களுடன் அதிக ஊதியம்தரும் பற்பல ஒப்பந்தங்கள்மூலம் பகிர்ந்து கொண்டன. இவ்வேற்பாடுகளின்மூலம் ஆரம்பத்தில் சவூதி அரேபிய மன்னர் இபின்சவூதிக்கும், அவருடைய 40 மகன்மார்க்கும் நாள் ஒன்றுக்கு 40,000 டாலர்கள் ஊதியப் பங்காகக் [ராயல்டி(royalty)] கிடைத்தது. அது 1951-ல் 150,000,000 டாலர்களாக உயர்ந்தது. 1952-ல் ஊதியப்பங்கை உயர்த்தவேண்டுமென்று சவூதி அரேபிய மன்னர் வாதிக்கவே, 1958-லிருந்து ஆண்டுதோறும் 300,000,000 டாலர்கள் அளிக்கப்பட்டது. 1951ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் ஆங்கிலோ-அமெரிக்க குவைத் எண்ணெய்க் கம்பெனி, குவைத்தின் தலைவர் அல்லது ஷேக்(அதிபர்) அப்துல்லா அல்சலீம் அல் சாபாவுடன் லாபங்களைப் புது விதமாகப் பகிர்ந்துகொள்வதற்கு ஓர் ஒப்பந்தம் செய்தது. அதன்படி ஆண்டுதோறும் அவருக்கு 140,000,000 டாலர்கள் கொடுக்க நேரிட்டது. மற்ற நாடுகளையும் எண்ணெய், யுரேனியம் (uranium) மற்ற விலையுயர்ந்த உலோகங்களால் இயற்கை அன்னை ஆசீர்வதித்திருந்தாலொழிய, ஒருசில சுதேச மன்னர்களோ அல்லது நிலச்சுவான்தார்களோ தாம் செல்வத்தைப் பொறுத்தவரை அரேபியத் தலைவர்களின் (Sheiks) அருகில் வரமுடிந்தது. ஆனால், மேற்கத்திய வணிகக் குழுக்களுக்கும், கிழக்கத்தியத் தென் பிராந்தியத்தில் சொத்தும் அதிகாரமும் ஒருங்கே பெற்றுத் திகழ்வோர்க்குமிடையில் ஏற்படும் வர்த்தக ஒப்பந்தங்கள் வழக்கம்போல் இரு சாராருக்கும் நன்மையே பயக்கின்றன.

சமுதாயத் தரம், மதிப்பில் சிறிது குறைந்தால், அது பெரும்பாலான குடியேற்ற நாடுகளில் வெற்றிடத்தைத்தான் அணுக

வேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில், குடியேற்ற நாடுகள் தொழில், நிதி, வியாபாரம் முதலியவற்றில் வளர்ச்சியடையாதிருந்தபடியால், அவற்றில் வட அட்லான்டிக் நாடுகளில் மக்களாட்சியின் கருவாய் விளங்கிய 'நடுத்தர வகுப்பினர்' (middle class) தோன்றிய இடமே இல்லாது போயிற்று. எனினும், இந் நாடுகளில் இவ்வகுப்புக்குக் கிட்டத்தட்ட அருகில் வரக்கூடியவர்கள் சுதேச வர்த்தகர்களாகவும், ஒரு சிறிய கற்றறிந்த வகுப்பினராகவும் (intelligentsia) இருந்தனர். அதில் பின்னவர் செல்வந்தர்களின் பிள்ளைகள்; மேலைநாட்டுக் கல்வியில் பயிற்சி பெற்றவர்கள். இவர்கள் மகிழ்ச்சியற்றிருந்தார்கள். நாட்டுணர்ச்சி, பாசிஸம், அல்லது கம்யூனிசத்தால் மிக எளிதில் கவரப்பட்டார்கள். இவ்வகுப்பினர் பொலீவியாவிலோ அல்லது பர்மாவிலோ, மொராக்காவிலோ அல்லது மடகாஸ்கரிலோ, நைஜீரியாவிலோ அல்லது நேபாளத்திலோ—எந்த இடத்தில் இருந்தார்களோ அங்கு அரசாங்கமோ ஆட்சியோ நிலைத்து நிற்பதற்குப் பாடுபடாமல், கொள்கை வெறியர், கொலைகாரர், புரட்சிக்காரர்கள் ஆகியோரை உற்பத்தி செய்பவர்களாக விளங்கினர்.

சமுதாய ஏணியின் அடியில் எண்ணற்ற ஏழைகள் இருந்தனர். ஏழ்மையான குடியானவர் எடுபிடிக்காரர், அடிமைகள், அவ்விதமே வறுமையில் வாடிய சில 'உழைப்பாளிகள்' (proletarians) இவ் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். உழைப்பாளிகள் மட்டும் அன்னியர் முதலீடு செய்திருந்த புதிய சுரங்கங்களிலோ (mines) ஆலைகளிலோ (mills) உழைத்து வந்தனர். மேலைநாட்டு விஞ்ஞான வளர்ச்சி அகால மரணத்தையும், பஞ்சம், பிளேக் நோய் முதலிய மனிதப் பகைவர்களையும் குறைத்துவிட்டதால், இவ் வகுப்பினரின் எண்ணிக்கை மிகவும் அதிகரித்தது. ஆனால், விஞ்ஞானம் பிறப்பு வீதத்தைக் குறைக்க முடியவில்லை. (1816-ல் 5,000,000 ஆக இருந்த ஜாவா ஜனத்தொகை 1942-ல் 48,000,000 ஆக உயர்ந்தது; 1931-41 முடிவில் இந்திய ஜனத்தொகையில் 51,000,000 உயர்வு இருந்தது.) இவர்களில் பெரும்பாலோர் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர். இந்தோசீனாவிலும், இந்தோனேசியாவிலும் முறையே அதிகாரம் செலுத்திவந்த பிரெஞ்சுக்காரர்களும், டச்சுக்காரர்களும் அந்தந்த நாடுகளில் 90 சதவீத மக்கள் எழுத்து வாசனையே அறியாதபடி அடக்கிவைத்திருந்தனர். ஆனால், அதே காலத்தில் ஆப்பிரிக்காவிலும், தென் அமெரிக்காவின் பெரும் பகுதிகளிலும் வாழ்ந்து வந்த கற்றறிந்த மக்களின் எண்ணிக்கை சிறிது அதிகமாக இருந்தது என்றும் சொல்வதற்கில்லை. இவ்வகுப்பைச்சேர்ந்த எண்ணற்ற மக்கள் நோய்களுக்கு இரையாகி, சுகாதாரமற்ற இடங்களில் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

அவர்களையும் மேலைநாட்டு ஏகாதிபத்தியர்கள் விட்டுவிடவில்லை. (இவர்களைவிட) உள்நாட்டுத் தலைவர்களே அவர்களை அதிகமாகச் சுரண்டி வாட்டி வதைத்தனர். மனிதன் வாழ ஒவ்வாத இச் சூழ்நிலையில் எண்ணற்ற நூற்றாண்டுகள் இவ் வகுப்பைச் சேர்ந்த முன்னோர்கள் தங்கள் தலைவிதியை நொந்துகொண்டு காலத்தைக் கடத்தினர். ஆனால், விதி விட்டபடி ஆகட்டும் என்று சமுதாயத்தில் என்றென்றும் தாழ்த்தப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்டு, சுரண்டப்பட்டு, அழிக்கப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்க அவர்கள் சந்ததியார்கள் விரும்பவில்லை. 'அமெரிக்க வாழ்க்கை முறையின்' உன்னதக் காட்சியும், பூலோக சொர்க்கத்தை எழுப்பப்போவதாய்க் கம்யூனிஸ்டுகள் பரப்பிய கற்பனை வாக்குறுதிகளும் உலகின் ஒரு கோடியில் வாழ்ந்துவந்த இம் மக்களின் கண்களைத் திறக்கலாயின. மனநிறைவின்மை நம்பிக்கையைப் பிறப்பிக்கத் தவறும்போது, அது பலாத்காரத்தை வளர்த்து விடுகிறது.

இங்குதான் குடியேற்றநாட்டு எதிர்ப்புப்புரட்சியின் மூலக்கூறுகளைக் காணலாம். கம்யூனிஸ்டு கிளர்ச்சிக்காரர்கள் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, முதலாளித்துவ எதிர்ப்பு, நிலமானிய முறை எதிர்ப்பு ஆகியவற்றைப்பற்றிப் போதிக்கின்றனர். கம்யூனிசத்தைக் குலைப்பதற்காகவும், ஐரோப்பிய அமெரிக்கரின் கையாள்களுக்கு (scapegoats) எதிராக மக்கள் அமைதியின்மையைத் திருப்பிவிடுவதற்காகவும் சுதேச மேல்வகுப்பினர் மேலைநாட்டுணர்ச்சிக்குக் காட்டும் எதிர்ப்பில் இறங்குகின்றனர். தேசீயவாதிகளைக் குடியேற்ற நாட்டு வல்லரசுகளும் அவற்றின் கையாள்களும் எதிர்க்க முற்படுகையில்தான் பயங்கரமான கொடுஞ்செயல்களும் புரட்சிகளும் ஏற்படுகின்றன—அல்லது அப்பொழுதான் வல்லரசுகள் சுதேச மானியக்காரர்களுடன் (native feudalists) நேச உடன்படிக்கை செய்ய முற்படுகின்றன. பாமரமக்கள் சொல்லொணாத் துயரத்தைத் துய்த்துவருகையில், சுதேச மானியக்காரர்கள் பாதுகாப்புடன் வாழ வழியின்றி எப்பொழுது பார்த்தாலும் அதிகாரத்தின் கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளுவான் வேண்டித் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக்கொள்வதையும், திடீர் எழுச்சிகள், அரசியல் கொலைகள், அரண்மனைப் புரட்சிகள் ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவதையும் கொலம்பியாமுதல் இலங்கைவரை, கொரியா முதல் கியூபாவரை பார்க்கலாம். அதுமட்டுமல்லாமல் பாதுகாப்பை நாடி, அனைவரும் சமூக ஒதுக்குதலுக்கு ஆளானவர்களைத் துன்புறுத்துவதில் கண்ணுங்கருத்துமாய் இருப்பதையும் காணலாம். இத்தகைய கொடிய செயல்களையும் அக்கிரமங்களையும் கண்டு பாரிஸ், லண்டன், வாஷிங்டனிலுள்ள பொதுக் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் திகைத்தல் வியப்பன்று. ஒழுங்கற்ற

உலகில் வாழ்க்கையின் புதிய உண்மைகளுடன் கூடியமட்டும் ஒன்றிப்போவதற்காகச் சில நேரங்களில் அறிவு பயன்படுத்தப் படுவதுதான் வியப்பூட்டுகிறது.

அமெரிக்கக் கனவு: புதிய உலகின் பெருங் குடியரசு, அமெரிக்காவில் பரவியிருந்த 'யாங்கி ஏகாதிபத்தியத்தின்' நச்சுக் கனவிலிருந்து தன்னுடைய குடியேற்ற நாட்டு எதிர்ப்பு மரபுடன் விடுதலையடைந்தது. ஆனால், இதர இடங்களில் தலைதூக்கிய குடியேற்ற நாட்டு எதிர்ப்புக்கு ஆதரவு அளிப்பதற்காக அது தன் குறிக்கோள்களை அதற்கேற்றாற்போல் மாற்றியமைத்துக்கொள்ள நேரிட்டது. அவ்வாறு முயன்றுவருங்கால், அது குடியேற்ற நாடுகளிலுள்ள மக்களுக்காகச் 'சுயநிர்ணயவுரிமைக்' குரலை எழுப்பித் தனது நேச நாடுகளின் எரிச்சலைக் கிளப்பிற்று. சுதேசக் கலகக்காரர்களுக்கு எதிராக ஐரோப்பிய 'ஏகாதிபத்தியர்களை, அது ஆதரித்தபோது, அது வலிமையுடைய தனது நண்பர்களைத் துறக்கும்படி நேரிட்டது. அதனுடைய சொந்தப் 'பேரரசை'ப் பொறுத்தவரை, (1916ஆம் ஆண்டின் ஜோன்ஸ் சட்டத்தால் வாக்குறுதி செய்யப்பட்டபடி) பிலிப்பைன்ஸின் சுதந்திரம் 1930-40-ல் ஆதரிக்கப்பட்டது. பிலிப்பைன்ஸ் தொழிலாளர்களை (labour) அமெரிக்காவில் வரவிடாதபடி தடுக்கும் நோக்கத்தில் அமெரிக்கத் தொழிற்சங்கத்தினரும் (trade unionists), பிலிப் பைன்ஸ் தீவுகளிலிருந்து உள்நாட்டுச் சந்தைகளில் வந்து குவியும் சீனி, வனஸ்பதி முதலிய பண்டங்களை வராதபடி தடுப் பதற்காக அமெரிக்க வியாபாரிகளும் வெகு தீவிரமாகப் பிலிப் பைன்ஸ் சுதந்திரத்தை ஆதரித்தனர். 1934-35-ல் தல சுய ஆட்சியை (local self-government) நிறுவுவதற்கான ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஜப்பானிடமிருந்து விடுதலை பெறவும், 1946ஆம் ஆண்டு ஜூலை 4ஆம் தேதி பிலிப்பைன்ஸின் சுதந்திரம் அறிவிக்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து 99 ஆண்டு பரஸ்பர உதவி ஒப்பந்தம் (மார்ச்சு 14, 1947) ஒன்றும் ஏற்பட்டது. அதன் படி பிலிப்பைன்சுக்கு உதவியளிப்பதற்காக அந் நாட்டில் அமெரிக்கா இராணுவத் தளங்களை வைத்துக்கொள்ளவும், இராணுவத் தூதுக்குழு வைத்துக்கொள்ளவும் வாஷிங்டனுக்குச் சலுகை கிடைத்தது. டோக்கியோ-வாஷிங்டன் தொடர்பில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட அமெரிக்கக் கொள்கைக்கு உள் நாட்டில் (பிலிப்பைன்ஸில்) ஏற்பட்ட எதிர்ப்போ, அன்றி சமூகப் புரட்சி செய்வதில் முனைந்து கம்யூனிஸ்டுகளால் ஆதரிக்கப்பட்ட கொரில்லாக்களுக்கு எதிராய் ஏற்பட்ட ஓயாத போரோ பிலிப் பைன்ஸ் காமன்வெல்த், உலக நாடுகள் சமுதாயத்தின் ஓர் இறைமை உறுப்பினராக வருவதைத் தடுக்கவில்லை. அதுமட்டு

மல்லாமல் 1945-49 வரை வாஷிங்டன் இத் தீவுகளில் கொண்டு வந்து கொட்டியிருக்கும் 2,000,000,000 டாலர் முதலாலும், 1950 முதல் ஆண்டுதோறும் அளிக்கப்பட்டுவரும் 50,000,000 டாலர் உதவியாலும் பிலிப்பைன்ஸ் அமெரிக்காவுடன் இறுகப் பிணைக்கப் பட்டுள்ளது.

அதற்கிடையில் வாஷிங்டன்-லத்தீன் அமெரிக்கத் தொடர்பு களில் பெரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. மார்ச்சு 1930ஆம் ஆண்டில் ஜே. ரூபன் கிளார்க் விடுத்த அரசறிவிப்பு (மெமோ ராண்டம்), மன்ரோ கொள்கையை மறுபடியும் விளக்கி, அமெரிக்கத் தலையீட்டைத் தடைசெய்தது. தனது முதல் தொடக்கவுரையில் 'நல்ல அண்டை நாட்டுக் கொள்கைக்கு' ஆதரவளித்துப் பேசினார் பிராங்கிலின் டி. ரூஸ்வெல்ட். 1934-ல் அமெரிக்கா தனது தலையீட்டு உரிமையையும், கியூபாவில் செலுத்திவந்த இராணுவ, நிதிக் கட்டுப்பாட்டையும் கைவிட்டது. 1933-35-ல் 'டாலர் அரசியல் சூழ்ச்சி' (dollar diplomacy) விரித்த வலையில் நெடு நாள் அகப்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஹெய்ட்டி, நிகராகுவா முதலிய இடங்களிலிருந்து அமெரிக்கக் கப்பல்கள் தாயகம் திரும்பின. 1948 ல் ஒரு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவர்னர், போர்ட்டோ ரீக்காவின் தலைவரானார்; ஓர் அரசியலமைப்பும் (constitution) அதற்கு அளிக்கப்பட்டது; 1951-ல் பொதுமக்கள் குடியொப்பத்தின் referendum) மூலம் அதை ஏற்றுக்கொண்டனர்; இவ்விதமாக அமெரிக்க யூனியனிலுள்ள இதர உறுப்பரசுகளுக்கு நிகராக வெளிப்படையில் போர்ட்டோ ரீக்கோவும் சுய ஆட்சிப் பொறுப் புடன் திகழ்ந்தது.

அமெரிக்கக் கண்டத்தைப் பொறுத்த மட்டில், வெறுக்கப் பட்ட 'இராட்சச வடக்கின்' (வட அமெரிக்காவின்) ஆதிக்கம், இறைமையும் சமத்துவமும் பெற்று விளங்கிய உறுப்பு நாடு களுக்குள் கூட்டு ஏற்பட வழிவிட்டது. அமெரிக்க யூனியனின் உறுப்பு நாடுகளின் 'சமத்துவம்' (equality) என்பது என்றும் போல் சட்டவியலிலும், தூதியலிலும் ஒரு குறிக்கோளாகவே இருந்தபோதிலும், ரியோகிராண்டேயின் தெற்கிலுள்ள 20 குடியரசு களும் அவைகளின் பொருளாதாரச் சமூக அமைப்பில் 'குடியேற்ற நாட்டுச்' சமூகங்களாகவே விளங்கியபோதிலும், உறுப்பரசு களுக்குள் கூட்டு ஏற்பட வழி பிறந்தது. வாஷிங்டனில் 1889-90.ல் நிறுவப்பட்ட அனைத்து அமெரிக்கக் கூட்டமைப்பு (Pan-American Union) என்பது ஒரு கூட்டமைப்பும் அன்று; அது அனைத்து அமெரிக்காவும் அன்று. 1933-க்குப் பின்னர் நடந்த மாநாடுகளின் நடவடிக்கைகளிலிருந்து லத்தீன்-அமெரிக்க நாடுகளின் விருப்பங்

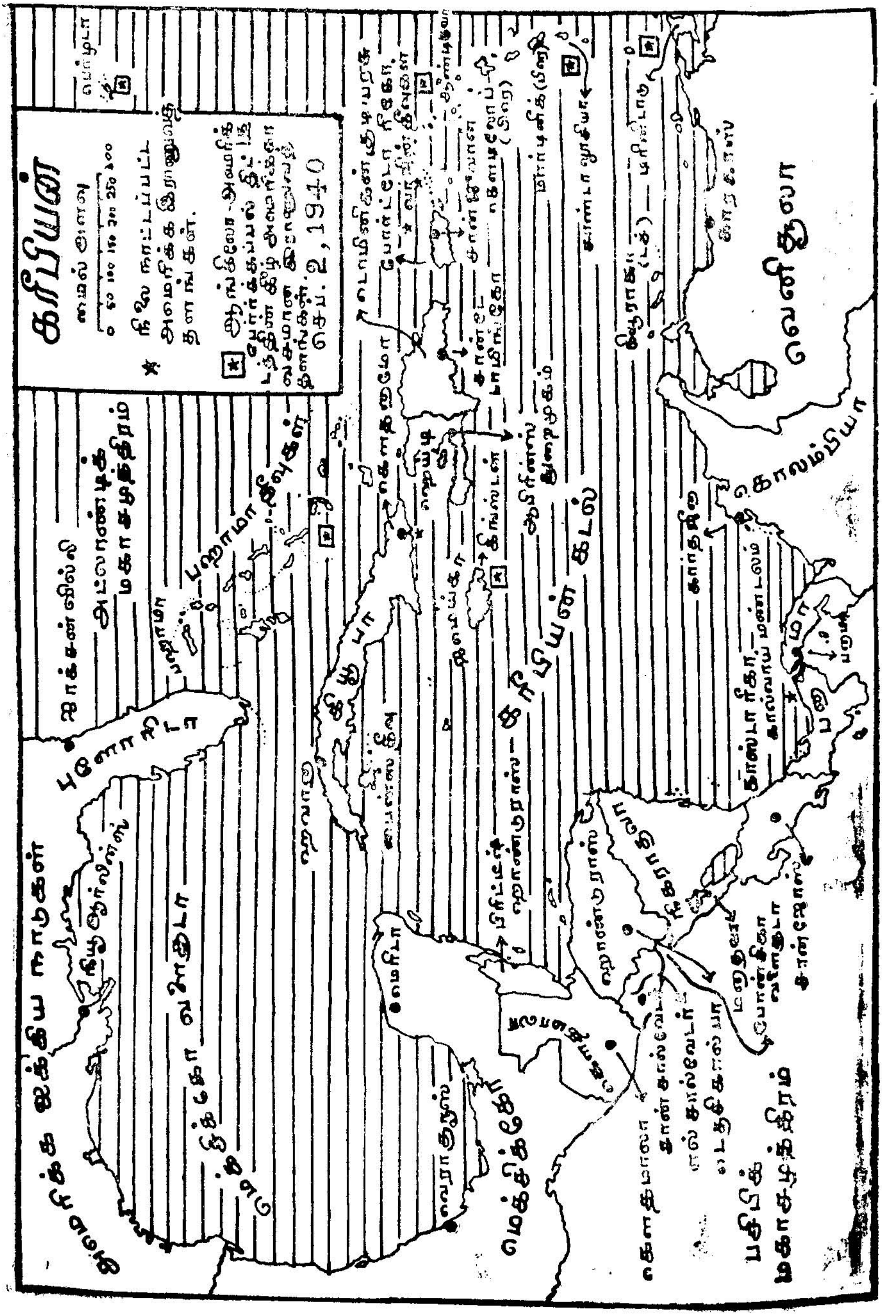
கரிபியன்
கரிபியன் கடல்
அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள்
வெனிசூலா
கொலம்பியா

களையும், முன்னைவிடச் சிறந்த, அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய முறைகளால் யாங்கி முறையின்மூலம் வாஷிங்டனின் தலைமை அதிகாரம் பயன்படுத்தப்பட்ட விதத்தையும் பற்றி நாம் விரிவாக அறியலாம். அந்த நடவடிக்கைகளாவன: மான்டி வீடோ 1933: 'தலையிடாமை;' பூவஸ் ஆரஸ், 1936; 'நடுநிலைமை'; லீமா, 1938: 'கண்டப் பாதுகாப்பு' (continental solidarity); 'ஒத்துழைப்பு', 'ஆலோசனை;' பனமா, 1939: 'நடுநிலைப் பிராந்தியம்;' ஹவானா, 1940: 'மன்ரோ கொள்கையைக் கண்டமயமாக்கல்;' மெக்சிக்கோ நகரம், 1945: 'தலையிடாமை;' 'ஆலோசனை'; 'கூட்டுப் பாதுகாப்பு'; ரியோ, 1947: எந்த அமெரிக்க அரசின்மீதும் ஏற்படும் தாக்குதல் 'அமெரிக்க அரசுகளனைத்திற்கும் எதிரான தாக்குதலாகக் கருதப்படும்; ஆனால், எந்த அரசும் தன் விருப்பத்திற்கெதிராக வன்செயலில் இறங்க வேண்டியதில்லை. (The Inter-American Treaty of Reciprocal Assistance or 'Act of Petropolis').

1948ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் அமெரிக்க அரசுகளின் ஒன்பதாவது சர்வதேச மாநாடு நடைபெற்றபோது, அதன் நடவடிக்கைகள் உள்ளூர் அரசியல் கொலைகளாலும், உணர்ச்சி வயப்பட்ட கும்பல் பலாத்காரத்தாலும் தடைசெய்யப்பட்டன. எனினும், அம் மாநாடு கம்யூனிச அபாயத்திலிருந்து 'ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக' ஓர் ஒப்பந்தமும், அமெரிக்க அரசுகள் அமைப்பை (OAS) ஏற்படுத்திய 112 விதிகளைக்கொண்ட ஓர் பட்டயமும் ஏற்பட வழிவகுத்தது. இந்த அமைப்பும் நேட்டோவைப் போன்றே ஐக்கிய நாடுகள் சாசனத்தின் 51-52ஆம் விதியின்கீழ் அமைதியைப் பாதுகாக்கும் ஒரு வட்டார ஏஜென்ஸியாக நிறுவப்பட்டது. 1951 மார்ச்சு மாதம் வாஷிங்டனில் நான்காம் முறையாகக் கூடிய வெளிநாட்டு அமைச்சர்கள் (Ministers of Foreign Affairs) 'பொதுப் பாதுகாப்பிற்கான இராணுவத் திட்டம்' குறித்தும், 'சர்வதேசக் கம்யூனிசத்தின் துரோகச் செயல்களை' ஒன்றுசேர்ந்து எதிர்க்கவும் முடிவுக்குவந்தனர். இலத்தீன் — அமெரிக்கா முழுவதிலும் அரசியல்வாதிகள், அறிஞர்கள், நிலச்சுவான்தார்கள், சுரங்க முதலாளிகள், வட அட்லான்டிக் கார்ப்பரேஷன்களின் வர்த்தகப் பங்காளிகள் ஆகிய அனைவரும் சேர்ந்து, அமெரிக்கா, புதிய உலக, அதாவது அமெரிக்க நாடுகளைவிட ஐரோப்பிய, ஆசிய நேசநாடுகளுக்கே அதிக உதவியை இந்த நூற்றுண்டு மத்தியில் அளித்து வருவதைக் குறிப்பிட்டு அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். கும்பலாட்சிச் சர்வாதிகாரிகளோ (dictator-demagogues)—உதாரணமாக, அர்ஜென்டைனு

விலுள்ள ஜுவான் பெரான்—தாங்கள் ஏழைகளின் நண்பர்கள் போல் வேடம் போட்டுக்கொண்டு யாங்கிகளின் (அமெரிக்க) 'முதலாளித்துவத்தையும்,' ஏகாதிபத்தியத்தையும்' தாக்கிவந்தனர். பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்து, தென்னாட்டில் வாழ்ந்துவந்த மேல் வகுப்பினர், கட்டுப்பாடற்ற தேசீய இறைமையையும் (national sovereignty), பணவுதவி, முதலீடுகள், சமூக நடைமுறை நிலைமையைப் பாதுகாப்பதற்கு உதவியாக இருந்த மற்ற உதவிகள் ஆகியவற்றையும் கொடுத்த ஏற்பாடுகளே போதும் என்று மன நிறைவு எய்தினர்.

கனடா, அ.ஐ.நா., அர்ஜென்டைனு முதலிய நாடுகளைத் தவிர பெரும்பாலான அமெரிக்கக் குடியரசுகளில் வாழும் மக்கள் அமெரிந்தியரும், கலப்பினத்தைச் சேர்ந்தவருமாவர். கரீபியனிலும் பிரேசிலிலும் நீக்கிரோ கலப்பினம் அதிகம். உள்நாட்டு மேல்வகுப்பினர், 'வெள்ளையர்', 'ஸ்பானிய' (அல்லது பிரேசில், போர்த்துகல்) பரம்பரையில் தோன்றியவர்கள். 200,000,000 ஆப்பிரிக்க ஜனத்தொகையில் பெரும் பகுதியினர் சுதேச நீக்கிரோக்கள் ஆவர். இவர்கள் எழுதப்படிக்கத் தெரியாத கூட்டங்களாக வாழ்ந்து வருகிறுர்கள். அக் கூட்டங்களில் மேல் வகுப்பினர் எவருமில்லை. அண்மைவரையில் அவற்றுள் இரண்டே இரண்டு கூட்டங்கள்தாம் நம் காலத்தில் 'இறைமை' பெற்றிருந்தன. அவை 1847-ல் அ. ஐ. நாட்டிலிருந்து சென்ற முன்னுள் அடிமைகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பண்டைய எத்தியோப்பிய, லைபீரிய அரசுகளாகும். இருண்ட கண்டத்தின் (ஆப்பிரிக்கா) பண்பாடுகள் மேலைநாட்டு நாகரிகத்துடன் கலந்து தம் தூய்மையை இழந்தபோதிலும், இப்பொழுதுதான் படிப் படியாக வெள்ளையர் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை அடையவேண்டு மென்ற கோரிக்கைகளை எழுப்புகின்றன.

இஸ்லாத்தின் எழுச்சி: அரேபியரையும் சஹாரா பாலை வனத்துக்கு வடக்கே வாழ்ந்த பெர்பெர் மக்களையும் பொறுத்த வரை நிலைமை வேறுவிதமாக இருந்தது. இச் சமுதாயங்கள் சாரசீனரால் ஏற்படுத்தப்பட்டவை. உதுமானியப் பேரரசின் படிப்படியான வீழ்ச்சிக்கும் புதிய ஏகாதிபத்தியத்தின் கொடூரப் பிறப்புக்கும் இடையில் இவைகள் சிறிது காலம் சுதந்திரத்துடன் வாழ்ந்துவந்தன. இங்குதான் உலகிலுள்ள 300,000,000 முஸ்லீம் களில் பெரும்பாலானவர் வசித்துவருகின்றனர் (அவர்களில் 50,000,000 அரபி பேசுகின்றனர்). இவர்கள் வடமேற்கு ஆப்பிரிக்காமுதல் மத்திய (தரைக்) கடலின் தென்கரையோர மாகச் சமீபக் கிழக்கு, மத்தியக் கிழக்குவரையும், அதற்கப்பால்

இந்தோனேசியாவரையும் பரந்து வாழ்ந்துவருகின்றனர். இங்கு ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு இடைவிடாத எதிர்ப்பு இருந்து வருகிறது. இவ்வெதிர்ப்பு தோல்வியடைய நேரிடும்போது வெறுப்பும், வெற்றியடையும்போது பெரும்பாலான நிலமானியச் சமுதாயங்களில் காணப்பட்ட குழப்பமான அமைதியற்ற அரசியல் வாழ்க்கையும் ஏற்படுகின்றன. நிச்சயமாக இந் நாடுகளில் குடியேற்ற நாட்டு எதிர்ப்பு வெற்றிபெற்றதும் மக்களாட்சி ஏற்படுவதில்லை.

இஸ்லாத்தை நம்பாதவர் விதித்திருந்த தளையை வேருடன் அறுத்தெறிய மேற்கொள்ளப்பட்ட முஸ்லிம் முயற்சிகள் பல வகையாகச் செய்யப்பட்டன. ஆகையால், அவற்றைப்பற்றிப் பொதுவாகப் பேசுவது தவறாகும். சமயக் கோணத்திலிருந்து பார்த்தால்கூட இஸ்லாத்தில் ஒற்றுமை இல்லை. அனேக சிறிய பிரிவுகள் நீங்கலாக, முஸ்லிம்கள் வைதீக சுன்னிகளாகவும், ஒற்றுமையில்லாத ஷியாக்களாகவும் (பின்னைய பிரிவினர் பெரும்பாலும் ஈராக், தென் அரேபியாவில்தாம் இருக்கிறார்கள்) பிரிந்து இருக்கின்றனர். மேலும், ஷியா முஸ்லிம்கள் கான்ஸ்டாண்டிநோபிலில் இருந்த கலீபாவின் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தனர்; 1924-ல் புதிய துருக்கியில் திருச்சபை (மசூதி)க்கும் அரசுக்கும் தொடர்பு முழுவதும் நீக்கப்பட்டபோது, கலீபாவின் ஆட்சி ஒழிக்கப்பட்டது. அரேபியா, ஈரான் ஆகிய நாடுகள் முழுவதிலும் எழுத்து வாசனையற்ற நோய்வாய்ப்பட்ட குடிக்கக் கஞ்சியில்லாத எண்ணற்ற ஏழைக் குடியானவர்களைச் செல்வம் படைத்த நிலச்சுவான்தார்கள் சுரண்டியவண்ணம் உள்ளனர். துன்பத்தில் உழன்று தவிக்கும் பெரும்பாலான மக்கள் மிருகங்களை ஒப்ப வாழ்ந்துவருகிறார்கள். அங்குள்ள அரச வமிசத்தினரும், உயர்குடியாளரும் கூடிச் செய்யும் வேலைகள் பயனற்றனவாக இருக்கின்றன. தத்தம் சொத்துசுகங்களை அதிகமாக்கும் எண்ணத்துடன் அயல்நாட்டு வர்த்தகர்களுடனும் தூதுவர்களுடனும் அவர்கள் பேரம் பேசிப்பேசிப் பொழுதைக் கடத்துகிறார்களேயன்றித் தங்கள் நாட்டுப் பாமர மக்களைப்பற்றியோ, அவர்களின் நலத்தைக் குறித்தோ அவர்கள் கவலைப்படுவதே கிடையாது.

உலகின் இப் பகுதியில் இன்றுவரை நீடித்துக்கொண்டிருக்கும் ஏகாதிபத்தியத்தையும், கிறிஸ்துவம், யூதமதம், இஸ்லாம் முதலிய சமயங்களுக்குள் ஏற்பட்ட புதிய மோதல்களையும், மேலை ஆட்சியினர்க்கு எதிராக சுதேச தேசீயவாதிகள் ஒன்றுகூடிப் புரட்சி செய்தார்கள் என்றுமட்டும் கூறி விளக்கிவிட முடியாது.

இதுகாறும் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கறுப்பர் இனம் விழித்துக் கொண்டதாலும், அறிஞர்களையும் நடுத்தர வகுப்பு மிதவாதி களையும் கொண்ட சிறிய வகுப்பு எழுப்பிய எதிர்ப்பாலும் தங்க ளுடைய சில தனிச் சலுகைகள் அழிக்கப்படவே, நிலமானிய மேல் வகுப்பினர் (feudal elite) தேசீயவாதிகளாக மாறிவிட்டனர். 'விடுதலைக்' குரலை எழுப்பிவிட்டு, நாட்டுப் பற்றைக் (patriotism) கிளறிவிட்டு, ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியர்களை ஒழிக்கும்படி ஏவி விட்டு, யூதர்களைக் கொன்று குவிக்கும்படி ஆணையிட்டு, பற்றுக் கோடற்ற ஆட்சியாளர்கள் இதர வகுப்புகளின் விசுவாசத்தைப் பெறுகின்றனர்.

1903ஆம் ஆண்டில் அனைத்துலக இஸ்லாமிய சங்கம் லண்டனில் அமைக்கப்பட்டது. முஸ்லிம் உலக ஒற்றுமையை வளர்க்க இது எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளனைத்தும் பயனளிக்க வில்லை. முதல் உலகப் போரிலிருந்த நேசநாடுகள் (Allies) துருக்கிய-அரேபிய ஒற்றுமைக்கொள்கை (Turkish pan-Arabism) எதிர்ப்புக்கு ஆதரவளிப்பதே சிறந்த செயல் எனக் கருதின. அக்டோபர் 24, 1915ஆம் ஆண்டு செய்யப்பட்ட உடன்படிக் கைப்படி துருக்கிக்கு எதிராகப் புரட்சியும், போரும் செய்வதற்கு ஈடாக ஓர் ஐக்கிய அரபு நாட்டை ஏற்படுத்துவதற்கு வேண்டிய உதவியை பிரிட்டன், ஹிஜாஸைச் சேர்ந்த அமீர் ஹுசைனுக்கு அளிப்பது என்று முடிவுசெய்யப்பட்டது. ஆனால், இவ் வாக்குறுதியை வல்லரசு புறக்கணித்துவிட்டு, அரேபியாவுக்கு வடக்கேயுள்ள நிலப்பகுதிகளை 1916ஆம் ஆண்டின் சைகெஸ்-பிகாட் உடன்படிக்கைமூலம் பிரிட்டனும் ஃபிரான்சும் இரகசிய மாகத் தங்களுக்குள் பிரிவினை செய்துகொண்டன. ஈராக், சிரியா, பாலஸ்தீனம் முதலிய நாடுகள் காப்பக நாடுகளாக்கப்பட்டன. பிரிட்டிஷ், ஃபிரெஞ்சுப் படைகள் உள்நாட்டு அரபுக் கலகங்களை வலு வந்தமாக அடக்கி ஒடுக்கின. இந் நூற்றுண்டில் 2ஆம் பத்தாண்டுத் தொகுதியின் ஆரம்பத்தில் ஹுசைனின் எதிரியான அப்துல் அஜீஸ் இபின்-சாது என்ற மன்னர் அவரைப் போரில் தோற்கடித்துவிட்டு, சவூதி அரேபியா என்ற ஐக்கிய அரசை எழுப்பினர். அவர் 1934-ல் ஏமன் தேசத்தைக் கைப்பற்றினர்; பின்னர் அந் நாட்டை இமாம் எஹ்யா ஆட்சி செய்யும்படி விட்டு விட்டார். அரபு நாடுகள் ஐக்கியம் என்பது நிறைவேருத குறிக் கோளாகவே இருந்தது. இதற்கிடையில் ஸ்பானிஷ் மொரோக் கோவில் இருந்த ரிப்பியான் போர்வீரர்கள், தங்கள் நாட்டிலிருந்த ஸ்பானிய, பிரெஞ்சு ஆட்சியாளரைத் துரத்தியடிக்கும் நோக்கத்தில் கலகம் செய்தனர். சிறந்த போர்வீரரும் சூழ்ச்சிக் காரருமான அப்துல் கரீம் என்பவரின் தலைமையில் அவர்கள்

ஸ்பானிஷ் படைகளைச் சின்னபின்னப்படுத்தினர்; ஃபிரெஞ்சுப் படைகளை முறியடித்தனர்; மார்ஷல் பீடெயின் தலைமையில் மாபெரும் ஐரோப்பியப் படை கரீமை 1926ஆம் ஆண்டு மலைப் பிரதேசத்துக்கு விரட்டியடிக்கும்வரை அவர்கள் போரை நிறுத்த வில்லை. அதே நேரத்தில் சிரியாவில் துருஸ் கூட்டத்தால் ஏற் பட்ட மாபெருங் கலகத்தில் ஃபிரெஞ்சுப் படைகள் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்தன. டமாஸ்கஸ் நகரும் அவர்களின் கொடிய செயல்களால் பாதிக்கப்பட்டது.

இப் பயங்கரப் புரட்சிகள் காட்டுமிராண்டித்தனமாக ஒடுக்கப் பட்டன. எனினும், கலகங்களும் புரட்சிகளும் அங்கும் இங்கும் தலைதூக்கியவண்ணம் இருந்தன. 1930-க்குப் பிற்பாடும் உள்ளூர்க் கிளர்ச்சிகள் இடைவிடாது நடந்துகொண்டிருந்தன. ஈராக், சிரியா, பாலஸ்தீனம், லிபியா, எகிப்து முதலிய இடங்கள் கொடூரச் சம்பவங்களுக்கும் கலகங்களுக்கும் புரட்சிகளுக்கும் மைய மாயின; இரத்த வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடியது. வட ஆப்பிரிக்கா பிரெஞ்சுக்காரரை மிகவும் வெறுத்துவந்தது. 1945 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் அல்ஜீரியாவில் பெருங்கிளர்ச்சி ஏற் பட்டது. அதில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் உயிரிழந்தனர். அதன் பின்னரே அக் கிளர்ச்சி ஒடுக்கப்பட்டது. 1947-ல், முதிய வயதில் திரும்பிய அப்துல் கரீம், சூயஸ் வழியே தன்னைச் சுமந்து வந்த ஃபிரெஞ்சுக் கப்பலைவிட்டுத் 'தப்பித்து ஓடி' எகிப்து நாட்டிற்குச் சென்றார். அங்கிருந்துகொண்டு மொரோக்கோவிற்கு சுதந்திரம் அளிக்கப்படாவிட்டால் புதிய வன்செயலில் தான் இறங்கப்போவதாக எச்சரிக்கை விடுத்தார். ஆனால், பெரும் பாலான அரபு நாட்டுத் தலைவர்கள் தங்கள் குறிக்கோள்களை அடைவதற்கு வேறு வழிகளைக் கையாண்டனர். ஜெருசலத்தின் மிக்குயர் முப்தியும் (Grand Mufti), பாலஸ்தீனத்தின் அரபு உயர்குழுவின் தலைவருமான ஹாஜ் அமீனுல் ஹுசைனி மேலை வல்லரசுகட்கு எதிராக அச்சு வல்லரசுகளுடன் சேர்ந்து கொண்டார்.[2] அவருடைய உதவியிலும் கண்காணிப்பிலும்

2 பண்டைக் கால ஜெர்மானியருக்கு எத்தி (Yiddish) மொழி ஓர் 'ஆரிய' மொழியாகும்; அவ்வாறே ஹிப்ரு மொழியைப்போல் அரபு மொழியும் ஒரு செமிடிக் மொழியே என்றாலும், செமிட்டிக் எதிரிகளாகிய நாசி ஜெர்மானியர் அராபிகளின் எதிரிகள் அல்லர். மிக்குயர் முப்தி ஹிட்லருடன் சேர்ந்து நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டதை நிரூபிக்க 1947 மே மாதம் நேஷன் அசோசியெட்ஸால் (Nation Associates, N. Y.) ஐ. நா. விடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஓர் அறிக்கையில் புகைப்படச் சான்றுகளையும், தஸ்தாவேஜுச் சான்றுகளையும் பார்க்கலாம். யூகோசுலேவியா, கிரீஸ், கிரீட் முதலிய நாடுகளைக் கைப்பற்றி 1941-ல் அவைகளின் தலைவர்களாக இருந்த நாசிக் கொள்கையாளர் ரஷ்யாவைத் தாக்கவேண்டுமென்று வெகுகாலமாகத் தாங்கள் கொண்டிருந்த முடிவைக் கைவிட்டிருப்பார்களேயானால், அவர்களுக்கு இரங்கிய அரபுகளின் உதவியுடனும், விச்சி அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த பிரெஞ்சு ஏஜென்டுகளுடனும் சேர்ந்து சமீப கிழக்கு நாடுகளில் புகுந்து அவற்றைக்

1941-ல் ஈராக்கில் நடந்த நாஜி ஆதரவுக் கலகம் படுதோல்வியடையவும், முப்தி நாசி ஜெர்மனிக்குத் தப்பி ஓடிவிட்டார். பாஸிஸ்ட் வல்லரசுகளின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர், அவர் ஃபிரெஞ்சுச் சிறைச் சாலையிலிருந்து (ஜூன் 1947) 'தப்பியோடி' எகிப்தில் அடைக்கலம் தேடினார். பின்பு பாகிஸ்தானில் அடைக்கலம் புகுந்து, அங்கிருந்து

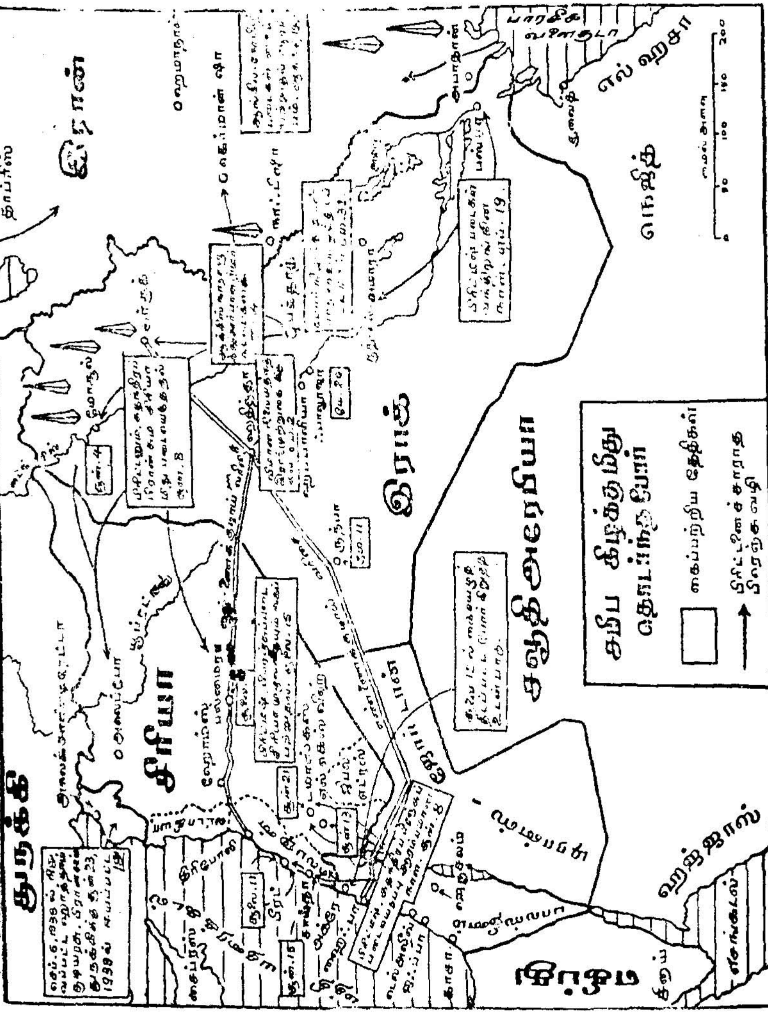

கைப்பற்றுவதில் வெற்றி கண்டிருப்பார்கள். ஆனால், அவர்களுடைய முக்கியக் குறிக்கோளுக்கு அத்தகைய நடவடிக்கைகளெல்லாம் வீண்காரியங்களாகத் தோன்றின. 1941ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் ஜூலை மாதங்களில் பிரிட்டிஷ், சுதந்திர ஃபிரெஞ்சு வெற்றிகளால் அவர்கள் மனமுடைந்துபோயினர் என்பதைத் தொடர்ந்து வரும் படத்திலிருந்து தெரிந்துகொள்ளலாம்.

கொண்டு யூதர்களுக்கும், 'ஏகாதிபத்தியருக்கும்' எதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுவந்தார். போர் ஓய்ந்தபின் பிரிட்டனின் வலுக்குறையவும், ரஷ்யாவைக் கண்டு ஆங்கிலேயரும் அமெரிக்கரும் அஞ்சவும், அமெரிக்க வணிகரும் சூழ்ச்சிக்காரர்களும் எண்ணெய் தேடித் திரியவும், ஹூசைனின் கூட்டாளிகளுக்குச் (அவர்களில் ஒருசிலர் அரபு தேசீயவாதிகள்) சூழ்ச்சி செய்யவும், கொள்ளை கொள்ளையாக இலாபம் அடிக்கவும், அரசியல் வெற்றி பெறவும் புதிய வாய்ப்புகள் கிடைத்தன.

போர் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது அச்சு வல்லரசுகளிடமிருந்து சமீபக் கிழக்கைக் காப்பாற்றவும், போருக்குப் பின்னர் எண்ணெய் அரசியல் சூழ்ச்சியில் ஈடுபடுவதற்காகவும் பிரிட்டன் அச்சுறுத்திப் பணம் பிடுங்குவதற்குத் தன்னை ஆயத்தமாக்கிக் கொண்டிருந்தது. 1945 ஆம் ஆண்டு வசந்த காலத்தில் பிரிட்டனின் வலிய செல்வாக்கைத் தாங்கமுடியாமல், ஃபிரான்சு லெவான்ட் கடற்கரை நாடுகளை (Levant) விட்டு வெளியேறிவிடவே, சிரியாவும் லெபனுனும் சுதந்திர நாடுகளாயின. 1946ஆம் ஆண்டு பாலஸ்தீனத்திலிருந்து பிரிட்டன் டிரான்ஸ்-ஜோர்டானைப் பிரித்து, அதை அமீர் அப்துல்லா தலைமையில் ஓர் அரசாக மாற்றியது. அமீரின் படை பிரிட்டிஷ் பிரிகேடியர் கிளப் பாஷா தலைமையில் இயங்கியது. டிரான்ஸ்-ஜோர்டான், பாலஸ்தீனம், சிரியா, லெபனுன், ஈராக் முதலிய நாடுகளனைத்தையும் தன் குடைக்கீழ் கொணர்ந்து, ஒரு 'பெரிய சிரியா நாட்டை' உருவாக்கவேண்டுமென்று கனவு கண்டார் அப்துல்லா. வாய்ப்புக் கிட்டும்போது செயலாற்ற வேண்டும் என்றபடி, இந் நிலையில் எகிப்திய அரசாங்கமானது, 1946-47-ல் 1936ஆம் ஆண்டின் பிரிட்டிஷ் ஒப்பந்தம் முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்றும், பிரிட்டிஷ் படைகள் தாயகம் திரும்ப வேண்டும் என்றும், சுடானைத் தான் இணைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றும் ஐ.நா. வின் அகமும் புறமும் குரலை எழுப்பிற்று; கிளர்ச்சி செய்தும் பார்த்தது.

1945ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 22ஆம் நாள் எகிப்து, சவூதி அரேபியா, ஏமன், சிரியா, ஈராக், லெபனுன், பாலஸ்தீனம் முதலிய நாடுகளின் தலைவர்கள் கெய்ரோவில் சந்தித்துப் பேசினர். அவர்களுடைய உறவை உறுதிப்படுத்தவும், 'அவர்களின் சுதந்திரத்தையும் இறைமையையும் பாதுகாக்கவும்,' மேலும் பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டுக் கூட்டுறவை வளர்க்கவும் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்தனர். இந்த 'அரபுக் கழகம்' (Arab League) ஆறு கமிட்டிகள் மூலம் ஒரு தலைமைச் செயலாளர் (Secretary General) மூலமும் இயங்கிவந்தது. எகிப்தைச் சேர்ந்த அப்துல் ரஹ்மான் ஆஸாம்

பாஷா தலைமைச் செயலாளராக நியமனம் செய்யப்பட்டார். மன்னர் பாருக்கைக் காண மன்னர் இபின் சவூது எகிப்துக்கு வந்தபோது நடந்த விழாக்களினிடையே அரப் லீக்கின் தலைமைக் காரியாலயம் 1946ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் கெய்ரோவில் நிறுவப்பட்டது. லீக்கின் தலைவர்கள் எகிப்தின் கொள்கைகளை ஆதரித்தனர். அவ்வாறே பிரிட்டனுக்கும் எகிப்துக்கும் நடந்த சண்டைகளில் பின்னைய நாட்டை ஆதரித்தனர்; யூதர்களின் இயக்கத்தை (ஸியானிசத்தை – zionism) ஒழிக்கவேண்டுமென்றும், ஸியானிஸ்ட் பண்டங்களைப் புறக்கணிக்கவேண்டுமென்றும், பாலஸ்தீனத்தில் யூத அரசை எழுப்பவிடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் எகிப்தும் மற்ற உறுப்பு நாடுகளும் முடிவு செய்தன.[3]

இரண்டாம் உலகப் போர் ஓய்ந்ததும் சமீபக் கிழக்கில் பற்பல குறிக்கோள்கள் ஒன்றோடொன்று முட்டி மோதிக்கொண்டிருக்கும் நிலையில், ஒருசில சம்பவங்களே உறுதியாகத் தோன்றின. அவற்றுள் ஒன்றுதான் அரபு நாட்டு மன்னர்களும், பணக்காரர்களும் ஒருகாலும் ரஷ்யாவின் நண்பராக ஆகமாட்டார்கள் அல்லது லண்டனிடமிருந்து தனிச் சலுகைகளும் வாஷிங்டனிடமிருந்து பணமும் பெறுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கும்போது தங்கள் நாடுகளில் ரஷ்யாவின் செல்வாக்கு ஏற்படாதபடி பார்த்துக்கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை சோவியத் செல்வாக்கு எங்கெங்கு பரவியிருக்கிறதோ, அங்கெல்லாம் படை—நிலமானிய முறை ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டதே இந்த நம்பிக்கை உறுதியுடன் பிறப்பதற்குக் காரணம் ஆகும். சோவியத் செல்வாக்கு இங்கு பரவிவிட்டால் மக்களாட்சியும் வீழ்ச்சியுறும் என்று கருதுவதற்கு இங்கு இடமேயில்லை; ஏனெனில், அரபு நாடுகளில் இன்றளவும் மக்களாட்சி ஏற்பட்டதே இல்லை. சோவியத் யூனியனிலுள்ள 30,000,000 முஸ்லீம்கள், அரபு முஸ்லீம்கள் கண்ணெதிரே அடிமைத் தளையைக் களைந்தெறிந்துவிட்டுச் சுதந்திர மக்களாகப் பள்ளிகளும், மருத்துவச் சாலைகளும், தொழிற்சாலைகளும் பெற்று, நல்வாழ்வைப் பெறுவதைக் காணலாம்; அவர்களின் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பதையும் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.[4]

[3] 'உலக அரசியலில் அரபுலீக்' என்ற வெர்னன் மக்கேயின் நூலைப் பார்க்கவும்.

[4] சோவியத் யூனியனுக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பி வந்த கர்னல் சி. இ. பன்சன்பி ஒரு கன்சர்வேடிவ் பார்லிமென்ட் உறுப்பினர் 1945ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 30ஆம் நாள் ராயல் எம்பயர், ராயல் ஆப்பிரிககன் சொஸைடிகளில் அவர் பேசுங்கால் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: '21 ஆண்டுகட்கு முன்னர் ஊஸ் பெக்கிஸ்தானில் படித்தவர்களின் எண்ணிக்கை 7 சதவீதம்தான். அதுவும் முகம்மதியப் பள்ளிகளில்தாம் படிப்பே இருந்தது. வெகு சில பெண்களுக்கே எழுதத்தெரியும். ஜாரின் (Tsar) பண்ணைகளில் ஓரிரு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் அமுலாகிக்கொண்டிருந்தன. அங்கு தொழிற்சாலைகளோ, நீர் மின்விசை இயந்திரங்களோ இல்லை.

இவையும், தங்கள் எல்லையில் ஜனநாயக அடிப்படையில் நாளும் வளர்ந்து முன்னேற்றமடைந்துவரும் யூதர்களின் பாலஸ்தீனமும் இந்த விஞ்ஞான யுகத்தில் எவரும் நம்பமுடியாத பண்டைக் காலத் துன்பத்தில் பெரும்பாலான மக்கள் உழன்று தவித்து அவல நிலையிலிருக்கும் முஸ்லீம்கள் வாழும் நாடுகளிலுள்ள உயர்ந்த வகுப்பினர்க்குப் பெரும் பகைகளாயின. அவ்விதமே இஸ்லாமிய மன்னர்களும், அதிகாரிகளும் எண்ணெய் வாணிபக் குழுக்களுடனும், தங்கள் குறிக்கோள்களை அடைவதற்கு ஏற்ற முறையில் கம்யூனிசத்திற்கு எதிராகக் காப்பாக விளங்கும் பிற்போக்கான படை—நிலமானிய முறையை ஆதரிக்கும் அமெரிக்க அரசியல் சூழ்ச்சிக்காரர்களுடனும் சேர்ந்து இலாபங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. நிலச்சுவான்தார்களும், இளவரசர்களும் எவ்வித இடர்ப்பாடுமின்றித் தனிச் சலுகைகளும் அதிகாரமும் சேர்ந்த பதவிகளில் என்றென்றும் இருப்பார்களேயானால், இத்திட்டம் வெற்றியாக முடியும். ஆனால், இப்போது அல்லற்படும் அவலநிலையைத் துறந்து, சிறந்த வாழ்க்கை வாழவேண்டுமென்ற துணிவு கறுப்புநிற மக்களிடையே பிறந்து, அவர்கள் கலகம் செய்வார்களாயின், அமெரிக்க முதலாளித்துவத்திற்கும் அரபு படை—நிலமானிய முறைக்குமுள்ள பொருத்தமற்ற உறவு முறிந்து, இருதரத்துப் பங்காளிகளையும் தோற்கடித்துவிடும். அத்தகைய தோல்வி ஏற்படுமாயின், இஸ்லாமிய உலகம் முழுவதிலும் சோவியத்துக்கு மதிப்பும் செல்வாக்கும் அதிகமாகி விடும்.[5]

இச்சமுதாயங்களுக்கும் மற்றக் குடியேற்ற நாடுகளில் வாழ்ந்து வந்த இவற்றையொத்த சமுதாயங்களுக்கும் அடுத்து நிகழ்ந்தவற்றைப் பின்னர் பார்ப்போம். குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கை,

ஆனால், 21 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது தெரியுமா? இப்போது 98 சதவீத மக்களுக்கு எழுதப்படிக்கத் தெரியம்; அங்கு 4,000 பள்ளிக்கூடங்களும், 2 சர்வகலாசாலைகளும், பல தொழில்நுணுக்கப் பயிற்சிக் கூடங்களும் இருக்கின்றன; பெயர்போன பெரும்பெரும் தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன; பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் உள்ளன; 20 நீர் மின்விசை எந்திரத் தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன; இவற்றையும் இன்னும் பலவற்றையும் தவிர அங்கு கூத்து நடனங்களையும் கண்டு ரசிக்கலாம்'.

5 'நியூயார்க் டைம்ஸ்' என்ற பத்திரிகைக்கு பிராங்க் டபிள்யூ. பக்ஸ்டன், பார்ட்லி சி. கிரம், எஸ். ரால்ப் ஹார்லோ, வால்ட்டர் லோ லௌடர்மில்க், ஜேம்ஸ் டி. மாக்டொனல்டு, ரெயின்ஹோல்டு நீபர் ஆகியவர்கள் நவம்பர் 26 1947-ல் ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பினர். அதில், 'உலகில் கம்யூனிசம் பரவுவதைத் தடுக்கவேண்டுமென்ற கொள்கையை அமெரிக்கா கடைப்பிடித்துவருகிறது ஆனால், வெட்கமின்றித் தங்கள் நாட்டுப் பாமர மக்களின் இரத்தத்தை உறிஞ்சும் பிற்போக்கான பண்டைய மன்னர்கள்-அதிகாரிகள் ஆகியோரின் ஆதரவைக் கொண்டு, கம்யூனிசம் பரவுவதைத் தடுக்கமுடியாது. மாறாக, பசியாலும் பிணியாலும் வாடி வதங்கும் மக்களே புரட்சி ஏற்படவும் கம்யூனிசம் வளரவும் காரணமாய் அமைகின்றனர்' என்று குறிப்பிட்டிருந்தனர்.

அதன் எதிர்ப்பு ஆகியவற்றின் சோகக்கதையை, அவற்றைவிட ஊக்கமும் அவற்றைப்போல் சோகமும் உண்டாக்கும் புதிய தேசீயங்களின் அல்லது நாட்டுணர்ச்சிகளின் (nationalisms) கதைகளிலிருந்து நாம் பிரித்துக் கூறமுடியாது. ஏனெனில், அவை பண்டைய நாட்டுணர்ச்சிகளின் அச்சிலிருந்து வார்க்கப்பட்டவை. அவற்றை அடுத்த அதிகாரத்தில் பார்ப்போம். குடியேற்றப் பேரரசுகளுக்கு எதிராக வெற்றியுடன் புரட்சிசெய்த குடியேற்ற நாட்டு மக்கள், முதலில் நாட்டுணர்ச்சி, கூடிவாழ்தல் என்றுலே என்ன என்று தெரியாமல் இருந்தவர்கள்; இவர்கள் மேலைநாட்டு நாகரிகம் பரவியதும் தங்களை அடிமைப்படுத்திய மேலைநாட்டினரையே தங்கள் நாடுகளிலிருந்து விரட்டியடித்துச் சுதந்திரம் பெறுவதற்கு மேலைநாட்டு வழிபாட்டு முறையையே (Western cult) பயன்படுத்தலாயினர். குடியேற்ற நாட்டு மக்களின்மேல் செலுத்தப்பட்டுவந்த ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்தின் உலக மையமாக விளங்கிய மேற்கின் வீழ்ச்சியை அறிந்துகொண்டு இவ்வாராய்ச்சியை முடிப்போம்.

3. ஓய்வு

20ஆம் நூற்றுண்டில் 'வெள்ளையரின் பொறுப்பு' (White man's burden) அதைச் சுமப்பவனுக்குப் பெரும் பாரமாக இருக்கிறது. பிற்போக்கான பகுதிகளைக் கட்டுப்படுத்தித் தத்தம் ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டுவரும் பொருட்டு ஏகாதிபத்திய நாட்டு அரசுகள் (imperial nation-states) ஒன்றேடொன்று கண் மூக்குத் தெரியாமல் சண்டை போட்டுக்கொள்ளுகின்றன. குடியேற்ற நாட்டு மக்களின் கலகம், ஒரு நாளைக்காவது பேரரசுகளைப் பாழாக்காமலோ, அன்றித் திடீரென்று தீவிரமாக மாற்றியமைக்காமலோ போகாது என்பதும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாகிவிட்டது. இவ்விரண்டு அபாயங்களையும் போக்குவான்வேண்டிப் பேரரசை எழுப்பியவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள முயற்சிகள் பல. அவை குடியேற்ற நாடுகளுக்குப் பூரண அல்லது பாதிச் சுதந்திரம் அளிப்பது என்ற கொள்கை முதல் வல்லரசுகள் தங்கள் பகையையும் வேற்றுமைகளையும் நீக்கிவிட்டுப் பொது நடவடிக்கைகளில் கூடி ஈடுபடுவதற்காக முயற்சி செய்தல் என்பது ஈருகப் பல வடிவங்கள் எடுத்துள்ளன.

ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகளுக்குள் மோதல்கள் ஏற்படுவதைத் தடுப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட முன்னுள் முயற்சிகள் பல. அவற்றுள் நெருக்கடிக்கு ஆளாகியிருக்கும் இடங்களைச் 'சர்வதேச

மயமாக்க'வேண்டுமென்றும், எல்லா நாட்டு மக்களுக்கும் சமமான பொருளாதார வாய்ப்புகள் அளிக்கவேண்டுமென்றும் வலியுறுத்தப் பட்டன. மேல்நாடுகள் மத்தியதரைக் கடலுக்குச் செல்லும் வாயிலில் அமைந்திருக்கும் டாங்கியர் துறைமுகம், வெகு காலம் எதிரிகளின் சண்டைசச்சரவுகளுக்கு இருப்பிடமாக இருந்தது. 1923ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 18ஆம் நாள் 'டாங்கியர் வட்டாரம் பற்றிய உடன்படிக்கை' ஒன்று செய்யப்பட்டது. அதன் படி இத் துறைமுகத்தின் 'இறைமை', (பிரான்சினுல் கட்டுப் படுத்தப்பட்ட) மொரோக்கோ சுல்தானின் கைவசமாயிற்று; ஆனுல், அந் நகர அரசாங்கம் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக் கமிட்டியின் கையிலும், ஒரு சர்வதேசச் சட்டமன்றத்தின் கையிலும் இருந்தது. சமோவன் தீவுகள் (Samoan Islands) 1889 முதல் 1899 வரை ஆங்கிலோ-ஜெர்மானிய-அமெரிக்கக் கூட்டு நிர்வாகத்தின்கீழ் இருந்தன. 1899-ல் அவைகள் தங்களுக்குள் இத் தீவுகளைப் பிரிவினை செய்து கொண்டன. ஆங்கிலோ-எகிப்திய சூடானும் பிரிட்டிஷ்-எகிப்திய கூட்டு நிர்வாகத்தின்கீழ் இருந்தது. இத்தகைய சர்வதேசக் கட்டுப்பாடு என்றும் மன நிறைவு அளிப்பதில்லை. மேலும், வெகு காலத்திற்கு இம் முறை வெற்றியளிப்பதுமில்லை. ஏனெனில், நிர்வாகத்தில் பங்கு பெற்றிருக்கும் அரசுகளில் ஒன்று ஆட்சியைத் தன் கையின் கீழ்க் கொண்டு வந்துவிடுகிறது அல்லது சமநிலைத் தடைகளால் (checks and balances) முடிவேயில்லாத சண்டை ஏற்படுகிறது; அந் நிலையில் குடியேற்ற நாட்டு மக்களின் நலன் களே புறக்கணிக்கப்படுகிறது.

ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கை (Open Door Policy): இச் சிக்கல் களைத் 'தீர்க்கும்' மாற்று வழியாக 'ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கை' கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. சுருங்கச் சொல்லின், பொருளாதாரத்தில் பிற்போக்கான வட்டாரங்கள் அனைத்திலும் சமமான பொருளாதார வாய்ப்புகள் மற்ற நாடுகளால் அளிக்கப்படவேண்டும் என்பதே இதன் உட்கருத்து. முன்னேற்றமடைந்துள்ள மேல்நாடுகளுக் கிடையில் நடைபெறும் வாணிபத்திற்கு மிக்க ஆதரவு அளிக்கும் கொள்கை எவ்வாறு உள்ளதோ, அவ்வாறே குடியேற்ற நாடு களின் வியாபாரத்துக்கும் முதலீடு செய்யும் வாய்ப்புகளுக்கும் இக் கொள்கை பெரிதும் ஆதரவு செய்கிறது. இன்னும் விரிவாகச் சொல்லவேண்டுமானுல், கொள்ளைகொள்ளையாக இலாபம் அடிப் பதற்கேற்ற சில இடங்களிலிருந்தும் தங்கள் வணிகர்களும் முதலீடு செய்பவர்களும் ஒதுக்கப்பட்டுவிடுவார்களோ என்று பயப்படும் நாடுகள் இக் கொள்கையைப் பெரும்பாலும் ஆதரித்துவருகின்றன. நடைமுறையில் எங்கு அதிகமான தனிச் சலுகையுரிமைகளும்,

தனி ஆதரவும் காட்டப்படுகின்றனவோ, அங்கெல்லாம் இக் கொள் கையை அரசுகள் புறக்கணித்துவிட்டன.

1885ஆம் ஆண்டின் பெர்லின் பொதுச்சட்டம் காங்கோ பள்ளத் தாக்குகளில் சமத்துவப் பொருளாதார வாய்ப்புகள் அளிப்பதற்கு வழிவகுத்திருந்தது. 1885-ல் ஜெர்மனியும் பிரிட்டனும் கினியா வளைகுடாவில் தங்களுக்கு உரிமையாகவிருந்த இடங்களி லெல்லாம் இக் கொள்கையைக் கடைபிடித்தொழுக ஒப்புக்கொண் டன. அஃதேபோல் 1898-ல் மேற்கு ஆப்பிரிக்காவில் இக் கபட மற்ற கொள்கையைப் பிரிட்டனும் பிரான்சும் கடைப்பிடிக்க ஏற் பாடுகள் செய்தன. பசிபிக் வட்டாரத்திலிருந்த நில உடைமை களின்மீது பிரிட்டனும் ஜெர்மனியும் இக் கொள்கையைக் கடைப் பிடிப்பதற்காக 1886-ல் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டன. சமோவாத் தீவுகளைப் பொறுத்தமட்டில், ஆங்கிலோ-ஜெர்மனிய-அமெரிக்க உடன்படிக்கையில் இக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற பிரிவுகள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால், இச் சீரிய கொள்கை வெளிப்படையாகவோ, அல்லது மறைமுகமான உதவிகளாலோ, தனி ஆதரவினாலோ அடிக்கடி மீறப்பட்டதே ஒழிய கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை.

சுதேச நாடுகள் (native-states) கையில் இன்றுவரை இருந்து வரும் பிற்போக்கான மண்டலங்களில் சந்தைகளும் சலுகைகளும் பெறுவதற்குத் தேடி அலைந்து திரிந்த குடியேற்ற நாட்டு வல்லரசு கள் தத்தம் 'செல்வாக்கு மண்டலங்களை' (spheres of influence) எழுப்பின. இப் பிராந்தியங்களில் தத்தம் குடிமக்களே எல்லா வாய்ப்புகளையும் பெற்றுக் கொள்ளைகொள்ளையாக இலாபம் அடிக்க வேண்டும் என்பதே இவ்வல்லரசுகளின் நோக்கம். இவ்வல்லரசு கள் இச் சுயநலத்தை வளர்ப்பதற்காகச் சர்வதேச உடன்படிக்கை செய்துகொண்டுவிட்டால், மற்ற நாட்டுமக்களுக்கு இந்த வாய்ப்புக் கிடைக்காமலேயே போய்விடுகிறது. பாரசீகத்தைப் பற்றி 1907ஆம் ஆண்டில் செய்யப்பட்ட ஆங்கிலோ-ரஷ்ய ஒப்பந்தம், துருக்கியைக் குறித்த 1914ஆம் ஆண்டின் பிராங்கோ-ஜெர்மன் ஒப்பந்தம், 1915-17-ல் சமீபக் கிழக்குடன் நேசநாடுகள் செய்த இரகசிய உடன்படிக்கைகள், மற்றும் ஆப்பிரிக்கா பசிபிக் பிரதேசங்களில் இலாபம் அடிப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட எண்ணிறந்த உடன்படிக்கைகள்-இவைகளனைத் தும் இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவைகளாகும். சில இடங்களில் வெளி அரசுகள் கொண்டுவந்த தூண்டுதலைப் பொறுக்க முடியாமல் பங்குகொள்ளும் அரசுகள் இந்த ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்துவரவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்

பட்டது. 1910-ல் செய்யப்பட்ட ஜெர்மானிய—ரஷ்ய உடன் படிக்கை இருகட்சிகளும் பாரசீகத்திலும் துருக்கியிலும் தங்களுக்கு உரித்தான பகுதிகளில் இக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டு மென்று வலியுறுத்தியது. 1906-ல் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆங்கிலோ-பிராங்கோ-இத்தாலிய ஒப்பந்தம் எத்தியோப்பியாவில் துறை முகங்களும், இருப்புப்பாதை நிர்வாகமும் சமவுரிமை அடிப்படை யில் நடத்தப்படவேண்டுமென்றும் சலுகைகள் பெறும்போது ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்றும் மூன்று கட்சிகளையும் கட்டுப் படுத்தியது. 1906-ல் இயற்றப்பட்ட அல்ஜீரிகாஸ் சட்டம் மொரோக்கோவில் 'சமத்துவமான பொருளாதாரச் சுதந்திரத்தை' அளித்தது. அ. ஐ. நாடும் இச் சட்டத்திற்கு ஒரு கட்சியாகும். கரீபியனிலும் தன்னுடைய சொந்த நிலவுடைமைகளிலும் தவிர மற்ற இடங்களிலெல்லாம் இக் கொள்கையை உறுதியுடன் ஆதரித்துவரும் நாடு அமெரிக்கா ஒன்றே.

சீனாவிலும் 'ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கையை'க் கடைப்பிடிப்பதே வெகுகாலம்வரை அமெரிக்க வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் அடிப் படையாக அமைந்திருந்தது. ஆனால், அதே கொள்கை வல்லரசு களுக்குள் ஒற்றுமையையும் பிளவையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது. முதல் இரண்டு 'அபின் போரில்' (opium wars), அதாவது (1839-42, 1856-60-ல்) பிரிட்டனும் பிரான்சும் சீனப் பேரரசாங்கத்திடமிருந்து (Imperial Govt.) தத்தம் நாட்டு மக்களுக்குத் தனி வியாபாரச் சலுகைகள் பெற்றன. அப்போது பெய்ப்பிங் அரசாங்கத்துடன் பல ஒப்பந்தங்கள் செய்து, அமெரிக்கா தன் நாட்டு மக்களுக்கு அதே சலுகைகளைப் பெற்றது. (உ-ம். 1844-ல் செய்யப்பட்ட காலப் குஷிங் உடன்படிக்கை, 1868-ல் செய்யப்பட்ட அன்சன்—பர்லிங்காம் உடன்படிக்கை). 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஒன்பதாம் பத்தாண்டுத் தொகுதியில் சுவாதீன உரிமைகள் பெறவும், 'செல் வாக்கு மண்டலங்களை' நிறுவவும் வல்லரசுகள் ஒன்றோடொன்று சண்டைபோட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதுகூட இச் சூத்திரம் கைவிடப்படவில்லை. வேறு வழியின்றிச் சீன அரசாங்கம் தனிச் சலுகையுரிமைகள் வழங்கியது. செல்வாக்கு மண்டலத்தை நிறுவு வதைவிட அல்லது சீனச் சந்தையையே விட்டுவிடுவதைவிட வல்லரசுகளனைத்தும் சீனச் சுங்கவரிகள், துறைமுகவரி, ரயில் கட்டணம் முதலியவற்றில் தலையிடாமலிருக்க வேண்டுமென்று 1899ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 6ஆம் நாள் அமெரிக்க வெளி நாட்டுத்துறைத் தலைவர் ஜான்ஹே எல்லா வல்லரசுகளையும் கேட்டுக்கொண்டார். (ரஷ்ய, பிரெஞ்சு நோக்கங்களைக் கண்டு ஆங்கிலோ-அமெரிக்க வியாபாரிகள்கவலைகொண்டதாலும், பெரஸ் போர்டு பிரபு ஊக்கமளித்தாலும் அமெரிக்கா இவ் வேண்டுகோள்

விடுத்தது.) 1900ஆம்ஆண்டு, ஜூலை 3ஆம் நாள் 'பக்ஸார் கலகம்' (Boxer Rebellion)நடந்துகொண்டிருக்கையில், 'சீன எல்லைகளை யும், அதன் நிர்வாக அமைப்பையும் பேணிக் காப்பாற்றும்படியும், உடன்படிக்கைகளும் சர்வதேசச் சட்டமும் அளித்துள்ள உரிமை களைப் பாதுகாக்கும்படியும், மேலும் சீனப் பேரரசின் எல்லாப் பகுதி களுடனும் சமத்துவமாகப் பாரபட்சமின்றி வாணிபம் செய்யும் நெறியை உலக நன்மைக்காகப் பாதுகாக்கும்படியும்' அவர் வல்லரசுகளை மீண்டும் கேட்டுக்கொண்டார். இந்தப் பண்டைய 'மத்திய அரசின்' (சீனுவின்) சுதந்திரம், நிர்வாக ஒற்றுமை, எல்லை கள் முதலியவற்றை மதிப்பதுடன் அவற்றைப் பாதுகாக்கவேண்டு மென்பதே அமெரிக்காவின் நோக்கம். ஏனெனில், முன்பெல்லாம் இவை பாதுகாப்பாக இருந்தன. ஆனால், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இவைகளனைத்துக்கும் ஆபத்து வந்துவிட்டதால், அமெரிக் காவின் குரலை எழுப்பினர் ஜான்ஹே.

வல்லரசுகள் 'நெறியளவில்' (in principle) இவ் வேண்டு கோளை ஏற்றுக்கொண்டன. அதாவது, வழக்கம்போல நடை முறையில் அவைகளின் குறிக்கோள்கள் முற்றிலும் வேருனவை யாக இருக்கும் என்பதை அவைகள் உணர்த்தாமல் உணர்த்தின. மஞ்சூரியாமீது ரஷ்யா கொண்டிருந்த பேராசையை 1904-05-ல் ஜப்பான் சிதற அடித்தது; வாஷிங்டனில் 1908, நவம்பர் 30ஆம் தேதி செய்யப்பட்ட ரூட்-தக்காஹிரா உடன்படிக்கை ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கையில் மீண்டும் நம்பிக்கை வைக்குமாறு டோக்கியோவைத் தூண்டியது. நாடுகளின் அண்மை (territorial propinquity) தனி உறவுகளை வளர்கிறது' என்பதை உணர்த்திய 1917, நவம்பர் 3ஆம் தேதியிட்ட லான்சிங்-இஷி ஒப்பந்தத்தை ஜப்பான் மனமில்லாமல் ஒப்புக்கொண்டது. அன்றியும், 1922, பிப்ரவரி 6ஆம் தேதியிட்ட ஒன்பது வல்லரசு ஒப்பந்தம் ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கையை ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்தது. ஆனால், அதை மீறுவதால் நன்மை ஏற்படுமாயின், அதற்குரிய 'நெறி களைக்' கடைப்பிடித்தல் என்பது வலிமையின் அளவைப் பொறுத்துள்ளது. 1931-ல் மஞ்சூரியாவைக் கைப்பற்றியதும், சீனக் கடற்கரையை வென்றுவிட்டு, ஜப்பானிய வணிகர்களையும் முதலீடு செய்தவர்களையும் விரட்டியடிப்பதில் முனைந்தது ஜப்பான். சீனுவையும் இந்தோசைனுவையும் விட்டு ஜப்பான் வெளியேற வேண்டும், ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கையை ஆதரிக்க வேண்டும் என்று அமெரிக்கா செய்த பிடிவாதம் 1941-ல் போர் மூளக் காரணமாய் அமைந்தது. 1945-ல் ஜப்பான் தோல்வி யுற்றதும், ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கையை மீண்டும் எல்லா நாடுகள் மீதும் விதித்திருக்கலாம். ஆனால், அதற்கு வழியில்லாமல்

வெற்றி பெற்ற கம்யூனிஸ்டுகள் சீனு முழுவதையும் தங்களின் திடமான கட்டுப்பாட்டின்கீழ்க் கொண்டுவந்துவிட்டுப் பெரும் பாலான அன்னிய வர்த்தகர்களையும், முதலீடு செய்தோரையும் அங்கிருந்து விரட்டியடித்துச் சீனுவுக்கும், சுதந்திர உலகுக்கும் இடையிலிருந்த வாணிபத் தொடர்பையே அமெரிக்கா முறித்துக் கொண்டுவிடும்படி செய்தனர். சீனுவினுள் நுழையும் எல்லா வாயில்களும் அடைபட்டதும், அங்கு மேலை வல்லரசுகள் தலை யிடுவது திடீரென நின்றதும், ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கை மீண்டும் கடைப்பிடிக்கப்படுவதற்கே இடமில்லாதுபோயிற்று.

மாண்டேட் (காப்பு) முறை: ஏகாதிபத்தியத்தால் ஏற்பட்ட பல விளைவுகளில் இரு சிக்கல்கள் முக்கியமானவையாகும். ஒன்று, குடியேற்ற நாட்டு மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பது எப்படி? இரண்டு, குடியரசுப் பேரரசுகளை எழுப்பியவர்களுக்குள் சமாதானம் நிலவும்படி செய்வது எப்படி? இவ்விரு சிக்கல்களை யும் தீர்ப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட உறுதியான சர்வதேச நடவடிக்கைகளை மாண்டேட் அல்லது காப்புமுறையில் காண லாம். இம்முறை 1919ஆம் ஆண்டு பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டில் வகுக்கப்பெற்று சர்வதேசச் சங்கத்தால் நிர்வகிக்கப்பட்டுவந்தது. ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் தர்மகர்த்தா முறையும் (Trusteeship System) இச் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட திட்டமேயாகும்.

'சுயநிர்ணய உரிமை', 'சிறிய நாடுகளின் உரிமைகள்', 'அரசியல் சூழ்வகைத் திறம்,' (political expediency), மன்பதைத் தொண்டு உணர்ச்சி முதலிய சீரிய கொள்கைகளிலிருந்து சாரமான சில கருத்துகள் வெளிப்பட்டன. அவைகளுக்கு உடனடியாகச் செயற்படுத்தவே சர்வதேசச் சங்கப் பட்டயத்தின் 22ஆம் விதி யிலும், பல காப்பக ஒப்பந்தங்களிலும் இவை இணைக்கப்பட்டன. இவ் விதி 'தற்கால உலகச் சூழ்நிலையில் தங்களைத் தாங்களே கவனித்துக்கொள்ள இயலாத மக்கள் வாழ்ந்துவரும்' இடங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. இவை முன்னர் எதிரிகளின் நிலப்பகுதிகளாக விளங்கின. 'இத்தகைய மக்கள் பசியும் பிணியுமின்றி, வசியும் வளனும் சிறக்க வாழச்செய்வது நாகரிகத்தின் தூய பொறுப்பு ஆகும்; இப்பொறுப்பைச் செம்மையாகச் செய்வதற்குரிய பாது காப்புகள் இப் பட்டயத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்' என்ற நெறிப்படி பிற்போக்கான இக் குடியேற்றப் பகுதிகள் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. 'முன்னேற்றமடைந்த நாடுகள்' இம்மக்களைப் 'பாதுகாக்கும்' பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்றும், 'சங்கத்தின்

சார்பில் அவைகள் இவற்றைக் காப்பக நாடாக நிர்வாகஞ் செய்ய வேண்டுமென்றும் அவ் விதி வலியுறுத்தியது.

வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையின் 119ஆம் ஷரத்துப்படி தன் குடியேற்ற நாடுகளை நேசக் (allied) கூட்டு வல்லரசுகளிடம் (associated powers) ஒப்படைத்துவிடவேண்டுமென்று ஜெர்மனி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. 1919, மே 7ஆம் நாள் பிரிட்டன், ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, ஜப்பான் முதலிய நாடுகளுக் கிடையே பசிபிக் தீவுகள் பங்கீடுசெய்யப்பட்டன. யாப் தீவு மட்டும் சர்வதேசக் கடல் தந்தி மையமாகத் திகழவேண்டுமென்று அமெரிக்கத் தலைவர் வில்சன் கூறினர். தென்னுப்பிரிக்க யூனி யனுக்கு ஜெர்மன் தென்மேற்கு ஆப்பிரிக்காவும், பிரிட்டனுக்கு ஜெர்மன் கிழக்கு ஆப்பிரிக்காவும் அளிக்கப்பட்டன. டோகோ லாந்தும் காமிரூன்சும் பிரிட்டனுக்கும் பிரான்சுக்குமிடையில் பிரிவினை செய்யப்பட்டன. முதலில் முழுக் காமிரூன்சும் தன் வசமாகவேண்டுமென்று பிடிவாதம் செய்த பிரெஞ்சு அரசாங்கம், இறுதியில் 1911-ல் ஜெர்மனிக்கு ஈயப்பட்ட காமிரூன்ஸின் ஒரு பகுதியை மட்டும் இணைத்துக்கொண்டது. எனினும், சங்கப் பட்டயத்தின் 22ஆம் ஷரத்துக்கு மாருகக் காப்பக நாடுகளில் போருக்காகப் படைகள் சேகரிக்கத் தனக்கு உரிமை உண்டு என்று பிரான்ஸ் பிடிவாதம் செய்தது. கிழக்கு ஆப்பிரிக்கா முழுமை யும் பிரிட்டனுக்கு மாற்றப்படுவதைப் பெல்ஜியம் ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தது. 1919, மே 30ஆம் தேதி அதற்கு பிரிட்டிஷ் அரசாங் கத்தால் ருவாண்டா-உருண்டி என்ற பகுதி கொடுக்கப்பட்டது. தனக்கு ஒரு காப்பக நாடு அளிக்கப்படவேண்டுமென்று ஓலமிட்ட போர்த்துகல் மொசாம்பிக்கிற்கு அருகிலுள்ள கியோங்காவின் இறைமை தன் கையில் கிடைக்கவும் மனவமைதி அடைந்தது. இச்சிறு நிலப்பகுதி 1894ஆம் ஆண்டிலேயே ஜெர்மனியைச் சேர்ந்தது என்று போர்த்துகல் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டது. 1920, ஏப்ரல் 25ஆம் நாளன்று சாண் ரிமோ என்ற இடத்தில் துருக்கி பங்கீடுசெய்யப்பட்டது. சர்வதேசச் சங்கத்தின் தலைமை மன்றத் தின் (Supreme Council) மேற்பார்வையில் நேச வல்லரசுகட்கும் கூட்டு வல்லரசுகட்குமிடையே செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தங்களே சட்டக் கருத்துப்படி உண்மையான 'காப்பக நாடுகள்' (mandates) ஆகும். இங்குதான் 22ஆவது ஷரத்துப்படி காப்பக நாடுகள் மூன்று தரங்களாகப் (A, B, C) பிரிக்கப்பட்டன. பிரிட்டிஷ் பசிபிக் மாண்டேட்டுகளில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட தலையீட்டு மறுப்புக் கொள்கையை (Closed Door Policy) ஜப்பான் எதிர்த்தது. பாலஸ்தீனம், ஈராக் முதலிய நாடுகளில் எண்ணெய்ச் சலுகைகளைப் பெருக்கிக்கொள்வதற்காக முழுத்

தனிச் சலுகையுரிமைகள் பிரிட்டனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதை எதிர்த்த அமெரிக்கா, ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கையை மீண்டும் வலியுறுத்தித் தான் சங்கத்தின் உறுப்பினராக இல்லாவிட்டாலும் தன் நாட்டு மக்கள் சமத்துவ நடத்துமுறையால் (equality of treatment) விளையும் நன்மைகளிலிருந்து விலக்கிவைக்கப்படுவதை ஒருகாலும் சம்மதிக்கப்போவதில்லை என்று உறுதியாகக் கூறிற்று. பிலிப்பைன்ஸ், ஹெய்ட்டி, காஸ்டாரீகா முதலியவற்றில் அமெரிக்கா கடைப்பிடித்துவரும் கொள்கை ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கைக்கு மாறுனது என்று கர்ஸன் பிரபு அறிவித்தார்.

ஆனுல், தீவினைப் பயனுக இறுதி ஏற்பாடுகளில் மாண்டேட் முறையின் அடிப்படை நெறி சிதைந்தது.[6] அது புறக்கணிக்கப்பட்டது. நாடுகள் தங்கள் சுயநலங்களுக்கு முதலிடம் அளித்துப் பல இரகசிய உடன்படிக்கைகள் செய்துகொண்டன. மக்களின் விருப்பங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. பின்னர் அவை சிரியா, ஈராக், தென்மேற்கு ஆப்பிரிக்கா முதலிய இடங்களில் இரத்தப் பெருக்கு ஏற்படக் காரணமாயின. டோகாலாந்து, காமிரூன்ஸ் முதலியவற்றில் தன் படைகளைப் போருக்காக இந் நாடுகளுக்கு வெளியே பயன்படுத்துவதற்குப் பிரான்சு அனுமதிக்கப்பட்டது. 'சி' மாண்டேட்டுகளில் முன்னர் ஜெர்மனி கடைப்பிடித்துவந்த ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கை காப்பகப் பொறுப்பேற்ற நாடுகளால் கைவிடப்பட்டது. ஆனுல், 'ஏ' மாண்டேட்டுகளில் இக் கொள்கை அமெரிக்காவின் பிடிவாதத்தால் பின்னர்ச் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கைகளால் பாதுகாக்கப்பட்டதேயன்றி, சங்கத்தின் பட்டயத்தாலோ அன்றி மாண்டேட் உடன்படிக்கைகளாலோ செயற்படவில்லை. 'பி' மாண்டேட்டுகளில் மட்டுமே இக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய கட்டாயப் பொறுப்பு, காப்பகப் பொறுப்பேற்றிருந்த நாடுகளின்மேல் விதிக்கப்பட்டிருந்தது. நடைமுறையில் எல்லா 'சி' மாண்டேட்டுகளும் இணைக்கப்பட்ட பிரதேசங்களாகக் கருதப்பட்டன. ஒரு நாட்டை வென்றபின் ஏற்படுத்தப்படும் நிர்வாக அமைப்புக்கும் 'பி' மாண்டேட்டுகளில் நிலவிய ஆட்சி முறைக்கும் சிறிதும் வேற்றுமையே இல்லாதிருந்தது. 'ஏ' மாண்டேட்டுகள் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட நாடுகளில் திடமான கட்டுப்பாட்டின்கீழ் இருந்தன.

பிற்போக்கான பகுதிகளின்மேல் செலுத்தப்பட்ட சர்வதேச மேற்பார்வையில் மாண்டேட் முறையை ஒரு தீரச்செயல் என்றே

[6] 'சர்வதேசச் சங்கத்தின்கீழ் மாண்டேட்டுகள்' என்ற குவின்சி ரைடின் நூலைப் பார்க்கவும்.

கருதவேண்டும்.[7] சங்கத்தின் மேற்பார்வை நிரந்தர மாண்டேட்டு கள் கமிஷனின் (Permanent Mandates Commission) கையில் இருந்தது. ஆரம்பத்தில் இதில் 9 உறுப்பினர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் பெரும்பான்மையோர் காப்பகப் பொறுப்பற்ற வல்லரசு களின் நாட்டினர். முன்பு செயலாண்மைத் துறையில் காப்பக நாடுகள் பிரிவின் தலைவராய்ப் பணியாற்றிய எம். ரப்பார்டு 1924-ல் 'தனிச்சிறப்புடைய உறுப்பினராக' (extraordinary member) நியமிக்கப்பட்டார். சர்வதேசத் தொழிலாளர் நிறுவனத்தில் (ILO) இருந்து ஓர் ஆலோசக உறுப்பினரை நியமிக்க வும் வழிசெய்யப்பட்டது. ஒரு ஜெர்மானியப் பிரதிநிதி யைச் சேர்ப்பதற்காக 1927-ல் சாதாரண உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 10 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. இது ஓர் ஆலோசனைச் செயலியாகப் பணியாற்றும்படி நிறுவப்பட்டபோதிலும், காலக் கிரமத்தில் மன்றத்தின் ஏஜென்டாக மாறியது. காப்பகப் பொறுப் பேற்றிருந்த வல்லரசுகளின் ஆண்டறிக்கையிலிருந்தும், காப்பக நாட்டு மக்கள் அனுப்பிய மனுக்களிலிருந்தும் இது தகவல்களைச் சேகரித்தது. எனினும், அத்தகைய மனுக்கள் பொறுப்பேற்றிருந்த அரசாங்கத்தின்மூலமே அனுப்பப்படவேண்டும். காப்பு முறைக்கு எதிராக வந்த மனுக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க கமிஷன் மறுத்தது. சங்கத்தின் இதர உறுப்புகளிடமிருந்தும் கமிஷன் செய்திகள் சேகரித்தது. ஆனால், காப்பக நாடுகளை அது நேரில் சென்று பார்க் கவுமில்லை; ஆராய்ச்சியாளரை அங்கு அனுப்பவுமில்லை.

இக் கமிஷனின் நடைமுறைகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்குங்கால், பல குறைகள் தெரியவருகின்றன. செய்திகளைப் பொறுத்தவரை, பொறுப்பேற்றிருந்த, வல்லரசுகளையே அது பெரிதும் சார்ந்திருந் தது. மேலும், பிற்போக்கான இடங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் முன் னேற்றத்தைக் கருதியே இம் முறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டபோதிலும், அம் மக்கள் தங்களின் உண்மையான மனக்குறைகளை வல்லரசு களின் தலையீடின்றித் தனிமையாகக் கமிஷனின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரவோ அல்லது அக் குறைகள் முழுவதும் பாரபட்ச மின்றி ஆராய்ந்து பார்க்கப்படவோ வாய்ப்பளிக்கப்படவில்லை. எனினும், ஒரு சில சிறந்த பணிகளை ஆற்றிய பெருமை அதைச்

[7] மாண்டேட் முறையின் சட்ட அம்சங்களைப்பற்றிய வாதத்தை முடிக்குங்கால் குவின்சிரைட் பின்வருமாறு கூறினார்: 'காப்பக நாடுகளின் இறைமை சர்வதேசச் சங்கத்திடம் உள்ளது; அது சங்கப் பட்டயத் திருத்த முறைப்படி (amending process) இயங்கிவருகிறது. அவ்விறைமை, காப்பகப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட நாட்டால் சங்கத்து மன்றத்தின் சம்மதத்தின்பேரில் கையாளப்பட்டுவருகிறது. இறுதியில் காப்பக நாட்டிலுள்ள மக்களிடம் அவ்விறைமை மாற்றப்படவேண்டும்' என்று அவர் குறிப்பிட்டிருத்தலைக் காண்க.

சாரும். சான்ருக, பொதுமக்கள் கருத்தைச் செயற்படுத்த அது பாடு பட்டது. தம் கருத்துகள்மூலம் பொறுப்பேற்றிருந்த வல்லரசுகளின் போக்கை நேரிய பாதையில் திருப்பியது; மேலும், குடியேற்ற நாட்டு நிர்வாகத்தின் சர்வதேசத் தரத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு அது ஒரு தொடக்கத்தை உண்டாக்கிற்று. பிற்போக்குப்|பிராந்தியங்களில் மாண்டேட் முறைக்குப் பதிலாக வேருேர் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தால், இப்போதிருப்பதைவிட அங்குக் குழப்பம் அதிகமாகியிருக்குமா அல்லது குறைந்திருக்குமா? அங்குள்ள மக்கள் விரைவில் முன்னேற்றம் அடைந்திருப்பார்களா அல்லது சீரழிந்துபோயிருப்பார்களா என்பதை உறுதியாக அறுதியிட்டுக் கூறவியலாது. சங்கம் வீழ்ச்சியுறவும், 1939-ல் போர் மூளவும் இம் முறையும் கைவிடப்பட்டது.

ஐ. நா. தர்மகர்த்தா முறை (UN Trusteeship System): இரண்டாம் உலகப்போர் மூண்டதும், சர்வதேசச் சங்கமும் புதைக்கப் பட்டது. ஆனுல், அதன் சாம்பலில் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு எழுப்பப்பட்டதை அனைவரும் அறிவர். ஐ. நா. தோன்றியதும், பழைய மாண்டேட் ஏற்பாடுகளுக்காக ஒரு புதிய சர்வதேச தர்மகர்த்தா முறை கையாளப்பட்டது. இத் திட்டத்தில் குறிப்பிடத்தக்க எந்தப் புதிய அம்சங்களும் இல்லை. யால்டாவில் மேற்கொள்ளப் பட்ட பூர்வாங்க ஒப்பந்தப்படி, தர்மகர்த்தா நிலப்பகுதிகளை அமைக்க (trust territories) ஐ. நா. சாசனம் வழிவகுத்தது. அப் பகுதிகளில் அமைதியைக் காக்கவும், பாதுகாப்பை முன்னேற்றமாக்கவும், அங்குள்ள மக்களைச் சுய ஆட்சிக்கு ஆயத்தப்படுத்தவும், அவர்களின் மனிதகுல உரிமைகள் (human rights), சுதந்திரம், சமத்துவம், நீதி|முதலியவற்றை மதிக்கச் செய்யவும் ஐ. நா. பொறுப் பேற்றுக் கொண்டது. மாண்டேட் நிலப்பகுதிகள், பகையரசுகளிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்ட நிலப்பகுதிகள், மற்றும் சர்வதேச மேற்பார்வையின்கீழ்த் தாமாகவே வந்த நிலப்பகுதிகள் ஆகியவற்றுக்குத் தர்மகர்த்தா உடன்படிக்கைகளின்மூலம் இப் புதிய ஆட்சிமுறை செயலாக்கப்படவேண்டியிருந்தது. தர்மகர்த்தா முறையின் கடப் பாடுகளையும், பின்னுல் ஏற்படக்கூடிய திருத்தங்களையும் 'பொறுப் பேற்றுக்கொள்ளும் அரசுகள் நேரடியாக ஒப்புக்கொள்ளவேண் டும்' (79ஆம் விதி); மேலும், இராணுவ முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ள இடங்களுக்கு'ப் (strategic areas) பாதுகாப்பு மன்றத்தின் (Security Council) சம்மதமும், சாதாரணத் 'தர்மகர்த்தா நிலப்பகுதிகளுக்கு' ஐ. நா. பேரவையின் சம்மதமும் பெறவேண்டும். இப் புதிய பாகு பாடு, சர்வதேசச் சங்கம் காப்பக நாடுகளை மூன்று தரமாகப் பிரித்ததை மாற்றியமைத்தது. தர்மகர்த்தா ஒப்பந்தத்தின் வாயிலாய் இம் முறைக்குட்பட்ட நிலத்தின் ஒரு பகுதியோ, அல்லது முழு

நிலப்பரப்போ 'இராணுவ முக்கியத்துவம்' பெற்றதாக ஆகிவிடலாம் (82ஆம் விதி). இருவிதமான நிலப் பகுதிகளிலும் நிர்வாக அதிகாரிகள் அதன் பாதுகாப்புக்கும், சட்டம், அமைதி முதலியவை நிலவச் செய்வதற்கும் தல இராணுவ-மனித-பொருள் கையிருப்புகளைப் (military resources, human and material) பயன்படுத்தலாம். அவர்கள் 'உலக அமைதி, பாதுகாப்பை'ப் பேணிக் காப்பதற்காகப் பாதுகாப்பு மன்றத்திற்குப் பொறுப்பாளிகளாக ஆக்கப்பட்டனர்.

தர்மகர்த்தா நிலப்பகுதிகளின் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற உறுப்பு நாடுகள், அப் பொறுப்பேற்றுக்கொள்ளாத ஐம்பெரு வல்லரசுகள் (The Big Five), பேரவையால் மூன்ருண்டுகட்குத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட சம எண்ணிக்கையுள்ள மற்ற அரசுகள் ஆகியவை தர்மகர்த்தா ஆட்சிக் குழுவின் (Trusteeship Council) உறுப்பினர்கள் ஆவர். நிர்வாகம் செய்துவரும் அரசுகளிடமிருந்து அனுப்பப்படும் அறிக்கைகளை ஆராய்ந்து பார்க்கவும், 'நிர்வகிக்கும் அரசின் சம்மதத்தின் பேரில்' மனுக்களை ஒப்புக்கொண்டு ஆராயவும், அவைகள் குறிப்பிடும் நேரத்தில் தர்மகர்த்தா நிலப்பகுதிகளை நேரில் சென்று பார்வையிடவும், அங்கு வாழும் மக்களின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக, கல்வி முன்னேற்றத்தைப்பற்றி வினுக்கள் தயாரிக்கவும் இக் குழுவிற்கு அதிகாரம் உண்டு. குழுவால் எழுப்பப்பட்ட வினுக்களுக்குப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட நாடு பேரவையிடம் ஆண்டு அறிக்கை அளிக்குங்கால் விடையளிக்கவேண்டும்.

சுய ஆட்சி பெருத இடங்கள் தர்மகர்த்தா முறையின்கீழிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், அவற்றை ஆட்சி செய்துவரும் உறுப்பு நாடுகள் ஐ. நா. சாசனத்தின் (11ஆம் அதிகாரத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதைப்போல்) ஒரு பொதுக் கட்டளைப்படி (injunction) 'அங்கு வாழும் மக்களின் நலன்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதுடன், அங்கு நீதி, சுதந்திரம், சுய ஆட்சி, அமைதி, பாதுகாப்பு, முன்னேற்றம், ஆராய்ச்சி, ஒத்துழைப்பு, சிறந்த அயல்நாட்டுக் கொள்கை முதலியவை நன்ருக உரம்பெற்று வளர ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். மேலும், 'பாதுகாப்புக்கும், அரசியலமைப்புத் தேவைகளுக்கும் உட்பட்ட நிர்ப்பந்தங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டும்' (73ஆம் விதி) மேற்கூறிய விஷயங்களில் தேவைப்படும் செய்திகளைத் தலைமைச் செயலாளருக்கு அவை அளிக்கவேண்டும். பிற்போக்கான மக்களைத் திறமான சர்வதேச மேற்பார்வையின்கீழ்க் கொண்டுவருதலை ஒரு மதிப்பீட்டளவையாக நாம் கருதினுல், அவர்கள் வாழும் பிரதேசங்களில் எழுப்பப்படும் அரண்கள் (local fortification), கடல் கடந்த பணிக்குச் (overseas service) சுதேசப் படைகளைத் திரட்டுதல், மற்றும் ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கையைக்

கடைப்பிடித்தல் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரை, இப் புதிய முறை ஒரு படி பிற்போக்கானது என்றே கருதவேண்டும். 'ஏனெனில், சர்வதேசச் சங்கத்தின்கீழ் நிர்வகிக்கப்பெற்றுவந்த 'ஏ', 'பி', மாண் டேட்டுகளில் இவையனைத்திற்கும் வழிவகுக்கப்பட்டிருந்தன ஆனால், ஐ. நா. சாசனத்தில் இவைகள் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஒரு சிலருக்கு ஐயம் ஏற்பட்ட போதிலும், சர்வதேச தர்மகர்த்தா ஆட் சிக்குழு ஒரு படி முன்னே சென்றுவிட்டது; ஏனெனில், நிரந்தர மாண்டேட்டுகள் கமிஷனைப் (PMC) போல் இக் குழு தனிப்பட்ட வல்லுநர்களைக் கொண்டதாக இராமல் அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டது. மேலும், தன் முன்னோடியைப்போலல்லாது இக் குழு வேண்டியபோது தர்மகர்த்தா நிலப்பகுதிகளுக்குச் சென்று நேரில் பார்வையிடமுடியும். ஆனால், இராணுவ முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பகுதிகளைப் பொறுத்தமட்டில், இக் குழுவின் அதிகாரங்கள் மிகக் குறைவாகவும் தெளிவில்லாமலும் இருக்கின்றன.

நடைமுறையில் ஏகாதிபத்தியக் கலைகளில் புரட்சிகரமான சீர் திருத்தம் (reformation) இம் மாற்றங்களால் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று குடியேற்ற நாட்டு மக்களையோ, அன்றிப் பிறரையோ நம்பும்படி செய்ய இயலவில்லை; மாண்டேட் அல்லாத நிலப்பகுதிகளை நிர் வாகஞ் செய்வதற்காக ஒரு புதிய முறையையும், சுய ஆட்சி இல் லாத இடங்களில் கூட்டுத் தர்மகர்த்தா அரசாட்சிக் குழுக்களையும் ஐ. நா. சாசனம் நியமிக்க வழிவகுத்திருந்தபோதிலும், அத் திசை யில் எவ்வித ஏற்பாடும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. (குடியேற்ற நாட்டு வல்லரசுகளின் எதிர்ப்புக்கு மத்தியில்) ஐ. நா. பேரவை தற்காலிகக் கமிட்டி ஒன்றை நியமித்தது. சாசனத்தின் 73ஆம் ஷரத்துப்படி கிடைத்த செய்திகளையும், தலைமைச் செயலாளரின் கருத்துகளையும் அலசி ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்காக 1947ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு—செப்டம்பர் மாதங்களில் அது கூடியது. தர்மகர்த்தா ஒப்பந்தங்களை மேலனுப்புவதைப் பொறுத்தமட்டில், சங்கத்தின் மாண்டேட்டுகளைத் தவிர மற்ற நிலப்பகுதிகளுக்கு எவ்விதமான திட்டங்களும் வகுக்கப்படவில்லை. முன்னாள் 'ஏ' மாண்டேட்டு களில் ஏற்கெனவே ஈராக், சிரியா, லெபனான், டிரான் ஜோர்டான் முதலிய நாடுகள் விடுதலையடைந்துவிட்டன. பாலஸ்தீனத்தின் பெரும்பகுதி இஸ்ரேலாக மாற இருந்தது. 'பி' மாண்டேட்டுகளான தங்கனீக்கா, ருவாண்டா-உருண்டி, டோகாலாந்து, காமிரூன்ஸ் முதலியவைகளைப்பற்றிய ஒப்பந்தங்களைப் பிரிட்டன், பெல்ஜியம், பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகள் அளித்தன. 'சி' மாண்டேட்டுகளில் நியூகினியா, மேற்குச் சமோவா ஆகியவற்றுக்கு முறையே ஆஸ்தி ரேலியாவும் நியூசிலாந்தும் ஒப்பந்தங்களை அனுப்பின. 1947, செப். 27ஆம் தேதியன்று கூட்டு நிர்வாகத்திற்கான சட்ட வரைவை

ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, பிரிட்டன் முதலிய நாடுகள் அளிக்கும்வரை, நௌரு (Nauru) என்ற இடத்தைப்பற்றி ஒன்றும் தீர்மானிக்கப்படாமல் இருந்தது. முன்னுள் ஜப்பானிய மாண்டேட்டுகளைப்பற்றிக் கீழே குறிப்பிடுவோம். தென் ஆப்பிரிக்கக் கூட்டமைப்பு தென்மேற்கு ஆப்பிரிக்காவைத் தர்மகர்த்தா முறையின்கீழ்க் கொண்டுவர மறுத்ததோடல்லாமல், அதைத் தன்னுடன் இணைத்துக் கொள்ளப்போவதாகவும் பிடிவாதம் செய்தது.

திருத்தம் செய்வதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட 229 திட்டங்களில் பெரும்பான்மையை ஐ. நா. பேரவை மறுத்துவிட்டு 1946, டிசம்பர் 13ஆம் நாள் எட்டு ஒப்பந்தங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டது. இவ் வொப்பந்தங்கள் சாசனத்தை மீறிவிட்டன என்றும், 'இதில் நேரடியாகச் சம்பந்தப்பட்ட நாடுகள் ஆலோசிக்கப்படவில்லை என்றும், பாதுகாப்பு மன்றத்தின் அனுமதியின்றி இராணுவத் தளங்களை எழுப்புவதற்கு வழிவகுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் குற்றஞ்சாட்டி அவற்றிற்கு எதிராக ரஷ்யா வாக்களித்தது. 1947, மார்ச் 26ஆம் தேதி தர்மகர்த்தா அரசாட்சிக் குழு முதல் தடவை கூடியது. அதில் அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், பிரிட்டன், பெல்ஜியம், ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, சீனு முதலிய நாடுகளும் பேரவையால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மெக்சிகோ, ஈராக் முதலிய நாடுகளும் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். பிரான்சிஸ் பீ. சேரே என்பவர் குழுவின் தலைவராகவும், நியூசிலாந்தைச் சேர்ந்த சர் கார்ல் பெரண்டுசன் உபதலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். நடைமுறை விதிகளை (rules) வரைவதே அதன் முதற் கடமையாக இருந்தது; இது தங்கனீக்கா, மேற்குச் சமோவா ஆகியவற்றிலிருந்து வந்த மனுக்களையும் ஆராய்ந்துபார்த்தது; அங்கு சுய ஆட்சி கோரி எழுப்பப்பட்ட வேண்டுகோள்களைக் கோடையில் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தது. 1947, நவம்பர் மாதம் தர்மகர்த்தா அரசாட்சிக் குழு இரண்டாம் முறை கூடியபோதெல்லாம் டோகாலாந்து, காமிரூன்ஸ் ஆகியவற்றிலிருந்து மனுக்கள் வந்துவிட்டன. பேரவையின் தேர்வால் பிலிப்பைன்சும், காஸ்டாரீகாவும் உறுப்பினர்களாயின. அதற்கு அடுத்தாற்போல் ஈராக், அர்ஜென்டைனு, டொமினிகன் குடியரசு, தாய்லாந்து முதலிய நாடுகள் உறுப்பினராயின. இத்தாலி அதன் முன்னுள் குடியேற்ற நாடாய் விளங்கிய சோமாலிலாந்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பை 10 ஆண்டுகட்கு ஏற்றுக்கொண்டதால், அது ஐ. நா. வின் உறுப்பினராக இல்லாமலேயே 1950ஆம் ஆண்டில் தர்மகர்த்தா அரசாட்சிக் குழுவின் வாக்குரிமையில்லாத உறுப்பினராக (non-voting member) ஆயிற்று. இக் குழு நூற்றுக்கணக்கான ஒழுங்கான மனுக்களை ஆராய்ந்து வருகிறது; தூதுக் குழுக்களை

தர்மகர்த்தா நிலப்பகுதிகட்கு அனுப்புகிறது; விஞத்தொகுதிகளைப் பங்கிடுகிறது; வழக்குகளைக் கேட்கிறது; பேரவைக்குப் பரிந்துரைகள் செய்கிறது; அது பொறுப்பேற்றிருக்கும் வல்லரசுகட்குப் பரிந்துரை செய்கிறது; அவைகள் அவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் அளித்தாலும் அளிக்கலாம்; இல்லாவிட்டாலும் இல்லை.[8] பேரவையில் 'குடியேற்ற நாட்டு முறையை எதிர்க்கும் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்கள் (லத்தீன் அமெரிக்க, அரபு-ஆசிய, சோவியத் முகாம் நாடுகள்) தர்மகர்த்தா நிலப்பகுதிகளில் கல்வி, சுகாதாரத்தின் தரம் ஆகியவை உயரவேண்டும் என்றும், சுதந்திர இறைமையுடைய நாடுகளில் நிலவிவரும் மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் இப் பகுதிகளில் அதிகமாக இருக்கவேண்டும் என்றும் பிடிவாதம் செய்தவாறு இருக்கின்றன. ஆனால், இப் பிடிவாதத்திற்குக் கொஞ்சமாவது பொறுப்பேற்றிருக்கும் நாடுகள் தலைசாய்ப்பதில்லை.

இந்த ஏற்பாடுகளின் குறைபாடுகளையும், அவைகளின்மேல் அவ்வப்போது பரவும் அதிகார அரசியலால் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் மேற்குப் பசிபிக்கிலுள்ள முன்னாள் ஜப்பானிய மாண்டேட்டுகளின் வரலாறுகளிலிருந்து ஒருவாறு அறியலாம். கரோலின்ஸ், மார்ஷல், மாரியனாஸ் (மைக்குரோனேசியா) தீவுகளின் மொத்த நிலப்பரப்பு 1,000 சதுர மைல்களுக்கும் குறைவு. அங்கு 50,000 மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். 1944ஆம் ஆண்டு ஜனவரிக்கும் அக்டோபருக்கும் இடையில் ஜப்பானியரிடமிருந்து பெருந்தீவுகளை அமெரிக்கப்படைகள் கைப்பற்றின. அவையனைத்தும் அமெரிக்கக் கடற்படை நிர்வாகத்தின்கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டன. 1946, நவம்பர் 6ஆம் நாள் இத் தீவுகளை ஐ. நா. தர்மகர்த்தா முறையின்கீழ்க் கொண்டுவந்து நிர்வாகம் செய்ய அமெரிக்கா தயாராக இருப்பதாய் பிரசிடென்ட் ட்ரூமன் அறிவித்தார். இவ் விஷயத்தைப் பாதுகாப்பு மன்றத்தின் முன்னிலைக்குக் கொண்டுவருமாறு 1947, பிப்ரவரி 17ஆம் தேதி ஓர் ஒப்பந்த வரைவை (draft agreement) ஐ. நா. தலைமைச் செயலாளருக்கு அமெரிக்கா அனுப்பியது. இத் தீவுகளனைத்தும் 'இராணுவ' முக்கியத்துவம்பெற்றவை என்று அமெரிக்கா கருதிய

[8] உலகத்தில் சுய ஆட்சியற்ற 15,00,00,000 பேர் உள்ள ஜனத்தொகையில் 1,83,00,000 மக்கள் 11 தர்மகர்த்தா நிலப்பகுதிகளில் வாழ்ந்துவருகிறார்கள். இவை கிட்டத்தட்ட 4,00,000 ச.மைல் பரப்பும் 70,00,000 மக்களும் கொண்ட தங்கனீக்கா முதல் 82 ச.மைலும் 3,000 மக்களும் கொண்ட நௌரு சாருக மாறுபடுகின்றன. இவற்றுள் 'இராணுவ முக்கியத்துவம் பெற்ற இடங்கள்' பசிபிக் தீவுகள் மட்டுமே; இவை அமெரிக்காவின் உள்நாட்டு இலாகாவால் தற்போது ஆட்சி செய்யப்பட்டுவருகின்றன. உடாவைச் சேர்ந்த காலஞ்சென்ற செனட்டர் எல்பர்ட் தாமஸ் இதன் முதல் சிவில் ஹை கமிஷனராக இருந்தார். தர்மகர்த்தா முறையை விளக்கமாக அறிந்துகொள்வதற்கு 'ஐக்கிய நாடுகள்', அம்ரி வாண்டன் போஷ்—வில்லர்டு என. ஹோகன் என்ற நூலையும், 'சர்வதேச அமைப்பு' எல். லாரி லியனார்டு என்ற நூலையும் பார்க்கவும்.

தால்தான் இந்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. நியூசிலாந்து, இந்தியா ஆகிய நாடுகளின் வேண்டுகோள்களுக்கு ஏற்ப, இது பற்றிய வாதத்தில் கலந்துகொள்ள அவைகட்கு அனுமதியளிக்கப் பட்டது. இத் தீவுகளின் நிலைமையை ஜப்பானுடன் செய்யப்பட வேண்டிய இறுதி அமைதி மாநாட்டில் கலந்து பேசியே முடிவு செய்யவேண்டும் என்று ஆஸ்திரேலியா வீண் குரல் எழுப்பியது. தனக்குச் சம்மதமில்லாத திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்தால் ஒப் பந்தத்தைத் தான் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப்போவதாகவும், ஆனால் தொடர்ந்து அமெரிக்கா அத் தீவுகளை ஆட்சிசெய்தே வரும் என்றும் அமெரிக்கப் பிரதிநிதி வாரன் ஏ. ஆஸ்டின் உறுதி யாகக் கூறினார். 'வேண்டுமானால் எடுத்துக்கொள்; இல்லா விட்டால் விட்டுவிடு' என்ற இக் கொள்கையை எதிர்நோக்கிய பாதுகாப்பு மன்றம் வேறு வழியின்றி அமெரிக்க ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. 1947, ஜூலை 8ஆம் தேதி வாஷிங்டன் அதனை ஒப்புக்கொண்டது.

அமெரிக்க தர்மகர்த்தா ஒப்பந்தத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தால், அது மேற்படி தீவுகளைத் தன்னுடன் இணைத்துக்கொள்வதற்காகத் தீட்டப்பட்ட திட்டம் என்பது நன்கு தெரியவரும். மேலும், 'சர்வதேச' நிர்வாகமுறைமூலம்தான் நல்ல தொண்டுசெய்ய முன் வருவதாகக் கூறிக்கொண்டு அமெரிக்கா தன் சுயநலத்தை மறைத் திருப்பதும் புலப்படும். இத் தீவுகளின் பொறுப்பாளி என்ற முறையில் அங்கு 'பொருத்தமானவை' என்று தான் கருதும் அமெரிக்கச் சட்டங்களைப் பிறப்பிக்கவும் (3ஆம் விதி), கோட்டைகள், தரை, கடல், ஆகாய இராணுவ தளங்கள் முதலியவற்றை எழுப்பவும், படைகளை அங்கு நிறுத்திவைக்கவும், அங்குக் கிடைக்கக்கூடிய படைகளையும் இதர வசதிகளையும் பயன் படுத்திக்கொள்ளவும் (5ஆம் விதி), தன் நாட்டு மக்களைத் தவிரப் பிற நாட்டவருக்குத் தனிப்பட்ட சலுகைகள் அளிக்க மறுக்கவும் (8ஆம் விதி), தன் விருப்பப்படி அந் நிலப்பகுதிகள் சுங்கம், (customs) அல்லது நிதி (fiscal) அல்லது நிர்வாகம் ஆகியவற்றில் ஒன்றை முன்னிட்டு அமெரிக்காவுடன் கூட்டமைப்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் (9ஆம் விதி), அவ்வப்போது, 'பாதுகாப்பை முன்னிட்டு மூடப்பட்டவை' என்று தன்னால் குறிப்பிடப்படும் இடங்களின்மேல் ஐ. நா. மேற்பார்வையிடுவதைத் தடுக்கவும் அமெரிக்காவுக்கு அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன.[9] பிற இடங் களில் ஒத்த வாய்ப்புக் கொள்கையின் நெடுநாள் ஆதரவாளராக

[9] இவ்வொப்பந்தம் முழுவதையும்பற்றித் தெரிந்துகொள்வதற்கு வெளி விவகாரத்துறை வெளியிடும் செய்தி அறிக்கையையும் (bulletin, 1946, நவம்பர் 17, 1947, மார்ச் 6, மே 4 'சர்வதேச சமரசம்' என்ற ஆண்டு வெளியீட்டையும், நவம்பர், 1947) பார்க்கவும்.

இருந்து, சர்வதேசக் கட்டுப்பாடு, படைக்கலக் குறைப்பு, குடியேற்ற நாடுகட்கு இறுதியில் சுய ஆட்சி வழங்குதல் முதலிய வற்றையும் ஆதரித்து வந்த அமெரிக்கா, இங்குத் தடைமுறைக் கொள்கையை மனமாரக் கடைப்பிடிக்கலாயிற்று (அமெரிக்கக் குடிகளுக்குமட்டுமே வியாபாரச் சலுகைகள் கொடுக்கப்பட்டன). பூரணக் கட்டுப்பாடு, படைக்கலக் குவிப்பு, பொறுப்பேற்றிருந்த நிலப்பகுதிகளில் கலப்பற்ற குடியேற்ற நாட்டு நிர்வாகம் முதலியவை வேண்டும் என்று அது கூறிற்று. தர்மகர்த்தா பொறுப்பேற்ற மற்றெந்த நாடும் இதைப்போல் பண்டைக்கால இணைப்பு (annexation) முறையைத் தர்மகத்தா முறையாகக் கொள்ளத் துணியவில்லை. முன்னுள் குடியேற்ற நாட்டுமுறையில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் கொண்டுவர ஐ. நா. தர்மகத்தா முறையில் இயலுமாவென்பதை இவ்வொப்பந்தம் ஒன்றைக் கொண்டே முடிவு செய்துவிடலாம்.

சர்வதேச நெருக்கடியைத் தணிப்பதற்காகவும், அடிமைத் தளையை அறுத்தெறிவதற்காகவும் பன்முகக் கொள்கைகளையும் (multilateral principles) நடைமுறைகளையும் வகுப்பதற்காகக் குடியேற்ற நாட்டு வல்லரசுகள் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் யாவும் தோல்வியடைந்துவிட்டன என்பதைப் பிற்கால நிகழ்ச்சிகள் குன்றிடையிட்ட விளக்காகச் செய்துவிட்டன. குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கை அழிந்துவிடும் என்ற இக்கால உண்மை வேரூன்றிவிட்டது. இந் நிலையில் குடியேற்ற நாடுகளின் பேரரசு களிலுள்ள கொள்கை வகுப்பாளர்க்கு இரண்டே இரண்டு வழிகளே உள்ளன. ஒன்று, குடியேற்ற நாடுகளில் வாழ்ந்து வரும் மக்கள் எழுப்பும் விடுதலைக் குரலுக்கு—சத்தியக் குரலுக்குத் தலைசாய்த்து, அதன்மூலம் ஓரளவு தங்கள் செல்வாக்கை ஏற்படுத்திக்கொள்வது; இரண்டாவது, 'வந்தது வரட்டும்' என்ற ஈனக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்துத் தேசீயவாதிகளுடன் போரிட்டு இறுதியில் தோல்வியடைவது.

இருபதாம் நூற்றுண்டின் 4ஆம் 5ஆம், பத்தாண்டுப் பகுதி களில் பிரிட்டன் கடைசிவரை முன்பின் முரணின்றி வெற்றியுடன் மேலே கூறப்பட்டவற்றுள் முதல் வழியைக் கடைப்பிடித்து வந்தது. அதனுல் முன்னுள் குடியேற்ற நாடுகளில் பெரும் பாலானவை, சுதந்திரம் பெற்றதும் காமன்வெல்த் உறுப்பினர் களாகிவிட்டன. அவற்றின் மீது பிரிட்டனுக்கு ஓரளவு செல்வாக்கு இருந்துவருதல் கண்கூடு. அமெரிக்காவும் அவ்வாறே லத்தீன்—அமெரிக்கா, பிலிப்பைன்ஸ், (ஓரளவு) போர்ட்டோ ரீகோவைப் பொறுத்தவரை, அதே வழியைக் கடைப்பிடித்துவந்தது. ஆனுல்

அலாஸ்காவிற்கோ அல்லது ஹவாய் தீவுக்கோ அரசு நிலைமை (statehood) 1958 வரை கொடுக்கப்படவில்லை. (இப்பொழுது அலாஸ்காவும் ஹவாயும் அமெரிக்கக் கூட்டரசின் உறுப்புகள் ஆகிவிட்டன.) வலுவந்தமாக இந்தோனேசியாவைத் தன்னிடம் வைத்துக்கொள்ள முயன்று தோல்வியுற்றது நெதர்லாந்து. இந்தோசைனாவில் குடியேற்ற நாட்டுப் போர் செய்து தோற்றபின் (1946—54), மொரோக்கோவிற்கும் துனீசியாவிற்கும் பிரான்ஸ் சுதந்திரம் வழங்கியது. மேலும், அல்ஜீரியாவிலும் (1954) போர் செய்து தோற்றது.

1960ஆம் ஆண்டு ஆரம்பம் முதல் மேலைவல்லரசுகளின் ஆட்சியிலுள்ள குடியேற்ற நாடுகள் பலாத்காரத்தாலோ, அன்றிச் சமாதானத்தாலோ சுதந்திரம் பெறுவது உறுதி என்ற உண்மை பளிச்சென மின்ன ஆரம்பித்துவிட்டது. இதனை மறுப்பவர் எவரும் உண்டோ? புதிய 'சோவியத் பேரரசும்' ஏறக்குறைய இதே முடிவையே எய்தும் என்பதில் ஐயமில்லை. அட்லான்டிக் வல்லரசுகள் ஆப்பிரிக்காவிலும் ஆசியாவிலும் கடைப்பிடித்த குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கைக்குச் சரி நிகர்க் கொள்கையை மாஸ்கோ தன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட மக்களுடன் கொண்டிருந்த புறவுறவுகளில் கடைப்பிடிக்காவிடினும், அப் பேரரசும் ஒரு நாளைக்கு பலாத்காரப் புரட்சிமூலம் அல்லது சிறுகச் சிறுக அதிகாரப் பரவல் என்ற முறையின் (devolution) மூலம் தகர்ந்து போவது உறுதி. வெள்ளையன் பூட்டிய விலங்கை அறுத்தெறிந்து விட்டுச் சுதந்திரமாக வாழ ஆரம்பித்துவிட்ட மஞ்சள் மனிதர், கறுப்பு மனிதர் ஆகியோர்களின் நிலைமை அவ்வளவு மனவமைதி அளிப்பதாக இல்லை என்பதும் தெரிந்ததே. ஆனால், நாட்டுணர்ச்சி ததும்பிய இக்கால ஆண்களும் பெண்களும் தங்கள் நாட்டினர் மோசமாக ஆட்சி செய்தால்கூட அதுவே அன்னியனின் சிறந்த ஆட்சியினும் மேலானது என்று கருத ஆரம்பித்து விட்டனர்.

தாங்கள் நல்ல முறையில் வெளியேருவிடில் குடியேற்ற நாட்டு மக்களின் எதிர்ப்பு இடிபோல் இடித்துத் தங்களைத் தொலைத்து விடும் என்ற வரலாற்று உண்மையை அறிந்துகொண்ட குடியேற்றப் பேரரசுகள், மேலைநாட்டுச் சமயத் தொண்டர்கள், தூதர்கள், படைச் சூழ்ச்சிக்காரர், வியாபாரிகள், முதலீடு செய்தவர்கள் ஆகிய பலர் தாங்கள் அடிமைப்படுத்திய நாடுகளைவிட்டு மெல்லமெல்லத் தாயகம் நோக்கி மூட்டைகட்ட ஆரம்பித்து விட்டனர். 'உலகைக் கைப்பற்றவேண்டும்' என்று தீவிரமாக ஈடுபட்ட முயற்சியில் மேலையுலகிற்குப் பெருந்தோல்வி என்பது

உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாகிவிட்டது. ஆனால், தோல்வியிலே வெற்றி கண்டுவிட்டது மேற்கு. எவ்வாறெனில், எவ்விதத் திட்டமும் இன்றி விளைவுகளை எதிர்பார்க்காமல் துப்புரவு, பொதுநலம், கல்வி, மதம், சட்டம், நிர்வாகம், தொழில் வளர்ச்சி இவை எல்லாவற்றையும்விடத் தேசீய நாட்டுணர்ச்சி என்றால் என்னவென்பதை எல்லாம் மிகத் தெளிவாகச் 'சட்டமின்றி வாழ்ந்துவந்த கீழினத்தார்க்கு' (lesser breeds without the law) மேலை நாட்டினர் கற்றுக்கொடுத்துவிட்டனர். மற்றத் திசைகளில் வாழும் மக்களின் மேல் மேலைநாட்டினர் ஆட்சிசெய்ய முடியாதவாறு எவை காரணமாக இருந்தனவோ அவையே அம் மக்களை—ஏன் உலகையே 'மேலைமயமாக்கி' (westernise) விட்டன. மேலை நாடுகளின் செல்வாக்கு, நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவற்றால் மற்ற நாகரிகங்களுக்கும் பண்பாடுகளுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள அழிவை மீண்டும் புதுப்பிக்கமுடியாது. அவை வெகு விரைவில் மறக்கப்பட்டுப் போம். ஆனால், மேலையுலகம் அவனிக்கு அளித்தவை அழியாமலும் நிரந்தரமாயும் இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கையால் மனித வாழ்க்கை, சுதந்திரம், மனிதகுல இன்பம் ஆகிய இவற்றிற்கு நன்மை ஏற்பட்டதா அல்லது தீமை அதிகரித்ததா என்ற வினாவிற்கு இன்னும் விடையளிக்கப்படவில்லை; மேலையுலகம் இதர திசைகளில் வாழ்ந்த மக்களுக்குப் பரஸ்பர அழிவைத் தரவல்ல புதிய போர்க்கருவிகள் தோன்றியுள்ள புதிய உலகத்தில் நல்வாழ்வையும் சிறந்த சமுதாயத்தையும் உருவாக்கி அளித்துவிட்டது என்பது வெள்ளிடைமலை. உலகிலுள்ள ஏழை மக்கள் மேலைவாழ்க்கைத் தரத்தை அடைய விரும்பும் மனப்போக்கு ஒரு நம்பிக்கையற்ற நிலையை இப் புதிய உலகில் தோற்றுவிக்கக் கூடும். இவ்வுலகில் பொருளாதாரப் பிற்போக்கான நாடுகள் தங்கள் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவேண்டுமென்ற சீரிய குறிக்கோளை எய்துவான்வேண்டி மும்முரமாக அதற்கான செயலில் ஈடுபட்டு வருகின்றன. காலப் போக்கு இன்னும் பத்து ஆண்டுகளில் இதற்கு முடிவு கண்டுவிடும். அதற்கிடையில் மனிதகுலத்தின் மாபெருந் தீரச் செயல்களில் ஒன்று முடியப்போகிறது; மற்றொன்று ஆரம்பமாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

10. நாடுகள் அமைத்தல்

1. நாட்டுப் பற்று மதம்

'தன்னைப் பெற்றெடுத்த பொன்னாடே உலகில் தலை சிறந்த நாடு என்று உறுதியுடன் கருதும் மனப்பான்மைக்கே தேசிய நாட்டுப் பற்று என்று பெயர்.'

—ஜி.பெ.ஷா.

'அனைத்துலகக் கட்டாய இராணுவ சேவை, வயது வந்தோருக்கெல்லாம் அனைத்துலகிலும் வாக்குரிமை ஆகிய இரண்டும் ஐரோப்பாக் கண்டம் முழுமையும் பரவின. 20ஆம் நூற்றாண்டிலோ கொலை, நொடி என்பவைகளை இவை அளிக்கின்றன'.

—ஹிப்போலைட் அடால்ஃப் டெயின்.

தங்களை ஈன்றெடுத்த 'நாடுகளிடம்' ஆழமான பற்றுறுதி கொண்டிருக்கும் பண்பே மேலையுலக மக்களின் முக்கியமான அரசியல் அம்சம் ஆகும் என்பர். அவர்களைப் பின்பற்றி நடக்கும் கிழக்கிந்தியரும் ஆப்பிரிக்கரும் ஏற்கெனவே வேரூன்றிவிட்ட அல்லது உருவாகிக்கொண்டிருக்கிற தங்களுடைய 'நாட்டினத்தைப்' (nationality) பற்றி நன்கு அறிவர். கோடானுகோடி மக்கள், இன, மத, பொருளாதார, கலை அல்லது விளையாட்டு நலன் ஆகிய இவற்றை எல்லாம்விடத் தேசிய ஒற்றுமையாலும் (national solidarity), தன் நாட்டவரின்மேல் ஏற்படும் இயற்கையான அன்பாலுமே, மனவெழுச்சி நடத்தையைப் பொறுத்தவரை அதிகமாகவும் ஆழமாகவும் ஒருவரோடொருவர் பிணைக்கப்படுகின்றனர். இச் சீரிய பண்பு போர்க்காலத்தில் மிக விளக்கமாகக் காணப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். ஏனெனில், அப்போதுதான் முன்னெப்போதையும்விட தன் குடிமக்களின் உறுதியான, பிளவுபடாத விசுவாசத்தை அரசாங்கங்கள் பெரிதும் கோருகின்றன. ஆனால், இச் செம்மையான பண்பு மக்களிடத்தில் திடீரென்று

உருவாகிவிடுகிறது என்று நினைப்பது தவறு. அமைதி நிலவிவரும் சாதாரணக் காலத்திலுங்கூட மற்றெல்லா மனிதக் கூட்டங்களையும் விடப் பிறந்த பொன்னாட்டிற்கு முதலிடம் அளிக்கும் மனப் பான்மை உலக மக்கள் அனைவரின் மனத்திலும் இரண்டறக் கலந்து இருக்கிறது—உள்ளத்தில் உறைந்து கிடக்கிறது. போர் ஏற்பட்டதும் அது பொங்கி எழுந்து உள்ளத்தைவிட்டுப் பீறிட்டு ஓட ஆரம்பித்துவிடுகிறது.

குடிமைப் பயிற்சி : ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களும் நாட்டுப் பற்று (patriotism) என்ற வழிபாட்டில் (cult of patriotism) ஒரு விரிவான போதனை முறையின்மூலம் பயிற்சியளிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். ஒவ்வொரு தற்காலச் சமுதாயமும் பண்பாட்டு மரபுரிமையுடன் (cultural heritage) வாழையடி வாழையாய்த் தோன்றி வளர்வது நாட்டுணர்ச்சி (nationalism) ஆகும். ஒவ்வொரு குழந்தையின் மனத்திலும் குழந்தைப் பருவம் முதற் கொண்டே 'தாய்,' 'இல்லம்,' 'சொர்க்கம்' முதலியவற்றைப்போல் (தன் நாட்டுக்) 'கொடி,' 'பிறந்த பொன்னாடு,' 'நாட்டுப் பற்று' ஆகியவை ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று பிரிக்கமுடியாத வகையில் இணைந்து வளர்ந்துவருகிறது. தான் வசிக்கும் வீடு, சுற்றுப்புறம், தான் சென்று கல்வி பயிலும் பள்ளி இவற்றிற்கு அப்பால் குழந்தை ஒவ்வொரு முறை நாட்டுப் பாடலைக் (national anthem) கேட்கும் போதும், நாட்டுக் கொடியைப் பார்க்கும்போதும் பாடங்களிலும் கதைகளிலும் வரும் தனது நாட்டு வீரர்களைப்பற்றிக் கேள்விப் படும்போதும் தன் நாடு என்ற பெரிய சமுதாயத்தைப்பற்றி அதை அறியாமலேயே எண்ணங்கள் அதன் மனத்தில் உருவாகிவிடுகின்றன. மேலையுலகில் பிறக்கும் ஒவ்வொரு குழந்தையும் தன் தேசீய மொழியை எழுதப் படிக்கக் கற்றுக்கொள்வதற்குமுன்பே தன் நாட்டுக் கொடிக்கு எப்படி மரியாதை செலுத்தவேண்டும் என்றும், தன் நாட்டுப் பாடல் என்ற ஒன்று உண்டு என்றும், தன் நாட்டைச் சிறந்த நிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்காகத் தங்களுடைய உயிரையும் தியாகம் செய்த வீரர்கள் தெய்வங்களைப் போல் துதிக்கப்படவேண்டும் என்றும் கற்றுக்கொடுக்கப் பட்டுவருகிறது. குழந்தைப் பருவம் முதலாகத் தன் தேசீய அரசுடன் (nation-state)சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொன்றையும் மதிப்பு, அச்சம், மரியாதை, ஆர்வம் முதலிய உணர்ச்சிகளோடு நோக்கு மாறு அது பயிற்சியளிக்கப்பட்டுவருகிறது.

குழந்தை முதன் முறையாகப் பள்ளி செல்லுகிறது. அங்கு அது காண்பது என்ன? முதல் புத்தகம்—சிறுவர் புத்தகம் ஒன்று அதன் கைக்குக் கிடைக்கிறது; அதை அது ஆர்வமுடன் திறந்து பார்க்கிறது; தன் நாட்டின் பெருமையையும் புகழையும்,தன் நாடு சாதித்த

வற்றையும்பற்றிப் படித்துத் தெரிந்துகொள்ள அது ஆரம்பிக்கிறது; ஓரிரு படிகள் தாண்டியதும் நாட்டின் சரித்திரம், பூகோளம் முதலியவற்றைக் கற்க அது ஆரம்பித்துவிடுகிறது; அதற்கு மேற்படியைத் தாண்டியதும்—குழந்தைப் பருவத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் – பழிக்குப்பழி வாங்குதல், நாட்டுப் பற்று மிளிரும் நற்கருமங்கள், சேவைகள் செய்தல், கொடிநாள் உற்சவங்கள், சுதந்திர தின விழா அல்லது அரசியலமைப்பு நாள் கொண்டாட்டம் அல்லது நாட்டுடன் சம்பந்தப்பட்ட விழா ஆகிய சுவையான உணர்வுகளும், கருத்துகளும், சீரிய கொள்கைகளும் உள்ளடங்கிய நாட்டின் தேசீய வரலாற்றைப் பயிலும் பக்குவத்தை அது அடைந்துவிடுகிறது. பக்குவம் அடைந்ததும், சாரணச் சிறுவர், சிறுமியாக (Boy Scout or Girl Scout) ஆவதற்கு, அது தகுதி பெற்றுவிடுகிறது. இவ்வாறு குடிமைப் பயிற்சி ஆரம்பமாகிறது. வாலிபப் பருவத்தை வந்தடைந்ததும் இளமைக் குடிமகன் அன்னிய மொழிகள், எதிரிகள், அயலாரின் பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றைப்பற்றிச் சிறுகச்சிறுகத் தெரிந்துகொண்டுவிடுகிறான்; அவற்றுடன் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொள்கிறான். தன் நாட்டு இலக்கியம், நாட்டு வரலாறு முதலியவற்றை ஊன்றிப் படித்து, உண்மையை அறிகிறான். தன் நாட்டைப்பற்றிய உண்மைகளை வரலாற்று வாயிலாக அறிந்த வாலிபன் சிந்திக்கத் தொடங்கிவிடுகிறான். அவன் சிந்தனைக்கு எல்லையே இல்லை. சிந்தனைச் சிற்பியானதும் அரசியலறிவைப் பெறுகிறான்; மனத்தில் எழுச்சி ஏற்படுகிறது; உள்ளத்தில் ஊக்கம் பிறக்கிறது. உடனே அவனுடைய தாய், தந்தை, காதலி யாவரும் நாட்டுப் பற்றாக மாறி, அது நாட்டுப் பற்றுடையவனின் இதயத்தை ஒரேயடியாகக் கவர்ந்து, தனக்கு அடிமையாக்கிவிடுகிறது. நாட்டுப்பற்று என்ற அழகியின் வசீகரத்திற்கு ஆளாகி, அவள் காலின்கீழ்க் கிடப்பதில் ஆனந்தமும் அமைதியும் அடைகிறான், (நாட்டுப்பற்றுக்) காதலன்; அவளுக்காகத் தன் உயிர், பொருள் அனைத்தையும் தியாகம் செய்யப் பயிற்சி பெறுகிறான். தன் நாட்டிடம் கொண்டிருக்கும் பற்றுறுதியை—தெய்வீகக் காதலைத் தன் உயிர், உண்மை, மானம் இவற்றினும் மேலானதாகக் கருதுகிறான் காதற் பித்தன். முழுமனிதப் பருவம் அடைந்ததும், நம் தலைவனுக்கு இராணுவச் சேவையிலும், தலைவி இருந்தால் அவளுக்கு வீரன்மேலும் பித்துப் பிடித்துவிடுகிறது. இரண்டு உள்ளங்களிலும் பாதி மெய்யாகவும் பாதி மறைபொருளாகவும் இவ்வாறு மயக்கத்தில் ஆழ்த்தும் அந்த நாட்டுப் பற்று, தன் தேசீய அரசில் வாக்குரிமை பெறவேண்டும், அதற்கு வரிகள் கட்டவேண்டும், அதனிடத்தில் அசைக்கமுடியாத விசுவாசமும் பற்றுறுதியும் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற தூய எண்ணங்களைப் பரப்பி, அவ்வுள்ளங்களை ஆட்கொண்டுவிடுகிறது.

இவ் விரும்பத்தக்க விளைவுகளை உண்டாக்கக்கூடிய குடிமைப் பயிற்சி முறையைப் பல அறிஞர்கள் பல அரசுகளில் ஆராய்ந்து வருகின்றனர்.[1] மலங்குடி (tribe) அல்லது கோத்திரத்தின் (clan) தொடக்கச் சடங்குகள்மூலம் சமூகக் கூட்டத்தில் (social group) ஒரு பங்காளியாக ஆகிவிடுகிறது, இன்றைய தலைமுறை. அதே சடங்குகள் மிக விரிவாகவும் பற்பல விதமாகவும் இக்கால நாட்டுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது. எனவே, கூட்டம், கோத்திரம், வகுப்பு (class), சாதி (caste), மாகாணம் (province) அல்லது பேரூர் ஆகியவற்றிடம் விசுவாசம் கொள்ளாது நாட்டிடம் எல்லாப் பற்றுறுதியையும் வைக்குமாறு ஒவ்வொரு குடிமகனும் குழந்தைப் பிராயம் முதல் முதுமைப் பிராயம்வரை தூண்டப்படுகிறான். இதுவே மற்றெந்த விசுவாசத்தையும்விடத் தலையான விசுவாசம் என்று போதிக்கப்படுகிறது. அம்மட்டோ! நாட்டுப் பற்று என்ற பலிபீடத்தில் உயிரைத் தியாகம் செய்யும்படி தூண்டும் ஆற்றல் இதற்குத்தான் உண்டு. இளமையில் கற்பவை பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்துவிடுவதால், முதிய வயதில் மறதி ஏற்படுவதில்லை. எனவே, தற்கால அரசுகள் அனைத்தும் நாற்றுப் பற்றுடையவர்களைக்கொண்ட நாடுகளாக விளங்குவதில் வியப்பு உண்டோ? அல்லது தற்காலத் தலைவர்கள் எல்லாரும் தத்தம் நாட்டுப் பாமர மக்களுடைய ஈடுபாட்டையும், அசைக்கமுடியாத பற்றுறுதியையும் பெரிதும் நம்பியிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மைதான் வியப்பாகுமோ? இவ்வாறாக ஒவ்வோர் அரசும் விடாமல் தன் ஆளுமையை (personality) வளர்த்தும் வளமூட்டியும் வருகிறது. ஒவ்வோர் அரசும் தன்னை முதலில் களிமண்ணால் செய்துகொண்டு, போகப்போகத் தன் விருப்பத்திற்கு ஏற்றாற்போல் அவ்வுருவத்தை மாற்றியமைத்துக்கொள்வதுபோல் தோன்றுகிறது. ஒவ்வோர் நாடும் மனிதத் தெய்வமாக உயர்த்திக் கூறப்படுகிறது. மேலும், அதனிடம் தேசீய நற்குணங்களும் தீக்குணங்களும், தேசீய வெற்றிகளும் மனமுறிவுகளும் இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. புதிய நார்சிசஸ் என்ற கிரேக்க இதிகாசத் தலைவனைப்போல் ஒவ்வொரு நாட்டுப் பற்றாளனும் தன் அழகுக்கு அடிமையாகித் தேசீயக் கண்ணாடியில் அது பிரதிபலிப்பதைப் பார்க்கிறான்; தானும் தன் நாடும் ஒன்றே என்று உணருகிறான்.

தற்கால நாட்டுப் பற்றின் தோற்றம்: நாட்டுப் பற்றாளர் தோன்றும் விதத்தை மேலே கண்டோம். ஆனால், அதன்மூலமாக மேலைப் பண்பாடு முழுவதிலும் ஏன் தேசீய நாட்டுப் பற்று பரவியிருக்கிறது என்ற வினாவிற்கு விடைகாண முடியாது. தற்கால நாட்டுணர்ச்சிக்

1 சி.இ. மிரியம் எழுதியிருக்கும், 'குடிமகன் ஆக்குதல்' என்ற நூலில் (1931) இறுதி வால்யூமைப் பார்க்கவும்.

கருத்தை அறிவதில் நிபுணரான ஹான்ஸ்கோன் என்பவருடைய கருத்துப்படி, '18ஆம் நூற்றுண்டின் இரண்டாம் பகுதியில் தான் நாட்டுணர்ச்சி என்ற புதுச் சமயம் தோன்றியது.' இஸ்ரேல், ஆத்தென்ஸ் முதலிய பண்டைய நாடுகளில் தோன்றிய மலங்குடித்துவம் (tribalism—குடிக்கொள்கை) பெரும்பாலும் நம் காலம்வரைக்கும் அனைத்துலக நோக்குக்கு (universalism) வழிவகுத்தது. அறிவெழுச்சி (Enlightenment) ஏற்பட்டபோது தோன்றிய பெரிய 'தேசியத்' தலைவர்களையும், எழுத்தாளர்களையும் பிற்காலத்தவர் மலங்குடி நாட்டுப் பற்றுளர் (tribal patriots) என்று இகழ்ந்தபோதிலும், அவர்கள் உண்மையான தேசீய நாட்டுப் பற்றுளராக இருந்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை. மாமன்னர் பிரடரிக் (Frederick the Great) ஒரு பிரெஞ்சுக்காரரை பிரஷ்ய அரசாங்க இலக்கியக் கழகத்தின் தலைவராக்கியதோடல்லாமல், தான் வால்டேர் என்ற அறிஞரின் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்று சொல்லிக்கொள்வதில் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார். ஜோஹான் கோட்பிரைடு ஹெர்டர் என்பவர் பிரஷ்யாவை இகழ்ந்தார்; செக்கோசுலோவேகிய மக்களையும் ரஷ்யரையும் புகழ்ந்தார்; 'மனிதகுலம் என்பது ஒன்றே; நாம் ஒவ்வொருவரும் உழைப்பதும், துயரடைவதும், விதைப்பதும், அறுப்பதும் மற்ற அனைவருக்காகத்தான்' என்று உரைத்தார். ஹானஸ்கோன் தன் உரையை முடிக்குங்கால்,

> 'தோற்றம், நோக்கங்கள், அமைப்பு, சாராம்சம் ஆகியவற்றில் சமயம் எவ்வாறு பலவகைப்பட்டதாக இருக்கின்றதோ, அதைப்போன்றுதான் நாட்டுணர்ச்சியும்... வெவ்வேருகத் தோன்றினுலுங்கூட, அது ஒரு செயற்கரிய சேவை செய்கிறது—மனிதனின் வாழ்க்கைக்கு அது ஓர் அர்த்தம் அளிக்கிறது; அவனுக்கும் வரலாற்றுக்கும் முன்னிலையில், அவனுடைய நல்ல கெட்ட மனவெழுச்சிகளையெல்லாம் அது நிறைவேற்றுகிறது; தனிமையை விட்டும் அவனை உயர்த்துகிறது; உண்மையான அதிகாரத்துடன் சமுதாயம் விளங்குவதற்கு இன்றியமையாத அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தும் ஆற்றலையும் அதிகாரத்தையும் அது அவனுக்கு அளிக்கிறது... (ஆனுல்) நாட்டுணர்ச்சி, மறைந்துவிடக்கூடிய ஐக்கிய (integration) வகையைச் சேர்ந்தது; நன்மையும் ஊக்கமும் அது அளித்தபோதிலும், தன் சொந்த மிகையுரையாலும், விரைவாக இயக்கக் கூடிய ஆற்றலாலும் மனித சுதந்திரத்தை அது எளிதில் அளித்துவிடுகிறது.'[2]

[2] இம் மேற்கோள்கள் அனைத்தும் 'நாட்டுணர்ச்சிக் கருத்து' என்ற நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. இந்த நூலைத் தற்கால நாட்டுணர்ச்சியின் கருத்துக் கொள்கைத் தோற்றுவாய்களின் (ideological Origins) திட்பமான வரலாறு என்று சொல்லலாம்.

பண்பாட்டு வேற்றுமையுடைய மக்களுக்குள் சண்டைகள் ஏற்படும்போது, நாட்டுணர்ச்சி ஏற்பட இடமிருக்கிறது; ஏனெனில், வேறுபட்ட பண்பாட்டையுடைய மக்கள் ஒருவரோடொருவர் பொருதுங்கால், நாட்டுணர்ச்சி பிறப்பதற்கு இன்றியமையாத ஒற்றுமையுணர்ச்சியும், பொதுநலனும், வகுப்புணர்ச்சியும் கிளறி விடப்படுகின்றன. உடனே அவை காட்டாறுபோல் பொங்கி எழுகின்றன. இச் சூழலில்தான் நாட்டுணர்ச்சி ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் ததும்புகிறது. நாட்டுணர்ச்சிக்கு அப்பால் இருக்கும் வகுப்பு ஒற்றுமை (group cohesion), போர் ஏற்படுங்கால் மிகத் தெளிவாகச் செயற்படுவதைக் காணலாம். பொதுப் பகைவன்மேல் ஏற்படும் வெறுப்புணர்ச்சியைப்போல் வேறெந்த உணர்ச்சியும் ஒரு கூட்டத்தை உடனே ஐக்கியப்படுத்துவதில்லை. நாட்டுணர்ச்சி பக்குவநிலையை அடைவதற்கு முன்னர் நிலவியிருந்த சர்வதேசத் தொடர்புகள் அனைத்தும் பெரும்பாலும் போரைப்பற்றியவையே யாகும். டேனிஷ் படையெடுப்பை எதிர்ப்பதற்காக மாமன்னர் ஆல்ஃபிரெட் தன் குடிமக்களனைவரையும் தன்னுடன் ஒத்துழைக்கச் செய்த போதுதான் முதல் முறையாக ஆங்கிலோ-சாக்சன் இங்கிலாந்தில் ஒற்றுமை ஏற்பட்டது. ஸ்காட், ஐரிஷ், பிரெஞ்சு மக்களுடன் ஏற்பட்ட ஓயாப் போர்களினாலன்றோ நார்மன் இங்கிலாந்து குறிப்பிடத்தக்க அதிகாரம் பொருந்திய அரசாங்கத்துடனும், 'ஆங்கிலேய' உணர்ச்சிவயப்பட்ட மக்கள் தொகுதியுடனும் ஏற்கெனவே தேசீய அரசாக உருவாக முடிந்தது? பிரான்சில் நூற்றுண்டுப் போர் நடக்கும் போதல்லவா பிரதேசப் பற்று என்ற உணர்ச்சியினால் (provincialism) மக்கள் அனைவரின் உள்ளத்திலும் 'பிரெஞ்சு உணர்ச்சி' ஏற்பட்டது? அப் பொது உணர்ச்சியாலன்றோ ஆங்கிலேயரைத் திடமாக எதிர்க்கவும், எண்டிசையும் புகழ்வீசும் பிரெஞ்சு நாட்டுப் பற்றாளர் ஜோன்ஆஃப் ஆர்க்கின் தலைமையின்கீழ்ப் போராடவும் பிரெஞ்சு மக்களால் முடிந்தது? மூர்களுடன் (Moors) நடந்த ஓயாப் போர் அன்றோ ஸ்பெயின் நாட்டுணர்ச்சியை ஈன்றெடுத்தது? அதுவன்றோ ஸ்பானியரின் தேசீயக் குணமாக இன்று கருதப்படும் நாட்டுப் பற்று மிளிரும் பரந்த நோக்கை அம் மக்களிடம் வளர்த்தது? அன்னியருக்கெதிராகப் போர் ஏற்படும்போதே நாட்டுணர்ச்சி பிறக்கிறது என்பதை இவ்வொவ்வோர் எடுத்துக்காட்டும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது அல்லவா?

பின்னால் 15ஆம் நூற்றுண்டுக்கும் 20ஆம் நூற்றுண்டுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட நாட்டுணர்ச்சிகள் யாவும் இவ்விதமே உண்டாயின. மொழி, சமயம், நிறுவனங்கள் (institutions) ஆகியவற்றால் வேறுபட்ட சமுதாயங்களுக்கு இடையில் பிளவும் பூசலும்

ஏற்பட்டு, இவ் வேற்றுமையுணர்ச்சி அன்னியர்களுடன் நெருங்கிப் பழக ஆரம்பித்ததும் அதிகமாகிப் போர்களுக்கு அடிகோலவும், நாட்டுணர்ச்சிகள் தோன்றின. நெதர்லாந்துமீது நிறுவப்பட்டிருந்த ஸ்பானிய ஆட்சியை ஒழிப்பதற்காக டச்சு மக்கள் திரண்டு நீண்ட போர் செய்யவேண்டியிருந்தபோதுதான் அவர்களுடைய நாட்டுணர்ச்சி உச்சநிலையை அடைந்தது. ஆஸ்திரியாவுடன் சண்டைகள் செய்ய நேரிட்டபோதுதான், சுவிஸ் நாட்டுணர்ச்சி பிறந்தது. ரஷ்யர், போலாந்தியர், ஜெர்மானியர் ஆகியோருடன் ஏற்பட்ட போராட்டங்களிலிருந்துதான் சுவீடனை ஒரு தேசீய நாடாக ஆக்க முடிந்தது. புரட்சிப் போர் (War of the Revolution) அமெரிக்க நாட்டுணர்ச்சியைக் கிளறிவிட்டது. அன்னியப் படையெடுப்பை எதிர்க்கும்படியும், ஆஸ்திரியாவுடன் ஏற்பட்ட சண்டைகளில் அதனுடைய பகைவனோடு சேர்ந்து அதை எதிர்க்குமாறு இத்தாலிய மக்கள் தூண்டிவிடப்பட்டபோதுதான், 19ஆம் நூற்றுண்டில் இத்தாலி நாட்டுணர்ச்சி தோன்றவும், அதன்மூலம் இத்தாலிய இணைப்பு உண்டாகவும் காரணமாயிற்று. ஜெர்மனி நடத்திய ஒரு 'விடுதலைப் போரில்' (War of Liberation) முதலில் பிரஷ்யர், பவேரியர், ஸ்வாபியர், உர்ட்டம்பர்கர் (Wurtembergers) ஆகிய மக்கள் 'ஜெர்மானியராக' இணைக்கப்பட்டனர்; பின்னர் அவர்களுக்கு டேனிஷ்காரர், ஆஸ்திரியர், பிரெஞ்சுக்காரர் முதலிய மக்களோடு ஏற்பட்ட போர்களின்மூலமாகத்தான் ஜெர்மன் நாடு ஐக்கிய அரசாயிற்று. துருக்கிக்கு எதிராக ஏற்பட்ட இராணுவப் புரட்சியினாலும், பால்கன் தீபகற்பத்திற்குள் வாழ்ந்துவந்த வேறுபட்ட பல கூட்டங்களுள் ஒவ்வொன்றும் அயலவருடன் ஏற்படுத்திக்கொண்ட தொடர்பினால் தன்னைப்பற்றி நன்கு தெரிந்துகொண்டதனாலும்தாம், அத் தீபகற்பத்தில் நாட்டுணர்ச்சி பொங்கி எழுந்தது. அவ்வாறே அன்னிய ஆட்சியினர், அன்னியப் படைகள், அன்னியப் பகைவர்கள் ஆகியோர் தங்களுடைய எல்லைகளைக் கடந்ததால் ஏற்பட்ட சண்டைகளிலிருந்து தோன்றியவையே அயர்லாந்திய, துருக்கிய, ஜப்பானிய, இந்திய, சீன நாட்டுணர்ச்சிகள் ஆகும்.

இதிலிருந்து நாம் அறிவது என்ன? எவ்வாறு சமுதாயத்தில் வளர்ந்துவரும் ஒவ்வொரு மனிதனும் நாளடைவில் தன்முனைப்பைப் (ego) பெறுகிறானோ, அவ்வாறே ஒவ்வொரு வகுப்பும் காலக்கிரமத்தில் தேசிய ஆளுமையைப் (national personality) பெற்றுவிடுகிறது. மனிதன் தன் பக்குவநிலையை அடையும்வரை சமுதாயத்திற்கப்பால் தனிமையில் வாழ்ந்துவருவானாகில், அவனிடம் மனித 'ஆளுமையே' வளராது என்று சமூக உளவியல் அறிஞர்கள் (psychologists) சொல்லுகிறார்கள். சமுதாயத்திலுள்ள இதர

மக்களுடன் பழகுவதால்தான் மனிதன் மனிதத் தன்மை பெறு கிறன்; அவனுடைய ஆளுமை, உளப்பகுப்பியலறிஞர் (psycho anaysts) கூறுவதைப்போல், 'இட்' (id), 'அகம்' (the ego) 'சூப்பர் ஈகோ' (super ego) ஆகியவைகளின் சேர்க்கையாக (fusion) ஆகும்வரையில், அவனுடைய உள்தூண்டல்கள் (impulses) சமூகச் சூழ்நிலையால் தடைசெய்யப்பட்டும் (inhibit), இயக்கப் பட்டும் வருகின்றன.[3] இந் நிலையில் மனிதன் தன்னை அறிந்து கொண்டுவிடுகிறன்; அவனுடைய ஆளுமையும் மற்ற மனித ருடைய சமுதாய அனுபவத்தால் தனி வளர்ச்சியடைகிறது.

இம்மாதிரியே மற்ற நாடுகளுடன் தொடர்பு கொள்வதால் ஒரு நாடு தன்முனைப்பைப் (ego) பெறுகிறது. இத் தொடர்புகள் நெருக்கமாகவும், அதிகமாகவும், வெவ்வேருகவும் ஆகும்போது, அந் நாடு தன்னைத் தானே நன்கு அறிந்து உணர்ந்துகொள்ள ஆரம்பித்து விடுகிறது. சமாதானத் தொடர்புகளைவிடப் போர்த் தொடர்புகளே தேசிய ஒற்றுமையை வளர்க்கின்றன; ஏனெனில், தற்காப்புக்காகப் போர்க்களத்தில் அதிக ஒத்துழைப்பு தேவைப் படுகிறது அல்லவா ? அவ்வமயம் ஒற்றுமையை வளர்க்கக்கூடிய சாதனங்கள் அனைத்தும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. நாட்டுக் கொடி பறக்கவிடப்படும்; நாட்டுப்பாடல் எண்டிசையிலும் ஒலிக்கும்; சுலோகங்கள் எழுப்பப்படும்; நாட்டின் பண்டைய மரபுகள் மக்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்படும்; தலைவர்கள் தங்கள் கூட்டத்தை (group) மற்றக் கூட்டங்களினின்றும் வேறு படுத்துவர். தேசியவாதிகள் தங்கள் நாட்டுச் சமுதாயத்தின் கூட்டு ஆளுமையைக் (collective personality) கண்டு உயிர்த் தியாகம் செய்ய முன்வராது இரார். தனி மனிதனின் ஆளுமை எவ்வாறு சமூகத் தொடர்புகள்மூலம் வளர்ச்சியடைகிறதோ, அதைப் போன்றே ஒரு சமூகத்தின்—வகுப்பின் (community) கூட்டு ஆளுமையும் வேறுபட்ட கூட்டங்களுக்கிடையில் ஏற்படும் சமூகத் தொடர்புகளால் வளர்ச்சியடைகிறது. ஒரு நாட்டின் ஆளுமை தோன்றி வளரும் வரலாற்றைச் சரித்திர அறிவுடைய சமூக உளவியல் அறிஞர்களாலோ அல்லது சமூக உளவியல் அறிவுடைய வரலாற்று அறிஞர்களாலோ எழுதப்படவேண்டியிருக் கிறது.[4]

தேசிய அரசே சமுதாய அமைப்பின் சிறந்த வடிவம் என்று தேசியவாதிகளால் எங்கும் புகழப்படுகிறது. தேசிய சமுதாயம்

3 பிரான்ஸ் அலெக்சாண்டரின், 'முழு ஆளுமையின் உளப்பகுப்பியல்' என்ற நூலைப் பார்க்கவும்.

4 'சமூக ஆராய்ச்சியில் மக்கள், நாட்டுப் பற்று, அதிகார அரசியல்' என்ற லீவிஸ் ஏ. டெக்ஸ்டரின் நூலைப் பார்க்கவும் (டிசம்பர் 1948).

அரசியல் சுதந்திரத்தைப் பெறுதல் இன்றியமையாததாகும். அச் சமுதாயத்தின் மொழியைப் பேசும் மக்களேயும், அதன் பண் பாட்டைப் பெற்றவர்களேயும் அதனுள் சேர்க்கவேண்டும். அதன் கண் வாழும் அன்னியரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அம் மொழியையும் பண்பாட்டையும் ஏற்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப் படுதல் வேண்டும். மேலும், அது ஒற்றுமை, ஒரே தன்மை, நிலேத்திருக்கும் தன்மை ஆகியவற்றை அடையவேண்டும். மற்ற நாட்டுக் குழுக்கள், கூட்டங்கள் ஆகியவற்ருேடு தொடர்பு கொள்ளுங்கால், அது தன்னுடைய உரிமைகளே ஊக்கமுடன் உறுதியாக வற்புறுத்தவேண்டும்; தன் நலன்களே வீரியமுடன் காப்பாற்றவேண்டும்; விசுவாசமுள்ள நாட்டுப் பற்ருளர் அனைவர்க்கும் அதுவே இறுதிப் பூரண சமூக வாழ்க்கையின் இருப்பிடமாகப் படுகிறது. அம்மட்டோ! அது நன்மை தீமைக்கும் நல்லது கெட்டதற்கும் அப்பாற்பட்டது; ஏனெனில், அதன் நலன்கள் யாவும் செம்மையானவை, எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவை; எனவே, அதன் புகழையும் அதிகாரத்தையும் மேன்மேலும் வளர்ப்பதற்காகக் கையாளப்படும் வழிகள் அனைத்தும் இச் சீரிய குறிக்கோளினுல் நேர்மையானவை என்று காட்டப்படவேண்டும். 'ஓர் உண்மையான தேசியவாதிக்கு மற்ற அனைத்தையும்விட அவன் பிறந்த பொன்னுடே உயிர்; அதற்கே முதற் சிறப்பிடம்; எனவே, விடை காணப்படாத வினுக்கள் அனைத்தையும் தேசிய நலன் என்ற கோணத்திலிருந்தே அவன் பார்க்கிருன்'.[5] 'தன் நாட்டுக் கொள்கைகளே முழுமனமாகக் கடைப்பிடிப்பதும், தேசிய நேர்மையை முழுமையாகப் பேணிக் காப்பதும், நாட்டின் வலிமையை ஒழுங்காக அதிகரிப்பதுமே அவன் குறிக்கோள். ஏனெனில், ஒரு நாட்டின் படைபலம் குறைந்துவிட்டால், அந்நாடே 'நலிவடைந்துவிடும்.'[6] 'நாட்டுப் பற்ருளனுக்குத் தேசிய அரசு ஒரு தெய்வம். அதனே வழிபட வேண்டும்; அன்புடன் நேசிக்கவேண்டும்; அதற்குச் சேவை செய்யவேண்டும். அதற்காகச் சிந்தும் ஒவ்வொரு சொட்டு வியர் வையும் இரத்தமும் செம்மையானது, வீரம் மிக்கது. தன்னே வழிபடுகிறவர்களேப் பார்த்து அது கேட்கிறது;

'ஓ குடிமக்காள்! உங்களே ஈன்றெடுத்து, உங்களின் உயிர், உடைமை, அமைதியைப் பேணிக் காப்பாற்றி வரும் அன்னேக்கு நீங்கள் செய்வது என்ன? எனக்கு

[5] Chrales Maurras in 'Action Francaise,' June 10, 1908, p. 969.

[6] 'தற்கால நாட்டுணர்ச்சியின் வரலாற்றுப் பரிணுமம்' என்ற தம் நூலில் சி. ஜே. ஹேய்ஸ், 165ஆம் பக்கத்தில் சார்லஸ் மௌராஸின் கருத்தை மேற் கோளாகக் கையாளுகிருர்.

ஆபத்து நேருங்கால், என் மார்பைப் பகைவர்கள் வெட்டுங்கால் உங்களை நான் காப்பாற்றி வருவதற்குக் கூலியாக இந்த இக்கட்டான நேரத்தில் என்னைக் கை விட்டுவிடுவீர்களோ? ... மாட்டீர்!...உங்களின் தியாகங்கள் எனக்குத் தேவைப்படும் நேரம் வரும்... அப்போது கண்களைப்போல் நான் காப்பாற்றி வந்த உங்கள் இன்னுயிரைக்கூடத் தியாகம் செய்ய நேரிடும்.'[7]

'ஓ இறைவ! எம் தலைவ! எங்கள் ஆப்பிரிக்காவை நோக்கி வழியில் வந்துகொண்டிருக்கும் அழகிய கப்பல்கள் பாதுகாப்புடன் துறைமுகங்களை வந்து அடையும்படி செய்வீராக. கடலின் அக் கரையில் வெளிச்சமான சாலைகளில் இருக்கும் எங்கள் போர்வீரர்களுக்கு நல்ல பேற்றை அவர்களுடைய வழிகாட்டியாகவும், புகழை அவர்களின் குறிக்கோளாகவும் அளிப்பீராக; இப்போது வெப்ப மண்டல ஆகாயத்தின்கீழே பறக்கும் சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த பண்டைய விட்டோரியே வெனிடோவின் கொடிகளையும் புகழ்மாலையையும் அவர்கள் சூட்டும்படி செய்வீராக. முசோலினியின் புதிய ரோமாபுரிப் பண்பாடும், சீசரின் ரோமாபுரிப் புகழும் இரண்டறக் கலந்து புகழ்ப்பாவாக வெளிவரும்படி செய்வீராக. இந் நாட்டுத் தலைவர்களும் தியாகிகளும் முன்பு கண்ட இத்தாலியப் பேரரசுக் கனவை விரைவில் நனவாக்குவீராக. இறைவ! எங்களை ஈன்றெடுத்த அன்னை இத்தாலி வேண்டினால், உன்னுடைய தூய்மையான, நேர்மையான விருப்பம் என்ற பலிபீடத்தில் எங்கள் உயிரை மகிழ்ச்சியாகத் தியாகம் செய்யும்படி ஆக்குவீராக' (பலீலாப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்ட வழிபாடு.)

'அமெரிக்கா அனுப்பும் படைகளுக்குச் சிலுவையே அல்லாமல் வேறு ஆயுதமில்லை. அது தெய்வீகத் தன்மை பொருந்திய உயர்ந்த அரசிடம் விசுவாசம் கொள்ளுமாறு மனிதகுலத்தை வேண்டுகிறது. எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்கூர்ந்து அளிக்கக்கூடியவற்றையே அது மிகவும் விரும்புகிறது ... நம் நலன்களைப் பாதுகாக்கவே தொலைவிலிருக்கும் தீவுகள்மேல் அதிகாரத்தைப் பரப்பினோம்; (நம்மைப்போல) நற்பேறு பெறாத

[7] இதுவும் மேலே கண்ட மேற்கோளும் பிரெஞ்சு நாட்டுணர்ச்சியையே குறித்தாலும், அவை எல்லா நாட்டுணர்ச்சிகளுக்கும் பொருந்தும்.

மக்களுக்கு வாய்ப்பும் சுதந்திரமும் அளிப்பது நம் கடமை என ஒப்புக்கொண்டு விட்டோம்' என்று கால்வின் கூலிட்ஜ் தன் தொடக்கவுரையில் 1925 மார்ச்சு 4ஆம் நாள் பேசியது நாட்டுணர்ச்சிக்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

இறுதியாக நம் காலப் புதுமையான (பழைமையானதுங்கூட) நாட்டுணர்ச்சி ஒன்றின் நிபுணர் இல்யா எஃரன்பர்க் வாயிலாக நாட்டுணர்ச்சியைப்பற்றிச் சிறிது கேட்போம் :

'ஓ போர்வீரரே ! உங்களுடன் ஒல்லியான சிறுமி சோயா வருகிறாள்; சிவாஸ்டோபோலில் உறுதியான கப்பல்களும் அணியணியாக வருகின்றன. இந்த ரஷ்ய நாட்டை ஐக்கியப்படுத்திய உங்கள் முன்னோர்களான பிரின்ஸ் ஐகரின் வீரர்களும், டிமிட்ரியின் படைவீரர்களும் உங்களுடன் வருகிறார்கள். வெல்லமுடியாத நெப்போலியனையே 1812-ல் சிதற அடித்த வெற்றி வீரர்களும் உங்களுடன் வருகிறார்கள். அம்மட்டோ ! புடென்னியின் படைகளும் சாப்பாயீவ் என்பவருடைய தொண்டர்களும் காலில் ஒன்றும் அணியாது பசியோடு உங்களுடன் வருகிறார்கள். உங்கள் குழந்தைகள், உங்கள் தாய், மனைவி ஆகிய அனைவரும் உங்களுடன் வருகிறார்கள். அவர்கள் உங்களை வாழ்த்துகிறார்கள் !... போர்வீரர்களே! உங்களுடன் ரஷ்யாவே வருகிறது ! உங்கள் பக்கத்தில் அவள் இருக்கின்றாள். அவளுடைய மெல்லிய காலடிச் சத்தத்தைக் கேளுங்கள் ! போர்க்களத்தில் அவள் உங்களை ஊக்குவிப்பாள். நீங்கள் தடுமாறினால், அவள் உங்களுக்குக் கைகொடுத்துத் தூக்கி விடுவாள்; வெற்றி பெற்றால் உங்களை அப்படியே கட்டி அணைத்துக் கொள்வாள்.'

1943ஆம் ஆண்டு இல்யா எஃரன்பர்க் 'கம்யூனிஸ்ட்டு' படையை இவ் வார்த்தைகளினால் ஊக்குவித்தார்; அவர்களுடைய நாட்டுணர்ச்சியைக் கிளறிவிட்டார்; அவர்கள் உள்ளத்தில் வீரக் கனலை மூட்டினார்; இவ் வீரவுரையைச் செவிமடுத்த வீரர்கள் வீறு கொண்டு எழுந்தனர்.

2. பொறையில்லா நெறிகள்

"நம் தற்கால மேலைநாட்டுணர்ச்சியில் சிறிது சமயக் கலப்பு இருக்கிறது; ஏனெனில், உலகின் உயர்ந்த சமயங்களில்' முதலில் தோன்றியதைப் பலவகையிலும் துன்பப் பட்டுக் கண்டுபிடித்தனர் சில தலைவர்கள்; அவர்கள் அதைக் கண்டுபிடிக்கு முன்னர் மனிதனுக்குத் தெரிந்திருந்த சமயம் (religion) என்னவெனில், அது மலங்குடியினரின் சுய உருவ வழிபாடு (idol worship) ஒன்றே ஆகும். ஒரு கோணத்தில் நின்று பார்த்தால், தற்கால மேலைநாட்டுணர்ச்சி இதை ஒத்திருப்பது தெரியவரும். ஆனால், மேலைநாட்டுப் புதிய (மலங்) குடித்துவம் (குடிக்கொள்கை) ஒரு வேறுபாடுடைய குடித்துவம் ஆகும் (Western neo-tribalism is a tribalism with a difference)... பொற்கன்று அல்லது சிங்கம் அல்லது கரடி அல்லது ஆந்தை ஆகியவற்றில் குடிக்குறி (tribal totem) எதுவோ அது நம் உலகில் இன்று உணர்ச்சியுடனும் முழுமனத்துடனும் வழிபட்டுவரப்படுகிறது. உண்மையில் எல்லாம் வல்ல இறைவன் ஒருவனைத் தவிர மற்றெந்தப் பொருளையும் மனிதர் வழிபடக்கூடாதெனினும், இப் பழக்கம் இன்றளவும் நடைமுறையில் இருந்துவருகிறது. அது மட்டுமா? இந்நிலையில் பொய்யான சிலைகள் குடித் தெய்வங்களாகக் கருதப்பட்டுக் கும்பிடப்படுவதோடல்லாமல், அவற்றின் சீற்றத்தைத் தணிப்பதற்காக அவைகள் விரும்பும் நரபலிகளும் (human sacrifices) இடப்படுவதைப் பார்க்குமிடத்து, வியப்பு உண்டாவதில்லை.'

—ஆர்னால்டு ஜே. டாயின்பீ எழுதிய 'வரலாற்று ஆராய்ச்சி' என்ற நூலில் இக் கருத்தைக் காணலாம்.

இனமும் மொழியும் (Race and Language): அரசியல் சுதந்திரம் அடைவதே ஒரு தேசிய சமுதாயத்தின் முதன்மையான முடிவான குறிக்கோள் என்பதைத் தற்கால நாட்டுணர்ச்சி எங்கும் உணர்த்தி வருகிறது. ஒவ்வொரு நாடும் (nation) தன்னைத் தானே ஆட்சிசெய்து கொள்ளவும், தன் தலைவிதியைத் தானே நிர்ணயிக்கவும், தன் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை வகுக்கவும் 'விடுதலையுடன்' திகழவேண்டும். இதைவிட வேறெந்த உண்மையும் அடிப்படை உண்மையாக இருக்கமுடியாது என்பது நாட்டுப் பற்றுடைய மக்கள் அனைவரின் நம்பிக்கை ஆகும். எனவே, ஒவ்வொரு நாடும் அரசாகவேண்டும். அதாவது, அரசிற்குரிய முக்கிய அம்சங்களைப் (நிலம், மக்கள், அரசாங்கம், இறைமை, பிறர் ஏற்பு ஆகியவற்றைப்) பெறவேண்டும். ஒரு நாட்டினம் அரசியல் இறைமையைப் (political sovereignty,

பெற்ருலொழிய, அது ஓர் அரசு ஆகாது. எனவே, அன்னியக் கட்டுப்பாட்டைப்போல் வேறெந்தச் சக்தியும் மக்களிடத்தில் அவ்வளவு கொடூரமான நாட்டுப்பற்றுக் காய்ச்சலை ஏற்படுத்துவதில்லை. நாட்டுப் பற்ருளர்க்குத் தன் நாட்டுச் சுதந்திரத்தைவிட வேறெதுவும் உலகில் விரும்பத்தக்கதன்று. ஆதலின், எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள தேசியவாதிகள் 'சுயநிர்ணயவுரிமை'யைக் (national self-determination) கோரிக் கூக்குரல் எழுப்புவதில் வியப்பு இல்லை அல்லவா ?

இச் சத்தியக் குரலுக்கு இயைந்து சுயநிர்ணய உரிமை அளிப்பதற்காக முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும்போது, இக் கோரிக்கை நாட்டுச் சமுதாயம் (national community) என்ருல் என்ன என்ற பெரிய விஞவை எழுப்புகிறது. இன்றைய உலகில் நாட்டினம் (nationality) என்பது இரு மதிப்பீட்டளவைகளால் நிர்ணயிக்கப் படுகிறது. அவை இனமும் மொழியும் ஆகும்.

இனத்தைக் கொண்டு ஒரு நாட்டினத்தை நிர்ணயிப்பது கடினம், தவறுங்கூட. இருந்தாலும், தங்களின் ஆற்றலைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்காகவோ, தங்களுக்குப் பிடிக்காத சிறுபான்மையினரை வேறுபடுத்தவோ நாட்டுப் பற்ருளர் இதை அடிக்கடி வற்புறுத்திவருகின்றனர். 'இனத் தூய்மை' (racial purity) என்பது பெரும் பொய், வெறும் கட்டுக்கதை என்று விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி நிரூபித்துவிட்டது. எனவே, மனித குலத்தைத் தனித்தனி இனங்களாகப் பிரித்தல் விஞ்ஞான முறைக்குச் சிறிதும் பொருத்தமானது அன்று. எனினும், ஆண்களும் பெண்களும் வெள்ளையாகவும், கறுப்பாகவும், சிவப்பாகவும், மஞ்சளாகவும், மாநிறமாகவும், இன்னும் பல நிறங்களாகவும் இருக்கின்றனர்; இவை ஒவ்வொன்றிலும் ஒரே நிறமுடைய மக்கள் உயரம், உடற்கட்டு, தலைமயிர், தோல், கண்நிறம், மண்டை ஓட்டின் வடிவம் முதலியவற்றைப் பொறுத்தமட்டில் மிகவும் வேறுபடுகிருர்கள். இவ் வேறுபாடுகளைக்கொண்டு நாட்டினச் சித்தாந்திகள் (nationalist doctrinaires) இன நற்குண, தீக்குணங்கள்பற்றியும், இயல்பூக்கங்கள், இன ஒத்துணர்வுகள், வெறுப்புகள் ஆகியவைபற்றியும் கதை கட்டிவிட்டனர்; இனத்தூய்மை ஒன்றே நாட்டினத்தை நிர்ணயிக்கும் சரியான அளவுகோல் என்று பொய்க்கொள்கைகள் புனைந்துவிட்டனர். இக் கொள்கைகள் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிப்படி தவறு என்று நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டபோதிலும், அவைகள் மக்களின் நடத்தைகளையும் போக்குகளையும் தன் பக்கம் திருப்பாமல் இல்லை. சான்ருக, விஞ்ஞானத் தவறுடைய கொள்கைகளில் மக்களிடம்

அதிகமாகப் பரப்பப்பட்ட முதற் கொள்கை ஆரியினக் கொள்கை (Aryanism) ஆகும். இக் கொள்கை பொதுவாக நம்பப்பட்டு விட்டது. வெவ்வேறு ஆரிய அல்லது இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கிடையில் இருக்கும் ஒற்றுமைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, 'ஆரியினம்' என்ற கட்டுக்கதைக்கு முதன்முதலாக ஆதரவளித்தவர் பேராசிரியர் மாக்ஸ் முல்லர் ஆவர். வோன் ஜெரிங் என்ற ஜெர்மென் எழுத்தாளர் 'ஆரியரின் பரிணமம்' என்ற தம் நூலில் இக் கொள்கைகளுக்குச் சாதகமாய் எழுதுகிறுர். ஆர்தர் டி. கோபிஞேவ் என்ற ஜெர்மானியப் பிரெஞ்சுக்காரரோ இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்றுவிட்டார். ஆரியரே மற்ற இனத்தவரையெல்லாம்விட 'உயர்ந்தவர்' 'கலப்பற்றவர்' என்ற கருத்தைத் தம் நூலில் விளக்கிச் சொல்கிறுர் (1884). அதோடல்லாமல் இனவுயர்வும் தூய்மையுமே உயர்ந்த நாகரிகத்தின் முக்கிய முதல் தேவைகள் என்றும் கருதுகிறுர். இவ்வாறு ஏற்றமாகச் சொல்லப்படும் ஆரியரில்கூட உடலமைப்பில் பலத்த வேற்றுமைகள் இருந்ததால்தான், ஆரியர்கள் நார்டிக்வாசிகள் (Nordics), ஆல்ப்பைன் வாசிகள் (Alpines), மத்தியதரைக் கடல்வாசிகள் (Mediterraneans) என்று பிரிக்கப்பட்டனர். ஹௌஸ்ட்டன் ஸ்டுவர்ட் சேம்பர்லேன் என்ற ஜெர்மானியப் பிரிட்டிஷ்காரர் 'ஜெர்மானியரின்' டியூட்டானிக் (Teutonic) உயர்வைப்பற்றி விறுவிறுப்பாக எழுதியுள்ளார். டியூட்டோனிஸம் (Teutonism), காலிசிஸம் (Gallicism), ஆங்கிலோ-சாக்சனிஸம் (Anglo-Saxonism) ஆகியவை ஒரே துணியில் வெட்டப்பட்ட துண்டுகள் என்ருல் மிகையாகாது.

நாட்டினத்தையும் (nationality) இனத்தையும் (race) ஒன்ருய்ச் சேர்ப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட இம் முயற்சிகள் இன, நாட்டினப் பெருமைகளை வளர்த்ததுதான் மிச்சம். அவை அரசாங்கங்களின் குடியிறக்கச் சட்டங்களையும் (immigration legislation), ஜனத்தொகைக் கொள்கைகளையும் தூண்டிவிட்டன. அவைமட்டுமல்லாமல் ஏகாதிபத்தியத்திற்குத் 'தாழ்ந்த' மக்களை 'உயர்வான' இனங்கள் அடிமைப்படுத்திச் சுரண்டுவதற்கும் அவை ஆதாரமாய் அமைந்துவிட்டன. ஆனல் நாட்டுணர்ச்சியுடன் ஒப்பிடும் அளவுக்கு இனத்துவத்தை (racialism) அவை இதுவரை வளர்க்கவில்லை. எண்டிசையிலும் வாழும் மக்கள் ஆங்கிலேயர் (Englishmen), பாரசீகர் (Persians), ஜெர்மானியர் (Germans), ஜப்பானியர், இத்தாலியர், புல்கேரியர் என்று அழைக்கப்படுகிறுர்களே தவிர, நார்டிக்வாசிகள், மத்தியதரைக் கடல் வாசிகள், ஆல்ப்பைன்வாசிகள் என்ருே, மஞ்சள் நிறத்தவர், கறுப்பர், மாநிறத்தவர் என்ருே அழைக்கப்படுவதில்லை. எனவே

கற்பனையான இனங்களைவிட உலக மக்கள் நாட்டினம், சமயம், பொருளாதார வகுப்புகள் ஆகியவைமூலமே தங்களை அறிந்து கொள்கிறார்கள் என்பதை நினைவிலிருத்தல் வேண்டும்.

இனத்திற்கும் மொழிக்குமிடையில் இன்றியமையாத தொடர்பு உண்டு என்றும் சொல்வதற்கில்லை; ஏனெனில், ஒன்று உடற்கூற்றையும், மற்றொன்று முன்னோர் பண்பாட்டு மரபுரிமையையும் பொறுத்திருக்கிறது. மக்கள் தோல், கண் நிறம், மண்டை வடிவம் ஆகியவற்றில் வேறுபாடுகளுடன் பிறக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் கற்கும் மொழியோ அவர்கள் வாழும் பண்பாட்டுச் சுற்றத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது. இனத்தை மொழியால் அறியவியலாது; ஆனால், ஒருவருடைய பண்பாட்டுக் குழுவை (cultural group) மொழி வாயிலாக எளிதில் அறிந்துகொண்டுவிடலாம், அதனால் தான் ஒருவருடைய தாய்மொழி அவருடைய நாட்டினத்தைக் காட்டும் சிறந்த மதிப்பீட்டளவையாகப் பயன்படுகின்றது. உலக நாடுகளில் பெரும்பாலானவை 'நாடுகளாக' விளங்கக் காரணமே அவைகளின் மக்கள் பொதுமொழி ஒன்றைப் பேசுவதுதான். ஆங்கிலேயர், அமெரிக்கர், பிரிட்டிஷ் குடியேற்ற நாட்டு மக்கள் ஆகிய அனைவரும் ஒரே மொழியின் பல கிளைகளைப் பேசுகிறார்கள். அதேமாதிரி போர்த்துகீசியரும், பிரேசிலியரும் ஒரே மொழி பேசுகிறார்கள். பிரெஞ்சுக்காரர், ஹெய்டியர், ஸ்பானியர், மெக்சிகோவினர், சில்லியர் (Chileans), அர்ஜென்டைனர், பெருவியர், மற்ற ஸ்பானிஷ் மொழி பேசுபவர் ஆகிய எல்லோரும் இதே பிரிவைச் சேர்ந்தவர்தாம். இவர்களுடைய நாட்டினத்தை, மூலமொழியைவிட அவர்கள் பேசும் திசைமொழிகளே (dialects) உணர்த்துகின்றன. ஆனால், ஸ்விஸ் மக்கள் பிரெஞ்சு மொழியையோ, அன்றி ஜெர்மன் மொழியையோ, அன்றி இத்தாலிய மொழியையோ பேசியபோதிலும், அவர்கள் ஸ்விஸ் மக்கள் என்றே அழைக்கப்படுகிறார்கள்; அவ்விதமே பிரெஞ்சையோ அல்லது பிளெமிஷ் மொழியையோ (Flemish) பேசினாலும், பெல்ஜியர் பெல்ஜியரென்றே அழைக்கப்படுகிறார்கள். எனினும், பெரும்பாலும் சட்டப்பொருளை நோக்குவதைவிட சமூகப் பண்பாட்டுப் பொருளுடன் நோக்கினால், நாட்டின் வேறுபாடுகளும், மொழி வேறுபாடுகளும் ஒன்றே என்று புலப்படும்.

சுயநிர்ணயவுரிமை வேண்டுகோள்: நாட்டினக் குழுவும் (national group), மொழிக் குழுவும் (language group) இறுதியில் ஒன்று என்று பொதுவாகக் கருதப்படுவதால், ஒரே மொழி பேசும் மக்கள் அனைவரின் நலன்களே 'தேசீய' நலன்களாகத் தேசீயவாதிகளால் கருதப்படுகின்றன. பொது மொழியே நாட்டினத்தை

திர்ணயிக்கும் நல்லதோர் உறைகல்லாக ஆகிவிட்டது. இக் கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பவர்களுக்குப் பல மொழிகள் பேசப் படும் அரசுகளாகிய சுவிட்சர்லாந்து, பெல்ஜியம், ஆஸ்திரிய ஹங்கேரி முதலியவை 'நாட்டினமற்ற' (non-national) அல்லது 'பன்னாட்டின' (multi-national) அரசுகளாகத் தோன்றுகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் அரசியல் எல்லைகள் யாதாயிருப்பினும் அரசியல் கோணத்தில் நின்று பார்க்காதபோது, மொழி, பண்பாடு ஆகிய உறவுகளால் பிணைக்கப்பட்டுத் தங்களை ஒருவருக்கொருவர் நன்கு அறிந்துகொள்ளும் மக்கள் கூட்டமே 'நாடுகள்' ஆகும் என்ற உண்மை தெரியவரும். தேசீய சமுதாயத்தின் உறுப்பினர் கள் அரசியல் சுதந்திரம் கோரி ஒரே மொழியில் ஓலமிடுகின்றனர். சுதந்திரம் பெற்றபின் தாய்மொழி பேசும் மக்கள் அனைவரும் அதே தேசீய சமுதாயத்தைச் சேராதிருந்தால், அண்டை நாடுகள் பிரிந்து விட நேரிட்டால்கூட அவர்கள் அனைவரும் இணைக்கப் படுதல் வேண்டும். தாய்மொழி பேசாத மக்கள் அங்கு வாழ்ந்து வருவராயின், அவர்களுக்கு அதைக் கற்றுக்கொடுத்து, அவர்களை ஐக்கியமாக்க வேண்டும். இது செய்யப்பட முடியாத போது, தேசீய ஒற்றுமை, தேசீய பலம் முதலியவற்றிற்காக அவர்கள் தங்கள் சொந்த மொழி, பண்பாடு ஆகியவற்றைக் கைவிடும்படிசெய்து, தேசீய மொழியையும் பண்பாட்டையும் பின்பற்றும்படி செய்யவேண்டும் இதுவே தேசீயவாதிகளின் —நாட்டுப் பற்றுளரின் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையாகும். இந் நம்பிக்கையே உலக அரசியல் அரங்கில் பல காட்சிகள் தோன்றவும், விளைவுகள் ஏற்படவும் காரணமாய் அமைந்தன.

பல இறைமையுடைய தேசீய அரசுகளாக உலகம் துண்டாடப்பட்டமை அவைகளில் ஒரு முக்கியமான விளைவாகும். ஒவ்வொரு மொழிக்குழுவும் நாட்டுணர்ச்சி என்ற நோயால் பீடிக்கப்பட்டு எவ்வாற்றானும் அரசாக ஆகிவிடவேண்டும் என்று உறுதியான நம்பிக்கைபூண்டுவிட்டது. இத் தொற்றுநோய் உலகெங்கும் பரவி விட்டது. வேற்றுமொழி பேசும் மக்களின் அரசாங்கத்தின்கீழ் தேசீய மொழி பேசும் மக்கள் கூட்டம் ஒரு காலும் மனநிறைவுடன் வாழமுடியாது என்பது நாட்டுப் பற்றுளரின் நம்பிக்கையாகும். ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்தைப் பிரெஞ்சுக்காரரும், பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்தை ஜெர்மானியரும், ஜெர்மன் ஆதிக்கத்தைப் போலாந்தியரும், போலாந்து ரஷ்ய ஆதிக்கத்தை லித்துவானியர், லுத்தேயரும் எதிர்த்தமை இந்தக் காரணத்தினாலன்றோ? அரசியலறிவு பிறந்து தன் கூட்டத்தில் வளர்ந்ததும், ஒவ்வொரு தேசீய சமுதாயமும் தன் சுதந்திர உரிமையை வெளிப்படையாகவும் உறுதியாகவும் கேட்க ஆரம்

பித்து விடுகிறது. பண்டைக் காலத்திலும் இடைக்காலத்திலும் மொழி பண்பாடு ஆகியவற்றில் வேற்றுமையுடைய மக்கள் உலக அரசுகளிலோ அல்லது நிலப்படைமானிய அரசு முறைகளிலோ மன நிறைவுடன்கூடி வாழ்ந்து வந்தார்கள். அக்காலம் மலையேறி விட்டது. மேலை நாகரிகம் பரவியிருக்கும் தற்காலத்தில் இவ்வாறு ஒன்று கூடி வாழ்வதற்கே இடமில்லாதுபோய்விட்டது. இக் காலத்தில் தனித்தனி மொழி பேசும் ஒவ்வொரு கூட்டமும் தனக்கென்று ஓர் அரசு வேண்டும் ; சுதந்திரம்வேண்டும்; நிலம், கொடி, இராணுவப் படை, ஆட்சிப் படை (bureaucracy), இறைமை ஆகியவை வேண்டும் என்று மார்தட்டி நிற்கிறது.

முதல் உலகப் போரின்போதே சுயநிர்ணயவுரிமை வேண்டு கோளும், சுதந்திரக் கோரிக்கைகளும் பிரபலமாயின. அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் வில்சன் 1918ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் அமெரிக்கச் சட்டசபைக்கு அனுப்பிய செய்தியில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது :

> 'தட்டுமுட்டுச் சாமான்களைப்போன்றோ அல்லது விளையாட்டில் பணயம் வைப்பதைப்போன்றோ மக்களை யும் மாகாணங்களையும் ஓர் இறைமையிலிருந்து மற்றோர் இறைமைக்குப் பண்டமாற்றம் செய்யலாகாது. இக் காலத்தில் அவரவர் சொந்த விருப்பப்படியே மக்கள் ஆட்சி செய்யப்படவேண்டும். சுயநிர்ணயம் என்பது வெறும் வாய் வீச்சு அன்று; வெறும் மொழித்தொடர் அன்று; அது ஒரு முக்கியமான செயல் நியதியாகும். அதை இனியும் அரசியல் மேதைகள் புறக்கணிப்பார் களேயானால், கடுமையான அபாயங்களே ஏற்படும்.'

1919ஆம் ஆண்டுப் பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டில், அப்போது புதிதாக விடுதலைபெற்ற நாட்டினங்கள் சுய நிர்ணயவுரிமை செயலாக்கப்படவேண்டும் என்று வம்பு செய்தன. எங்கெங்கு இவ்வுரிமை கொடுப்பதால் தங்களுக்கு அரசியல் நன்மை விளைந்ததோ, அங்கெல்லாம் நேச அரசாங்கங்கள் (Allied Governments) சுய நிர்ணயவுரிமை வழங்கின. எனினும், பெரும் பாலான இடங்களில் அரசியல் எல்லைகளும் மொழி எல்லைகளும் ஒன்றுகச் சேர முடியவில்லை; வேற்றுமொழி பேசும் மக்களுக் கிடையில் அதிகக் கலப்பு ஏற்பட்டுவிட்டபடியால், இக் கொள்கை நிறைவேற்றப்படமுடியாதுபோயிற்று. போலாந்து, செக்கோசுலே வேக்கியா, ஹங்கேரி, ஆஸ்திரியா, யூகோஸ்லேவியா அல்பானியா, பெரிய ருமேனியா முதலிய நாடுகளுடைய

சுதந்திரமும், பின்னர் பின்லாந்து, எஸ்தோனியா, லாட்வியா, லித்துவானியா ஆகியவைகளின் சுதந்திரமும் எதிர்பார்த்தபடி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், விடுதலைபெற்ற புதிய அரசுகள் தாங்கள் மிகவும் வற்புறுத்திக் கேட்ட எல்லைகளும், வெற்றி பெற்றவர்கள் தங்களுக்கு சாதகமாகச் செய்த எல்லை அமைப்புகளும் எந்த நோக்கங்களுக்காக உண்டாக்கப்பட்டன என்றால், அவை பொருளாதாரம், படைச்சூழ்ச்சி, நில எல்லையை விரிவாக்குதல் (territorial aggrandisement) ஆகிய செயல்களாலும், சுயநிர்ணயவுரிமை கோரி நின்றவர்களுக்கு அவ்வுரிமை அளிக்கப்பட்டதாலுமே உண்டாக்கப்பட்டன என்று கூறலாம். ஆனால், வாகை சூடியோரின் மண்ணாசையை எங்கெல்லாம் சுயநிர்ணயவுரிமைக் கொள்கை பாதித்ததோ, அங்கெல்லாம் இவ்வுரிமை அளிக்கப்படவில்லை. ஆனால், எங்கெல்லாம் தோல்வியுற்ற அரசுகளின் நிலத்தையும் வலிமையையும் குறைப்பது அவசியமென்று தோன்றிற்றோ, அங்கெல்லாம் சுயநிர்ணயவுரிமை அளிக்கப்பட்டதோடல்லாமல், அங்கு வாழ்ந்த மக்களுக்குக் குடிவாக்கெடுப்பு (plebiscite) மூலம் தங்கள் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்த வாய்ப்பும் அளிக்கப்பட்டது.

1919ஆம் ஆண்டு உடன்படிக்கைகள் ஒன்பது குடியொப்பங்களுக்கு (referenda) வழிவகுத்தன. ஷ்லெஸ்விக், அலென்ஸ்டீன், மேரியன் வெர்டர், மேல்சைலேசியா, ஊப்பன், மால்மீடி, கிளாஜன்பர்ட், பர்கென்லாந்து, சார் பள்ளத்தாக்கு ஆகிய இடங்களில் குடியொப்பம் எடுக்கப்பட்டது. ஷ்லெஸ்விக்கின் பெரும்பாலான மக்கள் டேனிஷ்காரரின்கீழ் வாழ்வதைவிட ஜெர்மானியரின்கீழ் வாழ விருப்பம் தெரிவித்தனர். அவ்வாறே போலாந்தின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் வாழ விரும்பாமல் அலென்ஸ்டீன், மேரியன் வெர்டரில் வாழ்ந்த மக்கள் ஜெர்மனியின்கீழ் வாழ்ந்துவர விரும்பினர். மேல் சைலேசியாவில் ஜெர்மனிக்குச் சாதகமாக 7,07,000 வாக்குகளும், போலாந்துக்குச் சாதகமாக 4,79,000 வாக்குகளும் விழுந்தன (1921). இரு நாட்டுத் தேசீய வாதிகளுக்கும் மனநிறைவு ஏற்படாதவாறு, அந் நிலப்பகுதியை சர்வதேசச் சங்கத்தின் மன்றம் இரு துண்டாக்கியது. ஜெர்மன் வசமிருந்த ஊப்பனும் மால்மீடியும் பெல்ஜியத்துடன் இணைக்கப்பட்டன. ஆஸ்திரியாவுக்கும் யூகோசுலேவியாவுக்குமிடையில் தகராறு ஏற்படுத்திய கிளாஜன்ஃபர்ட் ஆஸ்திரியாவுடன் சேர்ந்துகொள்ள விரும்பியது. பர்சென்லாந்து ஹங்கேரிய ஆட்சியைவிட ஆஸ்திரிய ஆட்சியையே விரும்பியது. 1935 ஜனவரி 13ஆம் தேதிய குடி வாக்கெடுப்பு சார் பள்ளத்தாக்கை ஜெர்மனிவசம் இணைத்தது. ஆனால், 1947ஆம் ஆண்டு சார் பள்ளத்

தாக்கு மக்கள் பிரான்சுடன் சேர விரும்புவதாக வாக்களித்தனர்; 1955-ல் 'சர்வதேசமயமாக்கப்படுவதை' மறுத்து ஜெர்மனிக்காக வாக்கு அளித்தனர்.

குடிவாக்கெடுப்பு முறையைக் கருத்துக் கொள்கையினர் (idealists) எவ்வளவுதான் மெச்சனுலும், அதில் அநேக சிரமங் களும் அபாயங்களும் இல்லாமலில்லை. இருபுறத்திலும் சாராத நடு நிலைமைப் பாதுகாப்பு போதுமான அளவு இருந்தாலும், வாக்குரிமைத் தகுதிகள் போதுமான அளவு இருந்தாலும், தேர்வு நடைமுறைகள் வகுக்கப்பட்டபோதிலும் குடியொப்பம் நாட்டு ணர்ச்சியைக் கிளறிவிடுகிறது; இரு சாரரையும் கைக்கூலி வாங்கும்படியும், வன்முறையில் இறங்கும்படியும், பயங்கரச் செயல் புரியும்படியும் தூண்டுகிறது. மேலும், அது வாக்களிப்ப வர்கள் தங்கள் அச்சம், பொருமை, அப்போதைய பொருளாதார நலன் முதலியவற்றை யோசிக்காமல் தங்கள் நாட்டு விருப்பத்தை நிரந்தரமாக நிர்ணயிப்பதற்கு எவ்வித உறுதிப்பாடும் அளிப்ப தில்லை; அரசியல் சூதாட்டம், பலாத்காரம் ஆகியவற்றின் கட்டளைகட்கு ஏற்ப மக்களும் மாநிலங்களும் ஓர் அரசிடமிருந்து வேருேர் அரசுக்கு மாற்றப்படுகிருர்கள்; சுதந்திரம் சில வேளை களில் அளிக்கப்படுகிறது; சில வேளைகளில் மறுக்கப்படுகிறது. மக்களின் விருப்பங்கள் நிறைவேருதபோது, ஆங்காங்கே எதிர்ப்பும் கலகமும் ஏற்பட்டு, இறுதியில் உலக நெருக்கடி முகிழ்த்துவிடுகிறது.

தேசிய மீட்புக் கொள்கை: சுயநிர்ணயவுரிமைக் குரலைப் போன்று சண்டை சச்சரவிற்குக் காரணமாய் அமைந்திருப்பது தேசிய மீட்பு அல்லது விடுதலைக் கொள்கை எனலாம். இது முதன் முதலில் இத்தாலியில் உருவாகியது. பல்லாண்டுகளாகக் கனவுகண்டு வந்த குறிக்கோள்களை இத்தாலிய தேசியவாதிகள் 1861ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றினர். தெற்கிலிருந்த சிறுசிறு நாடுகள் பிட்மான்டுடன் இணைக்கப்பட்டு, ஐக்கிய இத்தாலி எழுப்பப்பட்டது. 1867-ல் ஆஸ்திரியாவிடமிருந்து வெனீசியா பிரிக்கப்பட்டது. 1870-ல் இப் புதிய நாட்டுடன் ரோம் சேர்க்கப் பட்டது. எனினும், டிரென்டினே, டிரோல் என்ற ஈரிடங்களிலும் வாழ்ந்துவந்த இத்தாலிய மொழி பேசும் மக்கள் ஆஸ்திரியாவின் ஆட்சிக்கு அடங்கிக் கிடந்தனர். இந் நிலப்பகுதிகள் விடுதலை யடையாதவரை இத்தாலி ஐக்கியமாகிவிட்டதென்று கருதுவதற் கில்லை என்று இத்தாலிய தேசியவாதிகள் அல்லும் பகலும் நொந்துகொண்டனர். எனவே, அவைகள் **'மீட்கப்படாத இத்தாலிய மாநிலங்கள்'** (Italia Irredenta) என்று அழைக்கப்

பட்டன. நாட்டுப் பற்றுளர் அனைவரின் கண்களும் அன்றுமுதல் அப் பகுதிகள்மேல்தான் திரும்பின.

1914ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் எண்ணற்ற 'மீட்கப்படா மாநிலங்கள்' ஐரோப்பாவில் இருந்தன. ஜெர்மானிய ஆட்சியின் கீழ் இருந்த அல்சாஸ், லொரைன் என்ற மாகாணங்கள் பிரான்சுக்குச் சொந்தமான மீட்கப்படா மாநிலங்கள் ஆகும். ஆஸ்திரிய ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த பாஸ்னியா, ஹெர்சிகோவினு, டால்மேசியன் கடற்கரை ஆகியவை செர்பியாவின் மீட்கப்படா மாநிலங்கள். அவ்வாறு ஹங்கேரிய ஆட்சியின்கீழ் இருந்த டிரான்சில்வேனியாவும், ரஷ்ய ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த பெஸ் அரேபியாவும் ருமேனியாவுக்குச் சொந்தமான, ஆனுல் விடுதலை யடையாப் பிரதேசங்கள் ஆகும். 1919ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் இவ் வகையைச் சேர்ந்த மாநிலங்களின் எண்ணிக்கை மிகவும் வளர ஆரம்பித்தது. இப்போது ஜெர்மனிக்கே 'இழக்கப்பட்ட மாநிலங்கள்' பல இருந்தன. போலாந்தின் கிழக்குப் பிரதேசங் களிலும், ருமேனிய பெஸ் அரேபியாவிலும் வாழ்ந்து வந்த பைலோரஷ்யரும், யூக்ரேனியரும் ரஷ்யாவுக்குப் புதிதாகச் சொந்தமான, ஆனுல் சுதந்திரம் பெருதவர்களாய் வாழ்ந்தனர். அரசியல் எல்லைகளும் மொழி எல்லைகளும் ஒன்ருகக் கலக்காத இடங்களிலெல்லாம் இந்த நிலையே ஏற்பட்டிருந்தது. இப் பகுதி களினுல்தான் நெருக்கடியும் நாடுகட்குள் பிணக்கும் பூசலும் ஏற்படுகின்றன.

இருதரப்பினரும் மனநிறைவு அடையும்படி, இந்தத் துன்பம் கொடுக்கும் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்கில்லை. அவ்வாறு தீர்வுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாலுங்கூடப் பொருளாதார அல்லது படைச் சூழ்ச்சிக் காரணங்களை முன்னிட்டு அவற்றை இருதரப்பினரும் முழு மனத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ள முன்வருவதுமில்லை. இத்தாலியைச் சான்ருக எடுத்துக்கொள்வோம். 1919ஆம் ஆண்டில் தனக்குச் சேரவேண்டிய பகுதிகளை மீட்டுக் கொண்டதோடல்லாமல், தன் பாதுகாப்பை முன்னிட்டு பிரென்னர் கணவாயும், டிரோலியன் ஆல்ப்ஸ் மலையின் தென்தொடர்ச் சரிவும் தன்னைச் சேரவேண்டும் என்று இத்தாலி பிடிவாதம் செய்ததால், போசனைச் (Bozen) சுற்றி வாழ்ந்துவந்த 2,50,000 ஜெர்மன் மொழி பேசிய மக்கள் அதன் ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டனர். இவ்வாறு பொருளாதாரத்தை முன்னிட் டோ, பாதுகாப்பை முன்னிட்டோ எல்லைகள் வரையறுக்கப் படுதல் மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாருனது என்று தேசியவாதிகள் இடித்துரைக்கின்றனர். வேறு சில காரணங்களுக்காகவும் மக்கள்

விருப்பப்படி எல்லைகள் வரையறுக்கப்படுவதைச் சில தேசியவாதிகள் சில வேளைகளில் (மேற்படியார்களே) இடித்துரைக்கின்றனர். இந் நிலைமை ஏற்படுங்கால், எந்த அடிப்படையில் எல்லைகள் வரையறுக்கப்படவேண்டும் என்பது உறுதிப்படுத்தப்படுவதில்லை. நெருக்கடியைத் தணிப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிகள் வல்லிணைப்பு (annexation) பேராசையால் குலைக்கப்படுகின்றன. தன் வலிமையைப் பெருக்கிக்கொள்ளுவதற்காக ஒவ்வோர் அரசும் பிறர்க்குச் சொந்தமான நிலப்பகுதிகளைத் தன் கைவசமாக்க முயலுகிறது. ஆனால், இச் சுயநலம் நஞ்சனைய வஞ்சனைச் செயல்கள், சுயநிர்ணயவுரிமை அல்லது 'மாநிலங்களுக்குச் சுதந்திரம் வழங்கல்' என்ற போர்வையால் போர்த்தப்பட்டு மறைக்கப்படுகின்றன. இது நடக்காதபட்சத்தில் வேறு சுலோகங்களும் தூண்டு சொற்களும் எழுப்பப்படுகின்றன; 'வரலாற்று' எல்லைகள் வற்புறுத்தப்படுகின்றன; 'இயற்கை' எல்லைகள் வேண்டும் என்று பிடிவாதம் செய்யப்படுகிறது. வல்லிணைப்பைச் சரியென்று நிருபிப்பான்வேண்டி நடந்ததெல்லாம் விதி என்று வாதிக்கப்படுகிறது; விதியை எவராலும் வெல்லமுடியாதென்று ஓலமிடப்படுகிறது. மொழி எல்லைகள் ஒருவாறு நிர்ணயிக்கப்பட்டதும், அடுத்திருக்கும் நதியின் மேலோ அல்லது மலைத்தொடர்மீதோ நோக்கம் திரும்புகிறது; அந்த இலட்சியம் நிறைவேறியதும், அதற்கும் அப்பாலுள்ள கோடு இயற்கையான இன்றியமையாத எல்லையாகிவிடுகிறது. தேசீய அரசுகளுக்கு இடையில் ஏற்படும் மோதல்களால் எல்லைகள் வரையறுக்கப்படுகின்றன. இதிலிருந்து நாம் அறிவது என்ன? நாட்டுணர்ச்சி பகைமையைத் தூண்டிவிடுகிறது; அதற்கான கூக்குரல்கள் நியதிகளை எழுப்புகின்றன; அதன்மூலம் ஒவ்வொரு தேசிய சமுதாயமும் தன்னுடைய ஆசைகள் நிறைவேறுமென்றும், அறம் தழைக்குமென்றும் கருதுகிறது.

தேசியச் சிறுபான்மையினர் : ஒவ்வொரு தேசிய அரசும் தன் எல்லைகளையும் வலிமையையும் அதிகரிக்கவே முயலுகிறது. இவ் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வான்வேண்டித் தன் எல்லைகளுக்கப்பால்தன் மொழிபேசும் மக்களை எப்படியாவது தன் ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டுவர முயலுவதோடல்லாமல், தன் எல்லைகளுக்குள் வாழ்ந்து வரும் மக்கள், மொழி, பண்பாடு ஆகியவற்றில் ஒருமைப்பாடு அடையவேண்டும் என்றும் விரும்புகிறது. அது இவ் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக அவைகள் ஆவன செய்யத் தவறுவதில்லை. மற்ற அரசுகளால் நசுக்கப்படும் மக்களைக் குறிப்பிடுவதற்காகவே 'சுய நிர்ணயவுரிமை' என்ற சொல்லைத் தேசியவாதிகள் பயன்படுத்துகிறுர்கள். ஏனெனில், அவர்களின் அடிமைத்தளை அறுந்துபோய் 'விடுதலை' கிடைத்துவிடுமாயின், இதுகாறும் அடிமைப்

படுத்திவந்த அரசின் வலிமை குறையவும், அயல்நாட்டின் வலிமை அதிகரிக்கவும் வழிபிறந்து விடுகிறது அல்லவா? அண்டை நாட்டின் மொழியே அவர்களின் மொழியாக இருந்துவிட்டாலோ, அன்றி அவர்கள் அண்டை நாட்டைச் சேரவேண்டியவர்களாக இருந்தாலோ போதும். உடனே அந்த அண்டை நாட்டினர் அடிமைப் பட்டு அடக்கி ஒடுக்கப்படும் மக்களுக்கு ஆதரவு அளிக்க முன் வந்துவிடுவர். ஆனால், தங்கள் நாட்டிலே வதியும் சிறுபான்மை யினரைப் பொறுத்தமட்டில், நாட்டுப் பற்றுளரின் போக்கு வேறு விதமாக ஆகிவிடுகிறது. அவர்களைச் சுதந்திரமின்றி, சுயநிர்ணய வுரிமையின்றி வைத்திருக்க முனைகின்றனர்; தேசிய ஒற்றுமை, நாட்டுப்பற்று என்ற சாக்குப்போக்கைச் சொல்லிச் சிறுபான்மை யினர் பெரும்பான்மையினரின் மொழியையும் பண்பாட்டையும் பின்பற்றுமாறு வற்புறுத்தப்படுகின்றனர். தங்கள் நாட்டு எல்லை களுக்கு அப்பால் வாழும் மக்களுடன் இவர்கள் கொண்டிருக்கும் தொடர்புகளை அப்படியே அறுத்துவிடுமாறு தூண்டுகின்றனர்; கால நேரத்திற்கேற்றாற்போல் வற்புறுத்தவும் செய்கின்றனர்.

1914ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர், ஐரோப்பிய அரசினர் தத்தம் நாட்டில் வாழ்ந்துவந்த சிறுபான்மையினர் தேசிய மொழி, பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றில் மற்றவரோடு ஐக்கிய மாகுமாறு வன்முறைச் செயல்களினால் தூண்டினர். இக்கொள் கையை அதிக சிரத்தையுடன் கடைப்பிடித்த ஐரோப்பிய அரசாங் கங்கள் நான்கு—ரஷ்யா, ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி, துருக்கி. இந்நாடுகளில் சிறுபான்மையினர் அதிகமாக இருந்தனர். இந் நாடுகளில் வாழ்ந்த சிறுபான்மையினர் தங்களின் தனிமொழி, பண்பாடு, நாகரிகம் இவற்றை மறந்து, துறந்து பெரும்பான்மை யினரைப் பின்பற்றி நடக்குமாறு வற்புறுத்தப்பட்டனர். இக் கொள்கையைத் தீவிரமாகச் செயலாக்கிய அரசாங்கங்கள் தங்கள் இலட்சியத்தையே அடையமுடியாமல் தவித்தன.

1918-19-ல் ஆஸ்திரிய-ஹங்கேரி கூட்டு முறியவும், ரஷ்ய, துருக்கி, ஜெர்மானியப் பேரரசுகள் இடியவும், சுயநிர்ணய உரிமை என்ற பெயரில் எல்லைகள் திரும்ப வரையறுக்கப்படவும், ஐரோப் பாவில் வாழ்ந்துவந்த சிறுபான்மையினரின் எண்ணிக்கை 5,40,00,000லிருந்து ஏறத்தாழ 1,70,00,000-க்குக்குறைந்தது. ஆனால் இம்மாற்றங்களால் 75,00,000 ஜெர்மானியரும், 30,00,000 மாகியரும், 13,50,000 புல்கேரியரும், பிரான்ஸ், போலாந்து, செக் கோசுலோவேக்கியா, யூகோசுலேவியா, ருமேனியா முதலிய நாட்டினரும் அன்னிய ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டனர். அவ்விதமே இத்தாலியின் 5,00,000 யூகோசுலேவியரும்,

போலாந்து, செக்கோசுலேவேக்கியா, ருமேனியா ஆகியவற்றின் 45,00,000 ருதேனியரும், யுக்ரேனியரும், போலாந்தின் கிழக்கு எல்லைப் பிரதேசத்து எண்ணற்ற ரஷ்யர்களும் கொண்டுவரப் பட்டார்கள். யூகோசுலேவியாவின் ஜனத்தொகையில் $\frac{1}{4}$ பாகமும், போலாந்தின் ஜனத்தொகையில் $\frac{1}{3}$ பாகமும், செக்கோசுலேவேக்கிய ஜனத்தொகையில் [சுலோவேக்கியரைச் (Slovaks) சிறுபான் மையினராகக் கருதாமல்] $\frac{2}{5}$ பாகமும், இத்தாலிய ஜனத்தொகையில் $\frac{1}{10}$ பாகமும் சிறுபான்மையினராக இருந்தனர். அதே பலாத்காரக் கொள்கையை இன்றைய ஆர்வமிக்க ஐரோப்பிய நாட்டுப் பற்றுளர் கடைப்பிடிப்பாராயின், உள் நாட்டுக் குழப்பமும் உலக நெருக்கடியும் மத்திய ஐரோப்பா முழுவதும் பரவிவிடும் என்பது திண்ணம்.

1919ஆம் ஆண்டில் அமைதி மாநாடு கூடியதல்லவா ? அது இச் சிக்கலுக்குப் புதுவிதமான சர்வதேச ஒழுங்குமுறை ஒன்றை வகுத்தது. அதன்படி புதிய அரசுகட்கும் நேச வல்லரசுகட்கும் இடையில் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கைகளில் பாதுகாப்பு உறுதிகள் அளிக்கப்பட்டன. இவ்வுறுதிகளையும் கடமைகளையும் சம்பந்தப் பட்ட அரசுகள் நிறைவேற்றுகின்றனவா என்பதை நிர்ணயிக்கவும் கடமையில் தவறினால் நினைவூட்டவும் சர்வதேச சங்கத்தின்மூலம் ஒரு சர்வதேச நிலையம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. சிறுபான்மையர் உடன்படிக்கைகளிலே முதலாவது உடன்படிக்கை போலாந்தின் மீது திணிக்கப்பட்டது. அது 1919, ஜூன் 28ஆம் நாள் வரையப் பட்டது. அடுத்து, செக்கோசுலேவேக்கியா (செப். 10,1919), யூகோசுலேவியா (செப். 10, 1919), ருமேனியா (டிச. 9,1919), கிரீஸ் (ஆகஸ்டு 10, 1920) முதலிய நாடுகளுடன் உடன் படிக்கைகள் செய்யப்பட்டன. அவ்வாறே செப். 10, 1919-ல் ஆஸ்திரியாவுடன் செய்யப்பட்ட செயின்ட் ஜெர்மெயின் உடன் படிக்கை (விதிகள் 62—69), ஜூன் 4, 1920-ல் ஹங்கேரியுடன் செய்யப்பட்ட டிரையனன் உடன்படிக்கை (விதி 54—60), நவம்பர் 27, 1919-ல் புல்கேரியாவுடன் வரையப்பட்ட நியூவெல்லி உடன்படிக்கை (விதி 49—57), ஜூன் 24, 1923-ல் துருக்கியுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட லாசெயின் உடன்படிக்கை (விதி 37—45), போலாந்திய உடன்படிக்கையைப்போன்றே சிறுபான்மை யினருக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கு வகை செய்தன. பால்டிக் அரசுகளும், அல்பானியாவும் அடுத்தாற்போல் இக் கடமை களுக்குப் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்யப்பட்டன. இவ்வாறு பின்லாந்து, டான்சிக், கிரீஸ் உட்பட பதினைந்து மத்திய, தென்கிழக்கு ஐரோப்பிய அரசுகள் சிறுபான்மையினரை வலுவந்த மாகத் தேசிய மரபு, மொழி, பண்பாடு ஆகியவற்றைக் கடைப்

பிடிக்கச் செய்யும் பழக்கத்தைக் கைவிட்டுவிட்டு அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பும் உரிமைகளும் அளிக்கும்படி தூண்டப்பட்டன.

இவ் வேற்பாடுகள் அனைத்திலும் பல பொது நியதிகள் அடிப் படையாகக் கொள்ளப்பட்டன. சான்றாக, தேசிய சிறுபான்மை யினரைக்கொண்ட அரசு ஒவ்வொன்றும் 'பிறப்பு, நாட்டினம், மொழி, இனம், அல்லது சமயம்' முதலியவற்றைக் குறித்துப் பாகுபாடு செய்யாமல், தத்தம் எல்லையில் வாழும் மக்கள் அனைவருடைய உயிர், உடமை, சுதந்திரம் ஆகியவற்றைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது (போலாந்திய உடன்படிக்கையின் 2ஆம் விதி). மேலும், 'தனிப்பட்ட தொடர்பு, வியாபாரம், சமயம், அச்சகம், வெளியீடுகள் அல்லது பொதுக் கூட்டங்கள் ஆகியவற்றில் எந்த மொழி பேசும் குடிமகனும் தடை செய்யப்படலாகாது' என்று விதிக்கப்பட்டது. அன்றியும், சிறுபான்மையினர் கணிசமான அளவு வாழ்ந்து வரும் பகுதிகளில் அவர்களுக்குரிய சொந்த மொழியில் கல்வி பயில அரசுகள் எல்லா வசதிகளும் செய்துகொடுக்கவேண்டும் என்று (9ஆம் விதி) வற்புறுத்தப்பட்டது. இவ்வுடன்படிக்கைகளில் சில விதிகள் தனிமனிதனின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும்படி உணர்த்தின; இன்னும் சில விதிகள் சிறுபான்மையினர் கணிசமாக வாழ்ந்து வரும் இடங்களில் பள்ளிகள் அமைக்கும்படியும், பொது நிதியில் பங்கு கொடுத்துக் காப்பாற்றும்படியும் தூண்டின.

இக் கடமைகள் நிறைவேற்றப்படுகின்றனவா என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு இரண்டு வழிகள் வகுக்கப்பட்டன. சிறு பான்மையினருக்கு அளிக்கப்பட்ட பாதுகாப்புகள் அனைத்தும் அந்தந்த அரசின் அடிப்படைச் சட்டத்தின் ஒரு பகுதி என்று உடன்படிக்கைகளில் எழுதப்பட்டது. அன்றியும், சிறுபான்மை யினர் சர்வதேச சங்கத்தின் பாதுகாப்பின்கீழ்க் கொண்டுவரப் பட்டனர். சிறுபான்மையினர் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்காகப் பல முறை சங்கத்தின் மன்றம் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றியது. இத்தகைய உலகப் பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டிராதபட்சத்தில், சிறுபான்மையினர் மிகவும் அவதிபட்டிருப்பார்கள். ஆனால், அதேசமயம் மக்களைப் பாகுபாடு செய்வதும் துன்புறுத்துவதும் அறவே இல்லாமல் ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டது என்று உறுதியாய்ச் சொல்வதற்கில்லை. சிறுபான்மையினர் உடன்படிக்கைகட்கு உள்ளாகாத அரசுகள் தத்தம் எல்லைக்குள் வாழ்ந்துவரும் சிறுபான்மைக் குடிகளைத் தங்கள் விருப்பப்படி துன்புறுத்த இடம் இருக்கிறது அல்லவா? இதை முன்னிட்டு 1925-ல் இதை அனைத்துலகக் கடமையாக்க வேண்டும் என்று லித்து

வானியா கொண்டுவந்த தீர்மானம் நிறைவேருமற்போயிற்று. உடன்படிக்கை அரசுகளில்கூட சர்வதேசச் சங்க மன்ற அரசாங்கங்கள் சில சிறுபான்மையினரைப்பற்றி எவ்வகையிலும் கவனிக்காமல் இருந்துவிட்டன; அவைகளின் பாதுகாப்பும் புறக்கணிக்கப்பட்டது.

இதிலிருந்து சர்வதேசப் பாதுகாப்புகள்மூலம் சிறுபான்மையினரைக் காப்பாற்றும் முறை படுதோல்வியடைந்துவிட்டது என்பது தெற்றென விளங்கும். ஆனல், இதே சிக்கலை அமெரிக்கா ஒரு நூதன வழிமூலம் வெற்றிகரமாகத் தீர்த்துவிட்டது. சிறுபான்மையினர் தாமாகவே முன்வந்து தேசியப்பண்பாடு, மொழி, பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றை கடைப்பிடிப்பதற்கேற்ற சூழ்நிலையை உருவாக்கித் தந்தது. ஐரோப்பிய முன்னேர்களுக்குப் பிறந்தவர்களை அமெரிக்கா ஒருபோதும் 'சிறுபான்மையினராக' நடத்தியதே இல்லை. பலாத்காரத்தில் இறங்காமலும், அமெரிக்கமயமாக்கப்பட்டவர்களின் எதிர்ப்புக்கு ஆளாகாமலும் இருந்தபடியால்தான், சிறுபான்மையினரை அமெரிக்கமயமாக்க முடிந்தது. 1940-ல் அமெரிக்க ஜனத்தொகையில் 80 சதவிகித மக்கள் அந் நாட்டிலே பிறந்த வெள்ளையர் ஆவர்; 10 சதவீத மக்கள் அன்னியருக்குப் பிறந்த வெள்ளையர்; 9 சதவீத மக்கள் நீக்கிரோக்கள்; 1 சதவீதத்தினர் மெக்சிகோவினர்; ஒரு சதவீதத்திற்கும் குறைவானவர்கள் அமெரிக்க இந்தியர், ஜப்பானியர், சீனர் ஆகியவர்களின் கலப்பினர்.

ஆனல், அமெரிக்காவில் வதியும் நீக்கிரோக்கள் இன்னும் பல பகுதிகளில் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பாகுபாடுகட்கு ஆளாகியபடி இருந்துவருகிருர்கள். வருந்தத்தக்க இந் நிலைமை இன ஒதுக்கக் கொள்கையை (racial segregation) வெறுப்பவர்களின் நோக்கத்தையும், சுதந்திரம் சமத்துவம் சகோதரத்துவம் ஆகியவற்றை விரும்புபவர்களின் இலட்சியத்தையும் பாழாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. 1942-ல் நீசி (Nisei) மக்கள் உட்பட அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் வாழ்ந்துவந்த பெரும்பாலான ஜப்பானியர் அல்லது அங்கு வாழ்ந்த அமெரிக்கக் குடிமக்கள் மேற்குக் கரையிலிருந்த அவர்தம் இல்லங்களிலிருந்து அடியோடு விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். அம்மட்டோ! ஓரிடத்தில் அடைக்கப்பட்டனர். எனினும் அவர்களுக்கெதிராக வன்செயல் எதுவும் நடைபெறவில்லை. மேலும், அண்மைக்காலந்தொட்டு நீக்கிரோக்களை உயிருடன் வைத்துக்கொண்டே அவர்களின் தோலைஉரிக்கும் கொடிய பழக்கம் தென் அமெரிக்காவில் குறைந்துகொண்டுவருகிறது; எனினும், 20ஆம் நூற்றுண்டுமத்தியில் நீக்கிரோக்கள்,

கிழக்கிந்தியர், செமிடிக் வகுப்பினர் ஆகியவர்களுக்கு எதிராகக் கடும் எதிர்ப்பு அமெரிக்காவில் தோன்றுமலில்லை.

அமெரிக்காவில் இருப்பதைக்காட்டிலும் ஆப்பிரிக்காவில்தான் இன ஒதுக்கக் கொள்கை வெகு தீவிரமாகவும் பலாத்காரத்துடனும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுவருகிறது. அங்கு பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து வரும் நீக்கிரோக்களை வெகுகாலமாக அடக்கி ஒடுக்கி ஆண்டு வருபவர் சிறுபான்மை வெள்ளையர் ஆவர். கேப்டவுனின் இன ஒதுக்கக் கொள்கைக்குச் சிறிது மாறுன கொள்கையைப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் 195 மார்ச்சு மாதம் கடைப்பிடித்தது. பெக்குவானு லாந்தில் (Bechuanaland) 'பெமாங்வாட்டோ' என்ற கூட்டம் ஒன்று உள்ளது. அதன் தலைவன் செரிட்ஸ் காமா. அவன் ஒரு வெள்ளைப் பெண்மணியை மணந்துகொண்ட காரணத்திற்காக அவனை அக் கூட்டத்தின் தலைவனுக இருக்கவொட்டாமல் செய்த தோடல்லாமல், 1952 மார்ச்சு மாதம் அவனை நிரந்தரமாக நாடு கடத்தவும் செய்தது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம். தென்னுப்பிரிக்கக் கூட்டமைப்பில் (Union of South Africa) முழு சிவில் உரிமை களுடன் 26,00,000 வெள்ளையர் (பிரிட்டிஷ்காரரும் போயரும்), ஓரிரு உரிமை பெற்ற 10,00,000 பல நிறத்தவருடனும் அறவே உரிமை இல்லாமல் தடுமாறும் 85,00,000 கறுப்பர், 3,65,000 ஆசிய மக்கள் (அவர்களில் பெரும்பாலானவர் இந்தியர்), 63,000 மலேயா மக்கள் ஆகியோருடனும் வாழ்ந்துவருதல் கண்கூடு. ஒரே நாட்டில் ஒரே அரசாங்கத்தின்கீழ் இவ் வேற்றுமை! தலைமை நீதிமன்றத் தின் ஆணையை மீறி, வெள்ளையரல்லாதாரை ஒதுக்குவதற்காகத் தலைமையமைச்சர் டேனியல் எஃப். மாலான், 1952 மார்ச்சு மாதம் அவர்களைத் தனி வாக்காளர் பட்டியல் (separate electoral rolls) சேர்த்தார். அதனுல் தீப்போல் கலகங்களும் எதிர்ப்பு நடவடிக்கை களும் எங்கும் பரவின. கறுப்பர்களுக்குரிய உரிமைகளை வழங் காமல் அவர்களை ஒதுக்கி ஒதுக்கி உதைப்பதால், வெள்ளையருக் குத்தாம் நட்டம்; இன ஒதுக்கக் கொள்கையைச் சுதந்திர உலகம் கடைப்பிடித்துவரும்வரை கம்யூனிஸ்டு கொள்கை பரவுவதை அது தடுத்து நிறுத்தமுடியாது என்பது திண்ணம்.

சார் எதேச்சாதிகாரத்தைத் தொலைத்ததும் கம்யூனிஸ்டுகள் சிறுபான்மையினர்க்குச் சமத்துவமும் சகோதரத்துவமும் அளித்து, அவர்களை 'ரஷ்யமயமாக்கினர்'; தத்தம் கலாசாரங்களைக் கடைப் பிடித்தும் பாதுகாத்தும் வரும் உரிமையை அவர்களுக்கு வழங்கினர் (உ-ம். மொழி). அனைவரையும் ஒரே தேசத்தவராக்கினர்; ஒரே கொள்கையை—மார்க்சீயம், லெனினிசம், ஸ்டாலினிசம் ஆகிய வற்றைக் கடைப்பிடித்தொழுகுமாறு செய்தனர்; கம்யூனிஸ்டு

கட்சித் தலைவர்களின் ஆணைகட்கு அடிபணியுமாறு ஆக்கினர். முதலில் அமுலில் இருந்துவந்த 1923ஆம் ஆண்டின் கூட்டரசாங்க அரசியலமைப்பை முழுதும் மாற்றிவிட்டு, 1936ஆம் ஆண்டில் ஸ்டாலின் அரசியல் அமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டனர். அது குடிமக்கள் அனைவருக்கும் பூரண பொருளாதார, சமூக, அரசியல் சமத்துவம் அளித்தது; இனம் அல்லது மற்ற எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் குடிமக்கள் பாகுபடுத்தப்படாமல் தடுத்தது; பொருமையை ஒழித்தது. (123ஆம் விதி); ரஷ்யக் கூட்டரசு உறுப்பு நாடுகட்கு (Union Republics) அக் கூட்டமைப்பிலிருந்து பிரிந்துபோகும் உரிமையையும் (right of secession) வழங்கியது (விதி 17); 1944-ல் ஒரு திருத்தம் கொண்டுவந்து உறுப்பு நாடுகள் தனித்தனியே வெளிநாட்டு அலுவலகங்களும், சொந்தப் பாதுகாப்புப் படைகளும் வைத்துக்கொள்ள உரிமை அளித்தது. ஆனால், மார்க்ஸ்லாந்தில் பொருளும் பொருளின் நிழலும் ஒன்ருய் இருப்பதில்லை. சிறுபான்மை மக்களுக்கு 'சமத்துவம்' கிடைத்தது உண்மை; அதனால் சமூகப் பொருளாதார முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டதும் உண்மை. ஆனால், கம்யூனிஸ்டு கட்சி உரிமை கொடுப்பது போல் கொடுத்து, மக்களின் 'சுதந்திரத்தை' உறிஞ்சிவருகிறது. அங்கு மனிதனின் சுதந்திரம் வெறும் கானல் நீர் என்ருல் மிகையாகாது. 1941-42-ல் ஒருசிலர் ரஷ்ய அரசாங்கத்திற்கு விரோதமாக நடந்துகொண்ட காரணத்திற்காக சிரிமியாவைச் சேர்ந்த டார்டார், வோல்கா ஜெர்மானியர், வடகாக்காசியர் முதலியோர் சைபீரியாவுக்குத் திரள்திரளாகத் தள்ளப்பட்டு வதைக்கப்பட்டார்கள். இரண்டாம் உலகப் போரின்போது, 'ரஷ்ய நாட்டுணர்ச்சி' மீண்டும் கிளறிவிடப்பட்டது. மேலும், கெடுபிடிப் போரில், கம்யூனிஸ்டு கொள்கையிலிருந்து விலகிய சிறுபான்மையினரின் நாட்டுணர்ச்சித் தீயை தடியால் அடித்து அவித்தனர்; 'யூதப் பொது நோக்குக் கொள்கையையும்' (Jewish Cosmopolitanism) அவ்வாறே பலாத்காரத்தால் அடக்கி ஒடுக்கிவிட்டு, செமிட்டிக் கொள்கை எதிர்ப்புக்குப் (anti-Semitism) புத்துயிரளிக்கப் புறப்பட்டனர்.

வெறுப்பின் வெற்றி : வெர்செயல்ஸ் உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் சிறுபான்மையினரின் பாதுகாப்புக்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளனைத்தும் 1939ஆம் ஆண்டுக்குமுன்பே ஏற்பட்ட இன, தேசிய வெறுப்பாலும் சகிப்புத்தன்மை இன்மையாலும் வீணுயின. சர்வதேச சங்க உறுப்பு நாடுகளனைத்தும் சிறுபான்மையினரைப் பாதுகாப்பதில் சம பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று போலாந்து அரசாங்கம் 1934-ல் ஒரு பிரேரணை கொண்டு

வந்தது. இவ் விஷயத்தில் ஒரேமாதிரியான முறையை உறுப்பினர்கள் கடைப்பிடிக்க முன்வராதவரை, தன் அரசாங்கம் சிறுபான்மையினரைப் பாதுகாப்பதில் ஒத்துழைக்காது என்று 1934, செப். 13ஆம் நாள் 15ஆம் பொதுச்சபையில் ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்தார் எம். பெக். இப் பெருங் கடப்பாடுகளினின்று எந்த நாடும் தன் விருப்பப்படி ஒருமுகமாக விடுவித்துக்கொள்ள லாகாதென்று செப். 14ஆம் நாள் பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு, இத்தாலிய அங்கத்தினர் (போலாந்திய சிறுபான்மையினர் உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டவர்) குறைபட்டுக்கொண்டனர். இக் கடமையை எல்லா நாடுகளும் முழுமனத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ள முன்வரவில்லை என்பது ஆரும் கமிட்டியில் தெரியவந்தது. ஆதலால், போலாந்து திட்டமும் கைவிடப்பட்டது. அங்கு ஏற்பட்ட கடும் செமிட்டிக் கொள்கை எதிர்ப்பிலிருந்து சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் சிறிதும் காப்பாற்றப்படவில்லை என்பது வெள்ளிடை மலையாயிற்று. மற்ற உறுப்பு நாடுகளும் போலாந்தின் போக்கிரித்தனத்தைக் கடைப்பிடிக்கலாயின. சர்வதேச சங்கத்துடன் ஒத்துழைப்பார் எவருமில்லை.

ஜெர்மனியில் நாஸி அரசாங்கம், தனக்குக்கீழ் வாழ்ந்துவந்த யூதர்களைத் துன்புறுத்திற்று. அதைத் தடுத்து நிறுத்துவோர் எவருமிலர். யூதர்களுக்கு எதிரான நாஸித் (Nazi) திட்டங்களை ஒழித்துக்கட்டவோ, அத் திட்டங்களுக்கு இரையாகித் தவித்தவர்களுக்கு அடைக்கலம் அளிக்கவோ சங்கத்தின்மூலம் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. பழைய சிக்கல் இங்கு மீண்டும் தலைதூக்கிற்று. யூதர்கள் பழைய உலகின் பல பகுதிகளில் சிதறுண்டுபோனதும், அவர்களின் 'நாட்டினமும்' (nation) மறையலாயிற்று. அன்னோரின் சந்ததியாரைத் 'தேசியச் சிறுபான்மையினராக' உலகின் எந்த கோடியிலும் காண்பதரிது. பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஏற்படும்வரை, மேலையுலகமெங்கிலும் அவர்கள் ஒரு சமயச் சிறுபான்மையினராகக் (religious minority) கருதப்பட்டுப் பாகுபடுத்தப்பட்டார்கள். 19ஆம் நூற்றுண்டுவரை யூத சமய எதிர்ப்புதான் கத்தோலிக்க, புரோடஸ்டன்டு கிறிஸ்துவர்களின் குறிக்கோளாக இருந்தது. தாராளக் கொள்கை (liberalism) பரவியதும் அது குறையலாயிற்று. அத்துடன் பல யூதர்கள் ஒரு கால் கடுமையான துன்புறுத்தலுக்கு மத்தியில்கூட உயிர்போல் கட்டிக் காப்பாற்றிவந்த தங்களின் பண்டைய சமயப் பண்பாட்டு மரபுரிமையை இழந்தனர். நாட்டுணர்ச்சி அவர்களை சுயநிர்ணயவுரிமையை விரும்பாத வீரக்குடிமக்களாக மாற்றியது. ஆனல், இடைக்காலத்தில் தோன்றிய யூத சமய எதிர்ப்பு மறைந்ததும், யூத இன எதிர்ப்புத் தோன்றிவிட்டது. மீண்டும்

யூதர்கள் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள்; எதற்காக? கிறிஸ்துவர்கள் அல்லர் என்பதற்காகவா? அன்று; அவர்களனைவரும் யூத 'இனத்தை'ச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற தவருன கருத்து மக்களின் மனத்தில் குடிகொண்டதால், அவர்கள் மீண்டும் வாட்டி வதைக்கப் பட்டனர்.

சமூக அமைப்புகள் பாழடையத் தலைப்பட்டதும் ஏற்பட்ட பாது காப்பின்மையே யூத இன எதிர்ப்புக்கு மூலகாரணம். யூதர்களின் நடத்தையோ அல்லது போக்கோ இவ்வெதிர்ப்பு ஏற்படக் காரணம் அன்று; ஆனுல், வேறொரு காரணம் இப் பொருமைத்தீ கொழுந்து விட்டெரியும்படி செய்தது. தாங்கள் புரிந்துவந்த அநியாயங்களைத் தாங்கமுடியாமல் தங்களை எதிர்த்த மக்களின் கவனத்தை—கடுஞ் சீற்றத்தை யூதர்களின்மேல் பாயும்படி செய்த வலிமைப் பித்தர்களின் பயமே அதற்குக் காரணம். எனவேதான், ரஷ்யாவில் சார் ஆட்சி (bureaucracy) நடைபெற்றபோது வறுமை யில் வாடிய ஏழைக் குடியானவரின் சீற்றம் நிலச்சுவான்தார்மேல் பாய்ந்துவிடாமலும், சுரண்டப்பட்டு மொட்டையடிக்கப்பட்ட உழைப்பாளர்களின் வன்செயல்கள் அரண்மனை அதிகாரிகளை வதைக்காமலும் இருக்கவே ஒரு பாவமும் செய்யாத யூதர்களைக் கொள்ளையடிக்குமாறும் கொலை செய்யுமாறும் சார் மன்னரின் அதிகார வர்க்கம் (bureaucracy) தூண்டியது. 19ஆம் நூற் ருண்டின் இறுதியில் சமூகப் பாதுகாப்பின்றி மத்திய ஐரோப்பா வில் மயங்கி நின்ற கீழ் இடைத்தர வகுப்பினர் (lower middle class) யூதர்களைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கினர்.

ஒருபுறம் நன்கு வேரூன்றிக்கொண்ட வியாபாரப் பெரும் புள்ளிகட்கும் மற்றொருபுறம் பாட்டாளிகட்கும் இடையில் அகப் பட்டுக்கொண்டு பொருளாதாரப் பிணைப்பின்றிக் காணப்பட்ட (இடைத்தர) இவ் வகுப்பினர் தாங்கள் பிறரால் துன்புறுத்தப் படுவதாக எண்ணினர்; யூதர்களை வதைத்தாலன்றித் தங்கள் வருத்தங்கள் நீங்காவென்று நினைத்தனர். யூதர்கள் ஓர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லர் என்பதும், ஆரியரினம் என்பதே வெறுங் கட்டுக்கதை என்பதும், 'யூதரினச் சதி' என்பதே பச்சைப் பொய் என்பதும் யாருக்குத் தெரியும்? மேலும், தற்கால யூத எதிர்ப்புக் கொள்கை சமுதாயத்தின் உள்ளத்தில் வேர் விட்டு ஊன்றிக்கொள்வதற்கு இப் பொய் நம்பிக்கைகள் உதவவில்லை எனலாம்.

யூதர்களைத் துன்புறுத்தல் மீண்டும் தொடங்கியதும், அவர் களிடம் நாட்டுணர்ச்சி எதிர்ப்பு ஏற்படலாயிற்று. 1896-ல்

'Der-Judenstaat' என்ற நூலை தியடோர் ஹெர்ஸல் வெளியிட்டார். அதில் 'யூதர்கள் இத் துன்புறுத்தலினின்று காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்ருல், தங்கள் மக்கள் வாழும் இடத்திற்கு—தங்கள் நாட்டிற்கு ஏகவேண்டும்' என்று ஆணித்தரமாக எழுதினுர். அவரைப் பின்பற்றிய யூதர்கள் 1897-ல் பேசல் என்னுமிடத்தில் முதல் யூதர் காங்கிரசைக் கூட்டினர். 1904-ல் ஹெர்ஸல் மண்ணுலகைவிட்டு விண்ணுலக விருந்தாயினுர். அவர் மறைந்தாரேயன்றி அவர் கொள்கை மறையவில்லை. தங்கள் தலைவர் காட்டிய வழியே, நேர்வழி, ஈடேற்றத்திற்குரிய வழி என்ற நம்பிக்கையானது, சிறுகச் சிறுக அடைக்கலம் கிடைக்காது தவித்துநின்ற யூதர்கள் உள்ளத்தில் சுடர்விட்டு எரிய ஆரம்பித்தது. பாலஸ்தீனத்தில் யூத அரசு ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற கொள்கை காட்டுத்தீப்போல் பரவியது. 1917 நவம்பர் 2ஆம் தேதி வெளியிடப்பட்ட பால்ஃபர் பேரறிக்கையில் (Balfour Declaration) பாலஸ்தீனத்தை யூதர்களின் பிறந்த நாடாக ஆக்கிவிடுவதாகப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் உறுதியளித்தது. யூதர்களின் தலைவர் டாக்டர் செம் வீஸ்மான் என்பவரின் வேண்டுகோள் நிறைவேறியது. பாலஸ்தீனம் நாளடைவில் யூதப் பண்பாட்டின் மையமாக மாறிப் பீடுநடை போட்டது எனினும், பாலஸ்தீனமோ அல்லது வெகு தொலைவில் சைபீரியாவில் ரஷ்யாவால் அமைக்கப்பட்ட யூதர் 'இல்லமோ' இந் நானிலத்தில் வாழும் 1,65,00,000 யூதர்கட்கு ஈடேற்றம் அளிக்கக்கூடிய நம்பிக்கையூட்டுகிறது என்று சொல்வதற்கில்லை.

அடோல்ஃப் ஹிட்லரின் 3ஆம் ரெய்ச்சில் யூத எதிர்ப்புக் கொள்கை தலைவிரித்தாடியது. ஜெர்மனியில் வாழ்ந்த யூதர்களைச் சிறுபான்மையர் என்று எவரும் சொல்லமுடியாத அளவில், அவர்கள் வேறெந்த இடத்தையும்விட ஜெர்மனியைத் தங்கள் பொன்னுடாகக் கொண்டாடினர். சிறந்த ஜெர்மானியராகவே ஆகிவிட்டனர்.[8] ஆனுல், நாசி இன வேதாந்தத்தின் ஊற்ருக,

[8] 1925-ல் ஜெர்மனியில் 5,64,379 இஸ்ரேலியர் இருந்தனர்; மொத்த ஜனத்தொகையில் அவர்களின் எண்ணிக்கை 0·9 சதவீதம் இருந்தது. கலப்பு மணத்தில் 20,00,000 ஜெர்மனியர் அதிகரித்தனர். பாரம்பரையைப் பொறுத்த வரை இவர்கள் யூதர்கள் என்றே சொல்லவேண்டும். முதல் உலகப்போரில் 12,000 ஜெர்மனிய யூதர்கள் தங்கள் 'தாய்நாட்டிற்காக' இன்னுயிரிழந்தனர்; அவர்களில் 3 அறிஞர்கள் ஜெர்மனியின் நீண்ட எதிர்ப்புக்குக் காரணமாவர்; பிரிட்ஸ் ஹேபர் என்ற வேதியலறிஞர் (Chemist) 1915-ல் காற்றிலிருந்து நைட்ரஜனைப் பிரிக்கும் முறையைக் கண்டுபிடித்ததால் வெளிநாட்டு நைட்டிரேட்டுகளை (உப்புகளை) வாங்காமல் ஜெர்மனியே உற்பத்தி செய்யமுடிந்தது; எரிக் வோன ரிச்தோபென் என்பவர் சிறந்த போர்வீரர்; வால்ட்டர் ராதெனு ஜெர்மனியப் போர் தொழிற்சாலைகளின் டைரக்டராக விளங்கினுர். ரிச்தோபென் போர்க்களத்தில் கொல்லப்பட்டார். ராதெனு 1922-ல் யூத எதிர்ப்புத் தேசியவாதிகளின் வாளுக்கு இரையானுர். தன் சொத்துகளை இழந்துவிட்டு நொடித்துப்போன ஹேபர் 1934, ஜனவரி 29ஆம் நாள் ஸ்விட்சர்லாந்தில் உயிர் துறந்தார்.

ஸ்வஸ்திக் கொடியின் இலட்சியமாக, நாஸி இனச் சட்டத்தின் ஆதியும் அந்தமுமாக யூத எதிர்ப்புக் கொள்கை விளங்கியது. தேசிய சோஷலிஸச் சர்வாதிகாரத்தில் யூதர்கள் எள்ளாக ஆட்டி எண்ணெயாகப் பிழியப்பட்டனர். அவர்களைத் துன்புறுத்திய தால், குடியானவர், பாட்டாளிகள் ஆகியோரின் கொடுமையி லிருந்து தொழிலதிபர்கள் காப்பாற்றப்பட்டனர். யூதர்களைக் கொன்று குவிக்குமாறு அரசியல்வாதிகள் பாமர மக்களைத் தூண் டினர். யூதர்களின் வியாபாரத்திற்கெதிராக 1933 ஏப்ரல் 1ஆம் தேதி புறக்கணிப்பு (boycott) நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. அடுத்த நிமிடம் எண்ணற்ற யூதர்கள் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந் தனர். சிவில் பணி (civil service), படைப் பணி ஆகியவற்றிலும், இதர தொழில்துறைகளிலும் சேரவிடாமல் யூதர்கள் தடைசெய்யப் பட்டனர். நாசி அரசில் பொருளாதார, சமூகப் பாதுகாப்பின்மை மக்களின் மனவமைதியைக் குலைக்கவே, யூதர்களைத் துன்புறுத்தும் கொடுமை அதிகமாயிற்று. 1935 செப்டம்பர் மாதம் இயற்றப்பட்ட ‘நியூரெம்பர்க் சட்டங்கள்’ யூதர்களின் குடியுரிமையைப் பறித்தன ; யூதர்கட்கும் ‘ஆரியருக்கும்’ இடையில் கலப்பு மணம் ஏற்படுவதைத் தடுத்தன ; பொதுத் துறைப் பள்ளிகளில் யூதச் சிறுவர் சிறுமியர் படிக்கமுடியாமல் செய்தன. யூதர்கள் தங்கள் வேலை வெட்டிகளையும் தொழில் களையும் இழந்துவிட்டுத் தெருவில் நின்றதோடல்லாமல் அவர்கள், சமூக விரோதிகளாகவும் கருதப்பட்டார்கள். 1938 நவம்பர் திங்கள் திரளான யூதர்கள் கொள்ளைக்கும் கொலைக்கும் ஆளாக்கப்பட்ட சம்பவம் ஜனநாயக உலகையே திடுக்கிடச் செய்தது.

தங்கள் ஜீவநாடியையும் உடைமைகளையும் இழந்துவிட்டுத் தாங்கொணாத் துயரத்திற்கு ஆளான எஞ்சிய யூதர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் ஜெர்மனியைவிட்டு ஓடினர். இக் கொடுமையை மற்ற அரசாங்கங்களால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. எந்தச் சிறு பான்மையினர் உடன்படிக்கையினாலும் யூதர்களைக் காப்பாற்ற முடியவில்லையாதலால், அவர்களின் தலைவிதி ஜெர்மனியின் ‘உள் நாட்டு’ விஷயமாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால், நாசிகள் யூதர் களைக் கொன்று குவித்துத் துன்புறுத்தியதால் முளைத்த சர்வதேசச் சிக்கல்களிலிருந்து அவர்களால் (நாசிகளால்) தப்பமுடியவில்லை. 1933 அக்டோபர் 26ஆம் தேதி சர்வதேச சங்கம் ஜெர்மனியிலி ருந்து வெருண்டோடி வந்த அகதிகளுக்கு அடைக்கலம் அளிப் பான்வேண்டி ஜேம்ஸ் ஜி. மாக்டொனல்டை ஹை கமிஷனராக நியமித்தது. அகதிகட்கு உதவி செய்யவும் வாழ்வளிக்கவும் மாக்டொனல்டு முயன்றார். ஆனால், அதற்குத் தேவையான நிதி

இல்லாததால், அவராலோ அன்றிச் சங்கத்தினுலோ இச் சீரிய முயற்சியில் ஈடுபடமுடியாதுபோயிற்று. தனிமக்கள் அளித்த நிதியுதவி மிகக் கொஞ்சம். எனவே, 1935 டிசம்பர் 27ஆம் தேதி ஹை கமிஷனர் பதவியிலிருந்து அவர் விலகிக்கொண்டார். ஆனுல், ராஜிநாமா செய்தபின், நாசி ஆட்சி எண்ணற்ற தன் குடிமக்களை (யூதர்களை) மொட்டையடித்து வாட்டி வதைத்ததை மிகக் கடுமையாகத் தாக்கினுர். யூதர்களைத் துன்புறுத்துவதை நிறுத்துமாறு 'அமைதியான முறைகளால்' பெர்லினைச் சர்வதேச சங்கம் தூண்டவேண்டும் என்று வேண்டினுர். ஆனுல், சங்கம் அகதிகளுக்கு அடைக்கலமும் அளிக்கவில்லை; அவர்களை நாசிகள் கொடுமைப்படுத்துவதனின்றும் தடுக்கவுமில்லை. சகிக்க முடியாத இத் துன்புறுத்தலினின்று ஓரளவு பொருளாதார வசதியுடன் வெளியேறிய ஆயிரக்கணக்கான யூதர்கள் பாலஸ்தீனம், பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளில் சென்று வாழத்தொடங்கினர். மேலும், வேறு சில ஆயிரக்கணக்கான யூதர்கள் நாடுகடத்தப்பட்டுப் பட்டினியால் உயிர்விட்டனர்; பெரும்பான்மை மக்கள் வெளியேற வகையும் நிதியுமின்றி ஜெர்மனியிலேயே தங்கி உயிருடன் மடிந்தனர். நாசிகள் செய்த அட்டூழியம் போதாவென்று மற்ற நாசி அரசுகளான போலாந்து, ருமேனியா, ஹங்கேரி முதலியவைகளும் இக் கொடுமையில் துணிச்சலாக இறங்கின. எங்கு பார்த்தாலும் நாசி அரசுகளில் யூதர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கொன்று குவிக்கப்பட்டனர்.

துன்பத்தையே துய்ப்பதற்காகத் தோன்றியவர்களாகக் காணப்பட்ட யூதர்களுக்கு மற்ருெரு பலத்த அடி விழுந்தது; அவர்களின் நம்பிக்கையை 1939 மே 17ஆம் தேதி வெளியிடப்பட்ட பிரிட்டிஷ் அரசாங்க அறிக்கை சிதற அடித்தது. பாலஸ்தீனத்தை ஒரு யூத அரசாக ஆக்கும் நோக்கம் தனக்கு இல்லை என்றும், அரபுகளின் கோபத்தைத் தணிப்பதற்காக நில விற்பனையைக் குறைக்கப்போவதாகவும், ஐந்து வருடங்களுக்கு ஒரு முறைதான் 10,000 யூதர்களைக் குடியேறச்செய்யப்போவதாகவும், பிரிட்டிஷ் ஹை கமிஷனரின் தீர்ப்பைப்பொறுத்து அதற்குமேல் 25,000 பேர் அனுப்பப்படுவர் என்றும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஓர் அதிர்ச்சிமிக்க தீர்மானத்தைத் தெரிவித்தது. இரண்டாம் உலகப் போர் மூண்டதும், யூதர்களின் துன்பக் கதையின் தொடர்ச்சியும் தொடங்கியது. எண்ணற்ற யூதர்களும் அதுவரை சுதந்திரத்துடன் திகழ்ந்த யூதரல்லாதவர்களும் நாசிக் கொடுமைக்கு ஆளாயினர். போகுமிடம் எதுவுமின்றி, ஆதரிப்பார் எவருமின்றித் தவித்த கோடிக்கணக்கான மக்கள் ஒரே இரவில் கூண்டோடு கைலாசம் சென்றனர்.

'இறுதியில் தாங்கள் அழிக்கப்போகும் மக்களை முதலில் பைத்தியக்காரர்களாகத் தெய்வங்கள் ஆக்குமாம்' என்பதையும், வாழ்க்கை வளம்பெறத் தங்கள் சிக்கல்களைப் பொறுமையுடன் ஒன்றுகூடித் தீர்க்க ஆற்றலில்லாதவர் அழிவை விலைகொடுத்து வாங்குவர் என்பதையும் பின்னர் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் தெளிவாக்கின. ஐரோப்பா, ஜெர்மனியின் தரைப்படையான வெர்மாக்ட் (Wehrmacht) கைவசம் (1939-41) ஆனதும், கோடிக் கணக்கான திக்கற்ற மக்கள் ஜெர்மனியை ஆண்டு வந்த கொடியவர்களுக்கு இரையாகினர். வெற்றிக்குரிய நிலைமைகள் இருக்கும் வரை, பெர்லின் ஆட்சியினர் பிடிபட்ட மக்களின் பிறப்பு வீதத்தைக் (உ-ம். பிரான்ஸ்) குறைப்பான்வேண்டிப் பெரும்பாலான மக்களை நாட்டைவிட்டுக் கடத்தினர்; அன்னிய உழைப்பாளர்களை அடிமைப்படுத்தினர்; கைதிகளைக் காலவரையறையின்றிச் சிறையில் வைத்திருந்தனர்; கைப்பற்றப்பட்ட இடங்களைக் கொள்ளையடித்தனர். பிடிபடாத மக்களை ஆக்கினை செய்தனர்; வெட்டித் தள்ளினர். ஆனால், 1942-43-ல் தோல்விப் புயல் அடிக்கத் தொடங்கியதும், தங்கள் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடந்தவர்களாகக் கருதப்பட்ட 'தாழ்ந்த இனத்தவரை' அடியோடு ஒழித்துக்கட்டுவதில் முனைந்து முயன்றனர்.

ஆனால், திட்டம்போட்டுத் திரளான மக்களைத் துன்புறுத்தியதும், வெட்டி வீழ்த்தியதும் உலகமெங்கும் பின்னரே தெரிய வந்தது. இக் கொடுமைக்கு ஆளானவரின் எண்ணிக்கை அளவிடற்கரியதாகவும், கையாண்ட வழிகள் பேய்த்தன்மையானதாகவும், அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் கடுமையானதாகவும் இருந்தபடியால், அவற்றைக் கேட்ட மக்கள் அதிர்ச்சியடையாமலே இருந்துவிட்டனர். மனித சீற்றத்திற்கும் இரக்கத்திற்கும் ஓர் எல்லை உண்டு அல்லவா? தாங்கள் அழியப்போவது திண்ணம் என்பதை நன்றாகப் புரிந்துகொண்ட உள நோய் பிடித்தலைந்த பாஸிஸ்டுகள் எண்ணற்ற போலாந்தியரையும், செக்கோசுலோவேக்கியரையும், யூகோஸ்லேவியரையும், ரஷ்யரையும் கொன்று குவித்தனர். எங்கும்போல் இங்கும், எப்போதும் போல் இப்போதும்வாளுக்கு இரையானவர் யூதரே. 60,00,000க்குக் குறையாத ஐரோப்பிய யூதர்கள் தூக்கிலிடப்பட்டனர். அவர்களில் பெரும்பான்மையர் திக்கற்ற கைதிகள் ஆவர். ஒரே ஒரு தடவை தான் அவர்கள் நாசிக் கொடுமையாளர்களை எதிர்த்தனர்; சிறிது சிறிதாகக் கொல்லப்படுவதைவிடப் பகைவனைப் போரில் எதிர்த்து அதனால் அடியோடு அழிந்துபோவதே மேல் என்று துணிந்த வார்சா மக்கள் 1943ஆம் ஆண்டு வசந்தத்தில் நாசிகளை எதிர்த்துப் போராடினர். கையில் கிடைத்த ஆயுதங்களைக்

கொண்டு தங்கள் இல்லங்கள் பொடிப்பொடியாக இடிந்து தகரும் வரை, தங்களைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு கடைசி ஆணும் பெண்ணும் குழந்தையும் அழியும்வரை போராடினர்.

நேசநாடுகள் வெற்றிக்குப் பின்னர் மேற்கொள்ளப்பட்ட பழிக்குப் பழிவாங்கும் நடவடிக்கைகளும், இழப்பீடு (reparation)

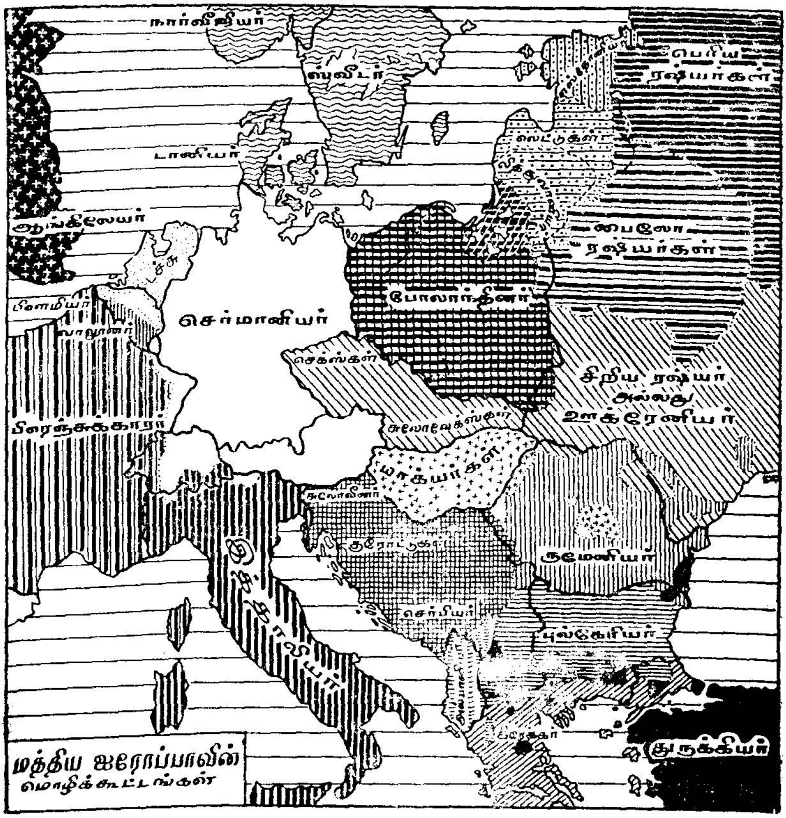

செலுத்தும் முறைகளும், பகைவர் செய்த அட்டூழியங்களையும் அநியாயங்களையும் பார்க்குமிடத்து, உறுதியற்றவை என்றே தோன்றும். ஏனெனில், முன்னெப்போதையும்விடப் பாதுகாப்பின்றி, பயங்கரமாகப் பிளவுண்டு நிற்கும் உலகில் (முன்னெப்போதையும்விடத்) தத்தம் நாட்டுணர்ச்சிப் போதையில் மயங்கித் தற்புகழ் பேசும் ஆர்வமும், இனக் கட்டுக்கதையும், கருத்துப் பிடிவாதமும் நிறைந்திருக்கும் உலகில், மிருகத் தன்மைக்கும்

இருளுக்கும் எதிராக, இனிமையான ஒளி பொருந்திய வாழ்க்கை பெறுவதற்காக நடைபெறும் சண்டையில் நிரந்தர வெற்றி பெற இயலாது என்பது வெள்ளிடைமலே. இவ் வுண்மையைக் குற்றவாளிகளை விசாரணை செய்ததனுலோ, அன்றிச் சகிப்புத் தன்மையும் சகோதரத்துவத்தில் மீண்டும் நம்பிக்கை வைக்குமாறும் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியதாலோ மறைக்கமுடியவில்லை. சிறுபான்மையரை நடத்தும் முறையில் நீதியையும் நாட்டுணர்ச்சியையும் பொருந்தச் செய்வதற்காகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட வழிகளும் நெறிகளும் இரண்டு உலகப் போர்களுக்கும் இடையே தவறிவிட்டன; எனவே, பிளபிசிட்டும், உடன்படிக்கைகளும், சமூகப் புறக்கணிப்புச் செய்யப்பட்டவர்களின் உரிமைகளுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட சர்வதேசப் பாதுகாப்புகளும் மீண்டும் ஏற்படுத்துவதற்கு இடமில்லாதுபோயிற்று. ஐரோப்பாவில் இக் கொடுமைகளினின்றும் தப்பிப் பிழைத்த யூதர்களுக்கு எதிராக எல்லா வாயில்களும் அடைக்கப்பட்டன. ஆயிரக்கணக்கான போலாந்தியர், பால்டியர், யூக்ரேனியர், யூகோஸ்லேவியர் அகதிகளாகவோ, 'அரசு' இழந்தவர்களாகவோ, அவர்கள் சொந்த நாடுகட்கு மீண்டும் அனுப்பப்பட முடியாதவர்களாகவோ நின்று தவித்தனர். வேறு சிலர் சோவியத் கொடுங்கோன்மைக்கு (tyranny) அஞ்சியோ, பகைவர்களுடன் கைகோத்துக்கொண்ட குற்றத்திற்கான தண்டனைக்குப் பயந்தோ தங்கள் நாடுகட்குத் திரும்ப மறுத்தனர். அவர்கள் தனியார், பொது மக்கள் உதவியைப் பெரிதும் சார்ந்து இருந்தனர். புதிதாக அமைக்கப்பட்ட சர்வதேச அகதிகள் அமைப்பு அகதிகட்கு உறைவிடம் தேடிக் கொடுப்பதில் வெற்றியடைய முடியவில்லை. 1952-ல் அது நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்வதையும் நிறுத்திக்கொண்டது.

நாசிக் கையாள்கள், சுரண்டிகள், கொடுமைக்காரர்கள் ஆகியோரின் இயல்பையும் போக்கையும் சொல்லையும் செயலையும் நன்கு புரிந்துகொண்டுவிட்டு, நாசி அரசுக்கு அப்பால் வாழ்ந்து வந்த ஜெர்மன் மொழி பேசும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் விடுதலை அடைந்ததும் விழித்துக்கொண்டனர். இப் பகைவர்க்கெதிராகத் தங்கள் வருங்காலப் பாதுகாப்பை முதன்முதலில் வலுப்படுத்தத் தொடங்கினர். வார்சாவும் மாஸ்கோவும் கிழக்குப் பிரஷ்யாவிலிருந்து அனேக ஜெர்மானியரை வெளியேறும்படி செய்தன. ஓடர் நெஸிகோட்டுக்குக் கிழக்கே வாழ்ந்த ஜெர்மானியர் அனைவரையும் போலாந்து வெளியே தள்ளிற்று. அவர்கள் பின்னர் போலாந்தியரால் முன்னுள் கிழக்குப் பிரதேசங்களில் வாழும்படி வகைசெய்யப்பட்டனர். அவ்வாறே செக்கோசுலேவேக்கியாவும் செய்தது. இக் கொடுமைகட்கும் அவதிக்கும்

ஆளானவர்க்கு இங்கிலாந்தும் அமெரிக்காவும்தாம் சிறிது இரக்கம் காட்டின. முன்னர் நாசிகளால் கொன்று குவிக்கப்பட்ட எண்ணற்ற மக்களைப்போல் அல்லாமல், (கொலைசெய்யப்படாமல்) இப்போது நாடுகடத்தப்பட்டவர்கள் கொலைக்கும் அடிமைத் தனத்துக்கும் ஆளாகாமல் இருந்தனர்.

1919-ல் ஜெர்மனிக்கும் புல்கேரியாவுக்கும், 1923-ல் துருக்கிக்கும் கிரீசுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கைகளை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு, போலாந்துக்கும் ரஷ்யாவுக்கும் ஹங்கேரிக்கும் செக்கோசுலேவியாவுக்கும் இடையில் புதிய எல்லைகளின் இருமருங்கிலும் வாழ்ந்துவந்த சிறுபான்மையினர் மாற்றப் பட்டனர். முன்னெப்போதையும்விட, போட்ஸ்டாம் ஒப்பந்தத் திற்குப் பிந்திய காலத்திலுள்ள ஐரோப்பாவின் (Post- potsdam Europe) தேசிய எல்லைகளுக்குள், வெகுசிலமொழிச் சிறுபான்மை யினரே இருந்தனர். ஆனல், மற்றொருபுறம் 'மீட்கப்படா' ஜெர்மானியர், இத்தாலியர், மாக்கியர் இவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. தோல்வியுற்ற நாடுகளின் இராணுவ வலிமை அதிகமாகுமாயின், பழைய நிலப்படத்தைப்போல் இப் புதிய நிலப்படமும் அவர்கள் சீற்றமடைந்து கொடுமை, கொலை புரியவும் போரில் இறங்கவும் தயங்கமாட்டார் என்பதை உணர்த்திற்று.

சகோதரத்துவம் ஏற்படுமா? : சமயச் சார்பற்ற நாட்டுணர்ச்சியும், இன ஒதுக்கக் கொள்கைகளும் விரித்த வலையில் சிக்குண்ட தற்காலக் கிறிஸ்துவர்களின் தோல்வியை உலகம் அறியும். இந் நிலையில் உலகில் சகோதரத்துவம் ஏற்படவேண்டும் என்று இஸ்ரேலிய, அத்தீனிய தீர்க்க தரிசிகளும், நாசரத்தின் ஏசுநாதரும் போதித்த நற்செய்தியை நடப்பில் கொண்டுவர இயலும் என்றும், நாட்டினக் கூட்டங்களுக்கும் இனக் குழுக்களுக்கும் இடையில் ஏற்படும் தொடர்புகளில் மனிதர் மற்றவர்களை மனிதர்களாக நடத்துவார்கள் என்றும் உறுதியுடன் சொல்வதற்கில்லை. ஏனெனில், நடுக்கம், பயங்கரமான வெறுப்பு, துன்புறுத்தல், பழிக்குப்பழிவாங்கல் போன்ற விரும்பத்தகாத பண்புகள் மனிதரிடம் இன்னும் குடிகொண்டிருத்தலைப் (1950—60 பிற்பகுதி) பார்க்குமிடத்து, சகோதரத்துவத்திற்குச் சற்றேனும் இடம் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. முன்னெப்போதையும்விட உலகமே திடுக்கிடக்கூடிய கொடிய அட்டூழியங்கள் புரிவதற்கு உடந்தையாய் இருந்த 1,50,00,000 ஜெர்மானியர் 1945-ல் வெற்றி பெற்றவர்களால் பிரேக், வார்சா, மாஸ்கோ முதலிய நகரங்களி லிருந்து சின்னபின்னப்படுத்தப்பட்டுச் சொத்து சுகங்களைப் பறிகொடுத்து வெளியேற்றப்பட்டார்கள். இத் துன்பத்திலிருந்து

மேற்கு ஜெர்மனியில் தப்பிப் பிழைத்தவர் 1,20,00,000 பேர். அவர்களில் பெரும்பான்மையர் முன்னுள் நாசித் தலைவர்களையோ, அன்றிப் புதிய நாசி அரசியல் தலைவர்களையோ பின்பற்றினர். இத் தலைவர்கள் 'பிறந்த பொன்னுட்டுக்குப் போகும் உரிமை யுண்டு' என்ற காரணத்தைக் காட்டி, யூதர்களையும் சிலாவுகளையும் (Slavs) துன்புறுத்துமாறும், 'இழந்த பிரதேசங்களை' மீட்குமாறும் ஆர்வமுடன் போதித்துவந்தார்கள். இஸ்லாமிய உலகிலும், தென்கிழக்காசியாவிலும் தோன்றிய புதிய தேசியவாதிகளுள் சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகியவற்றைப்பற்றிப் போதித்தவர் களைக் காட்டிலும், வெறுப்பையும் சகிப்புத் தன்மையின்மையையும் பற்றிப் போதித்தவர்களின் எண்ணிக்கையே அதிகமாயிருந்தது. மத்திய ஆப்பிரிக்காவிலும் தென் ஆப்பிரிக்காவிலும் வாழ்ந்து வந்த பெரும்பாலான நீக்கிரோ மக்கள், தங்களுடைய வெள்ளை யாட்சியாளரால் விலங்குகள்போல் நடத்தப்பட்டுவந்தார்கள். அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் இருந்த சிறுபான்மை நீக்கிரோக்கள் தங்களுடன் வாழும் வெள்ளையரால் சமூகப்புறத்தவராகக் (praiah caste) அல்லது பறைச்சாதியினராக கருதப்பட்டுவந்தனர்.

இருப்பினும், உலகில் சகோதரத்துவம் ஏற்பட இடமே இல்லை என்று அறுதியிட்டுச் சொல்வதற்கில்லை. ஏனெனில், நடைமுறையில் சகோதரத்துவத்திற்கு எதிரான சம்பவங்கள் நடந்தபோதிலும், வெவ்வேறு கொள்கைகளைப் பின்பற்றி வந்தாலும் பெரும்பாலான மனிதர் நெறியளவிலாவது 'ஆண் பெண் அனைவரும் சமத்துவமுடனே சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக் கிருர்கள்' என்ற உண்மையை ஒப்புக்கொள்கிருர்கள்; பேச்சளவி லாவது சமத்துவக் கருத்துகளுக்கும் உலகின் 'உயர்ந்தசமயங்கள், அனைத்துக்கும் மதிப்புக் கொடுக்கிருர்கள். ஐக்கிய நாடுகளின் மனிதகுல உரிமைப் பேரறிக்கைக்கு (1949) ஒரு சட்டத்திற்குரிய ஆற்றல் இல்லாவிட்டாலும், 'மனிதகுல உரிமைப் பட்டயத்தின்' (Covenant of Human Rights) தாய் என்ற முறையில் உலக சகோதரத்துவம் ஏற்படவேண்டும் என்று மிக அழகாகவும் ஆணித்தரமாகவும் எடுத்துரைத்து, பெரும்பாலான ஜெர்மானியர் யூத எதிர்ப்புக் குடிமக்களைப் புறக்கணித்தார்கள். வெறுப்பு என்னும் களையை வேருடன் அறுத்தெறிந்துவிட்டு அன்பு என்ற விதையை ஊன்றுமாறு புதிய புதிய தேசியவாதிகள் மக்களைத் தூண்டினர்: ஸ்டாலின் மறைவுக்குப் பின்னர் உள்நாட்டுச் சிறுபான்மையினரையும் தங்களை நம்பி வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்து வந்தவர்களையும் நடத்தும் முறையில் சமத்துவமும் நீதியும் வழங்க மஸ்கோவியைச் சேர்ந்த மார்க்ஸிஸ்ட் ஆட்சியாளர்கள் முற் பட்டார்கள். கெடுபிடிப் போர்க்கதிர்கள் வீசிக்கொண்டிருக்கும்

கால் தன்முன் 1954 மே 17ஆம் தேதி கொண்டுவரப்பட்ட இன ஒதுக்க வழக்குகளில்—(347 ஐ.நா. 483) பிளஸிக்கும் ஃபெர்கஸனுக்கும் (Plessy v. Ferguson) இடையே எழுந்த வழக்கில் (163 ஐ. நா. 537), 'தனிப்பட்ட ஆனால்-சமத்துவக்கொள்கையை அ. ஐ. நா.அரசியலமைப்பின் 14ஆம் திருத்தம்' வலியுறுத்துவதைத் தலைமை நீதி மன்றம் (Supreme Court) முழு மனமாக மறுத்தது. ஏனெனில், பொதுக் கல்வியைப் பொறுத்தவரை இன ஒழுக்கமோ, அன்றிப் பாகுபாடோ செய்தலாகாது என்று அ. ஐ. நா. அரசியலமைப்பின் 14ஆம் திருத்தம் வலியுறுத்துவதைத் தலைமை நீதி மன்றம் அடிப்படையாகக் கொண்டு தீர்ப்பளித்தது. பள்ளிகள் (schools), சர்வகலாசாலைகள் (universities), அரசாங்க போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் (public transports) ஆகியவற்றில் பாகுபாடு காட்டப்படுவதை ஒழிக்கவும் ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்தவும் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளும், அடுத்து 80 ஆண்டுகளில் முதல் முறையாக 1957-ல் காங்கிரசால் இயற்றப்பட்ட 'சிவில் உரிமைகள்' சட்டமும் (இச் சட்டம் நீக்கிரோக்களுக்கு வாக்குரிமை அளித்தது) உலகச் சகோதரத்துவம் என்ற உன்னத நம்பிக்கையை முற்றிலும் நிறைவேற்றுதபோதிலும், பெரும்பாலான வட, தென் அமெரிக்க மக்கள் வெள்ளையரல்லாதார்க்கு, சமத்துவம் அளிக்கவேண்டும் என்று கச்சை கட்டிக்கொண்டிருப்பதைப் படம்பிடித்துக் காட்டின.

20ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இவ் விஷயங்களில் காலப்போக்கின் தீர்ப்பு யாதாயிருக்கும் என்பது மனிதகுலம் அச்சத்தையும் வறுமையையும் ஒழித்து, உலகில் பாதுகாப்பையும் வளப்பத்தையும் அதிகமாக்குவதற்காகத் தங்கள் பொதுநலங்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கக்கூடிய ஆற்றலைப் பொறுத்திருக்கிறது. நிறுத்து மதிப்பிடமுடியா உளவியல் சிக்கல்கள் பல இருக்கின்றன; அவற்றுள் இத் தொடர்புகளை மதிப்பிடும் ஆற்றல் சமூக அறிவியலுக்கு இன்னும் ஏற்படவில்லை. எனினும், சமூக அறிவியலின் படிப்பினை என்று ஒன்று இருக்குமாயின், அது மனமுறிவு, வல்லந்தமாகப் பறித்தல், மயக்கம், அதனால் ஏற்படும் ஆக்கிரமிப்பு முதலியவற்றாலே இனக் குழுக்களுக்குள்ளும் தேசீயக் குழுக்களுக்குள்ளும் வெறுப்பும் பாகுபாடும் துன்புறுத்தலும் ஏற்படுகின்றன என்ற உண்மையாகத்தான் இருக்கமுடியும். விரும்பத்தகாத இப் பண்புகள் எங்கு அரசியல் குழப்பமும், துன்பமும், பலாத்காரமும் இருக்கின்றனவோ அங்கு செழித்து வளரும்; ஆனால், அமைதியும், செழுமையும், ஒழுங்கும் நிலவிவரும் இடத்தில் அவை தலைதூக்க வழியில்லாது ஒழிந்துவிடும். எங்கும்போல் இங்கும் இச் சீரிய குறிக்கோள்களை எய்தும் திறன்

நல்லெண்ணத்தால்மட்டும் ஏற்பட்டுவிடாது; இது வருங்காலத்தில் அச்சத்தையும் நெருக்கடியையும் குறைத்து, நம்பிக்கையை அதிகரிக்கும் திசையில் மனிதகுலம் தன் காரியங்களைச் செம்மைப் படுத்திச் சீர்திருத்தம் செய்யக்கூடிய கூட்டுத் திறமையில்தான் இருக்கிறது.

3. நாட்டுப் பற்றும் நன்மைகளும்

'நீ கூறுவது உண்மை. கொக்குகளும் கடுகும் இரண்டும் கடிக்கும். இதிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பாடம் எது தெரியுமா ?'— 'இனம் இனத் தோடுதான் சேருமாம்', என்றாள் கோமகள் (Duchess).

'கடுகு பறவை அல்லவே' என்று கேட்டாள் ஆலிஸ்.

'உண்மை. எதையும் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லக் கூடியவள் நீ' என்று புகழ்ந்தாள் கோமகள்.

'அது ஒரு தாதுப் பொருள் (mineral) என்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று தொடர்ந்தாள் ஆலிஸ்.

ஆலிஸ் கூறுவதற்கெல்லாம் ஒத்துப்போகும் கோமகள், 'நீ சொல்வது உண்மைதான். இங்கு பெரிய கடுகுச் சுரங்கம் (mustard mine) உண்டு. இதிலிருந்து நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய உண்மை என்ன தெரியுமா ஆலிஸ்? (mine என்ற ஆங்கிலச் சொல்லை இரட்டுற மொழிகிறாள்.) 'சுயநலம் அதிகமானால் பிறர் நலம் குறையும்' என்றாள். அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாத ஆலிஸ், 'ஓ, எனக்குத் தெரியும்! அது ஒரு வகைக் காய்கறி; காய்கறிபோல் தெரியாவிட்டாலும் அது காய்கறிதான்' என்றாள்.

'நீ கூறுவதை நான் முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். இதிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய படிப்பினை என்ன தெரியுமா?— 'நீ எவ்வாறு பிறர் கண்களுக்குத் தோற்றம் அளிக்கிறாயோ அப்படியே நடப்பாயாக' என்றாள் கோமகள்'.

—லூயிஸ் காரல் எழுதிய 'விந்தையுலகில் ஆலிஸ்' என்ற நூலில் இக் கருத்தைக் காணலாம்.

கடந்த சில நூற்றாண்டுகளில் மனிதகுலம் செய்த தீரச்செயல் களே 'தற்கால' வரலாறு என்று கூறப்படுகிறது. இந் நூற்றாண்டு களில் மேலைநாடுகளின் பண்பாட்டை நாளொரு மேனியும் பொழு

தொரு வண்ணமுமாய் வளர்த்துவந்த சமுதாயங்களில் புதிய விஞ்ஞானம், கைத்தொழிற்சாலை, புதுமையான பாங்குத் தொழில் (banking), வாணிபம், கைத்தொழில் ஆகியவற்றின் முன்னேற்றம் காரணமாக ஜனத்தொகையும் செல்வங்களும் வளர்ந்துள்ளன. இச் சமுதாயப் பொருளாதார அமைப்பு 'முதலாளித்துவமுறை' (capitalism) அல்லது 'சுயேச்சையான தொழில்' (free-enterprise) முறை என்று அழைக்கப்பட்டது. ஐரோப்பாவிலிருந்து நில ஆராய்ச்சியாளர், சமயம் பரப்புவோர், குடியேற்றவாதிகள், வாணிபம் செய்து பொருள் தேடுவோர், போர்வீரர், ஆளுநர் முதலியவர்கள் பெருமளவில் புறப்பட்டுச் சென்று, எண்டிசையிலும் சென்று தங்கினர்; சென்று தங்கிய இடங்களிலெல்லாம் மேலைநாட்டு அரசுமுறையை விரிவாக நிறுவினர்; பேரரசுகளை எழுப்பினர்; பின்னால் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளை அறியாமல் மற்ற மக்களுக்கு நாட்டுணர்ச்சி என்ற நற்செய்தியைப்பற்றிக் கற்றுக்கொடுத்தனர்; பின்விளைவுகளை உணராமல் கடல்கடந்த பிரயாணம், வர்த்தகம், நிதி முதலிய செயல்களின் மூலமாக எண்டிசைகளையும் ஒன்றோடொன்று பிணைத்தனர். இப் பிணைப்பு நாளடைவில் மிகச் சிக்கலாகிவிடும் என்று அப்போது அவர்களுக்குத் தெரியாது. இவ்வாறு முற்காலத்தில் கனவிலும் கண்டிருக்க முடியாத சிறப்பும் செழுமையும் வாய்ந்த பெருஞ் சமுதாயத்தையும் (Great Society) உலகப் பொருளாதாரத்தையும் அவர்கள் உருவாக்கினர்.

ஆனால், 20ஆம் நூற்றுண்டில் இவ்வுலக சமுதாயம் ஊறடைந்து வருகிறது. அதன் உறுப்பினர்கள் கூட்டங்கூட்டமாக மற்றக் கூட்டத்தினருடைய செல்வ வளத்தைக் கைப்பற்றவும், தற்கொலை செய்துகொள்ளவும் முயன்றுவந்தபோதிலும், ஒருபுறம் அவர்களுடைய எண்ணிக்கையும் செல்வமும் அதிகமாகிக் கொண்டேவருதல் கண்கூடு. இப் பேரிழப்பின் காரணங்களைக் காண்பதிலும் கண்டவற்றைக் களைவதிலும் தற்கால மனித இனத்திடம் ஒற்றுமை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எனினும், நாட்டுணர்ச்சியும் எந்திரக் கைத்தொழிலும் நிறைந்த இவ் வரலாற்றுக் கட்டத்தில், அரசாங்கத்திற்கும் வாணிபத்திற்கும் இடையில் அடிக்கடி நிலைமாறியவண்ணமிருக்கும் தொடர்புகளைப்பற்றிச் சிறிது சிந்திப்போம். இன்றைய மனித இனம் பல இடர்ப்பாடுகட்கு ஆளாகிக் கண்விழி பிதுங்கத் தவிப்பதையும், அவைகளினின்று தப்பித்துக்கொள்வதற்காக மேற்கொண்ட வழிகளையும் அதன் தோல்வியையும்பற்றி ஓரளவு அறிந்துகொள்ள இச் சிந்தனை உதவும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

மேர்க்கண்டலிஸத்திலிருந்து புது மெர்க்கண்டலிஸத்துக்கு மாறுதல் (From Mercantilism to Neomercantilism): ஒரு நாட்

டின் வலிமையையும் செழுமையையும் பெருக்கவேண்டுமென்ருல் வாணிபத்தை அரசாங்கம் மிகவும் ஒழுங்குபடுத்தவேண்டும் என்று சில நூற்ருண்டுகட்கு முன்னர் மக்கள் நம்பினர். இந் நம்பிக்கையின் விளைவாக அரசாங்கத்தின் கடமைகள் 'அரசியற் பொருளாதாரம்' என்று அழைக்கப்படலாயிற்று. இக் கொள்கைவாதிகளும் அதை நடைமுறையில் கடைப்பிடித்தவர்களும் பொன்னைச் (gold) செல்வமாகக் கருதினர். மேலும், எந்த நாட்டின் ஏற்றுமதி (exports) இறக்குமதியைவிட (imports) அதிகமாயிருக்கிறதோ அதற்குப் பொன் கிடைப்பதால், அதன் வாணிபக் கொடுப்பல்நிலை (balance of trade) அதற்குச் 'சாதகமாக' (favourable) இருக்கும் என்றும், ஏற்றுமதியைவிட அதிக இறக்குமதி செய்யும் நாடு பொன்னை இழக்கவேண்டியிருப்பதால் அதன் வாணிபக் கொடுப்பல் நிலை 'பாதகமாக' (unfavourable) இருக்கும் என்றும் கருதினர். இவர்கள் 'மெர்க்கண்டலிஸ்டுகள்' அல்லது வாணிபக் கொள்கையாளர் (அல்லது 'காமிரலிஸ்டுகள்') என்று அழைக்கப்பட்டனர். வரிநீக்கம், உதவிக் கொடைகள் (subsidies), தூதியல் பாதுகாப்பு, கப்பல் தொழில், வாணிபம் ஆகிய தொழில்துறைகளில் சுவாதீனத் தனியுரிமைகள் அளித்தல் முதலிய முறைகளால் ஏற்றுமதியைப் பெருக்குவதும், தடையாணை (embargo), காப்பு வரிகள் அல்லது அயல்நாட்டுப் பொருள்களமீது 'காப்பக வரி' (tariffs) விதித்தல், அயல்நாட்டை நம்பியில்லாமலிருப்பதற்காகச் சுதேச அல்லது உள்நாட்டுத் தொழில்களுக்கு ஊக்கமும் பாதுகாப்பும் அளித்தல், குடியேற்ற நாடுகள் அமைத்து அவற்றைச் சுரண்டல் ஆகிய இதுபோன்ற வழிகளால் இறக்குமதியைக் குறைப்பதே அறிவுடைமை என்றும், சிறந்த 'பொதுக்கொள்கை' என்றும் கருதப்பட்டது. பண்டங்களின் விலைகள் (prices), உழைப்பாளிகளின் கூலிகள் (wages), நிலங்களுக்குச் செலுத்தப்படவேண்டிய 'வாரங்கள்' (rents), முதலுக்குச் செலுத்தவேண்டிய வட்டிகள் (interests) முதலியவற்றை அரசாங்கமே நிர்ணயிக்கவேண்டியதாயிற்று. அன்றியும் விவசாயம் (agriculture), வாணிபம் (commerce), கைத்தொழில் (industries) முதலியவற்றின் எந்தப் பகுதிகள் ஊக்குவிக்கப்படவேண்டும், எந்தப் பகுதிகள் ஊக்கமளிக்கப்படாமலோ அன்றித் தடைசெய்யப்படவோ வேண்டும் என்பதையும் அது நிர்ணயிக்கவேண்டியிருந்தது. இப் பொருளாதார முறையில் பல தவறுகள் இருந்தபோதிலும், வரம்பற்ற எதேச்சாதிகாரக் காலத்தில் (age of absolutism) இக் கொள்கை மிகத் தீவிரமாகப் பரவியது. நல்ல வர்த்தக வாய்ப்புகள் அரசாங்கத்தின் தலையீட்டாலும், கொள்கைகளாலும் அழிந்துபோவதை உணர்ந்து அரசாங்கம் விதித்த தடைகளை வர்த்தகர்கள் எதிர்க்கத் துணிந்ததும், இத்திட்டம் சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்பட்டது. அமெரிக்க, பிரெஞ்சுப் புரட்சி

கட்கு முன்னால், வர்த்தகர்கள் அப்படியே அரசாங்கம் விதித்த தடைகளை எதிர்த்தனர்.

ஆதம் ஸ்மித் 'நாடுகள் செல்வம்' (Wealth of Nations) என்ற தன் நூலை 1776-ல் வெளியிட்டார். 'பிசியோகிராட்டுகள்' (physiocrats) என்று அழைக்கப்பட்ட பிரெஞ்சுப் பொருளாதார வல்லுநர்களின் கோட்பாடுகளை இவர் விரிவாக்கிச் செம்மைப்படுத்தினார். 19ஆம் நூற்றாண்டில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுவந்த 'தலையிடாமைக் கொள்கைக்கு' (laissez-faire individualism)வழிவகுத்தார். 18ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட 'தொழிற் புரட்சி' (Industrial Revolution) பரவிய பல்வேறு இடங்களிலெல்லாம், நாடுகளிலெல்லாம் இக் கொள்கை வளர ஆரம்பித்தது. ரிச்சர்டு காப்டன், ஜான் பிரைட், ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்ஸர் போன்ற அறிஞர்கள் இதை ஆதரித்து விரிவாக்கம் செய்தனர். இப் புதுக் கொள்கைப்படி அரசாங்கம் தனி மக்களின் சொத்தையும் (property) நாட்டையும் பாதுகாக்கவேண்டுமே தவிர, போக்குவரத்துச் சாதனங்களை (transport and communication) முன்னேற்றமடையச் செய்யவேண்டுமேயொழிய தனி மனிதன் எந்தக் காரியத்திலும் தலையிடலாகாது. அரசாங்கத்தின் தலையிடாக் கொள்கையினால்தான், தனி மனிதன் முன்னேற்றம் அடைய முடியும்; அவன் சுதந்திரமும் செழித்து வளரும். அவன் ஆளுமை முழு வளர்ச்சியடையும். போட்டிச் சந்தையில் (competitive market) எவரும் கண்டுபிடிக்க இயலாத சக்திகளினால் என்றும் மாறுதலுக்கு உட்படும் மக்களின் தேவையையும் (demand), விற்பனைக்கு வரும் பொருளின் அளவையும் (supply) பண்டங்களின் விலைகள் இயற்கையாகவே நிர்ணயிக்கும்படி செய்யும்; நாட்டின் முதல், உழைப்பு, வளங்களைக் கூடுதலான அளவுக்குப் பங்கீடு (optimum allocation) செய்யும். பன்னாட்டு வாணிபத்திற்கு (international trade) எத் தடையும் ஏற்படலாகாது; பன்னாட்டு வாணிபத்தினால் அனைத்துலக வாணிபத்தில் சிறப்புப் பயிற்சி (specialisation of business) ஏற்படும்; அதாவது, ஒவ்வொரு நாடும் எதைக் குறைந்த (cheap) விலைக்கு உற்பத்தி செய்ய இயலுமோ அதையே உற்பத்தி செய்யும்; மற்ற நாடுகள் எதைக் குறைந்த விலையில் உற்பத்தி செய்கின்றனவோ, அவற்றிற்குத் தன் பண்டங்களை மாற்றிக்கொள்ளும் (exchange). எனவே, உலகச் சந்தையில் ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் மிகச் சகாய விலைக்கு வாங்கவும் அதிக விலைக்கு விற்கவும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும்.

இவையே இப் புதிய 'பொருளாதாரத்தின்' அடிப்படை இயல்புகள் ஆகும். ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர்தான் இவை அரசாங்கத்தின் பொதுக் கொள்கையாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. இம்

முறையை அமுலாக்கினுல் பரஸ்பரச் சார்புடைய உலகப் பொருளாதாரமும், உலகச் சமுதாயமும், உலக அமைதியும் உண்டாகும் என்று இக் கொள்கை வாதிகள் நம்பினர். 1846-ல் பிரிட்டன் தன் 'தரனியச் சட்டத்தை' (Corn Law) ரத்து செய்தது. தானியங்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட இறக்குமதி வரியை நீக்கிவிட்டுச் 'சுயேச்சை வாணிபத்தில்' (free trade) இறங்கியது. 1860-ல் இயற்றப்பட்ட காப்டன் உடன்படிக்கை பிரெஞ்சுக் காப்பக வரிகளைக் குறைத்தது. அடுத்தடுத்து ஜெர்மனியும், இதர நாடுகளும் இக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கலாயின. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள்கூட 'வருமானத்தை முன்னிட்டே' சில காலம் காப்பக வரிகளை விதித்து வந்தது. செல்வம் கொழிக்கவும் முன்னேற்றம் ஏற்படவும் சிறந்த வாய்ப்புகள் தென்பட்டன.

ஆனுல், ஒரே நூற்றுண்டுக்குள் எங்ஙனம் இந் நம்பிக்கைக் கற்றைகள் புதிய சோஷியலிஸ யுகத்தில் (era of socialism) மங்கி மறையலாயின என்ற வினுவிற்குப் பல விடைகள் தரப்படுகின்றன.

சோஷியலிஸம் (அல்லது பொதுவுடைமை—ஜனநாயக சோஷியலிஸமும், சர்வாதிகார சோஷியலிஸமும்), கைத்தொழில்கள் அரசாங்கத்தின் உடைமையாக இருக்கவேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறது. நியோ (புது) மெர்க்கண்டலிஸம் அரசாங்கம் இறக்குமதியைக் குறைத்து ஏற்றுமதியை அதிகமாக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறது. சுதேச வாணிபக் கொள்கையின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணங்கள் அதனுள்ளேயே காணப்பட்டுச் சேர்ந்து வளர்ந்துவந்தன. சுயேச்சை வாணிப முறையே நாளடைவில் மார்க்ஸ் வலியுறுத்தியதைப்போல் தடையற்ற வாணிபச் சந்தையின் (free market) மீதும் விலை நிர்ணய முறைமீதும் பல தனி, பொதுத் தடைகள் ஏற்பட வழிவகுத்தது எனலாம்; அல்லது கீன்ஸ் பிரபு (Lord Keynes) கருதியதைப்போன்று நாசகரமான பணவீக்கத்தையும் (inflation) வியாபார மந்தத்தையும் (depression) தடுக்கும் முகத்தான் சேமிப்பு (saving), செலவு (spending), முதலீடு (investment) முதலியவற்றைச் சமநிலைப்படுத்துவதற்கு சுயேச்சை வாணிப முறை அரசாங்கத்தின் தலையீட்டை இன்றியமையாததாக்கியது. இம் மாற்றத்தினுல் ஏற்பட்ட விளைவுகளைப் பொருளியல் நிபுணர் (economist) களுக்கு விட்டுவிடுவோம். இவற்றிற்கும் நாட்டுணர்ச்சிக்கும் என்ன தொடர்பு இருக்கிறது என்ற வினுவுக்கு மிக எளிதில் விடை கண்டுவிடலாம். இச் செயல்முறை (modus operandi) மிகச் சிக்கலானதே என்றுலும், விடைகாணுதல் மிக எளிது.

'உலகப் பொருளாதார' யுகத்தில்கூட இவ்வுலகம் பல நாடுகளைக் கொண்டிருக்கும் காரணத்தால், ஒவ்வொரு நாட்டையும் ஒரு பொருளாதாரக் கூறு அல்லது யூனிட் (economic unit) ஆகவும், ஓர் அரசியல் யூனிட் (political unit) ஆகவும் மக்கள் கருதுகிறார்கள். எனவே, தங்கள் நலன்களையும் நாட்டு நலன்களையும் அவர்கள் ஒன்றாகக் கருதுவதால், தங்கள் நலன்களைத் தேசீய அரசாங்கமே பாதுகாக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் உறுதியாக நம்புகிறார்கள். 'பொருளாதாரத் திட்டம்' (economic planning) என்பது 'சேம நல அரசு' (Welfare State) என்ற கருத்தோடு சேர்த்துக் கருதப்பட்டாலும் அல்லது புதிய அடிமை முறையுடன் சேர்த்துக் கருதப்பட்டாலும், அதை மனக்கோட்டை கட்டும் கொள்கைவாதிகளோ, அன்றி அதிகார மோகங்கொண்ட அதிகாரவர்க்கத்தினரோ (bureaucrats) தூண்டவில்லை என்பது திண்ணம். ஆனால், பொருளாதாரத் திட்டம் உண்டாவதற்கு உடந்தையாக இருந்தவர்கள் அன்றாட வர்த்தகர்களும், குடியானவர்களும், உழைப்பாளிகளும் ஆவர். ஏனெனில், இவர்கள் தாம் போட்டியால் உண்டாகும் பயங்கரமான விளைவுகளுக்கு எதிராகத் (சுய நலத்தை முன்னிட்டு) தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் நோக்கத்துடன் பொது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தத் தலைப்பட்டார்கள். அதனால் உண்டானதுதான் பொருளாதாரத் திட்டம் என்று துணிந்து கூறலாம்.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் உள்நாட்டுப் போர் முடிந்த பின்னர், அயல்நாட்டுப் போட்டியிலிருந்து (எக் காரணத்தாலோ வளர்ச்சியே அடையாதிருந்த) வளர்ச்சி பெறாத (infants) கைத்தொழில்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் 'காப்பக வரிகள்' (protective tariffs) விதிக்கப்படவேண்டும் என்று பெரியபெரிய வியாபாரப் புள்ளிகள் ஒரே பிடிவாதம் செய்தனர். 'தேசீய முன்னேற்றம்' என்ற பெயரில் வரிகள் விஷம்போல் 'விறுவிறு' வென்று 1890, 1897, 1909, 1922, 1930-ல் இயற்றப்பட்ட காப்பக வரிச் சட்டங்களால் உயர்ந்து கொண்டே வந்தன. 1930-ல் உலகப் பொருளாதார முடக்கம் (Great Depression) ஏற்படப் பொதுக் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் வேலைகள் அளிக்கவும், நாட்டின் இலாபத்தை அதிகரிக்கவும் உள்நாட்டுச் சந்தைகளிலிருந்து வரும் இறக்குமதிப் பண்டங்கள்மீதே வரிபோடத் தொடங்கினர். 1879ஆம் ஆண்டில் (பொருளாதாரக்) 'காப்பு முறைக் கொள்கை'க்கு (protectionisim) ஆதரவு தேடிய பிஸ்மார்க், பொருளாதாரப் பிற்போக்குடைய மக்களின் நன்மைக்காகச் 'சமூகப் பாதுகாப்புத்' திட்டத்தைக் கடைபிடித்து, அதன் மூலம் சோஷியலிஸ்டுகளை நலியவைக்க முற்பட்டார். பிரான்ஸி

லும் மற்ற நாடுகளிலும் உதவித்தொகையளிப்பும் (Subsidy) கூலிக்காரர், குடியானவர், சிறிய (பெரிய வியாபாரிகள்கூட) வியாபாரிகள் ஆகியவர்களின் நலனுக்காகப் போட்டிமீது விதிக்கப்பட்ட மற்றத் தடைகளும் 'சமூகச் சீர்திருத்தமும்' (social reform) ஒன்று என்று கருதப்பட்டன. தடுக்கமுடியாத அளவுக்குக் காப்புவரிகள் உயரவும், 1931-ல் பிரிட்டன் சுயேச்சை வாணிபத்தைக் கைவிட்டுவிட்டு பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த்துடனும் பிரிட்டிஷ் பேரரசுடனும் 'பேரரசுச் சலுகைகளுடன்' (imperial preferences) 'காப்புமுறை'க் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தது.

சந்தைகளும், வியாபாரிகளும், அரசியலும் : இக்கொள்கைக்கு நாட்டுப் பற்றுளரும், தூதர்களும், படைச்சூழ்ச்சிக்காரர்களும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தனர். உலகமெங்கும் இக்கொள்கையை ஆதரிப்பதே சிறந்த நாட்டுப் பற்றின் அடையாளமாகக் கருதப்பட்டது. நாட்டின் பாதுகாப்பு நல்ல நிலையில் இருக்கவேண்டுமென்றால், அதிகப்பட்ச பொருளாதாரத் தன்னிறைவு (maximum economic self-sufficiency) அல்லது 'அட்டார்க்கி' (autarchy) ஏற்படவேண்டும் என்றும், இல்லாவிட்டால் போர்க்காலத்தில் பகைவர்கள் வெளிநாடுகளிலிருந்து வரும் முக்கியப் பொருள்களை வரவிடாமல் தடுத்து இந் நாட்டை நலிய வைத்துவிடுவர் என்றும் ஓர் எண்ணம் மக்கள் மனத்தில் குடிகொள்ள ஆரம்பித்தது. அரசாங்க-வாணிபக் கட்டுப்பாட்டால் வர்த்தகர்கள் இலாபம் அடைந்தனர்; அரசின் வலிமை அதிகரித்ததால், அரசியல் வாதிகள் பயனடைந்தனர். எனவே, கட்டுப்படுத்தியவர், கட்டுப்படுத்தப்பட்டவர் ஆகிய இருசாராரின் பரஸ்பர நன்மையை முன்னிட்டு முதலீடு செய்தலும், விற்பனைக்குரிய பண்டங்களும் ஒழுங்குப்படுத்தப்படவேண்டியனவாயின. 'பிற்போக்கான' நாடுகளில் தாய்நாட்டில் கிடைப்பதைவிட அதிக இலாபம் கிடைப்பதற்குரிய சாத்தியக்கூறுகள் இருந்தபடியாலும், அங்கு முதல் இல்லாத வறண்ட நிலை இருந்ததாலும், கூலியாட்கள் மிகச் சகாயமாகக் கிடைத்ததாலும், அவர்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருந்ததாலும் தொழில் முன்னேற்றமடைந்த நாடுகளிலிருந்து பணம் இந் நாடுகளை நோக்கி உருண்டோடியது.[9] இராணுவ பலத்தின் ஆதரவு கிடைக்கப்பெற்ற முதலாளிகளும் (investors), அரசியல் சூழ்ச்சிக்காரர்களும் 'டாலர் அரசியல் சூழ்ச்சி'க்கு (dollar diplomacy) நிகரான தத்தம் நாட்டுத்

[9] *'சர்வதேச முதலீடும் சுயேச்சை வாணிபமும்' என்ற தன் நூலில்* (Proceedings of the Academy if Politcal Science, May, 1947) *ஜேம்ஸ் டபின் யூ. ஆஞ்சல் பல நாடுகளின் முதலீடுகளைப் பின்வருமாறு கணிக்கிறார் : 'வெளிநாடுகளில் பிரிட்டனின் முதலீடுகளின் மொத்தம் 1914-ல் 19·5 பில்லியன் டாலர்கள்; 1929-ல்*

திட்டங்களுடன் ஒத்துப்போயினர்.[10] நேசநாடுகளை வலுப்படுத்துவதற்காகத் தனியார் கொடுக்கும் கடன்களை அதிகரிக்கும்படி தூண்டின வெளிநாட்டு அலுவலகங்கள்; வருங்காலப் பகைவர்களின் வலிமையைக் குறைப்பதற்காகத் தனியார் கடன் கொடுப்பதைக் குறைக்கும்படியும் செய்தன. எப்படியாவது பொருளாதாரப் பிற்போக்கான நாடுகள் பகை வல்லரசுகளின் வலையில் சிக்கிவிடாதபடி பார்த்துக்கொள்வதற்காக எல்லாவிதமான உதவிகளும் அவைகளுக்கு அளிக்கப்பட்டுவந்தன. இறுதியில் பாங்கர்களின் (bankers) பணியாட்களாக அதிகாரவர்க்கத்தினர் (bureaucrats) மாறுவதற்குப் பதிலாக அதிகாரவர்க்கத்தினரின் பணியாட்களாக பாங்கர்கள் மாறினர்.

பொருளாதாரப் போக்கு (economic trend) பொதுவாக இப்படி இருந்தபோதிலும், உலகப் போர்கள் யுகத்தில் படைச்சூழ்ச்சியினால் விதிக்கப்படும் தவிர்க்கலாகா நிர்ப்பந்தங்கள், பெரிய (வியாபார) மந்தம் ஏற்படுத்திய கடுமையான விளைவுகளுடன் சேரவும், மேலே கூறப்பட்ட போக்குகளின் வேகம் அதிகமாயிற்று. வேலையில்லாத்திண்டாட்டமும் (unemployment), வாணிப நொடிவும் (bankruptcy) ஒன்றுசேரவும், பொது நிவாரணம் (public relief) அளிக்கப்பட வேண்டியதாயிற்று; பொதுப் பணிகளை (public works) அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும்படி ஆயிற்று. தனியார் சந்தையில் (private market) ஏற்பட்ட பொருள் தேக்கத்தால் (stagnation) உற்பத்தி (production) மிகவும்

[10] 'பொருளாதாரத் தொடர்பின் தற்காலக் கொள்கைகட்கு ஏற்ப நம் ஆட்சியைத் திருப்பவேண்டும். துப்பாக்கிக் குண்டுகளுக்குப் பதிலாக டாலர்களைப் (dollars for bullets) பயன்படுத்துவதே இப் புதிய கொள்கையாகும். அபிடியலிஸமனபதைக் கருத்துகளையும் (idealistic humanitarian sentiments), சிறந்த கொள்கை விதிக்கும் நிபந்தனைகளையும், நியாயமான வியாபாரக் குறிக்கோள்களையும் பூர்த்திசெய்யக்கூடியது இதுதான். வெளிநாடுகளிலுள்ள ஒவ்வொரு நியாயமான இலாபகரமான அமெரிக்கத் தொழிலும் (enterprise) எல்லாவிதமான ஆக்கமும் ஊக்கமும் பெறவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அமெரிக்க வாணிபத்தை அதிகமாக்க முயல்வதே இக் கொள்கை எனலாம்' என்று பிரசிடெண்ட் டாஃப்ட் 1912 டிசம்பர் 3-ஆம் தேதி காங்கிரசுக்கு அனுப்பிய ஆண்டு அறிக்கையில் குறிப்பிட்டார். [See also Herbert Feis, 'Europe : The World Banker,' 1870—1914 (1930).]

18·2; 1938-ல் 22·9 ; 1946-ல் 14·1. டச்சு முதலீடுகள் : 1914-ல் 2·0 பில்லியன் டாலர்கள் ; 1929-ல் 2·3 ; 1938-ல் 4·8 ; 1944-ல் 1·5 தான். பிரெஞ்சு முதலீடுகள் : 1914-ல் 8·6 லிருந்து 1944-ல் 1·6 க்குக் குறைந்தன. மொத்த உலக முதலீடுகள் 1914-ல் 41·6 ; 1929-ல் 47·5 ; 1938-ல் 52·8 ; 1946-ல் 38.7. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் முதலீடுகள் மட்டுமே அதிகமாயின. 1914-ல் 2·5 ; 1929-ல் 14 7 ; 1938-ல் 11·5 ; 1944-ல் 11·4 ; 1946-ல் 20·3; கடைசி எண் அரசாங்கம, தனி மக்கள் இருசாராரின் முதலீடுகளைக் குறிக்கிறது. வெளிநாடுகளில் தனியார் முதலீடு (private capital) மிகக் கொஞ்சமாகவும், அரசாங்கங்களின் மானியங்கள் (inter-governmental grants) அதிகமாகவும் இருப்பதே இன்றைய போக்காக உள்ளது. பின்னையவற்றை 'முதலீடுகள்' என்றோ, 'கடன்கள்' என்றோ சொல்வதற்கில்லை. தருமத்திற்காக அளிக்கப்படும் 'வெகுமதிகள்' அல்லது 'உதவித் தொகைகள்' என்றே அவற்றைக் கருதவேண்டும். சில வேளைகளில் தாய் நாட்டில் வியாபார மந்தம் ஏற்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்காகவும் இவ்வாறு அரசாங்கங்கள் செய்துவருகின்றன.'

பாதிக்கப்பட்டது. உற்பத்தியை அதிகமாக்குவதற்காக அரசாங்கங்கள் ஏராளமாகக் கடன் வாங்கிச் செலவு செய்தன. சில அரசாங்கங்கள் பணவீக்கத்தில் இறங்கி, அவ்வாறு கிடைத்த பணத்தைப் போருக்கு ஆயத்தமாவதில் செலவு செய்தன. முழு வேலையளிப்பு செய்வதற்கும் (employment), இலாபங்களையும் கூலிகளையும் அதிகமாக்குவதற்கும், தனியார் வியாபாரத்தில் பொது நிதியை (public funds) முதலீடு செய்வதன்மூலம் உற்பத்தி வசதிகளைப் பெருக்குவதற்கும் இதுவே சிறந்த வழியாகக் கருதப்பட்டது; நாளடைவில் எல்லா அரசாங்கங்களும் இம் முறையைக் கடைப்பிடிக்கலாயின.

முழுப் போர் (total war) முழுப் படைதிரட்டுதலை இன்றியமையாததாக ஆக்கியுள்ளது. நாணய மதிப்பைக் கட்டுப்படுத்துதல் (currency manipulation), விலை நிர்ணயம் செய்தல், பங்கீடு செய்தல் (rationing), வரிக்கொள்கைகள் வகுத்தல் (taxation policy), பொருள் பங்கீடு, இறக்குமதி ஏற்றுமதிப் பங்கு வீதங்கள் (quotas) நிர்ணயித்தல், தடையாணைகள் செய்தல் ஆகிய இன்னும் பல வழிகள்மூலம் அதிகார வர்க்கத்தினர் பொருளாதார நடவடிக்கையனைத்தையும் கட்டுப்படுத்திவந்தனர். இம் முறைகளால் சுயேச்சை வாணிபம் சுயேச்சை என்றோ, வாணிபம் என்றோ அழைக்கப்படமுடியாத அளவுக்கு அழியத் தொடங்கியது. மேலும், அது பொதுத் திட்டம் தீட்டுவோர், போர்மோகங் கொண்டு அலைந்தவர் ஆகியோருடைய முழுக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தது. சுதந்திரம் காற்றில் பறந்தது. வியாபாரம் மந்தமானது; எனினும், அதிகாரவர்க்கத்தினர் செய்த சேவையை ஒரு நாட்டுப் பற்றுக் கடமை என்றால்கூட மிகையாகாது. தொழில் நடத்துவோருக்கு (enterpreneurs) மிகப் பெரிய அளவில் இலாபம் கிடைத்தது. தலையிடாமைக் கொள்கை ஆழக் குழி தோண்டிப் புதைக்கப்பட்டது. தனியார் உற்பத்தி, பொருள் பண்டமாற்றம் (exchange of goods and services) முதலியவற்றைப் பொறுத்தவரை, முதலாளித்துவம் ஒரு சுயேச்சைப் போட்டி முறை (free competitive system) ஆகும்; ஆதலால், அது (சோஷியலிசம் பரவாத இடங்களில்) கலப்புப் பொருளாதார முறைக்கு (mixed economy) வழிகோலியது. இப் புதிய அமைப்பின்கீழ் அரசாங்கமே பல தொழில்களை நடத்தலாயிற்று; அனேக மற்றத் தொழில்களின் மேல் வரிவிதித்தது; உதவித் தொகை அளித்துவரலாயிற்று; அவைகளை ஒழுங்குபடுத்தியது; அன்றியும், நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ தொழில் ஆரம்பிப்பதற்கு வேண்டிய முதல் அளித்துவந்தது; ஏன் ? எல்லாத் தொழில்களுக்கும் நல்ல சந்தைகள் அமைத்துக்கொடுத்தது. இக் கொள்கைகளும்

நடத்தைகளும் 'பொருளாதார நாட்டுணர்ச்சி'யின் அம்சங்கள் ஆயின. அதாவது, தனியார் வியாபாரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காகப் பொது அதிகாரம் பிரயோகிக்கப்பட்டது. இம் மாற்றமே மேலையுலகம் முழுவதும் நிலையற்ற, ஆனால் புதுவிதமான 'அரசியற் பொருளாதார' (political economy) அமைப்பு ஏற்படக் காரணமாய் அமைந்தது.

போரின் பொருளாதார விளைவுகள்: 'வாணிபம் நன்மையே செய்யும்; ஆனால், போர் அழிவையே உண்டுபண்ணும். உண்மை இதுவாயினும், அரசாங்கம் போர்ச்சூழலை முகிழ்த்து விடுகிறது; வாணிபத்தின்மீது தடைகள் விதிக்கிறது.' இவ்வாறு 18ஆம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் ஜெரிமி பெந்தம் என்பவர் தன் நூலில் எழுதினர். ஒன்று மற்றொன்றுக்கு ஊக்கமளிக்கிறது. அதனுல் ஏற்படும் விளைவுகளால் வாணிபம் போரின் ஒரு கருவி என்றும், போர் வாணிபத்திற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்கிறது என்றும் கருதப்படுகிறது. தங்கள் நாட்டின் நில அமைப்பையும் பொருளாதார நிலைமையையும் மறந்துவிட்டுப் போரால்தான் ஒரு நாடு செழித்து வளரமுடியும் என்று நம்பும் அமெரிக்கர்கள் இன்று வரை இருக்கிருர்கள். பண்டைய வழி முறைகளை மாற்றியமைப்பதற்கு மனமும் அறிவும் இல்லாவிட்டால்கூட, போர் பேரழிவையும் பேரிழப்பையும் அளவிடற்கரிய உயிர்ச்சேதத்தையும்தாம் தரும் என்பதை ஐரோப்பியரோ ஆசிய மக்களோ மறுக்க மாட்டார்கள்.

போருக்கு முதன்முதலில் பலியானது சர்வதேசப் பொன் நாணயத் திட்டம் (international gold standard) என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில், 1914ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் எல்லா நாணயங்களையும் (money) பொன்னுக்கு மாற்றமுடிந்தது. அதனுல் மற்ற (நாட்டு) நாணயங்களுடன் நாணயமாற்றம் (exchange) செய்வதற்கு இடம் இருந்தது. இந் நிலையில் ஒருமைக நாணயத் திட்டத்தால் ஏற்பட்ட நன்மைகளை மனிதகுலமே துய்த்துவந்தது. ஆனுல், முதல் உலகப் போருக்குப் பின்னர் இந் நிலைமை முற்றிலும் மாறியது. தாங்கள் கொடுக்கவேண்டிய தொகையைப் பொன்னில் செலுத்துவதை (gold payments) நிறுத்திவைத்திருந்த நாடுகள், மீண்டும் பொன்னில் செலுத்தத் தொடங்கின. 1925-ல் (பிரிட்டிஷ்) நாணயமாகிய பவுனுக்குப் (pound) போருக்கு முன்னர் நிலவிய வீதத்திலும், 1926-ல் பிராங்கிற்கு (Franc) அதனுடைய முந்திய மதிப்பில் $\frac{1}{5}$ வீதத்திலும் செலுத்தப்பட்டன. 1920-ல் ஏற்பட்ட பணவீக்கத்தால் மத்திய ஐரோப்பிய நாடுகளின் காகித நாணயத் திட்டத்தின் (paper

currency) மதிப்பு குறைந்தபடியால், அவைகள் செலுத்திய வீதங்கள் (rates) நாட்டுக்கு நாடு மாறுபட்டன. 1929-ல் பொருளாதார முடக்கம் (Great Depression) ஏற்பட்டது அல்லவா? அதனுல் ஏற்றுமதியாளர்களுக்கு நல்ல சந்தைகள் கிடைத்தல் அரிதாயிற்று. எப்படியாகிலும் அவர்களுக்கு விற்பனையாகக் கூடிய சந்தைகளைத் தேடிப்பிடிக்கும் நோக்கத்துடன் பொருளாதார முடக்கத்தால் பாதிக்கப்பட்ட அரசாங்கங்கள், தத்தம் பரிவர்த்தனைச் சாதனங்களை (media of exchange) மதிப்பிறக்கம் (depreciation) செய்தன. லண்டனும் காமன்வெல்த் நாடுகளும் 1931, செப்டம்பர் 21ஆம் நாள் பொன் நாணயத் திட்டத்தைக் கைவிட்டன. அதைத் தொடர்ந்து ஸ்காண்டிநேவியாவும், லத்தீன்-அமெரிக்காவும் அத் திட்டத்தைக் கைவிட்டன. இந் நாடுகள் அனைத்தும் சேர்ந்து 'ஸ்டெர்லிங் முகாமை' (sterling bloc) ஏற்படுத்தின. தன் நாட்டிலிருந்த பாங்குகள் அனைத்தும் அடைபடவும், வேறு வழியின்றி அமெரிக்காவும் 1933, மார்ச்சு மாதம் பொன் நாணயத் திட்டத்தைக் கைவிட்டது: டாலரின் மதிப்பு (ஜனவரி 31, 1934) அதன் முன்னுள் பொன் மதிப்பின் (gold value) 59·6 சதவீதத்திற்குக் குறைக்கப்பட்டது. அடுத்தடுத்து பிரான்சும் (செப்டம்பர் 26, 1936), மற்ற நாடுகளும் தத்தம் நாணயங்களின் மதிப்பைக் குறைத்தன.

உலகப் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட தவருன சரிக்கட்டல்களால் 'நிர்வகிக்கப்பட்ட' செலாவணிகளின் (managed currencies) பரிவர்த்தனை வீதங்கள் ஒரு நிலையில் இல்லாமல் மாறியவண்ணம் இருந்தன. 1936-ல் அமெரிக்கா ஒரு சிறந்த கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தது. யார் ஓர் அவுன்ஸ் (ounce) பொன் வைத்திருந்தார்களோ, அதற்கு ஈடாக அவர்களுக்கு 35 டாலர்கள் கொடுக்க அது முன்வந்ததால், இந் நூற்றுண்டின் நடுப் பகுதியில் 2,430,00,00,000 டாலர்கள் பெறுமான மஞ்சள் உலோகத்தை, அதாவது பொன்னை (gold) அது தன் கைவசமாக்கிக்கொள்ள முடிந்தது. (இது உலகில் கிடைக்கும் மொத்த பொன்னில் 80 சதவீதம் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.) அதில் பாதிப் பொன் நாக்ஸ் கோட்டையில் (Fort Knox, Ky) புதைத்துவைக்கப்பட்டது. பௌண்டு ஸ்டர்லிங்கின் மதிப்பு மீண்டும் 1949 செப்டம்பர் 18ஆம் நாள் 4·03 டாலரிலிருந்து 2·80 டாலருக்குக் குறைக்கப்பட்டது (devaluation). 1914-க்கு முன்னர் 20¢ மதிப்பும், 1930—40-ல் 5¢ மதிப்பும் பெற்றிருந்த பிரெஞ்சு பிராங்க் 1950—60-ல் $\frac{1}{5}$¢க்கும் கீழாகக் குறைந்தது. அமெரிக்காவின் நாணயமுறைகூட முதல்தரமானதாக (sound as a dollar) இல்லை. புழக்கத்திலிருந்த மொத்தப் பணம் (money in

circulation) 1915-ல் 4 பில்லியனாக இருந்தது; 1951-ல் 51 பில்லியனுக்கு உயர்ந்தது. ஆனால், போருக்காகச் செய்யப்பட்ட செலவினால் பொருள்பண்டங்களின் விலைகள் விஷம்போல் 1939-க்குப் பின்னர் உயரவே, புதிய '59¢ டாலர்' தன் வாங்குந் திறனில் (purchasing power) பாதியை இழந்தது.

வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் உயர்விடத்து நிதிக்கும் (high finance) மேலிடத்து அரசியலுக்கும் (high politics) ஏற்பட்ட தொடர்பு வெகு விரைவில் நொடியத் தொடங்கிற்று; ஆனால், இந்தத் தொடர்பு முற்றிலும் மறையவில்லை. தன் நாட்டுத் தனியார் பாங்குகள் கொடுத்த கடன் தொகைகள் அல்லாமல், அமெரிக்க அரசாங்கம்மட்டும் முதல் உலகப் போரில் நேசநாடு கட்குக் கொடுத்த கடன்தொகையும் வட்டியும் சேர்ந்து 2,218,84,84,000 டாலர்கள் என்று கணக்கிடப்பட்டது. இத்தொகை 62 ஆண்டுகளில் திரும்பச் செலுத்தப்படவேண்டும் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. 1924ஆம் ஆண்டு 'டாயஸ் திட்டத்தின்' படியும், 1930 ஆம் ஆண்டு'யங்திட்டத்தின்'படியும் நேசநாடுகட்கு 2,650,00,00,000 டாலர்கள் ஜெர்மனி போர் நஷ்டஈடு செலுத்த நேரிட்டது. இத் தொகையை அது 1988க்குள் கட்டிமுடிக்க ஒப்புக்கொண்டது. ஜெர்மனி நேசநாடுகட்கும், நேசநாடுகள் அமெரிக்காவுக்கும் ஏராளமான ஏற்றுமதி மிச்சங்களிலிருந்தே (export surplus) செலுத்தமுடிந்தது. இறக்குமதி செய்த நாடுகளில் (இறக்குமதிப் பண்டங்களின்) விலைகள் குறைக்கப்பட்டதால், வாங்குவோருக்கு (consumers) இலாபமும் உற்பத்தி செய்பவர் களுக்கிடையில் பலத்த போட்டியும் ஏற்பட்டன. பொருளாதார நாட்டுணர்ச்சி அரசியலில் என்றும்போல் வாங்குவோர் இதைப் பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை. உற்பத்தியாளரே பாதுகாப்பு வேண்டும் என்று ஓலமிட்டனர். எல்லா அரசாங்கங்களும் இறக்கு மதிகளைத் தடைசெய்தன. அமெரிக்க பாங்குகளிடமிருந்தும், பத்தி ரங்கள் (bonds) வாங்குபவர்களிடமிருந்தும் கடன்வாங்கி ஒரு விதமாக அரசாங்கங்கள் தாங்கள் செலுத்தவேண்டிய பாக்கிகளை 1910—20-ல் கட்டி ஒழித்தன. அமெரிக்கப் பாங்குகளும் பத்திரங்கள் வாங்கியவர்களும் ஜெர்மனிக்கு ஏராளமாகக் கடன் கொடுத்தனர். ஜெர்மனி அதைக்கொண்டு நேசநாடுகளுக்குத் தான் செலுத்தவேண்டியவற்றைக் கொடுத்துக் கடனை அடைத்தது. நேசநாடுகள் அவற்றை வாங்கி, அமெரிக்காவுக்குத் தாம் கொடுக்க வேண்டிய கடனைக் கட்டின. அமெரிக்க அரசாங்கம் தன் மக்கள் ஜெர்மனியில் முதலீடு செய்யுமாறு அவர்களுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தது. இன்றைய சூழ்நிலையில் இதை ஆராயு மிடத்து, இது ஒரு பைத்தியக்காரச் செயல் என்றே தோன்றும்.

உண்மையில் அது பைத்தியக்காரச் செயல்தான் என்பதில் ஐயமில்லை.

உலகப் பொருளாதார முடக்கம் ஊக வாணிபத்திற்கோ (speculation), அன்னியருக்குக் கடன் கொடுப்பதற்கோ இடமின்றி அமெரிக்காவிலிருந்த நிதிகளனைத்தையும் அடித்துச் சென்று விட்டது. கடன் கொடுத்துதவிய ஊற்றுகள் வற்றிப்போகவும், ஐரோப்பிய அரசாங்கங்கள் தாங்கள் பட்ட கடன்களை அடைக்க வழியில்லாமல் தவித்தன. ஜெர்மனியின் பாங்கு முறை கவிழ்ந்து போகும் தறுவாயில் 1931, ஜூன் 30ஆம் தேதிய 'ஹூவர் கடன் ஒத்திவைப்பு' (moratorium) முறை அரசாங்கங்கள் ஒன்றுக்கொன்று செலுத்தவேண்டியிருந்த பாக்கிகளைச் செலுத்த இயலாமல் நிறுத்தியது. 1932 ஜூலை மாதத்தில் போர் நஷ்டஈடுகள் லாசெயினில் ஒழிக்கப்பட்டன. ஆனால், நேசநாடுகள் தனக்குச் செலுத்தவேண்டியிருந்த பாக்கிகளை ரத்துசெய்யவோ, அன்றிக் குறைக்கவோ வாஷிங்டன் மறுத்துவிட்டது. கடன் தொகையைத் திருப்பிச் செலுத்தத் தவறும் அரசாங்கங்களுக்கு அமெரிக்க மக்கள் கடன் கொடுக்கலாகாது என்று ஹிராம் ஜான்சன் கொண்டுவந்த சட்ட வரைவை 1934-ல் காங்கிரஸ் சட்டமாக்கியது. ஆனால், பின்லாந்தைத் தவிர மற்ற நாடுகளனைத்தும் 1934ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதை நிறுத்திக்கொண்டன. போர் நஷ்டஈடுகள் தளவாடங்களாகவும் (equipments) பொருள்களாகவும் வசூலிக்கப்பட்டதாலும் (collection), ' கடன் ' கொடுத்தால் அது திரும்பத் தனக்குக் கிடைக்காது என்று நன்கு அறிந்திருந்த அமெரிக்கா 'கடன்-குத்தகை' (lend lease) முறையாலும் வேறு வழிகளாலும் பல பில்லியன் டாலர்கள் மதிப்புள்ள பொருள்களை அளித்து உதவி (aid) செய்தமையாலும், இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் இத் தவறுகள் (வாங்கிய கடனை அரசாங்கங்கள் திருப்பிக்கொடுக்காமலிருத்தல்) ஏற்படவில்லை. எனினும், இப்பொழுது புதிய தவறுகள் ஏற்பட்டன.

இரண்டாம் உலகப்போரினால் ஏற்பட்ட பொருளாதார விளைவுகள் பல. (1) போர் நடந்துகொண்டிருக்குங்கால் பலத்த நட்டமும் பயங்கர அழிவும் ஏற்பட்டும், ரஷ்யக் கூட்டமைப்பிலும் கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் தொழில்மயமாக்கல் (industrialisation) மிகத் தீவிரமாயிற்று ; உற்பத்தியும் அதிகமாயிற்று ;[11] (2) தொழில்

[11] *1952, மே மாதம் வெளியிடப்பட்ட ஐக்கிய நாடுகள் பொருளாதாரச் சர்வேயின்படி 1937ஆம ஆண்டு மூல ஆண்டாகக்* (base year) *கொண்டு எடுக்கப் பட்ட கணக்குப்படி தொழில் உற்பத்தியின் குறியீட்டெண்கள்* (index numbers) *டென்மார்க்கில் 1951-ல் 154; நார்வே 148; நெதர்லாந்து 141 ; யூ. கே. 133 ; பிரான்ஸ் 125; மேற்கு ஜெர்மனி 121; பெல்ஜியம 113; கிழக்கு ஜெர்மனி 117 ; ருமேனியா 160; செக்கோசுலோவேக்கியா 166; ஹங்கேரி 207; போலாந்து 288; ரஷ்யா 891; புல்கேரியா 356.*

முன்னேற்றம் அதிகம் அடைந்திருந்த மேற்கு ஐரோப்பாவும், ஜப்பானும் குடியேற்ற நாட்டுச் சந்தைகளையும், அயல்நாட்டுச் சந்தைகளையும் இழந்தன; அயல்நாட்டு முதலீடு அனைத்தும் கலைக்கப்பட்டது (liquidation of foreign investment); இந் நாடுகள் அமெரிக்காவின் பொருளாதாரச் சார்பு நாடுகளாக ஆவதற்கு முன்வராவிட்டால், அவை தங்களுடைய வாழ்க்கைத் தரங்களை (living standards) மிகமிகக் குறைக்கவேண்டி நேரிட்டது; (3) 'ஜனநாயகத்தின் கோட்டை' என்று அழைக்கப்பட்ட அமெரிக்காவில் முதலில் பாஸிஸத்திற்கு (Fascism) எதிராகவும், பின்னர் கம்யூனிஸத்திற்கு எதிராகவும் தொழிற்பெருக்க வசதிகள் (manufacturing facilities) இரட்டிக்கப்பட்டன. அன்றியும், விவசாய உற்பத்தியும் (agricultural output) ஏற்றுமதிகளும் அதிகமாயின. அமெரிக்க மக்களின் வாங்கும் திறனுக்கு அதிகமாகப் பண்ணைகளிலிருந்தும் தொழிற்சாலைகளிலிருந்தும் (factories) பொருள்கள் வந்து குவியவும், அவர்கள் வாங்கியன போக மீதமானவை (surpluses) படைக்கலப் பெருக்கத்திற்கும், வெளிநாட்டு உதவிக்கும் (foreign aid) பயன்படுத்தப்பட்டன. பொருளாதாரப் பொற்காலத்தில் ஒருபுறம் அமெரிக்கா தான் லத்தீன்-அமெரிக்காவுக்கு விற்றதைவிட அதிகம் வாங்கியதாலும், ஐரோப்பாவிலிருந்து தான் வாங்கியதைவிட அதற்கு அதிகம் விற்றதாலும், உலகின் மற்றப் பகுதிகளுக்கு அது விற்றதைவிடக் கூடுதலாக அவைகளிடமிருந்து வாங்கியதாலும், மற்றொருபுறம் லத்தீன்-அமெரிக்காவிடமிருந்தும் உலகின் மற்றப் பகுதிகளிலிருந்தும் தான் வாங்கியதைக்காட்டிலும் அதிகமாக ஐரோப்பா விற்றதாலும், அமெரிக்காவிற்கு விற்றதைவிட அதிகமாக அது வாங்கியதாலும் பன்னாட்டு வாணிபம் சமநிலையாக்கப்பட்டது. ஆண்டுதோறும் வெளிநாட்டு முதலீடுகளிலிருந்து சுமார் இரண்டிலிருந்து மூன்று பில்லியன் டாலர்கள் அமெரிக்காவுக்கு இலாபமாக வந்துகொண்டிருந்தன. இன்றோ அமெரிக்க வெளிநாட்டு முதலீடுகள் குறைந்துவருகின்றன; தான் வாங்குவதைவிட அமெரிக்கா அதிகமாக ஒவ்வோர் இடத்திலும் விற்றுவருகிறது. ஆனால், மேற்கு ஐரோப்பாவோ விற்பதைவிட ஒவ்வொரு இடத்திலிருந்தும் அதிகமாக வாங்கி வருகிறது.

'வாங்காதவன் விற்கவுமாட்டான்' (he who does not buy, neither shall he sell) என்ற விதி இன்றளவும் உண்மை என்பது விளங்கிவிட்டது. அமெரிக்கர் வெளிநாடுகளில் தாங்கள் விற்றதைப்போல் பிற நாடுகளிலிருந்து வாங்கமுடியவில்லை, வாங்கவுமில்லை என்பது போகப்போக நமக்குப் புலனாகும். எனவே, தன்னுடைய வரியிலிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற வருமானங்களில் (tax

revenues) பெரும் பகுதியை எடுத்து, அமெரிக்க உற்பத்தியாளரிடமிருந்து பொருள்களை விலைக்கு வாங்கி, அமெரிக்கப் படைகளுக்கும் (armed forces), தன் நேசநாடுகளுக்கும், வெளிநாட்டு அரசாங்கங்களுக்கும், அவற்றின் குடிமக்களுக்கும் வழங்கியது. அதனால்தான் வாணிபத்துறையில் உலகமே கண்டிராத அருஞ்செயலை அது சாதிக்க முடிந்தது—'சாதக வாணிபக் கொடுப்பல் நிலையை' (favourable balance of trade) ஏற்படுத்த முடிந்தது. எவ்வளவு காலம் இவ்வேற்பாடுகள் நிலைத்து நிற்கும் என்று இந் நூற்றுண்டின் மத்தியில் கூறுவார் எவருமில்லாமல் போகவே ஜெரிமி பெந்தம், ஆதம் ஸ்மித் ஆகியவர்களின் கருத்துகள் நடைமுறைக்கு வராமற்போயின.

பன்னுட்டுப் பொருளியல் கொள்கை ஆய்வு: ஒவ்வொரு நாடும் இறக்குமதிகளைத் தடைசெய்து ஏற்றுமதியைக் கூட்டினுல், எல்லா நாடுகளும் இறுதியில் வறுமையால் வாட நேரிட்டுவிடும் என்ற உண்மையை உணர்ந்த மேலைநாட்டு அரசியல் அறிஞர்கள் சுயேச்சை வாணிப முறையை மீண்டும் கடைப்பிடிப்பதற்கும், நாடுகளுக்கிடையில் வாணிபச் சமநிலையை ஏற்படுத்துவதற்கும் முனைந்து 'முயன்றனர். அவர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதென்றுலே பெரிய நூல் ஒன்று எழுதவேண்டும். மேலும், இதற்கு நேர்மாருன கொள்கை கடைப்பிடிக்கப்பட்டதாலும், சுயேச்சை வாணிபம் மீண்டும் தலைதூக்க இடமில்லாமல் செய்த பொருளாதார நாட்டுணர்ச்சியின் புதிய முறைகளாலும் அரசியலறிஞர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளனைத்தும் பயன் தரவில்லை. எனவே, வெளிநாட்டு வாணிபத்திற்கு (foreign trade) ஊறு ஏற்படாதபடி காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காக அரசாங்கங்கள் கைக்கொண்ட முக்கியமான வழிகளைமட்டும் இங்கு ஆராய்வோம்.

அரசுகளுக்கிடையில் வாணிப உடன்படிக்கைகள் ஏற்படலாயின. ஒன்றுக்கொன்று சில வாணிபச் சலுகைகள் காட்டின; தான் அடையும் சலுகைகட்குப் பதிலாகச் சில பொருள்கள் இறக்குமதி செய்யப்படுவதை அனுமதித்தன. இக் குறுகிய நோக்கத்தால் மூன்றும் நாட்டின் வாணிபம் குலைய ஆரம்பித்ததும், ஒவ்வொரு நாடும் மற்ற நாட்டின் வாணிப வளர்ச்சிக்கு ஏதுவான சலுகைகள் கொடுக்கத்தக்க உடன்படிக்கைகள் செய்துகொள்ளும் பழக்கம் ஏற்படலாயிற்று. இதனுல் ஓரவஞ்சகமாகப் பேரம் பேசுவதும், சலுகைகள் வழங்குவதும் ஒழிந்தன.[12] சலுகை

[12] *1923, டிசம்பர் 8ஆம் தேதி இயற்றப்பட்டு, 1925, அக்டோபர் 14ஆம் நாள் அமுலுக்கு வந்த ஜெர்மானிய அமெரிக்க உடன்படிக்கை இதற்கு நல்ல தோர் எடுத்துக்காட்டாகும்.*

தாராளமாகக் காட்டப்பட்டாலோ, அன்றிச் சலுகைகள் சில நிபந்தனைகளுடன் வழங்கப்பட்டாலோ இக் கொள்கையை வாணிபம், கப்பல் கட்டும் தொழில் ஆகிய துறைகளில்மட்டுமே தாராளமாகக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும் என அமெரிக்கா வாதிக்கத் தொடங்கியது. அதாவது (1778, பிப்ரவரி 6ஆம் நாள் பிரான்சுடன்) உடன்படிக்கை செய்துகொண்டது முதலாக அமெரிக்கா இக் கொள் கையைத் தட்டிக்கழிக்க முயன்றது. இதனால் ஓர் அரசு பரஸ்பர சலுகைகள் காட்டுவதில் செலவு செய்தவற்றிற்கு நிகராக மற்றோர் அரசு கொடுக்கத் தவறினாலோ, அல்லது அது கொடுப்பது அமெரிக் காவின் சலுகைகளுக்கு 'நிகராக' இல்லாவிடிலோ, முதலாவது அரசுக்குக் காட்டும் சலுகைகளை வாஷிங்டன் இரண்டாவது அரசுக்கு அளிக்கமாட்டாது என்ற உண்மை விளங்கியது. அரசாங்கங்களுக்கு இடையில் தருக்கங்கள் வளர்ந்துகொண்டே சென்றன. 1923வரை அமெரிக்கா பாரபட்சமான வாணிபச் சலுகை வழங்குவதில் நம்பிக்கைகொண்டிருந்தது. அதற்குப் பின்னரே 'ஐரோப்பிய' அல்லது 'நிபந்தனையற்ற' (unconditional) ஷரத்தைக் கடைப்பிடித்தது. அதன்படி ஓர் அரசுக்கு வழங்கிய சலுகைகளை அதேநேரத்தில் நிபந்தனைகள் எதுவுமின்றி மற்றோர் (இரண்டாவது) அரசுக்கும் வழங்க அமெரிக்கா முன்வந்தது.

ஆனால், இக்கொள்கை ஒரு நாடு காப்புவரிகளை உயர்த்து வதைத் தடுக்கவில்லை. எனவே, இரண்டாவது அரசிலிருந்து வரும் மொச்சையை (beans) வாங்காமலிருக்கத் தடை செய்ய வேண்டும் என்று முதலாவது அரசின் காப்புவரி விதிப்போர் விரும்பு வராயின் அவ்வாறு அதே சரக்கை மற்ற நாடுகளிலிருந்தும் வாங்காமல் இருக்கும்வரை அவ்வாறு செய்யவொண்ணுமல் அவர் களைத் (வரி விதிப்பாளரை) தடுப்போர் எவருமில்லை. பங்கு வீதங்கள்மூலமோ அல்லது வெளிநாட்டுச் செலாவணி (foreign exchange) மூலமோ, அல்லது சரக்குகளை மிக நுட்பமாகத் தரப் படுத்துவதாலோ பாரபட்ச மற்ற வியாபார முறையின் இலட்சியத் தைக்கூட எய்தமுடியாமற் போய்விடுகிறது. இந் நிலையில் உலக வாணிப முடக்கம் ஏற்பட்டதும் பன்னாட்டு வாணிபத்தின்மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த தடைகளை நீக்குவது இன்றியமையாததாகி விட்டது.

இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நாடுகட்கு இடையில் இமயம்போல் காப்பு வரிகள் உயர்ந்துகொண்டே செல்வதை (உண்மையிலேயே குறைக்கவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் படைத்த அரசுகள்) மிக எளிதாகக் குறைத்துவிடலாம். நடை முறையில் நிலவும் வரிகளை நீக்கிவிட்டு, அவற்றை மீண்டும்

விதிக்கக் கூடாது என்ற தடையுத்தரவை நாடுகள் பிறப்பித்தால், காப்பு வரியின் சுவர் அவ்வளவாக உயர இடமில்லையல்லவா? அமெரிக்க அரசியலமைப்பு (ஷரத்து 1, பிரிவு 10)-ஏன், பெரும் பாலான கூட்டரசுகளின் (federations) மூலச்சட்டங்கள் கூட்டரசு உறுப்பினர்கள் அனைவரும் 'சுங்கத் தீர்வைக் கூட்டமைப்பின்' (customs union) உறுப்பினர் என்று உணர்த்துகின்றன. இதனால் உறுப்பு நாடுகட்கு இடையில் காப்பு வரிகள் எதுவுமில்லை. மேலும், அவை அன்னிய நாடுகளுடன் வாணிப உறவு வைத்திருந்ததால், ஒரே மாதிரியான காப்புவரியை விதித்துவருகின்றன. முழுக் கூட்டரசை விரும்பாத சில நாடுகளுக்குள் (சான்றாக, லெக்டென் சின், ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி; இத்தாலி, சான்மாரினோ; பிரான்ஸ், மொரோக்கோ; பிரான்ஸ், சார்; லக்சம்பர்க், பெல்ஜியம், நெதர்லாந்து; சிரியா, லெபனன்) எண்ணற்ற சுங்கவரிக் கூட்டமைப்புகள் உடன்படிக்கைமூலம் நிறுவப்பட்டன. இதை விடத் தீவிரமில்லாத சலுகைக் காப்புவரிகள் சில நாடுகளுக்குள் விதிக்கப்பட்டன. குறிப்பாக 1932-ல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கடைப்பிடித்த இம்பீரியல் சலுகைக் கொள்கையையும், 1945-க்குப் பின்னர் சோவியத் முகாம் நாடுகளுக்குள் ஏற்பட்ட வியாபார ஒப்பந்தங்களையும் சான்றாகக் கூறலாம். இவ்வேறுபாடுகள், திட்டங்கள் அனைத்தும் தடைகளைக் குறைத்தபோதிலும், அன்னியருக்கு எதிராகப் பாகுபாடு காட்டுவதற்கு மீண்டும் வழிவகுத்தன.

1934ஆம் ஆண்டுமுதல் பரஸ்பர வாணிப ஒப்பந்தச் சட்டத்தின் (Reciprocal Trade Agreement Act) மூலம் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் வியாபார ஒப்புரவு (equality of treatment) காட்டி வருகின்றது. அதுமட்டுமல்லாமல் காப்புவரிகளையும் குறைத்து வருகிறது. (அன்றுமுதல் இவ்வுடன்படிக்கை பருவந் தோறும் புதுப்பிக்கப்பட்டு வருகிறது.) வெளிநாடுகள் தனக்கு வழங்கும் சலுகைகளைப் பொறுத்து, 50 சதவீதம்வரை காப்புவரி களைக் குறைப்பதற்கு இச் சட்டம் அமெரிக்கப் பிரசிடென்டிற்கு அதிகாரமளிக்கிறது. அத்துடன் நின்றுவிடாமல், அதே சலுகை களை இக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வரும் மற்ற நாடுகட்கும் வழங்குவதற்கு உரிமையளிக்கிறது. இத்தகைய ஒப்பந்தங்களின் எண்ணிக்கை உயரவும், ஐ.நா. பொருளாதாரச் சமூக மன்றம் (U.N. Economic and Social Council) 1947ஆம் ஆண்டு ஹவானா என்ற இடத்தில் வாணிபம், வேலையுடைமைபற்றிய சர்வதேச மாநாடு (International Conference on Trade and Employment) ஒன்றைக் கூட்டியது. காரசாரமான வாக்குவாதங்களுக்குப் பின்னர் 52 நாடுகள் சேர்ந்து சர்வதேச வாணிப அமைப்பின் (International Trade Organisation) சாசனத்தைத் தீட்டின.

தீவினைப் பயனால் உறுப்பு நாடுகள் முழுமனமாக அதை அங்கீகரிக்க மறுத்துவிட்டன. 1947-ல் ஜெனீவாவில் இது போன்ற ஒரு மாநாடு கூட்டப்பெற்றது. அதில் 23 நாடுகள் 54,000 வெவ்வேறு வகையான பண்டங்களைப் பாதிக்கக்கூடிய இரு முகக் காப்புவரிச் சலுகைகள் வழங்குவதென்று முடிவுகட்டி, காப்புவரி, வாணிபம்பற்றிய பொது ஒப்பந்தம் (GATT—General Agreement on Tariffs and Trade) ஒன்றைத் தீட்டின.

சர்வதேச வாணிபத்தின்மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த தடைகளை நீக்குவான்வேண்டி மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளில் சர்வதேச நாணயநிதி (International Monetary Fund), சீரமைப்பு வளர்ச்சிக்கான சர்வதேச பாங்கு (International Bank for Reconstruction and Development) ஆகிய அமைப்புகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவை இரண்டும் 1944, ஜூலை மாதம் பிரெட்டன் உட்ஸ் என்னுமிடத்தில் நிறுவப்பட்டன. முன்னையது நிதிப் பற்றுக்குறையால் வருந்தும் நாடுகளுக்கு நிதியுதவி அளித்து அதன்மூலம் செலாவணி நிலைபேருக்கத்தை (exchange stability) ஏற்படுத்துவதற்காகவும், பின்னையது வெளிநாட்டு முதலீடுகட்கு உத்தரவாதம் அளிப்பதற்காகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. 1927-ல் ஜெனீவாவில் சர்வதேசச் சங்கம் வீணில் கூட்டிய உலகப் பொருளாதார மாநாடு, 1933-ல் லண்டனில் கூட்டப் பெற்ற மாநாடு (இது அமெரிக்காவின் பிடிவாதத்தால் தோல்வியடைந்தது), மற்றும் ஐக்கிய நாடுகளின் முயற்சிகள், ஐரோப்பியக் கவுன்சிலின் தீர்மானங்கள் ஆகியவை அனைத்தும் இத் துறையில் அடங்கும்.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் 'ஐரோப்பிய ஐக்கிய நாடுகள்' என்ற கூட்டமைப்பை ஏற்படுத்துவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் இவற்றுள் சிறப்பானவையாகும். பிடிவாத மனப்பான்மையும், தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்கள் என்ற போக்கும், அரசியல் நாட்டுணர்ச்சிக் கொள்கைகளும் இக்கண்டத்தின் பண்டைய நாடுகளுக்கிடையில் ஓர் அரசியல் கூட்டமைப்பு ஏற்படுவதைத் தடுத்துவந்தன. மேலும், பிடிவாதப் போக்கும், பொருளாதார நாட்டுணர்ச்சிக் கொள்கைகளும் இந் நாடுகளுக்கிடையில் ஒரு பொருளாதாரக் கூட்டமைப்பு ஏற்படுவதற்குரிய சாத்தியக்கூறுகளையும் அழித்தன—அத்தகைய முயற்சிகளைக் குலைத்தன. எனினும், இம் முயற்சிகளனைத்தும் முற்றிலும் வீணாயின என்றும் சொல்வதற்கில்லை. ஐரோப்பிய நாடுகள் அனைத்தும் தங்கள் நிலக்கரி (coal), எஃகு (steel) தொழிற்சாலைகளை ஒன்றுசேர்த்து ஒரே சந்தையாக ஆக்குவதற்காக ஓர் உடன்படிக்கை செய்யவேண்டும் என்று 1950, மே 9ஆம் தேதி பிரெஞ்சு

வெளிநாட்டு அமைச்சர் ராபர்ட் சூமன் ஓர் வேண்டுகோள் விடுத்தார். பிரான்ஸ், மேற்கு ஜெர்மனி, இத்தாலி, லக்சம்பர்க், பெல்ஜியம், நெதர்லாந்து ஆகிய நாடுகள், 1951 ஏப்ரல் 18ஆம் தேதி 50 ஆண்டு உடன்படிக்கையொன்றில் கையெழுத்திட்டன. ஒரே நேரத்தில் சூப்பர் கார்ட்டெல் (super-ceartel) ஒன்றையும் நிலக்கிரி, எஃகு ஆகியவற்றிற்காக ஐரோப்பிய சுங்கக் கூட்டமைப்பு (customs union) ஒன்றையும் ஏற்படுத்த இச் 'சூமன்' திட்டம் முயன்றது. அதோடல்லாமல், ஓர் அமைச்சுக் குழு, ஒரு மேலிடம் (high authority), ஒரு பொதுச் சபை, ஓர் ஆலோசனைக் குழு, ஒரு சர்வதேச நீதிமன்றம் ஆகியவற்றையும் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று உணர்த்திற்று.

1957, மார்ச்சு 25ஆம் தேதி சூமன் திட்டத்தின் உறுப்பு நாடுகள் மீண்டும் ரோமில் கூடின. இம்முறை அவைகள் முன்னதைவிட அதிகப் பலன் கொடுக்கக்கூடிய இரண்டு உடன் படிக்கைகளை வரைந்தன; முன்னைவிடச் சிக்கல் வாய்ந்த சர்வதேச நிறுவனங்களுக்கு வழிவகுத்தன. அவற்றுள் ஒன்று ஓர் 'ஐரோப்பியப் பொருளாதாரக் கூட்டமைப்பை' [Europe Economic Community (Euromarket)] ஏற்படுத்தியது. 15 ஆண்டுகளில் சிறிது சிறிதாகக் காப்புவரிகளைக் குறைத்து, இறுதியில் ஒரு 'பொதுச் சந்தையை' உருவாக்குவதே இதன் நோக்கம் ஆகும். இக் கூட்டமைப்பின் உறுப்பு நாடுகளுக்குச் சொந்தமான கடல் கடந்த நிலப்பகுதிகளும் இப் பொதுச் சந்தையுடன் 'கூட்டுச்சேர' (associate) வேண்டும். அநேக விதிவிலக்குகளும், 'தப்பித்துக் கொள்வதற்கு வழி வகுக்கும் ஷரத்துகளும்' இதில் ஏராளமாக இருந்தன. இவற்றைப் பார்க்குமிடத்து, இக் கூட்டமைப்பு தன் முழுப் பயன்களையும் அடைய முடியுமா என்ற வினா எழுகிறது. இரண்டாம் உடன்படிக்கை 'ஐரோப்பிய அணுசக்தி நிலையம்' [European Atomic Authority (Euratom)] ஒன்றைத் தோற்று வித்தது. மேலும், மேற்கு ஐரோப்பாவில் ஆக்கத்துறைகளில் அணுசக்தியைப் பயன்படுத்துவதற்காக 'சக்தி மிக்க அணுசக்தித் தொழிற்சாலை' ஒன்றைத் தாபிக்கவேண்டும் என்றும், அது உறுப்பு நாடுகளின் கூட்டு உடைமையாக இயங்கவேண்டும் என்றும், அதற்குத் தேவையான ஆராய்ச்சி, வசதிகள், பொருள்கள் ஆகியவற்றில் உறுப்பு நாடுகள் பங்குகொள்வதன் மூலமும், பொது அணுசக்தி மார்க்கெட்டுமூலமும் இத் தொழிற்சாலையைத் தாபிக்கவேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தியது. 1967ஆம் ஆண்டுக்குள் 1,50,00,000 கிலோவாட் சக்தி அளிக்கவல்ல அணு சக்தியால் இயங்கும் மின் சக்தி நிலையங்கள் (nuclear-powered network of electric stations) உறுப்பு நாடுகளின் ஒத்துழைப்பால்

ஏற்படுத்தப்படவேண்டும் என்று 1957, மே 7ஆம் நாள் அறிவிக்கப்பட்டது.

பொருளியல் மாயைகளும் அரசியல் உண்மைகளும்: இத்தகைய முயற்சிகள் இறுதியில் வாணிபத் தடைகளைக் குறைத்து முதலில் மேலை ஐரோப்பாவிலும், பின்னர் நானிலத்தின் நான்கு திசைகளிலும் சர்வதேசப் பொருளாதாரக் கூட்டுறவுக்கு வழி வகுக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டன. மேலும், அவை அனைத்துலக 'சுயேச்சை வாணிபத்திற்கு' வழிவகுக்கவோ, அன்றிப் 'பொதுச் சந்தையை' உருவாக்கும் நோக்கத்தில் உலகமே பொருளாதார நாட்டுணர்ச்சியைக் கைவிட்டுவிடக்கூடிய நிலைமையையோ ஏற்படுத்தமாட்டா என்றும் தோன்றிற்று. இப் பொய்த் தோற்றத்தின் மாயையின் காரணத்தை நன்கு அறிய வேண்டுமெனில், இந் நூற்றுண்டில் உலகத்திலேயே செல்வ மிக்க பொருளாதாரங்களில் முதலிடத்தைப் பெற்று விளங்கும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் நடப்புப் பொருளாதார நிலைமையையும் கொள்கைகளையும் எடைபோடவேண்டும். இந் நாட்டின் மேல்சபை அங்கத்தினர்கள் (Senators), 1958-ல் அமெரிக்கா காப்புவரி வாணிபம்பற்றிய பொது ஒப்பந்தத்திற்கோ (GATT), அல்லது சர்வதேச வாணிப அமைப்பிற்கோ (ITO) இணங்கக் கூடாது என்றும், இவற்றின் உறுப்புநாடாக ஆகிவிடக்கூடாது என்றும் வலியுறுத்தினர்.

இந் நூற்றுண்டின் நடுவில் உலகிலேயே மற்ற நாடுகள் அனைத்தும் சேர்ந்து பயன்படுத்திய பற்பல கச்சாப் பொருள்களையும் (raw materials), உற்பத்திசெய்த பண்டங்களையும்விட அதிகமாகவே அமெரிக்கா உற்பத்தி செய்தது. அதன் ஏற்றுமதிகளைவிட இறக்குமதிகள் அதிகமாயிருந்தபோதிலும், இறக்குமதிச் செலவுகளை உடனடியாகத் தீர்ப்பதற்கு அதன் பொருளாதாரம் இடமளித்தது. மேலும், அதன் பொருளாதாரம், உதவியை விடுத்து வாணிப முன்னேற்றத்திற்கு வழிவகுக்குமாறு வற்புறுத்திய நட்பு நாடுகளுக்குத் தனக்குக் கிடைத்த இலாபத்தில் பாதியைத் தாராளமாக மாற்ற வழிவகுத்தது. ஆனால், காங்கிரசிலும் (Congress), காப்புவரிக் குழு (Tariff Commission) முன்னிலையிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த அமெரிக்க வியாபாரிகள், விவசாயிகள், உழைப்பாளிகள் அனைவரும் ஏட்டளவில் மட்டுமே போட்டி வாணிபத்தை ஆதரித்தார்களேயன்றி நடைமுறையில் அதை விரும்பவில்லை. அமெரிக்கத் தூதர்கள் பிற நாட்டு வலிமைக்கு எதிராக முழுப் பாதுகாப்புத் தேடியதைப்போன்றே, அமெரிக்க வியாபாரிகளும் பிற நாட்டுப் பொருள்களுக்கு எதிராக மு ழு

பாதுகாப்புத் தேடினர். 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மிகச் சிரமத்துடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட காப்புவரிக் குறைச்சல்கள் (tariff reductions) போட்டியில்லாப் பண்டங்களைப் பாதித்ததோடல்லாமல், அமெரிக்காவிலேயே அவைகளுக்கு மார்க்கெட் கிடைக்காதவாறும் செய்துவிட்டன.

பிரிட்டிஷ் சைக்கிள்களும், பிரெஞ்சு மோட்டார் வண்டிகளும், டச்சு பால்கட்டிகளும், பெல்ஜியக் கம்பளங்களும், சுவிஸ் கடிகாரங்களும் அமெரிக்க மார்க்கெட்டில் அமெரிக்காவிலேயே உற்பத்தி செய்யப்பட்ட இப் பண்டங்களுடன் போட்டிபோடத் தொடங்கின. உடனே 1951ஆம் ஆண்டின் பரஸ்பர வியாபார ஒப்பந்தத்தின் 'தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடிய ஷரத்துப்படி' (escape clause) அமெரிக்கா வரிகளை விடம்போல் உயர்த்தியது. இதனால் பாதிக்கப்பட்ட வெளிநாடுகள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தன; பதிலுக்குப் பதில் அமெரிக்கப் பண்டங்களின்மீது தத்தம் மார்க்கெட்டில் விதிக்கப்பட்டிருந்த சுங்கவரிகளை உயர்த்தின. ஆனால், பயனளிக்கவில்லை. வெள்ளைப்பூண்டு (garlic), கடிகாரங்கள் ஆகியவற்றின்மீது வரியை அதிகமாக்க வேண்டும் என்று காப்புவரிக் குழு எடுத்தியம்பிய பரிவுரைகளை ஏற்க மறுத்துவிட்டுத் தன் ஆலோசனைப்படி அமெரிக்க ஜனாதிபதி பேரீச்சம்பழம், அத்திப்பழம் ஆகிய மற்றப் பண்டங்களின்மீது அதிக வரிவிதிக்குமாறு கட்டளையிட்டார். 1952, ஜூலை மாதம் காப்புவரி வாணிபம் பற்றிய பொது ஒப்பந்தத்தில் தானும் சேர்ந்துகொள்வதற்காக ஜப்பான் விருப்பம் தெரிவித்தது. அப்போது தத்தம் மார்க்கெட்டுகளில் ஜப்பானிய ஏற்றுமதிப் பண்டங்களும் இலாபத்துடன் போட்டி போடக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தும், வாஷிங்டன், லண்டன், இன்னும் மற்றத் தலை நகரங்களும் அதை விரும்பவில்லை. இந் நிலையில் அமெரிக்க வெளிநாட்டு வியாபாரக் கொள்கைகளை ஆராய வேண்டும் என்று ஜனாதிபதி ட்ருமன் எண்ணினார். பாதுகாப்பு உற்பத்திச் சட்டத்தைச் சுட்டிக்காட்டி ஒருசில அமெரிக்க உற்பத்தியாளரின் இலாபத்தை அதிகரிக்கக் கூடியதும், எண்ணிக்கையில் அதிகமாகிக் கொண்டுவருவதுமான 'தடைச்சட்டங்களுக்கு' இது ஓர் எடுத்துக்காட்டு என்று கூறினார். மேலும், 'சுதந்திர நாடுகளின் பொருளாதார சக்தியையும், அவைகள் வாங்கும் கடன்களைத் தீர்க்கக்கூடிய பொறுப்புணர்ச்சியையும் உண்டாக்குவதையே அடிப்படைக் குறிக்கோளாகக்கொண்ட பரஸ்பரப் பாதுகாப்புத் திட்டத்திற்கு எதிராக இத்தகைய சட்டங்கள் இருப்பதால், நம் வெளிநாட்டுக் கொள்கைக்கே பெரிய தருமசங்கடத்தை இவை ஏற்படுத்துகின்றன' என்று கருத்துரைத்தார்.

அதே நேரம் ஒருபுறம் தன் நேசநாடுகளிடமிருந்து தான் செய்த இறக்குமதிகளை அமெரிக்கா தடைசெய்தபோது, மற்றொரு புறம் கெடுபிடிப் போரில் தன்னுடைய பகைநாடுகளுக்கு அனுப்பப் படும் ஏற்றுமதிகளின்மீதும் கடுமையான தடைகள் விதித்தது. பகைவனுடன் செய்த பொருளாதாரச் சண்டையில் கிழக்கு ஐரோப் பாவிலும், சோவியத் யூனியன், சீனு முதலிய நாடுகளிலும் மேற்கு ஐரோப்பா, மேற்கு ஜெர்மனி, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளுக்கு இயற் கையாகவே கிடைத்த சந்தைகளை அமெரிக்கா ஒழிக்க முனைந்தது. அம்மட்டோ, 1952ஆம் ஆண்டுப் பரஸ்பரப் பாதுகாப்புச் சட்டத் தைத் திருத்தியமைத்த 'போர்ச் சட்டத்தின்'மூலம், 'படைச் சூழ்ச் சிக்கு' உதவும் பண்டங்களை சோவியத் முகாமுக்கு ஏற்றுமதி செய்யும் எந்த நாட்டுக்கும் தான் உதவியளிக்கப் போவதில்லை என்றும் அது அச்சுறுத்தியது. மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு கிழக் கத்திய சந்தைகள் தேவைப்பட்டதுபோல் கிழக்கத்திய நாடு களுக்கு மேற்கத்திய சந்தைகள் அவ்வளவு தேவைப்படவில்லை. எனினும், கிழக்கு-மேற்கு, வாணிபத்தால் மேற்கு உலகைவிடக் கிழக்கத்திய நாடுகள் மேன்மேலும் செழித்து வளரவும், வலிமையை அதிகரிக்கவும் முடியும் என்ற பயமே இக்கொள்கைக்கு காரணம். ஆனால், எங்கும்போல் இங்கும் பொருளாதார நாட்டு ணர்ச்சியின் அறிவியல் போக்கைப் புரிந்துகொள்ளுதல் எளி தன்று.

இக் கொள்கையால் ஏற்பட்ட விளைவைச் சில புள்ளிக் கணக்கு கொண்டு நோக்கி நம் ஆராய்ச்சியை முடிப்போம். முதல் உலகப் போரில் அமெரிக்கா தன் தொழில் திறத்தை (industrial capacity) இரட்டித்ததைப் போன்று இரண்டாம் உலகப் போரிலும் இரட்டித் தது. 1940ஆம் ஆண்டுக்கும் 1951ஆம் ஆண்டுக்கும் இடையே 182.9 பில்லியன் டாலர் மதிப்புள்ள பண்டங்களை அமெரிக்கா ஏற்றுமதி செய்தது. அதே காலத்தில் 103.7 பில்லியன் டாலர் மதிப்புள்ள பண்டங்களையே இறக்குமதி செய்தது. மேலும், அதற் குச் 'சாதகக்' கொடுப்பல் நிலையே ஏற்பட்டது. தான் கொடுக்க வேண்டியவற்றிற்கு உதவி மானியம் மூலமாகவும், அமெரிக்க அரசாங்கத்திடமிருந்து பெற்ற கடன் மூலமாகவும் 72.6 பில்லியன் டாலர் கட்டியது.[13] 1945, ஜூலை மாதம் முதல் தேதிக்கும் 1951, டிசம்பர் மாதம் 31ஆம் தேதிக்கும் இடையில் வெளிநாட்டு உதவித் திட்டங்களில் அமெரிக்கா 35.6 பில்லியன் டாலர்கள் மொத்தம் (gross expenditures) செலவு செய்தது. 1953ஆம் ஆண்டில் இத் தகைய செலவுகளுக்காக 17 பில்லியன் டாலர்கள் அதன் கைவச

[13] பரஸ்பரப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைப்பற்றி வெளிநாட்டு விவகாரக் கமிட்டி நடத்திய விசாரணை யு.எஸ். செனட், 82ஆம் காங்கிரஸ், 2ஆவது கூட்டம் (1952), பக்கம் 584.

மிருந்து.[14] 1945ஆம் ஆண்டில் 9.8 பில்லியன் டாலராக இருந்த அமெரிக்காவின் மொத்த ஆண்டு ஏற்றுமதிகளின் மதிப்பு 1952-ல் 15 பில்லியனுகவும், 1953-ல் 16 பில்லியனுகவும் உயர்ந்தது. அதே காலத்தில் அதன் மொத்த இறக்குமதிகள் 4.1, 11, 10.9 பில்லியனுக இருந்தன. அமெரிக்க புள்ளிக் கணக்குத் தயாரிப்பாளர் சோவியத் முகாமின் வாணிபம் நீங்கலாக உலகின் மொத்த ஏற்றுமதி இறக்கு மதிகளின் மதிப்பு 1951-ல் 76 பில்லியன் டாலர்கள் என்று கணக் கிட்டனர். இதற்குப் 'பெரும் பாதுகாப்புத் தேவைகளே' காரணம் என்று கண்டனர். அமெரிக்காவின் மொத்த ஏற்றுமதி 19 பில்லியன் டாலர்களாகவும், அதன் மொத்த இறக்குமதி 15 பில்லியன் டாலர் களாகவும் இருந்தன. இதில் $\frac{1}{3}$ பாகம் இலத்தீன் அமெரிக்காவிலி ருந்தும், $\frac{1}{6}$ பாகம் கனடாவிலிருந்தும், $\frac{1}{5}$ பாகம் ஸ்டர்லிங் நாடுகளிலி ருந்தும் (sterling area) $\frac{1}{7}$ பாகமட்டுமேமேற்கு ஐரோப்பாவிலிருந்தும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. மேற்கு ஐரோப்பா 22 பில்லியன் டாலர்கள் மதிப்புள்ள பண்டங்களை ஏற்றுமதி செய்தது. ஆனுல், அதன் இறக்குமதியின் மதிப்பு 24 பில்லியன் டாலர்களாகும்; அமெரிக்கப் பின்னிடல் (recession) வாணிபத்தைக் குறைப்பதற்கு முன் 1958-ல் அமெரிக்காவின் ஆண்டு இறக்குமதிகளின் மதிப்பு 14 பில்லியன் டாலர்களாகவும், அதன் ஏற்றுமதிகளின் மதிப்பு ஏறத் தாழ 24 பில்லியன் டாலர்களாகவும் உயர்ந்தது. இது இவ்வாறு இருக்க, வாங்காமல் விற்பதிலேயே கண்ணுங்கருத்துமாயிருக்கும் நாடுகள் தாங்கள் தொடர்ந்து விற்கவேண்டுமானுல், தொடர்ந்து வாங்குபவர்களும் இருக்க வேண்டும் என்ற உண்மையை உணர்ந்து வேறுபாடுகளைக் கைவிடவேண்டும்.

1950-60-ல் அமெரிக்க உற்பத்தி மாமேருபோல் வளர்ந்து கொண்டே சென்றதற்கும், அதன் செழிப்புக்கும் அமெரிக்க அர சாங்கம் கடைப்பிடித்த கொள்கைகளே காரணம். இறக்குமதி களைத் தடுத்தும், ஏற்றுமதிகளுக்கு ஊக்கம் அளித்தும், பொது நிதியிலிருந்து பில்லியன் பில்லியனுக வெளிநாடுகளுக்கு இராணு வப் பொருளாதார உதவிகள் நல்கியும், நூற்றுக்கணக்கான பில்லியன் டாலர்களை 'தேசிய பாதுகாப்புக்காகச்' செலவு செய்து, அதன் மூலம் முழு வேலை வாய்ப்பும் உயர்ந்த கூலிகளும் கொடுத் தும் பொதுத்துறைக் கார்ப்பரேஷன்கள் கொள்ளை கொள்ளையாக அடித்த இலாபத்தாலும் அமெரிக்கா பொருளாதார உலகில் பீடுநடை போட்டது. இவ் வியத்தகு முன்னேற்றத்திற்கும் பொருளாதாரச் செழுமைக்கும், அது ஓர் 'இராணுவச் சர்வாதிகார நாடாக' (Garrison State) விளங்காமல் இருந்ததும், அல்லது

[14] இதைப்பற்றி அமெரிக்க வாணிப இலாகாவின் அறிக்கைகள் ஷே கமிட்டியின் அறிக்கையில் சுருக்கமாக 14, 52-53 பக்கங்களில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வெளிநாடுகளுக்கு அளித்த வெகுமதிகளின்மீதோ அல்லது உள் நாட்டில் பாதுகாப்புக்காகப் படைக்கலங்களில் செலவு செய்ததன் மீதோ அதன் பொருளாதாரம் முழுமையும் சார்ந்து இராததும் காரணம் அன்று என்பதை அறியவேண்டும். அமெரிக்கச் சாதனைக்கு இந் நூற்றுண்டு நடுவில் நாட்டு முன்னணியில் நின்ற அதிகார வகுப்பினரே' (power elite) காரணம். பொதுத்துறைக் கார்ப்பரேஷன்களின் இயக்குநர்கள் (directors). இராணுவ நிபுணர்கள், சிவில் அரசியல்வாதிகள் முதலியவர்கள் இவ் வகுப்பைச் சேர்ந்திருந்தார்கள். மேலும், மேலே கூறப்பட்ட வழிகளால்தாம் நாட்டின் வலிமையையும் வளப்பத்தையும் அதிகமாக்க முடியும் என்று அவர்களில் பெரும்பாலோர் கருதினர். இவைகளே 'கம்யூனிச எதிர்ப்பு' முறைகளாகும் என்று போதித்தனர்.

எனவே, 1950-1960-ல் அமெரிக்காவின் ஏற்றுமதிகளும் இறக்குமதிகளும் 25 பில்லியன் டாலர்களிலிருந்து 45 பில்லியன் டாலருக்கு உயர்ந்தன. ஆண்டுதோறும் இறக்குமதியைவிட ஏற்றுமதி ஏறத்தாழ 5 பில்லியன் டாலர் பெறுமானமுள்ளதாக ஆகியது. ஒவ்வோர் ஆண்டும் கிட்டத்தட்ட அதே மதிப்புள்ள தொகையை அமெரிக்கா 'வெளிநாட்டு உதவிகளில்' செலவிட்டது. அதே சமயம் அமெரிக்க இராணுவ வரவுசெலவுத் திட்டம் (military budget) 30 பில்லியன் டாலர்களுக்கும் 40 பில்லியன் டாலர்களுக்கும் இடையில் இருந்தது. அதாவது, நாட்டின் மொத்த உற்பத்தியில் $\frac{1}{10}$ பாகம் பாதுகாப்புக்காகச் செலவிடப்பட்டதால், கூட்டு இலாபங்களும் (corporate profits) தொழிற்சாலை வேலையாட்களின் கூலிகளும் உயர்ந்தன. 'நேட்டோ' தோன்றி முதல் ஏழு ஆண்டுகளில் உறுப்பு நாடுகள் 300 பில்லியன் டாலர்கள் பாதுகாப்புக்காகச் செலவிட்டன. அதில் அமெரிக்கா மட்டும் 252 பில்லியன் டாலர்கள் செலவு செய்தது. 1957ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர், வரிச்சுமையையும், விஷம்போல் ஏறிக் கொண்டே சென்ற விலையுயர்வையும் தாங்கமுடியாது பொருள்களை வாங்குவோரும் (consumers) வரி செலுத்துவோரும் அதிருப்தியடையவே, இச் செலவைக் காங்கிரஸ் குறைத்தது. இவர்கள் செழுமையை உண்டாக்கக்கூடிய புதிய முறையைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. நெருக்கடிகள், போர் அச்சுறுத்தல்கள் ஆகியவற்றின்மூலமே இப் புதிய முறை காங்கிரஸ் உறுப்பினரைத் 'தேசியப் பாதுகாப்பு' என்ற பெயரில் கோடிக்கணக்கில் உள் நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் செலவுசெய்ய அனுமதியளிக்கும்படி செய்தது. ஆனால், வாஷிங்டனில் அடுத்தடுத்து வந்த ஆட்சிகள் (administrations) சமாதானமான முறையில் எல்லோரும் ஒத்து வாழவேண்டுமென்ற நிலையில் அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்காகப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்துவதில் மிக மும்முரமாக ஈடுபடவே,

கெடுபிடிப்போரின் முறையை அமுலாக்குவது சிரமமாக ஆகி விட்டது.

1960ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் பெரும்பாலான அரசியல் வாதிகள், விளம்பரதாரிகள் மற்றும் குடிமக்கள் ஆகியோர் தங்களைப் போர்ப்பயம் வாட்டி வதைக்கும்போது 'பாதுகாப்புக் காக' எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் அரசாங்கம் செலவு செய்யட்டும் என்றும், அப் பயம் இல்லாதபோது அரசாங்கத்தைக் கண்டித்தும் வருகின்றனர்கள். படைக்கலக் குவிப்பிலும் வெளிநாட்டு உதவி யிலும் செலவாகும் பணத்தை உள்நாட்டில் பள்ளிகள் (schools), மருத்துவச்சாலைகள் (hospitals), சாலைகள் (roads), போன்ற பொதுப் பணிகளில் செலவிட்டாலும் கணிசமான நன்மை உண்டாகும் என்று கருதுகின்றனர்கள். எனவே, இந் நூற்றாண்டின் நடுவில் உலகின் குபேரபுரியாக விளங்கிய இந் நாடு (அமெரிக்கா) இராணுவமயமாக்கப்பட்ட 'பொருளாதார நாட்டுணர்ச்சியின்' (militarised economic nationalism) மூலம் தன் செல்வத்தைத் தேடியதேயன்றி, 'சர்வதேசப் பொருளாதாரத் திட்டத்தால்' அன்று என்பதை இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும்.

4. புதிய நாட்டுணர்ச்சிகள்

பூனையைப் பார்த்து, 'இங்கிருந்து நான் எந்த வழியில் போகவேண்டும் என்பதைத் தயவுசெய்து சொல்லமாட்டாயா ?' என்று வினவினாள் ஆலிஸ். 'நீ எங்கே போகவேண்டும் என்பதைச் சொன்னால் அல்லவா நான் கூற முடியும் ?' என்றது பூனை. 'எங்கே போனாலும் எனக்குச் சரிதான்' என்றாள் ஆலிஸ். இதைக் கேட்ட பூனை, 'அப்படியானால் நீ எந்த வழியிலாவது போகலாம்' என்று பட்டென்று பதில் சொல்லிற்று .....'நீ எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்ல விரும்புவாய் என்று எனக்கு நன்கு தெரியும் இந்த வழியாக நேராகச் சென்றாயானால் அத் திசையில் தனிமையில் ஒருவன் வேலை செய்து கொண்டிருப்பான்; அதே திசையில் ஒரு முயலும் வசித்து வருகிறது. நீ அவர்களில் விரும்புபவரைச் சந்திக்கலாம்; அவர்கள் இருவருமே பைத்தியங்கள்தாம்' என்று ஆர அமரச் சொல்லிற்று பூனை. 'அது சரி. நான் பைத்தி யங்கள் இருக்கும் இடத்திற்குப் போகமாட்டேன்' என்றாள் ஆலிஸ். 'ஆனால், வேறு வழியில்லை, அம்மா, இங்கு நாம் அனைவரும் பைத்தியங்கள்தாம். நானும் பைத்தியம், நீயும் பைத்தியம்' என்றது பூனை. 'என்ன ! நான் பைத்தியமா ? யார் சொன்னது? உனக்கு எப்படித் தெரியும் ?' என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள் ஆலிஸ். 'நீ பைத்தியம்தான்; அதில் ஐயமே இல்லை. இல்லா

விட்டால் நீ இங்கு வந்தே இருக்கமாட்டாயே ?' என்று பதிலளித்தது பூனை.

—லூயிஸ் கார்ல் எழுதிய 'விந்தையுலகில் ஆலிஸ்' என்ற நூலில் இக்கருத்தைக் காணலாம்.

ஒருவருடைய நடை உடை பாவனையைப்போல் மற்றவர் நடந்து காட்டுவதே அவருக்குச் செய்யப்படும் முகத்துதியின் உண்மையான வடிவம் என்று ஒருவர் சொல்லியிருக்கிறார். வட அட்லாண்டிக் சமுதாயத்தின் தேசிய நாட்டுப்பற்றுளர், 'கீழினத்தார்' (lesser breeds) என்று தங்களால் கருதப்பட்ட மக்களின் மேல் தங்கள் ஆட்சியைப் புகுத்தி, அவர்களை 'நாகரிகமாக்க' முயன்றார்கள் என்பதை முன் பக்கங்களில் விரிவாகப் பார்த்தோம். அவர்கள் 20ஆம் நூற்றுண்டின் நடுவில் மிகக் கசப்பான பாடம் ஒன்றைக் கற்க நேரிட்டது: கீழினத்தவராக மேலை நாட்டினரால் கருதப்பட்ட மக்கள் அன்னியருக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்ய ஆரம்பித்தனர். அவர்கள் மேற்கத்திய நாட்டுணர்ச்சியின் சரிதத்தை நன்கு கற்று, அது புகட்டிய பாடத்தைக் கருத்திற் கொண்டு, வளர்த்த கடா மார்பில் பாய்வதுபோல் ஐரோப்பியருக்கு எதிராகவே புரட்சி செய்யலாயினர். இவ்வாறாக மேலை நாடுகள் வகுத்த தேசிய அரசையும் (nation-state), அதன் மேம்பாடுகளையும், குறைபாடுகளையும் உலகமே இன்று நம்பிவருவதைப் பார்க்கிறோம்.

உலக நிழற்படம் ஒன்றில், ஜிப்ரால்டருக்குத் தெற்கே ஆப்பிரிக்காவின் கடற்கரையிலிருந்து ஆஸ்திரேலியாவின் வட மேற்கிலிருக்கும் பூமத்திய ரேகைத் தீவுகளுக்குக் (equatorial islands) கிழக்கு முகமாகவும் தென்கிழக்கு முகமாகவும் நீண்ட ஒரு கோடு கீறுங்கள். இக்கோட்டின் ஓரமாக இருக்கும் சீனு நீங்கலாக இவ்விடங்களில் உலக ஜனத்தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு மக்கள் 80,00,00,000 பேர் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இவர்கள் லெவாண்ட், வட ஆப்பிரிக்கா கடற்கரைகளிலும், பாலைவனங்களில் (deserts) மிகப் பரவலாகவும், ஆசியாவின் செழிப்பான தென், தென்கிழக்குச் சமவெளியில் (plains) 'வாசனைத் தீவுகள்' (Spice Islands) என்று மேலை நாட்டினரால் ஒருகால் அழைக்கப் பட்ட தீவுகளில் நெருக்கமாகவும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இவர்கள் மேற்கத்திய நாட்டுணர்ச்சியை அப்படியே பின்பற்றியதால் நம் காலத்தில் ஆப்பிரிக்க ஆசிய நாட்டுணர்ச்சி என்னும் மொட்டுகள் அரும்பிப் பூக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. இவர்களிடம் மொழி பண்பாடு அல்லது சமய ஒற்றுமை எதுவும் காண இயலாது.

மேலை நாட்டு ஆட்சியாளருக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்யும் ஒரு பொது அம்சத்தைத் தவிர வேறு எந்தவிதமான அரசியல் ஒற்றுமையையும் இவர்களிடம் காண்பது அரிது. இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவிய முஸ்லீம்களை இக் கோட்டில் மொரோக்கோவி லிருந்து இந்தோனேஷியாவரை காணலாம். ஆனல், இஸ்லாமிய உலகம் ஒற்றுமையாகவே இருந்ததில்லை; இன்றும் ஒற்றுமையையும் அதில் காண இயலாது. முஸ்லீம்கள், மில்லியன் கணக்கில் வாழ்ந்துவரும் கிறித்தவர்கள், யூதர்கள், இந்துக்கள், பௌத்தர்கள் (Buddhists) ஆகியவர்களுக்கு இடையில் வாழ்ந்து வருகிருர்கள்.

20 டிகிரி வட அட்சரேகைக்குக் (latitude) குறுக்கே இருக்கும் இந் நிலப்பகுதிகளில் வாழ்ந்துவரும் இம் மக்களுக்கு இடையில் அவர்களுக்குத் தெரியாமலே பல ஒற்றுமைகள் உள்ளன. இவர் களில் பெரும்பான்மையர் தங்களுடைய முன்ஞேரைப் போன்றே எழுதப்படிக்கத் தெரியாமலும், அறியாமை, வறுமை முதலிய வற்றில் மூழ்கிப்போய் இருப்பதாலும், தத்தம் உள்நாட்டுச் சிக்கல்கள், அச்சங்கள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றைத் தவிரப் பிற மக்களின் நிலைமையையே அறிய வழியில்லாமல் இருக்கிருர்கள். இவர்களில் பெரும்பான்மையோர் நிலச் சாகுபடி செய்யும் குடியானவர். இவ் விவசாயிகளை இன்னும் நிலச்சுவான்தார்கள் சுரண்டியவண்ணம்தான் இருக்கிருர்கள். இங்குப் படைநில மானிய முறை இன்னும் ஒழிந்தபாடில்லை. தங்களுடைய காலத்தில் மேலைநாட்டினருடைய வளஞ்சிறந்த வாழ்வைப் போலத் தாமும் வாழவேண்டும் என்ற ஆசை இவர்கள் மனத்தில் மங்கலாகவோ, அல்லது பளிச்சென்ருே மின்ன ஆரம்பித்திருக்கிறது. இவர்களின் கனவு நனவாகுமா (?) என்பதைப் பின்னர் ஆராய்வோம். வறுமை பிடர்பிடித்து உந்த மேலைநாட்டவர்க்கு எதிராக, மேலை நாட்டுணர்ச்சியையே கருவியாகக்கொண்டு, அவர்கள் ஆட்சியை இக் கோடிக்கணக்கான மக்கள் எதிர்த்துத் தகர்த்த முறையை இங்கு ஆழ நோக்குவோம்.

மக்ரீப் : ஒரு பக்கம் மத்திய தரைக்கடல் மூலம் ஐரோப்பா பாவின் வாயிலையும், மற்ருெருபுறம் அட்லாண்டிக் கடலையும் தொட்டுக்கொண்டிருக்கும் வட ஆப்பிரிக்கா முழுவதிலும் இஸ்லாத்தின் மேற்குக் கை பரவி இருக்கிறது. இஸ்லாம், அரேபிய மக்கள் அனைவருக்கும் மக்ரீபில்—'மேற்கில்' வாழ்ந்து வரும் பெர்பர் (Berber) மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான மதமாகும். இதன் ஒரு கோடியில் செழிப்பான பள்ளத்தாக்கு களையும், வளப்பமான கடற்கரைச் சமவெளிகளையும் கொண்ட மொரோக்கோ அமைந்திருக்கிறது. இங்கு 1,00,00,000 மக்கள்

வாழ்ந்து வருகிறுர்கள். நெடுநாளாக ஸ்பானியர் காப்பு நாடாகவும், பிரெஞ்சுக் காப்பு நாடாகவும் பிரிவினை செய்யப்பட்டுக் கிடந்த இந்த 'ஷெர்பியப் பேரரசு' (Sherfian Empire)—மூர்களின் (Moors) நாடு—அன்னிய ஆட்சியை நீண்டகாலம் எதிர்த்துப் போராடி இறுதியில் ஐக்கியமாகி, 1956-ல் சுதந்திரம் அடைந்தது. வீணுசை கொண்டு 1953-ல் பிரெஞ்சு அதிகாரிகள் முகமது (5) பென்யூசுப் என்ற சுல்தானை மடகாஸ்கருக்குத் துரத்தியடித்து விட்டு, பிரெஞ்சு அதிகாரிகளை ஆதரித்துவந்த புதிய சுல்தான் சித்தி முகமது பென் அரபா தாமி-எல்-குளோயி, மராக்கெச்சைச் சேர்ந்த பெர்பர் பாஷா ஆகியோரின் உதவியால் ஆட்சிசெய்ய முற்பட்டனர். ஆனுல், (தமது 78ஆம் வயதில் 1956, ஜனவரி 23ஆம் நாள் இறந்த) எல்குளோயி, மற்றும் சித்தி அவர்களும், இஸ்தாக்வீல் என்ற பிரபலமான தேசியக் கட்சியும் 5ஆம் முகமது தம் நாடு திரும்பவேண்டும் என்று பிடிவாதம் செய்யவே, பாரிஸ் 1955, நவம்பர் மாதம் மீண்டும் முகமது அரியணையேற அனுமதி யளித்தது. ஒரு திங்களுக்குப் பின்னர் முதல் அகில மொரோக்கோ காபினட் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அது மொரோக்கோவின் காப்பக நாட்டு நிலைமை உடனடியாக மாறவேண்டும் என்றும் அரசியலமைப்புக்குட்பட்ட முடியரசு (Constitutional monarchy) ஏற்படவேண்டும் என்றும் உறுதியாக இருந்தது. சுதந்திர வேட்கை வயப்பட்ட பாமர மக்களின் வன்செயல்களையும், கொடூர மான நடவடிக்கைகளையும் கண்ட பாரிஸ் இறுதியில் 1956ஆம் ஆண்டு, மார்ச்சு 2ஆம் நாள் மொரோக்கோவிற்குச் சுதந்திரம் அளித்தது. அதன் பின்னர் சுல்தானுக்கும் ஜெனரல் பிராங்கோ வுக்கும் இடையில் மத்ரிதில் பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்தன. அதன் பயனுக பாரிஸ் சென்ற பாதையில் மத்ரிதும் செல்ல முடிவு கட்டியது. அதன்படி 1956ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் 7ஆம் நாள் ஸ்பானிய ஆதிக்கம் பரவியிருந்த பகுதிக்குச் சுதந்திரம் வழங்கப் பட்டது. அக்டோபர் மாதம் முன்னுள் சர்வதேச மண்டலமாகக் கருதப்பட்டுவந்த டாங்கீரின் மீதும் மொரோக்கோ அதிகாரத்தை (மத்ரித்) பரப்பியது. டாங்கீரின் மீது அ.ஐ. நாடு பெற்றிருந்த நாடு கடந்த உரிமைகளைக் (extra territorial rights) கைவிட்டது.

சுல்தான் முகமதும் (5), தலைமை அமைச்சர் சி. பெக்காயும் புதிதாகச் சுதந்திரம்பெற்ற நாடு முன்னேற்றமடையச் செய்வதில் தீவிரமாக முயன்றனர். (1957, கோடை நடுவில் சுல்தான் என்ற பட்டத்தை விட்டுவிட்டு மன்னர் என்ற பட்டம் சூட்டிக்கொண்டார் முகமது.) அறியாமை, வறுமை, கல்வியின்மை போன்ற மனித எதிரிகளையும், உள்நாட்டுக் குழப்பங்களையும் நீக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. இதற்காக விரைவான வெளிநாட்டு உதவி

யும் தேவைப்பட்டது. தேசிய ஆலோசனைப் பேரவை (National Consultative Assembly) ஒன்று நியமிக்கப்பட்டது. 1956ஆம் ஆண்டு, நவம்பர் மாதம் 12ஆம் நாள் பேரவையின் முதற் கூட்டத்தை மன்னர் முகமது திறந்துவைத்தார். இப் பேரவை நாளடைவில் பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கத்திற்கு (Representative Government) வழிவகுக்க வேண்டியிருந்தது. இப்னி (Ifni) என்ற ஸ்பானிஷ் ராஜ்ய திட்டையும் தெற்கில் பிரெஞ்சு மௌரிடானியாவையும் இணைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று மன்னர் கனவு கண்டார். கனவை நனவாக்க முற்படும்போதுதான் எல்லைப்புறத் தகராறுகள் (border disputes) ஏற்பட்டன. மொரோக்கோ வெளிநாட்டு உறவு ஒருபுறம் இச் சிக்கல்களாலும், மற்றொரு புறம் அல்ஜீரியப் போராலும் மிகவும் குழப்பமடைய நேரிட்டது.

கிழக்கத்திய நாடுகளைப் போன்றே இங்கும் தல விசுவாசங்களும், அகில அரபு ஐக்கியத்தின் தெளிவற்ற கனவுகளும் சேர்ந்ததால் நாட்டுணர்ச்சி பிறந்தது. 'குடியேற்ற நாட்டுக்கொள்கை'யை எதிர்க்கவேண்டும் என்ற துணிவால் இந்த உணர்ச்சி பிறந்தது என்றாலும் மிகையாகாது. இத்தகைய போக்குகளுக்கு அயல் நாடான அல்ஜீரியாவில் காணப்பட்ட நிலைமை ஒரு தோற்றுவாயாக அமைந்தது. 8,52,000 சதுர மைல் பரப்புடைய அல்ஜீரியா பிரான்சைப்போல் நான்கு மடங்கு பெரியது. என்றாலும், அதன் கடற்கரைச் சமவெளிகளும், மலைகளுக்கு அப்பாலிருக்கும் பள்ளத் தாக்குகளுமே மனித வாழ்வுக்கு உகந்தவை ஆகும். அதன் முக்காலே அரைக்கால் பாகம் சகாராப் பாலைவனமாக இருக்கிறது. அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எண்ணெய் ஊற்றுகளைத் தவிர அங்கு மனிதனுக்குப் பயனளிக்கக்கூடிய எந்தப் பொருளும் இல்லை. 1830-40-ல் பிரெஞ்சுக் காரரால் படைவலிமையால் கைப்பற்றப் பட்ட அல்ஜீரியா இன்று 1,00,00,000 மக்களைக் காப்பாற்றியும் ஆதரித்தும் வருகிறது. அவர்களில் 90,00,000 பேர் அரேபியர் களும் பெர்பர்களும், 10,00,000 பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஆவர். பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கையில் நெடுநாள் மிகச் செழிப்பான நிலங்கள் இருந்துவந்தன. அவர்களே பொதுத்துறைப் பணியையும் (public service) தங்களுக்குச் சுவாதீனமாக்கிக் கொண்டனர். மேலும், இவர்கள் அரேபியர்களையும் பெர்பர்களையும் தங்களுக்கு ஊழியர் களாக்கிக்கொண்டதோடல்லாமல் அவர்களைக் கொடுமையும் படுத்தினர். பின்னையர் நிலத்திலோ, அல்லது ஆலைகளிலோ கூலிவேலை பார்த்துப் பிழைத்துவந்தனர். மிக எளிமையாக இருந்தனர். 1947ஆம் ஆண்டு பிறந்த சட்டத்தின்படி அல்ஜீரியர் அனைவரும் பிரெஞ்சுக் குடிமக்கள் ஆயினர். ஆனால், ஓரான், அல்சர், கான்ஸ்டண்டைன், போன் என்ற நான்கு வடக்குப் பிரதேசங்

களும் (departments) தேர்வு ஏற்பாடுகளின்கீழ் (electoral arrangements) 'பிரான்சின் பகுதிகளாகக்' கருதப்பட்டன. அதன் படி 9 மில்லியன் சுதேச மக்களுக்கு ஒரு மில்லியன் பிரெஞ்சுக் காரர்கள் நிகராயினர்.

1954-ல் 'தேசிய விடுதலை முன்னணி'யின் (National Liberation Front) தலைமையில் புரட்சி அலைகள் அல்ஜீரியாவில் வீசத் தொடங்கின. மலைகளில் கொரில்லா நடவடிக்கைகளாகவும், நகரங்களில் பயங்கரத் தாக்குதல்களாகவும் அப் புரட்சி வடிவம் எடுத்துக்கோர நடனமாடியது. அப்போது மெண்டீஸின் பிரெஞ்சுக் காபினெட்டில் உள்நாட்டு அமைச்சராக (Minister of the Interior) இருந்த பிரான்கோயிஸ் மிட்டராண்டு, 'அல்ஜீரியாவே, பிரான்ஸ் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தால்தான் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்த இயலும்' என்று அறிவித்தார். கலகக்காரர்களும் துப்பாக்கிகள் குண்டுகள் ஆகியவற்றைச் சேகரித்தனர். அதன் விளைவாக பிரெஞ்சுக் குடியேற்ற மக்கள் (French settlers) கடுமையாக தாக்கப்பட்டு பீரங்கிகளுக்கு இரையாயினர். எங்கு பார்த்தாலும் குண்டுகள் சரமாரியாகப் பொழியப்பட்டன. குத்தும் வெட்டும், கொலையும் கொள்ளையும் அன்றாட நிகழ்ச்சிகள் ஆயின. இரத்தம் ஆறெனெப் பாய்ந்தது; பிணங்கள் குன்றெனக் குவிந்தன. பகைவர் வாளுக்கு இருபுறத்து நிரபராதிகளும் மிச்சம் சொச்சம் இல்லாமல் இரையாயினர். முன்னர் மொரோக்கோவிலும் டுனீஷியாவிலும் நடந்ததைப் போல் இங்கும் நெறியளவில் குடியேற்ற நாட்டு மக்களின் சுதந்திரத்திற்கு ஆதரவு அளித்த அமெரிக்கா, வட ஆப்பிரிக்காவில் பரவிக்கிடக்கும் தன் விமானப்படைத்தளங்களை விடாமல் வைத்துக்கொள்வதற்காகவும், தொடர்ந்து வாணிபச் சலுகைகளை அனுபவிப்பதற்காகவும் வெளிப்படையாகத் தன் பிரெஞ்சு நேச நாட்டுக்குப் பொருளுதவியும் படையுதவியும் அளித்தது, ஐக்கிய நாடுகள் சபையிலும் இச் சண்டைகள் வாதிக்கப்படும்போதெல்லாம் வாஷிங்டன் கடுமையாக எதிர்த்து வந்தது.

1958ஆம் ஆண்டின்போது பாரிஸ் ஒரு மில்லியனுக்குமேல் துருப்புகளை (troops) அல்ஜீரியாவில் வைத்திருந்தது. அதுமட்டுமா! புரட்சியை ஒடுக்குவதற்காக ஆண்டுதோறும் ஒரு பில்லியன் டாலர் செலவு செய்து வந்தது. ஜியார்ஜ் காட்ரோக்ஸ் என்பவரை கவர்னர் ஜெனரலாகத் (Gonveror-General) தலைமை அமைச்சர் கோய் மோலெட் நியமித்தார். கலகக்காரருக்கும் பிரெஞ்சுக் குடியேற்ற நாட்டு மக்களுக்கும் இடையில் இவர் சமாதானத்தை விரும்பியதால் பின்னவர் இவரைக் கடுமையாக எதிர்த்துப்புரட்சி செய்யலாயினர். 1956ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 10ஆம் நாள்

ராபர்ட் லாகோஸ்டே என்பவரை மோலெட் நியமித்தார். புரட்சிக் காரர்களை அடக்கி ஒடுக்குவதாக வாக்களித்த ராபர்ட் எண்ணற்ற மக்களின் உயிருக்கு உலைவைத்த போருக்குத்தான் வழி வகுத்தார். 1958-ல் அல்ஜீரியாவுக்குச் சுதந்திரம் வழங்கப்பட வில்லையாதலின், அல்ஜீரிய நாட்டுணர்ச்சியின் முழு வடிவத்தை யும் இங்கு விவரிக்க இயலாது. பிரெஞ்சுக்காரர்கள் அல்ஜீரியாவை இறுதியில் இழக்கவே நேரிடும் என்று மட்டுமே இங்கு உறுதி யாகக் கூறமுடியும்.

அண்டை நாடான டுனீஷியாவை 1881-ல் பிரான்ஸ் கைப் பற்றியது. விடுதலை பெறுவதற்கு இங்கு அவ்வளவு தொல்லைகள் இல்லை. இங்கு 40,00,000 பேர் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இவர்கள் அனைவருமே சுதேச அரேபியர்தாம். உலகப் போருக்குப்பின்னர் ஹபீப்பர்கியூபா தலைமையில் செயற்பட்ட நியோ-தெஸ்தூர் கட்சி (Neo-Destour Party) முதலில் பொதுத்துறைப் பணியில் சுதேச மக்களுக்கு அதிகமான பதவிகள் கிடைப்பதற்காகப் பிரெஞ்சுக் காரர்களுடன் ஒத்துழைத்து வந்தது. பின்னர், அதாவது 1951-ல் பீ-சீதி முகமது யுல் அமீன் என்பவரின் ஆதரவுடன் ஒரு பிரதி நிதித்துவப் பேரவை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்றும், அடுத்தது காபினெட் அமைச்சரவையைத் தன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்க் கொண்டுவர வேண்டும் என்றும் கோரியது. பிரெஞ்சு அரசாங்கம் இக் கோரிக்கையை மதிக்கவில்லை. மாறாக, அதன் எதிர்ப்பு கடுமையாகிறது. 'முற்றுகை நிலைமைச்' சட்டம் (state of seize laws), சுதேசப் பத்திரிகைகளை ஒழித்தல், கலகக்காரர்களைச் சுட்டு வீழ்த்துதல் போன்ற நடவடிக்கைகளை எடுத்தது. மேலும், பர்கியூபாவையும், அவரது கூட்டங்களையும் சிறை செய்தது. தொடர்ந்து 1952, ஜனவரி மாதம் தலைமை அமைச்சரையும், அடுத்துமார்ச்சு மாதம் மற்ற அமைச்சர்களையும் வரிசையாகச் சிறை செய்தது. இதைக் கண்ணுற்ற கலகக்காரர்கள் வாளா விருக்கவில்லை. உடனே தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டினர். அவர்களின் எதிர்ப்பு, வேலை நிறுத்தம் (strike), கொலை, கொள்ளை, கலகம் முதலிய செயல்களின்மூலம் வெளியாயிற்று. 1952ஆம் ஆண்டின் வசந்த காலத்தில் பீ - சீதி முகமதைத் தன் வழிக்கு வரும்படி மடக்கி, பிரெஞ்சுக் கைப்பாவைகள் அடங்கியதொரு காபினெட்டைப் பாரிஸ் அமைத்தது. இதற்கு சலாகுத்தீன் பாக் கூச்சு தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

எப்பொழுதும்போல் இத்தகைய விஷயங்களில் இத்தகைய நடவடிக்கைகள் பயனளிக்கவில்லை. பாக்கூச்சு விரைவில் அவமதிக்கப்பட்டார். 1953-ல் கலகத்தைத் தவிர்க்கப் போவ

தாகச் சாக்குப் போக்குக்காட்டித் 'தேர்தல்கள்' நடைபெற்றன. பெரும்பாலான சுதேச நாட்டுத் தலைவர்கள் மறுப்புச் செய்தனர். அதைத் தொடர்ந்து 1954—55-ல் அதிகமான வன்செயல்களும், 'சுதந்திரம்' வழங்குவதற்காகக் குழப்பமான பேச்சுவார்த்தைகளும் நடைபெற்றன. ஒன்றும் பயனளித்தபாடில்லை; காதலர்கள் காதலைத் தவிர வேறு எதற்கும் திருப்தியடையாததைப்போல் தேசியவாதிகளும் தங்கள் நாடு சுதந்திரம் பெறுவதைத்தவிர வேறு எதற்கும் திருப்தியடையவில்லை. இறுதியில் வேறு வழியின்றி, 1955, மார்ச்சு 26ஆம் நாள் டுனீஷியாவுக்குப் பாரிஸ் சுதந்திரம் வழங்கியது. இதற்கிடையில் நியோ-தஸ்தூர் கட்சியின் முன்னாள் தலைமைச் செயலாளரான (Secretary-General) சலாஹ் பென் யூசுப் என்பவர் ஜனவரி மாதம் பர்கியூபாவின்மீது 'போர் தொடுத்தார்' அவர் நாட்டை விட்டுத் தப்பித்து ஓடுமுன் பல வன்செயல்களுக்கு வித்திட்டுவிட்டுச் சென்றார். 1956, மார்ச்சு 25ஆம் நாள் நடைபெற்ற தேர்வுகளில் பர்கியூபாவின் 'தேசீய முன்னணிக்' கட்சி பெரு வெற்றி பெற்றது. 1956, ஏப்ரல் 14ஆம் நாள் அவர் தலைமை அமைச்சராக ஆனார். பதவியேற்றதும் தம் நாட்டுக்கு நல்லதோர் அரசியலமைப்பை வகுக்கவும், சமூகச் சீர்திருத்தம் செய்யவும் வழி காட்டினார்.

டுனீஷியா, அல்ஜீரியத் தேசீயவாதிகளுக்குக் காட்டிய பரிவுக்கும் ஆதரவுக்கும் அளவே இல்லை. இதைக் கண்டு வெறுப்படைந்த பிரான்ஸ், மொரோக்கோமன்னரின் விருந்தாளிகளாக இருந்துவிட்டு, அங்கிருந்து டுனீஷியாவுக்கு வந்துகொண்டிருந்த அல்ஜீரியப் புரட்சித் தலைவர் ஐவரை வழியில் 1956, அக்டோபர் 22ஆம் நாள் வஞ்சகமாகச் சிறைசெய்தது. இத் தகவலைச் செவியுற்றதும் டுனீஷிய பிரெஞ்சு உறவுகள் கடுமையாயின. ராபாத்துக்குப் போகுமுன் 1957, மார்ச்சு 30ஆம் நாள் பர்கியூபா, மொரோக்கோவுக்கும் டுனீஷியாவுக்கும் இடையே ஒரு நேச உடன்படிக்கையைச் செய்தார். அதற்கிடையில் அல்ஜீரியக் கலகத் தலைவர்களுடனும் பேச்சு நடத்தினார். பின்னர் லிபியாவுக்குச் சென்றபோது கலகக்காரர்களுக்குத் தன் முழு ஆதரவையும் காட்டினார். 1957ஆம் ஆண்டு கோடை நடுவில் முடியரசு (Monarchy) மிக அமைதியுடன் அழிக்கப்பட்டு, டுனீஷியா ஒரு குடியரசு (Republic) ஆக மாறியது.

உடனடியாக அல்ஜீரியக் கலக நடவடிக்கைத் தளமாக டுனீஷியா விளங்கிவருகிறது என்று பாரிஸ் குற்றஞ்சாட்டியது. 'பதிலுக்குப்பதிலாக' மேற்கொள்ளப்பட்ட பிரெஞ்சு நடவடிக்கைகளும், 'சூட்டோடு' மேற்கொள்ளப்பட்ட செயல்களும், இறுதியில்

(அமெரிக்கா வானவூர்திகளைக் கொண்டு) எல்லைப்புறத்திலிருந்து சேக்கியத் சித்தி யூசுப் என்ற கிராமம் 1958, பிப்ரவரி மாதம் 8ஆம் நாள் ஏற்பட்ட குண்டுவீச்சில் உச்ச கட்டத்தை அடைய உதவிற்று. குண்டுக்கு இரையான 79 பேர்களில் பெரும் பாலானவர் பெண்களும் குழந்தைகளும் ஆவர். நூற்றுக் கணக்கான மக்கள் காயமடைந்தனர். மேலைநாட்டு ஆதரவாளி யாக பர்கியூபா விளங்குவதாகத் தூற்றப்பட்டார். அவர் உடனே பாரிஸிலிருந்த தூதரைத் தம் நாட்டுக்கு அழைத்தார்; டுனீஷியாவிலிருந்த பிரெஞ்சுப் படைகள் அனைத்தும் காலதாமத மின்றி வெளியேறவேண்டும் என்று கோரினர்; 'ஆக்கிரமிப்புக்கு' (aggression) எதிராக ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கு மேல் முறையீடு (appeal) செய்தார். ஐ. நா.-வில் இக்கட்டான நிலைமை ஏற்படு வதைத் தவிர்ப்பான்வேண்டி வாஷிங்டனும் லண்டனும் தங்கள் 'செல்வாக்கைப் பயன்படுத்த' (good offices) முன் வந்தன. அல்ஜீரியாவுக்குச் சுதந்திரம் வழங்காவிடில் வட ஆப்பிரிக்காவின் அரேபிய தேசியவாதிகள் அனைவருடனும் பிரான்ஸ் போர் செய்ய நேரிடும் என்பது வெள்ளிடைமலை யாயிற்று. தன் அண்டை நாடுகளை விட சுய ஆட்சி (self-government) பெறுவதற்குப் போதிய அருகதை பெறுமல் இருந்த போதிலும், மக்ரீபின் சமுதாயங்களில் முதல் முதலாகச் சுதந்திரம் அடைந்தது டுனீஷியாவின் கிழக்கேயுள்ள லிபியாதான். இங்கு ஒரு மில்லியன் அரேபியர் சைரேனேக்கா, டிரிபோலிடானியா, பெஸ்ஸான் என்ற பிரதேசங்களில் (provinces) வாழ்ந்து வருகிறுர்கள். சுதந்திரம் கிடைத்தபோது இவர்களில் 14 பேர்களே சர்வகலாசாலைப் பட்டதாரிகளாக (University Graduates) விளங்கினர். 5,000 பேர்களே 5ஆம் வகுப்புவரை படித் திருந்தனர். 1949-ல் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஐ. நா. தீர்ப்பின்படி 1951, டிசம்பர் 24ஆம் நாள் லிபியா 'சுதந்திர' நாடாயிற்று. துருக்கியிடமிருந்து 1911ஆம் ஆண்டு இத்தாலி இந்த நாட்டைக் கைப்பற்றியபோது போருக்குமுன் நிலவிய இத்தாலிய ஆப்பிரிக்கப் பேரரசின் மூன்று பகுதிகளில் இஃது ஒரு பகுதியாக விளங்கியது. 1950ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 2ஆம் தேதி மேற்கொள்ளப்பட்ட ஐ. நா. பேரவைத் தீர்மானத்தின்படி எரித்திரியா எத்தியோப்பியாவுடன் கூட்டரசாக (Federation) மாறியது. 1950, ஏப்ரல் முதல் தேதியன்று இத்தாலிய ஆட்சியின் கீழ் சோமாலிலாந்து ஓர் ஐ. நா. வின் பொறுப்பு நாடாக ஆயிற்று. அதற்கு 10 ஆண்டுகளுக்குப்பின் சுதந்திரம் அளிக்க வேண்டும் என்று முடிவுசெய்யப்பட்டது. அமீர் சையத் இத்ரீஸ்-உல்-செனுசி என்பவர் லிபியக் கூட்டரசின் முதலாம் இத்ரீஸ் மன்னர் என்ற பட்டத்துடன் 1952-ல் ஈரகப் பாராளுமன்றத்திற்காக

(bicameral parliament) நடைபெற்ற தேர்வுகளுக்குத் தலைமை வகித்தார். டிரிபோலிக்குப் பக்கத்தில் வீலஸ்பீல்டு என்ற இடத்தில் தனக்குச் சொந்தமாக இருந்த பெரிய விமானதளத்தை அமெரிக்கா தன்னிடம் வைத்துக்கொண்டது. லிபியா தன் பொருளாதார, அரசியல் வளர்ச்சிக்கு அமெரிக்க, பிரிட்டிஷ், இத்தாலிய அரசாங்கங்களின் கொடைகளைப் பெரிதும் நாடிநின்றது.

அரபு நாடுகளிலேயே நெருக்கமான ஜனத்தொகையையுடையதும், வருங்காலத்தில் வலிமைமிக்கதும் எகிப்து ஆகும். இதன் 2,30,00,000 ஜனத்தொகையில் பெரும்பாலோர் வறுமையில் உழன்றுகொண்டிருந்தபோதிலும், நாசர் தலைமையில் இந் நாடு யூதருக்கு எதிராகவும், மேற்கத்திய 'ஏகாதிபத்தியத்திற்கு' எதிராகவும், சதி, விளம்பரம், கிளர்ச்சி முதலியவற்றைச் செய்வதில் மையமாகவும் விளங்கிவருகிறது இந் நாட்டின் சிக்கல்கள் அடுத்து வரும் பக்கங்களில் இடம்பெறும்; ஆதலின், நைல் நதியின் மேற்குக் கரையில் எகிப்தின் வட அண்டை நாடாய் விளங்கும் சுதானுக்குச் செல்வோம்.

ஏறத்தாழ ஒரு மில்லியன் சதுரமைல் பரப்புள்ள சுதானில் 90,00,000 மக்கள் வாழ்ந்துவருகிறார்கள். இவர்கள் அரேபியப் பசை, பருத்தி (cotton), (பேதிமருந்தாக விளங்கும்) நிலவாகை இலை, பேரீச்சம்பழம், தோல், கொஞ்சம் பொன் முதலிய பொருள்களை உற்பத்தி செய்து வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள். இந் நாட்டில் வடக்கே வசிப்பவர்கள் ஆட்சி செய்யும் அரேபியர்; இவர்கள் சிறுபான்மையினர். தெற்கே வசிப்பவர் பெரும்பான்மையான நீக்ரோக்கள். வெகுகாலம் ஆங்கிலோ-எகிப்தியக் கூட்டாட்சி நாடாக விளங்கிய சுதான் 1956ஆம் ஆண்டு ஜனவரி முதல் நாள் சுதந்திரம் அடைந்தது. 1956 ஜூலை 5ஆம் நாள் இஸ்மாயில் உல் அஃரி என்பவருக்கு அடுத்தாற்போல் அப்துல்லா கலீல் தலைமை அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். அரபு லீக்கின் உறுப்புநாடு என்ற முறையில் அகில உலக அரபு ஐக்கியத்திற்கு (Pan Arabianism) ஆதரவாகவும், இஸ்ரேலிய மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராகவும் இது விளங்குகிறது. ஆனால், நைல் நதித்தண்ணீரைப் பங்கீடுசெய்வது குறித்து சுதானுக்கும் கெய்ரோவுக்கும் இடையே சில குழப்பமான சிக்கல்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. லெவாண்ட், மத்தியதரைக் கடற்கரையிலிருந்து பாரசீக வளைகுடாவரையில் சூயஸ் கால்வாய்க்குக் கிழக்கே, தென்திசையிலிருக்கும் பாலைவனத்தின் பாதியைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டிருக்கும் நிலப்பகுதி ஆகும். எகிப்து, துருக்கி, இரான் ஆகிய

நாடுகளுக்கும் அரபிக் கடலுக்கும் இடையே செவ்வகம் (நீண்ட சதுரம்) போல் இருக்கும் இந் நிலப்பகுதியில் ஏறத்தாழ 2,50,00,000 மக்கள் வாழ்ந்துவருகிறார்கள். அனைவரும் (லெபனானில் வசித்து வரும் சுமார் ஒருமில் லியன் கிறித்தவர்களையும், இஸ்ரேலில் வாழ்ந்து வரும் சுமார் 2 மில்லியன் யூதர்களையும் தவிர) அரபு மொழியே பேசி வருகிறார்கள். அரேபியப் பண்பாடே அவர்கள் பண்பாடு. இஸ்லாம் ஒன்றே அவர்கள் சமயம்; இவ்வொற்றுமைக் கூறுபாடு களும் அரபு நாட்டுணர்ச்சியும், இஸ்ரேலையும் மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியத்தையும் எதிர்க்கவேண்டும் என்ற பொது நோக்கும் இருக்கின்றன; எனினும், குறுகிய மனப்பான்மையையும் அரச வமிசப் பகைமையையும் (dynastic rivalries) ஒழித்துவிட்டு, துண்டுதுண்டாக இருக்கும் நாடுகள் அனைத்தும் ஒரே அரசியல் அமைப்பு முறை (common polity) தோன்றுவதற்கு ஏற்ற அளவில் இவ்வொற்றுமை ஓங்கி வளரக் காணோம்.

ஒருவரையொருவர் அழிக்கும் சண்டைகளிலும், மேலை வல்லரசுகளுக்கு எதிராக ஏற்படும் வெறுப்பூட்டும் செயல்களிலும் ஏற்படும் துன்பங்களிலிருந்து படைநிலமானியப் பிரபுக்கள் (feudal elites) தங்களைப் பாதுகாக்க முற்பட்டதும், சமீபக் கிழக்கில் (near east) அரண்மனைப் புரட்சி அரசியலும், இராணுவத் தாக்குதல்களும், கும்பல் பலாத்காரமும் அன்றாட நிகழ்ச்சிகள் ஆயின. 1950-60-ல் சவூதி அரேபியா ஒரு வரம்பற்ற முடியரசு (absolute monarchy) ஆக விளங்கியது. அராம்கோ (Aramco) அமெரிக்க எண்ணெய்க் கம்பெனி அளித்த இலாப ஈவுகளால் (dividend) அது செல்வம் பொருந்திய நாடாக விளங்கி வந்தது. அது பரஸ்பரப் பாதுகாப்பு உதவி ஒப்பந்தத்தால் (ஜூன் 18, 1951) ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிணைக்கப்பட்டது. அதன்படி பாரசீக வளைகுடாவில், டிரான்ஸ் காக்காசிய சோவியத் எண்ணெய்க் கிணறுகளை எளிதாகத் தாக்கக்கூடிய தொலைவில் தெஹ்ரானில் இருக்கும் பிரமாண்டமான விமானத் தளத்தை அமெரிக்கா தொடர்ந்து குத்தகைக்கு விட்டுக்கொண்டும் பயன் படுத்திக்கொண்டும் வந்தது. ஜோர்டானும் இராக்கும் ஹாஷீம் அரச வமிசத்தினரால் ஆளப்பட்டு வந்ததால் அவை இரண்டுக்கும் இடையில் எந்தவிதமான கூட்டும் ஏற்படுவதை பின் சாது தொடர்ந்து எதிர்த்துவந்தார். ஜோர்டானில்தான் 1951, ஜூலை மாதம் ஒரு நாள் அப்துல் இபின் ஹுசைன் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்தார். அவருக்குப்பின் அவருடைய மூத்த மகன் மன்னர் டலால் அரியணை ஏறினார். புத்தி கோளாறாக அவர் இருந்ததால் அவருடைய மகனை மன்னர் ஹுசைன் தம் 18ஆவது பிறந்த

நாள் அன்று, 1953ஆம் ஆண்டு, மே 2ஆம் நாள் அரியணை ஏறினுர்.

இராக்கில் மன்னர் 2ஆம் பைசலும் அமீர் அப்துல் இல்லா என்ற மன்னர் பேராட்சியாளரும் (regent) 1951ஆம் ஆண்டுமுதல் எண்ணெய்க் கம்பெனிகளிடமிருந்து புதிய ஆதாயப் பங்குகள் (ராயல்டிகள்-royalty) பெற்றனர். 1951ஆம் ஆண்டு, ஜூலை மாதம் ஜோர்டானில் ரீத்-உல்-சுல்ஹ் கொலை செய்யப்பட்டதும். லெபனுன் குடியரசு தன் தலைமை அமைச்சரை இழந்தது. சிரியாக் குடியரசோ 1951-ல் சிறந்த அரசியலமைப்பை வகுத்தும் மேன்மைமிக்க ஹசன் உல் அட்டாசியை ஜனுதிபதியாகத் (President) தேர்ந்தெடுத்தும், 1951-ல் கர்னல் அதிப் ஷிஷாக்லி யின் தலைமையில் திடீர் இராணுவப் புரட்சிக்கு (coupd' etat) இரையாயிற்று. காபினெட் சிறை செய்யப்பட்டது; பார்லி மென்ட் கலைக்கப்பட்டது. புரட்சித் தலைவர் தாமாகவே ஜனுதிபதி யாகப் பட்டஞ்சூட்டிக்கொண்டார். பதவிக்கு வந்ததும் அவர் இஸ்ரேலை அச்சுறுத்தினுர்.

அரபு அரசுகளின் கொந்தளிப்பு நிலையைப்பற்றியும், அதன் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளைப் பற்றியும் அடுத்து வரும் பக்கங்களில் குறிப்பிடுவோம்.

இஸ்ரேலின் புத்தெழுச்சி: வடக்கில் லெபனுன் ஒன்றைத் தவிர சமீபக் கிழக்கு நாடுகளிலேயே மிகச் சிறியது பாலஸ்தீன் தான். 10,000 சதுர மைல் பரப்பேயுள்ள இந் நாட்டின் பெரும் பகுதி பாலைவனமாக இருக்கிறது. இப் பண்டை நாடே யூதமதத்தின் பிறப்பிடமாகவும், கிறித்துவ மதத்தின் பிறப்பகமா யும் விளங்கியது. முஸ்லீம்களுக்குக்கூட இது புனிதமான தலமாகும். இச் சமயங்கள் அனைத்தும் அன்பையும் சகோதரத்து வத்தையுமே போதிக்கின்றன. ஆனுல், இவ் விருபதாம் நூற்றுண்டில் சிலுவைப் போர்களுக்குப் (crusades) பின்னர் உலகமே கண்டிராத அளவுக்கு இப் புனித நாடு வெறுப்புக்கும் வன்செயலுக்கும் இரையாகி வருவதைப் பார்க்கிறேம்.

இது பல முரண்பாடுகளில் ஒன்ருகும். பாலஸ்தீன மக்கள் 25 நூற்றுண்டுகள் அன்னிய ஆட்சிக்கு அடங்கிக் கிடந்தனர். கி.மு. 1400 க்குப் பின்னர் அதன் பெரும்பாலான மக்கள் யூதர்களாக மாறினர். அதன் ஜனத்தொகையில் பெரும்பகுதியினர் 30 நூற்றுண்டுகள் யூதர்களாக இருந்துவருகிறுர்கள். எனினும், அவர்கள் பெரும்பான்மையினராக (majority) இருந்ததே இல்லை. கடந்த 1500 ஆண்டுகளில் உரோமானியர், பைசாண்டியர்,

சாரசீனர், சிலுவைப் போரிட்டவர் (crusades), துருக்கியர், பிரிட்டானியர் (Britons) ஆகிய அன்னியர் இந் நாட்டை ஆண்டு வந்திருக்கிருர்கள். 1918-ல் துருக்கியரிடமிருந்து பாலஸ்தீனத்தைப் பிரிட்டானியர் கைப்பற்றியபோது, அங்கு 7,50,000 மக்கள் வாழ்ந்துவந்தார்கள். அவர்களில் 84,000 பேர் யூதர்கள்; 77,000 கிறித்துவர்; 5,89,000 முஸ்லீம்கள் ஆவர். அடுத்த 25 ஆண்டுகளில் அதன் ஜனத்தொகை 17,65,000-க்கு உயர்ந்தது. பயனற்றுக்கிடந்த தரிசு நிலம் (waste land) செழிப்பான நிலங்களாகவும், வளப்பமான நகரங்களாகவும் மாறியதே இதற்குக் காரணம் எனலாம். இவ் வியத்தகு மாற்றத்திற்கு யூதக் குடியிறக்கமும் (Jewish immigration), யூத முதலும் (capital), தொழில்களும், வியாபாரத் துணிவும், தியோடர் ஹெர்சல் என்பவரின் புதிய யூத உலகக் கனவும் தாம் மூலகாரணம். யூதர்களுக்கு அடைக்கலமும் தனி நாடு பெற்றிருக்கக்கூடிய தகுதியும், அவர்களை ஈடேற்றக்கூடிய நாடும் கிடைக்கவேண்டும் என்று அவர் கனவுகண்டார். யூத மக்களின் எண்ணிக்கை 84,000-லிருந்து 6,00,000-க்கு உயர்ந்தது. மற்றொரு பக்கம் அரேபியரின் எண்ணிக்கை 6,00,000-லிருந்து 10,00,000-க்கு உயர்ந்தது.

1917ஆம் ஆண்டு, நவம்பர் 2ஆம் நாள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் பால்பர் பேரறிக்கையை வெளியிட்டது. அதன்படி 'யூதர்களுக்கென்று பாலஸ்தீனத்தில் ஒரு தேசிய இல்லத்தை அமைப்பது என்றும், பாலஸ்தீனத்தில் வாழ்த்துவரும் இதர யூதரல்லாத சமூகத்தினரின் சிவில், சமய உரிமைகளுக்கு எதிராகவோ அல்லது மற்றெந்த நாட்டிலும் யூதர்கள் அனுபவித்துவரும் உரிமைகள், அரசியல் அந்தஸ்து முதலியவற்றுக்கு எதிராகவோ எந்த நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளப்படுதல் கூடாது', என்றும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் யூத (புத்தெழுச்சி) இயக்கத் தலைவர் டாக்டர் கைம் வீஸ்மான் என்பவருக்கு வாக்கு அளித்தது. இவ் வார்த்தைகள் மறுபடியும் மாண்டேட் உடன்படிக்கையிலும் இடம்பெற்றன. ஆனால், போர் அச்சுறுத்தல் என்ற நிலைமை தோன்றவும், பயங்கர நடவடிக்கைகளாலும் பலாத்காரச் செயல்களாலும் ஆதரவு அளிக்கப்பட்ட அரேபிய கோரிக்கைகளுக்குச் செவிசாய்க்குமாறு போர் அச்சுறுத்தல் நிலைமை லண்டனை வற்புறுத்தியது. கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்ற வழியின்றித் தவித்தது பிரிட்டன். 13,000 ஆண்டுகள் பாலஸ்தீனம் ஓர் அறிவு நாடாக விளங்கியிருப்பதால் அதை யூத நாடாக-யூதர்களின் 'தேசிய இல்லமாக—மாற்றியமைக்கும் முயற்சி எண்டிசையிலுமுள்ள அரபிகளுக்கும் பொறுக்கமுடியாத அவமானமாகும்' என்று அரேபிய தேசியவாதிகள் வாதித்தனர்.

1939 மே மாதம் வெளியான வெள்ளை அறிக்கையில் (white paper) அன்றுமுதல் 5 ஆண்டுகளுக்கு 75,000 யூதர்கள்தாம் குடியேறவேண்டும் என்றும், அதன் பின்னர் அரேபிய அதிகாரிகள் அனுமதித்தாலன்றிக் குடியேற்றத்தை நிறுத்திவிடுவது என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. யூதர்கள் நிலங்கள் வாங்குவதும் தடைசெய்யப்பட்டது. இந் நடவடிக்கைகளும், ட்ரான்ஸ்-ஜோர்டான் என்ற தனிப்பட்ட அரசு ஒன்றை அமைத்ததும், மாண்டேட்டுக்கும் 1925ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலோ-அமெரிக்க ஒப்பந்தத்துக்கும் எதிரான செயல்களாகக் காணப்பட்டன. ஏனெனில், அரபு லீக்கின் ஏதாவதோர் உறுப்பு நாட்டிடமிருந்தோ, லீக் கவுன்சிலிடமிருந்தோ, அல்லது அ·ஐ·நா· விடமிருந்து அனுமதி பெருமல் ஒருமுகமாக இவைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. நிரந்தர மாண்டேட் கமிஷன் (PMC) இவ் வெள்ளை அறிக்கை மாண்டேட்டை மீறிவிட்டது என்று அறிவித்தது. 'பால்பர் பேரறிக்கையின் முறிவும் மறுப்பும் இதுவாகும்' என்று சர்ச்சில் கருத்துத் தெரிவித்தார். ஹெர்பர்ட்மோரிசன், 'யூதர்களுக்கும் உலகத்துக்கும் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகளை இது முறித்துவிட்டது' என்று குறிப்பிட்டார். 1939-ல் கூடிய தொழிற்கட்சி மாநாடு, 'பால்பர் பேரறிக்கையிலும் மாண்டேட்டிலும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் புனிதமான வாக்குறுதிகளை இது மீறிவிட்டது' என்று வன்மையாகக் கடிந்து கொண்டது.

ஆனல், 1945, ஜூலை மாதம் தேர்வுகளில் வெற்றி பெற்றதும் தொழிற்கட்சி, தான் கூறிய வார்த்தைகளை மறந்துவிட்டுத் தனது முன் ஆட்சியாளர் கொள்கையை மாற்றியமைக்காமலே தொடர்ந்து கடைப்பிடித்துவந்தது. அரசியல் காரணங்களை முன்னிட்டு இவ்வாறு தொழிற்கட்சி நடக்கவே யூதர்களின் நம்பிக்கைக்கு வெடிவைத்தாற்போலாயிற்று. அன்றியும், ஐரோப்பிய யூதர்களின் சோகக் கதை தொழிற்கட்சித் தலைவர்களின் கருத்தையோ, கவனத்தையோ ஈர்க்கவில்லை. இதற்கிடையில் பிரிட்டிஷ் அரசியல் தலைவர்கள் மறுத்துவிட்ட கொள்கைகளை அமெரிக்க அரசியல் தலைவர்கள் முழுமனதாக வரவேற்கலாயினர். எதிலும் குறைபாடு காணும் இயல்புடையவர்கள் (cynics) 'அரபு ஓட்டுகள் முக்கியத்துவம் பெறவில்லை, ஆனல், யூத ஓட்டுகள் அமெரிக்கத் தேர்வுகளில் மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டன என்பதையே இவ் வறிக்கைகள் (statements) எடுத்துக்காட்டுகின்றன', என்று குறைகூறினர். இதுவே அமெரிக்கத் தேசியக் குறிக்கோள் என்று பிறர் கருதினர்.

அதன் விளைவுகள் மிகக் குழப்பமானவை; ஆதலின் அவற்றை இங்கு விளக்க இயலாது. யூதர்களுக்கும் அரேபியர்களுக்கும் அளித்த பழைய முரண்பாடான வாக்குறுதிகளுக்கு இடையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, கண்விழி பிதுங்க விழித்தது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம். அது, அதோடடல்லாமல் சமீபக் கிழக்கில் பிரிட்டிஷ் பாதுகாப்புகளைப்பற்றிக் கவலைப்பட நேரிட்டது; எண்ணெய் ஈப்ளைகளின்மேல் ஆர்வம் காட்டியது; அரபு லீக் தாக்குவதைத் தவிர்க்க விரும்பியது.

பிரித்து ஆளும் சூழ்ச்சி என்பது (Divida et impera) பிரிட்டிஷ் குடியேற்ற நாட்டு ஆட்சியாளர்க்குச் சிறந்த வழியாக இப்பொழுதுங் கருதப்பட்டது. வாஷிங்டனிலும் வெளிநாட்டு இலாகாவின் தலைமைச் சூழ்ச்சிக்காரர்கள் ஏறக்குறைய அதே சிந்தனையில் ஈடு பட்டிருந்தார்கள். ஆனல், வெண் மாளிகையும் (White House) காங்கிரசும் மன்பதைத் தொண்டு, உள்நாட்டு அரசியல் ஆகியவற் றிற்குத் தலை சாய்த்தன. 1939-ல் பிரிட்டன் கடைப்பிடித்த கொள்கையே போர் ஓய்வுக்குப் பின்னரும் தொடர்ந்து கடைப் பிடித்ததே அதனுடைய விளைவாகும். ஐரோப்பாவில் எஞ்சி யிருந்த யூதர்கள் நம்பிக்கையை முற்றிலும் இழந்தபோதிலும், பாலஸ்தீனத்தைத் தவிரத் தங்களுக்கு வேறு போக்கிடம் இல்லை என்று பெரும்பாலான யூதர்கள் நம்பி இருந்தும், இக்கொள்கையே மீண்டும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. குழுக்கள், கமிட்டிகள், ஆய்வு போர்டுகள் இவைகளுக்கு மட்டும் குறைச்சல் இல்லை. இவைகள் எண்ணற்ற பரிவுரைகள் செய்தன. உலகமெங்கும் உள்ள யூதர் கள் தங்கள் கோரிக்கைக்குப் பரிவும் ஆதரவும் அளித்தனர். அவர்கள் ஐரோப்பாவைவிட்டுப் பாலஸ்தீனத்துக்குப் போவதற்கு மிகக் கவனமான திட்டம் தீட்டியதோடல்லாமல், அத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய நிதியுதவியும் அளித்துவந்தனர். யூதர்கள் புற்றீசல்போல் பாலஸ்தீனத்திற்கு ஏக முற்பட்டனர். அப்போதுதான் தான் அரபு நாடுகளுக்கு அளித்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றுவான்வேண்டி 1,00,000 பிரிட்டிஷ் துருப்புகளை வெள்ளம்போல் அனுப்பி, பாலஸ்தீனத்திற்குள் நுழையும் யூதர் களைத் தடுத்து நிறுத்துமாறு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஆணையிட்டது. உடனே வெற்றி ஆண்டு என்று அதுவரை கருதப்பட்ட அதே ஆண்டின் அக்டோபர் மாதத்தில் பாலஸ்தீனத்தில் வன்செயல்கள் நடைபெறலாயின. தடியெடுத்தவன் தம்பிரான் என்ற கருத்தை மனத்தில் கொண்டு யூதர்கள் இருப்புப்பாதைத் தண்டவாளங்களை யும், எண்ணெய்க் குழாய்களையும், பொதுத்துறைக் கட்டடங்களை யும் தகர்க்கலாயினர்.

எவ்வாறு இச் சிக்கல் இறுதியில் ஐ. நாவிடம் கொண்டுவரப் பட்டது என்பதைப் பற்றியும், எவ்வாறு நாட்டுப் பிரிவினை முன் மொழியப்பட்டு மறுக்கப்பட்டது என்பதைப் பற்றியும், எவ்வாறு யூதர்களுடன் கைகலக்க நேரிட்டுத் தங்கள் படைநிலமானிய ஆட்சியின் திறமையின்மையையும் ஊழலையும் பறைசாற்றுவது போல் இறுதியில் அரபு அரசுகள் போரில் தோல்வியடைய நேரிட்டது என்பதைப் பற்றியும், எவ்வாறு (1948 மே 14ஆம் நாள்) இஸ்ரேல் மீண்டும் பிறந்தது என்பதைக் குறித்தும் நாம் ஏற்கெனவே முன் பக்கங்களில் பார்த்துவிட்டோம். தற்காலப் போர் நிறுத்த உடன்பாடு 8,000 சதுர மைல் அடங்கிய நிலப்பகுதி யையே அதற்கு வழங்கியது (நியூ ஜெர்சியின் அளவைப் போன்றது.) பாலஸ்தீனத்தில் எஞ்சியிருந்த பாகம் ஜெருசலத்தின் பண்டைய நகரம் உள்பட ஜோர்டான் கைவசமானது. ஜோர் டானில் எஞ்சியிருந்த அரேபிய மக்களின் ஜனத்தொகை 1,75,000-க்குக் குறைந்தது. குடியேற்றச் சட்டங்கள் அனைத்தும் காலாவதியாகவும் பெரும்பாலான நாடோடிகள் 'தாயகத்துக்குத்' திரும்பினர். அதன் பின்னர் 1953-ல் யூதர்களின் எண்ணிக்கை சுமார் 15,00,000 ஆக இருந்தது. இதில் ஏமன், இராக் முதலிய நாடுகளின் பண்டைய மக்களும் வட ஆப்பிரிக்காவின் கெட்டோஸ் கூட்டத்தினரும் (ghettos) அடங்கும். டாக்டர் வீஸ்மான் ஜனாதிபதி யாகவும், டேவிட் பென்குரியன் தலைமை அமைச்சராகவும் 1949 ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி மாதம் பேரவையால் (Knesset) நியமிக்கப் பட்டனர். 1952, டிசம்பர் மாதம் டாக்டர் வீஸ்மான் மண்ணுலகை விட்டு விண்ணுலகு ஏகவும், இட்ழாக் பென்ஸ்வீ அடுத்த இஸ்ரே லிய ஜனாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். நம்பமுடியாத தொந்தரவு களுக்கும் துன்பங்களுக்கும் இடையில் பாதிக்குமேல் பாலைவனமாக இருக்கும் இச் சிறிய நாடு ஜனநாயகத்தின் அடைக்கலமாய் செமி-கலெக்டி விஸக்கொள்கையின் இருப்பிடமாய் இந்தப் பண்டைய லட்சியங்களின் ஒரு ஞாபகார்த்தச் சின்னமாய், தன்னைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டிருக்கும் அரபு நாட்டு மன்னர்கள் திடுக்கிடக் கூடிய அளவுக்குச் சமூகச் சீர்திருத்தத்தின் பயங்கர அடையாள மாய் (இன்று இஸ்ரேல்) திகழ்ந்து வருகிறது.

புதிய அக்கமெனிடஸ் ஆட்சியாளர் : எகிப்தைப் போன்றே இரானிலும் சமூக நடைமுறை நிலைமையைப் பாதுகாப்பான் வேண்டி, பொதுமக்களின் அதிருப்தியையும் அமைதியின்மை யையும் மேலை நாட்டவருக்கு எதிராகச் செல்வக் குடிமக்கள் திருப் பினர். ஏட்டளவில் ஷா முகமது ரீசா பஹ்லவி தலைமையில் அரசியலமைப்புக்குட்பட்ட மக்களாட்சி நிறுவப்பட்டபோதிலும் செயலளவில் அது செல்வர் ஆட்சி (oligarchy) என்ற உண்மையை

மறைக்கமுடியவில்லை. பாமர மக்களும், பாராளுமன்றத்தின் கீழ்ச் சபை (Majlis) உறுப்பினரும் தலைமை அமைச்சர் அலி ராஸ்மாரா

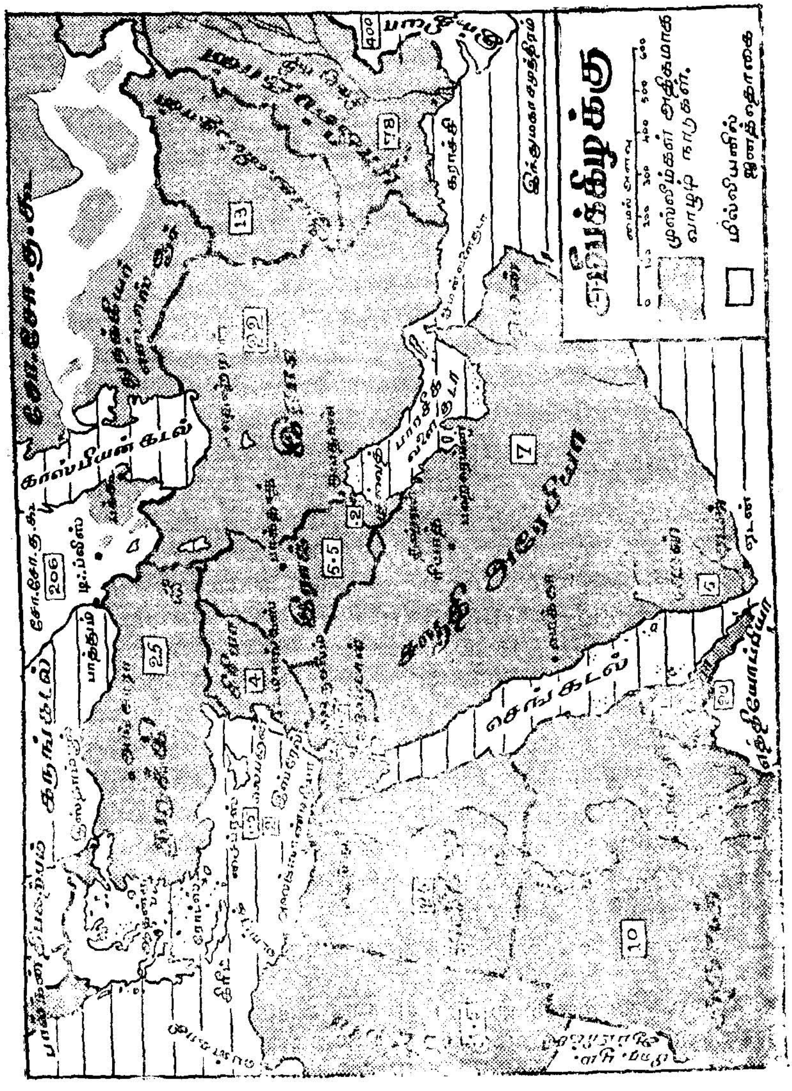

எண்ணெய்த் தொழிலைத் தேசியமயமாக்கத் தவறிவிட்டார் என்று தூற்றினர். அவர் 1951, மார்ச்சு 7ஆம் நாள் சமயவெறிபிடித்த கலீல் தாஹ்மாசெபி என்பவனால் கொலைசெய்யப்பட்டார். கொலை காரனை மஸ்லீஸ் மன்னித்துவிட்டதோடல்லாமல், அவனைப் புகழவும்

செய்தது. பின்னர் 1952 ஆகஸ்ட் மாதம் அவனை விடுதலை செய்தது. அதற்கிடையில் பிரிட்டிஷ் எச்சரிக்கைகளுக்கும் எதிர்ப்புக்கும் நடுவில் 1951, மார்ச்சு மாத நடுவில் மக்கள் பிரதிநிதிகள் எண்ணெய்த் தொழிலைத் தேசியமயமாக்குவதற்கு வாக்களித்தனர். அதே ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் நன்னடத்தையற்ற வயதான டாக்டர் முகமது முசாதீக் தலைமை அமைச்சர் ஆனார். பேச்சுவார்த்தைகள், சண்டை சச்சரவுகள் ஆகியவற்றுக்குப் பின்னர் ஆவரல் ஹாரிமன் மூலம் அமெரிக்கா மத்தியஸ்தம் செய்ய முன்வந்ததும் அது தோல்வியுறவே, அபதானிலுள்ள பெரும் எண்ணெய் சுத்திகரிப்புத் தொழிற்சாலைகள் உள்பட ஆங்கிலோ இரானிய எண்ணெய்க் கம்பெனியின் முழு உடைமையையும் இரானிய அரசாங்கம் ஜூன், ஜூலை மாதங்களில் தேசியமயமாக்கியது. பிரிட்டிஷ் தொழில் நிபுணர்கள் கம்பெனியைவிட்டு வெளியேறியதும் உற்பத்தி தடைப்பட்டது. பிரிட்டன் எதிர் நடவடிக்கை எடுத்தபடியால் கையிலிருந்த சரக்குகளைக்கூட விற்கமுடியாது போயிற்று.

ஐ. நா.-விடம் 'நீதி'யைப் பெறவும், அமெரிக்காவிடமிருந்து 12,00,00,000 டாலர்கள் கடன் வாங்கவும் வாஷிங்டன் புறப்பட்டுச் சென்ற முசாதீக் தோல்வியுடன் திரும்ப நேரிட்டது. இரானின் முக்கியமான தொழிற்சாலை வீழ்ச்சியடையவும், அதன் அரசாங்கம் நொடிய ஆரம்பித்தது. உடனே கும்பல் ஆட்சியும் சர்வாதிகாரமும் தலைதூக்கின. 1952, ஜூலை 17 ஆம் நாள் முசாதீக் பதவியிலிருந்து விலகியதும் சமரச மனப்போக்குடைய அகமது கவான் தலைமை அமைச்சர் ஆனார். ஆனால், முசாதீக்கின் ஆதரவாளரும் கம்யூனிஸ்டுகளால் தலைமைதாங்கப்பட்ட துடே(அரசியல்) கட்சியும் புதிய தலைமை அமைச்சருக்கு எதிராகக் கலகம் செய்தனர். அவரை 'ராஜ துரோகி' (traitor) என்று தூற்றினர். அதோடு நின்று விடாமல் அவரைப் பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டு, ஜூலை மாதம் 22 ஆம் தேதி மீண்டும் முசாதீக்கைத் தலைமை அமைச்சராக ஆக்கினர். பிரிட்டனுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் எதிராக இரானில் வெறுப்பு அலைகள் வீச ஆரம்பித்தன. இந் நிலையில் 'நிலச்சீர்திருத்தம்' கொண்டுவர வேண்டும் என்று கூக்குரல் எழுந்தது. இவைகளை நிறைவேற்றும் முகத்தான் பாராளுமன்றம் தலைமை அமைச்சருக்கு இம் முறை சர்வாதிகாரங்களை (dictatorial powers) அளித்தது.

உதவி கோரி ஜனாதிபதி ஐசன்ஹோவருக்கு 1953, ஜூலை மாதம் நேரடியாக முசாதீக் விடுத்த வேண்டுகோளை அவர் காதில் போட்டுக் கொள்ளவே இல்லை. தன் பைத்தியக்காரத் தலைமை

அமைச்சரைப் பதவி நீக்கம் செய்ய ஷா முற்பட்டதும், அவரே (ஷா) நாட்டைவிட்டு ஆகஸ்டு மாதம் ஓட நேரிட்டது. ஆனால், தப்பித்துச்சென்ற ஷா வாளாவிருக்கவில்லை. ஓடிப்போன இரண்டு, மூன்று தினங்களில் பெரிய படையுடனும், பாமர மக்களின் ஆதரவுடனும் தம் நாடு திரும்பினார். முசாதீக்கைக் கைதுசெய்து 3 ஆண்டுகள் சிறையில் தள்ளினார். அமெரிக்கா அளித்த 4,50,00, 00 டாலர்கள் மானியத்தின் மூலம் ஷாவும் அவரது புதிய தலைமை அமைச்சர் மார்ஷல் பசோலா சஹீதியும் எண்ணெயைப்பற்றிப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தினர். அந் நேரம் அமெரிக்க வெளி நாட்டு இலாகாவில் பெட்ரோலியத்தின் (petroleum) நிபுணராக விளங்கிய ஹெர்பர்ட் ஹீவர் (இளையவர்), வாஷிங்டன், லண்டன், தெஹ்ரான் ஆகிய இடங்களில் பேச்சுவார்த்தைகளில் பெரும் பங்கு கொண்டார். கடினமான புதிய மஜ்லிஸ் தேர்வுக்குப்பின்னர் சஹீதின் காபினட் உறுதியான பெரும்பான்மையுடன் பதவிக்கு வந்தது 1954, ஆகஸ்டு 5ஆம் நாள் ஓர் எண்ணெய் ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டது. அவசர அவசரமாக அதற்கு அக்டோபர் மாதம் மஸ்லிசின் இணக்கத்தைப் பெற்று, நவம்பர் மாதமே பெட்ரோலிய உற்பத்தியும் ஏற்றுமதியும் தொடங்கப்பட்டன.

நம்பமுடியாத அளவுக்குக் குழப்பமான இந்தப் பேச்சுவார்த்தையில் (bargain) அமெரிக்க எண்ணெய்க் கம்பெனிகளுக்கும் வாஷிங்டனுக்குமே நல்ல லாபமும் வெற்றியும் கிடைத்தது. ஏனெனில், இவ்வொப்பந்தம் நடைமுறையில் இரானை ஓர் அமெரிக்கக் காப்பு நாடாக ஆக்கிவிட்டது. லண்டனுக்கும் மிகத் தீவிரமான ஏனைய தேசீய வாதிகளுக்கும் பலத்த அடி விழுந்தது தான் மிச்சம். ஆங்கிலோ—இரானிய எண்ணெய்க் கம்பெனிக்கு நட்டஈடு கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால், அதன் சுவாதீனத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. ஏட்டளவில் அது தன் உடைமைகளையும் இழந்தது. அமெரிக்கா கொடுக்க முன்வந்த உதவி மானியத் தொகையையும், அதிகமான எண்ணெய் ராயல்டிகளையும் கண்ட தெஹ்ரான் முசாதீக் தேசீயமயமாக்க மேற்கொண்ட முயற்சியைக் கைவிட்டது.

எட்டு எண்ணெய்க் கம்பெனிகள் இரானுடன் 25 ஆண்டுகளுக்கு ஓர் ஒப்பந்தம் செய்தன. பின்னர் வேண்டுமானால் 15 ஆண்டுகளுக்கு அவ்வொப்பந்தத்தை நீடிப்பதற்குப் புதுப்பிக்கும் உரிமையுடன் அது நெதர்லாந்தில் கையெழுத்திடப்பட்டது. அதன்படி ஆங்கிலோ - இரானிய எண்ணெய்க் கம்பெனி 40%, ராயல் டச்சு ஷெல் 14%, கம்பென் பிரான்காய்ஸ் டா பெட்ரோல் 6%, சோகனி—வாக்குவம், ஸ்டாண்டர்டு ஆப் நியூ ஜெர்சி,

ஸ்டாண்டர்டு ஆப் கலிபோர்னியா, டெக்ஸாஸ் அண்டு கல்ப் (Gulf) ஒவ்வொன்றும் தலைக்கு 8% மொத்தக் கையிருப்பில் (stock) பங்குபோட்டுக்கொண்டன. கெர்மான்ஷா எண்ணெய் ஊற்றுகளும் எண்ணெய் சுத்திகரிப்புத் தொழிற்சாலையும் மட்டும் இரானிய தேசிய எண்ணெய்க் கம்பெனி கையில் இருந்தன. இஃது உள்நாட்டு மார்க்கெட்டின் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்கிறது. 1957ஆம் ஆண்டுமுதல் 10 ஆண்டுகளில் 7,00,00,000 டாலர்கள் ஆங்கிலோ—இரானிய எண்ணெய்க் கம்பெனிக்குக் கொடுப்பதற்கு இரான் சம்மதித்துக்கொண்டது. மற்ற ஒப்பந்த எண்ணெய்க் கம்பெனிகள் ஆங்கிலோ—இரானிய எண்ணெய்க் கம்பெனிக்கு 50,00,00,000 டாலர்கள் கொடுப்பதற்கு இசைந்து கொண்டன. இக் கூட்டுக் கம்பெனிகள் (associated companies) மற்றத் தொகைகளை அல்லாமல் தெஹ்ரானுக்கு 50% வருமானவரி கொடுப்பதாகவும் ஒப்புக்கொண்டன. இத் தொகையை பொருளாதார அபிவிருத்திக்குப் பயன்படுத்தவேண்டும் என்று சில இரானியத் தலைவர்கள் பேசிக்கொண்டனர். இவ்வேற்பாடுகளினால் அநேக இரானிய மக்கள் கொள்ளை லாபம் அடிப்பர். ஆனால், விவசாயக் கூட்டத்தினருக்கு அவர்களின் வறுமையைப் போக்க எந்த நன்மையும் ஏற்படாது என்று துணிந்து கூறலாம். இதைப்போன்ற பல எடுத்துக்காட்டுகள்மூலம் குடியேற்ற நாட்டு எதிர்ப்பு, தேசீய வெறி ஆகியவற்றின்மேல் புதிய செம்மையாக்கப்பட்ட 'டாலர் அரசியல் சூழ்ச்சி' (dollor diplomacy) பெறக்கூடிய கணிசமான வெற்றியை அறியமுடியும்.

இந்தியாவும், பாகிஸ்தானும் : இரானுக்குக் கிழக்கே இந்துஸ்தான் என்ற துணைக் கண்டம் (sub-continent) இருக்கிறது. அரசியல் துறையில் இது மொகலாய மன்னர்களால் ஒற்றுமைப் படுத்தப்பட்டது. 18ஆம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போதும் இது ஓரளவு ஒன்றுபட்டிருந்தது. ஒரு தனியார் வாணிபக் கம்பெனி இதை வெகுநாள்வரை ஆட்சிசெய்து வந்தது. மனித இனத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கு மக்கள் வாழ்ந்துவரும் இந் நாடு, தற்காலக் குடியேற்ற நாட்டு ஏகாதிபத்தியத்தின் பூரண வளர்ச்சிக்கும் தாழ்மைக்கும், வெள்ளையன் சுமையை எதிர்த்துப் போராடிய சுதேசக் (உள்நாட்டுக்) கலகத்தின் மேன்மைக்கும் தாழ்மைக்கும் உலகிலேயே உன்னதமான எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கிற்று. இந் நாடு பற்பல இனங்களுக்கும், பண்பாடுகளுக்கும் பெயர்போன ஒரு காட்சிச் சாலையாக விளங்குகிறது. இங்கு வரலாற்று முக்கியத்துவம்பெற்ற இடங்களையும் மக்களின் பல பிரிவினரையும் பார்க்கலாம். இங்குள்ள மக்களில் 4,00,00,000 பேர்கள் சமூகத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள் அல்லது தீண்டப்படாதவர்கள் (untouch-

ables) முதல் சொல்லொணு வறுமையில் உழலும் மக்கள் வரை எண்ணற்றவரைக் காணலாம். எழுதப்படிக்கத் தெரியாத விவசாயிகள் நிறைந்த இந் நாட்டில் ஆக்ஸ்பர்டு, கேம்பிரிட்ஜ் பட்டதாரிகளையும் காணலாம். வறுமையில் வாடி வதங்கும் மக்களைக்கொண்ட இந் நாட்டில் கோடீஸ்வரர்களையும் குபேரர்களை யும் வியாபாரப் பெரும்புள்ளிகளையும், கணக்கிடமுடியாத அளவுக் குச் செல்வம்படைத்த இடைக்கால மன்னர்களையும் காணலாம்.

1941-ல் எடுக்கப்பட்ட ஜனன மரணக் கணக்குப்படி (census) இங்கு மொத்தம் 38,90,00,000 மக்கள் வாழ்ந்து வருகிருர்கள். அதில் சமயமுறைப்படி பார்க்குமிடத்து 25,50,00,000 இந்துக்கள், 9,40,00,000 முஸ்லீம்கள், 63,00,000 கிறித்துவர்கள், 57,00,000 சீக்கியர், 2,30,000 பௌத்தர் வாழ்ந்து வருகிருர்கள். மீதி மக்கள் எண்ணற்ற பல தெய்வங்களை வழிபடுபவர்கள். இங்கு 200-க்கு மேலான மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. இவற்றில் வடக்கில் இந்தி, வங்காளி, மராத்தி, குஜராத்தி மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. இவையனைத்தும் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்த மொழிகளாகும். தெற்கில் திராவிட மொழிகள் என்று சொல்லப்படும் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகியவை முக்கியமாகும். இவை களுக்கு இடையில் ஒப்பிடத்தக்க உறவு உண்டு. இனத்தைப் பொறுத்தவரை (மற்ற எல்லா மக்களையும் போன்று) இந் நாட்டு மக்களும் கலப்பு இனத்தவர்தாம். அதாவது, இன்றையச் சிருர் களின் முன்ளேர் (இவர்களுடைய நிறம் கறுப்பு ஒருபுறம் இருக்க) நீக்ரோக்கள் அல்லது மங்கோலியர் என்று சொல்வதைவிட காக்காசியர் என்று கருதுவதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் 1941-ல் மொத்த ஜனத்தொகையில் 12·2 சதவீத மக்களுக்கே எந்த மொழியிலும் எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரியும். 1931-ல் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர் 6·9 சதவீதமே இருந்தனர் வருமானத்தைப் பொறுத்தவரை ஓர் இந்தியக் குடி மகனின் சராசரி வருமானம் (average income) 23 டாலர்கள்தான்.

மனித அவல நிலையை விவரிக்கும் இவ்வியத்தகு காட்சியில் இன்னென்றும் இடம் பெறவேண்டி இருக்கிறது. இரண்டாம் உலகப்போர் மூளப்போகும் தறுவாயில் ஆண்டுதோறும் 1,000-க்கு 33 ஜனன வீதமும் (birth rate) (அதேகாலம் அமெரிக்காவில் 18 ஆக இருந்தது), மரண வீதம் 1,000 க்கு 22 (அமெரிக்காவில் 11) ஆகவும் இருந்தது. உயிருடன் பிறந்த குழந்தைகளில் 1,000 க்கு 160 வீதம் சிசு மரணம் (அமெரிக்காவில் 47 ஆக) அடைந்தன. சராசரி வயது இங்கு 27 ஆக (அமெரிக்காவில் வெள்ளையரைப் பொறுத்தமட்டில் 61 ஆக) இருந்தது. அம்

மட்டோ! நாளும் பெருகிக்கொண்டே சென்ற விவசாயிகள் சமுதாயம் ஒருபுறம் வறுமையாலும், மற்றொருபுறம் கடன் சுமையாலும் அல்லற்பட்டுவந்தனர். பசி, பட்டினி, நோய், மிடிமை, சாவு இவை அவர்களை வாட்டிவந்தன. அவர்கள் அக்ஞானத்திலும் குருட்டு நம்பிக்கையிலும் மூழ்கிக்கிடந்தார்கள்; வாழ வேறு வழி தெரியாது தங்கள் தலைவிதியை நொந்துகொண்டனர்; வாழ்க்கைச் சுமையைத் தாங்க முடியாது தவித்தனர்.

இச் சோகக் கதையையும், மதிப்புடனும், மனமுறிவுடனும், அழகுடனும், அருவருப்புடனும், வாழ நேரிட்ட 'பாரத மாதாவையும்' பற்றி உரையாசிரியர்கள் (commentators) எழுதட்டும். பொருளாதார சமூக அமைப்பைக் குறிப்பிடாத எல்லா அரசியலும் பயனற்றதுதான். ஆனால், இங்கு பரவலாகப் பொது வாழ்வில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளையே வரையமுடியும். சிப்பாய் கலக ஒழிப்புக்குப் பின்னர் 1858-ல் இந்தியாமீது ஆட்சி செய்யும் அதிகாரம் கை மாறியது. பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியிடமிருந்து பிரிட்டிஷ் முடிக்கு (crown) அது மாறியது. மேலை நாட்டு வரலாறு, நாட்டுணர்ச்சி, நாகரிகங்களைப் படிக்கக் கற்றுக்கொண்ட சில படிப்பாளிகள் நாளடைவில் 'சுயராஜ்' (சுய-அரசாங்கம்) கேட்டுத் துடியாய்த்துடித்தனர். முதல் அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் (Indian National Congress) 1885-ல் கூடியது. எல்லா உயர்தர இந்துக்களும் ஒன்றுதிரண்டு பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை எதிர்த்தனர்; அரசாங்கத்தில் சுதேச மக்களும் பங்கு கொள்ள வேண்டும் என்று வாதாடினர்; கலகம் செய்தனர். ஏறக்குறைய அதே மாதிரிக் குறிக்கோள்களுக்காக 1912-ல் முஸ்லீம் லீக் அமைக்கப்பட்டது. 1919-ல் எல்லாம் சுய ஆட்சி வேண்டுமென்று இரு கூட்டத்தினரும் கூடிச் செயலில் ஈடுபட்டனர்.

இந் நீண்ட சுதந்திரப் போராட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அடக்குமுறைகளையும், சலுகைகளையும், எதிர்ப்பையும், விடுதலையையும், பிரிட்டிஷ் குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கையையும், இந்திய நாட்டுணர்ச்சியையும்பற்றி வரையும் பொறுப்பை வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கு விட்டுவிடுவோம். நீண்ட நாடகத்தின் ஒருசில காட்சிகளைப்பற்றிமட்டுமே இங்கு குறிப்பிடுவோம். 1919ஆம் ஆண்டு ஓர் அரசியலமைப்பைப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அளித்தது. அப்போது இந்திய மக்கள் அனைவர்க்கும் தலைவராயும், தேச பக்தர்களில் தலைசிறந்த தியாகியாகவும் மோஹனதாஸ் (கரம் சந்த்) காந்தி மகான் விளங்கினர். சுயராஜ் கேட்டுப் போராடிய அனைவர்க்கும் காந்தி அடிகளார் தலைமையானர். 'தூயவன்' என்று பொருள்படும் 'மகாத்மா' என்ற பட்டத்தை காந்தி மகானுக்குச்

கூட்டி அண்ணலின் அடியார்கள் அகமகிழ்ந்தனர். டேவிட் தோரியோ, லியோ டால்ஸ்டாய், ஏசுநாதர் ஆகிய பெருமான்களின் வேதாந்தத்திலிருந்து மகாத்மா தன் வேதாந்தத்தை உருவாக்கி ஞர். பகைவனை நேசி; தீங்கை எதிர்க்காதே; பலாத்காரத்தை விட்டுவிடு ; உன்னை அடக்கி ஒடுக்க வரும் பகைவனை பலாத்காரமின்றி-அஹிம்சையான சிவில் கீழ்ப்படியா முறைமூலம் எதிர்த்து நில்'.—இதுவே அண்ணல் அடியார்களுக்கு எடுத்துரைத்த நற்செய்தி இந்த ஆத்மீக சக்திக்கு முன் அகிலத்திலே பெரிய குடியேற்ற வல்லரசாய் விளங்கிய பிரிட்டனின் வலிமை காற்றில் தூசிபோல் ஆயிற்று. மகாத்மா போதித்த மார்க்கம் மேலை நாகரிகத்துக்கு முற்றிலும் வேறானதாகத் தோன்றியது. குறைந்த வலிமையுடன் எதிர்ப்பவர்களைத்தான் வலிமை வெல்ல முடியும். எதிர்ப்பின்றி அதை எதிர்நோக்குபவர் அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்து ஒரே குறிக்கோளுக்காகத் தங்களை அர்ப்பணித்து விட்டால் அவர்களுக்கு எதிரே வலிமை வலுவிழந்துவிடும். இக்கருத்தின் திருவுருவம் தாங்கி வந்த காந்தி மகான் புன்னகைபூத்த முகத்துடன் சிறைச்சாலையின் உள்ளும் புறமும் பல முறை சென்றூர். உண்ணு நோன்பு நோற்ற வண்ணமும், அன்பு என்ற தெய்வத்தை வழிபட்டவண்ணமும் இருந்த இவர் பிரிட்டிஷ் பொருள்களைப் புறக்கணிக்கும்படியும், நூல் நூற்கும்படியும், குடிசைத் தொழில்களுக்குத் திரும்பும்படியும், இன்பவாழ்வைக் கைவிடும்படியும், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் விதித்திருந்த வரிகளைக் கட்டவேண்டாம் என்றும், சட்டங்களை மீறும்படியும், அடிக்கோ சிறைக்கோ அல்லது சாவுக்கோ எதிர்ப்பின்றி, ஆனல், பெருமையுடன் செல்லுமாறும் தன் அடியார்களுக்குப் புத்திமதி கூறினூர்.

1931ஆம் ஆண்டு இடுப்பில்மட்டும் உடைதரித்திருந்த இம் மகான் லண்டனில் கூடிய வட்டமேசை மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளச் சென்றூர். இம் மாநாடு 'படுதோல்வி' என்று குறிப்பிட்டார். 1935-ல் அளிக்கப்பட்ட 'அரசியல் அமைப்பு' இம்முறை 11 மாகாணங்கள் அடங்கிய ஒரு கூட்டரசை ஏற்படுத்துவதற்கு வழிவகுத்தது ; உறுப்பு மாகாணங்களுக்குக் கணிசமான சுதந்திரம் அளிக்கக் காத்திருந்தது ; மக்களாட்சி போன்ற மத்திய அரசாங்கம் ஒன்றையும் நிறுவ நினைத்தது. 1936ஆம் ஆண்டு மே மாதம் அகில இந்தியக் காங்கிரசின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பண்டிட் ஜவஹர்லால் நேரு 'இது நாம் நூல் நூற்கும் நேரம் அல்ல ; சண்டை செய்யும் வேளை' என்று ஆணித்தரமாகக் கூறினூர். காந்தி கண்ணீர் விட்டார் ; ஆனல், நம்பிக்கை இழக்கவில்லை. 1939-ல் காங்கிரஸ் உறுப்பினர் 5,00,000 பேர் இருந்தனர். வைஸ்ராயின்

நடவடிக்கையால் இந்தியாவும் போருக்கு இழுக்கப்பட்டது. நேருவும் மற்றும் பலரும் சிறை செய்யப்பட்டனர். ஜப்பானை அமெரிக்கா தாக்கியதாலும், ஸ்டாலின்கிராடை ரஷ்யா பாதுகாத்ததாலும்தாம் படையெடுப்பிலிருந்தும் பகைவரால் கைப்பற்றப்படுவதிலிருந்தும் இந்தியா தப்ப முடிந்தது.

1942-ல் இந்தியா வந்துசேர்ந்த சர் ஸ்டாஃபோர்டு கிரிப்ஸ் தூது கோஷ்டி இந்தியாவுக்கு 'டொமினியன் அந்தஸ்து' அளித்தது. போருக்குப் பின்னர் சுதந்திரம் கிடைக்கும்போல் தோன்றியது. காங்கிரசும் முஸ்லீம்லீக்கும் இத் திட்டத்தை ஏற்க மறுத்தன. மீண்டும் சிவில் கீழ்ப்படியாமை இயக்கத்தைத் தொடங்கவும், லண்டன் காங்கிரசை 1942-ல் சட்ட விரோதமாக்கி விட்டுக் காந்தி, நேரு ஆகிய தலைவர்களையும் சிறையில் தள்ளியது. எனினும், பிரிட்டானியர் அஞ்சிய, காங்கிரஸ் எதிர்பார்த்த புரட்சி நிலைமை ஏற்படவில்லை. அமெரிக்க 'மத்தியஸ்தம்' தோல்வியடைந்தது. 'பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தைக் கலைப்பதற்காகத் தான் பிரிட்டிஷ் மன்னரின் முதல் அமைச்சராக வரவில்லை' என்று சர்ச்சில் ஆவேசமுடன் அறிவித்தார் முஸ்லீம்களுக்குமட்டும் தனியான ஒரு சுதந்திர நாட்டை—பாக்கிஸ்தானை உருவாக்கித் தராதவரை தான் காங்கிரசுடன் சேர்ந்து அரசாங்கத்தில் பங்குகொள்ளப் போவதில்லை என்று முஸ்லிம் லீக் தலைவர் முகமது அலி ஜின்னு (1942, செப். 13) அறிவித்தார். 1944 பிப்ரவரி மாதம் 22ஆம் நாள் திருமதி காந்தி சிறைச்சாலையில் உயிர்நீத்தார். சிறையிலிருந்து காந்தி விடுதலை செய்யப்பட்டார். ஆனால், ஜின்னுவுடன் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியவில்லை.

வகுப்புவாதக் கலகங்கள் (communal riots) கோரநடனமாடின. அதிலிருந்து 1945-ல் சமய வெறி (religious fanaticism) இந்து நாட்டுணர்ச்சியை பிரிட்டிஷ்காரரை எதிர்ப்பதைவிட முஸ்லீம்களை அதிகம் எதிர்க்கும்படி ஆக்கிவிட்டது என்ற உண்மையும், முஸ்லீம் நாட்டுணர்ச்சி பிரிட்டிஷ்காரரை எதிர்ப்பதைவிட இந்துக்களை அதிகம் எதிர்க்கும்படி செய்துவிட்டது என்ற உண்மையும் புலனாயின. எனினும், 'பிரித்து ஆளும்' (divide and rule) பண்டைய ஏகாதிபத்திய நியதியைச் செயலில் கொண்டுவர முடியவில்லை. முடிந்தால் ஐக்கிய இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் அளித்தல், தேவையானால் பிரிவினை செய்யப்பட்ட இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் வழங்கல் என்ற கருத்துடன் 1946-47-ல் தலைமை அமைச்சர் அட்லி செயற்படத் தொடங்கினர். 1947ஆம்

ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 2ஆம் நாள் வெள்ளை அறிக்கை ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. அதே ஆண்டு இரு தனித்தனி அரசுகளுக்கு (ஆட்சி) அதிகாரத்தை மாற்றுவது என்றும், தேவைப்பட்டால் இரண்டும் டொமினியன் அந்தஸ்துடன் திகழலாம் அல்லது அவைகள் முழு உரிமையோடு —பூரண சுதந்திரத்தோடு—காமன் வெல்த்துக்குப் புறம்பே இருக்கவேண்டும் என்றும் அவ்வறிக்கை குறிப்பிட்டது.

1947ஆம் ஆண்டு ஜூலை 10ஆம் நாள் பிரிட்டிஷ் கீழ்ச்சபை (House of Commons) புதிய இந்திய மசோதாவை நிறைவேற்றியது. லார்டு மௌன்ட்பேட்டன் இந்திய டொமினியனின் கவர்னர் ஜெனரல் ஆனார். நேரு தலைமை அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். பாக்கிஸ்தான் டொமினியனின் கவர்னர் ஜெனரலாக ஜின்னு நியமிக்கப்பட்டார். நவாப்சாதா லியாகத் அலிகான் அதன் தலைமை அமைச்சர் ஆனார். எனவே, 1947, ஆகஸ்ட் 15ஆம் நாள் இந்தியாவின் சுதந்திர தினமாக ஆயிற்று. எல்லா முஸ்லீம்களையும் பாக்கிஸ்தானிலும், எல்லா இந்துக்களையும் இந்தியாவிலும் வைக்க முடியாததால், இரு நாட்டு எல்லைகளைக் குறித்து நீண்ட நாள் பேச்சு வார்த்தைகள் நடைபெற்றன. ஒரு நாட்டிலிருந்து மற்ற நாட்டுக்கு மக்கள் மாற்றப்பட்டதால், 8,000,000-க்கு மேலான மக்கள் தத்தம் தாய்நாட்டைவிட்டுப் பிடுங்கி எறியப்பட்டனர். 1947ஆம் ஆண்டின் பெரும் பகுதியில் ஒருபுறம் தலைவலி எடுக்கக்கூடிய பேச்சு வார்த்தைகளும் வாதங்களும் நடந்துகொண்டிருக்கையில், மற்றொருபுறம் இருதரப்பிலுமிருந்த சமய வெறியர்கள் கூட்டங்கூட்டமாக எதிர்த் தரப்பு மக்களைச் சுட்டு வீழ்த்தினர்; கொள்ளையடித்தனர்; அவர்கள் உடைமைகளுக்கு நெருப்பு வைத்தனர். பெரிய நகரங்களிலும் கிராமப்புறங்களிலும் இவ் வன்செயல்கள் காட்டுத்தீபோல் பரவின. இந்த அநியாயங்களுக்குத் தற்கால உலக வரலாற்றில் ஜெர்மனியில் ஹிட்லரின் அடியார்கள் செய்த குற்றங்களைத் தவிர, நிகரான வேறு எந்த எடுத்துக்காட்டும் இல்லை. இரு தரப்பினருக்கும் இடையில் பரந்த கருத்து வேற்றுமை இருந்தபோதிலும், பாதுகாப்பு இன்மையால் உருவான பயமே மனிதரை மனிதர் கொல்லும்படி நேரிட்டது. எத்தனை ஆயிரம் இந்தியர் இவ் வகுப்புவாதக் கலகங்களில் இரத்தம் சிந்தினர் என்பது என்றும் தெரியவராது. இரண்டு டொமினியன்களின் சுதந்திர வரலாற்றின் ஆரம்பத்தில் வெட்கத்தையும் துக்கத்தையும் ஞாபகமூட்டும் இந்த இரத்தக் கறை படிந்துவிட்டது.

இந்தியா, பாக்கிஸ்தான், (உபகண்டத்தின்) தெற்கே இருக்கும் இலங்கை (Ceylon) ஆகியவற்றைப்போல் அல்லாமல், இந் நாடு

களுக்குக் (இலங்கை தவிர) கிழக்கே இருக்கும் பர்மாமட்டும் காமன்வெல்த்தில் ஓர் உறுப்பு நாடாக இருக்க விரும்பவில்லை. ஆனால் மேற்கூறிய மூன்று நாடுகளும் காமன்வெல்த்துக்குள் 'ஜனநாயகக் குடியரசுகளாக இருக்கத் தீர்மானித்தன. இத் தீர்மானம் மிதமான (moderation) பிரிட்டிஷ் அரசியல் போக்குக்கு ஓர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஆகும். ஆரம்பத்தில் இந்தியாவும் பாக்கிஸ்தானும் கெடுபிடிப் போரில் 'நடுநிலைமை'க் கொள்கையை

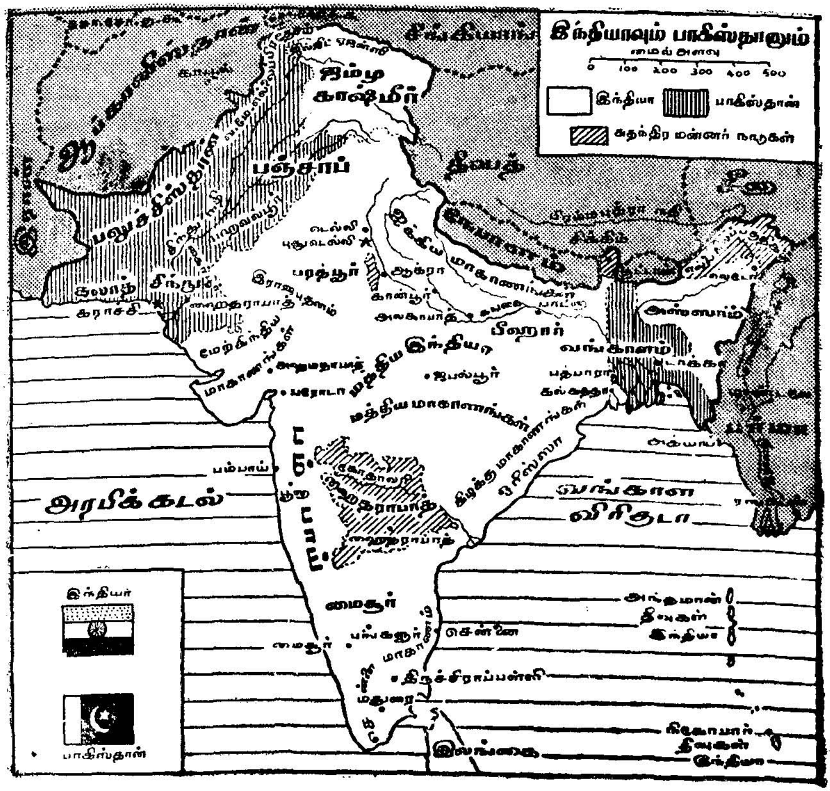

மேற்கொண்டன; சோவியத் அபாயத்தைத் தீவிரமாகக் கருத வில்லை; செஞ்சீனாவுக்கு ஏற்புத் தெரிவித்தன; அமெரிக்க வெளி நாட்டுக் கொள்கைக்கும் (foreign policy) மேற்கத்திய ஏகாதி பத்தியத்துக்கும் எதிராகச் சொல்லிலும் செயலிலும் மற்ற ஆசிய, முஸ்லீம் நாடுகளுடன் சேர்ந்துகொண்டன. இரண்டும் ஜம்மு, காஷ்மீர்குறித்துக் கடுமையாகச் சண்டை போட்டுக்கொண்டன; குறிப்பாகப் பாக்கிஸ்தான் பக்தாது ஒப்பந்தம், சியாட்டோ

(SEATO) ஆகியவற்றில் சேர்ந்து, அமெரிக்காவின் நட்பு நாடாக ஆகி, அமெரிக்க இராணுவ உதவி பெறவும், இந்தியாவும் தன் இராணுவ வலிமையை வலுப்படுத்தத் தொடங்கியது. இரண்டு நாடுகளிலும் வாழும் பாமர மக்கள் எழுத்துவாசனை அறியாதவர் கள்; பசி, பட்டினியால் வாடுபவர்கள்; நோய்களால் பீடிக்கப் பட்டவர்கள். வறுமையில் வாடும் இவ் விவசாயிகளை நிலச்சுவான் தார்களும், பணம் கடன் கொடுப்பவர்களும் எள்ளாக ஆட்டி எண்ணெயாகப் பிழிந்துவருவதால், ஜனநாயகம் வெற்றி பெறு வதற்கு இன்றியமையாத மனிதகுலத் தேவைகளை விரைவிலோ எளிதிலோ பூர்த்தி செய்யமுடியாத நிலைமை இங்கு நிலவிவரு கிறது. மனமுறிந்து, நம்பிக்கை இழந்து நின்றோர் வன்செயல் புரியத் தலைப்பட்டனர்; சில அறிஞர்களும், மிகக் குறைவான பாட்டாளிகளும், குடியானவர்களும் கம்யூனிசம் விரித்த வலையில் சிக்குண்டனர்.

1948ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 30ஆம் தேதி பிர்லா மாளிகையை விட்டுப் பிரார்த்தனைக்காகச் சென்றுகொண்டிருந்த காந்தி மகானை இந்துமத வெறியன் ஒருவன் சுட்டு வீழ்த்தினான். குலை நடுங்க, துக்கம் தொண்டையை நெரிக்க, கண்களில் நீர் மல்க, 'நம் உயிரின் ஒளி நம்மைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டது...' என்று அழாதகுறையாக வருத்தம் தெரிவித்தார் நேரு. 1949ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 26ஆம் நாள் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் கடைப் பிடிக்கப்பட்டது. அதன்படி இந்தியா ஒரு கூட்டரசுக் குடியரசாக (Federal Republic) மாறியது; இராஜேந்திர பிரசாத் அதன் முதல் குடியரசுத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்; ஈரங்கப் பாராளு மன்றம் (Bicameral Parliament) ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அதன் மேல்சபை (Council of States) மாநிலச் சட்டசபைகள் தேர்ந் தெடுத்த உறுப்பினர்களாலும், கீழ்ச்சபை (House of People) மக்கள் தேர்ந்தெடுத்த பிரதிநிதிகளாலும் அமைக்கப்பட்டன; அவ்வரசியலமைப்பு தலைமை அமைச்சர் பதவிக்கும், பாராளுமன் றத்திற்குப் பொறுப்பான காபினட் அமைச்சரவை ஒன்றுக்கும் வழிவகுத்தது (நேரு தலைமை அமைச்சராகவும் வெளிநாட்டு அமைச்சராகவும் நியமிக்கப்பட்டார்). 1951-52ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் 176 மில்லியன் வாக்காளர்கள் பங்குகொண்டனர். அதில் 107 மில்லியன் வாக்காளர்கள் காங்கிரஸ் கட்சி அபேட்சகர் களுக்கு வாக்கு அளித்தனர். மொத்தம் 489 இடங்களில் 364 இடங் களைக் காங்கிரசுக் கட்சி பிடித்துக்கொண்டது. கம்யூனிஸ்ட்டுகளும் அவர்கள் கூட்டாளிகளும் 27 இடங்களையே பிடிக்கமுடிந்தது. எனினும், எதிர்க்கட்சியில் (opposition Parties) அவர்களின் எண்ணிக்கையே அதிகமாக இருந்தது. மக்களாட்சியிலும்

(democracy) சமுதாய நெறியிலும் நேரு கொண்டிருந்த பற்றுதலை காங்கிரசிலிருந்த செல்வந்தர்களும் மதவெறியர்களும் விரும்பவில்லை. ஆனால், அவர்களைப் புறக்கணிக்கவும் நேருவால் முடியவில்லை. 1951-52-ல் இந்தியாவுக்குப் பஞ்ச நிவாரண, தொழில் நுணுக்க உதவியாகக் கிடைத்த அமெரிக்க உதவியாலோ, அன்றித் திறமையும் அறிவும் உருவெடுத்துவந்த அமெரிக்கத் தூதர் செஸ்டர்பௌல்ஸாலோ சீனாவுக்கும் ருஷ்யாவுக்கும் எதிராக, ஓர் எதிர்கால 'வல்லரசான' நவ இந்தியாவை அமெரிக்காவுடன் இணைக்கமுடியவில்லை. அமெரிக்க உதவிக்கு ஈடாக இந்தியா நன்றி செலுத்தத் தவறவில்லை.

முஸ்லீம் நாடுகளில் இந்தோனேசியாவிற்கு அடுத்தாற்போல் அதிக முஸ்லிம் மக்களையுடைய பாக்கிஸ்தானில் 1948ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 11ஆம் நாள் ஜின்னா மண்ணுலகைவிட்டு விண்ணுலகு ஏகினார். 1951ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 16ஆம் நாள் தலைமை அமைச்சர் லியாகத் அலிகான் கொலை செய்யப்பட்டார். கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த குவாஜா நாஸிமுதீன் தலைமை அமைச்சராகவும், கவர்னர் ஜெனரலாக குலாம் முகம்மதுவும் பதவி ஏற்றனர். பாகிஸ்தான் வெளிநாட்டு அமைச்சரான முகமது ஃஸபருல்லாகான் காஷ்மீரில் இந்தியா 'ஆக்கிரமிப்பு' செய்வதாக ஐ. நா.-வில் குற்றம் சாட்டினார். மாபெரும் அண்டை நாட்டுடன் ஏற்பட்ட சண்டை சச்சரவுகளால் மற்ற முஸ்லீம் நாடுகளுக்கு இப் புதுக் குடியரசு தூதியல் ஆதரவு அளிக்கமுடிந்ததேயன்றி, அதன் இஸ்லாமிய நண்பர்களுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க உதவி எதுவும் செய்ய இயலவில்லை.

தென்கிழக்கு ஆசியா: வங்காள விரிகுடாவுக்கும் நியூ கினியாவின் அடர்ந்த காடுகளுக்கும் இடையே 3,500 மைல்களுக்கு அப்பால் ஆஸ்திரேலியாவின் வடகரையை மோதும் கீழை இந்து மகாசமுத்திரத்துக்கும் சீனக் கடலுக்கும் இடையே செழிப்பான சமவெளிகளையும், உயர்ந்த மலைகளையும், நீண்ட அடர்ந்த காடுகளையும், வளப்பமான நதிப்பள்ளத்தாக்குகளையும் உடைய வெப்பமண்டலத் தீவுகளைக் காணலாம். இங்கு 300,000,000 மக்கள் வாழ்ந்துவருகிறார்கள். இவர்களில் பெரும்பான்மையோர் மங்கோலியர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். எனினும், இவர்களிடையே இந்திய, சீன, மலேய, ஐரோப்பியப் பண்பாட்டுக் கலப்பையும் வேற்றுமைகளையும் காணலாம். இவர்கள் வெவ்வேறு மதங்களைத் தழுவியிருக்கிறார்கள். பர்மாவிலும் தாய்லாந்திலும் புத்த மதமும், ஃபிலிப்பைன்சில் கிறிஸ்துவமும், மலாயாவிலும்

இந்தோனேசியாவிலும் இஸ்லாம் மதமும், இந்தோ-சைனுவில் வாழ்ந்துவரும் அன்னுமியரிடையிலும் (Annamites) மற்ற இடங்களில் வாழ்ந்துவரும் சீனர்களிடமும் கன்ஃபூசிய மதமும் பரவியிருக்கின்றன. இந் நிலப்பகுதி அரை நூற்ருண்டுவரை தகரம் (tin), இயற்கை ரப்பர் (rubber) முதலியவற்றைப் பொறுத்தவரை உலகிலேயே ஒரே ஓர் உற்பத்தித் தலமாகவும், சர்க்கரை, தேங்காய் எண்ணெய், சணல், பெட்ரோலியம், கியூனைன் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரை மிக முக்கியமான உற்பத்தித் தலமாகவும் விளங்கி வந்தது.

இங்குள்ள சமுதாயத்தினர் வேற்றுமைகள் நிறைந்தவர்களாகப் பல இடங்களில் பரந்து வாழ்ந்துவந்தாலும், அவர்களிடையே பல ஒற்றுமைகளைக் காணலாம்: (1) இவர்கள் அனைவரும் மேலை ஏகாதிபத்திய நாட்டினரால் பிரிட்டிஷ், ஃபிரெஞ்சு, ஸ்பானிஷ், டச்சு அல்லது அமெரிக்கர்களால் ஆட்சி செய்யப்பட்டவர்கள்; (2) 'ஆசியா ' ஆசிய மக்களுக்கே சொந்தம் ' என்ற பெயரில் ஏறக்குறைய இவர்கள் அனைவரையும் 1941-43வரை ஜப்பான் கைப்பற்றியது. (3) இவர்கள் அனைவரும் வெள்ளையர் குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கையை எதிர்த்தவர்கள்; மேலும், (4) சமீபத்தில் இவர்கள் அனைவரும் ஓரளவு சுதந்திரம் பெற்றுவிட்டனர். எனினும், மேலை ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் சுரண்டலால் ஏற்பட்ட தீமைகளும், நாளும் பெருகிக்கொண்டே செல்லும் மக்கட் பெருக்கமும் வறுமையும் இன்னும் இவர்களைவிட்டு நீங்கிய பாடில்லை. சமீபத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் முன்னேற்றங்களைச் சிறிது ஆராய்ந்துபார்த்தால், அங்குள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளும் பொதுவான சிக்கல்களும் இனிது விளங்கும்.

ஆசியாவின் நெற்களஞ்சியம் எனப்படும் பர்மா 1948ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 4ஆம் நாள் சுதந்திரமடைந்தது. சுதந்திரக் கனியைச் சுவைக்கமுடியாத சூழ்நிலை சில ஆண்டுகள்வரை அங்கு நிலவியது. எங்கு பார்த்தாலும் வஞ்சகக் கொலைகளும் உள்நாட்டுக் குழப்பமும் தலைவிரித்து ஆடின. இவ்வவல நிலைமைக்குப் பலர் பொறுப்பாவர்; பலவிதமான கம்யூனிஸ்ட்டுகள் ஒருவரோடொருவர் முட்டி மோதிக்கொண்டிருக்கையில், கியூமின்டாங் இராணுவ அகதிகள் வட எல்லையைத் தொடர்ந்து தாக்கிக்கொண்டிருந்தனர். பர்மாவிடமிருந்து சுதந்திரம் பெறுவான்வேண்டி காரன் (Karen) மக்கள் கலகம் செய்தவண்ணமிருந்தனர். தலைமை அமைச்சர் தக்கின் நூ வெளிநாட்டுத் தொழில் துறைகளைத் தேசீயமயமாக்கும் (தொழில் சொந்தக்காரர்களுக்குக் கடன் வாங்கி நஷ்டஈடு அளிக்கும்) கொள்கையைக் கடைப்பிடித்துவந்தார். அமெரிக்கா, ஐ. நா. ஆகியவற்றின்

பொருளாதார உதவியையும் பெற்றுவந்தார். ஆனால், அவர் கெடு பிடிப் போரில் இந்தியாவும் இந்தோனேசியாவும் கடைப்பிடித்து வந்த 'நடுநிலைமைக் கொள்கையை' மேற்கொண்டார். அண்டை நாடான தாய்லாந்துமட்டுமே (1945-ல் சயாம் என்று அழைக்கப் பட்டது; ஆனால், 1948-ல் மீண்டும் தாய்லாந்து என்ற பெயரை வைத்துக் கொண்டது) இப் பரந்த நிலப்பகுதியில் பிரிட்டிஷ்-ஃபிரெஞ்சு தூண்டுதல்களால் ஓர் 'இடைப்படு நாடாக' (buffer state) விளங்கியதால், மேலைநாட்டினரால் கைப்பற்ற முடியாமற் போயிற்று. ஜப்பானியர் பின்வாங்கவும், 1946-ல் ஆனந்த மகிதல் என்ற தன் தமையனார் காலஞ்சென்றதன்பின்னர் ஃபூமிஃபான் அடண்தத் அரசியலமைப்புக்குட்பட்ட மன்னர் ஆனார். (இருமுறை இராணுவத் திடீர்த் தாக்குதலால் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டு 1951-ல் இருமுறை பதவிக்கு வந்த) தலைமை அமைச்சர் பீபுல் சாங்ரம் அமெரிக்க இராணுவப் பொருளா தார உதவியைப் பெற்று, அதற்கு ஈடாகக் கொரியப் போரில் வாஷிங்டனுக்குப் பகிரங்கமான ஆதரவு அளித்தார். 1957ஆம் ஆண்டு வசந்தகால நடுவில் இரத்தம் சிந்தா இராணுவத் திடீர்ப் புரட்சிமூலம் படைத்தலைவர் சாரித் தானராத், சாங்ரமைப் பதவியி லிருந்து நீக்கிவிட்டு செப்டம்பர் 21ஆம் நாள் தலைமை அமைச்சராக மன்னரால் நியமிக்கப்பட்டார். இப் புரட்சியில் அவருக்கு வலக்கையாக நின்றவர் சியாட்டோவின் தலைமைச் செயலாளரான போட் சாரசின் ஆவார்.

வெகுகாலம் செல்வம் பொருந்தியதாகவும் ஃபிரெஞ்சுக் குடியேற்ற நாட்டுப் பேரரசில் அதிக ஜனத்தொகையுடைய அங்க மாகவும் விளங்கிய இந்தோசைனா, ஜப்பானியர் பின்வாங்கவும் பெரும் போர்க்களமாக மாறிற்று. 1945ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 7ஆம் நாள் தேசீயக் கட்சி சுதந்திரப் பிரகடனம் ஒன்றை வெளி யிட்டு, கம்யூனிஸ்ட்டான ஹோ சீ மின்ஹ் தலைமையின்கீழ் ஹனோயில் ஆட்சியை நிறுவியது. நடைமுறை நிலைமையை மீண்டும் நிலைநிறுத்தும்பொருட்டு ஃபிரெஞ்சுத் துருப்புகள் அமெரிக்க போக்குவரத்து சாதனங்களில் வந்து குவிந்தன. எனினும், 1946ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் பாரிசில் கையொப்ப மிடப்பட்ட உடன்படிக்கை ஒன்று அக் குடியரசு 'இந்தோசைனா கூட்டரசுக்குள்ளும் ஃபிரெஞ்சுக் கூட்டமைப்புக்குள்ளும் இருக்கும் ஒரு சுதந்திர நாடு' என்று அறிவித்தது. ஆனால், அவ்வுடன் படிக்கையின் ஷரத்துகளுக்கேற்ப நடவடிக்கைகள் மேற் கொள்ளப்படாததனால், டிசம்பரில் மீண்டும் போர் மேகம் மூண்டது. 'பேச்சுவார்த்தை நடைபெறுவதற்குமுன் இதைப் பற்றி ஓர் இராணுவ முடிவுக்கு வருவது இன்றியமையாததாகும்.

இராணுவ நடவடிக்கை எடுப்பதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை' என்று 1947-ல் ஆணித்தரமாகப் பேசினர் லீயான் பிளமின் தூதர் மாரியஸ் மௌடட். அதன் பின்னர் மிகக் கொடூரமான இரத்தக் கறை படிந்த போர் ஏற்பட்டது. உள்நாட்டுக் கம்யூனிஸ்ட்டுகள், கம்யூனிஸ்ட்டு அல்லாதார் ஆகியோர் அளித்த ஊக்கத்தாலும் இறுதியில் செஞ்சீன அளித்த பொருளுதவியாலும் வீறு கொண்டெழுந்த ஹோ, சுதந்திரம், நிலச் சீர்திருத்தம், கல்வி பரப்பல், ஃபிரெஞ்சுக்காரரைத் துரத்தியடித்தல் ஆகியவற்றிற் காகப் போராடத் தலைப்பட்டார். கொடூரச் செயல்கள், தீக்கோள் (arson), அழிவு வேலை (sabotage), கொரில்லாச் சண்டை முதலிய வற்றில் ஈடுபடுமாறு ஆர்வமுள்ள குடியானவர்களை அவருடைய ஆதரவாளர் தூண்டினர். அமைதியை நிலைநாட்ட ஃபிரெஞ்சுக் காரர்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் எட்டாக்கனி களாயின. கலகக்காரர்களையும் புரட்சிக்காரர்களையும் அடக்கும் பொருட்டும் ஹோவின் திட்டங்களுக்கு வெடிவைக்கும் பொருட்டும் 1949 ஜூன் மாதம் மீண்டும் வியட்னமில் ஃபிரெஞ்சு அதிகாரத்தை நிலைநாட்டும் நோக்குடன் பேரரசர் பாவ் டே என்ற சிறுவனைப் பாரிஸ் பதவிக்குக் கொண்டுவந்தது; 1950-ல் கம்போடியாவிலும் லாவோஸிலும் பாவை முடியரசுகளை நிறுவியது. அவற்றை 1950ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 7ஆம் தேதி அமெரிக்கா அங்கீகரித்தது. ஆனல், காம்ரேடு ஹோ கடைப்பிடித்துவரும் ஸ்டாலின் கொள்கையைக்கூடப் பொருட்படுத்தாது, இம் முடியரசுகளை உள் நாட்டுத் தேசீயவாதிகள் கடுமையாக எதிர்த்துவந்தனர்.

ஃபிரெஞ்சுக் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் வியட்னமியத் தேசியப் படை ஒன்று மெதுவாகத் தலை தூக்கியது. பாவ் டே ஆட்சியில் சுதந்திரம் கோரி நிற்பவர்களுடன் இப் படையும் சேர்ந்துவிடுமோ என்று பாரிஸ் பீதியடைந்தது. எதிர்க்கட்சி வலுவடைவதைத் தடுக்கும் பொருட்டே அப் படையைத் தன் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் வைத்துக்கொண்டது. 150,000 ஃபிரெஞ்சு துருப்புகளைப் பரிபாலிக்க இலட்சக்கணக்கான டாலர்கள் செலவிடப்பட்டன. அமெரிக்கா அளித்த துப்பாக்கிகள், கவச மோட்டார்கள், விமானங்கள், குண்டுகள் ஆகியவற்றின் உதவியால் 1952ஆம் ஆண்டு ஃபிரெஞ்சுப் படை ஹோவின் படையுடன் கைகலந்தது. ஃபிரான்சுக்காக இப் போரில் இறந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் அல்ஜீரியர், டுனீசியர், செனிகல் நாட்டவர், வெளிநாட்டுக் கூலிப்படையினர் ஆவர். ஆனல், ஃபிரான்சுக்கு இப் போரால் ஏற்பட்ட நஷ்டத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், 'ஃபிரெஞ்சு இராணுவக் கல்லூரியில் ஆண்டுதோறும் பட்டம் பெறுபவர்களின் எண்ணிக்கையைவிட அதிகமாகவே ஃபிரான்ஸ் தன் அதிகாரிகளை

இழந்திருக்கிறது என்று 1952ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் ஜீன் மோனெட் எடுத்துக்கூறினர். சைகான் ஃபிரெஞ்சு கைவச மிருந்தது. ஹனோய், செந்நதியின் கழிமுகத்தின்மீது அவர்கள் பிடி அவ்வளவு வலுவாக இல்லை. கிராமப்புறம் முழுதும் கலகக் காரர் கையில் இருந்தது. வன்முறையால் பண்டைய குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கையை மீண்டும் நிலைநாட்டவியலாது என்ற உண்மையை அறிந்துகொள்ள முடியாமற்போனதனுலோ, அன்றி அறிந்துகொள்ள விரும்பாததனுலோ அடுத்தடுத்துப் பதவிக்கு வந்த ஃபிரெஞ்சு காபினட்டுகள் போரை ஒழிக்கவோ அல்லது வெற்றி காணவோ முடியாதுபோயிற்று. இந்தோசைனு கம்யூனிஸ்ட்டுகள் கைவசம் ஆகிவிட்டால் என்ன செய்வது என்று அஞ்சிய அமெரிக்கா அவ்வாறு நடக்காதபடி ஃபிரெஞ்சுக் குடியேற்றவாதிகளுக்கும் அவர்கள் கைப்பாவைகளுக்கும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்துவந்தது. வெள்ளை ஏகாதிபத்தி யத்தை எதிர்த்து நடைபெறும் புனிதப் போரில் ஹோவுக்கு உதவிசெய்வதைத் தவிர இந்தோசைனு உழவர்களுக்கு மாற்றுவழி தெரியவுமில்லை; புரியவுமில்லை.

1954ஆம் ஆண்டின் முடிவு அதிர்ச்சியை உண்டாக்கியது. சீனு அளித்த படையுதவியாலும் பொருளுதவியாலும் ஹோவின் படை தொன்கினின் (Tonkin) உள்நாட்டுப் பகுதி முழுவதையும் கைப்பற்றியது; அதோடல்லாமல் செந்நதியின் முகத்துவாரத்தி லிருந்த ஃபிரெஞ்சுப் படையையும் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டது. செய்வது ஒன்றும் தெரியாது விழித்த ஃபிரெஞ்சுப் படை எதிரியை முறியடித்துவிடலாம் அல்லது கொரில்லா எதிரிகளை எதிர்த்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை பூண்டு, வெகு தொலைவிலிருந்த மேற்குப் பள்ளத்தாக்கிலிருக்கும் டையன்பியன் பூ என்ற இடத்தைச் சென்று அடைந்தது. அவர்கள் எதிரியை முறியடிப் பதற்குப் பதிலாக எதிரியால் அங்கு சின்னபின்னப்படுத்தப் பட்டனர். ஜெனரல் கியாப் வியட்மின்ஹின் துருப்புகள் பிரெஞ்சுப் படையை முற்றுகையிட்டன. இரண்டு மாதங் களுக்குப் பின்னர் ஹோவின் வீரர்கள் ஃபிரெஞ்சுப் படை தங்கி யிருந்த இடத்தைக் கைப்பற்றியதும், 1954ஆம் ஆண்டு மே 7ஆம் தேதி 15,000 பேர்களைக்கொண்ட ஃபிரெஞ்சுப் படை சரண டைந்தது. முற்றுகையிடப்பட்டபோது தனக்கு உதவிக்கு வருமாறு பாரிஸ் வாஷிங்டனை வேண்டியது. அமெரிக்காவும் பிரிட்டனும் சேர்ந்து இதில் தலையிடவேண்டும் என்று வாஷிங்டன் லண்டனைக் கேட்டது. ஆனுல், அதற்கு லண்டன் சம்மதிக்க வில்லை. அணுசக்தி ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துவது குறித்துப் பேச்சுகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தபோது அமெரிக்கா மட்டும்

நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று அட்மிரல் ரேட்ஃபோர்டு வலியுறுத்தினர். போரை நீடிப்பதால் ஏற்படும் விளைவுகளைக் கருத்தில் கொண்டு, அமைதி உடன்பாட்டை விரும்பினர் ஐசன் ஹோவர்.

அதற்கிடையில் 1954ஆம் ஆண்டின் மிகப் பெரிய நீண்ட சர்வதேச மாநாடு ஏப்ரல் 26ஆம் தேதி ஜெனீவாவில் பழைய சர்வதேசச் சங்க மாளிகையில் தாய்லாந்தின் வெளிநாட்டு அமைச்சர் வான் வைதாயாகன் இளவரசர் தலைமையில் கூடியது. அமெரிக்கா, ரஷ்யா, பிரிட்டன், ஃபிரான்ஸ், சீனு, வடதென் கொரியா, வடதென் வியட்னும், லாவோஸ், கம்போடியா ஆகிய நாடுகளின் வெளிநாட்டு அமைச்சர்களை மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளச் செய்து, அப்போது நிலவிய குழப்பத்தைப் போக்கி அமைதியை நிலைநாட்ட வழிசெய்யும்படி அவர்களைத் தூண்டு வதற்கே இம் மாநாடு கூட்டப்பட்டது. அமைதியை நிலைநாட்ட பிதால்த்துக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. இந்தோசைனு முழுவதையும் கைப்பற்றக்கூடிய நிலையில் வியட்-மின்ஹ் படைகள் இருந்தன. ஆனுல், நடவடிக்கையை மிதப்படுத்து மாறு சூ-என்-லாயும் மாலட்டோவும் ஹோ சீ மின்னை வற்புறுத்தினர். ஃபிரெஞ்சு அரசாங்கம் கடைப்பிடித்துவந்த இந்தோசைனு கொள்கையின்மீது நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் நிறைவேறியதும், ஜூன் 12ஆம் தேதி லேனியல் காபினட் வீழ்ந்தது. அதன் பின்னர் தலைமை அமைச்சரான மென்டீஸ்-பிரான்ஸ், ஜூலை 20ஆம் தேதிக்குள் தான் அமைதியை நிலை நாட்டாவிட்டால் 'தன் அரசாங்கம் பதவியை இராஜிநாமா செய்து விடும்' என்று உறுதி அளித்தார். ஜூன் 23ஆம் தேதி அவர் சூ-என்-லாயைக் கலந்து பேசிவிட்டு ஜூலை 10ஆம் தேதி ஜெனீவாவுக்குப் பயணமானுர்.

ஒரு போர்நிறுத்த உடன்பாட்டை வரைந்துவிட்டு, 1954ஆம் ஆண்டு ஜூலை 21ஆம் தேதி ஜெனீவா மாநாடு கலைந்தது. 17 டிகிரியில் இந்தோசைனு பிரிவினை செய்யப்பட்டது. உலக அரசியல் விளையாட்டில் மாபெரு வல்லரசுகளுக்குள் இக்கட்டான நிலைமை ஏற்பட்டது. மேலும், இந்தோசைனு தேசீயவாதிகளுள் கம்யூனிஸ்ட்டு கொள்கையை ஆதரித்தவர்கள் ஹானேயில் ஹோ சின்மின்ஹ் பக்கமும், அக் கொள்கையை எதிர்த்தவர்கள் சைகோனில் ரோமக் கத்தோலிக்கர் நிகோ டின்ஹ் டியம் பக்கமும் பிளவுண்டு நின்றனர். தோல்வியுற்ற ஃபிரெஞ்சு அரசாங்கம் வட வியட்னுமையும் அதன் 14,000,000 மக்களையும் கைவிட்டது. அங்கு நிலச் சீர்திருத்தம், கம்யூனிசக் கொள்கைப் போதனை,

சீனு, ரஷ்யா அளித்த பொருள் உதவி ஆகியவற்றின்மூலம் ஹோ 'ஜனநாயகக் குடியரசு' ஒன்றை எழுப்பினர். ஃபிரெஞ்சுக்காரர்கள் அதற்கடுத்தாற்போல் தென் வியட்னுமையும் அதன்கண் வாழ்ந்த 11,000,000 மக்களையும் கை விட்டுவிட்டு, வியட்னும், லாவோஸ், கம்போடியா மூன்றுக்கும் முழுச் சுதந்திரம் வழங்கினர்.

பிளவுண்டு கிடந்த நாட்டை ஐக்கியப்படுத்துவதற்காக 1956ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் ஜெனீவாவில் நடைபெறவிருந்த தேசீயத் தேர்தல், கம்யூனிஸ்ட்டுகளுடன் எந்தவிதமான தொடர்பும் வைத்துக்கொள்ள டையம் மறுத்துவிட்டதால் நடைபெருமற் போயிற்று. (ஜெனீவா உடன்பாட்டில் கையெழுத்திட அவர் மறுத்துவிட்டார்.) ஃபிரெஞ்சுக் குறுக்கீடும், பின்ஹ் சூயன், காவ் டே, ஹோ ஹோ என்ற திருடர் குழாங்களின் கலகங்களும், பாவ் டேயின் ஊழலும் சோம்பலும் டையமின் ஆட்சி முன்னேற வழியில்லாமற் செய்தன. ஆனுல், அமெரிக்கா ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்ததும், நிகோ டின்ஹ் டையம் 1955-ல் பாவ் டேயைத் துரத்திவிட்டு அமைதியை நிலைநாட்டினர்; மேலும், புதிய குடியரசின் தலைவராக ஆனுர். பின்னர் 1956-ல் அரைகுறையான ஜனநாயக அதிகாரத்துவ (authoritarian) அரசியலமைப்பு ஒன்றைப் புனைந்தார். தென் வியட்னும் இறுதியில் அமெரிக்கக் காப்பரசு நாடாகவே ஆகி விட்டது. லாவோஸ், கம்போடியாவில் கம்யூனிஸ்ட்டுகளுக்கு எதிராக நிலைநாட்டப்பட்ட முழு உரிமைபெற்ற அரசாங்கங்கள் 'நடுநிலைமைக் கொள்கையை'க் கடைப்பிடிக்கத் தீர்மானித்தன.

என்றும் போராடிக்கொண்டிருந்த உள்நாட்டு சுல்தான்களால் நெடுநாள் ஆட்சி செய்யப்பட்டுவந்த மலேயா 1909ஆம் ஆண்டில் பிரிட்டிஷ் கைவசமானது; உடனே தகரத்துக்கும் இயற்கை ரப்பருக்கும் உலகத்திலே தலைமை உற்பத்தித் தலமாக மாறியது. சிங்கப்பூரில் சீனர்களும் வியாபாரிகளும் திரள்திரளாகவந்து குடியேறியிருந்தனர். 1947-ல் 938,000 சிங்கப்பூர் மக்களில் $\frac{7}{9}$ பாகம் சீனர்களாவர். மலேயாவில் 1,900,000 சீனர்களும், 2,400,000 மலேயர்களும் இருந்தனர். 1942ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட ஜப்பானிய வெற்றி பிரிட்டிஷ்காரர் மதிப்புக்குப் பங்கம் விளைவித்த போதிலும், 1945-ல் இறுதியாக வெற்றி பெற்றவர்கள் மீண்டும் வரவேற்கப்பட்டார்கள். 1948ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 1ஆம் தேதி யன்று பிரிட்டிஷ் பாதுகாப்புள்ள ஒன்பது நாடுகளடங்கிய கூட்டரசு ஒன்று எழுப்பப்பட்டிருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டது. மலேய உழவர்களின் உதவியைப் பெற்ற கம்யூனிஸ்ட்டு பயங்கர வாதிகள் அடர்ந்த காடுகளைத் தங்கள் கரவுச்செயல்களுக்குப்

தென்கிழக்கு ஆசியா
மைல்அளவு
0 100 200
இந்தியா
இம்பால்
மாண்டலே
பர்மா
அக்யாப்
புரோம்
வங்காள விரிகுடா
ரங்கூன்
மௌல்மின்
ஐராவதி நதியின் சங்கமம்
சீனா
தொன்கின்
டியன் பியன் பூ
வடவியட்நாம்
லுவாங்பிரபாங்
வியன்தையின்
தாய்லாந்து
உப்பான்
சூரின்
பாங்காக்
போய்பெட்
பட்டம்பாங்
கம்போடியா
தென் வியட்நாம்
சைகான்
மெகாங் நதியின் சங்கமம்
சயாம் வளைகுடா
அந்தமான்
அந்தமான் தீவுகள்
டெனசரிம்
கடல்
க்ரா நில இணைப்பு
சூரத்தானி
நிகோபார் தீவுகள்
தென் சீனக் கடல்
கோட்டாபாரு
கெலாண்டன்
ட்ரெங்கானு
மலேயக் கூட்டரசு
பெர்லிஸ்
பினாங்
பெராக்
ஈபோ
செலாங்கோர்
நெகிரி செம்பிலான்
மலாக்கா
ஜொஹோர்
ஜொஹோர் பாரு
சிங்கப்பூர் (பிரி.)
சுமத்ரா

பயன்படுத்திக்கொண்டு, ரப்பர்த் தோட்டங்களை அழித்து ரப்பர் உற்பத்தியைக் கெடுத்தனர்; சமூக அமைதியை நிலைநாட்டுவதில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களுக்குச் சொல்லொணு இன்னல்கள் இழைத்தனர். இந்தோசைனுவைப்போன்றே இங்கும் போரை நிறுத்துவதற்காகக் குண்டுவீச்சு, கிராமங்களைக் கொளுத்தல், ஐயத்திற்குள்ளானவர்களை ஓரிடத்தில் போட்டு அடைத்துவைத்தல் போன்ற நடவடிக்கைகள் பயன்தரவில்லை. பதுக்கிவைக்கப்பட்ட பிரிட்டிஷ் ஹை கமிஷனர் சர் ஹென்றி குர்னி கோலாலம்பூருக்கு (மலேயாவின் தலைநகர்) அருகில் 1951ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 6ஆம் தேதி கபடமாகக் கொல்லப்பட்டார். தகரத்தின் விலையைக் குறைக்கும் நோக்குடன் தானியங்கி ஆயுதங்கள் நிறைந்த கவச மோட்டார்களில் ஓர் அமெரிக்கத் தூதுக் குழுவினர் சுரங்கங்களைச் சுற்றிப் பார்த்தனர். உலகப் படைக்கலப் பெருக்கப் போட்டியின் கட்டாயத்தின்கீழ் பிரிட்டிஷ் முதலாளிகள் தங்களுடைய உயிருக்குக் கேடு விளையாமலிருந்தவரையிலும், விஷம்போல் ஏறிக்கொண்டே சென்ற ரப்பர், தகரம் ஆகியவற்றில் தங்களுக்கு இருந்த ஏகபோக விலையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தங்கள் செல்வத்தைக் குவிக்கலாயினர். ஆனால், 40,000 பேர்களைக் கொண்ட பிரிட்டிஷ் படையால் கள்ளர்களைக் கவிழ்க்க முடியவில்லை.

காட்டுப்போர், கம்யூனிஸ்ட்டுகளின் சதி, பயங்கர நடவடிக்கைகள், மலேயர், சீனர், இந்தியர் (மொத்த ஜனத்தொகை 6,500,000-ல் இவர்களின் எண்ணிக்கை முறையே $\frac{1}{2}$, $\frac{3}{8}$, $\frac{1}{8}$ ஆக இருந்தது. இவர்களில் மலேயர் முஸ்லீம்களாகவும், சீனர் கன்பூஷிய அல்லது பௌத்த மதத்தினராகவும், இந்தியர் இந்துக்களாகவும் அல்லது முஸ்லீம்களாகவும் இருந்தனர்) ஆகியவர்களுக்குள் சண்டையும் பிணக்கும் நடந்துகொண்டிருந்தன. இவற்றுக்கு நடுவில் 1957ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 31ஆம் தேதி பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த்தின் சுய ஆட்சி பெற்ற டொமினியனுகை மலேயா கூட்டரசு தன் சுதந்திர நாளைக் கோலாலம்பூரில் கொண்டாடியது. தலைமை அமைச்சர் துங்கு அப்துல் ரஹ்மான் தம் புதிய நாடு சியாட்டோவில் சேரப்போவதில்லை என்றும், இராணுவ முகாம்களில் சேரப்போவதில்லை என்றும் தெரிவித்தார். இந் நாட்டை வலுப்படுத்துவதற்கு வேண்டிய தேசிய ஒற்றுமை உருவாகித் தளிர்விட்டு வளருமா என்ற வினுவுக்குக் காலம் ஒன்றே பதிலிறுக்க முடியும். சீனர்களைப் பெரும்பாலர்களாகக் கொண்ட சிங்கப்பூர் இப் புதிய கூட்டரசைவிட்டும் நீக்கப்பட்டு பிரிட்டிஷ் கிரௌன் காலனியாக விளங்கியது. அதற்கிடையில் சர் அப்துல் ரஹ்மான் (இவருக்கும் தலைமை அமைச்சருக்கும் எந்தவிதமான உறவு

மில்லை) என்ற நெக்ரி செம்பிலானின் மன்னர் கூட்டரசு மாநிலங்களின் இளவரசர் ஒன்பதின்மர் அடங்கிய மாநாட்டில் மலேயா மன்னராக 5 ஆண்டுகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

நான்கு ஆண்டுகளாகக் கடும்போர் நடந்தபின்பு, 1949ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 27ஆம் தேதி இந்தோனேசியாவுக்கு டச்சுக்காரர்கள் சுதந்திரம் வழங்கினர். இங்கு 80 சதவீத மக்கள் அறியாமையிலும் வறுமையிலும் மூழ்கிக்கிடந்தபோதிலும், உலகிலேயே ஜாவாவில்தான் சதுரமைலுக்கு அதிக நெருக்கமான மக்கள் வாழ்ந்து வந்தாலும், சுதந்திரம் கிடைத்தபின்னர் ஓரளவு அமைதியும் ஒழுங்கும் நிலவின. முன்னர் 16 மாநிலங்களைக்கொண்டு விளங்கிய கூட்டரசு 1950-ல் ஒருமுக(unitary)அரசாங்கமாக மாறிற்று. வேலை நிறுத்தங்கள், கம்யூனிஸ்ட்டுகளின் பயங்கர நடவடிக்கைகள், உள்நாட்டுக் கலகங்கள், மற்றும் சீனச் சிறுபான்மையருக்குள் அடிபிடிச்சண்டை ஆகிய விரும்பத்தகாச் செயல்கள் ஜனாதிபதி அகமது சுகர்ணோவுக்கும் அடுத்தடுத்து வந்த இந்தோனேசிய காபினெட் அமைச்சரவைகளுக்கும் ஓயாத ஒழியாத தலைவலியைத் தந்து கொண்டிருந்தன. மேற்கு நியூகினியா (இரியன்)மீது ஜகர்த்தா உரிமை கொண்டாடியது. நெதர்லாந்து அவ் வுரிமையைக் கொடுக்க மறுத்தது. இந்தோனேசியக் குடியரசு அமெரிக்க உதவியைப் பெற்றபோதிலும், அதன் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை அதன் குடியரசுத் தலைவர்வாயிலாகக் கேட்போம். 1951ஆம் ஆண்டு ஐ. நா. நாள் அன்று பேசுகையில், 'எதிரெதிரான இரு முகாம்களுக்கு இடையில் எங்கள் நாடு அமைந்திருப்பதால் எதிரிகள் இருவருக்குமிடையில் ஓர் இடைப்படு நாடாக விளங்குவதே எங்கள் நோக்கம் ஆகும்' என்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

இந் நாடு மலேயாவுக்கும் ஆஸ்திரேலியாவுக்கும் இடையே 3,000 மைல்கள் வெப்பமண்டலக் கடலில் பரவிக்கிடக்கும் சிறுசிறு தீவுகளையும் ஒரு டஜன் பெருந்தீவுகளையும் உள்ளடக்கியது. இங்கு 82,000,000 மக்கள் வாழ்ந்துவருகிறார்கள். முஸ்லிம் நாடுகளிலேயே இதுதான் அதிக ஜனநெருக்கமுள்ள நாடாகும். மேலும், உலகிலேயே அதிக ஜனநெருக்கமான இப்போதைய நாடுகளில்—சீனு, இந்தியா, ரஷ்யா, அமெரிக்கா, ஜப்பான் ஆகியவற்றுக்கு அடுத்து-இது ஆருவது தானம் வகித்துவருகிறது. இந்தோனேசியாவின் உள்நாட்டு அரசியல், பொருளாதாரம், அதன் வெளிநாட்டுக் கொள்கைச் சிக்கல்கள், உலக அரங்கில் அது எதிர்காலத்தில் வகிக்கக்கூடிய இடம் முதலியவற்றைப்பற்றிப் பார்ப்பதற்கு இங்கு இடம் அனுமதிக்கவில்லை எனினும், அவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தல் பல்லாற்ருனும் பயன்தரும்.

இந்தோனேசியாவின் முதற் பத்தாண்டின் சுதந்திர வரலாறு பொது நடவடிக்கைகளில் ஊழல், குழப்பம், தடித்தனம் நிறைந்த சோகக்கதையாக உள்ளது. பரந்துகிடக்கும் தீவுகளில் வசிப்போர் உள்நாட்டுச் சுதந்திரம் கோரி'ஜாவா ஏகாதிபத்தியத்தைக்'கடுமையாக எதிர்த்துவந்தனர். டச்சு சொத்துரிமைக்காரர்களுக்கு 1949-ல் வழங்கப்பட்ட பாதுகாப்புகளை இந்தோனேசியா மாற்றியமைப்பதற்காக மேற்கொண்ட முயற்சியை ஹேக் 1954-ஆம் ஆண்டில் மறுத்தபோதே,வலுவற்றிருந்த நெதர்லாந்து—இந்தோனேசிய 'யூனியன்' கலைக்கப்பட்டுவிட்டது. 1956-ல் அப் பாதுகாப்புகள் செல்லா என்று ஜகர்த்தா அறிவித்தது. பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் விளங்கவேண்டிய நாட்டில் கட்சி அரசியல் பீடுநடை போட்டது. குழப்பம் கோரநடனமாடியது. காபினெட் தேசியவாதிகளும் மஸ்ஜுமிகளும் (முஸ்லிம்கள்) மாறிமாறிப் பிடித்துவந்தனர். மேலை நாட்டிற்கு அனுதாபம் செலுத்திவந்த மஸ்ஜுமி காபினெட் பரஸ்பரப் பாதுகாப்புத் திட்டத்தின்கீழ் (Mutual Security Program) அமெரிக்க உதவியைப் பெற்றது. உடனே இதுதான் தக்க சமயம் என்று எண்ணிய தேசியவாதிகள் காபினெட்டின் நடவடிக்கை நாட்டின் 'நடுநிலைமைக் கொள்கையைப்' பங்கப்படுத்திவிட்டதென்று ஓலமிட்டனர்; அதோடுமட்டும் நின்றுவிடாமல், 1952ஆம் ஆண்டு பதவியிலிருந்தே அதை நீக்கி விட்டனர். ஜனாதிபதி சுகர்ணோவின் நல்வாழ்த்துகளைப் பெற்ற ஒரு தேசிய காபினெட் அலி சஸ்த்ரோமிட்ஜோஜோ தலைமையில் பதவியேற்றது. பாராளுமன்றத்தில் அது கம்யூனிஸ்ட்டுகளின் ஆதரவைப் பெரிதும் நம்பியிருந்தது; வெளிநாட்டுக் கொள்கையைப் பொறுத்தமட்டில் நடுநிலைமைக்காகவும் இரியன் (Irian) இணைப்புக்காகவும் கச்சைகட்டியது. ஆனால், இராணுவத்தில் எதிர்ப்பு 1955-ல் மற்றொரு மஸ்ஜுமி காபினெட்டை கம்யூனிஸ்ட்டு எதிரி பெர்ஹனுடின் ஹாராஹாப் தலைமையில் கொண்டுவந்தது. 1955ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 29ஆம் தேதி நடைபெற்ற தேர்வுகளில் கலந்துகொண்ட மொத்த வாக்காளர் 60,000,000 பேர்களில் 80 சதவீதத்தினர் 20 அரசியல் கட்சிகளுக்குத் தங்கள் வாக்குகளை அளித்தனர். தேசியவாதிகளும் (8,434,653 வோட்டுகள்), மஸ்ஜுமிகளும் (7,903,886 வோட்டுகள்) தனித்தனியே 57 இடங்களைப் பிடித்துக்கொண்டனர். 6,955,141 வோட்டுகளைப் பெற்ற புதிய முஸ்லீம் ஆசிரியர் கட்சி 45 இடங்களைக் கைப்பற்றியது. 6,176,914 வாக்குகளைப் பெற்ற கம்யூனிஸ்ட்டுகள் 39 பிரதிநிதிகளையே தேர்ந்தெடுக்கமுடிந்தது. கம்யூனிஸ்ட்டுகள் காபினெட்டில் பங்குகொள்வதையே ஜனாதிபதி சுகர்ணோ விரும்பினார். முதலில் இரண்டு முஸ்லீம் கட்சிகளும் இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தன; பின்னர் அவை அலி சஸ்த்ரோமிட்ஜோஜோ தலைமை

யின்கீழ் தேசியவாதிகளுடன் ஒரு புதிய கூட்டு அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்த ஒப்புக்கொண்டன. அதன்படி 1956ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு 26ஆம் நாள் கூட்டு அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டது.

1956ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்தில் அரசியல் கட்சிகளை ஏற்படுத்தியதே 'பெருந்தவறு' என்றும், 'பல கட்சிகள் இயங்கி வருவதை ஒழிக்கவேண்டுமென்றும்' சுகர்ணோ கருத்துத் தெரிவித்தார். புதிய அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபையில் (Constituent Assembly) 'மேலைநாட்டு லிபரல் மக்களாட்சியை நாம் கடைப்பிடிக்க முடியாது. அதேசமயம் அடுத்த முகாமில் இயங்கிவரும் சர்வாதிகாரத்தையும் ஒப்புக்கொள்ளமுடியாது. நமக்கு இப்போது வேண்டியது ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட மக்களாட்சி (guided democracy) ஒன்றே' என்று நவம்பர் மாதம் கூறினார். அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்துவிட்டு, உபஜனாதிபதி முகமது ஹத்தா ராஜிநாமா செய்தார். இந்தோனேசியாவைச் சேர்ந்த பரவிக்கிடந்த தீவுகளில் இராணுவப் புரட்சிகளும் கலகங்களும் ஏற்படவும், 1957ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 14ஆம் தேதி அலியின் காபினெட் பதவியைவிட்டு நீங்கவேண்டியது இன்றியமையாததாகிவிட்டது. உடனே ஜனாதிபதி சுகர்ணோ இராணுவச் சட்டத்தை (martial law) நாடு முழுவதும் பிறப்பித்தார். நாட்டின் ஒற்றுமைக்காகப் பாடுபடும்படி மக்களை வேண்டினார். புதிய காபினட்டை அமைக்குமாறு தேசீயக் கட்சித் தலைவர் சுவிர்ஜோவைக் கேட்டுக்கொண்டார். அவர் தோல்வியடைந்ததும், 1957ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 8ஆம் தேதி பொருளியல் நிபுணர் டுஜாண்டாவை நிபுணர்களைக்கொண்ட காபினட்டின் தலைவராக சுகர்ணோ நியமித்தார். கம்யூனிஸ்ட்டுகளின் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. இக் காபினட் பாராளுமன்றத்திற்கு அப்பால் செயற்படும்படி (அதற்குப் பொறுப்பில்லாது) இயற்றப்பட்டதால் (extra-parliamentary) மஸ்ஜூமியும் இதர விமரிசகர்களும் இந் நடைமுறை அரசியலமைப்புக்கு முரணானது என்று குறை கூறினர். பாராளுமன்றத்துக்குத் தான் பொறுப்பாளி என்று டுஜாண்டா வாக்களித்தார். ஜூன் மாதம் எதிர்ப்பையுண்டாக்கிய 'தேசீய மன்றத்தை' (National Council) காபினட்டுக்கு ஆலோசனை கூறுவதற்காக சுகர்ணோ நியமித்தார். அதன் உறுப்பினர்களில் நான்கில் ஒரு பகுதியினர் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் மேல் அனுதாபம் செலுத்திவந்தனர். இம் மத்திய ஆட்சியை எதிர்த்து சுமத்ரா, போர்னியோ, செலிபிஸ் முதலிய இடங்களில் உள்நாட்டுக் கலகங்கள் தொடர்ந்து நடந்த வண்ணம் இருந்தன.

சுதந்திரம் கிட்டியதுமுதல் பத்தாண்டுக் காலமாக ஏற்பட்ட நெருக்கடிகளைச் சமாளிப்பதில் இந்தோனேசிய மக்கள் திறமை

சாலிகளாக விளங்கியபோதிலும், அவர்களின் அரசியல் வேற்றுமை 1958ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் உள்நாட்டுப் போர் ஏற்படக் கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்கிவிட்டது. உள்நாட்டு ஒற்றுமையை வளர்ப்பதற்காக சுகர்ணோவின் ஆட்சி பல வழிகளைக் கையாண்டது. இரியனை இணைக்குழுகத்தான் டச்சுக் காரர்களுக்கு எதிராக அதிதீவிரமாகப் பிரச்சாரம் செய்தது; இந்தோனேசியாவிலிருந்த டச்சுக்காரர்களை நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றப்போவதாக அச்சுறுத்தியது; வெளியேற்றவும் செய்தது. ஜனவரிமாதம் தன் 'விடுமுறையை' வெளிநாடுகளில் கழிக்கப் புறப்பட்டார் சுகர்ணோ. அவர் ஜகர்த்தாவை விட்டுச் சென்றுரோ இல்லையோ, ஐந்து நாட்களுக்குள் டுஜாண்டா காபினட் பதவியிலிருந்து விலகிவிடவேண்டும் என்று கம்யூனிஸத்தை எதிர்த்த சுமத்ரா இராணுவத் தலைவர்கள் தலைநகருக்கு 'இறுதி எச்சரிக்கை' விடுத்தனர். தங்கள் கோரிக்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமற்போய்விட்டதைக் கண்டு கொதித்து எழுந்த சுமத்ரா கலகக்காரர்கள் சஃப்ருதீன் பிராவிரனிகாரா தலைமையில் ஓர் எதிர்ப்பு அரசாங்கத்தை அமைத்தனர் (பிப்ரவரி 15, 1958). ஜப்பானிலிருந்து தாயகம் திரும்பிய சுகர்ணோ கலகக்காரர்களை 'அரசாங்கத் துரோகத்துக்காக' (treason) சிறைசெய்யும்படியும், 'இறைவன் உதவியால்' இந்தோனேசியர் குடியரசு எதிர்நோக்கியுள்ள 'பல சிக்கல்களுக்குத்' தீர்வுகாண்பதில் ஒத்துழைக்கும்படியும் கட்டளையிட்டார்.

ஒற்றுமையின்மையைப் படம்பிடித்துக் காட்டிய இச்சான்றுகள் வலுவான இந்தோனேசிய மக்களாட்சியின் 'துயரங்களை' உணர்த்திற்று, அல்லது உள்நாட்டு அரசியலின் கொந்தளிப்பையும், பிளவுகளையும் உணர்த்திற்று என்பது சுதந்திரம் கிடைத்துப் பத்து ஆண்டுகள் ஆகியும் புரியவில்லை. மனவெழுச்சி, அறிவு ஆகிய அரசியற் கற்களைக்கொண்டு இந்தோனேசிய நாட்டுணர்ச்சியை எழுப்புவதற்காகப் பரவப்பட்ட அடிவானம் இறுகவில்லைபோலும்! கூட்டரசு முறையைக் கையாளாமல் நாட்டு ஒற்றுமையை வளர்க்க முடியவில்லைபோலும்! அதற்கிடையில் அமெரிக்காவையும் ஐரோப்பியக் குடியேற்ற நாடுகளையும் ஐயக்கண்கொண்டு நோக்கவும், செஞ்சீனு, ரஷ்யா ஆகிய நாடுகளிடமிருந்து முடிந்தவரை பாடங்கள் கற்றுக்கொள்ளவும், உலக அரசியலில் 'நடுநிலைமைக் கொள்கையைக்' கடைப்பிடிக்கவும் பெரும்பாலான இந்தோனேசிய மக்கள் ஒப்புக்கொண்டனர்.

இங்கு எடுத்துக்கொண்ட புதிய நாட்டுணர்ச்சிகள் கதை மிக அண்மையில் தொடங்கியதால், அவற்றுல் புதிய உள்நாட்டு தேச

பக்தர்கள்மீதோ அன்றி மனித இனத்தின்மீதோ ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை அறுதியிட்டுக் கூறுவதற்கில்லை. அண்மைவரை 'குடியேற்ற நாட்டு ஏகாதிபத்தியர்களின்', அடிமை ஆட்சிக்கு ஆளாகிக் கிடந்த இம் மக்கள் 'சுதந்திர வேட்கையும்' 'சுய நிர்ணய உரிமைத்' தாகமும் கொண்டவர்களாயின், அவர்களின் விழைவுகள் போற்றற்குரியன என்று கம்யூனிஸ்ட்டுகள் அனை வரும் பெரும்பாலான மேலைநாட்டு முன்னாள் 'குடியேற்ற வாதிகளும்' அங்கலாய்ப்பர். ஆனால், இன்றளவும் ஓர் உலக அரசாங்கத்தைப் பெற்றிராத உலக சமுதாயத்தில் தனியுரிமை யுள்ள சுதந்திர நாடுகளின் எண்ணிக்கையை அதிகமாக்குவதன் மூலம் சர்வதேச அரங்கில் இந் நாடுகளின் விழைவுகள் குழப்பத்தையுண்டாக்குமாயின், எதிர்கால மனிதகுல நடவடிக்கை களில் அவை குழப்பத்தையும் பலாத்காரத்தையுமே உண்டு பண்ணும் என்று ஐயந்திரிபறக் கூறலாம்.

இப் புதிய நாட்டுணர்ச்சிகளின் விழைவுகளைப்பற்றிக் காலமே உறுதியான தீர்ப்பளிக்க முடியும் என்று நாம் கருதுகிறோம். ஆனால், மேற்கு உலகிலும், ஆசியாவிலும், ஆஃப்ரிக்காவிலுமுள்ள அறிஞர்கள் நாட்டுணர்ச்சி எந்த வடிவம் எடுத்தபோதிலும், அது ஒரு 'தவறான மதம்' என்றும், நன்மையைக் காட்டிலும் அது தீங்கையே விளைவிக்கும் என்றும் உறுதியாக நம்புகின்றனர். இக் கருத்தை உலகிலுள்ள உண்மையான தேசியவாதிகள் மறுக்கலாம்.

இச் சிக்கலைப்பற்றி அழகாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கமாகவும் மனத்தில் பதியும்படியும் எடுத்துக் கூறியிருப்பவர் உயிருடன் வாழ்ந்துவரும் மேலைநாட்டு வரலாற்று அறிஞர் ஆர்னல்டு ஜே. டாயின்பீ ஆவர். தம் 'வரலாற்று ஆய்வு' என்ற உன்னதப் படைப்பில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் (வால்யூம் 9, பக்கங்கள் 441-442) :

> 'நாகரிகங்களின் வீழ்ச்சிகளைப்பற்றி ஆராயுங்கால், ஒவ்வோர் எடுத்துக்காட்டிலும், மக்கள் சுய நிர்ணய உரிமையை இழந்ததே வீழ்ச்சிக்கு மூலகாரணம் என்பதும், மேலும், தத்தம் தலைவிதியைத் தாமே நிர்ண யிக்கும் உரிமையை மக்கள் இழப்பதால் உண்டாகும் அநியாயம்— அதர்மம், சமூகக் கடுந்துயரத்தால் வழக்க மாக ஏற்படும் விளைவு ஆகும் என்பதும் இனிது புலனாகும். இவ்வாறு சிதைவுக்கு உள்ளான சமுதாயமோ அல்லது வகுப்போ (அல்லது தனிமனிதனோ) அதுவே

படைக்கும் வழிபாட்டு உருவத்துக்கு அடிமையாகி விடுகிறது. அதன்மூலம் தன் விருப்பப்படி நடக்கும் உரிமையை இழந்துவிடுகிறது. கி. பி. 20ஆம் நூற்ருண்டின் நடுவில் பண்டைய நாகரிகங்களின் அழிவுக்குக் காரணமாக அமைந்த பற்பல உருவங்களை வழிபடுவதில் மேலைச் சமுதாயமும் தன்னை அர்ப்பணித்துவிட்டது; ஆனால், அவற்றிலே தலைசிறந்து விளங்கியது குறுகிய இறைமை (parochial sovereignty) வழிபாடாகும். இறைமையைப் பெற்ற அரசுகளைத் தெய்வம்போல் அந்தந்த நாட்டு மக்கள் வணங்கி, வழிபட்டுவந்தனர். இத் தெய்வங்கள், நாளும் பெருகிக்கொண்டே செல்லும் உடன்பிறப்புக் கொலைப் (fratricidal) போரில், தங்கள் பக்தர்களை இறங்கும்படி செய்து அதன்மூலம் அவர்களிடமிருந்து நரபலிகளைப் பெற்றன. இவ்விதமாக இப் பொய்த் தெய்வங்கள் அவற்றிற்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த 'பக்தர்க'ளின் மேல் தங்கள் அதிகாரத்தைச் செலுத்திவந்தன.

நவீன மேலையுலக வாழ்வில் பளிச்செனத் தெரியும் இப் பயங்கர அம்சம், எதிர்காலம் துன்பம் நிறைந்ததாக இருக்கும் என்பதை உணர்த்திற்று. இதற்குக் காரணங்கள் இரண்டு. ஒன்று, அன்றைய மேலையுலக மக்களில் பெரும்பாலோர், குறுகிய மனப்பான்மையையும், இறைமையையும் பெற்ற போரிடும் அரசுகளைத் தெய்வம்போல் வழிபட்டு வருவதே உண்மையான சமயம் என்று கொண்டனர்; இரண்டு, இப் பொய்ச் சமயமே மேலையுலகில் இன்று வரை உதயமான இருபத்தொரு நாகரிகங்களில் பதினறு நாகரிகங்கள், உறுதியாகச் சொல்லப்போனல் பதினன்கு நாகரிகங்கள் சிதைந்ததற்குக் காரணம் ஆகும். குறுகிய மனப்பான்மையுடைய இறைமை அரசுகளுக்கு இடையில் அதிர்ச்சியைத் தரும் அளவுக்கு நாளும் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்லும் உடன்பிறப்புக் கொலைச் சண்டைகளே, நாகரிகங்களின் சிதைவுக்கு முக்கிய காரணமாக மூன்று தலைமுறைகளாக இருந்துவருகின்றன.'

'வரலாற்று ஆய்விலே' மற்ருேர் இடத்தில் (7ஆவது வால்யூம், 510ஆவது பக்கம்) சமயக் கண்ணுடன் நோட்டமிட்டு, எல்லாவிதமான நாட்டுணர்ச்சியும் மனித சகோதரத்துவத்தின் முட்டுக்கட்டை ஆகும் என்று டாயின்பீ கருதுகிருர் :

'இடத்துக்கு இடம் வேறுபடும் சமூகங்களைப் பல்தெய் வக்குழுவாக மாற்றி, இம் மண்ணுலகில் நாற்றிசையும் பரந்துகிடக்கும் குறுகிய மனப்பான்மையுடைய இறைமை அரசுகளை அந்தச் சமூகங்களுக்குத் தலைமை தாங்கி ஆட்சி செய்து வரும்படி செய்வதால், (அவ்வாறு ஒருகாலும் செய்தல் இயலாது), உலகில் மனிதகுல ஒற்றுமையை வளர்த்துவிட முடியாது......சமுதாயத்தின் பண்டைத் தெய்வத் தன்மைகளைக் களைந்துவிட்டு, அதைத் தூய் மைப்படுத்துவதால்—அதாவது, தற்கால மேலைநாட்டு மனிதப் பற்றுடைய ஒரு சாரார் கருதுவதுபோல் மனித குலத்தையே எல்லாம் வல்ல இறைவனைச் செய்வதால் இவ் வொற்றுமையை வளர்த்துவிட முடியாது. நம் கருத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் குறிக்கோள் ஒன்றை அடைய வேண்டுமானால், அதற்கு அப்பாலிருக்கும் குறிக் கோளின் மீது நம் நோக்கம் இருத்தல் வேண்டும் என்ற முரணுமையை (ஆனால் உண்மையை) ஏற்கெனவே ஒரு முறை கண்டுள்ளோம். அதை இங்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளல் நலம். இறையொற்றுமை (unity of God) மீது நம்பிக்கை பூண்டு, விண்ணுலகுக்கே உரிய இவ் வொற் றைச் சமுதாயத்தை (unitary terrestrial society) இறைவ னுடைய காமன்வெல்த்தின் ஒரு மாகாணமாகக் கொண்டு செயற்பட்டால்தான், மனிதகுல ஒற்றுமையை எய்த முடியும்.

இது ஓர் இன்றியமையாத நிபந்தனை ஆகும். ஏனெ னில், ஒரு சிறிய குறுகிய சமுதாயத்தை எடுத்துக்கொண் டால்கூட, அதன்கண் வாழும் மக்கள் ஒன்றுபட்டு இரா விடில் அச் சமுதாயம் எப்படித் தலைதூக்க முடியும்? அதைப்போல மனிதவர்க்கமே அடங்கிய உலக சமுதா யம் உருவாகி பீடுநடை போடவேண்டுமானால், அது உலக மக்கள் அனைவரும் இறைவன் திருநாமத்தின் பேரில் இறைவனை மையமாகக்கொண்டு ஒன்றுபட்டு நின்றால்தான் இயலும். ஒரே உண்மையான இறைவனை யும் அவன் மனிதப் படைப்பு முழுவதையும்கொண்ட சமு தாயத்தில், இறைவன் ஈடு இணையற்ற முறையில் நடந்து கொள்கிறான். ஒரு மனிதனுக்கும் மற்றொரு மனிதனுக்கும் இடையில் ஏற்படும் தொடர்பில் அவனும் (இறைவனும்) ஒரு கட்சியாவான்...அவனுக்கும் அதில் பங்கு உண்டு. இறைவன் பங்கு கொள்வதால்—தன் தெய்வீக அன்புச் சுடரை மனிதர்மேல் அள்ளி வீசுவதால், மனிதர்களுக்குள்

நிலவும் வேற்றுமைகள் மாறி ஒற்றுமைச் சுடர் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும்.'

டாயின்பீ மனிதகுல ஒற்றுமைப்பற்றி விளக்குங்கால் தம் கருத்தை மிகைப்படுத்திச் சொல்லிவிட்டார். அத் தவற்றை நாம் தவிர்க்கவேண்டுமாயின், ஒன்றை நினைவிலிருத்தல் நலம். அவர் கருத்துப்படி, நாட்டுணர்ச்சி எந்த வடிவம் எடுத்தாலும் அது ஒரு தீமையாகும். ஆத்மீகக் காட்சியையும் அறநெறியையும் காண வேண்டுமென்று அலைய ஆரம்பித்த யூதர்கள் வெகு காலத்துக்கு முன்பே நாட்டுணர்ச்சியையும் எல்லாவிதமான சமயச் சார்பு அற்ற அரசியல் ஆர்வங்களையும் துறந்துவிட்டார்கள் என்று நினைக்கிறார். எனவே, அவர் கொள்கைப்படி யூதர்கள் இறைவனின் தெய்வீகப் பண்புகளைப்பற்றி நன்கு ஆராய்ந்து அறிந்திருந்தார்கள்; ஆதலின், அவ்வாறு அறியாமல் அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கிக்கிடந்தோர்களைவிட இறைஞானத்தில் பலபடி முன்னே சென்றுவிட்டனர். எனவே, சயனிஸம் அல்லது புதிய யூத நாட்டுணர்ச்சி எல்லா நாட்டுணர்ச்சிகளையும்விட மிக அருவருப்பு ஊட்டுவதாகும். எனவே, யூத மதத்தின் உயர்ந்த மதிப்புகளையெல்லாம் அது மிகக் கீழ்த்தரமான முறையில் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டது எனலாம். எனவே, டாயின்பீ நிற்கும் கோணத்திலிருந்து பார்க்குங்கால், மெய்யறிவற்ற நாசிகள் யூதர்களுக்கு எதிராக இழைத்த இன்னல்கள், புரிந்தகுற்றங்கள்—அதாவது, ஆறு மில்லியன் யூதர்களை வேண்டுமென்றே திட்டம்போட்டுக் கொன்ற கொடிய குற்றம், பாலஸ்தீன அரேபியருக்கு எதிராக யூதர்கள் புரிந்த 'குற்றத்தைப் போல்' கொடுமையானதன்று. அதாவது, 1948-49ஆம் ஆண்டு அரபு-இஸ்ரேலியப் போரில் நூற்றுக்கணக்கான அரபிகள் கொல்லப்பட்டனர்; முக்கால் மில்லியன் மக்கள் பாலஸ்தீனத்தை விட்டு ஓடினர்; அல்லது விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். யூதர்களுக்கு எதிராகத் தாம் கொண்டுவரும் வழக்கை 'நிரூபித்தே' தீரவேண்டும் என்று டாயின்பீ உறுதிபூண்டுவிட்டார். அவ்வுறுதியில் இச் சோகக் கதையின் உண்மைகளை அப்படியே திரித்துத் தம் மாபெரும் படைப்புக்கே இழுக்கைத் தேடிக்கொண்டுவிட்டார்.[10]

வருங்கால மனித சந்ததியார் (மனித இனம் ஏற்படுத்தியிருக்கும் காட்டுமிராண்டித்தனங்களிலிருந்தும் அறிவீனமான நடவடிக்கைகளினின்றும் தப்பிப் பிழைத்தால்) மேற்கத்தியரின் நாட்

[10] மேல் விவரங்களுக்குப் பின்வரும் நூல்களைப் பார்க்கவும்: 'Survey of International Affairs: The Middle East, 1945-50'—George Kirk, edited by Arnold J. Toynbee; 'Mr. Toynbee and the Jews'—Marie Syrkin; 'The Professor and the Fossil'—Maurice Samuel; 'Toynbee and Zionism'—F.L. Schuman in Hadassah News letter, Feb. 1955.

டுணர்ச்சியை ஆப்பிரிக்க-ஆசிய நாடுகள் கடைப்பிடித்தல் வருந்தத்தக்க செயலேயன்றி நன்மை பயக்கக்கூடியதன்று என்பதை 20ஆம் நூற்றுண்டு நடுவில் உணர்வர். உலக சமுதாயத்தில், அதாவது, ஓருலகில் (One World) பற்பல தெய்வங்களை வழிபடும் பழக்கத்தை உருவாக்கும் நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் தோல்வி, மனமுறிவு, பேரிழப்பு முதலியவற்றையே உண்டாக்கும். ஆனல், ஆப்பிரிக்க-ஆசிய மக்கள் தாங்கள் (மேலைநாட்டவர்) இழைத்த தவற்றைக் கடைப்பிடித்துவருகிருர்கள் என்று இடித்துக் கூற மேலை நாட்டினர்க்கு முகமே இல்லை. ஏனெனில், இத் தவற்றை முதலில் புரிந்ததே அவர்கள்தாம்! எண்ணற்ற மக்களை அடிமைப் படுத்திச் சுரண்டுவதற்காக அல்லவா இப் பெருந்தவற்றை அவர்கள் செய்தார்கள்! அன்னியன் ஆதிக்கத்துக்கு அடிமையாகிக் கிடந்த மக்கள், அவ்வடிமைத் தளையைக் களையுமுகத்தான் தங்களை அடிமைப்படுத்தியோர் கையாண்ட முறைகளையே பின்பற்றி நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள் என்பதற்காக அவர்களைக் குறைகூற முடியுமா?

மேலே ஆய்வுக்காக எடுத்துக்கொண்ட புதிய நாடுகளில் வாழ்ந்துவரும் மக்கள், நாட்டுணர்ச்சியை ஆக்கத்துறையை வளமாக்கும் சமயமாக மாற்றி, மனித சமுதாயத்தின் நலனைப் பெருக்கும் சக்தியாகச் செய்யும் வழிகளைக் கண்டுபிடித்தாலும் கண்டுபிடிக்கலாம்; அல்லது மனிதவர்க்கத்துக்குத் தீங்கு இழைக்கும் சக்தியாக அதை மாற்றுதற்குரிய வழிகளையும் கண்டுபிடிக்கலாம். இக்கோணத்தில் நின்று ஆராயுங்கால், நாட்டுணர்ச்சி 'சிக்கல்' ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் இருந்ததைவிட ஆசியாவிலும் ஆப்பிரிக்காவிலும் மாறிவிடவில்லை. எவ்வழி செல்ல வேண்டும் என்பது மனித இனம் முழுவதும் ஆழ்ந்து ஆராய வேண்டிய விஷயம். இயற்கை மனிதனுக்கு அளித்திருக்கும் ஆக்க சக்திகளைக் கண்டுபிடித்து அவற்றை ஆக்கத்துறையில் திருப்பும் வழிகளை மனித இனம் கடைப்பிடிக்குமா, அல்லது காட்டுமிராண்டித்தனத்தில் ஒருபடி உயரே செல்லுமா என்பது அது கடைப்பிடிக்கப்போகும் வழியைப் பொறுத்திருக்கிறது. மனித இனம் வாழுமா அல்லது வீழுமா என்பதை அவ்வழிதான் நிர்ணயிக்கும். குழப்பம், ஏமாற்றம், அபாயம் முதலியவை 1960ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் எங்கும் பரவியிருந்தபோதிலும், மனித இனம் அப்போது கையாண்ட வழி வாழ்வுக்கேயன்றி, அழிவுக்கு அன்று என்றே நம்பவேண்டும். அவ்வாறெனில், அது புதியதோர் சுதந்திர யுகம் உருவாகப் போகிறதென்ற நற்செய்தியை முன்னரே அறிவிக்கிறது என்று நாம் வரவேற்க வேண்டும்.

அரசியற் குழப்பம்—தனி ஆய்வு

சூயஸ், சாட்டிலைட், சினாய், 1956-58

'இவ்வுலகத்தைப் பல சக்கரங்களையுடைய ஓர் எந்திரத்திற்கு ஒப்பிடலாம். அவை ஒவ்வொன்றும் தனித் தனியே இயங்க வல்லது. அவ் வெந்திரத்தால் நடைபெறக்கூடிய காரியம் வெற்றிகரமாக முடியவேண்டுமானால், அதன் சக்கரங்கள் அனைத்தும் ஒத்துழைத்தால் தானே முடியும்? அவையனைத்தும் ஒரே மையத்தை அல்லது குறிக்கோளை நோக்கிச் சுழலும்படி எந்திரத்தை இயக்கலாம். அது முடியுமாயின் எடுத்த காரியத்தில் வெற்றி காண்பது திண்ணம். ஆனால், சக்கரம் ஒவ்வொன்றும் மனம்போன போக்கில் சுழலுமாயின் வெற்றி கிட்டுவது ஐயம் அல்லவா?'

—நிகலோ மாக்கியவெல்லி எழுதிய 'நற்பேறு' என்னும் கட்டுரையில் இக்கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது.

1. ஆய்வுமுறைபற்றிய விளக்கம்

உலக அரசியல்பற்றிய அறிவியல் நூல் ஒன்றை எழுத முடியுமா என்பது சர்ச்சைக்குரிய கற்பனைக்குரிய வினாவாகும். இவ் வினாவுக்கு விடைகாணுமுன், முதலில் 'அறிவியல்' என்றால் என்ன என்பது தெரியவேண்டும். ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அறிவுத் தொகுதிதான் (அதாவது, முற்கால மக்கள் கண்டு, கேட்டு உணர்ந்து, நம்பிக்கொண்ட அனுபவங்கள் எழுத்துமூலம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் அறிவே) அறிவியல் (science) எனின், உலக அரசியல் உட்பட ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட புலமை சான்ற அறிவுத் தொகுதி ஒவ்வொன்றும் அறிவியல் எனப்படும். ஆனால், மேலை நாகரிகத்தின் 'தற்காலத்'திலோ அறிவியல் என்பது இதைவிட

அதிகமான பொருளை உணர்த்துகிறது. இக்கோணத்தில் நின்று பார்க்குங்கால், (ஆராய்ச்சிக்கு) எடுத்துக்கொண்ட நிகழ்ச்சிகளில் ஒரே தன்மையுடையதாக இருப்பவை யாவை, மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்பவை யாவை என்று கண்டுபிடிக்கும் ஆராய்ச்சியைத்தான் அறிவியல் குறிக்கிறது என்பது புலனுகும். அவற்றில் திரும்பத் திரும்ப நடைபெறு நிகழ்ச்சிகளோ, அன்றிச் சிறப்பற்ற நிகழ்ச்சிகளோ அறிவியலில் அடங்கா. மேலும், காரணத் தொடர்புகள் குறித்து எடுகோள்கள் அமைத்தல்; அவை சரியா, தவறு என்பதை ஆழ்ந்து நோக்கிச் சோதனை செய்து பார்த்தல்; அவ்வாறு நிரூபிக்கப்பட்ட எடுகோள்களை அன்றுட வாழ்க்கையின் சூழ்நிலையைக் கட்டுப்படுத்தவோ, அன்றிச் சூழ்நிலையின் போக்கைப்பற்றி முன் எச்சரிக்கை செய்யவோ பயன்படுத்தல் ஆகியவற்றையும் அறிவியல் உணர்த்துகின்றது.

இந் நிகழ்ச்சித் தொடர்ச்சியில் பண்டைக்கால எகிப்தியர், கிரேக்கர், இந்தியர், சீனர் ஆகியோர் முதற்படியைத்தான் எட்டிப் பிடித்தனர். அதற்குமேல் அவர்களால் செல்ல இயலவில்லை. ஆனுல், மேலை நாட்டின் 'தற்கால விஞ்ஞானிகளோ' எல்லாப்படிகளையும் தாண்டிவிட்டனர். இவர்கள் இரசவாதிகளும் சோதிடம் சொல்வோரும் கண்ட கனவுகளுக்கெல்லாம் ஒருபடி மேலே சென்றுவிட்டனர்; இவர்கள் இயற்கையை வென்று உலகையே சொர்க்கப் பூங்காவாக ஆக்கிவிட்டனர். இந்நிகழ்ச்சித்தொடர்ச்சியை மையமாக வைத்தே வானவியல் வல்லுநர், நிலவியல் வல்லுநர், பௌதிக வல்லுநர், வேதியியல் வல்லுநர் (chemists), உயிர்நூல் வல்லுநர் அனைவரும் தத்தம் துறையில் வியத்தகு நூதனங்களையும் நம்ப முடியாத செயல்களையும் புரிந்துவந்திருக்கின்றனர். இன்னும் வானிலையை அல்லது விண்மீன்களின் போக்கை மனிதனுல் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. ஆதலால், அண்ட ஆராய்ச்சித் துறையிலோ (cosmology), அன்றி வானிலை ஆராய்ச்சித் துறையிலோ (metereology) எதையும் உறுதியாக முன்னறிவிப்புச் செய்ய முடியவில்லை. எனினும், முன்னறிவிப்புச் செய்வதற்காகவும், கட்டுப்படுத்துவதற்காகவும், திரும்பத் திரும்ப நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளை ஆழ்ந்து சிந்தித்துச்சோதனை செய்துபார்த்துக் கண்டுபிடிப்பதே 'அறிவியல்' அல்லது 'விஞ்ஞானம்' எனப்படும்.

இவ் விஞ்ஞான முறையைப் பொதுவாக மனிதகுலத் தொடர்புகளையோ அல்லது உலக அரசியலையோ பொறுத்தவரை நாம் கடைப்பிடிக்கலாமா? 'அரசியலும்' (political science) மற்றச் 'சமூக அறிவியல்களும்' (social sciences) அறிவியல் ஆகுமா? என்ற வினுக்கள் எழுகின்றன. எத்தனையோ ஆராய்ச்சியாளர்கள் இவ்

வினுக்களுக்கு விடை காணுவதில் வெகு மும்முரமாக ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். மனிதனை விட்டுவிட்டு இயற்கையை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்பவர்களுக்குச் சோதனைக்கூடங்களில் கட்டுப்பட்ட சோதனைகள்' (controlled experiments) செய்யமுடியும். அவ்வாறு செய்யமுடியாத பட்சத்தில்கூடக் கணிதத்தின் வாயிலாய்த் திட்டவட்டமான முன்னறிவிப்புகள் செய்ய இயலும். ஆனால், சமூக அறிவியல் வல்லுநர்களோ மிக மிகக் குறைவாகத்தான் சோதனை செய்ய முடியும் ; அதுவும் மிகக் குறுகிய துறையில்தான் செய்யமுடியும். மற்ற விஞ்ஞானிகளைப்போல் இவர்களால் திட்டவட்டமாக எந்த முடிவுக்கும் வர இயலாது என்பது வெள்ளிடைமலை. மனிதன் இயற்கையைப் பற்றி ஆராயும்போது, தான் அல்லாத மற்றவற்றையே—தனக்குப் புறம்பானவற்றையே—ஆராய்ச்சி செய்துபார்க்கிறன். மனிதன் மனிதனைப்பற்றி ஆராயுமிடத்துத் தன்னைப்பற்றியே ஆராய்ச்சிசெய்ய நேரிடுகிறது. சுய அறிவோ (self-knowledge) மிகவும் கடினமானது ! புலப்படாமல் நழுவிவிடக் கூடியது !

பல்லாண்டுகள் ஆழ்ந்து சிந்தித்துச் சோதனை செய்து பார்த்துக் கையாளப்பட்ட முடிவுகளை வேதியியல் வல்லுநர், பௌதிக வல்லுநர், மேலும் சில நேரங்களில் உயிரியல் வல்லுநர் ஆகியோர் சுருக்கமான சமநிலைக் கூற்றுகளாகச் (equations) செய்துவிடமுடியும். அம்மட்டோ ! அவற்றை அவர்களுடைய சகாக்கள் மீண்டும் மீண்டும் சோதனை செய்து பார்த்து, உண்மையைக் கண்டுபிடித்து, அதை அன்றட வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தவும் முடியும். ஆனால், சில பொருளியல் வல்லுநரும், சமூக அறிவியல் வல்லுநரும், அரசியல் வல்லுநரும், உலக அரசியல் மாணவர்களும் எவ்வளவோ முயன்ற போதிலும், இதே அளவுக்கு இதே முறையைச் சமூக அறிவியல் வல்லுநரால் கையாண்டுவிடமுடியும் என்று அறுதியிட்டுக் கூற இயலாது. சோதனைக்கு எடுத்துக்கொண்ட நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றித் திட்டவட்டமான முடிவுக்கு வரக்கூடிய அளவுக்கோ, அன்றி அவற்றை அடக்கி கட்டுப்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கோ உலக அரசியல் திட்டவட்டமான ஓர் 'அறிவியல்' அல்லது 'விஞ்ஞானம்' ஆக இன்னும் ஆனபாடில்லை. 'மனிதனை'ப்பற்றிய எந்த ஆராய்ச்சிக்கும் இது நன்கு பொருந்தும்.

எனினும்,கிடைக்கக்கூடிய பல வழிகளில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திரம் மனிதனுக்கும் அரசியல் மேதைகளுக்கும் ஓரளவு இருக்கத்தான் செய்கிறது என்பதை நாம் நம்பியே தீர வேண்டும். உண்மை இவ்வாறுக இருக்கும்வரை மனிதனைப்

பற்றிய திட்டவட்டமான அறிவியல் உருவாகவே இடமில்லை. மனிதர்கள் எந்திரங்களானுல்தான் முடியாதது முடியும். ஆனுல், மனிதனை விஞ்ஞானத்துக்கு வழிகாட்டிய அறிவுத் தாகம் எந்திரங்களிடம் இல்லையே! தங்களைப்பற்றி மனிதர் எவ்வளவுதான் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டபோதிலும், 'ஆவியையும் விதியையும் பொறுத்தவரை அவர்கள் அவற்றின் தலைவர்கள் அல்லர்' என்ற உண்மையை நாம் உணரவேண்டும். மின் அணுக்கள் (electrons), அணுக்கள் (atcms), பரு அணுக்கள் (molecules) ஆகியவற்றைப் போன்றவன் அல்லன் மனிதன்.

ஆதலின், பௌதிகம், உயிரியல் அல்லது கணிதம் முதலியவற்றைப்போன்று உலக அரசியல் ஓர் அறிவியல் ஆகமுடியாது என்ற முடிவுக்கு நாம் வரவேண்டியிருக்கிறது. உலக அரசியலும் ஓர் அறிவியல்தான் என்று கருதுவோர் அச் சொல் (அறிவியல்) மிகக் குறுகிய கருத்தில்தான் கையாளப்பட்டிருக்கிறது என்பதை உணர்வர். ஏனெனில், நாடுகளுக்கு இடையில் ஏற்படும் தொடர்புகளில், மற்ற விஞ்ஞானத் துறைகளில் செய்யப்படுவது போன்று எதையும் உறுதியுடன் 'முன்னறிவிப்புச்' செய்யவோ அல்லது அவற்றைக் 'கட்டுப்படுத்தவோ' இயலாது என்பது வெள்ளிடைமலை. இதைத்தான் நான்கு நூற்றுண்டுகட்கு முன்னர் செய்துமுடிக்க வேண்டும் என்று முயன்றுன் மாக்கியவெல்லி. அவனுக்குப் பின்னர் அவ்வழி சென்றேர் வெகு சிலர். கொடுக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில் என்னென்ன வழிகள் இருக்கின்றன என்று ஆராய்ந்து பார்த்து, அவற்றில் எதைக் கடைப்பிடிக்க முடியுமோ அதைக் கடைப்பிடித்து, இல்லாததை இருப்பதாக எண்ணித் தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக்கொள்ளாமல், தன் குறிக்கோளை அடைவதற்குரிய வழிகளை வகுத்து, அவற்றை அடைவதும், பிறருடைய நடவடிக்கைகளைச் சரியாக முன் கூட்டியே அறிந்துகொண்டு அதற்கேற்ப நடந்துகொள்வதும்தாம் அரசியல் வல்லமை ஆகும். உலக அரசியலில் ஆன்ற புலமை ஏற்படவேண்டுமானுல், இத்தகைய திறமைகள் குடிகொண்டிருக்க வேண்டும். அறிவாளி ஒருவர் அரசியல் மேதையாக ஆகாதவரை, அவர் உலக அரசியல் அரங்கின் வெறும் பார்வையாளரேயன்றி அதன் நடிகர் ஆகார் அல்லவா?

இக் காலத்தில் 'அதிகார அரசியல்', 'ஏகாதிபத்தியம்,' மேலும் 'நாட்டுணர்ச்சி' முதலியவற்றைப்பற்றிப் பொதுப்படையான சில விதிகள் நிலவிவருகின்றன. அவை மேலை அரசு முறையில் பல முறைகளில் ஒரே மாதிரியாக நடைபெறும் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன

எனினும், அரசியல் மேதைகளும் குடிமக்களும் எதை நம்புகிருர்கள் என்பதை அறிய அவை உதவியாக இல்லை. மேலே அரசு முறையைப்போன்று மக்கள் எப்படி நடந்து கொள்கிருர்கள், ஏன் அங்ஙனம் நடந்துகொள்கிருர்கள் என்பனவற்றை அறிவதே நம் குறிக்கோளாயின், எண்ணற்ற பொதுவிதிகளைப் பற்றி ஆராய்வதைவிட ஓர் எடுத்துக்காட்டே போதும். 'நெருக்கடி' நிலைமையையும், சர்வதேசத் தொடர்புகளில் மனிதர் முரட்டுத் தனமாக நடந்துகொள்வதையும் படம்பிடித்துக் காட்டவல்ல ஒரே ஓர் எடுத்துக்காட்டே போதும்.

நெருக்கடியான நிலைமைகளைப்பற்றி எண்ணும்போதே, 1914-லும் 1939-லும் நடைபெற்ற உலகப் போர்களும், அதன் பின்னர் மூன்ரும் உலகப் போர் வந்துவிடும் என்ற பயத்தால் கெடுபிடிப் போரில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும்தாம் முதலில் நினைவுக்கு வருகின்றன. ஒவ்வொரு நெருக்கடியும் எண்ணற்ற நூல்கள் அடங்கிய நூல் நிலையங்களை ஏற்படுத்திவிட்டன. நெருக்கடியான சந்தர்ப்பங்களில் கொள்கை வகுப்பாளர் எவ்விதம், ஏன் அப்படி நடந்துகொண்டனர் என்பதை அறிய விரும்புவோர், அந் நூல்களை அலசி ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். (சமூக அறிவியல் வல்லுநர்களும் அரசியல் தந்திரத்தில் வல்லமைபெற்ற வரலாற்று ஆசிரியர்களும் தாங்கள் கண்டுபிடித்தவற்றை உணர்த்துவதற்குக் கணித முறையிலான 'சுருக்கெழுத்தை' இதுவரை கண்டுபிடித்தபாடில்லை.) சர்வதேசச் சட்டம், சர்வதேச அமைப்பு, அதிகார அரசியல், ஏகாதிபத்தியம், மற்றும் தேசிய உணர்ச்சி ஆகியவை பிடர்பிடித்து உந்தியதால், வலிமை பெற்றிருந்தோர் உலக அரங்கில் பற்பல விதமாக நடந்து கொண்ட விதத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்ற கீழ்க்காணும் எடுத்துக்காட்டுகளுக்கும் இது நன்கு பொருந்தும்.

மனிதன் ஆளுலும் சரி, நாடு ஆளுலும் சரி, அவரவர் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை, கருத்து, அச்சம், பயம், கொள்கை ஆகியவற்றிற்கேற்பவே நடந்துகொள்வதால், தன் விருப்பப்படி நடந்துகொள்ளும் செயலுரிமை மனிதனுக்கும் நாட்டுக்கும் உண்டு. நாம் மேலே கூறியதுபோல், மாபெரும் வல்லரசுகளின் கொள்கை வகுப்பாளருக்குக்கூட இச் சுதந்திரம் அதிகம் இல்லை. வலிமைப் போட்டியின் குழப்பமான இயல்பை நினைத்துப் பார்க்குங்கால், இராட்சச வல்லரசுகூடத் தன் மனம்போன போக்கில் நடக்க இயலாது என்ற உண்மை தெரியவரும். ஒவ்வொரு செயலுக்கும் எதிர்ச் செயல் உண்டு; விளைவுகளும் உண்டு. ஆனல், நினைத்ததுபோல் எதுவும், எப்பொழுதும் நடப்பது இல்லை. இவ்வுண்மையை மேலே அறிவோம்.

1956ஆம் ஆண்டில் இஸ்ரேல், பிரான்ஸ், பிரிட்டன் ஆகிய மூன்று நாடுகளும் சேர்ந்துகொண்டு எகிப்தைத் தாக்கியதையும், ஹங்கேரிப் புரட்சியை ரஷ்யா அடக்கி ஒடுக்கிய முறையையும், இவ்விரு நிகழ்ச்சிகளால் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும்பற்றி இங்குப் பார்ப்போம். கொள்கை வகுப்பதிலுள்ள 'உட்கருத்தைப்' பற்றி எதிர்காலம் முழுவதும் உணர்த்தக் காத்திருக்கிறது. இங்கு வரையப்பட்டிருப்பவை வாய்மையையே உணர்த்துகின்றன என்று எண்ணலாகாது. இந் நிகழ்ச்சிகள் நடந்த ஓராண்டுக்குள் ஏற்பட்ட விளைவுகளை ஆதாரமாகக்கொண்டே இவ்வதிகாரம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் இது முடிவே இல்லாதது போல் தோன்றும். துன்பம் சூழ்ந்த இக் காலத்தில் ஆபத்துகளும் அறைகூவல்களும் ஏற்படுங்கால், இக்கால மக்களும், தூதர்களும், படைச் சூழ்ச்சிக்காரர்களும் எவ்விதம் நடந்துகொள்கிறார்கள் என்பதை அறியப் பேருதவியாக இது இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

2. இரு நீர்வழிகள்

கருங்காட்டில் உற்பத்தியாகும் டான்யூப் நதி 1,750 மைல்கள் பாய்ந்தோடிக் கருங்கடலில் சங்கமம் ஆகிறது. வோல்கா நதிக்கு அடுத்தாற்போல் ஐரோப்பாவிலே நீளமான அகலமான நதி இது ஒன்றே. 3,00,000 சதுர மைல் அளவுள்ள நிலப்பரப்புக்கு இது நீர்ப்பாசன வசதி அளிக்கிறது. அதன் ஒரு கரையில் வெகு காலத்துக்கு முன்பு எழுப்பப்பட்ட பிரசித்திபெற்ற ஜெர்மன் நகரங்களாகிய உல்ம், இங்கோல்ஸ்டாட், ரீஜன்ஸ்பர்க், பாசாவ், லின்ஸ் ஆகியவற்றைக் காணலாம். பிராட்டிஸ்லாவா (பிரஸ்பர்க்) என்ற ஸ்லோவேக்கிய நகரத்தையும், வியன்னா, புதாபெஸ்ட், பெல்கிரேடு முதலிய சிறப்புமிக்க தலைநகரங்களையும், மற்றும் அநேக யூகோசுலேவிய, புல்கேரிய, ருமேனிய நகரங்களையும் அதன் கீழ் மருங்கில் காணலாம். ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் ஆசியாவுக்கு அப்பாலுள்ள ஸ்டெப்பி புல்வெளியிலிருந்து வந்தவர்கள் டான்யூப் நதியின் நடுச்சமவெளிக்குச் சென்று குடியேறினர். நாளடைவில் அதையே தங்கள் வாசஸ்தலமாக்கிக் கொண்டனர்.

சூயஸ் கால்வாய் மனிதனால் வெட்டப்பட்ட ஒரு வாய்க்கால் ஆகும். இது 101 மைல் நீளமும், 300-லிருந்து 500 அடி அகலமும், 46அடி ஆழமும் உடையது. சமீபத்தில் இதன் அகலம் முன்னைவிட அதிகமாக்கப்பட்டது. இன்று இக் கால்வாய்

மத்தியதரைக் கடற்கரையிலிருக்கும் சையது துறைமுகம், பாவுது துறைமுகம் ஆகியவற்றிலிருந்து செங்கடற் கரையிலிருக்கும் சூயஸ், தூவிக் துறைமுகங்கள்வரை இஸ்மாலியா, டிம்சோ, கரிக்கும் ஏரிகள் (Bitter Lakes) ஆகியவை வரை பரவியுள்ளது. பெர்டினண்டு டா லீசப் என்ற பிரெஞ்சுத் தூதர் ஒருவர் தன் நண்பரும் உதுமானிய சுல்தானின் எகிப்திய வைசிராயுமான சையது பாஷா என்பவரிடமிருந்து கப்பல் போக்குவரத்துக்கான அனைத்துலக சூயஸ் கால்வாய்க் கம்பெனி ஒன்றை நிறுவுவதற்கு 1854ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 30ஆம் நாள் அனுமதி பெற்றார். கப்பல் போக்குவரத்துக்கு இயைந்த வாய்க்கால் ஒன்றை வெட்டுவதே கம்பெனியின் நோக்கம் ஆகும். 1856ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 5ஆம் நாள் அன்று இரண்டாவது உடன்படிக்கை வரையப்பட்டது. அதில் இச் சலுகை, கால்வாய் திறந்த நாள்முதல் 99 ஆண்டுகள் நிலைத்து இருக்க வேண்டும் என்றும், அதன் பிறகு அக் கால்வாய் எகிப்திய அரசாங்கத்தின் சொத்தாக மாறிவிடும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டது. 1866ஆம் ஆண்டுவரை பிரெஞ்சுத் தூதர் சுல்தானிடமிருந்து இச் சலுகையைப் பெறமுடியவில்லை. எனினும், அதற்காக அவர் காலத்தை வீணாக்கவில்லை. 1858ஆம் ஆண்டிலேயே, ஒவ்வொன்றும் 500 பிராங்குகள் மதிப்புள்ள 4,00,000 பங்குகளை (shares) கம்பெனியில் அவர் விற்றுவிட்டார். அவற்றில் பாதிக்கும் மேலான பங்குகளைப் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வாங்கினர்.

1859ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் கால்வாய் தோண்டும் வேலை ஆரம்பமாயிற்று. 1863-ல் சுல்தானின் ஆதரவைப் பெற்ற இஸ்மாயில் என்ற எகிப்திய வைசிராய், சூயஸ் கம்பெனி கட்டாய வேலை (forced labour) வாங்குவதைக் கைவிடவேண்டுமென்றும், 1856-ல் அதற்கு (கம்பெனிக்கு) அளிக்கப்பட்ட கால்வாயின் சுற்று வட்டாரத்தில் பரந்துகிடந்த நிலங்களைத் தன்னிடம் ஒப்படைத்துவிடவேண்டுமென்றும் உறுதியாகக் கேட்டார். 3ஆம் நெப்போலியனின் தீர்ப்புக்கு இவ் வழக்கு விடப்பட்டது. 1864ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்புப்படி, இவ் வேண்டுகோளுக்கு ஈடாகக் கம்பெனிக்கு 8,40,00,000 பிராங்குகள் நஷ்டஈடு அளிக்கப்பட்டது. 1869ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் இக் கால்வாய் அனைவரும் அறிய பிரெஞ்சு அரசி யூஜெனியால் திறந்துவைக்கப்பட்டது. அரசி வீற்றிருந்து சென்ற கப்பலே இக் கால்வாயில் முதன் முதலாகச் சென்ற கப்பல் ஆகும்.

ரோமப் பேரரசு வீழ்ச்சியுற்ற நாள்முதல் டான்யூப் நதி எந்த நாட்டின் கையிலும் நிரந்தரமாக இருந்ததே இல்லை. 1529ஆம்

ஆண்டிலும், 1683ஆம் ஆண்டிலும் ஐரோப்பாமீது எடுக்கப்பட்ட உதுமானியப் படையெடுப்புகளுக்கு இந் நதியின் பள்ளத்தாக்குதான் முக்கியமான வழியாக அமைந்தது. இருமுறையும் வியன்னுவின் வாசல்களில் படைகள் வந்து நின்றன. அதற்கப்பால் செல்லவில்லை. 19ஆம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் இந் நீர் வழியின் பெரும்பாகம் இரட்டை முடியரசாய் விளங்கிய ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியின் கைவசம் இருந்தது. எனினும், டெல்டாமூலம் சென்ற போக்குவரத்தை 1856ஆம் ஆண்டு பாரிஸ் உடன்படிக்கையின் விளைவாக நிறுவப்பட்ட எட்டு அரசுகளைக்கொண்ட டான்யூப் ஐரோப்பியக் கமிஷன் ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டிருந்தது. 1919ஆம் ஆண்டின் வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கை பிரிட்டன், பிரான்ஸ், இத்தாலி, ருமேனியா ஆகிய நான்கு நாடுகளைமட்டும் கமிஷனின் உறுப்பினராக நியமித்தது. 1921-ல் வரையப்பட்ட உடன்படிக்கை எல்லா நாட்டுக் கப்பல்களும் இந் நதியை உல்மிலிருந்து கருங்கடல்வரை போக்குவரத்துக்குப் பயன்படுத்தலாமென்றும், அதன் நிர்வாகம் புதிய சர்வதேசக் கமிஷன் கையில் இருக்கவேண்டுமென்றும், அதில் முன்பிருந்த உறுப்பு நாடுகளுடன் இந் நீர்வழியைப் பயன்படுத்தும் எல்லா நாடுகளும் உறுப்பினராக ஆவர் என்றும் அறிவித்தது.

ஆனுல், சூயஸ் கால்வாயோ ஆதிமுதல் எகிப்து நாட்டிற்குள்ளேயே இருந்துவந்தது. அந்த நாள்முதல் இது சர்வதேசக் கம்பெனியால் சர்வதேச நீர்வழியாக எகிப்து, துருக்கியுடன்செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின்மூலம் சர்வதேசவிதிகளுக்கேற்ப நிர்வாகம் செய்யப்பட்டுவந்தது. 1888ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 29ஆம் தேதி பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஸ்பெயின், இத்தாலி, ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரி, ரஷ்யா, நெதர்லாந்து, துருக்கி ஆகியநாடுகளின் பிரதிநிதிகள் கான்ஸ்டான்டிநோபிலில்கூடி, சூயஸ்கால்வாய்உடன்படிக்கை ஒன்றை வரைந்தனர். அதன்படி 'என்றும், அதாவது, போர்க்காலத்திலும் அமைதிநிலவுகையிலும் நாட்டின் கொடிகளின் வித்தியாசத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், போர்க்கப்பல்களும் வர்த்தகக்கப்பல்களும் இக்கால்வாய் வழியே செல்லலாம்' (1ஆம் விதி) என்று அறிவிக்கப்பட்டது. பிரிட்டன் இரண்டு உலகப் போர்களிலும் வல்லரசுகளுக்கு எதிராக இவ் விதியை மீறி நடந்தது. கால்வாயை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கும் 'பகைவரின்' கப்பல்கள் இந் நீர்வழியில் பிரவேசிக்குமுன், தடுத்து 1948ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் இஸ்ரேலுக்கு எதிராக எகிப்து இவ்விதியை மீறி நடந்தது. எகிப்திய வைசிராயோ, அன்றி சுல்தாஞே 'எகிப்தின் பாதுகாப்பை முன்னிட்டோ, அன்றிச் சமூக அமைதியின் காரணமாகவோ தத்தம் படைகளின்மூலம் மேற்கொள்ளக்கூடிய நட-

வடிக்கைகளை' இவ் விதி, அதாவது, முதலில் கூறப்பட்ட விதி பாதிக்காது அல்லது மாற்றுது என்று இவ்வுடன்படிக்கையின் 10ஆம் விதி உறுதியாகக் கூறிற்று. (முதல் விதிக்கும் பத்தாம் விதிக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை என்பதை இங்கு நினை வூட்டிக்கொள்ளவேண்டும்.) எனினும், அத்தகைய நடவடிக்கை கள் போக்குவரத்துச் சுதந்திரத்தைப் (freedom of transit) பாதிக்கக்கூடாது என்று 11ஆவது விதி அறிவித்தது.

மனித விவகாரங்களிலே மாற்றம் ஒன்றைத் தவிர நிரந்தர மானது வேறெதுவும் ஏற்படுவதில்லை. எனவே, ஒரு நூற்றுண்டில் டான்யூப், சூயஸ் கால்வாய் ஆகிய இரு நீர்வழிகளைக் கட்டுப்படுத் தும் அதிகாரம் பல கைகள் மாறியதில் வியப்பு இல்லை அல்லவா? நொடிவு ஏற்படவும், வைசிராய் இஸ்மாயில் கால்வாய் கம்பெனி யில் 44 சதவீதம் தமக்கு இருந்த பங்குகளை 1875ஆம் ஆண்டு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திடம் விற்றுவிட்ட பங்குகளை வாங்கி விட்டால் அதனுல் கிடைக்கும் ஊதியமும் அதிகாரமும் கணிசமாக இருக்கும் என்பதை நன்கு உணர்ந்த பிரிட்டிஷ் தலைமை அமைச்சர் பென்ஜமின் டிஸ்ரேலி, தம் அரசாங்கத்தின் சார்பில் வைசிராயின் முழுப் பங்கையும் வாங்கிவிட்டார். இதைக் கேள்விப் பட்ட சுல்தான், இஸ்மாயில் 'பைத்தியக்காரன்' ஆகிவிட்டான் என்ற முடிவுக்கு வந்து, அவரைப் பதவியிலிருந்து நீக்கினுர். இந் நடவடிக்கை காலந்தாழ்த்தி மேற்கொள்ளப்பட்டதால் பயன் அளிக்கவில்லை. 1876-ல் எகிப்திய அரசாங்கமே அதற்குக் கடன் கொடுத்த ஐரோப்பியர் கைவசம் மாறிற்று. அதனுல் ஏற்பட்ட கலகம் 1882-ல் பிரிட்டிஷ் படைகளால் அடக்கப்பட்டது. 1922-ல் கெய்ரோ சுதந்திரம் வாங்கும்வரை எகிப்து தற்காலிகமாகப் பிரிட்டிஷ் கைவசமிருந்துவந்தது. ஆனுல், 1956ஆம் ஆண்டுவரை சூயஸ் கால்வாய்மீது தான் கொண்டிருந்த அதிகாரத்தை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கைவிடவில்லை.

டான்யூபியாவையும் பால்கானியாவையும் ஜெர்மனி கைப் பற்றியதால், இரண்டு உலகப் போர்களிலும் பெர்லின் ஆட்சி யாளர்களின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் டான்யூப் நீர்வழி முழுதும் சின்னுட்கள் இருந்தது. 1945-ல் நாசிப் படைகள் படுதோல்வி யடையவும், வடக்கே வியன்னுவரை விரிந்திருந்த நீர்வழி முழுதும் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் கைவசம் ஆயிற்று. மேலை வல்லரசுகளைக் கலந்து ஆலோசனை செய்யாமலே 1945-லும் 1948-லும் தன் புதிய 'நேசநாடுகளுடன்' மாஸ்கோ புதிய உடன்படிக்கைகள் செய் வதில் முனைந்து நின்றது. மேலை வல்லரசுகள் சர்வதேசக் கமிஷ னில் கலந்துகொள்ள மறுத்தும், மாஸ்கோ சட்டைசெய்யவில்லை.

ஹங்கேரியைப் பொறுத்தமட்டில், யூகோசுலேவியாவிலும் மாக்கியர் நாட்டிலும் பிரிட்டனும் ரஷ்யாவும் செல்வாக்கில் சரிபாதி பங்கு கொள்வதென்று 1944ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் சர்ச்சிலும், ஸ்டாலினும் மாஸ்கோவில் முடிவு செய்தனர். 1947ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 10ஆம் தேதி பாரிசில் வரையப்பட்ட ஹங்கேரி அமைதி உடன்படிக்கை 'சுதந்திரம்', 'இறைமை' முதலியவற்றை அளிக்கவல்லது என்று மேலை உலகம் கருதியது. 'மக்களாட்சி' ஏற்பட்டுவிடும் என்று புதாபெஸ்ட்டில் பேச்சு நடந்தது. 1945-லிருந்து 1947 வரை டான்யூப் நதியின் நடுச் சமவெளியில் அறை குறையான ஜனநாயகக் கூட்டு ஆட்சி நடைபெறுவதற்கு கிரெம்லின் அனுமதித்தது. ஆனால், கெடுபிடிப் போர் மூண்டதும், மாஸ்கோவிய கம்யூனிஸ்ட்டுகள் 1947, மே மாதம் தலைமை அமைச்சர் பெரீன் நாகியை நாடுகடத்தினர். பல கம்யூனிஸ்ட்டு விரோதிகளைச் சிறையில் தள்ளினர்; சுட்டுக்கொன்றனர்; மாட்யாஸ் ராகோசியை புதாபெஸ்ட்டில் ஸ்டாலினால் நிறுவப்பட்ட உயர் அதிகாரி (Boss) ஆக ஆக்கினர். மாட்யாஸ் ஒரு சோவியத் குடிமகன்; வெகுகாலம் மாக்கியர் கம்யூனிஸ்ட்டாக இருந்தவன்.

அதன் பின்னர் நடந்ததை உலகம் நன்கு அறியும். மேலை நாடுகள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தும், பல ஐ. நா. தீர்மானங்கள் நிறைவேறியும், 'அரசத் துரோகத்தி'ற்காகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட ஜோசப் கார்டினல் மிண்செண்டி தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் சிறையில் கழிக்கவேண்டும் என்ற தண்டனை 1949ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 7ஆம் நாள் விதிக்கப்பட்டது. 1949, மே 15ஆம் நாள் நடைபெற்ற தேர்தலில் ராக்கோசியின் 'மக்கள் முன்னணிக்' கட்சி 95.6 சதவீத ஓட்டுகள் பெற்று வெற்றியடைந்தது. புதிய அரசியலமைப்பு வகுக்கப்பட்டது. ஹங்கேரி 'மக்கள் குடியரசு' என்று பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. 1948 ஜூன் மாதம் ஸ்டாலினுக்கும் டிட்டோவுக்கும் இடையே முறிவு ஏற்படவே, 'டிட்டோவின் அனுதாபிகள்' என்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோர் நாடுகடத்தப்பட்டனர். அதன்படி லாஸ்லோ ராஜியும் மற்றவர்களும் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்டு, 'ஏகாதிபத்திய', மற்றும் 'ட்ராட்சிகி ஏஜண்டுகள்' என்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு, 1949அக்டோபர் 15ஆம் நாளன்று தூக்கிலிடப்பட்டனர். ஜானோஸ்காதர் என்ற மற்றொரு காபினட் அமைச்சரும் சிறையில் தள்ளப்பட்டு, இறுதியில் துன்புறுத்தப்பட்டார். 1953-ல் ஸ்டாலின் மண்ணுலகைவிட்டு நீங்கியும், 1956-ல் ஹங்கேரி ஸ்டாலின் முத்திரை தாங்கிய சர்வாதிகாரப் போலீஸ் அரசாகவே விளங்கிற்று. அரசியலாரின் சகிப்புத் தன்மையின்மையும், நாட்டைத் தொழில் மயமாக்கக் கூட்டு

விவசாய முறையை ஏற்படுத்தியதும் பெரும்பாலான மக்களுக்குச் சற்றும் பிடிக்கவில்லை.

எகிப்திலோ, அரசியல் வேறு போக்கில் சென்றுங்கூட அது அதிர்ச்சியை உண்டாக்கியது. இங்குப் பல்லாண்டுகள் நில மானிய முறை நிலவிவந்ததால், ஆயிரக்கணக்கில் இருந்த பெரும் பெரும் நிலச்சுவான்தார்களின் கையில் சொத்தும், சுகமும், அதிகாரமும், அரசாட்சியும் அமைந்திருந்தது. 2,00,00,000 மக்கள் அவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தனர். அவர்களில் 85 சதவீத மக்கள் எழுத்து வாசனையின்றி அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தனர். குடிக்கக் கூழ் இன்றி, உடுத்த உடையின்றி, உறங்க இல்லம் இன்றித் தவித்தனர். 40 சதவீதம் மக்கள் கொக்கிப்புழுவால் ஏற்படும் நோய்க்கு இரையாகிக்கொண்டிருந்தனர். 90 சதவீத மக்கள் ட்ரக்கோமா என்ற கண் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தனர். இவ் வவல நிலையில் வாழ்ந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் ஏழைக் குடியானவர்களாவர். மன்னர் பாருக் வசம் 2,00,00,000 ஏக்கர் நிலம் இருந்தது. அம்மட்டோ! அவருடைய பண்ணையிலிருந்து பல மில்லியன் டாலர்கள் ஆண்டு வருமானம் வந்துகொண்டிருந்தது. மேலும், 58,00,00,000 டாலர் மதிப்புள்ள சொந்தச் சொத்தும் அவருக்கு இருந்தது.

1936-ல் 20 ஆண்டு உடன்படிக்கை ஒன்று வரையப்பட்டது. அதன்படி சூயஸ் கால்வாயை பிரிட்டன் பாதுகாப்பதற்கும், சூடான் மீது தன்னுடன் சேர்ந்து ஆட்சி செய்வதற்கும் எகிப்து இசைந்தது. இந்த அடிமைத் தளையைக் களைவான்வேண்டி முன்னர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் அனைத்தும் வீணாகவே (பெரும் நிலச்சுவான்தார்களும், நாட்டுணர்ச்சி மிக்க அரசியல் வாதிகளும் நிறைந்த)எகிப்தியப் பாராளுமன்றம் 1951, அக்டோபர் மாதம் மேற்கூறப்பட்ட உடன்படிக்கையை ரத்து செய்தது. மத்தியக் கிழக்கை கம்யூனிசத்திலிருந்து காப்பாற்றும் நோக்குடன் 'மத்தியக் கிழக்குப் (பாதுகாப்புப்) படை' ஒன்றை பிரிட்டன், அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், துருக்கி முதலிய நாடுகள் கூட்டாக ஏற்படுத்த முடிவுகட்டின. அதுபற்றிய பேச்சுவார்த்தைகளில் கலந்துகொள்ளக் கெய்ரோவும் அழைக்கப்பட்டது. ஆனால், பேச்சில் கலந்துகொள்ள எதிப்தியப் பாராளுமன்றம் மறுத்து விட்டது. வாஷிங்டனின் ஆதரவு கிட்டிய லண்டன் தன்னுடைய உடன்படிக்கை உரிமைகளைப் பயன்படுத்துவதில் முனைந்தது; தன் கால்வாய்க் காப்புப் படையைப் பலப்படுத்தியது. நவம்பர் மாத நடுவில் அப் படை எகிப்தியப் போலீசாரைச் சுட்டுத் தள்ளியது; கலகக்காரர்களையும் 'இஸ்மாலியப் போர்க்களத்தில்'

ப—48

சுட்டு வீழ்த்தியது. 1952, ஜனவரி மாத இறுதியில் பிரிட்டனுக்கு எதிராக எகிப்திய தேசீயவாதிகள் கிளர்ச்சி செய்யத் தொடங்கினர்; கொலை, கொள்ளை, தீவைத்தல் முதலிய குற்றங்கள் அன்ருட நிகழ்ச்சிகள் ஆயின. பலாத்காரம் கோரநடனமாடிற்று; இறுதியில் வாப்த அரசியல் கட்சித் தலைவரும் தலைமை அமைச்சருமான முஸ்தபா நகாஸ் பாஷாவை மன்னர் பாருக் பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டு, அலி மகர் பாஷாவைத் தலைமை அமைச்சராக்கினுர். அவரும் மார்ச் முதல் தேதி பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். ஹிலெய்லி பாஷா தலைமை அமைச்சரானுர். அவர் பாராளுமன்றத்தை நிறுத்திவைத்தார்; தேர்தல்களைத் தள்ளி வைத்தார். ஜுன் மாத இறுதியில் பதவியை அவர் ராஜிநாமா செய்யவும், சிரிபாஷா தலைமை அமைச்சரானுர். 1952, ஜுலை மாதம் ஜெனரல் முகமது நாக்யூப் என்பவருடைய தலைமையில் ஓர் இராணுவத் திடீர்ப் புரட்சி ஏற்பட்டு, அது வெற்றி பெற்றது. புரட்சித் தலைவர் காபினட்டைக் கலைத்துவிட்டு, மன்னரை நாட்டைவிட்டும் கடத்தி விட்டுத் தன்னைத் தானே ஓர் இராணுவ சர்வாதிகாரியாக ஆக்கிக் கொண்டார். 'லஞ்சத்தை' ஒழிக்கவும், அமெரிக்க உதவியைப் பெறவும் 'நிலச் சீர்திருத்தம்' செய்யவும் நாக்யூப் முனைந்து முயன்ருர். ஆனுல், இந் நடவடிக்கைகளால் ஏழை விவசாயிகளின் நிலைமை மாறினபாடுமில்லை; பிரிட்டிஷ் அதிகாரம் குறைந்தபாடுமில்லை. அவர் அரசியல் கட்சிகள் அனைத்தையும் (ஜனவரி 1953) ஒழிக்கவும், கொடுங்கோன்மை (despotism) கோரநடனமாடத் தொடங்கிற்று. 1953, பிப்ரவரி 12ஆம் தேதி கெய்ரோவில் ஓர் உடன்படிக்கை செய்யப்பட்டது. அது சூடான் மக்களுக்குச் சுயாட்சி வழங்கவேண்டும் என்றும், சர்வதேச மேற்பார்வையில் இருக்கவேண்டுமென்றும், இறுதியில் சுய நிர்ணய உரிமை அளிக்கப்படவேண்டுமென்றும் வழி வகுத்தது. இவ்விதமாக ஆங்கிலோ-எகிப்தியச் சிக்கல் ஒரு வழியாகத் தீர்க்கப்படுவதற்கு வழி உண்டாயிற்று.

முடியரசுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டுத் தன்னைக் குடியரசுத் தலைவராக ஆக்கிக்கொண்டார் நாக்யூப். ஆனுல், அப் பதவியில் அவர் வெகுகாலம் இருக்கமுடியவில்லை. எகிப்தில் அடித்த அரசியல் சூருவளியில் கர்னல் அப்துல் கமால் நாசர் என்பவர் இராணுவ ஆட்சிக்குழுவின் (military junta) தலைவர் ஆனுர். அக் குழுவின் கைப்பாவையானுர் நாக்யூப்; இறுதியில் 1954, அக்டோபர் மாதம் அவர் பதவியிலிருந்தே விலக்கப்பட்டு விட்டார். மற்ருேர் இராணுவ ஏகாதிபத்தியம் நாசர் தலைமையில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 'மக்களாட்சி'யை ஏற்படுத்துவதும் 'சமூகச் சீர்திருத்தம்' செய்வதுமே அதன் குறிக்கோள்களாகத் தோன்றின.

1956ஆம் ஆண்டு ஜனவரிக்கும் ஜூன் மாதத்துக்கும் இடையே ஒரு 'குடியரசுத்' அரசியல் அமைப்பை நாசர் வகுத்தார். அவரே குடியரசுத் தலைவராகவும் முழுமனமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். நாசரின் கை நாளுக்கு நாள் ஓங்கியது. அவர் கண்ட கனவுதான் அதற்குக் காரணம். முடியரசையும் படைநிலமானிய முறையையும் எதிர்ப்பதில் அவருடைய ஆட்சி சிரத்தை காட்டிய போதிலும், அரபு நாடுகளின் ஒற்றுமையுணர்ச்சி (Pan-Arabism), ஏன், இஸ்லாமிய உலகின் ஒற்றுமை உணர்ச்சி ஓங்கவேண்டும் என்று நாசர் கனவு கண்டார். கனவை நனவாக்குவான்வேண்டி, மேலையுலகை அவர் எதிர்த்தார்; குடியேற்ற நாட்டு முறையைப் பழித்தார்; 'நடுநிலைக் கொள்கையைக்' கடைப்பிடித்தார். மேலும், இஸ்ரேலை ஒழித்துக்கட்டுவது என்று கச்சை கட்டினார். தப்பிப் பிழைத்த நாசிப் போர்க்குற்றவாளிகளும், சோவியத் ஏஜென்டுகளும் அவருடைய அறிவுரையாளர் ஆகினர்.

அதற்கிடையில் அமெரிக்க ஆலோசனையைச் செவிமடுத்த பிரிட்டிஷ் கொள்கை வகுப்பாளர், கால்வாய் வட்டாரத்திலிருந்து 20 மாதங்களில் 80,000 பிரிட்டிஷ் படைகளை வெளியேற்றிவிடுவது என்று 1954ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். அதன்படி 1956, ஜூன் மாத நடுவில் பிரிட்டிஷ் படைகள் இறுதியாக வெளியேறின. சில வாரங்கள் கழிந்ததும் நாசர் சூயஸ் கால்வாயைத் 'தேசீயவுடைமையாக' ஆக்கினார். இத் துணிகரமான செயல் வரவிருந்த அரசியல் நெருக்கடியைக் காட்டுத்தீ போல் பரப்பியது.

பின்னர் என்ன நடந்தது என்பதை நன்கு அறியவேண்டுமானால், இக் கால்வாயைப்பற்றிய ஓர் உண்மையை உள்ளத்தில் நிறுத்தவேண்டும். டான்யூபைப்போல் அல்லாது சூயஸ் கால்வாய் உலக வாணிபத்தின் உயிர்நாடியாகும். ஏனெனில், 1950-லிருந்து 60 வரை பனாமா கால்வாய் வழியாகப் போக்குவரத்து செய்யப்பட்ட சரக்குகளைவிட இரு மடங்கு அதிகமான சரக்குகள் இக் கால்வாய் வழியே சென்றிருக்கின்றன. சட்டப்படி சூயஸ் கால்வாய்க் கம்பெனி ஓர் எகிப்தியக் கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிதான்; (Joint Stock Company). ஆனால், அதன் தலைமை ஆபீஸ் பாரிசில் இருந்தது. 1955-ல் கிடைத்த வருவாய் 35 பில்லியன் பிராங்கு ஆகும். செலவு 18 பில்லியன்; 16 பில்லியனுக்குமேல் லாபம்; அதில் 11 பில்லியன் (அதாவது 3,90,00,000 டாலர்கள்) பங்குதாரர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது. பெரும்பாலான பங்குகள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் கையிலும், பிரெஞ்சு முதலாளிகள் கையிலும் இருந்தன. இவ் வருமானத்தின்

பெரும் பகுதி இக் கால்வாய் வழியே சென்ற கப்பல்களின் மேல் விதிக்கப்பட்ட வழிச் சுங்கத்திலிருந்து (toll) கிடைத்தது. 1955-56-ல் இந் நீர்வழி வழியே நாள் ஒன்றுக்குச் சராசரி 40 கப்பல்கள் சென்றனவாம். 1938-ல் இதன் வழியே 3,00,00,000 டன் எடையுள்ள கப்பல்களும் 1955-ல் 15,60,00,000 எடையுள்ள கப்பல்களும் சென்றிருப்பதைப் பார்க்குமிடத்து, உலக வாணிபத்தில் ¼ பங்கு சரக்குகள் இந் நீர் வழியாகவே செல்வது நன்கு தெரியவரும்.

1955ஆம் ஆண்டில் இந் நீர்வழியே அனுப்பப்பட்ட சரக்குகளின் ⅔ பகுதி எண்ணெய் அல்லது எண்ணெயுடன் சம்பந்தப்பட்ட பொருள்கள் ஆகும். அவை அனைத்தும் தெற்கே மட்டிலடங்காச் செல்வமும், அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எண்ணெய்க் கிணறுகளுமுடைய இரானிலிருந்தும், அரேபியாவிலிருந்தும் வடக்கே பிரிட்டன், பிரான்ஸ், மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டன. மேலும், மேற்கு ஐரோப்பாவிற்கு உலோகத் தாதுப் பொருள்கள் (minerals) சீனு, இந்தியா, கிழக்கு ஆப்பிரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளிலிருந்தும், மாமிசம் ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகியவற்றிலிருந்தும், ரப்பர் மலேயா, இந்தோனேசியா ஆகியவற்றிலிருந்தும் அனுப்பப்பட்டன. வடக்கிலிருந்து தெற்கிற்கு—மேற்கு ஐரோப்பாவிலிருந்து கிழக்கு ஆப்பிரிக்கா, இந்தியா, பாக்கிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளுக்கு —சிமெண்டும் ; சீனுவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் உரங்களும், ஆப்பிரிக்க ஆசியச் சந்தைகளுக்குக் கைத்தொழிற் பண்டங்கள், எந்திரங்கள், ரயில்வே சாதனங்கள் ஆகியவைகளும் இக் கால்வாய்மூலமே அனுப்பப்பட்டன. 1955-ல் இந் நீர் வழியாகப் பிரிட்டனுக்கு அனுப்பப்பட்ட பொருள்களில் எண்ணெய் 56 சதவீதம், ரப்பர் 85 சதவீதம், சணல் 95 சதவீதம், கம்பளி 70 சதவீதம் ஆகும். பிரான்சுக்கு அதே பண்டங்கள் முறையே 47, 76, 97, 70 சதவீதமும், நெதர்லாந்துக்கு 63, 62, 91, 23 சதவீதமும் ஆகும். ஆனுல், அமெரிக்காவுக்கோ அது இறக்குமதி செய்த எண்ணெயில் 15 சதவீதமும், கம்பளியில் 10 சதவீதமும்தாம் இக் கால்வாய் வழியே சென்றன. ரப்பரோ அல்லது சணலோ அதில் அடங்கவில்லை. இக் கால்வாய்மூலம் நடைபெற்ற சோவியத் ரஷ்யாவின் வர்த்தகம் மிக மிகக் குறைவுதான்.

சுருங்கச் சொல்லின், மேற்கு ஐரோப்பாவுக்கு மத்தியக் கிழக்கு நாடுகளில் கிடைக்கும் எண்ணெய், மற்றும் ஆசிய, கிழக்கு ஆப்பிரிக்கச் சரக்குகளையும் பொறுத்தவரை சூயஸ் கால்வாய் மிக முக்கியமான ஒரே பொருள் அளிப்பு வழியாக ஆகிவிட்டது

என்பதை எவரும் மறுக்கவோ அல்லது மறக்கவோ முடியாது. இப் பொருள்கள் கிடைக்காவிடில், மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் தொழிலே சீர் குலைந்துவிடும். இவ் வழியை விட்டால், இந்நாடுகள் ஆப்பிரிக்காவைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு செல்லும் நீண்ட கடல்வழியைத்தான் நம்பியிருக்கவேண்டும். இம் மாற்று வழியைப் பயன்படுத்தினுல், மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் ஆண்டு தோறும் அரை பில்லியன் அதிகமாகப் போக்குவரத்துச் செலவு செய்ய நேரிடும். அவ்வளவு செலவிட அவைகளின் பொருளாதாரம் இடந்தரத்தக்கதாயில்லை. எனவே பிரிட்டன், பிரான்ஸ், மேற்கு ஐரோப்பாவின் பெரும் பகுதி ஆகியவற்றைப் பொறுத்தமட்டும் சூயஸ்கால்வாய் அவைகளின் உயிர் நாடியாகவும், அமெரிக்காவையும் ரஷ்யாவையும் பொறுத்தவரை அவ்வளவு முக்கியத்துவம் இன்றியும் விளங்கி வருதல் கண்கூடு.

3. அரசியல் வல்லமையின் தோல்வி

ஒவ்வோர் அரசுக்கும் 'நாட்டு நலன்கள்' உண்டு. அவற்றைப் பாதுகாப்பதும், பெருக்குவதும் அந்தந்த நாட்டுக் கொள்கை வகுப்பாளரின் கடமை ஆகும். சொந்த விஷயங்களில் பொதுநலப் பண்பு, தியாகம், தன்மறுப்பு ஆகிய நற்பண்புகளுக்கு இடம் உண்டு. ஆனுல், அதே பண்புகள் அதே அளவுக்குப் பொது விஷயங்களில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கக் காண்கிறேம். இதற்குக் காரணம் என்ன? அரசியல் மேதைகள் அவரவர் மனச்சான்றைவிட வாக்காளருக்கே பொறுப்புடையவராவர். எனவே, அவர்கள் சொந்த நலனை மறந்துவிட்டுப் பொது நலனில் கண்ணுங்கருத்துமாய் இருத்தல்வேண்டும், அல்லது இருப்பதுபோலாவது நடிக்கவேண்டும். பொதுநலன் என்ருல் என்ன என்ற விஞவுக்கு ஒவ்வொரு நாடும் தன் விருப்பப்படி இலக்கணம் வகுத்துக்கொள்ளுதல் கண்கூடு. இதுபற்றி முரணுன கருத்துகளும் கொள்கைகளும் நாடுகளுக்கிடையில் நிலவி வருகின்றன. ஏற்கெனவே இது குறித்து ஆராய்ந்துள்ளோம். இனியும் (வரவிருக்கும் பக்கங்களில்) விளக்கமாகக் காண்போம்.

'நாட்டின் நலனைக் காத்தே' தீரவேண்டுமென்று உறுதி பூண்டிருக்கும் பன்னுட்டுத் தலைவர்கள் குழப்பம் நிறைந்திருந்த 1956ஆம் ஆண்டில் தங்கள் அதிகாரத்தை எவ்விதம் பயன்படுத்தினர்? வலிமைப் பரீட்சையில் 'அரசியல் தந்திரத்தால்' வெல்லக் கூடியவை யாவை? என்ற விஞக்களுக்கு முதலில் விடை காணு

வோம். வாஷிங்டனில் தங்களுக்குமுன் இருந்த தலைவர்களைப் போன்றே ஐசன்ஹோவரும் டல்லசும் 'கம்யூனிசத்துக்கு எதிராகப்' பாடுபட்டனர்; 'அமைதியைக்' காப்பதில் முனைந்து முயன்றனர்; ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு-அமெரிக்க ஒற்றுமை ஓங்குவதில் கண்ணுங் கருத்துமாய் இருந்தனர்; 'குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கையை' எதிர்த்தனர்; இஸ்ரேலுக்கு இரக்கம் காட்டினர்; மத்தியக் கிழக்கு நாடுகளில் முதலீடு செய்திருக்கும் பெரும் பெரும் அமெரிக்க எண்ணெய்க் கம்பெனிகளின் நலன்களைப் பாதுகாப்பான்வேண்டி மடைவாய் திறந்தன்ன பீறிட்டு ஓடும் 'அரபு நாட்டுணர்ச்சியின்' வேகத்தைக் 'குறைக்கப்' பாடுபட்டனர். மேலும், இஸ்லாமிய நாடுகளில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் அமெரிக்க இராணுவத் தளங்களைப் பாதுகாப்பதில் அல்லும் பகலும் கவனம்செலுத்தினர். இதையொத்த (ஒன்றுக்கொன்று முரணுன) ஆசைகள் மற்ற நாட்டுத் தலைவர்களையும் ஆட்கொண்டன. மாஸ்கோ ஆட்சியாளர்கள் அதே நேரம் கம்யூனிஸம் உலகமெங்கும் வெற்றிநடை போடுவதில் அக்கறை காட்டினர். மேலையுலகுடன் 'சமாதான சகவாழ்வு' வாழ முயன்றனர்; மேலையுலகிற்கு எதிராகத் தோன்றிய ஆசிய-ஆப்பிரிக்க நாட்டுணர்ச்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தனர். குழப்பம் சூழ்ந்திருந்த போலாந்து, ஹங்கேரி ஆகிய ஐரோப்பியத் துணை நாடுகளுடன் தனிப்பட்ட உறவு கொண்டாட முயன்றனர். லண்டனில் ஈடனும் சில்வன்லயார்டும், பாரிசில் மோலெட்டும் பினோவும் அமெரிக்காவுடன் ஒன்றுபட்டு வாழவும், ரஷ்யாவுடன் சமாதானமுடன் இருக்கவும், மத்தியக் கிழக்கிலுள்ள ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு நலங்களைப் பாதுகாக்கவும், குடியேற்ற நாட்டு எதிர்ப்பிலிருந்து பாதுகாப்புத் தேடவும் முயன்றனர். தெல் அவீவிலோ பென் குரியன் இஸ்ரேல் நசுக்கப்படாமல் இருப்பதற்கும், அரபு நாடுகளின் பகிஷ்கரிப்பு, மறியல், கொலைகள் முதலியவற்றைக் குறைக்கவும், மற்றும் இஸ்ரேலின் அண்டை நாடுகளுடன் சமாதானமாக வாழவும் பாடுபட்டார். கெய்ரோவில் நாசர் அரபு உலகைத் தம் குடைக்கீழ்க் கொண்டுவரவும், மேலை ஏகாதிபத்தியத்தை வேருடன் களைந்தெறியவும், அமெரிக்காவுக்கும் ரஷ்யாவுக்கும் இடையே 'நடுநிலைமையுடன்' நிற்கவும் அல்லும் பகலும் அரும்பாடுபட்டார்.

இவ்வாறுக நாட்டுத் தலைவர்கள் தத்தம் நாட்டு நலன்களிலே கண்ணுங்கருத்துமாய் இருக்கும்போது, ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட பல நாட்டு நலன்களை, முரட்டுத்தனத்தில் இறங்காமல் பொருந்தும்படி செய்தல் மிகக் கடினமான செயல் ஆகும். முரணுன நலன்களைப் பெருக்குவதில் நாட்டுத் தலைவர்கள் ஈடுபடும்வரை குழப்பத்தைத்தவிர வேறு எதையும் காண்பதரிது.

எனவே, நாடுகளின் வேறுபட்ட நலன்கள், நம்பிக்கைகள், குறிக்கோள்கள் ஆகியவற்றைச் சமாதானமாக ஒன்றுக்கொன்று விட்டுக்கொடுத்துப் பொருந்திப்போகச் செய்யும் திறமைதான் அரசியல் வல்லமை எனப்படும். அதிகாரம்பற்றிய சிக்கலைப் பேச்சுவார்த்தை மூலம் அல்லது பலாத்காரம் மூலமாகத்தான் தீர்க்கலாம். இக்காலத்தில் பலாத்காரத்தில் இறங்கினால் தோல்வி ஏற்படுவது திண்ணம் எனினும், பேச்சுவார்த்தைக் கலையும் பயனற்றுப்போய் விட்டது. ஏனெனில், பேச்சுவார்த்தையில் பங்குகொள்ளப் போகிறவர்கள் கொள்கைவெறியர்களாக மாறிவிடுகிறார்கள். இஸ்லாம், கிறிஸ்துவ மதம், யூதமதம், நாட்டுணர்ச்சி, குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கை, குடியேற்றநாட்டு எதிர்ப்புக்கொள்கை, கம்யூனிசம், கம்யூனிச எதிர்ப்புக்கொள்கை ஆகியவற்றில் அவர்கள் எதை நம்பினாலும் அதைக் கண்மூடித்தனமாக நம்புகிறார்கள். மாற்றானின் கருத்துக்குச் சற்றும் செவிசாய்க்காமல் தாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால் என்று ஒரே பிடியாக நிற்கிறார்கள். எனவேதான் விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை குறைந்துவரும் இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில் அரசியல் வல்லமை படுதோல்வியடைந்துவருவதைப் பார்க்கிறோம்.

பொதுவான நலன்கள் யாவை என்ற சிக்கலுக்கு அனைவரும் உவந்தேற்கக்கூடிய முறையில் ஒரு வழியை வல்லரசுகள் கண்டு பிடித்திருந்தால், இதுவரை நடந்த, இப்போது நடக்கும், இனியும் நடக்கவிருக்கும் சோகநாடகங்களைத் தவிர்த்திருக்கலாம். அத்தகைய வழியை வல்லரசுகள் கண்டுபிடிக்கவில்லை. வலிமை மிக்க அரசுகள் ஒப்புக்கொள்ளும்போது, வலிமையற்ற அரசுகள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆனால், வல்லரசுகள் பிளவுண்டு நிற்கையில்—பூனைகள் வெளியே இருக்கும்போது, உள்ளே எலிகள் விளையாடும். அவ் விளையாட்டு பூனைகளுக்கும் எலிகளுக்கும் கேட்டைத்தான் விளைவிக்கும். 1955ஆம் ஆண்டில் கிழக்கு ஐரோப்பா குறித்து நடைபெற்ற மேலிடப் பேச்சுவார்த்தைகள் மேலையுலகும் கீழையுலகும் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கதோர் வழியை வகுத்திருக்குமாயின், 1956-ல் ஹங்கேரியில் ஏற்பட்ட சோகநாடகத்தைத் தவிர்த்திருக்கமுடியும். அதுபோல் இரண்டு உலகங்களும் மத்தியக் கிழக்கைப்பற்றிய ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்குமாயின், 1956-லும் அதன் பின்னரும் எகிப்திலும் இஸ்ரேலிலும் நடந்த துன்பியலைத் தவிர்த்திருக்கலாம். மேலைநாடுகளிலும் கீழை நாடுகளிலுமுள்ள அரசியல் மேதைகளிடம் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுக்கும் பான்மையே இல்லை. அதனால்தான் (1914-லும் 1939-லும் அரசியல் வல்லமை தோல்வியடைந்ததால் ஏற்பட்ட விளைவைப் போன்று) ஆயிரக்

கணக்கான மக்கள் 1956-57-ல் பலாத்காரத்துக்குப் பலியாகித் தங்கள் இன்னுயிரை இழந்தனர். இவ் வருந்தத்தக்க நிலைமை எப்படி ஏற்பட்டது, என் உருவானது என்ற வினாக்களுக்கு அடுத்து விடைகாண்போம்.

இங்கு விளக்கப்போகும் நிகழ்ச்சிகளில் அமெரிக்கக் கொள்கை வகுப்பாளர் போட்ட தப்புக் கணக்குகளுக்குப் பெரும் பங்கு உண்டு. 1953-ல் மத்தியக் கிழக்கு நாடுகளுக்குப் பயணம் சென்று விட்டு வந்தார் டல்லஸ். தாயகம் திரும்பிய வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவர் அரபு நாடுகளுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்கும் நோக்கத்தில் இஸ்ரேலுக்குப் படையுதவி அளிக்க மறுத்தார். எகிப்தின் மறியலுக்கு இசைந்துகொண்டார். மேலும், அவர் சினாய் தீபகற்பத்திலிருந்து காசாவரை வியாபித்துள்ள எல்லைக்குக் குறுக்கே நடைபெற்ற கொலை, கொள்ளைகளைப்பற்றிச் சிறிதும் பொருட்படுத்தவே இல்லை. அம்மட்டோ! சூயஸ் கால்வாய் வட்டாரத்தில் இருந்த பிரிட்டிஷ் இராணுவத் தளங்களையும், காவற்படைகளையும் கலைக்குமாறு அவர் லண்டனை வற்புறுத்தினார். இப்பகுதியில் மாஸ்கோவின் செல்வாக்கு அவ்வளவாகப் பரவவில்லை. அங்ஙனமிருந்தும், மற்ற இடங்களைப் போன்றே இங்கும் இராணுவக் கூட்டால்தான் கம்யூனிசத்தை எதிர்க்க முடியும் என்று கருதினார் டல்லஸ். 1955ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 22ஆம் தேதி பிரிட்டன், துருக்கி, இரான், இராக், பாகிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் பாக்தாதில் கூடினர். ஆக்கிரமிப்பு அல்லது சதிக்கு எதிராகக் கூட்டுப் பாதுகாப்புத் தேடினர். அதன்படி பாக்தாது ஒப்பந்தம் வெளியிடப்பட்டது. இராக்கைத் தவிர மற்ற அரபு நாடுகளனைத்தும் 'நடுநிலைமைக் கொள்கையைக்' கடைப்பிடித்திருந்ததால், அவற்றின் சீற்றத்துக்குள்ளாக நேரிடும் என்று அஞ்சிய அமெரிக்கா ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடத் தயங்கிற்று. மத்தியக் கிழக்கு முழுவதையும் கம்யூனிசத்தின் பிடியிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்கு அந் நாடுகளுடன் இராணுவக் கூட்டுச் செய்து, அவைகளுடன் நேசமாக இருக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையை முதன்முதலில் ஆரம்பித்ததே அமெரிக்காதான். இருந்தும் பாக்தாது ஒப்பந்தத்தில் வாஷிங்டன் கையெழுத்திடவில்லை.

அரபு நாடுகளின் போக்கை நன்றாகக் கவனித்துவந்த எகிப்தும் சிரியாவும் எதிர் நடவடிக்கைகள் எடுக்கலாயின. அவை ரஷ்ய முகாமிலிருந்து படைக்கலங்கள் வாங்கின. கம்யூனிசத்தைப் பரப்புவதற்கு இதுதான் தக்க தருணம் என்பதை அறிந்த மாஸ்கோ, அரபு நாடுகளின் 'சுதந்திரத்தை' ஆதரித்தது; ஆங்கிலோ-அமெரிக்க-இஸ்ரேலிய 'ஏகாதிபத்தியத்தை' அது பழித்தது-

மேலும், டாமஸ்கசுக்கும் கெய்ரோவுக்கும் சோவியத் போர் ஆயுதங்களையும் தூதுகோஷ்டிகளையும் அனுப்பிவைத்தது. ஜோர்டான் மன்னர் ஹுசைன் அரபுப் படைத் தலைவர் லெப். ஜெனரல் ஜான் பாகாத் கிளப்பைப் பதவியிலிருந்து (மார்ச்சு 2, 1956) நீக்கிவிட்டு, எல்லா பிரிட்டிஷ் படைகளும் ஆலோசனைக் காரர்களும் நாடு திரும்பவேண்டும் என்று ஒரே பிடிவாதம் செய்தார். அன்றியும், சிரியாவுடன் (மே 31) ஓர் இராணுவ உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார். மேலும், நாசரின் நண்பர் சுலைமான் நபுல்சியைத் (அக்டோபர் 29) தலைமை அமைச்சராக நியமித்தார். இந் நடவடிக்கைகளையொட்டி புதிய நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படலாயின.

எகிப்தின் ஜனத்தொகை ஆண்டுதோறும் 3,50,000 அதிகரித்தது. விவசாயிகளின் வறுமையைப் போக்கி, அவர்களுக்கு வளஞ்சிறந்த வாழ்வளிக்கத் திட்டமிட்டார் நாசர். அஸ்வான் அணைக்கட்டைக் கட்டிமுடித்தால் 20,00,000 ஏக்கர் நிலத்தைச் சாகுபடி செய்யலாம் என்று தீர்மானித்தார். 1956ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் இவ் வணைக்கட்டுப்பற்றியே பேச்சு நடந்தது. அணைக்கட்டை 15 ஆண்டுகளில் 130,00,00,000 டாலர் செலவில் கட்டிமுடிப்பது என்று திட்டமிடப்பட்டது. சீரமைப்பு வளர்ச்சிக்கான சர்வதேச பாங்கிடமிருந்து 20,00,00,000 டாலர் கெய்ரோ கடன் வாங்க முடிவு செய்தது. மேலைநாடுகள் உதவிசெய்ய மறுக்கும்பட்சத்தில் ரஷ்ய உதவியைத் தேடுவது என்று நாசர் தீர்மானித்தார். மாஸ்கோவும் வாஷிங்டனும் ஒன்றையொன்று ஐயக்கண்கொண்டுபார்த்தமையால் கெய்ரோவுக்கு உதவி செய்ய முன்வரவில்லை. ஏப்ரல் மாத நடுவில் ஐ. நா. மூலமோ, அன்றித் தனியாகவோ இஸ்ரேலின் எல்லைகளில் நடந்துகொண்டிருக்கும் ஓயாத ஒழியாத கொள்ளைகளையும் மற்றக் குற்றங்களையும் சோவியத் ஒத்துழைப்புடன் ஒழிக்க எண்ணியது வாஷிங்டன். அரபுநாடுகளுக்கும் இஸ்ரேலுக்கும் இடையே சமாதானம் நிலவச் செய்வதற்கான ஒரு கூட்டு நடவடிக்கைத் திட்டத்தை மாஸ்கோ ஏப்ரல் மாதம் 17ஆம் தேதி கொண்டுவந்தது. ஆனால், ஒன்றும் நடந்தபாடில்லை. டாக் ஹாமர்சோல்டு எவ்வளவோ முயன்றும் இஸ்ரேலும் எகிப்தும் ஏப்ரல் 19ஆம் தேதி ஒரு போர் நிறுத்த உடன்பாட்டிற்கு வரும்படிதான் செய்யமுடிந்தது. ஐ. நா.வில் பல தீர்மானங்கள் நிறைவேறின. ஆனால், இஸ்ரேலை அழித்தே தீரவேண்டும் என்று அரபு தேசியவாதிகளின் பிடிவாதத்தையோ அல்லது எதிரியை முறியடித்து அவன் செய்யும் ஒவ்வொரு பலாத்கார நடவடிக்கையையும் எதிர்த்து இஸ்ரேலைக் காப்பாற்றியே தீரவேண்டும் என்ற யூதர்களின் தீர்மானத்தையோ எவராலும் மாற்றமுடியவில்லை.

1956ஆம் ஆண்டு ஏப்ரலுக்கும் ஜூலைக்கும் இடையே நாசர் ஏமன், சவூதி அரேபியாவுடன் இராணுவ உடன்படிக்கைகள் செய்தார். புல்கானினும் குருஷேவும் பிரிட்டனுக்கு ஒன்ருகச் சென்றும் லண்டனுக்கும் மாஸ்கோவுக்குமிடையே ஒற்றுமை ஏற்படாததைக் கண்டுகளித்தார்; இஸ்ரேலைக் கைப்பற்றும் நோக்குடன் ரஷ்ய ஆயுதங்களை வாங்கி அடுக்கித் தள்ளினுர். டல்லசுக்கு 'வருத்தம் தரத்தக்க' முறையில் அவர் செஞ்சீனுவை (மே 15) ஏற்றுக்கொண்டார் ; கால்வாய் வட்டாரத்தில் பிரிட்டிஷ் படைகள் இறுதியாக வெளியேறியதும் குதூகலம் அடைந்தார். ஜூன் மாதம் புதிய ரஷ்ய வெளிநாட்டு அமைச்சர் செப்பிலோர்வை அன்புடன் வரவேற்று, இன்புடன் உபசரித்தார்; 20 ஆண்டுகளுக்கு 2 சதவீத வட்டி வீதத்தில் ரஷ்யா எகிப்துக்கு 120,00,00,000 டாலர் கடன் கொடுக்கப்போகிறது என்ற (பின்னுல் மாஸ்கோ மறுத்த) செய்தியை வெளியிட்டார். மேலைநாடுகளின் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ளுமாறு இராக்கையும் லிபியாவையும் அல்லும் பகலும் அவர் தொந்தரவு செய்தார்; சைப்பிரசில் பிரிட்டனுக்கு எதிராகவும், அல்ஜிரியாவில் பிரான்ஸுக்கு எதிராகவும் கொதித்தெழுந்த கலகக்காரர்களுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தார் ; 'நைலின் ஹிட்லர்' என்று பிரான்சு அவருக்குப் பட்டம் சூட்டும் வகையில் நடந்துகொண்டார். போர் மேகம் திரண்டு வருவதைக் கண்ணுற்ற பென் குரியன் பிரான்சிடமிருந்து விமானங்களை விலைக்கு வாங்கினுர். நாசரின் 'தற்புகழ்ச்சியை'ப் பிரெஞ்சுத் தலைமை அமைச்சர் மோலெட் (ஜூன் 30) இடித்துரைத்தார். 'அரபு உலகை மட்டுமல்லாமல் இஸ்லாமிய உலகையே தம் குடைக்கீழ்க் கொண்டுவரவேண்டும்' என்றும் நாசர் நம்பிக்கை பூண்டிருக்கிருர். அவருடைய செயல்கள் இடைக்காலத்தை நினைவூட்டுகிறது. 'இஸ்லாமிய உலக ஒற்றுமையே உலக அமைதிக்குக் கேடுதான்' என்று பழித்தார்.

வாஷிங்டனும் லண்டனும் வாய்திறக்கவில்லை. இஸ்ரேலுக்கு அமெரிக்க ஆயுதங்கள் செல்வதைத் தொடர்ந்து தடுத்துக் கொண்டும், சவூதி அரேபியாவுக்கு அமெரிக்க ஆயுதங்கள் செல்வதை ஆதரித்தும் வந்தார் டல்லஸ். 1955ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் முதல் சீரமைப்பு வளர்ச்சிக்கான சர்வதேச பாங்கு அளிக்கப்போகும் கடன் தொகையை அல்லாமல் லண்டனும் வாஷிங்டனும் கூட்டாக 7,00,00,000 டாலர் உதவித் தொகை அளிக்கத் தயார் என்று நாசருக்கு ஆசை காட்டிக்கொண்டு வந்தன (அமெரிக்கா 5,60,00,000 டாலர் ; பிரிட்டன் 1,40,00,000 டாலர்). இஸ்ரேல்மீது போர் தொடுக்காமலிருக்கும்படி செப்பிலோவ் நாசரை எச்சரிக்கை செய்தார். அமெரிக்கத் தூதர் ஹென்றி

ஏ. பைரோடு தென் ஆப்பிரிக்காவுக்கு மாற்றப்பட்டார். அவருடைய இடத்தில் நியமிக்கப்பட்ட ரேமண்டு ஏ. ஹேர் கெய்ரோவைவிட்டுப் போகுமுன், நாசர் மேலைநாடுகளுக்கு எதிராகக் கையாண்டு வரும் கொள்கைகளைக் கைவிட்டாலொழிய வாஷிங்டன் உதவி செய்யப்போவதில்லை என்று பயமுறுத்தினார். முக்கியப் பணியை முன்னிட்டு கெய்ரோ வந்த அமெரிக்க வெளிநாட்டுத் துணை அமைச்சர் ஜார்ஜ் வி. ஆலனும் 'பயங்காட்டும்' செய்தியையே கொண்டுவந்திருப்பதாக நாசர் நினைத்தார். அப்படி நினைத்த எகிப்திய சர்வாதிகார ஜனாதிபதி 'உம் தூதர் ஏதாவது ஒரு வார்த்தை பேசினால் அவரை என் காரியாலயத்திலிருந்து உதைத்துத் துரத்தி விடுவேன்' என்றாராம்.

1956ஆம் ஆண்டு ஜூலை 19ஆம் தேதி அஸ்வான் அணைக் கட்டுக்கு எதிராக அமெரிக்க வெளிநாட்டு இலாகா கீழ்வரும் செய்தியை வெளியிட்டது :

'கடந்த ஏழுமாத கால நிகழ்ச்சிகள் அணைக்கட்டு வெற்றியுடன் முடிந்துவிடாது என்பதை உணர்த்துகின்றன. ஆதலால், இத் திட்டத்தில் இனிப் பங்குகொள்ள இயலாது என்று அமெரிக்க அரசாங்கம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. பழுதுபார்க்கும் நாடுகளின் (சுதான், எத்தியோப்பியா) இசைவை இன்னும் பெற்றபாடில்லை ; இப்பொழுது இத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்குப் போதுமான வளங்கள் எகிப்திடம் முன்னைவிட குறைந்துவிட்டது. இம் முடிவால் அமெரிக்க அரசாங்கத்துக்கும் மக்களுக்கும், எகிப்திய அரசாங்கத்துக்கும், மக்களுக்கும் இடையே நிலவிவரும் நட்புறவில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை'.

வாஷிங்டன் சென்ற வழியில் லண்டனும் சர்வதேச பாங்கும் சென்றன. யூகோசுலேவியாவுக்குச் சென்றுவிட்டுத் தாயகம் திரும்பிய நாசர் மேலைநாடுகள் 'தன் முகத்தில் ஓங்கி அடித்துவிட்டதை' உணர்ந்தார். எரிகிற நெருப்பில் எண்ணெயை வார்த்தாற்போல் செப்பிலோவும் அணைக்கட்டுக்கு ரஷ்யா உதவிசெய்வதாகச் சொல்லவே இல்லை என்று கூறினார். செனட்டர் புல்பிரைட் பின்னர் புகார் செய்ததைப்போல் ஜனாதிபதியையோ, காபினட்டையோ, அல்லது தேசியப் பாதுகாப்புக் கவுன்சிலையோ ஒரு வார்த்தைகூடக் கேட்காது அமெரிக்க வெளிநாட்டு அமைச்சரும் அவருடைய ஆலோசனைக்காரர்களும் இம் முடிவுக்கு வந்து விட்டனர்.

'டைம்' பத்திரிகையைச் சேர்ந்த ஜான் ஆர். பீல் புகழ்ந்து எழுதிய அமெரிக்க வெளிநாட்டு அமைச்சரின் வாழ்க்கை வரலாறு

1957, ஏப்ரல் மாதம் வெளியிடப்பட்டது. அத்துடன் அமெரிக்கா போட்ட தப்புக் கணக்கும் உலகிற்குத் தெரியவந்தது.

பத்திரிகை மாநாட்டில் இதைப்பற்றி வினவப்பட்டபோது இக் கருத்தை டல்லஸ் ஒப்புக்கொள்ளவுமில்லை; மறுக்கவுமில்லை. மேலைநாட்டுக்கு விரோதமாக முளைத்திருக்கும் 'நடுநிலைமைக் காரரான' நாசரைத் தண்டித்து, மாஸ்கோவைத் திணறச் செய்ய வேண்டும் என்று வாஷிங்டன் நம்பியிருந்தது. அந் நம்பிக்கையில் இடி வீழ்ந்தது. தீவிரப்போக்கைக் கைவிட்டுத் தன் நாட்டுக்கும் இஸ்ரேலுக்கும் இடையே நடந்துவரும் எல்லைத் தகராறு, கொலை, கொள்ளை ஆகியவற்றை ஒழிப்பதற்குக் கெய்ரோ முன்வந்தால் அணையைக் கட்டி முடிப்பதற்குரிய பண உதவி அளிப்பதற்கு வாஷிங்டனும் லண்டனும் தயாராக இருந்தன. அமெரிக்காவும் பிரிட்டனும் விரும்பியிருந்தால் ரஷ்யாவுடன் ஒரு முடிவுக்கு வந்து, எகிப்துக்குப் பணவுதவி அளித்து, மத்தியக் கிழக்கில் அமைதியை நிலைநாட்டி இருக்கலாம். கொள்கை வகுப்பாளர் அங்ஙனம் செய்தாரில்லை. கம்யூனிசத்தின் தீங்குகளைவிடக் கம்யூனிசக் கொள்கை எதிர்ப்பே அதிகத் தீங்கை விளைவிக்கிறது. இதனால் போர் மூண்டால் மூளட்டும் என்று லண்டனும் வாஷிங்டனும் முடிவு செய்துவிட்டன. அம் முடிவு அட்லான்டிக் நாடுகளின் ஒற்றுமைக்கு ஊறு செய்தது. ஜூலை மாதத்தில் கெய்ரோ சர்வாதிகாரியை அவமானப்படுத்திய வாஷிங்டன் நவம்பர் மாதத்தில் அவருக்கு உதவிசெய்ய முயன்றது. மத்தியக் கிழக்கில் ரஷ்யாவின் பேரும் புகழும் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. 'அகிலம் அறிவில்லாமல் (அறிவற்றவர்களால்) ஆளப்பட்டுவருகிறது' என்று கவுண்ட் ஆக்சல் ஆக்சன்ஸ் டீர்ன (1583-1654) தன் மகனுக்குக் கூறியது எவ்வளவு உண்மை! அது தான் இந் நாடகம் கற்பிக்கும் பாடமும்கூட!

தன் முகத்தில் மேலைநாடுகள் கரியைக் குழைத்து அப்பியதும் நாசர் அவர்களுக்குச் சிறந்த பாடம் ஒன்றைக் கற்பித்தார். 'சூயஸ் கால்வாய் தேசியமயமாக்கப்பட்டுவிட்டது'; சூயஸ் கம்பெனியின் முதல்கள் அனைத்தும் பிடிக்கப்பட்டுவிட்டன; அதற்கு நட்ட ஈடு பின்னர் அளிக்கப்படும்; மற்றும் (இஸ்ரேலைத் தவிர) மற்ற நாடுகளுடன் எகிப்து 1888ஆம் ஆண்டு கான்ஸ்டாண்டிநோபிள் உடன்படிக்கைப்படி நடந்துகொள்ளும்' என்ற ஒரு பிரகடனம் 1956ஆம் ஆண்டு ஜூலை 26ஆம் நாள் கெய்ரோவில் வெளிவந்தது. 'இராணுவக் கூட்டுச் செய்து கொள்ள மறுத்ததால் எகிப்தை அவர்கள் தண்டித்து வருகிறார்கள்

...நமக்கு என்றும் உதவி செய்வதாக வாக்களித்துக் கொண்டே அமெரிக்கர் நம் கழுத்தை அறுக்கப் பார்க்கிறார்கள்...என்னைக் கவிழ்த்துவிடுமாறு எகிப்து மக்களிடமே கூறுகிறார்கள். உங்கள் வெறுப்பு உங்களையே அழிக்கும்...எந்த மேலைநாட்டு இறுதி எச்சரிக்கைக்கும் எகிப்து தலைசாய்க்காது என்பது அவர்கள் மனத்தில் இருக்கட்டும்' என்று முழங்கினார் நாசர். சூயஸ் கம்பெனியின் ஆண்டு வருமானம், 10,00,00,000 டாலர்...அதுவே எங்களுக்குப் போதும். அமெரிக்க உதவியோ, அன்றி பிரிட்டிஷ் உதவியோ எங்களுக்குத் தேவையில்லை. எங்கள் அஸ்வான் அணைக்கட்டை எங்கள் முதலைக் கொண்டே நாங்கள் கட்டிமுடித்து விடுவோம்' என்று குமுறினார் கெய்ரோ அதிபர் கமால் நாசர்.

இப் பிரகடனத்தைச் செவிமடுத்த மேலைநாடுகள் இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் ஆயின. மேற்கு ஐரோப்பியப் பொருளாதார வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத இந் நீர்வழி முழுதும் நாசர் கைவசம் ஆவதை ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சுக் கொள்கை வகுப்பாளர் தடுக்கத் தீர்மானித்தனர். மத்தியக் கிழக்கிலிருந்து தங்களுக்கு எண்ணெய்க் கிணறுகள்மூலம் கொள்ளை கொள்ளையாகக் கிடைத்துவரும் லாபத்தையும், அதன் இராணுவ முக்கியத்து வத்தையும் நினைத்து நாசர் தாக்கப்படுவதைத் தடுக்க முயன்றனர் அமெரிக்கர். இஸ்ரேலைக் காப்பாற்ற அதன் ஆட்சியாளர் கெய்ரோவுடன் 'தடுப்புப் போரில்' இறங்கத் தீர்மானித்தனர்; ஏன்? பன்முறை போரில் இறங்கவும் செய்தனர். எகிப்திய ஆட்சியாளரோ மேலைநாடுகளைச் சிறிதும் சட்டைசெய்வதில்லை என்றும், இஸ்ரேலை எப்படியாவது தொலைத்து விடவேண்டும் என்றும் முடிவுசெய்தனர். கெய்ரோவுக்கு மேலை நாடுகளுடன் கூடி உதவி அளிப்பதற்காகத் தாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளனைத்தும் வீணாகியதும், இந் நெருக்கடியைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கிக்கொள்ள முனைந்தனர் ரஷ்யர். இங்ஙனம் பல நாடுகள் பலவிதமாக நடக்க முடிவுசெய்தன.

நாசரின் 'சர்வாதிகார நடவடிக்கை', 'சர்வதேச முக்கியத் துவம் வாய்ந்த இந் நீர்வழியில் செல்லக்கூடிய போக்குவரத்துச் சுதந்திரத்தைக் குலைத்துவிட்டது' என்றும், அதனால் வரக்கூடிய விளைவுகளனைத்துக்கும் எகிப்திய அரசாங்கமே பொறுப்பாக வேண்டும் என்றும் லண்டனும் பாரிசும் கண்டனக் குரல் எழுப்பின. பிரிட்டன் ஒத்துவந்தால் சூயஸ் கால்வாய் வட்டாரத்தை இராணு வத்தின்மூலம் வலுவந்தமாய்ப் பிடித்துவிடவேண்டும் என்று பாரிசில் காபினட் முடிவுசெய்தது. ஜூலை 28ஆம்நாள் இங்கிலாந்தில்

இருந்த எகிப்தியக்கணக்குகள் அனைத்தையும் பிரிட்டிஷ் கருவூலம் தடை செய்தது. சூயஸ் கால்வாயைச் சர்வதேசக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்க் கொண்டுவருவதற்கான திட்டங்களைப்பற்றி பிரெஞ்சு காபினட் வாதித்தது. ராபர்ட் மர்பியை வாஷிங்டன் லண்டனுக்கு அனுப்பி வைத்தது. அதற்கிடையில் நாட்டுப்பற்று என்ற உணர்ச்சிக்கு அடிமையான மக்கள் நாலா பக்கமும் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கக் கண்ட நாசர், 'படை வலிமையைப் படைவலிமையால் எதிர்ப் போம்; எங்களை ஈன்றெடுத்த தாய்த்திருநாட்டிற்காக எங்கள் உயிர் உள்ளளவும் போராடுவோம்...எந்த ஏகாதிபத்திய நாடாவது இவ் விஷயத்தில் தலையிடுமாயின் இக் கால்வாய் வழியே செல்லக் கூடிய போக்குவரத்துத் தடை செய்யப்படும்' என்று எச்சரிக்கை விடுத்தார். இந் நாசரின் நடவடிக்கை 'உலக நம்பிக்கைக்கே பலத்த அடிகொடுத்துவிட்டது' என்று மறுநாள் அங்கலாய்த்துக் கொண்டார் டல்லஸ்.

நாளடைவில் மேலைநாடுகளின் ஒற்றுமை ஒளி மங்கலாயிற்று. 'அமைதியை நிலைநாட்டுமுகத்தான் டல்லஸ் பிரான்ஸ், பிரிட்டன், இஸ்ரேல் ஆகிய நாடுகளின் நலங்களைப்பற்றிக் கவலைப்படாதவர் போலக் காணப்பட்டார். சில்வின் லாய்டும், பினேவும் ஒருபுறமும், இஸ்ரேலின் வெளிநாட்டு அமைச்சர் திருமதி கோல்டா மீர் மற்றொரு புறமும் 'நியாயத்துக்காகப்' பாடுபட்டனர். லண்டனில் ஆகஸ்டு மாத ஆரம்பத்தில் டல்லசுடன் பல நாட்கள் பேச்சு வார்த்தை நடந்தது. இறுதியில் சூயஸ் கால்வாயை ஒரு சர்வ தேச அமைப்பிடம் ஒப்படைத்துவிடுதல் என்றும், அதுபற்றி எகிப்து, ரஷ்யா உள்பட 24 நாடுகள் ஆகஸ்டு 16ஆம் தேதி லண்டனில் கூடி ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும் என்றும், மூன்று மேலை நாடுகளும் தீர்மானித்தன. ஆனால், உண்மையில் மேலை நாடுகளுக்குள் ஒற்றுமை இல்லை. பிரிட்டன் தன் படையில் பாதியைப் போருக்கு ஆயத்தமாக இருக்கும்படி செய்துவிட்டு, சைப்பிரசுக்குத் தன் கடற்படையையும் விமானப் படையையும் அனுப்பியது. பிரான்சும் அவ்விதமே செய்தது. அப்போது படை வலிமையால் இச் சிக்கல் தீர்க்கப்படுவதை டல்லசும் ஐசன்ஹோ வரும் தடுத்தார்கள். ஆகஸ்டு 2ஆம் தேதியன்று கூடிய பிரெஞ்சு அசெம்பிளியில் நாசர் 'நிரந்தர அமைதியின் விரோதி' என்ற தீர் மானம் நிறைவேறியது. கால்வாயைச் சர்வதேசக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்க் கொண்டுவருவதற்கேற்ற 'படைவலிமையைப்'பற்றி மறுநாள் காலை மொல்ட் பேசினார். ஒயிட் ஹவுசிலிருந்து ஒலிபரப்புங்கால், 'நாசர் கற்பனைத் துயரங்களைச் சமாளிப்பதற்காக இது கோபத்தில் பதிலுக்குப் பதில் எடுத்த நடவடிக்கை' என்றும், 'ஒரே நாட்டின்

சுயநலத்திற்காகக் கால்வாய் பயன்படுத்தப்படுவதை ஒப்புக் கொள்ளலாகாது' என்றும் டல்லஸ் குறிப்பிட்டார்.

பெரியதொரு மாநாட்டைப் பின்னால் கூட்டவேண்டும் என்று ரஷ்யா கொண்டுவந்த பிரேரணையை லண்டன் ஏற்க மறுத்து விட்டது. எகிப்தும் கிரீசும் அதில் கலந்துகொள்ள மறுத்தன. நாசரோ 'கூட்டுக் குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கைச் சதிக்கு' இதை விடச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு வேறொன்றுமில்லை என்று கண்டித் தார். 1956ஆகஸ்டு 16ஆம் தேதி லங்காஸ்டர் ஹவுசில் 22நாட்டுப் பிரதிநிதிகள் கூடினர். நாசர் கால்வாயைப் பயன்படுத்த முடியா வண்ணம் மேலைநாட்டுக் கப்பலோட்டிகளைக் கால்வாய்க் கம்பெனி தன்வசம் அழைத்துக்கொண்டது. இதற்கிடையில் கால்வாயை ஒரு சர்வதேச அமைப்பின் வாயிலாகத்தான் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினர். இந்தோனேசியா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளின் ஆதரவைப் பெற்ற இந்தியா, கால்வாய் எகிப்தின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் இயங்குவதையே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், ஆலோசனை கூறத்தக்க சர்வதேச போர்டு ஒன்றை நியமிக்கவேண்டுமென்றும் வாதித்தது. ஆகஸ்டு 23ஆம் நாள் மாநாடு முடிந்தது. அவ்வமயம் அமெரிக்கா கொண்டுவந்த திட்டத்தைச் சிறிது மாற்றியமைத்துக் கால்வாயைச் சர்வதேசக் கண்காணிப்பின்கீழ் இயக்குமாறு நாசரைக் கேட்க வேண்டும் என்று பதினெட்டு நாடுகள் முடிவு கட்டின. மேலும், அமெரிக்கா (லாய் டபிள்யு. ஹெண்டர்சன்) ஸ்வீடன், இரான், எத்தியோப்பியா, ஆஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளின் பிரதி நிதிகளைக் கொண்டதொரு கமிட்டிமூலம் கால்வாயைக் கண் காணித்து வரவேண்டுமென்றும், ஆஸ்திரேலியத் தலைமை அமைச்சர் ராபர்ட் மென்சீஸ் அதன் தலைவராகப் பணியாற்றுவார் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

ஆனால், நாசருக்கு எதிராக டல்லஸ் கொண்டிருந்த உறுதிப் பாட்டில் லண்டனுக்கோ அல்லது பாரிசுக்கோ சிறிதும் நம்பிக்கை இல்லை. படைவலிமையைக் காட்டினாலொழிய நாசர் படிய மாட்டார் என்ற முடிவுக்கு அவை வந்தன. ஆகஸ்டு மாத இறுதியில் பிரெஞ்சுப் படை சைப்பிரசை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது. நாசரைக் கவிழ்ப்பதற்காகப் பிரிட்டன் 'சதி' செய்துவருகிறது என்று கெய்ரோ குற்றஞ் சாட்டியது. லண்டன், பாரிஸ், தெல் அவீவ் ஆகிய மூன்று தலைநகரங்களும் எகிப்தைத் தாக்குவான்வேண்டி ஏற்கெனவே (பிகாரோவின்படி மார்ச்சு 27, 1957) திரைக்குப் பின்னால் திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

அதன்படி இஸ்ரேல் முதலில் தாக்கவேண்டுமென்றும், உடனடியாக ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சுப் படைகள் கால்வாய் வட்டாரத்தைக் கைப்பற்றிவிடவேண்டும் என்றும் திட்டம் தீட்டப்பட்டது. இத் திட்டத்தை வாஷிங்டன் அறியவில்லை. செப்டம்பர் 2ஆம் தேதி மென்சிஸ் தூதுக்குழு எகிப்துக்குச் சென்றது. கால்வாயை ஏதாவது ஒரு வழியில் சர்வதேசமயமாக்கிவிடுவதற்கு நாசரின் சமமதத்தைப் பெற்றுவிடவேண்டும் என்ற நம்பிக்கையுடன் வந்த குழு தோல்வியுடன் 9ஆம் தேதி திரும்ப நேரிட்டது. மற்றொரு மாநாட்டைக் கூட்டவேண்டும் என்று கெய்ரோ ஒரு பிரேரணை கொண்டு வந்தது. லண்டனும் பாரிசும் அதற்கு இணங்கவில்லை. எப்படியாகிலும் நாசரைத் தங்கள் வழிக்குக் கொண்டுவந்துவிடவேண்டும் என்று முடிவுகட்டிய ஈடனும் மொலெட்டும் எகிப்தின்மீது பொருளாதார நெருக்கடியைப் பிரயோகிப்பதற்கான திட்டத்தைத் தீட்டினர். அவர்கள் ஐ. நா. பாதுகாப்புச் சபையில் எகிப்தின் போக்கு ‘உலக அமைதிக்கும் பாதுகாப்புக்கும் பங்கம் விளைவிக்கிறது’ என்று முறையிட்டனர்.

அதே நேரம் இஸ்ரேலின் எல்லையில் புதிய வன்செயல்கள் தலை தூக்கலாயின. உடனே டல்லசின் முயற்சியின்பேரில், எகிப்தின் பாத்தியதையைச் சிறிதும் சட்டைசெய்யாமல், ‘சூயஸ் கால்வாய் பயன்படுத்துவோர் சங்கம்’ என்ற ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அதன் ஆட்களைக்கொண்டே கால்வாயை மேலாண்மை செய்து வருவதற்கான திட்டங்கள் அறிவிக்கப்பட்டன. மேலை வல்லரசுகள் தன்மீது ‘போர்’ தொடுத்துவிட்டதாகக் கெய்ரோ கூக்குரலிட்டது. மேற்கு ஐரோப்பாவுக்கு அமெரிக்கா எண்ணெய் உதவி அளிக்கப்போவதாகவும், ஆப்பிரிக்காவைச் சுற்றிச் சரக்கேற்றிச் செல்லும் கப்பல்களை அனுப்பி, சூயஸ் கால்வாயை மறுப்புச் செய்யப்போவதாகவும், டல்லஸ் பயமுறுத்தினார். சோவியத் கப்பலோட்டிகள்மூலம் எகிப்து கால்வாயைத் தொடர்ந்து நடத்தவே, செப்டம்பர் 17ஆம் நாள் லண்டனுக்கு விரைந்து சென்றார் டல்லஸ். அங்கு ஆகஸ்டு 23ஆம் நாள் கொண்டுவரப்பட்ட திட்டங்களை ஆதரித்த 18 நாடுகள் குழுமி இருந்தன. அதே நாள் ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு அச்சுறுத்தல்களைக் கவனிக்குமாறும், ‘அமைக்கப்படவிருக்கும் கால்வாய் பயன்படுத்துவோர் சங்கம் எகிப்தின் மதிப்பையும் இறைமை உரிமையையும் மதிக்கவில்லை’ என்றும், ‘மேலும் இந்நடவடிக்கை ஐ. நா. சாசனத்தையும் 1888ஆம் ஆண்டு உடன்படிக்கையையும் மீறிச் செல்வதாகவும்’ கெய்ரோ ஐ. நா. பாதுகாப்பு மன்றத்தில் முறையிட்டது. வல்லரசு

கள் கீரியும் பாம்புமாக நடந்துகொள்ளும்போது விளம்பர மேடையாக ஐ. நா. மாறிவிடுவதால், இம் முறையீடுகள் அனைத்தும் வீணாயின. பயன்படுத்துவோர் சங்கத்தின்மூலம் கால்வாயைச் 'சர்வதேச மயமாக்குவதற்கு' வாஷிங்டன் தங்களுடன் ஒத்துழைக்குமென்று லண்டனும் பாரிசும் நம்பிக்கை கொண்டன. ஆனால், டல்லசுக்கு அவ்வித நோக்கமே இல்லை. கால்வாய் பயன்படுத்துவோர் சங்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான திட்டத்தை வரைந்துவிட்டு, இரண்டாம் லண்டன் மாநாடும் செப்டம்பர் 21ஆம் தேதி கலைந்தது. அத்திட்டத்தில் 'ஆலோசனை செய்தல்,' 'படைவலிமையைக் காட்டி அச்சுறுத்தாதிருத்தல்', 'ஐ.நா -வை நம்பியிருத்தல்' ஆகிய அம்சங்கள் இடம் பெற்றன. 'கெய்ரோ அரசாங்கம்மட்டும் ஒத்து வந்தால் இச் சிக்கலை நொடிப்பொழுதில் தீர்த்துவிடலாம்' என்று டல்லஸ் கூறினார். செப்டம்பர் 23ஆம் தேதி லண்டனும் பாரிசும் மீண்டும் ஐ. நா. பாதுகாப்பு சபையிடம் முறையிட்டன. அதை எதிர்த்து செப்டம்பர் 24ஆம் நாள் கெய்ரோ முறையீடு செய்தது.

சூயஸ் கால்வாய் பயன்படுத்துவோர் சங்கம் அக்டோபர் முதல் நாள் லண்டனில் வெளிப்படையாக அமைக்கப்பட்டது. அதில் 15 நாடுகள் அங்கம் வகித்தன. ஈவினு பார்டேலஸ் (நியூயார்க்கிலிருந்த ஹாலந்து நாட்டு கான்சல் ஜெனரல்) அதன் நிர்வாகியாக நியமிக்கப்பட்டார். டல்லஸ் 'ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சுக் குடியேற்ற நாட்டுக் கொள்கை'யிலிருந்து தன்னை 'விடுவித்துக் கொண்டார்' என்று ஒரு பத்திரிகை மாநாட்டில் ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு நிருபர்கள் குறிப்பிட்டனர். கால்வாயை நிர்வாகம் செய்யும் பொறுப்பை அமெரிக்க எண்ணெய், கப்பல் கம்பெனிகளின் கைகளுக்கு மாற்றிவிடுவதற்காக வகுக்கப்பட்ட திட்டம் நிறைவேறவில்லை. இந்நீர்வழியைச் சர்வதேசக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்க் கொண்டுவருவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளனைத்தையும் எகிப்தும், ரஷ்யாவும் எதிர்த்துவந்தன. அமெரிக்காவின் கொள்கை 'தெளிவானதோடல்லாமல் உறுதியானதும்கூட' என்றும், 'இச் சிக்கலில் நாங்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் போக்கை விரும்பவில்லை என்று பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளிடமிருந்து' தனக்கோ அல்லது டல்லசுக்கோ எந்தவிதமான தகவலுமில்லை என்றும், ஐசன்ஹோவர் (அக்டோபர் 11) கருத்துத் தெரிவித்தார். மேற்படி சங்கத்தை ஆதரித்துக் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானத்தின்மீது ஐ.நா. பாதுகாப்பு சபையில் ரஷ்யா தன் மறுப்பதிகாரத்தைப் பயன்படுத்திற்று. அக்டோபர் 11ஆம் நாள் எகிப்திய வெளிநாட்டு அமைச்சர் டாக்டர் முகமது கௌசி உள்படப் பாதுகாப்பு மன்ற

உறுப்பினர் அனைவரும் ஆறு கொள்கைகள் அடங்கிய முடிவுக்கு வந்தனர். எனினும், எகிப்தியக் கட்டுப்பாட்டின்கீழ்க் கால்வாய் முழுமையும் இயங்கவேண்டுமா என்ற சிக்கலுக்குத் தீர்வு காணப் படவில்லை.[1] சில்வன் லாய்டும் பினேவும் சர்வதேசமயமாக்கு வதற்கான 18 நாட்டுத் திட்டத்தை மீண்டும் மீண்டும் ஆதரித்துப் பேசியவண்ணமிருந்தனர்.

பழிக்குப்பழிவாங்குவான்வேண்டி இஸ்ரேலியர் கொள்ளை யடிக்கத் தலைப்பட்டனர். செப்டம்பர் 26ஆம் நாள் 50 ஜோர்டா னியர் கொல்லப்பட்டனர். மேலும் இராக்கின் படைகள் ஜோர் டானில் கால்வைத்தால் போர் தொடுக்கப்போவதாக இஸ்ரேலியர் அச்சுறுத்தினர். மத்திய கிழக்கில் ஆக்கிரமிப்புக்கு எவர் இரை யானாலும் அவருக்கு உதவிசெய்யத் தாம் தீர்மானித்திருப்பதாக மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தினார் டல்லஸ். பென்குரின் 'எகிப்தின் பாசிஸ்ட் சர்வாதிகாரி தன் படைபலத்தால் எகிப்தை ஆட்சிசெய்து வருகிறான்; அவனை எதிர்ப்போரை வன்செயல் மூலம் அடக்கிவிடுகிறான்; அரபு நாடுகள் அனைத்தையும் தன் வலிமையால் தன் குடைக்கீழ்க் கொண்டுவரத் துடி துடிக்கிறான்; இஸ்ரேலை அழித்துவிடத் தீர்மானித்துள்ளான்' என்று தன் நாட்டுப் பார்லிமெண்டை எச்சரித்தார். போர் மூளப்போகும் தருவாயில் வாஷிங்டனின் அதிகார உலகம் அறியாமையில் மூழ்கிக்கிடந்தது. ஆனால், அதே வேளை வரப்போவதை முன்னரே அறிந்திருந்த மாஸ்கோ அதிகாரிகள், வன்செயலைத் தடுத்து நிறுத்த வீணில் முயன்றனர்.

[1] மேற்கொள்ளப்போகும் நடவடிக்கைகள் கீழ்வரும் கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும்:

1. 'பகிரங்கமாகவோ, அன்றி மறைமுகமாகவோ எந்த நாட்டுக்கும் பாகுபாடு காட்டாமல் கால்வாய் வழியாகத் தடையற்ற போக்குவரத்து இருக்கவேண்டும்.' [விளக்கக் கூறின் இந் நியதி 1888ஆம் ஆண்டு உடன்படிக்கையின் அதே மாதிரியான கொள்கையை ஒத்தது எனலாம்; அதாவது, கீழ்வரும் 3ஆம் நியதியின் நுட்பமான அரசியல் அம்சங்களை அது ஒக்கும்.]

2. 'எகிப்தின் இறைமையுரிமை மதிக்கப்படவேண்டும்.'

3. 'கால்வாய் பயன்படுத்தப்படுவது எந்த நாட்டின் அரசியலைவிட்டும் தனியாக இருக்கவேண்டும்.'

4. 'வசூலிக்கப்படவேண்டிய காப்புவரிபற்றியும், மற்றக் கட்டணங்களைக் குறித்தும் எகிப்தும் கால்வாயைப் பயன்படுத்துவோரும் ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும்.'

5. 'வருவாயினின்று கணிசமான அளவு கால்வாயின் மராமத்துக்காக ஒதுக்கப் படவேண்டும்.'

6. 'சூயஸ் கம்பெனிக்கும் எகிப்திய அரசாங்கத்துக்குமிடையே தகராறு ஏற்படின் அது நடுவர் தீர்ப்புக்கு விடப்படவேண்டும்.'

1957, ஏப்ரல் 22ஆம் தேதி லண்டனில் தெரியவந்ததுபோல், பாதுகாப்பு சபையின் அனுமதியின்றிப் படைவலிமையைப் பிரயோகித்தல் ஐ. நா. சாசனத்தை மீறிநடத்தல் ஆகும் என்று புல்கானின் 1956, செப்டம்பர் 11ஆம் நாள் தலைமை அமைச்சர் ஈடனை நோக்கிக் கூறினர்.

'சூயஸ் கால்வாயைப் பிடித்துக்கொண்டுவிடவேண்டும் என்று பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமும் பிரெஞ்சு அரசாங்கமும் நாடி இருக்கின்றன போலும்... அத்தகைய செயல் கால்வாய்க்கே அழிவைத் தேடும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஐரோப்பாவுக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் எண்ணெய்ச் சரக்குகள் முழுதும் தடைபட்டுப் போகும்... அவ்வாறெனில், அது ஆப்பிரிக்க, ஆசிய மக்களின் சினத்தைக் கிளறிவிடும்... இன்று படைவலிமையைக் காட்டி எவரையும் அச்சுறுத்தமுடியாது. குடியேற்ற நாட்டுக் கொடுமை தலைவிரித்தாடிய காலத்தைப் போன்று, இன்று எவரும் நடந்து கொள்ளமுடியாது. இராணுவ நடவடிக்கைகள் தோல்வியில்தான் சென்றுமுடியும்... புத்திசாலித்தனமாக நீங்கள் நடந்துகொள்ளா விட்டால் ஏற்படக்கூடிய பயங்கரமான விளைவுகளைப்பற்றித் தங்களுக்கு நட்பு முறையில் எச்சரிக்கை செய்யவே விரும்பு கிறோம்.'

செப்டம்பர் 16ஆம் தேதி ஈடன் வரைந்த பதிலில் தாம் 'அமைதிக்காகப்' போராடுவதாகவும், நாசர்தான் 'இராணுவத் துவத்தில் இறங்கிவிட்டார்' என்றும் உணர்த்தப்பட்டது. 'மேலை வல்லரசுகள் தங்கள் படைபலத்தைக் காட்டி அச்சுறுத்தி சூயஸ் கால்வாய் பயன்படுத்துவோர் சங்கத்தை அமைக்குமாயின், அது 1888ஆம் ஆண்டு உடன்படிக்கையையும் எகிப்தின் இறைமை உரிமையையும் மீறி நடப்பது ஆகும்' என்று புல்கானின் மீண்டும் செப்டம்பர் 28ஆம் தேதி வரைந்தனுப்பிய மடலில் எடுத்துரைத் தார். அதற்கு அக்டோபர் 6ஆம் தேதி வரைந்த பதிலில், நாசரைப் பழித்தும், இச் சிக்கலில் எகிப்தின் 'இறைமை உரிமையே' இடம் பெறவில்லை என்றும் ஈடன் இடித்துரைத்தார். அக்டோபர் 23ஆம் தேதி அனுப்பிய இறுதிச் செய்தியில் ஐ. நா. மீதும் அமைதியிலும் நம்பிக்கை வைக்குமாறு புல்கானின் கேட்டுக்கொண்டார். அது போல் செப்டம்பர் 11ஆம் தேதி மொலெட்டுக்கும் புல்கானின் எச்சரிக்கை விடுத்தார். அதற்கு எகிப்தைக் கண்டனம் செய்து, தாம் வன்செயலில் இறங்கவே இல்லை என்று தப்பித்துக்கொள்ளப் பார்த்தார் மொலெட்.

வன்செயலில் இறங்கலாகாது என்று உலகிற்கு உபதேசம் செய்த மாஸ்கோ, அகிலமே அதிர்ச்சியடையும்வண்ணம் ஹங்கேரி

யில் வன்செயலில் முழுமூச்சுடன் இறங்கியது. எகிப்துக்கு எதிராக இஸ்ரேல், பிரான்சு, பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகள் கூடிக்கொண்டு புரிந்த வன்செயலிலும் மாஸ்கோ பல படி உயரச்சென்றுவிட்டது என்று துணிந்து கூறலாம். 1956, அக்டோபர் மாதம் டான்யூப் நதியிலும், நைல்நதியிலும் ஏற்பட்ட பயங்கர நிகழ்ச்சிகளுக்கு இடையே எவ்விதத்தொடர்பும் இல்லாததுபோல் தோன்றும். ஆனால், ஓருலகில் ஏற்படும் ஒரு நிகழ்ச்சிக்கும் மற்ற நிகழ்ச்சிகளுக்குமிடையே தொடர்பு இல்லாமலில்லை. எகிப்தின் உதவிக்கு முன்வந்த வல்லரசு அக்டோபர் மாத இறுதியில் தன் போலிஷ், மாக்கியர் குடிமக்களுடன் எதிர்பாராதவிதம் கைகலக்க நேரிட்டு, அதனால் மத்திய கிழக்கில் நடவடிக்கை எடுக்கமுடியாமல் போய்விட்டது. அவ்வாறு நடந்திருக்காவிடில் எகிப்தை மேலைநாடுகளும், இஸ்ரேலும் அவ்வளவு விரைவில் தாக்கி இருக்கமுடியாதென்பது திண்ணம். அதுபோல் ஹங்கேரிப் புரட்சியும் நைல் நதிக்கரையில் நடைபெற்ற போரின் விளைவே என்றால் மிகையாகாது.[2]

'வெளி அபாயம் உள்ளே ஒற்றுமையை வளர்க்கிறது.' 'கெடுபிடிப்போர்' மறைந்ததும், ஸ்டாலினின் பயங்கர அட்டூழியங்கள் குறைந்ததும் ரஷ்யத் துணை நாடுகளில் அதிருப்தி தலைவிரித்தாடியது. 1953, ஜூன் 17ஆம் நாள் கிழக்கு ஜெர்மனியில் நிகழ்ந்த கலகங்கள் இதற்குத் தக்கதோர் எடுத்துக்காட்டு ஆகும். ஏன், ரஷ்யாவிலேயே ஸ்டாலினுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோது, 1956, மார்ச்சு 9ஆம் நாள் திப்லிஸ் என்னுமிடத்தில் தடித்தனம் தலைவிரித்தாடியது அல்லவா? அப்போது இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கையைத் திட்டவட்டமாக யார் அறிவார்? நெடுநாள் அன்னியர் ஆட்சிக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்து, சுரண்டலுக்கு ஆளான போலாந்திய உழைப்பாளிகள் (Polish workers) ஜூன் மாத இறுதியிலும், ஜூலை மாத ஆரம்பத்திலும், கம்யூனிஸ்ட் படைகளுடனும் போலிஷ்காரர்களுடனும் போஸ்னன் முதலிய பல போலாந்திய நகரங்களில் போரிட்டார்கள். இறுதியில் அவர்கள் பகைவனின் படைவலிமைக்குத் தலைசாய்க்க நேரிட்டது. எண்ணற்ற உயிர்கள் அப்போரில் மடிந்தன. அதன் பின்னர் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளில் ருமேனியர், புல்கேரியர், ஆல்பானியர் ஆகியோர் அமைதியாக நடந்துகொண்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், 'ஹங்கேரியர் போலாந்தியர் போலவும், போலாந்தியர் செக்கோஸ்லோ

[2] பின்வரும் பதினன்கு பத்திகளும் முதன் முதலில் '1917 முதல் ரஷ்யா' என்ற நூலிலிருந்து பிரடரிக் குமனல் எடுக்கப்பட்டது.

வேக்கியர் போலவும், செக்கோசுலேவேக்கியர் பன்றிகளைப் போலவும் நடந்து கொண்டனர்' என்று வார்சாவில் பேச்சு அடிபட்டது போலாந்தியக் கம்யூனிஸ்டுத் தலைவர்களின் கூரறிவினாலும், ஒழுங்குடனும் மிதமாயும் நடந்துகொள்ளுமாறு ஸ்டீவன் கார்டினல் விசின்சிகி வேண்டுகோள் விடுத்ததாலும், போலாந்தில் பொங்கியெழுந்த புரட்சி மேன்மேலும் குமுறி மக்களைத் துன்புறுத்தாவண்ணம் அடங்கிற்று. அப் புரட்சியே 1947-ல் பதவியிலிருந்து விலக்கப்பட்டு 1951-ல் 'டிட்டோவின் கையாள்' என்று தூற்றப்பட்டு, காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த வளாடிஸ்லேவ் கொமுல்காவை கட்சி செண்ட்ரல் கமிட்டி கட்சி உறுப்பினராக மீண்டும் அக்டோபர் 10ஆம் தேதி ஏற்றுக் கொள்ளும்படி செய்தது.

அதே நாள் குருஷேவ், சூக்கோவ், மொலட்டோவ், மிக்கோயன், ககனேவிச் ஆகியோர் வார்சா வந்தடைந்தனர். அப்போதுதான் 'தேசீயக் கம்யூனிசம்' வெற்றியடைந்து விடுவதைத் தடுப்பதற்காகச் சோவியத் படைகள் சூழ்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தன. பின்னர் என்ன நடந்தது என்பது யாருக்கும் திட்டவட்டமாகத் தெரியாது. சோசப் சைரன் கீ விக்ஸ் தலைமை அமைச்சராக விளங்கினர். ஆனல், புதிய பொலிட்பீரோவிலிருந்து ரக்கோஸ் விஸ்கியை விலக்கிவிட்டு, கொமுல்கோவை உறுப்பின ராக ஆக்கியதோடல்லாமல், கட்சியின் தலைமைச் செயலாளராக வும் செய்தது. பின்னல் நடக்கவிருந்த நிகழ்ச்சிகளை எச்சரிக்கை செய்தது. எவ்வளவுதான் அச்சுறுத்திய போதிலும், ரஷ்யர்களின் அறைகூவல் பலிக்கவில்லை. மாருக அவர்கள் இறுதியில் புதிய ஆட்சி முறையை ஏற்கும்படி ஆகிவிட்டது. சோவியத் ஆதிக் கத்தின் சின்னமாக விளங்கிய ரகோஸ்விஸ்கி அக்டோபர் 28ஆம் தேதி ரஷ்யா திரும்பினர். நவம்பர் 13ஆம் நாள் கொமுல்கோவின் நண்பர் ஜெனரல் மாரியன் ஸ்பிசால்கி போலாந்துப் பாதுகாப்பு மந்திரியாக நியமிக்கப்பட்டார். ரஷ்யப் பிடியிலிருந்து விடுபட்டுக் கம்யூனிஸ்டுகளால் ஆளப்பட்டு வந்த 'டிட்டோவைப் பின் பற்றும்' புதிய போலாந்திய ஆட்சியை மாஸ்கோ இறுதியில் ஏற்கும்படி ஆயிற்று. கடன்கள் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டன; கடன் மீண்டும் கொடுக்கப்பட்டது. தானிய உதவி அதிகமாக்கப் பட்டது. போலாந்தில் சோவியத் துருப்புகள் தடைசெய்யப் பட்டன. சுருங்கச் சொல்லின், போலாந்திய நெருக்கடியிலிருந்து புதுவிதமான சோவியத் - துணை நாட்டு உறவு உருவாகிக் கொண்டிருந்தது எனலாம்.

ஆனல், ஹங்கேரியில் நடக்கவிருந்த நிகழ்ச்சிகளோ இதற்கு முற்றிலும் மாருனவையாகும். அங்கு 'சுதந்திரம்' பெற்றுத்தருவ

தாகப் பல்லாண்டுகள் அமெரிக்க வானொலியும், சுதந்திர ஐரோப்பா வானொலியும் செய்த ஒலிபரப்புகளை நம்பிவந்த சில உள்நாட்டுத் தேசீயவாதிகள் இறுதியில் ஏமாற்றமடைந்தனர். பின்னர் அத்தலைவர்கள் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பதற்காக மியூனிச்சில் இருந்துகொண்டு 'சுதந்திரப் போரை' வீணில் நடத்தினர். டிட்டோவுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொள்வதற்காக ரஷ்யா மேற்கொண்ட முயற்சிகளுக்கும், மாக்கியர் நாட்டில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளுக்கும் தொடர்பு உண்டு.

கமின்பாம் புதிய சூழ்நிலையில் 'பயனற்றுப்போய்விட்டதால் அது கலைக்கப்படவேண்டும்' என்று ரஷ்ய, போலாந்திய, செக்கோசுலேவேக்கிய; ஹங்கேரிய, ருமேனிய, இத்தாலிய, பிரெஞ்சு கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிகளின் சென்ட்ரல் கமிட்டிகள் 1956, ஏப்ரல் 17ஆம் நாள் ஆணையிட்டன. ஸ்டாலினின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு டிட்டோ ஒரு புரட்சிக்காரன் என்று 1948-ல் அவரை 'வெளியேற்றிய' இவ் வட்டார கமின்டர்ன், அவரை மீண்டும் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்ட பின்னர் தானுகவே கலைக்கப்பட்டது. மற்றக் கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளை இயந்திரமாக்குவான்வேண்டி மாஸ்கோ 21 பில்லியன் ரூபிள் கடன் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது. அதற்கிடையில் அமெரிக்காவிடமிருந்து ஒரு பில்லியன் டாலர் மதிப்புள்ள உதவியை டிட்டோ பெற்றுவிட்டார். 1956-ல் கிழக்கு ஐரோப்பாவும், மத்திய கிழக்கும், 'நாட்டுணர்ச்சியின்' கோரப்பிடியில் சிக்குண்டு கிடந்தன.

ஜுலை முதல் நாள் டிட்டோ மாஸ்கோவுக்கு விஜயம் செய்தார். பால்ஷோயில் பெரும் வரவேற்பு அவருக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தது. அவர் ஸ்டாலின்கிரேடு சென்றுவிட்டு 1956, ஜுன் 20ஆம் தேதி திரும்பினுர். டிட்டோ மாஸ்கோ சென்ற அதே நாள், வெளிநாட்டு அமைச்சராக இருந்த மொலொடோவ் ராஜிநாமா செய்துவிட்டார் என்றதைக் கேட்டதும் அவர் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. 51 வயதான டிமிட்ரி டிரோபிமோவிச் செப்பிலோவ் அப் பதவியை ஏற்ருர். ஒரு தட்டானின் மகனுன இவர் 1926-ல் மாஸ்கோ அரசினர் சர்வகலாசாலையில் பட்டம் பெற்ருர். ஆள் வாட்டசாட்டமானவர். இவர் அரசு வழக்குரைஞராகவும், விவசாய மாணவராகவும், பத்திரிகையாசிரியராகவும், ஆசிரியராகவும், மேஜர் ஜெனரல் ஆகவும் (இரண்டாம் உலகப்போரில்) பணியாற்றினுர். பின்னர் 1952-ல் 'பிராவ்தா'வின் முக்கிய பதிப்பாளராக ஆயினுர். 1954-55-ல் மொலொட்டோவ் புறக்கணிக்கப்பட்ட பின்னுல் புல்கானினும், குருஷேவும் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றபோது, அவர்களுடன் சென்று வந்த அனு

பவத்தைத் தவிர இவரிடம் தூதியல் அனுபவம் முதலில் இல்லை. ஆனால், கம்யூனிஸ்ட் உலகில் கட்சியைப் பிரிப்பவர், கட்சிக் கொள்கையை மறுப்பவர் முதலியவர்களை வழிக்குக் கொண்டு வருவதில் செப்பிலோவ் ஆற்றல் மிக்கவராகக் கருதப்பட்டார். 1956-ல் அவ்வாற்றலை வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிட்டவில்லை.

டிட்டோவும் கார்டில்ஜுவும் ரஷ்யாவுக்கு விஜயம் செய்த போது, ஜூன் 20ஆம் நாள் ஒரு கூட்டறிக்கை வெளியிடப் பட்டது. அதில் இருநாடுகளுக்கும் இடையே நிலவிய 'சுமுகமான உறவு', 'பொதுவான குறிக்கோள்கள்' மேலும், 'பரஸ்பர அறிவு' முதலியவை வலியுறுத்தப்பட்டன. அன்றியும் உலக அமைதி, படைக்கலக் கலைப்பு, சமாதானச் சகவாழ்வு போன்ற கருத்துகளும் இடம் பெற்றிருந்தன. செஞ்சீனாவை ஐ. நா.வின் உறுப்பின ராக்குதல், இரு ஜெர்மனிகளுக்குமிடையில் பேச்சுவார்த்தைகளை மூலம் ஒற்றுமையை நிலைநாட்டல் போன்ற அம்சங்களும் அதில் அடங்கி இருந்தன. பொருளாதாரப் பண்பாட்டு உறவு அதிகமாக வேண்டும் என்றும் அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. 'சோஷலிச முன்னேற்றப் பாதை வெவ்வேறு நாடுகளில் வெவ்வேறாக இருக்கும்' என்ற அடிப்படைக் கருத்தைப் பொறுத்தே சோவியத் யூகோசுலேவியக் கட்சிகளுக்கிடையே ஒற்றுமை நிலவும் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. மேலும், இரு கட்சிகளும் 'முழுச் சிந்தனைச் சுதந்திரத்துடனும், சமத்துவத்துடனும், தகராறுகளை நட்பு முறையில் தீர்த்துக்கொள்ளும் உரிமையுடனும்' விளங்குவதாக அக் கூட்டறிக்கை அறிவித்தது.

கம்யூனிசத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர்களுக்கு இடையில் நிலவும் தொடர்புகளை மீண்டும் ஒழுங்குபடுத்தவும், காம்ரேடுகளுக்கு இடையே நிலவும் குழப்பங்களைப் போக்கவும் முயற்சிகள் மேற் கொள்ளப்பட்டன. சோவியத் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சென்ட்ரல் கமிட்டி 'மார்க்சிஸ்ட்-லெனினிஸ்ட்' கொள்கைக்குப் புதிய பொருள் கொடுத்தது. ஜூலை 2ஆம் நாள் அது வெளியிடப்பட்டது. ஸ்டாலினை குருஷேவ் மீண்டும் பழித்தார். டோகிலியாட்டி கருதியதுபோல், சோவியத் சமுதாய ஒழுங்கு 'க்ஷீணிக்கத் தொடங்கியதால்,' ஸ்டாலின் பல குற்றங்கள் புரிய நேரிட்டது என்ற கருத்து 'முற்றிலும் தவறானதாகக்' கொள்ளப்பட்டது. 'சோஷலிசத்தை உலக முறையாக மாற்றி அமைப்பதே இக் காலத்தின் முக்கிய அம்சமாகும் என்றும், கடுமையான காலம் பின்னால் வரவிருக்கிறது என்றும் 20ஆம் காங்கிரஸ் முடிவுக்கு வந்தது. அமெரிக்க 'கெடுபிடிப் போர்க்காரர்'களையும், 'ஏகாதி

பத்தியர்களையும்' தாக்கிவிட்டுக் கம்யூனிச நாடுகள் ஒன்றுபட்டிருக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடனும், மார்க்சீய-லெனினிசம் உலகம் முழுவதும் பரவுவதை எவரும் தடுத்தலியலாது என்ற நம்பிக்கையுடனும் தீர்மானம் நிறைவேறியது.

சிரமமான காலம் பின்னுல் வரவிருக்கிறது என்ற கருத்தை 'வைதீகக்' கம்யூனிஸ்டுகளைத்தவிர, அக் கொள்கையை நம்பாதவர்களோ, அல்லது கம்யூனிச எதிரிகளோ, நம்பத் தயாராயில்லை. மார்க்சிஸ்ட்வாதிகளோ தங்களுக்குள் பிளவுண்டு நிற்கின்றனர் என்ற செய்தி காதுக்கு எட்டியதும் ஹங்கேரியிலுள்ள கம்யூனிச எதிரிகள் 'சுதந்திரக்கனியை' அள்ளிப் பருகும் நம்பிக்கை பூண்டனர். அந் நம்பிக்கை நாளும் சுடர்விட்டு வளர்ந்தது. செப்டம்பர் 18ஆம் நாள் 'ஓய்வு' எடுத்துக்கொண்டு எவருக்கும் புரியாவண்ணம் திடீரென்று குருஷேவ் யூகோசுலேவியா வந்தடைந்தார். பத்து நாட்கள் கடந்தபின்பு யால்டாவில் குருஷேவ், புல்கானின், புதாபெஸ்டிலிருந்துவந்த எர்னே சீரோ ஆகியோருடன் டிட்டோ கூடிப்பேசினர். அதே மாத இறுதியில் சோவியத் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சென்ட்ரல் கமிட்டி 'டிட்டோயிசத்திற்கு' (Titoism) எதிராக மற்றக் கிழக்கு ஐரோப்பிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளை எச்சரிக்கை செய்ததாக ஒரு செய்தி வெளியாயிற்று. ஹங்கேரியில் நிலவிய அமைதியற்ற நிலைமை குறித்துக் 'கருத்து பேதங்கள்' நிலவின.

இந் நிகழ்ச்சிகளைக் கேள்விப்பட்ட பெரும்பாலான அமெரிக்கரும் மேற்கு ஐரோப்பியரும், ஹங்கேரி மக்களும் கொடுங்கோலாட்சியை எதிர்த்து 'மக்களாட்சிக்காகப்' பாடுபடுவதாக எண்ணினர். மாஸ்கோ விசுவாசிகளோ இந் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் 'மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியத்தின்' பாசிஸ்ட் ஏஜென்டுகளும் கையாள்களும் ஹங்கேரியின் 'மக்களாட்சியை' வல்லந்தமாக ஒழிப்பதற்காக மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் என்றும் கருதினர்; உண்மை இவ்விரு கருத்துகளுக்கும் இடையே உள்ளது. மாக்கியர் மக்களின் நாட்டுப்பற்று சரித்திரத்தில் அவர்கள் அன்னிய ஆட்சியை வெறுப்புடன் எதிர்த்துக் கலகம் செய்ததற்குப் பல எடுத்துக்காட்டுகளைக் காணலாம். 1849-ல் லூயிகோசுத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டு, ரஷ்யப் படைகளால் அடக்கப்பட்டுத் தோல்வியுற நேர்ந்த புரட்சிக் 'குடியரசு' இதற்குத் தலைசிறந்த சான்ருகும். அவ் வரலாற்றில் மக்களாட்சியின் அம்சத்தையே காண்பதரிது. ஆயிரம் ஆண்டுகள் படைநிலமானிய அரசாக விளங்கி வந்த ஹங்கேரி 1867-1918 வரை ஆஸ்திரியாவுடன் இரட்டை முடியரசாகத் திகழ்ந்தது. 1919-ல் பெலா குன்னின் கம்யூனிஸ்ட் சர்வாதி

கார ஆட்சி அங்குத் தலைவிரித்தாடியது. பின்னர் பல்லாண்டுகள் ரீஜண்ட் நிகலாஸ் ஹார்தியின் 'பாசிஸ்ட் சர்வாதிகார ஆட்சி' அங்கு நீடித்திருந்தது. 1920-ல் 'வெள்ளையன் பயங்கரச் செயல்' தலைவிரித்தாடிய காலை அவர் பதவிக்கு வந்தார். இரண்டாம் உலகயுத்தத்தின்போது ஹங்கேரியை ஹிட்லரிடம் ஒப்படைத்தார். கடந்த பல நூற்றுண்டுகளில் ஐந்து ஆண்டுகளே ஹங்கேரியில் மக்களாட்சி நிலவி இருக்கிறது. அதுவும் பலவிதமாக சர்வாதிகார ஆட்சிகளுக்கு இடையிலே ஏற்பட்டு மறைந்துவிட்டது. 20ஆம் நூற்றுண்டின் நடுவில் அக புற சக்திகளின் சதியால் போலாந்து, மற்ற பால்கன் நாடுகளைப் போன்றே ஹங்கேரியும் பாசிஸ அல்லது கம்யூனிஸ் சர்வாதிகார ஆட்சியைக் கடைப்பிடிக்கும்படி ஆகி விட்டது.

ஹங்கேரியில் எற்படவிருந்த துன்ப நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறு வதற்குமுன், அங்கு நிலவிய நிலைமையைப்பற்றி இச் 'சமாதான' சகவாழ்வுக் காலத்தில்—ஸ்டாலின் எதிர்ப்புக் காலத்தில்,—இங்குக் குறிப்பிடுவோம். தலைமை அமைச்சர் இம்ரி நாகியின் 'புதிய போக்கு' டிட்டோவின் போக்கு என்றும், வலதுசாரிகளின் போக்கு என்றும் கட்சித் தலைவர் மாத்யாஸ் ரகோசி கண்டனம் செய்தார். அதன் பின்னர் நாகி தலைமை அமைச்சராக எங்ஙனம் தொடர்ந்து இருக்க முடியும்? பதவியிலிருந்து 1955 ஏப்ரல் 18ஆம் நாள் அவர் விலக்கப்பட்டார். ஆண்ட்ரஸ் ஹெஜிடஸ் அப்பதவிக்கு உயர்த்தப் பட்டார். சின்னுட் கழித்துக் கட்சியிலிருந்தே விலக்கப்பட்டார் நாகி. ஸ்டாலினின் வலக்கையாக விளங்கிய ரகோசி 1956, மார்ச் மாதத்தில் லாஸ்லோ ராஜக், அண்ட்ராஸ் சலாய், டைபர் சோனி, ஜியார்ஜி பால்பி (இவர்கள் அனைவரும் ரகோசியின் ஆணையால் 1949, அக்டோபர் 15ஆம் நாள் 'துரோகம்' செய்ததாகத் தூக்கி லிடப்பட்டார்கள்) ஆகியோரை உண்மையானவர்களென நிலை நாட்டும் பணியை மேற்கொண்டார். 1930-ல் ரஷ்யாவில் கட்சியி லிருந்து நீக்கப்பட்ட பெலாகுன்னையும் கட்சியின் உண்மை ஊழிய ராக அவர் கூறினர். அக்டோபர் மாதம் ஆரம்பத்தில் 2,00,000 மக்கள் புதாபெஸ்ட்டின் முக்கியக் கல்லறையைச் சுற்றி ஊர்வலம் வந்தனர். ரகோசியின் ஆட்சி கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டது. ஆட்சித் தலைவர் காலம் கடந்து ஒருசில 'சலுகைகள்' அளித்தார். ஆனல், மக்கள் மனம் குளிரவில்லை. அவர்களுடைய எதிர்ப்பைத் தாங்க முடியாமல் அவர் 1956, ஜூலை 18ஆம் நாள் கட்சியின் தலைமைச் செயலாளர் பதவியிலிருந்து ராஜிநாமா செய்தார். டிட்டோவுடன் இணங்கிப் போக வேண்டும் என்ற கொள்கையை யுடைய எர்னோ ஜீரோ கட்சியின் தலைமைச் செயலாளராக உயர்த்தப்பட்டார்.

அவர் யூகோசுலேவியா சென்றுகொண்டிருக்கும் வழியில், மிக்கோயன் ஆலோசனையின்பேரில் அப்போதுதான் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவர்களும், முன்னுள் 'டிட்டோ வாதிகள்' என்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர்களுமான சிலரை, ஜனுஸ், காதர் உள்பட பொலிட் பீரோ கட்சியில் மீண்டும் சேர்த்துக்கொண்டது. மற்றச் சலுகைகளும் மாற்றங்களும் பயனளிக்கவில்லை. அக்டோபர் 15ஆம் தேதிக்கும் 23ஆம் தேதிக்குமிடையில், ஜீரோ, ஹெஜிடஸ், காதர் ஆகிய மூவரும் வேறு சில தலைவர்களுடன் பெல்கிரேடுக்கு விஜயம் செய்து இருந்தனர். அங்கு டிட்டோ ஆட்சிக்கு 'ஆதரவு அளிக்கவேண்டும்' என்றும், 'சுமுகமான உறவு' கொள்ளவேண்டுமென்றும் எடுத்துரைத்தனர். அவர்கள் சென்றதும் எழுத்தாளர் உரிமை (Freedom of the Press) அளிக்கப்படவேண்டுமென்றும், தூக்குத் தண்டனை ஒழியவேண்டுமென்றும், இம்ரி நாகி மீண்டும் தலைமை அமைச்சராக வேண்டுமென்றும், ரகோசி தண்டனைக்குள்ளாகவேண்டுமென்றும், கார்டினல் மிண்டு சென்டியை விடுவிக்கவேண்டுமென்றும், சோவியத் படைகள் தாய்நாடு திரும்பவேண்டுமென்றும் ஹங்கேரி மாணவர்கள் போராட்டம் செய்தனர். இதுகாறும் கம்யூனிஸ்டுகளால் முகத்துதி செய்யப்பட்டு, இளக்காரம் கொடுக்கப்பட்டு, ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு வந்த மாணவர்குழாமும், உழைப்பாளிகளும் (இதுகாறும் உழைப்பாளிகளுக்காக ஆட்சி செய்து வருவதாகக் கம்யூனிஸ்டுகள் சொல்லி வந்தனர்) கலகத்தின் முன்னே வீராவேசத்துடன் நின்றனர். அதிலிருந்து 'பாட்டாளிகள் சர்வாதிகாரத்தை' அறிஞர்களும் பாட்டாளிகளும் வெறுத்துத் தள்ளினர் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி ஆயிற்று.

4. வல்லந்தம்

அக்டோபர் மாதம் 23ஆம் நாள் புதாபெஸ்டில் மக்கள் கும்பல் ஸ்டாலினின் சிலையைச் சின்னபின்னப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது; பார்லிமென்ட் கட்டடத்தின் உச்சியில் இருந்த செந்நட்சத்திரத்தைக் கிழித்தெறிந்தது. ஜீரோ வானொலியில் ஒலி பரப்பியதும், மாலையில் வானொலி நிலையம் கலகக்காரர்களால் தாக்கப்பட்டது. பாதுகாப்புப் போலிஸ் நெருப்பைப் பயன்படுத்தியதும் உயிர்கள் சேதமாகத் தொடங்கின. வழிகாட்டத் தகுந்த தலைமையின்றி, குறிப்பிட்ட குறிக்கோளின்றி மக்கள் கலகத்தில் இறங்கினர். நூல்கள் நெருப்புக்கு இரையாயின. கலகக்காரர்களின் வெறுப்புக்கு ஆளான பாதுகாப்புப் போலிஸ்காரர்கள் கொலைசெய்யப்பட்டனர். ஹங்கேரிப் படைவீரர்களில்

பெரும்பாலோர் கலகக்காரர்களுக்குத் துணைபுரிந்தனர். போக்கிரிகளும் கும்பல் கூத்தாடிகளும் யூதர்களையும் கம்யூனிஸ்டுகளையும் வரையறையின்றிக் கொன்று குவித்தனர். பீதிபிடித்த ஹங்கேரிய ஆட்சியாளர் அக்டோபர் 24ஆம் தேதி அதிகாலையில் கலகக்காரர்களுக்குச் சில 'சலுகைகள்' அளிப்பதாக வாக்களித்தனர். இம்ரி நாகியைத் தலைமை அமைச்சராகப் பெயர் குறிப்பிட்டனர். அவரும் ஜீரோவும் சேர்ந்துகொண்டு, கலகக்காரர்களை அடக்கும் முகத்தான் சோவியத் துருப்புகளை உதவிக்கு நாடினர். அக்டோபர் 25ஆம் தேதி ஐஸ்லோவும் மிக்கோயனும் மாஸ்கோவிலிருந்து வந்தனர். மறுபுறம் சோவியத் துருப்புகள் கலகக்காரர்கள்மீது பாய்ந்தன; தொழிற்சாலைகளையும் இல்லங்களையும் தாக்கின. பின்னுல் இறந்துவிட்டதாக அறிவிக்கப்பட்ட ஜீரோவுக்குப் பதிலாகக் காதர் கட்சியின் தலைமைச் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார். சாதாரண நிலைமை ஏற்பட்டதும், சோவியத் படைகள் ஹங்கேரியை விட்டும் வெளியேறுவதற்குப் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதாக அவர் வாக்களித்தார்.

டான்யூபில் அரசியற் குழப்பம் தலைவிரித்தாடியதைக் கண்ணுற்ற ரஷ்யத் தலைவர்கள் வேறு வழியின்றி ஹங்கேரியில் நிறுவப்பட்ட கம்யூனிஸ்ட் அல்லாத கூட்டு அரசாங்கத்தையும், கம்யூனிஸ்ட் எதிர்ப்பு ஆட்சியையும் ஒப்புக்கொள்ளும்படி நேர்ந்தது. அக்டோபர் 29, 30ஆம் தேதி சோவியத் துருப்புகளை ஹங்கேரியிலிருந்தும், இதர வார்சா ஒப்பந்த நாடுகளிலிருந்தும் திரும்ப அழைத்துக்கொள்ள இசைந்தனர். ரஷ்யத் தலைவர்கள் என்னென்ன சலுகைகள் பின்னுல் கொடுக்கத் தயாராயிருந்தார்கள் என்பது எவருக்கும் தெரியாது. ஆனுல், புதாபெஸ்டிலும் எகிப்திலும் ஏற்பட்ட புதிய நிகழ்ச்சிகள் அவர்களைப் புதிய பயத்துக்கு உள்ளாக்கின. அதுமட்டுமல்லாமல் முற்றிலும் மாருன முடிவுக்கு வரும்படியும் செய்துவிட்டன.

புதாபெஸ்டில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளாவன: ஒருபுறம் பிஷப் குரோஷ் அமைதியைக் காக்கும்படி மக்களை வேண்டினர். மற்றொரு புறம் அக்டோபர் 31ஆம் நாள் கலகக்காரர்களால் விடுவிக்கப்பட்ட கார்டினல் மிண்டுசெண்டி கலகக்காரர்களைப் போற்றிப் புகழ்ந்துகொண்டிருந்தார்; மேலை நாடுகளின் உதவியை நாடினுர்; கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஆட்சிக்குத் தலைவராகத் தாம் தயாராக இருப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டார். பீதியுற்ற நாகி கலகக்காரர்களை அடக்கும் நம்பிக்கை பூண்டார். அந் நம்பிக்கையில் வார்சா ஒப்பந்தத்தைப் புதிய ஹங்கேரி பின்பற்றி நடக்கப்போவதில்லை என்றும், மேலை நாட்டு உதவியை நாடி

நிற்கிறதென்றும், ஐ. நா. தலையிடவேண்டுமென்றும், சோவியத் துருப்புகள் அனைத்தும் உடனே வெளியேற வேண்டுமென்றும் நவம்பர் முதல் தேதி ரஷ்யத் தூதரிடம் நாகி கூறினார். எகிப்தைப் பொறுத்தமட்டில், ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு உதவியை மறைமுகமாகப் பெற்ற இஸ்ரேலியப் படை சினாய் தீபகற்பத்தை அக்டோபர் 29ஆம் நாள் கடுமையாகத் தாக்கியது. ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு அரசங்கம் விடுத்த இறுதி எச்சரிக்கையை எகிப்து ஏற்க மறுத்ததுமே, நவம்பர் முதல் தேதி எகிப்தின் விமான நிலையங்கள் மீது குண்டுமாரி பொழிந்தது ; அதுமட்டுமா? சூயஸ் கால்வாயை வலுவந்தமாகப் பிடித்துக்கொள்ள அவர்கள் தயங்கவில்லை. ஒரு புறம் ஹங்கேரியில் கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஆட்சி ஏற்படவிருப்பதையும், மற்றொருபுறம் மத்திய கிழக்கில் கடும் போர்மேகம் சூழ்ந்துகொண்டு வருவதையும் கண்ணுற்ற மாஸ்கோ, ஹங்கேரிப் புரட்சியை வலுவந்தமாக அடக்க முடிவு கட்டியது.

இந் நூல் எழுத்து வடிவில் இருக்குங்கால் எகிப்தைத் தாக்கும் திட்டம்பற்றிய நுணுக்கமான விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை. எனினும், அச் சதி வேலையைப்பற்றி ஒன்றிரண்டு அம்சங்களை இங்குக் குறிப்பிடுவோம், ஐசன்ஹோவர்மீதும் டல்லசின்மீதும் அவநம்பிக்கை கொண்ட இஸ்ரேலியத் தலைவர்கள், பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தின் உதவியைப் பெற்றனர். இஸ்ரேல்தான் முதன் முதலில் தாக்குதலைத் தொடங்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. நவம்பர்மாத நடுவில் தாக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. சைப்பிரசில் ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தயாராயில்லை. ஹங்கேரியில் புரட்சி ஏற்படவும், தாக்குதல் தள்ளிவைக்கப்பட்டது. அக்டோபர் இறுதியில் நடைபெற்ற எல்லைப்புறக் கொள்ளைகள் எகிப்தின் சினத்தை மூட்டின. இஸ்ரேலியக் கடற்கரைக்கு அப்பால் எகிப்தியக் கப்பல்கள் சூழ்ச்சி செய்யலாயின. எகிப்தின் தலைமையில் ஒரு கூட்டு இராணுவத்தை உண்டாக்க சிரிய ஜோர்டானிய· எகிப்திய ஒப்பந்தம் ஒன்று வரையப்பட்டது.

தாக்குதலைத் தொடங்கிய இஸ்ரேலால் போரை நீடிக்கச் செய்ய முடியவில்லை. எனவே, தாக்குதலில் உடனே இறங்கும்படி ஆங்கிலேயர்களையும் பிரெஞ்சுக்காரர்களையும் அது வேண்டியது. அவ்வாறு தலையிடாவிட்டால் சோவியத் விமானங்களுக்கு நாசர் தெல் அவீவை இரையாக்கிவிடுவார் என்றும், அவருடைய அரபு நேச நாடுகள் இஸ்ரேலின் மீது படையெடுக்கத் தயாராக இருப்பதாகவும் இஸ்ரேல் கூறிற்று. ஆனால், 'சதியாளர்கள்'

அனைவரும் வாஷிங்டனுக்குத் தெரியப்படுத்தினார்களில்லை. மாறாகப் படையெடுக்கப் போகும் தருணத்தில் 'இஸ்ரேல் ஒரு காலும் போர் தொடங்காது' என்று பென்குரின், கோல்டாமீர், தூதர் அப்பா இபன் ஆகியோர் பொய் அறிக்கை விடுத்தனர். ஆனால், நடந்தது என்ன? ஐசன்ஹோவரும் டல்லசும் இஸ்ரேலின் பாதுகாப்பைப் புறக்கணித்தனர்; பிரெஞ்சு, பிரிட்டிஷ் நலன்களைச் சட்டை செய்யாமல், எகிப்துக்கும் மற்ற அரபு நாடுகளுக்கும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தனர்; அரபு நாடுகளின் நடவடிக்கைக்கு எதிராக எடுக்கப்படும் ஒவ்வோர் இராணுவ நடவடிக்கையும் 'சட்ட ஆட்சிக்கு' எதிரானது என்றும், 'சட்டத்திற்கு முரணான,' 'முறையற்ற' ஆக்கிரமிப்பு என்றும் கருதினர்.

இரு வல்லரசுகளையும் சட்டை செய்யாமல் போட்ட திட்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டியதாயிற்று. ரஷ்யாவோ ஹங்கேரிப் புரட்சியை அடக்குவதில் அல்லும் பகலும் அரும்பாடுபட்டு வந்தது. அச்சமயம் அமெரிக்காவோ தேர்தல் பிரசாரத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தது. ல்லரசுகள் இரண்டும் கெடுபிடிப் போரில் இறங்கும் தருவாயில் இருந்தன. இவ்வாறிருந்தபோதிலும், வாஷிங்டனையும் மாஸ்கோவையும் சிறிதும் மதியாமல், முன்பு ஒருகால் வல்லரசுகளாய்த்' திகழ்ந்த பிரிட்டனும் பிரான்சும் மட்டுமே ,வல்லரசுகளின் வால் நுனியில்கூட வரத் தகுதியற்ற இஸ்ரேலுடன் சேர்ந்துகொண்டு, 'தடுப்புப் போரில்' வெற்றி பெற்றுவிடுமா என்பது தொடக்கத்திலிருந்து ஐயமாகத்தான் இருந்தது. மனிதரும் அரசியலறிஞர்களும் நம்பிக்கையை இழந்த பின்பு, சூதாட்டத்தில் இறங்க விருப்பமில்லாமல் இருப்பது அரிது. சூதாட்டத்தில்—எகிப்துக்கு எதிராக நடந்த சதியாட்டத்தில்— ஆங்கிலேயரும் பிரெஞ்சுக்காரரும் மண்ணைக் கவ்வ நேரிட்டதுதான் மிச்சம். திறமையின்மையும், மனவலிமையின்மையும்தாம் அத் தோல்விக்குக் காரணம். இஸ்ரேல் மட்டும் அதன் நேசநாடுகளால் தடை செய்யப்படாமல் இருந்திருந்தால், அல்லது அவர்களின் உதவியைப் பெறுமலிருந்திருந்தால் இஸ்ரேலியப் படை சூயஸ் கால்வாய்மீது நாசர் கைவைக்குமுன் அதைக் கைப்பற்றி இருக்கும்; அதற்கப்பாலும் சென்று அது கெய்ரோவை அடைந்திருக்கும்; நாசரை இழிவுபடுத்திச் சரித்திரமே அவரை மறக்கச் செய்திருக்கும். ஆனால், இவையெல்லாம் வெறும் மனக் கோட்டைகள்; விதி எங்ஙனம் விளையாடிற்று என்பதைச் சற்று நோக்குவோம்

அக்டோபர் 28 ஆம் தேதி, ஞாயிற்றுக்கிழமை தெல் அவீவ் சேனையைத் திரட்டியது. இருப்புப் படைகள் (reserve troops)

பணியாற்ற வேண்டிய இடங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டன. கிபிட்சிம் எனப்படும் கூட்டுப் பண்ணைகளில் நின்ற மோட்டார்வண்டிகளனைத்தும் ஒன்றுதிரண்டன. பென்குரியன் வல்லந்தத்தில் இறங்கலாகாது என்று ஐசன்ஹோவர் இருமுறை எச்சரிக்கை செய்தார். ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு-இஸ்ரேலியச் சதித்திட்டத்தைச் சிறிதும் அறியாது 1950, மே 25ஆம் தேதி வெளியிடப்பட்ட ஆங்கிலோ- பிரெஞ்சு- அமெரிக்க அறிக்கையைச் சுட்டிக்காட்டி, மத்திய கிழக்கில் எவ்வித ஆக்கிரமிப்பும் ஏற்படலாகாது என்று வலியுறுத்தினர். அவர் விடுத்த எச்சரிக்கை செவிடன் காதில் சங்கு ஊதிய கதையாயிற்று. 29ஆம் தேதி, திங்கட்கிழமை படைத்தலைவர் (Chief of Staff) மேஜர் ஜெனரல் மோஷி டாயன் தலைமையில் இஸ்ரேலியப் படைகள் நீகீவிலிருந்து சினய் தீபகற்பத்துக்குள் புற்றீசல்போல் வந்தடைந்தன. வழியில் புரிந்த அக்கிரமங்கள் போதாவென்று நொடிப்பொழுதில் சூயஸ் கால்வாயை அணுகின. தெல் அவீவிலிருந்து வெளியான வெளிநாட்டு அமைச்சரவை அறிக்கை ஒன்று பின் வருமாறு அறிவித்தது :

'சினய் தீபகற்பத்திலுள்ள எகிப்திய இராணுவ நிலையங்களை அழிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை இஸ்ரேல் எடுத்து விட்டது......எகிப்து-இஸ்ரேல் (போர் நிறுத்த) உடன்பாட்டை மதியாமல் இஸ்ரேலைப் பொறுத்த மட்டில் தன் நாடு போர்நிலைமையில் என்றும் இருப்பதாகக் கர்னல் நாசர் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லித் திரிகிறர்... குறுகிய போரும் (war of limited liability) செய்துவிட்டார் ... இஸ்ரேல் ஒன்றும் எகிப்துக்குள் கொலைகாரக் கூட்டத்தினரை அனுப்பவில்லை ... எகிப்தின் பொருளாதாரத்தைக் குலைக்க இஸ்ரேல் எண்ணியதே இல்லை. எகிப்தைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு சரியான நேரம் வந்ததும் அதை அழித்துவிட இஸ்ரேல் நாடியதே இல்லை...கர்னல் நாசர் ஐ. நா. சாசனத்தின்கீழ் தான் ஆற்றவேண்டிய கடமைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டார். 1888ஆம் ஆண்டு கான்ஸ்டாண்டி நோபிள் உடன்படிக்கையையும், 1951, செப்டம்பர் முதல் தேதி ஐ. நா. பாதுகாப்புச் சபை நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தையும் சட்டை செய்யாமல், எக்காலத்திலும் எல்லா நாடுகளும் சுதந்திரமாகத் தங்கள் கப்பல்களைச் சூயஸ் கால்வாய் மூலம் அனுப்பும் உரிமையை இப்போது மறுக்கிறர்... எகிப்துடன் அமைதியுடன் வாழ்வதற்கேற்ற முயற்சிகள் அனைத்தை

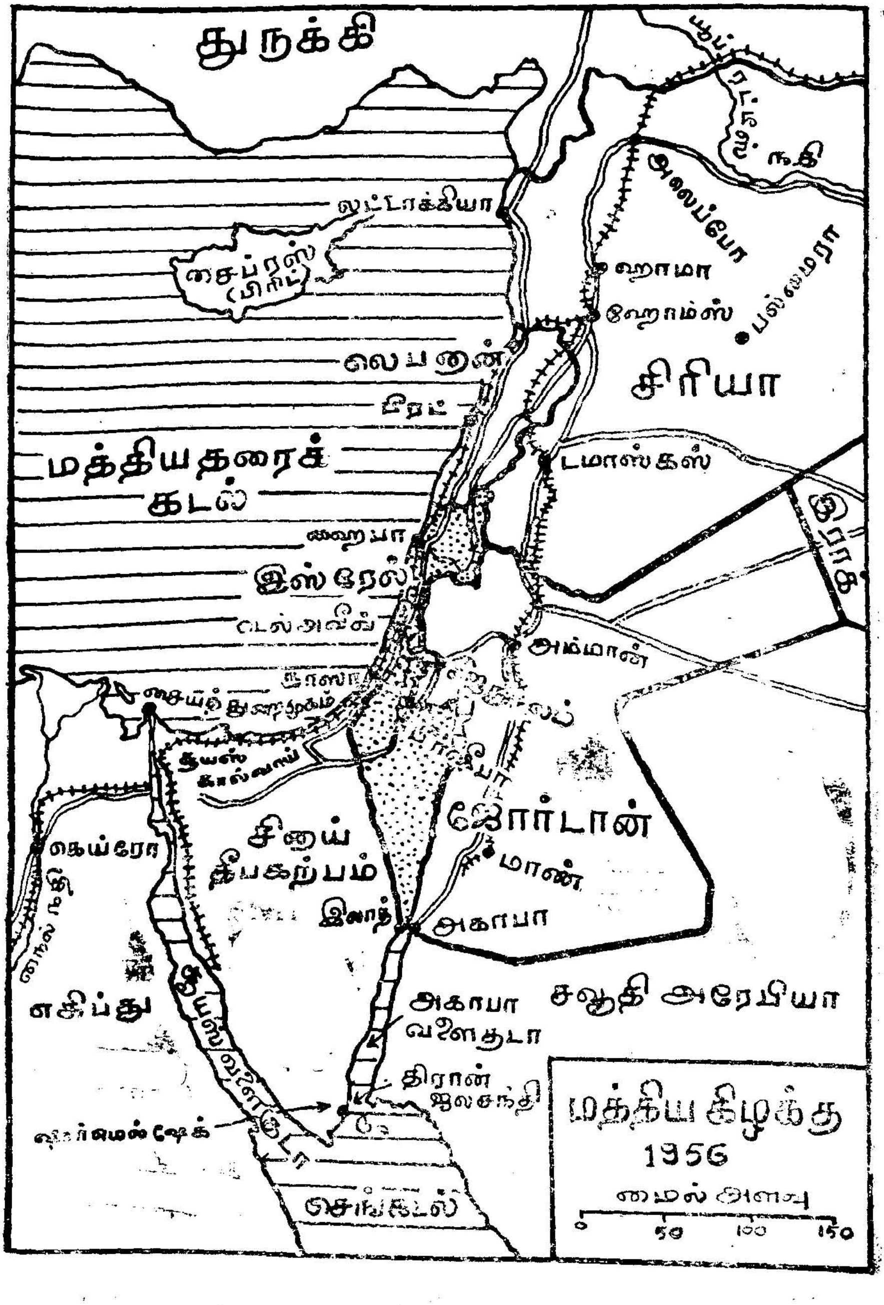
துருக்கி
லட்டாக்கியா
சைப்ரஸ் (பிரிட்)
அலெப்போ
ஹாமா
ஹோம்ஸ்
பல்மைரா
லெபனான்
சிரியா
மத்தியதரைக் கடல்
டமாஸ்கஸ்
ஹைபா
இஸ்ரேல்
டெல்அவிவ்
அம்மான்
சூயஸ் கால்வாய்
ஜோர்டான்
சினாய் தீபகற்பம்
கெய்ரோ
நைல் நதி
மாண்
இலாத்
அகாபா
எகிப்து
சவூதி அரேபியா
அகாபா வளைகுடா
திரான் ஜலசந்தி
ஷர்மெல் ஷேக்
செங்கடல்
மத்திய கிழக்கு 1956
மைல் அளவு
0 50 100 150

யும் இஸ்ரேல் எடுத்துவருகிறது... தன்நாட்டு மக்களின் உரிமைகளை மதித்து, அவர்களை அச்சுறுத்தாமல், போக்குவரத்துக்குக் கடல்மூலமாகவோ, அன்றி நிலமார்க்கமாகவோ இடைஞ்சல் செய்யாமல் எகிப்து இருக்கும் பட்சத்தில் அதனுடன் சுமுகமான உறவுகொள்ளவே இஸ்ரேல் விரும்புகிறது.'

நிலைமை இவ்வளவு மோசமான நிலைக்கு வந்ததும், அமெரிக்கத் 'தலைமையை' பாரிஸ், லண்டன், தெல் அவீவ் ஆகியவை மறுதளித்துவிட்டன என்ற உண்மையை டல்லஸ் உணர்ந்தாரில்லை. அதோடல்லாமல் ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு தூதரக அதிகாரிகளை அழைத்து, அவர்களுடன் 1950-ல் வெளியிடப்பட்ட முக்கூட்டு அறிக்கைமூலம் இப்போதைய நிலைமையைச் சீர்படுத்தும் சாத்தியக் கூறுகள் பற்றி பேசத்தொடங்கினர். அவ்வமயம் ஒயிட்ஹவுசிலிருந்து ஒரு அறிக்கை வெளியாயிற்று; 'மத்திய கிழக்கில் ஏற்படும் ஆக்கிரமிப்புக்குப் பலியாகுபவர் எவராயிருந்தாலும், அவருக்கு உதவி செய்ய அமெரிக்கா வாக்குறுதி அளித்திருக்கிறது. அவ்வாக்குறுதியை நாங்கள் நிறைவேற்றியே தீர்வோம். அமெரிக்க அரசாங்கம் 1950ஆம் ஆண்டு முக்கூட்டு அறிக்கைக்கு உடன்பட்ட கட்சிகளான பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு அரசாங்கங்களுடன் ஆலோசனை செய்துவருகிறது. அம் முக்கூட்டு அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருப்பதைபோன்று ஐ. நா. பாதுகாப்புச் சபைக்கு இவ் விஷயம் நாளைக் காலையே எடுத்துக் செல்லப்படும்,' என்று அவ்வறிக்கை கூறிற்று.

தாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டதைச் செவ்வாய்கிழமையன்று அறிய வந்ததும்,ஐசன்ஹோவருக்கு வந்த கோபத்துக்கு எல்லையே இல்லை. டல்லசின் கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறந்தது. பாதுகாப்பு சபையில் தூதர் லாட்ஜ் ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவந்தார். 'இஸ்ரேலியப்படைகள் போர்நிறுத்த உடன்பாட்டுக்கோடுகளுக்கு (armistice line)அப்பால் உடனடியாகச்செல்லவேண்டும்' என்றும், உறுப்பினர் 'படைவலிமையைப் பயன்படுத்தவோ, அன்றிப்படைவலிமையால் பயமுறுத்தவோ கூடா'தென்றும்,'இஸ்ரேலுக்கு எந்த விதமான இராணுவ,பொருளாதார, அல்லது நிதி உதவியும் செய்யலாகாது' என்றும் அத் தீர்மானம் வலியுறுத்திற்று. வாக்கெடுப்பில் ஆஸ்திரேலியாவும் பெல்சியமும் கலந்துகொள்ளவில்லை. பிரான்சும் பிரிட்டனும் தீர்மானத்தை எதிர்த்தன. எழுவர் தீர்மானத்தின் சார்பில் வாக்களித்தனர்.

1956, அக்டோபர் 30ஆம் தேதி செவ்வாய்க்கிழமை ஈடனையும் மொலட்டையும்போல், பென் குரினும் ஐசன்ஹோவரும் ஐ. நா

விடுத்த வேண்டுகோள்களைக் காதில் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. லண்டனும் பாரிசும் தெல் அவீவுக்கும் கெய்ரோவுக்கும் 12 மணி இறுதி எச்சரிக்கை விடுத்தன. சண்டையை நிறுத்தவேண்டும் என்றும், கால்வாய்க்குப் பத்து மைல்களுக்கு அப்பால் எல்லாப் படைகளும் பின்வாங்கிச் சென்றுவிட வேண்டுமென்றும், எல்லா நாட்டுக் கப்பல்களின் போக்குவரத்துச் சுதந்திரத்தை முன்னிட்டு சையது துறைமுகம், இஸ்மாலியா துறைமுகம், சூயஸ் கால்வாய் ஆகியவை ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சுப் பொறுப்பில் தற்சமயம் இருப்பதற்கு எகிப்து இணங்க வேண்டுமென்றும், இவ்வேண்டுகோள்கள் புறக்கணிக்கப்படும்பட்சத்தில் இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்றும், அவ்விறுதி எச்சரிக்கையில் பயமுறுத்தப்பட்டிருந்தது. கெய்ரோ இதற்கு இணங்கத் தயாராக இருந்தால், தானும் அதன்படி நடப்பதாக இஸ்ரேல் தெரிவித்தது. நாசர் உடனடியாக இறுதி எச்சரிக்கைக்கு மறுப்புத் தெரிவித்தார். (அமெரிக்க) வெளிநாட்டு அமைச்சர் டல்லஸ் கடும் புற்றுநோய்க்கு இரையாகி மருத்துவ நிலையத்தில் ரண சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டிருந்தார்.

அக்டோபர் 31ஆம் தேதி, புதன்கிழமை எகிப்திய விமான நிலையங்கள் பிரிட்டிஷ் குண்டுகளுக்கு இரையாகிக்கொண்டிருந்தன. அதே சமயம் ஹைபாவுக்கு அப்பால் 'இபுருஹீம் அவால்' என்ற எகிப்தியப் போர்க்கப்பலை இஸ்ரேலியப் படைகள் தாக்கிப் பிடித்துவிட்டன. பாதுகாப்புசபை இவ்வவல நிலைமையைப்பற்றிச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கக் கூடியது. வாக்கெடுப்பில் ஆஸ்திரேலியாவும் பெல்சியமும் கலந்துகொள்ளாமல் இருந்துவிட்டன. பிரிட்டனும் பிரான்சும் தீர்மானத்தை எதிர்த்து வாக்களித்தன. வியாழக்கிழமையன்று பேரவையின் அவசரக் கூட்டம் (emergent session) கூட வேண்டும் என்ற தீர்மானம் நிறைவேறியது. ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சுக் கப்பற்படைகள் ஜெனரல் சர் சார்லஸ் கைட்டி தலைமையிலும், வைஸ் அட்மிரல் பியர் பாரோஜோட் தலைமையிலும் கால்வாயைக் கைப்பற்றுவான் வேண்டி சைப்பிரசை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தன. மூழ்கிய கப்பல்களைக் கொண்டு கால்வாய்க்குள் பகைவர் நுழையாதவாறு மூடிவிட நாசர் ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருந்தார். அரபு நேசநாடு எதுவும் அவரது துணைக்கு வராமலிருந்துவிட்டன. டயானின் யூதப்படை சினாய்க்குள் பிரவேசித்து வெற்றிமுரசு கொட்டிற்று. சுமார் 6,000 எதிப்தியர் கைது செய்யப்பட்டனர். நான்கே நான்கு இஸ்ரேலியரே பிடிபட்டனர். போர்க் கைதிகள் பின்னால் தாய்நாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். நாசருக்குச் சொந்தமான புதிய சோவியத் கவச மோட்டார், பீரங்கிகள் முதலியவற்றில் பாதி நாசமாயிற்று. காசாவையும், திரான் ஜலசந்திக்கும் அகாபா வளைகுடாவுக்கும் உயிர்நாடியாக விளங்கும்

சார்மில் சைக்கையையும் (Sharmel Sheik) இஸ்ரேலியப் படைகள் கைப்பற்றின. சினாய் பாலைவனம் முழுதும் அவைகள் கைவசமாயிற்று.

நவம்பர் 5ஆம் நாளன்று பிரிட்டிஷ்-பிரெஞ்சு பாரசூட் படைகள் சையது துறைமுகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டன. அவை பூவாது துறைமுகத்தையும் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு கால்வாயை முன் நோக்கி 30 மைல் தெற்கே சென்று கொண்டிருந்தன. கால்வாய் முழுவதும் தம் கைவசம் ஆகப்போகும் தருவாயில் ஈடனும் மொலட்டும் நவம்பர் 6ஆம் தேதி ஒரு தற்காலப் போர் நிறுத்த உடன்பாட்டுக்கு இசைந்துகொண்டனர். 1956ஆம் ஆண்டு ஒன்பது நாட்கள் நடைபெற்ற இந்தச் சண்டை ஓய்ந்தது. வெற்றி பெற்றோர் தோல்வியடையவும், தோல்வியடைந்தோர் வெற்றி பெறவும் ஏதுவாயிற்று.

இந் நிலைமை எப்படி ஏற்படலாயிற்று என்பதை ஆராயுமுன் நைல் நதி மேல் ஏற்பட்ட வல்லந்த ஆக்கிரமிப்பால் டான்யூப் நதி பாயும் ஹங்கேரியில் ஏற்பட்ட விளைவுகளை முதற்கண் நோக்குவோம். நைல் நதியில் போர்மேகங்கள் வந்து சூழ்ந்துகொள்ளவும், ஹங்கேரிக் கலகக்காரர்களுடன் சமாதானத்துக்கு வரும் எண்ணத்தையே சோவியத் தலைவர்கள் விட்டுவிட்டனர். பயத்தைப் போன்று முரட்டுத்தனமும் ஒரு தொத்துநோயாகப் பரவக்கூடியது. எகிப்தைப் படைவலிமையால் நசுக்கிப் பிழிவதற்குப் பிரிட்டனும் பிரான்சும் ஆயத்தமாக இருக்கையில், மாஸ்கோ தலைவர்கள் ஹங்கேரியில் கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஆட்சி ஏற்படாமல் தடுக்க வேண்டுமென்று முடிவு கட்டினர். தாங்கள் எடுக்கவிருக்கும் நடவடிக்கையால் 1953ஆம் ஆண்டு முதல் மேலையுலகில் பேணிக் காத்து வளர்த்துவரும் நல்லெண்ணத்தை இழக்க நேரிடும் என்பதும், கம்யூனிஸ்டுகள் இருக்கும் இடங்களிலெல்லாம் குழப்பத்தை ஏற்படுத்திவிடும் என்பதும் அவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். அவ்வாறிருந்தும், என்றும்போல் இம் முறையும் 'கொள்கைத்' தேவைகள் அனைத்தையும்விட, நண்பர்களைத் தன்வசப்படுத்துவதையெல்லாம்விடப் 'பாதுகாப்புக்கு' முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது.

1956, நவம்பர் 4ஆம் தேதி, ஞாயிற்றுக்கிழமை அதிகாலையில் ஆயிரக்கணக்கான சோவியத் கவச மோட்டார்கள் புதாபெஸ்ட்டையும் மற்ற மாக்கியர் நகரங்களையும் நோக்கி முன்னேறிக்கொண்டிருந்தன. எதிர்ப்பு ஏற்பட்ட இடங்களெல்லாம் சின்னாபின்னப்படுத்தப்பட்டன. கலகக்காரர்கள் மேலைநாட்டு உதவியை நாடினர். மேலைநாடு

கள் வீணிரக்கப்பட்டு 'கொலை கொலை' என்று தங்கள் தொண்டைத் தண்ணீர் வற்றக் கத்தியதுதான் மிச்சம். நாகியின் காபினெட் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தது; துரதிருஷ்டசாலியான நாகி வெகுகாலம் அகதியாக யூகோசுலேவியத் தூதரகத்தில் கழிக்க நேரிட்டது. ஆனால், இறுதியில் ருமேனியாவுக்குக் கடத்தப்பட்டார். அவரை 'பத்திரமாகத்' தாய்நாட்டுக்கு அனுப்பிவிடப் போவதாக அளித்த வாக்குறுதி மீறப்பட்டதைக் கண்டு, பெல்கிரேடு கடுமையாக எதிர்த்தது. அமெரிக்கத் தூதரகத்தில் கார்டினல் புகலிடம் தேடினார். ஒரு புதிய 'பாட்டாளிகளின், விவசாயிகளின் புரட்சி அரசாங்கம்' ஜானோஸ் காதர் தலைமையில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1,75,000 அகதிகள் (அமெரிக்க உதவியால்) ஆஸ்திரேலியாவுக்குத் தப்பிச் சென்றனர். அதைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலைகொள்ளாமல் சலுகைகள் மூலமாகவும், அடக்கு முறை மூலமாகவும், நாட்டில் அமைதியை நிலைநாட்டப் புதிய அரசாங்கம் முயன்றது. ஐ.நா. 'மேற்பார்வையாளர்' கண்காணிப்பின்கீழ் அமைதி நிலைநாட்டப்பட வேண்டும் என்று கொண்டுவரப்பட்ட பிரேரணைகள் அனைத்தையும் அவ் வரசாங்கம் ஏற்க மறுத்துவிட்டது.

இப் புரட்சியில் இன்னுயிர் இழந்தோரின் எண்ணிக்கை எவருக்கும் திட்டவட்டமாகத் தெரியாது. 2,00) பேர் இறந்துவிட்டதாகப் புதாபெஸ்ட் ஒப்புக்கொண்டது. அப்போதைய இந்தியத் தூதரான கே. பி. எஸ். மேனன் அப் புரட்சியின்போது மாஸ்கோவுக்கும் புதாபெஸ்டுக்கும் இடையே அகப்பட்டுக்கொண்டார். அன்னாரின் குறிப்பின் பேரில் 25,00ا மாக்கியரும், 7,000 ரஷ்யரும் செத்து மடிந்ததாக நேரு கணித்தார். இது முற்றிலும் உண்மையாக இராது. ஏனெனில், ஹங்கேரியில் இறந்தவர்களைவிட எகிப்துமீது எடுக்கப்பட்ட படையெடுப்புக்குப் பலியானவர்களின் எண்ணிக்கையே அதிகமாகும். அதையும்விட அல்ஜீரியாவில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சுப் போர் அதிக உயிர்களைக் குடித்துவிட்டு ஓய்ந்தது 1956-ல் மட்டும் 18,000 கலகக்காரர்களைக் கொன்றுவிட்டதாகப் பிரெஞ்சுப் படை பெருமிதம் அடைந்துகொண்டது. ஹங்கேரியத் தியாகிகள் மேலையுலகம் முழுவதும் ரஷ்யாவுக்கு எதிராகக் கூக்குரல் எழுப்பினர். பிரெஞ்சுப் படைகளுக்குப் பலியானவர்களைக் கண்டு மேலையுலகம் அவ்வளவு அனுதாபப்பட்டதென்று சொல்வதற்கில்லை.

ஆனால், அது அரபு ஆசிய நாடுகளின் எண்ணற்ற மக்களின் சினத்தைக் கிளறிவிடாமலில்லை.

அகிலமே அரியேறெனச் சினந்தெழுந்த காலை மாஸ்கோ மட்டும் ஹங்கேரிப் புரட்சியை அடக்கமுடிந்தது ஏன்? அதே வேளை தெல்அவீவ், பாரிஸ், லண்டன் மட்டும் கெய்ரோ சர்வாதிகாரியைத் தங்களால் கவிழ்க்கமுடியவில்லை என்று ஒப்புக்கொண்டது ஏன்? 'உலகப் பொதுக் கருத்தால்' இவ் வினாக்களுக்கு விடைகாண இயலாது. ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு இஸ்ரேலிய அட்டூழியத்தை எதிர்த்துக் கிழக்கு ஐரோப்பா, ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா ஆகிய கண்டங்களில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் 1956, நவம்பர் மாதம்ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். அதே வேளை ரஷ்ய அட்டூழியத்தை எதிர்த்து, மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் எண்ணற்ற மக்கள் கண்டனக்குரல் எழுப்பினர். ஐ.நா. வாலும் இத் தலை வலியை நீக்கமுடியவில்லை. ரஷ்யா உலக அமைப்பை விடாமல் அவமதித்து வந்தது. இஸ்ரேல், பிரான்ஸ், பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகள் ஐ.நா. வின் தீர்மானங்களுக்குத் தலை சாய்த்தன. ஆனால், மனம் மாறச் செய்யவில்லை. லண்டனும் பாரிசும் பாதுகாப்புக் கவுன்சில் தீர்மானங்களுக்கு எதிராக வாக்களித்தன; நைல் நதியில் அவைகள் இழைத்த 'ஆக்கிரமிப்பைக்' கண்டித்து பேரவையில் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானங்களுக்கு எதிராக வாக்களித்தன. அவ்விதம் மாஸ்கோ டான்யூப் நதியில் புரிந்த 'ஆக்கிரமிப்பைக்' கண்டித்துப் பேரவையில் எழுப்பப்பட்ட தீர்மானத்திற்கு எதிராகவும், பாதுகாப்பு சபையின் தீர்மானத்திற்கு எதிராகவும் தன் ரத்து அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தியது.

அமெரிக்கக் கொள்கை வகுப்பாளர் தங்களுடைய இறுதிக் குறிக்கோள்களைப்பற்றி மட்டும் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டால் போதும். உலகில் ரஷ்யா, சீனா ஆகிய நாடுகளின் செல்வாக்குப் பரவாத எந்த இடத்தின்மீதும் அமெரிக்காவால் தனது விருப்பத்தைப் புகுத்திவிட முடியும். அதேபோல் அட்லாண்டிக் நேசநாடுகளின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் இருக்கும் நாடுகளைத்தவிர அகிலத்தில் எந்த இடத்திலும் மாஸ்கோவாலும் பீகிங்காலும் தத்தம் விருப்பத்தைப் புகுத்திவிட இயலும். இராட்சச வல்லரசுகளில் ஒன்றின் ஆதரவு மற்றொன்றுக்கு எதிராகக் கிடைக்காதவரை சிறிய வல்லரசுகளால் இராட்சச வல்லரசுகளை எதிர்க்கமுடியாது எனலாம். 1956-ல் ஒருபுறம் வாஷிங்டனும், மாஸ்கோவும், மற்றொருபுறம் ஆசிய ஆப்பிரிக்க நடுநிலைநாடுகளும், எகிப்தின்மீது இழைத்து வரும் ஆக்கிரமிப்பை உடனடியாகக் கைவிடும்படி இஸ்ரேல், பிரான்ஸ், பிரிட்டன் ஆகியவற்றைத் தூண்டின. அட்டூ

ழியம் புரிந்த இரண்டு ஐரோப்பிய வல்லரசுகளாலும் இஸ்ரேலாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆனால், ஹங்கேரியில் ரஷ்யா புரிந்துவந்த அக்கிரமங்களைக் கைவிடுமாறு வாஷிங்டன் வெகுண்டு எழுந்தபோது, அதன் ஆதரவுக்கு வந்தன மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் ஒருசில; ஆசிய ஆப்பிரிக்க நாடுகளோ ஆதரவே கொடுக்காமல் இருந்துவிட்டன. அதுமட்டுமா? மாஸ்கோ இழைத்த குற்றங்களைப்பற்றி அவைகள் என்ன நினைத்தனவோ! 'சுதந்திரத்துக்கு வக்காலத்து வாங்கும் அமெரிக்காவை ஐயக் கண்ணுடனும் குடியேற்றநாட்டு எதிர்ப்புக்கு' மார்தட்டி நிற்கும் ரஷ்யாவை அனுதாபமுடனும் நோக்கின. உலகப்போர் மூண்டுவிடாவண்ணம் எகிப்தில் இஸ்ரேல், பிரான்ஸ், பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகளை வாஷிங்டனால் பயமுறுத்த முடிந்தது. ஆனால், உலகப்போர் மூண்டுவிடும் அச்சம் இன்றி அதே வாஷிங்டனால் ஹங்கேரியில் ரஷ்யாவைப் பயமுறுத்த முடியவில்லை. இதிலிருந்து நாம் அறியும் உண்மை என்ன? இரு நெருக்கடிகளின் வெவ்வேறு விளைவுகளையும் (படை) வலிமை முன்கூட்டியே நிர்ணயித்துவிட்டது என்பதில் ஐயமுண்டோ?

ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சுக்காரர் சரணடைந்தார்களென்றால், அதற்கு ரஷ்யாவோ, அன்றி அமெரிக்காவோ காட்டிய பயமுறுத்தல் காரணம் அன்று எகிப்தின்மீது 'ஆக்கிரமிப்புச்' செய்த மூன்று நாடுகளும் அமெரிக்கப் பொருளாதார உதவியையும் நல்லெண்ணத்தையும் சார்ந்து இருந்தன. எனவே, அமெரிக்கா வெளிப்படையாகப் பயமுறுத்தத் தேவையில்லாதுபோயிற்று. மாஸ்கோ மக்கள் பிரெஞ்சு, பிரிட்டிஷ், இஸ்ரேலியத் தூதரகங்கள் முன்னால் 'ஆர்ப்பாட்டம் செய்தபோது, நவம்பர் 4ஆம் நாள் மாஸ்கோ 'ஆக்கிரமிப்புச்செய்த' பிரிட்டனையும் பிரான்சையும் பகிரங்கமாகக் கண்டித்தது. நவம்பர் 5ஆம் தேதி எகிப்துக்கு அமெரிக்காவும் ரஷ்யாவும் சேர்ந்து கூட்டுதவி அளிப்பதை ஒப்புக்கொள்ளுமாறு ரஷ்யா பாதுகாப்பு மன்றத்தைக் கேட்டுக்கொண்டது. ஆனால், அத் தீர்மானம் மறுக்கப்பட்டுவிட்டது. நான்கு உறுப்பினர் தீர்மானத்துக்கு எதிராகவும், மூவர் அதன் சார்பிலும் வாக்களித்தனர். மூவர் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளவில்லை. எகிப்துக்கு அமெரிக்காவும் ரஷ்யாவும் சேர்ந்து கூட்டுதவி அளிப்பது கனவில்கூட நடக்காத காரியம் என்று ஐசன்ஹோவர் கூறிவிட்டார். மேலும், மத்திய கிழக்கில் ரஷ்யா தன் படைகளை வைத்திருக்குமாயின், அமெரிக்கா அதைக் கடுமையாக எதிர்க்கும் என்றும் உணர்த்தினார். நவம்பர் 6ஆம் தேதி ஈடன், மொலட், பென்குரின் ஆகியோருக்கு ரஷ்யா ஒரு செய்தி அனுப்பியது. அதில் 'ஆக்கிரமிப்பாளர்களை அழித்து அமைதியைக்

காப்பதற்குத்' தன் படைவலிமையைப் பிரயோகிக்க ரஷ்யா தயாராக இருக்கிறது என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அதன்படி எகிப்துக்கு உதவிபுரியத் 'தொண்டர்களைச்' சேகரிக்கத் தொடங்கிற்று. அவ்வமயம் ஹங்கேரியில் ரஷ்யா புரிந்த அக்கிரமச்செயலை மிக வன்மையாக ஐசன்ஹோவர் கண்டித்தார். நவம்பர் 5ஆம் நாள் ஈடனுக்கு புல்கானின் அனுப்பிய செய்தி ஒன்றில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார். 'பிரிட்டனைவிட அழிவைப் பெய்யக்கூடிய நவீனப் படைக்கலங்கள் அனைத்தையும் வைத்திருக்கும் வலிமைமிக்க நாடு பிரிட்டனைத் தாக்கினால் அதன் நிலைமை எவ்வாறு இருக்கும்?... பிரிட்டனுக்கும் பிரான்சுக்கும் எதிராக ராக்கெட் போர்க்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்குமாயின், அது ஒரு காட்டுமிராண்டிச்செயல் என்று அவை தூற்றியிருக்கும். ஆனால், படைவலிமையற்ற எகிப்தின்மீது அவைகள் தாக்கிய விதம் எவ்விதத்தில் அதைவிட வேருக உள்ளது? மேலை வல்லரசுகளைத் தன் அணுசக்தி ஆயுதங்களால் ரஷ்யா பயமுறுத்துவதாக இப்பகுதி பின்னல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

உண்மையில் ரஷ்யாவின் தற்புகழ்ச்சி வெறும் வாய்வீச்சுத்தான். கம்யூனிச விளம்பரத்துக்காகவே அது தற்புகழ்ச்சியில் இறங்கிற்று. அதை லண்டனும் பாரிசும் புரிந்துகொண்டன. ஆனால், அவை வாஷிங்டனுக்கு மட்டுப்படவில்லை. டான்யூப் வட்டாரத்தில் ரஷ்யாவின் அதிகாரத்தைப் பரப்புவதற்காக உலகப் போரில் இறங்குவதற்கு மாஸ்கோ தலைவர்கள் துணிந்திருப்பர். ஆனால், அத்தகைய துணிகரச் செயலுக்கு நாசர் தகுதிவாய்ந்தவர் அல்லர் என்று அவர்கள் நினைத்துக்கொண்டு இருந்துவிட்டனர். தலையிடும் நாடுகளின் 'நடுநிலைமையை'ப் பாதிக்காமலோ, அன்றிப் பகையரசுகளின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் இருக்கும் கடலைப் பயன்படுத்தாமலோ எந்த ரஷ்யத் 'தொண்டராலும்' எகிப்துக்குள் நுழையமுடியவில்லை. இத்தகைய சூழ்நிலையில் மேலை வல்லரசுகளுடன் போர் செய்யும் துணிவு ரஷ்யாவுக்குப் பிறந்திருக்காது. அணு ஆயுதங்களையும் அணு ராக்கெட்டுகளையும் காட்டி அது பயமுறுத்தியதெல்லாம் வெறும் வாய்வீச்சுத்தான் என்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை.

மத்திய கிழக்கில் 'ஆக்கிரமிப்புச்செய்தவர்கள்' வாஷிங்டனுக்கு அடிபணிந்தார்களேயன்றி, மாஸ்கோவுக்குச் சரணடையவில்லை. 'நீதிக்காகத்'தன்னை நம்பியிருக்கும் நேசநாடுகளைக் கைவிட்டுவிட்டு, அவைகள் வெட்கித் தலைகுனியுமாறு செய்தல் ஒரு நாட்டின் நலத்துக்கு உகந்தது அல்ல. தன்னை எதிர்நோக்கும் சிக்கல்களைப் பொருட்படுத்தாமல் மழுப்பிவிட்டு, 'நடைமுறை நிலைமை'யால்

அவதிப்படும் மக்களை மதியாது, அதே நிலைமைதான் நீடிக்க வேண்டும் என்று பிடிவாதம் செய்வது அரசியல் வல்லமை அன்று. 'ஆக்கிரமிப்பை' எதிர்ப்பதும், 'அமைதிக்காகக்' கச்சை கட்டிக் கொண்டு புறப்படுவதும், எண்ணற்ற ஆசிய ஆப்பிரிக்க மக்கள் மகிழ்வார்கள் என்பதற்காக வலியோருக்கு எதிராக மெலியோரைப் பாதுகாப்பதும் சிறந்த விளம்பரம் என்ற உண்மையை வாஷிங் டனும் மாஸ்கோவும் நன்கு புரிந்து கொண்டுவிட்டன. இச் சூழ்ச்சி எவ்வாறு மாறியது என்பதை ஆராய்வதே நமது அடுத்த குறிக்கோள்.

5. தோற்றவர் வெற்றி

இஸ்ரேல், பிரிட்டன், பிரான்சு ஆகிய மூன்று நாடுகளும் சேர்ந்துகொண்டு எகிப்தைத் தாக்கியதை வாசகர்கள் நன்கு அறிவர். சண்டையில் நாசரின் எகிப்துத் தோல்வியுற நேரிட் டாலும், இறுதியில் வெற்றி அதன் பக்கமே வீசிற்று. 'நீதியை' முன்னிட்டு அமெரிக்கா காட்டிய அக்கறையாலும்,எதிரி எவ்வளவு தான் சினமூட்டினாலும் பலாத்காரத்தில் இறங்குவதை வெறுத்த பிரிட்டிஷ் தொழிற்கட்சியாலும், மொலொட்டின் காபினெட்டைக் குறைகூறியவர்களாலுமே இவ் வெற்றி கிட்டியது. 1956, நவம்பர் மாதம் முதல் தேதியன்று ஐ.நா. பேரவையில் டல்லசு ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவந்தார். சண்டை உடனடியாக ஓயவேண்டு மென்றும், இஸ்ரேலியப் படைகள் நாடு திரும்பவேண்டுமென்றும் அது வலியுறுத்தியது. அமெரிக்கத் தீர்மானத்துக்குக் கிட்டிய பெருத்த ஆதரவைப் பார்த்துவிட்டு, முதலில் உடனடியான போர் நிறுத்தத்துக்குத் தலைசாய்க்கத் தயங்கிய பாரிசும் லண்டனும் வேறு வழியின்றி, அமைதியைக் காக்கும் பொறுப்பை ஐ.நா. படை யிடம் ஒப்படைத்துவிடவேண்டும் என்று கனடிய வெளிநாட்டு அமைச்சர் லெஸ்டர் பியர்சன் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை ஒப்புக்கொண்டன. அரபு இஸ்ரேலியச் சண்டைக்கும் சூயஸ் கால்வாயின் நிலைமைக்கும் 'இறுதியான முடிவு' காண்பதன் முக்கியத்துவத்தைப்பற்றி டல்லசு, லாட்ஜ் ஆகிய இருவரும் கலந்து ஆலோசித்தனர். ஆனால், அவர்கள் பேச்சு பயனளிக்க வில்லை. ஐ.நா.-வில் தீர்மானங்கள் வந்து குவிந்துகொண்டிருந்த வண்ணம் இருந்தன. சொற்போர் இடைவிடாது நடந்துகொண் டிருந்தது. அதன் விளைவாக இறுதியில் நவம்பர் 7ஆம் தேதி ஒரு தீர்மானம் ஐ.நா. பேரவையில் நிறைவேறிற்று. (65 நாடுகள் தீர்மானத்தின் சார்பாக வாக்களித்தன. இஸ்ரேல் மட்டும்தான் எதிராக வாக்களித்தது. மற்றும் பிரிட்டன், பிரான்சு உள்பட

பத்து நாடுகள் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளவில்லை.) எகிப்தின் எல்லையிலிருந்து இஸ்ரேல், பிரான்சு, பிரிட்டன் ஆகிய மூன்று நாடுகளும் வெளியேறவேண்டும் என்று அத் தீர்மானம் வலியுறுத் திற்று. 1949ஆம் ஆண்டு போர் நிறுத்த உடன்பாட்டுக் கோடு கள் இப்போது 'செல்லாது' என்றும், எகிப்து சமாதானத்துக்கு வராதவரை புறக்கணிப்பு, கடலடைப்பு,கொள்ளை ஆகிய இவற்றை நிறுத்தாதவரை சினாயிலிருந்து இஸ்ரேல் பின்வாங்கவோ அல்லது அதன் இடத்தில் ஐ.நா. படைகள் நிறுத்திவைக்கப்படுவதற்கு இசைவு தரவோ மாட்டாது என்றும் பென்குரின் கடுமையாகப் பேசினார்.

பின்னால் என்ன நடந்தது என்பதை அகிலம் அறியும். அமெரிக்காவின் முயற்சியாலும் ஐ.நா.-வின் உதவியாலும் நடை முறை நிலைமையைச் சிறுகச் சிறுக எல்லா நாடுகளும் ஒப்புக் கொள்ளநேரிட்டது. சூயஸ் கால்வாயை நாசர் தேசியமயமாக்கி யதற்கு அனைவரும் இணங்கவேண்டியதாயிற்று. அரபு நாடுகளின் எதிரிகளுள் இஸ்ரேலின் நிலைமை மோசமாகத் தொடங்கிற்று. டானிஸ்காரர்கள், நார்வீசியர் மற்றும் இதர சிறிய நாட்டினரைக் கொண்ட ஐ.நா. நெருக்கடிப் படை கனடாவின் மேஜர் ஜெனரல் இ. எல். எம். பான்ஸ் தலைமையில் 'ஆக்கிரமிப்பாளர்' வெளி யேறிய வட்டாரத்தில் அமைதியைக் காப்பதற்காக அனுப்பப் பட்டது. நாசரின் ஆட்கள் எகிப்திலிருந்த யூதர்களின் சொத்தைப் பறிமுதல் செய்துகொண்டு, அவர்களை வெளியேற்றிக்கொண்டி ருக்கும் வேளை, ஐ.நா. படை நவம்பர் மாத நடுவில் சிறுகச் சிறுக கால்வாய் வட்டாரத்தில் வந்து இறங்கிற்று. ஐ.நா.-வின் முயற்சி யால் ஒருபடியாக 1957, மார்ச் 29ஆம் தேதி சூயஸ் கால்வாயில் போக்குவரத்து மீண்டும் ஆரம்பமாயிற்று. கால்வாய் அடை பட்டதிலிருந்து எண்ணெய் இன்றித் திணறிக்கொண்டிருந்த மேற்கு ஐரோப்பாவுக்கு மீண்டும் இந் நீர் நிலை போக்குவரத்துக் குப் பயன்படும்வரை, அமெரிக்கா உதவி அளித்து வந்தது.

எஞ்சியிருந்த பிரிட்டிஷ் பிரெஞ்சுப் படைகளும் 1956, டிசம்பர் 22ஆம் தேதி எகிப்திலிருந்து வெளியேறின. தனக்குப் பாதுகாப்பு உறுதி அளிக்கப்படாதவரை வெளியேறுவதில்லை என்று இஸ்ரேல் தெரிவித்துவிட்டு, ஜனவரி மாதம் சினாயின் நடுப்பகுதியிலிருந்து அதன் படைகள் வெளியேற்றப்பட்டன. ஆனால், தன் எல்லையில் எகிப்தியர் மீண்டும் கொள்ளையடிக்கமாட்டார் என்றும், சூயஸ் கால்வாயும் வளைகுடாவும் இனிமேல் இஸ்ரேலியக் கப்பல் போக்கு வரத்துக்கு அடைக்கப்படக்கூடாதென்றும் உறுதியளிக்கப்படாத வரை ஷார்-மில்-ஷைகிலிருந்தும், காஸா நிலப்பகுதியிலிருந்தும்

வெளியேறப்போவதில்லை என்று தெல் அவீவ் பிடிவாதம் செய்தது. டல்லசால் அத்தகைய உறுதிகள் அளிக்கமுடியவில்லை. இஸ்ரேல் 'ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து லாபமடையப்பார்க்கிறது'என்று அவர் இடித்துரைத்தார். மேலும், 1949ஆம் ஆண்டுப் போர் நிறுத்த உடன்பாட்டுக் கோட்டிற்குப் பின்னல் சென்றுவிடவேண்டும் என்று நவம்பர் மாதம் 2ஆம் தேதி நிறைவேறிய ஐ.நா. தீர்மானத்தின்படி இஸ்ரேல் அவசியம் நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்று வலியுறுத்தினர். அங்ஙனமே நடக்கவேண்டுமென்று ஐ.நா. பேரவையும் ஜனவரி 19ஆம் தேதி முடிவுகட்டியது. (74 நாடுகள் தீர்மானத்தின் சார்பிலும், இஸ்ரேலும் பிரான்சும் அதற்கு எதிராகவும் வாக்களித்தன. கனடா, காஸ்டாரீகா உள்பட 10 நாடுகள் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளவில்லை.) அட்லான்டிக் முகாமைச் சேர்ந்த நாடுகள் (பிரான்சைத் தவிர), பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த் நாடுகள், சோவியத் முகாமைச் சேர்ந்த நாடுகள், மற்றும் நடுநிலைமை நாடுகள் அனைத்தும் சேர்ந்துகொண்டு 'நடைமுறை நிலையை' ஏற்கத்தான் வேண்டும் என்று ஒரே குரல் எழுப்பின. இஸ்ரேல் அதற்கு மறுப்புத் தெரிவிப்பதைக் கண்ட எகிப்து, போக்குவரத்துக்காகக் கால்வாயில் நடைபெற்று வரும் வேலையை நிறுத்திவிடப்போவதாக பயமுறுத்தியது. இஸ்ரேல் வழிக்கு வராவிட்டால் அதன்மீது ஐ.நா. தடைவிதிக்கவேண்டும் என்று ஆசிய ஆப்பிரிக்க நாடுகள் பயமுறுத்தின.

இஸ்ரேல் வெளியேறியதும் காசா நிலப்பகுதியிலும், அகாபா வளைகுடாவின் முகத்துவாரத்திலும் ஐ.நா. நெருக்கடிப் படையைப் பரப்பிவிடவேண்டும் என்று ஜனவரி மாத நடுவில் வாஷிங்டன் ஒரு பிரேரணை கொண்டுவந்தது. உறுதிப்பாடுகள் எதுவும் கொடுக்க முடியாது என்றும், நிபந்தனையற்ற வெளியேற்றத்துக்கு இஸ்ரேல் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்றும் ஜனவரி 26ஆம் தேதி அன்று டாக் ஆமர்ச்சோல்டு வலியுறுத்தினர். அதைக் கண்ட இஸ்ரேல் ஆமர்ச்சோல்டின் அறிக்கை 'புதிரானது', 'எதிர்மறையானது', 'பயனற்றது' என்று குற்றஞ் சாட்டிற்று. உடனடியாகவும், நிபந்தனை எதுவுமின்றியும் இஸ்ரேல் வெளியேறித்தீரவேண்டும் என்று அமெரிக்காவும் ஐ.நா.-வும் வேண்டுகோள்கள் விடுத்தன. அதை இஸ்ரேல் காதில் போட்டுக்கொள்ளாதது கண்டு, அதன்மீது தடைகள் விதிக்கவேண்டும் என்று அமெரிக்கத் தலைவர்கள் முடிவு கட்டினர். ஐ.நா. தீர்மானங்களை ரஷ்யா மதியாது நடந்தகாலை அதன்மீது தடைகள் விதிக்கப்படவில்லை. இப்போது இஸ்ரேலுக்கு எதிராகத் தடைகள் விதிக்க வேண்டும் என்று அமெரிக்கா சொல்வது நியாயமில்லை என்று பல நாடுகள் கருதின. அமெரிக்கப்

பிரேரணைக்குக் கடும் எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. 1957, பிப்ரவரி மாதம் 20ஆம் நாள் தன் நாட்டுக்கு அமெரிக்க ஜனுதிபதி ஐசன் ஹோவர் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த ஒலிபரப்பு ஒன்று செய்தார். அதில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது:

ஐ.நா. தோல்வியடைந்துவிடக்கூடாது. அமைதியைக் காக்கவேண்டுமானுல் எகிப்திலிருந்து வெளியேற வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை இஸ்ரேல் ஒப்புக் கொண்டு நடக்கும்படி ஐ.நா. செய்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. ஐக்கிய நாடுகள் சபை சொல்வதுபோல் நடப்பதிலும், ஐ.நா. தீர்மானங்களை நம்புவதிலும், எதிர் காலத்தைப்பற்றி அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் விடுத்திருக்கும் அறிக்கையை நம்புவதிலும் தான் இஸ்ரேலின் இன்றைய, நெடுநாளைய நலன்கள் சார்ந்திருக்கின்றன என்ற உண்மை இஸ்ரேலிய அரசாங்கத்துக்குப் புலப்படும் என்று நினைக்கிறோம்.

ஹங்கேரிப் புரட்சியை வலுவந்தமாக அடக்கி ஒடுக்கியதற்காக ரஷ்யாவை ஐ.நா. கண்டிக்காதுபோய்விட்டதற்காக, இஸ்ரேல் இழைத்த குற்றத்தைத் தள்ளிவிடமுடியாது.

ஐ.நா. தீர்மானத்தை சோவியத் யூனியன் சட்டை செய்யாது நடந்துவருவது கண்டு வேறு யாரையும்விட எனக்குத்தான் அதிக வருத்தமாக இருக்கிறது. சோவியத் யூனியனின் நிலப்பரப்பையும், வலிமையையும், ஐ.நா. பாதுகாப்பு சபையில் அதற்கு இருக்கும் ரத்து அதிகாரத்தையும் பார்க்குமிடத்து, அதன்மீது எந்தத் தடைகள் விதித்தாலும் பயனளிக்காது என்பது திண்ணம். இதை முன்னிட்டே அந் நாட்டை உலக நெறிக்கேற்ப நடந்து கொள்ள வைக்கவேண்டுமென்று மற்றெல்லா நாடுகளையும்விட அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் அதி தீவிரமாக முயன்று வருகிறது.

ஹங்கேரியில் சோவியத் யூனியன் நடந்துகொண்ட விதத்தை அ. ஐ. நாடும், மற்றச் சுதந்திர நாடுகளும் கண்டிக்காமலில்லை...

இஸ்ரேலை சோவியத் யூனியனுடன் ஒப்பிடமுடியாது. அமெரிக்கரைப்போன்று இஸ்ரேலியரும் இறை பக்தியும் ஒழுக்கமும் உடையவர்கள். அத்தகைய

மக்கள் உலக அமைதிக்காகப் பாடுபடுவார்கள் என்றே நம்புகிறோம். நாத்திகச் சர்வாதிகாரிகளால் ஆளப்படும் நாடு அங்ஙனம் நடந்து கொள்ளும் என்று எதிர்பார்ப்ப தற்கில்லை.

எனவே, ஜனாதிபதி ஐசன்ஹோவர் கருத்துப்படி இஸ்ரேல் ஒழுக்கமற்ற சர்வாதிகார நாத்திகர் ஆளும் நாடு அன்று. ஆகையால், அதன்மீது பொருளாதாரத் தடைகளைப் புகுத்தி, அதை வழிக்கு வரச் செய்துவிடலாம் என்று நினைத்தார் ஜனாதிபதி. பென்குரியனே இஸ்ரேலுக்கு 'நீதி' அளிக்கப்படவேண்டும் என்று பிடிவாதமாக இருந்தார். இராக், பாகிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான், இந்தோனேசியா, சூடான் ஆகிய நாடுகளுடன் சேர்ந்து லெபனான் கூட்டுத் தீர்மானம் ஒன்றை பிப்ரவரி 22ஆம் தேதி ஐ.நா.-வில் கொண்டுவந்தது. இஸ்ரேல்மீது பொருளாதாரத் தடைகள் விதிக்கவேண்டுமென்று அத் தீர்மானம் வலியுறுத்தியது. குழப்ப மான பேச்சுவார்த்தைகளுக்குப் பின்னர் மார்ச் மாதம் முதல் நாள் இஸ்ரேலைச் சேர்ந்த கோல்டா மீர் ஐ.நா. தீர்மானத்தின்படி நடப்பதற்குத் தம் நாடு இசைந்து விட்டது என்ற நற்செய்தியை ஐ.நா. பேரவைக்குத் தெரிவித்தார். இஸ்ரேல் அமெரிக்காவிட மிருந்து 'எந்த விதமான வாக்குறுதியோ அல்லது சலுகையோ' பெறவில்லை என்று டல்லஸ் வாஷிங்டனிலுள்ள அரேபியத் தூதர் களுக்கு உறுதி கூறினார். தெல் அவீவ் தயங்கியது. அமெரிக்கக் கொள்கைகளுக்கு 'விளக்கம்' கேட்டது. இஸ்ரேல் 'அதிவிரை வில் வெளியேறவேண்டும்' என்று ஐசன்ஹோவர் பென்குரியனை வற்புறுத்தினார். மார்ச் 4ஆம் தேதி இஸ்ரேலியப் படை எகிப்திலி ருந்து வெளியேறுமாறு இஸ்ரேலியத் தலைமை அமைச்சர் ஆணையிட்டார். மார்ச் 6ஆம் தேதி காசா நிலப் பகுதியையும், மார்ச் 8ஆம் தேதி ஷார்-மில் ஷேக்கையும் ஐ.நா. படைகள் தம் கைவசமாக்கின. காசாவின் இராணுவ, சிவில் நிர்வாகம் 'முதலில் ஐ.நா. நெருக்கடிப் படையின் கையில்' தான் இருக்க வேண்டும் என்று ஆமர்ச்சோல்டு ஆணையிட்டார். அதன்படி டென்மார்க்கைச் சேர்ந்த கர்னல் கால் எக்கோம் மேஜர் ஜெனரல் பர்ன்சால் கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டார்.

1957, மார்ச் 11ஆம் தேதி எகிப்துக்குச் சாதகமான கலகத் தைத் தூண்டி விட்டுவிட்டு, ஐ.நா. படை தனக்கு அளிக்கப் பட்டிருந்த அதிகாரத்தை மீறிவிட்டதாக நாசர் குற்றஞ்சாட்டினார். மேலும், ஜெனரல் ஹசன் அப்துல் லத்தீவை காசாவின் கவர்னராக நியமித்தார். காசா நிலப்பகுதி முழுவதும் எகிப்தின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் இருப்பதாக அறிவித்தார். இஸ்ரேல்

எல்லையை மட்டும் ஐ.நா. படை பாதுகாத்தால் போதும் என்று தெரிவித்தார். இஸ்ரேலியக் கப்பல்கள் சூயஸ் கால்வாய் வழியாகச் செல்லமுடியாது என்று அவர் மார்ச் 15ஆம் நாள் அறிவித்தார். எனினும், அதுவரை நாசருக்குப் பூரண வெற்றி கிடைத்துவிட்டதென்று சொல்வதற்கில்லை. 1957ஆம் ஆண்டு வசந்த காலத்தில் அகாபா வளைகுடாவிலிருந்து இலாத் என்ற இஸ்ரேலியத் துறைமுகத்துக்குக் கப்பல் போக்குவரத்து நடைபெற்றுக்கொண்டுதான் இருந்தது. ஏனெனில், திரான் ஜலசந்தி மேலிருந்த எகிப்திய பீரங்கிகளைப் படையெடுத்தோர் அழித்து விட்டனர். இப்போது அமெரிக்காவின் காப்பு நாடுகளாக விளங்கும் சோர்டானும் சவூதி அரேபியாவும் அகாபா வளைகுடாவை இஸ்ரேல் பயன்படுத்த முடியாதபடி பார்த்துக்கொள்ள வாக்குறுதி பூண்டன; வாஷிங்டன் அளித்த உதவியால் சவூதி மன்னர் கப்பற்படை ஒன்றைத் திரட்ட முற்பட்டதும், அவ் வளைகுடா மீண்டும் மூடப்படும் என்பதும் அப்போது நிலவிவந்த 'அரபு-இஸ்ரேலியச் சண்டை நிலைத்துவிடும் என்பதும் நிச்சயம்போல் தோன்றிற்று.

சூயஸ் கால்வாயைப் பொறுத்தமட்டில் நாசருக்குப் பூரண வெற்றிதான். எல்லா நாட்டுக் கப்பல்களுக்கும் கால்வாய் மூலமும் வளைகுடா வழியாகவும் செல்லக்கூடிய 'போக்குவரத்துச் சுதந்திரம்' அளிக்கப்படவேண்டும் என்று வாஷிங்டன் முயன்றது. ஏதாவது ஒரு வகையில் கால்வாயைச் சர்வதேசக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்க் கொண்டுவந்துவிடவேண்டும் என்று 'நெறியளவில்' அது கச்சைகட்டிக்கொண்டு நின்றது. ஆனால், எந்த அரபு நாட்டின் மீதும் பலாத்காரம் பிரயோகிக்கப்படுவதை வாஷிங்டன் கடுமையாக எதிர்த்துவந்தது. கால்வாயின் நிர்வாகத்தைப்பற்றி 1957ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளால் பயன் எதுவும் விளையவில்லை. கால்வாய் எகிப்தின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் இருப்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்று மேற்கு ஐரோப்பாவையும் இஸ்ரேலையும் வாஷிங்டன் வற்புறுத்தியது. 1956–57 முழுவதும் அமெரிக்க அரசியல் சூழ்ச்சி 'கம்யூனிச எதிர்ப்பையும்' உலக 'அமைதியையும்' பற்றியே திட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதனால் விசித்திரமான விளைவுகள் விநோதமான வகையில் ஏற்படலாயின. அமெரிக்க நட்பு நாடுகளுக்கு அபாயம் ஏற்பட்டது; அதனால் அமெரிக்க எதிரிகள் வல்லிணைப்பில் இறங்கினர்.

எகிப்தில் தெல் அவீவ், பாரிஸ், லண்டன் ஆகியவற்றைச் சேர்ந்தவர்கள் செய்யமுடியாத காரியத்தை ஹங்கேரியில்

மாஸ்கோ மக்கள் செய்துமுடித்தனர்—உலகமே தூற்றிய போதிலும் எதிரியை முறியடித்துப் புதிய தெம்புடன் பீடுநடை போட்டது மாஸ்கோ. எனவே, 1956-57-ல் ரஷ்யா கடைப் பிடித்த அரசியல் சூழ்ச்சியைப்பற்றி எதுவும் உறுதியாகச் சொல் வதற்கில்லை. எகிப்தில் 'ஆங்கிலோ—பிரெஞ்சு ஏகாதிபத்தி யத்தை' வென்றுவிட்டதாகவும், ஹங்கேரியில் 'பாசிசத்தையும்' 'அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தையும்' வென்றுவிட்டதாகவும் மாஸ்கோ மார்க்சீயர்கள் பெருமிதம் அடைந்துகொண்டனர்.

1956-ல் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் 'தோல்வியுற்றோர்' 1957-ல் 'வெற்றி பெற்றோர்' ஆக மாறினர் என்று மிகக் குறுகிய பொருளில் தான் கருதமுடியும். டான்யூபில் நடந்த புரட்சி ஸ்டாலினின் சர்வாதிகாரத்தையும் பயங்கர முறையையும் கைவிட்டுவிட்டுத் துணை நாடுகளுடன் தொடர்புகொள்ளுங்கால், முற்றிலும் வேறான வழிகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற உண்மையை சோவியத் ஆட்சியாளர்க்கு உணர்த்திற்று. தத்தம் வழிகளில் 'சோஷலி சத்தை' உருவாக்கும் சுதந்திரம் பெற்ற உறுப்பினர்களையுடைய காமன்வெல்த்தாக கம்யூனிசப் பேரரசு 1958-லும், அதற்கப் புறமும் மாறுமாயின், சுதந்திரமே புதிதாகப் பிறப்பதற்குக் காரணமாயிருந்த பெருமை புதாபெஸ்ட்டின் தியாகிகளைச் சாரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

6. பின்விளைவு

1956ஆம் ஆண்டு இலையுதிர் காலத்தில் ஏற்பட்ட நெருக்கடி களைத் தொடர்ந்து குழப்பமும் மனமுறிவும் எங்கும் நிலவிவந்தன. அவ்வமயம் பாக்தாது ஒப்பந்தத்தை ஆதரித்து வந்ததாலும், சோவியத் துணை நாடுகளுக்குச் 'சுதந்திரம்' பெற்றுத் தருவதாகக் கச்சை கட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டதாலும் பலாத்காரம் ஓங்கவும், துன்பம் பெருகவும் நேரிட்டதை அமெரிக்கத் தலைவர்கள் வெளிப் படையாக ஒப்புக்கொள்ள மறுத்துவிட்டனர். ஆனால், தங்கள் அரசியல் வல்லமை தோல்வியடைந்துவிட்டது என்ற உண்மையை அவர்கள் உள்ளூர உணராமலில்லை. தோல்வியால் சோர்ந்துவிடாது மீண்டும் முயன்றனர். படைக்கலக் குறைப்புக் குறித்து ரஷ்யாவுடன் புதிய பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தப் புறப் பட்டனர். சிதறிக்கிடக்கும் அட்லான்டிக் (நேச நாடுகள்) உறவைப் புதுப்பிக்க முற்பட்டனர். அரபு நாடுகளில் அமெரிக் காவின் செல்வாக்கை அதிகமாக்க அரும்பாடுபட்டனர். தோல்வி யினின்று காப்பாற்றிய எகிப்திய சர்வாதிகாரியின் பேரவாவை

'நிறைவேற்றக்கூடிய' வழிகளைக் கடைப்பிடிக்க முயன்றனர். ஆனால், தங்கள் கொள்கையை மீண்டும் 'சீர்தூக்கிப்பார்த்துவிட்டு' கம்யூனிசத்துக்கு எதிராகக் கெடுபிடிப்போரில் வழக்கமாகக் கடைப் பிடிக்கப்பட்டு வரும் வழிமுறைகளை மறுபடியும் மேற்கொள்ள லாயினர்.

1956ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட உலகக் குழப்பத்தில் வாஷிங்டன் பல நெருக்கடிகளுக்கு இடையே அகப்பட்டுக்கொண்டு விழித்தது. இஸ்ரேல், பிரான்சு, பிரிட்டன் ஆகிய மூன்று நாடுகளும் 'நாசரைத் தம் வழிக்குக் கொண்டுவந்துவிட' முயன்றபோது, அமெரிக்கா தன்னால் முடிந்தமட்டும் அதைத்தடுத்து வந்தது. ஆனால், 1957-ல் தானே நாசரைத் தன் வழிக்குக் கொண்டுவரப் பார்த்தது. அதற் காக அவருக்குச் சலுகைகள் வழங்கவோ, அன்றி மோசடி செய்யவோ தயங்கவில்லை. அதற்காகவே நாசருக்கு எதிராக அரபு உலகத் தலைமைக்குப் போட்டி போடக் காத்திருந்தவர்களுக்கு ஆதரவு அளித்தது. அந் நோக்கத்தில்தான் மட்டிலடங்காச் செல்வமும், மனைவிமார்களும், 40 மக்களையுடையவரும், நம்ப முடியாத அளவு எண்ணெய் லாப உரிமைகள் பெற்றுவருபவரும், தங்கத்தாலான காடிலாக் மோட்டார்களையுடையவருமான சவூதி அரேபிய மன்னர் சவூதை வாஷிங்டன் ஒயிட் ஹவுசுக்கு விஜயம் செய்யுமாறு ஜனவரி மாத ஆரம்பத்தில் அமெரிக்கா அழைத்தது. 1957, ஜனவரி 29ஆம் நாள் சவூதி மன்னர் நியூயார்க் வந்து சேர்ந்தார். அமெரிக்காவும் ஐ.நா.வும் அன்புடன் வரவேற்று, இன்புடன் உபசரிக்கக் காத்திருந்தும், நியூயார்க் மேயரான வாக்னர், சவூதி மன்னர் 'அடிமையை விரும்புபவர், யூதர் விரோதி, கத்தோலிக்கரின் விரோதி' என்று கடுமையாகத் தாக்கினார். மன்னர் ஐ. நா. பேரவையில் அமைதியைப்பற்றிப் பேசினார். ஜனவரி 30ஆம் நாள் வாஷிங்டன் அவருக்குப் பெரும் வரவேற்பு அளித்தது. அதேவேளை இராக்கின் இளவரசர் அப்துல்லாவுடன் அமெரிக்கத் தலைநகரில் கூட்டு ஆலோசனை களும் பேச்சு வார்த்தைகளும் நடைபெற்றன. அதனையொட்டி பிப்ரவரி 8ஆம்தேதி ஐசன்ஹோவர்—சவூதி கூட்டறிக்கையொன்று வெளியாயிற்று. அதில் இரு நாடுகளுக்கும் இடையேயுள்ள 'நட்பு,' 'ஒற்றுமை' 'சுதந்திரம்,' 'சுயநிர்ணய உரிமை' ஆகிய கருத்துகள் இடம் பெற்றன. இரு தலைவர்களும் ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்தனர். 1951, ஜூன் 18ஆம் தேதி அமுலாக்கப்பட்ட உடன்படிக்கை மீண்டும் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு நீடிக்கப்பட்டது. அமெரிக்கா சவூதி அரேபியாவுக்கு மேன்மேலும் படையுதவி அளிப்பதாக உறுதியளித்தது. படையுதவிக்கு ஈடாகப்போர் ஏற்பட்டால் டிரான்ஸ்-காகாசியாவிலுள்ள சோவியத் எண்ணெய்க்

கிணறுகள்மீது குண்டுகளைப் பொழிவதற்கு ஏற்றுற்போல் தெஹ்ரான் விமானத் தளத்தை அமெரிக்கா பயன்படுத்துவதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

1957, ஏப்ரல் 8ஆம் தேதியன்று அம் முடிவு இரு நாடுகளும் ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டதாக வாஷிங்டனில் அறிவிக்கப்பட்டது. அமெரிக்க அடுத்த செயலாளர் ராபர்ட் மர்பியும் சவூதி அரேபியத் தூதர் சைகு அப்துல்லா அல்கயாலும் கடிதங்கள் பரிமாறிக்கொண்டனர். அதன் விளைவாக 'சவூதி அரேபியாவின் சுதந்திரத்தையும், நாட்டு எல்லையையும் பாதுகாப்பதற்காகவும், உள்நாட்டு அமைதியைப் பேணிக்காப்பதற்காகவும்' அமெரிக்கா வேண்டிய இராணுவ, கப்பல், பொருளாதார உதவி அளிப்பது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. முன்னைய உடன்பாட்டைப்போல், இந்த உடன்பாடும் யூதமதத்தைத் தழுவிய எந்த அமெரிக்கக் குடிமகனும் சவூதி அரேபியாவுக்குள் நுழையாவண்ணம் தடுத்தது. அதைக் கண்ணுற்ற பலர், அதிலும் முக்கியமாக செனட்டர் ஜேகப் கே. ஜாவிட்ஸ் உடன்பாட்டின் விதிகளைச் 'சகிக்கமுடியாது' என்று இடித்துரைத்தார். அதற்குச் சவூதி அரேபியாவிலுள்ள விமானத்தளம் அமெரிக்காவுக்கு இன்றியமையாதது என்று வெளிநாட்டு இலாகா சம்மதம் கூறியது. 1957, பிப்ரவரி மாதம் சவூதி மன்னரால் கூட்டப்பட்ட கெய்ரோ மாநாட்டில் நாசர், சிரியாவின் ஜனாதிபதி ஹூக்ரி-அல்-குவைட்லி, மற்றும் ஜோர்டான் மன்னர் ஹூசைன் ஆகியோர் கலந்துகொண்டனர். அதில் அமெரிக்கா இப்போது இஸ்ரேலுக்கும் கம்யூனிசத்துக்கும் எதிராக இருப்பதாகத் தன்னுடன் வீற்றிருந்த தலைவர்களுக்கு உறுதியளித்தார் சவூது. ஆனால், மத்திய கிழக்குச் சிக்கல்களைப் பொறுத்த மட்டில் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு எதிரான கொள்கையைத்தான் அமெரிக்கா கடைப்பிடிக்கும் என்று உறுதியளிக்க அவர் முன்வரவில்லை.

அதற்கிடையில் ஐசன்ஹோவரும் டல்லசும் தம் அறிவுரையாளருடன் ஹெரால்டு மாக்மில்லன், சில்வின்லாய்டு ஆகியோருடன் பெர்முதாவிலுள்ள டக்கர்ஸ்டவுனில் மார்ச் 20-23ஆம் தேதி வரை கூடிப்பேசினர். (மாக்மில்லன் ஜனவரி 10ஆம் நாளன்று ஈடனுக்குப் பதிலாகப் பிரிட்டிஷ் தலைமையமைச்சர் ஆனார்.) ஆங்கிலோ-அமெரிக்க நட்புறவை வலுப்படுத்த மேற்கொண்ட இம் முயற்சி இரு தரப்புக்கும் 'மன அமைதி' அளித்தது. அதனையொட்டி 1957, மார்ச் 24ஆம் தேதி ஓர் அறிக்கையும் வெளியிடப்பட்டது. இரு தரப்பினரும் வட அட்லான்டிக் உடன்படிக்கை அமைப்பிலும் ஐரோப்பிய ஒற்றுமையிலும் தங்களுக்குள்ள ஆழ்ந்த நம்பிக்கையைத் தெரியப்படுத்தினர். பாக்தாது ஒப்பந்தத்தின் இராணுவக் கமிட்டியில் பங்குகொள்ள அமெரிக்கா முன்வந்தது;

ஜெர்மனியை ஐக்கியமாக்க ஒப்புக்கொண்டனர்; ஹங்கேரிக்கு அனுதாபப்பட்டனர். பிரிட்டனுக்கு அமெரிக்கா ஏவுகணைகளை (guided missiles) அளிக்கவேண்டும் என்றும், படைக்கலக் குறைப்புப்பற்றி ஓர் உடன்படிக்கை வரையப்படும்வரை அணு சக்திச் சோதனைகளைத் தொடர்ந்து நடத்துவது என்றும், அன்றியும், சோவியத் யூனியன் 'அச்சோதனைகளை ஓரளவு சர்வ தேச மேற்பார்வையின்கீழ் நடத்துவதற்கு ஒப்புக்கொண்டால் தாங்களும் அப்படிச் செய்யத் தயார் என்றும் அக்' கூட்டறிக்கையில் அறிவிக்கப்பட்டது. இக்கூட்டறிக்கை வெளியாகியும், அமெரிக்கா மீது பிரிட்டன் சார்ந்திருந்தும் இரு நாடுகளுக்கும் இடையே உறுதியான ஒற்றுமை ஏற்பட்டதென்று சொல்வதற்கில்லை. ஏனெனில், மத்தியகிழக்கில் பிரிட்டனின் நலன்களைப் பாதுகாப் பதைக் காட்டிலும், அரபுநாட்டுணர்ச்சியைத் 'தணிப்பதே' மிகவும் முக்கியமான செயல் என்று தான் நினைப்பதாக வாஷிங்டன் தெளி வாகக் கூறிவிட்டது.

குழப்பம் நிறைந்த மத்தியகிழக்கில் முளைக்கும் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்குக் கம்யூனிசத்திற்கு எதிராகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் பாக் தாது ஒப்பந்தத்தைப்போன்று பலபுதிய ஒப்பந்தங்கள் செய்வதைத் தவிரவேறு வழி இல்லை என்று வாஷிங்டன் முடிவுசெய்தது. அத் தகைய இராணுவக் கூட்டுகள் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்குப் பய னற்றவை என்பதும், கம்யூனிசத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்குப் பதிலாக அதன் புகழையே அவை அதிகமாக்கும் என்பதும் நன்கு தெரிந்திருந்தும் அமெரிக்கா இம் முடிவுக்கு வந்தது.

1947, மார்ச் 12ஆம் தேதி வகுக்கப்பட்ட ட்ரூமன் கொள்கைக் கும், 1955, ஜனவரி 24ஆம் தேதி மேற்கொள்ளப்பட்ட பார்மோசா தீர்மானத்துக்கும், 1957, ஜனவரி 5ஆம் நாள் புதிய பொருள் கொடுக்கப்பட்டது. 'மத்தியக் கிழக்கில் அமெரிக்க இராணுவ உத வியைநாடும் எந்தநாடு அல்லது நாடுகளுடனும் இராணுவக்கூட்டு செய்துகொள்வதற்கும், சர்வதேசக் கம்யூனிசத்தின் கைப்பாவை யாக விளங்கும் எந்த நாடும் வெளிப்படையாகப் படைவலிமையால் ஆக்கிரமிப்புச் செய்தால் அதற்குப்பலியாகும் நாட்டில் அமெரிக்கப் படைகளைப் பயன்படுத்தவும், அதன் நாட்டு எல்லையையும் அரசியல் சுதந்திரத்தையும் காப்பாற்றவும், அமெரிக்க ஜனாதிபதிக்கு உத்தரவு அளிக்கப்படவேண்டும்' என்று ஜனாதிபதி காங்கிரஸைக் கேட்டுக்கொண்டார். மத்தியகிழக்கு நாடுகளுக்கு இராணுவ பொருளாதார உதவி அளிப்பதற்கு 20,00,00,000 டாலர்கள் ஆண்டு ஒன்றுக்குச் செலவாகும் என்று கணக்கிடப்பட்டது.

உண்மையில் இப் பகுதியில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களுக்கும் சண்டைகளுக்கும், கம்யூனிச ஆக்கிரமிப்புப் பயமுறுத்தலுக்கும்

இடையே எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை. அக்கீசன் இக் கொள்கையை எள்ளி நகையாடினார். கெடுபிடிப்போர் மீண்டும் மூண்டுவிட்டதைக் கண்ட மாஸ்கோ, முன்னைவிட மும்முரமாகக் கச்சைகட்டிக்கொண்டு அதில் இறங்கிற்று. மத்தியகிழக்கில் அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்கான 'ஆறு கருத்துகளடங்கிய திட்டம்' ஒன்றை சோவியத் யூனியன் கொண்டுவந்தது. அதை செப்பிலோவ் 1957, பிப்ரவரி 1, ஆம் நாள் அமெரிக்க, பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சுத் தூதர்களுக்கு அனுப்பினார். நான்கு வல்லரசுகளும் பின்வரும் ஆறு வழிகளின்மூலம் மத்தியக்கிழக்குச் சிக்கல்களைத் தீர்க்கவேண்டும் என்று அத் திட்டம் வலியுறுத்திற்று. அவை யாவன: (1) பேச்சுவார்த்தை நடத்தி அதன்மூலம் சிக்கல்களைத் தீர்க்கவேண்டும்; (2) எல்லா சமீப மத்தியகிழக்கு நாடுகளின் உள்நாட்டு விஷயத்தில் தலையிடாமல் இருக்கவேண்டும். அவைகளின் இறைமையையும் சுதந்திரத்தையும் மதித்து நடக்க வேண்டும்; (3) வல்லரசுகளுடன் இராணுவக் கூட்டுகள் செய்து கொள்வதற்கு இந் நாடுகளை இழுக்காமல் இருக்கவேண்டும்; (4) அன்னிய இராணுவத்தளங்களை அழிக்கவேண்டும்; அன்னியப் படைகள் வெளியேறவேண்டும்; (5) சமீப மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குக் கூட்டுப் படையுதவி அளிக்க மறுக்கவேண்டும்; மற்றும் (6) இந் நாடுகளின் இறைமையையோ, அன்றி மதிப்பையோ பாதிக்காதபடி எவ்விதஅரசியல் பொருளாதார அல்லது இராணுவ நிபந்தனைகளின்றிப் பொருளாதார அபிவிருத்திக்காக உதவி யளிக்கவேண்டும். மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னர் 'உலக அமைதியைக் குலைத்துவரும் அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளை' சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்படி ஐ. நா. பேரவையிடம் மாஸ்கோ கேட்டுக்கொண்டது. சுருங்கச் சொல்லின் ஐசன்ஹோவர் கொள்கையான வெளிநாடுகளில் புதிய அணுசக்தித் தளங்கள் அமைத்தல், படைப்பெருக்கத்துக்காக அதிகம் செலவு செய்தல், மேற்கு ஜெர்மனியை இராணுவ மயமாக்கல் முதலியவற்றை ரஷ்யா விரும்பவில்லை.

எதிர்பார்த்ததைப் போல் ஐ. நா.-விடம் ரஷ்யா செய்த முறையீடு தள்ளப்பட்டது. ரஷ்யாவின் 'ஆறு கருத்துத் திட்டம்' 'விளம்பரத்துக்காகக்' கொண்டுவரப்பட்ட திட்டம் என்று வாஷிங்டன் மார்ச் 11ஆம் தேதி ஏற்க மறுத்துவிட்டது. எனினும், அத் திட்டம் அமெரிக்காவை மலைக்கச் செய்வதற்கும், எல்லா அரபு-ஆசியத் தலைவர்களின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காகவுமே தீட்டப்பட்டது. ஏனெனில், அன்றைய சிக்கல்களுக்கு இராணுவக் கூட்டில் இறங்குவதைத் தவிர்த்து, அமெரிக்காவிடம் வேறு வழியில்லை. அதனால் தான் இல்லாததை இருப்பதாகக்

கனவு கண்டது வாஷிங்டன். கம்யூனிஸ்ட்டுகள் இராணுவத் தாக்குதல் செய்துவிடுவார்கள் என்று அவ் வச்சுறுத்தல் இல்லாத போது அது அஞ்சியது.

ஐசன்ஹோவர் கொள்கையை ஒருசில திருத்தங்களுடன் ஜனவரி 30ஆம் தேதி கீழ்ச் சபையும், மார்ச் 3ஆம் நாள் மேல் சபையும் ஒப்புக்கொண்டன. 1957, மார்ச் 9ஆம் நாள் காங்கிரஸ் கூட்டுத் தீர்மானம் (joint resolution) ஒன்றில் ஜனாதிபதி கையொப்பமிட்டார். அதில் 'நட்பு,' 'அமைதி,' 'சுதந்திரம்,' மற்றும் 'மத்திய கிழக்கில் கம்யூனிச பயமுறுத்தலை நீக்கல்' ஆகிய அம்சங்கள் இடம் பெற்றன. முன்னாள் காங்கிரஸ் உறுப்பினரான ஜேம்ஸ் பி.ரிச்சர்ட்ஸ் மத்திய கிழக்கில் 'ஒற்றுமையை வளர்க்கவும், ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்து கொள்ளவும் பொதுவான நலன்களைப் பெருக்கவும்' அனுப்பப்பட்டார். ஜோர்டான், சிரியா, எகிப்து முதலிய நாடுகள் அவரை வரவேற்காவிட்டாலும், இஸ்ரேல் அவரை இன்முகத்துடன் உபசரிக்காவிட்டாலும், அவர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியில் அவர் வெற்றி பெருமலில்லை. கம்யூனிசம் பரவவொண்ணுமல் தடுப்பான்வேண்டி மத்திய கிழக்கு அரசாங்கங்களுக்குப் பொருளாதார இராணுவ உதவி அளிப்பதற்காக அமெரிக்க மக்கள் 17,50,00,000 டாலர்கள் செலவிடும்படி செய்தார்.

மத்திய கிழக்கில் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படும் நாட்டுணர்ச்சிகளுக்கும், ஏகாதிபத்தியங்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட சண்டைகளுக்கும், 'கம்யூனிசத்துக்கும்' இடையே எவ்விதத் தொடர்புமில்லை. எனவே, ஐசன்ஹோவர் கொள்கையை முதலில் கடைப்பிடித்ததுமே குழப்பமான விளைவுகள் ஏற்படலாயின. பிரிட்டிஷ் உதவி மானியத் தொகையை வெகுகாலமாக நம்பிவரும் காசிம் அரசான ஜோர்டானில் முதன் முதலில் இக்கொள்கை பரிசோதிக்கப்பட்டது. ஜோர்டானின் மொத்த ஜனத்தொகை 15,00,000-ல் பாதிக்கும் மேலானவர் பாலஸ்தீனத்திலிருந்து வந்த அரபு அகதிகளாவர். அவர்கள் இஸ்ரேலுக்குக் கிழக்கேயுள்ள நிலப்பரப்பில் வறுமையில் வாழ்ந்துவந்தார்கள். 1949ஆம் ஆண்டு போர் நிறுத்த உடன்பாட்டுப்படி அந் நிலப்பகுதி இஸ்ரேலிடமிருந்து ஜோர்டானுக்கு அளிக்கப்பட்டது. இராக், சவூதி அரேபியா போன்றே இங்கும் இடைக்கால மன்னர்கள் படை நிலமானிய முறையைக் கண்ணெனப் போற்றிக் காப்பாற்றி வந்தார்கள். ஆனால், இளம் அறிவாளிகளும், அதிகார வர்க்கத்தினரும், இராணுவ அதிகாரிகளும், நம்பிக்கை இழந்து நின்ற விவசாயிகளும் நாசர் கடைப்பிடித்து வரும் முடியாட்சி எதிர்ப்புக் கொள்கையிலும் சமூகச் சீர்திருத்தத்திலும் நம்பிக்கை வைத்தனர்.

1951, ஜூலை மாதம் ஜோர்டான் மன்னர் அப்துல்லா இபின் உசைன் கொல்லப்பட்டு இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்தார். அவருடைய மூத்த மகனான தலால் முடிசூட்டிக்கொண்டார். ஆனால், அதற்கடுத்தாற்போல் அவரது பேரனான மன்னர் உசைன் முடிசூட்டப்பட்டார்.

உசைனின் தலைமை அமைச்சர் சுலைமான் நாபுல்சி ; அவர் நாசரை ஆதரித்தார் ; மேலையுலகை எதிர்த்தார். எனவே, 1957, ஏப்ரல் 10ஆம் நாள் மன்னர் அவரைப் பதவியிலிருந்து நீக்கினார். அதனையொட்டி ஜோர்டானில் குழப்பம் தலைவிரித்தாடத் தொடங்கிற்று. சிரியா, இராக், எகிப்து முதலிய நாடுகள் ஜோர்டானின் உள்நாட்டு விவகாரத்தில் தலையிடப்போவதாகவும், தங்களுக்குள் அதைப் பிரிவினை செய்து கொள்ளப்போவதாகவும் பயமுறுத்தின. இராக்கின் படைகள் சோர்டானில் கால் வைத்தால் தன் சேனை அப் படையை எதிர்க்கும் என்று இஸ்ரேல் முடிவுகட்டியது. ஏப்ரல் 14ஆம் நாள் நாசரின் கையாள்களுக்கு எதிராக மன்னர் உசைன் ஓர் இராணுவத் திடீர்ப்புரட்சியில் இறங்கினார். அதன் விளைவாக நாபுல்சி சிறையில் தள்ளப்பட்டார். படைத்தலைவர் மேஜர் ஜெனரல் அலி அபு நிவார் சிரியாவுக்குக் கடத்தப்பட்டார். அவரது இடத்தில் மேஜர் ஜெனரல் அலி கயாரி உயர்த்தப்பட்டார். யூதரின் ஜன்ம விரோதியும், மேலையுலக அனுதாபியும், பாலஸ்தீனத்தைச் சேர்ந்த அரபியுமான டாக்டர் உசைன் பக்ரி காலிதி தலைமை அமைச்சரானார். அவ் வேளை ஜோர்டானின் உள்நாட்டு விவகாரத்தில் தலையிடலாகா தென்று வாஷிங்டன் இஸ்ரேலை எச்சரித்தது. ஏப்ரல் 20ஆம் தேதி டமாஸ்கசிலுள்ள முன்னாள் தலைமை அமைச்சருடன் காலிதி சேரும்படி ஆயிற்று. அவர் அம்மானில் 'சில அயல் நாட்டு இராணுவ அதிகாரிகள்' சதி செய்வதாகக் குற்றம் சாட்டினார். ஜோர்டானின் அரசியல்வாதிகள் மேலையுலகத்தின் கொள்கை யைக் கடைப்பிடிப்பதா, அல்லது நாசருக்கும் கம்யூனிசத்துக்கும் சார்பான நடுநிலைமைக் கொள்கையை மேற்கொள்வதா என்ற சிரமமான யோசனையில் ஈடுபட்டிருப்பதாக அமெரிக்கா நினைத்துக் கொண்டது; 'ஜோர்டானின் சுதந்திரத்தையும் நாட்டு எல்லை யையும் மதித்தல் மிக முக்கியமான செயலாகும்' என்று ஏப்ரல் 24ஆம் நாள் ஒயிட் ஹவுஸ் அறிவித்தது.

அப்போது பணநெருக்கடியிலிருந்த மன்னர் உசைன் மகிழ்ச்சியுடன் 'கம்யூனிச எதிர்ப்பில்' இறங்கினார். மேலும், எகிப்து, சிரியா, ரஷ்யா ஆகிய மூன்று நாடுகளும் சேர்ந்து கொண்டு ஜோர்டானின் முடியாட்சியைக் கவிழ்த்துவிடச் சதி செய்துவருவதாகவும், தன் எதிரிகள் ஜோர்டானில் இருந்து

கொண்டே 'கம்யூனிஸ்டு யூதர்களின் சகோதரர்களாகவும் கூட்டாளிகளாகவும்' விளங்கிவருகிறார்களென்றும், மற்றும் 'மத்தியக்கிழக்கில் கம்யூனிசத்தின் கேந்திரமாக விளங்கும் தெல் அவீவிலிருந்து' உத்தரவுகள் பெற்று வருகிறார்களென்றும் குற்றம் சாட்டினார்; 1957, ஏப்ரல் 25ஆம் நாள் காலிதியை நீக்கிவிட்டு, இபுருகீம் காசீமைத் தலைமை அமைச்சராக நியமித்தார்; இராணுவச் சட்டம் பிறப்பித்தார்; அரசியல் கட்சிகளும், தொழிலாளர் சங்கங்களும் இயங்குவது சட்டத்திற்கு விரோதமானது என்று அறிவித்தார். ஐயத்திற்குள்ளான 'சதியாளர்களை'ச் சிறையில் தள்ளினார். இஸ்ரேலோ, அன்றி சிரியாவோ, அன்றி எகிப்தோ ஜோர்டானின் விஷயத்தில் தலையிட்டுவிடும் என்ற பீதியில் அமெரிக்கா அதன் 6ஆவது கப்பற்படையைக் கிழக்கு மத்தியதரைக் கடலுக்கு அனுப்பியது. மேலும், மன்னர் உசைனுக்கு 'உலகக் கம்யூனிசத்தை' எதிர்ப்பதற்காக 10,000,000 டாலர்கள் அது அளித்தது; மேலும் உதவிசெய்வதாகச் சொல்லிற்று. இவ்விதமாக ஜோர்டான் அமெரிக்காவின் காப்பு நாடாக மாறிற்று. யாருக்கு யார்மேல் வெற்றி என்பது நன்கு தெரிந்திருந்தும், வாஷிங்டன் வெற்றி கொண்டாடியது.

மற்றக் குழப்பங்களுக்கு இடையில் 1957ஆம் ஆண்டு கோடைக்கால மத்தியில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இரண்டு எல்லைப் போர்களில் தலையிட நேரிட்டது. ஒன்று ஏமன் ஊடுருவல்களைத் தடுத்து, காப்பு நாடாகிய ஏடனைப் பாதுகாப்பான்வேண்டியும், மற்றொன்று ஓமானைச் சேர்ந்த இமான் கலீப்பின் அலி, அவருடைய தமையன் தாலிப்பின் அலி ஆகியோர் தலைமையில் ஏற்பட்ட கலகத்திலிருந்து முஸ்காட், ஓமானின் சுல்தானாகிய சையது பின் தைமருக்கு உதவியளிப்பான்வேண்டியும் எல்லைப் போர் புரிய வேண்டியதாயிற்று. ஓமான் கலகக்காரர்களுக்கும், ஏமனியருக்கும் ஊக்கமும் அமெரிக்கப் போர்க்கலங்கள் உட்படப் பல உதவியும் சவூதி அரேபியரிடமிருந்தும், எகிப்திடமிருந்தும் கிடைத்தன. இருநாடுகளும் பிரிட்டன் 'ஆக்கிரமிப்பில்' இறங்கி விட்டதாகக் குற்றஞ் சாட்டின. அமெரிக்காவிடமும், ரஷ்யாவிடமும், ஐ. நா.-விடமும் உதவி செய்யுமாறு அவை முறையீடு செய்தன. அதற்கிடையில் சிரியாவும், எகிப்தும், அமெரிக்க ஏஜென்டுகளைக்கொண்டு லஞ்சம், வஞ்சகம் ஆகியவற்றின்மூலம் தத்தம் அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்க முயன்றுவரும் கயவர்களை விசாரணை செய்து தூக்கிலிட்டுக்கொண்டிருந்தன...

அடுத்த நெருக்கடி 1957, அக்டோபர் 18ஆம் நாள் ஏற்பட்டது. அது வெகுகாலம்வரை நீடித்திருக்கும்போல் தோன்றியது. சிரிய ஜனாதிபதி அல்-குவத்லி கெய்ரோவுக்கு நாசருடன் ஒரு வாரத்துக்கு

விஜயம் செய்யப்போகுமுன், படைத்தலைவர் தௌபிக் நிசாமுதீனைப் பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டு, கர்னல் (இப்போது ஜெனரல்) அபீப் பிஸ்ரியை நியமித்தார். அவர் தன் நண்பரும், சிரியாவின் இராணுவ ரகசிய செய்தித்துறைத் தலைவருமான லெப்டினென்ட் கர்னல் அப்துல் கமீது சிராஜைப்போல் ரஷ்ய 'இடதுசாரி'யாவர். வாஷிங்டன் தன்னைக் கொலை செய்ய முயற்சிப்பதாகப் பிசிரி குற்றஞ்சாட்டினார். அமெரிக்கா சிரியாவின் அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்க முயற்சிக்கிறது என்று சிரியாவின் ஜனாதிபதி அல்-குவைத்லி குற்றஞ்சாட்டினார். உடனே வாஷிங்டன் சிரியாவின் தூதரை வெளியேற்றிவிட்டு, சிரியா 'சோவியத் துணைநாடாக' ஆகப்போகிறது என்று அச்சத்துடன் அறிவித்தது. தலைமை அமைச்சர் அத்னன் மெண்டீர்ஸ், மன்னர் உசைன், மற்றும் பெய்சல் ஆகியோருடன் கலந்து பேசுவதற்காக லாய் ஆண்டர்சன் துருக்கிக்குத் துரிதமாக அனுப்பப்பட்டார்.

வாஷிங்டனின் அச்சத்துக்குக் காரணம் இல்லை என்பது பின்னர் தெரியவந்தது. ஏனெனில், சிரியா ரஷ்யாவிடமிருந்து உதவியும் படைக்கலங்களும் பெற்றுவருகையில், 'நடுநிலைமைக் கொள்கையைக்' கடைப்பிடித்துவருவதாகச் சிரியத் தலைவர்கள் சொல்லிவருகையில், அமெரிக்க 'உதவியை' அவர்கள் வெறுக்கையில், அமெரிக்கத் தலையீட்டை அவர்கள் பழிக்கையில், ஐசன்ஹோவர் கொள்கைக்கு அந் நாட்டில் எங்கே இடமிருக்கிறது ? இக் குழப்பத்தில் மத்தியக் கிழக்கில் தங்கள் நண்பர்களை வெகு காலத்துக்கு முன்பே ஒதுக்கி விட்டு, அவர்களுடைய எதிரிகளுக்கு ஒத்தாசை செய்துவந்த அமெரிக்கக் கொள்கை வகுப்பாளர், தற்போது தங்களை எதிர்நோக்கும் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்கேற்ற கொள்கையையோ அல்லது அமெரிக்கக் குறிக்கோள்களை அடைவதற்குகந்த கொள்கையையோ உருவாக்க முடியாமல் திகைத்தனர். அமெரிக்காவின் குறிக்கோள்கள் எவையென்றே அவர்கள் திட்டவட்டமாக வகுக்கவில்லை. நடைமுறை நிலைமையே நீடிக்க விரும்பினர்.

ஏற்கெனவே இக்கட்டான நிலைமையில் இருந்த அமெரிக்கா 1957-58-ல் மீண்டும் திணற ஆரம்பித்தது. சிரியாவுக்கு எதிராக 'மேலைநாடுகள் ஆக்கிரமிப்புச்' செய்யலாகாதென்று மாஸ்கோ செப்டம்பர் மாதம் எச்சரிக்கை செய்தது. ஆண்டர்சனும் டல்லசும் துருக்கிமூலம் தாக்குவதற்காகச் சூழ்ச்சி செய்வதாக அக்டோபர்மாதம் குருஷேவ் குற்றஞ்சாட்டினார். சிரியாவைப் பாதுகாக்க சோவியத் யூனியன் முன்னால் நிற்கும் என்று தெரிவித்தார். ரஷ்யா கூறுவது அனைத்தும் சுத்தப் 'பொய்' என்றும் ரஷ்யா துருக்கியைத் தாக்கும்பட்சத்தில் அமெரிக்கா அதன்

உதவிக்கு வருவது நிச்சயம் என்றும் வாஷிங்டன் எச்சரித்தது. சூக்கோ பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டதும் 'போர் அச்சமும்' குறைந்தது. சண்டை நடக்காமல் செய்துவிட்டதாகவும், சிரியாவைக் காப்பாற்றிவிட்டதாகவும் மாஸ்கோ பெருமிதம் அடைந்துகொண்டது. 1958 ஜனவரி 27ஆம் நாள் பாக்தாது ஒப்பந்த மாநாட்டின் 'பார்வையாளராக' டல்லஸ் அங்காரா வந்த போது, சிரியா எகிப்துடன் இணைந்துகொள்வதற்காகப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்திக் கொண்டிருந்தது. பிப்ரவரி 21ஆம் தேதி நடைபெற்ற பிளபிசிட்டில் 99 சதவீத மக்கள் சிரியா எகிப்துடன் இணைந்து நாசரை ஜனாதிபதியாகக் கொண்ட 'ஐக்கிய அரபுக் குடியரசை' ஏற்படுத்த வாக்களித்தனர். உடனடியாக இராக்கும் ஜோர்டானும் சேர்ந்து எதிரிக்காக ஒரு முடியாட்சிக் கூட்டரசை ஏற்படுத்தின. ஏமன், ஐக்கிய அரபுக் குடியரசுடன் இணைந்து கொண்டது. சவூதி அரேபியாவும், லெபனானும் தயங்கின. இம் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டும் அரபு ஐக்கியம் ஏற்பட்டுவிட்டதென்று சொல்வதற்கில்லை. அரபு மக்களின் நெடுநாளைய ஆசைகளைப் பூர்த்திசெய்யும் சின்னமாக மாறினார் நாசர். அவ்வாசைகளில் பாதி நிறைவேறிவிடவே, இஸ்ரேலுக்குப் புதிய அபாயங்களும், ரஷ்யாவுக்குப் புதிய வாய்ப்புகளும், அமெரிக்காவுக்குப் புதிய திணரல்களும் ஏற்படலாயின. அமெரிக்கா கடைப்பிடித்துவந்த சீசரின் கொள்கையை நாசர் பரிசோதனை செய்வதற்கு வாய்ப்பு அளித்தது.

'மடமைக்கு எதிராகத் தெய்வங்கள்கூட எதுவும் செய்ய முடியாது' என்று கோத்தே ஒரு முறை கூறினார். அதுபோன்று அரசியல் குழப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டால், எத்தகைய உயர்ந்த 'கொள்கைகளா'லும் ஐ. நா. தீர்ப்புகளாலும் பயன் எதுவும் விளையாது. துன்பம் சூழும் நேரத்தில், வெறுப்பு இருக்கும் இடமெல்லாம் தடித்தனம் தலைவிரித்தாடுவது உறுதி. மத்தியக் கிழக்கு மக்களின் புதிய கொள்கை வெறிகளை வெளி வல்லரசுகள் எதிரெதிராகப் பயன்படுத்த முற்பட்டதுமே வருந்தத்தக்க இந் நிலைமை மத்தியக் கிழக்கில் ஏற்படலாயிற்று. இவ் வட்டாரத்தில் தத்தம் நலன்கள், பொதுவான குறிக்கோள்கள் ஆகியவை குறித்து வாஷிங்டன், லண்டன், பாரிஸ், மாஸ்கோ முதலிய கொள்கை வகுப்பாளர்கள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தால்தான் அங்கே ஓரளவு அமைதிக்கும், நிலையான சூழ்நிலை ஏற்படுவதற்கும் இடமுண்டு. அத்தகைய நிலைமை உருவாகுமென்றே எதிர்பார்க்கிறோம். இன்றேல் நிலைமை எண்ணிப்பார்க்கக்கூட முடியாத அளவுக்கு மோசமாகிவிடும். 1958-ல் அத்தகைய நல்ல நிலைமை ஏற்படுவதற்குரிய அறிகுறி எதுவும் தோன்றவில்லை.

தெரிவுசெய் நூற்பட்டியல்

PROLOGUE

Barker, Earnest: 'Reflections on Government'.
Benedict Ruth: 'Patterns of Culture'.
Boas, Franz: 'The Mind of Primitive Man'.
Brinton, Crane, John B. Christopher and Robert Lee Wolff: 'A History of Civilization'.
Burke, Kenneth: 'A Grammar of Motives'.
Ceram, C. W.: 'Gods, Graves and Scholars'.
Clough, Shepard, B.: 'The Rise and Fall of Civilization'.
Coon, Carleton, S.: 'The Seven Caves'.
Dakin, E.F.: 'Today and Destiny'.
Darwin, Charles: 'The Descent of man'.
Ebenstein, William: 'Man and the State: Modern Political Ideas'.
Erankal, Charles: 'The Case for Modern Man'.
Frazer, Sir James G.: 'The Golden Bough'.
Geyl, Pieter: 'Use and Abuse of History'.
———: 'Debates with Historians'.
Haskins, Caryl P.: 'Of Societies and Men'.
Hooton, Earnest A.: 'Up from the Ape'.
Howells, William: 'Mankind so Far'.
Hughes, H. Stuart: 'An Essay for Our Times'.
———: 'Oswald Spengler'.
Kahler, Erich: 'Man the Measure: A New Approach to History.'
Kardiner, Abram and Associates: 'The Psychological Frontiers of Society'.
Koenigswald, G. H. R. Von: 'Meeting Prehistoric Man'.
Kruth, Joseph Wood: 'The Great Chain of Life'.
Lasswell, Harold D.: 'World Politics and Personal Insecurity'.
———, and D. Lerner (eds.): 'The Policy Sciences'.
Lips, Julius E.: 'The Origin of Things'.
Lowie, R.H.: 'The Origins of the State'.
MacIver, R.M.: 'The Web of Government'.
———: 'Society: An Introductory Analysis'.

May, Rollo : 'Man's Search for Himself'.
Merriam, Charles E. : 'Systematic Politics'.
Moore, Ruth : 'The Earth We Live On'.
Morris Charles : 'Signs, Language and Behavior'.
Muller, Herbert J. : 'The Uses of the Past : Profiles of Former Societies'.
Noyes, C. Reinold : 'Economic Man in Relation to His Natural Environment' (2 vols.).
Oppenheimer, Franz : 'The State'.
Riencourt, Amaury de : 'The Coming Caesars'.
Samuel, Maurice : 'The Professor and the Fossil': "Some Observations on Arnold J. Toynbee's 'A Study of History' ".
Santayana, George : 'Dominations and Powers'.
Spengler, Oswald: 'The Decline of the West' (2 volumes).
Toynbee, Arnold J. : 'A Study of History', and 'An Historian's Approach to Religion'.
Voegelin, Eric : 'Order and History' (3 volumes).
Weldon, T. D. : 'States and Morals'.
Wendt, Herbert : 'In Search of Adam : The Story of Man's Quest for Truth about His Earliest Ancestors'.
White, Lynn, Jr.(ed.): 'Frontiers of Knowledge in the Study of Man'.
Wright, Quincy : 'The Study of International Relations'.

CHAPTER I

Aristides, Aelius : 'To Rome'.
Breasted, James H. : 'The Dawn of Conscience'.
Bryce, James : 'The Holy Roman Empire'.
Ceram, C. W : 'The Secret of the Hittites'.
Diehl, Charles : 'Byzantium : Greatness and Decline'.
Frank, Tenney : 'Roman Imperialism'.
Freud, Sigmund : 'Moses and Monotheism'.
Hammond, Mason : 'City-State and World State in Greek and Roman Political Theory until Augustus'.
Hill, D. J. : 'A History of Diplomacy in the International Development of Europe' (3 volumes).
Homo, Leon P. : 'Roman Political Institutions'.
Hrozny, Bedrich : 'Ancient History of Western Asia, India and Crete'.

Lamb, Harold : 'Alexander of Macedon : The Journey to World's End'.
Larsen, J. A. O.: 'Representative Government in Greek and Roman History'.
Marsh, F. B. : 'A History of Roman World from 146 to 30 B.C'.
Numelin, Ragnar : 'The Beginnings of Diplomacy'.
Phillipson, Coleman : 'The International Law and Custom of Ancient Greece and Rome' (2 volumes).
Rostovtzeff, M. : 'The Social and Economic History of the Hellenistic World' (3 volumes).
Runes, Dagobert D. (ed.): 'The Hebrew Impact on Western Civilization'.
Scullard, H. H. : 'Roman Politics : 220—150 B.C'.
Tod, Marcus N. : 'International Arbitration among the Greeks'.
Turner, Ralph E. : 'The Great Cultural Traditions : The Foundations of Civilization'.
Waddy, Lawrence : 'Pan Romana and World Peace'.
Walter, Gerard : 'Caesar'.

Chapter II

Artz, Frederick B. : 'The Mind of the Middle Ages'.
Bey, Essad : 'Mohammed'.
Churchill, Winston S. : 'A History of the English-speaking Peoples', Vol. I. 'The Birth of Britain'.
Descola, Jean : 'The Conquistadors'.
Dorn, Walter L. : 'Competition for Empire, 1740—1763'.
Eyre, Edward (ed.) : 'European Civilization : Its Origin and Development'.
Friedrich, Carl J. : 'The Age of the Baroque, 1610-1660'.
Gilbert, Allan H. : 'Machiavelli's Prince and Its Forerunners'.
Hurewitz, J.C. : 'Diplomacy in the Near and Middle East'.
Laski, Harold J. : 'The Foundations of Sovereignty'.
Machiavelli, Niccolo : 'The Prince and The Discourses'.
Oman, C. W. : 'A History of the Art of War in the Middle Ages' (2 vols.).
Pirenne, Henri : 'Mohammed and Charlemagne'.

Price, M. Philips : 'A History of Turkey'.
Robertson, Priscilla : 'Revolutions of 1848 : A Social History'.
Swain, James Edgar : 'A History of World Civilization'.
Webb, Walter Prescott : 'The Great Frontier'.

CHAPTER III

Albertini, Luigi : 'The Origins of the War of 1914' (3 vols.).
Barr, Stringfellow : 'The Pilgrimage of Western Man'.
Black, C. E., and E. C. Helmreich : 'Twentieth Century Europe'.
Bogart, Earnest Ludlow : 'The Economic History of Europe, 1760—1939'.
Churchill, Winston L. : 'The Aftermath, 1918—1928'.
Commager, Hentry S. (ed.): 'The Story of the Second World War'.
Eisenhower, Dwight D. : 'Crusade in Europe'.
Fay, Sidney, B. : 'The Origins of the First World War' (2 vols.).
Finer, Herman : 'Governments of Great European Powers'.
Fuller, Maj. Gen. J. E. C : 'The Second World War : 1939—45'.
Galbraith, John Kenneth : 'The Great Crash, 1929'.
Gottschalk, Louis R. : 'The Era of the French Revolution (1715—1815)'.
Grey, Edward : 'Twenty-five Years' (2 volumes).
Hayes, C. J. H. : 'Modern Europe to 1870 and Contemporary Europe since 1870'.
Holborn, Hajo : 'The Political Collapse of Europe'.
Howe, Quincy : 'The World between the Wars : From the 1918 Armistice to the Munich Agreement'.
Keynes, J. M. : 'The Economic Consequences of the Peace'.
Langer, William L. : 'The Diplomacy of Imperialism 1890-1902'.
Lee, Dwight E. : 'Ten Years : The World on the Way to War, 1930—1940'.
May, Arthur J. : 'The Hapsburg Monarchy'.
Morse, H. B. and H. F. MacNair : 'Far Eastern International Relations'.
Nicolson, Harold : 'Peacemaking, 1919'.

O' Neil, H. C. : 'A Short History of the Second World and Its Social and Political Significance'.
Palmer, Robert R. : 'A History of the Modern World'.
Russel, Frank M. : 'Theories of International Relations'.
Schmitt, Bernadotte E. : The Coming of the War—1914' (2 vols.).
Schuman, Frederick L : 'Europe on the Eve', 'Night over Europe'.
———, and Geo, D. Brodsky : 'Design for Power : The Struggle for the World'.
Shugg, Roger, W. and Maj. H. A. De Weerd : 'World War II'.
Taylor, A. J. P. : 'The Struggle for Mastery in Europe, 1848-1918'.
Thomson, David : 'World History from 1914 to 1950'.
Vinacke, Harold M. : 'Far Eastern Politics in the Postwar Period'.
Wecter, Dixon : 'The Age of the Great Depression : 1929—1941'.
White, Theodore H. : 'Fire in the Ashes'.
Willkie, Wendell : 'One World'.
Wolff, Theodor : 'The Eve of 1914'.
Woolbert, Robert Gale : 'Foreign Affairs Bibliography'.
Zillacus, Koni : 'The Mirror of the Past'.

Chapter IV

Appleman, John Alon : 'Military Tribunals and International Crimes'.
Bishop, William W., Jr. : 'International Law : Cases and Materials'.
Brierly, J. L. : 'The Law of Nations : An Introduction to the International Law of Peace' (4th ed.).
Briggs, Herbert W. : 'The Law of Nations'.
Chen, T. C. : 'The International Law of Recognition'.
Deak, Francis and Philip C. Jessup (eds.) : 'Collection of Neutrality Laws, Regulations and Treaties of Various Countries'.
De Visscher, Charles : 'Theory and Reality in Public International Law'.
Fenwick, Charles G. : 'International Law'.

Hackworth. G.H. : 'Digest of International Law' (8 vols.).
Hall, W. E. : 'A Treatise on International Law'.
Hershey, A.S. : 'Essentials of International Public Law and Organization'.
Higgins, A P., and C. John Colombos : 'The International Law of the Sea'.
Hill, Norman : 'Claims to Territory in International Law and Relations'.
Hurst, Sir Cecil : 'International Law'.
Hyde, Charles Cheney : 'International Law Chiefly as Interpreted and Applied by the United States' (2 vols.).
Jackson, Robert H. : 'The Nurenberg Case'.
Jessup, Philip C. : 'A Modern Law of Nations'.
—— — : 'Transnational Law'.
Kelson, Hans : 'Principles of International Law'.
Lauterpacht, Hersch : 'International Law and Human Rights'.
Marek, Krystyna : 'Identity and Continuity of States in Public International Law'.
Moore, J. B. : 'A Digest of International Law' (8 vols.).
Nussbaum, Arthur : 'A Concise History of the Law of Nations'.
O'Connell, D. P. : 'The Law State of Succession'.
Oppenheim, L. (ed. by H. Lauterpacht) : 'International Law'.
Pfankuchen, Llewellyn : 'A Documentary Text-book in International Law'.
Rafuse, Robert W. : 'The Extradition of Nationals'.
Schiffer, Walter : 'The Legal Community of Mankind'.
Schwarzenberger, George : 'International Law' (2nd ed.).
Svarlien, Oscar : 'An Introduction to the Law of Nations'.
Weis, P. : 'Nationality and Statelessness in International Law'.
Westlake, John : 'International Law'.
Wilson, Robert Renbert : 'International Law Standard in Treaties of the United States'.
Wright, Quincy : 'Contemporary International Law : A Balance Sheet'.

CHAPTER V

Borchard, E. M.: 'Distinction between Legal and Political Questions'.
Corbett, P. E.: 'Law and Society in the Relations of States'.
De Martinie, Raymond: 'The Right of Nations to Expand by Conquest'.
Fleming, Denna Frank: 'The United States and the World Court'.
Garcia-Mora, Manuel R.: 'Internation Law and Asylum as a Human Right'.
Habricht, Max: 'Post-war Treaties for the Pacific Settlement of International Disputes'.
The Hague: 'The Permanent Court of International Justice: Ten years of International Jurisdiction'.
Hudson, Manley O.: 'International Legislation' (6 vols.).
———: 'The Permanent Court of International Justice, 1920-1942'.
Hull, W. I.: 'The Two Hague Conferences'.
Kelsen, Hans: 'General Theory of Law and State'.
Lissitzyu, Oliver J.: 'The International Court of Justice'.
Ralston, J.H.: 'International Arbitration from Athens to Locarno'.
Shea, Donald R.: 'The Calvo Clause'.
Thomas, Ann Van Wymen, and A. J. Thomas Jr.: 'Non-intervention'.
Wild P. S., Jr.: 'Sanctions and Treaty Enforcement'.
Wilson, G. G. (ed.): 'The Hague Arbitration Cases'.

CHAPTER VI

Arnold, R.: 'Treaty-making procedure'.
Bartlett, Ruhl J. (ed.): 'The Record of American Diplomacy: Documents and Reading in the History of American Foreign Relations.'
Burdette, Franklin L. (ed.): 'Conduct of American Diplomacy'.
Cheever, D. S., and H. F. Haviland, Jr.: 'American Foreign Policy and the Separation of Powers'.
Childs, James R.: 'American Foreign Service'.
Cooper, R. M.: 'American Consultation in World Affairs'.

Corwin, E. S.: 'The President's Control of Foreign Relations'.
Craig, Gordon A., and Felix Gilbert (ed.): 'The Diplomats, 1919—1939'.
Dahl, Robert A.: 'Congress and Foreign Policy'.
Dangerfield, R.J.: 'In Defense of the Senate'.
Dennison; Eleanor E.: 'The Senate Foreign Relations Committee'.
Dodd, M., and W.E. Dodd, Jr. (eds.): 'Ambassador Dodd's Diary'.
Dunn, F. S.: 'The Practice and Procedure of International Conferences'.
Elliott, William Y. (Chairman) and others: 'United States Foreign Policy: Its Organization and Control' (report of a study group for the Woodrow Wilson Foundation).
Hale, O. J.: 'Publicity and Diplomacy 1890—1941'.
Hendry, James McLeod: 'Treaties and Federal Constitutions'.
Hill, Norman: 'The Public International Conference'.
Leiss, Amelia C.(ed.) in cooperation with Raymond Dennett: 'European Peace Treaties after World War II'.
London, Kurt: 'How Foreign Policy Is Made'
McCamy, James L: 'The Administration of American Foreign Affairs'.
Macmahon, Arthur W.: 'Administration in Foreign Affairs'.
Nicolson, Harold: 'Diplomacy'.
Plischke, Elmer: 'Conduct of American Diplomacy.'
Rogers, James Grafton: 'World Policing and the Constitution.'
Satow, Earnest: 'A Guide to Diplomatic Practice'.
Seabury, Paul: 'The Wilhelmstrasse'.
Skilling, H. Gordon: 'Canadian Representation Abroad'.
Snell, John L., Forrest C. Pogue, Charles F. Delzell, and George F. Lenson (Foreword by Paul H. Clyde): 'The Meaning of Yalta'.
Strang, Lord, and Others: 'The Foreign Office'.
Stuart, Graham H.: 'The Department of State'.
———: 'American Diplomatic and Consular Practice'.

U. S Department of State : 'Bulletin' (weekly); 'Register' (annual) ; 'Foreign Relations' (annual).

Wright, Quincy : 'The Control of American Foreign Relations'.

CHAPTER VII

Adler, Mortimer : 'How to Think about War and Peace'.

Bartlett, Ruhl J. : 'The League to Enforce Peace'.

Beckel, Graham : 'Workshops for the World : 'The Specialized Agencies of the U. N.'.

Berber, F. J. (ed.) : 'Locarno : A Collection of Documents'.

Borgese, G. A. : 'Common Cause'.

Bryson, Lyman, et al (eds.): 'Foundations of World Organization : A Political and Cultural Appraisal'.

Buell, Raymond L. : 'The Washington Conference'.

Chase, Eugene P. : 'The United Nations in Action'.

Cheever, Daniel S., and H. Field Haviland, Jr.: 'Organizing for Peace'.

Chung, Kyung Cho : 'Korea Tomorrow'.

Claude, Inis. L., Jr. : 'Swords into Plowshares',

Curtis, Lionel : 'World Order (Civitas Dei)'.

De Russett, Alan : 'Strengthening the Framework of Peace'.

Dunn, Frederick S. : 'War and the Minds of Men (UNESCO)'.

Eagleton, Clyde : 'International Government'.

Ferrell, Robert H. : 'Peace in Their Time : The Origins of the Kellogg-Briand Pact'.

Finer, Herman : 'The United Nations Economic and Social Council'.

Fleming, D. F. : 'The United States and World Organization, 1920—1833'.

Goodrich, Leland M., and Edvard Hambro : 'Charter of the United Nations : Commentary and Documents'.

———, and Anne P. Simons : 'The United Nations and the Maintenance of International Peace and Security'.

——— : 'Korea : A study of U. S. Policy in the United Nations'.

Gourevitch, Boris : 'The Road to Peace and to Moral Democracy : An Encyclopaedia of Peace'.

Haviland, H. Field, Jr. : 'The Political Role of the General Assembly'.

Hemleben, Sylvester John : 'Plans for World Peace through Six Centuries'.

Hill, Norman : 'International Organization'.

Hogan, Willard N. : 'International Conflict and Collective Security'.

Johnson, Julia Emily (comp.) : 'United Nations or World Government'.

Kelsen, Hans : 'The Law of the United Nations'.

Leonard, L. Larry : 'International Organization'.

Levi, Werner : 'Fundamentals of World Organization'.

Lie, Trygve : 'In the Cause of Peace'.

McCune, George M., and Arthur L. Grey, Jr. : 'Korea Today'.

Maclaurin, John: 'The United Nations and Power Politics'.

Mach Mahon, Arthur W. (ed.) : 'Federalism Mature and Emergent'.

Mander, L. A. : 'Foundations of Morden World Society'.

Mangone, Gerard J. : 'The Idea and Practice of World Government'.

——— : 'A Short History of International Organization'.

Marburg, Theodore : 'Development of the League of Nations Idea' (2 volumes).

Marriot, Sir John A. R. : 'Commonwealth or Anarchy'.

Meyer, Cord, Jr. : 'Peace or Anarchy'.

Miller, David H. : 'The Drafting of the Covenant'.

Potter, Pitman B. : 'An Introduction to the Study of International Organization'.

Rappard, William E. : 'The Quest for Peace'.

Reves, Emery : 'The Anatomy of Peace'.

Reynaud, Paul : 'Unite or Perish : A Dynamic Program for a United Europe'.

Robertson, A. A. : 'The Council of Europe'.

Schuman, F. L. : 'The Commonwealth of Man : An Inquiry into Power Politics and World Government'.

Schwebel, Stephen M.: 'The Secretary-General of the U. N.'.
Sohn, Louis B.: 'World Law: Cases and Materials on U. N.'.
———(ed.): 'Basic Documents of the United Nations.'
———(ed.): 'Cases on United Nations Law'.
Stone, I. F.: 'The Hidden History of the Korean War'.
Streit, Clarence K.: 'Freedom against Itself'.
Tate, Merze: 'The United States and Armaments'.
The United Nations: 'Weekly Bulletin; Handbook; Year-book; Journal' (See also. 'Year book of International Organizations'; the World Peace Foundation quarterly, 'International Organization'; New York University Press, 'Annual Review of U. N. Affairs'; and the unofficial monthly, 'United Nations World'.)
Vandenbosch, Army, and Willard N. Hogan: 'The United Nations: Background, Organization, Functions, and Activities'.
Walters, F. P.: 'A History of the League of Nations'.
White, Lyman Cromwell, and Marie Ragonetti Zooca: 'International Non-governmental Organizations'.
Whitney, Maj. Gen. Courtney: 'MacArthur: His Rendezvous with History'.
Wilcox, F. O., and C. M. Marcy: 'Proposals for Changes in the U. N.'.
Wright, Quincy (ed.): 'The World Community'.
Wynner, Edith, and Georgia Lloyd: 'Searchlight on Peace Plans'.
York, E,: 'Leagues of Nations, Ancient, Medieval and Modern'.

CHAPTER VIII

Baxter, James Phinney, 3d: 'Scientists against Time'.
Beard, C. A.: 'The Idea of National Interest'.
Bernardo, Maj. C. Joseph, and Eugene H. Bacon: 'American Military Policy'.
Clausewitz, Carl von: 'Principles of War'.
Coblentz, Stanton A.: 'From Arrow to Atom Bomb'.
Cook, Thomas I., and Malcolom Moos: 'Power through Purpose'.

Earle, Edward Mead (ed.): 'Makers of Modern Strategy'.
Ekirch, Arthur A. Jr. : 'The Civilian and the Military'.
Fifield, Russell H., and G. E. Pearcy : 'Geopolitics in Principle and Practice'.
Finletter, Thomas K. : 'Power and Policy'.
Fosdick, Dorothy : 'Commonsense in World Affairs'.
Fox, William T. R. : 'The Super-Powers'.
Fuller, J. F. C. : 'A Military History of the Western World'.
Halle, Louis J. : 'Civilization and Foreign Policy'.
Hart, B. H. Liddell : 'The Revolution in Warfare'.
Strategy : 'The Indirect Approach.'
Hawtrey, R. G. : 'Economic Aspects of Sovereignty'.
Huzar, Elias : 'The Purse and the Sword'.
Kaufman, William W. : 'Military Policy and National Security'.
Knight, B. W. : 'How to Run a War'.
Knorr, Klaus : 'The War Potential of Nations'.
Kris, Ernst and Hans Speier: 'German Radio Propaganda'.
Lasswell, Harold D. : 'Politics'.
Lerner, Daniel (ed.) : 'Propaganda in War and Crisis'.
Ludendorff, Gen. Erich von : 'The Nation at War.'
Mc Donald, John: 'Strategy in Poker'.
Mackinder, Sir Halford J. : 'Democratic Ideals and Reality'.
Marder, Arthur J. : 'The Anatomy of British Sea Power'.
Marshall, Charles Burton: 'The Limits of Foreign Policy'.
Meerloo, Joost A. M. : 'The Rape of the Mind'.
Middleton, Drew : 'The Defense of Western Europe'.
Millis, Walter : 'Arms and Men'.
Montross, Lynn : 'War through the Ages'.
Morgenthau, Hans J. : 'In Defense of the National Interest'.
Nef, John U. : 'War and Human Progress'.
Nickerson, Hoffman : 'The Armed Horde'.
Niebuhr, Reinhold : 'Christianity and Power Politics'.
Osgood, Robert Endicott : 'Ideals and Self-Interest in America's Foreign Relations'.
Potter, E. B., and J. R. Fredland (eds.) : 'The United States and World Sea Power'.
Pratt, Fletcher : 'The Battles that Changed History'.
Preston, Richard A., and Others : 'Men in Arms'.
S. F. Wise, and H. O. Werner : 'A History of Warfare'.

Puleston, Capt. W. D.: 'The Influence of Force in Foreign Relations'.
Rockefeller Brothers Fund: 'International Security'.
Sargent, William: 'Battle for the Mind'.
Schwarzenberger, George: 'Power Politics'.
Scott, John: 'Political Warfare'.
Slessor, Sir John: 'Strategy for the West'.
Smith, Brig Gen. Dale O.: 'U. S. Military Doctrine'.
Smith, Louis: 'American Democracy and Military Power'.
Sprout, Harold, and Nargaret Sprout: 'The Rise of American Naval Power'.
——(eds): 'Foundations of National Power'.
Spykman, Nicholas: 'America's Strategy in World Politics'.
Tannenbaum, Frank: 'The American Tradition in Foreign Policy'.
Toynbee, Arnold J.: 'War and Civilization'.
Vagts, Alfred: 'A History of Militarism'.
Weigert, Hans W.: 'Geopolitics'.
Werner, Max: 'The Military Strength of the Powers'.
Wright, Quincy: 'A Study of War'.

CHAPTER IX

Andrews, F. F.: 'The Holy Sand under Mandate'.
Chowdhuri, R. N.: 'International Mandates and Trusteeship Systems'.
Clark, Grover: 'The Balance Sheets of Imperialism'.
Duncan, Ronald (ed.): 'Selected Writings of Mahatma Gandhi'.
Fischer, Louis: 'The Life of Mahatma Gandhi'.
Furnivall, J. S.: 'Netherlands India'.
Gerig, B.: 'The Open Door and the Mandates System'.
Gibb, H. A. R., and Harold Bowen: 'Islamic Society and the West'.
Lenin, V. I.: 'Imperialism' (rev. ed.).
McDonald, James G.: 'My Mission in Israel'.
Main, E.: 'Iraq: From Mandate to Independence'.
Mannoni, O.: 'Prospero and Caliban: The Psychology of Colonization'.
Menon, V. P.: 'The Transfer of Power in India'.
Middleton, L.: 'The Rape of Africa'.

Moon, P. T.: 'Imperialism and World Politics'.
Nathan, Robert R., Oscar Gass, and Daniel Creamer: 'Palestine: Problem and Promise'.
Nehru, Jawaharlal: 'Toward Freedom' (autobiography).
———: 'Independence and After'.
Parkin, Raleigh: 'India Today'.
Pratt, Julius W.: 'America's Colonial Experiment'.
Schumpeter, Joseph A.: 'Imperialism and Social Classes.'
Schuster, M.: 'The Strangling of Persia'.
Spear T. G.: 'India, Pakistan and the West'.
Spiro, Melford E.: 'Kibbutz: Venture in Utopia'.
Winslow, E. M.: 'The Pattern of Imperialism'.
Wright, Quincy: 'Mandates under the League of Nations'.

CHAPTER X

Adorno, T. W., and Others: 'The Authoritarian Personality'.
Barghoorn, Frederick C.: 'Soviet Russian Nationalism'.
Benedict, Ruth: 'Race: Science and Politics'.
Biddle, Francis: 'The Fear of Freedom'.
Bidwell, Percy W.: 'What the Tariff Means to American Industries'.
Bolitho, Hector: 'Jinnah: Creator of Pakistan'.
Brown, Delmer M.: 'Nationalism in Japan'.
Cassel, G.: 'The Downfall of the Gold Standard'.
Chadwick, H. Munro: 'The Nationalities of Europe and the Growth of National Ideologies'.
Chalmers, Aenry: 'World Trade Policies'.
Claude, Inis L., Jr.: 'National Minorities'.
Cobban, Alfred: 'National Self-Determination'.
Condliffe, J. B.: 'The Commerce of Nations'.
Coupland, R.: 'The Cripps Mission'.
Deutsch, Karl W.: 'Nationalism and Social Communication'.
Einzig, Paul: 'World Finance'.
Ellis, Howard S.: 'Economics of Freedom: The Progress and Future of Aid to Europe'.
Ellsworth, P. T.: 'The International Economy'.

Fall, Bernard B. : 'The Vietminh Regime : Government and Administration in the Democratic Republic of Vietnam'.

Ford, Alan W. : 'The Anglo-Iranian Oil Dispute of 1951-1952'.

Grodzins, Morton : 'The Loyal and the Disloyal : Social Boundaries of Patriotism and Treason'.

Hammer, Ellen J. : 'The Struggle for Indochina'.

Handlin, Oscar : 'Race and Nationality in American Life'.

Hayes, C. J. H. : 'The Historical Evolution of Modern Nationalism'.

Heilperin, Michael A. : 'The Trade of Nations'.

Hertz, Frederick : 'Nationality in History and Politics'.

Hexner, Ervin : 'International Cartels'.

Higham, John : 'Strangers in the Land : Patterns of American Nativism'.

Hodgkin, Thomas : 'Nationalism in Colonial Africa'.

Hodgson, J. G. (ed.) : 'Economic Nationalism'.

Janowsky, Oscar I. : 'Nationalities and National Minorities'.

Jennings, Sir Ivor : 'Constitutional Problems in Pakistan'.

Kahin, George Me Turnan : 'Nationalism and Revolution in Indonesia'.

Karunakaran, K. P. : 'India in World Affairs'.

Kindleberger, Charles P. : 'The Terms of Trade : A European Case Study'.

Kohn, Hhans : 'The Idea of Nationalism : A Study of Its Origins and Backgound'.

——— : 'Nationalism : Its Meaning and History'.

——— : 'Making of the Modern French Mind'.

——— : 'American Nationalism : An Interpretative Essay'.

Landau, Rom : 'Moroccan Drama'.

Lawrence, T. E. : 'Seven Pillars of Wisdom'.

Loucks, William N., and J. Weldon Hoot : 'Comparative Economic Systems : Capitalism, Socialism, Communism, Fascism, Co-operation'.

Lumby, E.W.R. : 'The Transfer of Power in India'.

Mason, Edward S. : 'Controlling World Trade : Cartels and Commodity Agreements'.

Meade, J. E. : 'The Balance of Payments'.
—— : 'The Theory of International Economic Policy' Vol. 2 : Trade and Welfare'.
Mitchell, Kate L. : 'India without Fable'.
Myrdal, Gunnar : 'An American Dilemma'.
—— : 'An International Economy'.
Playne, Carolyn E. : 'The Neuroses of the Nations'.
Sachar, Abram Leon : 'Sufferance Is the Badge'.
Schattschneider, E. E. : 'Politics, Pressures and the Tariff'.
Schiller, A. Arthur : 'The Formation of Federal Indonesia'.
Schumpeter, Joseph A. : 'Capitalism, Socialism and Democracy (3rd ed.)'.
Shafer, Boy C. 'Nationalism : Myth and Reality'.
Snyder, Louis L. : 'The Meaning of Nationalism'.
—— : German Nationalism : 'The Tragedy of a People'.
Snyder, Richard Carlton : 'The Most-Favoured-Nation Clause'.
Staley, Eugene : 'World Economy in Transition'.
Stevens, Edmund : 'North African Powder Keg'.
Towle, Lawrence W. : 'International Trade and Commercial Policy'.
Villard, Henry Serrano : Libya: 'The New Arab Kingdom of North Africa'.
Wambaugh, Sarah : Plebiscites since the World War'.
Wertheim, W. F. : 'Indonesian Society in Transition'.
Woodman, Dorothy : 'The Republic of Indonesia'.
Woytinsky, W. S., and E. S. Woytinsky : 'World Commerce and Governments : Trends and Outlook'.

An Addenda on the Anatomy of Anarchy—A Case Study: Suez, Satelite, Sinai, 1956-58

SUGGESTED READINGS

Anshen, Ruth Nanda (ed.), in collaboration with Ernest Jackh : 'Mid-East : World-Center'.
Beal, John Robinson : John Foster Dulles : 'A Biography'.
Beatty, Charles : 'De Lesseps of Suez : 'The Man and His Times'.
Ben-Gurion, David : 'Rebirth and Destiny of Israel'.
Black, C. E. (ed.) : 'Challenge in Eastern Europe'.

Davis, Helen Miller (ed.) : 'Constitutions, Electoral Laws, Treaties of States in the Near and Middle East'.

Eban, Abba : 'Voice of Israel'.

Fernau, Friedrich Wilhelm : 'Moslems on the March'.

Foot, Michael, and Mervyn Jones : 'Guilty Men'.

Frank, Waldo : 'Bridgehead : 'The Drama of Israel'.

Goitein, S. D. : 'Jews and Arabs'.

Haines, C. Grove (ed.) 'The Threat of Soviet Imperialism'.

Henriques, Robert : 'A Hundred Hours to Suez : An Account of Israel's Campaign in the Sinai Peninsula'.

Izzeddin, Nejla, 'The Arab World'.

Jarvis, H. Wood : 'Pharaoh to Farouk'.

Kertesz, Stephen D. (ed.) : 'The Fate of East Central Europe'.

Kirk, George : 'The Middle East'.

Laqueur, Walter Z. : 'Communism and Nationalism in the Middle East'.

Lasky, Melvin J. (ed.): 'The Hungarian Revolution : The Story of the October Uprising'.

Lenczowski, George: 'The Middle East in World Affairs'.

Litvinoff, Barnet : 'Ben-Gurion of Israel'.

Lukacs, John A. : 'The Great Powers in Eastern Europe'.

Michener, James A. : 'The Bridge at Andau'.

Nuseibeh, Hazem Zaki : 'The Ideas of Arab Nationalism'.

Philby, H. St. John : 'Sa'udi Arabia'.

Sanger, Richard H. : 'The Arabian Peninsula'.

Shwadran, Benjamin : 'The Middle East, Oil and the Great Powers'.

Sulzberger, C. L.: 'The Big Thaw : A Personal Exploration of the 'New' Russia and the Orbit Countries'.

The Middle East : 'A Political and Economic Survey'.

Ulam, Adam B. : 'Titoism and the Cominform'.

United Nations : 'Report of the Special Committee on the Problem of Hungary'.

Zinner, Paul E. (ed.) : 'National Communism and Popular Revolt in Eastern Europe'.

கலைச்சொல் அகரவரிசை

தமிழ்—ஆங்கிலம்

அ

அகம் (நான்)	—	Ego
அகழி	—	Trench
அகில அமெரிக்க யூனியன்	—	Pan-American Union
அசைக்கமுடியாது வேரூன்றி விட்ட கருத்து	—	Stereotype
அஞ்சல்	—	Mail
அஞ்சல் துறைத் தலைவர்	—	Post-Master General
அடக்கு முறை	—	Coercion
அடிச்சுவடு	—	Text
அடிமை	—	Slave
அடுக்கு	—	Strata, Deposit
அடையாளங்கள்	—	Insignia
அணு ஆயுதப்போர்	—	Atomic Warefare
அணுக் கதிரியக்கத் துகள்கள்	—	Nuclear Fallout
அணுசக்தி	—	Atomic Energy
அணுச் சேர்க்கை	—	Nuclear Fusion
அணுசக்திச் சோதனை	—	Nuclear Test
அணுசக்தி வல்லரசுகள்	—	Atomic Powers
அணு ஆயுதங்கள்	—	Atomic Weapons
அண்டம்	—	Galaxy
அண்டை நாடு	—	Neighbouring State
அதிகாரம்	—	Authority, Power
அதிகாரி	—	Officer
அதிகாரக் கட்டளை	—	Mandate
அதிகாரக் குவிவு	—	Centralism
அதிகாரப் பங்கீடு	—	Division of Powers

அதிகபட்சம்	—	Maximum
அத்தாட்சிமடல்	—	Credential
அதிகார வர்க்கத்தினர்	—	Bureaucrats
அதிகார வரிசை	—	Hierarchy
அதிகாரத் தொடர்புகள்	—	Power Relations
அதிகார அரசியல்	—	Power Politics
அதிகார ஒருமைப்பாடு	—	Concert of Power
அதே காரணத்திற்காக	—	Ipso facto
அபிவிருத்தி	—	Development
அபேட்சகர்	—	Candidate
அப்பீரியாடிக் படிவம்	—	Aperiodic Crystal
அமிலம்	—	Acid
அமீபா	—	Amoeba
அமெரிக்க மாநில அரசுகள் அமைப்பு	—	OAS
அமெரிக்க வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவர்	—	Secretary of State
அமைச்சர்	—	Minister
அமைச்சு	—	Ministry
அமைச்சரவை	—	Council of Ministers
அமைதி	—	Peace
அமைதியை நாடினால் போருக்குத் தயாராய் இரு	—	Sivis Pacem Para Bellum
அமைதிப் பார்வைக் குழு	—	Peace Observation Commission
அமைப்பு	—	Structure
அமைதியாளர்	—	Pacifists
அரசாங்கம்	—	Government
அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்கச் செய்யும் சதிச்செயல்	—	Subversion
அரசியலமைப்புக்குட்பட்ட அரசாங்கம்	—	Constitutional Government
கூட்டரசு, கூட்டாட்சி அரசாங்கம்	—	Federal Government
தல அரசாங்கம்	—	Local Government
தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கம்	—	Elected Government
தற்காலிக அரசாங்கம்	—	Provisional Government
மத்திய அரசாங்கம்	—	Central Government
மாநில அரசாங்கம்	—	State Government

அரசறிக்கை	—	Promulgation
அரசியல்	—	Politics
அரசியல் கட்சி	—	Political Party
அரசியல் கூட்டு	—	Political Union
அரசியல் கோட்பாடு	—	Political Theory
அரசியல் சூழ்ச்சி (தந்திரம்)	—	Diplomacy
அரசியலமைப்பு	—	Constitution
எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு	—	Written Constitution
அரசியலமைப்பு முறைமை	—	Constitutionalism
அரசியலமைப்பு நிர்ணயசபை	—	Constituent Assembly
அரசியலறிஞர்	—	Political Scientist
அரச வமிசம்	—	Dynasty
அரசியல் வல்லமை	—	Statesmanship
அரசியல் வல்லுநர்	—	Statesman
அரசியல்வாதி	—	Politician
அரசு	—	State
இறைமையுடைய அரசு	—	Sovereign State
தல அரசு	—	Local State
தள அரசு	—	Territorial State
நகர அரசு	—	City State
நாட்டு அரசு	—	Nation State
வலிமைமிக்க (இராட்சச) அரசு	—	Super State
அரசுச் செய்தித்தாள்	—	State Paper
அரசுச் செய்தியறிக்கை	—	Press Despatch
அரசு முறை	—	State System
அருமருந்து	—	Panacea
அர்த்தகோளம்	—	Semisphere
அலுவல்	—	Business
அலுவலகம்	—	Office
அலுவல் ஆணை	—	Commission Patent
அலகு, யூனிட், அங்கம்	—	Unit
ஆலோசனை	—	Consultation
அழுத்தம் கொண்டு வரக் கூடிய செல்வாக்குக் கூட்டம்	—	Pressure Groups
அளவியல்	—	Logic
அறிக்கை	—	Statement, Report
அறங்கூறுநர் (சான்று நடுவர்) குழு	—	Jury
அறநெறியாளர்	—	Moralists

அறம்	—	Charity, Morality
அறவியல்	—	Ethics
அறிவு முதற்கொள்கை	—	Rationalism
அறிவெழுச்சி	—	Enlightenment
அறிவுரை, ஆலோசனை	—	Counsel
அறுவை வைத்தியம்	—	Surgery
அறுவை வைத்தியன்	—	Surgeon
அறைகூவல்	—	Challenge
அன்னியன்	—	Alien
அனுபோக உரிமை	—	Prescription
அனுமானம்	—	Presumption
அனுப்பு	—	Despatch
அனுபூதிக் கொள்கை	—	Mysticism

ஆ

ஆக்கத் துலக்கங்கள்	—	Gestalton or Conditioned Responses
ஆக்கிரமிப்பு	—	Aggresion
ஆக்சிஸ்	—	Axis
ஆட்சி (நிர்வாகம்)	—	Administration
ஆட்சியாளர்	—	Administrator
ஆட்சிக் குழு	—	Governing Body
ஆட்சி வகுப்பினர்	—	Ruling Class
ஆட்சி (அதிகார) எல்லை	—	Jurisdiction
ஆள் ஆட்சி எல்லை	—	Personal Jurisdiction
உள் நாட்டு ஆட்சி எல்லை	—	Domestic ,,
சுய ஆட்சி எல்லை	—	Voluntary ,,
நில ஆட்சி எல்லை	—	Territorial ,,
ஆணை (கட்டளை)	—	Command, Decree
ஆணையாளர் (கமிஷனர்)	—	Commissioner
ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டம்	—	Budget
ஆன்மா	—	Soul
ஆதிக்கம்	—	Ascendancy
ஆதிபத்தியம்	—	Hegemony
ஆதிவாசிகள்	—	Primitives
ஆயுள் தண்டனை	—	Life Sentence
ஆல்கெமி	—	Alchemy
ஆல்ஃபா சென்ட்டாரி	—	Alpha Centauri

ஆலோசனை கூறல்	—	Deliberation
ஆலோசனை கூறுபவர்	—	Staff
ஆவணக்களரி	—	Archives
ஆளுமை	—	Personality
ஆள்சேர்க்கை	—	Recruitment
ஆள் சரியென்று நிருபித்தல்	—	Identification
ஆள்பட்டியல்	—	Panel

இ

இகழ்வு	—	Contempt
இஸ்லாம்	—	Islam
இசைவு	—	Consent
இடப்பெயர்வு	—	Migration, Transportation
இடம்	—	Space
இடதுசாரிகள்	—	Leftists
இடைக்கால	—	Medieval, ad interim
இடைநிலை வகுப்பு	—	Middle Class
இட்	—	Id
இணக்கம் (ராசி)	—	Compromise
இணக்கோலை	—	Compromis
இணங்கச்செய்	—	Reconcile
இணைப்பு	—	Coordination, Liaison
இணைப்பரசு	—	Confederation
இயக்குநர்	—	Director
இயற்கை நியதி	—	Jus naturae (law of nature)
இயற்கை நிலை	—	State of Nature
இரகசியத் தேர்தல்	—	Balloting
இரசாயனம்	—	Chemistry
இரட்டைக் கூட்டுறவு உடன்படிக்கை	—	Dual Alliance
இரட்டை முடியரசு	—	Dual Monarchy
இரத்த உரிமை	—	Jus Sanguines
இராணுவம்	—	Military
இராணுவக் கூட்டு	—	Military Alliance
இராணுவத்துவம்	—	Militarism
இராணுவ நீதிமன்ற விசாரணை	—	Court Marshal
இராட்சசப் போர்க்கப்பல்	—	Dread Nought

இராணுவப் பிரயோகம், பலாத்காரப் போர்	—	Ultima Ratio Regun
இருண்ட கண்டம்	—	Dark Continent
இருண்ட காலம்	—	Dark Age
இருதரப்பு	—	Bilateral
இருதலைக் கொள்ளி	—	Dilemma
இருப்பு	—	Reserve
இருப்புப் பாதை	—	Railways
இருமுறை கணக்குப் பதிவியல்	—	Double Entry book-keeping
இலஞ்சம் (கைக்கூலி)	—	Bribery
இலீட் (செல்வாக்குக் கூட்டம்)	—	Elite
இலட்சியவாதி	—	Idealist
இழப்பீடு	—	Reparation
இறக்குமதி	—	Import
இறுதி எச்சரிக்கை	—	Ultimatum
இறை இயல் கொள்கையினர்	—	Theologians
இறை உரிமை	—	Divine Right
இறைமை	—	Sovereignty
இனம்	—	Race
இன ஒதுக்கல்	—	Racial Discrimination
இனப் பெருக்கம்	—	Reproduction

உ

உச்சகட்ட மாநாடு	—	Summit Conference
உச்ச நிலை	—	Zenith
உடலமைப்பு	—	Anatomy
உடன்பாடு (உடன்படிக்கை)	—	Agreement, Treaty
உடன் பிறப்புக் கொலை	—	Fratricide
உட் தூண்டல்	—	Impulse
உட் பிரிவு	—	Clause
உணர்ச்சி	—	Instinct
உணர்வு	—	Insight
உணவு வேளாண்மை நிறுவனம்	—	FAO
உண்டியல்	—	Bill
உத்தரவாதம்	—	Guarantee
உதுமானியப் பேரரசு	—	Ottoman Empire
உதவி	—	Aid
உதவியாள்	—	Assistant
உந்து தண்டு	—	Piston

உபசரிப்பு — Reception
உயர்குடியாளர் ஆட்சி — Aristocracy
உயர்தரத் தூதர் — High-ranking Diplomat
உயிர்ச் செல்கள் — Cells
உயிர் நூல் வல்லுநர் — Biologist
உயிரியல் — Biology
உயிரிகள் — Organism
உயிலுடைமை — Legacy
உரோம அமைதி — Pax Romana
உரிமை — Right
அரசியலுரிமை — Political Right
சிவில் உரிமை — Civil Right
அடிப்படை உரிமை — Fundamental Right
அணுகும் உரிமை — Freedom of Access
எழுத்தாளர் உரிமை — Freedom of the Press
சங்க உரிமை — Freedom of Association
சட்ட உரிமை — Legal Right
சமய உரிமை — Freedom of Religion
சொத்துரிமை — Right of Property
செயலுரிமை — Freedom of Action
உரிமையின்றிக் கைப்பற்றுவோன் — Usurper
உரிமை வாதம் (பாத்தியதை) — Claim
உரிமை வாதிகள் — Claimants
உரிமையாணை — Licence
உருளை — Cylinder
உலக அரசாங்கம் — World Government
உலக அரசியல் — World (International) Politics
உலக சமுதாயம் — World Community (Society)
உலக நீதிமன்றம் — World Court
உலகப் பாராளுமன்றம் — Parliament of Man
உலக வாக்குரிமை — Universal Suffrage
உலோகவியல் — Mettalurgy
உழைப்பு, உழைப்பாளி — Labour
உள்ளம் — Mind
உள் நாட்டுப் போர் — Civil War
உள்ளூர் மக்கள் — Local Populace
உள்ளெரியும் எந்திரம் — Internal Combustion Engine
உளநூலறிஞர் — Psychologist
உறுப்பு — Organ

உறுப்பினர் — Member
உற்பத்தி — Output

ஊ

ஊதியம் — Salary
ஊர்வினம் — Reptiles
ஊழல் — Corruption

எ

எஞ்சிய அதிகாரம் — Residuary Power
எடை — Weight
எடுகோள் — Hypothesis
எதிர் — Encounter
எதிர்கால வாய்ப்பு — Prospect
எதிரி உள்ளாள் — Fifth Columnists
எதேச்சையாக — Arbitrarily
எதேச்சையதிகாரம் — Autocracy
எந்திரம் — Engine
எந்திரத் துப்பாக்கி — Machine Gun
எல்லை — Boundary
எல்லையிகந்த அரசுரிமை — Extra territoriality

ஏ

ஏகதெய்வ வழிபாடு — Monotheism
ஏகாதிபத்தியம் — Imperialism
ஏஜன்டு — Agent
ஏற்பாடு, வழிவகுப்பு, இடம் பெறல் — Provision
ஏற்பு — Approval, Recognition
ஏற்றத்தாழ்வு — Disparity
ஏற்றுமதி — Export
ஏற்ற இறக்கம் — Fluctuation

ஐ

ஐக்கியம் (ஒன்றுபடுத்தல்) — Unification
ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு (ஐ. நா. அ.) — United Nations Organisation (U.N.O.)
ஐ. நா. அணுசக்திக் குழு — UN Commission for Atomic Energy

ஐ. நா. இராணுவ ஆலோசனைக் கமிட்டி	—	UN Military Staff Committee
ஐ. நா. கல்வி, விஞ்ஞான, பண்பாட்டு நிறுவனம்	—	UNESCO
ஐ. நா. கொரியா ஐக்கிய சீரமைப்புக் குழு	—	UNCURCK
ஐ. நா. தற்காலிகக் கொரியா குழு	—	UNTCOK
ஐ. நா. மனிதகுல உரிமைச் சாசனம் (அறிக்கை)	—	UN Declaration of Human's Rights
ஐ. நா. போர்க் குற்றங்கள் குழு	—	UN War Crimes Commission
ஐரோப்பிய ஒருமைப்பாட்டுத் திட்டம்	—	Concert of Europe
ஐயக் கொள்கை	—	Scepticism
ஐ.சி.பி.எம்.	—	I.C.B.M.

ஒ

ஒட்டிக் கொள்ளல்	—	Adhesion
ஒட்டுண்ணி	—	Parasite
ஒதுக்கம்	—	Proviso
ஒதுக்குதல் (பங்கீடு செய்தல்)	—	Apportion
ஒதுக்கக் கொள்கை	—	Isolationism
ஒதுக்கல், ஒதுக்கீடு	—	Reservation
ஒத்திவை	—	Postpone
ஒப்பந்தம்	—	Pact, Covenant
ஒப்படைப்பு	—	Extradition
ஒப்புக்கொள்ளல்	—	Acknowledge, Ratification
ஒருபடித்தான	—	Uniform
ஒரேமனதாய்	—	Unanimously
ஒருமுக	—	Unilateral
ஒருமைப்பாடு	—	Integration
ஒருவழி அடைப்பு	—	Volve
ஒரே ஆட்சி அமைப்பு	—	Polity
ஒலி பரப்பல்	—	Broadcast
ஒலி பெருக்கி	—	Microphone
ஒழுக்கம்	—	Manners
ஒழுக்க விதிகள்	—	Rules of Conduct
ஒழுங்கான நடத்தை	—	Safe Conduct
ஒழுங்கீனம்	—	Irregularity

ஒழுங்கு	—	Discipline, Regulation
ஒளியாண்டு	—	Light year
ஒற்று	—	Espionage
ஒற்றுமை	—	Unity
ஒற்றைப்படை எண்	—	Odd Number
ஒன்றுசேர்த்தல்	—	Consolidate

ஓ

ஓதம் பொங்கும் முகங்கள்	—	Estuaries
ஓவிய எழுத்து	—	Hieroglyphic
ஓரங்க	—	Unicameral
ஓரிடத்தில் அடைத்துவை	—	Intern

க

கச்சாப் பொருள்	—	Raw material
கட்சிக் கொள்கை (ரீதி)	—	Party Line
கடத்து	—	Kidnap
கடப்பாடு	—	Obligation
கடல் கடந்த உடைமைகள்	—	Overseas Possessions
கடற் கண்ணி வெடிகள், சுரங்கங்கள்	—	Mines
கடற்கொள்ளை	—	Piracy
கடல் மறியல், கடலடைப்பு	—	Blockade
கடவுச் சீட்டு	—	Passport
கடன்	—	Loan, Debt
கட்டளை	—	Command, Errand
கட்டாயப் படைச் சேர்ப்பு	—	Conscription
கட்டுப்பாடு	—	Control
கட்டுகள்	—	Papers, Records
கடுந்தூய்மைச் சமயத்தினன்	—	Puritan
கணக்கர்	—	Accountant
கணக்கு	—	Calculation
கண்டம்	—	Continent
கண்டமயமாக்கல்	—	Continentalisation
கண்டனம்	—	Censure
கணிதம்	—	Mathematics
கண்டுபிடிப்பு	—	Discovery
கத்தீட்ரல்	—	Cathedral
கத்தோலிக்கர்	—	Catholics

கப்பற்சரக்குகள் பட்டியல்	— Invoice
கப்பற்படை	— Navy
கப்பற்படைத்துறை	— Admirality
கப்பற்படைத்துறைத் தலைவர்	— Admiral
கப்பற்படை அதிகாரி	— Naval Officer
கமிட்டி	— Committee
கமின்ஃபார்ம்	— Cominform
கம்பெனி	— Company
கம்யூனிசம் (பொதுவுடைமைக் கொள்கை)	— Communism
கம்யூன்கள்	— Communes
கருத்து	— Conception, View
கருத்துக்கொள்கை (அயிடியலிசம்)	— Idealism
கருத்தை ஒப்புக்கொள்ளல்	— Approbation
கருத்துப் படம்	— Chart
கருஞ்சாவு	— Black Death
கருவூலம்	— Treasury
கலகக்காரர்	— Rebels
கலங்கரை விளக்கம்	— Lighthouse
கலப்பு	— Composite
கலைக்களஞ்சியம்	— Encyclopaedia
கலைத்தல்	— Liguidate
கலையியல்கள்	— Humanities
கவர்னர் (ஆளுநர்)	— Governor
கவிதை	— Poem
கள்ளச் சரக்கு (தடைச் சரக்கு)	— Utopia
கற்பனை உலகு	— Contraband
காங்கிரஸ் (அமெரிக்க சட்ட சபை)	— Congress
காட்சிசாலை	— Museum
கான்டினென்டல் முறை	— Continental System
காபினட்	— Cabinet
காப்பகம்	— Asylum
காப்பரசு	— Protectorate
காப்புக்கொள்கை	— Protectionism
காப்பு முறை	— Mandate System
காப்புவரி	— Tariff duty
கார்ப்பரேஷன் (கூட்டுச் சங்கம்)	— Corporation

காரணத் தொடர்பு	—	Casual relationship
கார்ட்டல்	—	Cartel
காமன்வெல்த்	—	Commonwealth
காலாட் படை	—	*Infantry*
கால்வாய்	—	Canal
காலவழிச் செய்திக்கோவை	—	Chronicle
காவற்படை	—	Garrison
கான்சல்	—	Conusl
கான்சலகம்	—	Consulate
கான்வெக்ஸ் லென்ஸ்	—	Convex lens
கிரானுலர் ஜெல்லி	—	Granular Jelly
கிறித்துவ மதம்	—	Christianity
கிறித்துவ உலகம்	—	Christendom
கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பெனி	—	East India Company
ஹீலியம்	—	Helium
குடிக்குறி	—	Totem
குடிப்படை	—	Citizenry
குடிமகன்	—	Citizen
குடியரசு	—	Republic
குடியாட்சி	—	Democracy
பாராளுமன்றக் குடியாட்சி	—	Parliamentary Democracy
குடியுரிமை	—	Citizenship
குடியுரிமை அடைதல்	—	Naturalisation
குடியொப்பம்	—	Referendum
குடியேற்ற நாடு	—	Colony
குடியேற்றப் பேரரசு	—	Colonial empire
குடியேற்ற ஆட்சிமுறை	—	Colonialism
குடியேற்றநாட்டு ஆட்சி	—	Colonial rule
குடி வழி	—	Genealogy
குட்டிக் கோள்	—	Aste Roid
குதிரைப்படை	—	Cavalry
குத்தகை	—	Lease
குமாஸ்தா	—	Clerk
கும்பலாட்சிக்காரர் அரசியல்	—	Demogogic Politics
குழப்பம்	—	Anarchy
குழு (கமிஷன்)	—	Commission
குளிர்காலம்	—	Winter
குற்றஞ்சாட்டல்	—	Prosecution

குற்றச்சாட்டு — Allegation, Accusation, Complaint, Charge
குற்றமன்னிப்பு — Amnesty
குற்றவாளி — Culprit
குறிப்பு — Note
குறிக்கோள் — Ideal
குறுநில அரசு — Principality
கூடுதல் — Accretion
கூடிப் பேசு, வழங்கு — Confer
கூட்டம் — Session
தனிக் கூட்டம் — Special Session
உறுப்பினர் அனைவரும் பங்கு
  கொள்ளும் கூட்டம் — Plenary ,,
கூட்டு — Coalition
கூட்டுப் பொறுப்பு — Collective responsibility
கூட்டரசு — Federation
  உலகக் கூட்டரசு — World federation
  கூட்டரசு நீதிமன்றம் — Federal court
கூட்டு அறிக்கை — Joint Communique
கூலிப் படை — Mercenary
கூறு — Component
கெடுபிடிப் போர் — Cold war
கொரில்லாக்கள் — Guerrillas
கேடான முன் கருத்து — Prejudice
கேளிக்கை — Entertainment
கைடட் மிசிலிஸ் — Guided missiles
கையெழுத்து — Signature
  கொடை — Bounty
  கொடுங்கோலன் — Despont, tyrant
  கொடுங்கோலாட்சி — Tyranny
கொள்கை — Deology
கொள்கைப் பிடிவாதம் — Dogmatism
கொள்கைப் போர் — Ideological warfare
கொற்றவர் — Potentate
கோடைக்காலம் — Summer
கோட்பாடு — Theory, doctrine
கோட்பாடும் நடைமுறையும் — Theory and Practice
கோபுரம் — Pyramid
கோமகன் — Duke
  அதிகோமகன் — Arch Duke
  மிக்குயர் கோமகன் — Grand Duke

கோமக நாடுகள்	—	Duchies
மிக்குயர் கோமக நாடு	—	Grand Duchy
ஹோமினிடே (குரங்கு, மனித இனம்)	—	Hominidae
கோளம்	—	Planet
கோளிடை	—	Interplanetry

ச

சக்தி சமநிலை	—	Balance of power
சகோதரத்துவம்	—	Fraternity
சங்கம்	—	Association, League
சட்டம்	—	Act, law, legislation, statute
உள்ளூர்ச் சட்டம்	—	Local law
முனிசிபல் சட்டம்	—	Municipal law
சிவில் சட்டம்	—	Civil law
சட்டசபை	—	Legislature
தல சட்டசபை	—	Local legislature
மத்திய சபை	—	Central ,,
சட்டசபையினர் ஆதரவு தேடல்	—	Lobbying
சட்ட நிலைமை	—	Legal status
சட்டப்படி ஆகும்	—	Valid
சட்ட ஆட்சி	—	Rule of law
சட்டப்படி இழ	—	Forfeit
சட்டத்தை மீறி நடத்தல்	—	Lawlessness
சட்ட முறையில்	—	De jure
சட்ட வரைவு	—	Bill, motion
சட்ட வல்லுநர்	—	Jurist
சட்ட ஆலோசகர்	—	Counsellor, legal adviser
ஸ்டாயிக் கொள்கை	—	Stoicism
சண்டை, முரண்பாடு	—	Conflict
சண்டையில் ஆற்றலற்ற	—	Rors de combat
சந்திரன்	—	Moon
ஸ்புட்னிக்	—	Sputnik
சபை	—	House
பிரபுக்கள் சபை	—	House of Lords
மக்கள் சபை	—	House of Commons
'ஸ்பாயில்ஸ் ஆட்கள்'	—	Spoilsmen
சமத்துவம்	—	Equality

சமத்துவப் பொருளாதார வாய்ப்புக் கொள்கை — Open-door policy
சமநிலை — Equilibrium
சமநிலைத் தடையீடுகள் — Checks and balances
சமயச் சார்பான — Ecclesiastical
சமய நிதி — Pious Fund
சமரசம் — Conciliation
சமாதான சகவாழ்வு — Peaceful coexistence
சமீபக் கிழக்கு — Near East
சமுதாயம் — Society
சமூக வாழ்வு — Communal life
சமூக அமைதி — Law and order
சமூக அறிவியல்கள் — Social sciences
சமூக உணர்வு — Social consciousness
சம்பளத் திட்டம் — Scale of pay
சராசரி — Average
சர்வாதிகாரம் — Dictatorship
பாட்டாளிகள் சர்வாதிகாரம் — ,, of the proletariat
சர்வாதிகாரன் — Dictator
சர்வாதிகாரத்துவம் — Totalitarianism
சர்வதேசச் சங்கம் — League of Nations
சர்வதேசச் சட்டம் — International law
சர்வதேச சிவில் வானூர்தி நிறுவனம் — ICAO
சிறுபான்மை — Minority
சீரமைப்பு வளர்ச்சிக்கான சர்வதேச பாங்கு — International Bank of Reconstruction and Development
சுங்கவரி விவரம் வெளியிடும் சர்வதேசச் சங்கம் — International Union for Publication of Customs Tariffs
சர்வதேசச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் — International Red Cross
சர்வதேசத் தந்திச் சங்கம் — International Telegraphic Union
சர்வதேசத் தீர்வகம் — International Clearing House
சர்வதேசத் தொடர்புகள் — International relations
சர்வதேசத் தொழிலாளர் நிறுவனம் — ILO
சர்வதேச நிறுவனம் (அமைப்பு) — International Organisation

சர்வதேசப் பொன் நாணயத் திட்டம் — International Gold Standard
சர்வதேச நாணய நிதி — IMF
சர்வதேச நீதிமன்றம் — International Judicial Tribunal
சர்வதேசப் பொதுச் சங்கம் — Public Union
சர்வதேசப் பொருளாதார நிதி நிறுவனம் — Organisation for Economic and Financial Affairs
சர்வதேசப் போக்குவரத்து நிறுவனம் — Organisation for Communication
சர்வதேச வானொலிச் சங்கம் — Radio Union
சர்வதேச வேளாண்மை நிலையம் — Institute of Agriculture
சர்வதேச அகதிகள் நிறுவனம் — IRO
சர்வதேச அஞ்சல் சங்கம் — Postal Union
சர்வதேச அபின் குழு — Opium Commission
சர்வதேச அறிவு ஒத்துழைப்பு நிறுவனம் — Intellectual Co-operation Organisation
சர்வதேச இராணுவ நீதி மன்றம் — International Military Tribunal
சர்வதேச உடல்நல நிறுவனம் — Health Organisation
சர்வதேச எடைகள், அளவுகள் செயலகம் — Bureau of Weights and Measures
சனத்தொகை — Population
சனன மரணக் கணக்கு — Census
ஜலசந்தி — Strait
ஜலவாயு (ஹைடிரஜன்) — Hydrogen
சாசனம் — Charter
சாதி — Caste
சாதிவிலக்குச் செய்தல் (சமய பகிஷ்கரிப்பு) — Excommunication
சாதாரணப் போர்க்கலங்கள் — Conventional arms
சாரணச் சிறுவர் — Boy Scout
சார்பு நாடு — Dependency
ஸார் அரசு — Tsardom
சாவு — Death
சான்சலர் — Chancellor
சான்றிதழ் — Credential
சான்று — Evidence
சான்றுடன் அனுப்பு — Accredit
சிக்கல் — Problem, question

சிதைவு	—	Disintegration
சிம்மம்	—	Sphinx
சிலுவை	—	Cross
சிலுவைப் போர்	—	Crusade
சிவில்	—	Civil
சிவில் அலுவலர்	—	Civil servant
சிவில் அலுவலர் ஒழுங்கு விதிகள்	—	Civil service regulations
சிவில் அலுவலர் தேர்வு	—	Civil service examination
சிறப்புகள்	—	Decorations
சிறப்புரிமை	—	Prerogative
சிறுகுரு	—	Chaplain
சிறுகோள்	—	Planetoid
சிறுபான்மை	—	Minority
சின்னம் (அடையாளம்)	—	Symbol
சீர்திருத்தம்	—	Reform
சீரமைப்பு	—	Reorganisation
ஜீன்கள்	—	Genes
சுதந்திரம்	—	Freedom, independence, autonomy
சுதந்திர வாணிபம்	—	Free enterprise
சுதந்திர உலகம்	—	Free World
சுகாதாரம்	—	Health
சுப்ரீம் கோர்ட்	—	Supreme Court
சுரண்டல்	—	Exploitation
சுருக்கு	—	Condense
சுலோகம்	—	Slogan
சுவாதீனம்	—	Monopoly, occupation
சுழற்சிக் கோட்பாடு	—	Cyclical theory
சூத்திரம், விதி	—	Formula
சூழ்நிலை	—	Environment
செயலாளர்	—	Secretary
அடுத்த செயலாளர்	—	Under-Secretary
அந்தரங்கச் செயலாளர்	—	Private ,,
உதவிச் செயலாளர்	—	Assistant ,,
துணைச் செயலாளர்	—	Deputy ,,
செயலாளர் அலுவலகம்	—	Secretariat
செயலி	—	Agency
செயல்துறை	—	Executive

செயல்துறை ஆணை	—	Executive order
செய்தி	—	Information message
செய்தித்தாள்(அச்சகம்)	—	Press
செய்திஅறிவிப்புத் துறை	—	Intelligence Department
செய்தித்துறை அதிகாரி	—	Press Officer
செய்தியறிவிப்பு	—	Communication
செய்மானம்	—	Output
செய்முறை	—	Process
செரீப்	—	Sheriff
செர்மன் கீழ்ச்சபை	—	Reichstag
செர்மன் நகர அரசு	—	Hauseatic city-*State*
செர்மன் வணிகர் சங்கம்	—	Hanseatic League
செலவு	—	Expenditure, travel
செலாவணி	—	Currency
செல்லாது	—	Void
செல்லாமல் ஆக்கு	—	Invalidate
செல்வம்	—	Wealth
செல்வர் சிறுகுழு ஆட்சி	—	Oligarchy
செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தல்	—	Good offices
செல்வாக்கு மண்டலம்	—	Sphere of influence
செவ்வாய்	—	Mars
செழுமை(வளம்)	—	Prosperity
செனட்(அமெரிக்க மேல்சபை)	—	Senate
ஜெசூட்	—	Jesuit
ஜெனரல் (தளவாய், படைத் தலைவர்)	—	General
சேர்க்கை	—	Accession
சேர்த்தல்	—	Incorporate
சேர்ந்து செய்தல்	—	Concurrent
சேர்ப்பு	—	Admission
சேமநலம்	—	Welfare
சேவகன்	—	Peon
சையனிசம்	—	Zionism
சொத்து	—	Asset
சோதனை	—	Experiment, test
சோதனைக்கூடம்	—	Laboratory
சோஷியலிசம்	—	Socialism
சோவியத் சோஷலிஸ்ட் குடியரசுக் கூட்டமைப்பு	—	USSR
ஞாயிறு	—	Sun

டெலிவிஷன் — Television
டிரிபியூன் — Tribune

த

தகவல் தொகுதி — Directory
தகுதி, யோக்யதாம்சம் — Qualification
தங்கியிருக்கும் அமைச்சர் — Minister resident
தடுப்பு — Prevention
தடை — Restraint, sanction
தடைக்கட்டளை — Injunction
தடையாணை — Embargo
தணிக்கை — Audit, inspection
தண்டம் — Penalty
தண்டனை — Sentence
தண்டி — Penalise
தத்துவம் — Philosophy
தத்துவஞானி — Philosopher
தந்தி — Telegram
தயாரிப்பு — Preparation
தலைகீழ் விகிதம் — Inverse ratio
தலைசிறந்த படைப்பு — Magnum opus
தலைநகரம் — Metropolitan city
தலப்பற்று — Local loyalty
தலைமைச் செயலாளர் — Secretary-General
தலைமையிடம் — Head quarters
தலையிடுதல் — Intervention
தலையீடு — Interference
தழுவுந்தன்மை(பொருந்தும் தன்மை) — Adaptability
தள்ளிவைப்பு — Adjournment
தற்காலம் (நவீன காலம்) — Modern age
தற்காப்பு — Self-defence
தற்காலிக — Ad hoc
தற்காலிக உடன்படிக்கை — Modus vivendi
தற்காலிக ஒப்பந்தம் — Truce
தற்கொலை — Suicide
தற்காலப் போர்நிறுத்தம் — Cease-fire
தற்பாதுகாப்பு — Self-protection
தற்பாலுணர்ச்சி வயப்பட்டோர் — Homosexuals

தனிக் கப்பல் வைத்திருப்போரின் தாக்குதல்	—	Privateering
தன்னிறைவு	—	Self-sufficiency
தன்முனைப்புக் கொள்கை	—	Egotism
தனியாள்	—	Individual
தனியாள் சுதந்திரக்கொள்கை	—	Individualism or laissez faire
தனியார் சொத்து	—	Private property
தனியினம் (வர்க்கம், சிறப்பினம்)	—	Species
தன் ஆற்றலைப் பெருக்கிக் கொள்ளல்	—	Aggrandisement
தாக்குதல்	—	Assault
தாழ்ந்தோர், கீழினத்தோர், இகழ்ச்சிக்குள்ளானோர்	—	Lesserbreeds
தானியச் சட்டம்	—	Corn law
தானியங்கி	—	Automatic
தானாக உருவான சட்டம்	—	Positive law
திடீர்ப் புரட்சி	—	Coup d'etat
திடீர்ப் பெருக்கம்	—	Mutation
திருச்சபை	—	Church
திருத்தம்	—	Amendment
திருப்பிக் கொடுத்தல்	—	Retortion
திரும்ப அழைத்தல்	—	Recall
திரும்ப அனுப்பல்	—	Repatriation
திறப்புரை	—	Opening address
திறமை	—	Competence, efficiency
தீக்கோள்	—	Arson
தீங்கு வராமல் பாதுகாத்தல்	—	Inviolability
தீபகற்பம்	—	Peninsula
தீமை	—	Evil
தீர்க்கதரிசி	—	Prophet
தீர்ப்பு	—	Award, verdict
தீர்ப்புவழிச் சட்டம்	—	Case law
தீர்மானம்	—	Motion, resolution
தீவிர நடவடிக்கைக் கோட்பாடு	—	Doctrine of Hot Pursuits
தீவு	—	Island
துணை	—	Auxiliary
துணைக்கோளம்	—	Satellite

துணைவேந்தர் — Vice-Chancellor
துணைக்கான்சல் — Vice-Consul
துப்பாக்கி — Gun
துப்புரவு — Sanitation
துய்ப்போர் — Consumers
துய்ப்போர் பண்டம் — Consumer goods
துருவி ஆராய்தல் — Explore
(நாட்டுத்) துரோகம் — Treason
துறைமுகம் — Port
துன்புறுத்தல் — Persecution
தூண்டல் — Stimuli
தூண்டுகோல் — Motivation
தூதர் — Ambassador, diplomat, (diplomatic agent)
தூதரகம் — Embassy, legation
தூதரகப் பணிபோல் தோன்றும் — Quasi-diplomatic
தூதுக் குழு, பணி — Mission, delegation
தூதர் குழுவினர் — Attache
தூதாண்மை — Diplomatic representation
தூதியல் முறிவு — ,, rupture
தூதியல் உறவு — ,, relation
தெய்வத் தீர்ப்பு — Oracle
தெரிந்தெடு — Select
தென்கிழக்கு ஆசிய (பாதுகாப்பு) ஒப்பந்த அமைப்பு — SEATO
தென் துருவம் — South pole
தேசிய (நாட்டு) — National
தேசிய கொள்கை — National policy
தேசிய சுயநிர்ணயக் கொள்கை — National self-determination
தேசியமயமாக்கல் — Nationalisation
தேசியவாதிகள் — Nationalists
தேசிய இறைமை — National sovereignty
தேசிய உணர்வு — National consciousness
தேசிய ஒற்றுமை — National unity
தேர்தல் — Election
தேர்வாளர் கழகம் — Board of examiners
தேர்வுச் சீட்டு — Ballot
தொகுப்பு — Codification

தொகுத்துக் கண்ட முடிவு	—	Synthesis
தொடக்கம்	—	Genesis
தொடங்கும் திறமை	—	Initiative
தொடர்பு	—	Contact
தொடர்ச்சி	—	Sequence
தொடர்வண்டி	—	Train
தொழில்	—	Industry
தொழிற் கட்சி அரசாங்கம்	—	Labour Government
தொழில்நுட்பக் கலை	—	Technology
தொழில்நுட்பமான	—	Technical
தொழில் நிபுணர்	—	Technologist
தொழிற் புரட்சி	—	Industrial revolution
தொழில்மயமாக்கல்	—	Industrialisation
தொழிலாளர் சங்கம்	—	Labour Union
தொழிலாளர் சட்டம்	—	Labour legislation
தொழிற்சாலை, தொழிற்கூடம்	—	Factory
தொழில்முறைப் பகுப்பு	—	Division of labour
தொலைநோக்கி	—	Telescope
தோற்றுவாய்	—	Origin

ந

நகர்ப்புறம்	—	Urban
நகரம்	—	City
நகல்	—	Copy
நச்சுவாயு	—	Poisonous gas
நடுத்தர வகுப்பினர்	—	Bourgeois
நடவடிக்கை	—	Measure, action
நடுநிலைமை	—	Neutrality
நடுநிலைமை நாடு	—	Neutral state
நடுவர்	—	Umpire
நடுவர் தீர்ப்பு	—	Arbitration
நடுவர் நீதிமன்றம்	—	,, Tribunal
நடுவல்லரசுகள் (முதல் உலகப் போரில் நேச நாடுகளுக்கு எதிரானவை)	—	Central Powers
நடைமுறை	—	Procedure
நடைமுறையில் செயற் படுத்தல்	—	Pacta sunt servanda
நடைமுறை அரசியல்	—	Real politic
நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம்	—	No-confidence motion

நட்டஈடு	—	Compensation
போர் நட்டஈடு	—	Indemnity
நன்மதிப்பு	—	Comity
நாகரிகம்	—	Civilization
நாட்டு வருவாய்	—	National income
நாடற்றவர்	—	Stateless persons
நாடு	—	National
நாடுகடத்தல்	—	Deportation, exile
நாடுகளின் சட்டம்	—	Jus gentium
நாடோடி	—	Folk
நாட்குறிப்பு	—	Diary
நாட்டினம்	—	Nationality
நாட்டுப்பற்று	—	Patriotism
நாட்டுணர்ச்சி	—	Nationalism
நாட்டு அரசு	—	Nation state
நாணயமாற்றல்	—	Exchange
நால்வர் உடன்பாடு	—	Quadruple Alliance
நாவாய்ப் போர்	—	Naval battle
நாட்டு எல்லையை மதித்தல்	—	Territorial integrity
நாட்டு எல்லைக்குட்பட்ட கடற் பகுதிகள்	—	Territorial waters
நிகழ்ச்சி	—	Fact
நிகழ்ச்சிநிரல்	—	Agenda
நிகழ்ச்சிப் பதிவு	—	Minute
நிகழ்முறையிலுள்ள	—	De facto
நிதி (முதல்)	—	Finance
நிபந்தனை	—	Term
நிபந்தனைச் சரண்	—	Capitulation
நிபந்தனையற்ற சரண்	—	Unconditional surrender
நிபந்தனைகள் மாறுதிருக்க	—	Robus sic stantibus
நிபுணர்	—	Specialist
நியமனம்	—	Appointment
நியாயம்	—	Equity
நியாயமென நிலைநாட்டு	—	Justify
நிர்வாக (ஆட்சி)	—	Administration
நிர்வாக ஒப்பந்தம்	—	Executive agreement
நிரபராதி	—	Innocent
நில சட்டிலைட்	—	Earth satellite
நிலம்	—	Land
நிலச்சுவான்தார்	—	Landlord

நிலவியல் வல்லுநர்	—	Geologist
நிலைக் கமிட்டி	—	Standing committee
நிலையம்	—	Institute
நிலைமை	—	Status
நிவாரணம்	—	Relief
நிறைவேற்று, நீக்கு	—	Discharge
நிறைவேற்றல்	—	Execution
நினைவுக் குறிப்பு	—	Memorandum
நினைவுச் சின்னம்	—	Memorial
நீக்கு (சட்டப்படி)	—	Alienate
நீதி	—	Justice
நீதிபதி	—	Judge
நீதிபதித் தளம்	—	Bench
நீதிப்புனராய்வு	—	Judicial review
நீதிமன்றத் தீர்ப்பு	—	Judicial pronouncement, adjudication
நீதிவழுவல்	—	Miscarriage of justice
நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கத் தக்க	—	Justiciable
நீர்ப்பாசனம்	—	Irrigation
நீர்வழிகள்	—	Waterways
நீர்வழிச் செலவு	—	Navigation
நீராவிக் கப்பல்	—	Steamship
நீர்வீழ்ச்சி	—	Waterfalls
நீர்மூழ்கிக் கப்பல்	—	Submarine
நுகர்வு	—	Consumption
நுழைவுத் தேர்வு	—	Entrance examinatior
நூல் உரிமை	—	Copyright
நெகிழ்ச்சியான	—	Elastic
நெகிழுந்தன்மையுடைய	—	Flexible
நெபுலம்	—	Nebulam
நெருக்கடி (கண்டம்)	—	Crisis
நெறி, நியதி, கொள்கை	—	Principle
நேசநாடு	—	Ally
நேசவுடன்படிக்கை	—	Alliance
நேசவுடன்பாடு	—	Entente
நேர்மை மண்டலம்	—	Chastity belt
பகுத்தறிவுக்கேற்ப	—	Logical
பகுதி	—	Division
பங்குவீதம்	—	Quota

படிக்காதோர் எண்ணிக்கை	—	Illiteracy
படித்தோர் எண்ணிக்கை	—	Literacy
படிவு	—	Deposit
படி	—	Allowance
படுதோல்வி	—	Debacle
படைக்கலங்கள்	—	Arms
படைக்கலக் குவிப்பு	—	Armament
படைக்கலக் குறைப்பு	—	Disarmament
படைக்கிடு நிலமானிய முறை	—	Feudalism
படைச்சூழ்ச்சி	—	Strategy
படையெடுப்பு	—	Invasion
பட்டியல்	—	Category, roll
பணி	—	Function, service
பணிக்காலம்	—	Tenure of office
பணிமனை (செயலகம்)	—	Bureau
பணியாள்	—	Servant
பணியிடைப் பயிற்சி	—	Inservice training
பணியாள் தொகுதி	—	Personnel
பணி இடம்	—	Post
பணத்திட்டம்	—	Monetary standard
பணியாற்றுவாதிகள்	—	Functionalists
பண்டமாற்றம்	—	Barter
பண்டைய	—	Ancient
பண்டைய பழக்கம்	—	ritual
பண்டம்	—	Commodity
பண்பாடு	—	Culture
பதவி	—	Office, position
பதவியைத் துறத்தல்	—	Abdication
பதவியிலிருந்து நீக்கு	—	Depose
பதவி உயர்வு	—	Promotion
பதவி உறுதிமொழி	—	Oath of office
பதிலி	—	Substitute, alternative
பதிலுக்குப் பதில்	—	Retaliation
பதிவு	—	Registration
பதிவாளர்	—	Registrar
பத்திரம், ஆவணம், தஸ்தாவேஜு	—	Bond, document
பத்திரிகை	—	Journal
பத்திரிகை நிருபர்	—	Press agent
பத்தாண்டுத் தொகுதி	—	Decade

பழக்கம்	—	Usage
(பழக்க) வழக்கம்	—	Custom
பழிவாங்கல்	—	Reprisal
பழைய கற்காலம்	—	Paleolithic (Old stone) age
பழைய வேதம்	—	Old Testament
பயங்கரமுறை	—	Terrorism
பயணி	—	Passenger
பயிற்சி	—	Training
பரம்பரையாய்	—	Hereditary
பரஸ்பர	—	Reciprocal, mutual
பரஸ்பர உதவி	—	Mutual aid
பரிகாரம்	—	Remedy
பரிணமம்	—	Evolution
பல்கடவுட் கொள்கை	—	Polytheism
பலாத்காரம்	—	Force
பறிமுதல் செய்தல்	—	Confiscation
பற்றுறுதி	—	Allegiance, loyalty
பாக்கேஜ் டீல்	—	Package Deal
பாங்கு (வங்கி)	—	Bank
பாசண்டம் (புறச்சமயம்)	—	Heresy
பாசிஸம்	—	Fascism
பாதுகாப்பு	—	Security
கூட்டுப் பாதுகாப்பு	—	Collective security
புறப்பாதுகாப்பு	—	External ,,
பொதுநலப் பாதுகாப்பு	—	Social ,,
பாதுகாப்புக்குப் பங்கம் விளைவிப்போர்	—	Security risks
பாரபட்சம் (ஓரவஞ்சகம்)	—	Discrimination
பாரிஷ்	—	Parish
பார்லிமென்ட் (பாராளு மன்றம்)	—	Parliament
பாரோக்கள் (பண்டைக் கால எகிப்திய மன்னர்கள்)	—	Pharroahs
பால்மண்டலம்	—	Milkyway
பிணையாளி	—	Hostage
பிரதிநிதி (டெலிகேட்)	—	Representative
பிரதிநிதித்துவம்	—	Representation
பிரதிநிதிகள்சபை (மேல்சபை)	—	Chamber of Deputies
பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம்	—	Representative government
பிரதேசத்துவம்	—	Provincialism

பிரபு — Baron, lord
பிரிக்கமுடியாத — Indivisible
பிரிட்டானிய அமைதி — Pax Britanica
பிரித்தாளும் கொள்கை — Divide et impera
பிரிவு — Section
பிரெஞ்சு மேல்சபை — Council of Republic
பிரெஞ்சு நாணயம் — Franc
பிரேரணை — Proposal
பிளபிசிட் — Plebiscite
பிளவு — Schism
பிளேசென்டாலியா — Placentalia
பிறர் சண்டையால் பயன் (லாபம்) அடைவோர் — Tertius Gandens
பிறர் பாதுகாப்பில் இருக்கும் நிலை — Tutelage
பின்னர் — Subsequently
பின்னிலம் — Hinterland
புகலி — Refugee
புதன் — Mercury
புத்துலகம் — New World
புரட்சி — Revolution
புரோட்டோகால் (உடன் படிக்கை) — Protocol
புரோட்டஸ்டன்டுகள் — Protestants
புவியியல் வல்லுநர் — Geographer
புள்ளிவிவரம் — Statistics
புறச்சார்பான — Objectively
புனிதக் கூட்டு — Holy Alliance
புனித பூமி — Holy Land
புனித மூவிறைவர் — Holy Trinity
பூர்வாங்க — Preliminary
பூல்புரூப் — Foolproof
பெயர் குறிப்பிடு — Nominate
பென்ஷன் — Pension
பேச்சுவார்த்தை நடத்தல் — Negotiation
பேணிக் காத்தல் — Maintain
பேரதிகாரம் — Imperium
பேரதிகாரம் உடையவன் — Imperator
பேரம்பேசு — Bargain
பேரரசர் — Emperor

பேரறிக்கை	—	Declaration
பேரெழுச்சி	—	Awakening
பேழைகள்	—	Chests
பொதிந்துள்ள	—	Implied
பொதுக் கடல்	—	High Seas
பொதுச் சங்கமச் சொத்து	—	Public movable property
பொதுத்துறை	—	Public
பொதுநலப் பாதுகாப்பு	—	Social welfare
பொதுப் பேரவை	—	States-General
பொதுமக்கள் கருத்து	—	Public opinion
பொதுமக்கள் சபை (கீழ்ச்சபை)	—	Popular assembly
பொதுத்துறைப் பணி	—	Public service
பொதுத்துறைப் பணியாள்	—	,, servant
பொதுத்துறை ஆட்சி இயல்	—	Public Administration
பொருள் கூறல்	—	Interpretation
பொருத்தம்	—	Consistent
பொருளாதாரம், சிக்கனம்	—	Economy
பொருளியல்	—	Ecnomics
பொருள் அளிப்பு	—	Supply
பொருள் ஆர்ச்சிதம்	—	Acquisition
பொய்சாட்சியம்	—	Perjury
பொலிடிபீரோ	—	Politburo
பொறுப்பு	—	Liability, responsibility
பொறுமை (பொறை)	—	Tolerance
பொறியியல்	—	Engineering
பொன் ஒதுக்கு நிதி	—	Gold reserve
போட்டி	—	Competition, contest
போப்பின் தனிமுறைத் தூதர்	—	Papal legate
போப்பு அரசுகள்	—	Papal states
போரிடும் அரசு	—	Belligerent state
போர்	—	War
உலக அழிவுப் (முழுப்) போர்	—	Total war
எல்லைக்குட்பட்ட போர்	—	Limited war
எல்லையிகந்த போர்	—	Unlimited war
கெடுபிடிப் போர்	—	Cold-war
நுண்ணுயிர்க்கிருமிப் போர்	—	Bacteriological warfare
போரில் கவர்ந்த பொருட்பங்கீட்டு நீதிமன்றம்	—	Prize Court
போர்க் காரணம்	—	Casus belle

போர்டு (கழகம்) — Board
போர்த்தளவாடங்கள் — Ammunitions
போர்நிறுத்த உடன்பாடு — Armistice
போராட்டம் — Struggle
போலீஸ்காரன் — Policeman

ம

மக்கட் பணி செய்வோர் (அன்புப் பணி) — Philanthrophists
மக்களாட்சி — Democracy
மண்ணுரிமை — Jus soli
மதம் — Religion
மத்தியஸ்தம் — Mediation
மத்தியஸ்தன் — Mediator
மதிப்பீட்டளவை — Criterion
மயக்க மருந்து — Narcotic drug
மரியாதை (ஒழுக்கம்) — Manners
மருத்துவர் — Physician
மருத்துவம் — Medicine
மருத்துவச்சாலை — Hospital
மறுதளிப்பு — Repudiation
மறுப்பதிகாரம் — Veto (power)
மறுபடைக்கலப் பெருக்கம் — Rearmament
மறுமலர்ச்சி — Renaissance
மறுவினை — Reflex
மறைமுக ஆதரவு — Connivance
மறைமுகத் தேர்வு — Indirect election
மனச்சான்று — Conscience
மனமார்ந்த நேசவுடன் படிக்கை — Entente Cordiality
மனமுறிவு — Frustration
மனவெழுச்சி — Emotion
மனிதகுல உரிமைகள் — Human rights
மனித இனநூல் வல்லுநர் — Anthropologist
மனித இறைச்சியுண்ணும் பழக்கம் — Cannibalism
மன்றம் — Council
மன்னிப்பு — Pardon
மாக்கியவெல்லி கொள்கை — Machiavellianism

மார்க்கெட்டு (சந்தை)	— Market
மார்க்சீயம்	— Marxism
மார்க்சீய நாடு	— Marxian land
மாநாடு	— Conference
மாநிலம் (மாகாணம்)	— Province, State
மாபெரு மந்தம்	— Great Depression
மாட்சி மிக்க	— Excellency
மாபெரு மாயை	— Great Illusion
மாவட்டம்	— District
மிக்குயர் திட்டம்	— Grand Design
மின்சக்தி	— Electricity
மிதமான	— Moderation
மின்னணுவியல்	— Electronics
முகப்பு	— Preamble
முகாம்	— Block
முக்கூட்டு நட்பு உடன் படிக்கை	— Triple Entente
முக்கூட்டு வல்லரசுகள்	— ,, Powers
முக்கூட்டு ஒப்பந்தம்	— ,, Alliance
முடி	— Crown
முடிசூட்டு விழா	— Coronation
முத்திரை	— Seal
முடிபு	— Decision
முடிவான தாக்குதல்	— Coup de' grace
முட்டுநிலை	— Deadlock
முடியாட்சி	— Monarchy
முதுகெலும்புள்ள பிராணிகள்	— Chordata
முதலீடு	— Capital investment
முதலீடு செய்வோர்	— Investors
முதலாளித்துவம்	— Capitalism
முழு உரிமை பெற்ற அரசியல் தூதர்	— Plenipotentiary
முரண்பாடு	— Paradox
முறிவு	— Breach, rupture
முன்னணி	— Front
நாட்டு முன்னணி	— National front
மக்கள் ,,	— People's ,,
முனிசிபாலிட்டி (நகராட்சி)	— Municipality
முன்னறிவிப்பு	— Notice
முன்னிகள் (முன்முடிபுகள்)	— Precedents

மூர்க்கத்தனம்	—	Violence
முற்றுகை	—	Seige
மூலங்கள்	—	Sources
மூவாட்சியாளர் குழு	—	Triumvirate
மூளை ஓடு	—	Cerebral cortex
மெட்டாஸோ	—	Metozoa
மெய்மை	—	Realism
மெர்க்கன்டலிசம்	—	Mercantilism
நியோ மெர்க்கன்டலிசம்	—	Neo- ,,
மேலிடம்	—	High Command
மேலாண்மை	—	Management
மேல்முறையீடு	—	Appeal
மேற்பார்வை	—	Supervision
மேல் ஆய்வு	—	Review
மொழி	—	Language
உள்ளூர் மொழி	—	Local language
நாட்டு (தேசீய) மொழி	—	National language
ஆட்சி மொழி	—	Official language
மோசடி	—	Fraud
மோட்டார் கார்	—	Motor-car
மைல்	—	Mile

ர

ரத்து செய்	—	Abrogate, annul

வ

வகுப்பு	—	Clan, class
வகுப்புவாதம்	—	Communalism
வகுப்புவாதச் சண்டை	—	Class conflict
வங்கிச் செலாவணி	—	Bank credit
வஞ்சகக் கொலை	—	Assassination
வசந்தகாலம்	—	Spring
வட்டாரம் (பிரதேசம்)	—	Region
வட அட்லான்டிக் (பாதுகாப்பு) ஒப்பந்த அமைப்பு	—	NATO
வணிகத் தூதர் சான்றிதழ்	—	Exequartus
வரம்பின்மைக் கொள்கை	—	Absolutism
வரலாறு	—	History
வரலாற்று முக்கியக் கட்டம்	—	Epoch

வரலாற்று ஆசிரியர்	— Historian
வரவு	— Receipt
வராமை	— Absention
வரி	— Tax
வரி செலுத்துவோர்	— Tax-payer
வருமானவரி	— Income-tax
வருவாய்ப் பங்கீடு	— Distribution
வரைவு	— Draft
வலதுசாரிகள்	— Rightists
வலியற்ற (பொம்மை) அரசாங்கம்	— Puppet government
வல்லரசு	— Great Power
இராட்சச (மாபெரு) வல்லரசு	— Super Power
கடல் வல்லரசு	— Naval Power
வல்லிணைப்பு	— Annexation
வல்லுநர்	— Expert
வல்லாட்சி	— Despotism
எதேச்சை வல்லாட்சி சேமநல வல்லாட்சி	— Benevolent despotism
வலுக்கட்டாயம்	— Duress
வழக்கறிஞர்	— Attorney
தலைமை வழக்கறிஞர்	— Attorney-General
வழக்குரைஞர் (அரசியல் சார்பான)	— Prosecutor
வழக்கொழிந்த	— Obsolete
வழி	— Route
வழிச்சுங்கம்	— Toll
வழிபாட்டு மரபு	— Cult
வழியுரிமையாகப் பெறல்	— Inherit
(குற்றமற்ற) வழியுரிமை	— Right of innocent passage
வளங்கள்	— Resources
வாக்கு (ஓட்டு)	— Vote
பளுவான (கனத்த) வாக்கு	— Weighted vote
வாக்காளர்	— Voters
வாக்காளர் தொகுதி	— Electorate
வாக்களித்தல்	— Voting
வாக்கெடுப்பு	— Polling
வாணிபம்	— Commerce
வாதம்	— Argument, pleading
வாய்க்கால்	— Channel

வாய்ப்பு ஆய்வு	— Speculation
வாய்மொழித் தேர்வு	— Oral examination
வாரிசுதார்	— Heir
வாரிசுப் போர்	— War of Succession
வாழ்க்கைத்தரம்	— Standard of living
வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொண்ட பணி	— Career service
வானவியல்	— Astronomy
வானொலி	— Radio
வான்குடைப் படை	— Paratroop
விசா	— Visa
விசாரணை	— Enquiry, investigation, hearing, trial
விஞ்ஞானி	— Scientist
விஞ்ஞானம் (அறிவியல்)	— Science
விடுதலை	— Liberation
விண்ணப்பம் (மனு)	— Application
விண்ணப்பதார்	— Applicant
விண்வெளி	— Space
விண்வெளித் தாக்குதல்	— Aerial attack
விதித்தொகுப்பு	— Code
விதிவிலக்கு	— Exception, reservation
விமானி	— Aviator
விமானப் போக்குவரத்து	— Aviation
விரிகுடா	— Bay
விரிவுரையாளர்	— Lecturer
விரும்பத்தகாத மனிதர்	— Persona non-grata
விளம்பரம்	— Publicity
விலைவாசிகள் நோக்கம்	— Price trends
வீதம்	— Ratio
வீழ்ச்சி	— Decline
வெகுமதி	— Gift
வெண்கலம்	— Bronze
வெண்மனை (அமெரிக்க அரசாங்கப் பணிமனை)	— White House
வெண்மாளிகை (பிரிட்டிஷ் அரசாங்கப் பணிமனை)	— White Hall
வெடிக்கும் பொருள்	— Fissionable material
வெடிமருந்து வகைகள்	— Munitions
வெப்பமண்டலம்	— Tropics

வெப்ப அணுக்கரு	—	Thermonuclear
,, ,, ஆயுதங்கள்	—	Thermonuclear weapons
வெர்மாக்ட்	—	Wehrmacht
வெளிநடப்புச் செய்தல்	—	Walk-out
வெளி நாட்டுக் கொள்கை	—	Foreign policy
வெளி நாட்டுச் செலாவணி	—	Foreign exchange
வெளி விவகார அலுவலர்	—	Envoy
வெளி நாட்டு அமைச்சர்	—	Foreign minister
வெளி நாட்டு அலுவலகம்	—	Foreign office
வெளி நாட்டு அலுவல்கள்	—	Foreign affairs
வெளியீடு	—	Publication
வெளியேற்றல்	—	Evacuation
வெள்ளி	—	Venus
வெள்ளப் பறிப்பும் சேர்ப்பும்	—	Avulsion
வேலை நிறுத்தம்	—	Strike
வேலையளிப்போர் நிறுவனம்	—	Employers' organisation
வேலையாளிகள்	—	Employees
வேளாண்மை	—	Agriculture

கலைச்சொல் அகரவரிசை

(ஆங்கிலம்—தமிழ்)

A

Abdicate — பதவியைத் துற
Abrogate — ரத்து செய்
Absention — வராமை
Absolution — வரம்பின்மை
Absolutism — வரம்பின்மை
Accession — சேர்க்கை
Accountant — கணக்கர்
Accredit — சான்றுடன் அனுப்பு
Accretion — கூடுதல்
Accusation — குற்றச்சாட்டு
Acid — அமிலம்
Acknowledge — ஒப்புக்கொள்
Acquisition — பொருள் ஆர்ச்சிதம்
Act — சட்டம்
Action — நடவடிக்கை
Adaptability — தழுவுந்தன்மை, பொருந்தும் தன்மை
Address — பேருரை
Adequate — போதுமான
Adhesion — ஏற்றுக்கொள்ளல், ஒட்டிக் கொள்ளல்
Ad hoc — தற்காலிக
Ad interim — இடைக்கால
Adjourn — தள்ளிவை
Adjudication — நீதிமன்றத் தீர்ப்பு
Adjustment — சரிக்கட்டல்

Administration	—	ஆட்சி (நிர்வாகம்)
Administrator	—	ஆட்சியாளர்
Admiral	—	கடற்படைத் துறைத் தலைவர்
Admirality	—	கடற்படைத் துறை
Admission	—	சேர்ப்பு
Adviser	—	அறிவுரையாளர்
Aerial attack	—	விண்(வழி) வெளித் தாக்குதல்
Affair	—	அலுவல்
Agency	—	ஏஜன்சி, செயலி
Agenda	—	நிகழ்ச்சி நிரல்
Agent	—	ஏஜன்டு
Aggrandisement	—	தன் ஆற்றலைப் பெருக்கிக் கொள்ளல்
Aggression	—	ஆக்கிரமிப்பு
Agreement	—	உடன்பாடு, (உடன்படிக்கை)
Agriculture	—	வேளாண்மை
Aid	—	உதவி
Alchemy	—	ஆல்க்கெமி
Algebra	—	அல்ஜிப்ரா
Aline	—	அன்னியன்
Alienate	—	(சட்டப்படி)நீக்கு, உரிமை இழ
Allegation	—	குற்றச்சாட்டு
Allegiance	—	விசுவாசம், பற்றுறுதி
Alliance	—	நேசவுடன்படிக்கை
Allowance	—	படி
Ally	—	நேசநாடு
Alpha Centauri	—	ஆல்ஃபா சென்டாரி
Alternatives	—	பதிலிகள்
Ambassador	—	தூதர்
Amendment	—	திருத்தம்
Ammunitions	—	போர்த்தளவாடங்கள்
Amnesty	—	குற்றமன்னிப்பு
Amoeba	—	அமீபா
Analogy	—	ஒப்புடைமை
Anarchy	—	குழப்பம்
Anatomy	—	உடலமைப்பு
Ancient	—	பண்டைய
Ancient regime	—	(பிரான்சில்) முந்தி இருந்த மன்னராட்சி
Annexure	—	சேர்ப்பு

Annexation	—	வல்லிணைப்பு
Annul	—	ரத்து செய்
Anthropologist	—	மனித இன நூல் வல்லுநர்
Aperiodic crystal	—	அப்பீரியாடிக் படிவம்
Appeal	—	மேல்முறையீடு
Applicant	—	மனுதார், விண்ணப்பதார்
Application	—	மனு, விண்ணப்பம்
Apply	—	பிரயோகி
Appoint	—	நியமி
Appointee	—	நியமிலி
Appointment	—	நியமனம்
Apportion	—	ஒதுக்குதல் (பங்கீடு செய்தல்)
Approbation	—	கருத்தை ஒப்புக்கொள்ளல்
Approve	—	ஏற்றுக்கொள்
Arbitration	—	நடுவர் தீர்ப்பு
Arbitration tribunal	—	நடுவர் நீதிமன்றம்
Arbitrary	—	எதேச்சையான
Arch Duke	—	அதிகோமகன்
Archives	—	ஆவணக் களரி
Argument	—	வாதம்
Aristocracy	—	உயர்குடியாளர் ஆட்சி
Armament (race of)	—	படைக்கலக் குவிப்புப் போட்டி
Armistice	—	போர்நிறுத்த உடன்பாடு
Arms	—	படைக்கலங்கள்
Arrest	—	கைதுசெய்
Arson	—	தீக்கோள்
Artillery	—	பீரங்கிப் படை
Ascendency	—	ஆதிக்கம்
Assassination	—	வஞ்சகக் கொலை
Assault	—	தாக்குதல்
Assembly	—	அவை
Asset	—	சொத்து
Assistant	—	உதவியாள்
Association	—	சங்கம்
Asteroids	—	குட்டிக் கோள்கள்
Astrology	—	வானவியல்
Astronomy	—	வானவியல்
Asylum	—	காப்பகம், புகலிடம்
Atomic Energy Commission	—	அணுசக்திக் குழு
Atomic energy	—	அணுசக்தி

Atomic Powers — அணுசக்தி வல்லரசுகள்
Atomic weapons — அணு ஆயுதங்கள்
Attache — தூதர் குழுவினர்
Attorney — வழக்குரைஞர்
Audit — தணிக்கை
Authority — அதிகாரம்
Autocracy — யதேச்சையதிகாரம்
Automatic — தானியங்கி
Autonomy — சுய ஆட்சி, சுதந்திரம்
Autumn — இலையுதிர் காலம்
Auxiliary — துணை
Average output — சராசரி செய்மானம்
Aviation — விமானப் போக்குவரத்து
Aviator — விமானி
Avulsion — வெள்ளப் பறிப்பும் சேர்ப்பும்
Awakening — பேரெழுச்சி
Award — தீர்ப்பு
Axiom — வெளிப்படையான உண்மை
Axis — (ஆக்சிஸ்) அச்சு

B

Backward people — பிற்போக்கான மக்கள்
Balance of power — சக்தி சமநிலை
Ballot — தேர்வுச் சீட்டு
Balloting — இரகசியத் தேர்தல்
Bank — பாங்கு, வங்கி
Bank credit — வங்கிச் செலாவணி
Bankruptcy — நொடிவு
Bargain — பேரம்பேசு
Baron — பிரபு
Barter — பண்டமாற்றல்
Bay — விரிகுடா
Belligerent State — போரிடும் அரசு
Bench — நீதிபதித் தளம்
Benevolent despotism — சேமநிலை வல்லாட்சி
Bilateral — இருதரப்பு
Bill — உண்டியல், சட்டவரைவு
Biologist — உயிர்நூல் வல்லுநர்
Biology — உயிரியல்

Black death	—	கறுப்புக் கொள்ளைநோய், கருஞ்சாவு
Bloc	—	முகாம்
Blockade	—	கடல் மறியல், கடலடைப்பு
Board	—	போர்டு, கழகம்
Bord of examiners	—	தேர்வளார் கழகம்
Bond	—	பத்திரம்
Boundary	—	எல்லை
Bounty	—	கொடை
Bourgeois	—	நடுத்தர வகுப்பினர்
Boycott	—	புறக்கணிப்பு
Boy Scout	—	சாரணச் சிறுவர்
Breach	—	முறிவு
Bribery	—	இலஞ்சம், கைக்கூலி
Broadcast	—	ஒலிப்பரப்பல்
Bronze	—	வெண்கலம்
Budget	—	ஆண்டு வரவுசெலவு திட்டம்
Bureau	—	பணிமனை, செயலகம்
Bureaucrats	—	அதிகாரவர்க்கத்தினர்
Business	—	அலுவல்

C

Cabinet	—	காபினட்
Calculation	—	கணக்கு
Camp	—	முகாம்
Canal	—	கால்வாய்
Candidate	—	அபேட்சகர்
Cannibalism	—	மனித இறைச்சியுண்ணும் பழக்கம்
Capital ship	—	மூலதனக் கப்பல்
Capitalism	—	முதலாளித்துவம்
Capital investment	—	முதலீடு
Capitulation	—	நிபந்தனைச் சரண்
Career	—	வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொண்ட பணி
Cartel	—	கார்ட்டல்
Case	—	வழக்கு
Case law	—	தீர்ப்புவழிச் சட்டம்
Caste	—	சாதி
Casus belle	—	போர்க்காரணம்

Category	—	பட்டியல், வகை
Cathedral	—	கத்தீட்ரல், கோவில்
Catholics	—	கத்தோலிக்கர்
Cavalry	—	குதிரைப்படை
Ceaseufire	—	தற்காலப் போர் நிறுத்தம்
Cells	—	உயிர்ச் செல்கள்
Censure	—	கண்டனம்
Census	—	ஜனனமரணக் கணக்கு
Centralism	—	அதிகாரக் குவிவு
Central power	—	நடு வல்லரசு
Cerebral cortex	—	மூளை ஓடு
Cession	—	ஈதல்
Chairman	—	அவைத்தலைவர்
Challange	—	அறைகூவல்
Chamber of Deputies	—	பிரதிநிதிகள் சபை (மேல்சபை)
Chancellor	—	சான்சலர்
Channel	—	வாய்க்கால்
Chaplain	—	சிறுகுருக்கள்
Charge	—	குற்றச்சாட்டு, கட்டணம்
Charge'd Affairs	—	அலுவலக அதிகாரி
Chariotry	—	தேர்ப்படை
Charity	—	அறம்
Chart	—	கருத்துப்படம்
Charter	—	சாசனம்
Chastity belt	—	நேர்மை மண்டலம்
Checks and balances	—	சமநிலைத் தடையீடுகள்
Chemistry	—	இரசாயனம்
Chests	—	பேழைகள்
Chordata	—	முதுகெலும்புள்ள பிராணிகள்
Christendom	—	கிறிஸ்துவ உலகம்
Christianity	—	கிறிஸ்துவ மதம்
Chronicle	—	காலவழிச் செய்திக் கோவை
Church	—	திருச்சபை
Citizen	—	குடிமகன்
Citizenry	—	குடிப்படை
Citizenship	—	குடியுரிமை
City	—	நகரம்
Civil	—	சிவில்
Civil law	—	சிவில் சட்டம் (உரிமைபற்றிய சட்டம்)

Civil servant — சிவில் அலுவலர்
Civil service examination — சிவில் அலுவல் தேர்வு
Civil service regulations — சிவில் அலுவர் ஒழுங்கு விதிகள்
Civil war — உள்நாட்டுப் போர்
Civilisation — நாகரிகம்
Claim — உரிமைவாதம், பாத்தியதை
Claimants — உரிமைவாதிகள்
Clan — வகுப்பு
Class — வகுப்பு
Class conflict — வகுப்புச் சண்டை, முரண்பாடு
Classical — பண்டைய கிரேக்க முறை, கிளாசிக்கல்
Clause — உட்பிரிவு
Clerk — குமாஸ்தா
Climax — உச்சநிலை
Coalition — கூட்டு
Coalition government — கூட்டு அரசாங்கம்
Code — விதித்தொகுப்பு
Codification — தொகுப்பு
Cold war — கெடுபிடிப் போர்
Collective responsibility — கூட்டுப் பொறுப்பு
Colonial empire — குடியேற்றப் பேரரசு
Colonial rule — குடியேற்ற நாட்டு ஆட்சி
Colonialism — குடியேற்ற ஆட்சி முறை
Colony — குடியேற்ற நாடு
Comets — வால்மீன்கள்
Cominform — கமின்ஃபார்ம்
Comity — நன்மதிப்பு
Command — ஆணை, கட்டளை
Commerce — வாணிபம்
Commission — குழு
Commission patent — அலுவல் ஆணை
Commissioner — ஆணையாளர், கமிஷனர்
Committee — கமிட்டி, குழு
Commodity — பண்டம்
Commonwealth — காமன்வெல்த், பொதுநல நாடுகள்
Communal life — சமூக வாழ்க்கை
Communalism — வகுப்புவாதம்
Communes — கம்யூன்கள்

Communication — செய்தியறிவிப்பு
Communism — கம்யூனிசம், பொதுவுடைமைக் கொள்கை
Community — வகுப்பு
Community of nation — நாடுகள் சமுதாயம்
Compact — ஒப்பந்தம்
Company — கம்பெனி
Compensation — ஈடு
Competence — திறமை
Competition — போட்டி
Complaint — குற்றச் சாட்டு
Component — கூறு
Composite — கலப்பு
Compromis — இணக்கோலை
Compromise — இணக்கம், இராசி
Conception — கருத்து
Concert of Europe — ஐரோப்பிய ஒருமைப்பாட்டுத் திட்டம்
Concert of power — அதிகார ஒருமைப்பாடு
Conciliation — சமரசம்
Concurrent — சேர்ந்து செய்தல்
Condense — சுருங்குதல்
Confederacy / Confederation — இணைப்பரசு
Confer — கூடிப்பேசு, வழங்கு
Conference — மாநாடு
Confiscation — பறிமுதல் செய்தல்
Conflict — சண்டை, முரண்பாடு
Conformity — இணக்கம்
Congress — காங்கிரஸ், அமெரிக்கப் பாராளுமன்றம்
Coinage — நாணயம் அடித்தல்
Conjecture — யூகம்
Connivance — மறைமுக ஆதரவு
Consumption — நுகர்வு
Conscience — மனச்சான்று
Conscription — கட்டாயப் படைச் சேர்ப்பு
Consent — இசைவு
Consistent — பொருத்தம், முன்பின் முரண்பாடில்லாத

Consolidate — ஒன்றுசேர்த்தல்
Constituent Assembly — அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபை
Constitution — அரசியலமைப்பு
Constitutional government — அரசியலமைப்புக்குட்பட்ட அரசாங்கம்
Constitutionalism — அரசியலமைப்பு முறைமை
Consultation — ஆலோசனை
Consul — கான்சல்
Consulate — கான்சலகம்
Consumer — துய்ப்போர்
Consumer goods — துய்ப்போர் பண்டங்கள்
Contacts — தொடர்புகள்
Contempt — இகழ்வு, மன்றப் பழிப்பு
Contest — போட்டி, போராட்டம், வாதம்
Continent — கண்டம்
Continentalisation — கண்டமயமாக்கல்
Continental system — காண்டினென்டல் முறை, பொருளாதார முற்றுகை
Contraband — கள்ளச் சரக்கு, தடைச் சரக்கு
Contract — ஒப்பந்தம்
Control — கட்டுப்பாடு
Controversy — விவாதம், தகராறு
Convention — பட்டாங்கு
Conventional arms — சாதாரணப் போர்க்கருவிகள்
Convex lens — கான்வெக்ஸ் லென்ஸ் (குவி லென்ஸ்)
Co-ordination — இணைப்பு
Copy — நகல்
Copyright — நூல் உரிமை
Coronation — முடிசூட்டு விழா
Corn laws — தானியச் சட்டம்
Corporation — கூட்டுச் சங்கம், கார்ப்பரேஷன்
Correspondence — செய்திப் (கடிதப்) போக்குவரத்து
Corruption — ஊழல், முறைகேடு
Cosmos — பிரபஞ்சம்
Counsel — அறிவுரை, ஆலோசனை
Counsellor — சட்ட ஆலோசகர்
Council — மன்றம்
Council of ministers — அமைச்சரவை

Council of the Republic	—	பிரஞ்சு மேல்சபை
Covenant	—	ஒப்பந்தம்
Coup'de grace	—	முடிவான தாக்குதல்
Court	—	நீதிமன்றம்
Court-marshal	—	இராணுவ நீதிமன்ற விசாரணை
Creed	—	கோட்பாடு
Credential	—	சான்றிதழ், அத்தாட்சிமடல்
Criminal	—	குற்றவாளி
Criminal justice	—	குற்ற (கிரிமினல்) நீதி
Crisis	—	நெருக்கடி, கண்டம்
Criterion	—	மதிப்பீட்டளவை
Cross	—	சிலுவை
Crown	—	முடி
Crusades	—	சிலுவைப் போர்
Culprit	—	குற்றவாளி
Cult	—	வழிபாட்டு மரபு
Culture	—	பண்பாடு
Custom	—	பழக்கவழக்கம்
Cyclical theory	—	சுழற்சிக் கோட்பாடு
Cylinder	—	உருளை

D

Damage	—	சேதம், நட்டஈடு
Dark age	—	இருண்ட காலம்
Dark continent	—	இருண்டகண்டம்
Data	—	விவரங்கள்
Days of grace	—	கருணை நாட்கள்
Deadlock	—	முட்டுநிலை
Death	—	சாவு, இறப்பு
Debacle	—	திடீர் முறிவு, படுதோல்வி.
Debate	—	சொற்போர்
Debt	—	கடன்
Decade	—	பத்தாண்டுத் தொகுதி
Decision	—	முடிபு
Declaration	—	பேரறிக்கை
Decline	—	வீழ்ச்சி
Decorations	—	அலங்காரங்கள், சிறப்புகள்
Decree	—	ஆணை
De facto	—	நிகழ்முறையிலுள்ள

Defence — பாதுகாப்பு
De jure — சட்டமுறையில்
Delegate — டெலிகேட்
Delegation of powers — தூதுகோஷ்டி, அதிகார ஒப்படைப்பு
Deliberation — ஆலோசனை கூறல்
Democracy — மக்களாட்சி, ஜனநாயகம், குடியாட்சி
Democracy, parliamentary — பாராளுமன்றக் குடியாட்சி
Demogogic politics — கும்பலாட்சியாளர் அரசியல்
Dependency — சார்பு நாடு
Deportation — நாடுகடத்தல்
Depose — பதவியிலிருந்து நீக்கு
Deposit — படிவு
Dept. — துறை, இலாகா
Despatch — அனுப்பு
Despot — கொடுங்கோலன்
Development — அபிவிருத்தி, முன்னேற்றம்
Devise — வழி வகு
Diary — நாட்குறிப்பு
Dictator — சர்வாதிகாரன்
Dictatorship (of the proletariat) — சர்வாதிகாரம், பாட்டாளிகள் சர்வாதிகாரம்
Diet — டயட்
Dilemma — இருதலைக் கொள்ளி
Dimension — பரிணமம்
Diplomacy — அரசியல் தந்திரம், அரசியல் சூழ்ச்சி
Diplomat — இராஜதந்திரி, தூதர்
Diplomatic agent — தூதர்
Diplomatic contacts — தூதியல் தொடர்புகள்
Diplomatic missions — தூதுக் குழு
Diplomatic privileges and immunities — தூதியல் தனிச் சலுகைகளும் பாதுகாப்புகளும்
Diplomatic relation — தூதியல் உறவு
Diplomatic representation — தூதாண்மை
Diplomatic rupture — தூதியல் முறிவு
Diplomatic service — தூதியல் பணி
Direction — கட்டளை
Director-General — தலைமை இயக்குநர்

Directory	—	தகவல் தொகுதி
Disarmament	—	படைக்கலக் குறைப்பு
Disarmament Commission	—	படைக்கலக் குறைப்புக் குழு
Discharge	—	நிறைவேற்று, நீக்கு
Discipline	—	ஒழுங்கு
Discovery	—	கண்டுபிடிப்பு
Discretion	—	தன்யுக்தி, விருப்பம்
Discrimination	—	பாரபட்சம், ஓரவஞ்சம், ஒருதலைப்பட்ட
Disintegration	—	சிதைவு
Disparity	—	ஏற்றத்தாழ்வு
Displaced persons	—	விட்டுவந்தவர்
Dispute	—	தகராறு, வழக்கு
Distribution	—	வருவாய்ப் பங்கீடு
District	—	மாவட்டம்
Divide at imperce	—	பிரித்தாளும் கொள்கை
Divine right	—	இறை உரிமை
Division	—	பகுதி
Division of labour	—	தொழில்முறைப் பகுப்பு
Division of powers	—	அதிகாரப் பங்கீடு
Doctrine	—	கோட்பாடு
Document	—	பத்திரம், தஸ்தாவேஜு ஆவணம்
Dogmatism	—	கொள்கைப் பிடிவாதம்
Domestic affairs	—	உள்நாட்டு விவகாரங்கள்
Domestic politics	—	உள்நாட்டு அரசியல்
Dominion	—	டொமினியன், குடியேற்றநாடு
Double entry book keeping	—	இருமுறைக் கணக்குப் பதிவியல்
Draft	—	வரைவு
Drama	—	நாடகம்
Dreadnought	—	இராட்சசப் போர்க்கப்பல்
Dual alliance	—	இரட்டைக் கூட்டுறவு உடன்படிக்கை
Dual monarchy	—	இரட்டை முடியரசு
Duchies	—	கோமக நாடுகள்
Duke	—	கோமகன்
Duress	—	வலுக்கட்டாயம்
Duty	—	பணி
Dynasty	—	அரச வமிசம்,

E

Earth Satellite — நிலத் துணைக்கோளம்
East India Company — கிழக்கு இந்தியக் கம்பெனி
Ecclesiastical — சமயச்சார்பான
Economics — பொருளியல்
Economy — பொருளாதாரம், சிக்கனம்
Efficiency — திறமை
Ego — அகம், நான்
Egotism — தன் முனைப்புக் கொள்கை
Elastic — நெகிழ்ச்சியான
Elect — தேர்ந்தெடு
Elected Government — தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கம்
Election — தேர்தல்
Electorate — வாக்காளர் தொகுதி
Electricity — மின்சக்தி
Electronics — மின் அணுவியல்
Element — கூறு
Elite — இலைட்
Embargo — தடையாணை
Embassy — தூதரகம்
Emergency — நெருக்கடி
Emotion — உணர்ச்சி, மனவெழுச்சி
Empire — பேரரசு
Employee — வேலையாள்
Employee's Organisation — வேலையாளர் நிறுவனம்
Employer's ,, — வேலையளிப்போர் ,,
Emperor — பேரரசர்
Encounter — எதிர்
Encyclopaedia — கலைக்களஞ்சியம்
Engine — எந்திரம்
Engineer — பொறியியலார்
Engineering — பொறியியல்
Enlightenment — அறிவெழுச்சி
Entente — நேசவுடன்பாடு
Entente Cordiality — மனமார்ந்த நேசவுடன்பாடு (படிக்கை)
Entrance examination — நுழைவுத் தேர்வு
Envoy — தூதர், வெளி விவகார அலுவலர்

Epic — இதிகாசம்
Epoch — வரலாற்று முக்கியக் கட்டம்
Equality — சமத்துவம்
Equity — நியாயம்
Equilibrium — சமநிலை
Errand — கட்டளை
Espionage — ஒற்று
Estuaries — ஓதம் பொங்கும் முகங்கள்
Ethics — அறவியல்
Etiquette — ஒழுங்கு, மரியாதை
Evacuate — வெளியேற்று
Evidence — சான்று
Evil — தீமை
Evolution — பரிணாமம்
Exception — விதிவிலக்கு
Exchange — செலாவணி, நாணயமாற்றல்
Excommunicate — சாதிவிலக்கு, மதப்பிரஷ்டம்
Executive — செயல்துறை
Executive Agreement — நிர்வாக ஒப்பந்தம்
Execution — நிறைவேற்றல்
Executive order — செயல்துறை நிர்வாக ஆணை
Exequartus — வணிகத் தூதுச் சான்றிதழ்
Experiment — சோதனை
Exile — நாடுகடத்து
Exploration — துருவி ஆராய்தல்
Expenditure — செலவு
Expert — நிபுணர், வல்லுநர்
Export — ஏற்றுமதி
Extra territoriality — எல்லையிகந்த அரசுரிமை
Extradition — ஒப்படைப்பு

F

Fact — நிகழ்ச்சி
Fait accompli — செய்துமுடித்த காரியம்
Falls — நீர் வீழ்ச்சி, அருவி
FAO — உணவு வேளாண்மை நிறுவனம்
Fascism — பாசிஸம்
Federal Court — கூட்டரசு நீதி மன்றம்

Federation — கூட்டரசு
Feudalism — படை(க்கிடு) நிலமானியமுறை
Field agent — கள ஏஜன்டு
Fifth Columnists — எதிரி உள்ளாள்
Finance — முதல், நிதி
Finger print — விரல் பதிவு
First Lord of Admirality — கடற்படைத் தலைவர்
Fissionable material — வெடிக்கும் பொருள்
Flag — கொடி
Flexible — நெகிழும் தன்மையுடைய
Fluctuation — ஏற்ற இறக்கம்
Folk — நாடோடி
Foolproof — ஃபூல்புருப், குறைகூறத் தகாத
Force — பலாத்காரம், வல்வந்தம்
Foreign affairs — வெளிநாட்டு அலுவல்கள்
Foreign aid — வெளிநாட்டு உதவி
Foreign exchange — அன்னியச் செலாவணி
Foreign office — வெளிநாட்டு அலுவலகம்
Foreign minister — வெளிநாட்டு அமைச்சர்
Foreign policy — வெளிநாட்டுக் கொள்கை
Foreign relation — வெளிநாட்டு உறவு
Foresight — முன்னறிவு
Forfeit — சட்டப்படி இழத்தல்
Formal ceremony — புறச்சடங்கு
Formula — விதி, சூத்திரம்
Franc — ஃபிராங்கு (ஃபிரெஞ்சு நாணயம்)
Fraternity — சகோதரத்துவம்
Fratricide — உடன்பிறப்புக் கொலை
Fraud — மோசடி
Free enterprise — சுதந்திர வாணிபம்
Free land — சுதந்திர உலகம் (நாடு)
Free world — சுதந்திர உலகம்
Freedom — சுதந்திரம்
Freedom of access — அணுகும் உரிமை
Freedom of action — செயலுரிமை
Freedom of association — சங்க உரிமை
Freedom of the Press — எழுத்தாளர் உரிமை
Freedom of Religion — சமய உரிமை
Freedom of Speech — பேச்சு உரிமை

Front	—	முன்னணி
,, National	—	நாட்டு முன்னணி
,, Peoples	—	மக்கள் முன்னணி
Frustration	—	மனமுறிவு
Fugitive	—	புகலி
Functions	—	பணி, கடமை
Functionalists	—	பணியாற்று வாதிகள்
Fund	—	நிதி
Fundamental rights	—	அடிப்படை உரிமைகள்

G

Galaxy	—	அண்டம்
Garrison	—	காவற்படை
Genealogy	—	குடிவழி
General	—	ஜெனரல், தளவாய், படைத் தலைவர்
Genes	—	ஜீன்கள்
Genesis	—	தொடக்கம்
Genocide	—	இன ஒழிப்பு
Geographer	—	புவியியல் வல்லுநர்
Geologist	—	நிலவியல் வல்லுநர்
Germ warfare	—	விஷக்கிருமிப் போர்
Gestalton or Conditioned response	—	ஆக்கத் துலங்கள்
Gift	—	வெகுமதி
Gold reserve	—	பொன் ஒதுக்கு நிதி
Good offices	—	செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தல்
Good-officer Commission	—	நல்வினைத் தூதுக்குழு
Governing body	—	ஆட்சிக் குழு
Government	—	அரசாங்கம்
Governor	—	கவர்னர், ஆளுநர்
Grade	—	தரம்
Grand Alliance	—	பேர் உடன்பாடு
Grand Design	—	மிக்குயர் திட்டம்
Grand Duchy	—	மிக்குயர் கோமக நாடு
Grand Duke	—	மிக்குயர் கோமகன்
Granular jelly	—	கிரானுலர் ஜெல்லி
Great depression	—	மாபெரும் (பொருளாதார) மந்தம்

Great illusion — மாபெரும் மாயை
Great Power — வல்லரசு
Guarantee — உத்திரவாதம்
Guided missiles — ஏவுகணைகள்
Guerrillas — கொரில்லாக்கள்
Guild — கில்டு, சங்கம்
Guilty — குற்றம்
Gulf — வளைகுடா
Gun — துப்பாக்கி

H

Hanseatic city-state — செர்மன் நகர அரசு
Hanseatic League — செர்மன் வணிகர் கழகம் (சங்கம்)
Headquarters — தலைமையிடம்
Health — சுகாதாரம்
Hearing — விசாரணை
Hegemony — ஆதிபத்தியம்
Heir — வாரிசுதார்
Helium — ஹீலியம்
Hemisphere — அர்த்த கோளம்
Hereditary — பரம்பரையான
Heresy — பாசண்டம், புறச்சமயம்
Heritage — மரபுரிமை
Hierarchy — அதிகார வரிசை
Hieroglyphics — ஓவிய எழுத்து
High Command — மேலிடம்
High politics — மேலிட அரசியல்
High seas — பொதுக் கடல்
Hinter-land — பின்னிலம்
Historian — வரலாற்று ஆசிரியன்
History — வரலாறு
Holy Alliance — புனிதக் கூட்டுறவு
Holy Land — புனித பூமி
Holy Trinity — புனித மூவிறைவர்
Home officer — உள்நாட்டுஅதிகாரி
Hominidae — ஹோமினிடே, (குரங்கு, மனித இனம்)
Homosapiens — ஹோமோசேப்பியர்
Homosensuals — நற்பாலுணர்ச்சிவயப்பட்டோர்

Hospital — மருத்துவச்சாலை
Hors de combat — போர் (சண்டை) செய்யும் ஆற்றலற்ற
Hostage — பிணையாளி
Hot pursuit, doctrine of — தீவிர நடவடிக்கைக் (சூட்டோடு சூடாய்ப் பிடிக்கும்) கோட்பாடு
House — சபை
House of Commons — பிரிட்டிஷ் மக்கள் சபை (பொது மக்கள் மன்றம்), மக்கள் சபை
House of Lords — பெருமக்கள் மன்றம், பிரபுக்கள் சபை
Human rights — மனிதகுல உரிமைகள்
Humanities — கலையியல்கள்
Humanitarianism — மன்பதைத் தொண்டு
Hydrogen — ஜலவாயு, ஹைட்ரஜன்
Hypothesis — எடுகோள்

I

Id — இட்
Ideal — குறிக்கோள்
Idealism — அயிடியலிசம், கருத்துக் கொள்கை
Ideology — கொள்கை
Ideological warfare — கொள்கைப் போர்
Idealist — இலட்சியவாதி
Identification — ஆள் சரியென்று நிரூபித்தல்
Illiteracy — படிக்காதோர் எண்ணிக்கை
Immunity — பாதுகாப்பு
Imperialism — ஏகாதிபத்தியம்
Imperium — பேரதிகாரம்
Imperator — பேரதிகாரமுடையவன்
Implied — பொதிந்துள்ள
Import — இறக்குமதி
Imprignable — கைப்பற்றமுடியாத
Impulse — உட்தூண்டல்
Income tax — வருமானவரி
Indemnity — நஷ்டஈடு (போர் நட்ட ஈடு)

Independence — சுதந்திரம்
Indirect election — மறைமுகத் தேர்வு
Individual — தனியாள்
Individualism — தனியார் சுதந்திரக் கொள்கை
Indivisible — பிரிக்கமுடியாத
Industrial Revolution — தொழிற்புரட்சி
Industry — தொழில்
Industrialisation — தொழில்மயமாக்கல்
Infantry — காலாட்படை
Information — செய்தி
Inherit — வழியுரிமையாகப் பெறு
Initiative — தொடங்கும் திறமை
Injunction — தடைக் கட்டளை
Inservice-training — பணியிடைப் பயிற்சி
Insight — உணர்வு
Insignia — அடையாளங்கள்
Inspection — தணிக்கை
Instinct — உணர்ச்சி
Institute — நிலையம்
Institution — நிறுவனம்
Insurgents — எதிர்ப்போர்
Innocent — நிரபராதி
Intelligence department — செய்தியறிவிப்புத்துறை
Interference — தலையீடு
Intern — ஓரிடத்தில் அடைத்து வை
Internal combustion engine — உள்ளெரியும் எந்திரம்
Integration — ஒருமைப்பாடு
Interglacial — பனிக்குறைவான
I.C.B.M. — ஐ.சி.பி.எம்.
International Bank of Reconstruction and Development — சீரமைப்பு வளர்ச்சிக்கான சர்வதேச பாங்கு
,, Bureau of Weights and Measures — சர்வதேச எடைகள், அளவுகள் செயலகம்
,, Bureau of Trademarks, Copyrights and Patents — சர்வதேச வணிகர் குறிகள், நூல் உரிமைகள், காப்புரிமைகள் செயலகம்
,, Civil Aviation Organisation — சர்வதேச சிவில் வானூர்தி நிறுவனம்
,, Clearing House — சர்வதேசத் தீர்வகம்
,, Economic and Financial Organisation — சர்வதேசப் பொருளாதார நிதி நிறுவனம்

International Gold standard — சர்வதேசப் பொன் நாணயத் திட்டம்
,, Health Organisation — ,, உடல் நல நிறுவனம்
,, Institute of Agriculture — ,, வேளாண்மை நிறுவனம்
,, Intellectual Co-operation Organisation — ,, அறிவு ஒத்துழைப்பு நிறுவனம்
,, Judicial Tribunal — ,, நீதிமன்றம்
,, Labour Office — ,, தொழிலாளர் அலுவலகம்
,, Law — ,, சட்டம்
Public International law — பொதுச் சர்வதேசச் சட்டம்
Private International law — தனியாள் சர்வதேசச் சட்டம்
International Monetary Fund — சர்வதேச நாணய நிதி
,, Opium Commission — ,, அபின் குழு
,, Organisation — ,, (உலக) நிறுவனம்
,, Organisation for Communication — ,, போக்குவரத்து நிறுவனம்
,, Postal Union — ,, தபால்சங்கம்
,, Public Union — ,, பொதுச் சங்கம்
,, Radio Union — ,, வானொலிச் சங்கம்
,, Red Cross — ,, செஞ்சிலுவைச் சங்கம்
,, Relations — ,, தொடர்புகள் (உறவுகள்)
,, Refugees Organisation — ,, அகதிகள் நிறுவனம்
,, Telegraphic Union — ,, தந்திச் சங்கம்
,, Union for Publication of Customs Tariffs — சுங்கவரி விவரம் வெளியிடும் சர்வதேச சங்கம்
Interpretation — பொருள் கூறல்
Interplanetry — கோளிடை
Intervention — தலையிடுதல்
Invalidate — செல்லாமல் ஆக்கு
Invasion — படையெடுப்பு
Invention — புதிய படைப்பு
Inventor — புதியன படைப்பவர்
Inverse ratio — தலைகீழ் விகிதம்
Investigation — விசாரணை
Investor — முதலீடு செய்பவர்
Inviolability — தீங்குவராமல் பாதுகாத்தல்
Invoice — கப்பற்சரக்குகள் பட்டியல்
Ipso facto — அதே காரணத்திற்காக
Irregularity — ஒழுங்கீனம்
Irrigation — நீர்ப்பாசனம்

Islam — இஸ்லாம்
Issolationism — ஒதுக்கக் கொள்கை

J

Jail — சிறைச்சாலை
Jesuit — இயேசுசங்கம்
Joint Communique — கூட்டு அறிக்கை
Journal — பத்திரிகை
Judge — நீதிபதி
Judgment — தீர்ப்பு
Judicial pronouncement — நீதிமன்றத் தீர்ப்பு
Judicial review — நீதிப் புனராய்வு
Jurisdiction — ஆட்சி எல்லை, அதிகார எல்லை, அதிகாரம்
Domestic Jurisdiction — உள்நாட்டு ,, ,, ,,
Personal ,, — ஆள் ,, ,, ,,
Territorial ,, — நில ,, ,, ,,
Voluntary ,, — சுய ,, ,, ,,
Jurist — சட்ட வல்லுநர்
Jury — அறங்கூறுநர் (சான்றுநடுவர்) குழு
Jus gentium — நாடுகளின் சட்டம்
Jus naturale — இயற்கை நியதி
Jus sanguiness — இரத்த உரிமை
Jus soil — மண்ணுரிமை
Justice — நீதி
Justiciable — நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கத் தக்க
Justify — நியாயமெனநிலைநாட்டு

K

Kidnap — கடத்து
King — அரசன், மன்னன்
Kingdom — அரசு

L

Laboratory — சோதனைக் கூடம்
Labour — உழைப்பு

Labour legislation	—	தொழிலாளர் சட்டம்
Labour government	—	தொழிற்கட்சி அரசாங்கம்
Labour Union	—	தொழிலாளர் சங்கம்
Land	—	நிலம்
Land lord	—	நிலச்சுவான்தார்
Language	—	மொழி
Local language	—	உள்ளூர் மொழி
Official language	—	ஆட்சி ,,
National Native language	—	நாட்டு ,, (தேசீய)
Law	—	சட்டம்
Law and order	—	சமூக அமைதி
Law of nations	—	நாடுகள் சட்டம்
Law of nature	—	இயற்கை நியதி
Lawlessness	—	சட்டத்தைமீறிநடக்கும்தன்மை
Lawyer	—	வழக்கறிஞர்
Leadership	—	தலைமை
League	—	சங்கம்
League of Nations	—	சர்வதேசச் சங்கம்
Lease	—	குத்தகை
Lecturer	—	விரிவுரையாளர்
Leftists	—	இடதுசாரிகள்
Legacy	—	உயிலுடைமை
Legal	—	சட்டப்படியான
Legal adviser	—	சட்ட ஆலோசகர்
Legal right	—	சட்டவுரிமை
Legal status	—	சட்டநிலைமை
Legation	—	தூதரகம்
Legislation	—	சட்டம்
Legislature	—	சட்டசபை
Central legislature	—	மத்திய சட்டசபை
Local legislature	—	தல சட்டசபை
Legitimate	—	முறையான, சட்டப்படியான
Levy	—	விதி
Lesser breeds	—	தாழ்ந்தோர், கீழினத்தோர், இகழ்ச்சிக்குள்ளானோர்
Liability	—	பொறுப்பு
Liaison	—	இணைப்பு
Liberal	—	லிபரல், தாராளவாதி
Liberal education	—	பண்டைய கிரேக்கக் கல்வி
Liberalism	—	தாராளக் கொள்கை, லிபசரலிம்

Liberation	—	விடுதலை
Liberty	—	சுதந்திரம்
Liberty of Worship	—	வழிபாட்டுச் சுதந்திரம்
Libido	—	லிபிடோ, செயலைத் தூண்டும் உணர்ச்சி, செயலுணர்ச்சி
Licence	—	உரிமையாணை
Life Sentence	—	ஆயுள் தண்டனை
Lighthouse	—	கலங்கரை விளக்கம்
Light years	—	ஒளியாண்டுகள்
Limited powers	—	வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரம்; (வரம்புக்குட்பட்ட அதிகாரம்)
Literacy	—	படித்தோர் எண்ணிக்கை
Litigation	—	வழக்காடல்
Litile entente	—	சிறிய நேசவுடன்பாடு
Liquidate	—	கலை (கலைத்தல்)
Loan	—	கடன்
Lobbying	—	சட்டசபையினர்ஆதரவுதேடல்
Local loyalty	—	தலப்பற்று
Local government	—	தல அரசாங்கம்
Local law	—	தலச் சட்டம், உள்ளூர்ச் சட்டம்
Local populace	—	உள்ளூர் மக்கள்
Logic	—	அளவியல்
Logical	—	பகுத்தறிவிற்கேற்ப
Loyalty	—	பற்றுறுதி, விசுவாசம்

M

Machiavellianism	—	மாக்கியவெல்லிக் கொள்கை, மாக்கிய வெல்லிசம்
Machine	—	எந்திரம்
Machine gun	—	எந்திரத் துப்பாக்கி
Magnum Opus	—	தலைசிறந்த படைப்பு
Mail	—	தபால், அஞ்சல்
Maintain	—	பேணிக்காத்தல்
Major Powers	—	முக்கிய வல்லரசுகள்
Mammals	—	பாலூட்டிகள்
Mandate	—	அதிகாரக் கட்டளை
Mandate system	—	காப்பு முறை
Manage	—	மேலாண்மை

Manners	—	ஒழுக்கம்(மரியாதை)
Market	—	மார்க்கெட் (சந்தை)
Mars	—	செவ்வாய்
Marxism	—	மார்க்சீயம்
Marxian Land	—	மார்க்சிய நாடு
Mathematics	—	கணிதம்
Maximum	—	அதிகபட்சம்
Measure	—	நடவடிக்கை
Mediator	—	மத்தியஸ்தர்
Mediation	—	மத்தியஸ்தம்
Medicine	—	மருத்துவம்
Medieval	—	இடைக்கால
Mediterranean sea	—	மத்தியதரைக் கடல்
Metallurgy	—	உலோகவியல்
Member	—	உறுப்பினர்
Original member	—	தொடக்க உறுப்பினர்
Memorandum	—	நினைவுக் குறிப்பு
Memorial	—	நினைவுச் சின்னம்
Mercenary	—	கூலிப்படை
Mercantalism	—	மெர்க்கன்டலிசம்
Neo ,,	—	நியோ ,,
Mercury	—	புதன்
Message	—	செய்தி
Metozoa	—	மெட்டாஸோ
Metropolitan city	—	தலைநகரம்
Microphone	—	ஒலிபெருக்கி
Migration	—	இடப்பெயர்வு
Mile	—	மைல்
Military	—	இராணுவம்
Militarism	—	இராணுவத்துவம்
Military alliance	—	இராணுவக் கூட்டு
Milky way	—	பால் மண்டலம்
Mind	—	உள்ளம்
Mines	—	கடற்கண்ணி வெடிகள், சுரங்கங்கள்
Ministry	—	அமைச்சு
Minister resident	—	தங்கி இருக்கும் அமைச்சர்
Minority	—	சிறுபான்மை
Minutes	—	நிகழ்ச்சிப் பதிவுகள்
Miscarriage of justice	—	நீதி வழுவல்

Mission	—	பணி, தூதுக்குழு
Modern age	—	தற்காலம், நவீன காலம்
Modus vivendi	—	தற்காலிக உடன்படிக்கை
Molecule	—	மூலக்கூறு
Monarchy	—	முடியாட்சி
Monetary Standard	—	பணத்திட்டம்
Monopoly	—	சுவாதீனம்
Monotheism	—	ஏகதெய்வ வழிபாடு
Moon	—	சந்திரன்
Morality	—	அறம்
Moralists	—	அறநெறியாளர்
Motion	—	தீர்மானம்
Motor-car	—	மோட்டார் கார்
Motivation	—	தூண்டுகோல்
Multi-cellular	—	ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட செல்களை யுடைய
Municipal law	—	முனிசிபல் (நகராண்மைச்) சட்டம்
Municipality	—	முனிசிபாலிடி
Munitions	—	வெடிமருந்து வகைகள்
Murder	—	கொலை
Museum	—	காட்சிச் சாலை
Mutual aid	—	பரஸ்பர உதவி
Mutation	—	திடீர்ப்பெருக்கம்
Mysticism	—	அனுபூதி நெறி, அனுபூதிக் கொள்கை

N

NATO	—	வட அட்லான்டிக்(பாதுகாப்பு) ஒப்பந்த அமைப்பு
Narcotic drug	—	மயக்க மருந்து
Nation	—	நாடு
National	—	தேசிய (நாட்டு)
National Consciousness	—	தேசிய உணர்வு
National income	—	நாட்டு வருவாய்
National Policy	—	தேசியக் கொள்கை
National self-determination	—	தேசிய சுயநிர்ணயக் கொள்கை
National sovereignty	—	தேசிய இறைமை
National unity	—	தேசிய ஒற்றுமை

Nationalise	—	நாட்டு ஒற்றுமை
Nationalism	—	நாட்டுணர்ச்சி
Nationalists	—	தேசபக்தர்கள், தேசியவாதிகள்
Nationality	—	நாட்டினம்
Naturalisation	—	குடியுரிமை அடைதல்
Naval battle	—	நாவாய்ப் போர்
Naval officers	—	கப்பற்படை அதிகாரிகள்
Naval power	—	கடல் வல்லரசு
Navigation	—	நீர்வழிச் செலவு
Navy	—	கப்பற் படை
Near East	—	சமீப கிழக்கு
Nebulam	—	நெபுலம், விண்மீன் தொகுதி
Negotiation	—	பேச்சுவார்த்தைகள்
Neighbouring state	—	அண்டைய நாடு
Neolith or new stoneage	—	புதிய கற்காலம்
Neutral state	—	நடுநிலைமை நாடு
Neutrality	—	நடுநிலைமை
New world	—	புது உலகம்
Nominate	—	பெயர் குறிப்பிடு
No-confidence motion	—	நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம்
Note	—	குறிப்பு
Notice	—	முன்னறிவிப்பு
Nuclear fusion	—	அணுச்சேர்க்கை
Nuclear test	—	அணு சக்திச் சோதனை

O

Oath of office	—	பதவி உறுதிமொழி
Obligation	—	கடப்பாடு
Objectively	—	புறச்சார்பான
Obsolete	—	வழக்கொழிந்த
Occupation	—	சுவாதீனம்
Odd number	—	ஒற்றைப்படை எண்
Offence	—	குற்றம்
Office	—	அலுவலகம்
Officer	—	அதிகாரி
Official function	—	அலுவலகப் பணி
Old Testament	—	பழைய வேதம்
Oligarchy	—	செல்வர் சிறுகுழு ஆட்சி
Opening address	—	திறப்பு உரை

Open-door-policy — சமத்துவப் பொருளாதார வாய்ப்புக் கொள்கை
Oracle — தெய்வத் தீர்ப்பு
Oral examination — வாய்மொழித் தேர்வு
Order — ஒழுங்கு, கட்டளை
Organ — உறுப்பு
Organ, Central — மத்திய உறுப்பு
Organisation — நிறுவனம், அமைப்பு
Organism — உயிரிகள்
Origin — தோற்றுவாய்
Ottoman Empire — உதுமானியப் பேரரசு
Overseas possessions — கடல்கடந்த உடைமைகள்
Ownership — உடைமை

P

Pacifists — அமைதியாளர்
Package Deal — பாக்கேஜ் டீல்
Pact — ஒப்பந்தம்
Pactasunt Serranda — நடைமுறையில்செயற்படுத்தல்
Paleolithic (Old Stone Age) — பழைய கற்காலம்
Pan American Union — அகில அமெரிக்க யூனியன்
Panel — ஆள்பட்டியல்
Papal legate — போப்பின் தனிமுறைத்தூதர்
Papal state — போப்பின் அரசு
Papers — கட்டுகள்
Paradox — முரண்பாடு
Para troopers — வான்குடைப் படையினர்
Parasite — ஒட்டுண்ணி
Pardon — மன்னிப்பு
Parliament — பாராளுமன்றம், பார்லிமென்ட்
Parliament of Men — உலகப் பாராளுமன்றம்
Parley — சொல்லாடல்
Parish — பாரிஷ்
Partition — பிரிவினை
Party line — கட்சிக்கொள்கை (ரீதி)
Party (political) — அரசியல் கட்சி
Pass — கணவாய்
Passenger — பயணி
Passport — கடவுச்சீட்டு
Patriotism — நாட்டுப்பற்று

Peaceful coexistence — சமாதானச் சகவாழ்வு
Peace — அமைதி
Peace Observation Commission — அமைதி பார்வைக்குழு
Penalise — தண்டி
Penalty — தண்டம்
Pension — பென்ஷன்
Peninsula — தீபகற்பம்
Peon — சேவகன்
perjury — பொய்ச் சாட்சியம்
Permanent Court of Arbitration — நிரந்திர நடுவர் நீதிமன்றம்
Persecution — துன்புறுத்தல்
Personality — ஆளுமை
Personnel — பணி ஆள் தொகுதி
Pharroahs — பாரோஸ் (பண்டைய எகிப்திய மன்னர்கள்) பாரோக்கள்
Philanthropist — மக்கட்பணி (அன்புப்பணி) செய்வோர்
Philosopher — தத்துவஞானி
Philosophy — தத்துவம்
Pious Fund — சமயநிதி
Piracy — கடற்கொள்ளை
Piston — உந்துதண்டு
Placentalia — பிளேசென்டாலியா
Plateau — பீடபூமி
Planetoids — சிறுகோள்கள்
Planets — கோளங்கள்
Planning — திட்டம்
Pleading, Plea — வாதம்
Plebiscite — பிளெபிசிட்
Plenipotentiary — முழு உரிமைபெற்ற அரசியல் தூதர்
Plutocracy — செல்வச் சிறுகுழுவாளர் ஆட்சி
Poem — கவிதை
Poisonous gas — நச்சுவாயு
Polis — நகரம்
Politburo — பொலிடிபீரோ
Politics — அரசியல்
Politician — அரசியல்வாதி

Political Scientist — அரசியலறிஞன்
Political theory — அரசியல்கோட்பாடு
Political Union — அரசியல் கூட்டு
Polling — வாக்கெடுப்பு
Polity — ஒரே ஆட்சி அமைப்பு
Polytheism — பல கடவுட்கொள்கை
Policeman — போலீஸ்காரன்
Pontifex Maximus — குரு, தலைவர்
Popular assembly — மக்கள் சபை, கீழ்ச்சபை
Population — ஜன நெருக்கம், ஜனத்தொகை
Port — துறைமுகம்
Positive law — தானாகவே உருவான சட்டம்
Post — பணி இடம்
Postal administration — அஞ்சல் நிர்வாகம்
Post Master-General — அஞ்சல்துறைத் தலைவர்
Postpone — ஒத்திவை
Potentates — கொற்றவர்
Powers — வல்லரசுகள்
Power — அதிகாரம், வலிமை
Power relations — அதிகாரத் தொடர்புகள்
Power politics — அதிகார (வலிமை) அரசியல்
Practice — நடைமுறை
Preamble — முகப்பு
Precedents — முன்னிகழ்வுகள், (முன் தீர்ப்புகள், முன் முடிவுகள்)
Prejudice — கேடான முன்கருத்து
Preliminary — பூர்வாங்க
Premier (Prime Minister) — தலைமை அமைச்சர்
Preparatory Commission — தயாரிப்புக் குழு
Prerogative — சிறப்புரிமை
Prescription — அனுபோக உரிமை
President — ஜனாதிபதி, சபைத்தலைவர்
Press — பத்திரிகை, அச்சகம்
Pressure groups — அழுத்தம் கொண்டுவரக்கூடிய செல்வாக்குக் கூட்டங்கள்
Press agent — பத்திரிகை நிருபர்
Press dispatch — அரசுச் செய்தித்தாள்
Press officer — செய்தித்துறை அதிகாரி
Presumption — அனுமானம்
Price trend — விலைவாசிகள் நோக்கம்

Primitives	—	ஆதிவாசிகள்
Primates	—	மனிதர், குரங்குகள், விலங்கினம்
Principality	—	குறுநில அரசு
Principle	—	நெறி, நியதி, கொள்கை
Princeps	—	பிரின்செப்ஸ், முதற்குடிமகன்
Privateering	—	தனிக்கப்பல் வைத்திருப்போர் தாக்குதல்
Privilege	—	தனிச்சலுகை
Prize Court	—	போரில் கவர்ந்த பொருள் பங்கீட்டு நீதிமன்றம்
Procedure	—	நடைமுறை
Process	—	செய்முறை
Production	—	உற்பத்தி
Profit	—	இலாபம்
Progress	—	முன்னேற்றம்
Project	—	திட்டம்
Promulgation	—	அரசறிக்கை
Promotion	—	பதவி உயர்வு
Propagation	—	விளம்பரம்
Proposal	—	பிரேரணை, திட்டம்
Property	—	சொத்து, உடைமை
Private Property	—	தனியார் சொத்து
Public movable property	—	பொதுச்சங்கமச் சொத்து
Protocol	—	புரோடாகால், உடன்படிக்கை
Prosecutor	—	(அரசுசார்பான) வழக்குரைஞர்
Prosecution	—	குற்றஞ்சாட்டல்
Protective Tariff	—	காப்பு வரி
Protectorate	—	காப்பரசு
Protestants	—	புரோடஸ்டன்டுகள்
Prospect	—	எதிர்கால வாய்ப்பு
Protoplosm	—	புரோட்டோபிளாசம், உயிர்க்கரு
Province	—	மாகாணம், பிரதேசம்
Provincialism	—	பிரதேசத்துவம்
Proviso	—	ஒதுக்கம்
Provision	—	ஏற்பாடு, வழிவகுப்பு, இடம் பெறல்
Provisional government	—	தற்காலிக அரசாங்கம்
Psychologist	—	உள நூலறிஞர்
Public	—	பொதுத்துறை

Public administration — பொதுத்துறை ஆட்சி இயல், பொது நிர்வாகம்
Publication — வெளியீடு
Puritan — கடுந்தூய்மைச் சமயத்தினன்
Public service — பொதுத்துறைப் பணி
Public servant — பொதுத்துறைப் பணியாள்
Publicity — விளம்பரம்
Puppet government — வலியற்ற (பொம்மை) அரசாங்கம்
Pyramid — கோபுரம்

Q

Quadruple Alliance — நால்வர் உடன்பாடு
Qualification — தகுதி, யோக்கியதாம்சம், விதிவிலக்கு
Quasi-diplomatic — தூதரகப்பணிபோல் தோன்றும்
Question — பிணக்கு, சிக்கல்
Quota — பங்கு வீதம்

R

Race — இனம்
Racial discrimination — இன ஒதுக்கல்
Radio — வானொலி
Railways — இருப்புப்பாதை
Rank — தகுதி
Rate — வீதம்
Ratification — ஒப்புக்கொள்ளல்
Rationalism — அறிவு முதற்கொள்கை
Raw material — கச்சாப் பொருள்
Real politic — நடைமுறை அரசியல்
Realism — மெய்மை
Reason — பகுத்தறிவு, காரணம்
Reactionary — பிற்போக்கான
Reactionists — பிற்போக்கானவர்
Rearmament — மறு படைக்கலப்பெருக்கம்
Rebels — கலகக்காரர்
Recall — திரும்ப அழைத்தல், மீட்டல்

Receipt	—	வரவு
Reception	—	உபசரிப்பு
Receprocal	—	பரஸ்பர, ஒருவர்க்கொருவர்
Reconcile	—	இணங்கச் செய்
Recognition	—	ஏற்பு
Records	—	கட்டுகள்
Recruitment	—	ஆள்சேர்க்கை
Referendum	—	குடியொப்பம்
Reflex	—	மறுவினை
Reform	—	சீர்திருத்தம்
Refugee	—	புகலி, அகதி
Regime	—	ஆட்சி
Regoin	—	வட்டாரம் (பிரதேசம்)
Registrar	—	பதிவாளர்
Registration registry	—	பதிவு
Regulate	—	ஒழுங்குபடுத்து
Reichstag	—	ஜெர்மன் கீழ்ச்சபை
Relevant	—	சம்பந்தபட்ட, பொறுத்தமான
Relief	—	நிவாரணம்
Religion	—	மதம்
Remedy	—	பரிகாரம்
Renaissance	—	மறுமலர்ச்சி
Reorganisation	—	சீரமைப்பு; புனரமைப்பு
Reparation	—	இழப்பீடு
Repatriation	—	திரும்ப அனுப்பல்
Reprisal	—	பழிவாங்கல்
Report	—	அறிக்கை
Representation	—	பிரதிநிதித்துவம்
Representative	—	பிரதிநிதி
Representative government	—	பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம்
Reproduction	—	இனப் பெருக்கம்
Reptile	—	ஊர்வினங்கள்
Republic	—	குடியரசு
Repudiation	—	மறுதளிப்பு
Reservation	—	ஒதுக்கல்
Reserve	—	இருப்பு
Residuary power	—	எஞ்சிய அதிகாரம்
Resolution	—	தீர்மானம்
Resources	—	வளங்கள்

Responsibility	—	பொறுப்பு
Restoration	—	மீட்சி
Restraint	—	தடை
Retaliation	—	பதிலுக்குப் பதில்
Retortion	—	திருப்பிக் கொடுத்தல்
Review	—	மேல் ஆய்வு
Revise	—	மறு ஆய்வு செய், திருத்து
Revoke	—	தள்ளுபடி, ரத்துசெய்
Revolution	—	புரட்சி
Right	—	உரிமை
Political Rights	—	அரசியலுரிமைகள்
Right of (innocent) passage	—	வழியுரிமை (குற்றமற்ற)
Right of property	—	சொத்துரிமை
Rightists	—	வலதுசாரிகள்
Ritual	—	பண்டைப் பழக்கம்
ROK	—	கொரியா குடியரசு
Robus Sic Stautibus	—	நிபந்தனைகள் மாறுதிருக்க
Role	—	பட்டியல்
Route	—	வழி
Rule	—	விதி
Rule of Law	—	சட்ட ஆட்சி
Rules of Conduct	—	ஒழுக்க விதிகள்
Ruling Class	—	ஆட்சி வகுப்பினர்
Rupture	—	முறிவு

S

Safe conduct	—	ஒழுங்கான நடத்தை
Salary	—	ஊதியம்
Sanction	—	தடை
Sanitation	—	துப்புரவு
Satellite	—	துணைக்கோளம்
Satellite country	—	துணை நாடு
Scale of Salary (pay)	—	சம்பளத் திட்டம்
Scene	—	காட்சி
Scepticism	—	ஐயக் கொள்கை
Schism	—	பிளவு
School	—	பள்ளி
Science	—	விஞ்ஞானம் (அறிவியல்)

Scientist	—	விஞ்ஞானி
Seal	—	முத்திரை
Seat	—	இருப்பிடம்
Sect	—	பிரிவு
Section	—	உட்பிரிவு
Secretary	—	செயலாளர்
Assistant Secretary	—	உதவிச் செயலாளர்
Deputy ,,	—	துணைச் செயலாளர்
Under ,,	—	அடுத்த செயலாளர்
Joint ,,	—	கூட்டுச் செயலாளர்
Secretary-General	—	தலைமைச் செயலாளர்
Secretary of State	—	அமெரிக்க வெளிநாட்டுத் துறைத் தலைவர்
Secretariat	—	செயலாண்மைத் துறை, செயலாளர் அலுவலகம்
Security	—	பாதுகாப்பு
Extend security	—	புறப் பாதுகாப்பு
Social ,, Collective	—	பொதுநலப் பாதுகாப்பு, கூட்டுப் பாதுகாப்பு
Security Council	—	பாதுகாப்பு மன்றம் (சபை)
Security risks	—	பாதுகாப்புக்குப் பங்கம் விளைப் போர்
Seige	—	முற்றுகை
Self	—	ஆன்மா
Select	—	தெரிந்தெடு
Self defence	—	தற்காப்பு
Self-governing dominion	—	சுய ஆட்சி பெற்ற டொமினியன்
Self-protection	—	தற்பாதுகாப்பு
Self-Sufficiency	—	தன் நிறைவு
Sentence	—	தண்டனை
Separation of powers	—	அதிகாரப் பிரிவினை
Sequence	—	தொடர்ச்சி
Servant	—	பணியாள்
Service	—	பணி
Session	—	கூட்டம்
Plenary Session	—	உறுப்பினர் அனைவரும் பங்கு கொள்ளும் கூட்டம்
Special ,,	—	தனிக்கூட்டம்
Sheriff	—	செரீப்

Signature	— கையெழுத்து
Sin qua non	— இன்றியமையாத
Sivis pacem para bellum	— அமைதியை நாடினால் போருக்குத் தயாராய் இரு
Slave	— அடிமை
Slogan	— சுலோகம்
Society	— சமுதாயம்
Social consciousness	— சமூக உணர்வு
Social Science	— சமூக அறிவியல்
Social Scientist	— சமூகவியலறிஞர்
Sovereignty	— இறைமை
Sources	— மூலங்கள்
SEATO	— தென்கிழக்கு ஆசியா (பாதுகாப்பு) அமைப்பு
South Pole	— தென் துருவம்
Specialist	— நிபுணர்
Space	— இடம் (விண் வெளி)
Special committee	— தனிக் கமிட்டி
Species	— தனியினம், வர்க்கம், கிளையினம், சிறப்பினம்.
Speculation	— வாய்ப்பு ஆய்வு
Sphere of influence	— செல்வாக்கு மண்டலம்
Sphinx	— சிம்மம், ஸ்பிங்ஸ்
'Spoilsmen'	— ஸ்பாயில்ஸ் ஆட்கள்
Spring	— வசந்தம் (வசந்த காலம்)
Sputnik	— ஸ்புட்னிக்
Staff	— ஆலோசனை கூறுபவர்
general staff	— பொதுப்பணியாளர், பொது ஆலோசனை கூறுபவர்
Standard of life	— வாழ்க்கைத் தரம்
Stateless persons	— நாடற்றவர்
Standing committee	— நிலைக்கமிட்டி
Stasis	— கிரேக்க நகர அரசுகளுக்கிடையில் மூண்ட பூசல்கள்
State	— அரசு
City State	— நகர அரசு
Nation State	— நாட்டு அரசு
Sovereign ,,	— இறைமையுடை(ய)மை அரசு
Super ,,	— இராட்சச (வலிமைமிக்க) அரசு
territorial ,,	— தள அரசு

States-General	— பொதுப் பேரவை
Statesman	— அரசியல் வல்லுநர்
Statement	— அறிக்கை
State of nature	— இயற்கை நிலை
State system	— அரசு முறை
State paper	— அரசுச் செய்தித்தாள்
Statistics	— புள்ளி விவரம்
Status	— நிலைமை
Status quo	— நடைமுறை நிலைமை
Statute	— சட்டம்
Steamship	— நீராவிக் கப்பல்
Stereotype	— அசைக்கமுடியாது வேரூன்றி விட்ட கருத்துகள்
Stimuli	— தூண்டல்
Stoicism	— ஸ்டாயிக்கொள்கை
Strata	— அடுக்கு
Strait	— ஜலசந்தி
Strategy	— படைச் சூழ்ச்சி
Strike	— வேலை நிறுத்தம்
Structure	— அமைப்பு
Subsidiary	— துணை
Subsequently	— பின்னர்
Subordinate	— கீழ்த்தர அலுவலாளர்
Substitute	— பதிலி
Subversion	— அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்கும் சதிச்செயல்
Suicide	— தற்கொலை
Summer	— கோடை
Sun	— ஞாயிறு
Supervision	— மேல்பார்வை (மேற்பார்வை)
Super Power	— இராட்சச வல்லரசு (மாபெரு)
Supplementary	— துணை
Supply	— பொருள் அளிப்பு
Supreme Court	— சுப்ரீம் கோர்ட்டு (தலைமை நீதி மன்றம்)
Surgeon	— அறுவை வைத்தியன்
Surgery	— அறுவை வைத்தியம்
Synthesis	— தொகுத்துக்கண்ட முடிவு

T

Tanks	—	கவச மோட்டார்
Tariff duties	—	காப்பு வரிகள்
Tax	—	வரி
Tax payers	—	வரி செலுத்துவோர்
Technical	—	தொழில் நுணுக்க (நுட்ப)மான
Technologists	—	தொழில் நிபுணர்கள்
Technology	—	தொழில் நுட்பக்கலை
Telegram	—	தந்தி
Telephone	—	தொலைபேசி
Telescope	—	தொலைநோக்கி
Television	—	தொலைக்காட்சி முறை
Tenure of office	—	பணிக்காலம்
Terms	—	நிபந்தனை
Territorial Integrity	—	நாட்டு எல்லையை மதித்தல்
Territorial Waters	—	நாட்டு எல்லைக்குட்பட்ட கடற் பகுதிகள்
Territory	—	நாடு, மாநிலம்
Terrorism	—	பயங்கர முறை
Tertius gaudens	—	பிறர் சண்டையால் பயன் (லாபம்) அடையும் மூன்றும் நபர் (happy third)
Test	—	சோதனை
Tent	—	அடிச்சுவடு, பத்திரம்
Theologians	—	இறை இயல் கொள்கையினர்
Theory and practice	—	கோட்பாட்டு நடைமுறையும்
Thermonuclear	—	வெப்ப அணுக் கரு
Themonuclear weapons	—	வெப்ப அணுக்கரு ஆயுதங்கள்
Title	—	பாத்தியதை, பட்டம்
Titosim	—	டிட்டோவின் கொள்கை
Tolerance	—	பொறுமை, பொறை.
Toll	—	வழிச்சுங்கம்
Top ranking diplomat	—	உயர்தரத் தூதர்
Totalitarianism	—	சர்வாதிகாரத்துவம்
Totem	—	குடிக்குறி, டோட்டம்
Tradition	—	மரபு
Train	—	தொடர்வண்டி
Training	—	பயிற்சி
Traitor	—	நாட்டுத் துரோகி

Transportation — இடப்பெயர்வு
Travel — செலவு
Treason — (நாட்டுத்) துரோகம்
Treasury — கருவூலம்
Treaty — உடன்படிக்கை
Trench — அகழி
Trial — விசாரணை
Tribe — கூட்டம்
Tribunal — நடுவர் நீதிமன்றம்
Tribunes — டிரிபியூகின்கள்
Tribute — திறை
Tripartite pact — முக்கூட்டு ஒப்பந்தம்
Triple Alliance — முக்கூட்டு ஒப்பந்தம்
Triple Entente — முக்கூட்டு நட்பு உடன்படிக்கை
Triple powers — முக்கூட்டு வல்லரசுகள்
Triumvirate — மூவாட்சியாளர் குழு
Tropical — வெப்பமண்டல
Truce — தற்காலிக ஒப்பந்தம்
Trusteeship system — தர்மகர்த்தா ஆட்சிமுறை
Trardom — ஃசார் அரசு
Tutelage — பிறர் பாதுகாப்பில் இருக்கும் நிலைமை
Tyranny — கொடுங்கோலாட்சி

U

Ultimate ratio regent — இராணுவப் பிரயோகம், பலாத்காரம், போர்
UN Commission for Atomic. energy — ஐ. நா. அணுசக்திக் குழு
UNCURK — ஐ. நா. கொரியா ஐக்கியச் சீரமைப்புக் குழு
UN Dectaratison of Human Rights — ஐ. நா. மனிதகுல உரிமைச் சாசனம் (அறிக்கை)
UNESCO — ஐ. நா. கல்வி விஞ்ஞான, பண்பாட்டு நிறுவனம்
UN Military Staff Committee — ஐ. நா. இராணுவ ஆலோசனைக் கமிட்டி

UNO	—	ஐ. நா. அ. (ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு)
UNTCOK	—	ஐ. நா. தற்காலிக கொரியாக் குழு
UN War Crimes Commission	—	ஐ. நா. போர்க் குற்றங்கள் குழு
Ultimatum	—	இறுதி எச்சரிக்கை
Umpire	—	நடுவர்
Unanimously	—	ஒரே மனதாய்
Unconditional surrender	—	நிபந்தனையற்ற சரண்
Unicameral	—	ஓரங்க
Unification	—	ஐக்கியம், ஒன்றுபடுத்தல்
Uniform	—	ஒருபடித்தான
Unilateral	—	ஒருமுக
Union	—	யூனியன், கூட்டமைப்பு
Unit	—	யூனிட், அலகு, உறுப்பு, அங்கம்
Unity	—	ஒற்றுமை
Universal sufferage	—	உலக வாக்குரிமை
University	—	சர்வகலாசாலை, பல்கலைக் கழகம்
Urban	—	நகர்ப்புற
USSR	—	(சோ. சோ. கு. கூ.) சோவியத் (சோஷலிஸ்ட்) சோசலிஸ குடியரசுக் கூட்டமைப்பு
Usage	—	பழக்கம்
Usurper	—	உரிமையின்றிக் கைப்பற்றுவோன்
Utility	—	பயன்பாடு
Utopia	—	கற்பனை உலகு

V

Valid	—	சட்டப்படி ஆகும்
Venus	—	வெள்ளி
Verdict	—	தீர்ப்பு
Veto	—	மறுப்பதிகாரம்
Special Veto	—	தனி மறுப்பதிகாரம்
Vice Chancellor	—	துணை வேந்தர்
Vice Consul	—	துணைக் கான்சல்

Vice President	—	உப ஜனாதிபதி, துணைத் தலைவர்
View	—	கருத்து
Violence	—	மூர்க்கத்தனம், தடித்தனம்
Virtue	—	அறம்
Visa	—	விசா
Void	—	செல்லாது
Volve	—	ஒருவழி அடைப்பு
Vote	—	வாக்கு
Voters	—	வாக்காளர்
Voting	—	வாக்களித்தல்

W

Weighted Voting	—	பளுவான (கனத்த) வாக்களிப்பு
Wage	—	கூலி
Walkout	—	வெளிநடப்புச் செய்தல்
War	—	போர்
Cold war	—	கெடுபிடிப்போர்
Limited war	—	எல்லைக்குட்பட்ட போர்
Unlimited war	—	எல்லையிகந்த போர்
Total war	—	உலக அழிவுப் போர்
War of succession	—	வாரிசுப் போர்
Warfare	—	போர்
Atomic wareface	—	அணு ஆயுதப் போர்
Bacteriological warfare	—	நுண்ணுயிர்க்கிருமிப்போர்
Water ways	—	நீர் வழிகள்
Wealth	—	செல்வம்
Wehrmacht	—	வெர்மாக்ட், நாசி ஜெர்மனி தரைப்படை
Weight	—	எடை
Welfare	—	சேமநலம்
White House	—	வெண்மனை, அமெரிக்க அரசாங்கப் பணிமனை
Whiteman's burden	—	வெள்ளையன் சுமை
Winter	—	குளிர்காலம்
Will	—	விருப்பம், இயற்றிநிலை
Witness	—	சாட்சிகாரன்

World Community (society)	—	உலக சமுதாயம்
World Court	—	உலக நீதிமன்றம்
Wold Government	—	உலக அரசாங்கம்
World politics	—	உலக அரசியல்

Z

Zenith	—	உச்ச நிலை
Zionism	—	சையனிசம், யூத முன்னேற்றக் கொள்கை
Zoologist	—	விலங்கியல் வல்லுநர்